

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

سوہواں بھاگ

تتکرا

- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی کرتارا سنگھ دے گھر پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۱
- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۷
- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی اٹمان شہید سڑک پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹
- ۱۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۱
- ۱۳ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑھ ہوشیار پُر ۱۶
- ۱۳ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھگوان سنگھ دے گرہ ارمڑ ہوشیار پُر ۲۱
- ۱۴ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ روپووال ہوشیار پُر ۳۰
- ۱۴ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی امریک سنگھ دے گرہ سرائی ہوشیار پُر ۳۵
- ۱۵ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دے نوٹ بھوگ پُر مل ہوشیار پُر ۴۵
- ۱۶ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی پیارا سنگھ دگرہ کیشن پُر محله جالندھر ۴۷
- ۱۶ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی ہردیال سنگھ دے گرہ کیشن پُر محله جالندھر ۵۵
- ۱۷ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴
- پہلی پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۵
- ۲ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۷۴

- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۱
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی نین سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۲
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۳
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۸۴
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ درگا پُر ۸۶
- ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۸۹
- ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ فروزپُر ۱۰۰
- ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھاؤنی ۱۰۵
- ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۱۱۷
- ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۱۹
- ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ تے زڑکا کلاں جالندھر ۱۲۱
- ۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ تے زڑکا کلاں جالندھر ۱۳۲
- ۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی گردوار سنگھ دے گرہ زڑکا کلاں جالندھر ۱۴۹
- ۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سنسارا سنگھ دے گرہ ڈوڈا رانا ہوشیارپُر ۱۵۰
- ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی نصیب کور دے گرہ ڈوڈا رانا ہوشیارپُر ۱۶۰

- ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی منڈی احمد گڑھ ۱۶۴
- ۲۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۷۵
- ۲۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۲
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۱۰
- ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۲۳
- پہلی ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۲۳۴
- ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گردھاری لال دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۴۰
- ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جسیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۴۳
- ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۴۵
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بھولے کے گرداس پُر ۲۵۳
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ وپپلا گرداس پُر ۲۵۷
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی گرو دے گرہ چمپاری گرداس پُر ۲۶۶
- ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم کور دے گرہ جٹاں گرداس پُر ۲۶۷
- ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سہادھاں پر سنتاں نال بچن بھوئے رمداس ۲۷۲
- ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی جیتو دے گرہ سرجا چوک گرداس پُر ۲۷۷

- ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ چھوہن گرداس پُر ۲۸۱
- ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گرُمکھ سنگھ دے گرہ سون گرداس پُر ۲۸۹
- ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ جیؤ جولائی گرداس پُر ۲۹۴
- ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُرا گرداس پُر ۲۹۶
- ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ گڈیاں گرداس پُر ۳۰۲
- ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۰۶
- ۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی اچھر سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۱۱
- ۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی لاجی دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۱۴
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بٹن کور دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۱۷
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سائیں داس دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۱
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سُرُوپ سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۲
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سانجھی رام دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۳
- ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ کھڑگ سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۲۴
- ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۳۱
- ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۳۶

- ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی میلہ سینگھ مُنشا سینگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۳۹
- ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی مُنشا سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۴۲
- ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی گنڈھا سینگھ تے بلونت کور دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۴۶
- ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بخشیش سینگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۴۸
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ورکھا سینگھ ورسا سینگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۵۷
- ۱۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی دلپ سینگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۶۰
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی مکھن سینگھ دے گھر بابو پُر گرداس پُر ۳۶۴
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بنتا سینگھ دے گرہ چھناں گرداس پُر ۳۶۸
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کیشن سینگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۳۷۰
- ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی دیدار سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۷۱
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی پریم سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۷۴
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کھیڑا سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۷۹
- ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی دلپ سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۸۰
- ۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی آسا سینگھ بلاکا سینگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۳۸۸
- ۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ہزارا سینگھ پیارا سینگھ گرداس پُر ۳۹۴

- ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی گریچن سنگھ دے گھر نوشیہرا گرداس پُر ۴۰۰
- ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ۴۰۵
- ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ہردیپ سنگھ دے گھر اوگرا گرداس پُر ۴۰۷
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی عطر سنگھ چتر سنگھ اوگرا گرداس پُر ۴۱۲
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ترلوک سنگھ دے گھر اوگرا گرداس پُر ۴۱۶
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سورن سنگھ دے گھر اوگرا گرداس پُر ۴۱۹
- ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی منشا سنگھ گیان سنگھ اوگرا گرداس پُر ۴۲۱
- ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی اجاگر سنگھ دے نوت چیبے گرداس پُر ۴۲۷
- ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سمل سکور نوں جاندیا راوی دے کنڈے گرداس پُر ۴۲۹
- ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی پچن سنگھ دے گھر سمل سکور گرداس پُر ۴۳۰
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی چرن سنگھ دے گھر سمل سکور گرداس پُر ۴۴۰
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی بچنی دے گھر سمل سکور گرداس پُر ۴۴۴
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی راوی وچوں لنگھن سمیں گڈے اتے سنڈیاں دے پرتھائے ۴۴۷
- ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی چرن سنگھ دے گھر انتور گرداس پُر ۴۵۰
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سڑک دے اتے مہاتما نال ۴۵۹

- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی پرکاش کور دے گھر سلہوال گرداس پُر ۴۶۱
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی بنتی دے گھر سلہوال گرداس پُر ۴۶۳
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی باہر سڑک اُتے گرداس پُر ۴۶۴
- ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی لال چند دے گرہ گجرات گرداس پُر ۴۶۴
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی ڈرگا دیوی دے گرہ گجرات گرداس پُر ۴۷۲
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۴۷۴
- ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بہراج پُرا گرداس پُر ۴۷۹
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کھیڑا سنگھ دے گھر بہراج پُرا گرداس پُر ۴۹۰
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سورن سنگھ دے گھر حیات نگر گرداس پُر ۴۹۳
- ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی ہربنس کور دے گھر گزری پُر گرداس پُر ۴۹۸
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی کندن سنگھ دے گھر گزری پُر گرداس پُر ۵۰۵
- ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی دھرتا سنگھ دے گھر کلا نور گرداس پُر ۵۱۰
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سردارا سنگھ دے گھر کلا نور گرداس پُر ۵۱۷
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی جیتو دے گھر رام پُرا گرداس پُر ۵۲۱
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی تیجا سنگھ سریر چھڑون دے سمیں الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۲۳

- کیشن سنگھ نے پھیر کہنا چودھری تیجا سنگھ دا نام آواز ماری ۵۳۲
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دی سڑی اُتے الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۳۴
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۳۷
- ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سنگھ دے گھر تارا سنگھ دے کپڑے اُتار کے ۵۴۲
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۵۵۰
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی میلہ سنگھ دے کماڈ وچ بابو پُر گرداس پُر ۵۶۸
- ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی سلکھنی دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۷۴
- ۲۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن کور دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۵۹۰
- ۲۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۶۳۲
- ۲۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار وچ اجیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ۶۳۳
- ۲۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۳۹
- پہلی پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۴۲
- ۱۱ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۶۲
- ۱۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۶۶۴
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۶۶

- ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ دھنووالی جالندھر ۶۶۸
- ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی تھان سنگھ مسنا سنگھ کوٹلی جالندھر ۶۷۲
- ۱۴ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۷۸
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ، رام سنگھ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۸۶
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۹۰
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی پی پی چرن کور دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۶۹۲
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی پی پی ہرنس کور دے گرہ آریا محلہ لدھیانہ ۶۹۴
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی نچتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۶۹۷
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پرا پٹیالہ ۷۰۰
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہرنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھناں کرنال ۷۰۲
- ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسا سنگھ دے گرہ پھپوا نہر کلونی کرنال ۷۱۰
- ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی موہن سنگھ دے گرہ گڑی لانگری کرنال ۷۱۶
- ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ گڑی لانگری کرنال ۷۱۹
- ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم کرنال ۷۲۸
- ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گرمیج سنگھ دے گرہ کھرکا کرنال ۷۳۵

- ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ، جنیل سنگھ کھرکا کرنال ۷۳۹
- ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی چان سنگھ دے گرہ ہنڈولا کرنال ۷۴۲
- ۱۸ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ گردپ سنگھ بلوچ پُر کرنال ۷۴۸
- ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ نانک پُرا کرنال ۷۵۷
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُرا کرنال ۷۶۳
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ گروکل فارم کرنال ۷۶۶
- ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی مان سنگھ دے گرہ بوڈی کرنال ۷۷۳
- ۲۱ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ۷۸۴
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ۷۹۳
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی وشوا متر دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ۷۹۶
- ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی دلی دربار وچ دلی ۷۹۸
- ۲۴ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۰۷
- ۲۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی اورنگاباد، اٹارسی سنگت دے نوٹ اٹارسی ۸۱۸
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۲۴
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہری دت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۲۵

- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۲۸
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۲۹
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ٹوپن لال دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۳۰
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کلا بائی، پٹولا بائی اٹارسی مدھیا پردیش ۸۳۰
- ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ۸۳۲
- پہلی چیت ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۸۳۵
- ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۸۶۳
- ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۷۱
- ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۳
- ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۶
- ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پشورا سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۸۸۹
- ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۸۹۴
- ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۹۷
- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، ہزارا سنگھ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۱۱
- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۱۸

- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۹۲۲
- ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۵
- ۷ چیت ۲۰۲۱ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۹۲۸
- ۱۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ، اجیت سنگھ جیٹھووال دربار وچ ۹۳۰
- ۲۱ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ مؤسلا پُر ہاٹ پٹنہ بہار ۹۳۳
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ مؤسلا پُر ہاٹ پٹنہ بہار ۹۳۷
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گوبند گھاٹ بہار ۹۴۳
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گرو کا باغ بہار ۹۴۵
- ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ مؤسلا پُر ہاٹ پٹنہ ۹۴۶
- ۲۳ چیت ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن پانڈے دے گرہ پٹنہ صاحب بہار ۹۵۸
- ۲۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سُندر داس دے گرہ مؤسل پُر ہاٹ پٹنہ صاحب بہار ۹۶۴
- ۲۴ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۷۳
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بالیک دی کٹیا اُتے بٹھور کان پُر اتر پردیش ۹۷۸
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۸۲
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پیپی بھگ وتی دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ۹۸۵

- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کِریا سِنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اُتر پردیش ۹۸۸
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گُردت سِنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اُتر پردیش ۹۹۰
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گووند سرن سِری واستو ۹۹۱
- ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سِنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اُتر پردیش ۹۹۲
- ۲۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار پہاڑ گنج دلی ۱۰۰۴
- پہلی وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۷
- ۲ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی بوڑ سِنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۲۰
- ۳ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی کرنیل سِنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۲۹
- ۳ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سِنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۳۲
- ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سِنگھ دے گرہ کادرا باد امرتسر ۱۰۳۴
- ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی مسّا سِنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۰۳۷
- ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی امراؤ سِنگھ دے گرہ بل گرداس پُر ۱۰۴۶
- ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی سڑک اُتے ۱۰۴۹
- ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی کِریال سِنگھ نال امرتسر ۱۰۵۱
- ۱۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سِنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۱۰۵۲

- پہلی جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۰
- ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۴
- ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۸
- ۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروز پُر ۱۰۸۴
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بغیچا سنگھ دے گرہ منڈی جمال فروز پُر ۱۰۹۱
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا فروز پُر ۱۰۹۴
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سائیں فیض مہمد توں پُن گچھ تکھان ودھ فروز پُر ۱۰۹۸
- ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی فروز پُر ۱۱۰۳
- ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۰۵
- ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا امرتسر ۱۱۰۸
- ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ کونکے امرتسر ۱۱۰۹
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے کھوہ تے کاؤں کے امرتسر ۱۱۱۷
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ کاؤں کے امرتسر ۱۱۱۸
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں امرتسر ۱۱۲۱
- ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۱۱۲۵

- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرچن سنگھ، نوتیج سنگھ پریٹ لڑی امرتسر ۱۱۳۲
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۱۱۳۶
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ بھلر امرتسر ۱۱۴۳
- ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۱۱۴۵
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ ماناں والا امرتسر ۱۱۵۲
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ چھینے جستروال امرتسر ۱۱۵۳
- ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ جسراؤر امرتسر ۱۱۶۰
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۱۶۸
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۱۱۶۹
- ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۱۷۲
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پیپی امرو دیوی، سدھرو دیوی دے گرہ جموں ۱۱۸۰
- ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں ۱۱۸۲
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لال چند دے گرہ جموں ۱۱۸۶
- ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۱۱۸۹
- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر جموں ۱۱۹۴

- ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی رام چند دے گرہ شیخ سر جموں ۱۲۰۰
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی شو سنگھ دے گرہ شیخ سر جموں ۱۲۰۴
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی گردت سنگھ دے گرہ چھمب جموں ۱۲۰۸
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی گوڑا رام دے گرہ چھمب جموں ۱۲۱۱
- ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی گرا رام دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۳
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی سردارا سنگھ دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۶
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی بسو دیوی دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی نانک چند دے گرہ سرداری جموں ۱۲۱۹
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی رام لال دے گرہ سرداری جموں ۱۲۲۱
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی بیلو رام دے گرہ سرداری جموں ۱۲۲۲
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی نندو رام دے گرہ سرداری جموں ۱۲۲۲
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۲۴
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی سیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۲۸
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی پورن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۲۹
- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی کھپو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۰

- ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۵
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی چوڑھ سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۶
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۷
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی روڑ سنگھ دے نوٹ دھنگالی جموں ۱۲۳۸
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۳۹
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی اندر رام دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۱
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی میلہ رام دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۲
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی لچھمن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۳
- ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی گلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۴۶
- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی پیپی پری دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ۱۲۵۰
- ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی فرنگی رام دے گرہ ٹوتان والی جموں ۱۲۵۱

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی جے

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گھر پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر ★

پُرکھ اکال تیرا وڈ پرتاپ، بے پرواہ بے انت تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا نواس، مقامے حق تیری رُشنائیا۔ نرگن نور تیرا پرکاش، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نرویر تیرا کھیل تماش، خالق سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ڈھر درگاہی بے عیب پاک، پُنیت تیری وڈیائیا۔ وِشن برہما شو تیرے داس، نیوں نیوں بیٹھن سپس جھکائیا۔ ترے گن مایا تیری گاتھ، پنج تت تیرا رنگ سہائیا۔ گر اوتار تیرا ساک، نرگن سرگن سوہا پائیا۔ پیر پیغمبر تیرا ہاتھ، دست بدست آپ ملایا۔ جگ چوکرئی تیرا کھیل تماش، ستجگ تریتا دواپر کلجگ وند وندائیا۔ نت نوت تیرا بھوک بلاس، لکھ چوراسی چارے کھانی جیرج اندج اُنہج سیبج بنت بنائیا۔ چارے بانی تیری صفت آواز، پرا پسنتی مدھم بیکھری بیٹھی ڈھولا گائیا۔ دو جہاناں تیرا راج، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تیرا سماج، ساجنہارے ہتھ تیرے چترائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آتم پرما تم تیرا کاج، پاربرہم برہم اپنا انگ وکھائیا۔ شبد سوامی سدا نہکامی جگ چوکرئی رہیا بہاج، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ ست دھرم پرہ تیرا سماج، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ سمنڈ ساگر تیرا جہاز، دھرنی دھرت دھول آپ ترائیا۔ سیوا کرے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر سپس نوائیا۔ پون پونی تیرا سواس، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل اولّا، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ آد جگادی اک اکلا، جگ چوکرئی راہ

وکھائیا۔ سچ سنگھاسن دُھر دا مَلا، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ نرگن سرگن پھڑا پَلا، گر اوتار پیر پیغمبر دتی وڈیائیا۔ دھام وکھا نہچل
 اک اٹلا، محل اُچ کری رُشنائیا۔ بھيو چُکا جلا تھلا، ڈُونگھے ساگر دتا سمجھائیا۔ دِپک جوتی آپے بلا، نرگن نُوَر کر رُشنائیا۔ دُھر
 سندیس سب نُوں گھلا، بودھ اگادھ شبد پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا
 بھيو کھتے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال سرب گن داتے، گنونت تیری سرنائیا۔ آد جُگاد پتا ماتے، بالک تیرے نظری سارے آئیا۔ جُگ چوکڑی
 کھیل تماشے، ویکھی کھیل ہر گھٹ تھائیا۔ منڈل مندپ پیندی ویکھی راسے، گوپی کابن ناچ نچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے داسی
 داسے، تیری سیوا گئے کمائیا۔ شبد انادی ناد کھول بھيو بودھ اگادھ، تیرا منتر گئے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان مار
 آوازے، دُھر سندیسہ رہے سُنائیا۔ انجیل قرآن رچ رچ کاجے، تیری کرنی گئے درڑائیا۔ کھانی بانی تیرا کھیل بھوپت راجے، رعیت سمجھ
 سکے نہ رائیا۔ گھٹ گھٹ اندر تیرے وجدے انحد واجے، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ جوت نرنجن لکھ چوڑاسی اندر پرکاشے، پرکاشوان تیرا نُوَر
 الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، پرہ تیرا سنگ اِکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دینا ناتھ، دینن اوٹ
 اک تکائیا۔ وشن برہما شو پڑھ پڑھ تھکے تیری گاتھ، چارے وید سمجھ کھتے نہ پائیا۔ پُران اٹھاراں مارن آواز، اُچی کوک کوک الاٹیا۔ گیتا
 گیان ہو ہو داس، دس اٹھ دئے دُہائیا۔ انجیل قرآن پڑھن نماز، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ دُھر دی بانی تیرا وجائے ناد، نادى راگ اِک
 الاہیا۔ گر اوتار بھوئے وساد، پیر پیغمبر بسمل روپ وٹائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے بھيو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ رسنا جہوا
 کتنہی کتھ کتھ گئی تھک، تیرا انت کہن نہ پائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، لاشریک تیری سرنائیا۔ نرگن نرُویر پُرکھ اکال اپنا مارگ دُھر
 دا دس، ساچا پڑدہ دے اُٹھائیا۔ تیرے چرن کول جائیے وس، دُوچی اوٹ نہ کھتے تکائیا۔ تیرا لیئے سچا رس، امرت اِکو جام پیائیا۔ بن رسنا
 جہوا تیرا گائیے جس، ساچا ڈھولا صفت صلاحیا۔ جُگ چوکڑی پینڈا مُکيا نس نس، نو سو چرانوے چوکڑی جُگ بیٹھے پندھ مکائیا۔
 نرُویر پُرکھ بن پردھان ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا نُوَر درسائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، اِکو سوڈا نام وکائیا۔ لہنا دینا چُکے ذات پات، اوچ نیچ نہ
 کھتے وکھائیا۔ راؤ رنگاں دے اِکو دات، نام نِدهانا جھولی پائیا۔ گپت ظاہر باطن کر بات، آپ اپنا راہ جنائیا۔ نظری آساکیات، کیوں

بيٽها مُڪھ چُهپائيا۔ سَتجُگ تريتا دواپر کلجُگ تيري كهاني دَسدے آئے بات، تيرا ليڪها سرب جنائيا۔ گر اوتاراں پير پيغمبراں لڪهيا نال قلم
 دوات، شابهِي شهنشاه تيرے بهيٽ چڙهائيا۔ پاربرهم پت پرميشور پروردگار اتم آوے مات، نرگن اپنا پهيرا پائيا۔ جس دا راه تگن پرتهمي
 آڪاش، دو جهان بيٽھے دهيان لگائيا۔ وشن برهما شو رکهن آس، نيتر نين اگھ کُهلائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر دهيان سواس سواس، رسنا
 جهوا سيو کمائيا۔ پاربرهم پت پرميشور بهگ لگائے جنگل جوہ پہاڙ وچ بهرواس، ڈُونگه سُمند ساگر ويڪھ وڪهائيا۔ لگھ چوراسي در در
 گهر گهر كايا مندر اندر پاوے راس، سُرتي شبدي گوپي کاہن نچائيا۔ بهگت سُهيلے گُرُو گر چيلے ويڪھ آپ، آپ اپنا پڙدہ لاپيا۔ اندر وڙ
 کي پوڙے چڙھ کي سُرت سواني پهڙکي دسے اپنا جاپ، انراگي اپنا راگ سمجھائيا۔ اتم پرماٿم ٿون ميرا مين تيرا ساک، کوڙا بندھن دئے
 کئائيا۔ چار ورن ميٽے اندهيري رات، كهتري براہمن شوڊر ویش اڪو نُور نظري آيا۔ اٺھاراں برن سٽے مُنہ دے كهات، دين مذہب ونڌ نہ
 کھئے ونڌائيا۔ سرب جياں دا پُرکھ سمراتھ، ابناسي کرتا دئے سمجھائيا۔ هر گھٹ اندر رکھ واس، گهر گهر ڏيرہ لائيا۔ جوتي جوت سروپ
 هر، آپ اپني کريپا کر، اڪو دينا اگهي ور، شاه پاتشاه تيرے ہتھ وڌيائيا۔ پُرکھ اڪال پرپھو پرپھ ايڪ، ايڪنڪار تيري سرنائيا۔ کلجُگ کوڙي
 کريا ويڪھ بهيڪھ، چارون کُنٺ اندھيرا چھائيا۔ بهرے بھلے مُلا شيخ، پنڌت پاندھ سار کھئے نہ آيا۔ نرگن تيرا ناؤں کوئي نہ لئے چيت،
 چيتن سُرتي نہ کھئے کرائيا۔ مايا ممتا کوڙي کريا ہوئے ہنگتا کرن سارے ہيت، ہتڪاري سَتگر نظر کھئے نہ آيا۔ اتم تاڪي كهول تيرا درس سکے
 نہ کوئي پيڪھ، دوئے دوئے لوچن لبھن جگت لوڪائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، اڪو دے اپنا ور، ور داتے تيرے ہتھ سچي
 سرنائيا۔ پُرکھ اڪال پرپھو پرپھ ماہي، مہابلي تيري وڌيائيا۔ کلجُگ جيو بھلے راہي، پاندھي نظر کھئے نہ آيا۔ ساچا مارگ نہ رھيا کوئي
 وڪھائي، چارون کُنٺ سگلا سنگ نہ کھئے نہھائيا۔ کوڙ کُريارا گل پا کے بيٽھا پھابھي، ہوئے ہنگتا گرھ سکے نہ کھئے ٿڙائيا۔ جنم کرم دي لگي
 شابهي، ٿدھ بن دُرمت ميل نہ کھئے دھوائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر کلجُگ جيو سارے رپے بھلائي، صاحب سوامي نظر کيسے نہ آيا۔ تيرتھ تٺ
 جگت کنار ہوئے حيراني، دھيرج دھير نہ کھئے وڪھائيا۔ پاربرهم پرپھ ويڪھ آد جُگاد انترجامي، انترگت تيرے ہتھ نظري آيا۔ سب نؤں بھلي
 دُھر دي باني، بان انيالا تير نہ کھئے لگائيا۔ کوڙ کُريارا کھائے چارے كهاني، چارون کُنٺ پھري دُبانيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني

کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، لوکات پئی ڈہائیا۔ لوکات آپرہ، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ اپنا کھیل ویکھ جھب، بے پرواہ
 اکھ کھلائییا۔ جگت وکارا سب ٹوں رہیا دب، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جام پیالہ پیتا مد، امرت رس رسنا نہ کھئے لگائیا۔ نو
 دوارے پار کرے نہ کوئی حد، سکھمن ٹیڈی بنک پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ تیرا درس کرے نہ کوئی اندر لنگھ، کایا مندر نہ کھئے وڈیائیا۔ سیج
 سہنجنی سوپے نہ آتم پلنگ، جوتی دیپک نور نہ کھئے رُشنائییا۔ آتم پر ماتم نج ملے نہ کیسے اندد، ساچا اندد نہ کھئے وکھائیا۔ بھانڈا بھرم دئی
 دویت کوئی نہ ڈھاہوے کندھ، کندھی ملے نہ بے پرواہییا۔ تیرا سوہلا گیت گوبند کوئی نہ گاوے چھند، سنسا روگ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بیٹھے منگ منگائیا۔ وشن برہما شو منگن منگ، در سچے لکھ جگائیا۔ گر
 اوتار کہن سورے سرینگ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ پیر پیغمبر کہن چارھ رنگ، چولی اکو کفنی روپ وٹائیا۔ الفی ویکھ سرب ملنگ،
 حرفی تیری صفت نہ کھئے صلاحیا۔ الفیے ہوئی ننگ، پڑدہ سکے نہ کھئے پائیا۔ چوڈاں طبق دسن بھنگ، چوڈاں لوک رہے گر لائیا۔
 چوڈاں ودیا کیسے نہ پاوے ٹھنڈ، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائییا۔ نو کھنڈ پرتھی بھیکھ پکھنڈ، ست دیپ اندھیرا نظری آئییا۔ آتم سب دی
 ہوئی رنڈ، پر ماتم کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چار ورنان ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ ورنان برنان پا ٹھنڈ، کلجگ جیو
 کرے نہ کھئے لڑائیا۔ روپ نظر آئے اکو ہنگ، ہنگ برہم دے جنائیا۔ پچھلا پینڈا مکے پنڈھ، آگے مارگ اک وکھائیا۔ تیرا کھیل سدا
 سچکھنڈ، لوکات تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان وکھا سچا گھر، جس گھر ملیاں دو جا نظر کھئے نہ
 آئییا۔ وشن کہے دے وشو دھار، واستک اپنا جوڑ جڑائیا۔ برہما کہے پاربرہم پرہ کر پیار، برہم اپنے لیکھے لائیا۔ شنکر کہے میری ترسول
 کرے نمسکار، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ ترے گن مایا منگے چرن چہار، دھوڑی ٹکا اکو لائیا۔ پنج تت کرن نمسکار، سجدہ سپس جھکائیا۔
 تیرا نور جگ جگ اندر واڑ، ساچی سیو کھائیا۔ تیرا کھیل گر اوتار، پیر پیغمبر تیری رُشنائییا۔ تیرا محل اچ اٹل منار، تیری محفل اکو
 نظری آئییا۔ ٹوں صاحب سلطان پرہ سب دا سانجھا یار، سکلا سنگ نبھائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ حال، اک چار ڈیرہ ڈھاہییا۔
 بیس بیسے بن دلال، نرگن سرگن تیرا دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ کوکدا کال، سپس نگارہ سرب وجائیا۔ سنت سہیلے پرہ آکے بھال، گر

چیلے لے رلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، نرگن سرگن تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن سرگن بے پرواہ، پاربرہم پرہہ اکو ٹھا کر نظری آئیا۔ کلجگ اتم بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے صلاح، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال پاربرہم پت پریشور سب دا سچ ملاح، ایتھے اوتھے بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ ایشٹ دیو تیرا رہے منا، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیری صفت رہے گا، صفتی صفت صفت الائیا۔ تیرے ملن دا جن بھگتاں سدا چا، چاؤ گھنیرا اک وکھائیا۔ کلجگ بھوری وچوں باہر کڈھا، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیا۔ تیرے آگے اک صدا، صدا تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوکات وکھا در، در دروازہ اک گھلائییا۔ پُرکھ اکال کھول دروازہ، چار اٹھاراں تیرا دھیان لگائیا۔ غریب نہانیاں میل غریب نوازا، کوڑی غُربت ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچے کعبے کرا حاجا، حضرت تیرا سجدہ اکو بھائیا۔ نام اگتی وجا واجا، راگ دُھن اک شنوائیا۔ ساچا رام دے ساتھ، سگلا سنگ نہائیا۔ نانک گوہند میل پُرکھ ابناسا، ابناسی تیرا نور نظری آئیا۔ تیرا بھو کیسے نہ جاتا، تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر جن بھگتاں بن پتا ماتا، پوت سپوتے گود اٹھائیا۔ چرن کول جوڑ ناتا، دھرت دھول دے وڈیائیا۔ ہو سہائی ناتھ اناتھا، دین تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا دینا چکا مستک ماتھا، پورب سب دی جھولی پائیا۔ بن تیرے کایا دے خالی کاسہ، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بہہ کے دُھر دا حُکم جنائیا۔ پُرکھ اکال پرہہ کِریا کر، کرنہار کرتارے۔ کوڑی کِریا مات ہر، سچ سوہے تیرا اک دربارے۔ چار ورنان چکے ڈر، بھانڈا بہرم بھو نوارے۔ بنک سُہا سچا گڑھ، جس گرہ تیرا نور اُجیارے۔ کایا پوڑے سچے چڑھ، پاسار ڈونگھی غارے۔ ساچا نام اکو پڑھ، شبدا نادی بول جیکارے۔ غریب نہانے آپے پھڑ، ڈبڈے لا پار کنارے۔ کلجگ اگتی رہے سڑ، تُدھ بن انت نہ کوئی ٹھارے۔ کِریا کر نرائن نر، در تیرے سرب پنہارے۔ آد جگادی تیرا لیکھا چوٹی جڑ، سد تیرا رُوپ اپارے۔ بھکت بھگوان لگا لڑ، جُگاں دے وچھڑے میل پیارے۔ درس دیکھا اُپر شاہ رگ، نرمل نور کر اُجیارے۔ جوتی دپیک جائے جگ، مٹے اماوس کوڑ رین اندھیارے۔ کلجگ لیکھا چکے کوڑی حد، ستجگ وجنے تیرے نام نگارے۔ پریم پریتی دے مد، سدا چڑھ رہن خمارے۔ لوکات رکھ لَج، لجاونت سرجنہارے۔ ٹھا کر ہو کے

پردہ کج، اوڈھن دے آپ کرتارے۔ شبد گرو گُردیو ہو کے گج، دو جہان تیرے پنہارے۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو جگ
 چوکڑی تینوں رہے سد، بھگت بھگوان راہ تگن تیرے دُلا رے۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھاں دب، کِریا کر ایکنکارے۔ لوکات آ
 کے سج، ساچا دھام کر اُجیارے۔ سمبل نگر آ کے وس، گوہند مل میت مُرارے۔ نام نگارہ ہو کے وج، نو کھنڈ تیرے سہارے۔ جن
 بھگتاں انتر آ کے وس، بھاگ لگا کایا محل منارے۔ سب دی پوری کر آس، آساوت سچی سرکارے۔ تیرے ملن دی رکھی پیاس، ترکھا
 کوئی نہ اور اُتارے۔ پُرکھ اکال دین دیال سدا سہیلے وس پاس، جگت وچھوڑا پنڈھ نوارے۔ تیرا سمرن تیرا پاٹھ، تیری پوجا تیرے شودوالے
 مٹھ گرو دوارے۔ کلجگ اتم آ کے رکھ، پرتکھ روپ نِستارے۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نج نیتز نین آگھاڑے۔ تیری سرن جائے ڈھٹھ،
 دوئے جوڑ جوڑ نِمسکارے۔ صدی پیسویں رہی تھ، آپ اپنا پنڈھ وچارے۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، اکھ نرنجن شہنشاہ وڈ بلکارے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں دے دُھر دا ور، در منگن بھیکھ بھیکھ پا پرہ
 بھچھیا، تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ کلجگ اتم کر رچھیا، رچھک پالک اکو نظری آٹیا۔ نانک گوہند لیکھ جو لکھیا، نہ سکے کئے مٹاٹیا۔ چار
 ورنان اندر تیرا نور دِسیا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تُدھ بن کوئی نہ دیوے دُھر دی سکھیا، ساچی کرے نہ کئے پڑھائیا۔ نو رس ہوئے
 پھکیا، امرت جام نہ کئے پیائیا۔ صاحب ستگر تیرا نور کدے نہ جائے بھٹیا، دین مذہب ذات پات نظر کئے نہ آٹیا۔ تیرا کھیل سدا انڈٹھیا،
 جگت جیو بن تیرے سمجھ کئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں بن مائی پتیا، پتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ کایا مندر اندر آ کے کر پتیا، بت اپنا دے
 جنائیا۔ وڈے وڈے وڈ آت نیکن نکیا، نرگن سرگن تیری دھار تیرے روپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک
 نرائن نر، نر ہر تیری آسا ہرجن جن ہر اکو اک رکھائیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُڑ ★

جن بھگتاں پرہ سچا میت، سو پُرکھ نرنجن نظری آئیندا۔ چرن کول بندھائے سچ پریت، ہر پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ گھر وکھائے اک انڈیٹھ، ایکنکارا پڑدا لابندا۔ اک اکلا وسے چیت، آد نرنجن نور رُشنائیندا۔ سچ ست سنائے گیت، ابناسی کرتا راگ الائیندا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، سری بھگوان میگھ برسائیندا۔ آتم پوری کرے اڈیک، پاربرہم پرہ اپنا میل ملائیندا۔ دُور ڈراڈا نظر آئے نزدیک، گھر سچا اک سہائیندا۔ جگ چوکرے دسے اولڑی ریت، مارگ پاندھی آپ بنائیندا۔ نانا توڑ مندر مسیت، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ کرنہارا نیچوں اوچ، اوچوں نیچ آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ جن بھگتاں آپ پرگٹائیندا۔ جگ جگ جن بھگتاں جوگ، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ آتم پرما تم کر کے ڈھر سنجوگ، ساچا میل لائے ملائیا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، بنک دوارا دئے سہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر چکائیا۔ لیکھا چکے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ نام سنائے اک سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ آسا کرے پوری لوچن لوچ، نج نیت درس دکھائیا۔ وجے ودھائی لوک پرلوک، دو جہان رہے جس گائیا۔ سچ پریتی دسے اکو اوٹ، دوجا اشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ کام کامنی کڈھے وچوں کھوٹ، مایا ممتا دئے گوائیا۔ جنم کرم دا کئے روس، میل ملاوے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے نام بھنڈار اتوٹ، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ بھگتاں دیوے پرہ ڈھر دی راس، وست امولک نام جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، نراکار نظری آئیا۔ کاہن ہو کے پاوے راس، منڈل ناچ نچائیا۔ سیوک ہو کے بنے داس، ساچی سیو کھائیا۔ ٹھا کر ہو کے پوری کرے آس، ترسنا اپنی جھولی پائیا۔ پریم ہو کے اندر کرے واس، پریم پریتی اپنے نال رکھائیا۔ شہنشاہ ہو کے دیوے شاباش، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ بھگتاں لائے ترائیا۔ جگ جگ بھگتاں دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بڈھی کرے آپ بیک، من مت نہ کھئے جنائیندا۔ پورب لیکھا جانے لیکھ، جنم کرم آپ بنائیندا۔ کھیل کھلائے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پائیندا۔ بھيو کھلائے اپنا بھیت، بھیکھ اپنا آپ جنائیندا۔ بن اکھاں لوے ویکھ، بن رسنا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دیا کھائے ٹھا کر، ستگر پورا وڈ

وڈیائیا۔ پار کرائے کایا کوری ڈونگھا ساگر، چپو اکو نام وکھائیا۔ لیکھا جانے ماٹی گاگر، کاچی گگریا کھوج کھوجائیا۔ ونج کرائے بن سوڈاگر، سوڈا اپنے ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھکت ویکھ پرہہ ٹھا کر آپ، ہر اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں دسے دھر دا جاپ، سوہنگ ڈھولا دئے جنائیا۔ رسنا کہن تون میرا میں تیرا ساک، ہنگ برہم وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اناتھاں ناتھ، دین دیال دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں گود سُہائیا۔ جن بھکت بہائے اپنی گودی، ککھ جنی لیکھ لائیندا۔ کوئی نہ جانے گیانی دھیانی بودھی، بدھی وچار وچ کدے نہ آئیندا۔ جنہاں بخشے اپنی سوجھی، سو گرمکھ چتر سُگھڑ سُجان مورا کھ موڑھے دھندے لائیندا۔ پھڑ چڑھاوے دھر دی چوٹی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ کرے پرکاش اپنی جوتی، جوتی جاتا نور چمکائیندا۔ ہر کا بھو سمجھے نہ کوئی جیو جنت لوکی، الوکک اپنی کھیل رچائیندا۔ بہاگ لگائے جوں روداس چمارے موچی، مُشکل اپنی ہتھیں حل کرائیندا۔ تِس صاحب دی سوچ کیسے نہ سوچی، سوچیاں سوچ وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیوے اکو سوٹی، نام دھارا ہتھ پھڑائیندا۔ بھکت جاناں پرہہ چارھے رنگ، رنگ گلالا آپ رنگائیا۔ ساچی سیجا ویکھ پلنگ، بن پاوا چول سُہائیا۔ اُتے بیٹھ سوڑا سرہنگ، نرگن اپنا آسن لائیا۔ انحد ناد وچے مردنگ، تریا ترت راگ سنائیا۔ جوت نرنجن چمکے چند، روسس نظر کھئے نہ آئیا۔ نیج آتم ملے اک اند، رسنا رس نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کریا نہ کوئی گند، مدرا پان نہ کھئے جنائیا۔ گرمکھ نار نہ ہوتے رنڈ، دُباگن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جنم کرم دی تٹی گنڈھ، بندھن اپنا نام رکھائیا۔ اندر وڑکے کایا پوڑے چڑھ کے دسم دواری کھڑ کے سوہنگ ڈھولا سنائے چھند، تون میرا میں تیرا دوہاں اکو نظری آئیا۔ آگے پچھے دو جہاناں مکے پندھ، پرہہ چرن ملے سرنائیا۔ بھکت بھگوان رل ملے اک دوجے دے وسن سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جگ جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جگ جگ پرہہ بھکت سُہیلا، ثالث اپنا کھیل رچائیندا۔ در در گھر گھر کرے میلا، جنم وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ کریا کر سجن سُہیلا، صحیح سلامت اکو نظری آئیندا۔ کلجگ انت سُہائے اپنا ویلا، وار تہت وند نہ کھئے وندائیندا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہہ کھیلا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سمجھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں چارھے دھر دا تیلا، جوت نرنجن سگن

منائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ ہرجن ساچے لائے جاگ، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ انتر اُپجائے اک ویراگ، ویراگی رُپ وٹائیا۔ کوڑی کِریا کر تیاگ، سچ سچ جھولی پائیا۔ جنم جنم دا دھو داغ، نرمل رُپ وٹائیا۔ پھڑ کے ہنس بنا کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ دِپیک جوت جگا چراغ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ دیوے وڈیائی وڈ وڈ بھاگ، بھگون سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں ملیا پرہہ صاحب ستگر آج، سو کل لبھن کتے نہ جائیا۔ تنہاں سوارے ڈھر دے کاج، ایتھے اونھے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نرویر نراکار نرکار کر پیار دیوے ساتھ، ہر رگھوناتھ ٹیک ایک انک کل دھاری اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، جس انتر مانے ساچی سیج، تِس اپنے انگ لگائیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی اشامان شہید سڑک اُتے سنت نال ضلع ہوشیار پُڑ ★

دھن بھاگ ہوون دھن بھاگ، ہر وڈبھاگی ستگر پایا۔ ڈرمت میل دھوے داغ، نرمل رُپ وٹایا۔ دِپیک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر گویا۔ سُرَت سوانی شبد بنائے ساک، سجن اک وکھایا۔ گھر گھر وچ میل ملائے کنت سہاگ، دُباگن اپنے گلے لگایا۔ چرن پریتی بخش دات، دُتر پار کرایا۔ محل اٹل کھول کے ویکھے تاک، بند کواڑی کُنڈا لایا۔ دین دِیال ہو کے وسے ساتھ، اندر باہر گپت ظاہر اپنا سنگ نبھایا۔ اوس ویلے گرسکھ کہے میرے دھن بھاگ، جس ویلے ستگر درشن پایا۔ ستگر ملے ست اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ بھاگ لگا کایا مندر مسیت، گرہ ساچا حج کرائیا۔ کوڑی کِریا کر کر ٹھنڈی سیت، نجھر جھرنا امرت دھار مُکھ چوائیا۔ آتم پرما تم ملن دی اپنی دسے ریت، دُئی دویتی دُور کرائیا۔ اکو کلمہ اکو نام پڑھائے حدیث، حضرت رام اکو رُپ نظری آئیا۔ کھیلے کھیل جگت جگدیش، جگدیشر اپنا رنگ وکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت پاربرہم برہم بٹھائے سچ پریت، سُرَتی شبدی جوڑا جوڑا جڑائیا۔ گرسکھ اوس ویلے کہے میرے وڈبھاگ ٹھیک، پرہہ ٹھاکر اکو نظری آئیا۔ دھن بھاگ ہووے کایا تن، پنج تے وجے نام ودھائیا۔ بہرم بھلیکھا

نکلے جن، بھہ بھو نظر کھئے نہ آئیا۔ نرمل جوت چڑھ جن، چوڈس چند نین شرمائیا۔ من کی واسنا میٹے من، من منکا آپ بھوائیا۔ ساچا
 دے نام دهن، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ اوس ویلے گرمکھ کہے میرے وڈ بھاگ دهن، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ دهن بھاگ کہے کپڑا، گرمکھ
 ورا نظری آئیا۔ جس دا ستگر بنھیا بیڑا، بن کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اٹھائیا۔ بھيو چکایا تیرا میرا، میں تون رہن کھئے نہ پائیا۔ نظری آیا
 نیرن نیرا، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ کایا مندر وسے کھپڑا، ساڈھے تین ہتھ ملے وڈیائیا۔ انڈ پنڈ برہمنڈ جس دا ڈیرہ، سو ویکھنہارا
 تهاون تھائیا۔ لکھ چوراسی مکائے گیڑا، آون جاون پنڈھ کٹائیا۔ چرن کول کرائے اک وسیرا، بستر سوہنی سیج سہائیا۔ اٹھ پھر رکھ
 سنجھ سویرا، دوس زین ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوس ویلے جن بھگت کہے دهن بھاگ پرہہ محل وکھایا اچ اچیرا، جس گھر اپنا آسن لائیا۔ دهن
 بھاگ کہے جن سادھ، رسنا جھوا صفت صلاحیا۔ ستگر پورا دیوے داد، دولت اپنا نام ورتائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت روپ
 درسائیا۔ کوٹ جنم دے میٹ اپرادھ، پنت پاپی اپنے رنگ رنگائیا۔ اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے شبد اگمی سنائے آواز، دهن آتمک
 راگ لائیا۔ اوس ویلے سنت جی سنت کہن وڈ بھاگ، ہر داتا دانی گہر گمبھیر بن کایا تے سریر بے نظیر نور نورانہ نظری آئیا۔ دهن بھاگ
 کہے تے کایا چولی، پنچم پنچ ملے وڈیائیا۔ صدقے واری گھول گھولی، بیسن پیس سیو کھائیا۔ جس ستگر چکی میری ڈولی، بن کپار
 کندھ اٹھائیا۔ پریم پیار کر کے دسی اپنی بولی، بن رسنا جھوا گائیا۔ تیس پریم پریتی اندر موئی، سو موہلا اکو روپ درسائیا۔ جن اٹی کیتی
 ناہ کوئی، امرت جھرنا رہیا جھرائیا۔ جس دی جوت نور نورانی اکو اولی، علمین رہیا سائیا۔ اُس پچھے ویراگن ہوئی بولی، بھجان واہو
 داہیا۔ دهن بھاگ اوس دھرنی دھرت دھولی، جس گرہ سنت ستگر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ دهن بھاگ کہے دھرنی دھرت، گھر وچے میرے
 ودھائیا۔ سو بھاونت پرہہ نظری آیا کنت، کنت کنتوہل وڈی وڈیائیا۔ جس نے سیوا لائے گرمکھ سنت، دوس زین اکو نام دھیائیا۔ تنہاں
 مل کے میری چولی چڑھ رنگ بسنت، آد جگاد اتر کدے نہ جائیا۔ دھوڑی مستک ٹکا لا کران منت، دوئے دوئے جوڑ لاگان پائیا۔
 کلجگ اتم کسے وچ نہ ویکھی ہمت، جو ہرجوڑسیاں لئے منائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے کردے علت، عالم علما بنی لوکائیا۔ بن

بھگتاں گرمکھاں ہر ملن دی کوئی نہ کرے محنت، مزدوری سچ نہ کھئے کمائیا۔ دھن بھاگ گرمکھاں پرہہ نام شیشہ دتی عینک، پردہ دئی دویت اٹھائیا۔ سنت جی صاحب ستگر مارو اکو سینت، گھر اشارے نال آئیا۔

★ ۱۲ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ★

کریا کر پُکھ سمرتھ، سو پُکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ وشنوں دئے جوڑ رہیا ہتھ، نمسکار سیس جھکائیا۔ برہما نیتز رو رو رہیا دس، برہم اپنا بھيو جنائیا۔ شنکر کہے میری ہوئی بس، بلہین دئے ڈہائیا۔ ترے گن مایا رہی نچ، مکھ گھنگٹ رہی اٹھائیا۔ پنج تت کہن اسیں رہے تپ، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ شاستر سمرت وید کہن ساڈی کوئی نہ لئے مت، من مت بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ انجیل قرآن کہے کوئی نہ ویکھے دھر دی اکھ، جگت نیتز نین اٹھائیا۔ بانی کہے کوڑی کریا وچھیا ستھ، ستھر یارڑا نہ کھئے بندھائیا۔ گر اوتار کہن ساچالئے نہ کوئی رس، انرس بھری جگت لوکائیا۔ پیر پیغمبر سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، سجدہ سیس اک نوائیا۔ دھائیں مارن اٹھستھ، تیرتھ تٹ رہے کراٹھیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ، گروڈوار دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر لوکات وچوں گیا ٹھ، کلجگ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سار نہ جانے کوئی تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت واسنا کوڑی کریا سارے رہے بھکھ، بھاکھیا دھر دی سکے نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوراسی کایا مندر ناد سنے نہ کوئی انحد، ڈھولک چھینے سارے رہے کھڑکائیا۔ رسنا امرت جام پیئے نہ کوئی مد، مدرا پان کرے لوکائیا۔ سچ دوارا کوئی نہ ویکھے لنگھ، بجرکپائی پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچی سیجا کوئی نہ بہے سچ، آتم اتز سوہیا کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی جیو جنت ہنس ہوئے کگ، مانک موتی چوگ نہ کھئے چکائیا۔ کیسے درس نہ ملے اُپر شاہ رگ، سری بھگوان نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب پار کرے نہ کوئی حد، ذات پات جھکڑا نہ کھئے مکائیا۔ پاربرہم پرہہ نرگن تیرے نالوں ہوئے اد، ناتا سکے نہ کھئے جڑائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ڈگے ڈونگھی کھڈ، بھوری پار نہ کھئے کرائیا۔ پت پرمیشور پن ہر نامے خالی دسن ہڈ، تین سو ستھ باڈی رہی کراٹھیا۔ بہتر ناڑی ابلے رت، رتی رت نہ کھئے وکھائیا۔ تیری جانے نہ کوئی مت گت، مت گت سمجھ کھئے نہ پائیا۔

کلجگ کوڑ کڑیارا چلے رتھ، چاروں کُنٹ اگن لگائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سادھاں سنتاں پائی تہ، دہ دشا رہی بھوائیا۔ روسس
 سورج چنّ کوہ کروڑی چل چل گئے تھگ، تیرا آر پار نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کیرپا کر پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری
 وڈیائیا۔ ساچا مارگ دُھردرگاہی اِکو دس، رہبر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، جُگ
 چوڑی تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا دھیان سیری بھگونت، چارے جُگ رہے لگائیا۔ تیرا مان ساچے کنت، چارے ورن رہے رکھائیا۔ تیرا گان
 مہا اگنت، چارے وید کرن پڑھائیا۔ تیرا نشان چارے کُنٹ، اُتر پورب پچھم دکھن سوہا پائیا۔ کیرپا کر سیری بھگوان نیواسی سچکھنڈ
 بیکنتھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، کلجگ سارے جھولی خالی رہے وکھائیا۔
 خالی ویکھ سب دی جھولی، پاربرہم پرہ اپنی اگھ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در درویش بن کے گئے گولی، جُگ جُگ اپنی سیو کھائیا۔
 تیرے نام دی دسدے گئے اگتی بولی، دُھر دا ساچا راگ سُنائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی جیو جنت نئیا ڈولی، کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔
 کوڑی کیرپا گھر گھر کھیلے ہولی، لال گلالا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ پنڈت پاندھ مَلا شیخ مسائق انجیل قرآناں وید پُراناں پترے رہے پھولی،
 تیرا پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال دین دِیال ساچے کُنڈے آپے تولی، نام کُنڈا اک وکھائیا۔ تیری جوت نرنکار نرکار نرگن
 سرگن بنے وچولی، دو جہاناں ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے آس رکھائیا۔ چار
 جُگ منگن دات، داتے دانی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈا دے دے گئے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ قلم شاہی دوات لکھ
 کے گئے تیرا نام انا تھاں ناتھ، کاغذ وندن وند وندائیا۔ پُرکھ اکال سرب سوامی پروردگار رکھنا یاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جس نے رچنا رچی
 آد، جو کھیل کرے برہما، جس دا وجے دُھر دا ناد، شبدا نادی راگ سُنائیا۔ جو دو جہان سدا وسما، پُریاں لوآن دیوے داد،
 برہمنڈ کھنڈ رچے کاج، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرے تیرا نور نظری
 آئیا۔ چار جُگ کہن پرہ تیرے گولے، جُگ جُگ تیری سیو کھائیا۔ کلجگ اتم سارے ہٹے پولے، وست ہتھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن تیرے
 لوکات رہے ڈولے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نہ کوئی چُکاوے پڑدے اولے، نوری مُکھ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار کر کر گئے قولے، لیکھا

لکھت بھوکھت جنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پُرکھ اکال اتم پرگٹ ہووے اُپر دھوَلے، دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ کوڑی کریا جگت وکارا
 بہار کرے ہوَلے، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ بھاگ لگائے سچ منارے کایا چولے، چولی کایا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ٹھانڈا نظری آئیا۔ چار جگ تینوں رہے اڈیک، بے انت بے انت گوسائیا۔ کلجگ اتم آئی تاریخ، طریقہ
 اپنا دے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے منگدے گئے بھیکھ، الکھ نرنجن الکھ جگایا۔ تیرے نام دا گاؤندے گئے گیت، جگت
 سندیسہ راگ الا یا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ تیری چلاؤندے گئے ریت، دُھر دا حُکم سیس ٹکایا۔ نرگن سرگن بندے گئے میت، سجن
 سہیلا ناؤں پرگٹایا۔ اتم تیری رکھدے گئے اڈیک، جگ جگ اکو آس تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا
 ور، وست امولک جھولی پایا۔ چار جگ کہن پرہہ چوڑی رہی لنگھ، نو نو چار دئے دُہائیا۔ سہنجنی دے نہ سیج پنگ، سینگھاسن
 سوہیا کئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی رنڈ، کنت سہاگ نہ کئے ہنڈھائیا۔ گیت نہ گائے کوئی چھند، سوہلا راگ نہ کئے الا یا۔ منزل مکے نہ
 کیسے پنڈھ، چوٹی چڑھ تیرا درس کئے نہ پائیا۔ جگت اندھیرا ہویا اندھ، جلوہ نور نہ کئے درسائیا۔ تیرے در تے اکو منگ، بھکھک بھچھیا
 دے ورتائیا۔ دیا کر سورے سرنگ، مہروان ہوے سہائیا۔ کلجگ انت ویکھ بھکھ ننگ، غریب نہانیاں رہی ستائیا۔ راج راجان دیون
 ڈن، ڈنکا سچ نہ کئے سنائیا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ ڈھاوے کندھ، شرع شریعت کرے جگت لڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا
 جہوا کہہ کے گئے بتی دند، کلمہ نبی رسول سنائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ سورا سرنگ، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹ
 سبائی دیوے اک اند، اند اتم اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، سب دا لیکھا دے مکائیا۔
 سب دا لیکھا کردے پور، پرہہ تیری پوری آس رکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ ضرور، ضرورت تیری نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے چلے
 گئے دُور، پچھا تگن کئے نہ آئیا۔ کلجگ پایا کوڑ فتور، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ تیرے بھگت ہوئے مجبور، مجبوری سکے نہ کئے کٹائیا۔
 سری بھگوان کیوں لکیوں بن مفرور، سچکھنڈ اپنا مکھ چھپائیا۔ نظری آ حاضر حضور، حضرت تیرا نور نظری آئیا۔ در درویش کھڑے
 مزدور، دئے جوڑ منگن چائیں چائیا۔ تُوں صاحب سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ کلجگ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، جوٹھ جھوٹھ

پندھ مُکائیا۔ ترے گن اگنی تپے ویکھ تندور، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، اتم آکے ہو سہائیا۔ اتم آکے ہو سہائک، ہرجو صاحب سچے سُلطانا۔ آد جُگادی دُھر دے نائک، لیکھ چُکا دو جہاناں۔ نِت نوت سدا سُکھدائک، اتم پر ماتم دے برہم گیانا۔ شبد سندیسہ دے ہدایت، کلمہ الہی سنا ترانہ۔ اکو تیرے در تیری حمایت، ناتا چُھٹیا جیو جہاناں۔ اپنے ناں دی کر نہ کھئے کفایت، مہروان مہروان مہروان بھگوانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، مہابلی نوجوانا۔ مہابلی پرہہ نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگوان، دُھردرگاہی آپ جنائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ تین پنج پرہہ ویکھ آن، لہنا دینا جانے تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پھول پھلائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت صدق صبوری ویکھے سرب ایمان، دھرم ادھرم پڑدہ دئے اٹھائییا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائییا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا دیوے آن، بودھ آگادھ کرے پڑھائییا۔ ورن برن اوچ نیچ راؤ رنگ اک ہو جان، دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دیوے دان، ساچی جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائییا۔ ساچی سیکھیا دیوے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم ستجگ دیوے دات، ست ستوادی راہ وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی کرے اکو جاپ، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ میٹ میٹ تینو تاپ، ترے گن اگنی تت بھجھائیندا۔ پت پت کرے پاک، دُرمت میل دھوائیندا۔ پاربرہم برہم کھول وکھائے تاک، بجرکپائی پڑدہ لاپیندا۔ اتم پر ماتم دیوے ساتھ، گھر مندر سوہا پائیندا۔ نرگن جوت جگائے للاٹ، جوتی نور نور رُشنائیندا۔ نام سُنائے انحد ناد، دُھر دا راگی راگ الائیندا۔ سُرتی شبد کر وساد، بسمل اپنی کھیل کرائیندا۔ لیکھا جان بودھ آگادھ، ساچا پنڈت اک ہو جائیندا۔ میل ملاواں مادھو مادھ، موہنی اپنا رنگ رنگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سری بھگوان سُنے فریاد، لیکھا سب دا پھول پھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم دُھر دی دھار آپ پرگنائیندا۔ دُھر دی دھار دے ایک، ایکنکارا دیا کھائییا۔ پُرکھ اکال ساچی ٹیک، ست پُرکھ نرنجن اکو نظری آئییا۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ دئے کھپائییا۔ ستجگ لکھ تیرا لیکھ، کلجگ لیکھا جھولی

پائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہیئت، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ رُت بسنتی مؤلے چیت، پُہل پُہلواری آپ مہکائیا۔ جن بھگتاں نال کھیلے کھیڈ، وڈ کھلاری بے پرواہیا۔ دُھر سندیسہ اِکو بھیج، بھجن بندگی اِک جنائیا۔ رل میل مانے ساچی سیج، سخی سہیلی اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جلوہ دیوے تیج، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ جس دا بہیت نہ پایا چار وید، شاستر سمتر کہن کُچھ نہ پائیا۔ جس دی مہا کرے جگت کتیب، کُتب خانہ صفت صلاحیا۔ سو کلجگ انت میٹے کوڑ فریب، فیصلہ اِکو وار کرائیا۔ سَتجگ ساچے کرے سچ بندھیج، بندگی اِکو اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَت دھرم دی ساچی دھارا، آپ چلائے ہر نرنکارا، سَتجگ اُپچائے سَت دُلارا، کلجگ کرے پار کنارہ، منجھدھارا آپ رُڑھائیا۔ سُن سندیسہ دُھر فرمان، گھر گھر خوشی منائیا۔ کِریا کرے سری بھگوان، بھگوان آپے ہونے سہائیا۔ نرگن نور کرے پردھان، جوتی جاتا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی بن کے کاہن، گھنٹیا اپنا ویس وٹائیا۔ سُرُتی شبدی دیوے دان، بھگت بھگونت ویکھ وکھائیا۔ غریب زانیاں دیوے مان، کوجھے کھلیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ اپنا بھیو چُکائیا۔ جُگ جُگ بھیو چُکائے نر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم کھولے در، سَتجگ ساچا مات ٹِکائیا۔ سرشٹ سبائی اِکو گھر، غریب نوازا دئے وکھائیا۔ ورن برن نہاوے اِکو سر، سرورور اِکو سوہیا پائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سارے لین پڑھ، شرع شریعت ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا گڑھ، ملے مان بنک مندر سوہیا پائیا۔ سَتگر پورا سچ محلے چڑھ، سچ سندیسہ دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچا حُکم حُکمران، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی مٹے دکان، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ سرشٹ سبائی پائے ایکا آن، دُھر دا حُکم آپ منائیا۔ نو نو دسے نہ کوئی بے ایمان، بیوہ روپ نہ رہے لوکائیا۔ سچ دسائے اِک ایمان، دھرم اِکو اِک درڑائیا۔ شبدا چڑھا دُھر بیان، برہمنڈ کھنڈ پھرائیا۔ اپنی دیوے آپ پہچان، مورا کھ مگدھ انجان اپنے گلے لگائیا۔ نانا توڑ جگت شیطان، پنچ وکارا دئے رُڑھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر مکان، گھر مگہ کعبہ مندر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ اتم بھگتن بھیو، ابھیدا آپ جنائیا۔ داتا داتار وڈ دیوی دیو، دیوت سُر آپ سمجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی سدا نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نت نوت جن بھگتاں

کرے ساچی سیو، بن سیوک ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن جگائے جاگرت جُگت، ہر کرتا آپ جگائیا۔ سرِشٹ سبائی اپنی کرنی رہی بھگت، لیکھا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ نظر نہ آئے اکال مُورت، صورت سچ نہ کھئے وکھائیا۔ سُنے نام نہ کھئے تورت، ناد دھن نہ کھئے جنائیا۔ ناتا جڑیا کرپا کوڑی کوڑت، مُورکھ مُورھ رُپ وٹائیا۔ بن ستگر پورے شبد سوامی آسا کرے نہ کوئی پورت، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پُرکھ اکال شبدی شبد ست ست کرے مہورت، مہما اکتھ کتھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نرگن سرب کلا بھریورت، بھریوری بھاندے خالی آپ بھرائیا۔

★ ۱۳ مگھ ۲۰۲۰ پکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گرہ ضلع ہوشیار پُر ★

پُرکھ اکال دھر دی ریت، سری بھگوان کھیل کرائیندا۔ شبد سوامی ستگر اتیت، نرگن زرویر دھار چلائیندا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں دسے اولڑی پریت، پریم اپنا میل ملائیندا۔ نام سُنائے سہاگی گیت، آتم پرما تم آپ پڑھائیندا۔ ناتا توڑ ہست کیٹ، اُچ نیچ اکو رنگ رنگائیندا۔ ساچی دیوے ست بخشیش، بخشش اکو جھولی پائیندا۔ گرمکھاں بھنڈارا دے کے دھر دی بھیکھ، بھچھیا اپنی آپ ورتائیندا۔ من واسنا بدلے نیت، بڈھ بیک آپ کرائیندا۔ گھر مندر وکھائے ٹھا کر دوار مسیت، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیندا۔ دُور دُراڈا نظر آئے نزدیک، نیتر نین آگھ اک کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیندا۔ پُرکھ اکال ویس اولڑا، نت نوت لئے پرگٹائیا۔ آد پُرکھ اک اکلڑا، جُگ چوڑی کھیل کھلائیا۔ جوتی دپیک آپے بلڑا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلڑا، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیا۔ شبد سندیس جن بھگتاں گھلڑا، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ زرویر ہو پھڑائے پلڑا، پلُو اپنی گنڈھ بٹھائیا۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا ملڑا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چمڑا، پنج ت دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ ہرجن لئے جگائیا۔ پُرکھ اکال

سُوراسرہنگ، شاہ پاتشاہ وڈا شہنشاہیا۔ جگ چوکرئی نام ندھان وجائے مردنگ، دو جہاناں راگ سُنائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں
لنگھ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ لگھ چوراسی آتم سیجا ویکھ پلنگ، در در گھر گھر پھول پھلائیآ۔ گرمکھ ورلے سنت سہیلے پرہ چرن
پریتی رہے منگ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ دئی دویتی گھر گھر دسے کندھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ آتم پرما تم مل کے کوئی نہ گائے چھند،
سوہنگ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گرمکھ منگن اک اند، اند آتم وچ رسائیا۔ خوشی کرے بند بند، سری بھگوان جس اپنی بندگی دئے جنائیا۔
جگت رنڈیا توڑ رنڈ، کنت سہاگی میل ملائیآ۔ انگیکار لگائے انگ، انگن اپنے لئے بھائیا۔ گرسکھ لوکات چاڑھے چند، روسس دوویں
نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکرئی ہر بھگتاں لئے ملائیآ۔ پُرکھ اکال چوکرئی
جگ، جگ کرتا کھیل کھلائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اؤدھ جائے مُک، تھر کوئی رہن نہ پائیندا۔ نرگن زرویر دین دیال ست
سوامی پرگٹ ہووے جو بیٹھا لک، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ کرپا کر پریم پریتی اندر بھگت سہیلے لئے چُک، شبدی گود آپ
بٹھائیندا۔ اُجل کرے مات مَکھ، مَکھ مَکھڑا آپ سہائیندا۔ جنم کرم دا میٹ ڈکھ، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ،
ساڈھے تِن ہتھ مندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کمائے ایک،
ایکنکار دیا کمائیآ۔ لگھ چوراسی وچوں لئے ویکھ، اندج جیرج اُتہج سیج پھول پھلائیآ۔ شبد اگتی دیوے بھیت، چوڈاں ودیا نہ کھئے
پڑھائیا۔ آتم پرما تم دسے ہیت، ساچی ریتی اک جنائیا۔ ہرجن سُنجا ہووے کدی نہ کھیت، مہربان ویکھے نظر اُٹھائیا۔ رت سہنجی موئے
چیت، پت جھڑ نظر کھئے نہ آئیآ۔ ہر سنت سہیلے پرہ سرن سرنائی رہے کھیڈ، دوجا در نہ کھئے وکھائیا۔ حُکھے اندر دیوے بھیج، مانس
وچوں مانس روپ وٹائیا۔ آتم پرما تم سیجا مانے آپ سہنجی سیج، سوہاونت آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
جن بھگت پریتی اک درسائیا۔ جن بھگت پریتی آتم ناتا، انتر اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔
ہو سہائی ناتھ اناتھاں، دین دیال دین اپنے گلے لگائیندا۔ نام ندھان دیوے داتا، وست امولک جھولی پائیندا۔ کلجگ اتم میٹ اندھیری
راتا، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ آتم کرے گرمکھ داتا، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن

دیوے اپنا ور، تِس اپنا رنگ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا وڈ وڈیائیا۔ سَت ستوادی دیوے سَت اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جُگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، نہکرمی اپنے نال ملائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سُنائے سچا چھند، سنسا روگ لینا مٹائیا۔ کوڑی کِریا میٹے ترسنا گنگ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ جن بھگت دوار جن بھگتا اندر لنگھ، دسم دواری گنڈا لاپیا۔ ساکھیات ہو کے کہے آتم پرما تم دان منگ، دیونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوکڑی اپنا وپس وٹائیا۔ جُگ چوکڑی دیونہار داتار، دیا نڈھ ٹھا کر اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی ویکھے چار، چاروں گنٹ پھول پھلائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی کار آپ کھائیندا۔ سیوا لا گرو اوتار، پیر پیغمبر حُکم منائیندا۔ کلمہ نبی رسوُل بول جیکار، شاستر سمرت وید پُران آپ پڑھائیندا۔ قلم شاہی کر کے خبردار، کاغذ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ رسنا جہوا دے آدھار، بتی دند صفت الائیندا۔ زرگن سرگن کھول کواڑ، بھید ابھیدا آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کر اک پیار، پریتی اپنی نال بندھائیندا۔ تِس بھگت دی صفت کرے سنسار، جس ہرجو اپنا میل ملائیندا۔ کہانی بانی جس دی کرے پُکار، جو ہر مندر بہ بہ ہر ہر درشن پائیندا۔ گرُمکھ گرسکھ موقع ملیا اتم وار، لوکات دیا کھائیندا۔ کل کلکی لئے اوتار، نر نرنکار ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے پار، منجھدھار نہ کھئے زڑھائیندا۔ سچ دوارا دئے وکھال، جس گھر اپنا آسن لائیندا۔ نرمل دیپ جوت جگے بے مثال، کوٹن کوٹ شمع نین شرمائیندا۔ سچ دوار نظری آئے اک سلطان، شاہ پاتشاہ اکو ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس وکھایا اپنا گھر، سو گرُمکھ مل مل خوشی منائیندا۔ بھگتاں اُپر دیا کر، دین دیا دیا کھائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، من واسنا دتی مٹائیا۔ سرت سوانی شبدی پڑھ، ساچا راہ جنائیا۔ پنج وکارا جائے جھڑ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ربن نہ پائیا۔ ترے گن اگنی جائے سڑ، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ گرُمکھ ویکھے پرت اپنا گھر، گھر گھر وچوں نظری آئیا۔ جس سیجا پُرکھ اکال بیٹھا چڑھ، سو سو بھاونت سہاگن اپنے در خوشی منائیا۔ اکو ڈھولا رہی پڑھ، تُوں میرا مین تیرا دو جا مابھی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارے پلُو لیا پھڑ، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جیونڈیاں جگ نہ جائے مر، مریاں جنم نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں دیوے نام ور، تنہاں لیکھے دئے چکائیا۔ گرُمکھ ملیا پار بہم، گھر وجے نام ودھائیا۔ لہنا چُکیا جنم کرم، ورن برن

ڈیرہ ڈھابیا۔ دو جہاناں دیوے ساچی سرن، ایتھے اوتھے ہووے سہائیا۔ ڈھردرگاہی آیا پھڑن، نیکن نیکا پھیرا پائیا۔ بھگتاں دوارے ساچے
 پوڑے آیا چڑھن، کایا مندر ویکھ وکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا آیا پڑھن، آد جگاد راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 جس جن دیوے اپنا ور، تِس پِرتی اک لگائیا۔ گُرمکھ پِرتی جائے لگ، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کیرپا کر سورا سرگ، سو صاحب
 اپنا میل ملائیندا۔ کوڑی کیریا بچھا آگ، امرت میگھ نام برسائیندا۔ گھر کایا کعبہ کرا حج، حُجرہ اکو اک سہائیندا۔ شبد نام سنائے انحد،
 دُھر دا راگی راگ الائیندا۔ امرت پیا اگتی مدھ، سچ سرور اک بنائیندا۔ جگت دوارا پار کرا حد، گرہ اپنا میل ملائیندا۔ جن بھگت
 کوڑی سریشٹی جائے چھڈ، ستگر اکو نظری آئیندا۔ لکھ چوراسی نالوں ہووے اڈ، ہر مندر بہ بہ خوشی منائیندا۔ جس دی کہانی بانی
 گاوے چھند، سو گُرمکھ ہرجو اکو بھائیندا۔ جس دے ملیاں دُھر اند، سچا رس اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، سچ پِرتی اک جنائیندا۔ سچ پِرتی جوڑ بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ ساچا منتر دس مکان، گھر گھر وچ کرے رُسنائیا۔ امرت
 دیوے پین کھان، جام اکو وار پئیایا۔ آون جاون جم کی چُکائے کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ شبد سروپی دئے بیان، گُرمکھ سجن آپ
 چڑھائیا۔ لے کے جائے سچکھنڈ دوار نوجوان، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تینسا سُرپت اند سپس سرب جھکان، نیوں
 نیوں لاگے پائیا۔ جس پاربرہم پت پرمیشور پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار ملیا آن، تِس مقامے حق اک توفیق نظر خُدائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم جن بھگتاں دیوے پچھلا حق، چار جگ دا لیکھا ویکھ پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی
 دیا کھائیا۔ بھگت جنان پرہ میل سوامی، ہر سجن آپ ملائیا۔ کلجگ اتم کھیل مہانی، خالق خلق سمجھ کسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی پیتی
 چار جگ دی پڑھو کہانی، گُرمکھ حاضر حضور ویکھ خوشی منائیا۔ جس دی مہا بودھ آگادھ صفت کرے اگتی بانی، سو ستگر بان
 نیرالا تیر اک چلائیا۔ جس نوں سجدہ کردے نیر رو رو اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی بیٹھی نین شرمائیا۔ جس در
 بھچھیا منگدے گر اوتار پیر پیغمبر چرن وٹھو جان قربانی، تن ماٹی کایا خاکی بھیٹ چڑھائیا۔ ستجگ تیرتا دواپر کلجگ جس دی دسدے
 گئے نشانی، واک بھوکھت جگت سنائیا۔ جس دے در ملے پد نربانی، نربان پد اکو چرن کول وڈیایا۔ سو پُرکھ اکال صاحب ستگر لکھ

چوڑاسی وچوں گُرمکھ وِ رلے بھگت کرے پروانی، پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے پنڈت پاندھا مُلا شیخ جگت ودوانی، عاقل عقل کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلا ایکا تھائیا۔ ہرجن میلا تھان تھنتر، کایا بنک دئے وڈیائیا۔ گھر وکھائے گگن گگنتر، گہر مندر کھوج کھوجائیا۔ جنم کرم بُجھا بسنتر، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھابیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سچ سنا منتر، سوہنگ کرے نام پڑھائیا۔ ماس جنم بنا بنتر، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ جس دا رُوپ ہتھ نہ آیا دھنوتتر، سو روگ سوگ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس پِرتی آپ بندھائیا۔ بن ستگر کِریا نہ اُچے پِرت، پریم نظر کتے نہ آئیا۔ ڈُونگھا راز گہر گمبہر ہر گھٹ بھیتر بھیت، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گُرمکھ وِ رلے پرہ چرنی جھکے سیس، لکھ چوڑاسی بیٹھی مُکھ بھوئیا۔ ہرجن وِ رلا جانے سچ حدیث، جس کلمہ نبی آپ سمجھائیا۔ سو سنت سُہیلا ہوئے اتیت، جس میلا ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، گُرمکھ گُرسکھ لے ترائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ تارے آپ، ہر ستگر دیا کھائیا۔ جنم کرم دا میٹ پاپ، پت پُت بنائیا۔ سچ سچ دا اکو جاپ، دھر دا راگ سمجھائیا۔ کایا ماٹی کر کے پاک، اپنا رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ ذات پات، اُچ نیچ دئے وڈیائیا۔ اتم پر ماتم دسے سجن ساک، سکلا سنگ وکھائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، گھر دیک جوت کرے رُسنائیا۔ امرت بوند پیائے سوانت، ٹھانڈی ٹھار آپ وائیا۔ انحد ناد وجائے ساز، ہر سجن بے پرواہیا۔ کر کِریا رکھ لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سرشٹی سٹی گُرمکھ آپ اٹھائے مار آواز، بن کتاں اندرے اندر سُنائیا۔ ساچے بیڑے چاڑھ جہاز، چو اپنا نام لگائیا۔ کلجگ اتم ستجگ کاج، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت تیرا سمرن پوجا اکو پاٹھ، پرہ سرن سچی سرنائیا۔ سجدہ سیس جھکے نماز، پروردگار نظری آئیا۔ تیرا کھیڑا رہے آباد، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ جگ جنم دی پچھلی یاد، بے پرواہ بھل نہ جائیا۔ کوڑی کِریا وچوں کاڈھ، ساچی مالا منکا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے اتم پِرتی ساچا دان، سو گُرمکھ پِرتی جگت نالوں بدلائیا۔

گائے بیل نہ مرے مجھ، مجبوری سب دی پور کرائیا۔ گھر گھر سپر ددھ پیو رچ، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کھری کلا جائے سج، خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال رکھے دے کر ہتھ، غریب نائیاں بھئے سہائیا۔ سُن پکار دیوے وٹھ، جھولی اک بھرائیا۔ خالی ہووے نہ کیسے دا ہتھ، در در گھر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دکھیاں دکھ دلیریاں دلیر دوویں دئے مٹائیا۔

★ ۱۳ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی بھگوان سنگھ دے گرہ ارمڑ ضلع ہوشیار پُر ★

شاہ پاتشاہ شاہ سلطان، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ مہروان، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن حُکران، دُھر فرمانا تیرا اکو نظری آئیا۔ ایکنکار راج راجان، بھوپت بھوپ نورا لاپیا۔ آد نرنجن جوت مہان، جوتی جاتا اکو نظری آئیا۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل مہان، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ سری بھگوان تیرا اچ مکان، نیر نظر کھئے نہ پائیا۔ پارپرہم تیرا بودھ آگادھ گیان، کر سکے نہ کھئے پڑھائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، یودھا سورپیر اکھوائیا۔ آد جگاد کھیلے کھیل وڈ بلوان، بے انت اپنی دھار چلائی۔ دُھر دی اچھیا کر بلوان، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ نرگن نرگن کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دھار آپ پرگٹائیا۔ ساچی دھار سری بھگونت، سو ستگر آپ پرگٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل بے انت، مہما کتھ سکے نہ کھئے رائیا۔ ایکنکار آد جگاد دُھر دا کنت، ست ستوادی نظری آئیا۔ آد نرنجن نورا مہنت، دو جہان کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ سری بھگوان ویس دھرے انت، اکل کل دھاری اپنی کل جنائیا۔ پارپرہم پرہہ سو بھاونت، سچ دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ اپنی اچھیا کھیلے کھیل سری بھگونت، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ نرگن نرگن بنائے بنت، نار کنت روپ وٹائیا۔ سیج سہنجنی چاڑھے رنگ بسنت، روپ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا سری بھگوان، ست پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ جوتی جاتا کھیل مہان، ہر کرتا آپ وکھائیندا۔ محل اٹل اچ مکان، درگاہ ساچی سو بھا

پائیندا۔ مقامے حق حق نشان لاشریک آپ جھلائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیندا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ دُھر سندیسہ پائے آن، وشن برہما شو سِیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اکو ڈیرہ لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سنگھاسن، سو ستگر آپ لگائیا۔ نرگن نرُویر پُرکھ اکال کھیلے کھیل آپ ابناسن، ابناسی اپنی کل جنائیا۔ نرگن نرگن بن کے ساتھن، سگلا سنگ آپ رکھائیا۔ درگاہ ساچی ویکھے کھیل تماشن، منڈل اپنی راس رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُچ محلے اکو نُوں کرے رُشنائیا۔ سچ محل نُوں اُجیارا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ اک اِکلا ایکنکارا، اکل کل دھاری بیٹھا سوہا پائیا۔ دو جہاناں بن ونجارا، ترے پنج بیٹھا ہٹ چلائییا۔ لکھ چوراسی کھیل نیارا، انڈج جیرج اُتبھج سینج اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد اناد بول جیکارا، دُھر دی دھارا آپ پرگٹائیا۔ وشن برہما شو دے سہارا، چرن کول دئے سرنائیا۔ نام ندھان کر پیارا، پاربرہم پرہ اپنا بھيو گھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لا، نرگن سرگن دھار چلائییندا۔ وشن برہما شو آپ پرگٹا، سر اپنا ہتھ ٹیکائیندا۔ ترے گن مایا جھولی پا، پنچم ناتا توڑ ٹرائیندا۔ پاربرہم برہم ونڈ ونڈا، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن سرگن گھاڑت لئے گھڑا، بن ٹھہیارا کھیل کھلائییندا۔ بھید ابھیدا آپ جنا، انہو اپنی دھار جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے مندر چڑھ، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ایکنکار، سو صاحب آسن لائیا۔ وشن برہما شو کر پیار، شبدی شبد دئے وڈیائیا۔ دُھر سندیسہ اکو وار، آد پُرکھ آپ جنائیا۔ رچنا رچ رچ سنسار، ساچی سیوا اک درڑائیا۔ نرگن سرگن دے ادھار، پنج تت میلا سہج سُبھائیا۔ جُگ چوکری کھیل کرتار، ستجگ تریتا دوپر ونڈ کلجگ نال ملاییا۔ دُھر دا لیکھا کر تیار، برہما ویتا کر پڑھائیا۔ چارے ویدان دے ادھار، چارے جُگ کرے رُشنائیا۔ چارے کھانی بول جیکار، چارے بانی لئے سمجھائیا۔ چارے کُنٹ کر کے خبردار، چار ورن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی ہر نرنکارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جُگ چوکری کھیل نیارا، نرگن سرگن آپ رکھائیندا۔ پنج تت اندر ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ناؤں رکھ گُر اوتارا، دُھر

سندیسہ راگ الاٹیندا۔ شبدا اگمی بول جیکارا، رسنا جہوا بتی دند صلاحیندا۔ لیکھ لیکھ لیکھت اپارا، قلم شاہی انک بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی بھیو اولا، سمجھ کیسے نہ آتیا۔ نر نرنکار اک اکلا، ایکنکار کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ وسائے ڈھر مٹلا، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ جوت دیپک آپے بلا، تیل باقی نظر کھئے نہ آتیا۔ شبدی ست پھڑایا پلا، وشن برہما شو کری کڑمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپے گھلا، ڈھر فرمانا حکم سنائیا۔ دھام وکھایا اچ اتلا، نرویر نرنکار نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اکو اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے چڑھ بھگوان، ڈھر فرمانا حکم جنائیا۔ جگ چوگری کھیل مہان، خالق خلق آپ وکھائیا۔ دات دے دے ڈھر دا دان، تیئی اوتار حکم منائیا۔ اٹھاراں بھگت کر پردھان، نام امولک اک سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ نانک گوبند کر پروان، منتر ست ست جنائیا۔ ڈنکا وجے دو جہان، فتح اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھ لیکھا شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان گنڈھ پوائیا۔ انجیل قرآن دس ایمان، صدق صبوری اک سمجھائیا۔ ڈھر دی بانی لا کے بان، لکھ چوراسی انیالا تیر چلائییا۔ آتم پرما تم دے کے برہم گیان، لکھ چوراسی کری پڑھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر نظری آئے ایکنکارا نوجوان، ست سروپی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے وڑ، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے جگ چار، ہر کرتا وڈ وڈیائییا۔ نام سندیس دے گرو اوتار، لوکات دتی وڈیائییا۔ لیکھ لیکھ گئے ڈھر دی دھار، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ اچی کوک گئے پکار، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ آتم پرما تم کرو پیار، دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ پاربرہم برہم دئے ادھار، گھر میلا سہج سبھائیا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ ہونے خوار، پنچ وکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو بولو نام جیکار، جے جے کار گھر ساچے راگ الاہیا۔ سرت سوانی شبدا ہانی مل کے گائے منگلاچار، گیت گوبند اک الاہیا۔ مُرید مُرشد کرے دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک نور خدائیا۔ آد جگادی سانجھا یار، سگلا سنگ نیھائیا۔ رسنا جہوا بڈھی کرو وچار، مت اپنی اپنے نال رلائییا۔ من واسنا دیوو مار، نو دوارے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ڈھر دا حکم آپ ورتائیا۔ ڈھر دا حکم گرو اوتار، پیر پیغمبر گئے مات سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لیکھار، اٹھ دس

بھيو چُڪائيا۔ تيس بتيس ڪرے ٻاٻاڪار، راگ چهتيس ربه ڪرلائيا۔ نو ڪهنڊ پرتھي ست ديپ چار ڪنٺ ده دشاگر ڪا شبد ڪرے خبردار،
 دهر سنديسه اڪ سنائيا۔ غفلت وچ نه سون هووو بدار، نيتز لوجن نين آڳه ڪهلائيا۔ ڪايا مندر ويڪهو گهر وچ گهر سچي دهرمسال،
 باهر ڪهوجن ڪهڙ نه جائيا۔ نرگن نروير پُرڪه اڪال ڪرو ديدار، ديد عيد چند چمڪائيا۔ مانس جنم نه آئے ٻار، ڪوڙي ڪريا ڏيره ڏهاڻيا۔ بهرے
 بھلو نه جيو گوار، نانڪ گوڀند رام ڪرشن عيسيٰ موسيٰ محمد لڪه لڪه ڪلمه ڪئے سمجھائيا۔ نو ڪهنڊ پرتھي برهمند ڪهنڊ جيرج انڊ انبھج سينج
 پاوے سار، ٿلے پربت سمنڊ ساگر جنگل جوھ اُجاڙ ٻھاڙ ڏونگهي ڪندر ويڪه وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا
 ساچا ور، جُگ چوڪڙي اڪو حُڪم ورتائيا۔ جُگ چوڪڙي دے فرمان، لوڪمات راه چلايا۔ ستجگ تريتو دواپر ڪلجگ ڪهيل ڪر مهان، مهيا
 اڪتھ ڪتھ درڙايا۔ نام سنديسه دے گيان، اگيان اندھير چُڪايا۔ بودھ آگاه شبد ناد آتم ڏهنڪان، انحد نادی ناد سنيايا۔ جوتي جوت
 سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ليڪها جان دهر دے گهر، لڪھ چوراسي گهر گهر ٻھول ٻھلایا۔ گر اوتار ٻير ٻيغمبر سنديسه دے دے ڪئے
 تھگ، ڪلجگ ويلا اتم آيا۔ مورڪھ مگدھ انجانا ڪولون ڪئے آگ، آپ اپنا پلُو ڪئے چھڙايا۔ اڪو اڪ سچ سنديسه ڪئے دس، دهر فرمان آپ
 جنائيا۔ ڪلجگ انت سري بھگونت پرگت ٻھڙے پُرڪھ سمرته، ٻهڪنڪ ناؤن رڪھائيا۔ لڪھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت شبد ڏوري پائے
 تھ، تندي تار اپنے ٻتھ رڪھائيا۔ ساڏھ تين ٻتھ ڪايا وچون ڪوئي باهر نه سڪے نس، اندرے اندر بند ڪرائيا۔ ويڪهنهارا گھٽ گھٽ، گرہ گرہ
 پڙده دئے اُٺھائيا۔ حقيقت جانے آپ حق، بھيو ابھيدا آپ ڪهلائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا ٻر، ليڪها
 منگے تهاؤن تھائيا۔ گر اوتار ٻير ٻيغمبر ڪر ڪے ڪئے پُڪار، لوڪمات ڏنڪ وڃايا۔ ڪلجگ انت ڪل ڪلڪي لئے اوتار، ڪل اپنے ٻتھ رڪھائيا۔ لھنا
 دينا منگے جُگ چوڪڙي چار، نو سو چرانوے جُگ چوڪڙي ويڪه وڪھائيا۔ وشن برهما شو ڪرے خبردار، نيتز لوجن نين آڳه سرب ڪهلائيا۔
 گر اوتار درس دے سدے اپني وار، حُڪم اڪو اڪ جنائيا۔ ليڪها منگے دهر دربار، پرده اوڀلا دئے چُڪائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا ٻر، سچڪهنڊ نواسي سچا شهنشاھيا۔ شهنشاھ ٻر شاه سلطانا، حُڪمران اڪ اڪھوائيندا۔ آد جُگادي ٻهرے بانا،
 نرگن سرگن ويس وٺائيندا۔ شبد اگمي اڪ ترانه، دهر دا راگ آپ الايندا۔ ستجگ تريتو دواپر ڪلجگ ويڪه وچ جھانا، نو نو اپنا ڪهيل

رچائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت بھگونت کڈھے بال نادانا، بچپن اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو اپنی کار کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پرتکھ، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کھولے اکھ، نیتروچن پردہ رہیا اٹھائیا۔ اٹھو ویکھو لوکات لو تگ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ جیو مایا ممتا کوڑی کِرپا گئے پھس، ہوئے ہنگتا گرہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نو دوارے مانن رس، آتم رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گرو گرتھ سادھ سنت گاوندے جس، اندر وڑ کے پرہ تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ مایا کارن کرن تیرا پاٹھ، پوجا لے لے تھکی جگت لوکائیا۔ نیترووے تیرتھ تھ، جمنا سُرستی گنگا گوداوری نیناں نیر وہائیا۔ پاربرہم پرہ ساڈی رکھے کوئی نہ پت، ناری پُرش ننگے تاریاں لائیا۔ ماں پُتر اک دوجے ول رہے تگ، نیتراکھ نہ کسے شرمائیا۔ جوگر اوتار پیر پیغمبر مارگ گئے دس، سو بھلے جیو سُدائیا۔ سبجن سبجناں رہے ٹھگ، نار کنت پئی جُدائیا۔ کسے نظر نہ آیا نرگن نراکار اُپر شاہ رگ، گھر ساچے وجی نہ کوئی ودھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں کوڑی لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کایا حُجرے سچ محرابے تیرا کوئی نہ کرے حج، مکے کعبے پھرن واہو داہیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ تینوں رہے لہ، گھر وچ گھر کھوجن کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارا پرہ تیرا گئے چھڈ، ناتا جُڑیا جگت لوکائیا۔ پریم کرن ماٹی چام کایا ہڈ، پر ماتم آتم تیرے نال نہ کھئے پرناٹیا۔ تیری کوئی نہ بنے جد، پُرکھ اکال پتا نہ کھئے ملائیا۔ سرشٹ سبائی چار کُنٹ دہ دشا تیرے نالوں ہوئی اڈ، کلجگ اپنا کوڑ محل رہی وسائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، گر اوتار پیر پیغمبر جوڑن ہتھ، سجدہ کر سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، خالی جھولی اڈ اکو منگ رہے منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ کِرپا کر سورے سربنگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ گر کا شبد سب نوں بھلیا اند، رس رسنا ہوئے ہلکائیا۔ بتی دند کھا کھا گند، تیرا ڈھولا راگ نہ کھئے سنائیا۔ بن تیرے پرہو سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، جگت دُہاگن دئے دُہائیا۔ ستگرُو دوارے کوئی نہ گاوے چھند، سنسا روگ نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم اکو دے ور، آپ اپنے ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پرہ آ کے ویکھ، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ کوڑا ودھیا بھیکھ، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ تیرا سادھ سنت دسے کوئی نہ بھیت، تیرا میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت واسنا ہویا

ہیت، کوڑی کرپا رہے پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے آگے اک آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ نیوں نیوں سیس جھکائے گر اوتار دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار بہڑ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی تیرا پھل ہویا کوڑ، تڈھ پن مٹھارس نہ کھئے بھرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ساچے مندر کوئی نہ لائے پوڑ، منزل چڑھ کے تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑے اندر رہے دوڑ، بن کے پاندھی راسیا۔ مہروان ویکھ کر کے غور، گہر گمبہر تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھن بول، اک آواز اٹھائیا۔ ابناسی کرتے لکھ چوراسی آ کے تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ کھانی بانی وجدا سنے نہ کوئی ڈھول، پڑھ پڑھ بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ پن تیری کرپا اندر کوئی نہ جائے مؤل، مؤلا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دئے ڈھائیا۔ نانک گوبند نال کیتا قول، محمد بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ عیسیٰ کہے میرا پروردگار سد سے کول، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ وید ویاس دس کے گیا پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پربت چڑھ وجاوے ڈھول، مردنکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آسوامی صاحب ستگر پُرکھ اکال اڈول، تیری اوٹ سرب جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول اکھ، اکھ اکھنے رہے درڑائیا۔ پُرکھ اکال نظری آ سرب پرتکھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کلجگ دے ستجگ حق، کلجگ جیواں لہنا دینا جھولی پائیا۔ ستجگ سچا دھرنی رکھ، دھرت گود سہائیا۔ بھگت سہیلے کر پرگٹ، آپ اپنا نام چائیا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، ونج اکو اک وکھائیا۔ دُھردرگاہی چلا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ چوتھے جگ صدی چوڈھویں بیس بیسے سب دی ہوئی بس، پچھلے بستے رہے بندھائیا۔ آگے دتا تینوں حق، تیری حقیقت تیرے ہتھ پھرائیا۔ جوں بھاوے توں لہنا رکھ، رکھک تیری اک سرنائیا۔ سچا مارگ دُھر دا دس، چار ورن اٹھاراں برن اکو کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، تڈھ پن داتا نظر کھئے نہ آئیا۔ دے دات ہر داتار، دیاوان تیری سرنائیا۔ در درویش کھڑے بھکھار، دوئے جوڑ منگن چائیں چائیا۔ ست پُرکھ نرنجن ہو اجیار، جوتی جاتے نور دھرائیا۔ ستجگ ساچا مارگ دے وکھال، پن اکھاں اکھ کھلائییا۔ ساچے بھگت لے اٹھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ تیرا ناؤں دین دیاں، دیناں اناتھاں

گلے لگائیا۔ مُرشد آ کے ویکھ حال، مُرید رہے کُرائیا۔ جلوہ نُور دے جلال، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ گھر ٹھانڈا تیرا دربارا، اُچ اتھاہ نظری آئیا۔ دیا باقی اک اُجیارا، آد جُگاد کرے رُسنائیا۔ کملاپاتی میت مُرارا، سو صاحب سوبھا پائیا۔ شبد اناد ڈھر جیکارا، انراگی راگ الائیا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ گر اوتار کر ونجارا، ہٹ لوکھات چلائیا۔ پیر پیغمبر دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جُگ چوکرئی بن لیکھارا، کاتب اپنی قلم اپنے رنگ رنگائیا۔ جُگ چوکرئی کرنہارا پار کنارہ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ، ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچکھنڈ سہاونہار دوارا، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ نرگن نرگن کرنہار پیارا، آپ اپنا بھو کھلائیا۔ در سد گر اوتارا، پیر پیغمبر اکھ کھلائیا۔ کلجگ ویکھ کی ورتے ورتارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھواں دھار سرب سنسارا، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ راؤ رنگ کرن ہاکارا، سادھ سنت دین ڈھائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ جگت سیاست بنیا اکھاڑا، من مت بیٹھی ناچ نچائیا۔ چاروں کُنٹ آئی بارا، جت بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ کرپا کر پروردگارا، بے پرواہ تیری آس رکھائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، مہابلی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بن مات پت ہو اُجیارا، بوند رکت میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی نُور تیرا چمتکارا، دو جہان کرے رُسنائیا۔ تیرا وجے نام نگارہ، لکھ چوراسی سوئی سُرتی دے جگائیا۔ ساچا نام دس اکم اپارا، اکم اکمڑے اکمڑی کار کھائیا۔ ہڈ ماس ناڑی چمڑے وسیں باہرا، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ کلجگ اتم تڈھ بن دسے نہ کھئے سہارا، سر ہتھ سمرتہ نہ کھئے ٹکائیا۔ صدی چوڈھویں پار کنارہ، چوڈاں ودیا دے ڈھائیا۔ چوڈاں ودیا کرن پُکارا، چوڈاں لوک رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تڈھ بن پار نہ کھئے کرائیا۔ تڈھ بن پار نہ ہونے بیڑا، کلجگ ساگر رہیا رُڑھائیا۔ جیو جنت کہے میرا میرا، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ کوڑ کُریارے پایا گھیرا، پلُو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ پنچ وکارے لایا ڈیرہ، گھر گھر دھونی تائیا۔ اتم پرما تم کرے نہ کھئے نیڑا، سُرتی شبدی جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ بن تیرے پُرکھ اکال اُجڑیا کھیرا، وسدا گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ من کہے میں ستگر تیرا، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، ور داتے بے پرواہیا۔ دے ور میرے بھگونت، بھگون تیری آس رکھائیا۔ آ کے ویکھ لکھ چوراسی جیو جنت، جیون جگتی سارے گئے بھلائیا۔ بن گُرمکھ ناری کیسے نہ ملے

ہرجو کنت، سہنجی سیج جگت لوکائیا۔ بھیو کوئی نہ جانے بودھ آگادھا پنڈت، تیرا پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ در درویش بھکاری در دے منگت، اکو اوٹ اکو آس اکو دھیان لگائیا۔ سری بھگوان من لے منت، مہروان مہر اکھ اٹھائیا۔ ساڈی کوئی نہ رہی ہمت، تیرا ویلا اتم آئیا۔ تیرے نام دی کوئی نہ پاوے قیمت، سوڈے ہٹو ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، کلجگ اتم لیکھ چکائیا۔ کلجگ لیکھا جائے چک، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ کوزا پینڈا جائے مک، سچ سچ ملے ڈھوئیا۔ مایا ممتا مٹے بھکھ، ترسنا کھئے رہن نہ پائیا۔ سفل کرا جنی گکھ، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان گودی چک، مات پت ہو کے نظری آئیا۔ ہرجن بوٹا جائے نہ سک، امرت سنج ہرا کرائیا۔ اپنی دھاروں نرگن اٹھ، تینوں جنے کھئے نہ مائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے پت، پوترے گرسکھ گود سہائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کلیاں کلجگ اتم آ کے پچھ، جو تیرا بیٹھے دھیان لگائیا۔ اتم ویلا گیا ڈھک، رت سہنجی نین اٹھائیا۔ کیرپا کر ابناسی اچت، کایا بت دئے ڈبائیا۔ تڈھ بن پنج تت کوئی نہ مولے رت، کول پھل ناہے نہ کھئے وڈبائیا۔ آون جاون پتت پاون گیرا مکا اٹا رکھ، مات گرہ دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیریاں سکھنا رہے سکھ، اپنی پریم پریتی بھیٹ چڑھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے چڑھ کے بیٹھوں اچی چوٹ، تیری چوٹی نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے بھگت سری بھگوان آنیوں ڈگے بوٹ، تڈھ بن گلے نہ کھئے لگائیا۔ کر کیرپا آ کے کلجگ جیواں وچوں کڈھ کھوٹ، کھوٹی واسنا دے گوائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر شبد راگ سنائیا۔ بند کواڑے کھول سوت، سرتی اپنے نال رلائییا۔ آتم اے ہو موہت، پر ماتم محبت اپنی اک سمجھائیا۔ تیری کوئی سوچ نہ سکے سوچ، کر کر منت سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے ویکھئے تیری موج، کس بدھ اپنا گھر وسائیا۔ کلجگ کیسے ہتھ نہ آئیوں کیتیاں کھوج، لبھ لبھ تھگی سرب لوکائیا۔ پارہم تیرے اچرچ چوج، چوجی پریم تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت تیرا درشن منگن روز، اٹھ پہر تیرے وچ سمائیا۔ تیرے پیار دا کھانا پینا منگن بھوج، تیری پریتی بستر اوڈھن نظری آئیا۔ تیرے درشن نوں انتر اکھ رہی لوچ، باہر دو لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر اپنا میل ملائییا۔ بھگت جن جن رہے کوک، ہاباکار مچائیا۔ پھری دروہی چار کوٹ، یامین تیری سرنائیا۔ لگی آگ تن قلبوت، کایا قبرستان نظری آئیا۔ تیرا دیوے نہ کوئی ثبوت، ساکھیات

میل نہ کھئے ملائیا۔ سارے کہن وسے کایا پنج تت بھوت، بھید سکے نہ کھئے کھلائیا۔ کلجگ سارے ہونے اوت، اتر پورب پچھم دکھن تیرا راہ نظر کیسے نہ آئیا۔ ستگر سوامی کیرپا کر آپ محبوب، محبت اپنے نال جڑائیا۔ دور ڈراڈے حاضر ہو موجود، نرگن پاندھی پندھ مکائیا۔ تیرا ویکھیئے سچ عروج، عرش قُرس ڈیرہ ڈھابیا۔ اپنے چرن رکھ محفوظ، محفل اپنی دے وکھائیا۔ تیرا جلوہ ویکھیئے وچ مخلوق، خالق تیرا رنگ اکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر سارے صدی چودھویں چھڈ گئے حقوق، تیرا حق تیرے چرن ٹکائیا۔ اکو وار سارے کر موقوف، مکمل حکم سنائیا۔ دین مذہب سارے ہونے معروف، سکلا سنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ مُرید مُرشد دے دیدار اپنا گھر وکھا ثبوت، ثابت صورت اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے منگ اگم، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ کیرپا کر سری بھگون، بھگون اپنی وست ورتائیا۔ نام ندھان دے دھن، اتوٹ اٹھ جھولی پائیا۔ پوت سپوتے بنا اپنے جن، دھن جنیندی بن مائیا۔ اکو راگ سنا کن، دھر دا ڈھولا آپ الائیا۔ من واسنا میٹ من، من کا منکا دے بھوائیا۔ تیرے لیکھے لگے بھگتاں تن، تیرے چرناں بھیٹ چڑھائیا۔ جے ہوں بالک مورکھ اندھ، دے مت آپ سمجھائیا۔ کر کیرپا مٹا کوڑا گند، تیری سُگندھ اکو نظری آئیا۔ سری بھگون کہے سورا سربنگ، دو جہاناں حکم منائیا۔ کلجگ انت سارے رل مل گاؤ سوہنگ چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دوارے چڑھو چند، رُو سس بیٹھن نین شرمائیا۔ مانس جنم نہ ہونے بھنگ، لکھ چوراسی پینڈا دئے مکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ نار سُہاگن چار جگ کدے نہ ہووے رنڈ، رنڈیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال مل کے دوجا در کوئی نہ لے منگ، دیونہار اکو اک گوسائیا۔ جس دا لیکھا ہنگ برہم، پاربرہم بھيو چکائیا۔ گرسکھ گرمکھ گھر ستگر جانا جم، مات پتا لیکھا پچھلا مول چکائیا۔ آگے بیڑا ستگر شبد دیوے بٹھ، کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اٹھائیا۔ مارگ دس اکو ست دھرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھابیا۔ کلجگ انت تنہاں لیکھے لگا جنم، جنہاں پرہے ملیا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی بھرمی وچ بھرم، بن ستگر پورے بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن رکھے اپنی سرن، سرنگت اکو اک جنائیا۔

★ ۱۴ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ روپوال ضلع ہوشیار پُر ★

سو پُرکھ نرنجن تیرا دربار، آد جگاد اکو نظری آئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سرجنہار، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکار ویکھنہار، انہو تیری دھار بے پرواہیا۔ آد نرنجن جوت اجیار، جوتی جاتے لکھ چوراسی تیری رُشنائیا۔ ابناسی کرتے دیونہار، اتوٹ اٹٹ نام ورتائیا۔ سِری بھگوان سانجھے یار، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ پاربرہم پرہہ کر پیار، برہم نیتر نین اٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی کرپا دھار، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ وشن برہما شو در بھکھار، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ ترے گن رووے زارو زار، پنج تت دئے ڈھائیا۔ کلجگ دھاہاں ربیا مار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ گر اوتار کرن نمسکار، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دے دیدار، نرگن نور کر رُشنائیا۔ سنت سہیلے چرن دھوڑ منگن چہار، خاک مستک ٹکا اک لگائیا۔ گرمکھ گر ستگر چرن کول جان بلہار، بلہاری پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ گرسکھ نیتر نین اکھ رہے اٹھال، پرتکھ اپنا نور درسائیا۔ مُرید مُرشد تیری کرن بہال، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ صوفی راہ تگن ڈونگھی غار، کایا کعبہ پڑدہ اک اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹاں دسے دھواں دھار، اتر پورب پچھم دکھن جگت اندھیرا چھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ گھر گھر گیا پَسار، مایا ممتا بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی نار وبھچار، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال دین دیال صاحب سوامی سانجھے یار، بے عیب تیرا روپ اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم ساچی دس اک گفتار، دھر سندیسہ راگ سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گئے ہار، جگت جیواں کر پڑھائیا۔ گیتا گیان کرے نہ کھئے پیار، اٹھ دس بیٹھی ڈیرہ ڈھاپیا۔ انجیل قرآن نیتر رووے زارو زار، سچ حدیث کلمہ نبی نہ کھئے سمجھائیا۔ کھانی بانی سمند ساگر ویکھے ڈونگھی غار، تیری سار صاحب کھئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھے مُلا شیخ کلجگ انت ہوئے خوار، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کاغذ قلم شاہی ڈگی منہ دے بہار، تیری صفت صلاح سکے نہ کھئے لکھائیا۔ نو نو چار لیکھا بیتیا وچ جہان، دو جہاناں والی پرہہ تیرا دھیان اک لگائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی صاحب سلطان تیرا اکو نام، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم تیرا لبھے کسے نہ دھام، مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارے تیرا روپ نظر نہ آئیا۔ کرپا کر سِری بھگوان، ندھ بن دو جا نہ کھئے سہائیا۔ ست دھرم دا دسے نہ کوئی نشان، راج راجان بیٹھے مکھ بھوئیا۔

انحد ناد سُنے نہ کوئی سچّی دُهنکان، سادھ سنت انتر آتم جوت نہ کھئے جگائیا۔ شبد انیالا مارے نہ کھئے بان، بجرکپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ تیرا مندر سکے نہ کوئی پہچان، گھر وچ گھر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ انت ہویا ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ دین مذہب سرب کُراَن، ذات پات کرے لڑائیا۔ ثابت ربیا نہ کیسے ایمان، دھرمی دھرم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ صاحب سوامی ٹھاکر ایک، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل لیا ویکھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات بندھائیا۔ تیئی اوتار کرن آدیس، بھگت اٹھاراں سیس جھکائیا۔ سجدہ کرن عیسیٰ موسیٰ محمد اولیئے شیخ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ انت میٹ ریکھ، ریکھا سب دی دے بدلائیا۔ تیرے گھر اک آدیس، شاہ سلطان تیری سرنائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ نرگن آ کے ویکھ، سرگن بھلیا تیرا ناؤں خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، پرہہ آگے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اکل کل دھاری تیری ودیائیا۔ جگ بیتے چوکڑی نو نو چار، تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سیوا کر کر تھکے گر اوتار، پیر پیغمبر بن بردے مات پھیرا پائیا۔ قلم شاہی بن لیکھار، تیرا سندیس گئے سنائیا۔ سرشٹ سبائی کر خبردار، تیرے نام وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم غفلت بھریا سرب سنسار، نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ گھر گھر در در مندر اندر دے دھواں دھار، دیا باقی کملاپاتی جوت تُو نہ کھئے جگائیا۔ مدھ پیالہ امرت رس پیائے نہ کوئی ساقی، نام خُمار نہ کھئے چڑھائیا۔ اندر وڑ کایا مندر چڑھ بند کواڑی کھولے کوئی نہ تاکی، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ چار جگ دی پچھلی پڑھن سارے ساکھی، اگلا لیکھا نہ کھئے سمجھائیا۔ تڈھ بن چکائے کوئی نہ باقی، پورب لہنا جھولی کھئے نہ پائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، چار ورن ساچا چند نظر نہ آئیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے تیرے بے پاٹھی، انتر آتم پر ماتم تیرا میل نہ کھئے ملاییا۔ در در گھر گھر مندر مسجد شودوالے مٹھ سندھیا کرن دیا باقی، گھر جوت نرنجن نظر کیسے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن راتیں سوون سیج اُپر کھاٹی، آتم سیجا سچ دوارے ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ سجن ساک سین مل مل کرن باقی، تیری گفتار بے پرواہ سُنن کھئے نہ پائیا۔ دوئے لوچن چم درشتی رہے جھاکھی، تیجے لوچن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کوئی نہ مئے اکھی، کلجگ اتم بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناسی،

پاربرہم تیری سرنائیا۔ لیکھا چُکا ذات پاتی، کلاپت اِکو نظری آئیا۔ پردہ کھول کایا تن خاکی، خالص اپنا روپ وکھائیا۔ سرب جیاں بن پتا
 ماتی، پُوت سپوٹے گود بہائیا۔ جنم کرم دے وچھڑیاں آ کے پُچھ واتی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو
 دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در منگن در درویش، گر اوتار پیغمبر دھیان لگائیا۔ نیترووے وشن برہم مہیش، شنکر اپنا
 حال سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کرن آدیس، دوئے دوئے واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں جگ چوکرئی آد جگاد نِت نوت رہے
 ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ کلجگ انت جگت اندھیرا آ کے پیکھ، اپنا نور کر رُشنائیا۔ تیرے بھگت تیرے سنت تیرے گرمکھ تیرے
 گرسکھ تینوں رہے چیت، چیتن اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، ہر سوامی
 بے پرواہیا۔ آ کے ویکھ بھگت بھگوان، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ اندر وڑ تیرا کرن دھیان، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ اتم پرما تم مل کے ڈھولا
 گان، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائییا۔ کلجگ جیو ہون حیران، بھیو ابھیدا سکے نہ کھئے کھلائییا۔ کِرپا کر نوجوان، نر ہر اپنی دیا کھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، کلجگ اتم تیری آس رکھائیا۔ کلجگ اتم کر آسا پور، پاربرہم تیری وڈیائییا۔
 آد جگادی وسنہارا نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گھر مندر درشن دے حاضر حضور، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ سرشٹ
 سبائی ناتا توڑ کوڑو کوڑ، انتر اتم میل ملائییا۔ جوتی بخش ساچا نور، نور اپنے وچ ملائییا۔ بھیو کھلے ظاہر ظہور، بے نظیر تیری صفت
 صلاحیا۔ کوٹ جنم دے بخش قصور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت تیرے بھگت ہوئے مجبور، اندرے اندر رہے حال سُنائیا۔ لیکھا جان
 چتر سُکھڑ موڑھ، مورکھ اپنے دھندے لائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، اتم پرما تم تیرا راہ تکائییا۔ اتم
 پرما تم تگے راہ، گھر گھر وچ نین اٹھائییا۔ پُرکھ ابناسی مل آ، اندٹھ اپنا پھیرا پائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر بن ملاح، کایا گاگر ڈونگھا ساگر پار
 کرائیا۔ انحد نادى ناد سُننا، رسنا جہوا چھٹے پڑھائییا۔ برہم برہمادی درس دیکھا، جوتی نور کر رُشنائیا۔ اتم سیج سہنجی ڈیرہ لا، سچ
 سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سرت سوانی کوچی کملی پکڑ بانہ، آپ اپنے گلے لگائییا۔ ساچا مندر اک وکھا، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ نُوں
 میرا میں تیرا دوجا دسے کوئی نہ، نور نور وچ سائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، ہرجن بیٹھے

دھیان لگائیا۔ بھگت کہے میرے بھگوان، میں تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن ہو کے دے دان، سرگن آسا پور کرائیا۔ نانا تھے جگت جہان، جیون جگت دے جنائیا۔ من واسنا مٹے شیطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اکو سنان تیرا فرمان، انحد نادى ناد وجائیا۔ امرت دینا پین کھان، نو رس ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ ساچا ویکھنا مندر مکان، جس گھر وسین نور خدائیا۔ لوکات میں آیا تیرا مہان، اتم تیرے لیکھے اپنا لیکھا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے دے کے گئے بیان، دھر سندیسہ راگ الائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پرگٹ ہووے یودھا سور پیر بلوان، نہکلنک اپنا نام رکھائیا۔ روپ رنگ جس دا لہے نہ کھئے نشان، مات پت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھر سندیسہ سنائے آن، دو جہان کرے شنوائیا۔ جگ چوگری سپس جھکان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جن بھگتاں ویکھے آن، اتم پر ماتم کندا آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دے ور پر بھو بھگونت، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ سچ سوامی دھر دے کنت، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، لوکات اتر کدے نہ جائیا۔ گرھ توڑ ہووے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تیرا بھیو نہ پاوے کوئی پنڈت، چوڈاں ودیا تیرا نام صفت صلاحیا۔ در درویش در تے منگت، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ میل ملا اگئی سنگت، نرگن شبدی دھار بندھائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اٹبھج سینج بندھن رہن کھئے نہ پائیا۔ نہکرمی لا اپنے انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در گھر میلا میل ملائییا۔ در گھر میلا کر ملاپ، ہر پر پرم پرمکھ سلطانا۔ چار ورن دے اکو جاپ، اتم پر ماتم اچے برہم گیانا۔ ترے گن مایا مٹے تاپ، پنج تت نہ رہے شیطانا۔ سچ سندیسہ دھر دا اکھ، اچی بول پن رسنا جہوا زبانا۔ تیرا کھیل الہی پاک، پروردگار نوجوانا۔ وست امولک دے دے ہاتھ، نرگن نرویر والی دو جہاناں۔ پاربرہم برہم دے دے ساتھ، سکلا سنگ نبھانا۔ ہو سہائی انا تھاں ناتھ، دینن دے اگئی دانا۔ لہنا دینا چکا ذات پات، اوچ نیچ اکو گھر وکھانا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ویکھے تیرا بھانا۔ کوڑی کیریا سٹے ڈونگھے کھات، سچ سچ ہوئے پردھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیالہ پیا آب حیات، امرت رس اکو مکھ لگانا۔ امرت رس دے سوامی، مرید مرشد تیرا دھیان لگائیا۔ دھردرگاہی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ چار جگ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تیری دسدی گئی

نشانی، نشانہ تیرا نام لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت تیری کردے گئے اکتھ کہانی، کہہ کہہ جگت سنائیا۔ کرپا کر وڈ مہروان کلجگ اتم شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرے چرن سیس نوائیا۔ میل ملاوا کر سرتی شبدی دھر دے ہانی، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آسا ترسنا دے مٹائیا۔ جن بھگت آسا ترسنا جائے لٹھ، مایا ممتا رہن نہ پائیا۔ کر کرپا جس دتی وتھ، نام امولک اک ورتائیا۔ سگل وسورے گئے لٹھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ نچھر دتا امرت رس، کول ناہے اٹھائیا۔ سنمکھ ہو کے ستگر ہس، سوہنگ بنسا جاپ جپائیا۔ پد نربان چوتھا پد، گھر ساچا دے وکھائیا۔ نو دوارے پار حد، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام سنائے انادی ند، انحد ناد الاہیا۔ امرت آتم دیوے مدھ، بن رسنا جہوا رس چکھائیا۔ گھر وچ گھر مندر لے سد، محل اٹل دے وڈیائیا۔ نرگن نرگن کرے لاڈ، سرگن لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ اچی کوک سنائے آواز، درگاہ ساچی ناد وجائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان گھر میلا کنت سہاگ، سہنجنی سیج سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہرجن سچے آپ اٹھائیا۔ سنت سہیلے لے اٹھال، ہر ستگر دیا کمائیندا۔ کرپا کر دین دیاں، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھ اٹلے لال، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ پورب جنم جو گھالن آئے گھال، تیناں مستک لیکھ ویکھ وکھائیندا۔ شبد سرپوی بن دلال، جگت ونجارا بٹ چلائیندا۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرمسال، دھر دوارا اک جنائیندا۔ جتھے لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیندا۔ ستگر پورا نرگن روپ چلے نال نال، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سد اپنا سنگ رکھائیندا۔ دوس زین کرے پرتپال، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ لیکھا توڑ کال مہاکال، آپ اپنی گود بہائیندا۔ ترے گن مایا رہے نہ کوئی جنجال، پنج تت اکن نہ کھئے تپائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بہال، آپ اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنی گود اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان گود چک، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، لکھ چوراسی گیڑ نہ کھئے بھوائیا۔ مات گرہ نہ اٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اکن تپائیا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترسنا پوہ نہ سکے رائیا۔ لیکھے لائے جننی ککھ، ویکھے دھن جنیندی مائیا۔ شبد نگارے لائے چوٹ، تن نوبت اک وجائیا۔ کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، سچ سچ ساچے مندر دے ٹکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت،

بھگت بھگوان اپنا درس دکھائیا۔ جگ چوکرئی جن بھگتاں ملن دا رکھے شوک، نرگن وڈا وڈا وڈیائیا۔ بن بھگتاں پرہہ جی جائے اؤنت، لوکيات نام نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ویکھ لوکيات، نرگن سرگن بھيو چکائیا۔ ٹھاکر ہو کے دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ پریم ہو کے پُچھے وات، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ سجن ہو کے بنے ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ چاکر ہو کے کھولے تاک، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ درویش ہو کے مارے آواز، ڈھر دا ناد سُنائیا۔ کرتا ہو کے کرے کاج، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ شہنشاہ ہو کے رکھے لاج، سر بھگتاں ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن بھگت بھگوان ساچا بنے نہ کھئے سماج، سمگری سچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نت نوت کر کر بت مات پت پتا پوت دیوے دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نرگن روپ ست سروپ سنت سہیلے گھر ساچے میل ملائیا۔ بھگت بھگوان میلا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ نرہو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، گھر مندر دئے وڈیائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، محل اٹل کرے رُسنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ، سوہنگ روپ دئے سمجھائیا۔ ناتا جڑے ناری نر، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ جگ جنم وچھڑے لے کے جائے اپنے در، آپ اپنی گود بہائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے نہ جنے نہ جائے مر، مرن جنم وچ کدے نہ آئیا۔ ایتھ اوتھ دو جہان دیوے ڈھر دا ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنے گھر وسائیا۔ جنہاں پھڑائے شبدي لڑ، تنہاں بن پوڑی ڈنڈے اپنے گھر چڑھائیا۔ سو گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت ست سروپ درشن کر، بن رنگ روپ وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنی سیو کھائیا۔

★ ۱۴ مگھ ۲۰۲۰ پکرمی امریک سینگھ دے گرہ پنڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر ★

سو پُرکھ نرنجن شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بے انت تیری وڈیائیا۔ ایکنکار ڈھر ملاح، کھیوٹ کھیٹ تیری اوٹ تکائیا۔ آد نرنجن نور رُشنا، جوتی جاتے تیرا نور اکو نظری آئیا۔ سری بھگوان آد جگادی حکمران، بھوپت بھوپ تیری اک

سرنائیا۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل مہان، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ پاربرہم تیرا سچ نشان، زرگن اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ سوہے اک مکان، چھپر چھن نہ کھئے سُہائیا۔ درگاہ ساچی نور مہان، مقامے حق تیری زُشنائیا۔ لاشریک نو جوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ زرگن زرگن کھیلے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائی۔ کیرپا کر وڈ مہروان، مہر نظر نال اٹھائیا۔ وشن برہما شو تیرے چرن منگن پناہ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ترے گن نیترو مارے دھاہ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پنج تت رہیا کُرا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش تیرا راہ رہے تکا، رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ زرگن سرگن تیری دھوڑی خاک منگن دوئے جوڑ کرن دُعا، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار کہن کیرپا کر سچے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس رہے جھکا، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ چارے وید تیرے در الکھ رہے جگا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ پُران اٹھاراں کوئی نہ لبھے راہ، مارگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی لیکھا رہے مُکا، وست امولک جھولی کوئی نہ پائیا۔ وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی بنے نہ کوئی گواہ، شہادت دیوے نہ کوئی بے پرواہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن راؤ زک راج راجان ہوئے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ گھٹ گھٹ اندر وڑیا کل شیطان، آپ اپنا بل دھرائیا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت ویکھے آن، سمنڈ ساگر پھول پھلائی۔ تیرے بھگتاں ملے نہ کوئی مان، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ سنت ساجن ہوئے انجان، بالی بڈھ بیٹھے نین اٹھائیا۔ گرمکھاں نین جگت شرمان، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائی۔ گرمکھ تیری چرن پریتی منگن دان، گرسکھ اکو اوٹ رکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پندھ مُکیا وچ جہان، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ ست سنتوکھی بھلیا سرب گیان، آتم پر ماتم بھیو نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے دھر دا ور، ابناسی کرتے تیری اوٹ رکھائیا۔ تیری اوٹ لئی رکھ، شاہ پاتشاہ سچے سلطانا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی مارگ گئے دس، شبد اگئی تیرا نام دے بیانا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن روپ ہوئے پرتکھ، جوت سروپی پھرے بانا۔ وشن برہما شو دو جہاناں وکھائے ہٹ، برہمنڈ کھنڈ پھولنہار دکانا۔ ساچا مارگ اکو دیوے دس، چار ورن اک گیانا۔ جن بھگتاں اندر جائے وس، پریم پریت کرے مہانا۔ دھر دا امرت دیوے رس، زجھر جھرنا اک جھرانا۔ سچ جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر

مٹانا۔ ساچے منڈل پاوے راس، گوپی کاہن روپ وکھانا۔ پیر پیغمبر کرے داس، دُھر سندیسہ دے پروانہ۔ گر اوتاراں بھيو گھلائے خاص، خالص اپنا رنگ رنگانا۔ نو نو چار پوری کرے آس، نرگن روپ بھوئے پردھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا در اکو اک سہانا۔ سوہے در پرہو تیرا بھگت، سچکھنڈ وجے سچ ودھائیا۔ آد جگادی مہا اگت، جگ چوکرئی سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تینوں من کے گئے ساچا کنت، بن ناری سیو کھائیا۔ تیرا بودھ اکادھا نام منت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیرا انت کہن نہ پائیا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت، مٹلا شیخ مسائق دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے سیس جھکائیا۔ در تیرے جھکے چار جگ، جگ چوکرئی سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال آ کے پُچھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نرگن نرویر کیوں بیٹھا لک، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ جگت وکارا رہیا کٹھ، کوڑی کرپا گھر گھر نظری آئیا۔ تیرا کوئی نہ دسے ساچا سٹ، سٹ اپرادھی روپ وٹائیا۔ بن ہر نامے خالی بُت، لکھ چوراسی نظری آئیا۔ مات گرہ دے اٹے رُکھ، تیرا مکھ ویکھ کھئے نہ پائیا۔ تیرے نالوں تیرے گئے رُس، ساچا میل نہ کھئے وکھائیا۔ نرگن دھاروں نرویر پُرکھ اکال اٹھ، انہو اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ کلجگ اتم کرن پُکار، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جگ چوکرئی لیکھا لکھ کے گئے وچ سنسار، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ شبد اگتی دے کے گئے دھار، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ چاروں کُنٹ سرشٹ سبائی ہوئی خوار، خالص روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے سرجنہار، سچ توفیق نہ کھئے خدائیا۔ مہبان پیدو بی خیر یا اللہ نور الابی پروردگار، بے عیب تیری وڈ وڈیائیا۔ رام رحیم سرجنہار، وڈ کاہن ویس وٹائیا۔ تیری بنسری وجے دو جہان، ناد دُھن اک شنوائیا۔ تیرا منتر ستنام، ست ستوادی دے سمجھائیا۔ تیرا ڈنکا اک مہان، راؤ رنگاں لے جگائیا۔ گھر گھر وچوں کڈھے کوڑ شیطان، مایا ممتا ڈیرہ ڈھابیا۔ مندر وکھائے اک مکان، کایا کعبہ نظری آئیا۔ سچ محرابے نظری آئے تیرا نور مہان، محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ چوڈاں لوک بھوئے حیران، چوڈاں طبق تیری سمجھ کسے نہ پائیا۔ چوڈاں وڈیا جیو جنت کرنی پردھان، ست پردھانگی ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کر کرپا سری بھگوان، کلجگ اتم ویکھ لکھ چوراسی دھر کے بھیکھ، نو نو چار رووے مارے دھائیا۔ نو نو چار رہی رو، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔

آتم پر ماتم کیسے سکے نہ چھوہ، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ دُھر دا ڈھوآ دیوے کوئی نہ ڈھو، ڈھولک چھینے گھر گھر در در رہے کھڑکائیا۔
 سو پُرکھ نرنجن تیری کوئی نہ دیوے سو، ست سندیس نہ کھئے سُنائیا۔ تیرے جہا دُوجا کوئی نہ جائے ہو، ہوکا دیوے سرب لوکائیا۔ جیو
 جنت سادھ سنت کوڑی ممتا لگے موہ، مُحبّت تیرے نال نہ کھئے رکھائیا۔ نچھر جھرنا در ساچے آ کے چو، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلجگ انت سِری بھگونت اپنا پھیرا پائیا۔ اپنا پھیرا پا پرہہ ایک، ایکنکار تیری
 سرنائیا۔ جگ چوکڑی تیری ٹیک، مہروان تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ اتم ترے گُن مایا لکھ چوراسی لائے سیک، ساتک ست نہ کھئے
 کرائیا۔ بن تیری کِرپا بُدھی ہووے نہ کوئی بیک، من مت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ تیرے چرن کول من واسنا کرے کوئی نہ بھیٹ، کھنڈا
 کھڑگ نام سِری نہ کھئے وکھائیا۔ سنت سادھ تیرا اندر وڑ کے دسے کوئی نہ بھیٹ، رسنا جہوا بئی دند ڈھولے رہے سُنائیا۔ آتم پر ماتم مل کے
 دس اپنا بیت، پنتکاری اپنا رنگ رنگائیا۔ رُت سُنجنی مؤلے چیت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 اکو دینا سچا ور، چار ورن اٹھاراں برن تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ چار ورن تیرا تگن راہ، کھتری براہمن شوڈر ویش دھیان لگائیا۔ گون ویلا
 پرہہ ملے ملاح، نرگن سرگن لئے اٹھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آ، دُھر دی بانی آپ پڑھائیا۔ دُئی دویتی پڑدہ دیوے لاه، بجرکپائی توڑ تڑائیا۔
 آتم سیجا سچ سُنجنی دئے سہا، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ انحد نادی ناد دُھن دئے وجا، آتمک راگ اک الائیا۔ ساچے مندر دئے وسا،
 کھیرا اکو اک وڈیائیا۔ جگ جنم دا وچھوڑا پنڈھ دئے گوا، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا
 سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در منگ منگ دھرنی دھرت دھول، دویے جوڑ سس جھکائیا۔ تیرے ناؤں نؤر خُدائی اول، عالمین
 تیری سرنائیا۔ برہوں ویراگن ہوئی بول، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ نظر نہ آئے ساول سول، مُکند منوہر تیرا روپ لکھی نرائن رنگ نہ کھئے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ در ٹھانڈا تیرا دسے اک، ایکنکار تیری
 سرنائیا۔ داتے دانی پا بھکھ، بھگت بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم ستجگ لیکھا لیکھ، لکھنہار گوپال گوسائنا۔ تیرا کوئی نہ جانے پت،
 پاربرہم پرہہ تیرے ہتھ سرب چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سندیسہ دے سُنائیا۔ سچ

سنڊيسه هر جناؤندا اے۔ سچڪهند نواسي سچڪهند تخت سوبها پاؤندا اے۔ دهر فرمانا آپ الاؤندا اے۔ وشن برهما شو آپ اُٺاؤندا اے۔
 گر اوتار پير پيغمبر در منگاؤندا اے۔ جگ چوڪري ويڪه گهر، لوڪمات پڙده لائندا اے۔ ليڪها جان ناري نر، لڪه چوراسي پهول پهولاؤندا
 اے۔ ساچي وديا جو ره پڙه، تنهاں اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ دور دراڙه جو ره ڪهڙ، تنهاں پلو لڙ جهڙاؤندا اے۔ چار ورن اٺهاراں
 برن ڪلجگ اتم ديوي ور، سچ سنيهڙا اڪ گهلاؤندا اے۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اڪو ديوي دهر دا ور، حڪم سچ
 سچ سمجهاؤندا اے۔ حڪم ديوي دهر فرمانا، هر ساچا سچ جنائيا۔ ڪلجگ انت پهرے بانا، مهربان ديا ڪمائيا۔ عيسيٰ موسيٰ محمد جس دا
 لهدے ڪئ ٽڪانا، سو بهيو ابھيدا دئ ڪهلايا۔ گر اوتار جس دا رڪھدے ڪئ مانا، سو ابھان ميٽ تهاؤن تھائيا۔ ڪلجگ اتم ست دهرم
 جهلائے اڪ نشانہ، ساچي دھار آپ جنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، سچ سنڊيسه اڪ جنائيا۔ سچ
 سنڊيسه هر جناؤندا اے۔ دهر دا ليڪها آپ سمجهاؤندا اے۔ نرگن نروير دهرے بهيسا، ويس اڪا آپ وٽاؤندا اے۔ نه ڪوئي روپ رنگ نه
 ريڪھا، ذات پات نه ونڌ ونڌاؤندا اے۔ دين مذھب نه ڪوئي چيتا، جوتي نور ڏمگاؤندا اے۔ جن بهگتان ڪرے انتر هيتا، باهروں نظر ڪيسه
 نه آؤندا اے۔ جگ جنم دا ويڪه ليڪھا، پورب لهنا جهولي پاؤندا اے۔ نانا جوڙے مات پت پتا پوت بيٺي بيٺا، پرڪھ اڪال بندھن پاؤندا اے۔
 اڪ سھائے سھنجني سيجا، سوبھاونت آسن لاؤندا اے۔ گر اوتاراں پير پيغمبراں شبد سنيهڙا دهر دا بهيجا، واک بهوڪھ آپ درڙاؤندا اے۔
 جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ ڪماؤندا اے۔ ساچي ڪرني آپ ڪماويگا۔ نرگن نروير پرڪھ ويس وٽاويگا۔ نه ڪوئي
 سوگ نه ڪوئي هرڪھ، چنتا غم نه ڪوئي جناويگا۔ لڪه چوراسي ڪر ڪر پرڪھ، گرمڪھ ساچے باهر ڪڏهاويگا۔ غريب نانياں ڪوجھياں ڪملياں اُتے
 ڪر ڪر ترس، ناتھ انا تھان گود بهاويگا۔ امرت ميگھ اڪو برس، جنم جنم دي ترڪھا اگ بجهاويگا۔ جو برسوں وچھوڙے وچ رهے تڙيه، تنهاں
 اپنا ميل ملاويگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، نرگن اپني ڪار ڪماويگا۔ نرگن اپني ڪار ڪمائے گا۔ پرڪھ
 اڪال پهيرا پائے گا۔ پروردگار نظري آئيگا۔ تيئي اوتار ڪهڙا وڪھائے گا۔ بهگت اٺهاراں بهيو چڪائے گا۔ عيسيٰ موسيٰ محمد اڪھ ڪهلائے گا۔ نانڪ
 گوبند جوت جگائے گا۔ شاستر سمرت ويد پُراڻ پڙده لاهيگا۔ شبد اگتي دے گيان، نهڪرمي اپنا ڪرم ڪمائے گا۔ ڪلجگ انت بهوي پردھان، دو

جہاناں راج جوگ کھائے گا۔ جن بھگتاں دے دھرم نشان، ست ستوادی آپ جھلائے گا۔ گرُمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت صوفی کر چتر
 سُبجان، بُدھ بیبکی رُوپ وٹائے گا۔ مُریداں مُرشد ملے آن، دید عید چند چمکائے گا۔ ساچا کلمہ بولے بے زبان، شریعت اپنی ونڈ وکھائے گا۔
 ساچا دھرم کر پردھان، چارے ورن گنڈھ پوائے گا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ رل مل اکو ڈھولا گان، دو جا راگ نہ کھئے الائے گا۔ تُوں میرا
 میں تیرا دوہاں دا مندر اک مکان محفل اکو اک رکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی کل
 ورتائے گا۔ نرگن ورتائے اپنی کل، کل دھاری پھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناسی اچھل اچھل، ول چھلدھاری اپنی دھار جنائیا۔ جوتی شبدی بیٹھا
 رل، جگت نیتر دس کیسے نہ آئیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، لوکھات پھیرا پائیا۔ پائے سار جل تھل، مہیئل آپے کھوج کھوجائیا۔ سچ پرکاش
 دیپک جائے بل، تیل باقی سنگ نہ کھئے لیائیا۔ جن بھگتاں اندر دئی دویتی میٹے سل، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دھرم دا اک دروازہ، آپے کھولے غریب نوازا، ستجگ ساچا راہ جنائیا۔ سچ دروازہ دیوے
 کھول، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ ڈھر سندیسہ دیوے بول، انبولت راگ الایا۔ نام ندھان وجائے ڈھول، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دو جہان
 سنائیا۔ سچ وست پرہ لے کے آئے کول، لکھ چوراسی جیو جنت دئے ورتائیا۔ ہر گھٹ اندر جائے مؤل، مؤلا رُوپ نظری آئیا۔ اُلٹا کرے
 نابھ کول، جھرنا بوندو بوندو جھرائیا۔ بھاگ لگائے دھرنی دھرت دھول، دھولا ہو لا بہار رکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکری کدے نہ جائے ڈول،
 اڈل بیٹھا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم آب حیات سچ پیائے امرت ساچی پاہل، جگت وکارا میٹ مٹائیا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا
 رول، گرنتھی پنٹھی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد وید ویاس کیتا قول، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے ڈھر دے گھر، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ سچکھنڈ پرہ چاؤ گھنیرا، گھر وجے نام ودھائیا۔
 کلجگ اتم بٹھے بیڑا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ سمبل نگر لائے ڈیرہ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ دو جہاناں کھلا کرے ویہڑا، آد انت کہن کھئے نہ
 پائیا۔ شبد سروپی پائے گھیرا، چار دیواری نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے کہے تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو نور نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم دیا کھائیا۔ کلجگ دیا کھائے ٹھا کر، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ لکھ

چوڑاسی ویکھے کایا گاگر، ساڈھے تِن ہتھ پھول پھلایا۔ ڈونگی دھار کڈھے باہر سمنڈ ساگر، جلدھار نہ کھئے وہایا۔ - جن بھگتاں دیوے اکو آدر، آدرش اپنا دئے سمجھایا۔ مہروان کرتا کریم قادر، قدرت ہو کے رنگ دکھایا۔ دو جہاناں وڈ بہادر، سورپیر سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کھندے جبر جابر، زبردست بے پرواہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا ربیا جنایا۔ ساچا لیکھا سُنو پرہ انت، نرگن زرویر آپ جنایا۔ سرشٹ سبائی بھلی گر کا منت، منتر سچ نہ کھئے درڑایا۔ جگت وکاری ہوئے کلجگ سادھ سنت، انتشکرن شدہ نہ کھئے کرایا۔ جھگڑا پیا ہوئے ہنگت، کوزا گرہ نہ کھئے تڑایا۔ در در گھر گھر پھردے منگت، جھولی خالی رہے دکھایا۔ چار ورن بنی نہ ساچی سنگت، ذات پات بھیو نہ کھئے چکایا۔ لیکھا چکیا کیسے نہ جیرج اندج، اُتہج سینج پندہ نہ کھئے مکایا۔ پُرکھ اکال دین دیال چرن کول کوئی نہ کرے بدن، بندگی ڈنڈوت سمجھ کیسے نہ آیا۔ مستک لاؤندے پنڈت چندن، جوت للاٹ کرے نہ کھئے رُشنایا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے اند اندن، نجانند نہ کھئے رسایا۔ دئی دویتی شرع شراعتی ڈھائے کوئی نہ کندھن، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ ستگر گودی کوئی نہ بے انگن، نو دوارے بھجن واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم اکو گن گنوتتا دئے جنایا۔ گنوتتا گن دیوے دات، داتا دانی دیا کھایا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، اماوس رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ مولے سچ پرہات، پرہاتی اپنا روپ وٹایا۔ پُرکھ ابناسی ناتا توڑے ذات پات، ورن گوت اکو برہم جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا مارگ دئے لکایا۔ ساچا مارگ لائے جگ، ہر کرتا دیا کھایا۔ جگ چوگری جائے لنگھ، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا چمکے چند، نو کھنڈ کرے رُشنایا۔ گیت گوہند سُنائے سہاگی چھند، ساچا ڈھولا راگ الایا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سکلا سنگ نبھایا۔ ہرجن ہر بہگت آون جاون چکے پندہ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرت سہاگن ہووے کدے نہ رنڈ، کنت اکو نظری آیا۔ لیکھا چکے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سنت سہیلے گرو گر چیلے بہگت بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں رنگ رنگے چلول، ہر کرتا آپ رنگایا۔ ابناسی کرتا کدے نہ جائے بھول، دھر دا لیکھا لیکھ چکایا۔ پچھلا لہنا چکائے مول، آگے مارگ اکو لایا۔ چرن دھوڑی مستک لائے دھول، ڈرمت میل دھوایا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سُہیلے آپ جگائیا۔ بھگت سُہیلا جائے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کوڑی کِریا کرے تیاگ، سچ سچ اک اپنائیا۔ پرہ ملن دا اُچے اک ویراگ، من واسنا ڈیرہ ڈھائیا۔ دوس رین رکھے تانگھ، اٹھے پھر اکو لو رکھائیا۔ کون ویلا پرہ ملے کنت سُہاگ، سُہنجی سیج دئے وڈیائیا۔ گھر دیپ جگائے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ نام ندھان سُنائے راگ، انحد دُھن اُچائیا۔ پن رسنا جہوا مارے آواز، اپنا حُکم سُنائیا۔ جس آد سازن لیا ساز، سو انت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، بیہو ابھیدا دئے کھلائیا۔ بیہو ابھیدا کھولے پرہ، ہر جو اپنی دیا کھائیا۔ جگ جگ سنت سُہیلے لبھ، پردہ دوئی دئے اٹھائیا۔ امرت جھرائے اپنی نبھ، کول کولا مُکھ بھوئیا۔ جگت دوارا پار حد، نو در ڈیرہ ڈھاپیا۔ درس وکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے آگ، اگنی تت رین نہ پائیا۔ ایتھے اوتھے پردہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ کُکائیا۔ صدی بےسویں شبد نگارہ دو جہاناں رہیا وچ، وشن برہما شولے انگڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن بھج بھج، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کرے کی کھیل پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ چوتھے جگ کیسے دا چلے کوئی نہ وس، سارے بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ نیتر روون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمننا سُرستی اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ گھر ساچے ستھر بیٹھے سارے گھت، یارڑا اکو منگ منگائیا۔ تیرے پریم پیار اندر سُکی رت، ناڑی ناڑی دئے دُبائیا۔ کلجگ اتم پروردگار دین دیاں پُرکھ اکال سرب سوامی پت رکھ، رکھک ہو ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگتاں پڑدہ دے چُکائیا۔ جن بھگتاں چُکے پڑدہ اوبلا، دویت نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگے کایا چولا، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ تیرے در دا ہووے گولا، دو جے در نہ سیو کھائیا۔ تیرے نام دا پاوے روّلا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بہہ کے سوبھا پائیا۔ بھگت کہن دس بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوڑی پیتے وچ جہان، جگ جگ تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم ہوئے حیران، سار کھئے نہ پائیا۔ در درویش منگدے دان، چرن کول سیس جھکائیا۔ رحمت کر وڈ مہبان، مہبان بیدوتیری اک سرنائیا۔ صدق صبور صبر نہ آئے کیسے ایمان، حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کیوں بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ کیوں

مَکھ چُھپایا وچ پردہ، پرہ اپنا گھر رہیا دسائیا۔ کلجگ اتم ویکھ تیرا جیو جنت سڑدا، تَدھ بن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 تینھوں ڈردا، اتم تیرا ڈھولا گئے سنائیا۔ صدی چوڈھویں کھیل ہووے نہ ہر دا، عیسیٰ موسیٰ محمد چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ دو جہان تیرا کلمہ
 پڑھدا، ایشٹ دیو سوامی اکو اک منائیا۔ گر اوتار بھکاری تیرے در دا، الکھ نرنجن اکو الکھ جگائیا۔ کلجگ اتم ویس نہکلنک نرائن نہ
 دا، جوتی جامہ سارے گئے گائیا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ اپنی ترنی دو جہاناں تردا، لکھ چوراسی جیو جنت
 ترائیا۔ جوں بھاوے توں کرنی کردا، کرتا پُرکھ آپ اکھوائیا۔ لوکات لیکھا جانے نکه جہے گھر دا، جس وچ لکھ چوراسی رہیا بہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، سنجی دسے لوکائیا۔ پُرکھ ابناسی کیوں بیٹھا لک، پرہ اپنا نین چُھپائیا۔
 کلجگ جیو غریب نہانے مردے بھکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ راج راجان دیون دگھ، رعیت رہی کُرائیا۔ کوچھے کھلیاں کوئی نہ گودی
 لے چک، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ اتم ویلا صدی بیسویں گیا ڈھک، تیرا لیکھا لیکھے وچ سہائیا۔ کریا ندھان ستگر پورے ٹھا کر
 آپے اٹھ، پروردگار پھیرا پائیا۔ دُور ڈراڈے نین نیرے نیڑے آکے پُچھ، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ نانا تٹا پتا پت، مات دیوے نہ کھئے
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لوکات ویکھ اپنا در، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ در گھر آکے ویکھ نرنکار، نرگن اپنا پھیرا
 پائیا۔ ست دھرم نہ کھئے پیار، کوڑی کریا جگت رہیا پرنائیا۔ در در گھر گھر دسے باباکار، ہر مندر بہے کے تیرا گیت کھئے نہ گائیا۔ نو نو
 چار دسے خوار، اٹھ دس نہ کھئے آدھار، تین پنج کرے لڑائیا۔ نو دس نہ کھئے وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آکے ویکھ
 پچھلا گھر، مہروان پھیرا پائیا۔ مہروان ویکھ پچھلا لیکھا، تیرے لیکھے وچ لوکائیا۔ سرشٹ سبائی میٹ بہرم بھلیکھا، بہانڈا بھو بہنائیا۔
 مات گرہہ دا سب توں بھلیا چیتا، تیرا ناؤں نہ کھئے دھیائیا۔ بن تیرے سُنجا ہویا کھیتا، راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرویر پُرکھ پُرکھ اکال ست
 سروپی دھار بھیکھا، ویس اویس روپ وٹائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ اگھڑے میخا، ستجگ ساچا بوٹا لائیا۔ کلجگ نینہاں ہیٹھاں گوبند بھیٹ
 چڑھایا بیٹا، بیٹے بیٹے نال کر کُرمائیا۔ اتم سب دا پورا کر ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آکے ویکھ کلجگ گھر، گھر
 ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ ویکھ رنگ کالا، کالی دھار رہیا جنائیا۔ جگت سیاست ناچ نچائے مندر مسجد گروڈوارا شودوالا،

مسیت مٹھ سوہیا کوئی نہ پائیا۔ انتر آتم ملے نہ کیسے گر گویالا، گہر گمبھیر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بجرکیاٹی کوئی نہ کھولے تالا، طالب طلبا کرے جگت پڑھائیا۔ منکا منکا سادھ سنت اکو تیری پھیردے مالا، اٹھت تیرے رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چوَنکڑا مارے اُپر مرگ چھالا، آتم سیجا سوہیا کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تیرے نام دا دسدے حالا، اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ اگنی دھواں دھار بیٹھے سڑدے، ڈونگھی دھار ویکھے ہڑدے، اکھڑ اکھڑ پاٹھ پڑھدے، تیرا نراکھڑ روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر سندیسہ دے پتر، پاتی کلاپاتی اکو نام جنائیا۔ ساچی پاتی دے دے پتر، پتت پاپی پار کرانا۔ سچکھنڈ دواریوں آئی اتر، اتر پورب پچھم دکھن تیرا دسے نہ کوئی ٹکانا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرا منائے شکر، شہنشاہ تیرے چرن دھیان لگانا۔ نانک گوبند کیتا قول نہ جائیں مکر، وید ویاسا دئے بیانا۔ جن بھگتاں کر مکھ اُجل، کوڑی کریا میٹ مٹانا۔ اندر وڑ کے کھول اپنی گنجھل، بھيو کھلے سری بھگوانا۔ نال اشارے سمجھا اُنگل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ نکا گھر، لکھ چوراسی کر دھیانا۔ لوکات تیرا گھر نکا، نیکی جہی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال بن کے سب دا پتا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ہر گھٹ اندر وسے چتا، چیتن روپ وکھائیا۔ کلجگ آ کے ویکھ رنگ جھوٹھا ہویا پھکا، رس نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل ویکھئے سدا اندٹھا، جگ روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اتم ور، آپ اپنے گھر وسائیا۔ بھگت کہے بھگوان تیرے در وسیرا، سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ وجے ودھائی چاؤ گھنیرا، گھنیا ملے اک گوسائیا۔ سچ دوارے لگے ڈیرہ، دوجا مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ دوہاں مل کے ناتا جڑے ٹوں میرا میں تیرا، بندھن اکو اک رکھائیا۔ نرگن سرگن اُتے کر مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ اتم چکے جھیرا، ناتا چھٹے مات لوکائیا۔ ڈبڈے ساگر تار بیڑا، پار کنارہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن تیرے ہتھ کیڑا، نت نوت اپنے حکم ربیا پھرائیا۔

★ ۱۵ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی پيارا سنگھ دے نوٲ بھوگ پُر ملّ وچ ★

انبھو اندر نہ اندھ وشواش، جھوٲھ سچ نہ روپ وٲائيا۔ انبھو اندر اكو نور جوت پرکاش، ست سرؤپ نظری آئيا۔ انبھو اندر کوٲن کوٲ چرناں ہیٲھ وسن برہمنڈ کھنڈ پرٲھی آکاش، منڈل منڈپ بیٲھے سیس نوٲايا۔ انبھو اندر رو سس سورج چندر بن بن داسی داس، بھجن واپو داپيا۔ انبھو اندر وشن برہما شو ترے گن مایا پنج تت نیوں نیوں منگے دات، خالی جھولی رہی وکھائيا۔ انبھو اندر نظری آئے گر اوتار پیر پیغمبر پُرکھ اناس، اناسی کرتا اكو بے پرواہيا۔ جس جن انبھو ستگر کولوں ملے دات، سو گرمکھ بہرم بھلیکھ وچ کدے نہ آئيا۔ سرتی شبدی گھر پئے ساچی راس، گوپی کابن روپ وٲائيا۔ من واسنا من خواہش، من روپ انوٲ جنائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، جس جن دیوے اگئی ور، تس انبھو اندر کایا مندر محل اٲل اكو اک بوجھ بھجائيا۔ انبھو اندر نہ کوئی بھلیکھا، بہرم روپ نہ کوئی وٲائيا۔ نیج نیتر جس نہ ہر پیکھا، نہ نرائن بے پرواہيا۔ سو ایتھے اوتھے دو جہان سنت سہیلے رکھے چیتا، چیتن سرتی اپنی آپ بنائيا۔ من واسنا کدے نہ کھيڈا، مت بڈھ نہ کوئی چٲرائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، جس دیوے انبھو پرکاش، سو دو جہاناں اكو گھر ویکھ وکھائيا۔ انبھو اندر دو جہان، نرگن سرگن دیا کھائيا۔ انبھو اندر زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائيا۔ انبھو اندر بھاگ لگے کایا ساڈھے تن بتھ مکان، گھر وچ گھر پردہ لئے اٲھائيا۔ انبھو اندر لکھ چوراسی جیو جنت ویکھ کھیل مہان، گھٹ گھٹ اندر اكو نور نظری آئيا۔ انبھو اندر من واسنا نہ پھرے شیطان، پنج وکار نہ کوئی لڑائيا۔ انبھو اندر اكو سچ گیان، اگیان روپ نہ کوئی وکھائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، جس جن جنائے اپنا گھر، تس اندر پڑدہ دئے اٲھائيا۔ انبھو اندر ویکھے ساگر، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھول پھلائيا۔ انبھو اندر کایا ماٲی لیکھا جانے ڈونگھی گاگر، نرگن سرگن سرگن اپنا بھيو چکائيا۔ انبھو اندر نرمل کرم کر اجاگر، جوتی جوت جوت نور کرے رُشنائيا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، جس جن انبھو کھولے ڈھر دا در، تس منزل وچ منزل نہ کوئی اٲکائيا۔ انبھو منزل وڈ دُورن دُور، جگ نیتر نظر نہ آئيا۔ ہر بھگت سہیلا ویکھے ساچے پوڑے چڑھ حاضر حضور، حضرت اكو بے پرواہيا۔ جو گرمکھ ستگر دوارے ہون منظور، تنہاں پڑدہ دئے چکائيا۔ انبھو اندر نہ کوئی شرع نہ کوئی قصور، بہرم بھلیکھا رنگ نہ کھئے

وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے انہو پرکاش، تس سیوا کرے بن داسی داس، در گھر گرہ مندر
 رُپ انوپ ست سرُپ شبد سوامی انترجامی اکو اک وکھائیا۔ دیا کرپا کرے کرپاندھ، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دا کارج سدھ،
 بدھ اپنی نال لیکھے لائیا۔ آتم پرما تم ملن دی بدھ، انترگت دئے جنائیا۔ درس دکھائے گھر نج، پردہ دئی دویت چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیاوان ٹھاکر گھر گمبھیر، گر ستگر دیا کھائیندا۔ پنج تت کایا ماٹی ٹھانڈا کر سریر،
 ترے گن آگنی تت بھجھائیندا۔ امرت آتم بخشے نیر، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ ہوے ہنگتا کڈھ پیڑ، مایا ممتا موہ کھائیندا۔ درس دکھائے
 بے نظیر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیاوان داتار سوامی نام ندھان کایا
 چولی آپ ٹکائیندا۔ گرمکھ کدے نہ کہے بس، انتر آتم پیار ودھائیا۔ دوہاں مل کے آئے رس، جہوا کہن کیچھ نہ پائیا۔ جگت وکھاون خالی
 ہتھ، اندر نام خزانہ اتوٹ اٹھ بھنڈار نظری آئیا۔ ستگر پورا جس چلائے ساڈھے تن ہتھ ہٹ، تس وجے گھر ودھائیا۔ وست اموک
 کایا گولک دیوے رکھ، سچ سلوک اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جم کی پھاسی دیوے کٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ مات گرہہ اُلٹا رخ نہ
 دسے ماس دس، آگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس گرمکھ نال اندر وڑ کے نج نیتر اکھ نال ملائے
 اکھ، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ بس کہن وچ ہستی، کایا مندر ملے وڈیائیا۔ جس دے اندر گرمکھ ہستی، ست سرُپ ڈیرہ لائیا۔ دوس
 زین نام ہستی، سچ خُماری اک چڑھائیا۔ کوڑ وکارا ہویا نشٹی، سچ سچ وجے ودھائیا۔ ستگر ملیا اکو اشٹی، اشٹ درشت دیوے
 کھلائییا۔ لیکھا چکے کوڑی سرشٹی، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ لہنا مکے سورگ ہستی، چرن کول دئے سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی
 ستگر لہے لکھی لیکھ لکھتی، ساکھیات گرمکھ ورلے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پار کرکے
 ویراگی گرہ ہستی، گرہ اپنا اک وکھائیا۔

روٹی اندر جگت دھندا، سری بھگوان کھیل رچائیا۔ دھندے اندر گرُمکھ بندہ، پرہہ بندگی رہیا کھائیا۔ بندگی اندر ستگر بخشندا، بخشش اپنا نام ورتائیا۔ کر پرکاش چاڑھے چندا، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ لیکھ چُکائے جیرج انڈا، اُتہج سینج پندھ مُکائیا۔ پار کرائے ڈُونگھی کندھا، سُمند ساگر تارنہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، روٹی رزق رحیم کریم داتا دانی اپنا حُکم وکھائیا۔ روٹی کارن پھرے سنسار، پرہہ ساچی کھیل کھلائیآ۔ جس روٹی پچھے درشن دتے دھتے جٹ گوار، نرگن سرگن اپنا رُپ وٹائیا۔ سیوا کرے نر نرنکار، بال بالا رُپ وکھائیا۔ سو روٹی لکھ چوراسی جیو جنت روزگار، ابناسی کرتے دھار بندھائیا۔ روٹی کھاؤندیاں لبھو ہر کرتار، ہر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن وکھاوے اپنا در، کایا مندر اندر در دروازہ غریب نوازا کرنی کار وچ کھلائیآ۔

★ ۱۶ مگھ ۲۰۲۰ یکرمی پیارا سنگھ دے گھر کیشن پُرا محلہ جالندھر ★

کریا کر پُرکھ سمرتھ، آد جگاد تیری وڈیائیآ۔ سچکھنڈ دوارے رہوں وس، مقالے حق تیری رُشنائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت رُشنائیا۔ وشن برہما شو داسی داس، سیوک سیوک رُپ نظری آئیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اناتھاں ناتھ، دینا ناتھ تیری وڈیائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ نرگن سرگن دے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیآ۔ کلجگ انت نو کھنڈ پرتھی ودھیا پاپ، ست دیپ رہیا گر لائیآ۔ آتم سب نوں بھلیا جاپ، بھرے بھلی جگت لوکائیآ۔ ساچے پتن کوئی نہ جائے گھاٹ، پار کنارہ نہ کیسے دسائیآ۔ چاروں گنڈ اندھیری رات، اندھ اندھیر نہ کوئی چُکائیآ۔ رسنا جہوا بتی دند کردے تیرا پائھ، انتر لو نہ کھئے لگائیآ۔ کام کرودھ لوہہ موہ جگت ترسنا کوئی نہ کرے گھاٹ، جیواں جنتاں گھاؤ رہی لگائیآ۔ گھر سہاگن نار ملے نہ کنت سہاگ، لکھ چوراسی خوشیاں جگت منائیآ۔ کلجگ اتم مایا پائی بے انت، ترے گن سکے نہ کوئی مٹائیآ۔ ساڈے تِن ہتھ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیآ۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی بن کے بودھ آگادھا پنڈت، انہو دھار نظر کیسے نہ آئیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ساچی بنے نہ کوئی سنگت، ذات پات

کرے لڑائیا۔ سادھ سنت در در گھر گھر پھردے منکت، تیرے در بھکاری پھیرا کوئی نہ پائیا۔ جگت خواہش بہشت جنت، تیرے چرن
 کول ملے نہ کوئی سرنائیا۔ پاربرہم پت پریشور دین دیال کلجگ ویکھ اتم، نج نیتر نین اٹھائیا۔ در در گھر گھر ناری نر دسے نار کمذاتن،
 سہانگن روپ نہ کوئی وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد دے ڈھر دا ور، آتم پرما تم بھیو چکائیا۔ آتم پرما تم پرہ پرہ
 کھول، بے انت تیری وڈیائیا۔ شبد اگمی ناد سن ڈھردا ڈھول، ڈھولک چھینا کم کسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا وسنا کول، دور
 دراڈا پنڈھ مکائیا۔ سرتی شبد جائے مؤل، تیرے رنگ سہائیا۔ مات گریہ دا پورا کر کیتا قول، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ ساچے کندھے اگمی
 تول، ترازو نام ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ جیو جگت رین اندھیری سٹے انہول، اکھ نین نہ کوئی کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، اکو دے اپنا ور، ساچا مارگ اک جنائیا۔ ساچا مارگ دس بھگونت، جن بھگت بیٹھے دھیان لگائیا۔ لیکھا چکے جگا جگنت، جگ
 چوکری پنڈھ مکائیا۔ کلجگ کوڑ گریارے کر انت، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشٹ سبائی پاربرہم برہم اکو دے اپنا منت، منتر سچ
 سچ سمجھائیا۔ لہنا دینا چکے لکھ چوراسی جیو جنت، تیرے سرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا
 ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ در تیرے اکھ لکھ نرنجن، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ داتے دانی درد دکھ بھے بھنجن، بے پرواہ تیری
 وڈیائیا۔ شبد ندھان نیتر گیان پا انجن، نج نیتر نین کھلایا۔ تیرے نام دی چڑھے رنگن، کسمبڑا روپ نظر کوئی نہ آئیا۔ آتم پرما تم اندر
 وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے سچ دوارا سنا سہاگی چھندن، سوہنگ اپنا راگ الاٹیا۔ در در ویکھ نر نریش در تیرے آئے منگن، خالی
 جھولی رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، سد وجے تیرے گھر ودھائیا۔ سد وجے گھر تیرے
 ناد، انادی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا چکے برہم برہماد، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، تیرے بھگت تیرے جن تیرے
 سنت تیری اوٹ تکائیا۔ ڈھردرگاہی اگم اتھاہ بے پرواہ دے دات، وست امولک کایا گولک جھولی پائیا۔ من واسنا مٹے نار کمذات، سرت
 سوانی سہانگن اکو روپ نظری آئیا۔ امرت آتم پیا آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی دے بدلایا۔ سجدہ جھکے سپس تینوں کرے آداب، نمو
 نو تیری سرنائیا۔ تیرا نور چمکے مہان مہتاب، جلوہ اکو نظری آئیا۔ تینوں سجدہ کرے کوٹن آفتاب، پردہ نشین اپنا پردہ دے چکائیا۔ محل

نظری آئے تیری اک محراب، محبوب تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، جس گھر وجے تیرے نام ودھائیا۔ بھگت کہن پرہ ٹھاکر میتے، مٹر پیارے مہر نظر نین اٹھائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ تیرے پچھلے پیتے، بیتی کہانی سن کوئی نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوگری دس دس گئے ریتے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوکات پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دئے حدیث، کہانی بانی دھر فرمان سنائیا۔ بھگت بھگوان اکو منگن تیری چرن پریتے، دوچی اوٹ نہ کوئی تکائیا۔ تینوں مل کے ہون ٹھانڈے سپتے، اگنی تت پوہ سکے نہ رائیا۔ لیکھا چکے ہست کپتے، اوچ نیچ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم ہو مہروان، محبان بیدوتیری اوٹ تکائیا۔ لاشریک نوجوان، مرد مردانے پھیرا پائیا۔ مُرید مُرشد ویکھ آن، دید عید کر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان منگن دان، دوویں جوڑ سپس جھکائیا۔ ٹھانڈے در کر پروان، مہر نظر نین تکائیا۔ چوڈاں لوک دسن ویران، چوڈاں طبق پُهل پُهلواڑی نہ کوئی مہکائیا۔ چوڈاں وِدیا ہوئی شیطان، شرع نال مل کے کرے لڑائیا۔ گُدر مندر شودوالے مٹھ ساچا دے نہ دھرم نشان، جگت سیاست بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ تیرتھ تٹ نیتر نیناں نیر وہان، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جیاں جنتاں سادھاں سنتاں کلجگ انت ثابت رہیا نہ کوئی ایمان، صدق صبوری سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ کوڑی کریا لوکات چڑھیا تیرا طوفان، ڈونگھے ساگر رہیا وہائیا۔ تڈھ بن چرن کول کوئی نہ کرے پروان، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ پڑھیاں کسے ہتھ نہ آیا گیان، اندر وڑ کے یرگن تیری دھار نہ کوئی سمجھائیا۔ کوئن کوٹ اگنی اگ بیٹھے سڑ کے، جل جل دھارا بیٹھے تن سینل روپ وٹائیا۔ تیرا نگر سچ محل اٹل منار پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی کوئی نہ ویکھے چڑھ کے، در گھر ساچے درس کوئی نہ پائیا۔ تیرے بھگت کلجگ کولوں پھردے ڈردے، کایا مندر اندر وڑ وڑ تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ کریا کر ٹھاکر سوامی، سو پُرکھ یرنجن وڈ مہروانا۔ آد جگادی انترجامی، ہر پُرکھ یرنجن نوجوانا۔ ایکنکار دے پد یربانی، شاہ پاتشاہ سچے سلطانا۔ آد یرنجن تیرا نور مہانی، جوتی جوت ڈگمگانا۔ سری بھگوان تیری سچ نشانی، نشانہ جھلے دو جہاناں۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل مہانی، سمجھ سکے نہ کوئی بال انجانا۔ پاربرہم پرہ بن پردھانی، برہم دیوے اک

گیانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچا منگ منگانا۔ در ساچا منگن جن بھکت، پرہہ تیرا دھیان لگائیا۔ کوڑی کِرپا ناتا تھے جگت، جگ جیون داتے اپنے چرن دے وڈیائیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، کایا ماٹی بدّ ماس ناڑی چمڑی تیری جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم گھر وچ گھر دے برہم مت، کوڑی کِرپا چھٹے پڑھائیا۔ امرت جھرنا ملے رس، نجھرا اپنی دھار وہائیا۔ شبد سنا انادی انحد، انراگی راگ الایا۔ آتم سیجا کر پرکاش، تیرا نور نظری آئیا۔ تون ٹھاکر ہوں سیوک داس، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ست پُرکھ نرنجن سدا سوامی وس ساتھ، وچھوڑا تیرا جن بھکت سہہ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، آپ اپنا میل ملائیا۔ اپنا میل پرہہ میل آپ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ڈھردرگاہی ڈھر دا دے جاپ، اجپا جاپ اک سمجھائیا۔ ہوں بالک سیوک چاکر تون ماٹی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ چرن کول بندھا نات، ناتا بدھاتا اک وکھائیا۔ درس دکھا اک اکانت، نرگن نرور نظری آئیا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجرکپاٹی پڑدہ دے اٹھائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، اپنا نور کر رُشنائیا۔ ظاہر باطن کر بات، گُفت شنید تیری سناں سنوائیا۔ کھول وکھا ڈونگھا کھات، اکھٹ تیرا بھنڈار اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے ذات پات، پارہہ برہم تیرے رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں لے ترائیا۔ جن بھکت کرن پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ کلجگ اتم کِرپا دھار، کِرپا ندھ بے پرواہیا۔ کایا مندر اندر دیک بال، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ گھر وچ گھر وکھا سچّی دھرمسال، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ نام ائملا دے لال، سچکھنڈ بھنڈارا جھولی پائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کھال، گھر وجے نام ودھائیا۔ شبد سرُویی بن دلال، حق حقیقت دے جنائیا۔ مسل بنائے بے مثال، لیکھا لیکھے نہ قلم شاہیا۔ جن بھگتاں ملے سری بھگوان، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ سرشٹ سبائی نہ جانے بال نادان، من مت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن نرور پُرکھ سلطان، ہرجن ساچے آپ اٹھائیا۔ اندر وڑ کے دے گیان، پردہ دئی دویت چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن اپنے نال ملائیا۔ ہرجن میلا کر بھگونت، ہر بھگون دیا کھائیندا۔ لگھ چوراسی وچوں لبھ لبھ ساچے سنت، ہر سجن میل ملائیندا۔ جنم جنم دی بنائے بنت، کرم کرم دا گیڑ مکھائیندا۔ مائس جنم بنائے بنت، گھڑن بھنہار سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے آپ ترائیندا۔ ہرجن تارے آپ

پرہ، ہر ستگر دیا کھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن لبھ، میل ملاوے ہر گھٹ تھائیا۔ امرت نابھ کول چوائے جھب، جھرنا اپنا آپ برسائیا۔
 جگت دوارا پار حد، گھر مندر دئے بہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت گھر سجن لئے سد، صدا اپنا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن چاڑھ ساچا رنگ، کلجگ وجے نام ودھائیا۔ کرپا کر سورا
 سربنگ، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، بن پاوا چول سہائیا۔ اُتے بیٹھ وجائے مردنگ، انراگی راگ الایا۔ کر پرکاش
 نرگن جوت چند، سورج چند نین شرمائیا۔ آتم پر ماتم جگ جنم دی وچھڑی اپنے نال لئے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی نرگن اپنی دیا
 کھائیا۔ اگلا پچھلا میٹ پنڈھ، ساچا گھر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں گود
 اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے کلجگ آپ، اپنی گود اٹھائیندا۔ ترے گن مایا میٹ تاپ، ترے گن اتینا دیا کھائیندا۔ ساچی تھاپنا دھر دی تھاپ،
 پچھلا لیکھا مول چکھائیندا۔ پتت پاپی کر کے پاک، پتت اپنا روپ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم لیکھا سجن ساک، دھر دا ناتا جوڑ جڑائیندا۔ شبہ
 اگئی دے دات، سرب سوامی جھولی آپ بھرائیندا۔ پار اُتار اپنے گھاٹ، پتن ماہی اکو نظری آئیندا۔ ہو سہائی انا تھان ناتھ، دینن اپنے
 گلے لگائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن روپ ست سروپ سوہنگ جنائے سچا جاپ، کوٹ جنم دے پاپ آپ دھوائیندا۔ سیج
 سہنجنی سہائے کھاٹ، کھٹیا اکو ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ اُپائیندا۔
 جن بھگت اُپائے ستگر میت، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اندر ستجگ چلائے ریت، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے اک
 اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کایا کعبہ وکھائے مندر مسیت، شودوالا مٹھ گر در اکو نظری آئیا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ
 نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ آتم پر ماتم سرب جیاں دا سانجھا دسے گیت، نو نو چار کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں کھیل کھلائے انوکھا، اکل کل اپنی دھار جنائیندا۔ گرمکھاں نال کدے نہ کرے
 دھوکھا، دھر دی بانی بان لگائیندا۔ ہرجن ہر بھگت تیری کایا اندر پاربرہم دا وڈا پوتھا، جس دا پڑھیاں انت کھئے نہ آئیندا۔ کر کرپا جس
 مارگ دیوے سوکھا، سو ہرجن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگر کھوجن کھئے نہ جائیندا۔ پاربرہم پت پریشور گھر وچ گھر وکھائے اُچا،

محل اٹل اکو سوہا پائیندا۔ جس اندر ساچا نام دسے سُچا، جھوٹھی وست نہ کھئے وکھائیندا۔ اَکے رائے دھرم کدے نہ ٹنکے پٹھا، چتر گپت نہ لیکھ جنائیندا۔ مات گریہ کدے نہ ہووے اُلٹا رُخا، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیندا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں کہے آمیرے لاڈلے پُتا، بناں بھگتاں بھگوان سوہا کھئے نہ پائیندا۔ تس گُرمکھ سوہے سُهنجنی رُتا، گھر ستگر نظری آئیندا۔ سو ہرجن جاگے جس اُپر پرہو تٹھا، مہر نظر نین اُٹھائیندا۔ پرہ دا میت لُکيا رپے نہ کسے گٹھا، نو کھنڈ ست دیپ چار کُٹ دہ دشا ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ پورب جنم جو رُسا، تس اتم میلا اپنے نال کرائیندا۔ بھگتاں اُتے سیری بھگوان کدے نہ کرے عَصّے، کوچھے کلمے اپنے گلے لگائیندا۔ خوشی منائے گھر کھا کے ٹکر رُکھا، مہروان نرگن سرگن ساچی سیو کھائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن دھار آپ سمجھائیندا۔ اُجل کرے لوکات مُکھا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت کوئی نہ کھاوے جگت حلالی جھٹکا گٹھا، اکو امرت آتم رس ستگر پورا مُکھ چوائیندا۔ ایتھے اونھے دو جہان تنہاں پیندا مُکا، جس اپنا مُکھ وکھائیندا۔ بھگت پریتی سیری بھگوان سدا بھکھا، جگ جگ لوکات ویکھن آئیندا۔ کلجگ انت کدے نہ رپے لکا، نرگن نرور نراکار اکال مورت اجونی ربت انہو پرکاش آپ کرائیندا۔ سنت شہیلا گرو گُریلا گُریلا شبدي آپے جھکا، نیوں نیوں سجدہ سپس نوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسیرا پرہ چرن کول، ملے پاربرہم سلطانا۔ سو شہائے دھرنی دھول، جس گھر وجے راگ ترانہ۔ نور الہی خدائے اول، نور نورانی پھرے بانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ والی دو جہاناں۔ دو جہاناں والی ہر نرنکار، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ بھگت وچھل گورور گِردھار، مُکند منوبر لکھی نرائن اکو نظری آئیا۔ سرب سوامی رمنا رمیا انترجامی وڈ بلکار، جودھا سور اکو نظری آئیا۔ پروردگار لاشریک دیوے اک نشانی، نور ظہور جلوہ اک درسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام صفت دی دسدے گئے بانی، دھر سندیسہ جگت سنائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ سکے نہ کھئے قلم شاہی کانی، کاتب بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ جس دا بھید کسے ہتھ نہ آیا ودوانی، لیکھ لیکھ کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ سو شاہ سلطان پُرکھ اکو اک نوجوانی، جوین اپنا آپ ہنڈھائیا۔ کلجگ انت کرے مہروانی، جن بھگتاں لے جگائیا۔ تکھی مُکھی مارے تیر کانی،

سوہنگ چلے آپ چڑھائیا۔ پریم پریت دی دسے کہانی، آتم پرما تم کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے انگ لکائیا۔ ہرجن لگائے انگ انگیکار، اگلا پچھلا پندھ مکائیا۔ پنج نت کایا چولی کرے سویکار، ساڈھے تن ہتھ اپنی گنڈھ رکھائیا۔ انتر آتم دے آدھار، لیکھا ادر دئے مکائیا۔ سرتی شبدی کر کے خبردار، بے خبر اپنی خبر دئے سنائیا۔ اٹھ سخی ویکھ سانجھا یار، سری بھگوان اکو نظری آئیا۔ جس دے نال گرو اوتار پیر پیغمبر سارے کردے گئے پیار، مَحَبَّت ناتا جوڑ جڑائیا۔ نیوں نیوں کردے گئے نمسکار، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ سو صاحب ستگر جن بھگتاں رہیا اٹھال، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے لیکھے لائے اٹلڑے لال، ہر کرتا قیمت پائیا۔ نام کٹھالی لے ڈال، کنچن اپنا رنگ وکھائیا۔ دین دیال پرہہ ہونے دیال، دیاندھ سدا سہائیا۔ لیکھ چکا شاہ کنگال، نیچوں اوچ رہیا بنائیا۔ جس جن اپنا درس دئے دکھال، سو گرمکھ ست سرؤپ سہائیا۔ ناتا توڑ جگت جنجال، ہر چرن اکو اک دھیان رکھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے گرمکھ سدا کنگال، گرمکھ کہے پرہہ اتوٹ اٹت خزانہ میری جھولی دتا پائیا۔ بن ستگر پورے ایتھے اوتھے دو جہان کوئی نہ کرے سنبھال، آگے لا کے گھر لے کے کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے اپنے گرہ وسائیا۔ ہرجن وسے گرہ ساچے کھیڑا، ہر مندر آپ جنائیا۔ اگلا پچھلا چکے جھیڑا، جھیڑا جگت نہ رہے لوکائیا۔ جنم جنم دا بٹھہ بیڑا، بندھن دئی دویت کٹائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیرا، ساچے مندر دئے وسائیا۔ جتھے ناد وجے اکو تھوں میرا میں تیرا، دو جا راگ نہ کھئے سنائیا۔ ست دوارا کھلا دسے ویہڑا، دو جی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ آون جاون پنت پاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی کٹائے جیڑا، ڈور نام اپنے تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہر بھگت سہیلے اپنے گلے لکائیا۔ ہر بھگت سہیلا گلے جائے لگ، ہر اپنا میل ملائیا۔ کلجگ اکن بھجائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا مارگ دھر دا دس، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، آپ اپنے گھر بہائیا۔ رکھے سر دے کر ہتھ، بخشے سچ سرنائیا۔ ہر کا مندر آد جگاد جگ چوکرئی کدے نہ جائے ڈھٹھ، باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت ساچے سنت جس مندر رہے وس، سو مندر سوہیا پائیا۔ چرن کول پریتی مانن رس، انرس بیٹھے سرب تجائیا۔ نرگن ویکھ نرگن رہے ہس، سرگن ناتا گئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگونت ناتا جوڑ نار کنت، آتم سیج سیج سہنجی اکو اک سہائیا۔ آتم سیجا کر پرکاش، دیپک لو
 اجیارا۔ شبد سوامی وسے پاس، نرگن نرور نراکارا۔ گھر منڈل پاوے راس، گوپی کاپن کھیل نیارا۔ سینا سرتی رام کدے ہون نہ دیوے
 اداس، مل ساچی سخی منگلاچارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سد وسے پاس، جگت وچھوڑا پار کنارہ۔
 جگت وچھوڑا تھے ناتا، حرص ہوس نہ کھئے رکھائیا۔ پرم پُرکھ پرہ سرب سکھ داتا، ہرجن ساچے اپنی گود بہائیا۔ پورب جنم دا پورا کرے
 گھاٹا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ انتر آتم پوری کرے خواہشا، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ ایتھ اوتھ مائس جنم ہار نہ آئے پاسا، جیون وچوں جیون
 دئے بدلائیا۔ گھر نور دیپک پرکاشا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ انحد شبد سُنائے اگتی واجا، سُر تال نظر کیسے نہ آئیا۔ شاہو بھوپ بن
 راجن راجا، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ بھگت بھگوان چڑھائے آپ جہازا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے سیو کھائیا۔ کلجگ اتم رچ کے کاجا، کرنی
 کرتا آپ کھائیا۔ لگھ چوراسی وچوں گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت پیارا سینگھ آیا بہاجا، آگا پچھا نظر کوئی نہ آئیا۔ ساک سجن سین
 سنبدھی ماردے رہے آوازاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کیوں پھردا بھلیا پچھے سادھاں، سادھنا سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کر کِریا جس پرہ
 شبد سُناوے بودھ آگادھا، سو دو جی سُنے نہ کھئے پڑھائیا۔ پورن اندر پرکاش لادھا، پرکاش وچوں پورن روپ نظری آئیا۔ سو پوت جس پتا
 نال ملایا دُھر دے دادا، نانک دادک دوویں چھٹے جگت لوکائیا۔ دوہاں بھیا اپنا آپا، گھر وچ گھر پرہ سچا نظری آئیا۔ ایتھ اوتھ مائی
 باپا، بیٹھا گود اٹھائیا۔ جس دا آد جگاد گر اوتار پیر پیغمبر سارے چدے گئے جاپا، سو سوہنگ روپ سہائیا۔ روگ سوگ چنتا دکھ نہ
 کوئی تاپا، مڑھی گور دفن کر کفن نہ کھئے ٹکائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت تیرانت کرے نہ کوئی سیپا، نیتز نیناں نیر نہ کھئے وہائیا۔
 سری بھگوان ہو مہروان ہر بھگت اپنی گود اٹھائے نگا جہاکا، وڈا چھوٹا چھوٹا وڈا اکو رنگ وکھائیا۔ گُرسکھ سچکھنڈ پرہ چرن دوار جا
 پن تت تون کہیں میرا پاپا، پتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ نرگن تیری دھار تیرے نال جُڑیا ناتا، تیرے نالوں وچھڑانت تیرے وچ سہائیا۔ بھگت
 بھگوان دا اکو ساک، پن بھگت پن بھگوان دوویں وچ جگت کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 لیکھا جانے تت آٹھا، نو در ویکھے کھیل تاشا، دسویں گھر گُرمکھ واسا، کر کِریا آپ کرائیا۔

★ ۱۶ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر دیال سنگھ دے گرہ محلہ کیشن پُرا جالندھر ★

سو پُرکھ نرنجن کر ترس، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال دے درس، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ایکنکار والی دو جہان جگ جگ دی مٹا تڑپ، بہل ہو ہو دین ڈبائیا۔ نرگن جوت نور پرکاش کر ساچی دے پرکھ، آد نرنجن تیرا جلوہ اکو نظری آئیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی درس دکھا گھر گھر وچ پرت، ابناسی کرتے پھیرا پائیا۔ جنم جنم دا روگ سوگ چنتا دکھ مٹا ہرکھ، سیری بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ پاربرہم پت پریشور ستجگ تریتا دوایر کلجگ پوری کرا لکھت پڑھت، شاستر سمرت وید پُرا قرآن انجیل نیر نین رہے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دھر دا ور، ہر ٹھاکر تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھیکھ، در بھکھ روپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی تیری منڈے رہے حدیث، حضرت تیری سچ پڑھائیا۔ لیکھا لکھ شاستر سمرت صفت کر کر راگ چھتیس، دند بنیس ڈھولا گائیا۔ نرگن سرگن چلاؤندے رہے ریت، آتم پرماٹم ناتا پنج تت جڑائیا۔ سچ سندیسہ دھر دا گاؤندے رہے تیرا گیت، مندر مسجد شودوالے مٹھ گر در تیرا ناد سنائیا۔ ہر گھٹ وسیا دسدے رہے اتیت، ترے گن اتیتا بے پرواہیا۔ ایکا رنگ وکھاؤندے رہے ہست کیٹ، راؤ رنگ اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ سریشٹ سبائی بھلی تیری حدیث، ساچا کلمہ نہ کھئے سنائیا۔ من واسنا کوئی نہ سکے جیت، جگت ترسنا پھرے ہلکائیا۔ مٹھا کوڑا کوئی نہ کرے ریٹھ، وکھ امرت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کایا کرے نہ کوئی ٹھانڈی سیت، اٹھسٹھ تیرتھ تاریاں رہے جگت لائیا۔ تیرے چرن کوئی نہ بٹھے پرت، پریتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ چھتر جھلے نہ کیسے سیس، راج راجان شاہ سلطان بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ کر کھیل آپ انڈیٹھ، صاحب ستگر تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال تیری اوٹ، دو جہان دھیان لگائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ رکھن تیری اوٹ، لوک پرلوک تیرا راہ تکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ نگارے لا چوٹ، نام ڈنکا اک سنائیندا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی گھر گھر اندر بھریا کوڑا کھوٹ، سچ سچ روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا مندر کیسے نظر نہ آئے جگدی جوت، جوتی جاتا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کوڑی واسنا سارے بھوگن بھوگ، آتم سیجا کوئی نہ سوہیا پائیندا۔ مدھ

پیلے کیتے مدبوش، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیندا۔ تیرا لیکھا کوئی نہ سکے سوچ، سوچیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار کیوں بیٹھا خاموش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ در منگے منگ پرتھمی آکاش، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ کِرپا کر پُرکھ ابناس، ابناسی کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچے منڈل پاوے کوئی نہ راس، گوپی کاہن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑی کِرپا کھیل تماش، ناری نہ رہے وکھائیا۔ سچ گھر نہ دے کوئی واس، منڈل منڈپ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچی پٹی پڑھے نہ کوئی کتاب، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔ کلمہ حق نہ جانے کائنات، نبی رسول پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مُکھ پردہ ویکھ نقاب، پروردگار پھیرا پائیا۔ سچ رباب وجائے نہ کھئے احباب، تار ستار نہ کھئے ہلائییا۔ ساچے سجدے کرے نہ کھئے آداب، سپس جگدیش نہ کھئے نوائیا۔ حُجرہ دے نہ کسے محراب، محبوب درس کھئے نہ پائیا۔ خالق خلق ویکھ آپ، مخلوق اپنا ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر تیرے داس، بن بردے سیو کمائیا۔ کلجگ اتم رکھی آس، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق بُجھا پیاس، آب حیات مُکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، دُھردرگابی ویکھ وکھائیا۔ دُھردرگابی پُرکھ اکال، اکل کل تیری سرنائیا۔ ست سوامی ہو دیال، دیناں ناتھ ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار دے بے حال، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ لگی اگ کایا ماٹی کھال، پنج تت سینتل دھار نہ کھئے وٹائیا۔ نرگن سرگن دے نہ کسے نال، پڑدہ اوبلا سارے بیٹھے پائیا۔ بن تیرے نام ہوئے کنگال، شاہ پاتشاہ دین ڈھائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچی گھالن کوئی نہ رہیا گھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ور داتے بے پرواہیا۔ دھرنی دھرت دھول رہی کوک، نعرہ اکو اک جنائیا۔ کلجگ اگنی رہی کوک، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کسے گھر نہ دے کوئی سُکھ، دُکھاں بھری لوکائیا۔ چار ورن اُجل دے نہ کوئی مُکھ، برن اٹھاراں کالکھ ٹکا شاہی نہ کھئے دھوائیا۔ سری بھگوان تیرے نالوں تیرے بیٹھے رُٹھ، گر کا شبد سارے رہے بھلائییا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار سب نے کیتا رُخ، من واسنا چاروں کُنٹ بھوائیا۔ کسے مندر گرہ گھر کھیزے دے نہ سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار خالق خلق آکے پُچھ، بے نظیر شاہ حقیر شہنشاہ اٹھائیا۔ جگت

وکار وڈ ہنکار آ کے کٹ، نام کھنڈا تیز کنار ہتھ چمکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرم پُرکھ پینڈا رسیا مُک، دُور دُراڈی واٹ اتنم نیڑے آئیا۔ بھکت بھگوان سنت سہیلے گُرمکھ سجن اپنی گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرا بوٹا کدے نہ جائے سُک، امرت میگھ سینچ ہرا کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے گِرور گِر دھارے کیوں بیٹھا لُک، مُکھ پردہ دے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر ساجن پھیرا پائیا۔ گھر سجن آ پرہ میرے، نیتر نین دھیان لگائیا۔ تھہ بن وسدے اُجڑے کھیڑے، خالی بُت دین دُہائیا۔ تیرے نام دے پئے جھیڑے، جھگڑا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑے گیڑے، لکھ چوڑاسی رسیا بھوئیا۔ کوئی نہ وسے تیرے نیڑے، دُور دُراڈے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، لوکات ویس وٹائیا۔ لوکات کھول تاکی، طاقتور تیری اوٹ تکائیا۔ سمرتھ پُرکھ مار جھاتی، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ لیکھا ویکھ مانس خاکی، خاک وچ رُلی تیری لوکائیا۔ تیرے نام توں سارے بوئے عاقی، عقل کم کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کِرپا مایا ممتا وکے ہائی، کلجگ بن ونجارا ہٹ وکائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران کرن پاٹھی، انتر آتم تیرا ناؤں نظر کیسے نہ آئیا۔ بھرے بھلے ذات پاتی، تیرا روپ نہ کھئے درسائیا۔ کِرپا کر کھلا پاتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دے ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ تیری اوٹ رہے تگ، وشن برہما شو نین اُٹھائیندا۔ گر اوتار رہے تھک، جگ چوکڑی پندھ نہ کھئے مُکائیندا۔ پیر پیغمبر در منگن حقیقت حق، دوئے جوڑ سپس نوائیندا۔ ترے گن مایا رہی ڈھٹھ، پنج ت ویکھ کُرائیندا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کِرپا کلجگ اتنم گئی پھس، فیصلہ سچ نہ کھئے سُنائیندا۔ تیرے نام دا ملے نہ کیسے رس، رسنا جہوا جگت ہلکائیندا۔ آ کے ویکھ کھیڑا اٹھ ت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ تیرا راہ تکائیندا۔ آتم پرما تم تیرا ستھ رہی گھت، تھہ بن یارڑے ستھ نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، رتی رت نہ کھئے وکھائیندا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، نیتر نین سرب بللائیندا۔ آ کے کھول اپنی اگھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، نیتر نین سرب اُٹھائیندا۔ نیتر نین رہے کھول، اگھ پرتکھ جنائیا۔ پاربرہم پرہ سچ و جا ڈھول، ڈھول دو جہاناں ناد سُنائیا۔ دھرم دوارا اِکو کھول، جن بھکت لے جگائیا۔ ہر گھٹ اندر جا موں، موں اپنا روپ وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں نال جو کیتا

قؤل، اتم پورا دے کرائیا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ در رکھی آس سری بھگونت، چار جگ نین اُٹھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے بے انت، مہما اکتھ کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ بھید نہ جانے کوئی سنت، رُپ ریکھ سکے نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بے انت، بے انت بے انت کہہ کہہ پلُو سرب چھڑائیا۔ بن تیرے تیرا کوئی نہ جانے منت، منتو ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا کھیل جگو جگنت، جگ چوکڑی دھار بندھائیا۔ بودھ اگادھا بنے پنڈت، ساچی سیکھیا سچ سمجھائیا۔ دیوے دات جیرج انڈج، اُتہج سینج رُپ وکھائیا۔ دُو جے در کدے نہ جاوے منگت، دیونہار اک ہو آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا سوبھا پائیا۔ در منگن اٹھاراں بھگت، کبیر جُلاہا نال رلائیا۔ پاربرہم تیرا ساچا وقت، گر اوتار لیکھا دیوے لکھائیا۔ زرگن ہو کے مات پرت، سرگن تت نہ کھئے جنائیا۔ غریب نہانے اُتے کر ترس، کوچھے کھلے گلے لگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پرکھ، نام کسوٹی اکو لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے آگے اکو آس رکھائیا۔ کبیر کہے پرہہ ٹھاکر سوامی، سوبھاوت تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم دے نشانی، ست سرُپ اک سمجھائیا۔ پڑھ پڑھ سارے تھکے تیری بانی، بان نرالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ بن تیری کرپا کیسے نہ ملے پد نربانی، چوٹھے گھر نہ کھئے سمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری مہما دی اکتھ کہانی، اکھڑ اکھڑ جوڑ جڑائیا۔ قلم شاہی جگت بنی بال انجانی، تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگتاں ہو آپ سہائیا۔ بھگت کہن پرہہ بھگت جن، اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھا چُکے واسنا من، من منسا رہن نہ پائیا۔ لگے بھاگ پنج تت تن، تتوت دے سمجھائیا۔ کر پرکاش نیترا اٹھ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ دُھر دا راگ سُننا کن، شبد انادی ناد وجائیا۔ بھانڈا بہرم بھو دے بہن، گھڑن بھننہار تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ وست امولک دے دھن، سچ بھنڈارا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھا سچا گھر، جس گھر تیرا کھیل نظری آئیا۔ سچا کھیل دس بھگوان، چوٹھے جگ سارے دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ لیکھ دتا بیان، قلم شاہی بند کرائیا۔ ڈھولا گایا رسنا زبان، بے زبان تیری کری پڑھائیا۔ کلمہ نبی رسول جنایا کلام، کائنات کر شنوائیا۔ کرپا کر وڈ امام، محمد تیری اوٹ تکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ بردے

بن غلام، دھوڑی خاک رہے رمائیا۔ پروردگار کر پہچان، ویلا وقت آپ سہائیا۔ ساڈی تیرے آگے سلام، دو جا کعبہ نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ویکھ انت حیران، اُمت نبی رسول گئی بھلائییا۔ تیرا جانے نہ کوئی پیغام، آیت شریعت نہ کوئی وڈیائییا۔ ہوں بالے تیرے انجان، تیرا انت کہن کھئے نہ پائییا۔ بن پیشوا منگدے گئے دان، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم ویکھے آن، وڈ پیرن پیر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آ کے ویکھ اپنا در، در بدر اپنا پھیرا پائییا۔ در بدر ویکھ پرہہ خالق، خلیل تیری سرنائیا۔ چاروں گنٹ دے نہ کوئی پالک، پرتپالک کرے نہ کھئے لوکائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لوکات بنائے ثالث، سارے پلؤ گئے چھڑائییا۔ تڈھ بن لکھ چوراسی کرے نہ کوئی خالص، ست سروپ نہ کھئے وٹائییا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کوڑی نندرا لاه آس، سچ ہلارا اک لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا ڈھر دا در، جس گرہ بہہ کے اپنا کاج رچائییا۔ جس گھر بہہ کے کرے کاج، سو مندر دینا وکھائییا۔ جس مندر بہہ کے مارے آواز، ڈھر سندیسہ اک سنائییا۔ جس سندیسے اندر تیرا راگ، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ وکھاؤنا اک گھر، جس گرہ بہہ کے اپنا راگ الائیا۔ جس مندر بہہ سناویں راگ، تیس ملے مان وڈیائییا۔ جس گھر جگے چراغ، بن تیل باقی رُشنائییا۔ جس در رکھیں لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ وکھاؤنا اپنا در، در درویش بیٹھے دھیان لگائییا۔ در وکھاؤنا پرہہ ٹھا کر ایک، ایکنکار تیرے آگے منگ منگائییا۔ کلجگ اتم جس بدھ بھگتاں دیویں ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائییا۔ من مت بدھ اکو وار کریں بیک، نام رنگ سچ رنگائییا۔ کوڑی کیرپا اپنے چاڑھیں بھیٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا اگمی ور، مہروان اپنا رنگ وکھائییا۔ مہروان وکھاؤنا رنگ، سب بیٹھے دھیان لگائییا۔ صدی بیسویں رہی لنگھ، گھڑی پل نہ ونڈ وندائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سُننا چاہندے چھند، شہنشاہ ساچا راگ الائیا۔ گر مکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت کس بدھ دیویں اک اند، اند اند وچوں پرگٹائییا۔ جنم جنم دی ٹٹی دیویں گنڈھ، ڈوری نام تند بندھائییا۔ تیری آتم پر ماتم کدے نہ ہووے رنڈ، بن سہاگن خوشی منائییا۔ ساچے مندر لاویں انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے خوشی منائییا۔ گھر ساچے ویکھو وسے بھگوان، ہر بھگون دیا کھائییا۔ ویہہ دس دا کھیل مہان،

ہر کرتا دئے جنائیا۔ نرگن سرگن ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سنت سُہیلے لئے پہچان، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پُھلائیآ۔ سچ دوارے
 بہ بہ دیوے دان، داتا دانی آپ ورتائیآ۔ گرمکھ بنائے سچا کاہن، مُکھ بنسری نام وجائیآ۔ دُھر دوار وکھائے اک مکان، سچکھنڈ ساچے
 پڑدہ لابیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ دیوے وڈیائی غریب نہانے، رحمت اپنی سچ کمائیآ۔ تختوں
 لاپے راجے رانے، شاہ سُلطاناں خاک ملائیآ۔ جن بھگتاں بٹھے دھرمی گانے، ڈوری تند نظر کیسے نہ آئیآ۔ ایتھے اوتھے دو جہان سِری
 بھگوان دیوے مانے، سِر اپنا ہتھ بٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچی وار ساچی تھت،
 پُرکھ ابناسی کر کے بت، دین دِیال ساچا مت، مِت پیرا دئے وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ آگے، دُور دُراڈے لیا بُلائیآ۔ کرے کھیل سورا
 سِرکے، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ ہرجن ویکھے اپنے رنگ رنگے، رنگ رنگیلا اکو نظری آئیآ۔ غریب نہانے آپے جانے چنگے مندے، وڈ داتا
 وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُو جے ول تگن، نیتر نین نین اٹھائیآ۔
 کلجگ ویکھو پاربرہم پرہ بھگتاں آیا رکھن، نرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ کوڑی کِریا جڑ آیا پٹن، لوکات رہن نہ پائیآ۔ سنت سُہیلے مارگ ساچا
 آیا دسن، دُھر دی کرے پڑھائیآ۔ بردے اندر آیا وسن، ست سرُپ سہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لکھ چوڑاسی
 وچوں ورو لے مکھن، سچ مدھانا نام رکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن اٹھ، لوکات دھیان لگائیآ۔ پرم پُرکھ پرہ گیا تٹھ، دین
 دِیال دیا کمائیآ۔ جن بھگتاں دوارے رہیا جھک، سیس جگدیش رہیا نوائیآ۔ زردھناں نہانیاں رہیا پُچھ، گھر گھر صدا نام سُنائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُو جے نوں کہن ویکھو تھت آئی سولاں مگھر، دو
 جہاناں وجے ودھائیآ۔ وہہ سو دس بکرمی جس پوری کیتی سدھر، آسا ترسنا میٹ مٹائیآ۔ سو نرویر پُرکھ نرگن رُپ آیا بدل، جوتی
 جاتا نظر کیسے نہ آئیآ۔ کلجگ اتم کرے ساچا عدل، عدالت اکو اک رکھائیآ۔ جن بھگت چڑھائے اپنی منزل، سچ دوارے دئے پُچائیآ۔ آپے
 ہوئے جن بھگتاں ہردل، عزیز اپنا رُپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی رُتھی اک سہائیآ۔ آؤ ویکھو رُت
 سہندی، گر اوتار رہے جس گائیآ۔ دین دِیال بن بخشندی، بخشش اپنی رہیا کمائیآ۔ جن بھگتاں پھولن دیوے نام سُگندھی، دُھر دی

وست اک ورتائیا۔ کر کِریا کڈھے وچوں واسنا گندی، ڈرمت میل دھوائیا۔ ست دھرم دی دتے اکو ڈنڈی، آتم پر ماتم راہ چلائییا۔ کرے سہاگن آتم رنڈی، ہر کنت میل ملائییا۔ در تے رہن نہ دیوے کوئی بھیکھ پکھنڈی، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اکو ڈھولا سُنائے سچا چھندی، شہنشاہ اپنا راگ الائییا۔ توڑنہارا خانہ بندی، لکھ چوڑاسی پھند کٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن سچے رہیا وڈیائییا۔ آؤ ویکھو پرہ کھیل کرے اٹل، ہر کرتا بھیو چکائییا۔ لوکات دا گلشن ویکھو سچا گل، گرمکھ رہیا مہکائییا۔ پرہ غنچے وچوں پرگٹ ہویا پُھل، واسنا اپنا پریم رکھائییا۔ سچ پریتی گیا گھل، ہر گھولی گھول گھائییا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بہگت لوکات نہ جان رُل، پھڑ بابوں لے اٹھائییا۔ ساچے کنڈے تولے تول، تولنہارا اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بہگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ جن بہگتاں ویکھ پرہ ہر ٹھاکر، زرگن نرویر پھیرا پائییا۔ کلجگ پار کرائے ڈونگھا ساگر، نئیا نوکا نام اک چڑھائییا۔ مہروان ہر کرتا قادر، ظاہر ظہور نظری آئییا۔ صبر پیالہ دیوے اکو ساغر، صدق صبوری اپنے چرن رکھائییا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ ساچا ونج اک وکھائے بن سوڈاگر، سوڈا اپنے ہٹ وکائییا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ دیوے وڈیائی مگھر تہت، ودی سدی نہ نال رلائیندا۔ غریب نہانیاں کر کر ہت، جگ وچھڑے میل ملائیندا۔ جس نوں جگ چوکرئی سارے لہدے نت، سو نوٹ بہگتاں اپنی کار کھائیندا۔ زرگن ہو کے بنیا پت، سرگن روپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ سنت سہیلے پریم پریتی نال لے کھچ، رسنا جہوا نہ بول سُنائیندا۔ کایا مندر اندر ڈونگھی بھوری وڑے وچ، آپ اپنا مکھ چھپائیندا۔ بھیو چکائے گھر نچ، نچ آتم امرت رس چوائیندا۔ پرہ سچے ملن دی دھر دی بدھ، شبدی شبدی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ دھر دا لیکھا رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئییا۔ جن بہگتاں کرے سچا ہیت، ہتکاری پھیرا پائییا۔ ہر بہگت پُھلواری مؤلے رت بسنتی چیت، خزاں روپ نہ کھئے وٹائییا۔ پریم پُرکھ دا آد جگاد جگا جگنتر کھیڈ، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے جگ گر اوتاراں پیر پیغمبران رہیا بھیج، اتم اپنا پھیرا پائییا۔ شاستر سمرت دے دے گئے سندیس، گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے لے ملائییا۔

ہرجن ملیا ٹھا کر اکو، پرہہ ایکا نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دیوے دھر دی ٹیکو، ٹکا دھوڑی مستک نام اک لگائیا۔ پت پت پت کرے بڈھ بییکو، وویکی اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہرجن سنت سہیلے سدا چیتو، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ انتر آتم پر ماتم نج نیتر پیکھو، باہر دئے لوچن لبھن کھئے نہ جائیا۔ صاحب ستگر گودی بہ بہ کھیڈو، سچ ہلارا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ نرگن رنگ رنگائے آتم چم، ماٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کرے اپنا کم، نہ کرمی اپنی کار کھائیا۔ جس دے ہتھ مرن جنم، جنم مرن دوویں اپنی جھولی پائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ اتم بخشے اکو سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ بھہ بھیانک بھو جکے مرن ڈرن، ڈرن مرن رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گھر اکو اک وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر ویکھو سچ، ہر ساچا سچ بھجھائیندا۔ سری بھگوان نوجوان مردان جن بھگتاں ملے ہس ہس، رت سہنجی آپ سہائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی مارگ دس، رہبر اکو راہ چلائیندا۔ جوت پرکاش گھر گھر نواس، بن داسی داس سیوک سیو کھائیندا۔ دور ڈراڈے سدے پاس، جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کرم دا روگ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے پرہہ اپنی گل، گلوتنا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بائے قیمت مل، ہر کرتا آپ چکائیا۔ وہہ سد ائی پنج آسو جو گئے بھل، سو بھل لیکھ رہیا لگائیا۔ دوآبہ سنگت دیوے اک اک بھل، پنج پوہ ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے پھلواڑی جائے بھل، نام مہک اک مہکائیا۔ کرے کھیل آپ اہل، بھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پنج پوہ دا وبارا ست، ست ست وڈیائیندا۔ جاندا جاندا دئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ہر سنگت اپنے نال لے کے آونی بھل وتھ، دھر سندیسہ آپ الائیندا۔ کریا کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ساچی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تین پنج آپ وڈیائیندا۔ تین پوہ بدھک لیکھا، ہر ستگر پور کرائیا۔ پنج پوہ عاشق بھلیکھا، معشوق دئے سمجھائیا۔ دوباں رکھیا دھر دا چیتا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ پنج سیکھ نال بنائے نیتا، نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جنم وچوں جنم دی پھیر بدلے ریکھا، ماس ماس نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کارن آیا پیج سوارن، بنائے ساچی دھارن، دھرنی دیونہار وڈیائیا۔ تِن پوہ بدھک مُکن والا پندھ، لوکماٹ پینڈا نظر نہ آئیا۔ پنج پوہ ڈُبَن والا چند، آپ اپنا مُکھ چھپائیا۔ ہرِسنگت تیرے نال میل کے دوہاں بیڑا دیوے بَنھ، آپ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان ہوئے سہائیا۔ مہروان سدا سُکھدائک، سُکھ ساگر ویکھ وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرہ ساچا نائک، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ ہرِسنگت کرے اک ہدایت، حاضر ہو سمجھائیا۔ بخشش رحمت جن بھگتاں اُتے عنایت، پروردگار آپ جنائیا۔ پنج پوہ در آؤن دی کرے نہ کھئے کفایت، مہروان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار اٹھ لیکھا لکھے تھائوں تھائیا۔ چار اٹھ انک جوڑ اٹھتالی، سولاں پھر سولاں مکھر دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پچھے بنے پالی، پرتپالک پھیرا پائیا۔ لیکھے لائے پت ڈالی، پُھل پاتی ویکھ وکھائیا۔ پُورب جنم جنہاں گھال گھالی، تِنہاں لیکھا رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ اک اک پُھل دیو وڈ، ہر وڈن وڈ وڈائیا۔ جس وچ بھری نام سُگندھ، خوشیاں رُپ وٹائیا۔ سو بھگتاں نال گھر جائے نِسنگ، بن کے پاندھی راہیا۔ راتیں سُنٹیاں دئے اند، دِنے خُمار چڑھائیا۔ تِن دِن سارے گھر وچ منگنی منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ کرپا کر پرہوُ بخشند، بخشنہار تیری وڈیائیا۔ گُرمکھاں نالوں نہ تُوئے ساڈا سنگ، صدی بےسویں نہ ہوئے جُداِیا۔ اگے ویکھیئے تیرا رنگ، کی وجے سچ ودھائیا۔ عاشق چھپے نہ تیرا چند، بدھک گھاؤ نہ کھئے لگائیا۔ ہرِسنگت تیرے پچھے تُوئے دئے گنڈھ، جنم کرم جنم پھیر بنائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، سورا سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ پھولن برکھا لائن پُھل، کلی کلی مہکائیا۔ تیرے نالوں وچھڑے گئے بُھل، بھرم پیا لوکائیا۔ جُگ چوکرئی مایا ممتا گئے زل، کرتے قیمت کھئے نہ پائیا۔ دھن بھاگ تُوں بنائیں اپنی کُل، کُلونت تیری سرنائیا۔ تیرا بوٹا کدے نہ جائے بُل، سِنمل رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہرجن ساچے پھیر جوائیا۔

★ ۱۷ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر ★

ساچی بھگتی بھگون پریت، سری بھگون آپ بناٹیا۔ جس دی کرے نہ کوئی ریس، کوئن کوٹ دھیان لگائیا۔ ہر سرنائی جگت
واسنائلے جیت، ست سرؤپ سائیا۔ مٹھا کرے کایا کوڑا ریٹھ، امرت رس سچ بھرائیا۔ سدا سُہیلا وسے چیت، سگلا سنگ نبھائیا۔
لوکات ساچی ریت، سو صاحب ستگر آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ساچی بھگتی
ستگر چرن پیار، لوکات اک جنائیا۔ گرمکھ گرسکھ دیوے آدھار، سنت سُہیلے دھیر دھرائیا۔ بھگت بھگون لے اٹھال، سر اپنا ہتھ
ٹکائیا۔ شبد سرؤپی بن دلال، ساچا ونج آپ کرائیا۔ لیکھ لے ہرجن گھال، کرتا قیمت آپے پائیا۔ سچ پریتی جو جن رہے بھال، تنہاں
اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اکو بوجھ بُجھائیا۔ ساچی بھگتی ستگر بت، بتکاری اکو نظری
آئیندا۔ لیکھ لیکھا دے لیکھ، لیکھیا لیکھ آپ مٹائیندا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، بھید ابھید چکائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیج نیتر درس
دکھائیندا۔ جگت مایا نہ لائے سیک، تت اگنی آپ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔
ساچی بھگتی ستگر سنگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ، ست سرؤپ وکھائیندا۔ گھر سُنائے اپنا چھند، ساچا راگ
الائیندا۔ اگلا پچھلا میٹ پندھ، ٹھانڈے گھر بھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی بھگتی لائیندا۔ جس
جن بھگتی لائے آپ بھگوت، اپنی دیا کائیا۔ تس لیکھا لیکھ بودھ اگادھا مہا اگنت، پردہ دئی دویت اٹھائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، لکھ
چوراسی وچوں دے وڈیائیا۔ ناؤں دھرائے ہر سجن سنت، سنت ستگر رُپ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، جس اپنے راہ چلاٹیا۔ بھگتی مارگ دسے آپ، نانا اپنے نال جڑائیا۔ گھر ملواوا ہر ستگر سجن ساک، باہر ٹولن کھئے نہ جائیا۔ گرہ
مندر کھولے بند کواڑی تاک، پردہ اپنا آپ پرے ہٹائیا۔ ساچا دے نام ندھان جاپ، اشنان چرن دھوڑ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی دیوے پاٹھ، پُستک ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ پُستک پاٹھ نہ کھئے کیتاب، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے سمجھائیا۔ ہر بھگت
اندرے اندر کرائے اپنا جاپ، بن رسنا جہوا راگ الائیا۔ آتم پر ماتم سُنائے گاتھ، دھر سندیسہ اک جنائیا۔ پتن ویکھ پر بھ بیٹھا گھاٹ، بن

کھیوٹ کھیٹ ملاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ جن بھگت بھگتی رنگ رتا، رتی رت رت سُکائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سَتگر پورے ٹیکو اکو متھا، دُو جے سیس نہ کیسے نوائیا۔ جگت وکار کرے ہتا، ہتیا بن چھری کٹار حلال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ بھگتی لیکھا اگم اتھاہ، بن سَتگر ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ لبھ لبھ تھکے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ تھل اسگاہ، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ آگے ہو کوئی نہ پکڑے بانہ، باہوں پکڑ پار نہ کھئے کرائیا۔ دُور دُرائے سارے کرن نہ، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ نانا تھے پتراں ماں، پتا پوت گود نہ کھئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سَتگر پورا جن بھگتاں اکو کرے ہاں، آپ اپنے انگ لگائیا۔ سچ وسائے دھر مکان، سچکھنڈ دوارا اک سُہائیا۔ ساچی بھگتی پرہ چرن دھیان، سچ گیان اک درڑائیا۔ کلجگ انت ہو مہروان، مُحبّت اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں دیوے سچ پریتی بھگتی دان، بھگوان اپنے در رکھائیا۔

★ پہلی پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

نرگن سرگن سرگن نرگن سو، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ نرور نرنکار پرہ آپے ہو، ساکار کھیل وکھائیا۔ انہو پرکاش اگتی لو، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی دھر دا موہ، ست ستوادی آپ بندھائیا۔ برہم برہمادی آپے چھوہ، شہنشاہ اپنی کار کرائیا۔ دو جہاناں دیوے ڈھوا ڈھو، برہمنڈ کھنڈ ویکھے تھاون تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر امرت رس اکو چو، دھر دی دھار ست وپائیا۔ نر نریش سچ سندیس شبداگم آپے ہو، ہوکا ست ست درڑائیا۔ جگا جگنتر بیو نہ جانے کو، الکھ الکھنا لکھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جگ چوگری بنیا ربیا نرموہ، مُحبّت ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رہیا ٹوہ، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ آد جگادی ساچی کار، دھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ نت نوت کھیل نرنکار، نر نرنکارا آپ کرائیندا۔ جگ چوگری ویکھنہار، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ بودھ آگادھا بول جیکار،

نام نعرہ اک لگائیندا۔ کاتب بن وڈ لیکھار، قلم شاہی رنگ چڑھائیندا۔ سنڈیسہ دے سرب سنسار، ساکھی سچ آپ سمجھائیندا۔ قُدرت
 قادر دے آدھار، کلمہ اپنا آپ سمجھائیندا۔ محبوبُ مُحَبَّت کرے سچ دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرِپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ نِرگن سرگن کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وسنہار سچ دوار، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔
 محل اٹل اُچ منار، نِرگن جوتی نُر نُر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرِپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔
 نِرگن سرگن بن کے آپ، پرہ اپنی کھیل کھلائیندا۔ سرگن دے کے نِرگن جاپ، دُھر سنڈیسہ راگ سُنائیندا۔ نرُوبر ہو کے سچن ساک،
 سگلا سنگ نبھائیندا۔ پوتر ہو کے کھولے تاک، پنت پار کرائیندا۔ اندر وڑ کے دتے بات، ہر باطن آپ سمجھائیندا۔ مندر چڑھ کے
 مارے جہات، در گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ ماہی بن کے ویکھے پتن گھاٹ، کنارہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پاندھی بن کے میٹھے واٹ، دو جہاناں
 پنڈھ چُکائیندا۔ پرکاش ہو مٹائے اندھیری رات، جوتی چند اک چمکائیندا۔ سَتگر ہو سُناوے گاتھ، دُھر دا ڈھولا راگ الائیندا۔ کنت ہو
 کے بنے کھلاپات، ناری نر نرائن پرنائیندا۔ داتا ہو کے کھولے ڈُونگھا کھات، اتوٹ اٹٹ آپ ورتائیندا۔ نِرگن ہو کے لیکھ چُکائے اپنی ذات،
 ذات اذاتی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی دو جہاناں ویکھے حالات، حالت سب دی آپ بنائیندا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ہرکھ
 سوگ نہ پائے وفات، مڑھی گور نہ آسن لائیندا۔ پیالہ مدھ نہ کھئے آب حیات، امرت رس مُکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ دیونہارا دُھر دی دات،
 وڈ بھنڈاری آپ ورتائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، لوک پرلوک کھوج کھوجائیندا۔ بخشنہارا سرب نجات، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ سُنونہارا
 بھوکھت واک، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ جاننہارا لیکھا مات، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیندا۔ وسنہارا اک اکانت، نر ہر
 نظر کیسے نہ آئیندا۔ رچنہارا رچنا آد، انت اپنے وچ چھپائیندا۔ کھیلنہارا کھیل برہماد، برہمانڈ اپنی کار کھائیندا۔ اُپجاونہارا سنت سادھ،
 صادق اپنے رنگ رنگائیندا۔ مارنہارا دُھر آواز، شبدی ڈھولا راگ سُنائیندا۔ رچنہارا سچا کاج، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنی کل
 دھرائیندا۔ کرنہارا دُھر دا راج، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ بولنہارا بودھ آگادھ، بن رسنا جہوا راگ سُنائیندا۔ بننہارا کنت سہاگ، جُگ
 چوکڑی نار آپ پرنائیندا۔ کرنہارا سرب تیاگ، سچ دوارے بہ بہ آسن لائیندا۔ بناونہارا سچ سماج، جُگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ نِرگن

سرگن سرگن زرگن دیونہارا اپنا داج، دولت نام خزانہ جھولی اک بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن سرگن اپنی کھیل وکھائیندا۔ زرگن سرگن کھیل دو، دو جہان وجے ودھائیا۔ زرگن سرگن دے موہ، مُحبت اپنے نال جڑائیا۔ زرگن سرگن کرے لو، سچ پرکاش اک رُشنائیا۔ زرگن سرگن امرت دیوے چو، ساچی دھار اک وبائیا۔ زرگن سرگن دھر دی دیوے سو، ست سندیسہ نام سُنائیا۔ زرگن سرگن ڈھوا دیوے ڈھو، پنج ت ملے وڈیائیا۔ زرگن سرگن بھیو نہ جانے کو، پرہہ اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ زرگن سرگن بے پرواہ، بھے بھیو نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگادی شہنشاہ، بھوپت اکو نظری آئیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، سچکھنڈ سے سچا ماہیا۔ دھر سندیسہ دیوے الاہ، شبدی شبد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن سرگن دیونہار وڈیائیا۔ زرگن سرگن دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ زرگن سرگن دیوے پہچان، بے پہچان اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ زرگن سرگن دیوے مان، چرن کول دھیان رکھائیندا۔ زرگن سرگن دیوے گیان، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ زرگن سرگن کرے کلیان، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ زرگن سرگن ہویا ایک، ایکنکار وجے ودھائیا۔ سرگن کہے پرہہ تیری ٹیک، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ زرگن کہے میں تیرا بہیت، گھر تیرے بیٹھا مکھ چھپائیا۔ سرگن کہے تیرا روپ نہ دے کوئی ریکھ، رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ زرگن کہے میں کراں بہیت، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ رل کے کھیلاں اگتی کھیڈ، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ زرگن کہے سُن سرگن میت، ست ست جنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن چلائی اپنی ریت، ہر پُرکھ زرنجن کھیل رچائیا۔ ایکنکار ہو انڈیٹھ، آد زرنجن نور رُشنائیا۔ ابناسی کرتا گائے گیت، سری بھگوان ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ پاربرہم پرہہ اک اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سرگن تیری چلائی اگتی ریت، ریتوان ہوئے سہائیا۔ جگ چوکرئی سرگن زرگن کھیل کھیلی ٹھیک، اتم ٹھیکر بھن وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سارے کدے گئے اڈیک، بن نیتر دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے بھیکھ، در درویش جھولی ڈاہیا۔ لوکات مار جہات سُناؤندے گئے گیت، دھر دا راگ الاٹیا۔ لیکھا دسدے گئے شو دوالے مندر مسجد مٹھ مسیت، گرودوارے گر گر بندھن پائیا۔

سرگن کرے سرگن پریت، سرگن نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پت پریشور پروردگار سب رکھدے گئے اڈیک، نیتر لوچن نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ سرگن سُن سچا سوہلا، سو صاحب آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی رکھیا اوہلا، پڑدہ پڑدے وچ جُھپائیا۔ ستنام دا دتا سوہلا، ڈھولا اک جنائیا۔ کلے اندر گایا مؤلا، مؤلا اپنا حکم منائیا۔ نرگن ہو کے سرگن نظری آیا اُپر دھولا، دھرنی دھرت وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے قولا، کیتا اقرار منگ منگائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرا کھیل بن کایا چولا، چولی اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا سُنو اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیندا۔ سرگن ہو کے ملے دیال، دین اپنی دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کمال، دوآ بندھن اکو پائیندا۔ سرگن ناتا تھے کایا ماٹی کھال، ہڈ ناڑی ماس چم کم کیسے نہ آئیندا۔ لوکھات دسے نہ کھئے نشان، نشانہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ چاروں کُنٹ ویکھ مار دھیان، نیتر نین رُپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن اتم صِفر ہویا انک بنے نہ کھئے جہان، لیکھا لیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرگن تیرا حال سمجھائیندا۔ سرگن تیرا انت صِفر، زیرو رُپ وٹائیا۔ اکو رہ جائے اکھراں والا فقرہ، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ ناتا تھ جائے سجنان متراں، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرگن سچ دئے درڑائیا۔ سرگن کہے کی پرہ میرا رُپ صِفر، نشان نظر کھئے نہ آئیا۔ سُن کے مینوں ہویا فکر، غم گین دئے دُہائیا۔ میرے کول جے کیتا میرا ذکر، سچ بھیو دے سمجھائیا۔ تیرے نالوں نرگن سرگن کدے نہ جائے وچھڑ، وچھوڑا سہہ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سُن صِفرے دُھر دی بات، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سرگن دیوے نہ کوئی ساتھ، نرگن اپنا میل ملائییا۔ صِفرے پُچھ نہ کوئی وات، مطلب حل نہ کھئے کرائیا۔ صِفر ہویا کے اکو منگ سچّی دات، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ اک اکلے پُچھ میری وات، تڈھ بن میری سار کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم پت پریشور جے مہر کر ویکھے جھاک، بن اکھاں نین اٹھائیا۔ تیری پُچھے آپ وات، نرور ہونے سہائیا۔ لیکھا پورا کرے لکھیا قلم دوات، شاہی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ صِفر کہے میں ہویا نہال، ملی مان وڈیائیا۔ اکو وست منگاں سچ کمال،

خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ نرگن سرگن ہو کے بنیا تیرا لال، لالن تیرا روپ وکھائیا۔ اتم وسیا تیری دھرمسال، دو جا گھر نہ کھئے بنائیا۔ نرگن سرگن بنے دو دوہاں ویکھ اپنا حال، حال اپنا دے جنائیا۔ بن ایکے ہوئے کنگال، صفرآ کوک کوک سنائیا۔ دوآ صفرآ بیس انک ملیا آن، جوڑا دھر دا سچ ملائیا۔ بن ایک کوئی نہ کرے پہچان، ٹیک نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپا کر سری بھگوان، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ صاحب ستگر ہو دیال، پُرکھ اکال حکم جنائیا۔ جگ چوکڑی اولڑی چال، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ کلجگ انت ویکھاں آن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، اکو اپنا روپ درسائیا۔ صفرے سن اپنی یاد، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ٹھا کر سوامی سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ جس نرگن ہو کے سرگن رچنا رچی آد، سو مدھ جگاد اپنا حکم ورتائیندا۔ جس گھٹ گھٹ انتر ست سنایا ناد، دھر انادی ناد لائیندا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال اپنا ایک بنائے سماج، سمگری تیری جھولی پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے ویکھن رچیا کاج، جگ چوکڑی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، زیرو تیرا انک ایکا دئے بدلائیا۔ زیرو ایکا بدلے انک، انگیکار آپ کرائیا۔ سرگن سہائے دوآے تیرا بنک، بنک دواری وڈ وڈیائیا۔ لیکھ چکا راؤ رنگ، راج راجان حکم ورتائیا۔ نام اگم سنا ڈنک، دو جہان کرے شنوائیا۔ جگ چوکڑی میٹ شنک، سنسا سب دا دئے گوائیا۔ ست بنائے ساچی بنت، گھڑنہار بے پرواہیا۔ ایکے نال اک سنائے منت، منتو اکو اک جنائیا۔ اکو ملے ہر سہاگی کنت، کنتوہل اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صفرے دیوے مان وڈیائیا۔ زیرو کہے آاک، تیری اڈیک لگائیا۔ گر اوتار تیرا لیکھا گئے لیکھ، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ آد جگاد دھر دے پت، پتا پرمیشور تیری سرنائیا۔ نرگن سرگن کر پت، پتکاری ویکھ وکھائیا۔ دھر دا لیکھا دے لیکھ، لیکھنہار تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں پا بھکھ، بھچھیا بھکھیا اکو وار ورتائیا۔ لیکھے لا اپنے رت، رتی رت نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ پڑدہ چک صفرآ کہے، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ست دوارے ایکا ہے، اپنا بل دھرائیا۔ تیرا ناؤں سدا سد رہے، جگا جگنتر تیری وڈیائیا۔ تیرا محل کدی نہ ڈھے، جس گھر وسیں آسن لائیا۔ جگ چوکڑی تیرا بھے، بھو وچ سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام سندیسہ گئے کہے، لکھ چوراسی جیو جنت سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آد جگاد کیسے

دی کدے نہ لئے رے، جو کرنا کر دکھائیا۔ صِفرِ نیواں ہو کے چرنیں ڈھیہ، بن ایکے تیری گل نظر کیسے نہ آئیا۔ دُور دُراڈے نیڑے آ کے بہ، ہرجن تیرے تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دُوا کہے آمل اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ میرا لیکھا پھیر لکھ، سرگن ملے وڈیائیا۔ کر پیار ساچا پت، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ تیرے دواویوں منگیئے بہکھ، بہچھیا جھولی پائیا۔ تُوں صاحب آد جُگاد جُگ چوکرئی سرگن سارے لئے جت، نرگن اپنا ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُواے دیوے مان وڈیائیا۔ دُواے دیوے مان سری بھگونت، ایکنکار اک جنائیا۔ دُواے تیرے آگے بن کے بنے انک، پُرکھ اکال جوڑ جڑائیا۔ ویہہ توں اگی بنے بنت، اکیس اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ کے گُرمکھ سنت، سجن سہیلے انگ رکھائیا۔ نام جنائے دُھر دا منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ اکیاں بنائے ساچی سنگت، سنگ سے بے پرواہیا۔ سنگت چاڑھے ساچی رنگت، دو جہان اُتر کدے نہ جائیا۔ دُو جے در جان نہ دیوے منگت، جنہاں اپنا درس کرائیا۔ ہر کا بھو کیسے نہ پایا پنڈت، مَلا شیخ کہن کھئے نہ پائیا۔ لبھ لبھ تھکے جیرج اندج، اُنبھج سینج بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُواے ایکے ایکے دُواے دو اک کرے گُرمائیا۔ دُوا کہے مین منگی منگ، ایکا نظری آیا۔ اک کہے مین سورا سرینگ، دُواے تیرا جوڑ جڑایا۔ دویاں مل کے آیا سچ اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سرگن نرگن نرگن سرگن مل کے چڑھیا چند، بن چنداں جوت چمکایا۔ جن بھگتاں خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنے نام سمجھایا۔ نانا توڑ جگت دُباگن رنڈ، کنت کنتوہل میل ملایا۔ ست سنا سہاگی چھند، ساچا ڈھولا راگ الایا۔ آتم پر ماتم دے اند، منگل اکو اک سُنایا۔ جُگ جنم دی ٹئی گنڈھ، دُھر دا میلا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دُواے ایکے تیری اگی، ویہہ سو چوڈاں بکرمی دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ بنائے ساچی سکھی، سکھیا اکو نام سمجھائیا۔ جس نوں گو بند کہہ کے گیا کھنڈیوں تکھی والوں نکھی، اپنے وچ چُھپائیا۔ پیر پیغمبر جس دے نام دی لکھ لکھ دیندے گئے چٹھی، بن چٹھی رسین پھیرا پائیا۔ اُس دی کھیل سدا اندٹھی، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ بن بھگتاں دھار دے نہ کیسے چٹی، کالی کالی سب دے سر تے اوڈھن نظری آئیا۔ جگت واسنا رس مانے پھکی، امرت دھار نہ کھئے

جنائیا۔ بن پُرکھ اکال نرگن سرگن ہو کوئی نہ بنائے دُھر دی اکی، دوآ ایکا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ صاحب سَنگر دی ساچی اگی، لوکھات کدے نہ جائے بھٹی، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اگی تیرا سُن کے حال، جگدیش تاج اکھ کھلائییا۔ مین ویکھان پرہہ دا سچ سماج، جس دی بنت آپ بنائیا۔ چار جُگ دا پچھلا میٹ رواج، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ جن بھگتان دے کے دُھر دا راج، خالی جھولی نام دھرائیا۔ بن پڑدیوں رکھ کے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اکو ور، پرہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تاج کہے پرہہ مین سوہاں تیرے سیس، وڈ تیری شہنشاہیا۔ تیرا ناؤں آد جُگاد جگدیش، جگدیش تیری سرنائیا۔ تیری کوئی نہ کرے ریس، ثانی رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرے در تے منگاں بھیکھ، بن سوالی جھولی ڈاہیا۔ نو سؤ چرانوے چوگری تیری رکھی اڈیک، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ سو صاحب وقت آیا نزدیک، دوآ صِفر ویکھ وکھائیا۔ صِفرے اپنے اُتے پھیر لیک، تیرا ایکا لیا بنائیا۔ دوآے ایکے مل کے اگی بنی ٹھیک، جس اگی وچوں ٹھا کر نظری آئیا۔ ایس اگی دی گوہند رکھ کے گیا اڈیک، دُور ڈراڈا نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہہ بٹھ اک پریت، سچ پریتی لئیں لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، میری لاج انت رکھائیا۔ تاج کہے پرہہ رکھیں لاج، تیرے آگے عرضوئیا۔ اک ست دا رچ کے کاج، ویہ سؤ ستاراں بکرمی تیرا دھیان لگائیا۔ تین سال تیناں لوکان ماردا رہیا آواز، چوتھے سال چوتھا پد وکھائیا۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر سارے آون اپنی چھڈ کے پچھلی نماز، سجدہ سیس اک جھکائیا۔ تیرا کیسے نہ پایا کوئی آغاز، تیرا بھیکھ نہ پائیا۔ دُوروں دُوروں پرہہ تیرے نام دی سُنندے رہے آواز، سچ سندیسہ اکو اک جنائیا۔ دھن بھاگ پر پُرکھ کھولے اپنا راز، پڑدہ اوہلا اک چُکائیا۔ غریب نمانے کوچھے کلمے بھگت بھگوان سدے اپنے پاس، پاسہ سب دا دئے اٹھائیا۔ در تیرے رل مل گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن پیندی راس، کون بدھے بھگت بھگوان گوپی کاہن نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تاج کہے مین سب دا تاج، بن میرے شہنشاہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ تاج کہے میری رعیت سماج، سمگری اکو اک وکھائیندا۔ تاج کہے میری اک آواز، دو جہاناں صاحب سُنائیندا۔ تاج کہے میرا اکو کاج، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کاج کہے مین کھولاں راز، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ جن بھگنو

سارے مینوں کہو شاباش، جو ٹھاڈا سنگ نبھائیندا۔ پُرکھ اکال آگے کراں ارداس، عرضوئی اِکو اک سُنائیندا۔ جنہاں دا لیکھا میرے اُتے لیکھیا خاص، تیری شہادت سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان نال بھگتائیندا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں ویکھو وسے آس پاس، سابمنے سب نوں نظری آئیندا۔ اِکو اِگی تیری خاص، خالص رُوپ سمجھائیندا۔ پنج پنج اِنہاں وچوں کر داس، داسی اپنا راہ وکھائیندا۔ چھّی پوہ تیرا ویکھاں کھیل تماش، در گھر ساچا سوہیا پائیندا۔ اِکیواں رلے اِکو ساتھ، دُور دُراڈا ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اِگی آپ وڈیائیندا۔ ساچی اِگی پرہ تیری ایک، رویداس چمیار دتی وکھائیا۔ چھّی پوہ کھولنا بھیت، ابھید آپ جنائیا۔ اِکیاں کر کے سچا بھیت، ہر سنگت رنگ رنگائیا۔ سب دا داتا نیتن نیت، نیرن نیر نظری آئیا۔ اِکو مہر نظر سب نوں لیتا ویکھ، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پر ماتم پُرکھ دس اگئی کھیڈ، بن کھلاری آپ کھڈائیا۔ جے کوئی لبھے ہر دی ریکھ، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سیس تاج دیوے مان وڈیائیا۔ سیس تاج تیرا مٹیا کھنا، سو صاحب آپ جنائیا۔ چوتھے جگ دُور ہو کے بہنا، نیڑے رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے اکھراں مُل پینا، کرتا قیمت آپ چُکائیا۔ سونا سورن نہیں کوئی گھنا، جن بھگتاں بنت بنائیا۔ اِکیاں وچے ہرجو بہنا، بہ بہ خوشی منائیا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں سچ وکھائے اپنے نیناں، نین اپنے نال ملائیا۔ چار ورن بنائے بھائی بھیناں، سچ سین اک سمجھائیا۔ اوچ نیچ کوئی نہ رہنا، راؤ رنگ نہ کھئے وڈیائیا۔ اِکیاں اِکیاں بھانا سہنا، بھائی در ڈرکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، ایکا اِگی کرے پروان، اِگی سیکھی بن لیکھ لیکھی لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ دو اک جڑی جوڑی، ہر سترگر آپ جڑائیندا۔ اپنے ہتھ پکڑی ڈوری، تند اپنے نال بندھائیندا۔ ویکھنہارا اندھ گھوری، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ جنہاں گوبند چاڑھیا موٹ گھوڑی، سو موٹ گرمکھاں چرناں بیٹھ دباؤیندا۔ کھیل کرے اپنی دوہری، دھار دھار وچوں بدلاؤیندا۔ گوبند سُت کرے مہری، مہر اپنا نام لگائیندا۔ امرجیت سُرجیت زورا زوری، زبردست دیا کھائیندا۔ بنتا سنگھ وست دتی کوری، کِرپاندھ آپ وکھائیندا۔ چن سنگھ نال نہ کرے چوری، کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ منگل سنگھ پرہ گیا ہڑی، ہڑ جنم پھیر نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پنچم اپنا رنگ رنگائیندا۔ پنچم

مان ملے سانجھا، ہرِسنگت آگے آگے رکھائیا۔ ماجھے نال جوڑ دواہ، دواہ ماجھا رُوپ وٹائیا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھا، سانجھی وارتا اک وکھائیا۔ نرور نرنکار جنائے اپنا سوان گا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ امریک سینگھ پوری کرے تانگھا، پریم سینگھ گودی گود سہائیا۔ نصیب سینگھ پائے گانڈھا، لال سینگھ چند چمکائیا۔ پیارا سینگھ کھیل دوسانجھا، لیکھا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ دواب ملے مان وڈیائی، ہرِسنگت کھیل کھلائیندا۔ مالوے نال کرے کُڑمائی، بھگت بھگوان ناتا جوڑ جُڑائیندا۔ رام سینگھ دیا کھائی، کپہر سینگھ انگ لگائیندا۔ نرنجن سینگھ گاؤنا چائیں چائیں، جاگیر سینگھ جوگ وکھائیندا۔ ہرینس سینگھ پکڑے باہیں، کُلی ککھاں سوبھا پائیندا۔ پنچ ملاواں بھائی بھائی، دُئی دویت ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ مالوے میل کیتا کرتار، جموں جوڑ جُڑائیا۔ بال اوستھا دیوے تار، گرانام خوشی وکھائیا۔ دیوی سینگھ دے آدھار، دیوا سینگھ گود بھائیا۔ پریم سینگھ کر پیار، پکی طرح دئے سمجھائیا۔ رام چند سیوا لگی وچ سنسار، ثابت ملیا بے پرواہیا۔ پنجاں دے اک آدھار، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ہرِسنگت ساچی دئے وکھال، ویاکھیا اپنی نال جنائیا۔ اکیاں ایکولے بھال، ایکنکار کھوج کھوجائیا۔ جسونت سینگھ لئے اُٹھال، ٹھوکر نام لگائیا۔ نرگن سرگن بن دلال، دلالی اکو اک وکھائیا۔ سمت پندراں دے ساچے لال، وپہ سو پکرمی بھید کھلائیا۔ پندراں کتک جنہاں نبھائی نال، تنہاں ناتا لئے جُڑائیا۔ سیس دستار بٹھ لال، پنچم رنگ سوبھا پائیا۔ سوہا ویکھ ویکھ ہوئے نہال، چٹی دھار وجے ودھائیا۔ پیلا کرے آپ پرتپال، نیلا نیل کنتھ مان گوائیا۔ کالا سوُسا میٹے کال، کلکاتی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگی اگی جوڑ جُڑائیا۔ اگی اگی پچھے، پچھا اگا اکیاں وچ رکھائیا۔ اکیاں اندر آپے بھجے، پھرے واہو داہیا۔ جدھر ویکھو گرمکھ سچے، بے مکھ نظر کئے نہ آئیا۔ مہروان ہو کے پڑدہ کجے، سر اپنا بٹھ ٹکائیا۔ ہرِسنگت درشن کر کر رچے، ویکھ ہرِسنگت ستگر خوشی منائیا۔ شبد سرُوپی صاحب کجے، غزل ڈھولا راگ طرز نام جنائیا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں بدھے، بدھی سکے نہ کئے چُھڈائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے حجے، بن حُجریوں لئے ملائیا۔ مندر مسیتاں وچوں باہر کڈھے، سچ دوارا اک وکھائیا۔ شودوالے مٹھ چھڈے، تیرتھ تٹ نہ کئے وکھائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر کوئی نہ لہے، ستگر ساکھیات اپنا درس کرائیا۔ پریم

پرتی نال بدھے، مڈھر رس اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، ساچی اگی اگی وچ سکھی سکھی وچ نیکی اپنی دھار سائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہائے سہنجنی رت اپنی تھتی، جس تھت سرگن نرگن نظری آئیا۔

★ ۲ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

دو جہان رہے تگ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن حق، جھولی نرگن آکے ڈابیا۔ لکھ چوراسی کہے پُرکھ سمرتھ، جیو جنت رہے دل لائیا۔ بھگت کہن بھگوان پردے آکے وس، دُور ڈراڈے سچے ماہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہے نس، بن بن پاندھی راہیا۔ سنت ساجن چرنی رہے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ مُرید مُرشد حال رہے دس، بھید ابھیدا آپ سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ نیتر کھول ویکھن آگھ، لوچن اپنا آپ کھلائییا۔ دُھر دی دے وست ساڈے ہتھ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن تیری رکھ کے گئے آس، آساوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے دُھر دا ور، وست اپنی دات ورتائیا۔ دو جہان رہے جھک، سجدہ سیس نوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے پُچھ، دھوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جگ چوکڑی کہن کیوں بیٹھا لک، نرگن اپنا مکھ چھپائیا۔ لکھ چوراسی کہے کرپا ندھان ٹھاکر سوامی اٹھ، بے نظیر اپنی دیا کھائیا۔ بھگت کہن بھگوان بنا ساچے سٹ، پوت سپوتے گود بہائیا۔ سنت ساجن منگن تیری اگتی رت، رت بستنی اک مہکائیا۔ گرمکھ گرسکھ کہن تیری کرپا بن ساڈے کول نہیں کُچھ، خالی ہتھ جگت وکھائیا۔ بن تیرے نام خالی دسے بُت، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت واسنا رہی لٹ، لٹی سرب لوکائیا۔ بے پرواہ کیوں بیٹھا رُس، گھر گھر وچ مکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، دُھر درگاہی اپنی دیا کھائیا۔ دو جہان کھولن آگھ، چرن کول دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پندھ مکاون نس نس، بن بن پاندھی راہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اکو منگے تیرا رس، رس آتم پرما تم دے وکھائیا۔ بھگت بھگوان گرہ مندر محل اٹل نہچل جانا وس، دھام بھومکا اکو سوہا پائیا۔ سچ سرنائی ٹھاکر رکھ، ست ستوادی تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ سبائی دے

اکو مت، برہم ودیا کر پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک پُری لوء آکاش دھرت دھول کوئی نہ ابلے رت، رتی رت نہ کھئے تپائیا۔ پاربرہم برہم تیرا گائے جس، جس وید پُران نہ صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچے الکھ جگائیا۔ دو جہان کہن پرہ ٹھاکر سوامی، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گر اوتار کہن پرہ انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھے بے پرواہیا۔ سنت بھگت کہن بودھ آگادھ شبد ناد تیری دُھر دی بانی، بان زالا تیر چلائییا۔ لکھ چوراسی کہے راہ تکے تیرا چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج بیٹھی دھیان لگائیا۔ پریم پریتی کہے تیرا امرت رس ملے پانی، سر سرور اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہتھ تیرے وڈیائیا۔ ہتھ تیرے وڈیائی ٹھاکر، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ کرے نہ کوئی عادل، عدالت حق نہ کھئے وکھائییا۔ چار کُنٹ اندھیرا بادل، نوری چند نہ کھئے چمکائییا۔ سنت سُپیلے پن تیرے ہونے پاگل، ساچی سُدھ نہ کھئے دھرائیا۔ تیرا لیکھا پڑھ پڑھ تھکے اُتے کاغذ، تیرا رُپ نظر کیسے نہ آئییا۔ سری بھگوان جِناں چر نہ ہوئیوں حاضر، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سب تیرا دھیان لگائیا۔ حاضر ہو ہر مہروان، وڈ وڈے تیری وڈیائیا۔ جن بھگتاں دے درس دان، دید عید چند چمکائییا۔ محبوب مل سچ گھر آن، مُحبّت اپنی اک سمجھائییا۔ محل اٹل سوہے مکان، گرہ مندر وجے ودھائییا۔ دپیک جوتی جگے سچا بھان، اکو نور ہونے رُشنائییا۔ سچ سینگھاسن بیٹھے آن، سیج سہنجنی سوہا پائیا۔ نظری آئے اکو کاہن، نور ظہور اک وکھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب سلطان در تیرا سچا بھائییا۔ صاحب سلطان ٹھاکر میت، بے انت بے پرواہیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد دُھر سُننا اکو گیت، سوہلا ڈھولا اکو گایا۔ چرن کول اُپر دھول آتم مول دے پریت، ساچی سیکھیا اک درڑایا۔ دوس زین گھڑی پل اٹھے پھر وسین چیت، جگت ٹھگوری رُپ نہ کھئے دھرایا۔ مِتر پیارے ٹھانڈے دربارے نظری آہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ اپنا ڈیرہ لایا۔ در درویش منگن بھیکھ، بھچہیا بھکھت جھولی دے بھرایا۔ ترے گن پنج ت من مت بُدھ اپ تیج وائے پرتھی آکاش داتے کر ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسایا۔ ست دربار ہر نرنکار کِریا دھار جن بھگتاں کر اپنی ریجھ، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ آ ویکھ کایا مندر اندر لنگھ دہلیز، دسم دواری اپنا کُنڈا لاپیا۔

تیری اڈیک رکھی ٹھیک، گر اوتار پیر پیغمبر لوکات گئے سمجھایا۔ پاربرہم پت پریشور سہج سوامی دیال وسے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھڑی کار کھایا۔ جگ چوکرے صدی سدیبوی گئی بیت، کلجگ ویلا اتم آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری رکھدے رہے اڈیک، سمت سمتی لیکھ لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگت تیری اوٹ تکایا۔ تیری اوٹ تکی پرہہ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن آ کے ویکھ، ہر پُرکھ نرنجن پھیرا پائیا۔ ایکنکار تیری ٹیک، آد نرنجن تیری رُشنائیا۔ ابناسی کرتے تیرا لیکھ، سری بھگوان اکو نظری آئیا۔ پاربرہم برہم اپنا دس بھیت، کایا مندر اندر وڑ اپنا پڑدہ لاپیا۔ ساچی رُت بسنتی مؤلے چیت، پُھل پُھلواڑی اکو اک مہکائیا۔ اتم پرما تم مل کے گھر کر ہیت، چری وچھنے اپنا میل ملائیا۔ سرت سوانی شبد ہانی مل کے کھیڈ، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ دُھر سندیسہ اپنا اکو بھیج، جگت وکارا بھجے واہو داہیا۔ جوتی بخش ثوری تیج، اندھ اندھیر گوائیا۔ بن سخی گرمکھ مانن تیری سیج، گھر ساچے سوہا پائیا۔ نرویر نراکار نرنکار جوتی آ کے ویکھ، بے پہچان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہرجن بیٹھے دھیان لگائیا۔ دھیان لگائن تیرا پرہہ، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ سکے لبھ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت لبھ لبھ تھکی لوکائیا۔ تیری نظر کیسے نہ آئی حد، حدود سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرے تیرا نام جگت اکھراں وچ گئے دس، نش اکھ در تیرے جھولی پائیا۔ اندر وڑ کے کھول کے گئے اکھ، نج نیت پرده لاپیا۔ رسنا جہوا بتی دند بول چلایا ہٹ، بن ونجارے جگت کار کھائیا۔ دُھر سندیسہ دے کے گئے سچ، ست ستوادی تیرا راہ جنائیا۔ بن پُرکھ اکال کوئی نہ مانے دُھر دا رس، رسیا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں پوری کر آس، آسا ترسنا ترکھا دے بھجائیا۔ چرن کول اُپر دھول دھرنی دھرت سب رکھ پاس، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ کنارہ ملے تیرا گھاٹ، پتن ملے سچا ماہیا۔ پیس پیسے چکے واٹ، پاندھی اپنے پندھ مکائیا۔ شبد آگئی چاڑھ راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ نام جیکارا بول لکھ، لکھ لکھنے اک لکھ جگائیا۔ در تیرے توں لینا حق، حقیقت اپنی منگ منگائیا۔ بے پرواہ نہ جائیں آگ، خوشی غمی وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دے دُھر دا ور، سنت سہیلے گرو گُر چیلے بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جھولی ڈاہی کئی کھول، گنڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کِرپا کر کے تول تول، نام ترازو کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سب وست تیرے کول، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ تیرے صدقے رہی اڈول، بھرمی بھرم نہ کھئے بھلائیا۔ دُور دُراڈے وس کول، نیرن نیرا نظری آئیا۔ نانک گوہند کر کے گیا قول، کلجگ اتم پورا دے کرائیا۔ کل کلکی آوے اُپر دھول، دھرنی ہؤلا بہار کرائیا۔ آتم پرما تم نجھ رس امرت جن بھگتاں دیوے ساچی پاہل، کھنڈا اپنا نام وچ پھرائیا۔ سچ پریتی مٹھا رس دیوے وچ گھول، شکر گڑ نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا اندر جائے مؤل، مؤلا اپنی رت سہائیا۔ اُلٹا کر کے نابھ کؤل، جھرنا نجھر اک جھرائیا۔ سچ سندیسہ سُنائے بول، انحد نادی راگ الاٹیا۔ بند کواڑا دیوے کھول، پڑدہ اوبلا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، بیس بیسے تیری آس رکھائیا۔ بھگت کہن پرہ آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ ساچے وس ساڈھے تن ہتھ کھیڑے، پنج تت ملے وڈیائیا۔ جگت وچھوڑا مٹن جھیڑے، جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ گن گائے تیرے میرے، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر وچ گھر چاؤ گھنیرے، وجے تیرے نام ودھائیا۔ پریم پریتی چڑھیے بیڑے، شوہ دریا نہ کھئے زڑھائیا۔ سچ محل وسیئے ڈیرے، جتھے سورج چند نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی کوئی نہ گھیرے، ترے گن بندھن نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گرمکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ گرمکھ دھیان لگائن تیرا، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ پاربرہم پرہ کر اپنی مہرا، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی چکے گیڑا، جم کی پھاسی رہن نہ پائیا۔ سچ دوار ویکھیے تیرا کھیڑا، جس دوارے بیٹھا چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گرہ مندر دے جنائیا۔ گرہ مندر دس بھگوان، ہر بھگت رہے جنائیا۔ کون جھلے سچ نشان، نشانہ کون روپ وکھائیا۔ کون مندر سوہے مکان، کون گرہ وجے ودھائیا۔ کون سنگھاسن بے آن، سو بھاونت کون اکھوائیا۔ کون ابناسی پُرکھ نوجوان، نہ مرے نہ جائیا۔ کون شاہو بھوپ راج راجان، شہنشاہ کون اکھوائیا۔ کون حکم دیوے حکمران، حکمے اندر سرب بھوائیا۔ کون زرگن سرگن کرے پروان، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ کون بھگتاں دیوے دان، وست امولک مات ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، جن بھگت آپ جنائیا۔

جو کچھ ہے سو میرے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوڑی دیواں وتھ، نت نوت ورتائیا۔ سرب جیاں دا ویکھاں حق، حق
 حقیقت کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن مارگ دس، گر اوتار کری پڑھائیا۔ پیر پیغمبر سر رکھ ہتھ، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ بھگت بھگوان
 کھول اکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، رچھیا کرے تھاون تھائیا۔ گرمکھاں لیکھے لائے رت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔
 گرسکھ دیوے اکو مت، گرمت سچ درڑائیا۔ لکھ چوراسی کھیڑا کرے بھتھ، جگت بھٹیہارا روپ وٹائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنا
 پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ملائیا۔ جن بھگت ملاوا کرے آپ، ہتھ رکھ پرہو وڈیائیا۔ جگ
 جنم دا میٹ سنتاپ، سنسا روگ چکائیا۔ آتم پرما تم دس کے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ پت پت پت کر کے پاک، پوت آپ
 سمجھائیا۔ نرگن سرگن سجن ساک، سکلا سنگ وکھائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجرکپائی دئے ٹڑائیا۔ گھر میٹ اندھیری رات، نور چند
 جوت کرے رُشنائیا۔ اکو سچ وکھائے پرہات، سندھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو گیت گوبند گاتھ، راگ اکو اک شنوائیا۔ اک سہیلا وسے
 ساتھ، نر نرائن اکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم پچھے وات، بے پرواہ ہوتے سہائیا۔ جن بھگتاں میل ملائے خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن اپنے نال ملائیا۔ ہرجن میلا سچ دربار، در گھر ساچا اک جنائیندا۔
 کلجگ اتم کر پیار، پریم پریتی اک وکھائیندا۔ ساچی ریتی سرجنہار، جن بھگتاں آپ درڑائیندا۔ مندر مسیتی نظر نہ آئے ہر نرنکار، گھٹ
 گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ نیتر کھول ویکھو کواڑ، گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ گرمکھ لبھن نہ جائے کوئی وچ اجاڑ، جنگل جوہ نہ پھیرا پائیندا۔
 کرے پرکاش بہتر ناڑ، کایا باقی جوت جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہرجن ساچے جاؤ
 جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیا۔ دھردرگابی سن آواز، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کاج، سچ کرنی دئے سمجھائیا۔ غریب
 نائیاں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن ماگھ، دُرمت میل دھوائیا۔ سرت سوانی شبد ملاواں کنت سہاگ، لاو
 چوٹھی اکو وار پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوتے سہائیا۔ جن بھگتاں ہوتے سہانک ہر ہر، ہرجن دیا
 کمائیندا۔ جنم کرم دا میٹ ڈر ڈر، بھہ بھو سرب چکائیندا۔ محل اٹل کایا وڑ وڑ، سچ سنگھاسن ویکھ وکھائیندا۔ آتم سیجا اپنی چڑھ

چڑھ، سوبھاونت سوبھا پائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھ پڑھ، سوہنگ راگ اک سمجھائیندا۔ جن بھگتاں بھانا سرتے جر جر، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ سنتاں پچھے ہرجو مر مر، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگے رنگ آپ، رنگ چلؤل اک چڑھائیا۔ بھگت سہیلا مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ست سنائے اکو جاپ، پوجا سمرن اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن دیوے مان، ہر ستگر دیا کمائیندا۔ کلجگ اتم لبھے آن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ شبد اگئی مارے بان، انیالا تیر چلائییندا۔ اتم پر ماتم دیوے پین کھان، جگت واسنا ترسنا بھکھ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے نظری آئیندا۔ ہرجن نظری آئے حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ کر کریا جنم جنم دا معاف کرے قصور، کسوٹی اپنا نام لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جس بخشے چرن دھوڑ، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ اتم دیوے اک سرور، رس اکو جام پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں جگت دلدر کرے دور، دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ دکھ روگ نہ کوئی سوگ، چنتا رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ اکو دیوے نام جوگ، ساچی جگتی آپ سمجھائیا۔ اتم پر ماتم چگنی چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی آپ سمجھائیا۔ ہو سہیلا لوک پرلوک، دو جہاناں سنگ نبھائیا۔ ایتھے اوتھے بخشے اوٹ، اوٹ اکال اکو آپ جنائیا۔ پھڑ پھائے ساچے کوٹ، سچ دوارا دئے دکھائیا۔ جس گھر پرکاش اکو نرمل جوت، دوجا دیپ نہ کھئے دکھائیا۔ جن بھگتاں نہ جنائے کوئی مکتی موکھ، نرگن اپنی جوت اپنے وچ سمائیا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، تس مندر گرمکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگت ودیا کوئی نہ سکے سوچ، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔ پاربرہم پرہہ جن بھگتاں مل کے مانے موج، موجودہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں بیڑا آپ ترائیا۔ ڈبدا بیڑا دیوے تار، ہر ستگر ہتھ وڈیائیا۔ پار کنارہ ستگر وچ سنسار، چرن کول سمجھائیا۔ صاحب ستگر نمسکار، نمو درڑائیا۔ بہرم بھلیکھا کوڑ نوار، جگت سنسا دئے مٹائیا۔ سد ہمیشہ پاس رہے سرجنہار، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے اپائیا۔ ہرجن اپایا آپ ہر، ہر مندر دئے وڈیائیا۔ اپنی کریا بھگت کر، بھگتی رنگ چڑھائیا۔ نام شکتی اندر دھر،

کایا بستی آپ وکھائیا۔ دُھر دا اکھڑ آپے پڑھ، ڈھولا راگ سُنائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، مدھ اپنی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ ہرجن اُترے پار کنار، نئیا سَتگر آپ چلائیندا۔ سچ دوارے دئے بہال، گھر اِکو اِک وکھائیندا۔ لگی پِرتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیندا۔ اِکو لیکھا شاہ کنکال، اوچ نیچ نہ ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ اتم آپے بہال، ہرجن ساچے نال ملائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، جگت ونجارا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن جن ہر اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسنا گھر اِک، اِکو اِک جنائیا۔ ہرجن مندر ویکھنا اِک، اندرے اندر رُشنائیا۔ ہرجن مٹنا پرہ اِک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ ہرجن منگنا دان اِک، نام ندھانا جھولی پائیا۔ ہرجن منگنا گیان اِک، پرہ وچے نام ودھائیا۔ ہرجن منگنا اِشنان اِک، چرن دھوڑی مل مل ٹھائیا۔ ہرجن منگنا دھیان اِک، لو انتر آتم لائیا۔ ہرجن منگنا بیان اِک، گر شبد لئے چڑھائیا۔ ہرجن منگنا مکان اِک، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ ہرجن ملنا بھگوان اِک، جس ملیاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے انگ لگائیا۔ ہرجن منگن اِکو اوٹ، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ ہرجن منگن ایکا جوت، جس جوت جوتی نور دتا اُپائیا۔ ہرجن منگن اِکو سوچ، سوچ پرہ دھیان لگائیا۔ ہرجن منگن اِکو مَوج، سَتگر گودی لئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہرجن منگن ایک بھکھ، وست اِک درڑائیا۔ ہرجن منگن اِک سیکھ، سیکھیا صاحب سمجھائیا۔ ہرجن منگن اِک دس، دہ دشا نہ کھئے بھوائیا۔ ہرجن منگن اِک تھت، تھتے نظر کیسے نہ آئیا۔ ہرجن منگن پِرت نِت، آد جگاد جگ چوکری لگی توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنتن سنگ رکھائیا۔ ہرجن منگن اِک آس، آسا اِک جنائیندا۔ ہرجن منگن اِک پیاس، درس درسی درس جنائیندا۔ ہرجن منگن اِک راس، پن گوپی کاہن نچائیندا۔ ہرجن منگن اِک ذات، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہرجن منگن اِک پرہات، سورج چند نہ کھئے چمکائیندا۔ ہرجن منگن اِک سوغات، سو پُرکھ زرنجن اپنی مہر جھولی پائیندا۔ ہرجن منگن چرن پِرتی سچّی دات، دیاوان آپ سمجھائیندا۔ جس ملیا ایتھے اوتھے بجھے نات، ناتا جگت نہ کھئے تڑائیندا۔ کوچھی کلی کلکھنی لیکھے لائے نار کذات، سہاگن اپنے نال کرائیندا۔ اتم کر کے مات ذات، ذات اپنی وچ ملائیندا۔ جس دا لیکھا لیکھ دسّدی

رہی قلم دوات، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ سو صاحبِ کِرپا کرے آپ، آپ اپنی گود اُٹھائیندا۔ ہرجن بنائے سجن ساک، سگلا سنگ
 نہائیندا۔ چار جگ دا بھوکھت واک، پرہ پورا پورا کرائیندا۔ جن بھگتاں دے کے ساتھ، سنگی آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں پوری کرے آس، اپنی آسا جن بھگتاں وچ
 ٹکائیندا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ پکرمی سورن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

بے پرواہ عرشی فرشی، بے پہچان دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے دھول دھرتی، دھرنی دھرم وکھائیندا۔ گرمکھ دھار جگ جگ نرگن
 سرگن ہو کے پرتی، پتلا پنج تت وکھائیندا۔ صاحبِ ستگر بن لیکھے چکن نہ دیوے کیسے ارتھی، اتھوا اپنا رنگ رنگائیندا۔ دو جہان کلا
 رکھے چڑھدی، کل اپنی نال رلائیندا۔ ہرجن آسا کدے نہ مردی، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ سچ دوارے گھر صاحب وڑدی، ست ستگر
 درس کرائیندا۔ جنہاں ٹھاکر بنے دردی، دردیاں درد جھولی پائیندا۔ نہ کوئی جانے آرزو عرضی، آسا اپنی ویکھ وکھائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل
 نہیں فرضی، فضل رحمت آپ کھائیندا۔ پاٹا چیتھڑ سیویں درزی، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیندا۔ نہ مقروض نہ دسے قرضی، غرض اپنی
 بھگتاں نال رکھائیندا۔ جگت جہان چلے نہ کیسے مرضی، راہ اپنا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کر کِرپا ویکھ
 وکھائیندا۔ گرمکھ آسا رہی کوک، پورب دھیان لگائیا۔ تڈھ بن چکے نہ کھئے چوک، چوکڑی جگ گئے وپائیا۔ کوٹن وار تن کایا ماٹی دتی
 بھوک، گور قبر ٹکائیا۔ کوٹ وار جنم اجنم کھیل کھیلیا پنج بھوت، پنج تت سنگ رکھائیا۔ تڈھ بن کھئے نہ بنائے ساچا پوت، سپوت ناں نہ
 کھئے دھرائیا۔ آسا ترسنا مٹے نہ کوئی بھوکھ، دھیرج تریپت نظر کھئے نہ آئیا۔ پھر پھر ویکھیا چارے کوٹ، دہ دشا پندھ مکائیا۔ بن ستگر ناتا
 دسے جھوٹھ، سگلا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر گئے کوچ، کوچا گلی ہوکا برہمنڈ کھنڈ تیرا نام سنائیا۔ بن تیری
 کِرپا سوچم ملی نہ کوئی سوچ، سچ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت ہنکاری اچے لے ادھ موچ، نون سو اکھر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چرن کول دھرنی

دھول تیرے کھئے نہ جائے جھک، بن مہر نظر نظر نہ کھئے ملائیا۔ کر کرپا پرہہ لیا پُچھ، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ جگ دواپر جس لیا چُک، لیکھا لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ تِس دا دانہ پانی جگت رہیا مُک، سواس سواس تھکے سیو کھائیا۔ تِس اُپر کرپا کیتی تٹھ، مہر نظر اٹھائیا۔ پھڑ باہوں اُجل کرے مُکھ، مُکھ مُکھ نال چُھپائیا۔ پریم پیار دی ساچی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جنم جنم جنم دا بوٹا پئے پُھٹ، پت ڈالی نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب ستگر پوہ تِن لوک تِن سلوک تِن بن تِن تِن وڈیائیا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی نرائن سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

پاربرہم پرہہ کرپا دھار، پر دھرت دے وڈیائیا۔ در تیرے کوک کران پُکار، سچ سچ سُنائیا۔ جگ چوکڑی مُنمکھاں چُکدی رہی بہار، اپنے کندھ اٹھائیا۔ ارتھی کہے بخشش کر بخشہار، بخشش تیرے ہتھ نظری آئیا۔ میرا لیکھا دے نیوار، بن لیکھیوں لیکھے پائیا۔ میرا اُسنان نال پیار، جیہڑے تینوں گئے بھلائیا۔ چُک چُک سُندی رہی گھروں باہر، مڑھی گور ٹکائیا۔ وینہدے رہن سجن یار، بہین بھائی سرب لوکائیا۔ میں کھیل کران اپار، اپنی چھاتی ڈاپیا۔ جو میری چھاتی اُتے میرا چڑھیا یار، تِس لوکات ت ت نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند کول میں کری پُکار، پہلی وار سیس نوائیا۔ جس ویلے اُج دا پیر بن کے چار بنائے کہار، کندھ کندھ نال ملائیا۔ میں کہا توں سانجھا یار، سب دا صاحب گوسائیں۔ میرے اُتے ستوں پیر پَسار، جیوت جیون روپ وٹائیا۔ میرے اوگن اوگن بخش کرپا دھار، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ گوبند کر کے گیا قول، اقرار میرے نال رکھائیا۔ دیوان وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوبھا پائیا۔ پیس پیسے آواں کول، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ سچ دوارا دیواں کھول، دروازہ اکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت وروں، آپ اپنے انگ لگائیا۔ تیرا پورا کران چن بول، انبولت رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کھائیا۔ ارتھی تیرا بہار کرے تھوڑا، تھوڑی تھوڑی ونڈ ونڈائیندا۔ نیہاں بیٹھ رکھ کے پتر جوڑا،

جوڑی اپنے رنگ رنگائیندا۔ شبدا آگئی چڑھ کے گھوڑا، دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ زرگن سرگن سسے اُپر ہوڑا، ہا ہا ٹپی میل ملائیندا۔ نال کاغذ رکھے کورا، جگت رُپیا انگ لگائیندا۔ کرے کھیل اور کا ہورا، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، تیرا لیکھا لیکھے پائیندا۔ سُن ارتھی کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیا۔ کیرپا کرے سری بھگوان، ہر بھگون ویکھ وکھائیا۔ تیرے اُتے بالے سون نادان، بالی بڈھ وجے ودھائیا۔ جس گرہ تیری ارتھی پہلی ویر رکھے آن، سچ نشان دئے جھلائییا۔ ساڈھے تن ہتھ مکان، نو در ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگتاں کر پروان، گھر ساچے لئے بہائیا۔ کھیلے کھیل نو جوان، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ پیس پیس کرے پروان، جگت جگدیش خوشی منائیا۔ جن بھگتاں دے کے دان، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ تیری کرے پھیر سنہال، سمبل تیرا پنڈھ کرائیا۔ جگ جگ جو چکیا بہار، جن بھگتاں نال ہوؤلا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، تیرا لیکھا لیکھے لائیا۔ تیرا بہار جائے گھٹ، گھاٹا ستگر پور کرائیندا۔ گرمکھ تیرے اُتے اپنا چرن دئے رکھے، خوشی خوشی نال ٹکائیندا۔ مات پت بھائی بہین سجن سین سارے خوشی نال کہن ہس، واہوا گرمکھ اپنے گھر جائیندا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھ، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پنج تت لت بانہ نہ کوئی ہتھ، نو در نہ کھئے رکھائیندا۔ بن اکھاں میل کے اپنی اکھ، آخر اپنے وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، سب دا لہنا پور کرائیندا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

دھن بھاگ پرہہ دتا دلاسا، دُھر دی آس پُجائیا۔ خوشیاں نال میرا نکلے ہاسا، جس ویلے گرمکھ آسن لائیا۔ اُتے سون بدلے کوئی نہ پاسا، انگڑائی لئے نہ کھئے لوکائیا۔ سرشٹ سبائی سدا من رہے اُداسا، جو میرے سنگ اپنا قدم اُٹھائیا۔ سارے کہن پے گیا گھاٹا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ سنبندھی کہن ٹٹا ساکا، سجن مُکھ چھپائیا۔ دھیان پُت کہن وچھڑیا ماپا، پتا پوت ویکھ رہیا کُرائیا۔ سنج مسان دھواں دھار میرا احاطہ، اگن لاٹ اکو نظری آئیا۔ میں کہہ کہہ تھکی میرا کوئی نہ سنے ساکہ، ساکھی سمجھے نہ کھئے جیو شوڈائیا۔ جس اُپجائی

سو لے کے چلیا داتا، وڈ داتار وڈی وڈیائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ گر اوتارا پیر پیغمبراں دا کیسے نہ مٹیا اکھا، عمل سکے نہ کھئے کھائیا۔
 گوبند اپنے انگیٹھے اُتے ماری جھاکا، جھاکا پُرکھ اکال نال ملاییا۔ ہڈیاں بالن نہ کوئی ساتھا، کایا ماٹی چم کم کیسے نہ آئیا۔ کوئی ہونجھ نہ سٹے
 تیرتھ تاٹا، پن پُرکھ اکال پار نہ کھئے کرائیا۔ جس گُرمکھ امرت پیتا میرے باٹا، سو گُرسکھ انگیٹھا پھول نہ کھئے وکھائیا۔ سُن کے بچن جگت
 ارتھی نکلیا ہاسا، بھجی پھرے چائیں چائیا۔ صاحب سَتگر دس اگلی باتا، کس ویلے ملے وڈیائیا۔ گوبند کہے پرہے آئے میرا پتا ماتا، پاربرہم
 پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں مناوے اپنا اکھا، آخر سب دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہرجن ہربھگت ہوئے نہ کھئے اُداسا، غمی خوشی وچ پرگٹائیا۔ تیری
 وست پرہے تیرے پاسا، جگت پسارا کوڑا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری آسا پور کرائیا۔
 ارتھی کہے دس ساچی ریت، ریتوان دیا کھائیا۔ کی میرے نال چل گاؤں تیرے گیت، تیرا نام دھیائیا۔ مینوں تسلی نہ آوے ٹھیک، جگ
 چوکرئی ویکھی تیری لوکائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ گیا بیت، ویلا انت رہیا کُرائیا۔ سِری بھگوان کہے اتیت، ست سَتگر آپ
 جنائیا۔ جنہاں بھگتاں بخشاں اپنی پریت، سو میرے دوارے آون چائیں چائیا۔ نیتر مُونہوں رسنا بول کوئی نہ مارے چیک، بھڑی بھڑی
 نہ کھئے سُنائیا۔ خوشیاں نال کہن ہر بھگت پرہے گھر جائے جس دی رکھی اڈیک، سو میلانے ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھا سب دا لیکھے لائیا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

بھگت بھگوان تھاپن تھاپ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ آتم پرما تم سچا جاپ، پن رسنا جہوا بتی دند سمجھائیندا۔ بودھ آگادھا دُھر دا
 پاٹھ، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ امرت سروور تیرتھ تاٹ، گھر کنارہ اک درسائیندا۔ اندھ اندھیر مٹائے رات، جوتی نور چند چمکائیندا۔
 مندر چڑھ کے دیوے ساتھ، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ جگ چوکرئی پُچھے وات،
 نت نوت پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں اکو راہ درسائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا

میت، مِتر پیارا اِکو نظری آئیا۔ سچ سنندیس سُنائے گیت، دُھر دا دُھولا راگ الائیا۔ دھام وکھائے اِک انڈیٹھ، نِج نیتز کر رُشنائیا۔ تتو
تت کرے سِپتل سِیت، دھار امرت میگھ برسائیا۔ لیکھا توڑ مندر مسیت، سچ دوار اِکو اِک سمجھائیا۔ جس گرہ سوامی سَتگر ملے سِجَن
ایت، ترے گن رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ آد جُگاد نہ ہوئے پلِیت، پاک پاکی نظری آئیا۔ کوڑا کرے مٹھا ریٹھ، رس اپنا نام بھرائیا۔ سچ دوارِیوں
دیوے بھیکھ، بھچھیا اِکو اِک ورتائیا۔ جنم جنم جس دی رکھی اڈیک، سو ویلا وقت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگت سدا سہائیا۔ جن بھگت پرہ سدا سہیلا، آد جُگادی دیا کھائیندا۔ جُگ چوکرِی ویکھ ویلا، تہت اپنے
ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا جانے گرو گُر چِیلا، چِیلا گُر کھیل کھائیندا۔ پُرکھ اکال بن کے سِجَن سہیلا، سَتگر ساچا سنگ نبھائیندا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول پیج دئے
سوار، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ مائس مائکھ مائس لاوے پار، منکھتا اپنا بیہو سمجھائیا۔ روگ سوگ چنتا دکھ دئے نوار، بھوت پریت
جَن خبیث ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئیں نکال، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ سَتگر پورا ہوئے دِیال، دین دیونہارا وڈیائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھ دیوے پائیا۔ بھوت پریت نہ کوئی جَن، ہر جنی ویکھ وکھائیندا۔ لیکھ چُکائے لوک تن، پرلوک
گھر وسائیندا۔ کِریا کرے ٹھا کر چھن، چھن بھنگر حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن
لہنا جھولی پائیندا۔ لہنا جھولی پائے پُرکھ سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ انتر آتم نام بیجے ساچے وت، پُھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ نارِی ناڑ نہ
اُبلے رت، رتی رت نہ کھئے جنائیا۔ جانہارا مت گت، گت مت اپنی دئے سمجھائیا۔ لیکھ لائے جنہاں ملی اِکو مت، سَتگر مت اِک درسائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے سگلا سنگ وکھائیا۔ ہرجن سنگ سَتگر پیارا، دوجا نظر
کھئے نہ آئیا۔ ایتھے اوتھے دئے سہارا، سِیس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ شبد گرو یودھا سورپیر بلکارا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ محل اٹل
وکھائے سچکھنڈ سچا گھر بارا، دیا باقی کھلا پاتی نرگن جوت اِکو اِک رُشنائیا۔ سچ سِنگھاسن پُرکھ ابناسن بے ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا
ڈیرہ لائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان ست ست بول جیکارا، ست ستوادی حُکم ورتائیا۔ بھگت بھگونت کھیل نیارا، نرگن سرگن سرگن

نرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے کٹھ لگائیا۔ ہرجن کٹھ لگائے ٹھاکر، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ پار کرائے جگت ساگر، ڈونگھی بھور نہ کھئے زڑھائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے آدر، چرن دوار اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنے گھر وسائیندا۔ ساچے گھر وسے جن سجن، ہر ستگر دیا کھائیا۔ پرہ ملے درد دکھ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتر نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ساچے تال سچ دوارے وجن، گھر ساچے ویکھے اک شنوائیا۔ دین دیال پڑدے کجن، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ پچھلا لیکھا گُرمکھ چھٹن، آگے ستگر چلن رجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن جن بھکتا آئے لبھن، رُپ انوپ آپ دھرائیا۔ رُپ انوپ دھرے بھگوت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے لبھے سنت، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ سچ پیار نار کنت، آتم پرما تم آپ بندھائیندا۔ سیج سہنجنی سوبھاونت، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ لیکھ چکائے جگت پنڈت، بودھ آگادھا حکم سُنائیندا۔ ساچی سخیان جنائے ساچی سنگت، سنگ سوبھنا آپ وکھائیندا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ ناتا توڑ بہشت جتت، سورگ چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ بھگت بھگوان اتم میلے اپنے نال انت، جوتی جوت وچ رلائیندا۔ سچ دھام سچ دوارا سچکھنڈ سوبھاونت، تھر گھر اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، لکھ چوڑاسی کٹے پھاسی، بھوت پریت کل وناسی، اداسی ہرجن آپ مٹائیندا۔

★ ۳ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ درگا پُر ★

کرے پکار جیو آتم، بن نیناں نیر وپائیا۔ کِریا کر پرم پرما تم، پاربرہم تیری سرنائیا۔ درشن دے جلوہ نور باطن، باہر ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا مندر اندر بن ساتھن، نرگن سکلا سنگ نبھائیا۔ بودھ آگادھ شبد آگمی دس گاتھن، کلمہ اکو اک سمجھائیا۔ بھومکا وکھا سچ سنگھاسن، دھام ساچا نظری آئیا۔ ساچے منڈل پا راسن، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ لکھ چوڑاسی بھری تیری رکھ کے آسن، انڈج جیرج اُتہج سیج پھیرا پائیا۔ تیری ہتھ نہ آئی مینوں ذاتن، ذات پات ویکھی جگت لڑائیا۔ رسنا جہوا بتی دند نرگن سرگن گاؤندے

تیرا بھاشن، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دئے دُہائیا۔ بھگت سنت گرمکھ سجن سارے اکھن، پرم پُرکھ پرہہ داتا اکو بے پرواہیا۔ چرن کول بٹھے اپنا ناتن، نانا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، گھر گھر وچ پڑدہ لاپیا۔ آتم کہے پر ماتم میت، پرہہ تیرا راہ تکائیا۔ سچ سوامی صاحب اتیت، گھر آؤنا چائیں چائیا۔ سوہنگ ڈھولا تیرا گاواں گیت، مندر مسیت نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دُھر دی ریت، دوجا راہ نہ کھئے چلائییا۔ مندر دس اک انڈیٹھ، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائییا۔ کروٹ لے بدل لے پٹھ، ستمکھ نور نورانہ دے درسائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرہوں وچھنی دئے دُہائییا۔ آتم کہے پرہہ میرے ٹھا کر، ہتھ تیرے وڈیائییا۔ پر ماتم تیرا ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر بھيو کھئے نہ پائییا۔ جگ چوکرئی بنی رہی سوداگر، لکھ چوراسی ونج ہٹ چلائییا۔ تیرا روپ نظر نہ آیا اک اکاگر، ست سروپ نہ کھئے درسائییا۔ بھيو کھولے نہ تیرا کھئے پُرکھ انناسن، انناسی تیری دھار نہ کھئے جنائییا۔ ویکھ تھکی پرتھمی آکاشن، گگن منڈل پُری لوء کھوج کھوجائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بسمل ہو کے سارے اکھن، داتا کرتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے بھیکھ منگ منگائییا۔ منگے بھیکھ آتم گرمکھ، گر گر دیا کھائییا۔ جنم کرم دی میٹ بھکھ، ترسنا روگ چکائییا۔ درس دکھا نرگن ستمکھ، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ جگت وکارا پھڑ کے کٹ، شبد کھنڈا ہتھ وکھائییا۔ در دوارے آ کے پُچھ، دُور دُراٹے سچے ماہیا۔ تیرے چرن کول جاواں جھک، بندنا ڈنڈوت سیس جگدیش اک نوائیا۔ مہروان کیوں بیٹھا چپ، نرگن اپنا آپ چھپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، بن مستک لیکھ لکھائییا۔ گرمکھ آتم رہی رو، بن نیناں نیر وہائییا۔ تیری کوئی نہ دیوے سو، کلجگ بھرے بھلی سرب لوکائییا۔ امرت امیوں رس کوئی نہ دیوے چو، سائنک ست نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پرکاش کرے کوئی نہ لو، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائییا۔ جیو جنت سادھ سنت اپنی کرنی گئے کھوہ، خالص روپ نہ کھئے وکھائییا۔ مایا ممتا کوڑی کرپا لگا موہ، کام کرودھ ہنکار کرے لڑائییا۔ تیرے نال صاحب ستگر کوئی نہ سکے چھوہ، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ کر کرپا مہروان اپنا دس ساچا موہ، مُحبت اکو اک رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میل لے ملائییا۔ آتم کہے پر ماتم میل، ملنی جگدیش کرائیا۔ صاحب سوامی سجن سُہیل، ستگر تیرے ہتھ وڈیائییا۔

ليڪها جان گرو گرو چيل، گر گوبند گيا سمجھائيا۔ دھام وکھا اک نويل، جس گھر بيٺھ ڏيرھ لائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، سچا دينا دھر دا ور، ٺهڪرمي ڪرم ڪمائيا۔ ٺهڪرمي ڪر اپنا ڪرم، ڪرم کانڌ ربن نه پائيا۔ ڪوڙي ڪرپا ميٺ بهرم، من ڪا منڪا آپ بهوئيا۔
 سفل ڪر پنج تت جنم، ڪايا تت وجھ ودهائيا۔ آتم پرماٽم مانگه تيري سرن، سرنگت اڪو نظري آئيا۔ ليڪها چڪه ورن برن، ذات پات اوچ
 نيچ نه ڪهڻه وڪھائيا۔ ميں تيرا ناؤن ڏهولا آئي پڙهن، گيت سھاگي ساچا چهند جنائيا۔ حق منزل منزل تيرے پوڙے آئي چڙهن، بن پاندهي
 پنڊھ مڪائيا۔ نت اڏيڪاں تيرا درشن ڪرن، انتر اڪو دهيان لگائيا۔ ميرا ليڪها چڪه آون جاون مرن ڏرن، بهه بهو بهرم گره دے ٺڙھائيا۔
 تيري دھار تيري مانگه سرن، دوجي اوٺ نه ڪهڻه رکھائيا۔ ٺون صاحب ديال ڪرتا پڙڪھ ڪرني ڪرن، بے عيب پروردگار تيري وڏيائيا۔ جوتي
 جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سد ديونهار وڏيائيا۔ گرمڪھ آتم درس پياسي، آساوند اڪ اڪھوئيا۔ جنم جنم دي سيوک داسي، گر
 ستگر سيو ڪمائيا۔ گھر ملاواں پڙڪھ ابناسي، ابگت ناتا دے ٺڙائيا۔ گرھ مندر اندر پائے راسي، گوپي ڪابن نچائيا۔ اتم ڪرے مات ذاتي،
 اذاتي روپ نه ڪهڻه وٺائيا۔ نام ندهان ديوے ذاتي، دياوان خالي جهولي آپ بهرائيا۔ بند ڪواڙا ڪھول تاڪي، بجرڪپائي دے ٺڙائيا۔ جام پيالھ مدھر
 ساقي، سچ صراحي دے وڪھائيا۔ تير نشانہ مارے ڪاتي، نام اينالا آپ چلايا۔ پورب جنم دا لهنا باقي، پڙڪھ اڪل ديونهارا تهاؤن تھائيا۔ ناتا
 جانے پنج تت خاڪي، اپ تيج وائے پرتھمي آڪاش ڪھوج ڪھوجائيا۔ امرت آتم پرماٽم ديوے ڪايا باٺي، ساچا ڪاسه اڪ پھڙائيا۔ نرمل جوت جوت
 پرڪاشي، پرڪاشوان اڪو نظري آئيا۔ اٿھ پھر رھے پربھاتي، سندھيا روپ نه ڪهڻه وڪھائيا۔ آتم پرماٽم پرماٽم اتم بھگت بھگوت اڪو ذاتي، گرمڪھ
 گر گر وچ سمائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جس جن وڪھائے اپنا گھر، تس ليڪھا دے مڪائيا۔ آتم وچھني ميلا رام، ھر
 رميا آپ ڪرائيندا۔ شبد سنديسه دے پيغام، حضرت پير پيغمبر آپ پڙھائيندا۔ در بردا سجده اڪ سلام، صاحب ستگر نظري آئيندا۔
 ڪلمه ڪائنات ڪلام، مھروان آپ سمجھائيندا۔ سچ محرابے اڪ امام، محبوب ھر جي سوپھا پائيندا۔ شهنشاه نوجوان، نر نرنڪار اڪ اڪھوئيندا۔
 ست ستوادي ڪھيل دو جھان، نرگن سرگن ڪار ڪمائيندا۔ بھگت بھگوت ويڪھے آن، ستجگ تريتا دواپرڪلجگ آپ ھنڏھائيندا۔ ڪلجگ انت
 ھو پردھان، سچ پردھانگي نام ڪمائيندا۔ گرمڪھ سجن لبھے آن، لکھ چوراسي ڪھوج ڪھوجائيندا۔ چرن دھوڙ بخش اشنان، ڏرمت ميل

دھوائیندا۔ سچ دوارے دیوے مان، درگاہ ساچی اک وکھائیندا۔ جگت وچھنی ملے آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ جس پنج تت دتا دان، ترے گن اپنے گنڈھ پوائیندا۔ سو پُرکھ صاحب سلطان، سجن اکو نظری آئیندا۔ گرمکھ آتم میل ملاواں سری بھگوان، بھگون اپنی جوت جوتی وچ ملائیندا۔ لیکھا چُکے دو جہان، اون جاون پندھ چُکائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اکو روپ ست سمان، ست ست ست وچ ملائیندا۔

★ ۳ یوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپر چھاؤنی ★

کریا کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوگزی تیرے وس، بندھن تیرا نظری آئیا۔ سولان مکھر دتی وٹھ، ویہ سو دس بکرمی وچ وڈھائیا۔ ہرسنگت مارگ سچا دس، جگت جہان سمجھائیا۔ چھوٹا بالا آکے لایا بس بس، خوشی خوشی نال ملائیا۔ پندھ مکایا نٹھ نٹھ، دو جہان چرناں بیٹھ دباٹیا۔ تیرا درس پایا بن نیترا اکھ، نیتی روپ نہ کھنڈے وٹائیا۔ مہروان ہو کے سر رکھیا ہتھ، دین دیال دیا کھائیا۔ سچ پرتی دتی مت، دھر دی دھار سمجھائیا۔ ساچی سیجا چڑھنا بھج، سنگھاسن اکو اک وکھائیا۔ چرن کول دوار درشن کیتا رچ رچ، ترسنا ترکھا بھجھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ویکھیا تیرا ہٹ، بے پرواہ تیری وڈی وڈ وڈیائیا۔ بن رسنا جہوا گا جس، صفی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا مارگ دتا جنائیا۔ دھر دا مارگ دتا ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ گرہ مندر تیرا لیا ویکھ، گھر سہنجنا سوہیا پائیا۔ اندر وڑ کے آیا بھیت، باہروں سمجھ کھنڈے نہ رائیا۔ مہروان پرہ نیتن نیت، نیرن نیرا ڈیرہ لائیا۔ بال انجانے کیتا ہیت، بالی بڈھ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرے در بہہ کے آس رکھائیا۔ تیرا در ویکھیا آن، انڈھڑا دھام سوہیا پائیندا۔ جس گھر وسیں صاحب بھگوان، سو مندر نظری آئیندا۔ دیپک جوت جگ مہان، تیل باقی آور نہ کھنڈے رکھائیندا۔ محل اٹل سوہے مکان، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیندا۔ میں بالا نڈھا انجان، تیرا بھبو کھنڈے نہ آئیندا۔ تیرے حکمے اندر آسری بھگوان، در تیرا درشن پائیندا۔ سکھیا دے سرب جہان، جیو جنت جگت جنائیندا۔ ایکا سمرو ساچا نام، نام ندھانا اک وکھائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کیتی سولان مکھر، ملی مان وڈیائیا۔ بال اوستھا پوری ہوئی سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھائییا۔ پچھلا لیکھا دتا بدل، بدلی اپنے ہتھ رکھائییا۔ سچ دوارے بہہ کے کرے عدل، عدالت اکو اک لگائییا۔ سوہلا ڈھولا نام سنائے غزل، راگ تال سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ پاربرہم پت پریشور میرے نیڑ نہ آئی اجل، قیامت روپ نہ کھئے وٹائییا۔ تیری رحمت ہويا فضل، مہروان تیری سرنائییا۔ آون جاون چُکی منزل، محبوب ملیا بے پرواہییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، گھر وجے ست ودھائییا۔ گھر ودھائی وجی ست، ہر ستگر درشن پایا۔ بال اوستھا برہم مت، پاربرہم پرہہ بھیو چُکایا۔ نیرویر ہو کے کھولی اکھ، زرگن زرگن درس دکھایا۔ نو نو چار پچھوں دتا حق، خالی جھولی آپ بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچایا۔ ساچا کھیل سری بھگوان، سولان مکھر ملی وڈیائیا۔ بال انجانا منگے دان، بالی بڈھ جھولی ڈاہییا۔ دس سال پیتے وچ جہان، رسنا جہا بول نہ کھئے سنائییا۔ تیرے چرن بہہ کے وینہدا رہیا مار دھیان، زمیں اسمان کھوج کھوجائییا۔ گون کھیل کرے بھگوان، گون کرنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ تیرے در منگاں بھکھ، پیس پیسا وجے ودھائییا۔ جن بھگتاں دے اپنا حص، حصہ سب دی جھولی پائییا۔ سد سے دھام انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئییا۔ گرمکھاں ول کر نہ پٹھ، کروٹ اپنی لے بدلائییا۔ پریم پیارا ہو کے کر بت، پریتی اپنے چرن لگائییا۔ اندر وڑ کے دس بھیت، پڑدہ اوبلا آپ چُکائییا۔ کاتب ہو کے لکھ لیکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے مان وڈیائیا۔ ایکا مان وڈیائی منگے منجیتا، جگ جیون داتے تیرے آگے جھولی ڈاہییا۔ تیرا کھیل سدا بے پرتیتا، ول چھل تیری دھار نظری آئییا۔ جُگ چوکڑی تیری ریتا، گر اوتار پیر پیغمبر حکم منائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پنج تت کایا تپے انکیٹھا، ترے گن مایا اگنی لمبو لائییا۔ کوئی نہ کرے ٹھانڈا سیتا، تتو تت نہ کھئے بھجائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سال دسویں گھر تیرے منگ منگائییا۔ دسویں سال منگ اکم، اگوچر تیرے ہتھ وکھائییا۔ گرمکھ لیکھے لاؤنا دما دم، بن دمڑی قیمت جگ نیتر نظر کھئے نہ آئییا۔ جو تیری دھاروں پیا جم، اتم تیرے وچ سائییا۔ اُبنان بیڑا دے بنھ، جیہڑے بیٹھے پندھ مکھائییا۔ چھبی پوہ ویہ سو ویہ بکرمی جنہاں ملنا

نام دهن، سو خزانہ جھولی دے بھرائیا۔ سِری بھگوان سُن لا کر کن، چھوٹا بالا کوکے دئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سِیس جھکائیا۔ در تیرے جھکیا سِیس، میرے صاحب سچے سُلطانا۔ کِریا کر ہر جگدیش، مہروان وڈ مہروانا۔ تیرا لیکھا سدا اتیت، ترے ہون دھنی تیرا کھیل مہانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن سرگن سرگن نرگن کر پروانہ۔ ساچا ور دے بھگونت، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل جگا جگنت، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ تیرا نام ساچا منت، منتر اک پڑھائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ تُوں آد جگاد سب دا کنت، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ در درویش ویکھ منگت، بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے آگے عرضوئیا۔ تیرے آگے عرضوئی سچ ارداس، در تیرا عادل نظری آئیندا۔ کر کِریا دے ساتھ، سچن صاحب اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم دے دات، دانی تیرا روپ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در ساچے آس رکھائیندا۔ ساچی آس گرمکھ جوڑ، جوڑی جڑے جگت جہانیا۔ ہرجن سدا تیری لوڑ، گہر گمبھیر شاہ سُلطانیا۔ کچے تند نہ تئے ڈور، گڈی چڑھی وچ اسمانیا۔ گرمکھ گرسکھ پوہ مہینہ کوئی نہ تور، کِریا کر صاحب سُلطانیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زور، چرن کول منگاں بن نانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، بھوپت بھوپ راج رجانیا۔ راجن راج شاہو بھوپ، بھوپت تیری وڈ وڈیائیا۔ مین بالا نڈھا تیرا پوت، سپوت تیری سرنائیا۔ اٹھ ویکھ ساچی کوٹ، دشا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا ڈھر دا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ویکھ اپنا قول، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ دتا مان اُپر دھول، دھرتی دیون آئی گواہیا۔ اچھل چھلداہاری بن نہ آپ انبھول، انبھلڑی کار کماٹیا۔ ہب وست پرہ تیرے کول، وڈ خزانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، لیکھا لیکھے وچوں بدلائیا۔ منجیت کہے ٹھاکر پرہ سوامی، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ ہر گھٹ ویکھیں انترجامی، آتم لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکرئی تیری نشانی، نرگن سرگن نظری آئیا۔ چھوٹے بالے نہیں بُدھ انجانی، تیری کِریا سوجھ سمجھ اکو اک رکھائیا۔ جن بھگتاں ول کر دھیانی، جو تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دینی مان

وڈیائیا۔ منجیت کہے میں ویکھی دلیل، گھر تیرے سوہیا پائیندا۔ جن بھگت کرن مات اپیل، گھر تیرا نظری آئیندا۔ شہنشاہ شاہ پاتشاہ گرمکھ نہ کر ذلیل، دوئے جوڑ عرض سنائیندا۔ جو لیکھا کرنا بستی خلیل، سو بستہ بنھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جو لیکھا جانے جگت بھیل، بے پرواہ کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل دسے ہر آپ، اپنا بھو جنائیا۔ چھوٹے بالے کھول تاک، ہر پڑدہ رہیا کھلائیا۔ اٹھ ویکھ لیکھا بھوکھت واک، بن قلم شاہی کاغذ رہیا جنائیا۔ نرگن دیوے سچا ساتھ، سرگن ہوئے سہائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جنگل جوہ لیکھا جانے پرہاس، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ اتم بدھک گیا آگھ، آخر اپنا حکم سنائیا۔ تیرا تیر نشانہ رکھاں یاد، یادو کُل ملے وڈیائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سُن بدھک کرے وچار، من منسا وچ سہائیا۔ کرپا کر گرو گردھار، مکند منوسر لکھی نرائن تیری وڈیائیا۔ ٹھاگر سوامی میت مُرار، کول نین تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، میرا لیکھا مات چکائیا۔ تیرا لیکھا تیر نشانہ، نشانی اکو اک جنائیندا۔ بھو چکائے کرشنا کاہنا، گھنئیا اپنا راگ الائیندا۔ ساچی تھت دیوے مانا، وڈ وڈیائی تیری جھولی پائیندا۔ جیودیایاں جگ دئے دانا، مریاں اپنی گود سہائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت پھرے بانا، کل کلکی ویس وٹائیندا۔ وید ویاس لیکھا راگ ترانہ، لیکھا اپنی گنڈھ پوائیندا۔ نرگن سرگن دوآ زیرو صفر نہ کوئی نشانہ، جگت نشانی میٹ مٹائیندا۔ شبد اگئی کھیل مہانا، جوتی جاتا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان اپنی دیا کمائیندا۔ جگ دواپرتن پوہ، بدھک تیر انداز بنائیا۔ چرن کول گیا چھوہ، شہنشاہ خوشی وکھائیا۔ جنم کرم پرہ لئے ٹوہ، بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ اندر باہر نہ جائے سو، سووت جاگت لئے اٹھائیا۔ نرگن سرگن کرے موہ، نرموہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پیار امرت رس چو، سانتک ست ست وکھائیا۔ بدھک نیتر نیناں رہیا رو، ہنجهواں ہار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میری بھل پرہو بخشائیا۔ میری بھل بخش پرہ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے ٹیک، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میری بڈھ کر بیک، تیرا روپ نظری آئیا۔ تیرے چرن کراں بیت، جس وچ دتا تیر لگائیا۔ ایہ وی پرہ تیری کھید،

میری چلے نہ کھٹے چٹرائیا۔ سوہنا ستھر تیری چنگی لگے سیج، جس دھرنی اُپر بیٹھا آسن لائیا۔ تُوں آد جُگاد جُگ چوڑی رہیں ہمیش، جنم مرن اپنا کھیل کرائیا۔ کِرپا کر کے دس اپنا بہیت، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ جے پہلوں دیندوں مینوں اپنا بہیت، بہرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، اِکے دینی نہ کھٹے سزائیا۔ اِکے سزا نہ دیویں بعد موّت، مریاں پر بہو ہتھ کسے نہ آئیندا۔ مین تیرا نُور تیری جوت، انت تیرے اِکے ٹکائیندا۔ مین تیرا برہم تیری گوت، پاربرہم تونہی نظری آئیندا۔ مینوں تیری گودی بہن دا شوق، بھل بھشائیندا۔ میری اِکے چلے نہ کوئی سوچ، بن سوچ سمجھ اپنا آپ تیری جھولی پائیندا۔ ایتھے اوتھے جاویں پہنچ، دو جہان تیری اوٹ تکائیندا۔ تریلوکی ناتھ کہے میرا کھیل کروچ، پُشکر سان لکھن تیری دھار بندھائیندا۔ اتم جمبو ماتنی موج، کُشا سلمل رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ بدھک سُن دُھر دی دھار، سو صاحب آپ جنائیا۔ بن پُرکھ اکال میلا ملے نہ سچ دربار، درگاہ ساچی وجے نہ کھٹے ودھائیا۔ تُوں جیودیاں اپنا آپ جھولی دتا ڈال، مین امانت در گھر ساچے دیاں پُچائیا۔ تنّ پوہ رکھنا یاد، نرگن تون ہویا سرگن سرگن تون صِفر اِکے وٹائیا۔ پس انک کہے سنسار، سِری بھگوان انک نہ کھٹے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، تیرا لیکھا دے چُکائیا۔ تیرا لیکھا رکھیا یاد، منجیتا سولاں مگھر یاد کرائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کون ویلا تیرا بھجیا جگے چراغ، دِپیک جوت ہوتے رُشنائیا۔ تیرا ساچا بنے سماج، سمگری تیری نظری آئیا۔ تیرا بھگت تیرا ویکھے دُھر دا کاج، کرتا کی کی کھیل رچائیا۔ ڈبدا بیڑا ترے جہاز، شوہ دریا نہ کھٹے رُڑھائیا۔ سنت سہیلے رائے دھرم نہ مارے آواز، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موّت نہ آوے پاس، مُکھ گھنگھٹ سکے نہ کھٹے اٹھائیا۔ تتاں پچھے کھیلے کھیل تماش، تتاں وچ تتاں لے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ ڈوری نظری آئیا۔ تیرے ہتھ نرمل ڈوری، تند نظر کسے نہ آئیندا۔ جُگ چوڑی ویکھیں چڑھ کے اگتی گھوڑی، دو جہاناں پھیرا پائیندا۔ کلجگ اتم ویہہ سو ویہہ بکرمی گُرمکھاں نالوں وچھڑن والی جوڑی، تنّ پنج پوہ ویلا وقت تیرے بنان نہ کھٹے سہائیندا۔ جنہاں دی ویہہ سو ویہہ بکرمی پریم پریتی نال ونڈنی لوہڑی، گھر ستگر جنم دوائیندا۔ دو جہاناں نالوں کر کے چوری، گُرمکھ اپنے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ آپ سُنائیندا۔ سولان مگھڑ دُھر سندیسہ، ویہ سو ویہ بکرمی آپ جنائیا۔ تِن دِن ساری سنگت پرہے
 دے کولوں پورا کرو لیکھا، رسنا جہوا ہر ہر گائیا۔ جن بھگتاں پچھے اپنا کرے ہیتا، ہنکاری ہوئے سہائیا۔ دواپر جگ دا رکھہ چیتا، اہل
 بھل کدے نہ جائیا۔ جن تیر نشانہ ماریا نیزہ، تیکھی دھار پرگٹائیا۔ تِس اپنی پریم پیار دی دیوے سیجا، لاڑی مؤت گود نہ کھئے بہائیا۔
 سچ سندیس ہر سنگت دوارے بھیجا، دُھر سندیسہ آپ سُنائیا۔ اک اک پھل پریم پریتی دی ساچی سہنجنی سیجا، لوکات آپ بنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سولان مگھڑ سولان دِن، سولان سولان ونڈ
 ونڈائیا۔ سولان کلا وینہدی رہی کرشن گن گن، کیشنا شکلا پکھ جنائیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ نہ کوئی چٹھ، تہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔
 سو کرے کھیل سری بھگون، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سولان دِن
 تگدے رہے راہ، ترے پنج دھیان لگائیا۔ اٹھ تہ کرن گناہ، نو در پھرے بلکائیا۔ سمجھ سکے کوئی نہ راہ، بھیو سکے نہ کوئی گھلائییا۔ اتم
 لیکھا سکے نہ کوئی چکا، بھار مات نہ کھئے ونڈائیا۔ دواپروپلا کلجگ اتم رہیا سہا، سوبھاونت اپنے ہتھ رکھہ وڈ وڈائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سولویں دِن سولی سار کر پیار، اپنے چرن بہائیا۔ سولوان دِن ہویا سویرا، پوہ تِن
 زٹری سہائیا۔ رائے دھرم دُور دُراڈا آئے نیڑا، نیرن نیر ہو سیس جھکائیا۔ چتر گپت لیکھا وکھائے نہ کرے ہیرا پھیرا، پترا پترا انک اٹھائیا۔
 لاڑی مؤت مارے گیڑا، بھجی پھرے چائیں چائیا۔ جمدوت کہن دسے گھلا ویہڑا، در دروازہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پاندھی پندھ مکا کے آئے نیڑن
 نیڑا، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ دُور دُراڈا ہو کے تکیا نظری آیا شہنشاہ شیرا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آگے کسے نہ پئے جیرا، قدم سکے
 نہ کھئے اٹھائیا۔ رائے دھرم کہے چتر گپت ایہہ بھگتاں ویہڑا، لاڑی مؤت کہے گرمکھ ستگر گود بہائیا۔ ایتھے لیکھا نہیں تیرا میرا، میرا تیرا نظری
 آکو آئیا۔ دواپروچھڑیا کلجگ اتم بیٹھا رہیا کر کے جیرا، زیر زبر نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم اپنے ہتھ رکھہ نیڑا، کھیل اچرج رہیا
 جنائیا۔ آگے ہو کے پھڑے کیہڑا، بھے وچ بھجن واہو داہیا۔ مَلا کہے بن مسیتوں بن شرع ریتوں چھتوں مینوں پا لو جیڑا، اپنی ڈور
 بندھائیا۔ یاراں صدیاں وینہدا رہیا کدوں مُرشد آوے میرا، مہروان پھیرا پائیا۔ جس ویلے اپنے بھگت اُتے کرے مہرا، مہر نال میرا پردہ دئے

ٹرائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق پرلوک رہے نہ گیڑا، درگاہ ساچی لئے ملائیا۔ گرُمکھ وسا کایا کھیڑا، گلشن اپنے لئے مہکائیا۔ اگلا لیکھا اُس
 دے کول بتھیرا، پچھلا لہنا دئے چُکائیا۔ جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل پروردگار دوارے کوئی نہ کرے جھیڑا، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا سچا ور، پچھلا قوُل اقرار رہیا نبھائیا۔ قوُل اقرار نبھے توڑ، ہر کرتا آپ نبھائیا۔ جنم
 جنم دا لیکھا پچھے نہ دیوے چھوڑ، لیکھا اگلے لیکھے نال ملائیا۔ اگلا حال اگئی ہور، اور ہور سمجھائیا۔ جے کوئی کر کے ویکھے غور،
 وینہدیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دَیال ہو کے جائے بھڑ، بھڑ لئے گل لائیا۔ اٹھو ویکھو رائے دھرم دئے ہتھ رہیا جوڑ، واسطہ اکو پائیا۔ تیرے
 آکے نہیں کوئی زور، جابر تیری اک سرنائیا۔ گرُمکھ بنے تیرے ساچے کور، شہنشاہ تیرا بنس نظری آئیا۔ اسیں درویش در مجور، سد بیٹھے
 سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ سبناں ویکھ ارتھی آئی تھ، اپنا پندھ
 مکائیا۔ پرہہ چرناں گئی ڈھٹھ، دئے جوڑ مستک کُکلا لائیا۔ پرہہ میرے ول اک وار تک، اپنا دھیان لگائیا۔ میرا دے مینوں حق، میری
 سیج سنجی کم کیسے نہ آئیا۔ چار جگ میں جگت جیواں ڈھونڈی اچے نہ گئی تھک، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ گھروں کڈھ پرہاس دیواں
 دھک، جس پرہاس وچ بدھک دتا ترائیا۔ خالی ہو ہوئی بے بس، بن نیانی رہی کُرا لائیا۔ مینوں دتا مان تون دو فٹ، لکڑی کاٹھ جوڑ
 جُرائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں میں اپنے اتے دتا رکھ، مڑھی گور دتا دبائیا۔ نو سو چرانوے چوگڑی پچھوں پہلی وار جن بھگتاں کولوں
 دتا ڈگ، در آئی باہر کڈھائیا۔ میرے خالی دسن ہتھ، مہندی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مینوں ہور وی پیا شک، ایسے کارن نیناں نیر رہی
 وائیا۔ ویکھیں کتے سارے بھگت اپنی گود نہ لئیں چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کیوں بن بھگتاں میری کون رکھو پت، کون میرا سنگ
 نبھائیا۔ گوہند اکو وار گیا دس، جیونڈیاں میرے اتے آسن لائیا۔ مریاں خاک جگت چہار گیا سر گھت، جو چہار سادھاں سنتاں راج
 راجاناں منجیتا ونڈ ونڈائیا۔ ہوئی حیران سری بھگوان تیریاں بھگتاں بُرج نہ جاوے ڈھٹھ، ساڈھے تین ہتھ نظری آئیا۔ جے ناتا چھٹے تے
 اٹھ، جوتی جوت ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں میری سیج نہ سوہیا پائیا۔ ارتھی
 کہے میرا وسیرا مسان، مسلہ حل نہ کھئے کرائیا۔ مریاں پچھوں میری کرن پہچان، جیونڈیاں یاد کیسے نہ آئیا۔ تیرے در تون منگاں دان، دئے

جوڑ جوڑ سرنائیا۔ کر کرپا سِری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ تیرے سنت تیرے بھگت جس ویلے میرے اُتے آسن لان، مین خوشیاں نال گیت گاواں چائیں چائیا۔ ساک سبجَن بھائی بھین مات پت جو میرے نال جان، خوشیاں وچ تیرا ناؤں دھیائیا۔ دے کے مت گیا بال انجان، ویہ سو دس بکرمی جگت سمجھائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو جن بھگتو ساچے سنتو آگے ویکھو سِری بھگوان، پھڑ بھجاں گلے رہیا لگائیا۔ دھن بھاگ جس جیا دان دیوے آن، پُتر دھیاں رُوپ وٹائیا۔ سو گُرمکھ جنم وچوں جنم پان، جنم جنم نال بدلائیا۔ پُورب لہنا چُکے جہان، آگے لہنا سَتگر بٹھ وکھائیا۔ سوہرے پیئے کوئی نہ آوے مُکان، نیتر نین نیر نہ کھئے وٹائیا۔ سیاپا کرے نہ کوئی نین، الاؤنی دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جنہاں ٹھا کر آئے لین، اتم اپنا میل ملائیا۔ سو گُرمکھ جیوندے جی سدا جگ رہن، مر جیوت رُوپ وٹائیا۔ ایہہ لیکھا ارتھی دینا دین، سارتھی اپنا سارتھ پُورا لئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بوہار پیار نال چلائیا۔ تن پوہ کہے خوشی نال رلائی غمی، اکمتا اکو اک جنائیا۔ بھگوان گھر بھگت آتم جی، ملی مان وڈیائیا۔ نہ کوئی پاپا نہ کوئی می، پتا پُرکھ اک سرنائیا۔ نہ کوئی امڑا نہ کوئی امی، پُوت گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ نہ کوئی چولی نہ کوئی کٹی، انگی تن نہ کھئے پہناییا۔ نہ کوئی دات نہ کوئی دان نہ کوئی دھنی، دُولت رہیا نہ کھئے لُٹائیا۔ نہ کوئی چہر نہ کوئی چھن نہ دسے چھٹی، محل منار نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی نار کھوئت سگھڑ سوانی دسے رتی، سیج سہنجی نہ کھئے وچھائیا۔ نہ کوئی نیتر نہ کوئی کھیتز نہ کوئی اندھ اگیان اٹھی، جوتی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ سِری بھگوان جُگ جنم دی وچھڑی اپنے گھر آپ کیتی متبئی، اپنا حق گُرمکھ جھولی پائیا۔ لاڑی مَوٹ پھرے بھئی، بھجڑا پٹی دئے دُٹائیا۔ مین دھرم رائے دی آئی گھلی، سنیہڑا سچ سُنائیا۔ خالی ہتھیں مڑ کے چلی، اپنا مُکھ بھوئیا۔ جُگ چوکرئی گُرو اوتار پیر پیغمبر میری مار کیسے نہ جھلی، میرا پاسہ سکیا نہ کھئے بدلائیا۔ کتھوں آگیا دُھردرگابی ولی چھلی، اچھل چھلدھاری اپنی کھیل کرائیا۔ جس نے در آئی کر دتی جھلی، میری سوچ سمجھ بھلائی۔ گُرمکھ بنا کے اپنے پریم پیار دی کلی، گھر ساچے آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ لاڑی مَوٹ کہے کی ہویا پائے، ہوکا بھر سُنائیا۔ وڈ پیر پیرا کتھوں گیا آئے، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس بھگت سہیلے اپنے لئے چھڈائے، بلہین ساتوں دتا بنائیا۔ رائے دھرم نہ نیڑے آئے، چتر گیت بٹھ بستہ بیٹھا مُکھ بھوئیا۔ ایہناں کوئی نہ دیوے

بھاہے، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ مرن توں پہلاں جنم دوائے، کرم اپنا نال بنائیا۔ قؤل اقرار دا دھرم نبھائے، ادھر می روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سرن
 پڑھے دی لاج رکھائے، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ آتم پر ماتم کاج رجائے، ماتم نظر کھئے نہ آئیا۔ پتر دھی نار سنسار نہ کوئی کرائے، ہاباکار نہ کھئے
 وکھائیا۔ ساک سجن نہ کوئی منگائے، متر پیارے دین نہ کھئے دہائیا۔ کوئی نہ کہے رام سنگھ پلا گیا چھڈائے، ناتا جگت مات چکائیا۔ کوئی نہ
 کہے کھارے لو چڑھائے، اشنان اتم وار کرائیا۔ کوئی نہ کہے کفن لو بنائے، ساڈھے تین ہتھ پڑدہ پائیا۔ کوئی نہ کہے ارتھی اُتے دیو بٹکائے، مکھ
 گھرت گھی پوائیا۔ کوئی نہ کہے کابنی لو بٹائے، جو اپنے کندھ اٹھائیا۔ کوئی نہ کہے چکھا لو چنائے، بالن مڑھیاں وچ سٹائیا۔ کوئی نہ کہے لاگی
 لاگنا لو بٹائے، ویلا اتم دین سہائیا۔ کوئی نہ کہے سر پیر آگے پچھے لو بدلایے، بھانڈا پانی گاگر جگت رڑھائیا۔ کوئی نہ کہے ویکھو اکلا
 جاندا، سنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئی نہ کہے گرمکھ گھر اپنے جاندا، سارے دین دہائیا۔ جنہاں ستگر آپ بخشاندا، بخشش جھولی پائیا۔
 تنہاں پچھے پھیرے پاندا، بھجا پھرے واہو داہیا۔ سولاں دوس پہلوں گاندا، سولاں اچھیا پور وکھائیا۔ بن بھگت گھر نہ دے ٹھانڈا، آگی
 روپ نظری آئیا۔ جن بھگتاں جن بھگت آند گوانڈا، سجن سین آپ وکھائیا۔ بھگت جن جن بھگتاں مل کہن اوہ گرمکھ جاندا، جنہاں ملیا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی دیا آپ کھائیا۔ تیری دیا ویکھ نرالی، سارے رپے دھیان لگائیا۔ جس غمی
 وچ دتی خوشحالی، خوشی غمی نال وٹائیا۔ بن وچولا کر دلالی، تین ویر پہلے گیا سمجھائیا۔ بن سمجھوں سارے رپے خالی، بدھک تیری
 سار کیسے نہ آئیا۔ انت کرن آیا رکھوالی، بن سیوک سیو کھائیا۔ بن مڈھ توں کوئی نہ ٹہکے پت ڈالی، بچے بالے نکلے نال ترائیا۔ رام
 سنگھ بناں گھر دے خالی، ہر سنگت ملے نہ مان وڈیائیا۔ جگ دوپرگھال گھالی، منگی منگ بن سوالی، جھولی خالی دے بھرائیا۔ جس
 دا کوئی نہ بنے والی، تیس اپنی گود بھائیا۔ ایہو کھیل پرہو دی نرالی، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، گھر اپنے خوشی منائیا۔ خوشی کہے میں کی کران تیری خوشامند، مہروان تیری وڈیائیا۔ دھن بھاگ تیری ہوئی آمد،
 احق کران کی چٹرائیا۔ لیکھا یاد وچ بنواس بانر، ہنونت دتا سمجھائیا۔ کلجگ انت اکو رام کرے چانن، جس چانن رام سرتی سینتا بنباس
 دے کٹائیا۔ اوہ کھیرا گرمکھ ورلے مات پہچانن، جنہاں پیشتر دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بن کے ضامن، ظاہر ظہور لے پچائیا۔ کیسے ہتھ نہ

آوے کھتری براہمن، شوڈر ویش پلؤ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا ور، صدقہ اکو اک رکھائیا۔
 غمی کہے مینوں آوے ہاسا، ہستی پرہ دی نظری آئیا۔ جس دا ویکھیا عجیب تماشا، اچرج کھیل رچائیا۔ سچ سچ پرہ نوں کہندے پُرکھ
 ابناسا، ابناسی اپنی کل دھرائیا۔ بہگت کھیڑا ہون نہ دتا وناسا، ڈھپندا ڈھپندا لیا بچائیا۔ ایہہ پرہو دی اپنی خواہشا، پچھلا لیکھا اپنے
 وچ رکھائیا۔ سواساں وچوں سواساں دتا ساتھا، سوارتھی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مکاونہارا پچھلی
 واٹا، اگلا پنہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ خوشی کہے سُن غمی بہین، کی تینوں حال سناواں۔ اٹھ ویکھ میرا سجن سین، جس دیاں میرے سر تے
 چھاواں۔ اوبنوں لاڑی مؤت کی آوے لین، جنہاں دیاں بھگون پکڑیاں باہاں۔ اوتھے کوئی نہ پاوے وین، وچھوڑا بیوئے نہ پُتریاں ماواں۔ جگ
 جگ لہنا دیوے دین، نت نوت جن بھگتاں تولے ساواں۔ اپنی چرنی دیوے بہن، نت گیت اوبدے اٹھ اٹھ گواں۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، کرے پیار جوں پریم پریتی اندر پُتریاں ماواں۔ غمی کہے خوشی سپیلی میں کی دساں،
 دسن وچ کچھ نہ آئیا۔ نالے رواں نالے ہساں، دوویں رنگ وکھائیا۔ میں ویکھ کے آئی اگھاں، سری بھگوان جن بھگتاں دیا کھائیا۔ جس
 دا وچھن نہ دتا ستھر ستھا، ناتا تٹا نہ تت جدائیا۔ اگنی تپن نہ دتا بھٹھا، ہڈیاں بالن روپ وٹائیا۔ بہسم رلن نہ دتی وچ گھٹا، مٹی خاک نہ
 کھیہ اڈائیا۔ اکو پیار اپنے وچ رتا، رنگ سچا سچ چڑھائیا۔ پھڑ بابوں کہا میں تاریا اپنا پچھ، پچیاں والا پچھ پھیر بنائیا۔ ایہو کھیل پرہو دا
 سچا، غمی کہے میں اکھیں ویکھ آئیا۔ جوت اکلن تین پوہ آپ ماں بن گئی جچا، ننھا اپنی گود بہائیا۔ پچھے کایا ماٹی بھانڈا دسیا کچا، آگے
 ٹھٹھیار اپنی گھاڑت لئی گھڑائیا۔ جس دا کسے نہ ویکھیا سنچا، سو باڈھی اپنی بنت بنائیا۔ جس دے بھانے نوں مریاں پچھوں سارے کہن
 آچھا، اوبدے آگے چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی لکھ چوراسی کھا کدے نہ رجا، سرب بھکھا کہے لوکائیا۔ تس مہروان ہو کے
 جن بھگتاں رکھی لجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھجن والا بھانڈا نہ بھجا، ساڈھے تین ہتھ ہتھ دے بچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دُور دُراڈا آیا بھجا، بن پاندھی پنہ مکائیا۔ خوشی کہے غمی ایہہ کی دسیا، پرہ اچرج کھیل رچائیا۔ میں ویکھیا اوہ گرمکھاں اندر
 وسیا، باہروں نظر کتے نہ آئیا۔ سچ پریتی اندر پھسیا، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ جے کوئی گرمکھ عَصے ہو کے آگوں مارے پچھے کدے نہ

ہٹیا، وانگ پچیاں گلے لگائیا۔ جے کوئی جن بھگتاں ولّ ویکھے آگے ہو کے ڈٹیا، اوہ ویکھو رائے دھرم دے سکے نہ کھئے سزائیا۔ اکو رنگ پریم
 آگئی رنگیا، للاری اپنا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں سیوا کردا کدے نہ سنگیا، سیوک اپنی کار کھائیا۔ سدا سدا پرہہ چنگے کرے مندیاں،
 مندے چنگے آپ بنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے کوچھے کلمے گندیاں، لکھ چوراسی گندگی وچوں باہر کڈھائیا۔ دوئے نیتر جگت ہین
 اندھیاں، اپنا درس دئے کرائیا۔ رائے دھرم دی پھاسی توڑ پھندیاں، بدھک پھاندکی دئے ترائیا۔ جس دے نال جگ جگ ہنڈھیا، سگلا
 سنگ بنائیا۔ کلجگ اتم ناتا گنڈھیا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ جس دے پچھے پروار پائی ڈنڈیا، آگئی آگ نہ کھئے لگائیا۔ آپ چکیا اپنے
 کندھیا، کاہنی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ کوئی نہ رکھے اُتے ارتھی پھٹے ڈنڈیا، ڈنکا اپنا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا
 سچّا ور، لیکھا دیوے تھاوں تھائیا۔ خوشی غمی دوویں کر سلوک، صلح کُل ولّ دھیان لگائیا۔ اس دا کوئی نہ ملے ثبوت، صاحب وڈا
 وڈ وڈیائیا۔ محل اٹل اُچ عروج، عرش فرش ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد دُھر محبوب، مُحبت سچ سچ سمجھائیا۔ جس رحمت کیتی کایا
 قلبوت، رُوح بُت نہ ہوئی جدائیا۔ کر کِرپا رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلے جگ دا اصل نال دتا سوڈ، کُل زر انک دتا بنائیا۔
 حاضر ہو کے آپ موجود، پچھلا لیکھیا ناواں دتا چکائیا۔ چل کے آیا بھگت حدود، حد اپنی پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، اپنی کھیل ورتائیا۔ خوشی غمی دوویں سٹیاں، صاحب ول دھیان لگائیا۔ آکھیں ویہندیاں مینوں رہیاں، نیتر نین اُٹھائیا۔ تُوں
 بھگتاں ملیا کر کے لمیاں بہیاں، گلوکڑی اپنی پائیا۔ سچ چڑھایا دُھر دی نئی، نوکا اپنا نام وکھائیا۔ جگت دُہاگناں روندیاں رہیاں، شاہ ملیا
 نہ بے پرواہیا۔ پائے پائے کرن جگت مٹیا، مات پت سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ رائے دھرم کڈھ وکھائے وہئیا، جنہاں صاحب ستگر وچھڑیا نور
 الاہیا۔ گرمکھ سخیاں چرنیں بہیاں، مان ابھان جگت مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی
 رہیا کھائیا۔ خوشی غمی رل کے آکھن، اک آواز لگائیا۔ چل کے ویکھیئے ناتھ اناتھن، دین ہوئے سہائیا۔ جس دا جگ چوکڑی آگم نیرالا
 بھاشن، جگت بھاشا بھاکھیا وچ جنائیا۔ جس نُوں گر اوتار پیر پیغمبر بے پرواہ آکھن، بے پرواہی وچ سہائیا۔ سو صاحب جن بھگتاں آیا
 پاتن، تٹ کنارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچ دوار کر کے واسن، بستر سیج سہنجی سوہا پائیا۔ گھر دیک جوت کر پرکاشن، آگیان اندھیر

مٹائیا۔ جلوہ دیوے ظاہر باطن، بیٹل اکو دھام وکھائیا۔ مُقدس رُپ عالمین شاہو شباسن، مقصد سب دا حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، خوشی غمی غمی خوشی اکو در کرے کُڑمائیا۔ خوشی غمی پرہہ جوڑ ناتا، گھر اکو رنگ وکھائیندا۔ جس ملیا پُرکھ ابناسا، تنہا اپنی دھار جنائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے پاسا، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ جنہا صاحب ستگر مٹیا آکھا، تنہا آخر اپنے گھر وسائیندا۔ خوشی غمی جن بھگت دوار اکو جہا ساتھا، سکلا سنگ رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہا پورا کرے گھاٹا، تنہا گھاٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ رین کر اندھیری گھپ، تین دن دا لیکھا پور کرائیا۔ اپنے اپنے بستر اُتے لیٹیا چپ، اندرے اندر ہر جس گائیا۔ دھن بھاگ پرہہ اُجل کیتا مکھ، ملی مان وڈیائیا۔ اپنی گودی بہایا اپنا ست، ابناسی اچت ہو سہائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نے کہنا نال مکھ، مُکھار بند بند گُرمکھ رُپ وٹائیا۔

★ ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ فروزپُر ★

پُرکھ اکال کھیل بے نظیر، جگ نیر نظر کسے نہ آئیندا۔ بالا کہے اُٹھ دیکھ کبیر، جلاپے تیرا دھیان وکھائیندا۔ کلجگ اتم مات اخیر، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ بدلنہار سدا تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہاناں وڈا پیر، پروردگار کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بالا کہے اُٹھ ویکھ بھگت، ہر بھگوان کھیل کرائیا۔ نرگن زرویر نراکار وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے بوند رکت، تتوت ویکھ وکھائیا۔ جنہا دیوے نام شکت، شکتی اپنا رُپ وکھائیا۔ میل ملاوا کرے پھیر پرت، گھر ساچے ہوئے سہائیا۔ جنم جنم جو رہے بھٹک، اتم لیکھے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویکھ کبیر سچکھنڈ نواسی، لوکات دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہہ پُرکھ ابناسی، بے عیب دھار چلائییا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ جگ جنم دی پوری کرے آسی، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ بھگت سہیلا اک آکیلا بنیا سچا ساٹھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ ویکھنہارا ڈونگھی بھور اچی گھاٹی، ٹلے پرت پھول پھلائییا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر بھگت اٹھاراں مل

کے گاؤندے گئے ساکھی، سو ساکھیاں اپنی کار کھائیا۔ سنتاں میت دیونہارا باقی، لہنا دینا رہیا چُکائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا ماٹی خاکی،
 خالق خلق ہوئے سہائیا۔ اپنی کھیل دسے صفاتی، ذاتی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔
 اُٹھ کبیر کر دھیان، نیتر نین نین کھلائییا۔ نیتر رووے جگت شمشان، بھومی رو رو دئے دُہائیا۔ بھگت وچھوڑا وچ جہان، ساچا میل نہ کھئے
 ملائییا۔ تھوڑا تھوڑا کھیل بھگوان، ستجگ تریتا دواپر کجگ گیا کرائیا۔ اتم سکے نہ کوئی پہچان، بھیسو سکے نہ کوئی کھلائییا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر شاستر سمرت وید پُران لکھ کے گئے گیتا گیان، انجیل فُران بندھن پائیا۔ ساچے مندر چڑھ میل کرے نہ کھئے توجوان، نوبت نام نہ
 کھئے وجائیا۔ بن بھکاری در درویش منگدے گئے دان، گھر ساچے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا راہ آپ
 چلائییا۔ کبیر کہے میں ویکھاں کی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جنت جی، ہر کا رُپ نظری آئییا۔ جگت ناتا پتر دھی،
 مات پت کُٹم رُپ وکھائییا۔ رویداس کہے ساڈھے تین ہتھہ سیں، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کون کرنی رہیا کھائیا۔ بالا کہے اُٹھ مار جہات، صاحب ستگر دیاں وکھائییا۔ جس دا لیکھا کائنات، چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہیا
 سہائییا۔ جس دا نور آفتاب، شمع جوت کرے رُشنائییا۔ جس دا نام ست رباب، احباب رہیا وجائیا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی چھن
 بھنگر رُپ خواب، خواہش سب دی پور کرائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر امرت منگدے گئے حیات آب، امرت میگھ رہیا برسائییا۔
 جس دی دو جہان لا سکے نہ کوئی تاب، سو تابعدار ہو کے سیو کھائییا۔ جس نوں دو جہان زرگن سرگن ہو کے کرن آداب، سجدہ سیس
 جگدیش جھکائییا۔ سو صاحب بن حق جناب، حقیقت ویکھے تھاوں تھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائییا۔ کبیر کہے کون تھان تھنتر، برہمنڈ کھنڈ نظر کھئے نہ آئییا۔ کون کھیل کرے پرہہ ساچے مندر، شودوالے مٹھ
 گردر خالی ویکھے سوبھاوت سوبھا کھئے نہ پائیا۔ دوار بنک وچے جندر، کُنجی قُفل لا نہ کھئے کھلائییا۔ نیتر رووے سوریہ چندر، چند نور نہ
 کھئے رُشنائییا۔ لکھ چوراسی من واسنا بھوندى بندر، دہ دشا پھرے ہلکائییا۔ ساڈھے تین ہتھہ کایا دسے کھنڈر، محل اٹل نہ کھئے رُشنائییا۔
 سچ دوارے کوئی نہ جاوے منگن، بھچھیا جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال لائے کوئی نہ انگن، کوڑی کِریا سیج بندھائییا۔

مستک ٹکا جوت للاٹ لائے نہ کوئی چندن، جگت سندھور ترسول رہے بنائیا۔ دوئے جوڑ نمسکار نمو سوامی کوئی نہ کرے بدن، بندگی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ پورب لیکھا کوئی نہ جانے تریلوکی نندن، ناتھ اناٹھاں گیا جنائیا۔ جس دا صاحب سلطان پُرکھ اکال توڑے بندھن، بندی خانہ آپ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ کبیر کہے کون محلہ، کون کوٹ نظری آئیا۔ میں ویکھے اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ ڈلا، جل تھل اپنا دھیان لگائیا۔ سچ سندیس نر نریش کون دوار گھلا، بودھ آگادھ شبد اناد جنائیا۔ کون مندر پاربرہم بیٹھ اِکلا، ایکنکار اپنی کار کھائیا۔ کس بدھ لوکات پھڑائے اپنا پلا، پلّو اپنے گنڈھ پوائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، زرگن نرویر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بالا کہے ویکھ جلاہ، کبیر قبر نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ زرگن نرویر بن ملاح، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلا رہیا جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ پورب لہنا رہیا چُکا، لیکھا اپنے ہتھ ورتائیا۔ کاغذ قلم لیکھا لکھے نہ کوئی شاہ، گر اوتار پیر پیغمبر بے انت کہہ کہے گئے شکر منائیا۔ سو پُرکھ ابناسی اپنی کرنی رہیا کہا، کامل پُرکھ اِکو نظری آئیا۔ محبوب مُحبت اِکو رہیا جنا، سچ ثبوت اِکو اک سمجھائیا۔ محل اٹل اُچ عروج منار کر رُشنا، دیا باقی کملاپاتی جوتی نور اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ کبیر کہے میں ویکھے لوک، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی شاستر سمرت وید پُران گائے سلوک، رسنا جہوا بتی دند نال ملائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال دی کوئی نہ رکھے اوٹ، پروردگار سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ ناتا جڑے نہ نرمل جوت، گھر مندر نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ ویکھ جلاہے کھول اکھ، اِکو وار جنائیندا۔ جس مارگ مینوں دتا دس، در گھر ساچے میل ملائیندا۔ سو پُرکھ ہو پرتکھ، لوکات کار کرائیندا۔ آد جگاد جس نوں کہندے سمرتھ، وڈ داتا ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان رہیا رکھ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ جس ماریا تیر مرگ ویکھ اکھ، تِس نشانہ اپنا نام کرائیندا۔ اتم گودی لئے چک، گیانی بودھی بھيو کھئے نہ پائیندا۔ تپن نہ دیوے انگیٹھا بھٹھ،

اگنی آگ نہ کھئے جلائیندا۔ لیکھے لاوے رتی رت، رت اپنے رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدہ آپ اُٹھائیندا۔ کبیر ویکھ ہویا حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ آئیا۔ کرے کی کھیل بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ جُگ جنم دا دتا دان، نہکرمی جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، بے پہچان ویکھ وکھائیا۔ اتم ویلے جیا رکھی آن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ خالی دسے بھومکا وچ مسان، گرمکھ سیجا اپنی گود بنائیا۔ اکو دیوے دُھر دا دان، داتا دانی جھولی پائیا۔ کیتا کھیل وچ جہان، کلجگ اتم ہو سہائیا۔ چار جُگ پچھوں ڈھولے سارے گان، پارہم پت پریشور ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سُہیلا اک اکیلا ابناسی کرتا اکو اک اکھوائیا۔ کبیر کہے میں ہویا خوشحال، خوشی بھگتاں نال رلائیندا۔ صاحب ستگر ویکھ دیال، دیالتا اپنی جھولی پائیندا۔ جنہاں ملیا ہر گویال، سو گویالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ تنہاں نیڑ نہ آوے کال، مہاکال بھے نہ کھئے وکھائیندا۔ سچ دوار ویکھ دھرمسال، ساچے مندر سوہا پائیندا۔ جس گرہ جس دوارے پُکھ ابناسی ملے آن، سو گھر دو جہان وڈ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا راہ چلائیندا۔ کبیر کہے ویکھیا کھیل انڈٹھ، پرہہ انڈٹھڑی کار کھائیا۔ بن سدیاں پُچھیاں گھر جا کے کرے بت، بتکاری نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر گھٹ وسیا ابناسی چت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ آد جگادی دُھر دا پت، پتا پُکھ بے پرواہیا۔ جینودیاں جگ لیکھا دیوے لکھ، مریاں اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنی کار کرائیا۔ کبیر کہے کھیل کیا اچرج، اسچرج ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان اپنی رکھ کے غرض، جن بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ دُکھ روگ سنتاپ میٹ مرض، قضا مؤت اپنی جھولی رہیا ٹکائیا۔ دیناں ناتھ دینن کر درد، دردیاں درد وندائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ دواپر دا رہیا پچھلا قرض، کلجگ اتم پور کرائیا۔ سچا دے کے دُھر دا خرچ، خزانہ اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ کبیر کہے مینوں چڑھیا چا، گھر وجی اک ودھائیا۔ کلجگ کھیل ویکھیا شہنشاہ، پاتشاہ اپنی دھار بندھائیا۔ رہبر بن کے گیا آ، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ پروردگار ویس وٹا، ظاہر ظہور نور کرے رُشنائیا۔ کاتب لیکھا سکے نہ کھئے لکھا، مکتب کرے نہ کھئے پڑھائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بالا کہے کبیر نہیں ایہ بات، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ میرے نال بھگت ملائے سچ جماعت، پٹی اپنا نام پڑھائیندا۔ اوہ ویکھ زوداس لکھے نال قلم دوات، جس دا لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ پورب جنم دا پچھلا ساک، کلجگ اتم لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ کبیر کہے موہے چاؤ گھنیرا، میرے انتر وجے ودھائیا۔ میں مڑ کے جاواں اپنے ڈیرہ، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جا کے دساں اکو ویرا، سچ سنہیڑا اک جنائیا۔ اٹھو ویکھو پُرکھ اکال شاہ پاتشاہ شہنشاہ شیرا، ساچی کھیل رہیا کرائیا۔ جس لیکھ چکایا میرا تیرا، تیرا میرا اکو رنگ وکھائیا۔ جینودیاں جگ دیوے گیڑا، گیڑا اپنا آپ بھوئیا۔ جنم مرن چکائے جھیڑا، مڑھی گور ڈیرہ ڈھابیا۔ درس دکھائے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو رہیا کھلائی۔ کبیر کہے بھگت اٹھاراں نال لیاواں گا۔ اٹھ دس رت سہاواں گا۔ ہس ہس پھل برکھاواں گا۔ رس رس اک چواواں گا۔ جس جس راگ سناواں گا۔ کس کس تیر لگاواں گا۔ ڈھٹھ ڈھٹھ اپنا مان مٹاواں گا۔ کھیل ویکھ پُرکھ سمرتھ، دوئے جوڑ سپس جھکاواں گا۔ اٹھ دس جن بھگت ساتھی آون گے۔ گھر مندر سچ سہاؤن گے۔ اندر وڑ کے درشن پاؤن گے۔ خوشی خوشی نال ملاؤن گے۔ رچی اکو دھیان لگاؤن گے۔ اتم ویکھ سچی، سچ سچ صاحب گن پاؤن گے۔ جس دی وات پُرکھ اکال پُچھی، تس نوں اپنا سپس جھکاؤن گے۔ کہن بات نہیں ایہ گجھی، پردہ سب اٹھاؤنا گے۔ اس نوں کوئی سمجھ نہ سکے بڈھی، بڈھیوان سرب شرمائون گے۔ ہر کا لیکھا کیسے وچ نہ آئے ودی سدی، تھت وار نہ ونڈ ونڈاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا سچا در، در تیرے سارے درشن پاؤن گے۔ کبیر کہے جن بھگتاں نال رلاواں گا۔ ساچے سنتاں پھڑ اٹھاواں گا۔ ناری کنتا ویکھ وکھاواں گا۔ جس بھگت بنائے بنتا، تس بھگون درشن پاواں گا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پنڈتا، پُستک اوہدی صفت صلاح سمجھاواں گا۔ جس دے در تے لیکھا کوئی بہشت نہ جنتا، سورگ رنگ نہ کھئے وکھاواں گا۔ جس ملیا پرہ گنوتتا، تس مل کے گن گہر گمبھیر سناواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے ویکھن آواں گا۔ سنت سہیلے سجن آون گے۔ خوشیاں نال گیت گاؤن گے۔ ویکھ ویکھ خوشی مناؤن گے۔ پرہ چرن دھیان لگاؤن گے۔ گرمکھ نال گرمکھ ہو کے ہتھ ملاؤن

کے۔ جو تیتھوں ملیا سُکھ، ایہ سُکھ سب تیرے کولوں منگ منگاؤں گے۔ جینودیاں پرہہ کٹیا دُکھ، دُکھ تیرے نال ونڈاؤں گے۔ بے شک سری بھگوان بیٹھا چُپ، چُپ کیتا بن رسنا جہوا سارے گیت سُناؤں گے۔ لوکات نہ دِسے اندھیرا گھُپ، چند چاندنی اک رُشناؤں گے۔ دیال ستگر اکال پُرکھ پروردگار بے پرواہ گیا تٹھ، ٹٹیاں چھٹیاں جوڑ جڑاؤں گے۔ اسیں آ کے بہیئے دکھن دشا گٹھ، ساڈھ تِن ہتھ دُوروں سیس نواؤں گے۔ اکلا لیکھا پرہہ آپے لئے پُچھ، حال بے حال بیان اپنا سرب سُناؤں گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در سیس جائے جھک، جھکیا سیس سیس پھیر نہ کیسے جھکاؤں گے۔

★ ۴ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروز پُر چھاؤنی ★

سچ دوار پُرکھ سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہا اکتھ، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ ایکنکار دیونہارا وٹھ، وست اگم آپ ورتائیندا۔ آد نرنجن جوت پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کھیل تماش، ہر خالق آپ وکھائیندا۔ سری بھگوان کھول اکھ، بن نیتر نین اٹھائیندا۔ پاربرہم جاننہارا گھٹ گھٹ، گرہ مندر پھول پھلاٹیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وس، محل اٹل اک سہائیندا۔ بودھ آگادھا دُھر دا جس، شبدا انادی راگ الاٹیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء رہیا وس، دو جہاناں سوہیا پائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھے نٹھ نٹھ، نرگن پاندھی اک اکھوائیندا۔ وشن برہما شو مارگ دس، ترے پنج میلا میل ملاٹیندا۔ گر اتاراں دے حق، حقیقت اپنی ہتھ پھڑائیندا۔ پیر پیغمبران دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ لکھ چوراسی جیون دات، جگ جیون داتا آپ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم جوڑ جماعت، ناتا بدھاتا میل ملاٹیندا۔ جگ چوکرئی گا گا گاتھ، شاستر سمرت وید پُران آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ سچ دوارا سوہاوت، سو صاحب آپ سہائیا۔ آد جگاد سری بھگونت، ہر کرتا کار کھائیا۔ نرگن سرگن دے دے منت، منتر اپنا نام سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نش اکھر اکھر دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت رنگ رنگائیا۔ کر کھیل پورن بھگونت، بھگون اپنی گود بہائیا۔ لوکات بنائے بنت، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ دوار، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھول کواڑ، ایکنکارا پڑدہ لاپندا۔ آد زرنجن دیپک بال، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا سہائے سچ دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ ابناسی کرتا وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ پاربرہم پرہہ ہو دیال، دین دیال کھیل کرائیندا۔ برہم ویتا ساچا لال، لالن اپنے گود اٹھائیندا۔ جگ چوکرئی گھالن گھال، ستجگ تریتا دواپرکجگ پندھ مکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، داتا دانی اک ورتائیندا۔ لکھ لکھ لیکھا جگت گیان، قلم شاہی کاغذ بند کرائیندا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، صاحب سلطان حکم ورتائیندا۔ تیئی اوتاراں دے نشان، عیسیٰ موسیٰ محمد جوڑ جڑائیندا۔ گر دس کر پروان، نانک گوہند جوت جگائیندا۔ بھگت اٹھاراں کر کلیان، کلمہ نبی رسول سمجھائیندا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، لوک پرلوک سوہیا پائیندا۔ چوڈاں طبق جھلا نشان، چوڈاں لوک حکم ورتائیندا۔ داتا دانی ہو مہروان، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے کھیل رچائیندا۔ سچ دوارے کھیل اولا، ہر کرتا آپ رچائیا۔ آد جگادی اک اکلا، پُرکھ اگم وڈی وڈیائیا۔ نہچل دھام اکو ملا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ جوتی شبدی آپے رلا، نرگن زرنجن نظر کھنڈ نہ آئیا۔ گر اوتار جس نے گھلا، پیر پیغمبر سیو کھائیا۔ ست سروپ پھڑائے پلا، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ آد جگادی بنے اچھل اچھلا، ول چھلداہاری کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے جگ چار، چوکرئی اپنا بندھن پائیا۔ وشن برہما شو خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ لوکات کھول کواڑ، ٹھانڈا در اک وڈیائیا۔ لکھ چوراسی کر پیار، اندج جیرج اتبھج سینج ونڈ ونڈائیا۔ پنج تت کھیل اپار، ترے گن ناتا جوڑ جڑائیا۔ نو دوارے کھول کواڑ، دہ دیش اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت کر اجیار، جوت زرنجن دئے رُسنائیا۔ گھر وچ گھر کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی جگا جگنتر، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی بنائے بنتر، گھڑن بھتنہار آپ اکھوائیندا۔ سرب جیاں دا اکو منتر، آتم پرما تم بوجھ بوجھائیندا۔ جیو پنڈ کھول گگن گگنتر، انڈ برہمنڈ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل جگو جگ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھگت سہیلے ساچے چگ، سنت سجن لے ملائییا۔ بھيو کھلائے انتر گجھ، رمز رمز نال ملائییا۔

کرنی کرتا لئے بُجھ، بھیو ابھیدا اپنا پردہ دئے اُٹھائیا۔ لیکھا جانے من مت بُدھ، انبھو اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوکرئی ونڈ ونڈائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کرتار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ شبد سندیسہ وارو وار، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ گر اوتار دے ادھار، پیر پیغمبر سیس ہتھ ٹکائیندا۔ محل اٹل اک منار، حُجرہ حق حق وکھائیندا۔ نور خدائی سانجھا یار، بے عیب نظری آئیندا۔ رام رحیم ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی اک پرگٹائیندا۔ سورج چند نہ کھئے ستار، زمیں اسمان ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ شبد ناد نہ کھئے دھنکار، راگی راگ نہ کھئے سنائیندا۔ سرگن کرے نہ کھئے پیار، تتو ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ رسنا جہوا نہ کھئے جیکار، بتی دند نہ صفت صلاحیندا۔ کاغذ قلم نہ کھئے لیکھار، کاتب روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ تٹ سروور نہ کھئے کنار، جلدھار نہ کھئے وٹائیندا۔ مندر مسجد شودوالا نہ گروڈوار، اشٹ دیو نظر کیسے نہ آئیندا۔ چار گنٹ دہ دشا نہ کھئے وچار، دھرنی دھرت دھول نہ کھئے سہائیندا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آد جگادی برہم برہمادی وسنہارا دھام نیار، سچ دوارا سوہیا پائیندا۔ جُگ چوکرئی ویکھ وارو وار، نرگن سرگن لئے اوتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے سمرتھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی مارگ دس، جیو جنت جہان کرے پڑھائیا۔ نام ندھان دُھر دی وتھ، نت نوت آپ ورتائیا۔ نرگن سرگن لیکھا لکھ، اکھر اکھر دئے جنائیا۔ جُگ چوکرئی کرے ہت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ بن کے آئے مات پت، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ سدا سہیلا وسے چت، من چندیا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگا جُگنتر جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت سہائی ہو پریہ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے لُہ، کھوجت کھوجت اپنا میل ملائیا۔ جگت وکارا پار حد، گھر وچ گھر مندر دئے وکھائیا۔ شبد اناد سنائے چھند، ساچا سوہلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ پنچ وکار کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اک چمکائیا۔ سرت سوانی نار سہاگن نہ ہووے رنڈ، کنت اکو نظری آٹیا۔ کر پرکاش اپنے چند، جوت نرنجن کرے رُسنائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، سہنجی رُت دئے وکھائیا۔ پچھلا مُکائے ستگر پندھ، آگے اپنا راہ چلائیا۔ جُگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ اگنی تت پائے ٹھنڈ، سانک ست ست ورتائیا۔ بھانڈا بہرم بھلیکھا ڈھاہ کندھ، کوڑا گڑھ ٹڑائیا۔ انگیکار لگا کے انگ، انگن اپنے لئے بہائیا۔ خوشی کرائے بند بند، جن بھگتاں

دئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم اک اند، نجانند کرے رسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دیوے دان، وست امولک
 جھولی پائیا۔ بائے دان گہر گمبھیر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی دھر دا پیر، صاحب سلطان نظری آئیا۔ کرے کھیل بے نظیر، نیتز نین
 اکھ سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جگت تت کٹ زنجیر، شرع اپنی دئے سمجھائیا۔ جاننہارا اک اکسیر، تقدیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ داتا دانی گنی
 گہیر، وڈ وڈا نظری آئیا۔ جنم کرم دی کئے بھیر، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ میٹنہار لیکھی تقدیر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اکم، اکمڑی کار کھائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ
 کوئی چم، چم درشتی نہ کھئے وکھائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا روگ نہ کھئے رکھائیندا۔ پون سواس نہ کھئے دم، پن اکھاں اکھ ملائیندا۔
 دو جہان سچا کم، ہر کرنی کرتا کار کھائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا دئے بنھ، شوہ دریا نہ کھئے ڈبائیندا۔ آپ اٹھائے اپنے کندھ، کھیوٹ کھیٹا روپ
 وٹائیندا۔ داتا دانی سورا سربنگ، یودھا سوربیر اکھوائیندا۔ سدا سہیلا گھر وسے سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 چار جگ دی جس دی منگن گئے منگ، سو پُرکھ اکال اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ اتم میٹ پندھ، صدی پیسویں ویکھ وکھائیندا۔ بھگتن
 چولی چاڑھے رنگ، رنگ اکو اک رنگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر آپ سہائیندا۔
 ساچا مندر گرمکھ گرہ، گھر وجے نام ودھائیا۔ جس دوارے ستگر ہے، سو بنک سوہا پائیا۔ نام سندیسہ اکو کہے، جے جیکار سنائیا۔
 ایتھے اوتھے سدا رہے، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ شنکر انت کرے نہ کھے، کھپڑا چھٹے جگت لوکائیا۔ پورب لیکھا دینا دیوے دے، جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا وڈ وڈیائیا۔ پورب لہنا سچکھنڈ نواسی، دیاوان دیا کھائیندا۔ سچ دوارے پوری کرے آسی،
 آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بند خلاصی، بندھن اپنا اکو پائیندا۔ پار کنارہ اوکھی گھاٹی، پھڑ بابوں آپ چڑھائیندا۔
 دوپر لیکھا کلجگ اتم مکی واٹی، پندھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن سرگن ہو کے کرے راکھی، سیوک اپنی کار کھائیندا۔ بدھک تیری کوڑی
 اکھی، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیا آپ کھائیندا۔ ساچی دیا کرے نرنکار، ہر وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ بالے نکے سن پکار، گھر خوشی خوشی وچ پرگٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ لیکھا رویداس چار، کلجگ گنڈھ پوائیا۔ دھرنی دھرت

دھول دے ادھار، مہر نظر نین اٹھائیا۔ محل اٹل اُچ منار، محفل اپنی اک درسائیا۔ ساچا کعبہ کھول کواڑ، قدرت نور نظری آئیا۔ لیکھا
 جان جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، پرہاس اپنے لیکھے لائیا۔ مڑھی گور رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ شمشان بھومی کہے میرے کرتار، واپوا
 تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تگدی رہی کون ویلا جن بھگت آوے میرے دوار، سنگی ساتھی نال رلائیا۔ خوشیاں نال ہووے سسکار،
 سہکے اتم جگت لوکائیا۔ میں گیت گاواں اُچی کوک پکار، میری گود ملے وڈیائیا۔ لے کے آواں تیرے دربار، پُرکھ اکال چائیں چائیا۔ بن
 بھگتاں میں ہوئی بے حال، میری سار کیسے نہ پائیا۔ کلجگ جی دسن کنگال، نام وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انت بنے نہ
 کوئی دلال، کھہڑا سارے گئے چھڑائیا۔ کوئی کھاوے جھٹکا کوئی حلال، چھری قصائی ہتھ اٹھائیا۔ صدی پيسویں سارے دے کے گئے
 جواب، لاجواب کرے لوکائیا۔ تیرے لیندے گئے خواب، نبج نیتز دھیان لگائیا۔ سجدہ کردے گئے آداب، نمو نمو سنائیا۔ کلجگ اتم پرہ
 پرگٹ ہووے آپ، زرگن اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت کرے پرکاش، پنج تت نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے دات، داتا دانی آپ
 ورتائیا۔ لیکھا جانے اپنا خاص، خواہش اپنے نال ملائیا۔ اتم ویلے پُچھے وات، در در گھر گھر ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتا ایک، ایکنکارا آپ کھائیا۔ گر اوتار رہے ویکھ، لوکات
 دھیان لگائیا۔ سنگھ منجیتے دسیا بھیت، کبیر جلاہے دتا سمجھائیا۔ اٹھ اپنے نیتز پیکھ، لوکات وجی ودھائیا۔ جس بالے نہیاں ہیٹھ کیتے
 بھیٹ، سو اپنی کھیل رہیا وکھائیا۔ جن بھگتاں رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنی جن بن کے رکھے پیٹ، ککھ سلگھنی اپنی
 آپ پرگٹائیا۔ نرویر ہو کے کرے ہیت، پریم پریتی توڑ نہائیا۔ حکمے اندر سندیسہ بھیج، سچ دوار دتا سنائیا۔ نیتز ویکھو وچھی سیج،
 سہنجنی رت وکھائیا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، لاشریک بے عیب اک خدائیا۔ ساچے وسیا جا کے دیس، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں
 بن نریش، نر زینکار حکم ورتائیا۔ در کھلوتے وشن برہما شو مہیش، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن درویش، در بردے
 سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال کرے اگمی کھید، جگ چوگرزی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ چھوٹے بالے تیرا سن سندیسہ، جن بھگتاں وجی ودھائیا۔ کبیر کہے میں آ کے ویکھاں، جن ساچے نال ملائیا۔

دهن بھاگ تُوں دتا بھیٹا، پردہ اوہلا چُکائیا۔ سِری بھگوان وسیا ساچے دیسا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ کبیر کہے جن اُٹھو بھگت، بھگون دیا کھائیا۔ ویکھو کھیل جا کے جگت، جُگت اگلی رہیا سمجھائیا۔
 بیس بیس پوہ چار سُنہنجا وقت، ویلا اک درسائیا۔ نرویر پُرکھ گیا پرت، پاربرہم ویس وٹائیا۔ جس دی گوہند لا کے آیا شرط، جیو
 جنت جگت سمجھائیا۔ سو دین دیاں راہ وچ نہ گیا اٹک، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد
 دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت کہن چل کبیر، تیرے نال ساڈی وڈیائیا۔ چل کے ویکھیئے بے نظیر، نیتر نیناں درشن پائیا۔ جس دی ٹپ نہ
 سکے کوئی لکیر، حد ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس نوں لہدے پیر فقیر، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ جس دا پچھے ہوئے دلگیر، دھیج دھیر نہ
 کھئے دھرائیا۔ جس دے حُکمے اندر چوٹی چڑھے اخیر، گھر ساچے ملی وڈیائیا۔ سو صاحب کلجگ انت جن بھگتاں کھئے بھیڑ، اوچڑ راہ نہ
 کھئے وکھائیا۔ لیکھا جانے ہست کپڑ، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کہے کے گئے وڈ پیرن پیر، سو دستگیر کھیل
 رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ کبیر کہے اُٹھو بنو پاندھی، پندھ اپنا آپ مُکائیا۔ گیت گاؤ اک
 صاحب سُلطانی، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ نال رکھو پچھلی نشانی، جو دے کے گیا ماہیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اکو زندگانی، جیون
 مرن نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال پڑھو بانی، دوجا ناد نہ کھئے سُنائیا۔ جا کے ویکھو لوکات کھیل مہانی، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ جن بھگت آئے تھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ بھگت دوارے کر اکتھ، کبیر جُلاپے
 رہے سُنائیا۔ اندر وڑ کے آگے ہو کے دس، سچا حال سُنائیا۔ تینوں لہدے لہدے گئے تھک، لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈا دے پرہو
 حق، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ متھا ٹیک لکیر کڈھیئے نگ، تقدیر دے مٹائیا۔ اگوں ہس کے کہندا دھنا جٹ، میں سچ دیاں سمجھائیا۔
 پُرکھ اکال بن میرے کیسے نہ آیا وس، میں پھڑ باہوں لیا منائیا۔ ناما کہے میں دساں سچ، سچ سچ جنائیا۔ سِری بھگوان میں سیوک لیا
 رکھ، بادھی بن کے بنت بنائیا۔ کبیر کہے اُس دی کھیل اکتھ، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ سارے کھول کے ویکھو اگھ، نیتر نیتر نال ملائیا۔
 سِری بھگوان پُرکھ سمرتھ، کلجگ انت جن بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔

کبیر کہے پرہ سُن ارداس، دُوئے جوڑ میری بینتیا۔ دُور دُراڈا آیا پاس، تیرا سوہنا دھام سوہاوتتیا۔ چرن کول کراں پرنام، ویکھاں کھیل آد
 انتیا۔ میرے نال تیرے غلام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اِکو دینا سچا ور، دین دِیال سدا بخشندیا۔ بخشش کر آپ
 کرتار، ہر کرتا دِیا کمائیا۔ آکبیر ویکھ دربار، پُرکھ اکال رہیا لگائیا۔ بھگت جن رکھے نال، جن بھگتاں بھگتی آپ کمائیا۔ پُورب جنم دی
 لیکھے لائے گھال، گھال اپنی جھولی پائیا۔ رل مل سارے ویکھو میرا لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ مُردے کولوں پُچھو جیندیاں حال، جیون
 وچوں جیون دِتا بدلائیا۔ جس دا تن نہ کھادھا کال، اگتی سیو نہ کھئے کمائیا۔ غمی اندر خوشی دتی وکھال، خالص اپنا میل ملائیا۔ جن
 بھگت کہن تیری کیرپا دین دِیال، آد جُگاد توہے بن آئیا۔ ساڈھے تِن ہتھ منگ منگی رُوداس چار، اِکو چمیارا تیرے نال نظری آئیا۔
 بے در کھڑا سپس کنگال، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کر کیرپا جے چرناں وچ لئیں بہال، گھر وجے سچ ودھائیا۔ اوہ تیری سچّی
 دھرمسال، جس دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی دِیا آپ کمائیا۔ کبیر اندر آ لنگھ، شبَد
 اشارے نال جنائیا۔ نال لیاؤنا اپنا سنگ، پچھ رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے خوشیاں نال وجاؤن مردنگ، سارنگ سارنگا اِکو نام ہتھ
 رکھائیا۔ گھر ویکھیا پرکاش نوری چند، اسمانی چند بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ گرہ مندر منگل سُنن آیا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ کبیر کہے
 جن بھگتو ویکھو رام سنگھ دوارے پئی ٹھنڈ، ٹھنڈک ہر جو آپ ورتائیا۔ جس دی ٹٹی دتی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی آپے ہوئے
 سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ بھگت اٹھاراں کرن نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ تیری
 کرنی تُوں جانے کرتار، کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی گئے ہار، شاستر سمرت وید پُراں اِنجیل قرآن تیری سار کسے نہ آئیا۔ گر اوتار
 منگدے گئے دان، پیر پیغمبر آگے جھولی ڈابیا۔ اتم کہہ کے گئے نال زبان، شبَد اشارے نال جنائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نہکنک بلی
 بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ اماماں سر ہوئے امام، عدل عدالت اک کرائیا۔ دُھر سندیسہ دئے پیغام، پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ نام جنائے اِکو
 نام، ست ست سمجھائیا۔ نظری آئے دُھر دا رام، رمیا اپنی کار کمائیا۔ ویس وٹائے سچا کاہن، بنسری اِکو گیت سُنائیا۔ نانک گوبند دے
 نشان، دھرم نشانہ اک جھلائییا۔ جن بھگتاں رچھیا کرے آن، اچھیا سب دی پور وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

سد اپنی کھیل دکھائیا۔ کبیر کہے جن بھگتو ہووو تیار، تیاری اکو وار سمجھائیندا۔ سچ پٹاری جو لیاندی نال، دُھر اشارے نال سمجھائیندا۔ شبد اگتی پُھل لُو اُٹھال، پت ڈالی نظر کھئے نہ آئیندا۔ سارے بولو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جیکار، جے جیکار سُنائیندا۔ پھیر ویکھو گُرمکھ لال، رام سنگھ وڈیائیندا۔ اس دے اُتوں اک اک پُھل دیوو وار، وارتا پرہ دی بھیٹ چڑھائیندا۔ جنم پھیر نہ آوے وچ سنسار، سنساری سنگ تجائیندا۔ ایتھے ملیا آپ کرتار، آگے تہاڈے نال رلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیندا۔ بھگت اٹھاراں پُھل برساوندے نے۔ گیت پُکھ اکال گاؤندے نے۔ دھیان اکو چرن لگاؤندے نے۔ نیرن نین اکھ گھلاؤندے نے۔ سری بھگوان درشن پاؤندے نے۔ دھوڑی ٹکا مستک لاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ساچے منگ منگاؤندے نے۔ منگن منگ در کھلو، چرن دھیان لگائیا۔ پُکھ ابناسی کر موہ، مُحبّت اپنے نال جُڑائیا۔ دھن بھاگ چار پوہ، بيس بيسا خوشی دکھائیا۔ جن بھگت اندر کیتی لو، پرکاش ایکا نام پرگٹائیا۔ رائے دھرم کولوں کھوہ، اپنی گودی لیا اُٹھائیا۔ آگے کوئی نہ سکے چھوہ، شہنشاہ تیری اوٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگت اٹھاراں بولن بول، پرہ تیرا ناؤں جنائیا۔ واپوا تولیا سچا تول، ترازو اپنا نام اُٹھائیا۔ دُور دُراڈا ہو کے کول، نیرن نیرا نظری آئیا۔ دتی وڈیائی اُپر دھول، دھرنی خوشی منائیا۔ پُورب بھلیا نہ پرہ جو قول، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت جن سچ دمامہ وجاون ڈھول، تال اپنا آپ وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کبیر کہے تیری کی وڈیائی، وڈ وڈے بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی تیری سمجھ نہ آئی، سب بیٹھے دھیان لگایا۔ اپنا بھیو بیٹھوں چھپائی، وڈ شہنشاہ بے پرواہیا۔ اپنا نقطہ کیسے نہ دتا سمجھائی، آد انت نہ کیسے دکھایا۔ بھڑی کریئے حال دُبائی، اُچی کوک کوک الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ڈھولا گئے گائی، گا گانت کیسے نہ پایا۔ کلجگ اتم نرگن اپنی کھیل رچائی، روز روز کھیل ویکھ دکھایا۔ چھوٹا بالا بھیٹ چڑھائی، چڑھ چڑھ مندر ویکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا تیرا ہتھ کیسے نہ آیا۔ بھیو ابھیدا میرا انوکھا، سری بھگوان آپ جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران شبد دھار نال لکھایا پوتھا، بڈھ بودھ کر پرگٹائیا۔ بل دے بنایا جودھا، سُر پیر اکھوائیا۔ نام سُننا جنایا ہوکا، اُچی کوک کوک الایا۔ جُگ جُگ

مارگ دسیا سوکھا، رہبر راہ چلائی۔ آد انت جے کوئی لبھے سب نال کرے دھوکھا، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ چار جگ نو سو چرانوے
 چوکڑی سب نوں دسیا اکو موقع، کلجگ اتم پرہ اوے بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں پرکھے کھرا کھوٹا، گھر گھر اندر وڑ کے پھول
 پھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا آپ کھائی۔ بھگت کہن سن ارداس، عرض آرزو اک جنائیا۔ دھن بھاگ
 پوری کیتی آس، جن بھگتاں ہو سہائی۔ ایتھے وچھڑے اوتھے تیرے پاس، بن تیرے دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ چار جگ سارے کوک گئے آکھ،
 جیو جگت جہان جنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا کر کر تھکے پاٹھ، سر سروور تیرتھ تٹ نہاون نہائی۔ تیری کسے نہ لبھی ذات، تیرا نور نظر
 کسے نہ آئی۔ کلجگ انت سری بھگونت مہروان ہو کے دتی دات، دیاوان دیا کھائی۔ میں اٹھ کے ساریاں دیواں آکھ، سچ سُنو جن بھگت
 میرے بھائی۔ اکو پُرکھ اکال جو جگ جگ پُچھے وات، واسطہ اپنے نال رکھائی۔ اکو پروردگار رسول پاک، پاکیزہ روپ نظری آئی۔ اکو ناد
 اکو دھن راگ اکو شبد سُنائے بانگ، کلمہ کلام سانتک ست اک درڑائی۔ اکو محبوب سچ امام، اکو عروج اچ نشان، اکو محفوظ دو
 جہان، چاروں گنٹ نظر کسے نہ آئی۔ میں درشن کیتا آن، پایا پرم پُرکھ سلطان، حرص مٹی جیو جہان، جگت لیکھا رہیا نہ رائیا۔ اُپر
 چڑھ ویکھیا مکان، گڑھ بنک چھٹا شیطان، ڈنکا وچا اک مہان، ٹونہی ٹوں راگ الائی۔ سو پُرکھ سلطان جن بھگتاں ملیا آن، جس دی
 کسے نہ آئے پہچان، انتر اتم سمجھ کھئے نہ پائی۔ مُلا شیخ مسائق صوفی سارے کرو سلام، علیکم اکو اک وکھائی۔ پیر پیغمبران دے پیغام،
 کلمہ اپنا آپ پڑھائی۔ چار جگ جس دا نام، تحریری بنیا رہیا اشٹام، نانک نرگن مہر لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سو گرمکھ رہیا ترائی۔ بھگت کہن کیہڑا گرمکھ، جس ملے مان وڈیائی۔ کبیر کہے اوہ ویکھو پرہ گودی رہیا چک، بھڑ
 باہوں گلے لگائی۔ بھگت کہن اسیں ہوئے خوش، سری بھگوان اچرج کھیل رچائی۔ جنم جنم دی مٹی بھکھ، کرم کرم دا روگ مٹائی۔ اسیں
 کہندے رہے صرف اسیں پرہ دے پُت، دوجا نظر کھئے نہ آئی۔ ساڈیاں سُن کے بیٹھا رہیا چپ، اگوں بول نہ کھئے سُنائی۔ چپ کیتا
 سچکھنڈ دواہیوں آیا اٹھ، لوکھات پھیرا پائی۔ اوہ ساتھوں چنگے جنہاں لیا پُچھ، بن بھگتیوں بھگت بنائی۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھپ، ساچا
 چند اک چمکائی۔ تنہاں گرمکھاں اگلا پچھلا لیکھا گیا چھٹ، چھٹی وست پرائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان جن بھگت بھڑ کے گٹ، کہے

تیری میری ہونے گڑمائی۔ تیرے میرے وچ نہیں کوئی پھٹ، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ جنم مرن دا پینڈا گیا مک، لکھ چوراسی گیڑ نہ کھن رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ کبیر کہے تیرا درشن پیکھ، پرہہ وجی اک ودھائی۔ گھر ساچے لیا ویکھ، جن بھگتاں دے ترائیا۔ پچھلی میٹنہارا ریکھ، آگے اپنی بنت بنائی۔ دھن بھاگ تُوں کوچھیاں کلپیاں دسیا ہیٹ، بن بتکاری ہوئیں سہائی۔ سری بھگوان سانوں اوسے تھان دے بھیج، جس دواویوں لیا منگائی۔ جا کے مانئے تیری پچھلی سیج، گھر ساچے خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، مہر نظر اٹھائی۔ کبیر جلاہے لے پریم پرساد، جن بھگتاں نال ورتائی۔ پریم پُرکھ کول ایہو داد، جیہڑی ہتھ کیسے نہ آئی۔ جس دا رسنا جہوا کوئی چکھ نہ سکے سواد، رس سمجھ کوئی نہ پائی۔ ایہو کریا آد جگاد، جن بھگتاں اُتے کھائی۔ کلجگ انت سُن فریاد، فیصلہ اکو وار سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ جن بھگت کہن سوہی بستی، ہر بسمل روپ نظری آئی۔ جس دی اُچ آگم اتھاہ ہستی، سو ہست کپٹاں وچ ڈیرہ لائی۔ کلجگ جیواں جگت ویکھ ارتھی، دیوے لوچن نیر وبائی۔ جن بھگتاں پرہہ پوری کیتی بھکتی، جنہاں بھگت در بلائی۔ خوشی ہووے وڈ عرش عرشی، عرشی پریم بے پرواہیا۔ دھر دا کھیل ناٹک نہیں فرضی، کوڑی کریا نہ کھن وڈیائی۔ تن کپڑ سینویں بن کے درزی، سوئی تند ڈور آپ بندھائی۔ جن بھگتاں نال رلا کے اپنی مرضی، مرض جیون مرن دی دتی گوائیا۔ صاحب ستگر مقروض بن قرضی، قرضہ پچھلا ادا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سد وڈیائی۔ کبیر کہے پرہہ سانوں تور، ثرت اپنا حکم جنائی۔ پریم پریتی کھچ ڈور، بن تندى تند بلائی۔ دُور ڈراڈے آئے دوڑ، تیرا پندھ مُکائی۔ آگے ویکھیا آ کے براہمن گوڑ، جس دی ذات پات سمجھ سکے کوئی نہ رائی۔ اپنیاں بھگتاں رسیا بہڑ، بہڑی بہڑی کرے لوکائی۔ کر کریا لا کے دے اوہ پوڑ، جس دا ڈنڈا ہتھ کیسے نہ آئی۔ کبیر کہے میں چار کُنٹ دہ دشا نو نو چار ویکھیا کر کے غور، نج نیتر دھیان لگائی۔ اکو بالا نڈھا نظری آیا تیرا چھوہر، گرمکھ سچا آسن لائی۔ سرشٹ سبائی دسی ٹھگ چور، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ کریا کر سانوں خوشیاں نال موڑ، حکم اپنا سچ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائی۔ جن بھگتاں دیا کماؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ مہروان حکم

سُناؤندا اے۔ اشارے نال آپ جناؤندا اے۔ رام سِنگھ اک وکھاؤندا اے۔ جس دا پورن کیتا کام، بھگتاں در منگاؤندا اے۔ سارے لے کے جاؤ پیغام، سِری بھگوان آپ سمجھاؤندا اے۔ چرن دھوڑی کر کے جاؤ اشنان، سروور اکو اک نھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت آپ وڈیاؤندا اے۔ جن بھگت چرن سروور نھاؤندے نے۔ پُرکھ اکال گیت گاؤندے نے۔ دین دِیال اک دھیاؤندے نے۔ اک دوجے دے چلن نال نال، سوہنی بنت بناؤندے نے۔ سچ دوارا ویکھ دھرمسال، دھرم نشان اٹھاؤندے نے۔ جس ساڈی کیتی پرتپال، سو پرتپالک ویکھ وکھاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا منگ منگاؤندے نے۔ جن بھگت پنڈھ مکایا اے۔ سچ دوارے ڈیرہ لایا اے۔ نر نرنکارا ویکھ وکھایا اے۔ ست سروپ وچ سمایا اے۔ روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھایا اے۔ مُچھ داہڑی کیس نہ کھئے، سِیس جگدیش نہ کھئے مُندایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا مارگ اک درسایا اے۔ پرہ ساچے مارگ جاواں گے۔ دین دِیال تینوں دھیاواں گے۔ جن بھگتاں آکھ سُناواں گے۔ دھر دی سچّی بات پرگٹاواں گے۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، اکو تیری اوٹ تکاواں گے۔ تڈھ بن وسے نہ کوئی پاس، ناتا جگت جہان جُھڈاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا دھر دا ور، رل مل تیرا حُکم سُناواں گے۔ تیرا حُکم سچ جناؤنا ایں۔ لاڑی موٹ آپ سمجھاؤنا ایں۔ چتر گیت آپ اٹھاؤنا ایں۔ رائے دھرم نین کھلاؤنا ایں۔ تیرا لکھیا لیکھ وکھاؤنا ایں۔ آگلا پچھلا بھیت کھلاؤنا ایں۔ جنہاں صاحب ستگر کرے ہیت، تنہاں نیڑ تْساں کدے نہ آؤنا ایں۔ پُرکھ اکال دی سچّی کھیڈ، دو جہان بھو کیسے نہ پاؤنا ایں۔ جن بھگت پہلوں لئے بھیج، پچھ اپنا پھیرا پاؤنا ایں۔ گرمکھاں اندر وڑ کے مانے سیج، سچ سِنگھاسن ڈیرہ لاؤنا ایں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتاؤنا ایں۔ کبیر کہے میں دو جہاناں دس کے جاواں گا۔ غافل کوئی نہ رہے، آلس سب دی میٹ مٹاواں گا۔ پاگل کوئی نہ کہے، سُرتی سُرت سرب کھلاواں گا۔ عادل پُرکھ اکال اکو رہے، دوجی عدالت نہ کوئی وڈیاواں گا۔ جو پرہ دی سرنی ڈھے، تنہاں اپنے نال رلاواں گا۔ جو پرہ دی چرنی ہے، تنہاں بھگتاں روپ وکھاواں گا۔ جو ہر دا بھانا سہے، تنہاں سب کُچھ بھیت چڑھاواں گا۔ جو ہر سِنگت وچ کہے، میں ہر سِنگت روپ پُرکھ اکال ویکھ وکھاواں گا۔ تِس دا کایا ماٹی بُرج کدے نہ ڈھے،

رائے دھرم نہ ہتھ پھڑاواں گا۔ سو گرمکھ پرہہ دی گودی ہے، جگت جہان پار کراواں گا۔ نہ جنے نہ ہووے لے، آون جاون گیڑ چکواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھاواں گا۔ ساچی کرنی اک کھاویگا۔ پرہہ اپنے رنگ رنگاویگا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی ویکھ وکھاویگا۔ کرم کرم دا کٹ کے ننگ، اوڈھن بھوشن پردہ اکو پاوایگا۔ ناتا توڑ بھیکھ پکھنڈ، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ لیکھا جان دُہاگن رنڈ، کنت سہاگ میل ملاویگا۔ جنہاں گرمکھاں سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان گایا چھند، تنہاں اتم اپنی جوت ملاواں گا۔ سچکھنڈ دا سچ انند، انند اکو اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے مندر سچ بہاواں گا۔ کبیر جُلاہا سچ جناؤندا اے۔ اُچی کوک اکھ الاؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ ویکھو میرا تانا پیٹا ساچی تند، ڈور گنڈھاؤندا اے۔ خوشی کر کے بند بند، بندگی اپنی اک سمجھاؤندا اے۔ سچ پریتی چاڑھ چند، کایا ماٹی تن رُشناؤندا اے۔ سرِشٹ سبائی ویکھ ہنگ، برہم اپنا بھيو کھلاؤندا اے۔ شاہ پاتشاہ سورا سرینگ، صاحب ستگر کھیل رچاؤندا اے۔ کلجگ انت جن بھگتاں پوری کرے منگ، بن منگیان دات ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈبڈے پاہن آپ تراؤندا اے۔ ڈبڈے پاہن تارے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کرے پریم بن ماٹی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ جن بھگتاں پوجا کرے آپ پاٹھ، پاٹھشالا گرمکھ کایا رہیا بنائیا۔ اندر وڑ کے جوڑے نات، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ درس دیوے ساکھیات، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ راتیں سٹیاں جو جائے آکھ، دے جاگدیاں پور کرائیا۔ ایہو پرہو دی اگتی بات، جیہڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو منگدے گئے دات، انہو تیرا نور نظری آئیا۔ من واسنا گھر رہے نہ نار کمذات، گرمت بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جدھر ویکھیئے کھول تاک، پرہہ ٹونہی نظری آئیا۔ بن تیرے دوجا دے نہ کوئی ساتھ، ساتھ سگلا انت جان چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی جگت ناتا، اگے کم کیسے نہ آئیا۔ جنہاں ملیا پُرکھ بدھاتا، تنہاں سدا سدا سد وجدی رہے ودھائیا۔ پچھوں سرِشٹ سبائی اہنن دی گائے گاتھا، جنہاں پرہہ درشن کیتا چائیں چائیا۔ مندر مسجد ٹھا کر دوارے مسیت شودوالے ٹیکن ماتھا، مستک اٹاں نال رگڑائیا۔ جے ویکھن سب دے خالی ہاتھا، ہتھ وچ نظر نہ کچھ رکھائیا۔ جنہاں اُپر پُرکھ اکال ستگر ہو کے تٹھا، تنہاں رُٹھیاں لے ملائیا۔

اُہناں رائے دھرم نہ ٹنکے پُٹھا، کنبھی نرک نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگا جُگتر جن بھگتاں پریم پریتی بھکھا، دوجی ترسنا ترکھا نہ کھئے رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرُمکھ گرِسکھ ہرجن ہر بھگت اتم سریشٹ وشدیش بنائے سُچا، وشن برہما شو گنپت گنیش دیوت سر سس جھکائیا۔

★ ۵ پوہ ۲۰۲۰ یکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فرورپڑ ★

بھگت پیاس بھگوان سیک، گرُمکھ دھیان لگائیندا۔ دوہاں میت سدا انڈٹھ، جگت جگ بھيو کھئے نہ پائیندا۔ صاحب ستگر گرُمکھاں کایا مندر سے وچ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ نرگن ہو کے کرے بت، سرگن اپنا میل ملائیندا۔ کروٹ لے بدلانے پٹھ، ستمکھ اپنا درس کرائیندا۔ جگت واسنا کوڑی جت، سچ پریت اک درڑائیندا۔ کھیلے کھیل نت نوت، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔ مہروان ہو پائے بھکھ، بھچھیا جھولی نام بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کھیل کھلائیندا۔ بھگت وچولا شبد گردیو، ہر سوامی وڈ وڈیائیا۔ آد جُگاد سدا نہکیو، نہچل بیٹھا آسن لائیا۔ الکھ آگوچر اگم ابھیو، بھيو رسیا درسائیا۔ ساچا رس امرت میو، سُکھ ساگر روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت پیار نام سُگندھی، ست واسنا وچ ٹکائیندا۔ دُور ڈراڈا بن سنبندھی، صاحب ستگر ناتا جوڑ جوڑائیندا۔ کوڑی واسنا کڈھ گندی، امرت رس رس چکھائیندا۔ گھر وکھائے من مت بُدھ اندھی، اتم پرما تم پردہ لاپندا۔ راگ سنائے دھر دا چھندی، انحد نادی ناد سنائیندا۔ ناتا توڑ خانہ بندی، محل اٹل اک بھائیندا۔ لیکھا رہے نہ بھیکھ پکھنڈی، سچ سچ میل ملائیندا۔ دیونہارا اک اندی، اند آتم وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت سجن بھگوان پیار، پریتی پاربرہم جنائیا۔ جگ چوڑی ویکھے چار، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھول کواڑ، پُری لوء پردہ دئے اٹھائیا۔ سنت سہیلے لہے یار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جنم کرم دا روگ نوار، سنجوگ

اپنے نال کرائیا۔ چوگ چُکائے امرت دھار، ترسنا بھکھ گوائیا۔ شبد سُنائے اک دھنکار، انراگی راگ الاٹیا۔ جوت نرنجن کر اُجیار، آد نرنجن کرے رُسنائیا۔ محل اٹل ٹھانڈا دربار، گھر گھر وچ دئے وکھائیا۔ سیج سُنجنی میت مُرار، انتر آتم نظری آٹیا۔ شاہو بھوپ وڈ سِکدار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں میلا اک دوار، گھر سچّا اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلا وڈ وڈیائیا۔ بھگت سہیلا صاحب سُلطانا، ست ستوادى ہر اکھوائیندا۔ ست سرُپی بٹھے گانا، مؤلی تند نہ کھئے وکھائیندا۔ آتم انتر سچ ترانہ، بن تریا راگ سُنائیندا۔ کر پرکاش کوٹن بھانا، نرمل نوری جوت جگائیندا۔ بودھ اکادھی اکو گانا، بن رسنا جہوا سُنائیندا۔ نرگن سرگن کر پروانہ، آپ اپنے رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت سہیلا دیا کھائیندا۔ بھگت سہیلا پرہہ ٹھاکر سوامی، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے انترجامی، بے پہچان کھیل کرائیا۔ یودھا سورپیر وڈ سُلطانی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جُگ چوکرئی لکھے کہانی، جس سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی ورو لے پانی، جس امرت جام پیائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ اکو بولے دھر دی بانی، سچ تیرا راگ الاٹیا۔ لیکھا جُکے چارے کہانی، چوتھے جُگ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، سری بھگوان بھيو کھلاٹیا۔ بھگت بھگوان میلا نت، جُگ جُگ کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن دھر دا ہت، لوکھات ویکھ وکھائیندا۔ لیکھے لا کایا رت، پنج تہ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ در دواویوں پائے بھکھ، بھچھیا اپنی اک ورتائیندا۔ پورب لیکھا پہلوں لکھ، آگے مارگ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت سہیلا کھیل وکھائیندا۔ بھگت سہیلا صاحب گنوت، گنکار وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جان جیو جنت، چارے کہانی ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بنائے بنت، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ سو گرمکھ بھوئے سنت، جس ملے بے پرواہیا۔ تِس دا لیکھا لکھ نہ سکے کوئی انک، شاستر سمتر وید پُران دین دُہائیا۔ سو بھگت بھگوان دا اکو گائے منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ تِس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت، شیخ مسائق نظر کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان اک دروازہ، گرہ مندر اک سہائیندا۔ آد جُگاد غریب نوازا، غریب نانے گلے لگائیندا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر مارے واجاں، سوئی سرتی شبد جگائیندا۔ بھوپت بھوپ بن راجن راجا،

شہنشاہ شاہ آپ اکھوائیندا۔ گھر وچ گھر رچ کے کاجا، گرہ گرہ اپنا رنگ وکھائیندا۔ سنت سُہیلا پھرے بہاجا، پاندھی اپنا پندھ مُکائیندا۔ کلجگ اتم رکھے لاجا، لاجونت دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن کھیڑا اک سُہائیندا۔ بھگت کھیڑا کھول کھیڑکی، کُنڈا اپنی ہتھیں لائیندا۔ کھیل کرے ساچی پرتی، پیا پریم دیا کمائیندا۔ ٹٹی جوڑے پریت چرکی، چریں وچھنے میل ملائیندا۔ چرن کول اکو پرتی، من واسنا ڈیرہ ڈھائیندا۔ دیوے درس ساچا درسی، آدرش اپنا اک وکھائیندا۔ کھیلے کھیل عرشی فرشی، لوک پرلوک سوہا پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھان بن اکھرا پرچی، ساچا منتر آپ درڑائیندا۔ سری بھگوان شبدی شبد وڈ وڈا چرچی، چرچا چار جگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ پار لنگھاونہارا پرہہ ایک، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ جگ چوڑکی جس دی ٹیک، گر اوتار دھیان لگائیا۔ نرگن سرگن جس دا بھیکھ، کایا چولا سوہا پائیا۔ دو جہان جس دی کھید، برہمنڈ کھنڈ ناچ نچائیا۔ جن بھگتاں اندر جس دا بھیت، راز اپنا بیٹھا چھپائیا۔ سو پُرکھ اکال کرے ہیت، دین دیاں بوئے سہائیا۔ ہرجن میلا اچن اچیت، وار تھت نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر لوچن بھگت بھگوان نین لین پیکھ، نین اپنا رنگ رنگائیا۔ دوہاں میلا وار ایک، دوجی وار نہ ہوئے جدائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے سد رکھے چھایا ہیٹھ، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ★

نام خُماری دتی رنگ، شبد راگ شنوائیا۔ گرمکھ سیج اتم پلنگ، محل اٹل سُہائیا۔ دئی دویت بھرمان کندھ، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ گیت اگئی دھر دا چھند، سچ سلوک سمجھائیا۔ سچ دوارے اگئی اند، رس امرت مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سُہیلا سچا ماہیا۔ اتم دھن ناد شبد سر تال، تلواڑا اکو اک وجائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا ماٹی کھال، ناڑ بہتر تن رباب وکھائیا۔ جوتی دیک دیا سچ پرکاشی بال، پرکاش اکو اک دھرائیا۔ پون سواسی لیکھے لا سواس، پون پوناں راہ جنائیا۔ جگ جنم دی

پوری کر کر آس، کرنی کرتا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نام خُماری دُھر دا رس، ہر سَتگر آپ پرگٹائیندا۔ گہر گمبہر صاحب سلطان ہو کے وس، بے پہچان کھیل کرائیندا۔ وست امولک دے دے ہتھ، گہر ساچا ہتھ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میتا ٹھاندا سیتا رس ایکا دھار وٹائیندا۔ رس دھار امیوں امرت، بوند سواتی آپ چوائیا۔ لیکھا چھوڑ سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ نام کسوٹی گُرمکھ پرکھ، سچ کٹھالی ایکا پائیا۔ قیمت کرتا پائے لائے نہ کوئی دھڑت، کنڈے ترازو تول نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نام خُماری دیوے گہر ایک، گرہ مندر خوشی وکھائیندا۔ پُرکھ سلطان کرنہارا بُدھ بیک، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ جنم جنم دا لیکھا ویکھ، کرم کرم دا بھيو مڪائیندا۔ سچ دوار وکھائے اپنا دیس، گہر اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ نام خُماری کایا بنک، ٹیڈھی دھار نہ کھئے جنائیا۔ سو گُرمکھ جانے دُھر دا سنت، صاحب سَتگر جس اپنا بھيو کھلائییا۔ ہر نام سمجھائے دُھر دا منت، منتر اکو اک درڑائیا۔ میل ملاوا نر نرائن کنت، نار سہنجی سیج سوبھا پائیا۔ رنگ رنگیلا چاڑھے رنگ بسنت، رنگن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ نام رنگ رنگ امولا، سو سَتگر آپ رنگائیا۔ رنگنہارا کایا چولا، تن ماٹی ویکھ وکھائیا۔ بھيو چُکا پردہ اوہلا، رنگن سرگن سرگن رنگن اکو نظری آئییا۔ نام سندیس دُھر دا ڈھولا، ساچا راگ الائییا۔ شبدا اکھی اکو سوہلا، سو پُرکھ نرنجن گائییا۔ پروردگار بن کے مؤلا، آپ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نام رنگن اک چڑھائییا۔ نام رنگن سَتگر خُماری، پریتیوان اکو وار جنائیندا۔ آتم پرما تم دُھر دی یاری، سو صاحب اپنے نال نبھائیندا۔ خالق خلق کھیل کرے نیاری، خالص گُرمکھ آپ اٹھائیندا۔ چرن کول کول چرن دے سہاری، سہائک نائک سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ در دروازہ کھول باری، کھڑکی تاکی کُنڈا آپے لائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی بن تیل باقی کر اُجیاری، گہر مندر آپ سہائیندا۔ جگ مگ جوت جگ نرنکاری، پون ہلارا نہ کھئے لگائیندا۔ ٹوں ویکھے وگسے ویکھنہاری، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے وسن سچ دواری، در گہر ساچا سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنے گہر وسائیندا۔ نام خُماری بھگت سہیلا، بھگون

بھاؤ بھکتی اپنے لیکھے لائیا۔ آد جگاد اک اکیلا، جگا جگنتر ویکھ وکھائیا۔ آد وچھڑی اتم میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ شبدی گرو ناد دھن چیلا، گھر منگلاچار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ نام خُماری گہر گمبھیر، سو ستگر آپ کرائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑا خیر، بے نظیر درس دکھائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ لکیر، اکھسر اکو نام سمجھائیندا۔ جگت ناتا توڑ زنجیر، شرع اپنی وچ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ تدبیر، مارگ اکو اک لگائیندا۔ نام خُماری مارگ ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ نرگن سرگن لے پیکھ، نیج نیتز نظری آئیا۔ پتا پوت بنے بیت، گود سہنجنی سوہا پائیا۔ رت بسنتی مولے چیت، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ بھکت بھگوان مل کے کھیلے کھیڈ، وڈ کھلاڑی پھیرا پائیا۔ شبد سندیسہ اکو بھیج، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، نر نرائن کرے رُشنائیا۔ دھن بھاگ پاربرہم پت پرمیشور گہر آتم پرماٹم پھولن سہائے سہنجنی سیج، سوہاونت اپنا آسن لائیا۔ تیس صاحب ٹھا کر آگے کوئی نہ چلے پیش، جو پیشتر اپنا حکم منائیا۔ وشن برہما شو آدک سرب کرن آدیس، سارے بیٹھے سیس نوائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں رہیا ویکھ، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ سدا سدا سد رکھے چھایا ہیٹھ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھاں اندر وڑ کے دیوے بہیت، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔

★ ۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ تے پنڈ رڑکا کلان ضلع جالندھر ★

ویکھو کھیل نر ہر دا، ہردے ہاردک دئے ودھائیا۔ نرگن روپ جوتی دھردا، اجوئی رہت وڈیائیا۔ اچرج کھیل اگنی کردا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ آد جگاد لیکھا جان چوٹی جڑ دا، مدھ اپنا پردہ لاپیا۔ جگا جگنت سری بھگونت جن بھگتاں کولوں ڈردا، بھے اپنا آپ رکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کردا، کرنی اپنی آپ پرگٹائیا۔ گرمیز پچھے نہ لچھمن کھڑدا، لاش نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہو وڈیائی جو بے سمجھوں کردا، کوئی سمجھ سوچ سکے نہ رائیا۔ سمت اُنی لیکھا لیکھ کوئی نہ پڑدہ، جو لیکھ کے گیا سمجھائیا۔ ہر کا منتر بن ہر کرپا کیسے نہ پُھردا، فُرنے وچ سرب لوکائیا۔ مُرشد مُرید ہون نہ دیوے مُردا، مُشکل آپ حل کرائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بیڑا ویکھے زُڑھدا، پھڑ باہوں لے

ترائیا۔ ایہو کھیل پُرکھ اکال سَتگر دا، سَتیاں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دھارا اٹھ دس دئے سمجھائیا۔
 پُرکھ اکال تیرا دربارا، سچ سَت اِکو نظری آئیندا۔ دین دِیال تیرا پَسارا، جُگ چوکرِی کھیل کھلائیندا۔ پُرکھ اکال تیرا وِبارا، دو جہاناں ونڈ
 ونڈائیندا۔ صاحبِ سُلطان تیرا سہارا، نرگن سرگن اوٹ تکائیندا۔ پرِم پُرکھ تیرا پیارا، پرِتم بھل کدے نہ جائیندا۔ نِت نوت ٹھانڈا دربارا،
 اِک اِکلا آپ سہائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ وچھڑے تیتھوں یارا، سگلا سنگ تیرا نظری آئیندا۔ کوٹن کوٹ جنم جگ جوئے ہارا،
 لیکھا لیکھے کوئی نہ پائیندا۔ پھر پھر جوئی تھگا وارو وارا، اگنی گربھ تت جلائیندا۔ سچ نہ ملیا کوئی دوارا، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔
 وِس وٹاؤندا رہیا پُرکھ نارا، ناری پُرکھ کار کمائیندا۔ بندا رہیا جگت ونجارا، کھتری براہمن شوڈر ویش ہٹ چلائیندا۔ بندا رہیا درویش
 بھکھارا، جگت مایا منگ منگائیندا۔ گاؤندا رہیا سرِشٹی نعرہ، رسنا جہوا بئی دند لائیندا۔ وساؤندا رہیا گھر مٹی اٹاں گارا، سچ محل نہ
 کھئے سہائیندا۔ وکھاؤندا رہیا پُتران دھیان نال اِشارہ، ساچا ناتا نہ کھئے جُڑائیندا۔ جناؤندا رہیا اپنا بل وچ سنسارا، تیرا بھيو کھئے نہ پائیندا۔
 تجاؤندا رہیا راج بھاگ وڈ دربارا، گھر تیرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سیو کماؤندا رہیا بن چاکر خاک گوارا، ساچی مت نہ کھئے سمجھائیندا۔ لبھدا
 رہیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ساچے مندر گنڈا کوئی نہ لائیندا۔ ناتا جوڑدا رہیا اپر اپارا، تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ تیرے دوارے جگائی الکھ، الکھ الکھنے تیری اوٹ تکائیا۔ جن
 بھگتاں کرے سدا پکھ، نِت نوت ویکھ وکھائیا۔ ساچا مارگ اِکو دس، عاشق معشوقِ عشق اِکو اِک کرائیا۔ صِفت صلاحی لیکھت
 حرُوف، بیان حلفیہ جگت لکھائیا۔ آد جگاد رے مصرُوف، بن سیوک کار کمائیا۔ ویکھ وکھائے دِشا کوٹ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ تیرے آس در، دردی درد ونڈائیا۔ اِکو بھو آوے
 ڈر، بھیانک دھار وکھائیا۔ تیری پرِم پریتی اندر رہیا مر، مرنا تیری جھولی پائیا۔ ساچی ریتی جگت دھر، دھرنی دھرت دھول ملے
 وڈیائیا۔ ساچی کِرپا آپ کر، کِرپاندھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینی مان وڈیائیا۔ دے مان سِری
 بھگونت، در تیرے آس رکھائیا۔ بلہاری صاحبِ ساچے کنت، بے انت تیری شہنشاہیا۔ بھوں بھکھاری در ٹھانڈے منگت، بھکھیا بھچھیا

اِکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ مہر نظر کر ویکھ کھیل عاشق معشوق، مشورہ ساڈے
 نال کرائیا۔ ساڈا حق رکھ محفوظ، مُفلس ہو کے رہے جنائیا۔ تیرے پریم دی سچ حدود، لنگھ کے ویکھئے چائیں چائیا۔ اُچ محل تیرا
 عروُج، بن پریم پریتی نظر کیسے نہ آئیا۔ عاشق معشوق دوہاں دا اِکو منز لے مقصود، مقام اِکو اک سمجھائیا۔ تیری دُعا تیرا ہزارا درود، تیرا
 اِسم اعظم اِکو ویکھ وکھائیا۔ تیرا ناؤں نہ بیٹے نیست و نابود، آد جگاد تیری شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا
 سچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ پروردگار سُن متر میت، تیری بنت جنائیا۔ بھگتاں نال کرے پریت، آپ اپنا نام پرگٹائیا۔ تیرا نشانہ دسیئے
 ٹھیک، مانس مانس اپنا سنگ نبھائیا۔ عاشق معشوق دوہاں اک توفیق، توحفہ تیرا نام اپنی جھولی پائیا۔ اک دوجے نوں مل کے پریم پیار
 دی کرن حدیث، تیرا کلمہ نہ کھئے پڑھائیا۔ بن قلم شاہی کھچن لیک، لاکیر اپنے انتر آتم لائیا۔ ایہو پریتی دُھر دی ٹھیک، جس نوں کوئی
 ویکھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ اتیت تیری سرنائیا۔ عاشق معشوق دوویں کہن،
 اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ویکھ پرہو ساڈا ساک سجن سین، سنبندھی اِکو نظری آئیا۔ ناتا تٹا بھائی بہین، مات پت نہ کھئے ودھائیا۔ دوویں
 اک دوجے پچھے جگت طعنے سہن، دُکھ درد اپنے سر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، تُدھ بن
 دوجا بیٹے نہ کھئے سہائیا۔ نہ کھئے سہائک دے دوجا، تیجا نظر کھئے نہ آئیا۔ چوتھے گھر تیرا پریم پتیجا، پنچم وجے سچ ودھائیا۔ اٹھ ویکھ
 لنگھ اندر دلیرا، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ تیری پریم پریتی اندر تن من بھیجا، سیتل دھار اک وکھائیا۔ عاشق معشوق دوہاں دا اِکو گلشن اِکو
 باغیچہ، پُھل اِکو اک مہکائیا۔ تُدھ بن کوئی نہ کرے ساچی ریحھا، جوڑی جوڑ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد دیونہار ودھائیا۔ سُن کے ناؤں ہر جو، پُھل اپنی خوشی جنائیا۔ عاشق معشوق میری گل، بھگت بھگوان ملے ودھائیا۔ ساچے کنڈے
 جان تُل، ترازو اِکو دے وکھائیا۔ سچ دوارا جائے کھل، پریم اِکو نظری آئیا۔ لوکات جگت مایا وچ نہ جائے پُھل، جس پریم ریتی اِکو نظری
 آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ معشوق عاشق، آد جگاد
 آپ جنائیندا۔ جگت ویکھو لگی آتش، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ سرِشٹ سبائی ہوئی تامس، ست سرُوپ نہ کھئے سہائیندا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو پھل بھگت بھگوان نظری آئیندا۔ پریم پریتی اُچیا پھل، پھلواری آپ مہکائیا۔ سیری بھگوان جن بھگتاں کہا آد انت اکو پاواں مل، قیمت دو جے ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ وڈیائی دیواں ساچی گل، گلونت بن کے ہواں سہائیا۔ آد جگاد کدے نہ جاواں پھل، اہل اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ عاشق معشوق سُن کے بول، تن ماٹی خوشی منائیا۔ صاحب سنگر وسے کول، دین دیال سدا سہائیا۔ اسپں ربیئے مات اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ پریم پریتی لئیے گھول، گھولی گھول گھمائیا۔ انتر انتر پڑدے لئیے بھول، دوت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، عاشقان عشق حقیقی مجازی وچوں باہر کڈھائیا۔ عشق حقیقی دسے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ صوفی بن کے لبھو باپ، پڑدے دئی دوت چکائیندا۔ سچ پریتی کوئی نہ سمجھو پاپ، پت پت پت آپ سمجھائیندا۔ رُوح بُت دوویں پاک، پاکیزہ اکو گھر وکھائیندا۔ آگے لیکھا نہ کھئے حساب، لہنا دینا مول چکائیندا۔ پورب کر آپ بے باق، بہتر اپنی کار کھائیندا۔ دھر دی مار اندر آواز، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ عاشق معشوق مُشکل اوہ راز، بن رہبر ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کی ہویا جے چھڈیا راج، سیس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ اندر پریم پریتی پیو آب، حیاتی حیاتی وچوں بدلائیندا۔ پردہ چک اک نقاب، نقاب پوش نردوش آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیار اندر رکھ پیار، ایتھ اونھ کھیل سنسار، دو جہاناں کار آپ کھائیندا۔ دو جہاناں کر کے ونڈ، ہر اپنی کھیل رچائیا۔ پریم پریتی دھر دی گنڈھ، ساچے تند بندھائیا۔ دئی دوتی ڈھاہ کندھ، مارگ اک سمجھائیا۔ ٹونہی ٹونہی گاؤنا چھند، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ دوہاں وچولا اک بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ جگت دھارا ویکھ کندھ، کنڈھا اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کایا گاگر دئے وڈیائیا۔ کایا گاگر ماٹی کچ، لوکات تت جنائیا۔ جس انتر پریم پریتی گئی رچ، رچنا ویکھ وکھائیا۔ سو کر کے ویکھے سچ، جنہاں سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، کنڈھا اکو اک وکھائیا۔ عاشق باطن بات سُجھی، سمجھ سمجھ وچوں اُچائیا۔ معشوق رمز رکھ گجھی، جگت جہان نہ کھئے درسائیا۔ پرہ دی دھار کیسے نہ بُجھی، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جگت وچھوڑے سنسار پوائی جھگی، پار کنارہ اک درسائیا۔ برہوں اندر سوہنی ڈبی، نیتر نیر وائیا۔ کچے نال کچی

ہوئی بُدھی، کچّا تن گئی مٹائیا۔ مہیوال دُور دُراڈا پریم پریتی اندر پاوے لڈی، خوشیاں حال سُنائیا۔ کون ویلا بھاگ لگے میری سُدھی،
 سُدھ اپنی اک اُپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دے وڈیائی ہر کرتار، نیتز اکھ کھلائیندا۔ اُٹھ یار
 ویکھ پیار، در دیدار وکھائیندا۔ گلشن پُھل نہ کھئے بہار، کلی کلی نہ کھئے مہکائیندا۔ پنکھڑی رووے زارو زار، پتّ ڈالی نظر کھئے نہ آئیندا۔
 جس پُھل دی منگے تُوں بہار، سو پُھل خزاں رُوپ وٹائیندا۔ اُچی کوک کرے پُکار، تُوںہی تُوںہی راگ الاّیندا۔ نال اشارے لیا اُٹھال،
 بے مثال کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنا حُکم ورتائیندا۔ مہیوال ویکھ خوشنُودی،
 خوشنُما نظر کچھ نہ آئیا۔ سُکی ہوئی سر تون ڈوڈی، تن ہرا نہ کھئے کرائیا۔ میری پریم پریتی ہوئی بوڈی، سیس چوٹی نظر نہ کھئے وکھائیا۔
 جس پریم پیار دی میں پڑھدا رہیا پوتھی، سو ورقہ ورقہ دتا اُٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، انتر انتر اک آواز جنائیا۔
 انتر آئی اک آواز، کوک کوک سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ اپنا راج، شہنشاہ تیری رعیت دئے دُہائیا۔ جس دے پچھے چھڈیا گھر دا کاج، سو کاج تیرا
 کر کے اپنا مُکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، جگت وچھوڑا دے مُکائیا۔ سنی آواز اِکو دُھن،
 پنج تت لئے انگڑائیا۔ ایہہ سِریلی سوہنی سُر، دُوچی تار نہ کیسے بلائیا۔ جلدھارا ویکھاں چھان پُن، لہر لہر کھوج کھوجائیا۔ بھئے سہنجنا
 ویلا ملے ہُن، اپنا رُوپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، وابوا تیری وڈ وڈیائیا۔ مہیوال اندر
 سوچ، رسنا کہن کچھ نہ پائیا۔ اشارہ ہویا ایہہ پرہ دی مَوج، عاشق معشوق دوباں کھیل کرائیا۔ جگت وچھوڑے دوباں کوئی نہ سکے
 پہنچ، پیار پیار ناتا رہیا چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دتا سچّا ور، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ ویکھ
 وچھوڑا آیا ویراگ، جھگی کندھے دئے دُہائیا۔ جہدے پچھے کیتا تیاگ، سو مینوں تیاگ پلا گیا چھڈائیا۔ جس دے پچھے چھڈیا راج، سو
 رعیت نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں بُجھیا چراغ، دِپک نور نہ کھئے رُسنائیا۔ جس دے ہتھ پھڑائی اپنی واگ، سو واگاں گیا بھوئیا۔
 کِس تُوں ملان آج، مِتر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان خوشی ہو کے ماری اک آواز، دُھر سندیس سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو بھيد رہیا کھلائیا۔ آئی آواز شبد ترانہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ مہیوال ویکھ سِری بھگوانا، جو آد

جُگاد سنگ نبھائیندا۔ عاشق معشوق دوہاں بٹھے گانا، اپنا تند اپنے ہتھ اُٹھائیندا۔ کدے نہ جاوے وچ مڑھی مسانا، جلدھار نہ کھئے
 رُڑھائیندا۔ جے ویکھیا تے اُچا ٹکانا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ ویلے انت دیوے بانا، مہیوال سوہنی وانگ نہ مُکھ بھوائیندا۔ اُٹھ
 ویکھ نہ بن انجانا، صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیندا۔ مہیوال ہو چُپ، آپ
 اپنا رہیا چُھپائیا۔ جدھر ویکھاں اندھیرا گھُپ، سچ چند نہ کھئے چمکائیا۔ میرا ناتا گیا چُھٹ، چُھٹی سرب لوکائیا۔ سچ سُنجنی گئی رُت،
 خزان بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ کی مینوں رہیا پُچھ، دسَن والی گل میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ میرا پیار میرے نالوں گیا رُس، لبھیاں ہتھ نہ کھئے
 پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کرپا کرے ست سرُپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ پریم پریتی
 اندر سوہنی رُپ، اکو وار وکھائیندا۔ اپہ وی تت ماٹی کایا جھوٹھ، سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ چولا ویکھ پنج بھوٹ، محبوب پریم نہ کھئے
 ودھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سیکھیا جھگی کینار، صاحب ستگر آپ
 جنائیا۔ زرگن ہو کے دے دیدار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ڈُبن توں پہلوں لئے تار، پھڑ باہوں آپ اُٹھائیا۔ تیرے پچھے آوے تیرا پیار، بھجے
 واہو داہیا۔ کر چرن کول ہر نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا ڈھر دا ور،
 وست اکو جھولی پائیا۔ مہیوال کہے میرے مہروان، واہو تیری وڈ وڈیائیا۔ مینوں رُپ آیا سوہنا سوہنی نشان، نشانہ اکو اک جنائیا۔
 مرن توں پہلوں دے جوال، جیوت مرن نہ رُپ وٹائیا۔ پھیر مٹاں دین دیاں، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ صاحب ستگر ہو کرپال، پریم پُرکھ
 آپ سمجھائیا۔ اتم لیکھا چُکاواں وچ جہان، دین دُنی دوویں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، مہروان اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مہیوال اُٹھ کر تیاری، ترے بھون دھنی آپ جنائیندا۔ آپے پھول اپنی انت کیاری، تیری تیرے نال
 پرنائیندا۔ عاشق معشوق جگت یاری، بھگت دھاری بھيو کھلائیندا۔ دوجی وار زرگن سرگن کر کے لائے یاری، یارانہ اپنے نال رکھائیندا۔
 ڈُبنے وڑ ڈُونگھی دھاری، سمند ساگر چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ مرن توں پہلوں کرے خبرداری، بے خبر خبر سنائیندا۔ جھگی کندھے جوت
 زرنکاری، زرویر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ عاشق کہے دس

کون ویلا، وار تہت دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مہیوال پنج پوہ تیرا اجّ وقت ڈھیلا، پھیر میلا لئے کرائیا۔ کھیل کرے گرو گُر چیلا،
 گوہند اپنی اُنکلی لائیا۔ ہرسنگت سچ پھلواری کر کے میلا، ملنی اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ صاحب ستگر دیا کھائے گا۔ مانس مانس پھیر بنائے گا۔ جوئی جوئی نہ کوئی بھوائے گا۔ عاشق اپنا عشق وکھائے گا۔ معشوق ہو کے پریم
 ودھائے گا۔ حق حقو اکو اک رکھائے گا۔ سوہنا کومل بن ملوک، جوہن اکو اک ہندھائے گا۔ کایا چھڈت قلبوت، تن ماٹی ویکھ وکھائے گا۔
 گھر بن سچ محبوب، مُحبت اپنے نال وکھائے گا۔ پریم پریتی ساچی جھوجھ، نچھاور اکو وار کرائے گا۔ چند چڑھ دوج تیج، چوتھ اپنا رنگ
 وکھائے گا۔ تہت وار جائے سوجھ، پنچم پوہ میل ملائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ پریتی توڑ نبھائے گا۔ سچ پریتی
 تیرا پھل پریم، صاحب ستگر جھولی پائے گا۔ انت چکے تیرے نال نیم، دھوکھا دغا نہ کھئے کھائے گا۔ جس نے سیو کھائی اُپر ہم، کٹ تیری
 بھول پھلے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچا وعدہ کر قول، اقرار نامہ دے لکھائیا۔ سچ
 توفیق تیرے کول، واحد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میرے رفیق جانا مؤل، طیب بن کے پھیرا پائیا۔ دینی اسپس اُپر دھول، جگدیش تیری
 سرنائیا۔ میرا دھرم رکھنا اڈول، کرم کانڈ دینا مٹائیا۔ عاشق ہو کے واری گھول، گھولی تیرے اتوں گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہرجو آپ، بے پرواہ دیا کھائیا۔ تیرا میرا جڑیا ساک، ناتا اکو وار بندھائیندا۔ سدا سہیلا
 بن کے دیواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پتن ویکھاں تیرا گھاٹ، ماہی اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی دس بھگوان، در تیرے سیس نوایا۔ توں پہلوں کیوں نہ ملیا آن، سوہنی نال کیوں پیار ودھایا۔
 جیہڑی وچھوڑا دے گئی وچ جہان، سگلا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ میرے وینھدیاں زڑھ گئی وچ طوفان، طوبی طوبی کر کُرایا۔ میں روندا
 اوبدے پچھے مہان، میری مُحبت خاک زلایا۔ جے جاناں پرہ تیرا سچ ایمان، تڈھ بن اکھ نہ کھئے تکایا۔ کر کریا دے فرمان، سچ سندیسہ
 اک سنایا۔ جے ہیں سچا بھگوان، کیوں وچھوڑا میرا پایا۔ جس دے پچھے میں زلدا رہیا بیابان، چناب کنڈھے ڈیرہ لایا۔ اُس دا بھے نہ
 کھئے نشان، نشانی ہتھ نہ کھئے رکھایا۔ سری بھگوان ہو مہروان، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کر اک وار چرن دھیان، چرن وینھدیاں صدقہ نور اکو

گُل نظری آیا۔ ایہہ گُل وڈا بلوان، جس دا رُوپ ریکھ کوئی سمجھ نہ سکے رایا۔ سگندھی لے کے سٹ دئے سرب جہان، انت خاکی خاک ملایا۔ کوئی نہ جانے اس دے اندر کی کچھ رکھیا آن، جس دا رُوپ ریکھ نظر کیسے نہ آیا۔ اوہ خوشبو جو صاحب سلطان، گھٹ گھٹ اندر دتی ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ مہیوال دیا کہاواں گا۔ زرگن ہو کے پھیر آواں گا۔ سرگن تیرا رُوپ بناواں گا۔ پریم پریتی اک سمجھاواں گا۔ ساچی ریتی مات چلاواں گا۔ معشوق حقیقی اک وکھاواں گا۔ جس دی صفت ہوئے نہ وچ حرؤفی، سب عارف منہ دے بہار سٹاواں گا۔ اوہ جوت زرنجن آد پُرکھ دی رکھ سد اڈیکی، اڈیکدیاں اڈیکدیاں اڈیکدیاں کوئن کوٹ جگ چوکرئی بیت بتاواں گا۔ پریم پریتی دا مینوں شوق، بن شوقین گود بہاواں گا۔ تیری وچھڑ کے تینوں کر گئی اونت، توں اونترا اتم اپنے نال پرناواں گا۔ پچھلا رہن نہ دیواں کھوٹ، ساچی چوٹ نام لگاواں گا۔ معشوق بنا زرملا جوت، جوڑی سوہنی جوڑ جوڑاواں گا۔ جھگی وچ بہہ کے لاویں جھوک، مولا ہو کے درس دکھاواں گا۔ ماس کٹیں نہ کوئی پوٹ، چھری کرد نہ ہتھ پھڑاواں گا۔ پریم کریں نہ نال ہونٹ، اندرے اندر میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنی کار جناواں گا۔ مہیوال بھرے ہوکا، پائے پائے جنائیا۔ ویکھو سوہنی دے گئی دھوکھا، ہڈیاں بالن گئی جلائیا۔ اڈیکدیاں اڈیکدیاں ملیا اوہ نہ موقع، مکمل اپنا پتہ دئے جنائیا۔ جس دے نال پریت لگائی نال شوٹقا، سو شوہ دریائے ڈبی نیں دی دھار نظر نہ آئیا۔ ویکھو خالی دے کوٹھا، جھگی مارے اچی دھائیا۔ جس نوں کباب دھریا کڈھ کے اُتے پوٹا، سو اپنی جڑ رہیا پٹائیا۔ رُوپ نظر نہ آیا وڈا چھوٹا، اکھیاں سار کھئے نہ پائیا۔ جس دے پریم پیار اندر ہویا بے ہوشا، سو ہوجھی مت کر کے گئی وکھائیا۔ اوسے ویلے پُرکھ اکال کہا اُس دے نال کاہدا روسا، جسٹوں صاحب ستگر دھگا لائیا۔ پنج تت کایا ویکھ بھانڈا تھوتھا، بن پُرکھ اکال ساچی وست نہ کھئے ٹکائیا۔ جتھے سوہنی ماریا غوطہ، اوتھے تیری دھار پنج تت دئے رڑھائیا۔ اتم وار اکو رکھ اوٹا، پرہہ میلا لینا ملائیا۔ ملے گھر اُس جس گھر دادے دوارے آئے پوٹا، پتا گوبند نظری آئیا۔ میری جھگی وکھانا مینوں موقع، مُفت میری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، انت سمیں رہیا جنائیا۔ مہیوال اٹھ کر کنارہ، کایا کیڑ دے تجائیا۔ ویندی دھار کر اشارہ، سوہنی پچھ دتا رڑھائیا۔ اکو بول سچ جیکارا،

اچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرا ویکھاں کھیل دوارا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ مرن توں پہلوں دتا جس سہارا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ لوکيات کھیل کرے پیارا، پریم اپنے نال رکھائیا۔ جینودیاں جینودیاں مرن توں کرے چھٹکارا، آون جاون پھند کٹائیا۔ پنج پوہ دا اوہ دہارا، دہارا پھیر دئے پرگٹائیا۔ مہیوال پہلی وار ڈبا لاڑا، دوجی وار اپنی گود بہائیا۔ اک پُهل دا اک سہارا، صاحب ستگر پُهلان سیج بیٹھ وچھائیا۔ سیج کہے میں بھگتاں ادھارا، گرمکھاں میری بنت بنائیا۔ جو دُور ڈراڈے لے کے آئے وچ دوارا، بن کے پاندھی راہیا۔ چھوٹے بالے سولان مگھر کیتا اشارہ، ہرِسنگت سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پُهل کہن ساڈے جاگے بھاگ، کلجگ انت ملی وڈیائیا۔ ساڈی کرتے رکھی لاج، قیمت اپنے گھر جنائیا۔ جن بھگتاں دتا داج، سوہنی گنڈھ بنائیا۔ گھر اپنے رکھنا سانہ، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ پُهل کہن ساڈی آئی بہار، پت ڈالی رہی مہکائیا۔ سری بھگوان بھگتاں در دتا وکھال، گھر گئے چائیں چائیا۔ دوس زین کردے رہے دھیان، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پوہ پنج پُرکھ ابناسی صدے وچ جہان، شبد سندیسہ اک سُنائیا۔ پچھلا لیکھا پورا کرے آن، آگے بہرم بھلیکھا دئے مٹائیا۔ سوہنی سیجا بنے اک مہان، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت چھوٹے وڈے بالے نڈھے بڈھے خوشیاں نال ورتائیا۔ سارے رل کے چرناں اُتے کریئے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ارتھی اُتے نہ چڑھے گرمکھ بلوان، فرشی خاک سوہنی آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرِسنگت اک اک اک پُهل دینا برسائیا۔ ارتھی کہے مینوں ملیا مان، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ بھگت سہیلے پُهل برسان، ننھی ننھی دھار وائیا۔ سنت سہیلے خوشی منان، گیت گوبند الاٹیا۔ دھرم رائے ہویئے حیران، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ چتر گیت کہے میرا لیکھا مٹیا نشان، حساب کتاب نہ کھئے وڈیائیا۔ لاڑی موٹ کہے میں نار رکان، جوبن متی بھجّاں واہو داہیا۔ جمدوٹ کہن سانوں آئی ہان، بہڑی بہڑی رہے سُنائیا۔ جھگی کس دی ویکھیئے آن، گلّی ککھ ملی وڈیائیا۔ ساڈی وچ نہ آیا پچھان، پچھان سکے نہ کھئے رائیا۔ کرپا کیتی سری بھگوان، شاہ پاتشاہ ہو سہائیا۔ جس گھر پرگٹ اُس گھر دسے وشنوں بھگوان، جن بھگتاں ہویئے سہائیا۔ بھگت سہیلے گیت گوبند دا گان، بابا کار نہ کھئے جنائیا۔ سیاپا کرے نہ کوئی بردھ رکان، نیتر نین نیر نہ کھئے وائیا۔ خالی دسے بھومی شمشان، آگنی بھیٹ نہ

کھٹے چڑھائیا۔ دروہی خُداے دی سارے ویکھ کرن پچھان، دھیرج دھیر نہ کھٹے دھرائیا۔ نوی کھیل کیتی شہنشاہ سلطان، بلوان اپنا حُکم ورتائیا۔ پچھلی کیتی یاد کیتی، بھل گیا نہ بے پروا بیا۔ چلو چلیئے ایہ اوبدی نہیں چٹھی، جس چٹھی اُتے لچھمن ویکھ وکھائیا۔ چٹھی لے کے گئے مڑ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ رائے دھرم دسیا دھر، نیتز نیر و بائیا۔ اوتھ نہیں ساڈی لوڑ، گُرمکھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ ہور پاسے دے تور، چوڈاں کوس دکھن دشا ویکھ وکھائیا۔ پھڑ کے لیائے مانس اوہ ڈھور، جو بیٹھا پرہو بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ دھرم رائے کہے میں پہلوں ویکھاں اپنی اکھ، پرہ کی کی کھیل رچائیندا۔ جاں تکیا بھگتاں دیوے پچھلا حق، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ میں ڈردا پچھے گیا ہٹ، بھے اگوں نظری آئیندا۔ کتے گُرمکھ مینوں پا نہ لئے تھ، کیوں جٹ بن کے چنگے وپہڑے تھ وکھائیندا۔ جے میں آواں اوبدے ہتھ، پھڑ کے ہلٹ آگے جڑائیندا۔ اوتھ سنگت آوے نس نس، مینوں پڑانے وچ بھجائیندا۔ جے میں جاواں تھک، پچھوں کھچ پرانی میرے اُتے رکھائیندا۔ سارے کہہ دیو ایہ نہیں اوبدا خط، خطا میں اپنی بھل بخشائیندا۔ اوہ پرم پُرکھ دا نت، جس دا انت کوئی نہ پائیندا۔ جس دے اندر برہم مت، پُرکھ اکال اک دھائیندا۔ اوبنوں سارے دیو چھڈ، سنسا سب دا آپ مٹائیندا۔ پنج پوہ اوبدے نہیں سڑنے ہڈ، ہڈیاں بالن نہ کھٹے بنائیندا۔ ویکھو عاشق ہو کے بیٹھا اڈ، معشوق نرگن جوت بنائیندا۔ جوت اکالں سوہنی وانگ کدے نہ جائے بھج، بھجیاں جانڈیاں اپنے گلے لگائیندا۔ پریم پریتی دا کرا کے ج، حُجرہ اک دسائیندا۔ ساچی سیجا بے سچ، سچن میت اکو نظری آئیندا۔ اوتھ کوئی نہ پوہے اگنی آگ، لگی آگ آپ بھجائیندا۔ جس جھگی اندر آپ بیٹھے سچ، سو جھگا چوڑ نہ کھٹے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جیوت جیوت جیون رنگ رنگائیندا۔ دھرم کہے دھرم رائے ایہ کی ہویا، ساچا بھيو دے جنائیا۔ اوہ لچھمن کیوں اچ نہیں مویا، جس دی لکھت تیرے دوٹاں تینوں وکھائیا۔ فرش خاکی اُتے کیوں نہیں سویا، دھرنی دھرت ڈیرہ لائیا۔ کی تیرا حق کس نے کھوسیا، کون تیری کیتی اُٹائیا۔ رائے دھرم نیتز ہنجهو بھر بھر رویا، ہتھ متھے دئے دُبائیا۔ اُس دا پيو دادا اوبو ہویا، جس گوہند دتی وڈیائیا۔ میں ویکھن گیا گُرمکھاں نوں لے کے آئے ڈھوآ، پُرکھ اکال خوشیاں نال بھيٹ چڑھائیا۔ پرہ دی کِریا اوہ نواں نروآ، نہ مریا جنم وچ نہ آئیا۔ جو لچھمن سنگھ اچ مریا، سو گُرمیز سنگھ گھر پيدا کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں

بھگوان ایہہ کھیل اچرج کریا، اپنی بنت بنائیا۔ سُن کے بات باطن بات ترتیب، وشن برہما شو دُوروں سُنن کن لائیا۔ شنکر کہے ایہہ کی
 ہویا عجیب، میری کیتی کیوں اُلٹائیا۔ تُسیں کیوں نہیں لنگھے اوبدی دہلیز، گھر گئے واہو داہیا۔ پھڑ کے لیاؤنا سی گھسیٹ، تن ماٹی ناتا
 ٹڑائیا۔ بہین بھائی ساک سجن رو کے لیندے پیٹ، پٹنا گھر گھر پائیا۔ کیوں بدلائی میری ریت، خالی ہتھ مڑ کے دیو ڈہائیا۔ سارے کہن
 شنکر جو کہیئے سو ٹھیک، اوتھے تیری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ بھولا ناتھ کہے میں لا کے ویکھاں نیجھ، لوکات دھیان لگائیا۔ جاں ویکھیا پرہ
 چرن لگی پریت، لگی پریت عاشق معشوق اکو روپ نظری آئیا۔ وشنوں خوشیاں نال کرے تعریف، برہمے رہیا سُنائیا۔ اٹھ برہمے ویکھ
 کھیل انڈیٹھ، سری بھگوان رنگ رنگائیا۔ ساڈے ول کر کے اپنی پیٹھ، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ اندر وڑ گیا کُنڈا کھول دہلیز، آوندا جاندا
 نظر کیسے نہ آئیا۔ سدا سدا نت نوت جگ جگ اوہنوں بھگتاں ملن دی ریجھ، بھجا پھرے واہو داہیا۔ غریب نائیاں گھر منگدا پھرے
 بھیکھ، شہنشاہ ہو کے اپنی شرم گوائیا۔ ایسے کر کے سب نوں لیندا جیت، اتیت اپنے گھر وسائیا۔ شنکر کہے ہُن میں اُس لچھمن دی
 رکھاں اڈیک، جو میرے اگوں لنگھ کے سچکھنڈ جائے چائیں چائیا۔ وشنوں کہے شنکر ایہہ کھیل پیس پیس، دوآ زیرو زیرو دوآ صِفر صِفر
 زیرو روپ وٹائیا۔ پرہ دا کیسے نہ سمجھیا الجبرا، سارے انت اڈا کے اکو ایک نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نکیاں نکیاں دیندے گئے
 خبراں، اکھراں نال جڑائیا۔ لیکھا لیکھدے گئے اُتے پتھراں، پتھراں نال لکیر کھچائیا۔ پریم پریتی اندر وچھاؤندے گئے ستھرا، ستھرا اپنا آپ
 بنائیا۔ جے پردہ لاه کے نیتر کھول کے ویکھن وکھرا، وکھری کار کمائیا۔ جے اُس دا لبھن نخرہ، نخرے کردا نظر کیسے نہ آئیا۔ ضد کھورا
 اڑیدار بڑا اتھرا، اپنا حکم آپ منائیا۔ جے کوئی پریم پریتی کرے بڑا چلے سدھا پدھرا، ول چھل چھل ول نہ کھئے رکھائیا۔ جے کوئی کہے میں
 اوہدا لواں بدلہ، بدلی سب دی لئے کرائیا۔ سب توں وڈا عادل عدلا، عدالت اکو اک رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن اوہدا فضل فضلا، فضول
 وقت نہ کھئے لنگھائیا۔ نانک کبیر چڑھ کے ویکھیا اُپر منزلا، محبوب اکو نظری آئیا۔ ویکھ کے کہن بڑا منچلا، چنچل بڈھی سب دی رہیا
 وکھائیا۔ بھگت کہن نہیں ہر دِلا، ہر دِل عزیز پریم پریتی وچ سمائیا۔ گرمکھ کہن نہیں اوہ پھلا پھلا، جیہڑا پھل مہیوال پریم وچوں
 پرگٹائیا۔ جس پچھ لیکھے لگی بھگت کُلا، کلوٹتا ہویے سہائیا۔ سارے کہن انسان پانی بلبلا، اُپجے ترنگ ترنگ وچ سمائیا۔ سری بھگوان

کہے میرا بھگت بڑا ائملا، جس دی قیمت کھئے نہ پائیا۔ جنہاں دوارے ہرجو ٹلا، کنڈا گرمکھ دھار رکھائیا۔ اہناں نال اوہدی صلح، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ کیسے ہتھ نہ آیا قاضی مِلا، جو سر تے گلہ رہے بکائیا۔ لگھ چوراسی رکھے دوارا کھلا، دروازہ بند نہ کھئے کرائیا۔ جے کوئی در آئے بھلا، اہل لئے بخشائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان عاشق معشوق عاشق ہو کدی نہ رُلا، رُلدیاں لئے اُٹھائیا۔ عاشق معشوق نالوں نہ جائے وچھڑ، وچھڑیاں میل ملائیا۔ عاشق گل لاوے بھریاں چکڑ، گرمکھ میل دھوائیا۔ عاشق کدے نہ ہووے بھڑ، سدا سدا ست سروپ سائیا۔ عاشق معشوق دا مٹائے فکر، فقرہ اپنا نام سُنائیا۔ معشوق عاشق دا چتر لئے چتر، جسنوں ایشٹ گردیو کہہ کے لوک سُنائیا۔ دوویں آد جگاد جگ چوکڑی اک دوجے دا کرن ذکر، دوجی کتھا کہانی نہ کھئے سُنائیا۔ بھگت بھگوان سدا متر، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عاشق معشوق مشق مُشقت مُحبّت نال کرائیا۔ ساڈھے تین مٹھی لینی خاک، کھر خالق آپ سمجھائیندا۔ در دروازہ بند تاک، جگت اندھیر جنائیندا۔ لچھمن رکھے اپنے پاس، ساچی ونڈ ونڈائیندا۔ پنج تین کُٹب ساتھ، سگلا سنگ جنائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، راتیں سُنٹیاں دیوے دات، دِنے لیکھا پھر لیکھائیندا۔

★ ۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ دے کھوہ تے ضلع جالندھر ★

سچ دوار سچّی دھرمسال، گھر اکو ملے وڈیائیا۔ ویکھ کھیل مہیوال، عاشق معشوق سارے لین انکڑائیا۔ اک دوجے نوں پُچھن حال، بن رسنا جہوا بول سُنائیا۔ نیتر کھول ویکھو وچ جہان، لوکيات دھیان لگائیا۔ کرتا کھیل کرے بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ نرگن ہو کے دیوے دان، سرگن جھولی آپ بھرائیا۔ سچ دوارے دیوے مان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا وکھائیا۔ عاشق معشوق کرن صلاح، متا متے نال پکائیا۔ ویکھو پروردگار اک ملاح، جو ڈبڈے بیڑے رہیا ترائیا۔ جس نوں ملیاں رڑھے نہ کھئے چنا، جلدھار نہ کھئے وہائیا۔ تھلاں وچ نہ لئے کھئے گرلا، ہوکا بھرے نہ کھئے جدائیا۔ ونجلی دئے نہ کھئے سنا، سر تال نہ کھئے مٹائیا۔ تن سک کے کرے نہ کوئی سواہ، خالی بُت نہ کھئے وکھائیا۔ سچ حقیقت دئے سمجھا، لاشریک بے پرواہیا۔ مُحبّت اکو دئے

جُڑا، نانا توڑ کُوڑ لوکائیا۔ رحمت اپنی دئے کما، بے نظیر دیا کمائیا۔ صحیح سلامت لئے پچا، صاحب وڈا وڈا وڈیائیا۔ کوڑی علامت دئے مٹا، مارگ اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کر صلح کرن اکٹھ، ادھ وچکارے متا پکائیا۔ آگے پچھے رہے نٹھ، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دوجے نالوں ساڈھے تِن تِن ہتھ بیٹھے وکھ، انگیکار انگ نہ کھئے لگائیا۔ حقیقت وچوں ملیا نہ حقیقی حق، حاصل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ حق حقیقت رہے پھول، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ سچ وست نہ کیسے کول، پریتی پریم نظر کیسے نہ آئیا۔ کایا پچھے کایا آئے وِروں، تن پچھے تن بہسم کرائیا۔ اتم ہو کے آئے ڈاواں ڈول، صدق صبوری مات چھڈائیا۔ سرِشٹ سبائی کول رہ گیا بول، آگے ساڈی حالت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ لوکات پرہے ملیا نہ اُپر دھول، آگے سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ عاشق معشوق دوویں مل کے رون، نیتز نین دین ڈھائیا۔ وچ وچھوڑے ملے نہ سون، سہنجی سیج نہ کھئے وڈیائیا۔ جگت دکھڑا میٹے کون، اگلا پندھ کون چکائیا۔ برہمنڈ دے وچے وچ بھون، آر پار کنارہ سکے نہ کھئے وکھائیا۔ رل مل ڈھولے سارے گاؤن، پیر پیغمبران تیری اوٹ تکائیا۔ تینوں سجدہ کریئے کر کر لی دھون، نیتز نین راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ عاشق معشوق دوویں تکن، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہے ملے سجن، پروردگار بھئے سہائیا۔ درس دکھائے مورت اکال مدن، موہنی اپنا رنگ پرگٹائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، سروور اک اشنان جنائیا۔ کر کِریا لائے اپنے انگن، گودی گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی پریتی پچھے رہے پچھتائیا۔ ہیر کہے اٹھ ویکھ رانجھا، نیویں نین رہی سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پرہے ایکو سانجھا، پروردگار سچ گوسائیا۔ لوکات کھیلے کھیل ورتیا سوانگا، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جس دے پریم نام دی وڈی کانگا، گہر گمبھیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رانجھا کہے سُن نڈھی ہیر، میں سچ سچ جنائیا۔ اس نے لکھی میری تقدیر، حُکم اپنے وچ بھوائیا۔ تیرے پریم دی پا زنجیر، اپنے نالوں توڑ ٹرائیا۔ جاچک ہو کے ہویا دلگیر، در تیرے کوک سُنائیا۔ درویش ہو بنیا فقیر، الفی تن ہنڈھائیا۔ تیرا جلوہ تکدا رہیا بے نظیر، تیری صورت موہے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ساچی کار کمائیا۔ ہیر کہے سُن رانجن میت، میں سچ سندیسہ دیاں سُنائیا۔ عاشق معشوق

بن کے اک دوجے دا گایا گیت، پروردگار نہ کھئے دھیائیا۔ جس دا کلمہ سدا اتیت، شرع نظر کیسے نہ آئیا۔ جے اُس دے بردے بندے
 سائوں درگاہ ملے دھام انڈیٹھ، گھر ساچے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ رانجھن کہے سُن
 ہیر سیال، صاحب ست ہتھ وڈیائیا۔ تیرے پچھے ہو کنگال، در در پھیرا پائیا۔ ویکھ میرا تن من بے حال، ہاڈی چم کھل رُلائییا۔ جنم
 جنم دی گھالی گھال، تیری جھولی پائیا۔ آگے پچھے دوزخ بہشت درگاہ دسیں تُوں دلال، لاثانی ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ بن چھریوں کر حلال،
 تیکھی دھار کرد چلائییا۔ عاشق عشق معشوق بہشت، دویاں مل کے پریمی ایشٹ، دریشٹ دریشٹ نال ملائییا۔ نانا جڑیا وچ سریشٹ، آگے
 کوئی نہ لہی لکھت، بھوکھت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ہیر کہے میں تینوں سچ
 رہی سناؤندی، اکو اک وڈیائیا۔ اندرے اندر اپنا پیر رہی مناؤندی، جو پنجائ پیراں دئے وڈیائیا۔ تیرا پیار بناؤندی رہی ڈھابندی، ڈھاہ
 بنا تیرے نال چلائییا۔ ویلے انت آئی پچھتاؤندی، تیرا رُوپ نظر نہ آئیا۔ ساچی سیج نہ سوہیا پاؤندی، ونجلی راگ نہ کھئے الائییا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائییا۔ رانجھا کہے سُن ہیر نڈھی، سچ سچ درڑائییا۔ تیرے پریم دی دھار بدھی،
 بدھی چھٹی نہ مُشکل اکو نظری آئییا۔ میں کھا کھا روٹی ادھی، جنگل پیلے تیری سیو کھائییا۔ تُوں پریم اک سچھی، سوہاونت نظری آئییا۔
 میری سرتی جس نے بدھی، بندنا اپنی اک جنائییا۔ جگت پچھوں میری کم کیسے نہ آئی ہڈی، ناڑی چمڑا گور بیٹھی دبائییا۔ رُوح نانی بن
 ویراگن پھرے بھجی، پندھ مکے نہ بن گوسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہیر کہے چھڈ پچھلا
 جھپڑا، عاشق معشوقی مُشکل راہ وکھائییا۔ اٹھ ویکھ رانجھن پرہہ دا کھپڑا، جس گھر وجے نام ودھائییا۔ اوتھے چل کے جائے جھپڑا، تنہاں
 پریت اک سہائییا۔ جگت جہان نہ دیوے گیڑا، آگے سکے نہ کھئے اٹکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائییا۔
 رانجھا کہے میں پُتوں دیواں دس، سچ سندیسہ اک جنائییا۔ اٹھ سجن میرے نال نس، بھج واہو داہیا۔ تُوں وی اپنا جا کے حال دس،
 کیوں ہوئی انت جدائییا۔ ڈاچی والے چرنی ڈھٹھ، تھلاں پندھ مکائییا۔ رل مل کریئے اک اکٹھ، مہیوال دا لہیئے سچا ماہیا۔ جس دی کیسے
 آگے ہو نہ پائی دس، اشاریاں نال سرب سمجھائییا۔ سو سچے عاشقاں بویا وس، بن معشوق جوت اکالن رُوپ وٹائییا۔ سچ پریتی اندر گیا

پھس، جس دا زنجیر نظر کیسے نہ آئی۔ غمی وچ آکدی نہ جاوے ٹھہ، پچھا دیوے نہ وچ لوکائی۔ جد ویکھو تے پوے ہس، خوشیاں
 رنگ رنگائی۔ ساچا مارگ رہیا دس، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ ہیر کہے
 میں دساں سسی بہین، سسیئر کالے رہی وکھائی۔ اٹھ پیاری ویکھ نین، نیتز نین کھلائی۔ جس دے حکمے اندر تھلاں وچ پائے وین، ننکی
 پیریں پندھ مکائی۔ جس دے حکمے اندر تن ماٹی کھا گئی لاڑی موٹ ڈین، چم کم کیسے نہ آئی۔ جس دا کھیل نظر نہ آیا عین، عین غم نہ کھئے
 وکھائی۔ اُس دوارے عاشق معشوق رل کے سارے بہن، دوجی وار نہ ہوئے جدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر
 رہیا اٹھائی۔ پتوں کہے سچ دس گرہ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ عاشق معشوق بن کے ہے، محبت اکو اک سمجھائی۔ پریم پریتی ڈھولا
 کہے، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائی۔ پھڑ کے تارے ڈونگی نیں، تھل سکے نہ کھئے زلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے
 کون دھام وڈیائی۔ سسی کہے سُن ہیر سہیلی، سچ سٹیا دے سمجھائی۔ ویکھیں آپ نہ جائیں اگیلی، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ پرہہ ملن توں
 میں وی ہو گئی وپہلی، چھڈی پریت پرائیا۔ پتوں نالوں پتوں ملے بیلی، بیلیاں وچ نہ پھیر زلایا۔ میں اُس دی بناں چیلی، جیہڑا چم ماٹی
 کایا خاک اپنی جھولی پائی۔ سد وساں دھام نویلی، جس گھر وسے میرا ماہیا۔ پتوں نال کھیل کھیلی، پئی آس پرائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار مان وڈیائی۔ ہیر کہے رل مل گاواں گے۔ جا کے پچھلا حال سناواں گے۔ اگلا مارگ پچھ پچھاواں گے۔
 پچھلی بھل بخشاواں گے۔ وچھڑے ساتھی ہور نال ملاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے سچا ور، چرن
 کول سیس جھکاواں گے۔ پتوں کہے میں دساں سب نوں، عاشق سویا رہن کھئے نہ پائی۔ پھڑ اٹھاواں سٹا مجنوں، مجلس اک کرائیا۔ اٹھ
 ویکھ اُس الابی رب توں، جس وکھت دتا پائی۔ عاشق معشوق پیارا سب نوں، دوباں دا سانجھا پیر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائی۔ سسی کہے میں جا کے کہنا، ساچا حال جنائی۔ لیلا ویکھ میری بہیناں، بھيو ابھید کھلائی۔ سرب
 سوامی ساچا سینا، ساک اکو نظری آئی۔ چرن دوارے اُس دے بہنا، گھر ساچے وچے ودھائی۔ پچھلا پاوے جھولی دینا، آگے اپنا حکم
 ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ مجنوں کہے میں کی ویکھاں اوہ ملوک، جیہڑا نظر کیسے نہ آئی۔

جس مینوں مار ساڑ دتا پھوک، اگنی تت جلائیآ۔ جے میری اودوں سُن دا کوک، ہندی نہ انت جُدائیآ۔ پھڑ بناؤندا اپنا پُوت، پتا رُپ وکھائیآ۔ اُتر جاندی میری بھوکھ، ترسنا رہن کھئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دیوے مان وڈیائیآ۔ لَیلا کہے کی ویکھاں لہر، نیتر نین اُٹھائیآ۔ پروردگار کھیل گمبھیر گھر، سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ وچھوڑے وچ ورتیا اکو قہر، رو رو دیاں دُہائیآ۔ جے کِریا کر کے کردا مہر، عاشق معشوق اپنے نال لیندا ملائیآ۔ کیوں کھیڑا اُجڑدا شہر، شہنشاہ دھکا لائیآ۔ کیوں کوئی اکھ تکدا ایر غیر، نیتر نین نین اُٹھائیآ۔ پریم پیار مُحبت دی چھیڑاں چھیڑ، آپ بیٹھے مُکھ لُکائیآ۔ تت نال تت کردا رہے بھیڑ، سار نال سار نہ کیسے سمجھائیآ۔ حُکھے اندر لوکھات سارے اپنے چالیوں دئے اُکھیڑ، پینتر رہن کھئے نہ پائیآ۔ ایہو پرہیو دا ہیر پھیر، اپنا بھیو نہ کیسے سمجھائیآ۔ میں سُن کے ہوئی سسی تیتھوں دلیر، پرہ ملے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ عاشق معشوق سارے رل، وہیر اک بنایا اے۔ جس نے کِریا کیتی وچ جل، سو تھل ویکھ وکھایا اے۔ جس نے جنگل ییلے گھلے جھل، سو اپنی جھلک جنایا اے۔ جس نے ہڈ ماس ناڑی سُکائی کھل، سو خالق ویکھن آیا اے۔ چلو دوارا لیئے مل، گھر ساچا ویکھ وکھایا اے۔ ساڈی پِرتی دا کی کُچھ دیوے پھل، راہ تگدیاں تگدیاں ویلا وقت لنگھایا اے۔ جے کوئی لگا بدھا دیوے پچھے نہ آئیوں ٹل، آگے ہو ہو سیس جھکایا اے۔ اُس دا کھیل بڑا اچھل، ول چھل اپنی کار کھایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھایا اے۔ سارے اُٹھ کے ہوئے تیار، اپنا راہ تکائیآ۔ عشق مجازی واج دتی مار، تکرّا ہو کے اگوں سُنائیآ۔ ایتھوں لنگھے نہ کھئے للکار، آگے قدم نہ کھئے اُٹھائیآ۔ اوہ تہاڈا کاہدا یار، جو جنگلاں وچ زُلائیآ۔ جگت پِرتی پریم پیار، خوشیاں نال ہنڈائیآ۔ دو جے پاسیوں اُٹھیا عشق حقیقی خبردار، سچ خبر رہیا سُنائیآ۔ اوہ صوفیاں نال کرے پیار، دُکھیاں درد گوائیا۔ اُس دی لنگھو درگاہ جا سچ دربار، گھر اکو اک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیآ۔ عشق کہے مجازی ویکھو میرا مزہ، مجلس میرے نال کرائیا۔ سچ پُچھو آگے کوئی نہ دیوے سزا، ایتھے رنگ رلیاں مانو چائیں چائیا۔ عشق حقیقی کہے دو جہان اُس دے حُکھے اندر بدھا، سکے نہ کھئے چُھڈائیآ۔ سچ دربار اکو سجا، جس گھر وسے نور الابیآ۔ ویکھو میں وی اُٹھ کے تہاڈے نال بھجا، آگے ہو کے جاواں چائیں چائیا۔ مُنہ دے بہار جا کے دُگا، مستک ٹِکا

چرن دھوڑ لگائیا۔ جو اُس دوارے ہووے نگا، نکیوں وڈا دئے کرائیا۔ جے تہاڈا پریم پیار ہو گیا پھکا، رس امرت دئے بھرائیا۔ ہیر رانجھے سسی پتوں لیتا مجنوں جے ویکھو تہاڈیاں ساریاں دا اکو پتا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جس بن درگاہ ساچی اج تگ گھر کیسے نہ ڈٹھا، سارے رو رو مارو دھائیا۔ ایسے کر کے مردیاں مردیاں سب نوں شبد سروپی دے کے گیا چٹھا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ تہاڈے نام دا چلے قسہ، جگت کہانی کہہ سنائیا۔ کلجگ اتم آپ آ کے تہاڈا کڈھے سٹھ، چوٹی گودی ویکھ وکھائیا۔ اناں چر لیکھا رہے چٹا، چٹے اُتے کالا لیکھ لیکھ کے پچھلا لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ جس نے عاشق معشوق پیار دتا، سو پیار وچوں اپنا پیار لبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ پُرکھ اکال لگا دربار، سچ دوارا سوہیا پائیندا۔ بھگت سہیلے سجن یار، گرمکھ گر گر کول بھائیندا۔ عاشق معشوق رل مل کرن پیار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ پچھوں آ کے فریاد پکار، نعرہ اکو اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ دیواں سانجھے یار، سچ کہانی آکھ سنائیندا۔ کی ہویا جے رانجھا ہیر پچھے مجھی آیا چار، جنگل ییلے اپنی کار کھائیندا۔ کی ہویا جے سوہنی ڈبی جلدھار، مہیوال اپنا انگ کھائیندا۔ کی ہویا پتوں پچھے سسی ہوئی خوار، ڈاچی والا بے مہارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان میرے ول کر خیال، میں اپنی بیتی آپ جنائیندا۔ نیتر ویکھ میں کٹ دتے پہاڑ، نال پتھراں ٹکر لگائیندا۔ جے اوس ویلے میرا اندروں پتھر دیندوں پاڑ، ناتا تیرے نال جڑائیندا۔ تیرے پچھے شیریں لبھدا میرا یار، کون دوارے سوہیا پائیندا۔ لوکھات نہ بندا خوار، ٹھوکر جگت نہ کھئے لگائیندا۔ ایسے کر کے میں پچھوں آیا تیرے دوار، اک اکلا پھیرا پائیندا۔ نال شیریں نیتر رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ عاشقان معشوقان میں سبناں دساں کوک پکار، ساچا سوہلا اک سنائیندا۔ رل مل سارے منگو گھر سچے دوار، در دروازہ اکو نظری آئیندا۔ جس پریم پریتی اندر جگت رلے سنسار، سو لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ کر کِریا ٹھا کر اپنا دے دیدار، درس تیرا اکو سوہیا پائیندا۔ کِریا کرے پروردگار، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ عاشق معشوق سارے بولن، کوک کوک سنائیا۔ فریاد سن فریاد پرہے تولے اپنے تولن، ترازو اپنا نام اٹھائیا۔ پریم پیارے کدی نہ ڈولن، اڈول اڈل رکھائیا۔ اسیں سکھیا پیار پنج تت اتوں پنج تت گھولی گھول گھولن، نرگن نور نظر کیسے نہ آئیا۔ جے معشوق بنے

وچ وچولن، عاشق لیکھا دئے مُکائیا۔ اوہناں دا نظری آئے اِکو اوڈھن، بستر سیجا اِکو اِک سُہائیا۔ اوتھے دسے وچھوڑا بیماری نہ کوئی روگن، سوگ چنتا غم نہ کھئے پرگنائیا۔ پریم پریتی بھوگ بھوگن، دوجی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ آد جُگاد رہن سنجوگن، ناتا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس دیوے مان وڈیائیا۔ فرہاد کہے سارے جوڑو ہتھ، نیتر نیناں دھیان لگائیا۔ اُچی کوک کہو پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جے رانجھن ہیرِ ملائی اگھ، پتوں سسی گنڈھ پوائیا۔ جے سوہنی مہیوال کیتا اِکھ، فرہاد شیری دتے در بھوائیا۔ بن تیرے کوئی نہ نبھیا ساتھ، سنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھ ساڈے سب دے خالی ہتھ، مہندی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کایا ماٹی تن ت پیار لوکات گئے چھڈ، اگے دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا دُھر دا ور، تیرے گھر ملے وڈیائیا۔ عاشق معشوق رل رل جھکدے، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بن تیرے پینڈے کتے نہ مُکدے، پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ کوٹن کوٹ مجنوں سُکدے، سُکیاں تیری سار کھئے نہ پائیا۔ کوٹن کوٹ سوہنی مہیوال ڈبڈے، جلدھارا وینہدی دھار وائیا۔ کوٹن کوٹ سسی پتوں تھلاں وچ راہ پُچھدے، بھجن واپو داہیا۔ کوٹن کوٹ شیریں فرہاد پہاڑاں پُندے، دوس رین کار کھائیا۔ کوٹن کوٹ عاشق معشوق جگت خواری زلدے، سیس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیری پریتی کردے جن بھگت سچ دوارا تیرا پُچھدے، دوجے در کوئی نہ جائیا۔ اوہناں پینڈے آپے مُکدے، منزل تیرا دوارا نظری آئیا۔ سووت جاگت بہندے اُتھدے، سد خوشیاں منگل گیت الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی مان وڈیائیا۔ عاشق کہن پرہہ ویکھ حال، حالت سارے رہے جنائیا۔ بھگتاں پچھے ہو دیال، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ ساڈے اُتے ترس نہ کیتا آن، پھڑ باہوں نہ گلے لگائیا۔ بے شک سرشٹی ساڈا گاؤندی گان، رسنا جہوا راگ الائیا۔ جلدھارا زُڑھ گئے وچ طوفان، تیرا صدقہ تیرا نُور نظر کھئے نہ آئیا۔ پریم پریتی اندر جگت واسنا ثابت رکھ کے گئے ایمان، نار کنت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پریم پریتی اندر بنے رہے مہمان، مُحبّت مُحبّت نال جُڑائیا۔ کام شرع نہ کھئے شیطان، شریعت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اِک دوجے دا اِشٹ مندے رہے بھگوان، درشٹ اپنی نال ملائیا۔ دوزخ بہشت وینہدے رہے وچ جہان، میل وچھوڑا دوویں روپ وکھائیا۔ اتم منگدے گئے دان، سگلا سنگ اِک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ عاشق معشوق مل

مل کھندے، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ رُوح بُت اِکٹھے بہندے، گھر اِکو ڈیرہ لائیا۔ اِک دُو جے دا بہار سہندے، بھیسو سکے کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، گہر گمبہر تیری وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے سُنو ساچا عشق، صاحب سَتگر دئے جنائیا۔ جنہاں مستک لائے آپ تِلک، تِلکن بازی وچوں باہر کڈھائیا۔ سو بھگت سَورگ دھکا لاون بہشت، حُور بہشتی ٹھوکر نال ٹھکرائیا۔ پرم پُرکھ دا اِکو اِشٹ، سِری بھگوان دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سُن کے بات آیا عشق مجازی، ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ مین وی وڈا مُلا قاضی، شرع ریت بنائیا۔ مین وی بردا در نمازی، بیٹھا سیس جھکائیا۔ مین وی پاندھی سچّا حاجی، حضرت تیرا درشن پائیا۔ کیوں پریم پریتی جگت ساچی، ساچنا اپنی نال آپائیا۔ اِس دے وچ کیوں راز رکھیا بدمعاشی، محشے حشر تیرا نُور نہ کھئے رُسنائیا۔ ایہہ کھیل دے سارا فاشی، فرشتے کوکن کوک کوک رہے سُنائیا۔ بن تیری کِرپا تھلے تھلے تیتھوں سارے ہو جان باغی، مُحبت پنج تت رکھائیا۔ کون جانے کیتھے وسدی تیری آبادی، کون دوارا سوہا پائیا۔ کون وکھانے کِس درگاہ تیری ہندی شادی، شادیانہ وجے چائیں چائیا۔ سرِشٹی پھس گئی وچ عشق مجاجی، تن ربابی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ بل دھار عشق حقیقی، ہوکا دے سُنائیا۔ پرہہ دا حال سدا تاریخی، تحریری دئے وڈیائیا۔ جنہاں بنے آپ نزدیکی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ پروردگار بن رفیقی، رفاقت اپنے نال رکھائیا۔ پچھلی دساں کی کہانی بیتی، عاشق معشوق دوویں دتے رُلائییا۔ اگلی کھیل ویکھ انڈھی، نرگن زرویر رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں نال لگا اپنی پریتی، مُحبت اِکو اِک سمجھائیا۔ کایا کر کے ٹھاندی سیتی، اگنی تت رہیا گوائیا۔ نانا توڑ مندر مسیتی، مُشکل ساچی حل کرائیا۔ سوہنی لا اِک باغیچی، پت ڈالی رہیا مہکائیا۔ جن بھگتاں پریم پیار دی مدھ اِکو وار پیتی، نشہ اُتر کدے نہ جائیا۔ اونھے نہ عشق مجازی نہ حقیقی، حق سب دا جھولی پائیا۔ ایہو کھیل وڈ پُرکھ توفیقی، توفیق اِکو نظری آئیا۔ نوجوان نہ ضعیفی، بردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ عاشق معشوق بولن چھند، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ مجازی حقیقی تھادھی ویکھی حد، حد حدود پھیرا پائیا۔ نانا جوڑ پچھے جاؤ چھڈ، اگے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جنان چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، پھڑ باہوں پار نہ کھئے کرائیا۔ نیتر لوچن روون اٹھ، اگھ نین دئے

دُبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر داتا وڈ وڈیائیا۔ عاشق معشوق کہن پرہ آئے تیرے دوارے، در اکو نظری آئیا۔ جگت جہان ویکھے لارے، کوڑی کِرپا پڑدہ لاپیہا۔ اسیں نہ ویائے نہ کوارے، تیرے حُکم سہارے وقت لنگھائیا۔ اک دُو جے نوں پریم کردے رہے نال اشارے، عیشو عشرت نیڑ کھئے نہ آئیا۔ تیتھوں ڈردے ڈردے سیجے چڑھے نہ بن کے لاڑے، لاڑی رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تُدھ بن پھڑ کے باہوں نہ کوئی اُتارے اُتوں کھارے، گاناں سگن نہ کھئے بندھائیا۔ سِر اُتوں ماتا پانی کوئی نہ وارے، گیت سوہلا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ تکدیاں تکدیاں وینہدیاں وینہدیاں ساڈے آگے اوہ دِباڑے، جنہاں بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دینی مان وڈیائیا۔ عاشق معشوق دوویں آگے کرن ہتھ، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ چرن کول گئے ڈھتھ، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ پیار اندر بیٹھے رہے کر کے ہتھ، دھیج دھیج تیرا نام رکھائیا۔ ست سنتوکھی رکھیا جت، کوڑی کری نہ کھئے کھائیا۔ واسنا اندر نہ اُلی رت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا اک ور، تُدھ بن گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ عاشق معشوق کہن پرہ بن تیرے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ سب نے چھڈے اپنے کھیرے، آگے کھیرا نہ کھئے وکھائیا۔ ادھ وچکار دیندے رہے گیڑے، واسنا روپی پنکھ اُڈاری لائیا۔ گون ویلا پرہ کرے اپنی مہرے، مہروان ہونے سہائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال ساڈے پینڈے آگے نیڑے، در مُکیا پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سرنائیا۔ عاشق معشوق مارن ہا، ہوکا لے کے دین جنائیا۔ ویکھے جل تھل اسگاہ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ ساچا ملیا نہ کھئے ملاح، بیڑا پار نہ کھئے ترائیا۔ اسیں سمجھ نہ سکے اپنا کوئی گناہ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ تُدھ بن مدد کرے نہ کوئی خُدا، خالی دِسے سرب لوکائیا۔ تیری فطرت اندر ہونے فدا، فیصلہ تیرے ہتھ پھرائیا۔ ساڈا ناتا لے جڑا، پریتی اپنے نال کرائیا۔ بن تیرے عاشق معشوق دویاں دا کوئی نہ کرے نکاح، پڑدہ نقاب کوئی سکے نہ مُکھ اُٹھائیا۔ مہروان کر کِرپا ساچا پلُو دے پھڑا، پھڑیا پلُو چُھٹ کدے نہ جائیا۔ تیرے دوارے ہووے اک وواہ، سدا وِجدی رہے ودھائیا۔ ہُن تگ بے گھرے پھردے رہے بے گناہ، دروازہ نظر کھئے نہ آئیا۔ دھن بھاگ تُوں ملیا آ، بھگتاں پچھے پھیرا پائیا۔ پھڑ کے باہوں لے ترا، تارنہار تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہ، شان تیری عالیشان، شانان وچوں

نظری آئیا۔ ہُن سمجھ رل مل تیرا اشٹ تیرا ایمان، بن تیرے مقام در بہن کھئے نہ پائیا۔ جیون وچ نہیں کیتا حرام، صحیح سلامت ایمان تیری جھولی پائیا۔ آگے بردے تیرے غلام، ٹھاکر ابناسی تیری سیو کمائیا۔ کیریا کر سری بھگوان، پاربرہم سہج سکھدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ عاشق معشوق سُنو سچ کرو دھیان، ہر کرتا آگھ سُنائیا۔ میرا بھگتاں اُتے ایمان، ایمان میرا بھگت نظری آئیا۔ جنہاں پچھے بن معشوق پھرا وچ بیابان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوج کھوجائیا۔ جنہاں پچھے نرگن روپ دھریا آن، سرگن ناتا جگت ٹرائیا۔ اوہناں نال سارے ملو آن، آپ اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگوان، ہر کرتا آگھ سُنائیندا۔ بھگتاں سنگ مل کے گاؤ گان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ عاشق معشوق ویکھو بھگت بھگوان، بھگوان بھگتاں سنگ پریت نبھائیندا۔ سوہنگ روپ بنو پاوو مان، ابھیمان نظر کھئے نہ آئیندا۔ ناتا چھٹے دو جہان، پچھلا جہان پچھے پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی ریتی آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں رل کے بیٹھنا آن، عالم گیر رہیا جنائیا۔ سجدہ سپس کرو سلام، نمسکار اکو اک جنائیا۔ ساچا متو اک ایمان، عمل عامل دئے کرائیا۔ کامل پُرکھ مہروان، مہر نظر نین اٹھائیا۔ دیدہ دانستہ ویکھو سری بھگوان، فرشتہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سورگ بہشتاں دوہاں چُکے آن، درگاہ ساچی دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا سنگ نبھائیا۔ عاشق معشوق کہن اک آواز، ساچا راگ الاٹیا۔ ساڈا کلمہ سچ نماز، رحیم رحمان اک خدائیا۔ جن بھگتاں مل کے گائے گان، سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ کیریا کرے سری بھگوان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔ رل مل سکھ ساچا لئیے آن، دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ عاشق معشوق آئے چوہ جُگیں، جُگ چوکرئی رہی جس گائیا۔ ایہہ رمز کیسے نہ سُجھی، بن پرمیشور پار نہ کھئے لنگھائیا۔ اک دوجے دے پریم پچھے پاؤندے رہے لڈی، خوشیاں ناچ نچائیا۔ خواہشاں نال اسمانے چڑھاؤندے رہے گڈی، پتنگ ٹٹی ڈور ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایس رمز نوں سمجھ سکی کوئی نہ بُدھی، مت متوالی راز سمجھ سکی نہ رائیا۔ جس دی پریتی سب نالوں اُچی، عاشق معشوقاں اشارے رہی درڑائیا۔ اوہ پریتی سب نالوں سُچی، ستگر ہتھ رکھائیا۔ جگت

پریتی در در دی کُتی، بن سوان گھر گھر پھرے بھجے واہو داہیا۔ بن ستگر کرپا ہووے لُچی، لُچی گنڈیاں نال رلائیا۔ بن بھگت توڑ
 پریت کیسے نہ پُچی، سیل پوجس مر مر تھکی مات لوکائیا۔ کبیر کہا ایہ گل نہیں گجھی، پردہ دتا کھلائیا۔ نانک کہا میری نرگن نال رُچی،
 در گھر اکو نظری آئیا۔ جس دوارے عاشق معشوق اکھ کھول سرتی وچ کوئی نہ رُٹھی، رُٹھ اپنا حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ عاشق معشوق کہن کھیل اپارا، وجدی ویکھی ودھائیا۔ پاربرہم پرہ نرگن دھارا، نرگن جوت
 نور رُسنائیا۔ سب نوں دیندا رہیا لارا، آپ اپنا مکھ بھوائیا۔ آپ وی بنیا رہے کوارا، لاڑی لڑ نہ کھئے بندھائیا۔ پرہو دا ماں پیو بن کے
 کیسے نہ پایا چھہارا، سکن ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ برہمن نائی مکھ کیسے نہ لایا چھہارا، جھولی مٹھے نہ کھئے رُجھائیا۔ سوہرے پیئے نگر کھپڑا دسیا
 نہ کوئی گھر اُجیارا، ناؤں پکار نہ کھئے سُنائیا۔ عاشق معشوق ویکھ کھیل دوویں کرن نِمسکارا، نیتر نیناں نیر وائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ کھیل وچار دتے پرہ میت، بھيو ابھید کھلائیندا۔ عاشق معشوق ویکھو ریت، ریتوان
 اک سمجھائیندا۔ جنہاں گایا توں میرا میں تیرا گیت، سو اپنے انگ لگائیندا۔ تس پریت پریتی اندر کوئی نہ دے جھیت، راہ کھپڑا نظر کھئے
 نہ آئیندا۔ جے تھانوں نکاح کراؤن دی ریجھ، ریجھ نقل اصل رُپ وٹائیندا۔ سارے آگے آؤ لنگھو دہلیز، جن بھگتاں وچ بہائیندا۔ ہُن منگو
 کر کے جھولی بھیکھ، چرن دھوڑی تھادی جھولی پائیندا۔ جس دی مہیوال رکھی اڈیک، سو ماہی سچا آئیندا۔ جھگی بہ کرے بخشیش،
 بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ کلمہ پڑھو اک حدیث، حضرت آپ سمجھائیندا۔ سچ پریتی اندر جاؤ پتیج، پت پریشور آپ کھائیندا۔ پچھلی
 کیتی دا اُجیا بیج، پت ڈالی پھل آپ مہکائیندا۔ پھل وچوں خوشبو ویکھو کر کے نیجھ، جو ہرسنگت ہتھ بھڑائیندا۔ جس دی عاشق
 معشوق سارے کردے رہے اڈیک، بن دسیاں بھيو کھئے نہ پائیندا۔ سو بھوندی بھوندی آگئی تاریخ، جس دی تواریخ نہ کھئے لکھائیندا۔
 صاحب ستگر ملیا میت، مطلب سب دے حل کرائیندا۔ سچ پیار دی گنڈھ دیوے پیج، پیجی گنڈھ نہ کھئے کھلائیندا۔ مجازی حقیقی
 دوویں شریک، شرکت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار کھائیندا۔ آگے نیڑے بیٹھے
 ڈھک، نین نین شرمائیا۔ اک دوجے نوں رہے پُچھ، عاشق معشوق متا پکائیا۔ کھپڑا ڈھولا کھپڑی ٹک، کھپڑا نام صلاحیا۔ کھپڑا دوار

دسے سُچ، مندر گون گون وڈیائیا۔ گون بیٹھا رہیا لک، گون پڑدہ رہیا کھلائیا۔ گون پریم پریتی ساڈی لٹ، جنگل جوہاں وچ بھوئییا۔ گون وپندی دھار دیوے سٹ، کچے گھڑے تر پار ملن کھئے نہ آئییا۔ گون رانجھن جئے رُٹھ، بیر سیپال دئے دُہائییا۔ گون پُننوں پُچھاں رہی پُچھ، راہ دسو جاندے راہییا۔ گون مجنوں گیا سک، پنجر تن خاک رلائییا۔ گون فرباد پہاڑ رہیا کُٹ، شیری سار کھئے نہ آئییا۔ گون سب نوں رہیا پُچھ، بے پرواہ پھیرا پائییا۔ کولوں بھگت کہن نیتر کھول کے ویکھو مُکھ، ساکھیات نظری آئییا۔ جس میٹنا تہاڈا دُکھ، پچھلا وچھوڑا دئے کٹائییا۔ اپنی گودی لئے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائییا۔ عاشق معشوق کھولی اکھ، نیتر نین نین نہالیا۔ نظری آیا پُکھ سمرتھ، داتا دردی دین دِیالیا۔ چرن کول سارے گئے ڈھٹھ، نمو نو کرن نمسکاریا۔ ساڈے لیکھے لارٹ، رنگ رنگیلے پروردگاریا۔ ساڈا پورا کر دے حق، حق حقیقت دے ونجاریا۔ ساڈا کھیرا ہویا بھٹھ، تُدھ بن محل نظر کھئے نہ آ رہیا۔ مہروان ہو کے وٹ کروٹ، دیوے جوڑ سرب پُکاریا۔ دُئی دویتی میٹ بھٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک تیری اوٹ رکھا لیا۔ عاشق معشوق نیتر رون، نیناں نیر وہائییا۔ ہنچھواں ہار اک پروں، لڑی لڑی نال بندھائییا۔ پرہ سوامی چرن دھون، در ساچی سیو کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، گھر سچے کر کُرمائییا۔ سِری بھگوان صاحب ست تھاکر، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ جُگ جنم دے وچھڑیاں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جگت کنارہ پار ساگر، نئیا نوکا نام اک چڑھائیندا۔ ونج کرائے بن سوداگر، ساچا ہٹ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سر ہتھ رکھ کرتار، کرنی اپنی دئے جنائییا۔ بھگتاں مل کرو پیار، ریتی اکو اک درسائییا۔ تہاڈے وچوں مہیوال لیا اٹھال، ماہی اپنے رنگ رنگائییا۔ اُہناں پچھے سارے دیوے تار، تاری اکو وار لگائییا۔ جے معشوقاں قایم رکھیا کوار، عاشقان ناتا دئے جُڑائییا۔ وچولا بن کے سرجنہار، ساچا سگن لئے منائییا۔ سوہرے پیئے دوہاں کرے وہار، نائن نائی روپ وٹائییا۔ وٹنا ملے آپ کرتار، امرت دھارا سچ اشنان کرائیا۔ پریم پریتی پُھلکاری دیوے اُپر لال، سالو اکو اک وکھائییا۔ دیاؤ ہویے آپ کرتار، سیس پٹکا دئے بندھائییا۔ مینڈھی گندے اپر اپار، چوندی سیس سوہا پائییا۔ ساچے لاڑے کر شنگار، نام سوٹی ہتھ ٹکائییا۔ ساچی سخی دے پیار، بستر بھوشن اکو رنگ رنگائییا۔ پریم پریتی گہنا کر تیار،

سچ سنگار دئے سُہائیا۔ نیتِ نیناں کجلا دھار، تیکھی دھار دئے بندھائیا۔ دند دنداسا اپر اپار، رنگ گلالا لال چڑھائیا۔ جو بن ڈلکان لئے
 مار، سورج چند نور شرمائیا۔ نگ تھ سہاگ پائے آن، صاحب ستگر ہو سہائیا۔ سیس سیہرا بٹھے دستار، لڑی لڑی نال گندائیا۔
 ساچی گھوڑی دیوے چاڑھ، صاحب سجن بے پرواہیا۔ آد شکت اگوں واگ پھڑے آن، بہین بھیئا نانا جوڑ وکھائیا۔ لچھی سُرما پائے آن،
 سوہنا ویلا وقت سُہائیا۔ عاشق معشوق دوویں جان قربان، کل کرتا کاج رچائیا۔ چوٹھے جگ وواہ ہویا آن، بے نکاح رہن کھئے نہ پائیا۔
 ایہ بھگتاں وچوں ملیا دان، مل سنگتاں خوشی منائیا۔ اک اک پھل خوشی نال پنج پوہ سارے برسان، جس پھلار سیج عاشق معشوق
 دتے پھائیا۔ کریا کھیل سری بھگوان، پچھلا لہنا رہیا چکائیا۔ جن بھگتو تھادے پچھے درگاہ دتا مان، سچکھنڈ سرنائیا۔ اج تک زلدے
 رپے وچ جہان، ہیر رانجھا سسی پتوں سوہنی مہیوال شیری فرباد لیل مجنوں بن ستگر کم کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہو کریال
 بنائے لال، لال وچ رلائیا۔ جس دا کیسے کولوں لبھیاں لبھ نہ حال، پُچھیاں پُچھ نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ تھکے ہوئے کنگال، شہنشاہ
 شاہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال ہو مہروان، عاشق معشوق پریم مُحبت کردے لئے سنبھال، جنہاں
 ثابت صورت اپنی آپ وکھائیا۔ تنہاں تئن نہ دتا مان، کلام کلمہ اک پڑھائیا۔ اہناں دا جن بھگتاں بھریا ضمانت دا اشٹام، بنام لیکھا سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے ملیا وڈ امام، عمل سب دے ویکھ وکھائیا۔ سولان مکھر سب نوں دتا پیغام، پُھل بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ اپنا وگرن نہ
 دیوے نظام، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زندگی وچوں جیون دتا دان، بندگی وچوں بندہ لیا پرگٹائیا۔
 لچھمن لاش ہون نہ دتی حرام، ہرآستا اپنے وچ رکھائیا۔ برکھاست کیتا شنکر دا لیکھیا کلام، رائے دھرم دتا بھجائیا۔ کریا کر اٹھا جوان،
 جو بن اپنے رنگ رنگائیا۔ پورے ستگر دا ایہو وڈا کام، ڈبڈیاں لئے ترائیا۔ جینودیاں شبد بنائے نشان، لیکھا دھردرگاہ لیکھائیا۔ مریاں
 پچھوں گاتھا گائے جہان، رسنا جہوا بٹی دند بلائیا۔ جنہاں صاحب ملیا بھگوان، تنہاں عیب رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت نائب سدا اکھوان،
 غائب بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ لوکات پرہہ ہوئے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اہناں دا کارج کیتا آن، جو
 عاشق معشوق بیٹھے بے مکان رہے دھیان لگائیا۔ ستگر پورا سدا مہروان، آد جگاد دیا کھائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے مار دھیان، پُری لوء

آکاش پرکاش کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت ویکھے آن، نرگن سرگن اپنا بھيو چکائیندا۔ گرمکھ گرسکھ سجن کر پروان، پریم پریتی جھولی پائیندا۔ نانا توڑ پنج تت شیطان، شرع شریعت اک سمجھائیندا۔ نو دوارے کوڑ دکان، گرہ مندر اک سمجھائیندا۔ وست امولک پین کھان، امرت رس نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ انحد شبد ناد سچی دھنکان، دھن آتمک راگ الائیندا۔ آتم سیجا کر پردھان، سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ سُرتی شبدی میلا کرے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر پورا گر شبد دیال، دینا ناتھ بھوئے سہائیا۔ سنت سہیلے بیٹھے لال، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ ست سروپی بن دلال، ساچا ونج اک کرائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، کرم کرم دا لیکھا دئے مکائیا۔ بھرم بھرم دا توڑ جنجال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن اپنے رنگ نام رنگائیا۔ ستگر پورا دیوے نام دھن، دھن خزینہ اک ورتائیندا۔ ساچا راگ سنائے بن سرون کن، اناد انادی ناد وجائیندا۔ وسیرا کرائے بن چھپری چھن، محل اٹل اک سہائیندا۔ تن واسنا بٹھے من، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ بھانڈا بھرم بھوئے دیوے بھن، گرھ ہنکاری توڑ ٹرائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے اٹھ، اگیان اندھیر چکائیندا۔ مانس جنم بیڑا بٹھے، صاحب ستگر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس اپنے گھر وسائیندا۔ من واسنا نہ سکے دوڑ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ابناسی کرتا جس دوارے جائے بھڑ، سری بھگوان بھوئے سہائیا۔ تن کایا ماٹی رس مٹھا کرے کوڑ، وکھ روپ رہن نہ پائیا۔ گھر وچ گھر لگائے پوڑ، ساچا ڈنڈا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن وکھائے اپنا در، تِس بنک دواری کھول وکھائیا۔ من واسنا کرے چور، ممتا موہ نہ کھئے جنائیا۔ سرب کلا پرہہ ہو بھریور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑی کریا کرے دور، نانا سچ سچ جڑائیا۔ آتم انتر اک سرور، سچ پریتی چرن کول بندھائیا۔ نظر آئے جو وسے دور، نیرن نیرا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا سر، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ من واسنا دیوے بندھ، بندھن اپنا نام رکھائیندا۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھوئے بھنائیندا۔ جوت نرنجن چاڑھ چند، گھر دیپک اک ٹکائیندا۔ آتم پرما تم ساچا چھند، واہوا گرو راگ الائیندا۔ شبدی سُرتی جوڑ پائے گنڈھ، پون سواس سواس سواساں وچوں میل ملائیندا۔ نیج آتم نیج

گھر بچ گرہ دیوے اک انند، جس در من کا موہ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ من منوآ اٹھ نہ سکے نس، پاندھی بن نہ پندھ مُکائیا۔ صاحب ستگر کرے وس، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اشارے نال دیوے دس، سینت نال سمجھائیا۔ میریاں گرمکھاں ول تک نہ ویکھنا اکھ، نیتز نین نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچے بھگتاں چرنی ڈگنا ڈھٹھ، مان موہ ایہمان مٹائیا۔ جنہاں سنت سوامی دیوے گرمت، گرمکھ روپ دئے بنائیا۔ اوتھے من واسنا نہ ہونے پرگٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا نام ور، گھر مندر کایا گڑھ بنک دوار من واسنا دیوے مار، شبدی جوت کرے پیار، اوٹ اکو اک سہائیا۔ من واسنا بٹھے مالک، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ ساچا خالق، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن بنے ثالث، سچ ثالثی مات کھائیا۔ اندر وڑ کے کایا محلے چڑھ کے سچ سنگھاسن بیٹھ کرے عدالت، عدلی اکو نظری آئیا۔ اُس دوارے من کرے نہ کوئی بغاوت، جس گھر ستگر سچا وسے ماہیا۔ مہروان گردیو کرہارا سخاوت، بخشش اپنی آپ ورتائیا۔ گرمکھ آتم پر ماتم امانت، آپ اپنے ہتھ وکھائیا۔ بن پورے ستگر ایتھے اوتھے دیوے نہ کوئی ضمانت، بری خانہ نہ کھئے جنائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ سدا صحیح سلامت، جنہاں ستگر ملیا پھڑ باہوں لئے ترائیا۔ مہروان مہر نظر نظر کرے اکھ، آخر اپنی دیا کھائیندا۔ سب دا دیونہارا حق، حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ جنہاں گرسکھاں پئے شک، تنہاں شکوہ شکوک سرب چکائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، انتر آتم بوجھ بوجھائیندا۔ شبد اگمی مار سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ سنت سہیلا گرو گُر چیلا دوس زین اٹھے پہر ہر کا نام لئے رٹ، رٹا من کا رہن کھئے نہ پائیندا۔ گھر گھر وچ ویکھے کھلیا ہٹ، ستگر ونجارا اکو وست نام امولک آپ ورتائیندا۔ جنہاں ملے برہم مت، تنہاں پاربرہم اپنا رنگ وکھائیندا۔ بن گرمکھاں کیسے ہتھ نہ آئی گرمت، من مت وچ سرب جگت گر لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں کھولے تیجی اکھ، تنہاں تتوت سمجھائیندا۔ کرپا اندر ستگر ٹھاکر، نت نوت دیا کھائیا۔ ویکھنہارا گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، کایا کوری پھول پھلائی۔ در آیاں در دیوے آدر، آدرش اپنا دئے وکھائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ جو آتم پر ماتم بنے سوداگر، تس سوڈا بن قیمت دئے کرائیا۔ صاحب ستگر یودھا سورپیر وڈ بہادر، تے دھنی نام داتا سکھمنی اک اُچائیا۔ لیکھا جانے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی گاگر، گھر گھر

وچ پڑدہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے ڈھر دا ور، تِس لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر ساچے چرن
 دھوڑ، سروور وڈ وڈیائیا۔ جس وچ نہاتیاں چتر سُگھڑ بنن موڑھ، موركھ موڑھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جگت ناتا تھے کوڑو کوڑ، سچ سچ
 میلا سہج سُبھائیا۔ انتر آتم وجے ناد دھن تور، تریا بیٹھی نین شرمائیا۔ ست سروور وچوں ست دئے سروور، خُماری اتر کدے نہ جائیا۔
 آد جگاد جگ چوکی سدا رہے بھرپور، خالی سکے نہ کھئے کرائیا۔ گرمکھو گرسکھو ستگر سر نہاؤنا ضرور، بن نہاتیاں ڈرمت میل نہ
 کھئے دھوئیا۔ اوتھے مان ابھان نہ رہے غرور، غربت نظر کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس سروور نوں کدے گئے مشہور، بھگت سنت
 رسنا ڈھولا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سر اکو اک وڈیائیا۔ ساچا سر صاحب
 سلطان، پُرکھ اکال اک اپائیندا۔ جس اندر گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن اشنان، سیتل دھارا اک چوائیندا۔ جس در لوکھات بنا پورے
 ستگر دے نہ کھئے نشان، چار کنت دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ گرمکھ ور لے سنت سہیلے سچ سروور وڑ
 کے نہان، نہا نہا ڈھر دا شکر منائیندا۔ مان سروور جس دواویوں اکو بوند ملی پان، جس دی سوہا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن
 گیتا گیان سرب درڑائیندا۔ سو سر آتم سریشٹ ویشیش جہان، بن گرمکھاں وشن برہما شو نہاون کھئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سد رکھے اپنے دیس، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تھر گھر اپنے آپ ٹکائیندا۔ منوا من وس کرے شبدی ڈور، تند اپنا
 نام بندھائیا۔ ناتا توڑے پنج چور، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ کر پرکاش اندھ گھور، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ لو چھٹکی
 بھیر دیوے جوڑ، مات گربھ دا لیکھا پور کرائیا۔ ستگر اپنے نال لئے تور، پھڑ باہوں آگے لگائیا۔ آگے سکے کوئی نہ ہوڑ، رُکاوٹ رہن
 کھئے نہ پائیا۔ اوتھے من دا چلے کوئی نہ زور، جتھے جابر ستگر نظری آئیا۔ صاحب ستگر دا منتر بھور، فُر نے سارے بند کرائیا۔ گرمکھ
 پھڑ کے چاڑھے گھوڑ، شبدی گھوڑا اک درڑائیا۔ جس ویلے گھوڑے دا وجے پوڑ، من اٹھ اٹھ بھجے پچھے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں سدا جائے بھڑ، پوڑی اپنا ڈنڈا لایا۔ من منوا کی کرے وچارا، منسا کم کیسے نہ آئیا۔ جس ستگر ملیا
 سرجنہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام پدارتھ دئے بہندارا، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ داتا دانی اک ورتارا، دیاوان ہوئے سہائیا۔ جس ویلے گرمکھ

ستگر مل بولے جیکارا، واپو گرو تیری وڈیائیا۔ واپگرُو فتح آد جگاد جگ چوکڑی وچ سنسارا، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ جس نون سادھ سنت بن لہیاں کردے گئے نمسکارا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سو کرتا پُرکھ کھیل کرے کرتارا، کرنہار سچا شہنشاہیا۔ تس آگے من دا چلے نہ کوئی چارا، من مت بُدھ اپنی دھار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن پھڑائے اپنا لڑ، تس پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ من دی ہوئے اُس ویلے نشا، جس ویلے گرسکھ نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ کتھا کہانی نہیں ایہہ قصہ، دُھر دی بات سنائیا۔ سجن متر دا نہیں ایہہ چٹھا، پورے گر وڈیائیا۔ ستگر گرسکھ آپ ڈٹھا، آپ گرمکھ لے ملائیا۔ پریم پریتی اندر کر بتا، دوجی لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر پورا بن کے ماتا پتا، گرسکھ اپنی گود بہائیا۔ جے کوئی کہے ستگر وڈا کہ نکا، ویکھن وچ کدے نہ آئیا۔ اُس گرسکھ دسا، جس آپ دئے بُجھائیا۔ باقی سب ول سٹا دے کر پٹھا، کروٹ سکے نہ کوئی بدلائیا۔ من منوآ گرسکھ گر کیرپا جتا، جیون جگت ستگر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے راہ چلائیا۔ تن من نہ ہووے دُور، آتم پرما تم نیرن نیر نظری آئیا۔ کیرپا کرے حاضر حضور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جنم جنم دے کر معاف قصور، پچھلے لیکھے اُتے قلم دئے پھرائیا۔ آگے لیکھا لیکھے لائے ضرور، انت کنت سری بھگونت ہو سہائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا توڑ کوڑ، ہرسنگت سنگ رکھائیا۔ جس دا پیندا دسدے دُور، سو نیرن نیرا ہوئے سہائیا۔ اپنے گھر لے کے جائے ضرور، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ انت ملائے اپنے نور، جوتی جوت وچ سہائیا۔ سنت ستگر بھنڈارا سدا بھرپور، دیندیاں توٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جس دا نانک نرگن بٹھ کے گیا دستور، کبیر کہا ہو مجبور، بن ستگر پورے ایتھے اوتھے ہوئے نہ کھئے سہائیا۔

★ ۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی گرداور سنگھ دے گرہ زڑکا کلان ضلع جالندھر ★

جیو کہے جگ تیری آس، جگت تیری وڈیائیا۔ ایش کہے میں تیرا ساتھ، آد جگاد سدا سکھدائیا۔ جیو کہے میں تیرا نات، ناتا سچا جوڑ جڑائیا۔ ایش کہے میں تیرا باپ، پتا پُرکھ اکھوائیا۔ جیو کہے میں تیرا پاٹھ، پوجا اک سمجھائیا۔ ایش کہے میں تیرا ناتھ، اناٹھاں سدا سہائیا۔ جیو کہے میری کھول آنکھ، نیتز نین رُشنائیا۔ ایش کہے میں میٹاں اندھیری رات، ساچا نُور اک چمکائیا۔ جیو کہے میں پڑھاں گاتھ، تیرا نام دھیائیا۔ ایش کہے میری اک جماعت، دوجی پئی نہ کھئے بنائیا۔ دوہاں مل کے پوری ہووے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جیو کہے میں ہاں کی، کی میری بنت بنائیا۔ ایش کہے تُوں میری نیہہ، تڈھ بن میرا محل نہ کھئے سہائیا۔ جیو کہے کی میں تیرا جی، سچ سچ درڑائیا۔ ایش کہے تُوں میرا بی، تڈھ بن بوٹا پھل پھل نہ کھئے لہرائیا۔ جیو کہے میں تیرا پتر دھی، پتا تونہی نظری آئیا۔ ایش کہے میں تیرا تُوں میرا دوہاں دی ساچی سین، سیاں جگت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنی کھیل آپے کی، کرنی اپنی آپ پرگٹائیا۔ جیو کہے دس میرا مؤل، گون بدھ بنت بنائیا۔ ایش کہے تُوں نہ بھول، اہل دئے سمجھائیا۔ سچ پریتی دا سرگن پھول، زرگن لیا اُچائیا۔ پریم پیار اندر جھولا رہیا جھول، جھلک لوکھات دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایش جیو دئے سمجھائیا۔ ایش کہے سُن جیو جن، جن جننی تیری جنائیا۔ جس اُپایا ترے پنج تن، نو در راہ دکھائیا۔ جس سُنایا راگ کت، سُر تال وچائیا۔ جس وسایا گرہ من، بُدھ مت وڈیائیا۔ سو صاحب بیڑا رہیا بن، جیو تیرا جگدیش اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُن جیو ہر سچ بوہار، بوہاری دیا کھائیندا۔ جیو جیو سرب سنسار، جیون ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جیون وچوں ملے زرنکار، زراکار اپنا میل ملائیندا۔ سو جیو اُترے پار، جس ایش گلے لگائیندا۔ جیو کہے میرے سرجنہار، تیرا بھو کھئے نہ پائیندا۔ ایش کہے میرا کھیل اپار، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں دیواں اک ادھار، سر اپنا ہتھ کھائیندا۔ چرن کول دے سہار، سہارا اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ جیو سُن صاحب دُھن راگ، گھر سچا رہیا جنائیا۔ ایش کھیل ویکھ برہما، تیرا پریم ودھائیا۔ گرہ مندر دیوے داد، بنک دوار سہائیا۔

دس کے کرے سچا کاج، ہس کے میل ملائیا۔ جیواں وچوں جیو دیوے ساتھ، جیو جیواں وچوں اپائیا۔ ایش روپ پُرکھ ابناس، ابناسی کار کھائیا۔ ایش جیو جیو ایش سارے گاؤندے گئے گاتھ، گا گا جگت سُنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جیو جن بھگتاں دیوے ساتھ، ایش ایشور ایش اپنا اک سمجھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بن وچولا آپ، ساچا میل ملائیا۔ ایش جیو کرے ملاپ، جیو ایش دئے وڈیائیا۔ ایہ کھیل پرہ دے ہاتھ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ کلجگ انت بن کے ساتھ، سجن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جیو جگت انجانا، سِری بھگوان دھر دا سیانا، دھر دی کار کھائیا۔

★ ۷ پوہ ۲۰۲۰ پکرمی سنسار سنگھ دے گرہ ڈوڈا رانا ضلع ہُشیار پُر ★

سو پُرکھ نرنجن صاحب پرہ ایک، اک اکلّا وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل ابھید، بھیسو سکے نہ کھئے جنائیا۔ ایکنکار وسے ساچے دیس، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ آد نرنجن روپ رنگ نہ کوئی ریکھ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سِری بھگوان نر نریش، شاہ پاتشاہ اک اکھوئیا۔ ابناسی کرتا رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ پارپرہم پرہ اپنا جانے آپے بہیت، دوجے سار کیسے نہ آئیا۔ نرگن نرویر ہو کے کھیلے کھیل، اجونی رہت بے پرواہیا۔ سْت دُلارا شبدی بھیج، تھر گھر ساچا آپ سہائیا۔ سْت سروپ سہنجی سیج، سْت ستوادی آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جلوہ دھر دا تیج، مقامے حق کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، آد پُرکھ آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو اجیار، نر نرنکار ویس وٹائیندا۔ محل اٹل اچ منار، سچ سینگھاسن سوہا پائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شاہ پاتشاہ حکم ورتائیندا۔ سْت دُلارا کر کے خبردار، تھر گھر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا آپ رچائیا۔ جس دا کرے نہ کھئے بیان، لیکھا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا کرے نہ کوئی دھیان، نیتراکھ نہ کھئے ملائیا۔ جس دا

کھیل بے مہان، ہر خالق آپ دکھائیا۔ ست بودھا کر بلوان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ در گھر دیوے اکو مان، چرن کول کول سرنائیا۔ سچ
 پریت سری بھگوان، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ وست امولک دے کے دان، ست ستوادی جھولی آپ بھرائیا۔ وشن برہما شو کر پردھان،
 شاکر اپنے نال کرائیا۔ بن اکھراں دے گیان، نراکھر دے سمجھائیا۔ بن اندر مندر مکان، بن چہر چھن چھائیا۔ بن سورج چند بھان، بن
 رو سس کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی صاحب گنوت، ہر کرتا آپ
 جنائیندا۔ کھیل کھلائے آد انت، جگا جگنت دھار بندھائیندا۔ ڈھردرگاہی اکو منت، بودھ آگادھا آپ پڑھائیندا۔ سچ ملاواں نار کنت،
 سیج سہنجی اک سہائیندا۔ ست ستوادی بن کے پنڈت، پاربرہم پرہہ اپنی وڈیا اک اُچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، شبدی ست آپ سمجھائیندا۔ شبد ست سن ساچے بال، ہر ستگر آپ جنائیا۔ تھر گھر تیرا دھرمسال، دیونہار پرہو اکو اک نظری
 آئیا۔ سچکھنڈ میرا جلوہ نور جلال، ظہور اکو اک پرگٹائیا۔ آد انادی اکو سچا لال، لالن توہے دتا بنائیا۔ وشن برہما شو تیرے نال، بن
 سیوک سیو کھائیا۔ سچ گھالی لے ڈال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ وشن بھریا رنگ اتیت، ہر
 کرتا آپ جنائیندا۔ پاربرہم پرہہ کھیل انڈیٹھ، لیکھا لکھت وچ نہ آئیندا۔ آد جگادی ڈھر دی ریت، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ نرگن
 سرگن کرن پریت، سرگن نرگن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیندا۔ ساچا بھيو پُرکھ اکال،
 اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ آد کرپا کھیل مہان، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ ترے گن مایا کر پردھان، رجو طمعو ستو ونڈ ونڈائیا۔ پنج ت
 کھیل مہان، ہر کرتا کار کھائیا۔ بن وچولا سری بھگوان، ساچا ناتا دے جڑائیا۔ ڈھر دا لیکھا ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار آپ اُچائیا۔ لکھ
 چوراسی دے کے دان، برہما جھولی آپ بھرائیا۔ شنکر دے اک گیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 گھر ساچے اکو حکم ورتائیا۔ ساچا حکم سچ سندیسہ، آد پُرکھ آپ اُپایا۔ سیوا لا برہما وشن شو نر نریشا، ڈھر دا راگ اک الا یا۔ نظری
 آئے سچا نیتا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی کرے ہیتا، ہتکاری بھل کدے نہ جایا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے بیٹھا،
 سچ سنگھاسن سوہیا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریت اک درسایا۔ ساچی ریت دے پرہہ آپ، اپنی دیا

کہائیا۔ آد جُگادی دُھر دا جاپ، نرگن نرویر آپ سمجھائیا۔ ناتا جوڑ پتا باپ، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ دوہاں نظری آئے اکو ذات، دو جی
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وشن برہما شو تھاپن تھاپ، سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا جینا دُھر دا جاپ، سوہنگ ست سرُوپ سمجھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وشن برہما شو سُن کے جاپ، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ پاربرہم تیرا
 سمرن پاٹھ، پوُجا اکو نظری آئیا۔ درگاہ ساچی ملی دات، پُری لوء رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا گائے گاتھ، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ پریم پریتی
 ویکھئے ہاٹ، تن تیری بھیٹ چڑھائیا۔ ہوں بالک نڈھ تیری ذات، تُوں پتا پُرکھ سہج سُکھدائیا۔ تُوں صاحب سلطان پلکی پاک،
 پروردگار تیری سرنائیا۔ جو صاحب دیال دتا اکھ، سچ سچ سچ سُنائیا۔ تیرا کہنا گیا بھاکھ، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دس پُرکھ
 ابناس، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ کون جگ تیری رکھئے آس، اپنا میلا لئیں ملائیا۔ نرگن نرگن تیری بات، سرگن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، وشن برہما شو آپ سمجھائیا۔ وشن برہما شو دسے نرنکار، آد اپنی دھار سمجھائیا۔
 جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈائیا۔ حُکمے اندر آون گرو اوتار، پیر پیغمبر سیو کہائیا۔ حُکمے اندر شبَد
 ناد دُھنکار، شاستر سمرت وید بھیو کھلائییا۔ حُکمے اندر بھگتاں دیوے بھگتی دان، بھگون اپنی کار کہائیا۔ حُکمے اندر سنت کر پروان، سچ
 سندیسہ دئے سمجھائیا۔ حُکمے اندر گُرمکھاں دیوے دان، آتم پرما تم جھولی آپ بھرائیا۔ حُکمے اندر گُرسکھاں پریتی نبھ نال، ساچا ناتا جوڑ
 جڑائیا۔ حُکمے اندر سب نوں کھائے کال، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ آپ جنائیا۔ آد پُرکھ
 آپ سمجھائیا اے۔ وشنوں ایکا کار لگاؤندا اے۔ برہم اپنا بندھ وکھاؤندا اے۔ شنکر ہتھ ترسول اٹھاؤندا اے۔ ترے گن مایا جوڑ جڑاؤندا
 اے۔ پنج تت گنڈھ پواؤندا اے۔ لکھ چوراسی گھاڑت گھڑ وکھاؤندا اے۔ چارے کھانی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتُبھج سیتج سچ
 سمگری نال ملاؤندا اے۔ چارے بانی راگ الاؤندا اے۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو ناد و جاؤندا اے۔ برہماویتا ست پڑھاؤندا اے۔ چارے
 مکھ آپ کھلاؤندا اے۔ دُھر سندیس راگ الاؤندا اے۔ شاستر سمرت ونڈ ونڈاؤندا اے۔ گر اوتار راہ چلاؤندا اے۔ پیر پیغمبر حُکم
 ورتاؤندا اے۔ گیتا گیان آپ پرگٹاؤندا اے۔ انجیل قرآنا مسلہ حق سناؤندا اے۔ سچ توفیق خدائے اکو ہتھ رکھاؤندا اے۔ لاشریک ویکھ

وکھاؤندا اے۔ دُور دُراڈا ہو نزدیک، نرگن سرگن دھار چلاؤندا اے۔ نبی رسولاں دے پریت، پریتیوان پریت جُزاؤندا اے۔ گر گر کھیل
 سدا انڈیٹھ، انڈیٹھڑی کار کھاؤندا اے۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپنا مُکھ وکھاؤندا اے۔ نرگن سرگن گاوے گیت، سوہنگ ڈھولا
 راگ جئاؤندا اے۔ آتم پر ماتم سچّی پریت، پاربرہم برہم اپنا میل ملاؤندا اے۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگاں وچ سماؤندا
 اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وشن برہمے شو اکو حکم سمجھاؤندا اے۔ ساچا حکم آپ جئاؤندا اے۔ اگلا بھیو آپ
 کھلاؤندا اے۔ دیوی دیو نال رلاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈن ونڈ جھولی پاؤندا اے۔ تیئی اوتاراں دے دے گنڈھ، لوکات
 حکم سناؤندا اے۔ اٹھاراں بھگت پا ٹھنڈ، امرت دھار سپتل اک وھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چاڑھ چند، نوری جلوہ نور رُشناؤندا اے۔
 نانک گوہند ہووے سنگ، نرگن سرگن کار کھاؤندا اے۔ بودھ اگادھا دُھر دا چھند، کھانی بانی نال رلاؤندا اے۔ دو جہان شبد مردنگ،
 انحد ساچا تال وجاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال آپے لنگھ، گرہ گرہ اپنا آسن لاؤندا اے۔ وشن برہما شو سب دی پوری
 کرے منگ، آسا ترسنا میٹ مٹاؤندا اے۔ جس ویلے نو سو چرانوے چوکرّی جائے لنگھ، تس ویلے نرگن جوتی جامہ پاؤندا اے۔ ست
 سنگھاسن ست پلنگ، دُھر دی دھرم سیج ہنڈھاؤندا اے۔ جن بھگتاں لائے انگ، انگیکار آپ اکھاؤندا اے۔ بھانڈا بہرم ڈھاہ کندھ،
 دُئی دویت میٹ مٹاؤندا اے۔ سرت سوانی ہوئے نہ رنڈ، ہر شبدي کنت ملاؤندا اے۔ ست پرکاش چاڑھ چند، سورج چند نین شرماؤندا
 اے۔ جگ چوکرّی میٹ کے پنڈھ، پاندھی بن کے آپے آؤندا اے۔ سنت سہیلے پائے ٹھنڈ، اگنی تت مٹاؤندا اے۔ ناتا توڑ جیرج انڈ، اُتہج
 سینج پار کراؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ پریتی اک رکھاؤندا اے۔ سچ پریتی پرہو جئاؤندا اے۔ وشن برہما
 شو اکھ سناؤندا اے۔ دیوت سُر نال رلاؤندا اے۔ گر اوتاراں بھیو کھلاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں ویکھ وکھاؤندا اے۔ دو جہاناں رچ سویمبر،
 لکھ چوراسی نار کنت روپ وٹاؤندا اے۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ اچے ٹلے مندران، ڈونگھی کندر پھول پھولاؤندا اے۔ لیکھا جانے سب
 دے اندران، گھٹ گھٹ اندر اپنا آسن لاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آپ اٹھاؤندا اے۔ وشن برہم
 شو آپ جنایا اے۔ پُرکھ ابناسی بھیو کھلایا اے۔ نو سو چرانوے چوکرّی ونڈ ونڈایا اے۔ نرگن سرگن راہ سمجھایا اے۔ دُھر دا شبد راگ

ناد سُنا یا اے۔ برہم برہما دھوج کھوجا یا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھر سندیسہ راگ الایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک درسایا اے۔ ساچا راہ اک درسواں گا۔ دو جہاناں مارگ پاواں گا۔ وشن برہما شیو حکم ورتاواں گا۔ لکھ چوراسی کھیل کھلاواں گا۔ گر اوتار بنا کے داسی، سر سر اپنا حکم مناواں گا۔ راس پا منڈل راسی، گوپی کابن نچاواں گا۔ اپنا ناؤں رکھ پُرکھ ابناسی، اگمی کار کھاواں گا۔ جگ چوٹری پیتے جگت پرہاتی، سندھیا اکو وار وکھاواں گا۔ جن بھگتاں دے کے امرت بوند سواتی، ساتک ست ست کراواں گا۔ لکھ چوراسی وچوں سٹیاں پھڑ اٹھاواں راتی، جاگت سووت اپنا رنگ رنگاواں گا۔ پریم پیار دی دے کے پاتی، شبد سندیسہ اک سُناواں گا۔ اتم کر کے سب تون ذاتی، اتم اپنے نال ملاواں گا۔ دوزخ بہشت سورگ پار کرا کے گھاٹی، سچکھنڈ دوار بیٹھاواں گا۔ جتھے جوت جگے للاٹی، نورو نور نور رشناواں گا۔ میل ملاواں کھلاپاتی، پریم پُرکھ اکو نظری آواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویلا وقت سُہاواں گا۔ ساچا ویلا وقت سُہائے گا۔ پرہ اپنی کھیل رچائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائے گا۔ در بردا سیس جھکائے گا۔ چرن کول دھیان لگائے گا۔ دھرت دھول کھیل کھائے گا۔ اول نور اکو نظری آئیگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹائے گا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ اک سمجھائے گا۔ چتر سُکھڑ بنا موڑ، گرُمکھ گرُسکھ اپنے رنگ رنگائے گا۔ جنہاں دیوے دھر دی دھوڑ، ڈرمت میل دھو وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک چلائے گا۔ ساچا راہ پرہو چلاویگا۔ کل اتم ویکھن آویگا۔ جگ چوٹری واسطہ پاویگا۔ گر اوتار اوٹ تکاویگا۔ پیر پیغمبر سیس نواویگا۔ بھگت سنت نین نیر وحا سرب گرلاویگا۔ سرت سوانی وچھڑی رووے کون ویلا ملے کنت، دُباگن سُہاگن روپ بناویگا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، رنگ اکو اک وکھاویگا۔ گرہ توڑ ہوئے بنکت، ہنگ برہم آپ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وشن برہما شیو دیوے ور، کلجگ اتم اپنا پھیرا پاویگا۔ کلجگ انت پرہو پرہ آئیگا۔ نہکلنک ناؤں رکھائے گا۔ نام ڈنک شبد وجائے گا۔ راؤ رنگ سرب اٹھائے گا۔ دوار بنک اکو سوہیا بائے گا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پڑدہ اوہلا آپ مُکائے گا۔ اگلی مہا دسے اگنت، پچھلا لیکھا پور کرائے گا۔ گرُمکھ آپ اٹھا سنت، ستگر سجن اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن اٹھاراں برن

بخشنہارا سچی سرن، سچ پریتی اکو اک لگائے گا۔ سچ پریتی دیوے بھکت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ ویلا ویکھے وقت، بیس بیسا وڈ وڈیائیا۔ نرگن ہو کے آوے پرت، سرگن روپ نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دا پچھلا لیکھا کڈھے فرق، وہی کھاتہ پھول پھلایا۔ نانک گوہند جس دی لا کے گیا شرط، کل کلکی ویس وٹایا۔ بانکی چال نرالی مٹک، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ دو جہاناں ادھ وچکار نہ جاوے اٹک، راہ وچ روک سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کرے کھیل مؤلا، بے نظیر دیا کھائیا۔ وشن برہما شو تیرا پورا کرے قولاً، کیتا اقرار دھردرگاہیا۔ پرگٹ ہویا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ آد جگاد رہے اڈولا، ڈل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں اتر جائے مؤلا، نرگن نرگن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ اکال، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ بھال، گرسکھ اپنے نال ملائیندا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ شبد سروپی بن دیال، ستگر ساچا سنگ نبھائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن پریتی اک وکھائیندا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ بال انجانے پکڑے لال، ہرجن اپنی گود ٹکائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسال، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جکائیندا۔ شبد اگتی وجے تال، انحد نادی راگ لائیندا۔ امرت آم سروور دئے نھال، ڈرمت میل دھوائیندا۔ دوس زین کرے پرتپال، بن سیوک سیو کھائیندا۔ انت پریتی نبھ نال، ناتا بدھاتا آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سنت سہیلے آپ ملائیندا۔ سنت سہیلے ملے پرہ، ہر ٹھاکر وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کریا وچوں لبھ، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ کر پرکاش جوت جھب، شبد کرے شنوائیا۔ پنچ وکارا دیوے دب، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ نو دوارے پار حد، سکھمن ٹیڈھی بنک پندھ دئے مکائیا۔ ایڑا پنگل نہ کھئے شنک، ڈونگھی بھور نہ کھئے بھوائیا۔ نام ندھان سنائے اگتی چھنت، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ چری وچھنی میلے ایکاکنت، ڈہاگن سہاگن روپ وٹایا۔ گھر میلا سیری بھگونت، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے پاربرہم، برہم اپنے لیکھے لائیندا۔ نہکرمی کرے ساچا کرم، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیندا۔ دھردرگاہی جانے سچا دھرم، ادھرم روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ناتا

توڑ ورن برن، ذات پات نہ کھئے رکھائیندا۔ اوچاں نیچاں اکو سرن، راؤ رنکاں سنگ رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی پندھ
 مکھائیندا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیال جو سرنی پڑن، تنہاں جم کال کھئے نہ کھائیندا۔ رائے دھرم چتر گپت دوویں دُور دُرائے ڈرن،
 آگے ہو باہوں پکڑ ہتھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے شبد گھوڑے ساچے چڑھن، شاہ سوارا اکو نظری آئیندا۔ تُوں میرا میں
 تیرا دُھر دا ڈھولا راگ اگتی پڑھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ وشن برہما
 شو کرن دھیان، کلجگ اتم نین اٹھائیا۔ پاربرہم تیرا ویلا پہنچیا آن، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر مٹیا نشان، کلجگ انت رہن
 نہ پائیا۔ اسیں سُن کے آئے تیرا فرمان، دُھر سندیسے بے پرواہیا۔ کون بدھ جن بھگتاں ملیں آن، سنت سہیلے لئیں اٹھائیا۔ گُرمکھاں اندر
 وڑ کے دیویں دان، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرسکھ لکھ چوڑاسی وچوں لئیں پہچان، بے پہچان اپنی دیا کھائیا۔ بن اکھراں دیویں گیان،
 شاستر سمرت نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا سچا گھر، جس گرہ بہہ کے اپنی کار کھائیا۔ وشن
 برہما شو ویکھن نیتر کھول، نین نین اٹھائیا۔ کس بدھ جن بھگتاں وسیں کول، دُور دُراڈا پندھ مکھائیا۔ کون اگتی وجائیں ڈھول، ڈنکا اپنا
 نام سُنائیا۔ کون دوارا کُنڈا کھڑکی دیویں کھول، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ کون امرت آتم دیویں پاہل، نجھر جھرنا سچ جھرائیا۔ کون گرہ مندر
 گھر سوامی پریتی لئیں گھولی گھول، گھول گھمائی رُوپ وٹائیا۔ کون کنڈے کون ترازو لئیں تول، تکر کون ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم لکھ
 چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت مایا اندر رہے ڈول، پنج تت کرے لڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دسن انہول، تیری سار کیسے نہ پائیا۔ چوڈاں
 لوک چوڈاں طبق تیرا سُنیا نہ کیسے بول، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، سچا مارگ
 دے سمجھائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ نرگن ہو کے سچ ساؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ وکھاؤندا اے۔ جنہاں بخشے چرن دھیان،
 پریتی سچ دوار لگاؤندا اے۔ اندر وڑ کے دیوے گیان، آتم پرما تم آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو
 ابھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ بھیو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جنہاں گُرمکھاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ لکھ چوڑاسی
 وچوں کرے پاک، پوت اپنے نال ملائییا۔ دھوڑی ٹکا مستک لائے خاک، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ بجرکپائی کھول تاک، پڑدہ دوئی دئے

اُٹھائیا۔ گرسکھ اندرے اندر لے جھاک، پرہ سترگر نظری آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند مکھ کرے کوئی نہ بات، سرتی شبد شبد جڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی ہرجن سچے لے اُٹھائیا۔ ہرجن سچا جائے اُٹھ، لوکات لے انگریائیا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت جس اُپر جائے تھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ سچ سہنجنی مؤلے رت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے لے پُچھ،
 جنم جنم دا لیکھ چُکائیا۔ پھڑ باہوں گلے لگائے جوں ماں پُت، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار جنائیا۔
 جنم کرم دا میٹ دُکھ، سکھ آتم اک سمجھائیا۔ لیکھا چُکے مات گریہ دس دس ماس اُٹا رُکھ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ بھگتن میلا کایا گرہ، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال اندر وڑ، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دُھر دے پوڑے جائے چڑھ، چوتھے دُندے ہتھ لگائیا۔ ست ستوادی ڈھولا اکو پڑھ، ساچی کرے
 نام پڑھائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، نرگن سرگن کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ گُرسکھ لے بنائیا۔ گُرمکھ
 ویکھے سنسار، وڈ سنساری دیا کھائیندا۔ جس دا راہ تگدے کئے جگ چار، جگ چوکری دھیان لگائیندا۔ جس دا سندیسہ دیندے کئے
 گر اوتار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان صفت صلاحیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر کھندے کئے پروردگار، لاشریک اپنا ویس
 وٹائیندا۔ جس نوں نانک گوہند کہا مہابلی اُترے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، دین مذہب ذات پات ورن
 گوت ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ بھگت بھگوان لے اُٹھال، لکھ چوراسی جیو جنت کھوج کھوجائیندا۔ سنت سہیلے ویکھے لال، لالن اپنے رنگ
 رنگائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ لے بھال، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے تے پربت سمند ساگر ڈونگھی کھائی پھول پھلائییندا۔ کلجگ انت ہو کریپال،
 کریپاندھ سوامی ٹھاکر ٹھوکر اپنے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن سچے آپ جگائیندا۔ ہرجن جاگے نیتر
 کھول، آلس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ در دروازہ ڈونگھی کندر وجائے ڈھول، راگ اناد برہم برہماد آپ جنائیا۔ آتم پرما تم بچ گھر وسے کول،
 گرہ مندر سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ ہرجن تارے صاحب سترگر، ہر وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ جنہاں لیکھا لیکھا دُھر، تنہاں میلے سہج سُبھائیا۔ ہر کا بھیو پائے نہ کوئی دیوت سر، وشن برہما شو انت کہن نہ آئیا۔ جنہاں ٹھاکر

جائے بھڑ، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگت اکو رنگ رنگائیا۔ ہر بھگت رنگ پرہہ سچ پریت، چرن کول سرنائیا۔ نانا تھے مندر مسیت، گھر ٹھاکر ویکھو چائیں چائیا۔ بن رسنا جہوا گاؤ گوہند دے گیت، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ من تن مؤلے کایا ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ اتم ستجگ ریت، سو صاحب آپ چلاٹیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ صدی پیسویں رہی پیت، پیس پیسا کھیل کھلاٹیا۔ لکھ چوراسی ایہہ حدیث، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ دو جہاناں پاوے سار، نرگن سرگن سنگ نبھائیندا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ در بھکھک گرو اتوار، پیر پیغمبر سیدس نوائیندا۔ وشن برہما شو بن بھکھار، اچی کوک الکھ جگائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کٹ اندھیرا چھائیندا۔ سچا کوئی نہ سجن ساک، بہن بھائی مات پت پتا پوت پریم نہ کھئے وکھائیندا۔ ناری کنت کرے گھات، جگت وچھوڑا آگ لگائیندا۔ سب نوں بھلیا پوجا پاٹھ، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیندا۔ جھگڑا پیا ذات پات، سچا دھرم ہتھ نہ کیسے آئیندا۔ من واسنا ہوئی نار کھذات، گرمت گھر نہ کھئے وسائیندا۔ کرپا کر پُرکھ ابناس، دو جہان تیرا دھیان لگائیندا۔ جن بھگت ہوئے اداس، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ کلجگ جیو کوڑی کرپا کیتے بدمعاش، مایا ممتا موہ سرب ودھائیندا۔ ساچا نور نہ کوئی پرکاش، دیا باقی گھر گھر سرب جگائیندا۔ پُرکھ اکال وسے کیسے نہ پاس، سنجی سیج جگت نظری آئیندا۔ جن بھگتاں آکے دے ساتھ، تھہ بن سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ در مانگے بھیکھ دوئے جوڑ، گرمکھ دھیان لگائیا۔ سری بھگوان پرہہ تیری لوڑ، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جنم کرم دی وچھڑی جوڑ، نانا اپنے نال بندھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، چاروں کٹ اندھیرا چھائیا۔ ٹھگ چور یار مچاون شور، جن بھگت بیٹھے مکھ چھپائیا۔ بن تیرے ہور کیسے اُتے نہیں زور، کوک کوک رہے کُراٹیا۔ نرگن سرگن آکے بھڑ، بھڑی بھڑی دین دہائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی چڑھ کے ویکھ گھوڑ، شبدا گئی اپنا پھیرا پائیا۔ تیری سریشٹی دی دریشٹی ہو گئی ہور، ایشٹی نظر کھئے نہ آٹیا۔ لکھتی لکھت سارے رہے پھول، پھولیاں ہتھ کچھ نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، گرمکھ آتم رہی گرلائیا۔ گرمکھ آتم بن پیاسی، در کوک کوک سنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناسی،
 ابناسی تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ جیو مینوں کردے ہاسی، تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں اندھیری راتی، گرمکھ چند نہ کھئے
 چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ دئے جنائیا۔ گرمکھ گرسکھ جانا جاگ، سو
 ستگر آپ جنائیا۔ گھر تیرے لگا اکو بہاگ، نانا توڑ جگت جدائیا۔ ہنس بن کالے کاگ، درمت میل دھوائیا۔ صاحب توری پکڑے
 واگ، ستگر اپنے ہتھ اٹھائیا۔ ستے سنسار وچوں لینا اک ویراگ، ویراگی آپ اُچائیا۔ جھوٹھا نانا دینا تیاگ، کٹمب موہ نہ کھئے وکھائیا۔
 جس مات گریہ تیری رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئیا۔ سنسار ساگر جھوٹھا ساک، سنسار سنگھ سنگ کھئے نہ جائیا۔ جس اندر وڑ
 کے کھولیا تیرا تاک، سو تیرا داتا بے پروا ہیا۔ جس دی لبھیاں ہتھ نہ آوے ذات، مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو ماہی پتن بیٹھا اُتے گھاٹ،
 نئیا نوکا نام چلائییا۔ پھڑ پھڑ باہوں ہر سنگت بنائے ساتھ، ساچا سنگ رکھائیا۔ لیکھا لیکھ قلم دوات، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ سچ پیالہ
 دیوے آب حیات، امرت جام مکھ چوائیا۔ سچ خُماری کایا کھاٹ، سچ سنگھاسن آپ سہائیا۔ جنم جنم دی آگے مکے واٹ، لکھ
 چوراسی پھیر نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم گرمکھ اکو گھر وسائیا۔ اکو
 گھر سدا وسیرا، ہر پچھرت آپ ملائییا۔ نانا جڑیا تیرا میرا، سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ آون جاون چُکیا جھیرا، جھگڑا رسیا نہ وچ لوکائیا۔ مندر
 دسے نیرن نیرا، ہر مندر سو بہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک
 نرائن نر، سنت سہیلے لہے در، در دروازہ آپ گھلائییا۔ در دروازہ کھولے اک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جس ماتا کیتا تیرا بت، تس پتر
 گود سہائیا۔ مانس جنم نہ آوے نت، جگ چوکڑی لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ دھن بہاگ ہر سنگت کیتا بت، بتکاری ہوئے سہائیا۔ بیس
 پیسے ساچی تہت، گھڑی پل نہ کھئے سمجھائیا۔ جس اُچائی تیری رت، انت رکت بوند لیکھ لائیا۔ ایتھے اوتھے نہ دیوے پٹھ، ستمکھ اکو
 نظری آئیا۔ وست امولک پا کے جائے بھکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ سو گرمکھ سو کھپئے گرسکھ، جس صاحب ستگر نظری آئیا۔ لکھ
 چوراسی بھری دکھ، دکھیاں دکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگت ترسنا کیسے نہ مٹے بھکھ، من واسنا ہوئی ہلکائییا۔ جنہاں دپال ٹھا کر گر ستگر ہو

کے لئے پُچھ، پُشت اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سو گرمکھ اُچی کہن ساڈا اُجل مُکھ، دُرمت میل نظر کھئے نہ آئیا۔ جننی وری جنے اوہ سُت، جو سُت بھگت روپ وٹائیا۔ جگت مایا جگت جہان رہی لُٹ، مات پت بھائی بہین ساک سبجَن سکے نہ کھئے پچائیا۔ اتم تت ناتا جانا چھٹ، ماٹی مڑھی گور ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تِس مرن جیون دوویں دئے کٹائیا۔ مرن جیون دوویں جاون مُک، مکتی گرمکھاں چرناں ہیٹھ ٹکائیا۔ جنہاں سَتگر گودی لئے چُک، تنہاں وشن برہما شو سپس جھکائیا۔ جن بھگت کہن بھگتاں ویکھیا مُکھ، کبیر جُلاہا خوشی منائیا۔ سَتگر نانک آکے آکے ہو کے لئے پُچھ، گرمکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جو لوکات وچوں اپنا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ وچ رہیا لگائیا۔ انت ملاواں نرمل جوت، جوت جوتی وچ سہائیا۔ جس مانس جنم وچ نہ آئی ہوش، سو لگھ چوڑاسی گیزا گیزے وچ بھوائیا۔ ہر کا کھیل کوئی نہ سکے سوچ، من مت بُدھ تتاں چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جنہاں مہر کر کے گھر آپ جائے پہنچ، سو پوت پتا گود اٹھائیا۔ جن بھگتاں نال کابدا روس، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ باہروں رہن خاموش، اندروں اکو نام دھیائیا۔ جنہاں دا کھلیا لوچن لوچ، سو لوچا اکو اک وکھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی صاحب سَتگر پُرکھ اکال دین دیاں ایکنکار نراکار اکو بہت، بہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوت اپنا رنگ وکھائیا۔

★ ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی نصیب کور دے گرہ ڈوڈا رانا ضلع ہوشیار پُر ★

نرگن سرگن تیری رچن، برہمنڈ پُری لوء آکاش نظری آئیا۔ بودھ آگادھ شبد نادِ دھن اناد تیرا پچن، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل فُران ناؤں دھرائیا۔ لگھ چوڑاسی پنچ تت کایا ماٹی کنچن، اندج جیرج اُتہج سیٹیج ونڈ ونڈائیا۔ نام ندھان سِری بھگوان تیری رنگن، بے پرواہی گھڑ گھڑ بھانڈے پوچ پُچائیا۔ اکم اتہاہ تیرا مردنگن، دو جہان کرے شنوائیا۔ ست ستوادی سچ سچ تیرا چندن، جوت للائی ٹکا اکو اک وکھائیا۔ در دربار تیرا سؤرے سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ وشن برہما شو گر اوتار در تے منگن، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ اتم پرما تم تیرا سچ اندن، پاربرہم برہم تیرا نور نظری آئیا۔ نراکار ساکار تیرا کھیل وچ وربھنڈن، نو ست وچے

ودھائیا۔ بہرم بھلیکھا دُئی دویت تیری کندھن، حد حدود سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گرہ مندر گھر تیرا اکو انگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ شہنشاہ گھر تیرا ٹھا کر، آد جگاد جگ چوکرئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گھر گمبہر گورا ساگر، کوئن کوٹ سمند بیٹھے سیس جھکائیا۔ بلدھاری یودھے سورپیر بہادر، تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ آد جگادی دھر دے عادل، عدالت اکو اک سہائیا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ بھيو چُکائے سب دا باطن، ظاہر ظہور اپنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ابناسی کرتا تینوں سارے اکھن، لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ قلم شاہی اکھراں نال تیرا نام بنایا بھاشن، جگت بھاشا ونڈ ونڈائیا۔ بن تیری کیرپا سچا دے نہ کوئی ساتھن، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ پڑدہ کوئی نہ آوے ڈھاکن، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ لگھ چوراسی کلجگ اتم بن تیری کیرپا ہوئی پاپن، پت پت پت نہ کھئے کرائیا۔ آتم انتر بھلیا جاپن، رسنا جہوا بتی دند سرب کُرائیا۔ اک دو جے نوں سارے اکھن، سیکھیا دے دے سمجھائیا۔ اپنا کھولے نہ کوئی تاکن، کپائی بجز نہ کھئے ٹرائیا۔ میل ملے نہ پُرکھ ابناسن، گھر وجے نہ نام ودھائیا۔ ساچے چڑھے نہ کوئی گھاٹن، پتن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کیرپا جگت وکار دئے لوچن تاکن، نیج نیترا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ مَلا شیخ مسائق پنڈت پاندھے گرتھی پنٹھی کرن پاٹھن، پاربرہم تیری پاٹھشالا پڑھن کھئے نہ جائیا۔ بن بھگتاں ساچا بنے نہ کوئی جمعتن، الفیے نیترو رو دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ الفیے کرے تقریر، نُقطہ نوں نہ کھئے سمجھائیا۔ کہہ کہہ گئے پیر فقیر، پیغمبر اپنی دُھن سُنائیا۔ صدق صبوری دسدے گئے یقین، دھیرج دھیر اک وکھائیا۔ کلمہ کہندے گئے یامبین، لاشریک توفیق خُدا ئیا۔ لیکھا جانے عالمین، کائنات کھوج کھوجائیا۔ کلمہ نبی رسول کرے تلقین، دُھر سندیسہ راگ سُنائیا۔ مُرید مُرشد ہو ادھین، طالب طلبا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، الفیے لیکھا دینا سمجھائیا۔ الفیے گئی تھک، لوکات کر پڑھائیا۔ بن تیری کیرپا ملے نہ کوئی حق، حقیقت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگت شریعت شرع نکیل نگ، جیواں جنتاں رہی بھوائیا۔ تیرا نور ظہور کیسے نہ آیا ہتھ، مفرور پھرن کھئے نہ جائیا۔ دہ دشا کوڑی واسنا بیویاں بیوی رہے نٹھ، خاوند سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ناڑی ناڑی ابلے رت، آب حیات جام نہ کھئے پیائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پروردگار تیرے کلمے اُتے ہویا شک،

شاگرد نظر کئے نہ آئیا۔ بہرے بھلا تے اٹھ، تسبیح مالا تند نہ کئے وکھائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ مُرشد ہو مُرید کھول اکھ، بھگت بھگوان دئے سمجھائیا۔ اتم پر ماتم مل کے گا جس، جس وید پُراں کہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دے مان وڈیائیا۔ الفیے کہے محبوب، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرا لیکھا ویکھیا خوب، خُوبصُورت تیری جگت لوکائیا۔ محل اٹل تیرا عروُج، عرش قُرص تیری سنوائیا۔ بے پرواہ تیری حدُود، چُوداں طبق سمجھ سکے نہ رائیا۔ تیرے اندر کوٹن کوٹ پیغمبر بیٹھے محفوظ، مُفلس ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جنہاں ہتھ پھڑائیں خطُوط، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ تنہاں کایا چولی دیویں پنج بھوت، تے ماٹی جوڑ جُڑائیا۔ سو تیرا دسن آن ثبوت، کلمہ حق حق پڑھائیا۔ حاضر حضور تیرا جلوہ ویکھے نہ کئے موجود، نیرن نیرا درس کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ الفیے کہے میری اکھ بناوٹ، قلم شاہی نال بنائیا۔ سچ خُداے تیری سخاوت، مہروان اِکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم پئی بغاوت، در در گھر گھر پئی لڑائیا۔ کوڑی کِریا لگی علامت، میٹ سکے نہ کئے خُدائیا۔ آد جُگادی تیری امانت، اتم تیرے آگے ٹکائیا۔ زرگن ہو دے ضمانت، سرگن ساچا سنگ رکھائیا۔ ویلے انت کر ممانت، لیکھا کئے رہن نہ پائیا۔ نظری آ صحیح سلامت، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ بے روپ بے پچھانت، بن روپ رنگ ریکھ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا دے وکھائیا۔ الفیے نیتر نیر، بن اکھاں رہی وکھائیا۔ تیرا کھیل انت اخیر، ہوں ٹھا کر ویکھن آئیا۔ کِریا کر اگئی پیر، بے نظیر تیری سرنائیا۔ لوکات ہوئی دلگیر، دھیرج دھیر نہ کئے دھرائیا۔ جگت شریعت پایا زنجیر، شبدي شبد نہ کئے ٹُڑائیا۔ انگ انگ کرے پیڑ، دُکھی درد نہ کئے ونڈائیا۔ دوزخ بہشت دوہاں دے سے بھیڑ، مارگ سچ نہ کئے وکھائیا۔ چوٹی چڑھ ویکھ اخیر، منزل حق نُور خُدائیا۔ تیرا بشر کون بشیر، بسمل روپ کون وٹائیا۔ راہ تکدے گئے پیر فقیر، عیسیٰ موسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ مُرید مُرشد پنہ ویکھ چیر، منزل اپنی آپ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے سچا ور، جس گرہ ساڈی چلے نہ کئے چُڑائیا۔ الفیے سُن کر دھیان، پروردگار سچ جنائیندا۔ ابناسی کرتا دیوے دان، سیری بھگوان جھولی آپ بھرائیندا۔ جنہاں اُپر ہوئے مہروان، مہر نظر نین اُٹھائیندا۔ چرن کول کرے پروان، دھرت دھول سوہا پائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، سچ پردھانگی نام کھائیندا۔

جن بھگتاں جنم کرم دے وچھڑیاں میلے آن، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، الفیے تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ اکو ڈھولا گاون سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جا راگ نہ کھئے الائیندا۔ اوتھے تیری کوئی نہ کرے پہچان، بے پہچان اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دیوے دھر دا ور، جن بھگتاں آپ پڑھائیندا۔ جن بھگت پڑھائے ساچا لفظ، لکھت ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جس دا سمجھے نہ کوئی تلفظ، طلبا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوئی بھیو نہ پائے میاں حافظ، حمزا نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں محمد کہہ اسم اعظم، سو اسم اعظم جن بھگتاں اندر ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ الف کہے اوہ کیہڑی الف، بن اکھراں دئے بنائیا۔ سری بھگوان کہے جو میرے نام دا چکے حلف، تنہاں تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن پیر پیغمبر گرو اوتار کیسے نہ کیتی پرکھ، لکھ چوراسی سار کھئے نہ آئیا۔ مُرید مُرشد مُرشد مُرید اکو آدرش، در اکو سوہبا پائیا۔ اہناں اُتے کریں کوئی نہ ہرکھ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جے تیرے اُتے کرن ترس، اکھ تیرے نال ملایا۔ اہناں ویکھ تُوں وی پئیں تڑپ، لوکماں جھلی نہ جائے جدائیا۔ اکھ اکھ پرہہ ملن نوں سارے رہے بھٹک، جگت بھٹکنا نہ کھئے مٹائیا۔ جن بھگتاں اکو دتی سدھی سڑک، سرک اپنے نام لگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان آوندیاں جاندیاں کوئی نہ لگے خرچ، چرن پریتی اک رکھائیا۔ دین دیاں ٹھاکر سوامی صاحب ستگر دیناں ناتھ ونڈے درد، دکھیاں دکھ میٹ مٹائیا۔ مانس جنم آگے پچھے ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنے کولوں بھرائیا۔ دھرم رائے دی پھڑکے پاڑے فرد، فرد جرم نہ کھئے لگائیا۔ جم جنڈار ہتھ پھڑے نہ کوئی کرد، قصابی روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپا کرے مردانہ مرد، مرد مردانہ پاربرہم بے پرواہیا۔ آگے نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، الفیے چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا تنہاں لیکھا چکیا سورگ نرک، دوزخ بہشت ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ نانک گوہند نرگن سرگن لا کے گئے شرط، سچ سندیسہ لوکماں سنائیا۔ جنہاں بھگتاں اُتے بھگوان کرے ترس، تنہاں جنم جنم دا روگ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، امرت میگھ دھار اگتی اکو برس، سانتک ست ست ورتائیا۔

★ ۸ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی منڈی احمد گڑھ ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، یودھا سُرپر بھو چکائیندا۔ ایکنکارا حکمران، بھوپت بھوپ حکم ورتائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ سِری بھگوان ویکھنہارا مار دھیان، نرگن ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم پرہ لیکھا جانے دو جہان، نرور نراکار نظر کسے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ جھلاٹیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد رچنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد پُرکھ ہر پُرکھ ابناسا، بے انت وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے جوت پرکاشا، نورو نور نور رُشناٹیا۔ پروردگار شاہو شاہشا، مقامے حق کھیل رچائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسا، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی اولڑی کار، اکل کل دھاری وپس وٹائیا۔ محل اٹل اچ منار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ لاشریک پروردگار، بے عیب نور خدائیا۔ رام رحیم سانجھا یار، شرکت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، نرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر بھو چکائیا۔ وشن برہما شو کر کر خبردار، ست سندیسہ نام سُنائیا۔ ستجگ تربتا دواپرکجگ جگ چوکڑی ویکھنہار، برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سیتج اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سِری بھگوان، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے آن، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ نام سندیسہ دو جہان، بودھ آگادھا آپ پڑھائیندا۔ لیکھا لکھت لکھ سکے نہ کھئے زبان، اکھر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کاغذ قلم بھوئے حیران، ہر کا بھو کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربارا ایکنکارا، درگاہ ساچی دھام نیارا، محل اٹل اچ منارا، بے نظیر اکو اک سہائیندا۔ بے نظیر لاشریک، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ سچ خدائے اک توفیق، سِری بھگوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دُور دُراڈا کھیل کرے نزدیک، نیرن نیرا اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے گئے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو صاحب ستگر سچ جنائے اک پریت، پریتوان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، نرویر نراکار نرنکار اپنی کل ورتائیا۔ اپنی کل ورتے بھگونت، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ کلجگ کھیل کرے اگت، مہما کتھ نہ کھئے سنائیندا۔ جس نون لبھدے سادھ سنت، مُرید مُرشد اپنا رنگ رنگائیندا۔ لکھ چوراسی جان جیو جنت، گھٹ گھٹ اندر پڑدہ لابنددا۔ دُھر سندیسہ دُھر دا منت، منتو اپنا آپ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم میلا نار کنت، سیج سہنجنی سو بھا پائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیندا۔ چار ورنان اکو سنگت، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل فُران اپنا ناؤں سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن اک جنائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ تخت نواسی نوجوان، بلدھاری اکو بل پرگنائیا۔ بھویت بھوپ راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ شبد سُت حُکران، سیس جگدیش تاج سہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش ویکھے مار دھیان، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پڑدہ لاپے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اک سہائیا۔ سچ دوار سہائے ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ کلجگ اتم کریا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سدے در، در دروازہ اک کھلائیا۔ بھگت بھگوان جنائے ڈر، بھے بھو اک رکھائیا۔ سنت سجن چرنی رہے پڑ، مستک ٹکا سیس نوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ دوئے جوڑ رہے کھڑ، نیتر نین نین شرمائیا۔ مُرید مُرشد کہن پرہہ کریا کر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اکم، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کلجگ اتم جانے کم، نہکرمی کار کھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بنھ، سنت ساجن سنگ نبھائیا۔ گُرمکھان جوت نرنجن چاڑھ چن، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ گُرسکھان دیوے ساچا دھن، وست امولک جھولی پائیا۔ اکو راگ سنائے کن، انحد نادی ناد وجائیا۔ بھرم بھلیکھا میٹے جن، بھانڈا بھو دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک وکھائیا۔ سچ دربار اک وکھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤندا اے۔ سچ سینگھاسن سو بھا پاؤندا اے۔ جوتی جلوہ نُور چمکاؤندا اے۔ پنج تت نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ کلجگ اتم ویکھ وکھاؤندا اے۔ دُھر فرمانا حُکم سنائوُندا اے۔ وشن برہما شو اُٹھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پردہ لابنددا اے۔ پنج تت ڈنکا اک وجاؤندا اے۔ تیئی اوتار پھڑ اُٹھاؤندا

اے۔ بھگت اٹھاراں کھیل رچاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز نین سرب شرماؤندا اے۔ نانک گوہند کر پکار، پُنه پُنه اپنے سیس نواؤندا اے۔ لکھ چوراسی رووے زارو زار، دھیچ دھیر نہ کھئے دھراؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، اُچی کوک کوک سُنواؤندا اے۔ انجیل قرآن دھاباں رہی مار، کھانی بانی رنگ نہ کھئے رنگاؤندا اے۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، نرمل جوت نہ کھئے جگاؤندا اے۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے پیار، برہم پاربرہم ناتا جوڑ نہ کھئے جڑاؤندا اے۔ چارے کھانی چارے بانی بولے نہ کھئے جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ نہ کھئے الاؤندا اے۔ بھگت بھگونت راہ تگن چار دیوار، بند کواڑی گنڈا کھئے نہ لاپندا اے۔ سنت سجن منگن امرت دھار، نجھر جھرنا بوند نہ کھئے ٹپکاؤندا اے۔ گرمکھ چرن دھوڑی منگن چھار، مستک للائی ٹکا جوت نہ کھئے لگاؤندا اے۔ گرسکھ نیتز لوچن تڑپن اک دیدار، اکھ اکھ پرتکھ نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ کاغذ قلم شاہی گئی ہار، حق حقیقت پڑدہ نہ کھئے اٹھاؤندا اے۔ دین مذہب ہویئے خوار، ذات پات بھید نہ کھئے چکاؤندا اے۔ مُلا شیخ مسائق واعظ کرن کر گفتار، گُفت شنید کھیل نہ کھئے جئاؤندا اے۔ ساچا کلمہ نبی نہ مارے کوئی آواز، حُجرہ حق نہ کوئی وکھاؤندا اے۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیار، نوری چند نہ کھئے چمکاؤندا اے۔ دھرنی ڈگی مُنہ دے بہار، باہوں پھڑ نہ کھئے اٹھاؤندا اے۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمننا سُرستی نعرہ رہی مار، میری لچیت مات نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، سری بھگوان تَدھ بن نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ دو جہان مارن دھاہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رہے گرلا، سورج چند دین دُہائیا۔ زمیں اسماناں بیڑا سکے نہ کوئی ترا، چوڈاں لوک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چوڈاں طبق بھيو نہ آئے خُدا، خودی تکبر سب میں رہیا چھائیا۔ پڑدہ سکے کوئی نہ لاه، مُکھ نقاب گھر گھر بیٹھے پائیا۔ گھر سجدہ سیس سکے نہ کوئی جھکا، نمو نمو نہ کھئے سُنائیا۔ کلجگ انت اکو بھلیا بے پرواہ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ہستی نالوں ہستی ہوئی جُدا، جُز اپنا ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ زمیں اسمان روون سورج چند، پرہہ آگے دین دُہائیا۔ پھری دروہی خُداے نو کھنڈ، ست دیپ نہ کھئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی آتم سب دی ہوئی رنڈ، جگت دُہاگن سار کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر گرہ گرہ در در دسے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ نہ کھئے ورتائیا۔ گیت گوہند نر نرائن پروردگار تیرا کوئی نہ گائے چھند، سنسا روگ نہ

کھئے چُکائیا۔ رسنا جہوا بئی دند مُکھ لگایا گند، امرت جام ہتھ کسے نہ آئیا۔ آب حیات دیوے نہ کوئی ونڈ، صُراحی سچ ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کوک پُکارن دین مذہب، نعرہ اِکو اِک لگائیا۔ تیرا
 پرہو کوئی نہ کرے ادب، سچ آداب نہ کھئے وکھائیا۔ گھر گھر دسے ماس مدر، تیرا نام رسنا پان نہ کھئے وکھائیا۔ من واسنا پیا غدر، عدل
 عدالت نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں پوری کرے کوئی نہ سدھر، صدق صبوری سارے بیٹھے رُڑھائیا۔ تیرے ملن دا کرے کوئی نہ فکر،
 فقرہ الفیے پڑھائیا۔ کوڑی کِریا کردے ذکر، ظاہر ظہور نظر کسے نہ آئیا۔ جگت پیار کوڑے چتر، تیرا اِشٹ دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ مایا
 متا بنیا بچتر، ناٹک بھری جگت لوکائیا۔ جس نوں گوبند بنایا مٹر، سو مٹر پیارا سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرا ٹھانڈا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اِکھئے، پرہ چرن بیٹھے سرنائیا۔ بن وجودوں سرنی
 ڈھتھے، تت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوں بہاوے توں صاحب رکھے، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوکات تیرے دے کے آئے
 پتے، ست سندیسہ نام سُنائیا۔ بودھ آگادھ لیکھے لکھے، شاستر سمرت وید پُران کر پڑھائیا۔ کلجگ مایا اتم سارے کیتے پھکے، رس ہتھ
 کسے نہ آئیا۔ اسیں ویکھ کھیل تیرا انڈھے، بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ کلجگ جیواں لوکات جا کوئی نہ چھے، گر اوتار پیر پیغمبر بھو نہ کھئے رکھائیا۔
 مہروان مہر کر ابناسی اچتے، چیتن اپنا روپ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مات وڈیائیا۔ بھگت کہن پرہ
 سچے ٹھاگر، اِک تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر پھیرا پائیا۔ تیرے بھگتاں کوئی نہ ملے آدر، تیرے سنتاں سجن
 نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا بنے نہ کوئی سوداگر، کوڑا ہٹ چلائییا۔ نرمل کرم کسے نہ ہووے اِجاگر، پاپاں بھری لوکائیا۔ در در گھر گھر سارے
 بیٹھے بن کے چاتر، چاترک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرے ملن دی رکھے خواہش کوئی نہ خاطر، جگت واسنا پھرے ہلکائیا۔ تیرا ناؤں لہے نہ
 لگ ماتر، اکھر وکھر گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، جن بھگت تیرا دھیان لگائیا۔
 سنت کہن پرہ سجن میت، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اپنی ریت، مندر مسیت ربیا کُرائییا۔ باہروں وُضو اندروں
 پلِیت، پُنِیت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا گیت من نیچ، سچ سچ نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ در درویش منگن بھیکھ، کلجگ کوڑ بھنڈارا

رسیا ورتائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوگری تیری کردے رہے اڈیک، ین اکھاں دھیان لگائیا۔ گون ویلا پرہ آ کے
 نرگن سرگن دسے اک پریت، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائے اکو گیت، آتم پرما تم راگ الاٹیا۔ نانا تھے مندر
 مسیت، کایا گرو دوار مٹھ شودوالا اکو نظری آتیا۔ جس گھر وسیں آپ اتیت، ترے گن دیویں ڈیرہ ڈھابیا۔ ایک رنگ رنگائیں ہست
 کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی لئیں جیت، ہار سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا
 سچا ور، سب بیٹھے دھیان لگائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چاروں گنٹ راہ تکائیا۔ کرپا کر کرنی کرن، کرتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم
 تیرا دھر دا ڈھولا کوئی نہ پڑھن، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ ترے گن مایا اگنی سڑن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ساچے پوڑے کوئی نہ
 چڑھن، جگت محل بیٹھے بنائیا۔ ساچے گھر مؤل نہ وڑن، گھر گھر وچ وجے نہ کھئے ودھائیا۔ دیپک جوتی دیپ نہ جلن، نوری نور نہ کھئے
 رُشنائیا۔ تیرا درس نہ پائے مؤرت گوپال مدن، مکند نظر کیسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در
 تیرے سیس جھکائیا۔ در جھکاؤن سیس سب، چار جگ پئے سرنائیا۔ کرپا کر نر نرائن جھب، کلجگ جھگڑا دے چکائیا۔ کوڑ وکارا
 دے دب، اُپر اپنا بہار رکھائیا۔ ذات پات کوڑ حد، حدود اپنی اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم دسے جد، وشو اکو رنگ رنگائیا۔ دھرم نشانہ
 ساچا گڈ، لکھ چوراسی سیس جھکائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، دا اکو نام سنائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا جائے بھج، شبد نشانہ تیر چلائی۔
 مکہ کعبہ اکو نظری آئے حج، مندر مسجد شودوالا مٹھ، گردوارا ایک گھر وکھائیا۔ پریم پیار دا پیا مد، دوس زین خمار چڑھائیا۔ تیرے
 دوارے بیٹھے سچ، سکلا سنگ نبھائیا۔ درشن کریئے رج رج، نیتر لوچن نین کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا
 دھر دا ور، دھرم دوارا لے پرگٹائیا۔ دھرم دوارا کھول ہٹ، در تیرے کرن بینتیا۔ پُرکھ ابناسی ہو پرگٹ، نہکرمی سوہاووتیا۔ ہر گھٹ
 دے نام ست، ست سروپ مہا اگتیا۔ دھیرج آوے سنتوکھ جت، پاربرہم بے انت بے انتیا۔ سرشٹ سبائی اکو مت، من کا منکا آپ
 بھونتیا۔ گھر ساچا لاہائے کھٹ، نانا کوڑو کوڑ ٹنٹیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، تین سو سٹھ ہاڈی کھوج کھوجنتیا۔ رل مل آتم پرما تم تیرا گائیے
 جس، ساچا ڈھولا راگ سننتیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو آد جگاد تیرے وس، شاہو بھوپ سری بھگونتیا۔ کلجگ اتم دے

ور، ہوں بالک منگ مکتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیسہ اک سننتیا۔ صاحب ستگر دیا کہاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن حکم الاؤندا اے۔ دو جہاناں آپ سناؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار اکھ کھلاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سکلا سنگ آپ بناؤندا اے۔ نرگن سرگن و جا مردنگ، راگ راگنی بھیو چکاؤندا اے۔ نرگن جوت چاڑھ چند، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، لکھ چوراسی آپ ہنڈھاؤندا اے۔ ساچا دیوے ست اند، اند اند وچوں پرگناؤندا اے۔ ویہ سو ویہ پکرمی جائے لنگھ، پار کنارہ اک وکھاؤندا اے۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ سرشٹ سبائی پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کہاؤندا اے۔ جن بھگتاں پائے دھر دی ٹھنڈ، ٹھنڈک اکو اک وکھاؤندا اے۔ سوہنگ ڈھولا دھر دا چھند، ست ستوادی آپ جناؤندا اے۔ جنم جنم دا میٹ کے پندھ، کرم کرم دا روگ گواؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنڈیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سنڈیسہ سچ جناواں گا۔ نرگن نرور ہو کے آواں گا۔ گہر گمبھیر کھیل کھلاواں گا۔ بن سریر پھیرا پاواں گا۔ بے نظیر جوت جگاواں گا۔ چوٹی چڑھ اخیر، پڑہ سب دا پھول پھلاواں گا۔ نانا توڑ شرع زنجیر، دین مذہب پندھ مکاواں گا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، اوچ نیچ اکو گھر وساواں گا۔ کلجگ بدل دیاں تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ کوڑی کرپا کڈھاں پیڑ، مایا ممتا موہ چکاواں گا۔ چار ورن بناواں بھائی سبج ویر، ساک سبج اکو گھر دساواں گا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا شبد کھنڈے کٹ شمشیر، سیاست جگت اگن جلاواں گا۔ دو جہاناں پینڈا چیر، لوکات ویکھ وکھاواں گا۔ جس نوں لبھدے پیر فقیر، تنہاں فقرہ حق سناواں گا۔ الفیے مکے انت تقریر، تحریر اپنی جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھاواں گا۔ سچ مارگ اک لگائے گا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائے گا۔ نو کھنڈ جوت جگائے گا۔ چار کٹ پھول پھلائے گا۔ دہ دشا ونڈ ونڈائے گا۔ لکھ چوراسی کھوج کھوجائے گا۔ منڈل راسی سوہیا پائے گا۔ جگت اداسی دُور کرائے گا۔ نہ کوئی رہے مدرا ماسی، مدھر اپنا نام جام پیائے گا۔ لیکھا جانے پنڈت کاشی، ملا شیخ قطب گونش آپ اٹھائے گا۔ نرگن سرگن بن کے پاندھی، کلجگ اتم پندھ مکائے گا۔ کسے کم نہ آوے سونا روپا چاندی، ہر کا نام اکو ہٹ چلائے گا۔ بھیو کھلائے بودھ اکادھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچی کرنی پرہو

کماویگا۔ کلجگ اتم میٹ مٹاویگا۔ پورب لیکھا لیکھے لاویگا۔ سرشٹ سبائی اکو حکم ورتاویگا۔ لکھ چوراسی بنائے ٹخم، تاثیر اپنے نال
 ملاویگا۔ سنت سہیلے کر کے اتم، درشٹ ایشٹ آپ جناویگا۔ بھگت بھگوان بنائے پتر، پتا پوت گود سہاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل رل
 مناون سُکر، شہنشاہ شاکر اپنے گھر کراویگا۔ ایتھے کوئی نہ جائے مُکر، مُقدمہ اکو اک رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، چار ورنان اکو رنگ رنگاویگا۔ چار ورنان رنگ رنگاؤنا اے۔ اوچ نیچ بھیو چکاؤنا این۔ راؤ رنگ اکو گھر سہاؤنا
 اے۔ نام ڈنک شبد وجاؤنا این۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپ پڑھاؤنا این۔ اتم پر ماتم آد جگادی منت، منتر اکو اک درساؤنا
 این۔ چری وچھنا میلا نار سوانی سرتی کنت، شبدي شبد اک وکھاؤنا این۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، پُھل پُھلواڑی آپ مہکاؤنا
 این۔ ستجگ بنا ساچی بنت، کلجگ بسترا کوڑا ٹھاؤنا این۔ کرے کھیل سری بھگونت، ہر کا بھیو کسے نہ آؤنا این۔ کوئی سمجھ نہ سکے
 پاندھا پنڈت، مُلا شیخ مسلہ حل نہ کسے کراؤنا این۔ جس دا لیکھا جیرج انڈج، اُتہج سیئج اپنا حکم ورتاؤنا این۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادى راہ وکھاؤنا این۔ ست ستوادى وکھائے راہ، رہبر اکو نظری آئی۔ شبد
 سروپی بن ملاح، نرگن سرگن لئے ترائی۔ اتم پر ماتم دئے صلاح، سکھیا ساچی کرے پڑھائی۔ ڈبڈے پاہن لئے ترا، پاتھر اپنے نال رکھائی۔
 اتم پر ماتم لئے ملا، ملنی جگدیس کرائیا۔ جگت وچھوڑا پندھ مُکا، گھر ساچے دئے بہائی۔ اکو نور خدائے نظری جائے آ، بے نظیر کرے
 رُشنائی۔ بی مہربان مہبان پیدوبھئے سہا، خالق خلق وڈی وڈیائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے ہتھ سرب شفا، احباب اکو اک
 اکھوائیا۔ طیب بنے دو جہان، چوڈان طبق کرے صفائی۔ لیکھا جانے انجیل قرآن، تیس بتیسا پردہ آپ اٹھائی۔ جس دے اے محمد رکھ
 کے گیا ایمان، سو عامل اپنا پھیرا پائی۔ کامل پُرکھ نو جوان، نہ مرے نہ جائیا۔ چوڈھویں صدی ویکھے سرب گناہ، گناہ بھری دسے لوکائی۔
 مکہ کعبہ کوئی دسے نہ ڈھر دا تھاں، جگت مجور رہے کُرائی۔ موسیٰ عیسیٰ کہے میرے خُدا، رحمت تیرے ہتھ وڈیائی۔ پتا پُرکھ پھیرا پا،
 پاربرہم تیری سرنائیا۔ وید ویاسا رہیا گا، اٹھ دس پرانی پُران انک بنائی۔ نانک گوبند سیس رہے جھکا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کل
 کلکی پھیرا پا، کلجگ تیری اوٹ تکائی۔ جگ چوکڑی گئے وہا، لیکھا ویکھ تھاون تھائیا۔ جیو جنت تیرا ناؤں گئے بھلا، اتم پر ماتم ایشٹ

نظر کسے نہ آئیا۔ جگ بھلیاں پھیر جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مارگ دس بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ سِری بھگوان دیا کما،
 ابناسی کرتا رہیا سُنائیا۔ نیتر نین اکھ سارے لو کھلا، آلس نندرا رہیا مٹائیا۔ پروردگار بے پرواہ پھیرا رہیا پا۔ الفی چولا تن نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ جس دی صفت الفیے گئی لکھا، لفظ لفظ جوڑ جڑائیا۔ تس دا حرف کوئی نہ سکے بوجھا، حضرت بیٹھے سیس نوائیا۔ جو
 ہستی نالوں ہووے آپ جُدا، جُدا ہو کے ہستی وچ سمائیا۔ اوہ رہبر بنے خُدا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ نوبت اکو دئے وجا، دو جہاناں
 دئے سُنائیا۔ پاربرہم پت پریشور پھیرا رہیا پا، انترجامی شبد نہکامی، نہکرمی اپنی کار کھائیا۔ کلجگ کوڑے کولوں سب دی کئے آپ
 غلامی، بری خانہ دئے کھلائییا۔ چار جگ دا مسلہ حل کرے دیوانی، اپیل آگے نہ کھئے رکھائیا۔ جس دی سمجھ پائے نہ کھئے ودوانی، چوڈاں
 ودیا ہوئی ہلکائییا۔ جس دا لیکھا لکھیا گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کانی، سو کلمہ کائنات پڑھائیا۔ اُس دا دسے کوئی نہ ثانی، آسانی سب
 نوں دئے جنائیا۔ جگت جہان کرائے فانی، فاتحہ اکو وار پڑھائیا۔ مُرید مُرشد دوہاں دی رہے انت نشانی، نشانہ اکو اک لگائیا۔ جس دا لیکھ
 لکھیا گر ارجن سْت بھانی، شبدي دھار دھار وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم کوڑی
 کِریا شوہ دریائے دئے رُڑھائیا۔ کلجگ اتم تھے ناتا، کوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ چار ورن بنے اک جاتا، جملہ اکھڑ پٹی اکو دئے سمجھائیا۔ ورن
 برن دا دُھر دا کھاتہ، ہر خالق دئے کھلائییا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ستجگ چند کرے رُشنائیا۔ سرب جیاں دا اکو پتا ماتا، پاربرہم
 پرہ سچا نظری آئیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا داتا، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ جس دا سِمرن پوجا سندھیا پاٹھا، اگنی ہون جگت کھیل
 وکھائیا۔ جس دا نہاون تیرتہ تاٹا، اٹھسٹھ سروور پھیرا پائیا۔ جس دا نور جوت للائی ماتھا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا
 نور مکہ کعبہ، سو ظہور رہیا پرگٹائیا۔ جس دا میل دو دو آہ، سو آب حیات جام رہیا پلائییا۔ جس دا پیر پیغمبر حُجرے اندر لیندے
 رہے خوابا، سو خواہش سب دی پور کرائیا۔ جس دا نور جھلے نہ آفتابہ، آفتاب کوئن بیٹھے مکھ شرمائیا۔ سو صاحب حق جنابا،
 حقیقت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ کلجگ انت سب نوں کرے لاجوابا، جواب دے سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھا یار رام رحیم اپنا پھیرا پائیا۔ اپنا پھیرا پرہو پرہ پاؤندا اے۔

سنت سہیلے لبھ، جن بھگت آپ اٹھاؤندا اے۔ امرت جھرنا جھرا کول نبھ، اُلٹا مُکھ کراؤندا اے۔ نو دوارے مکے حد، گھر دسویں میل ملاؤندا اے۔ آتم جوتی دپیک جائے جگ، اگیان اندھیر چکاؤندا اے۔ انحد ناد سُنائے چھند، سنسا روگ مٹاؤندا اے۔ ڈونگی بھوری وچوں کڈھ، سُکھمن ٹیڈی بنک پار کراؤندا اے۔ ایڑا پنگل تھلے چھڈ، ساچے مارگ آپے لاؤندا اے۔ آتم سیج چڑھائے بھج، بن پاندھی پنڈھ مکاؤندا اے۔ سُرتی شبدی پریتی جائے بجھ، ٹٹی گنڈھ پھیر پواؤندا اے۔ آتم پرما تم کرے حج، حُجرہ اِکو اک سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے گھر وساؤندا اے۔ ہرجن ساچے گھر وساؤندا اے۔ پھڑ پھڑ باہوں گلے لگاؤندا اے۔ کایا مندر اندر راہ وکھاؤندا اے۔ بجرکپاٹی توڑ جندر، پڑدہ دُئی دَویت چکاؤندا اے۔ سوہنا دِسے اگتی مندر، چھپر چھن نہ کھئے جُھپاؤندا اے۔ جوت جگے اندرے اندر، تیل باقی نال نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ من واسنا دِسے نہ کوئی بندر، دہ دِشا نہ اٹھ اٹھ دھاؤندا اے۔ شرع شریعت توڑ سنگل، سنگل دین مذہب پنڈھ مکاؤندا اے۔ گھر وڑ کے پوڑے چڑھ کے گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت سُنے اگتی منگل، جس دا بھيو چھٹی راگ نہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کوڑی کِریا ناتا آپ تڑاؤندا اے۔ کوڑی کِریا ناتا آپ تڑاؤندا اے۔ پرہے سَتگر دیا کھاؤندا اے۔ بھگت بھگوان آپ جگاؤندا اے۔ سوئی سُرتی آپ اٹھاؤندا اے۔ اکال مورتی نال ملاؤندا اے۔ ناد تورتی اک سناؤندا اے۔ خُوبصورتی اپنی جوت چمکاؤندا اے۔ آسا منسا پورتی، پوری اچھیا آپ کراؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کھیل دِسے کوڑ دی، سچ ناتا آتم پرما تم آپ نبھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اوسے کوہ طور دی، جتھے موسیٰ مُنہ دے بہار سٹاؤندا اے۔ کوہ طور دِسے نورانہ، نوری جلوہ اک جنائیا۔ جس پروردگار بھوئے مہروانا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سو مُرید بھوئے پروانا، مُرشد اپنے گلے لگائیا۔ ساچا کلمہ دئے الہی کلاما، بن رسنا جہوا پڑھائیا۔ نظری آئے اک امام، آمد سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جس دا درگاہ جھلے نشانہ، سچ نشانہ اک وکھائیا۔ سو اتم پھرے بانا، امام اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر جس کرے غلاما، بردے در رہیا بھائیا۔ تِس نوں سجدہ جھک کرن سلاما، علیکم اِکو اک سُنائیا۔ اُس دا وجے سچ دمامہ، دو جہان رہیا بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مُرشد ویکھے آپ مُرید، اِسَم اعظم دیوے دید، سُنید اپنا بھيو

چُکائیا۔ دید سُنید کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جُگ چوکڑی ہو تیار، نت نوت ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگوت لئے سنبھال، سر اپنا ہتھ ٲکائیندا۔ نانا توڑ شاہ کنگال، راؤ زک نہ کھئے وڈیائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائیندا۔ دِپیک جوت نورانی بال، روشن اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سرشٹی دئے درشٹی ایشٹ دیو گر سوامی اکو اک جنائیا۔ اکو اک ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ اکو اک پروردگار، بے پرواہ نظری آئیندا۔ اکو اک رام آدھار، سر اپنا ہتھ ٲکائیندا۔ اکو اک میت مرار، کاہن گھنٹیا بنسری نام و جائیندا۔ اکو اک بھگت بھنڈار، ہر ہر نامہ نام ورتائیندا۔ اکو اک مندر دوار، اکو گرہ سوبھا پائیندا۔ اکو اک چرن ہر کرتار، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اکو اک پریم پیار، سچ پریتی آپ بندھائیندا۔ اکو نام شبد دُھن جیکار، اکو راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم لیکھا پور کرائیندا۔ کلجگ لیکھا پور کراؤنا، ہر وڈا وڈ جنائیا۔ ست ستوادی مارگ لاؤنا، سچ سچ کرے کرمائیا۔ سرشٹ سبائی اکو راہ وکھاؤنا، دوجا در نہ کھئے درسائیا۔ سرب جیاں مل کے آتم پرما تم ڈھولا گاؤنا، دُھر دا ناد وجے شنوائیا۔ مل کے سخیاں صاحب سوامی منگل گاؤنا، گیت گوبند الاٹیا۔ نج نیتر نج گرہ درشن پاؤنا، باہر ڈھونڈن کھئے نہ جائیا۔ انتر آتم سچ سروور تیرتھ نہاؤنا، اٹھسٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گھر وچ گھر دِپیک جوتی جوت جگاؤنا، کایا مندر ہوتے رُشنائیا۔ پت پریشور اکو ایشٹ مناؤنا، اکو نور نور خُدائیا۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم آتم سیجا مل کے گرہست بندھاؤنا، ست ستوادی گرہستی روپ وٹائیا۔ سورگ بہشتی ڈیرہ ڈھاؤنا، سچکھنڈ اکو آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے دُھر دا ور، پورب لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ پورب لیکھا جانے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ مہروان پرہ کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پت پت دئے کرائیا۔ آتم پرما تم بنائے سچا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ تن کایا ماٹی نانا جھوٹھا ساک، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ پر پُرکھ پرہ دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جس دا اکو سمرن پوجا پاٹھ، اکو نام وڈیائیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، اکو بیٹھا سچا ماہیا۔ اکو دین اکو ذات، مذہب اکو اک وکھائیا۔ آد جگاد نہ پائے وفات، مڑھی گور نہ کھئے سہائیا۔ اُس صاحب کولوں منگو دات، جس دیندیاں توٹ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دسدے گئے کھات، کھاتہ ڈونگھا اکو وکھائیا۔ کایا

مندر اندر وڑ کے ویکھو مار جہات، نِج نیتر نین کھلائیا۔ سِری بھگوان ستگر پورا نرگن رُوپ نظری آئے ساکھیات، پڑدہ اوبلا نہ کھئے رکھائیا۔ اوس نال میل کے کرو بات، جس دی بات باطن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مانس جنم دا ایہو لایا خاص، لکھ چوراسی لینا گیڑ کٹائیا۔ مات گریہ پھیر نہ ہووے واس، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ جن بھگت کہن پرہ جو کچھ ہے سب تیرے ہاتھ، ساڈی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ ہوں بالک نڈھے تھے کی جانئے تیرا گھاٹ، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ کر کِریا میٹ اگلی واٹ، پچھلا پنڈھ دے مُکائیا۔ تیرے نالوں وچھڑی تیری ذات، اتم اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دیا کھاؤندا اے۔ نت نوت ویس وٹاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں چُگ، آپ اپنی گود بیٹھاؤندا اے۔ جگت نیتراں رہے گم، بن نِج نیتر نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ گرُمکھاں آسا جائے پِن، پوری اچھیا پور کراؤندا اے۔ اندر باہر گیت ظاہر پکار لئے سُن، اندھڑی کھیل وکھاؤندا اے۔ جنہاں اترا آتم اُچھائے اپنی دُھن، تنہاں کایا دُھنی رباب اک وجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرُمکھ سنت سہیلے گھر میلے میل ملاؤندا اے۔ گھر میلا میل ملایا اے۔ دین دِیال دیا کھایا اے۔ جگت وچھوڑا دُور کرایا اے۔ سسے اُپر ہوڑا اک لگایا اے۔ ہاہا ٹپی نال سجایا اے۔ نرگن سرگن ونڈ ونڈایا اے۔ سوہنگ سوہنی دھار چلایا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست نانا آپ بندھایا اے۔ ست نانا بٹھے بندھن، بندگی اپنا نام جنائیا۔ آتم پرما تم سچا بھجن، ہر ستگر کرے پڑھائیا۔ نام ندھان نیترا انجن، نرگن نرور آپ پائیا۔ صاحب سلطان بن کے سبج، جن بھگتاں سنگ نبھائیا۔ کلجگ اتم آیا پڑدے کج، شبد دوشالہ ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا رنگ رنگائے مجیٹھ، للاری ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ اپنا نام سُنائے گیت، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ اپنا مندر وکھائے مسیت، مُلا قاضی پنڈت نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنا سوہاونت سہائے سیس، سیس جگدیش اکو اک وکھائیا۔ اپنا کلمہ دسے حدیث، حضرت کرے سچ پڑھائیا۔ جس دا لیکھا بیس اکیس، دوا زیرو صِفر دو اک ایکنکار جوڑ جڑائیا۔ تِس دا کھیل اگتی ٹھیک، بے دمی رہیا وکھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے اک پریت، پریتی پرما تم نال سمجھائیا۔ لکھ چوراسی ہرجن جائے

جیت، جتے سرب لوکائیا۔ مٹھا ہووے کوڑا ریٹھ، جو ہر ہر نام دھیائیا۔ گھر سجن ستگر ملے میت، مٹر پیارا پھیرا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت بھگت بھگوان دی سچی ریت، پریم اکو اک وکھائیا۔ رل مل جیو جنت سادھ سنت مُرید مُرشد صوفی گاؤ اکو گیت، مصروفی کوڑی دئے چکائیا۔ حرؤفی جس دی سن دے تعریف، اُس دا تُعارف کرو نیتز نین اٹھائیا۔ سنت ستگر اک دوے دی سدا کرن اڈیک، دو جہان ویکھن چائیں چائیا۔ گرمکھ گرمکھ گر گر منگن پریت، پریتی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جنہاں کر کریا کریال ٹھا کر پرہ ملے آپ ٹھیک، تنہاں ٹھا کر گھر گھر نظری آئیا۔ اوہ گرمکھ دین مذہب شرع دی پار کرن لیک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ اوہناں پروردگار دئے توفیق، توحفہ گھر گھر آپ پُچائیا۔ ایہو دھار کوئی سمجھ نہ سکے بریک، جگت نیتز نظر نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سبناں جھولی پائے بھیکھ، جو در گھر ساچا منگن آئیا۔ جو سٹے دے کر پٹھ، تنہاں لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور اپنا کھیل کرے انڈیٹھ، انڈیٹھڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو مندر اکو دوارا، اکو گھر اکو دہلیز، اکو آسن اکو سنگھاسن اکو ترسنا اکو آسن، اکو نور اکو پرکاشن، انت اکو جوت سہائیا۔

★ ۲۵ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

گر اوتار پیر پیغمبر جھکاون سیس، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا کلمہ ناؤں پڑھی سچ حدیث، حضرت حاضر حضور تیری وڈیائیا۔ نرگن سرگن تیرا کھیل تگدے رہے پیس اکیس، بے پرواہ تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دو جہان نرویر پُرکھ اکال دین دیال چہتر جھلے تیرے سیس، جگدیش تیرا دوارا اکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی کروٹ بدل بدل اپنی پیٹھ، سمنکھ اپنا مکھ دکھلائییا۔ آتم پرماتم ڈھولا سوہلا راگ گا گا تھکی تیرا گیت، گوبند گہر گمبہر بے نظیر تیرا نور نظر نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دس سکی نہ سچ تیری تصویر، تسبیح مالا منکا منکا من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ نو نو چار تیرا لیکھا چکیا نہ ہست کیٹ،

انڈیٹھ تیرا روپ ست سروپ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست سوامی ترے بھون دھنی ترے گن اتیتے ٹھانڈے سیت، ست ستوادی برہم برہمادی
 شبد انادی بودھ آگادھی تیری اوٹ تکائیا۔ پنج تت کایا بندے رہے پاندھی، رسنا چہوا ڈھولا رہی گاندی، بتی دند صفت کہن کھئے نہ
 پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ڈھر دے کنت در تیرے آس اک لیاندی، بے پرواہ پردہ اوہلا رہے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اکو دے آگئی ور، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اکو ور دے نرنکار، در تیرے سیس جھکایا۔ گر اوتار کرن پکار، پیر
 پیغمبران بنجھواں نیر وایا۔ پروردگار سانجھے یار، در ٹھانڈے ڈیرہ لایا۔ ڈھر دے خالق دے آدھار، خالص اپنا روپ دکھایا۔ جگ
 چوکرئی پیتے وچ سنسار، تیرا لیکھا لیکھے وچ کیسے نہ گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، پورب لیکھا
 ویکھ دکھایا۔ پورب لیکھا ویکھ بھگوان، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، در درویش الکھ جگائیا۔ تون آد
 جگادی نگاہبان، مہر نظر نین تکائیا۔ ہوں بالی بڈھ انجان، چرن کول کول چرن منگن آئے سرنائیا۔ نت نوت تیرے در تون تیرا لیندے
 رہے گیان، نراکھ تیرا اکو اکھ سچ پڑھائیا۔ تون داتا دانی صاحب سلطان، بے انت تیری شہنشاہیا۔ اٹھ ویکھ پرہ مار دھیان، زرگن
 اپنی اکھ کھلائی۔ چار جگ دا لیکھا لیکھا ویکھ بیان، لکھ کے آئے جگت لوکائیا۔ کل انت پرگٹ ہووے سری بھگوان، کلکی اپنا روپ
 وٹائیا۔ بیس بیسا ہوئے پردھان، پردھانگی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا سمجھ نہ آیا سانوں چار جگ نشان، نشانہ اپنا لے جھلائی۔ جس دا
 سادھ سنت کرن دھیان، نج نیت دھیان لگائیا۔ جس دا بودھ آگادھا شبد گیان، بن اکھراں دے سمجھائیا۔ جس دا محل اٹل اچ مکان،
 چہر چہن چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ سو صاحب سچا سلطان، ست ستوادی اکو نظری آئیا۔ در تیرے ڈگے آن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائی، گر اوتار پیر پیغمبر
 سیس نوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ وچ تیرے نام ودھائی، سادھ سنت جیو جنت ڈھولا جس تیرا گائیندا۔ زرگن سرگن لیکھا لکھ
 کے آئے قلم شاہی، کاغذ اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ تیئی اوتار گل پلو رہے پائی، پلڑا ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ سیس رہے
 جھکائی، پردہ نشیں پردہ پوش خاموش سوچ وچ نہ کھئے سنائیندا۔ نانک گوہند کرن صلاحی، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ بھگت اٹھاراں

دین دُبائی، کبیر جُلاہا اُچی کوک سُنائیندا۔ جس دا لیکھا دو جہان ہر گھٹ تھائیں، سو تھان تھنتر ویکھ وکھائیندا۔ جس دی شاستر سمرت وید پُران دین گواہی، سو شہادت اپنا نام بھگتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر بھگوت، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری مہا سدا بے انت، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ راہ تیرا تگن ساچے سنت، ست ستوادی تڈھ بن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ بھرے بھلا جیو جنت، کل کاتی رُپ قسائیا۔ گڑھ بنیا ہؤمے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے پریم دی دسے کوئی نہ سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش کرن لڑائیا۔ بودھ اکادھا بنے کوئی نہ پنڈت، آتم پر ماتم سمجھ کھئے نہ آئیا۔ لیکھا بنیا دوزخ بہشت جنت، تیرے چرن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ لکھ چوراسی بھونڈی جیرج انڈج، اُتہج سیبج رُپ وٹائیا۔ در بھکھاری بنے کوئی نہ منگت، بھچھیا سچ نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ڈھر دا ور، سچ ملے تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی دے پرہ ٹھا کر، گر اوتار کرن عرضوئیا۔ گہر گمبھیر ڈونگھے ساگر، پیر پیغمبر منگن ڈھوئیا۔ جگ چوکرئی دیویں آدر، تیرے نام خدائے دروہیا۔ قادر کریم کرتے ڈھر دے قادر، قدرت تیری تیرے وچ پروئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، تڈھ بن اور نہ دیسے دو جہاناں کوئیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے ہور، ہوکا تیرے نام سُنایا۔ تیرے ہتھ ڈھر دی ڈور، دو جاسنگ نہ کھئے نبھایا۔ تیرا لیکھا تور مور، مور تور تیرے وچ سمایا۔ کلجگ ویکھ اندھ گھور، نو نو چار اندھیرا چھایا۔ جس رویداس ڈھوئے ڈھور، سو رویداس تیرا ساتھ رکھایا۔ کر کِرپا دوار اکو کھول، چار ورن رہے سرنا یا۔ ڈھر دا بول اگئی بول، سچ سنہڑا اک جنایا۔ نام کنڈے اگئی تول، تولا بن کے بے پرواہیا۔ ڈونگھی بھوری بن کے پھول، پڑدہ دئی دویت لایا۔ جن بھگتاں وس کول، کیوں دُور ڈراٹے مکھ چھپایا۔ سرتی شبدی آ کے مؤل، مؤلا اپنی کرنی دے پرگٹایا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی درد دکھ وٹڈایا۔ گوہند کر کے گیا قول، اقرار تیرے نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکایا۔ سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ اک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ ابناسی کرتے لیکھا لکھ، تیرا لکھیا نہ کھئے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھکھ، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ تڈھ بن دو جاس کوئی نہ پئے دس، دہ دشا بن اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ جگت رس پھگ، امرت دھار نہ کھئے وٹایا۔ من واسنا سکے کوئی

نہ جت، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ بن گوہند کسے دا بنیوں آپ نہ پت، پوت گود نہ کھئے اٹھائیا۔ کریا کر ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار
 سمجھائیا۔ سچ سہنجی مولے رت، رڑی اپنے رنگ مہکائیا۔ نرگن اپنی دھاروں اٹھ، تینوں جنے کوئی نہ مائیا۔ جن بھگتاں آ کے پُچھ،
 جو بیٹھے تیرا دھیان لگائیا۔ کلجگ بوٹا ربیا سک، ہرا سنج نہ کھئے کرائیا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں لگا دکھ، دکھیاں درد نہ کھئے وندائیا۔
 تیرے پیار دی اکو بھکھ، دوچی ترسنا نہ کھئے جنائیا۔ آ کے ویکھ اہنن مکھ، جو مکھ مکھڑے وچوں صلاحیا۔ نردھن سردھن گودی
 چُک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، گھر تیرے منگ منگائیا۔ گھر منگی منگ تیرے نرنکار، بیس بیسا
 خوشی منائیا۔ لکھیا لیکھ پورا کر وچ سنسار، وڈ سنساری تیری سرنائیا۔ ہوں بالے نڈھے مورکھ مگدھ گوار، توں شہنشاہ پاتشاہ
 صحبت تیری اکو نظری آئیا۔ الفیے تیرے در نہ کوئی درکار، نقطہ نظر کھئے نہ آئیا۔ مکتا ہئے ربیا خوار، ہوڑا ٹپی تیری چرن سرنائیا۔
 نرگن سرگن آد جگادی دھر دا جوڑا، بن جوڑی جگت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ پتا پوت بانکا چھورا، گوہند اکال پُرکھ پُرکھوتم روپ وٹائیا۔
 کلجگ انت سری بھگونت ست ست تیری لوڑا، ست ستوادی تیری دھار تیرے وچوں نظری آئیا۔ بھگت بھگوان بنا جوڑا،
 جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ در تیرے جگائی اکھ،
 اکھ آگوچر تیری سرنائیا۔ جوں بہاوی توں لینا رکھ، پارہسم وڈی وڈیائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ درس دکھا ہو
 پرتکھ، مہروان اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی اکھ، دوئے لوچن پنڈھ مکائیا۔ کلجگ کھیڑا کر بھٹھ، بھٹھیارا اکو اگن تپائیا۔
 سچ دوارا کھول ہٹ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ دھر دا مارگ اپنا دس، گر گوہند ڈھیہ پئے سرنائیا۔ چار ورن دے کے آیا مت، متا
 تیرے نال پکائیا۔ پُرکھ اکال چلا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ پنڈھ مکا ٹھ ٹھ، دو جہان چرناں ہیٹھ ٹکائیا۔ کر پرکاش گھٹ گھٹ،
 نرگن نور تیرا رُشنائیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ نرگن ہو کے دے ساتھ، سرگن سکلا سنگ نیہائیا۔ سدا سہیلا
 وس پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لہنا چکا ذات پات، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھابیا۔ لیکھا چکے من مت نار کمذات، گلکھنی گھر رہن نہ پائیا۔ اندر
 وڑ کے کھول تاک، بجرکپائی کُنڈا لاپیا۔ پریم ہو کے کر بات، باطن اپنی گُفت سُنائیا۔ شُنید رہے نہ کوئی رات، دید تیرا نور رُشنائیا۔

نظری آ اک اِکانت، اک اِکلا سچا ماہیا۔ سچ بنا ست جماعت، جملہ اکھڑ اک پڑھائیا۔ لیکھا لیکھ قلم دوات، لیکھا چکے کوڑی شاہیا۔ تیرا
 مُرید مُرشد نہ بئے وفات، فاتحہ انت نہ کھئے پڑھائیا۔ دُھر دا دے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلائیا۔ کلمہ دس کائنات، کلام اِکو اِک
 سمجھائیا۔ نوری چمکے آفتاب، سچ سچ بیوئے رُشنائیا۔ جلوہ دے اِک محراب، محبوب اِکو اِک وڈیائیا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد لیندا
 ربیا خواب، سو خالص اپنا کھیل دے سمجھائیا۔ غریب نایاں بن احباب، رباب ساچی تن وجائیا۔ تینوں جھک جھک سجده کریئے
 آداب، عدل تیرا اِکو نظری آئیا۔ دُھردرگاہی حق جناب، حقیقت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اسیں جھگڑے کردے رہے فساد،
 مذہب دین ونڈ وندائیا۔ تیری کِریا ویکھیئے لکھ چوراسی تیرا باغیچہ باغ، باغبان اِکو نظری آئیا۔ تیرے نیڑے ہو کے تیرا سُنیا راگ، تیری
 دھار اِکو اِک شنوائیا۔ دھن بھاگ تُوں کھولی ساڈی جاگ، آس نندرا دتی مٹائیا۔ زرگن ہو کے پکڑی واگ، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ گرہ
 مندر جگدا ویکھیا اِکو چراغ، شمع دِپیک سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ اسیں سارے کہہ کے آئے پروردگار واحد اِکو گاڈ، رام رحیم اِکو نظری آئیا۔ کر
 کِریا مہروان جن بھگتاں نال کر اپنا لاڈ، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ تیری رچنا کیسے نہ ویکھی آد، انت تیرا کہن کھئے نہ پائیا۔ در تیرے منگی
 مانگ، مانگت ڈھیہ پئے سرنائیا۔ کلجگ ورتے کی اپنا سوانگ، سوانگی اپنا روپ وٹائیا۔ نانک گوبند رکھی تیری تانگھ، آسا وچ
 دھیان لگائیا۔ مُلا مسائق دیندے تیری بانگ، اوچی کوک کوک سُنائیا۔ نو سو نڑنویں ندی چڑھاؤندی تیری کانگ، سمند ساگر لہر لہر
 نال ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تیری چرن دھوڑی ساچی منگ منگائیا۔ چرن دھوڑی دے
 خاک، خالق تیری سرنائیا۔ بے عیب خدائی پلکی پاک، پنت لئے ترائیا۔ تیرے ہتھ سرب نجات، مہروان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا لیکھا
 لکھے نہ کوئی لکھات، زیر زبر کہن کچھ نہ پائیا۔ تیرے ہتھ ساڈا مُفاد، مُفلس بیٹھے سپس جھکائیا۔ کر کِریا کر آغاز، غرض سب دی
 ویکھ وکھائیا۔ تیرے اندر ساڈا راز، تڈھ بن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہوں در تیرے مُحتاج، مانگت منگن اِکو در آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے اپنا ور، جس ملیاں ترسنا رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان ہو مہروانا، مہر نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 اپنا بھرو پچھلا پروانہ، بن اکھراں دئے وکھائیا۔ جس دا لوکھت نہ ملے نشانہ، سو سچکھنڈ نواسی اپنی پٹی اپنے اُتے لکھائیا۔ جس دا دیوے

نہ کوئی بیانا، مسل سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سو کھیلے کھیل سری بھگوانا، ست ستوادی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی دو اک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ دو جہانا لیکھا لیکھ، دو اک اپنی گنڈھ
 پوائیندا۔ دو اک دا ساچا پت، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ اک دو دا بن کے پت، پت پرمیشور رُپ وٹائیندا۔ دو اک دا لیکھا لئے
 نچٹھ، نرگن سرگن اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبران در دوار ہر
 کرتار شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ شبد اشارہ دیوے ایک، ایک ہتھ وڈیائیا۔ بیس بیسا جس دی رکھدے آئے ٹیک، سو ٹیک دئے
 بنائیا۔ جس کارن نرگن بدلایا بھیکھ، سو بھیکھ دئے سمجھائیا۔ جس مارگ دا لیکھدے آئے لیکھ، سو مارگ دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پرہ اپنی کھیل رچاویگا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر آسا پور کراویگا۔ جگ چوکڑی دو جہان لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دتا بیان، آسا سب دی پور
 پوری آس آپ کراویگا۔ لیکھا جان وچ جہان، جاگرت جوت ڈگمگاوایگا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھاویگا۔ دو آ صفر کر
 پروان، ایک اپنا رنگ چڑھاویگا۔ دو اک دا دھرم ودھان، وادھا اکو اک سمجھاویگا۔ جس دا سمجھ نہ سکے کوئی بیان، سو وید کتیب اپنے
 لیکھے لاویگا۔ سچ دوارے بن حکمران، سچکھنڈ نواسی ساچی کار کھائیا۔ امام مہندی نوجوان، عملہ اپنا ویکھ وکھاویگا۔ عملہ پیر پیغمبر
 سرب بن جان، حکومت سب دے سیس ٹکاویگا۔ شہنشاہ حکمران، حاکم اکو اک نظری آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ وکھاویگا۔ دین دیال دیا کھائیا۔ نرگن سرگن رنگ رنگاویگا۔
 بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ جگت نشان اک جھلاویگا۔ سچ نظام اک بناویگا۔ نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ دھر دا دھرم اک سمجھاویگا۔
 برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاویگا۔ چار ورن پنڈھ مکاویگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران آپ وکھاویگا۔ دھر دا رچ کے سچ سویمبرا، ناری کنت جوڑ
 جڑاویگا۔ کوڑی کرپا میٹ اڈمبرا، ساچا مارگ اک وکھاویگا۔ من واسنا میٹے بندرا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاویگا۔ بجرکپائی توڑ جندرا، گھر

مندر اک سُہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ ساچی کرنی آپ درڑاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سد کول بہاویگا۔ نو نو حد اپنی ونڈ ونڈاویگا۔ بھگت سُہیلے سجن سد، صدقے واری گھولی گھول گھاویگا۔ اپنی کرنی وچوں دے کے ادھ، ادھیکاری اپنے نال ملاویگا۔ جو رسنا جہوا سوہنگ ڈھولا گاؤن چھند، تنہا سنسا روگ چکاویگا۔ نام اگئی چاڑھ رنگ، کایا چمی آپ سُہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا پور کراویگا۔ ساچا لیکھا پور کراویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ وکھاویگا۔ سری بھگوان ہو مہروان، دین دیال دیا کماویگا۔ چھبی پوہ دوس مہان، ویہ سو ویہ بکرمی کر پروان، پروانہ سب دے ہتھ پھڑاویگا۔ بھگت بھگونت مل کے ڈھولا گان، سنت ساجن سیس جھکان، جھکیا سیس گود ٹکاویگا۔ گرمکھ گرسکھ دے کے مان، ناتا توڑ جیو جہان، جاگرت جوت اک جگاویگا۔ سچ دوارے کر مہان، نام ندھانا دیوے دان، توحفہ سب دی جھولی پاویگا۔ چرن دھوڑ کرائے اشنان، کاک ہنس روپ بن جان، سوہنگ مانک موتی چوک چکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کر دھیان، نگہ نگہ اشارے نال لگاویگا۔ جس اگی دا اک وچوں ملے نشان، سو اگی اکو گھر دساویگا۔ جس اگی وچوں سکھی ہوئے پردھان، سو سکھی سکھ جھولی پاویگا۔ جو گوہند پُرکھ اکال ماچھیواڑے سؤلاں سیج اُتے لکھی چٹھی، سو ساری پھول سُناویگا۔ ایہو کھیل پرہو دی انڈٹھی، انڈٹھری کار کماویگا۔ جس دی کوئی وار نہ جانے تھی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کھیل آپ رچاویگا۔ اوہ چٹھی جس دا نہیں کوئی اکھڑ، اکھڑاں نال نہ بنت بنائیا۔ اوہ چٹھی جس دا نہیں کوئی پتر، پتر نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہ چٹھی جس دی نہیں کوئی سطر، حرف حرُف نہ ونڈ ونڈائیا۔ اوہ چٹھی جس دی کوئی نہ جانے سدھر، صدمہ صدقہ دوویں سمجھ نہ پائیا۔ اوہ چٹھی جس دے گوہند لگا مگر، بھجے واہو داہیا۔ اوہ چٹھی جس وچ پُرکھ اکال لگی لگن، لگی پریٹ نہ کھئے ٹرائیا۔ اوہ چٹھی جس نال چھبی پوہ گرمکھ دیوے جگن، دیپک دیپک نال کرے رُشنائیا۔ اوہ چٹھی جس نال دو جہاناں بُجھے اگن، تتی اگ نہ لاگے رائیا۔ اوہ چٹھی جس نال اکیاں اگے اکیاں پچھے پُرکھ اکال پاؤنا سگن، سگن سمگری دئے لُٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن بھگتاں ول ویکھ ہسن، ہس ہس خوشی منائیا۔ جنہاں سری بھگوان آیا مارگ دسن، دہ دشا چھڈ لوکائیا۔ پریم پریتی اندر آیا

بجھن، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ غریب زانیاں آیا پڑدے کجّن، سچ دوشالہ ہتھ ٹکائیا۔ پریم پریتی آیا منگن، بن بھکاری پھیرا پائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں بالیاں بڈھیاں نوجواناں چاڑھے رنگن، للاری اکو روپ وٹائیا۔ جس نون کھندے موہن مورت گوپال مدن، مدھ سوڈن صورت وچ رکھائیا۔ سہاؤن آیا بھگتاں انگن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھے لائے جس رویداس چرایا کنگن، کنگن رویداس رویداس کنگن رویداس وچوں اپنا روپ نظری آئیا۔ چھپی پوہ ویہ سو ویہ بکرمی اکو وار کرا کے اپنا بھجن، آگے بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ گرمکھو گرمکھو رائے دھرم لاڑی موت جمدوت کیسے کوئی نہ آوے سدن، پھریدار اکو ستگر نظری آئیا۔ باہوں پھڑ کے سچکھنڈ تھانوں آپے جائے چھڈن، راہ وچ وشن برہما شو سارے سیس نوائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے سنت سہیلے سارے ہسن، واہوا وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، منمکھاں کولوں آیا نٹھن، گرمکھاں پلور رہیا بھڑائیا۔

★ ۲۶ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

بھگت بھگوان نہ جائے وچھڑے، پرہ وچھڑے لے ملائیا۔ آد جگاد جگ چوکری رکھدا آیا فکر، فکران وچ کوئن کوٹ کال بتائیا۔ نرگن سرگن سرگن بندا آیا متر، متر پیارا بے پرواہیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں اندر کدا آیا ذکر، کھانی بانی ڈھولا راگ سُنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چڑھدا آیا چوٹی سِخَر، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھاروں آیا نتر، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ کوجھے کلمے غریب نہانے گلے لگائے بھریاں چکڑ، ڈرمت میل آپ دھوائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بن کے ساچا پتا پتر، پوت سپوتے لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جگت وچھوڑا دے مٹائیا۔ جگت وچھوڑا کرے دور، دور ڈراڈا دیا کھائیندا۔ پریم پُرکھ پرہ حاضر حضور، نرگن نرور نرکار نرکار کھیل کھلائیندا۔ کوٹ جنم دے کوئن کوٹ کر معاف قصور، در منظور اپنے لیکھے لائیندا، جس دے پچھے سولی چڑھیا منصور، سو جن بھگتاں آسا منسا پور کرائیندا۔ سرب کلا پرہ بو بھرپور، بھگت سہیلے اپنے رنگ

رنگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگان منگدے گئے ضرور، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے اکو نور، دو جا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ نانا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ پریتی اکو اک رکھائیندا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، غریب نمانے اپنے سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل نیڑے دور، دور نیڑا گرمکھ کایا اندر اپنا گھر وسائیندا۔

دھر دی چٹھی کرے فریاد، اندھڑا حال سنائیا۔ سولان سیج ستھر آیا یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ کریا کری غریب نواز، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوڑی چکی منیاد، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ نرگن ہو کے رکھے لاج، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ دو جہانان رچ کے کاج، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سیج سنیہڑا مار در آواز، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ ورن برن ذات پات گر اوتار پیر پیغمبر بناؤندا رہیا سماج، سکھیا لوکات سمجھائیا۔ کلمہ نبی رسول دسدا رہیا کائنات، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ نرمل نرویر نیر دسدا رہیا آب حیات، امرت رس روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ دھر دی چٹھی کھولے خلاصہ، بن اکھراں دئے سمجھائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی دسدا کھیل تماش، سو صاحب بے پرواہیا۔ نت نوت پوری کرنیہارا آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے چرن کردے گئے بھرواسا، سو صاحب اپنی دیا کھائیا۔ نرمل نور ظاہر ظہور حاضر حضور جوتی جوت کرے پرکاشا، پنج تت تن نظر نہ آئیا۔ بھوپت بھوپ شاہ پاتشاہ راج راجان بنے دھر دا راجا، رعیت اپنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھر دی چٹھی کہے میرا سندیس، کلجگ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اکو جانے نر ہر نریش، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ کاغذ قلم اُتے گوبند لیکھیا کوئی نہ لیکھ، شاہی رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ نیتر لوچن نین کوئی نہ سکے پیکھ، رسنا جہوا بٹی دند کھئے نہ گائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے چرنی پڑ کے کوئی بھج نہ سکے بہیت، پڑدہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ پت پریشور دین دیال ہر گوپال تیری سمجھ نہ آوے کھید، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔

چٹھی کہے میرا لیکھ انوکھا، دو جہاناں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال گوبند اِکو دِتا مَوْقع، ماچھوواڑا اِک سُہائیا۔ چہپر چھنّ نہ مندر کوٹھا، گُرودوار نہ کھئے وکھائیا۔ گودی دِسے نہ اوہدے پوُتا، پھڑ اُنکلی نہ کھئے لگائیا۔ اِکو نوری میل نرمل جوتا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال چرنی لایا غوطہ، سُمند ساگر ڈیرہ وکھائیا۔ کری پُکار پِن رسنا جہوا بّتی دند ہونٹا، انتر انتر آواز لگائیا۔ تیرا بھانا آد جُگاد کِسے نہ روکا، اینھے اوتھے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جینودیاں پرہے میرے پرہے کیتا موجهّا، اپنی مُشکل حل کرائیا۔ در دوارے منگاں مارگ سوکھا، اوکھی گھڑی نہ کھئے جنائیا۔ تیرا درس چھن بھنگر پرہے جوُ بھُتا، مہر نظر تیری اِکو موہے بھائیا۔ تیری کِریا چرناں ہیٹھ دبايا چوُداں لوکا، چوُداں طبقات ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے نال اِکو میرا روسا، سچ سنہیڑا دیاں گھلائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی مان وڈیائیّا۔ ساچی چٹھی کہے مضمون، دس دسمیش لکھت لکھائیّا۔ جس دا سمجھ سکے نہ کھئے قانون، قلم کاغذ ہتھ نہ کھئے اُٹھائیّا۔ جس دا نُقطہ نہ کوئی نون، الفیے نہ ونڈ ونڈائیّا۔ اُس دا اِکو اِک جنون، جلوہ اِکو اِک رُشنائیا۔ اُس دے در ہونے مَمون، مایا ممتا موہ مٹائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیّا۔ گوبند کہے میرا لیکھ اولّا، عقل وچ کِسے نہ آئیّا۔ دو جہان ہتھ نہ آوے پلا، پلو گنڈھ نہ کھئے پوائیا۔ سچ سندیسہ اِکو گھلا، اندرے اندر آواز سُنائیا۔ تون میرا میں تیرا جوتی شبدي دھار رلا، رل مل اپنی کھیل وکھائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے میری چٹھی اوہ، جس نون واچن والا نظر کھئے نہ آئیّا۔ جس دا لیکھا سکے کوئی نہ پوہ، کاغذ پاڑ نہ پرے سُٹائیّا۔ جس نال ہتھ سکے نہ کوئی چھوہ، پنج تت اوٹ نہ کوئی تکائیّا۔ جس نون پڑھ کے زِگن اِکو تیرا آوے موہ، خوشیاں نال نساں ستھ وچھائیّا۔ جس نون سُن کے تیرے نام دا ملے ڈھوا ڈھوہ، اِکو ناد وچے واہو داہیا۔ جس نون پیکھ پیکھ دو جہاناں ہووے لو، روشنی اِکو اِک وکھائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر تیرے وڈی وڈیائیّا۔ گوبند کہے میری چٹھی لیکھ، پِن اکھراں اکھر بنایا۔ جس وچ میرا اکھڑا بھیکھ، تتو تن نہ کھئے ہنڈھایا۔ جس دا روپ نہ کوئی ریکھ، ساکار نظر کھئے نہ آیا۔ جس دا اِکو اِک ہیت، ہتکاری جوڑ جُڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرایا۔ چٹھی کہے میرا لکھنہار گوبند، پِن لیکھا لیکھ بنائیا۔ جس دے نال میری مٹی چند، چنتا کوئی رہن نہ پائیا۔ میں کول

جاواں گئی گہند، گہر گمبھیر درشن پائیا۔ پُرکھ اکال اٹھ ویکھ اپنی بند، جو سؤلاں سیج رہیا ہنڈھائیا۔ جس دی پریم پریتی دھار
سندھ، ساگر کوٹن کوٹ مُکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نیتر نین اک کھلائیا۔ چٹھی کہے میں جاواں در، گہر
ساچے پھیرا پائیا۔ لے کے آواں دُھر دا ور، خالی جھولی اک بھرائیا۔ پُرکھ اکال کولوں نہ جاواں ڈر، نیوں نیوں چرنی لاگاں پائیا۔ دوویں
سنبھال لواں پھڑ، نیتر نیناں نیر وائیا۔ پُرکھ اکال کِرپا کر، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوہند کہے میں سچ لکھاؤندا ہاں۔ بن کاغذ قلم لیکھ جناؤندا ہاں۔ انتر انتر سندیس سناؤندا ہاں۔ ساچا مندر اک
وساؤدا ہاں۔ ساڈھے تین ہتھ کندر ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ آد جگاد دا وچا جندر، پریم پریتی نال تڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کِرپا کر، در تیرے حال جناؤندا ہاں۔ در تیرے حال جناواں گا۔ بن لیکھا لیکھ پُچاواں گا۔ چار جگ دا کیس، بن دسمیش تیرے آگے
رکھاواں گا۔ تُوں داتا اک نریش، نر ہر تیری اوٹ تکاواں گا۔ سنگھ تک میرے ول ویکھ، میں تیرا دھیان اپنے وچ نکاواں گا۔ تیرے
پریم وچ کھیل کھیڈ، بازی جت ہار کدی نہ جاواں گا۔ جے سٹ بنا کے دتا بھیج، پوٹ سپوٹا ہو کے سیو کھاواں گا۔ جے تُوں میتھوں
اویلے کیتا بھید، اُچی کوک رو رو رولا پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے اپنا ور، جس وچ تیرا رنگ رنگاواں
گا۔ گوہند چٹھی لکھی اپار، اکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک پیار، مُحبّت تیرے نال رکھائیا۔ تیرے پچھے وار دتا
پروار، پروردگار تیری دھار جنائیا۔ تن لاہ ہار شنکار، ستھر سؤلاں سیج ہنڈھائیا۔ کھلڑے کیس ویکھ داتار، دس دسمیش رہیا جنائیا۔
تیری اوکھی گھاٹی وچ سنسار، منزل چڑھن کھئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر گئے ہار، مُرید مُرشد دین دُہائیا۔ شاستر سمتر وید پُران روون زارو زار،
گیتا گیان رہی کُرائیا۔ انجیل فرانا کوئی نہ پاوے سار، مسلہ حل نہ کھئے وکھائیا۔ میں نیتر ویکھیا آ کے تیرا کھیل سانجھے یار، تُدھ بن ہوئے
نہ کھئے سہائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، خالی بُت سل پوجس منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ میں اکو تیرا منگاں دیدار، دید تیری
نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، ساچی چٹھی تیرے ول بن قاصد آپ پہنچائیا۔ نہ قاصد نہ کوئی
ہلکار، چٹھی رسائن نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ سپاہی نہ پیادا نہ اسوار، نہ کوئی بھجے واہو دابیا۔ نہ کوئی پاندھی پنڈھ کر اُترے پار کینار، منزل

منزل ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ چٹھی اندر لیکھ اگم، گر گوبند آپ لکھائیا۔ تیرا نور تیرا چم، تن ماٹی تیری وڈ وڈیائیا۔ جوں بھاوے توں لینا بہن، گھڑن بھننہار تیری سرنائیا۔ مینوں پھیر کسے نہ کہنا گجری چن، گزریا حال تینوں دیاں سُنائیا۔ تیغ بہادر اِکو وار پتا لیا من، مستک جگت وچ ٹکائیا۔ اندر پُر کھیڑا وسایا چھپر چھن، دونہ دونہ ہتھیں سیو کھائیا۔ دوٹاں دُشٹاں دتا دُن، چلہ تیر کمان ٹنک اُٹھائیا۔ اتم تیرے چرنی منگان منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ دوُجی وار نیلے پھیر نہ کسان تنگ، واگ ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اِکو تیرے لگاں انگ، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں گواں تیرا چھند، راگ ناد اِکو اِک سُنائیا۔ توں میٹیں میرا پنڈھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ گوبند کہے میری اِکو آس، پرہہ تیرے اگے رکھائیا۔ مات پت پوت کوئی نہ دسے پاس، جو تیرا تیری جھولی دتا ٹکائیا۔ تیرے ملن دی اِکو خواہش، خواہش اپنی ربیا سمجھائیا۔ تیرے پریم پیار دی پیندی ویکھاں راس، گوپی کابن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دیویں سچّا ور، سچ سندیسہ ربیا جنائیا۔ سچ سندیسہ اِک سُناؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال چرنی سیس نواؤندا ہاں۔ جگت جگدیش تیرے در توں منگ منگاؤندا ہاں۔ تیرا کھیل آد جگاد اتیت، درگاہ ساچی ویکھ سوہبا پاؤندا ہاں۔ تیرے نال لگے پریت، پریم اِکو اِک دھیاؤندا ہاں۔ تیرا لیکھا اُچ نیچ، گھر چار کُنٹ تیرا رنگ رنگاؤندا ہاں۔ نرگن بنا سچّا میت، مِتر پیارے اوٹ تکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِک اُٹھاؤندا ہاں۔ مہر نظر اُٹھا پرہہ ٹھاگر، اپنی دیا کھائیا۔ گوبند تیری واچی پاتر، بن پتریوں پترا آپ اُٹھائیا۔ پرگٹ ہوواں تیری خاطر، خطرہ سرب چُکائیا۔ چل کے آواں تیرے پاتن، پتن ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی جو میرے نام دا دیون بھاشن، تہاں بھاشا دیاں بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اِک جنائیا۔ سچ سنیہڑا دئے اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ سُن میرے لاڈلے لال، ہر لالن رنگ رنگائیا۔ نرگن ہو کے بنان دلال، سگلا سنگ نبھائیا۔ مُرشد ہو کے پُچھاں حال، مُریداں جھولی پائیا۔ شبدی ہو وجاواں تال، دو جہاناں راگ الاٹیا۔ نرور ہو کے وساں نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پرتپالک ہو کے کراں بھال، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ سچ سندیسہ ستھر سیج، گوبند سرون سُن خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال دتا بھیج، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آٹیا۔ نرگن ہو کے کھیڈاں کھیڈ، سرگن دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سر میرے پرہ رکھیں ہتھ، ایہ تیری وڈیائیا۔ اکو وار دیواں دس، دوجی منگ نہ کھئے منگائیا۔ تیرا میرا نبھے ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا تیری گواں گاتھ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میریاں سیکھاں ولّ ویکھیں جھاک، مہر نظر اٹھائیا۔ اینہاں ورولیں نہ وچ خاک، ماٹی خاکی لیکھے لائیا۔ میری اینہاں وچ رل گئی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نظری آٹیا۔ من مت ناتا تھے کمذات، گُرم ت اکو اک سمجھائیا۔ ڈھیہہ سرنائی دیواں آکھ، آخر اپنا حال سُنائیا۔ تُوں صاحب کلاپات، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ اکو آسا تیرے دربار، گر گوبند آپ جنائندا۔ نرگن آویں وچ سنسار، نرور اپنا کھیل کرائندا۔ میرے گرمکھاں لینا اٹھال، سویا کوئی رہن نہ پائندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک چمکائندا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائندا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد تیری اوٹ رکھائندا۔ میں بالا نڈھا تیرا بال، بالک گرمکھ تیرا روپ اک جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے جھولی ڈائندا۔ تیرے در تے جھولی ڈا، پرہ اکو منگ منگائیا۔ نرگن آویں بن ملاح، بیڑا میرا کندھ اٹھائیا۔ میرے اندر وڑ کے کریں صلاح، باہروں سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ مل کے سیوا تیری لواں کما، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سرسا وچھڑے لواں جگا، جاگن ویلا اکو اک سمجھائیا۔ اپنا سچ سنہڑا اک سمجھا، پڑدہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکال دتا گا، دھر دا ڈھولا اک جنائیا۔ نرگن سرگن گوبند تیرا دوآ دتا بنا، صِفر اپنا روپ وٹائیا۔ صِفر دوآے آگے انک دتا جڑا، دس گناں ملی وڈیائیا۔ بیس تیرا نام رکھا، بیس اپنی دھار چلائی۔ جس صِفرے وچوں پرگٹ ہوئے بے پرواہ، نرگن سرگن دئے سمجھائیا۔ سو بیس بیسا لوکات وار تھت دئے وڈیا، وڈا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اچی کوک سب نوں دئے سنا، کلجگ انت سری بھگونت بے پرواہ آوے واہو داہیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی میرا لہنا دیوے پور کرا، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گوبند سندیسہ دے جگ، پُرکھ اکال جنائیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرتھ،

کل کلکی ویس وٹائیا۔ کیسے نظر نہ آوے جگت آگھ، دوئے لوچن دین دُہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ سکے لبھ، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند سُنائے دُھر فرمان، سچ دوارے خوشی منائیا۔ سؤلاں سیج ہوئے پروان، در ملی مان وڈیائیا۔ جس دوارے پُرکھ اکال ملیا آن، آپ اپنا حُکم منائیا۔ آگے دس کے دُھر فرمان، سچ سنہپڑا اک سمجھائیا۔ نرگن ہو کے آواں وچ جہان، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ تیری کایا کراں پروان، ساڈھے تِن ہتھ رنگ چڑھائیا۔ اندر وڑاں ہو جوان، بل تیرے نال گنڈھائیا۔ ڈھولا گاواں بے زبان، راگ تیرا ناد وجائیا۔ لیکھا جاناں دو جہان، پُری لوہ کھوج کھوجائیا۔ جُگ چوکرئی پردہ لاہواں آن، بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا مارگ دساں اکو ہو مہروان، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ جو گوہند تیری پریتی پچھے ہوئے قُربان، تنہاں اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تیری وڈیائی موہے منظور، پاربرہم تیری سرنائیا۔ آد جُگاد رہیں حضور، ظاہر اکو نظری آئیا۔ میرا بھنڈارا رکھیں بھرپور، اتوٹ اٹ نکھٹ کدے نہ جائیا۔ اپنا بخشیں ساچا نور، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیویں مان وڈیائیا۔ دیویں وڈیائی ٹھا کر سوامی، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جُگ چوکرئی تیری کہانی، گر اوتار پیر پیغمبران گائیا۔ سرگن ہو کے بولی بانی، نرگن تیرا نام دھیائیا۔ جگت سروور بنیا پانی، تیری دھوڑ وجے ودھائیا۔ کر کِرپا میری عرض کریں پروانی، بینتی تیرے در شنوائیا۔ تیرا محل اٹل اُچ عالیشانی، عظیم رُتبہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ تیرا لیکھا چٹھی کھاتہ، ہر خالق آپ جنائیندا۔ گوہند ویکھ سچکھنڈ احاطہ، چار دیوار نہ کھئے بنائیندا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتا، سؤرج چند نہ کھئے چمکائیندا۔ نہ کوئی بوجا نہ کوئی پاٹھا، گیان دھیان نہ کوئی درڑائیندا۔ نہ کوئی پُتر نہ کوئی ناتا، نرگن روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساکا، سین پیار نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی کواڑ نہ کوئی تاکا، گنڈا پھڑ نہ کوئی لائیندا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماتا، نہ کوئی بالک گود سہائیندا۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذات پاتا، دین نظر کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم تیری پوری کراں آسا، آسا تیرے نال ملائیندا۔ اکو ڈھنیا رکھ بھرواسا، تیری نئی تیرے وچوں پار کرائیندا۔ چار جُگ دی ویکھ شاخا، پت ٹاہنی پھول پھلائیندا۔ تیرا امرت

پریم پریتی دُھر دا باٹا، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیندا - تیرا سوا سیر اکو وٹے تلیا آٹا، دوجا ترازو نظر کھئے نہ آئیندا۔ تیرا ویکھ چیتھڑ پاٹا،
 باز ہتھ نہ سوہیا پائیندا - نیلا چھڈ کے بیٹھا راساں، شاہ سوارا خالی ہتھ دھرائیندا۔ تُوں مٹیا میرا آگھا، چھوٹے بچیاں نیہاں ہیٹھ دبائیندا۔
 میں بنیا تیرا باپا، پتا پُرکھ اکال ناؤں دھرائیندا۔ تُوں میرا جیبا جاپا، میں تیرا روپ نظری آئیندا۔ کلجگ اتم ہو کے آواں آقا، اکل کل اپنی
 کھیل کھلائیندا۔ تیرے سکھ لہنا چکاواں باقا، باقی اپنی جھولی پائیندا۔ پاندھی بن کے مکاواں واٹاں، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ اندر
 وڑ کے ماراں ٹھاٹھاں، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ دوارا کھولاں باٹا، بن ونجارا ہٹ چلائیندا۔ اوتھے کوئی نہ دے آد شکتی جوت للاٹا،
 نوری جلوہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ زرگن ہو کے بناں راکھا، چوری چوری سیو کھائیندا۔ دو ہزار پکرمی بدل کے اپنا پاسا، پاسہ تیرا پھیر
 اٹائیندا۔ تُوں ویکھیں خوشیاں نال تماشہ، بیس بیس تیرا رنگ رنگائیندا۔ دو ہزار اک پکرمی کھول کے تیرا خلاصہ، سچکھنڈ دوار آپ
 جنائیندا۔ دو ہزار دو پکرمی تیرا کھول دئے بھرواسا، دو ہزار تین گنڈھ پوائیندا۔ دو ہزار چار بن سمراتھا، جوبن نورا آپ درسائیندا۔ دو
 ہزار پنج جانے تماشہ، دو ہزار چھ تیری چھال اک لگائیندا۔ دو ہزار ست دے ساتا، ست ستوادی حکم منائیندا۔ تیرا لیکھے لگے آگھا،
 آخر اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ دو ہزار ست کرے پیار، گوبند شبدی دئے
 وڈیائیا۔ تیرا سچا گھر تیار، تیری اُنکلی دئے لگائیا۔ جس دی کھیل سمجھ سکے نہ کوئی سنسار، سنساری سار کیسے نہ آتیا۔ سورن
 سورن وچوں اٹھال، سرن اپنی لئے لگائیا۔ لیکھا چکے دھرو بال، بالک اپنی گنڈھ پوائیا۔ دو ہزار اٹھ بن دلال، سنگھ منی خوشی کرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ دو ہزار نو نو دوار، ہر کرتا دیا کھائیا۔ اندر وڑ کے کر پیار، ڈرمت
 میل دھوائیا۔ صاف کرے آپ کرتار، کوڑا ہونجھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گوبند تیری ساچی بنت دئے
 بنائیا۔ گوبند بنت بنائے تیری، طرح طرح سمجھائیندا۔ ویہ سو دس پکرمی پائے پھیری، پھیرا اپنے نام لگائیندا۔ پریم پیار دی کر کے
 چیری، چیرا گرو روپ وکھائیندا۔ مٹی خاک ویکھے ڈھیری، خالق اپنے رنگ رنگائیندا۔ کیتی کہانی پچھلی ویری، ویروا آگے آپ
 سمجھائیندا۔ سولان مگھر کر دیری، شاہ سلطان حکم سنائیندا۔ تیرے بھگتاں لئی تیار کر کے بیڑی، تیرا بیڑا جگت ساگر وچ رکھائیندا۔

ایہو پرہ دی ہیری پھیری، بہرم بھلیکھے سرب جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ویہ سو دس بکرمی سولان مگھر، سو صاحب خوشی منائیا۔ تیری پچھلی پوری کرے سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ گرمکھاں لئی مارگ رکھے پدھر، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چھوٹے بالے دئے وڈیائیا۔ چھوٹا بالا اک منجیت، سٹ تیرے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال چلائے ریت، ریتوان وڈی وڈیائیا۔ مل سغیاں گائے دھر دا گیت، سوہنگ راگ سُنائیا۔ کایا کر ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ وسنہارا نرگن چیت، چیتن سرب وکھائیا۔ سچ دوارے پیسن پیس، چکی نام چلائی۔ رواداس چمارے ملیا میت، بٹوارے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا لیکھے لائیا۔ تیرا لیکھا لیکھے جائے لگ، ہر کرتا آپ لگائیا۔ ساچا دیپک گیا جگ، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جگت دوارے گیا بھج، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی نالوں کیتا اڈ، وکھری دھار چلائی۔ گرمکھ سچے صد، سیکھیا اک سمجھائیا۔ گرمکھ تورو ہس ہس، نیتز نین نہ نیر وہائیا۔ پرم پُرکھ دے چڑھیا رتھ، رتھوہی بنیا بے پرواہیا۔ تن تت کھیڑا نہ ہویا بھٹھ، اگنی بھا نہ کھئے جلائی۔ ملیا میل پُرکھ سمرتھ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سری بھگوان کھولی آگھ، اندر دوار دتا وکھائیا۔ ہرسنگت شبدی کر اگھ، اک ستاراں خوشی منائیا۔ ویہ سو یاراں نیہ رکھ، کلجگ جڑ رہیا اکھڑائیا۔ اُنی کتک ہس ہس، ہستی اپنے وچ سائیا۔ جگت جگدیشا کر پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ پنج پوہ ہو کے وس، پڑدہ سب دا رہیا اٹھائیا۔ نو دوارے کر پرگٹ، گھر ساچے اپنا آسن لائیا۔ چھہی پوہ کھیل کیتی اگھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ سچی دیوے وڈیائیا۔ ویہ سو باراں خوشی نہ، ہر ستگر دیا کھائیندا۔ گوبند تیرا مارگ لا، پہلی چیتر کھیل رچائیندا۔ شبد سنہڑا اک سنا، لکھ لکھ پاتر آپ گھلائییندا۔ ویہ سو باراں رنگ رنگا، باڑ ستاراں جوڑ جڑائیندا۔ ہرسنگت ساچا میل ملا، وچولا اپنا آپ بنائیندا۔ دھر دا ڈھولا اکو گا، سوہنگ راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سنگت آپ بنائیندا۔ ساچی سنگت ویہ سو باراں، گوبند تیرے نال بنائیا۔ پُری اند دی ویکھ بہارا، یار یاراں وچ رکھائیا۔ لیکھا چُکیا جنگل اجاڑاں، جوہاں وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ ہتھ بھڑے نہ کھئے تلوارا، خجزر کھچ نہ کھئے چمکائیا۔ بھتھا کمنڈ نہ کھئے دھارا، چلہ کمان نہ

کھئے سکھائیا۔ نیلے کرے نہ کھئے اسوار، باز ہتھ نہ کھئے اڈائیا۔ گوبند روپ اپار، نرگن زرویر دئے سمجھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا لیکھ نہ
 کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال کرنا پیار، پریتی اپنے نال جڑائیا۔ اکو بول سچ جیکار، تُوں میرا مین تیرا سوہنگ ڈھولا رہیا سُنائیا۔ تیرا کر سچ
 وبار، شاہ پاتشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ ویہ سو تیرا کھیل نیار، راج راجاناں رہیا پلائییا۔ سادھاں سنتاں کرے خوار، جیواں جنتاں آپ
 اٹھائیا۔ راشٹریٹ دئے ہلار، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ کر کے کھیل آپ نیار، پھیر تیری بنت بنائیا۔ ویہ سو چوڈاں بکرمی آئی وچ سنسار،
 گوبند تیرے تینوں تینوں تیرے چرناں سیس نوائیا۔ نو کھنڈ منگے بن بھکھار، دھرنی دھرت دھول اپنی آس پور کرائیا۔ دو اک دا بنے پیار،
 اگی روپ وٹائیا۔ اکیاں اکیاں دا بنے سچا پروار، پروردگار ہوئے سہائیا۔ اگی اکیاں دئے سہار، گھر اکیاں آیا پھیرا پائیا۔ جس دا سمجھ نہ آیا
 کیسے کنارہ، سو بھجیا واہو داہیا۔ سمت پندراں دئے ہلارا، تیرتھ تٹاں اٹھسٹھاں پھول پھلاییا۔ سادھ سنت روندے ویکھے جوں رون
 کچجیاں ناراں، چچ اچار نظر کیسے نہ آئیا۔ سرت شبد شبد سرت کیسے نہ کوئی پیارا، پیا پریم نہ کیسے منائیا۔ گلاں باتاں نال کرن جگت
 پرچارا، آتم پرچہ سکے نہ کھئے پائیا۔ چرچہ کر کر تھکے جیو گوارا، خرچہ پلے گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ کایا چرخہ کیسے کم نہ آئے وچ سنسارا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا کھیل کرائیا۔ سمت پندراں ویکھے اٹھسٹھ، ہر اپنا کھیل رچائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ،
 پرہہ ساچی کار کھائیا۔ اکیاں سکھاں دے کے وتھ، اپنی اُنکلی رہیا لگائیا۔ شبدی ڈوری پائی تھ، شبدی تند نال جڑائیا۔ اندر وڑ کے
 کھولی اکھ، باہروں پڑدہ رہیا پائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرسی تِنہاں جائے تٹ، تٹ کنارہ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پندراں کہے میرا کھیل اپار، دس ست وچی ودھائیا۔ پُرکھ اکال ہو دیال، دین دیال دیا کھائیا۔
 گنگا جمنا سُرسی تِنے ہوئیاں خوشحال، خوشیاں گیت الاٹیا۔ کرپا کری پُرکھ اکال، تٹ آیا ڈیرہ لائیا۔ اکیاں سکھاں دتا سکھال، دھر دی
 کر پڑھائیا۔ ڈھولے گاؤں بے مثال، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ ماہیگیر بن کے پایا جال، مچھلی بچی کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گنگا کہے جمنا بھین، مین سچ سچ سُنائیا۔ اوہ ویکھے سانوں آیا لین، جن ساڈی بنت
 بنائیا۔ سُرسی کہے میرے شرماؤندے نین، اکھ سکان نہ اُپر اٹھائیا۔ دو جہاناں ایہو دِسدا سین، ساک نظر کھئے نہ آئیا۔ تِنے کہن نی ویکھو

ایہدی چرنی گُرمکھ بہن، سانوں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گنگا جمنا
 سُرسی پئیاں رو، نیتر نین وایا۔ ویکھو ساڈا ہو کے گُرمکھاں جوگا گیا ہو، ساڈی سار کھئے نہ پایا۔ ساڈے نالوں توڑ کے موہ، مُحبت
 غریباں نال رکھایا۔ اینہاں نوں دیوے ڈھوآ ڈھو، ساڈے خالی ہتھ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سب دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ تے روندیاں ویکھ مٹیاراں، پرہ اپنی دیا کھایا۔ اکیاں نال لگی بہارا، خوشیاں نال وجی ودھایا۔ جس
 نیلا چولا کھدر دا دتا پہلی وارا، تے کولوں تیاں دا مان چکایا۔ بھر کے لیائیاں پریم والی دھارا، جل چرناں اُتے رڑھایا۔ خوشیاں نال دتا
 اشارہ، اُنگلاں نال سمجھایا۔ اوہ ویکھو دھر دا لاڑا، نرگن داتا نور نظری آیا۔ جس دے گرد گُرمکھ سخیاں لایا اکھاڑا، نچن ٹپن واہو
 داہیا۔ اینہاں نال کرے پیارا، اندر شہنجی سیج ہنڈھایا۔ سانوں دیوے نہ کوئی سہارا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ سری بھگوان آد جگاد
 رہیا کوارا، ساچا سگن نہ کھئے منایا۔ اوسے ویلے ابناسی کرتے دتا لارا، حکمی حکم اک جنایا۔ لے کے جائے تھانوں تھانڈا لاڑا، لاڑی روپ
 بنایا۔ خبردار رہنا سرب تیارا، تیاری آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیاوان کر وبارا، سمت سولاں کھیل
 سمجھایا۔ سمت سولاں کھیل نرنکار، کر کِریا آپ کرائیا۔ حکم دتا دھر دربار، درشن سنگھ سچ سمجھایا۔ پنج پنج دا کھیل نیار، نرگن
 جھولی اک بھرائیا۔ سچ سمگری کرو تیار، ترے گن اتینا دئے ورتایا۔ پندراں کتک کھیل اپار، ہر اپرمپر دئے وکھایا۔ مستوانا مست
 مستان، مسلہ پچھلا حل کرائیا۔ منی سنگھ منگیا دان، منسا منسا نال رکھایا۔ پورا کرے آپ بھگوان، بھگون دیونہار وڈیائیا۔ اوہناں
 وکھائے سچ پکوان، بھوجن اگت جنایا۔ نوؤ سو نڑھنوں راج راجان، دوار آوے دھر سندیسہ اک سنایا۔ ساچی کرنی کر پروان، پروانے
 اپنے وچ لکھایا۔ گُرمکھ سجن سہیلے گھر مہان، بھوجن اکو وار ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھنڈارا کر تیار،
 آگے کرے سچ وبار، سمت ستاراں پہلی چیت نیڑے آیا۔ پہلی چیت آئی نیڑے، سمت ستاراں خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں پئے
 جھپڑے، جھکڑا سکے نہ کھئے مٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ روون کھپڑے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آئے ہتھیرے،
 کوٹن کوٹ روپ وٹایا۔ مؤسم وانگ اڈ گئے بٹیرے، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دو جہان ویکھ

تھاؤں تھائیا۔ دو جہان ہویا خطرہ، خاطرخواہ نظر کوئی نہ آئی۔ شاستر سمرت وید پُران پُکارن پترا پترا، اُچی کوک کوک سُنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبران جوتی نُوں ملیا قطرہ، قطرہ قطرے وچوں ورتائی۔ آپ اپنے وچوں بیٹھا رہے وکھرا، جس دی سار کیسے نہ آئی۔ کیسے نُوں پوجن لایا پتھراں، کیسے نُوں کاغذاں اُتے سیس ٹکائی۔ کیسے نُوں وچ بہایا مندران، کیسے نُوں جنگلاں وچ پھرائیا۔ اپنا کیسے نہ دکھایا شجرہ، حدود سمجھ کھئے نہ پائی۔ گوبند اکو گایا فقرہ، فقط تیری منگ منگائی۔ میں لیکھا چھڈیا بازاں تتران، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ تیرا نُوں زرخن تیرے کیسے نہ چترا، چترکار نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائی۔ شاہ شہنشاہ ہوئے نہ کیسے محتاج، لوروند نہ کھئے اکھوئی۔ آپے جانے دھر دا راج، درگاہ ساچی ڈیرہ لائی۔ جس نے رچنا رچی آد، سوانت ویکھ وکھائی۔ سچکھنڈ دا سچا تاج، سری بھگوان بنت بنائی۔ جس نے سب دی رکھنی لاج، پڑدہ سب دے سر تے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سمت ستاراں سیس جگدیش اپنے آپ ٹکائی۔ سمت ستاراں گیا لنگھ، ہر اپنی کل دھرائیا۔ سمت اٹھاراں دھر دی منگ، دو ہزار بکرمی رہی گر لائی۔ بھیکھن کہا رام چند، چند رام تیری سرنائیا۔ لنکاپتی میری ٹٹی گنڈھ، سیناپتی تیری وڈیائی۔ جگت اوڈھ گئی لنگھ، تیری سیوا نہ کھئے کھائی۔ میرا دے سنگ، پارہم تیری سرنائیا۔ اکو منگاں ساچی منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ میری ٹٹی دیویں گنڈھ، گنڈھنہار گوپال گوسائیا۔ دسر تھ سٹ کہا تیری ڈور بدھی تند، تار تار نال گنڈھائی۔ چوتھے جگ تیرا چاڑھے تینوں رنگ، رنگ تیری سمجھ نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ویہ سو اٹھاراں بکرمی کھیل اپار، دھر دی دھار آپ جنائیندا۔ جس خنجر کٹار کیتا جگت سدھار، سو کٹار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ویہ سو اُنی کھیل اپارا، اک نو جوڑ جڑائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ مُسلم سٹی پار کنارہ، مذہب دین نہ کھئے لڑائی۔ سچکھنڈ دا سچ وبارا، ست ستوادی آپ سمجھائی۔ سچکھنڈ دا کھول دوارا، ساچے مندر ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اکھئے

لئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اکتھے، دُھر سندیس آپ جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی چرنی ڈھٹھے، پہلی چیتر خوشی منائیا۔ سارے کہن ساڈے مکے رتے، پچھلا لیکھا کئے رہن نہ پائیا۔ تیرے پریم پیار دے اندر رتے، رتا رنگ نہ کئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پہلی چیتر پس پس، آئے تیری سرنائیا۔ تیرا کلمہ تیری حدیث، تیرے نام وڈیائیا۔ تیرا ڈھولا تیرا گیت، تیرا راگ الاٹیا۔ تیرا مندر تیری مسیت، تیرا مٹھ نظری آٹیا۔ تیرا کھیل پرہہ انڈیٹھ، ویکھ ویکھ دگسائیا۔ تیرے چرن اک پریت، پُرکھ اکال سچی بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بیٹھے منگ منگائیا۔ پہلی چیتر منگ اپار، گر گوہند اک منگائیا۔ سولان ستھر تیرا یاد، بھل کدے نہ جائیا۔ پورا کر قول اقرار، اہل تیری وڈیائیا۔ گرمکھ سجن میرے تار، گرسکھ لے اٹھائیا۔ زرگن ہو کے دے دیدار، سرگن پردہ لاپیا۔ اندر وڑ کے کر پیار، پریم پریتی سچ ہنڈھائیا۔ سکخیاں گا منگلاچار، گیت گوہند الاٹیا۔ نانا توڑ سرب سنسار، ہرجن ساچے لے پرنائیا۔ میں وی ویکھاں آ کے وچ دربار، گر اوتار نال رلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دے مان وڈیائیا۔ سد وڈیائی دے مان، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان، تڈھ بن نظر کئے نہ آٹیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کتک دوس مہان، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ کس بدھ حکم دیوے حکمران، حاکم اپنا حکم سنائیا۔ شہنشاہ بنے وچ جہان، پاتشاہ اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ اپنی بے پرواہی وچ سمائیا۔ پندراں کتک ویکھ نظارہ، گر اوتار خوشی منائیا۔ گوہند کہے میرے گرمکھاں کیتا پیارا، پریتی میرے نال نبھائیا۔ اکیاں سیس بٹھ دستارا، دوس زین روپ وکھائیا۔ ست ست دا ست کنارہ، تے کوٹاں ونڈ ونڈائیا۔ راہ دے نہ کوئی وچ سنسارا، تاکی بند نہ کئے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیری کھیل ویکھ خوشی منائیا۔ اکیاں ویکھ ہوئے خوش، ملے مان وڈیائیا۔ اُس ویلے رہے چُپ، کہن کچھ نہ پائیا۔ سری بھگوان جن بھگت تیرے ست، پتا پُرکھ اکو نظری آٹیا۔ انہاں کولوں کیوں بیٹھا لک، جیہڑے تیرا نام دھیائیا۔ زرگن دھاروں آپ اٹھ، زرویر نور کر رُشنائیا۔ ٹھا کر ہو کے سوامی تھے، مہر نظر ٹکائیا۔ باہوں پھڑ کے گودی چُک، اپنے گلے لگائیا۔ پچھلا پینڈا جائے مُک، مکے جگت لوکائیا۔ آگے آوے نہ کوئی دُکھ، رائے دھرم نہ دیوے

سزائیا۔ اُجل ہووے مات مُکھ، گُرمکھ میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی حال مُریداں، مُرشد اِکو اِک جنائیا۔ پندراں کتک پیر پیغمبراں کیتیاں عیداں، بقرعید سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پچھے وڈیائی ملدی رہی جگت شہیداں، شہادت دھرم ہیت لڑائیا۔ ہُن پریم پیار دی کئے اپنی ہتھیں رسیداں، کھنڈا سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ گُرسکھ مرے نہ کوئی مار کے چیکاں، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ جس دی گوبند رکھیاں اڈیکاں، سو آیا بے پرواہیا۔ ویہ سو ویہ توں آگے پین نہ دیوے طریقاں، ڈبڈے لئے ترائیا۔ مان توڑنا گُرسکھو تھائے شریکاں، شرکت کھئے رہن نہ پائیا۔ کباب بھنے سب دا اُتے سیکھاں، جو بیٹھے پرہ بھلائیآ۔ در آیاں دیوے مان نیچاں، نیچوں اوچ بنائیا۔ پریم پریتی اندر پیچا، گنڈھ نہ کھئے کھلائیآ۔ گُرسکھ پرہ دا بنیا جیجا، پھڑ بابوں گھوڑی چڑھائیآ۔ خوشیاں نال کرے رِجھا، گل سوئے ہار پہنائیا۔ پچھلا ویلا سب دا بیتا، آگے خوشیاں رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویہویں صدی دئے وڈیائیآ۔ ویہویں کہے مینوں ملیا پوہ چھبی، چھبیاں دیوے نہ کھئے لوکائیآ۔ پرہ دوارے آئی بھجی، ہرسنگت ملے وڈیائیآ۔ چار جگ جو رہی دبی، دین مذہباں وچ دھکے کھائیآ۔ جس دا لیکھا سٹیا وچ ربی، اکھر کرے نہ کھئے پڑھائیآ۔ سو صاحب ستگر پریم نال در اپنے سدّی، سدّا دے منگوائیا۔ گُرمکھو تھائے پچھے نہاں ہیٹھ پچیاں دبی ہڈی، محل اٹل دتا بنائیا۔ پھیر بنائی تھادی ساچی جدی، پُشت اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ تھائے پریم اندر سؤلاں سیج اچے نہ چھڈی، اگی وساکھ الہڑ پنڈی آیا ہنڈھائیآ۔ کی ہویا جے تارے وچوں نیا نبی، نوکا اپنے کندھ اُٹھائیآ۔ شبدی نوبت سچ دوارے وچی، دو جہان رہی جگائیآ۔ جوت اکالن بن کے مالن جن بھگتاں دوارے آئی بھجی، اپنا پندھ مُکائیآ۔ گُرسکھ آتم کوئی نہ رہے رنڈی، کنت سہاگی لئے ملائیآ۔ کھلی مینڈھی سپس نہ رہے چھڈی، نک نتھ سہاگ آپ پوائیا۔ دُور دُراڈا پار لنگھا دھرت مات اُتے ماردیاں آئیاں اڈی، پندھ مُکیا واہو داہیا۔ جنہاں پریتی دھردرگاہی لگی، لوکات سکے نہ کھئے ترائیا۔ ویکھو پرہ تھانوں ملدا اجی پچی، راتیں سٹیاں درس دکھائیآ۔ گر گوبند دھار اِکو بدھی، نہ سکے کھئے ترائیا۔ چل کے آئی ویہویں صدی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ تیرا کھیل سوہنا، پرہ سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے سؤنا، اپنی سیج ہنڈھائیآ۔ آتم پرما تم ڈھولا گاؤنا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ پریم

پرتی جام پیاؤنا، سچ خُمار چڑھائیا۔ وچھڑیاں نوں آن ملاؤنا، اپنے انگ لگائیا۔ غریب نائیاں گود بہاؤنا، شاہ سلطاناں خاک رلائی۔ ستھر سیج دا مل پّاؤنا، قیمت آپے رہیا چُکائیا۔ گوبند تیرا وقت سُہاؤنا، سہنجی گھڑی خوشی منائیا۔ اکیاں سر چھتر جھلاؤنا، اگی اپنی گنڈھ پوائیا۔ بیس اکیس بھيو کھلاؤنا، ويکھے سُنے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ ساچی رچنا تیری ويکھ سچ، سچ وچي ودھائیا۔ خوشیاں نال رہے نچ، گر اوتار خوشی منائیا۔ اک دُو جے نوں رہے دس، ويکھو چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال کيتا اِکھ، ہر سنگت سنگ نبھائیا۔ نانا توڑ اٹھسٹھ، چرن دھوڑی اشنان رہیا کرائیا۔ ليکھا چُکا مندر مسیت مٹھ، کایا بنک اک سُہائیا۔ اکو مارگ رہیا دس، کھتری براہمن شوڈر ویش رہیا سمجھائیا۔ اکو دھیرج دیوے جت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ اکو اپنے ملن دی دیوے اگھ، نج نیتر نین کھلائی۔ تس دی چرنی جائیے ڈھٹھ، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی بنت بنائیا۔ پرہہ ساچی بنت بناؤندا اے۔ کل اچرج کھیل رچاؤندا اے۔ نرگن نرویر ہو کے آؤندا اے۔ دُھر دا ڈھولا راگ سُناؤندا اے۔ ساچا سوہلا آپ الاؤندا اے۔ مولا اپنا رُپ وکھاؤندا اے۔ کيتا قول توڑ نبھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں آپ وڈیاؤندا اے۔ جن بھگت وڈیائی ساچی اگی، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گوبند منگی ایہو سکھی، جس سکھیا وچ پُرکھ اکال سمائیندا۔ کھنڈیوں دھاروں ایہو نکي، جس دا رُپ نظر نہ آئیندا۔ جگت والوں ایہو نکي، جو اندرے اندر بنائیندا۔ ماچھوواڑے دی سچي چٹھی، پُرکھ اکال پڑھ سُنائیندا۔ جس دے اُتے ويہہ سو ويہہ بکرمی لکھی متی، متر پیارا اپنے وچ چھپائیندا۔ کوئی نہ جانے مئی رکھی، سادھ سنت بھيو نہ پائیندا۔ سب دی کيتی کيتی پھکی، رس اپنا آپ بھرائیندا۔ دو جہان جائے نہ بھٹی، پورا رُپ نہ کھئے رکھائیندا۔ جے کوئی ويکھے نہیاں ہیٹھ اوہ رکھائی چٹھی، جس دے اُپر اکھر کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکیاں نال اگی جُڑائیندا۔ گوبند تیری اگی جوڑاں، جوڑی پُتران نال ملائی۔ جس دی پُرکھ اکال نوں پئی لوڑا، تیری لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایہو جواب اُدوں دتا کورا، تیری وست تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گوبند کہے تیری آگئی متی، متر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری ارداس اکو نکي،

نیکی نیکی گفتار سُنائیآ۔ تیری جھولی پائے تیری سیکھی، فتح ڈنکا واپگرُو تیرا نام وجائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، شاہ پاتشاہ میرا لیکھا مُوَل چُکائیآ۔ میرا لیکھا مُوَل چُکا آپ، بے پرواہ میرے گوسائنیآ۔ تُوں صاحب سچن بن ساک، دو جہان نہ ہون جُدائیآ۔ اِکو واری گیا آکھ، اِہل بھل جائیں نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ گوسائنیآ۔ سچ گوسائیں میرے صاحب، ہتھ تیرے وڈیائیآ۔ تیری مہما اچرج اجائب، لیلَا گنت گئی نہ جائیآ۔ تیرا لیکھا سب توں ہویا غائب، گوبند چٹھی ہتھ کیسے نہ آئیآ۔ تیرا دُوْجا بنیا نہ کوئی نائب، جو پڑدہ دئے چُکائیآ۔ جو آیا سو تیرے ماتحت، گر اوتار پیر پیغمبر دُوْر دُرآڈے بیٹھے دھیان لگائیآ۔ سارے کہن پرہ تیری مئیے ربت، پچھلی چھٹی سرب لوکائیآ۔ تیرے نام دا چاروں کُنٹ پیا قحط، در در گھر گھر جا نہ کھئے ورتائیآ۔ اک دُوْجے نال سارے رہے بحث، پنڈت پاندھے مَلا شیخ گرتھی پنتھی کرن لڑائیآ۔ تیرے نام توں آوے تہش، نون سو اکھّر جھولی کوئی نہ پائیآ۔ ساڈی کوئی نہ چلے پیش، سارے بیٹھے مُکھ بھوائیآ۔ تُوں آپ آپے ویکھ، تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ اِکیاں دے اپنا بہیت، اِکی اِکی پچھے اِکیاں وچ تیرا رُوپ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیآ۔ مہروان اُٹھا مہر نظر، در اِکو اک منگ منگائیآ۔ پروردگار کر فضل، رحمت آپ کھائیآ۔ نرُویر پُرکھ تیرا عدل، عدالت اِکو سو بھا پائیآ۔ سب دے سر تے کوکدی اجل، لوکات سکے نہ کھئے پچائیآ۔ پیر پیغمبر تیرے نام دی گاؤن غزل، غرض اپنی اک پرگٹائیآ۔ ساڈی دھارا سب دی بدل، بدلا چُکے جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے دھر دا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیآ۔ گوبند کہے ویکھ پرہ میرے مِتر، نیتر نین اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے آئے تیرا ذکر، دُوئے جوڑ دھیان لگائیآ۔ وشن برہما شو روندے بتر بتر، نیر ویاون مارن دھائیآ۔ جنہاں دے صاحب وسیا نیڑے اندر، دوارے آیا ماہیآ۔ جُگ چوکری جنہاں دا راہ تکدا رہیا کر کے وڈے جیرے صبر، صبوری اپنے نال ہنڈھائیآ۔ مہروان ہو کے کرے مہر نظر، نظر اِک ٹکائیآ۔ دُبدے پھڑ پھڑ تارے بیڑے، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیآ۔ کوڑی کِریا پئے جھیڑے، اِکو اپنا نام سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ گوبند کہے پرہ کر دھیان، اپنا نین اُٹھائیآ۔ باہر کھڑے تیرے مہان، در آئے آس رکھائیآ۔ ساڈی کرے سچ پہچان، اِہل بھل کدے نہ جائیآ۔

چرن کول کرے پروان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سچ وکھائے اک نشان، جس دا رنگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ڈھر دا دیوے اک گیان، ساچی کرے ست پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا لیکھے لے لگائیا۔ گوبند کہے پرہ کھول اکھ، نیترنن اکو نظری آئیا۔ گراوتار پیر پیغمبر رہے ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ آگے پچھے آئے ٹٹھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ تیرا ناؤں رہے رٹ، ڈھن اکو راگ لائیا۔ اکو تیری لین مت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پروردگار تیری سرنائیا۔ وشنوں اگوں جوڑے ہتھ، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ برہما کہے پت رکھ، در تیرے واسطہ پائیندا۔ شنکر کہے میں بھولا ناتھ، سدھ بدھ نہ کھئے جنائیندا۔ تیئی اوتار کہن اسیں ہوئے داس، داسی روپ سرب وٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن آئے چہان دھوڑی خاک، پہچان نظر کھئے نہ آئیندا۔ نانک نرگن کہے کھول تاک، دوارا تیرا اکو سوہا پائیندا۔ بھگت اٹھاراں کہن اسیں جن بھگت ویکھئے ساک، سجن سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ رل مل کریئے اکو بات، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ گراوتار پیر پیغمبر آؤ آگے، اگلی کہانی دئے جنائیا۔ در آئے سارے لگے چنگے، پھلاں سیج ہیٹھ وچھائیا۔ پریم پریتی اندر بجھے، پلو سکے نہ کھئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گراوتار تگدے جاؤ، سچے کھبے دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا ہسدے آؤ، خوشیاں گیت لائیا۔ بھگت دوارے وڑدے آؤ، اپنا سیس جھکائیا۔ سوہنگ ڈھولا پڑدے آؤ، اکو راگ لائیا۔ ساچے پوڑے چڑدے آؤ، اپنا پندھ مکائیا۔ پرہ سرنائی پڑدے آؤ، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب نوں پلو دئے پھڑائیا۔ گراوتار پیر پیغمبر ویکھو ساڈھے تین ہتھ، ہر اگلی ونڈ ونڈائیا۔ جس دے اتے بہ کے جن بھگتاں لے رکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ایتھے ٹیکو سارے متھ، مستک دھوڑی نال رگڑائیا۔ حکم دیوے پُرکھ سمرتھ، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گراوتار سارے تگدے، سچے کھبے دھیان لگائیا۔ گرمکھ سوہنے چنگے پھدے، چیرے رنگدار بنھائیا۔ درس دیدار اکو منگدے، بن پُرکھ اکال دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ پریم پریتی دان ونڈدے، وست اکو اک ورتائیا۔ چرن پریتی نال ہنڈدے، ناتا چھٹا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوبند کہے سُنو گرا

اوتار، سو سچ سچ جنائیا۔ درشن کرو نال پیار، گُرمکھ سارے نظری آئیا۔ جنہاں اندر وڑیا نرنکار، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایہناں نال کرو
 پیار، چار جُگ دے وچھڑے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا سب دی پور کرائیا۔ تیئی
 اوتار آئے ویکھن، اپنا دھیان لگائیا۔ ایہناں پچھے گوبند اپنے بچے کیتے بیٹن، بھیٹا اکو وار چڑھائیا۔ ایہہ گُرسکھ گوبند دی گودی کھیڈن،
 خوشیاں نال خوشی منائیا۔ گُرسکھ اپنا آپ آئے وچن، پُرکھ اکال قیمت پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن، گوبند ایہہ کون جنہاں بدھے چیرے، سیس اپنے رنگ رنگائیا۔ گوبند کہے ایہہ میرے نکے نکے ہیرے،
 جنہاں نال میری وڈیائیا۔ جنہاں دی مینوں وی لگے پیڑے، میری پیڑ پُرکھ اکال وندائیا۔ جنہاں وچ نہ کوئی شرع نہ زنجیرے، نہ کوئی گندھ
 پوائیا۔ ایہہ گُرسکھ چوٹی چڑھے آخیرے، جتھے ملے بے پرواہیا۔ کلجگ اتم عیسیٰ موسیٰ محمد ٹھاڈے مُرید ہوئے بے پیرے، جو تھادھی
 سکھیا گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بھگت اٹھاراں آئے آگے،
 بھجن واہو داہیا۔ کبیر کہے کیوں سوہنے لگے، کیوں دیویں مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہہ میری پریتی بجھے، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔
 گوبند کہے میں ایہناں دے سچے کھبے، اٹھے پھر سیو کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے لہے، جنہاں اپنا میل ملائیا۔ بھگت دوارے پھرن
 بھجے، سوہنی رچن رچائیا۔ سری بھگوان پڑدے کجے، سر اپنا اوڈھن اک ٹکائیا۔ ڈونگھی ڈگے نہ کوئی کھڈے، پھڑ باہوں لئے ترائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ نانک کہے موہے چڑھیا چاؤ، گھر وچی سچ ودھائیا۔ پُرکھ اکال
 کرے نیاؤں، مہروان ہوئے سہائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ پکڑے باہوں، پھڑ باہوں لئے ملائیا۔ نتھاوایاں دیوے تھاووں، چرن کول اک سرنائیا۔
 نگر کھیڑا وسائے گاؤں، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ تِس صاحب بل بل جاؤں، جو ڈبڈے ربیا ترائیا۔ نرگن سرگن لائے پاؤں، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سرب سکھدائیا۔ گوبند کہے میں ہویا دیال، دیالتا تیری نال رلائیا۔ لیکھا چُکیا شاہ
 کنگال، شہنشاہ اکو ویکھ وکھائیا۔ میرا بوٹا لیا پال، بن مالی سیو کھائیا۔ آکے پُچھیا مُریداں حال، مُرشد ویس وٹائیا۔ سنت سُپیلے لئے
 بھال، گر چیلے ربیا ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہے گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو

بھکت، ہر بھکتی اک درڑائیندا۔ پُرکھ اکال دی ساچی شکت، شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ دیوے وڈیائی وچ جکت، جاگرت جوت
 ڈگمگائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، مات گریہ دس دس ماس بندھن چکائیندا۔ در آیاں رہن نہ دیوے کوئی فرق، نیکیاں وڈیاں اکو گھر
 وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کر کریا کھیل کرائیندا۔ وشنوں کہے ایہہ کی رنگ لال، لالن روپ وٹائیا۔ لچھی
 کہے میں ہوئی بے حال، نیتر نیناں نیر وٹائیا۔ پرہہ بھگتاں اُتے ہویا ڈیال، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جیو جکت دسن کنگال، لال اپنی جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ برہما کہے نظری آئے رنگ کنچن سوہنا، سوہنی بنت بناٹیا۔
 آتم انتر جس نے موہنا، موہنی روپ وٹائیا۔ ساچی سیجا جس نے سوٹا، سُہنجی سیج اک اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دا بول سب نے
 گاؤنا، گاؤے گیت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو رنگ رہیا وکھائیا۔ شنکر کہے رنگ سوہا، سوہنی دھار
 چلائیندا۔ میں پھر پھر ویکھیا جنگل جوہاں، چارے کٹٹاں پھیرا پائیندا۔ جل دھارا ویکھے ندی ٹوٹا، سمنڈ ساگر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنی کار کھائیندا۔ تیئی اوتار کہن رنگ چٹا، چٹی دھار وچی ودھائیا۔ گُرمکھ
 پرہہ میل ملیا وڈا نکا، نکے وڈے رہیا ترائیا۔ پھڑکے باہوں باہر کڈھے اندھیری کھڈا، گھر ساچے کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان دیا کھائیا۔ گر گر کہن رنگ کھٹا، کھٹی گُرمکھاں جھولی پائیا۔ پریم پریتی اندر رٹا، رتی
 رت رہیا سکائیا۔ دیونہارا برہم متا، برہم وڈیا کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن پکا اکو متا، دوجا سنگ نہ کھتے رکھائیا۔ مارگ دے کے جائے
 سچا، سچ سچ سمجھائیا۔ جن بھکت کوئی نہ رہے کچا، جس اپنا میل ملاٹیا۔ پہلوں گوبند بنایا پچھ، پچھ گوبند گُرمکھ پچیاں نال ملاٹیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو رنگ رہیا چڑھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے رنگ نیلا، نیلی دھار سمجھ نہ آٹیا۔ پروردگار
 چھیل چھبیل، ڈھردرگاہی سچا ماہیا۔ ویکھن آیا بھکت قبیلہ، اکو اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں بن وسیلہ، وصل اپنا رہیا کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ محمد کہے رنگ کالا، کلمہ اک جنائیا۔ گل وچوں لاہی تسبیح مالا، من کا
 منکا آپ بھوٹیا۔ نرگن نزویر بنے دلالا، سچ دلالی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستے

رنگ چڑھیا رُوپ، ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی شاہو بھوپ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ آون جاون چُکی چوک، لیکھا کھئے رہے نہ رائیا۔
 دہ دشا نہ بھوے کوٹ، چار کُنٹ نہ کھئے بھوائیا۔ ہر سَنگت پرہ دی گودی سونا گھوک، سُنیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھ سوہنے بنے پوت،
 پتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستے رنگ کرن ہاسا، خوشیاں نال رہے جس
 گائیا۔ ویکھو پرہ ملیا پُرکھ ابناسا، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ سیوک بنیا داسی داسا، چاکر رُوپ وٹائیا۔ آد جگاد نہ کدے وناسا،
 نہ مرے نہ جائیا۔ ساچا دیوے اک بھرواسا، ایکا اگی اگی نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ رنگائیا۔
 ستے رنگ کہن ساڈا ملیا میل، وجی سچ ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی چاڑھیا تیل، جن بھگتاں سکن منائیا۔ رل مل کھیلئے اکو کھیل، خالق
 خلق رہیا کھلائییا۔ پھیر کوئی نہ پوے رائے دھرم دی جیل، بندی خانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر
 ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ ست رنگ کہن ساڈی اکو وار، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ ویکھو بھگت کھلی گلزار، گلشن ہر جو رہیا مہکائیا۔ مؤلی رت
 اک بہار، رت بسنت رُوپ وٹائیا۔ پت ٹاہنی ٹہکے پُرکھ نار، بردھ بال سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے
 کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل ایہ تیرا، تیری قدرت وچوں نظری آئیا۔ آکے ویکھیا تیرا ڈیرہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ایتھے نظر نہ آئے
 تیرا میرا، میرا تیرا اکو رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کہے میں چٹھی پھولوں،
 جو گوہند سولان سیج لکھائیا۔ بن اکھراں بن جہوا بولوں، انبولت راگ الاٹیا۔ بن کنڈے ترازو تول تولوں، ساچے تکر نام چڑھائیا۔ بن
 مندر مسجد مٹھ دوار کھولوں، ساچے گھر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی چٹھی آپ
 سمجھائیا۔ گوہند چٹھی لکھی اپار، اپرمپر آپ جنائیندا۔ ساچی سیکھی ہونے تیار، سیکھیا سب نوں اک سمجھائیندا۔ چار ورنان دئے پیار،
 اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیندا۔ سب دا ایشٹ پُرکھ اکال، دو جا سیس نہ کھئے نوائیندا۔ تس دی سارے کرو بہال، جو لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔
 جس دا آد جگاد وجے تال، شبد ناد سیو کھائیندا۔ جس دی گھالنا رہے گھال، سیوا سب دی ویکھ وکھائیندا۔ جس دی سچکھنڈ سچی
 دھرمسال، سچ سنگھاسن آسن لائیندا۔ جس دا جوتی نور جلال، جلوہ اکو اک پرگھائیندا۔ جس دا نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار

لٹ کھئے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قادر اپنا کھیل کرائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو نِمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گوبند کھڑا خبردار، اپنی بھجاں رہیا اٹھائیا۔ جس دا پھریدار نرنکار،
 دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے غریب ناناے یار، دُکھیاں درد وندائیا۔ ویکھو سب دے سیس بدھی دستار، چوئڈی کوئی رہن نہ پائیا۔
 ہر کنت ہونے سہاگن نار، رنڈیا انت نہ کھئے ہندھائیا۔ سخیاں مل کے گاوے منگلاچار، گیت گوبند الایا۔ اگی نال اگی ہوئی تیار، ایہ اگی
 اپنے وچوں پرگٹائیا۔ گوبند دے سچ لال، لالن رُپ وکھائیا۔ خوشیاں نال گل وچ پا ہار، امرجیت وچ ودھائیا۔ چھوٹا نڈھا نیکا بال،
 سرجیت سنگھ رنگ چڑھائیا۔ گرسکھ ہرسنگت آگے ہونے نہ کوئی کنگال، سب دی کنگالی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، پندراں کتک سمت پندراں دا لیکھا دئے وکھال، جو سوارٹی کیسر دتا وکھائیا۔ سوارٹی کڈھ کیسر، ہر کیشو آپ
 جنائیندا۔ جیہڑا لیکھ لیکھایا اڈوں تھنسر، سو تھنسر سنگت گھر بنائیندا۔ جس دی سیوا کرے پرمیشر، پیشوا اپنا رُپ دھرائیندا۔
 ہرسنگت سارے ویکھو سارے کھلے نیتر، نچ نیتر دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیندا۔
 سر ہتھ رکھ نرنکار، مہروان دیا کھائیا۔ سبناں نال کرے پیار، پرتی اپنے چرن بندھائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے یار، گرسکھ سجن لئے
 ملائیا۔ خوشیاں نال کرے ادھار، ادھ وچکار نہ کھئے ٹکائیا۔ وشنوں ہو جا خبردار، شبد سندیس نال سمجھائیا۔ برہمے کری نِمسکار،
 جو تیرا برہم میرے وچ ملائیا۔ شنکر ایہناں چرناں ہیٹھ ترسول رکھنی جھاڑ، چار دوار نہ کھئے جنائیا۔ تئی اوتاراں ایہناں نوں لہنا
 سنبھال، حکم اکو وار سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کریو سچ پیار، پریم پرتی اک درڑائیا۔ نانک نرگن کہے میں ایہناں دا سیوادار، جو تیرا
 نام دھیائیا۔ اوہ گوبند میرا جوت نور اجیار، جس دی جوتی بچھ کدے نہ جائیا۔ ایہ اوہدے گرمکھ گرسکھ سردار، جنہاں دی سرداری
 سچکھنڈ وچ اپنے لیکھے لائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی نوں لہدے گئے گرو پیر اوتار، بن بھگتاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اوہ سچا راج اوہ سچا
 جوگ، جس نوں لہیا بے پرواہیا۔ گرمکھ سدا منگن پیار، سر اپنے تاج ٹکائیا۔ جنہاں اندر وڑیا نرنکار، تنہاں اوٹ کوٹ جگ دی
 شہنشاہی چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، سوارٹی کیسر، کیسر گرمکھ لہنا دوائیا۔

کیسر کہے میرے وچ پاؤ پانی، آب آب ملے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ملیا ہانی، ہانی ہانیاں نال ملاییا۔ جس دی چار جگ پڑھ پڑھ سناؤندے
 بُجھاؤندے رہے ہانی، سار شبہ پڑھائیا۔ جس دی کیسے نہ آئی پچھانی، سو اپنی پچھان گُرمکھاں رہیا بُجھائیا۔ جس دی گاؤندے رہے
 اکتھ کہانی، سو مہا رہیا سُناییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو دعوے نال دیوے جن بھگتاں پد زربانی۔ داعوے نال
 دیوے زربان پد، پدوی اکو اک رکھائیا۔ گُرمکھ لنگھ کے جائے پار حد، جس حد وچ وسے پے پرواہیا۔ گُرمکھ تیرا پلُو کدی نہ جاوے
 چھڈ، پلُو چھڈے نہ سچا شہنشاہیا۔ بھگتاں نالوں کدی نہ ہویا اد، ادرا گھر نہ کدے بناییا۔ تسیں میری دُھر دی جد، یادداشت اپنی
 نال رکھائیا۔ دھنّ بھاگ میں تھادے وچ گیا سچ، بن بھگتاں میری سار کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 پے پرواہیا۔ کیسر کہے پانی ملے تھندا، میری ترکھا بُجھائیا۔ میں بھگتاں نال پاواں گنڈھاں، اپنی سیو کھائیا۔ جس بندگی کر بنے بندہ، سو
 بندگی دیاں سمجھائیا۔ جس صاحب ستگر میرا تلک لگاوے مستک چندا، سو چند چاندنی نور چمکائیا۔ ہری دوار آ کے کوئی نہ رہے
 گندہ، گندگی سب دی باہر کڈھائیا۔ ترکھان ہو کے پھیریا رندا، دُرمت میل دھوائیا۔ جٹ بن کے پھڑیا ڈنڈا، حُکم نال ڈرائیا۔ زِرگن ہو
 کے اندر لنگھا، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ مانے سیج پلنگا، سوہنی رُت سہائیا۔ ایہ اوہ دوارا جس نون کپندے پُری اندا،
 اند اند وچوں پُری اپنا نام پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ اگی کہے
 میرا لیکھ ایکا، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ تیری رکھی جگ جگ ٹیکا، دُوچی آس نہ کھئے ٹیکائیا۔ تینوں ملیاں ہوئے بُدھ بیکا، کوڑی کِرپا میٹ
 مٹایا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیکا، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جنم جنم دی بدلے ریکھا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاییا۔ سدا رکھے چھایا ہیٹھاں،
 سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ صاحب سرنائی گئے آ، اپنا
 پنڈھ مُکایا۔ پُرکھ اکال ہوئے سہا، صاحب ستگر مہر نظر اٹھایا۔ دُبدے پار لئے کرا، پاتھر اپنی جھولی پایا۔ غریب نہانے گلے لگا، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگایا۔ ہرجن رنگ چڑھے انوکھا، اتر کدے نہ جائیا۔
 ہرسنگت تیرے نال کرے نہ دھوکھا، پورے ستگر ہتھ وڈیائیا۔ کیسے نون لوڑ نہیں پڑھن دی پوتھا، بن پڑھیاں پار لنگھائیا۔ سادھ سنت

سارا کیتا تھوتھا، تھوتھی مت جنائیا۔ کلجگ انت بن پُرکھ اکال کوئی نہ دیوے ہوکا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ہرسنگت ویہ سو ویہ
 بکرمی چھبی پوہ نرگن ملن دا ملیا موقع، مُکمل اپنے نال رلائیا۔ گوہند ست اٹھیا لا کے ڈھونکا، اپنی لئے انگرائیا۔ ہتھ نال ملایا پاؤنچا،
 انگلی انگلاں نال چھپائیا۔ ڈبڈے تارے پھڑ پھڑ پوٹا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ پھرے دروہی چوڈاں لوکا، دستگیر ہوئے نہ کھئے سہائیا۔
 گُرمکھ آگے کوئی نہ رہے اوکھا، اوکھی گھاٹی پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرسنگت لئے ترائیا۔ ہرسنگت پرہ
 تارن آیا، دیناں ناتھ دین دایالا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا، ہوئے آپ رکھوالا۔ سمرتھ سوامی سر دیوے چھایا، شہنشاہ لیکھا جانے شاہ
 کنگالا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پوہ ستائی لیکھ لیکھے، لیکھت لیکھ وڈیائیا۔ اگی آگے اگی
 پچھے، پچھے آگے اپنی گنڈھ پوائیا۔ اگی اگی دھار رکھنے وڈے، بڈھے بال اگو گھر وسائیا۔ سب دے مارگ کرے سدھے، اوچڑ راہ نہ
 کھئے پائیا۔ پرہ ملن دی ساچی بدھے، سمرتھ آپ سمجھائیا۔ رل مل سخیاں پاون گدھے، خوشیاں راگ الاٹیا۔ پریم پریتی اندر جو جن
 بجھے، تنہاں بھنڑا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا دئے سمجھائیا۔ لیکھا سمجھن دی سچی لوڑ،
 بن لیکھے لیکھ بنے نہ رائیا۔ بھنڑی زین کہے میرا ناتا جوڑ، جوڑی اک بنائیا۔ چار جگ مینوں رہی تھوڑ، میرا گھاٹا پور نہ کھئے وکھائیا۔
 تیرے ہتھ میری ڈور، دو جا نظر کھئے نہ آتیا۔ میرا سُکھ لیتدے رہے ٹھگ چور، یاری کوڑی جگت لگائیا۔ میری سمجھ نہ پائی کیسے اندھ
 گھور، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے در تے پاواں شور، ہوکا دے سنائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنا کر کے غور، گھر گمبھیر دھیان لگائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری وچھنی چریں آس پُچائیا۔ بھنڑی زین کہے میں روواں نیر، نیتر نین وہائیا۔ میرے سُکھ
 وچ ستے رہے پیر فقیر، راتیں جاگ لئے نہ کھئے انگرائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر مینوں لگی پیڑ، پرہوں روگ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دے چکائیا۔ بھنڑی زین سن بات سچی، سو ستگر آپ جنائیا۔ چار جگ تون رہی کچی،
 یاری کچیاں نال لگائیا۔ چھبی پوہ تینوں کران پکی، پکی طرح سمجھائیا۔ سری بھگوان دی بنیں بچی، وانگ پچیاں لاڈ لڈائیا۔ کوچھی
 کلی ہوویں نہ رنڈی، رنڈاپن نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں درس کریں اپنی اکھیں، گھر آ کے پھیرا پائیا۔ امرت ویلے اٹھ کے دسیں، اپنا حال

سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دُکھڑا دئے گوائیا۔ پرہو مین راتیں اُٹھ کے ویکھن آواں گی۔ جیہڑے گاؤندے تیری ساکھی، تنہاں نیتر درشن پاواں گی۔ جو پچھے رہ گئے باقی، لہنا دینا انت چُکاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، سچ سُنجنی زین اکھواواں گی۔ تُوں چل آئیں دوار، سو صاحب سچ جنائیا۔ جن بھگتاں کریں دیدار، جو میرا درشن رہے پائیا۔ تیرا دُکھڑا دین نوار، بن دردی درد وندائیا۔ تیرا مٹے اندھیرا اندھیار، چند چاندنا دین چمکائیا۔ کوڑی کرپا وچ نہ ہوئیں خوار، ٹھگ چور سنگ نہ کھئے نہائیا۔ ساچے گُرسکھ کریں تیار، پریتی اِکو اِک لگائیا۔ تیرا دسے آدھ وچکار حال، حالت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دُکھڑا دئے گوائیا۔ مین راتیں اگھ کھلاواں گی۔ سمرتھ تینوں سیس نواواں گی۔ تیرے در تون منگان حق، حقیقت اپنی جھولی پاواں گی۔ جے تیرے بھگت گئے تھگ، ایہناں اپنی گود ساواں گی۔ جیہڑے تیرے کولوں پچھے گئے ہٹ، تنہاں مایا پردہ اِک رکھاواں گی۔ مین بولاں سچّو سچ، سچ سوانی بن کے سیو کماواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، تیرا رنگ اِک رنگاواں گی۔ تیرا رنگ اِکو لال، لال لال لال چڑھائیا۔ کیسر پنے سچ دلال، بھگت دلالی وچ ٹکائیا۔ مستک جلوہ نُور جلال، لالا اِکو اِک رُشنائیا۔ کھیل ویکھ دین دِیال، در تیرے سوہا پائیا۔ مین کر کر تھکی بھال، چاروں کُٹ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ میرا حل نہ ہويا سوال، آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ مین شاہوں ہوئی کنگال، دُولت دھن نہ کھئے ورتائیا۔ بلہین ہوئی نڈھال، اگے قدم نہ کھئے اُٹھائیا۔ پھر پھر آئی مندر مسجد شودوالے مٹھ دھرمسال، دھرمی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ دوارے کرن حرام، وبھچار سارے رہے کھائیا۔ بن بھگتاں آتم انتر دسے نہ کیسے آرام، ساتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ دین مذہب دے سارے ہوئے غلام، اکھراں نال پریت لگائیا۔ تیرا جلوہ تگے نہ کوئی امام، تیرا نُور نظر کیسے نہ آئیا۔ مین جھک جھک بردی در کراں سلام، سجدہ اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ دینی وڈیائی مان کیسر لال رنگ، سوا رتی رت نال رنگائیا۔ بھگت سُپیلے لا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جنہاں شبدي پائی وچ منگ، تنہاں جگت دے وڈیائیا۔ ایہناں سیس جھکائے پندھ، ہر سَنگت بہار کٹائیا۔ گوبند سٹ کدی نہ دیون کُٹ، مُکھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سارے ڈھولا گاون چھند، تُوں میرا مین تیرا ساچا سنگ اِک رکھائیا۔ گوبند دوارا پُری

اند، اند پُری رُوپ وکھائیا۔ اکو وار جمیا گجری چند، دوجی دھار شبد پرگٹائیا۔ جن بھگتاں بائے ٹھنڈ، امرت آتم میگھ برسائیا۔ دئی
 دویتی ڈھائے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پُرکھ اکال رکھایا سنگ، ساچا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا چُکے جیرج انڈ، اُتہج سیج ڈیرہ ڈھاپیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسکھ ساچے لے ترائیا۔ اگے پچھے اگی اگی، اکل کلا اکھوائیا۔ اگے پچھے ساچی سکھی،
 سَتگر وچ سمائیا۔ اگے پچھے دھار تکھی، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ اگے پچھے رُوپوں نکھی، نرگن آپ پرگٹائیا۔ دوہاں مل کے بنے لکن مچی،
 اندر باہر پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈھے اٹھ دئے وڈیائیا۔ ساڈھے اٹھ پوہ ستائی، رت رتڑی آپ
 سہائیندا۔ دو ست نہ ہوئے جدائی، جنم ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ در آیاں گھر کرے کڑمائی، پچھے رہندیاں میل ملائیندا۔ لیکھا جانے تھاون
 تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیندا۔ گوبند بوٹا پٹیا اکو کابی، تِس بوٹے بیڑ کھلائیندا۔ سچکھنڈ لیکھا دئے لکھائی، جس دا انک نہ کھئے
 بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیندا۔ بوٹا پٹیا کابی اک، اک اک نال ملائیا۔ اوہو لیکھا جائے
 لکھ، جس ایہ کھیل رچائیا۔ دوسر کیسے نہ پئے دس، ویکھے نہ کھئے لوکائیا۔ کروٹ دے نہ بدلے پٹھ، سمنکھ نہ لے انگرائیا۔ کلجگ جیو
 سارے رہے پٹ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچی کھیل سمجھائے سچ،
 سچ سچ جنائیندا۔ جو پرہ سرنی گئے ڈھٹھ، تنہاں ڈھٹھیاں آپ اٹھائیندا۔ اپنے بنھ ساچی گٹھ، ایتھ اوتھ نہ کوئی کھلائیندا۔ پرہ دی
 چھاتی چڑھن نٹھ نٹھ، جنہاں اپنا گھر وکھائیندا۔ پنج تت کایا چولا سب نے جانا چھڈ، تھر کوئی نظر نہ آئیندا۔ مڑھی گور رکھنے ہڈ، تن
 ماٹی خاک سمائیندا۔ جن بھگتاں پرہ پت لے رکھ، پرمیشور اپنے وچ ملائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ایہو اکو سچا ہٹ، جو بن ستگر
 حاکم جھولی کوئی نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب توں کر کے گئے پگ، پگی طرح سرب سمجھائیندا۔ پروردگار پُرکھ اکال رام رحیم اکو
 سمرتھ، جس دی سمرتھیا وچ گر اوتار سیو کھائیندا۔ پیر پیغمبر اوہدے ہتھ، جنہاں دی نار بہتر ونڈ ونڈائیندا۔ جنان چر نہ دیوے اپنی
 اکھ، اکھر پڑھ نہ کھئے سنائیندا۔ ایسے کر کے سارے مارگ گئے دس، شبد سنیہڑا اک گھلائیندا۔ سو صاحب کھولے ہٹ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ کھولے ہٹ بھگت دوار، بھگون دئے وڈیائیا۔ گھر ملیا متر پیار، میت پیارا اک

اکھوائیا۔ تگو اس دا نظار، بن اکھاں رہیا دکھائیا۔ جس دا لبھیا نہ کسے کِنار، سر سے لبھے جگت لوکائیا۔ جس نے اپنا لیکھ روڑیا جل
 وچ جلدھار، لیکھا پھیر رہیا سمجھائیا۔ بن چٹھیوں چٹھی رسین بنیا بلکار، ڈاک دیوے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال نال کرے پیار، دوجی ریت
 نہ کھئے جنائیا۔ گُرمکھ تیرا مندر دوار، کایا بنک نظری آئیا۔ جس دے اندر وڑ کے امرداس گُرو پُکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ امرداس
 کہے ایہہ وی وچوں جلدھار، ستگر پورا جام پیائیا۔ انگد کہے نانک لکھار، نانک کہے میرا نرنکار، نرنکار کہے ارجن میرا ونجار، جو میرا
 ونج کرائیا۔ گوہند کہے ہر چرن تکھی دھار، ہر گوہند تکھی دھار وچ سہائیا۔ ست اٹھ تو دے کے گئے لار، دسویں اپنی گنڈھ پوائیا۔
 دسواں نہیں ایہہ ست دُلا، پُرکھ اکال پتا مائیا۔ پُرکھ اکال نہیں ایہہ سیوادار، جو گُرمکھاں سیو کھائیا۔ گُرمکھ نہیں ایہہ بھگت ادھار،
 بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگون نہیں ایہہ سب دا پیار، پیار وچوں پیار پرگنائیا۔ پیار نہیں پرہہ دا کھیل نیار، بن ہر کرپا سمجھ کسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا لایا اک اکھاڑ، جس وچ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت یودھے سُر بیٹھے آسن
 لائیا۔ گُرمکھ کہن اسان کرنا دنگل، کلجگ اپنا بل پرگنائیا۔ کلجگ کہے میرا ٹٹا سنگل، گھنڈی گھنڈی دئے دہائیا۔ جاں ویکھیا تان سُنیاں
 اکو منگل، جو پرہہ نوں رہے دھیائیا۔ نہ کوئی اجاڑ نہ کوئی جوہ نہ کوئی جنگل، بھگت دوار بہہ کے خوشی منائیا۔ اکو وار جن چرن کول
 کیتی بندھن، تِس پوجا پاٹھ دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ کیوں سوا رتی نال گُرسکھ پریم پیار نال مستک لائے چندن، چند چاندنی نور رُشنائیا۔
 جگ اپنی ٹٹی آیا گنڈھن، گوہند وچ وچولا بنائیا۔ گُرسکھ پچھلی بچھیا آیا منگن، اگلی آپے دئے ورتائیا۔ جو پرہہ دے در توں
 سنگن، دھرم رائے پھڑ لے کے جائے واہو داہیا۔ پھڑ کے ایہناں پُٹھا ٹنگن، دیون بہت سزائیا۔ جے رواداس کرپا نہ کردا براہمن کیوں تردا
 جس چرایا کنگن، کنگناں والا اپنی کانگ وچ رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ ہر سنگت
 تیرے پیار دا ٹکا، ہر ستگر آپ لکائیا۔ ہرجن تارے وڈا نکا، نکے وڈے اکو رنگ رنگائیا۔ سرب جیاں دا بن کے پتا، پُرکھ اکال پھیرا
 پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کسے کولوں کوئی اکھ نہ سیکھا، سیکھاونہارا آپ ہو جائیا۔ گر گوہند دا لیکھیا چٹھا، بن اکھراں دئے
 پڑھائیا۔ جس نے حال آ کے ڈٹھا، تِس لیکھا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک

سمجھائیا۔ اکو ورنے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ ملائیا۔ جو پریتی وچ ہوئے فدا، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ تنہا سر ہتھ دئے ٹکا، مہر نظر اٹھائیا۔ ہرسنگت نال لئے رلا، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ ساری سنگت رل مل سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لہناگا، گا گا خوشی منائیا۔ ویکھو وشنوں گیا آ، نیتز نین اٹھائیا۔ ہرسنگت آگے کرے دُعا، اپنا حال سُنائیا۔ نوری نور اک خدا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، دو جہاناں والی اک اکھوائیا۔ رل مل سارے اکو تہاں لؤ کھا، کھا کھا خوشی منائیا۔ اگی سنگت اگی پنگت اکیاں لیکھا دتا لیکھا، اگی پرگٹ کر کے اگی اکیاں نال جوڑ جڑائیا۔ ہرسنگت ایہناں دے آگے دھر کے، آپ اپنی اُنگلی لائیا۔ وینہدیاں وینہدیاں سب دے اندر وڑ کے، اپنا میل ملائیا۔ نو دوارے پار کر کے، دسم دواری سوہا پائیا۔ درس دکھاوے آگے کھڑ کے، جوتی نور رُشنائیا۔ گرسکھ کوئی نہ اٹھے سویرے تڑ کے، پنج ویر اکو نام دھیائیا۔ پُرکھ اکال شبد بیانے آئے چڑھ کے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گرسکھ سٹے سرتی پھڑ کے، اپنے نال سوائیا۔ سنمکھ باتاں کر کے، خوشیاں حال سُنائیا۔ سیس تاج رکھ کے، اپنا پڑدہ لاپیہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کوئی کھیل نہ کرے ڈر کے، اپنا حُکم رسیا ورتائیا۔ ہر کا حُکم کرنا پئے منظور، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ جو آیا سو کر کے گیا قصور، خطا معاف ہوئے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاپ چیدے رہے ہو کے مجبور، مجبوری اپنی جھولی پائیا۔ صوفی تپدے رہے وانگ تندور، اگنی تت بہسم کرائیا۔ سولی چڑھدے رہے بن منصور، مُشکل اپنے سر ٹکائیا۔ بھگت ڈبڈے گئے ویندے پور، کبیر جُلاہا جلدھار ڈیرہ لائیا۔ سارے کہندے گئے تُوں حاضر حضور، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ کلجگ اپنا بٹھ سچ دستور، ساچا مارگ اک لگائیا۔ تیرے بھگتاں بن تیرے کوئی نہ کرے بھرپور، خالی بھانڈے نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے رسیا ترائیا۔ گر اوتار کہن دھن نرنکار، نرگن تیری وڈ وڈیائیا۔ بھگت دوارا دے وکھال، اپنی اُنگلی نال لگائیا۔ جس گھر وسیں ہو کے کال دیال، دیالتا اپنی جھولی پائیا۔ تیرا مہکدا ویکھیئے پُہل ڈال، پت ٹاہنی خوشی منائیا۔ نیتز ویکھیئے تیرے لال، گرُمکھ سجن چائیں چائیا۔ جنہاں پچھے بدلی اپنی چال، چال نرالی اک بنائیا۔ نو نو چار پچھوں پوری کیتی گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ سچکھنڈ دا سچ دوار سچی دھرمسال، بھگت دوار دتا بنائیا۔ دیک اپنا جوتی بال، اکو نور کیتا رُشنائیا۔ سب دے سر تے

چیرے بٹھ کے لال، کنچن روپ دتا وٹائیا۔ کنچن وچوں سوہا کرے سوال، سوہا چٹے سیس نوٹیا۔ چٹا کھٹے رہیا بہال، جس گوبند رنگ چڑھائیا۔ کھٹا کہے عیسیٰ موسیٰ ملے دلال، نیلا اپنا لیکھ جنائیا۔ نیلا کہے محمد ہویا حلال، کالی دھار چھری چلائیا۔ محبوب ماہی آپ نرنکار، نرگن اکو بے پرواہیا۔ جس دا مندر اک دربار، درگاہ ساچی نظری آئیا۔ در درویش کھڑے کرن پکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرا گلشن کھلے گلزار، کلی کلی مہکائیا۔ بلبل ویکھے اپنی وار، سوہنا گیت راگ سُنائیا۔ چند چمکے اپنی دھار، نوری نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تگ، ہر طاقت نال جنائیندا۔ اینہاں وچ کیسے اُتے نہیں کوئی شک، جنہاں اپنا رنگ چڑھائیندا۔ اپنی ہتھیں دتا حق، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ پچھلا میٹ کے دوئی پھٹ، پٹی اپنے نام بندھائیندا۔ سب دا ناواں آون جاون وچوں دتا کٹ، لکھ چوڑاسی پندھ مکائیندا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ونج اکو اک کرائیندا۔ چار ورنان دے کے مت، گرمت اک سمجھائیندا۔ جس دے تھلے دبی اپنی رت، سو اپنے رنگ رنگائیندا۔ نیتر کھول کے ویکھو اکھ، ہر بہگتاں آخر اپنے کول بہائیندا۔ سچ سچ کہے پرہہ اینہاں دا کرنا پکھ، پکی اپنے نام بندھائیندا۔ دھیرج سنتوکھ دے کے جت، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کُنٹ کرو خیال، ہر خالق آپ جنائیا۔ گرمکھ ہوئے سچے لال، پُرکھ ابناسی بنت بنائیا۔ بن چھریوں کیتے حلال، کرد نظر نہ کھئے وکھائیا۔ کِریا کھیل اک کمال، بے پرواہ اپنی دھار چلائیا۔ سچکھنڈ دتا وکھال، وکھرا اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار ویکھن جھک، نیوں نیوں دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھن گرمکھ رہے بُک، سوہنگ ڈھولا الائیا۔ سارے کہن ساڈا پینڈا گیا مُک، اگے سکے نہ کھئے بھوائیا۔ گوبند ساٹوں بنا کے گیا پُت، پُرکھ اکال دی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال گیا تٹھ، مہروان ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں رکھی مٹھی اکو مٹھ، جو اپنی جھولی رہیا بھرائیا۔ کِریا کر ابناسی اچت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب نوں اشارے نال رہیا سمجھائیا۔ اشارے نال دیوے اشارہ، ایش انت نہ کھئے پائیندا۔ ایہہ گرواں پیراں دا انت کنارہ، اپنے چرناں وچ رکھائیندا۔ غریب نائیاں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جنہاں مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولیا جیکارا، تنہاں

ایتھے اوتھے دُکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ گُرسکھاں اُٹھال رنگ چاڑھیا گاڑھا، رت اپنی نال رنگائیندا۔ لیکھے لگا غریب ماڑا، شاہ سُلطاناں چرناں ہیٹھ دباؤ پائیندا۔ گُرمکھو گُرسکھو تہاڈی پِرتی پچھے کڈھے باڑا، ہوکا تہاڈا اپنی جھولی پائیندا۔ گویند لال برخوردارا، برخورداری آپ کھائیندا۔ ست دھرم دا بن ونجارا، ساچا ہٹ آپ چلاؤندا۔ بھگت دوار اک دوارا، ٹھانڈا گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کرتے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ہر سنگت دیوے اک پیار، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ اوہ بچے گویند رکھے نال، جو جنگ شہادت گئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صدی ویہویں ویہواں حصہ اپنا اپنے حصے پائیا۔ ویہویں حصے توں ہوئی اکی، ایکنکار دیوے وڈیائیا۔ گُرو نالوں سنگت اچی، سنگت وچ بیٹھا ہر جو ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دی پُرکھ اکال نال لگی رُچی، تنہاں دی رچنا ویکھے جگت لوکائیا۔ ایہو دھار نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں چلائی پٹھی، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ایتھے گویند سکھی اج نہیں لکی، پچیاں اکلا راہ وکھائیا۔ جنہاں دھرت دھول دی مٹی اپنی پٹھ چُکی، تھلے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دی راکھ پھڑ کے اک اک مٹھی، راج راجاناں شاہ سُلطاناں سادھاں سنتاں گھر گھر دتی پُچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے مان وڈیائی وچ سنگت، سنگھ سنگت لے اٹھائیا۔ نال رلائے براہمن پنڈت، نو جنم دا پنڈھ چُکائیا۔ ---

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

اچرچ کھیل جوت زرنکاری، بے انت آپ کرائیندا۔ شبد گُرسچ سیکداری، تھر گھر ساچے حُکم سُنائیندا۔ گُرو اتار کرو نمسکاری، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ وشن برہما شو چرن چھہاؤ داہڑی، در دوارا اک وکھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھو واری، نیتر لوچن نین اکھ کھلاؤندا۔ وید پُران شاستر سمرت کرو وچاری، بودھ اگادھا آپ سمجھائیندا۔ گیتا گیان انجیل قرآن کرو نمسکاری، حُکم حاکم اک اپائیندا۔ در گھر ساچا ویکھو اکو واری، اک اکلا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل رچ زرنکار، زرنگن وڈی وڈیائیا۔ شبدی سٹ کر تیار، جودھا گُرو اک بناؤنیا۔ سترگرنے پھریدار، سیوا سچ سچ کھائیا۔ سچکھنڈ

دی ساچی دھار، تھر گھر وچوں باہر کڈھائیا۔ سن اگم چرناں ہیٹھ لتاڑ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، گر اوتار
 بھيو مٹائیا۔ لیکھا دیوے دیونہار، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ جگ چوکڑی کر پنہار، سیوک چاکر روپ وکھائیا۔ کاغذ قلم بن لیکھار، لیکھا دو
 جہان جنائیا۔ انتر سب دی وجاندا ربیا ستار، ست ستوادی آپ بلائیا۔ بودھ آگادھا دیندا ربیا آدھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جوت اکال، اکل کلا اکھوائیندا۔ شبد گرو ستگرؤ دیال، دیالتا اپنی آپ وکھائیندا۔ جگ
 جگ دی گھالن گھال، ہر لیکھا لیکھے وچ رکھائیندا۔ پیر پیغمبران من سوال، ہر رحمت آپ کھائیندا۔ پروردگار بن دلال، بھگت وچولا
 پھیرا پائیندا۔ حقیقت جنائے اک حلال، حضرت اپنا پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔
 ساچی کرنی اک توفیق، طاقتور وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ اک حدیث، کلمہ اپنا نام پڑھائیا۔ پچھلا لیکھا گیا بیت، آگے مارگ ربیا
 سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس اکو سچی ریت، دو جا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ مل کے سب نے گاؤنا گیت، گہر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ نانا
 تھے مندر مسیت، دوارا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناسی وسے ہر گھٹ چیت، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیت، جیو
 جنت پڑدہ ربیا پھلایا۔ آتم پر ماتم بنے میت، مٹر پیارا اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔
 ساچا حکم سنائے ایکو، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ نیتر کھول سارے ویکھو، پڑدہ ربیا اٹھائیا۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بیکو، بیکو اپنی سیو
 لگائیا۔ نرگن ہو کے دھارے بھیکھو، بھیکھ پکھنڈ ربیا گوائیا۔ چرن کول دیوے ٹیکو، ٹیکا مستک چرن لگائیا۔ پہلوں اپنا آپ کیتا بھیتو،
 تتو تن نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دی گودی بہہ کے کھیتو، جو صاحب سچ گوسائینا۔ دکھ سکھ سنیہڑا اکو وار بھيجو، پرہ سنے چائیں
 چائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی اک اکلا، اکل کلا وڈیائیا۔ وساونہارا سچ محلا،
 رحمت آپ کھائیا۔ حکم اندر پھرائے رانی اللہ، محمد خواہش دئے دہائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دیک جوت اکو
 بلا، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ دھر دا گھلا، جگ جگ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اپار، اپر مپر آپ کرائیندا۔ دھردر گاہی سانجھا یار، سگلا سنگ نہہائیندا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر در

بہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک پرگنائیندا۔ سچ دوارا کر پرگٹ، پرگٹ دھار چلائیآ۔ نو نو چار
 پچھوں کھولیا ہٹ، بن ہٹوانا سیو کھائیآ۔ جن بھگتاں مارگ دتا دس، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔ ہردے اندر ہرجو وس، سوہنگ ہنسا
 روپ وٹائیآ۔ تیر نرالا ماریا کس، چلہ کمان اپنا نام بنائیآ۔ اُپر پڑدہ آپ رکھ، بھچھیا دوجی نہ کھئے وکھائیآ۔ نرگن ہو کے کدا پکھ، سرگن
 اپنا رنگ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیآ۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔
 لیکھا پچھلا چکا سنسار، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ آگے دیوے نہ کوئی سہار، پیر پیغمبر سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ سارے طوبی طوبی کر
 کے رہے پکار، اپنا سبق نہ کھئے سنائیندا۔ سو سچا اکو پروردگار، صاحب ساچا نظری آئیندا۔ توحفہ دیوے دیونہار، رحمت اپنا نام
 ورتائیندا۔ لوک پرلوکا کرے خبردار، سچ سلوکا اک جنائیندا۔ موقع ملیا پہلی وار، گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں خوشیاں نال سیس
 جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچا سچے بہائیندا۔ گھر ساچا سچا دربار، وجی سچ
 ودھائیآ۔ آگے ویکھیا ایکنکار، اکل کلا اکھوائیآ۔ تخت نواسی بیٹھا شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ آد جگادی حکمران، ایکا حکم
 سنائیآ۔ پرم پُرکھ دی متو آن، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران جس دی صفت گان، سو صفتی بھریا بے پرواہیا۔ اُس
 دے اُتے رکھو ایمان، جو کامل پُرکھ اکھوائیآ۔ اُس دا کرو دھیان، جو ہر گھٹ رہیا سائیآ۔ اُس دا کلمہ پڑھو کلام، جس کائنات بنائیآ۔
 اُس نوں کرو سلام، جو پیر پیغمبران رہیا سمجھائیآ۔ اُس نوں متو امام، جس نوں محمد بیٹھا سیس جھکائیآ۔ اُس دا سُنو پیغام، جو
 پیغمبران کرے پڑھائیآ۔ اُس دے بنو مہان، جو مُحبّت اپنے نال رکھائیآ۔ اُس دی کرو پہچان، جو جگ چوکڑی پہچان وچ کیسے نہ آئیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھا ہویا دستہ، دستگیر آپ بنائیندا۔ سارے
 کہن پچھلا بٹھئے بستہ، آگے پھول نہ کھئے وکھائیآ۔ تیرا نام کلجگ کوڑی کِریا کیتا سستا، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ سچ خُماری
 چڑھے کوئی نہ مست، مستی وچ کھئے نہ آئیندا۔ ویکھ ساڈا حال خستہ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر پکرن انجیل قرآن، در تیرے سیس جھکائیآ۔ تیرا صدق تیرا ایمان، تیری

مُحَبَّتِ نظری آئی۔ تیرا مندر تیرا مکان، کعبہ تیرا روپ وٹائی۔ تیرا حُکم بے پہچان، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ اسیں ہوکا دے کے آئے وچ
 جہان، اچی کوک کوک سُنائی۔ بیس بیسا پرگٹ ہوئے سری بھگوان، پروردگار نور الایا۔ جس دا اکو اک اسلام، اسم اکو اک وکھائی۔
 جس دا جلوہ نور نور نوران، مہتاب بیٹھا نین شرمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس
 جھکائی۔ عیسیٰ کہے میری پوری آسا، ترسنا رہن نہ پائی۔ موسیٰ کہے میرا بھروسا، کوہ طور دھار نہ کھئے بنائی۔ محمد کہے موہے تیرا
 بھروسا، قدم بوسی اکو موہے بھائی۔ پُرکھ ابناسی کہے میں ویکھاں آپ تماشا، جگ چوکڑی کھیل رچائی۔ نانک کہے میں منگاں ساتھا،
 سگلا سنگ نبھائی۔ گوہند کہے میرا متیا آکھا، جو پچھلا لیکھا سمجھائی۔ پُرکھ اکال کہے میں پُرکھ سمراتھا، نت نوت اپنی دھار بنائی۔
 ستجگ کہے میں کوئی نہیں کرنا پوجا پاٹھا، اکو تیرا ایشٹ منائی۔ کلجگ کہے میری اندھیری راتا، تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ سری بھگوان
 کہے میں بھگتاں پتا ماتا، پوت سپوتے گود اٹھائی۔ راتیں سُنیاں دے جاگدیاں کر کرپا دیواں اپنیاں داتاں، نام ندھان جھولی پائی۔ لیکھ
 مُکاواں داتاں پاتاں، اوچاں نیچاں میٹ مٹائی۔ سیوا کراں بن کے راکھا، ہوکا دیواں واہو داہیا۔ رنگ رنگاں اکو ساچا، ست ستوادی
 کنت ہو جائیا۔ فرش بنائے دھرت ماتا، جس گھر گرمکھ بیٹھے آئی۔ جنہاں دی اکو سوہنی سچّی بھاشا، سوہنگ ڈھولا رہے گائی۔ ایتھے
 رہے نہ کوئی بدمعاشا، بدی نیکی اپنے رنگ رنگائی۔ دھرم دوارا کھول کے پاٹا، جن بھگتاں اکو نام جھولی پائی۔ آتم سیج سہائے کھاٹا،
 سہنجھنی رُت نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ موسیٰ کہے میں منگیا دان، اینُ الوقت تیری
 سرنائیا۔ ہوکا دے کے گیا پیغام، پیغمبر کر پڑھائی۔ موسیٰ کہے میں کیتی اک کلیان، تیرے کلمے وچوں اپنا کلمہ بنائی۔ اوس کلمے وچ تیرا
 ایمان، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ کلمہ تیرے چرناں ہیٹھاں دیبا سدا نشان، بن تیری کرپا ویکھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ور داتے بے پرواہیا۔ محمد کہے میں دتا ثبوت، ثابت تیرا نام جنائی۔ تت ہندھایا پنج
 تت قلبوت، کلمہ اکو اک گائی۔ سچ درڑائے سچ محبوب، مُحَبَّت تیرے نال رکھائی۔ عرش فرش توں اچا عروج، شہنشاہ تیرا اک
 سمجھائی۔ آد جگاد رہے محفوظ، بہن توڑ سکے کوئی نہ رائیا۔ کون جانے کیوں بنیا مضبوط، گھاڑت کون گھڑائی۔ میں نکا ندھا بالا تیرا

پُوت، سمجھ سکا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پیر پیغمبر کرن سجدہ، سیدس جگدیش جھکائیا۔ ٹھاکر سوامی تیرا بردا، بندگی اِکو دئے سمجھائیا۔ تیرے دوارے کوئی نہ آوے ڈردا، بھے وچ بیٹھے مکھ لکائیا۔ تیرا ناؤں برہم پڑھدا، رسنا جہوا گائیا۔ بھانا بھانے وچوں جردا، سر اپنے اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے سچ وڈیائیا۔ تئاں دتی اک دلیل، پرہہ آگے عرض سُنائیا۔ درگاہ ساچی سچ اپیل، من بے پرواہیا۔ تھہ بن دسے نہ کھئے وکیل، وکالت کرے نہ کھئے لوکائیا۔ ویلا انت دس آخر، آخر اپنا میل ملائیا۔ گون ویلے بدلیں تقدیر، تدبیر اپنی دے جنائیا۔ اسیں بیٹھے شاہ حقیر، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ ابناسی سائوں ہون نہ دیویں دلگیر، در تیرا راہ تکائیا۔ شرع تیری کڑی زنجیر، شرع نال بندھائیا۔ تون اُچ اکٹا پیر، بے نظیر تیری وڈیائیا۔ تیرے ہتھ وڈی شمشیر، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا لیکھا لکھئے کاغذاں اُتے مار لکیر، قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ تیرا ڈھولا گائے پیر فقیر، فقرہ تیرا نام سُنائیا۔ گون ویلا بنہیں دھیر، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی پرہہ کھاؤندا اے۔ دھر دا لہنا آپ سمجھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بھو چکاؤندا اے۔ اک مار اگتی رمز، رحمت اپنی آپ کھاؤندا اے۔ کلجگ اتھ چکے مزل، بن پاندھی پندھ مکھاؤندا اے۔ سری بھگوان بنے ہردل، ہرجن اپنے آپ اُٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھاؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کھاواں گا۔ لوکات کھیل کھلاواں گا۔ نانک نرگن اک پرگٹاواں گا۔ سرگن تند ستار و جاواں گا۔ برہم مت اک درڑاواں گا۔ کلمہ اِکو اک پڑھاواں گا۔ مکہ مدینہ ویکھ وکھاواں گا۔ پاک پُنیت سرب کراواں گا۔ مذہبان دیناں ڈیرہ ڈھاپواں گا۔ رمضان مہینہ ویکھ وکھاواں گا۔ شمشان بھومی بہہ کے گھات لگاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ اک درڑاواں گا۔ ساچا لیکھ اک درڑاویگا۔ پرہہ اپنی کھیل رچاویگا۔ ایکا جوتی نور چمکاوایگا۔ گوبند اپنا سْت بناویگا۔ ساچی رُت آپ سُہاویگا۔ بنس سرہنس بھیٹ چڑھاویگا۔ سولان ستر ہیٹھ وچھاویگا۔ سوہنی سیجا نال ہنڈھاویگا۔ پاتی چٹھی آپ لکھاویگا۔ حرف حرُوف نہ کھئے پڑھاویگا۔ سچ ثبوت آپ جناویگا۔ محبوب اِکو نظری آویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ لیکھا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ نرگن ہو کے کھیل کراواں گا۔ سرگن اپنا

مارگ لاواں گا۔ گوہند اِکو گود بہاواں گا۔ ارداسا سودھ حُکم سُناواں گا۔ بن کے جودھن جودھ، سُو رِپِیر آپ پرگٹاواں گا۔ پِیر پِیغمبراں
 سب دا پَے جائے بھوگ، بھگون ہو کے کھیل کراواں گا۔ صدی چوڈھویں کراں سنجوگ، جُگت اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ ویکھ وکھاواں
 چوڈاں لوک، چوڈاں طبق پھول پُہلاواں گا۔ اتم سب نوں دے کے موکھ، اپنے چرن بہاواں گا۔ گُر اوتار پِیر پِیغمبر سارے مَنن اسیں
 نردوش، دوشی جگت وکھاواں گا۔ نو نو چار رہاں خاموش، اتم رسنا ڈھولا گاواں گا۔ گُر مَکھ اُٹھاواں آلیوں ڈکے بوٹ، پھڑ باہوں گلے
 لگاواں گا۔ دو جہان جگاواں جوت، برہما وشن شو سیوا لاواں گا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر گواواں گا۔ میری کوئی نہ کرے
 سوچ، میرا سوچ سمجھ اپنی کار کماواں گا۔ جو درشن رہے لوچ، تنہاں اندر وڑ کے کُنڈا لاہواں گا۔ بنک دوار بناواں کوٹ، سچ محل
 اک سُہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک وکھاواں گا۔ ساچی کھیل اک وکھائے گا۔
 پرہ اپنی دیا کھائے گا۔ نرگن نُو رِوِیر پرگٹائے گا۔ کلجگ ویکھے کوڑا قہر، امرت میگھ اک برسائے گا۔ کرے کھیل گئی کھیر، گہر گمبھیر آپ
 ہو جائے گا۔ دو جہاناں کرے سیر، سیرگاہ اِکو اک وکھائے گا۔ پرم پُرکھ دی اِکو وگے لہر، نام دھارا آپ چلائے گا۔ دین مذہب ذات پات بوٹا
 کوئی نہ رہے زہر، ظاہر اپنا حُکم ورتائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، عیسیٰ مؤسیٰ سُن محمد، حمد اِکو اک جنائے گا۔
 حمد اک سُنائے حافظ، ناپینا اپنی کار کھائیا۔ ویلے انت نہ ہوون دیوے غافل، غفلت سب دی دئے مٹائیا۔ سرِشٹ سبائی سمجھے پاگل،
 جن بھگت کہن بے پرواہیا۔ دو جہاناں کرے عادل، عدالت اِکو اک لگائیا۔ ویکھاں کھیل مقتول قاتل، قتل گاہ اِکو اک پرگٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد گئے جھک، قدم قدم تیری سرنائیا۔ گون ویلا گودی لئیں
 چُک، پرہ اپنے انگ لگائیا۔ نت درشن کریئے اُٹھ، لوچن نین خوشی منائیا۔ پچھلا پینڈا جائے مُک، آگے وجے نام ودھائیا۔ تُوں دوہاں
 تون ہوویں اِک، اِک تون انیک روپ وٹائیا۔ اپنا لیکھا دیدے لکھت، لکھت ساڈے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سد دے مان وڈیائیا۔ پروردگار اِک حرُوف، تِتاں انتر دئے لکھائیا۔ اس دے نال رہنا مصرُوف، ساچا حُکم سُنائیا۔ میرے نام دا اِک
 ثبوت، سچ ساچا نظری آئیا۔ نانا تئے جگت قلبوت، کلمہ نبی بھل نہ جائیا۔ ست ستوادی ملے آپ محبوب، مہروان ہوئے سہائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ تیری وڈیائی اک دو، نرگن سرگن نظری آئی۔ سرگن کرے نرگن لو، نوری نُر نُر پرگنائیا۔ نرگن سرگن جائے ہو، ہوکا نام سُنائی۔ تیرا بھیو نہ جانے کو، بے پرواہ بے انت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دو اک تیری وڈیائی۔ دو اک دا کی پرہہ میل، نرگن دھار چلائی۔ سچ دس اپنا کھیل، خالق خلق کون رنگ رنگائی۔ کِرپا کر سجن سہیل، سچ مت دے درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ تنہا لیکھا دئے لکھ، ہر لکھنہار نرکارا۔ دو اک دا بھیو انڈٹھ، جانے پروردگار۔ سب نون سٹا دے کر پٹھ، نظر نہ آئے وچ سنسارا۔ کلجگ اتم کرے پت، ظاہر ظہور ہو اجیارا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچ سکدارا۔ ساچی کھیل کرے پرہہ ایک، اکو وار جنائی۔ کلجگ اتم دھرے بھیکھ، بھیکھی اپنا روپ وٹائی۔ پہلوں گوبند پورا کرے لیکھ، دو اک جوڑ جڑائی۔ پہلی اگی نُر دسمیش، دس دسمیشی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیری منگ، ایکنکار پور کرائیا۔ ساچی سکھی چارہ رنگ، کلمہ اک پڑھائی۔ اندر وڑ کے دے اند، رس ساچا مکھ چھپائی۔ نرگن چمکے چوڈھویں چند، چند چوڈھویں نین شرمائی۔ ست ستوادی دیوے گنڈھ، اپنے نال بندھائی۔ ساچی وست دیوے ونڈ، امولک آپ ورتائی۔ دئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہم بھٹائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال ملائے سبناں سُنائے سچا چھند، سوہنگ راگ الاٹیا۔ دین دِیال بن بخشند، بخشش دئے کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تہاڈی کرنی تہاڈی جھولی پائی۔ تہاڈی کرنی پروردگار، ہر کرتا جھولی پائیندا۔ ہر سنگت وچوں کر پیار، ایکا اگی آپ پرگنائیندا۔ جس اگی دا میلا وچ سنسار، نرکاری آپ کرائیندا۔ گوبند پتران نال کرے پیار، پتا پوت کھیل کھلائیندا۔ اتر پورب پچھم دکھن دسے اکو دھار، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کماٹیندا۔ محمد سکھی دیواں دس، تیرا حال جنائی۔ تیری اُمت تیرے رہی نہ وس، واسطہ تیرے نالوں تڑائی۔ حقیقت کیسے نہ جانی حق، حق سمجھے کوئی نہ رائی۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ہتھ وڈی وڈیائی۔ اٹھ ویکھ تینوں وکھاواں اکھ، گڑھی چمکور وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ محمد اٹھ کھول پلک، پروردگار آپ جنائی۔ آپ وکھائے

جس اُپائی خلق، ہر کرتا نورِ الہیہ۔ اُس دا اکھاں نال کر درس، تیری دید رہیا جنائیا۔ ایسے کر کے پیا فرق، فرد جرم رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ محمد ویکھ گڑھی چمکور، چمکے نورِ الہیہ۔ نیت نال تگ لے غور، گہر گمبہیر رہیا سمجھائیا۔ سب دی میرے ہتھ ڈور، تند اکو اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گڑھی چمکور تگ نظارہ، محمد نیناں نیر و ہائیا۔ طوبیٰ طوبیٰ پروردگارا، انت غفار تیری سرنائیا۔ ہاکار کر کے مارے نعرہ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ میں تگیا تیرا گوبند اک سُت دُلارا، جس نون اپنی اُنکلی لائیا۔ میری اُمت آیا پاسہ ہارا، جو جھگڑا کرے بن لوکائیا۔ تیرا سورپیر اک دُلارا، تیرے بھانے وچ سمائیا۔ جس ساچے پُتران کیتا پیارا، تیرے در رہیا گھلائییا۔ گھوڑی چاڑھ اجیت جُجھارا، میری دتی جڑ اکھڑائییا۔ آگے دسے نہ کوئی کنارہ، نئیا شوہ دریا رُڑھائییا۔ اوہ اکیاں دا سردارا، اوہ اکیاں دا لاڑا، اوہ اکیاں دا پیارا، اپنی کرنی رہیا کمائییا۔ حُکمے اندر مینوں دتا اشارہ، بن شرع دتا سمجھائییا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کراں کھیل نیارا، چھبی پوہ جوتی جوت نال ملائییا۔ جن بھگتاں لا اک اکھاڑا، ساچی مجلس رہیا بنائییا۔ پوت سپوتان کراں پیارا، پتا پوت گود اُٹھائییا۔ مان دیواں دوجی وارا، دوزخ بہشت دوہاں ڈیرہ ڈھاپییا۔ اکیاں آگے کر سیکدارا، ساچے پوڑے دیاں چڑھائییا۔ اجیت جُجھار دا اک منارا، بن جھوجیاں اپنے لیکھے لائییا۔ دین مذہب دا پار کنارہ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپییا۔ تیری اُمت میرا نعرہ، کلمہ اک سنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پچھلی آشا پور کرائیا۔ گڑھی چمکور لئی تگ، تقویٰ تیرے اُتے رکھائییا۔ صدی بیسویں دیدے حق، محمد نیوں نیوں رہیا سنائییا۔ میں ویکھاں اپنی اکھ، عیسیٰ موسیٰ نال ملائییا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، مہروان ہونے سہائییا۔ بھگت دُلا رے اپنے رکھ، رکھیا کرے تھاون تھائییا۔ اکیاں کولوں لیکھا چُکایا اٹھ سٹھ، اکیاں کولوں پچھلا گھاٹا پور کرائیا۔ دونان وچ بنایا اپنا ہٹ، سچ ونجارا رُپ وٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن پرہہ تیری دھار اچرج، اکو نظری آئییا۔ دھن بھاگ تون ملیا وچھڑت، وچھڑے لئے ملائییا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے عیشو عِشرت، عاشق معشوق تیرا رُپ نظری آئییا۔ تیرے در تے تیری دسے فطرت، عبرت تیرا رُپ وٹائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ تیری وڈیائی

دُھر دی اکی، اکل کل اکھوائیا۔ جگت جہان دسے نکئی، سِری بھگوان رہیا صلاحیا۔ ہتھ رکھایا تنہا پٹھی، پُشت پناہ اک جنائیا۔ لکھ چوراسی جنہاں جتی، در تیرے سوہا پائیا۔ دھن بھاگ ویہ سو ویہ متی، بکرمی اپنا راگ الاٹیا۔ گوہند تیری لیکھے لگے چٹھی، جو ماچھوواڑے گیا لکھائیا۔ لوکات ہور کیسے نہ ڈٹھی، گیانی دھیانی سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چٹھی وچ پرہ رہ گئی اک بات، جیہڑی صاحب نہ اچے سمجھائیا۔ لیکھا لکھدے نال قلم دوات، نہ کو میٹھ میٹھ مٹائیا۔ تینوں دسیا اک وار حالات، حالت اپنی آپ جنائیا۔ میری کدے نہ ہووے وفات، جنم مرن گیڑ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نال جُڑیا رہے نات، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ٹونہی پتا ٹونہی مات، ماتا گجری تیری سیو کھائیا۔ ٹونہی صفت ٹونہی ذات، ظاہر ظہور ٹونہی نظری آٹیا۔ ٹونہی راگ ٹونہی ٹونہی گائی تیری گاتھ، دسم گرتھ گرتھ پنٹھ سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس دے وچوں تیرا نکلے پاٹھ، تِس پاٹھ وچوں تیری صفت صلاحیا۔ میری اکو پوری کر خواہش، خالص تینوں رہیا جنائیا۔ تیرا بھگت تیرا ناؤں گائے سواس سواس، اکو تیرا ایشٹ منائیا۔ میں اتم گیا اکھ، پُرکھ اکل داتا بے پرواہیا۔ اتم دیوے سرب نجات، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دے مان وڈیائیا۔ دے دے وڈیائی گوہند ٹھاگر، ہر گوہند منگ منگائیندا۔ گہر گمبھیر ڈوگھے ساگر، تیرا انت کھئے نہ آئیندا۔ غریب نائیاں دیویں آدر، سمجھ تیری جھولی پائیندا۔ ٹوں کرتا میرا کریم قادر، فُدرت تیرا رُپ وکھائیندا۔ دُھردرگابی تیرا عادل، عدل اکو موہے بھائیندا۔ کلجگ لیکھا دینا بدل، بدلی تیری رحمت وچ جنائیندا۔ میری پوری نہ ہووے منزل، مقصود تیرے نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ میری منگ تیری ٹیک، ٹیکا تیرے نام لگائیا۔ نرگن آویں دھر کے بھیکھ، بھیکھادھاری رُپ وٹائیا۔ بھگت بھگوان لئیں پیکھ، بن اکھاں نین کھلاٹیا۔ نرگن ہو کے کریں ہیت، ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپے رکھیں چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھ بھگوان، پارہم برہم تیرا رُپ نظری آٹیا۔ نہکرمی کرنا اپنا کم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ کلجگ بیڑا دینا ہتھ، بندھن اپنا نام رکھائیا۔ گرسکھ چمکاؤنا ساچا چن، چند چاندنی جوت رُشنائیا۔ ساچا دینا نام دھن، امنگی وست آپ ورتائیا۔ اکو راگ سناؤنا کن، ڈھولا اکو اک جنائیا۔ میں تیرا بردا

جاواں بن، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا در ویکھن دا چاؤ گھنیرا، میرے انتر وجے ودھائیا۔ پارہم تیرا ویکھاں کھیڑا، جس دوارے تونہی نظری آئیا۔ ذات پات نہ رہے جھیڑا، جھگڑا کرے نہ کھئے لوکائیا۔ اوتھے تیرے بھگتاں لگے ڈیرہ، دوجا رہن کھئے نہ پائیا۔ سارے کہن تون میرا میں تیرا، تیرا میرا اکو رُوپ نظری آئیا۔ اوس ویلے گوبند کہے گرسکھ میرا چیرا، چیل گرسکھ ہر گوبند نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، رُت سُنجنی اک سُنھائیا۔ رُت سُنھاونی ست سُنجنی، سوبھاونت تیری وڈیائیا۔ تیرا رُوپ جوت آد نرنجنی، نرگن نرور کار کھائیا۔ تیرا کھیل درد دکھ بھے بھنجی، بھو ساگر پار کرائیا۔ تیری چرن دھوڑ ساچا مجنی، دُرمت میل دھوائیا۔ تیری سنگت ہر سنگت رُوپ سجنی، سجن ساچے لئیں ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ تُدھ بن سمجھ نہ آوے کھئے، لیکھا سکے نہ کھئے جنائیا۔ تُدھ بن بھیو نہ جانے کھئے، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تُدھ بن اٹھائے نہ کوئی سوئے، نیترا آکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تُدھ بن کوئی نہ دیوے ڈھوئے، دُھر دی دات ورتائیا۔ تُدھ بن امرت کھئے نہ چھئے، پنج پیار نہ کھئے بنائیا۔ تُدھ بن گرسکھاں پیار وچ کھئے نہ روئے، بچے بھیٹ نہ کھئے چڑھائیا۔ تُدھ بن میرا کوئی نہ بھئے، کوئن آ آگئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کھائیا۔ تیرے جوگا ہویا داس، ہر گوبند آکھ جنائیا۔ اکو وار کری ارداس، دوجی وار نہ منگ منگائیا۔ نت نوت وسان تیرے پاس، سگلا سنگ رکھائیا۔ میری پوری کرنی خواہش، ویہ سو ویہ پکرمی گئی آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کھڑے اداس، ویکھن نیترا نین اٹھائیا۔ سری بھگوان کی کوئی سنیہڑا دیوے آکھ، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ میری منسا پور آس، پرہ پورن تیری وڈیائیا۔ ہوں بالک نڈھا سیوک داس، چاکر رُوپ وٹائیا۔ جگ چوکرئی رکھی آس، نت نوت دھیان لگائیا۔ اک وار دے شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری وجدی رہے ودھائیا۔ شاباش کہہ کے آکھ پرہ، گوبند دیاں وڈیائیا۔ سنت سہیلے تیرے سب، گرسکھ گود بہائیا۔ آگے جنم مرن دی چکی حد، حالت سب دی دتی بدلائیا۔ جو پچھ پچھ دتے چھڈ، سو آگے آگے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے میں نہ مٹاں، پرہہ دساں سچ جنائیا۔ اوہ ویکھ رولا پاؤندا دھتہ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ گوار جٹ کہے پُرکھ اکال بیٹھا ہو کے اٹھا، جگت نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ ناما کہے میرے ہتھ جس پھڑایا چھٹا، سو چھپری چھنّ ربیا چُھپائیا۔ کبیر جولابا آیا بھٹا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ رُوداس چار کہے میرا مٹیا اچے نہ سلا، براہمن لیکھا ربیا نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن اکٹھا کر لو ہلا، اکو وار بل دھرائیا۔ دُور دُراڈی وینہدی آوے رانی اللہ، سجدہ کر کر سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان سب توں کہے میرے گرسکھاں پھڑ لو پلا، جنہاں تہاڈی یاد مینوں کرائیا۔ سُنیا پرہہ بن کے آیا جھلا، نرگن سرگن سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کریا پرکاش ماٹی کھلا، پنج ت و جی ودھائیا۔ میں لیکھا یاد کراواں جو کیتا نال ڈلا، مالوے بن قلموں دتا لیکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سد دیوے مان وڈیائیا۔ ڈلے کر اوہ دھیان، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ جس ویلے ادھی میان وچوں کھچی کِرپان، پھڑ ہتھان ونڈ کرائیندا۔ ایہہ کلغی والے دا اوہ نشان، بن کلغی والے سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ تیرے دسن چوٹھے جگ جوان، میرا جوان نظر کیسے نہ آئیندا۔ ڈلے منگیا اکو دان، نیوں کے چرنی سیس جھکائیندا۔ کِرپا کر مہروان، مہر تیری اپنی جھولی پائیندا۔ پُرکھ ابناسی کہے توں شیطان، گوہند تیرے نال ناتا جُڑائیندا۔ جنہاں وچ وسے بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ تیرا جنم دیواں وچ جہان، اگی سیکھی اپنی دھار بندھائیندا۔ اوہ سیکھی دا جھلے سچ نشان، جس دا راہ ویہ سو ویہ مات تکائیندا۔ ایہہ کیسے نہ لکھیا بیان، شبدا اشارے نال پڑھائیندا۔ اوہ سیکھی ہوئی پردھان، جنہاں چھبی پوہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جنہاں آگے گوہند ست بنے بلوان، ساچی سیوا آپ سمجھائیندا۔ اگی سیکھ اٹھ اٹھ کے ہرسنگت پچھ چلے جان، پھریدار آپ بنائیندا۔ سارے مل کے سارے پھیر گان، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا راکھا اکو نظری آئیندا۔

گرمکھاں گرمکھ پھریدار، چاروں کُنٹ سیو کھائیا۔ نیتر ویکھ کے رائے دھرم رووے زارو زار، دُور دُراڈے دئے دُہائیا۔ چتر گپت سب دے لیکھے لئے پاڑ، کہے میری چلے نہ کھئے چترائیا۔ لاڑی موٹ کھلی گت رہی وکھال، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ جمدوت ہوئے

بے حال، بھجن واپو داہیا۔ چیکاں مارے کوکے کال، آپ اپنا رہیا مٹائیا۔ سارے کہن چلو چل کے کریئے اک سوال، پرہ آگے سیس
 جھکائیا۔ پچھلی مسل دیئے وکھال، جو ساڈے ہتھ پھڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اسان سیوا کیتی کمال، تیرے حُکے اندر سیو
 کمائیا۔ انت ویکھ ساڈا حال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر لئے اُٹھائیا۔ روندے گُراؤندے آؤندے در، چیک
 چہاڑا رہے پائیا۔ دروازوں باہر گئے کھڑ، آگے لنگھ کھئے نہ آئیا۔ مُنہ دے بہار ڈگے دڑ، باہوں پھڑ نہ کھئے اُٹھائیا۔ اگنی نال رہے سڑ،
 امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سارے ڈھولا رہے پڑھ، ساچا راگ الاٹیا۔ پرہ اسیں جیؤندے گئے مر، ساڈی کرنی کم کیسے نہ آئیا۔ اسیں
 کیہنوں لئیے پھڑ، پھڑ دیئے کس سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ صاحب ستگر سدا دیاں،
 مہروان دیا کمائیا۔ سارے آؤ میرے لال، آگے اشارے نال منگائیا۔ اپنا نیڑے آکے دسو حال، دُور کوک کیوں گُراٹیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دروازوں آگے لئے بلاٹیا۔ در دروازوں آگے آؤ لنگھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ آگے لنگھ کے ویکھو
 منگدے منگ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ تیرا سوہنا دے پلنگ، جس اُتے ڈیرہ لائیا۔ ایتھے کوئی نہ رہے گھمنڈ، مان ابھان نہ روپ
 جنائیا۔ اسیں خوش ہوئے ویکھ کے تیرے گرمکھ سچے چند، چاروں کُنٹ کرن رُشنائیا۔ سانوں ویکھ کے پئی ٹھنڈ، اگنی تت رہیا نہ رائیا۔
 ساڈا لیکھا لگا پندھ، پچھلی واٹ کم کیسے نہ آئیا۔ جنہاں چاروں کُنٹ تیرے نام دا گایا چھند، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ ساڈی اوہناں
 آگے منگ، فریاد رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ دیواں وڈیائی وار اک، آکو وار
 سمجھائیا۔ تہاڈے ساہمنے لیکھا دتا لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ایہہ گوبند دے سچے سکھ، جنہاں ساچی سیو کمائیا۔ ایہہ بھگت بھگوان
 نال کرن بت، بتکاری روپ وٹائیا۔ اینہاں اندر وسیا چت، جگت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ اینہاں دا لہنا دینا نجٹھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 آگے لگن نہیں دینی پٹھ، میری کِریا نال تہانوں ساریاں نوں گئے جت، دھرم رائے چتر گپت تہاڈا لیکھا کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ دھرم رائے کہے میں سیس نواؤندا ہاں۔ چتر گپت کہے میں دھوڑی ٹکا لاؤندا ہاں۔ در آکے بھل
 بخشاؤندا ہاں۔ دھن بھاگ میں ویکھی اُچی کُل، جس کُل وچ تیرا بھگت روپ وکھائیندا۔ در آیاں پاؤنا مل، قیمت تیرے ہتھ پھڑائیندا۔

اینہاں چرن پرتی جانا گھل، ہوں گھولی گھول گھائیندا۔ خوشیاں نال بلاواں بُلّ، دندان نال صفت صلائیندا۔ ایہہ گوبند پھلواڑی مؤلے پھلّ، پتّ ڈالی مہکائیندا۔ ایہہ دیپک کدی نہ ہویا گلّ، جنہاں جوتی نثر نال چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پُرکھ ابناسی دیا کھائیا۔ چتر گپت دئے ودھائیا۔ رائے دھرم خوشی وکھائیا۔ لاڑی مؤت سیو کھائیا۔ رسنا کھے تیری کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس اچرج ریت چلائی۔ تیری اچرج ریت اولیٰ اے۔ تیرے باغ دی مہکی کلی اے۔ بن کے اکو ول چھلی اے۔ تیری جوت اکو بلی اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کیتی کھیل اک اولیٰ اے۔ تیری کھیل اولیٰ دسدی اے۔ تیری جوت نہ کیسے اُتے وسدی اے۔ آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگتاں لیکھ لکھدی اے۔ بن بھگتاں جائے اوٹری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپے آپ نچھدی اے۔ رائے دھرم اُٹھ کر دیدار، تینوں خوشیاں نال کرائیندا۔ چتر گپت اُٹھ پیکھ نیتر حال، نظارہ اک جنائیندا۔ لاڑی مؤت در دئے بہال، تیری سیوا سچ سمجھائیندا۔ ایہہ سوہنے سجن میرے یار، جنہاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ انہاں وچوں پرگٹ ہووے گوبند دھار، گر شبد روپ وٹائیندا۔ شبد جوت کرے پیار، جوتی جاتا آپ اکھوائیندا۔ چاروں گنٹ پھردار، دہ دشا روپ وکھائیندا۔ گرمکھ سجن کر پیار، طرح طرح نال سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ چار گنٹ کھڑی گلزار، پُرکھ اکال آپ مہکائیا۔ اکیاں اکیاں نال پیار، ایکنکار رہیا بندھائیا۔ جے آکے ویکھو نظری آئے سرجنہار، پچھے تکو گوبند سیو کھائیا۔ سنگت دوہاں دے وچ بیٹھی آدھ وچکار، خطرہ خوَف رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے ہر داتا، اپنی دیا کھائیندا۔ بھگت وچھل ہر پُرکھ بدھاتا، بدھ ساچی سچ جنائیندا۔ نرگن سرگن جڑیا ناتا، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیندا۔ پُرکھ اکال متیا آکھا، گوبند بینتی پور کرائیندا۔ پچھلا پورا کیتا گھاٹا، وادھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ پچھلا گھاٹا ہویا پورا، ہر ستگر آپ کرائیا۔ سنگت دوارے حاضر حضورا، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ پندھ مکایا نیڑ دورا، دور دراڈا چل کے آئیا۔ کوڑی کریا ہونجھیا کوڑا، دُرمت میل دھوائیا۔ اپنا قول

کرے پورا، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرِسنگت دیوے وڈیائیا۔ ہرِسنگت تیرا سَتگر راکھا، راکھی دوس رین کرائیا۔ میری پریتی جوڑ ناتا، رنگ اپنا دئے رنگائیا۔ اکو سب نے مننا آکھا، ہرِسنگت مننا بھین بھائیا۔ گُرسکھ ہو کے روپ دھرے نہ کوئی نار کڈاتا، من مت نہ کھئے پرنائیا۔ گھر بیٹھیاں سب دیاں پوریاں کرے آساں، جو بیٹھن دھیان لگائیا۔ راتیں سُنٹیاں پندھ مُکائے واٹاں، آوے جاوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتو سُنو لاکن، ہرِ سَتگر آپ سُنائیا۔ بن ونجھ مُہانیوں بیڑا دتا بٹھ، چپو اپنا نام لگائیا۔ بن کے دُھردرگاہی جننی جن، ہرجن ساچے گود اٹھائیا۔ لیکھے لگا خاکی تن، جو گُرمکھ گُرسکھ درائے درشن پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا چمکدا نوری چن، ہرجن ہر ہر آپ چمکائیا۔ رسنا جہوا مل اکیاں نال ہرِسنگت کہو دھن دھن، دھن پرہہ دھن تیری وڈیائیا۔ ٹھاڈے پچھے سری بھگوان ٹھاڈا آکھا لیا من، کیوں بیٹھے تسیں بھلائیا۔ مہاراج شیر سینگہ وشنوں بھگوان، خوشیاں نال دیوے دان، سب دی جھولی آپ بھرائیا۔

★ ۲۷ پوہ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

نام جوتی پیو بھنگ، بھنگڑا ویکھ لوکائیا۔ جس دا چڑھ انوکھا رنگ، رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ نچھئے ٹپپئے بن ملنگ، خوشیاں تال وجائیا۔ جگت دواویوں آکے لنگھ، گھر اپنا ویکھ وکھائیا۔ جس گرہ کھیل سورا سرنگ، نرگن کرتا ربیا کرائیا۔ دوس رین اک اند، اند آتم وچوں پرگنائیا۔ کر پرکاش نورانی چند، جوتی دیپ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بھنگ اکو اک سمجھائیا۔ ساچی بھنگ نام خُماری، بن رگڑیوں رگڑا دئے لگائیا۔ آتم پرما تم ٹٹی گنڈھ یاری، یاراں اکو گھر وکھائیا۔ محل اٹل سوہے تن مناری، بنک وجے اک شنوائیا۔ نظری آئے نرگن نرنکاری، نراکار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس اکو بھنگ پیائیا۔ پیو بھنگ لاؤ رگڑا، دُنڈا کونڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس پیتیاں آون جاون مکے جھگڑا، ناتا چھٹے جگت لوکائیا۔ رائے دھرم نہ لئے بدلہ، آکے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ گُرمکھ چڑھ اپنی منزلا، سنت گھر ویکھن چائیں چائیا۔ جس گھر ہووے اکو عدلا، انصاف اپنا آپ

سمجھائیا۔ پی بھنگ نہ ہووے پگلا، پاگل پن پرے ہٹائیا۔ گھر سُنے چار منگلا، گیت سہاگی ڈھولا گائیا۔ پھیر جے لیکھا پُچھو آگلا، آکے چنگی طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھنگ اِکو اِک سمجھائیا۔ پیو بھنگ چڑھے مستی، مست دیوانہ رُپ وٹائیا۔ جس پیتیاں نظری آئے اِکو ہستی، ہست کِٹ رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ کایا مندر سوہے ہستی، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بھنگ اِک پیائیا۔ پیو بھنگ پھڑ پیالہ، ساچا کاسہ اِک سمجھائیا۔ جس وچ وسیا دین دیا، نرگن اپنا آسن لائیا۔ جس پیتیاں ناتا تھے کال مہاکالا، جگت جنجالا توڑ تڑائیا۔ اوس بھنگ دا دیوان حوالا، جیہڑی بھنگ پوست ڈوڈیاں وچ کدے نہ آئیا۔ جس دے پیون دا راہ سُکھالا، ستگر پورا دئے سمجھائیا۔ پچھلا کوئی کہن دا نہیں حوالا، حالت وینہدیاں دئے بدلائیا۔ کی کرے وچاری بہنگم چالا، جنہاں اپنی گود بہائیا۔ سو گرُمکھ گرِسکھ بہگت بھگوان سچکھنڈ بیٹھن سچی دھرمسالا، آکے پندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی مستی مست المست اپنے نام چڑھائیا۔ بھنگ کہے میں بڑی چلاک، اپنے وچ رکھاں وڈیائیا۔ سادھاں سنتاں وچ رالایا خاک، مُنہ دے بہار سُٹائیا۔ بن تیری کِرپا کوئی نہ کھولے تیرا تاک، تاڑی تیرے نال نہ کھئے لگائیا۔ سب نوں لگی جھوٹھی چاٹ، رسنا جہوا سواد بنائیا۔ جو آئے پرہو تیرے گھاٹ، تنہاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے اپنا رس، رس اِکو اِک سمجھائیا۔ بھنگ کہے میرا ویکھو گھوٹا، رگڑا رگڑے نال بندھائیا۔ جیہڑا مینوں پی کے ہویا موٹا، راتیں سُتیاں سُرت بھلائییا۔ سچکھنڈ دواریوں کیتا کھوٹا، قیمت آگے نہ کھئے رکھائیا۔ کی ہویا جے کایا بھریا لوٹا، انتر مُنہ دے بہار رُڑھائیا۔ جنان چر اندر جگے نہ نرمل جوتا، سچ سرُپ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھنگ خُماری اِکو اِک وکھائیا۔ اِک بھنگ بن کونڈے ڈنڈے، اپنا رس وکھائیا۔ اِک بھنگ جن بھگتاں نال ہنڈھے، ساچا سنگ نبھائیا۔ اِک بھنگ پرہو نالوں ٹٹی گنڈھے، آتم پرماٹم جوڑ جڑائیا۔ اِک بھنگ جگت سادھ کیتے مارن کھنڈے، ٹکراں ساہناں وانگ لگائیا۔ اِک بھنگ پریم پریتی گھر گھر ونڈے، ہرجن ساچے میل ملائییا۔ اِک بھنگ مَورکھاں چُکی پھردی کندھے، جوں بہاوے توں رہی بھوائیا۔ اوس بھنگ تے پرہو

کدی نہ مئے، جو بھنگ ٹکیاں نال منگائیا۔ گرمکھ سجن اوہ چنگے، جو پی نام بھنگ اٹھے پھر تازی لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، رس اپنا نام وکھائیا۔

آسا پئی ہوئی شانت، گر اوتار رہے جس گائیا۔ کریا کری پربھ ٹھاکر آپ، مہروان ہویا سہائیا۔ پورب لیکھا کرے باق، لہنا دینا دتا مکائیا۔ سچ دوارے کر اتفاق، میل ملاواں سہج سبھائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، گوبند اک دئے وڈیائیا۔ آپ ملا اپنی ذات، ذات وچ رکھائیا۔ نرگن ہو کے کھولیا تاک، طاقتور پردہ لاپیا۔ سچ سنائی اکو بات، مہا اکتھ کتھ پرگٹائیا۔ پورب جنم دی مکی واٹ، آگے پندھ نہ کھئے پائیا۔ میٹ رین اندھیری رات، سچ نور کرے رُشنائیا۔ پیر پیغمبر جو گئے آگھ، سو پوری دتی کرائیا۔ لہنا چکیا مستک ماتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پچھلا لہنا دینا مکا، مکی وست پرائیا۔ کریا کری آپ خُدا، مہر نظر اک ٹکائیا۔ دوجا ناتا دتا چھڈا، اکو گھر رسیا وکھائیا۔ ساچا مندر دتا سہا، محفل اپنا نام سنائیا۔ کاغذ شاہی لہنا دتا چکا، قلم کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ حساب بے باق کیتا آپ، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ منیا باپ، سو بے نظیر ہوئے سہائیا۔ جس دا نانک گوبند دسیا جاپ، سو جگ جیون داتا ویس وٹائیا۔ جس جگ چوکڑی دتے تھاپ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ناؤں رکھائیا۔ جس دا کھیل آد جگادی پاک، پنت پاپی لئے ترائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی دھار وکھائیا۔ زرویر ہو کے کھول آنکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ ساڈے سب دے خالی کر کے ہاتھ، چاروں گنٹ رسیا وکھائیا۔ نہ کوئی رسیا تریلوکی ناتھ، ناتھ اناتھان لئے اٹھائیا۔ نہ کوئی رسیا پوجا پاٹھ، رسنا جہوا ڈھولا کھئے نہ گائیا۔ نہ کوئی رسیا تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ ویکھ وکھائیا۔ کریا کر کے کھولیا ہاٹ، در دوارا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ لیکھا ملیا اتم آن، انتشکرن نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کھیل سری بھگوان، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈے اُتے کرے نہ کوئی ایمان، ایمان پربھ دی جھولی پائیا۔ نیتر روندی ویکھی انجیل قرآن، بائبل رو رو دئے ڈبائیا۔ ساڈا پینڈا مکیا آن، مکی حد پرائیا۔ جس نے ساچا دتا

نشان، سچ نشانہ اکو اک جھلائیآ۔ جس دا گیت گا گاتھگی بناں زبان، زیر زبر نال ملائیآ۔ الفیے ہوئی حیران، حالت اپنی رہی جنائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن لے چوویاں اوتارا،
 چاروں گنٹ ویکھ وکھائیندا۔ متھے ٹکاون دی گئی بہارا، بہل ہو کے سرب سُنائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ورن دا گیا نظارہ، نرگن
 نظام آپ بدلاییندا۔ تیرتھ تٹ نہاون دا گیا سہارا، کنارہ اکو اک جنائیندا۔ گوپی کابن نچن دا گیا اکھاڑا، ساچی سخی گرمکھ روپ وٹائیندا۔
 ناتا تٹیآ کوڑے یاراں، یاری اپنے نال بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے
 کرتار، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیآ۔ سب دا لیکھا دتا نیوار، نوازش رحمت آپ کھائیآ۔ گزارش کرن گرو اوتار، دوتے جوڑ واسطہ پائیآ۔ سفارش
 کریئے نہ کیسے دی وچ سنسار، آگے سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ ویہ سو ویہ بکرمی چھپی پوہ تیرا تُعارف کرایا کلگی دھر اپر اپارا، شبد اشارے
 نال جنائیآ۔ عبارت لکھے نہ دوجی وار، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیآ۔ ڈونگی گارت کر اجیار، نوری چند دتا چمکائیآ۔ آس بندرا دتی اُتار،
 غافل روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ محفل اک لگا سچی سرکار، مُحبت ساچی دتی سمجھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پکار، پُنه پُنه تیری سرنائیآ۔
 دوزخ بہشتوں وسے باہر، سورگ نرک چلے نہ کھئے چٹرائیآ۔ عرش فرش تیری کار، قُرس تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ساچی دے مان وڈیائیآ۔ لیکھا چُکیا پچھلا مُول، اصل تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ تیری کیرپا سمجھیا تیرا اصول، اصلیت تیرے
 وچوں نظری آئیآ۔ تیرا سُن کے حُکم معقول، مُحبت تیرے نال لگائیآ۔ تیرے نام دالئے نہ کھئے محصول، مُلا شیخ پنڈت پاندھا گرتھی تیرا
 ناؤں نہ ہٹ وکائیآ۔ تیرے چرن دی سچی دھول، بھوئی اکو نظری آئیآ۔ کیسے کم نہ آئے ترسول، شنکر بیٹھا دھیان لگائیآ۔ برہما رو رو کہے
 میں گیا بھول، برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیآ۔ وشنوں کہے میں نہ جاناں تیرا اصول، شاہ پاتشاہ تیری وڈی شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، سد دینی مان وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے ہس، گھر ساچے خوشی منائیآ۔ اج توں ساڈی ہوئی بس، بستے سرب
 بندھائیآ۔ خالی وکھاون اپنے ہتھ، دو جہان جنائیآ۔ جس نے دتی سانوں مت، سو متوالہ پھیرا پائیآ۔ جس دا مارگ گئے دس، سو آیا
 بے پرواہیا۔ دو جہان پندھ مکائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیآ۔ بیس سال دسدا ربیا ساچی گاتھ، اکھر گا گا مات جنائیآ۔ کلجگ مٹے

اندھیری رات، لوکھت رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیوے دات، وست امولک اک ورتائیا۔ اندر وڑ کے کرے بات، باہروں کہن کچھ نہ پائیا۔ اپنا کارج کرے خاص، خالص گُرمکھ رہیا پرگٹائیا۔ گوہند پوری کرے آس، ماچھوواڑے زُت سُہائیا۔ پچھلا لیکھا کرے بے باق، اگلا تاک آپ گھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈی خوشی خوشی نال ملائییا۔ خوشی غمی کرائے میل، میلا اپنے نال کرائیا۔ سچ دوارے چاڑھے تیل، سگن اکو جھولی پائیا۔ پرم پُڑکھ سبجَن سُہیل، ستگر اپنی دیا کھائیا۔ ست دھرم دی ودھائے آپے ویل، وادھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوراسی کر کے فیل، گُرسکھ تھوڑے لئے ترائیا۔ سچکھنڈ دواویوں کر کے وہیل، کنبھی نرک لئے سُہائیا۔ لیکھا جان گُرو گُریچیل، گُریچیل لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پاربرہم، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ پورن ہویا دُھر دا کرم، کم اپنا آپ سمجھائیندا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جُگ جو بنیا رہیا نرم، اتم اپنا حُکم وڈیائیندا۔ آگے کوئی نہ رہے بہرم، گُراوتار سرب سمجھائیندا۔ اس دے چرنی لگیاں مٹے جنم مرن، آون جاون گیڑ چُکائیندا۔ ستگر ملیاں نہیں کوئی شرم، حیا حیاتی وچوں باہر کڈھائیندا۔ اتم پر ماتم اکو دھرم، دھرم اپنا اک سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم، گُرمکھ وِرا لیکھے لائیندا۔ سنت سُہیلے پوڑے چڑھن، ستگر ڈنڈا نام پھڑائیندا۔ بھگت بھگوان ڈھولے پڑھن، سوہنگ ساچا راگ لائیندا۔ گُرسکھ گھر سچ دوارے وڑن، سری بھگوان کُنڈا لائیندا۔ نانا توڑ ورن برن، ذات پات پنڈھ مُکائیندا۔ درس کرا اکو چرن، چرنودک مُکھ چوائیندا۔ جاگرت سووت کھولے ہرن پھرن، نج نیتر پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی پُڑکھ سمرتھ، پرہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پچھلا لیکھا ہویا بھٹھ، اگلی کرنی لئے کھائیا۔ چار جُگ دا بند دوارا ہویا بنک، آگے مندر اک وسائیا۔ بن سوانگی کھیل کر نٹوے نٹ، آپ اپنی راس رچائیا۔ تیرا روپ اگمی سچ، جُگ چوکرئی نظری آئییا۔ گُراوتار پیر پیغمبراں کایا ماٹی بھانڈا بھنیا کچ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرے نور گئے رچ، جوتی جوت وچ سہائیا۔ اتم دتا پورا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ خوشیاں نال ویکھیا آگھ، آخر تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے مان، سری بھگوانیا۔ تیرے چرن کرن دھیان، نانا تھے دو جہانیاں۔ تیرا سُنن سچا فرمان، دُھردرگاہی بول مہانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک پروانیا۔ سچ پروانہ دے دے گیت، گائتری منتر نہ کھئے پڑھائیا۔ ناتا تئے مندر مسیت، پنڈت مُلا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ بھگتاں دس دے اپنی ریت، جیہڑی کبیر گیا سمجھائیا۔ تُوں نیچوں کر اُچ، اُچ نیچ تیری سرنائیا۔ تیرا مندر دوارا ویکھیئے دہلیز، گھر وڑ کے درشن پائیا۔ تیرا نور نظری آئے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھنّ وکھائیا۔ مٹے رین اندھیری تاریک، چند اکو اک رُشنائیا۔ تیری دھار سدا باریک، باریکی وچوں لئے پرگٹائیا۔ تیرے نال لگے پریت، پریتوان سچے ماہیا۔ صدی سدوی رہی بیت، بیس بیسا دئے ڈبائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری پڑھن حدیث، کلمہ اکو اک سُنائیا۔ تیرے چہتر جھلے سیس، جگدیش تیری وڈیائیا۔ تیرا رنگ چڑھے مجیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ میرے صاحب سجن میت، متر پیارے تیری وڈ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی دے اک، ایکنکار منگ منگائیا۔ جن بھگتاں لیکھا دے لکھ، تیرا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ سچ دوار کر بت، بت اپنے نال بندھائیا۔ آگے پھیر نہ دیویں پٹھ، پچھلی کروٹ لے بدلائیا۔ تیرے در تون منگی بھکھ، دوچے در منگن نہ جائیا۔ اوہ گرمکھ سچے سکھ، جنہاں سکھیا تیری بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ سکھیا تیری سکھی سچ، سو صاحب سچے سلطانا۔ تیرا لیکھا نہ آیا ہتھ، شاہ پاتشاہ نوجوانہ۔ مندر دوارا ویکھیا جھٹ، آئے وچ میدانا۔ جنم مرن دا گیڑا کٹ، تیرے چرن وٹھو قربانا۔ نام چڑھا ساچے رتھ، بن زتھوہی وچ جہانا۔ اپنے ملن دی کھول آکھ، دوئے لوچن پنڈھ مَکانا۔ حقیقت وچوں دے حق، لاشریک میرے مہروانا۔ پیر پیغمبر گئے تھک، گر اوتار دین بیانا۔ اکو دیونہار پُرکھ سمرتھ، نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل مہانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جان جیو جہانا۔ سری بھگوان کہے نال دعوہ، جن بھگت آپ جنائیا۔ ناتا جڑیا پتران ماواں، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ جگ چوکرئی دا کٹیا تہاڈا پھیر لگایا ناواں، لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ پھڑ کے بھجان اٹھایا باہواں، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ پھڑ کے ہنس بناواں کاواں، کاگوں ہنس روپ وٹائیا۔ سر دے کے ٹھنڈیاں چھاواں، کلجگ اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیوے دات ہو دلیر، دلیری اکو اک جنائیندا۔ نو نو چار پچھوں کیتی مہر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے گھیر، گھیرا اپنا نام رکھائیندا۔ پھریدار ہو کے شیر، کوڑی کرپا

پرے ہٹائیندا۔ دُور ڈراڈے آیا نیڑ، نیڑے ہو کے درس دکھائیندا۔ اگلا پچھلا لہنا دئے نیڑ، باقی اپنی جھولی پائیندا۔ نرگن کوئی نہ کرے ہیر پھیر، اچھل چھل روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں آپ ترائیندا۔ بھگتاں تار کھولے تاک، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر بن مُشتاق، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ صدی چوڈھویں ملن دا اک اتفاق، اتفاقیا اپنا میل ملائیا۔ پروردگار بنے پاک، پاکیزہ اپنا روپ وٹائیا۔ صاحب ہو کے دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیا۔ لیکھا لیکھے قلم دوات، کاغذ نال پائے گواہیا۔ تنہاں مُریدان ملی نجات، جنہاں مُرشد اکو نظری آئیا۔ وفات وچوں بنائے جماعت، جماعت وچوں اپنا آغاز بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ سنگ رکھائے ایکنکار، اکل کلا اک اکھوائیندا۔ دوجے در نہ ہونے خوار، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ نال رلا گر اوتار، پیر پیغمبر جوڑ جڑائیندا۔ ساچا مندر کر تیار، اندرے اندر کھیل وکھائیندا۔ چھٹی جگ دا لاه ادھار، قرضہ مقروض جھولی پائیندا۔ ناما کہے میری پوری آس، چھپر چھن سوہیا پائیندا۔ دھنّا کہے میرے وڈے بھاگ، وڈبھاگی ویکھ وکھائیندا۔ کبیر کہے در جگیا چراغ، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ گوبند کہے پرہہ ملیا دھر سُہاگ، کنت اکو نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت سماج، سچا مارگ اکو لائیندا۔ نرگن نرگن رچیا کاج، گھر ساچے کھیل کرائیندا۔ اکو مارے اگئی آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیندا۔ دُور ڈراڈے آئے بھاج، پاندھی پچھلا پندھ مکائیندا۔ لیکھا چکے جگت نماز، وُضو سجدہ رہن کھئے نہ پائیندا۔ گرمکھ پھولے نہ کھئے کتاب، کُتب خانہ اپنا نام بنائیندا۔ تندی پھڑ وجائے نہ کوئی رباب، بہتر ناڑی ستار آپ بلائیندا۔ کاغذ قلم کرے نہ کوئی آداب، نرگن جوتی نور اک رکھائیندا۔ جس دا لیکھا ونڈیا نہ جائے کسے وچ باب، اپنی بابت گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لائیندا۔ کلجگ اتم سارے کر لاجواب، جواب طلبی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جس دا دیندا رہیا خواب، سو خبر آپ سنائیندا۔ اکو اک صاحب گرو مہاراج، مہابلی ہر اکھوائیندا۔ جس نے پہلی وار سپس تے رکھیا تاج، پنچم کلگی اکو روپ وٹائیندا۔ اُس دے چرناں تھلے کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر بہہ بہہ پڑھن نماز، بن اپنی کیرپا سجدہ کسے نہ قبول کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ نہ کوئی روزہ نہ کوئی بانگ، شرع مسلہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تن خاکی وٹائے سوانگ، سوانگی روپ نہ کھئے جنائیا۔ اک محمد پوری کرے تانگھ، دوجا عیسیٰ نال

ملائیا۔ تیجاموسی کہے میتھوں جھلی نہ جائے تیری کانگ، جلوہ کوہے تور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سچ رہے سمجھائیا۔ نہ جلوہ پاتھر کوہ طور، چشماں چشم رشم نہ کھئے جنائیندا۔ نہ عادل نہ فضل کھیل کرے مجبور، مجبوری روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جگ چوگری جو دسدا رہیا دستور، سو دستاویز کاغذ ہتھ پھڑائیندا۔ نو نو چار جو رہیا مفرور، سو حاضر ہو کے کھیل کرائیندا۔ جس دا کیسے نہ لکھیا مضمون، مجموع حرف نہ کھئے بنائیندا۔ جس دا ہتھ نہ آیا قانون، سو لا لکھات نہ کیسے سمجھائیندا۔ جو پیراں پیغمبران کردا رہیا فون، فن اشارے نال جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ کرنی کرے اک الگ، وکھری دھار چلائی۔ پیرو پیغمبرو تہاڈا کرے پورا حج، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ پچھلے سبق دی ہوئی بس، آگے مکتب اک گھلائی۔ الفیے دیوے نہ کوئی مت، عین اشارہ آگہ نہ کھئے ملائی۔ مرید مرشد ہو کے وس، مسلہ سچا حل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ہویا موجود، مجلس اکو اک لگائیا۔ کیسے نظر نہ آئے وجود، وجہ وضاحت نال سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی تت کایا قلبوت، ہڈ ماس ناڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلمے اندر دسدا رہیا ثبوت، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ آد جگاد نہ ہویا نیست و نابود، چوٹی جڑ نظر کیسے نہ آئی۔ دروبی خدائے خدائے رہیا محفوظ، پردہ اوہلا اپنا اک رکھائیا۔ صفت لکھ لکھ انترو رو پٹے حرؤف، حافظ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ اکو وار جس سارے کیتے موقوف، نام نامہ نظر کیسے نہ آئی۔ سارے کہن پروردگار چرن ہوئے مصرؤف، مشکل سب دی حل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ لیکھا دین آیا در، وجی جکت ودھائیا۔ اک وکھایا وکھرا گھر، جس گھر وچ نظری آئی۔ بھگت دوار بیٹھا وڑ، گرہ مندر سوبھا پائیا۔ پچھلی اکھیڑ اپنی ہتھیں جڑ، اگلا بوٹا رہیا لگائیا۔ بھگت پچھے آپ مر، مرنا بھگت دے سمجھائیا۔ جنم جنم دا چکے ڈر، بھوہ نظر کھئے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیاندے پھڑ، شبدي حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج اپنی کھیل رچائیا۔ اچرج کھیل رچائی لیل، دو جہان وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان چھیل چھیل، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ ہر سنگت بنایا دھر قبیلہ، کیل اپنے نام رنگائیا۔ نرگن ہو کے بن وسیلہ، ساچا وصل کرائیا۔ سپس دستار بندھایا لال کنچن سوہا پیلا، چٹا پیلی دھار اک وکھائیا۔ خوشیاں نال

ملایا نیلا، نیلے والا بے پرواہیا۔ کالی کفنی کالا رنگ ویکھ ویکھیا اک وسیلہ، واہوا وجی سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہی لیکھا دیون آیا، داتا دانی اک اکھوائیندا۔ ست ستوادی ویس وٹایا، جوتی جامہ نور
 رُسنائیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھایا، پُری لوء آکاش پرکاش اپنے چرن لگائیندا۔ وشن برہما شو اٹھایا، کروڑ تینتیس اکھ کھلائیندا۔ گر
 اوتار نال ملایا، پیر پیغمبر اُنکلی لائیندا۔ سب دا رستہ اک بنایا، مارگ دوجا نہ کھئے جنائیندا۔ بھگت دوارے لے کے آیا، بھگتاں میل
 ملائیندا۔ ہولی ہولی رہیا سمجھایا، سمجھ سمجھ نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیایا۔
 سارے اکتھے ہوئے گھر، گرہ مندر وجی ودھائیا۔ پُرکھ اکال کرپا کر، میل ملایا سہج سُبھائیا۔ اچرج کھیل ویکھیا ناری نر، نر نرائن دتا
 وکھائیا۔ سارے رل مل اکو ڈھولا رہے پڑھ، تون میرا میں تیرا تیری میری نہ ہوئے جدائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، اچی منزل پندھ
 مکائیا۔ جگت جہان چُکے ڈر، آگے بھے نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال پلُو پھڑ، ساچا ناتا جوڑ جڑائیا۔ جینودیاں جگ گئے مر، مریاں جنم وچ
 نہ آئیا۔ ساچی ترنی گئے تر، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ جو بھگت دوارے آدرشن جائے کر، تس کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال
 آگے ہو کے لئے پھڑ، دُور ڈراڈا آوے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرسنگت لہنا دئے مکائیا۔
 لہنا مکے ہرسنگت تیرا، سو ستگر آپ مکائیا۔ جنہاں پچھے پایا پھیرا، نرگن ویس وٹائیا۔ ہر کا بھیو جانے کیہڑا، من مت بُدھ بیٹھی ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جگ چوکڑی پچھوں آیا ویلا، ویلا وقت گوبند گیا لکھائیا۔ پر پُرکھ پرہ ہوئے آپ چیلا، ہر سجن سچا ماہیا۔ رنگ رنگائے گرو
 گر چیلا، چیلا گر روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے ویلا، جن بھگتاں گلے لگائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی کٹ کے جیلا، ظالم
 ظلم دئے کھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرسنگت سچا سنگ بندھائیا۔ سنگت سنگ بندھایا
 چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ کرپا کرے سورا سرینگا، صاحب ستگر ہر رگھورائیا۔ لیکھے لگا بھکھا ننگا، غریب نائیاں دئے وڈیایا۔ دیوے
 نور نین اندھا، اندھ اگیان دئے چُکائیا۔ ستگر دوارے کوئی نہ رہے مندا، مندیاں اپنے گلے لٹکائیا۔ اندر پھیرے تکھی دھار کھنڈا، کھڑگ
 اپنا نام چمکائیا۔ گرسکھ کوئی نہ رہے رنڈا، پُرکھ اکال لئے پرنائیا۔ پچھلی ٹٹی پائی گنڈھا، گنڈھ آگے نہ کوئی کھلائیا۔ بہو ساگر دا پار کنارہ

ویکھیا کنڈھا، پتن بیٹھا بن کے ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرسنگت لئے ترائیا۔ ہرسنگت تارن آیا پرہہ، وکھری دھار چلائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبہ، اپنا میل ملائیا۔ ذات پات دی چُکی حد، حدود اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم دُھر دی جد، یادداشت پچھلی ربیا کرائیا۔ مات گرہہ جس دی لو آئے چھڈ، لو چُھٹکی آپ جُرائیا۔ جس دے نالوں ہوئے اڈ، اتم اوسے نال ملائیا۔ ناتا چُھٹنا کایا ماٹی ہڈ، ناڑی چم سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آتم پرما تم چاڑھے رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ گرُمکھ دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، ہرجن ناری گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرسنگت دئے وڈیائیا۔ ہرسنگت وڈیائی دیوے مان، متا موہ چُکائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوان اپنا گھر وکھائیا۔ لیکھے لائے بڈھے نڈھے پردھ جوان، جو در آئے چائیں چائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، خوشیاں نال ربیا جھلائیا۔ پُرکھ اکال اُتے رکھو ایمان، دو جا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ گو بند دے کے گیا فرمان، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ تِس دا درشن کرو آن، دید عید چند رُشنائیا۔ کوٹن کوٹ شرامون بہان، چمک دمک نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرسنگت پار کرائیا۔ ہرسنگت ویکھو پار کردا، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ کایا مندر اندر وڑدا، ڈوگھی بھوری کوری پھول پھلائیندا۔ نرگن ہو کے ڈھولا پڑھدا، سوہنگ راگ الائیندا۔ جن بھگتاں پچھے پہلاں آپ مردا، مر کے بھگتاں پھر جوائیندا۔ سچا کھیل نر ہر دا، نر نرائن آپ وکھائیندا۔ مندر اندر پوڑی چڑھدا، محل اٹل سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسم دواری بھو چُکائیندا۔ دسم دواری کھولے خلاصہ، خوشیاں نال جنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک بھرواسا، بھرم بھو چُکائیا۔ جنہاں بخشئی اکو آسا، آسا ترسنا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک رکھائیا۔ ساچے گھر کرو دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جنہاں توں راتیں سُنٹیاں ملے آن، جوت پرکاشی رُپ وکھائیا۔ پورن نال پورن بھگوان، بھگوان پھیرا پائیا۔ سو گرُمکھ سمجھو ساڈی منزل مُکی وچ جہان، اندھ گھور نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دے اندر وڑے آپ بھگوان، گھاٹا کوئی رہن نہ پائیا۔ سُنٹیاں جاگدیاں دس کے جائے نشان، میں اوبو سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پن دسم دواری اپنا ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ دسم دواری ڈیرہ لا کے، گرُمکھ سرتی لئے جگائیا۔ اُٹھ سوانی درشن کر آ کے، گھر آیا بے پرواہیا۔ تیری ترسنا ترکھا جائے بُجھا کے، امرت

اپنا جام پیاٹیا۔ پھڑ باہوں گلے آپ لگا کے، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیاٹیا۔ دسم دواہی کہے سُنو سیکھو میرے میت، مین سچ سچ جنائیا۔ ایہہ پرہ نے وکھری چلائی ریت، گھر میرے چل کے آٹیا۔ تہاڈی لگی اک پریت، جنہاں پچھے میرا گھر وسائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ کردی رہی اڈیک، سنیہڑے کاغذاں اُتے لکھائیا۔ جگت وکھاؤندی رہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ نال بنائیا۔ مین بیٹھی رہی ایسے وچ اڈیک، نیتر نین نین کھلاٹیا۔ کس ویلے آوے لاشریک، شہنشاہ میرا سچا شہنشاہیا۔ میرے مندر وڑ کے مینوں کرے ٹھنڈی سیت، گرمکھ اپنے نال رلاٹیا۔ گرسکھو ٹساں جنم لیا جیت، ضامن بنیا نور خدائیا۔ اس دی مین نہانی کی کران تعریف، مار دوہتھڑا دسم دواہی رووے رو پئی گرلاٹیا۔ میری خوشیاں نال نکلے چیک، چاکر بنیا بے پرواہیا۔ جے مین دساں سب نوں ٹھیک، بھرے بھلے لوکائیا۔ ویکھو تہاڈے پچھے بنیا نیچ، نیچاں اُپر رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دیوے مان وڈیاٹیا۔ دسم دواہی کہے مین کی کہنا، سخیو کی کی حال سناواں۔ ہار شنگار کی پاواں گہنا، کس بدھ اپنا پریم رجھاواں۔ مین ایہو تگاں گرمکھاں درس کران نیناں، بن نیناں اکھ ملاواں۔ جنہاں پچھے پُرکھ اکال میرے اندر وڑ کے بہنا، مینوں ملاوے اپنیاں نال بھراواں۔ بھرا میرے اوہ کیہڑے، جنہاں گر اوتار ویکھے جگت لکھایا ناواں۔ ناواں اوہ کیہڑا، جنہاں پر پُرکھ دے ملن دا دتا دعویٰ۔ دعویٰ اوہ کیہڑا، جنہاں پچھے جن بھگتاں اُتے کرے ٹھنڈیاں چھاواں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھاں گرمکھاں اندر وڑ کے سیج سہنجی اکو راواں۔ سیج سہنجی روے کنت، کنتوہل خوشی منائیا۔ چولی رنگ رنگائے بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ نام سمجھائے منیاں منت، منتر اک درڑائیا۔ گرمکھ کہیئے سو سنت، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، لگھ چوراسی وچوں لے ترائیا۔ پھڑ کے میل ملایا ساچی سنگت، سنگت پنکت روپ وٹائیا۔ بھکھا کوئی نہ رہے منگت، دیونہار دیا کمائیا۔ گرمکھو تہاڈا ناتا چھٹیا جیرج انڈج، اُنہج سیتج پھیرا کوئی نہ پائیا۔ کیسے کوئی نہ مناؤنا پاندھا پنڈت، جگدیش سیس کیسے نہ بھیٹ چڑھائیا۔ داتار بن کے آیا منگت، کرتار اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سمجھائے بودھ اکادھا پنڈت، اکادھ بودھ گرمکھ نام وڈیاٹیا۔

★ پہلی ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال ہر بہگت دوار ★

پُرکھ اکال تیرا بھوکھت، بھوش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے حُکم دی دُھر دی لکھت، شاہ پاتشاہ تیرا نام لکھوئیا۔ تیرے پریم دا اکھا
 عشق، اصل وچوں سچ سمجھائیا۔ تیری دھار دی دُھر دی لکھت، لیکھا لیکھ رہی بنائیا۔ تیری وڈیائی جن بہگتاں لہنا چُکایا سَورگ
 بہشت، گھر سچ دتی سرنائیا۔ ہوئے حیران ویکھ تیرا اشٹ، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ کر کِریا کھولی درِشٹ، جنہاں اپنا درس دکھائیا۔ لکھ
 چوڑاسی ویکھ سرِشٹ، سنت سہیلے لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی پور کرائیا۔ سچ کرنی بھوکھت
 واک، واقف تیرے نال کرائیا۔ گرہ مندر کھول اپنا تاک، پڑدہ گھر دوار اُٹھائیا۔ نرمل نور کر پرکاش، گھر دِپیک جوت اک رُشنائیا۔ انتر
 انتر دس اپنا جاپ، منتر سچ کری پڑھائیا۔ دو جہاناں اکو پاٹھ، صاحب ستگر دتا سمجھائیا۔ جگت کنارہ دُور تاٹ، گھاٹ اکو رہیا
 وکھائیا۔ سچ پریم بن کے کملاپات، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، چند نور اک چمکائیا۔ لیکھا چُکا ذات پات، اوج
 نیچ ڈیرہ ڈھابیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے آکھ، آخر لیکھا پور کرائیا۔ سچ دھرم دی اک پرہات، پرہ اپنا نام پرگنائیا۔ پورب چُکی
 پچھلی واٹ، مارگ اکو اک درسائیا۔ چرن پریتی ہتھ کے مات، جن بہگتاں دئے وڈیائیا۔ لیکھا لکھ قلم دوات، روداس چار رہیا سمجھائیا۔
 دُھر دی اچھیا جو لیا بھاکھ، سو اپنی بھاکھیا نال ملائیا۔ لہنا چُکیا مستک ماتھ، لیکھ کھئے نظر نہ آئیا۔ چار ورنان اکو گاتھ، کھتری
 براہمن شودر ویش کری پڑھائیا۔ اوج نیچ راؤ رنگ بنائی جماعت، شاہ سلطان نہ کھئے وڈیائیا۔ بہگت سہیلا بن کے پتا مات، گرُمکھ گر
 گر گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نین تکائیا۔ بھوکھت واک تیرا سندیسہ، شاہ پاتشاہ اک جنایا۔ سیوا
 لا وشن برہم مہیشا، شنکر تیرا گن الاہیا۔ راج راجان بن نریشا، دو جہاناں حُکم ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن بھیجا، سرگن سگلا
 سنگ نبھایا۔ آتم پرماتم مانی سیجا، گھر محل اٹل اک رُشنایا۔ جوتی نور دتا تیجا، چمک اپنے نال ملایا۔ نیتر لوچن نین آپے دیکھا، دوجا
 سنگ نہ کھئے رکھایا۔ نظر نہ آئی کسے ریکھا، روپ رنگ نہ کھئے جنایا۔ لکھ چوڑاسی رکھیا لیکھا، بھرم بھرم نہ کھئے بھلایا۔ جگ چوکڑی
 پورب چیتا، چیتن دھار رہیا پرگنایا۔ جن بہگتاں کر کے ہیتا، ہتکاری اپنا ناؤں دھرایا۔ دُھر مستک لائی میخا، جوت للاٹی تلک لگایا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا آپ چُکایا۔ بھوکھت واک تیرا نرنکار، نرگن اِکو نظری آئیا۔ شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں سیوک سیوادار، بالک روپ اک اکھوئیا۔ جگ چوکرّی نرگن سرگن تیرا کردے رہے وبار، ووباری تیری دھار چلائی۔ تیرے نام دا بول جیکار، لکھ چوراسی جیو جنت رسنا جہوا ڈھولا راگ سُنائی۔ اندر وڑ کے دسدے رہے پیار، پر ماتم آتم ویکھ وکھائی۔ کاغذ قلم بندے رہے لیکھار، بن کاتب تیری صفت صلاحیا۔ سنت سہیلے کردے رہے خبردار، گر چیلے میل ملائی۔ سنہڑا دیندے رہے وارو وار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائی۔ دھن بھاگ تون لہنا دینا مکایا ادھار، پچھلا لیکھا رہن کھئے نہ پائی۔ جن بھگتاں کِریا سچ شنکار، پٹی سیس جگدیش گندا ئیا۔ نام ندھانا کجل دھار، نین نرالا اک مٹکائی۔ ساچی سخیان منگلاچار، گیت گو بند اک سُنائی۔ محل اٹل اچ منار، محفل اِکو گھر وکھائی۔ نرگن باقی کھلا پاتی کر اُجیار، دپیک جوت جوت رُشنا ئیا۔ پون اُنجا چور جھلار، سانتک ست ست وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائی۔ تیرا بھوکھت تیرا ڈھولا، تیری دھار جنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن وچولا، جن بھگتاں میل ملائی۔ نرور پُرکھ دا اِکو سوہلا، ہرجن ساچے سچ سمجھائی۔ دئی دویتی پڑدہ اوبلا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائی۔ دے درس اک انمولا، وست امولک آپ ورتائی۔ سچ دوارا دھر دا کھولا، در دروازہ اک سمجھائی۔ جن بھگتاں بن پر بھو وچولا، آپ اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دینی مان وڈیائی۔ تیرا بھوکھت تیری جھولی، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہوں سیوک ٹھاکر تیری گولی، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا روپ رہے جنائی۔ چار کُنٹ دی شبدی بولی، چار جگ رہے جس گائی۔ آد جگاد جگ چوکرّی تیری دھار کسے نہ تولی، کنڈا ترازو نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کھیل ویکھی ہولی ہولی، ست سوامی تیرے بھانے وچ سائی۔ تیری جوت نورانی ہر گھٹ مولی، مولا گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائی۔ تیرا بھوکھت تیرے ساتھ، ہتھ تیرے وڈیائی۔ تیری مہا تیری گاتھ، تیرا نام جنائی۔ تیری منزل تیرا راتھ، تیرا پندھ مکائی۔ تیرا دوارا تیرا ہاٹ، گھر تیرا اک وڈیائی۔ تیرا پریم تیرا نات، چرن تیری سرنائیا۔ تیرا نور تیری ذات، قدرت تیرے وچوں پرگٹائی۔ تیرا حکم سندیسہ گئے آگھ، آخر اِکو اک جنائی۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمراتھ، بے انت بے پرواہیا۔ جس دا کسے نہ آوے

کنارہ ہاتھ، پتن سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا بھوکھت دھر
 دا سچا، سچ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا پچھ، پچن تیری جھولی پائیا۔ تیرا حکم ہووے نہ کچا، کایا کاجی گاگر نظر کھئے نہ آئیا۔
 دھن بھاگ ٹوں سب دا لیکھا کیتا اچھا، پرہ اچھی طرح جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیرا
 بھوکھت تیرا جس، خوشیاں نال ڈھولا گائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران میرا سنہڑا دتا دس، دھر دی آواز لگائیا۔ جگ چوگری پینڈا مکا
 نس نس، ویلا اتم گیا آئیا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میرا لیکھا لیا تک، پڑدہ آپ چکائیا۔ دور دراٹے نیڑے لیا صد،
 ہوکا اپنا نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین مذہب وچ جو بیٹھے اڈ، اپنا راہ وکھائیا۔ تنہاں میٹنہارا حد، حدود اپنی اک جنائیا۔ سب
 نوں دسیا ڈھولا چھند، سد اکو اک سنائیا۔ اچی کوکو سارے گج، نعرہ اکو اک لگائیا۔ چرن دوارے دھر دا جج، مکہ کعبہ اک وکھائیا۔
 لہنا چکے شودوالا مٹھ، گرودوار اک سرنائیا۔ نرمل جوت ویکھو اک پرگٹ، ایشٹ اگتی نظری آئیا۔ جس دی نظر نہ آوے رت، رتی
 رت سب دی لیکھے پائیا۔ جس دے گرہ برہم مت، پاربرہم کرے پڑھائیا۔ تس سرنائی جاؤ ڈھٹھ، چرن کول ملے وڈیائیا۔ اکو سوہلا لو
 رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ سچ دوارا ویکھو ہٹ، سری بھگون رہیا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اپنا
 ور، جس ملیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ تیرا بھوکھت سوہنا چنگا، چنگی تیری وڈیائیا۔ جگ چوگری جس دا وجد رہیا مردنگا، ڈھولا ناد
 الاہیا۔ جس دی جرس اندر آوندا رہیا اندا، اند ہوس وچ سمائیا۔ تس دا ویکھیا آکے کنڈھا، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ دھر سندیس
 سناوے اکو چھندا، ساچا ڈھولا راگ الاہیا۔ بن بندگیوں کرائے بندہ، بندنا اپنے چرن کرائیا۔ جگت جہان دا پھڑکے اندھا، نرمل جوت
 کرے رشنائیا۔ پوڑے چاڑھے اپنا ڈنڈا، منزل اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔
 بھوکھت کہے میں دھر دا مالک، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ آد جگاد بن کے ثالث، ساچا حکم سنائیا۔ میرا روپ نرگن خالص، تت نظر کھئے
 نہ آئیا۔ جگ چوگری پرہ دا بالک، مات پتا نہ کھئے اکھوائیا۔ میں کھیلاں کھیل نال خالق، خلق وچ سمائیا۔ نت نوت نہ کھئے آس، نندرا
 غفلت نہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا سچا سنگ نبھائیا۔ بھوکھت کہے میں نکا لال، نکي نکي بات

سُنائیا۔ جُگ چوکڑی دیندا رہیا احوال، دُھر سنڈیسہ راگ الائیآ۔ جُگ چوکڑی پیتے کال، تہر رہن کھئے نہ پائیآ۔ اتم پرگٹ ہووے دین دیاں، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیآ۔ جس نوں گوہند کہے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری بے پرواہیآ۔ چل کے آوے سچ دوار سچے دھرمسال، در اکو اک کھلائیآ۔ دیپ اگئی جوتی بال، گرہ مندر کرے رُسنائیآ۔ شبد اناد وجے دُھنکان، انراگی راگ سُنائیآ۔ سمبل دیوے اکو مان، بن چرناں چرن کُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈ داتا بے پرواہیآ۔ بھوکھت کہے میری سچ دلیل، دیاوان موہے سمجھائیآ۔ میرا کھیل جانے نہ کھئے وکیل، وکلا سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ میرا کھیل انت اخیر، آخر اکو وار جنائیآ۔ پاربرہم پت پرمیشور بدلے سرب تقدیر، طاقت اپنی اک پرگٹائیآ۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، لاشریک کھیل وکھائیآ۔ لہنا چکا پیغمبر پیر، پہرہ اپنا دئے لگائیآ۔ اٹھ سٹھ وروں نیر، امرت اکو اک برسائیآ۔ چار جُگ دی میٹ لکیر، حرف حرُوف اپنا دئے پڑھائیآ۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر کیسے نہ آئیآ۔ چوٹی چڑھ آپ اخیر، محل اٹل سوہا پائیآ۔ غریب زبانیان کئے بھیڑ، کوچھے کھلیاں گلے لگائیآ۔ جن بھگت ساچے سنت ملائے بھائییاں نال ویر، ایکا دوجا بھو چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، رحمت اپنی آپ کھائیآ۔ بھوکھت کہے میں دتا سنڈیسہ، صدقہ واری گھولی گھول گھائیآ۔ پاربرہم پرہ آئے نریشا، نر نرائن اک اکھوائیآ۔ لہنا دین چُکائے وشن برہما شو مہیشا، شنکر اپنا حُکم ورتائیآ۔ کھیلے کھیل دیس پردیس، دو جہاناں ویکھ وکھائیآ۔ لکھ چوراسی دھارے بھیس، نرگن نور رُپ لاپیآ۔ پنج تت کایا اپنی اپنے کرے بھیٹا، ساچی سیوا آپ لگائیآ۔ شوہ دریا ڈونگھی بھوری وڑ کے ویکھے کھیوٹ کھیٹا، ساگر کنارہ پھول پھلایآ۔ لہنا دینا جانے گوہند گر پُرکھ اکال دا بیٹا، پتا پوت اپنی دھار جنائیآ۔ پورب لیکھا رکھے چیتا، ائہل بھل کدے نہ جائیآ۔ جس کارن جُگ چوکڑی بھوکھت کہے موہے بھیجا، میری آسا پور کرائیآ۔ جن بھگت سوئے میری سیجا، سوہنی رُت ملائیآ۔ میں نیتر نین خوشیاں نال ویکھا، کول اکھ کھلائیآ۔ جُگ جُگ دا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری آسا پور کرائیآ۔ بھوکھت کہے میری پوری آسا، آسا پنی آپ جنائیندا۔ جُگ چوکڑی دیندا رہیا بھرواسا، مارگ اگلا اک سمجھائیندا۔ سری بھگوان ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ نرگن سرگن ہو کے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ورن برن دا اکو پوجا پاٹھا، اتم پرماٹم راگ لائیندا۔ بھگت بھگوان جُڑائے ناتا،

دو جا میل نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ بھوکھت کہے میں ہویا دیاں، گرہ میرے وجے ودھائیا۔ کرپا کری پُرکھ اکال، مہروان ہویا سہائیا۔ بھگت بھگوان میلے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن کول دتی سرنائیا۔ سچکھنڈ دوار سچی دھرمسال، دھر مندر دتا دکھائیا۔ زرگن ہو کے چلیا نال، سرگن اپنا جوڑ جڑائیا۔ مُریداں آ کے پُچھیا حال، ہر مندر اپنا پھیرا پائیا۔ جگ چوڑی پوری کیتی گھال، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ بھگت سہیلا بھگت کرے پرتپال، بھگوان اکو نظری آئیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت رہیا سمجھائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا چکے آون جان، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیا۔ انتر دیوے پین کھان، امرت رس اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا چکائیا۔ بھوکھت کہے میرا لہنا دینا مکے، مکی وست پرائیا۔ بھگت بھگوان گودی چکے، گھر خوشیاں راگ سنائیا۔ انتر دھاروں زرگن اٹھے، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ پت پر میشور ہو کے پُچھے، پار برہم بے پروا ہیا۔ زوریر ہو کدے نہ لکے، زراکار کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے لکے رین نہ دیوے گٹھے، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ جگ جنم جو پچھلے رُٹھے، پھڑ بابوں لئے ملائیا۔ لگی پرت کسے نہ تھے، ٹٹی اپنے نال گنڈھ پوائیا۔ جگت وکارا پھڑ کے کٹھے، گرسکھ پنت پُنیت رُپ وٹائیا۔ سچ سرنائی آپے جھکے، نیوں نیوں اپنا سیس نوائیا۔ اُجل کرے گُرمکھان مٹھے، مٹھے مٹھڑے نال صلاحیا۔ لیکھا چکے مات گرہ تن ککھے، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ بھوکھت کہے موہے چاؤ گھنیرا، وجے اک ودھائیا۔ گھر آیا پرہہ ٹھاکر میرا، جس ٹھوکر نام لگائیا۔ جنم جنم دا چُکیا گیڑا، جھیرا کھئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان وسایا کھیرا، کھڑکی مندر آپ کھلائیا۔ جد ویکھیا نظری آیا تیرا میرا، تون میرا میں تیرا اکو رُپ دکھائیا۔ گھر سوہے گرو گُر چیرا، چیرا گرو نظری آئیا۔ دھن بھاگ گھر ستگر لایا ڈیرہ، مینڈے در تال وجے وجے سچ ودھائیا۔ ایس دھار تون جانے کھیرا، بن پُرکھ اکال نہ کھئے سمجھائیا۔ ڈبڈے پابن تارے بیڑا، ساگر اپنا پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھوکھت کہے میں گاواں چھند، چار کُنٹ جنائیا۔ سری بھگوان جنہاں بھگتاں دتا اند، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ گرسکھ چاڑھ سچے چند، بن چندوں دتے چمکائیا۔ ساچے منار محل اٹل دتے ٹنگ، تندی ڈور اپنی آپ بندھائیا۔ جس دوارے

کوئی نہ سکے لنگھ، اُس گرہ بیٹھن سوہیا پائیا۔ اِکو منگن دُھر دی منگ، ساچی جھولی آگے ڈاہیا۔ سِری بھگوان جھولی پا اپنا چھند، شاکر چرناں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچی بنت بنائیا۔ بھوکھت کہے مَیں کی کی دسّاں، کہن کِچھ نہ پائیا۔ پرہہ دا کھیل ویکھ ویکھ ہسّاں، گھر اپنے خوشی منائیا۔ چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ نٹھّاں، بھجّاں واہو داہیا۔ پرہہ لہنا دین چُکایا ڈھاڈی بھٹّاں، گرُمکھاں اِکو راگ سُنائیا۔ مَول چُکیا سُتھریاں نٹّاں، سُتھری گلّ اِک سُنائیا۔ جِوے بھاوے تِوے مَیں بھگتاں رکھاں، بِن میرے دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ سارے منگدے خالی کر کے دوویں بٹھّاں، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی جھولی ڈاہیا۔ درشن لوژن نیچ نیتر آگھاں، آخر اپنی آس لگائیا۔ کر کِریا جس مہر مُحبّت پریم پریتی جھولی گھٹّاں، اٹھ اتوٹ بھنڈار ورتائیا۔ نِت نوٹ اپنے سنگ رکھاں، سگلا سنگ جنائیا۔ میرا کھیل کگھوں کراں لگھاں، لگھوں کگھ روپ وٹائیا۔ مہروان ہو کے جس نوں مارگ دسّاں، بِن پڑھیاں دیواں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ بھوکھت کہے تیری سُن کے سوہیا، سوت دئے وڈیائیا۔ کرتا پُرکھ میرا پورا کیتا ہوکا، مینوں ہوکا رہیا نہ رائیا۔ مَیں چاروں کُنٹ پھراں وچ چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق رہیا جنائیا۔ اُٹھو سارے ویکھو پرہہ دا مَوقع، مُخبر ہو کے دیاں جنائیا۔ جُگ چوکڑی نہ کیتا کوئی دھوکھا، دُھر دا حال سُنائیا۔ جس دی سارے رکھدے گئے اوٹا، اوڑک اپنا پھیرا پائیا۔ ویکھو پریم پیار دیاں لگائے چوٹاں، نگارہ ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چرن دوار رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کھرے اپنی جھولی پائیا۔ سوچیاں کیسے وچ نہ آئے سوچاں، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں اِکو وار ملیا مَوقع، مُفت اپنا رنگ چڑھائیا۔ جن بھگت ادھارے کِریا دھارے نال شوفا، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ بھوکھت کہے اُٹھو نٹھو، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ پریم پُرکھ دا درشن تگّو، تقویٰ اِک رکھائیا۔ خوشیاں نال در ٹھانڈے نچو، منگل گیت اِک سُنائیا۔ آون جاون لگھ چوڑاسی دے گیڑوں بچو، بچیاں وانگ لئے بچائیا۔ درشن پا کے خوشیاں نال ہسّو، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ہردا رہیا جگائیا۔ بھوکھت کہے جاگو اُٹھو کھولو آگھ، نیتر نین رہیا کھلایا۔ سچ پیغمبر ظاہر ظہور ہویا پرتکھ، پربت چوٹی ٹلے جنگل جوہ اُجاڑ ویکھ وکھائیا۔

حقیقت وچوں وروں کے حق، حق ہرجن جھولی پائیا۔ سچ دوار دھر دا مارگ گرہ سوامی جائے دس، دہ دشا بھيو گھلائیآ۔ پریم پیار دی پریتی اندر بھس، فیصلہ اکو وار سُنائیآ۔ جو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت چرن کول سچ سرنائی گیا ڈھٹھ، تِس آون جاون رہیا نہ رائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکال جوت سمرتھ، سب دی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گِردھاری لال دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُڑ ★

ہر شبہ کہے بھوکھت سندیسہ، سِری بھگوان پُور کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھر نریشا، شہنشاہ اکو اک وڈیائیآ۔ جُگ چوکرئی دھارنہارا ویسا، نرگن سرگن روپ وٹائیآ۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ پُور کرائے لیکھا، جُگ چوکرئی پنڈھ مُکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے بھیجا، بھگت بھگوان کھیل وکھائیآ۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر نرگن سرگن مانے سیجا، آتم پرما تم میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اپنی کار کھائیآ۔ شبہ کہے پرہہ واک بھوکھت، دھر دی دھار دھار جنائیآ۔ گر اوتاراں جو لیکھا لیکھا وچ لکھت، سو صاحب ویکھ وکھائیآ۔ پیر پیغمبر جس نوں مندے گئے ایشٹ، نوری جلوہ نور الہیآ۔ جس دی اوٹ رکھے رام و ششٹ، سو وشو اپنی کار کھائیآ۔ لیکھا جان سرب سرشٹ، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ لہنا دینا چکا سورگ بہشت، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیآ۔ جن بھگتاں کھول اگتی درشٹ، انتر اپنی بوجھ بُجھائیآ۔ من مت بڈھ نہ ہوئے بھرشٹ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ شبہ کہے پرہہ بھوکھتی بول، انبولت راگ الائیآ۔ آد جگاد جُگ چوکرئی کسے نہ تولیا تول، کنڈا ترازو ہتھ نہ کھئے وکھائیآ۔ چرن پریتی ساچی ریتی نت نوت گئے گھول، گھولی اپنا آپ گھئیآ۔ سچ سندیسہ دیندے رہے اڈول، گر اوتار پیر پیغمبر راگ الائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن نرویر آوے کول، نراکار اپنا وپس وٹائیآ۔ جن بھگتاں پڑھدا دیوے کھول، گرہ مندر اندر دُئی دویتی دئے چکائیآ۔ آتم پرما تم مل کے کرے چول، پارپرہم برہم اپنا رنگ رنگائیآ۔ شبہ اناد و جاوے اگتی ڈھول، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیآ۔ لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہلے آپ وروں، گر چیلے میل ملائیآ۔ دیوے نام دات انمول، وست اٹلڑی جھولی پائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ شبد کہے بھوکھت میرے مت، مِتر پیارے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری دھار لہدے گئے مَن رکھ، جگت مُنیشتر دھیان لگائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لیکھا لکھ، کھانی بانی مات سُنائیا۔ بھیو ابھید بودھ آگادھ تیری سار کوئی نہ پائے نت نوت، نر نرائن اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ انت لیکھا جانے ابناسی اچت، چتر بھج پردہ اک چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ شبد کہے بھوکھت سچ سنگ، سنگی اکو نظری آئیا۔ جگ چوکرئی تیرے نام دا وجدا رہیا مردنگ، ڈھولا راگ ناد سرب سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت منگدا رہیا منگ، صوفی بیٹھن دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھدا رہوں بھیکھ پکھنڈ، چاروں کُنٹ نظر نین اُٹھائیا۔ من واسنا کوڑی کِریا نو نو چار پائے ڈنڈ، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ آتم شہاگن بن پر ماتم ہوئی رنڈ، کنت کنتوبل نظر کیسے نہ آئیا۔ گر چیلانٹی گنڈھ، بھگت بھگوان جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بھریا گھمنڈ، چارے کھانی رہی گر لائیا۔ آون جاون کیسے نہ مُکیا پندھ، لکھ چوراسی ناتا توڑ نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ شبد کہے بھوکھت سچ سور، سور پیر تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل اگمی نور، نورو نور تیری رُشنائیا۔ تیرا لیکھا لکھدے گئے سرب ضرور، ضرورت پور نہ کھئے کرائیا۔ جگ چوکرئی وینہدے گئے پور، کوئن کوٹ چوکرئی کال وائیا۔ تیرا کھیل اک بھریور، پاربرسم پرہہ نرگن نرور آپ کرائیا۔ در ٹھانڈے حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دی کرنی آپ کھائیا۔ شبد کہے بھوکھت تیرا زور، زیر زبر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی ہتھ تیرے ڈور، گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھڑائیا۔ دوجا کوئی نہ جانے ہور، تیجا نین نہ کھئے کھلائییا۔ جگت واسنا سرشٹی پاوے شور، شاہو شہنشاہ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال کوئی نہ ویکھے نال غور، گہر گمبھیر گور نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ شاہ سلطان سری بھگوان نوجوان چڑھ کے اپنے گھوڑ، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھائیا۔ جن بھگتاں دسے سری بھگوان ملن دی اوڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جگت واسنا ہوئی کوڑ، امرت پھل سچ نہ کھئے کھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رہیا درڑائیا۔ بھوکھت کہے شبد سُن سچ، سچ سچ درڑائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا سب دا ویکھیا کچ، کنچن روپ نظر کھئے نہ

آئیا۔ من واسنا نو دوارے رہے نچ، مایا ممتا نال رکھائیا۔ پرہ ملن دی بن بھگت کھولی کسے نہ اکھ، دوئے لوچن بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ کل
 انت سیری بھگونت کیرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہا اکٹھ کتھ جنائیا۔ بھگت ملاواں ہس ہس، سوہنگ ہنسا اکو راگ سُنائیا۔ تُوں میرا مین
 تیرے وس، تیرا میرا بھیو رہے نہ رائیا۔ انتر آتم سیج سہنجی نرگن ہو کے چڑھے نٹھ نٹھ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ کر کیرپا جس
 امرت دیوے رس، رس پھیکا سرب دئے وکھائیا۔ سو گرمکھ نیتز نیر ورو لے اتھ، ہنجهو اکو دھار وہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت سدا پرہ ٹھاکر سوامی، ہر ٹھاکر اک رگھورائیا۔ آد جگاد انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ
 وکھائیا۔ شبد اناد بودھ اکادھ بانی، بان نیرالا تیر چلائیا۔ امرت سروور ٹھنڈا پانی، گھر نچھر جھرنا اک وہائیا۔ ست دھرم دی سچ
 نشانی، آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ گر پنڈت کرے برہم گیانی، نش اکھ نیرادھار وچوں سمجھائیا۔ لیکھا چکے چارے کھانی،
 چارے بانی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بائے اکو پد نیربانی، نیربان پد اکو اک جنائیا۔ جس گھر وسے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ دپیک
 جوت جگے نورانی، دیا باقی سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت اُدھارے
 ہرجن مات، ممتا اپنے نال پکائیا۔ انتر آتم پوری آس، جگت ترسنا دئے گوائیا۔ ہوئے سہائی اناتھان ناتھ، ناتھی ناتھ وڈ وڈیائیا۔ اک سُنائے
 پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک درڑائیا۔ اک وکھائے اُتم ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نور نظری آئیا۔ اکو پتن وکھائے گھاٹ، سروور اکو
 اک ٹھائیا۔ اکو مندر شوڈوالا اکو جنائے ماٹھ، مسجد اکو نظری آئیا۔ آون جاون پت پاون جنم جنم دی میٹے واٹ، لکھ چوراسی ڈیرہ
 ڈھائیا۔ آتم سیج سہنجی کھاٹ، سوہاونت آپ سہائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ست ستوادی چند چمکائیا۔ بھگت سہیلا بن کے
 پتا مات، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ ساچی دیوے دھر دی دات، بن قیمت آپ ورتائیا۔ گرمکھ بچھے آپا آپ، آپاچین ملے وڈیائیا۔ بھگت
 بھگوان جگ چوکری سکلا ساتھ، کلجگ اتم لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہپکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہرجن اُتارے اپنے گھاٹ، پورب جنم کرم کرم جنم گھاٹا پور کرائیا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جسبیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

بھوکھت کہے میں دُھر دا بھوکا، جُگ چوکڑی جگت جنائیا۔ ناد وجایا لوک پرلوکا، دو جہان سنوائیا۔ نام سُنایا دُھر سلوکا، سچّا راگ الاٹیا۔ پاربرہم پرہہ کل اتم ویکھن آئے موقع، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کیسے نال نہ کرے دھوکھا، ساکھیات اپنی کار کھائیا۔ نرگن پرکاش کرے اگئی جوتا، جوتی نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ محل اٹل سہائے سمبل اکو کوٹھا، چھپر چھنّ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل رچائیا۔ بھوکھت کہے سمبل سنسار، ہر سمبل دئے وڈیائیا۔ ہر سمبل اگم اپار، ستگر دئے سمجھائیا۔ جس سمبل دی کیسے نہ پائی سار، سو سمبل دئے پرگٹائیا۔ جس سمبل گوہند دئے اُدھار، تس سمبل دیوے مان وڈیائیا۔ سو سمبل ہونے اُجیار، جس سمبل بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لیکھ دئے سمجھائیا۔ بھوکھت کہے سمبل اوہ، جس ملی وڈیائیا۔ جس گرہ پرکاش کیتا چھبی پوہ، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ پُرکھ اکال مُحبّت کر اپنا موہ، مہروان اپنا میل ملائیا۔ گوہند نال ہر گوہند گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو نرموہ، میل ملایا ایکا تھائیا۔ جُگ چوکڑی کریا کھوہ، اتم اپنی جھولی پائیا۔ ست ستوادی ڈھوا ڈھوہ، ایکا نام دئے سمجھائیا۔ کر پرکاش اگئی لو، دیا باقی کھلاپاتی اکو اک جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ بھوکھت دئے وڈیائیا۔ بھوکھت کہے میری بھاکھیا اپار، اپرمپر آپ جنائیا۔ جُگ چوکڑی لیکھا لیکھدے رہے گرو پیر اوتار، پیر پیغمبر سیو کھائیا۔ اُچی کوک کوک سُناؤندے رہے سنسار، بھوکا اکو نام جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اُترے پار، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کل آئے دھار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ جوت کرے اُجیار، شبدي ڈنک اک وجائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل فُران گیتا گیان کھانی بانی کرے خبردار، بے خبر اپنی خبر آپ سُنائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چاروں گنٹ دئے ہلار، اُتر پورب پچھم دکھن سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی کرے بے دار، نیتر لوچن نین اگھ پرتکھ آپ کھلاٹیا۔ کاغذ قلم شاہی ویکھے ویکھنہار، نرگن سرگن سرگن نرگن پردہ آپ چُکائیا۔ بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا بودھ اگادھ کھولے آپ کرتار، فُدرت کرتا کرنی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھوکھت

لیکھا لیکھے لائیا۔ لیکھا لکھت بھوکھت، ہر کرتا پور کرائیا۔ جس اُپائی سرِشٹ، سو ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت
 بھگوان جس نوں مندے گئے ایشٹ، ایشٹ دیو سوامی نہکرمی نہکامی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہرجو اپنی دھار چلائی۔ ہرجو دھار چلائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دھر دھر بھیکھ، نرگن سرگن
 روپ وٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار آپے بھیج، پیر پیغمبر نور الاہیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے کایا محل اٹل مانے سیج،
 سیج سہنجی سوہا پائیا۔ نرگن نور جوتی جلوہ دیوے تیج، شبد اناد دھن آتمک راگ سنائیا۔ بن اکھاں بن نیتراں لئے پیکھ، بن نیناں نین
 کھلائی۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ دوارے کھیدے اپنی کھید، دھرم دوارا اکو اک سہائیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے سجن سہیلے لئے میل،
 میل وچھوڑا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ دھرم دوار ہر کرتار اکو نظری آئے سجن سہیل، سکلا سنگ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بھوکھت کہے بھگوان ٹیک، ٹیک ایک جنائیا۔ بھگوان کہے بھوکھت میرا
 لیکھ، لیکھ سمجھ کئے نہ پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس ٹھاکر ہوئے آدیس، سو ٹھاکر ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ دو جہاناں نرور پُرکھ اک
 نریش، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ نت نوت جن بھگتاں کرے ہیت، بن ہنکاری ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اندر وڑ کے گھر
 وچ گھر کھلائے، اپنا بہیت، باہروں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ رت سہنجی سدا مولے چیت، پت ڈالی پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ ہرجن
 ہربھگت ہر سنت درس کرائے نیتن نیت، نج نیتن نین کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا
 رنگ رنگائیا۔ بھوکھت کہے بھگت بھگوان رنگ، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگان گئے منگ، بیس بیسے ملے وڈیائیا۔
 نرگن سرگن سرگن آد جگاد جگ چوکرئی وسے سنگ، سکلا سنگ نہائیا۔ انتر آتم پرما تم شبد ناد دھن وجائے مردنگ، کلی ستار
 تندی تند نہ کئے رکھائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، شہنشاہ شاہو بھوپ وڈ وڈیائیا۔ بھگت بھگونت دیوے اک اند، اند اند وچوں
 پرگٹائیا۔ کر پرکاش کوٹن کوٹ چند، چند بہان سورج بیٹھن مکھ شرمائیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش اپنی رحمت گرمکھاں جھولی پائیا۔
 جس جن جنائے اپنا چھند، تس بندی خانہ رہن نہ پائیا۔ بھگت دوار بھگون لنگھ، گرہ مندر کھوجے بے پرواہیا۔ نانا تئے جگت دباگن رنڈ،

گھر سُہاگی کنت سُہاگن لئے بنائیا۔ ایتھے اوتھے آون جاون لکھ چوڑاسی مکے پندھ، مات گرہہ اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ناتا توڑ جیرج انڈ، اُتہج سینج چارے کھانی ڈیرہ دیوے ڈھائیا۔

★ ۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی جگیر سنگھ دے گرہ پنڈ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، سچکھنڈ دوارے ساچا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ ابناسی نرگن نرویر بنیا ساک سجن سین، بے پرواہ سہج سُکھدائیا۔ لوکات ویکھیا بن اگھاں نین، نج نیتز نین کھلائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پورب دیوے لہنا دین، جگ چوڑی لیکھ چکائیا۔ بھگت بھگوان بنائے ساک سجن سین، سکلا سنگ آپ نبھائییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دھام اکھئے بہن، بھگت دوارا سوہیا پائیا۔ نام سندیسہ دُھر دا راگ شبد اگنی اکو کہن، تُوں میرا میں تیرا ساچا راگ ناد سنائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ناتا جُڑیا بھائی بہین، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئییا۔ کوڑی کریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار مایا متا گرمکھ کدے نہ وہن، ڈُونگی بھوری بھوجل نہ کھئے بھوئییا۔ رسنا جہوا بٹی دند آتم پرما تم نام ندھانا اکو کہن، کہہ کہہ اپنے انتر اگن بھجائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دتا دُھر دا ور، در گھر ساچا اک سمجھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہسن، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ چار جگ دی بیتی کہانی دسن، پورب لیکھا پھول پھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا جوتی دھار اُٹھ اُٹھ نٹھن، پنج تت نظر کھئے نہ آئییا۔ پھیرا پاون اُتر پورب پچھم دکھن، پُشکر کروچ لکھن ویکھ وکھائییا۔ سری بھگوان ہو مہروان لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگت ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی اکو نام آیا دسن، آتم پرما تم بھيو ابھید کھلائییا۔ سنت سُہیلا گرو گُر چیلا ہر ہردے آیا وسن، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائییا۔ کلجگ کوڑ اندھیری رین میٹے مسن، ست ست ساچا چند چمکائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن گیت، دُھر دا ڈھولا راگ سنائیا۔ کرے کھیل پرہو انڈیٹھ، پاربرہم وڈی وڈیائییا۔ جن بھگت جنائے دُھر دی ریت، ساچی سکھیا اک سمجھائییا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھ رہیا مکائییا۔ لہنا دینا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ بھيو نہ کھئے

رکھائیا۔ نظری آئے شودولا مٹھ اکو مندر مسیت، گرودوارا اکو اک سمجھائیا۔ شبد اگئی پڑھائے سچ حدیث، حضرت اپنا نام سمجھائیا۔ چھتر جھلے پرہ ساچے سیس، دو جہاناں شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ صدی چودھویں ربی بیت، بیس بیسا اپنا پڑدہ لاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت کہہ گئے ٹھیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول جیکارا، اچی کوک کوک سنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکارا، اکل کل دھاری کھیل رچائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کھول کواڑا، در ٹھانڈے دئے وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن جوتی نور کر اُجیارا، دیا باقی اکو ڈگمگائیا۔ ایکنکارا کر پسارا، اکل کل دھاری آپے ویکھ وکھائیا۔ آد زرنجن کرے کرائے کرنیہارا، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ ابناسی کرتا سانجھا یارا، پروردگار نور لاپیا۔ سری بھگوان پرگٹاونہارا اپنی دھارا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم پت پریشور کرتا پُرکھ اگم اگوچر اکل کل کھیل کرے نیارا، خالق اپنا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال رہے ہس، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، نیوں نیوں بیٹھے سیس جھکائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی مہا گائی اکتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ سو صاحب سلطان ہو مہروان، زرنجن سرگن چلائے رتھ، بن رتھواہی بھیرا پائیا۔ بھگت شہیلا اک اکیلا ساچا مارگ رہیا دس، دہ دشا آپ سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ سنت شہیلے رہیا رکھ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے ملن دی دیوے اکو اکھ، نج نیتر نین کھلائیا۔ جھولی پائے حقیقت حق، لاشریک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پروردگار، واپوا تیری وڈ وڈیائیا۔ دو جہان سری بھگوان آد جگاد مددگار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ زرنجن سرگن سرگن زرنجن کھیل کرے کرتار، قدرت قادر اپنا کرم کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوکڑی جگ ویکھیا کھیل وچ سنسار، مہاسارتھی اپنی سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی کرنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن پکار، اکو ایک نام جنائیا۔ پُرکھ اکل کریا دھار، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم گیا آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گئے ہار، ہر کی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کاغذ قلم رووے زارو زار، شابھی اپنا حال سنائیا۔ مندر مسجد

شودوالے مٹھ کرن پُکار، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تڈھ بن دسے نہ کوئی سہار، سگلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، نرگن نؤر چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گھر ساچے میل ملائیا۔ در گھر ساچے میل ملاؤنا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کلجگ کورُ اندھیر مٹاؤنا، نرگن نؤر چند رُشنائیا۔ سرِشٹ سبائی ایکا مارگ لاؤنا، چار ورن پڑھائیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں ایکا گھر وساؤنا، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب دا رنگ رنگاؤنا، کایا چولی رنگن اک رنگائیا۔ شبہ سندیسہ اک سناؤنا، دُھر دا نام جنائیا۔ جُگ وچھڑیاں جگ میل ملاؤنا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اپنا اک سمجھائیا۔ اپنا گھر سمجھا ٹھا کر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، ڈونگھی بھور پئی لوکائیا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ دیوے آدر، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے کوئی نہ کرے عادل، عدالت حق نہ کھئے دکھائیا۔ جگت کھیل مقتول قاتل، کورُی کِرپا چھری ہتھ اٹھائیا۔ جلوہ بچھے نہ نؤر باطن، بیٹل دھام نہ کھئے پرگٹائیا۔ پیر پیغمبر سارے اکھن، سجدہ سیس نوئیا۔ تیرا نؤر تیری ذاتن، اذاتی روپ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، تیرے نام وچے ودھائیا۔ تیرا نام کلمہ کلام، کائنات آپ جنائیا۔ تیرا اسم سچ اسلام، اِکو اک نؤر خُدائیا۔ تیرا حُکم دُھر نظام، نؤبت تیرے نام وچائیا۔ پیر پیغمبر تیرا دے کے گئے پیغام، دُھر سندیسہ ناد سناؤنا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر نؤبت نام، تیرے نام وچائیا۔ گر اوتار دے کے گئے دھیان، دھیان دھیان وچ ٹکائیا۔ بودھ اگادھ شبہ گیان، نش اکھر اکھر روپ سمجھائیا۔ گھر مندر گرہ کھول دکان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دے سچا ور، در تیرے ملے سرنائیا۔ در تیرے ملے سرنائی، سرنگت اِکو اک جنائیندا۔ ورن برن رہے نہ رائی، بھانڈا بہم بھو بھنائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا سہج سُبھائیا۔ دُئی دویتی پڑدا لابنددا۔ گھر وچ گھر ہونے رُشنائی، اندھ اندھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے آس رکھائیندا۔ در تیرے آس رکھاؤندا اے۔ گر اوتار دھیان لگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سیس جھکاؤندا اے۔ ستجگ تربتا منگ منگاؤندا اے۔ دواپر کلجگ جھولی ڈاہندا اے۔ وشنو اپنا حال سناؤندا اے۔ برہما نیتر نیتان نیر ویاؤندا اے۔ شنکر ہتھ ترسول

سُٹاؤندا اے۔ ترے گن مایا پلُو نہ کھئے پھڑاؤندا اے۔ پنج تت بہیل ہو گُراؤندا اے۔ پرکرتی رنگ نہ کھئے رنگاؤندا اے۔ سُرتی شبد نہ کھئے
 ملاؤندا اے۔ ناد تورتی نہ کھئے سُناؤندا اے۔ اکال مورتی نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ تیئی اوتار اکھ جئاؤندا اے۔ بھگت اٹھاراں خاک رلاؤندا اے۔
 موسیٰ منہ دے بہار سُٹاؤندا اے۔ عیسیٰ اکو پتا پُرکھ اکھاؤندا اے۔ محمد بتی دند صفت صلاحندا اے۔ نانک گوہند دھار جئاؤندا اے۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اگئی ور، جس دا بھيو کھئے نہ پاؤندا اے۔ اگئی ور اک دواؤندا ہاں۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر پورب لیکھا انت مُکاؤندا ہاں۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ، جگ چوکڑی پار کراؤندا ہاں۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں چُگ،
 نرگن سرگن میل ملاؤندا ہاں۔ کایا مندر اندر سہنجنی ہویے رُت، رُت رُتری آپ مہکاؤندا ہاں۔ جن بھگتاں پنج وکارا کڈھاں کُٹ، شبد
 کھنڈا اک چمکاؤندا ہاں۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا آپ اکھاؤندا ہاں۔ سچ دوار سہایا کوٹ، بنک اکو اک وکھاؤندا ہاں۔ لہنا چُکا
 لوک پرلوک، چوڈاں لوکاں ڈیرہ ڈھاہندا ہاں۔ چرناں ہیٹھ دبا مکئی موکھ، مُفت اپنا آپ وکھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے کول وساؤندا ہاں۔ ہرجن ساچے کول وساویگا۔ پرہہ اپنا ڈھول مردنگ جئاویگا۔ شبد اگئی
 بول، دُھر دا راگ اک سُناویگا۔ اپنے کندے تول، ترازو اپنے ہتھ اٹھاویگا۔ آد جگاد رکھ اڈول، سر اپنا ہتھ ٹکاوایگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 تیرا واک بھوکھت جو گئے بول، تِس اپنا پور کراویگا۔ سچ دوار دُھر دا کھول، ہر مارگ اک لگاویگا۔ دے نام وست انمول، انملڑی دات
 ورتاویگا۔ سُرتی شبدی آپے مؤل، مؤلا اپنی کار کماویگا۔ نانک گوہند کیتا قول، کیتا قول توڑ نیہاویگا۔ ایتھے اوتھے دو جہان تیرا وجے
 ڈھول، مردنگا اکو اک سُناویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، جس وچ اپنا راگ الاویگا۔ ہر اپنا
 راگ الاویگا۔ دُھر دا ناد اک وجاویگا۔ بن تند ستار ہلاویگا۔ بتی دند نہ کھئے رکھاویگا۔ رسنا جہوا نہ کھئے الاویگا۔ شبد اگئی اک
 سُناویگا۔ کایا ماٹی چمی ویکھ وکھاویگا۔ سرت سوانی اٹھی، نیتر نین کھلاویگا۔ گھر ساچے بنا کے وئی، شبدی کنت میل ملاویگا۔ گھر
 گمبھیر داتا دھنی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ کرنی اپنے ہتھ رکھائے گا۔
 پرہہ اپنا کھیل رچائے گا۔ جیو جنت سمجھ کھئے نہ پائے گا۔ شاستر سمرت وید پُران نین شرمائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا کھیل دکھائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کھیل، کلجگ انت وجی ودھائیا۔ زرگن سرگن
 سرگن زرگن ہویا میل، گھر ملیا بے پرواہیا۔ ایکا رنگ چڑھایا گرگڑ چیل، چیلار گرگو نظری آئیا۔ صاحب ستگر سجن سہیل، ٹھاکر
 سوامی اپنا در دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لے جگائیا۔ ہرجن جگے ٹھاکر
 سوامی، بے پرواہ دیا کھائیا۔ بودھ آگادھ انترجامی، شبدی ناد الائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا پانی، نجہر جہرنا اک جہرائیندا۔ نام سنائے اکٹھ
 کہانی، رسنا جہوا بھیو مٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسائے گھر سچ، سچ ملے
 وڈیائیا۔ صاحب ستگر مارگ دس، دہ دشا پنڈھ مکائیا۔ آتم پرما تم دیوے رس، نج رس اک چوائیا۔ زرگن زرویر کھول اکھ، آخر اپنا
 پردہ لاییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن کر جوت پرکاش، پرکاشی اپنے نال ملاییا۔ جوت پرکاش ملے پرہ ٹھاکر،
 دیاوان دیا کھائیا۔ کلجگ ڈونگھا پار کرائے ساگر، بھوری بھور نہ کھئے رڑھائیا۔ در دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ کرپا کرے
 کریم قادر، کرتا پڑکھ وڈ وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے بن کے ثالث، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ سنت سہیلے آتم سریشٹ کڈھے خالص، خالص اپنے
 نال ملاییا۔ کوڑی کرپا میٹے نندرا آس، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔
 گرمکھ رنگ ویکھ چڑھدا، گر اوتار خوشی منائیا۔ بھگت بھگوان ڈھولا پڑھدا، پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ سنت سجن گھر سچے وڑدا،
 جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ گرسکھ اکو ترنی تردا، پار کنارہ نظری آئیا۔ صاحب ستگر کرپا کردا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ کلجگ کوڑا
 ویکھو ڈردا، نیت نین رہیا شرمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ ہرجن اٹھائے
 ستگر میتا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پرہ ملن دی دسے ریتا، ریتوان آپ جنائیا۔ دیوے مان اکو اکھڑ اٹھاراں دھیائے گیتا، گیت گوہند اک
 سمجھائیا۔ چرن کول بندھائے پریتا، پریتی اکو اک لگائیا۔ مان رکھائے اوچاں نیچاں، نیچاں اوچاں ایکا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ہاسا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پڑکھ
 اکال کلجگ ویکھے آپ تماشا، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ منڈل منڈپ کاہن بن کے پاوے راسا، بن ٹووا اپنا سانگ

ورتائیا۔ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا چار جگ دا کھولے آپ خلاصہ، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک بھرواسا، چرن کول سچی سرنائیا۔ ساچے سنتاں پوری کرے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ گرمکھاں کایا چولی بھرے کاسہ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ گرسکھاں لیکھے لائے سواس سواسا، پون اُنجا ڈیرہ ڈھابیا۔ سرب جیاں پرہہ اکو دیوے جاپا، آتم پرما تم میل ملائیا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپا، ترے گن لیکھا دئے چکائیا۔ نظری آئے اکو ماپا، سوہرا پیٹیا اکو گھر وکھائیا۔ زرگن جوڑے زرگن ناتا، جوتی جوت کرے کڑمائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگتاں لیکھا لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تگ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، اک دو جے رہے سُنائیا۔ ویکھو پچھلا ملدا حق، لیکھا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن جاگے ستگر مہر، پرہہ مہر نظر اٹھائیا۔ مہروان نہ لائے دیر، چھن بھنگر کھیل وکھائیا۔ دئی دوتی پردہ دئے اُدھیڑ، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ اندھ اگیان مٹائے اندھیر، زرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ اکو گھر وکھائے سنجھ سویر، سورج چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا لئے ملائیا۔ ہرجن میلا آتم تاک، ہر پردہ آپ چکائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ساچا چند دئے رُشنائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن شبہ سنیہڑا جو گئے اکھ، تِس آخر پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رسنا جہوا بولیا بھوکھت واک، سو واقعہ دئے وکھائیا۔ بھگت بھگوان بنھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا چکا ذات پات، ورن برن پنڈھ مکائیا۔ آتم پرما تم دسے سچا ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلے رنگ اولا، سو پُرکھ زرنجن آپ چڑھائیا۔ آد جگادی اک اکلا، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ سمبل سہائے سچ محلا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ جوتی دیپک اکو بلا، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ سندیس شبہی گھلا، نام ندھانا راگ سُنائیا۔ پریم پریتی پھڑکے پلا، پلو اپنے گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلے اپنے گھر، گھر مندر اکو اک سہائیا۔ گھر مندر سہائے سو بھاونت، کایا بنک دئے وڈیائیا۔ جس گرہ ملے نرائن نر کنت، ہر کنتوہل بے پرواہیا۔ شبہ سُنائے دھر دا منت، منتو اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن

وکھائے اپنا گھر، جس وچے سچ ودھائیا۔ وچے ودھائی گھر سچے مندر، ہر ستگر آپ وجائیندا۔ ہونے پرکاش اندرے اندر، دیا باقی نظر
 کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا چکے ڈونگھے کھنڈر، بھوری بھے نہ کھئے درڑائیندا۔ صاحب سوامی توڑے جندر، بند کواڑی گنڈا لابندا۔ سیج
 سہنجی سہائے بن کے ساول سندر، موہنی اپنا روپ وٹائیندا۔ من واسنا بٹھ کے بندر، گرمکھ آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنا گھر وکھائیندا۔ ہرجن گھر وکھائے اک، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ جس گرہ ستگر پورا آئے دس،
 دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کروٹ لے بدلئے پٹھ، ستمکھ اپنا مکھ دکھلائیا۔ پریم پریتی کرے ہت، ہتکاری نور الاہیا۔ کھیلے کھیل ابناسی
 اچت، چیتن اپنی دھار جنائیا۔ بن کے ٹھاکر سوامی دھر دا پت، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ٹھانڈے گھر لئے ملائیا۔ ٹھانڈے گھر سینتل دھار، صاحب ستگر آپ جنائیا۔ آتم پرما تم کرے پیار، پریم پُرکھ دیا کھائیا۔ سرتی شبد دے
 آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پاربریم برہم کھیل کرے پُرکھ نار، نار کنت روپ وٹائیا۔ ساچی سیجالے بیٹھال، آتم انتر اک پلنگ سہائیا۔
 پاوا چول نظر نہ آوے وچ سنسار، باڈی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جس سنگھاسن بہ کرے پیار، سو آسن اکو اک وکھائیا۔ جس دی صفت
 کرے گرو اوتار، پیر پیغمبر راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیوے اک گھر، جس گھر ہونے جوت
 رُشنائیا۔ جوت رُشنائی دیپ اُجالا، گھر اکو نظری آئیندا۔ جس گرہ وسے ہر گویالا، گوہند اپنا کھیل کھلائیندا۔ جن بھگتاں پریم پریتی
 پائے مالا، رسنا جہوا بتی دند جاپ نہ کھئے چائیندا۔ آتم پرما تم مارگ دے سچ سکھالا، ناتا بدھاتا اپنے نال جڑائیندا۔ لیکھا چکے کال مہاکالا،
 محبوب اکو نظری آئیندا۔ جن بھگتاں ہونے حل سوا، فقرہ آگے نہ کھئے پڑھائیندا۔ اکو مندر اکو شودوالا، گرو دوارا مٹھ اکو اک وکھائیندا۔
 اکو مندر مسیت اکو چاڑھے رنگ گلالا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اکو گھر بہائیندا۔ ہرجن بہائے گھر اک، جس
 گرہ وڈی وڈیائیا۔ جس دا لیکھا شاستر سمرت وید پُران رہے لکھ، لکھ لکھ لوکات سمجھائیا۔ بن سنت ستگر کیسے نہ آئے ڈٹھ، بن بھگت
 بہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھ گھر ساچے
 بہن، بہہ بہہ خوشی منائیا۔ پریم پُرکھ دا درشن نین، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ٹونہی ٹونہی ڈھولا گائن، میں ممتا مول مٹائیا۔ سچ

دوارے سدا سدا سد بہن، بہ بہ خوشی دکھائیا۔ لیکھا چُکے الفیے نظری آئے کوئی نہ عین، حمزا رمز نہ کھئے لگائیا۔ ناتا تھے بھائی بہین، ساک سجن سنبندھی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دکھائے اپنا در، در دروازہ اکو اک کھلائیا۔ در دروازہ کھول یار، مہبان پیدومُحبت اپنے نال لگائیا۔ صاحب ستگر کر پیار، سوبھا صحبت دیوے مان وڈیائیا۔ غفلت یندرا آس کر کے پار، خوشیاں رنگ اک چڑھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بول گیا جہان، ین رسنا جہوا ڈھولا اک سُنائیا۔ ست ستوادى ست دکھائے سچ نشان، شہنشاہ اکو اک جھلائیا۔ جس در گر اوتار پیر پیغمبر سارے سیس جھکان، وشن برہما شو دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ سو دوارا محل اٹل اچ مکان، سچکھنڈ اکو نظری آئیا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، نرگن نرویر جوتی جاتا آسن لائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں میلے آن، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اک گھر، جس گھر وڑیاں دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرمکھ وڑے گھر ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دی اونھے ٹیک، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ وشن برہما شو جس گھر دا پایا کیسے نہ بہیت، بھیسو سکے نہ کھئے کھلائیا۔ تس مندر جن بھگت کرن بہیت، بھگوان اپنے رنگ رنگائیا۔ کبیر جلاہے کہا ویکھ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پاربرہم دی اگتی کھید، نرگن نرگن رہیا کھلائیا۔ جس دھاروں گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، سو دھار نور الائیا۔ چڑھ کے ویکھو دھر دی سیج، جو سری بھگوان آپ وچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتو بھگتی ویکھو رنگ، ہر بھگون آپ رنگائیندا۔ کایا مندر اندر دوارا ویکھو لنگھ، گھر گھر وچ سوبھا پائیندا۔ شبد ناد سُنو مردنگ، ڈھولک چھینا کم کیسے نہ آئیندا۔ آتم پرماٹم مانو اند، رسنا جہوا پھکا رس دُور کرائیندا۔ نرگن جوت چاڑھو چند، سورج چند مکھ شرمائیندا۔ ملو میل سورے سربنگ، سورپیر اکو نظری آئیندا۔ لیکھا چُکے جگت دھارا گنگ، امرت سرورر اک نہائیندا۔ لہنا دینا چُکے بھکھ ننگ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جگ جنم دی آتم پرماٹم وچھڑی ٹٹی لو گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گاؤ سوہنگ چھند، سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم برہم اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سدا بخشند، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ جن بھگتو اٹھو کھولو اکھ، ہر اکھر نام

درڑائیا۔ ملو میل پُرکھ سمرتھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شاستر سمرت جس دی گاؤندے مہما اکتھ، انجیل قرآن تیس بتیس رہی سُنائیا۔ سو دیونہارا دُھر دا حق، حقیقت ویکھو تهاؤں تھائیا۔ اندر وڑ پوڑے چڑھ سچ نظارہ لو تگ، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رہیا ملائیا۔ جن بھگتو اُٹھو پکڑو راہ، رہبر اکو نظری آئیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر مندے رہے نوری خُدا، سو لاشریک اپنا پھیرا پائیندا۔ ہستی وجود نہ ہونے جُدا، جُستجو اپنے رنگ رنگائیندا۔ پاربرہم برہم مارگ دتے سِدھا، اوجھڑ راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ گھر ٹھاکر ملن دی اکو بدھا، بدھ اپنی آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگتاں اپنے گھر وسائیندا۔ بھگت وسیرا ٹھانڈے دربار، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ کِریا کرے کِریا دھار، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ جس دا لیکھا تِس جھولی دیوے ڈار، جگت ادھار نہ کھئے رکھائیا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان سدا بنے سیوادار، چاکر اپنا ناؤں دھرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ باہر، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ گھر مندر گرہ پچھلا دئے وکھال، جس وچوں وچھڑ لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ کلجگ اتم ہو دِیال، گرمکھ ویکھ اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوارا سچکھنڈ سچّی دھرمسال، جتھے دیک جوت جگے بے مثال، مسل نظر کیسے نہ آئیا۔ ہر بھگت بھگوان اوس دھام لئے بہال، جس گھر ویکھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نرور نراکار سرگن اپنے لیکھے پائیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سوہن سنگھ دے گرہ بھولے کے ضلع گرداس پُر ★

شبدا اشارہ دے بھگوان، دو جہان رہیا وکھائیا۔ نیتر کھولو نوجوان، گر اوتار پیر پیغمبر اپنی دھار سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھو جگت گیان، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ کاغذ قلم شاہی پڑھو بیان، پورب لیکھا رہیا درڑائیا۔ سچ سچ دھرم ویکھو ایمان، صدق صبوری نظر کھئے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھو مکان، ست سنتوکھ گھر رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اٹھ سٹھ تیرتھ تھ سروور ویکھو مار دھیان، چاروں کُنٹ اکھ کھلائییا۔ جیو جنت سادھ سنت سرب گرلان، ہاباکار کرے لوکائیا۔ وشن برہما شو ہونے حیران، ہر کا بھيو

کھئے نہ پائیا۔ کروڑ تینتیس نیر نیناں نیر وہان، چہہہر اکو اک وکھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ناتا تٹا انجیل قرآن، کایا کرہ کھوج نہ کھئے کھجائیا۔
 سچ مُحبت دے نہ کیسے اسلام، اسم اعظم نور نہ کھئے رُشنائیا۔ لیکھا جانو اپنا جو دے کے آئے پیغام، پرا پسنٹی مدہم بیکھری گائیا۔
 کلجگ انت نو نو چار دے حرام، ست روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا ربیا درڑائیا۔
 ویکھو اکھ کھول سنسار، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ سچ سچ نہ کھئے آدھار، کوڑی کریا جگت کُرمائیا۔ مات پت پتا پوت نہ کھئے پیار،
 بھئیہا بھین ناتا نظر کھئے نہ آئیا۔ در در گھر گھر دے وہچار، نار کنت سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سادھاں سنتاں اندر دھواں دھار، نرمل
 جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ جیواں جنتاں کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، گڑھ جھوٹھا ربیا بنائیا۔ ایکو بھلیا نر ہر نرائن کرتار، کرتا نظر کیسے نہ
 آئیا۔ چار جگ دی سکھیا گئی ہار، ساکھی سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ پنڈت پاندھے مَلا شیخ مسائق اچی کوکن دھاہاں رپے مار، دھرناپت
 میل نہ کھئے ملائیا۔ جگت اندھیرا ڈونگی غار، سمنڈ ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ گئے ہار، پاربرہم پرہہ نظر کیسے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ لیکھا ربیا سمجھائیا۔ ساچا لیکھا ویکھو حال، حالت سب دی آپ جنائیندا۔ لکھ
 چوراسی سرتے کوکے کال، کلجگ نگارہ اک وجائیندا۔ سریشٹ سبائی ہوئی بے حال، سُرتی سُرت نہ کھئے بھوائیندا۔ آتم پرما تم کیسے نہ دے
 نال، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اگلا لیکھا آپ جنائیندا۔ اگلا لیکھا ویکھو نیر، نرگن
 نرنکار آپ جنائیا۔ جگت خواری کوڑا کھیتر، ساچا کھاتہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ رُت بسنتی کوئی نہ موئے چیتر، پت ڈالی نہ کھئے مہکائیا۔
 سب دے خالی کورے ہوئے پیپر، پچھلا لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ آگے ہو کے سارے ویکھن، اٹھ اٹھ اپنا دھیان لگائیا۔ پاربرہم کی کھیلے کھیل
 کھیلن، خالق خلق ویس وٹائیا۔ نرگن ہو کے سرگن آیا میلن، سرگن نرگن اپنی دھار چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار ویکھن خالی، لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے کہن بُدھ بالی، پرہہ تیری سار کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران
 کردے رپے دلالی، جگت ونجارا ہٹ چلائییا۔ کلجگ انت کرے کھیل شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ آد جگادی دیونہارا دھر
 دی بانی، بان نیرالا تیر چلائییا۔ جن بھگت اٹھائے سچ نشانی، نشانہ اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد

دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار کہن جن بھکت، ہر بھگون دئے وڈیائیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی خوشی منائیا۔ اتم کرے سریشٹ جگت، جگت اپنی اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں میلے فقط، فقرہ اپنا نام سنائیا۔ نرگن ہو کے آیا پرت، سرگن اپنا پردہ لاپیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سنت سہیلے لئے پرکھ، نام کسوٹی اکو لائیا۔ میل ملائے ہو نڈھڑک، بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ گرسکھ منزل وچ نہ جائے اٹک، گھر ساچے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا لہنا جھولی پائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، سب بیٹھن دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی دتی آکھ، سریشٹ سبائی پردہ پائیا۔ لکھ چوراسی خالی ہتھ، چاروں کُنٹ ربیا وکھائیا۔ گرمکھان دے اگئی وتھ، ہرجن جھولی آپ بہرائیا۔ شبد چڑھا ساچے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ ونج کرا دھر دے ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھ رنگ پرہو ہر ٹھاکر، گر اوتار رہے جس گائیا۔ کرپا کرے گمبھیر گہر گن ساگر، ہر داتا دیا کھائیا۔ جن بھکت ادھارے نرم کرم کر اجاگر، اجرت انت کھئے نہ لائیا۔ لیکھا جانے تیغ بہادر، ست گجری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ساچی کھیل ست دلارا، جن جنی آپ جنائیندا۔ پرم پُرکھ پرہو ہو اجیارا، اُجل مکھ آپ کرائیندا۔ شبد انادی بول جیکارا، دھر دا راگ سنائیندا۔ انتر اتم اک پیارا، پرم پُرکھ میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی پار کنارہ، گھاٹ پتن ماہی اک جنائیندا۔ جس گرہ وسے آپ کرتارا، سو قادر اکو گھر سو بہا پائیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، دیا باقی کلپاتی آپ جگائیندا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، شاستر سمرت وید کتیب کہہ کہہ انت نہ کھئے سنائیندا۔ کرے کرائے کرنیہارا، ہر کرتا اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک پیارا، چرن کول کول چرن اُپر دھول جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے رنگ وکھائیندا۔ ہرجن رنگ چاڑھ اگم، انتر اتم آپ رنگائیا۔ لیکھا چکے ماٹی چم، چم دریشٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھو جنائے ہنگ، برہم بھو آپ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اکو در وکھائیا۔ ہرجن ویکھ در نیرالا، گھر ساچے خوشی منائیندا۔ جس گھر وسے پُرکھ اکالا، نرگن جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ سو مندر سوہے سچے دھرمسالا، گرودوار اکو نظری آئیندا۔ جس گرہ پوہ نہ سکے کال مہاکالا، مہابلی سر اپنا ہتھ کھائیندا۔ ایتھ اوتھ دو جہان ہوئے رکھوالا، رکھک اپنی کار کھائیندا۔ ست

ستوادی اکو بائے ساچی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دے سُکھالا، سُکھ ساگر رُوپ وٹائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جُگت آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن اکو گھر وسائیندا۔ ہرجن وسے گھر اک، ہر اکو نظری آئیآ۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا مُول مُکائیآ۔ صاحب ستگر نظری پئے دس، دہ دشا کرے رُشنائیآ۔ مانس جنم لئے جت، اجنم رُوپ نہ کھئے وٹائیآ۔ ٹھاکر ملے دُھر دا پت، پت پرمیشور نظری آئیآ۔ آتم پرماتم کرے بت، برہم پاربرہم سہائیآ۔ اکو ایشٹ وسے جت، دریشٹ اپنے نال ملائیآ۔ کر کھیل صاحب انڈٹھ، انڈٹھرا بھيو چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت دئے وڈیائیآ۔ ہر بھگت وڈیائی بھگت دوار، بھگون بنک اک سہائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، ساڈھے تِن ہتھ وند وندائیندا۔ نو دوار کر کر پار، ڈُونگھی بھوری پندھ مُکائیندا۔ گنڈا کھڑکی کھول کرتار، کایا کعبہ اک پرگٹائیندا۔ شبد ناد سچي دھنکار، انحد نادى راگ سُنائیندا۔ امرت آتم ٹھنڈا ٹھار، سر سرور جھرنا اک جھرائیندا۔ دپ اگمی دپیک بال، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ آتم سیجا اک وکھال، ہرجن ساچے آپ بہائیندا۔ سرت شبد پریتی بھے نال، پریم اکو گھر کرائیندا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گویند آپ الائیندا۔ دُھر دا وجے اگمی تال، جگت نگارہ نہ کھئے رکھائیندا۔ گھر سوامی ویکھے آن، ٹھاکر اکو پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے مان، ابھان رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اک سہائیندا۔ گھر مندر سہائے سوبھاونت، سو صاحب وڈی وڈیائیآ۔ نام جنائے مہا اگنت، شبدی راگ الائیا۔ بھيو چُکائے ساچے منت، منتر اکو اک درڑائیآ۔ بودھ آگادھ پڑھائے پنڈت، اکھَر نیش اکھَر وچوں پرگٹائیآ۔ دُوچے در نہ ہووے منگت، دیونہار سرب اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا نار کنت، رُت بسنت اک پرگٹائیآ۔ نار کنت رُت بسنتی، بسن بنواری آپ کرائیندا۔ سچ سچ سُنائے دُھر دی پنگتی، اکھَر وکھَر آپ پڑھائیندا۔ کوئی بھيو نہ پائے شاستر سمرت وید پُرانا پنڈتی، پاندھا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ہر ہر لائے اپنے انگتی، انگیکار ایکنکار اکو ایک، ایک انیک نظری آئیآ۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ وھیلا ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربارا، آد جگاد اک رکھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل نیارا، نرگن نرویر آپ کرائیندا۔ ایکنکارا کھول کیوڑا، محل اٹل اک سہائیندا۔ آد نرنجن ہو اُجیارا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا کر پسارا، شاہ پاتشاہ ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان سچ ہلارا، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ پاربرہم بول جیکارا، دُھر دا نعرہ اک سُنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، راجن راج راجاناں آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ دوجا سنگ نہ کھئے ساتھ، اک اکلّا وڈ وڈیائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، شہنشاہ اکو اک نظری آئیا۔ جگ چوڑی کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن پاوے راس، گوپی کاپن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا سوہاونت، سو صاحب آپ سہایا۔ آد جگادی دُھر دا کنت، نر نرائن ڈیرہ لائیا۔ شبداگتی مہا اگت، بودھ اگادھ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ ساچی رچنا رچ لائیا۔ سچکھنڈ دوارا، گھر ساچے کھیل کھلائییندا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ وشن برہما شو دے ادھارا، ترے پنج میلا میل ملائییندا۔ کھانی بانی بول جیکارا، شبدا انادی راگ لائییندا۔ ویکھ وگسے ویکھنہارا، اکل کل دھاری اپنی کل جنائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دربارا اک لگائیندا۔ سچ دربار ست پُرکھ، ست ستوادی آپ لگائیا۔ جگ چوڑی نہ کوئی سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی رکھائیا۔ نرویر نراکار اجونی رہت اکو نور کرائے درس، آدرس آدرس اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے انت اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ جگ چوڑی ویس وٹا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ تیئی اوتار سیوالا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ بودھ اگادھ نام درڑا، منتر اکو اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم میل ملا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا مندر اک سہا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کھیل کرے ہر جگت، جگ جیون داتا دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں اُہارے بھگت، بھگون اپنا بھيو چکائیندا۔

لیکھے لائے بوند رکت، کایا ماٹی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے خوشی منائیندا۔ ساچے گھر خوشی کرے نرنکار، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ پیر پیغمبر کر تیار، مسلہ حق حق سمجھائیا۔ لاشریک پروردگار، سچ توفیق نور الہیہ۔ محبان بیدوسانجھ یار، نوبت اپنے نام لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ ساچا کلمہ دُھر دی دھار، کائنات کرے پڑھائیا۔ الفیے کر پیار، اُلفت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ مقامے حق، نرگن نرویر سوہا پائیندا۔ جگ چوکرئی مارگ دس، پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی ہردے وس، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، گپت ظاہر سنگ نبھائیندا۔ نج نیتر کھول اکھ، پرتکھ اپنا روپ جنائیندا۔ نرگن ہو چلائے رتھ، سرگن ساچی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی گرو گر دھار، ستگر اپنی دیا کھائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی جوتی جوت کر تیار، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ کایا ماٹی کھول کواڑ، ساچی ہاٹی اک جنائیا۔ بوند سوانتی ٹھانڈی ٹھار، امرت دھار وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ نواسی، اک اکلا آپ کرائیندا۔ نرگن نور جوت پرکاشی، گر گر اپنی دھار سمجھائیندا۔ مندر منڈل مندپ پاوے راسی، گھر ساچا کھیل وکھائیندا۔ اتم رکھے اپنی ذاتی، اذات روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اپنا روپ وٹائیندا۔ ستگر روپ روپ اپار، اپرمپر اپنی دھار چلائییا۔ شبد گرو گرو بلکار، بلدھاری ویس وٹائییا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی نیتر رو رو نیر وہائییا۔ پاربرہم تیرا انت نہ پاراوار، بے انت تیری وڈیائییا۔ نانک نرگن کر پیار، سرگن میلا سہج سُبھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوکرئی ونڈ ونڈائییا۔ جگ چوکرئی ونڈ بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نانک نرگن شبد جوان، اگئی راگ سنائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ ناتا توڑ زمیں اسمان، لوک پرلوک ڈیرہ ڈھاپیندا۔ ست وکھا اک نشان، ست ستوادی اپنا گھر سُبھائیندا۔ چار ورنان اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ پڑھائیندا۔ اتم پر ماتم کھیل مہان، مہان آتما آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوکرئی حکم ورتائیندا۔ جگ چوکرئی حکم سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن

آپ جنائیا۔ بھوٽ بھوپ بن نر نریشا، نر نرنکار کھیل کھلائیا۔ ویکھے وگسے دیس دیسا، دیسنتر اپنا بھيو چکائیا۔ بن نیتر لوچن نین پیکھا، اکھ پرتکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی پچھوں پُرکھ اکال اکو گوبند بنایا بیٹا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انتر آتم ساچی سیجا لیٹا، سیج سہنجنی دئے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بن کے کھیوٹ کھیٹا، ساچی نئیا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، آد جگاد آپ کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیل ویکھ سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ رسنا جہوا بئی دند بول کلام، کائنات سرب سمجھائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا اک امام، نیتر نین جگت نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ سنديسہ دے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جگ جگ حُکم ورتے بھگونت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سیس نوآوندے گئے سادھ سنت، بھگت بھگوان دھیان لگائیا۔ گر اوتار دسدے گئے منیاں منت، منتر اکو نام سمجھائیا۔ اچی کوک جناوندے گئے پرہو بے انت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچے نرنکار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ سیوا لا گرو اوتار، پیر پیغمبر میل ملائیا۔ ناتا جوڑ جگ چوکرئی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جوڑ جڑائیا۔ سنديسہ دیندے گئے وارو وار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن وکھائیا۔ کھانی بانی بول جیکار، دُھر دی دھار اک پرگٹائیا۔ آتم پرما تم کرو پیار، جیو جنت اک جنائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچ کرتار، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ مارگ دس دس گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر رہبر اکو اک نظری آئیندا۔ کلجگ انت چاروں گنٹ ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ کیسے ملے نہ میت مُرار، گھر سجن سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی نیتر رووے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ویس آپ جنائیندا۔ ساچا ویس دسے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران جگ چوکرئی جو دسیا جاپ، کلجگ جیو گئے بھلائیا۔ گھر گھر گرہ گرہ در در ترے گن مایا چڑھیا تاپ، ترے گن آگنی رہی جلائی۔ جوٹھا جھوٹھا ناتا جڑیا سجن ساک، ستگر سجن میل نہ کھئے ملائیا۔ آتم پرما تم ہوئی کیسے نہ پاک، پتت پُنیت

رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ کایا مندر کھولے کوئی نہ تاک، بجرکپائی توڑ نہ کھئے ٹڑائیا۔ امرت پیوے نہ کوئی بوند سوانت، اٹھسٹھ بھجن واپو داہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ویکھے بے پرواہیا۔ زرگن ویکھے ہر داتار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ انتر آتم نہ کیسے
 پیار، سُرقتی شبد نہ کھئے ملائیندا۔ رسنا گاوے سرب سنسار، بتی دند ڈھولا لائیندا۔ مندر وڑ کرے نہ کوئی دیدار، درس دید نہ کھئے
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھے وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھے چار کھانی، چاروں کُنٹ دھیان
 لگائیا۔ چوتھے جگ آئی ہانی، ساچا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ امرت ملے نہ کیسے پانی، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ بائے کھئے نہ پد زربانی، زربان
 پد آسن نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا ویکھے تھائوں تھائیا۔ لیکھا ویکھے تھان تھنتر، دہ دشا پھول
 پھلائیندا۔ کلجگ مایا لگی بسنتر، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ پھری دروہی گگن گگنتر، لوک پرلوک سرب گرلائیندا۔ گر کا بھلیا
 سب نے منتر، منتو حل نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوراسی
 ویکھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دی سب نوں بھلی ٹیک، گوہند لیکھا گئے بھلائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، کوڑی کرپا
 ہوئی ہلکائیا۔ زرگن سرگن کوئی نہ لئے چیت، چیتن سُرقتی نہ کھئے بنائیا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے نج نتر درشن کوئی نہ لئے پیکھ،
 دویئے لوچن جگت ویکھ ویکھ بگسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے بیٹھا کھیل
 رچائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچا شہنشاہ، ہر سترگر دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے اٹھا، شبد سنہڑا اک جنائیندا۔ لوکات ویکھو تگو
 راہ، دہ دشا پردہ لائیندا۔ کلمہ نبی رسؤل جو آئے پڑھا، کاغذ قلم نیتر نینان نیر وائیندا۔ منتر ست ست جو آئے درڑا، نام رنگ رنگ نہ کھئے
 رنگائیندا۔ جیو جنت ہوئے بے وفا، صفحہ سب دی آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر کھول اکھ، لوکات دھیان لگائیا۔ سب دے بھانڈے دسن سکھ، کایا ماٹی کوڑی پوچ پوچائیا۔ کیسے گرہ ملے نہ پُرکھ
 سمرتھ، سترگر نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت منارے رہے ڈھٹھ، ساڈھے تین ہتھ ماٹی خاک ملائیا۔ کوئی نہ وکے ساچے ہٹ، بن سترگر قیمت
 ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ دئی دویتی لگا پھٹ، ذات پات کرے لڑائیا۔ اوچ نیچ اک دوچے نوں رہے دس، آتم برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ ہر گھٹ

اندر ہرجو رہیا وس، نرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا کہن دے پرہہ حق، حقیقت تیری جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں سارے گئے تھک، چوڈاں طبق بن بن پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، جس ملے نام وڈیائیا۔ پیر پیغمبر رہے بول، اچی کوک کوک سنائیا۔ تڈھ پن تولے نہ کھئے تول، ترازو ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نام دا وجا کے آئے ڈھول، کلمہ کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے اپنا ور، سد بھانے لئے چلائییا۔ پیر پیغمبر مارن دہا، نعرہ اکو اک جنائیا۔ پروردگار سچ خُدا، رحمت تیری نظری آئییا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق تگن تیرا راہ، بے نظیر نظر اٹھائییا۔ گر اوتار سارے آئے لکھا، کلجگ اتم آوے بے پرواہیا۔ کل کلکی ویس وٹا، جوتی جوت نور رُسنائیا۔ شبدي ڈنک دئے وجا، سمبل اکو ڈیرہ لائیا۔ جگ چوڈری پورب لہنا دئے مکا، لیکھا ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے اکو راہ، رہبر بنے نور الہیا۔ مگہ کعبہ ڈیرہ ڈھاہ، مکتب اکو اک گھلائییا۔ ساچی سکھیا دئے سمجھا، سبق اپنے نام پڑھائییا۔ آخر میلانے ملا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر دسن حال، حالت اپنی رہے جنائیا۔ پروردگار من سوال، صاحب تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں پوری ہوئی گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ چاروں گنٹ دسے زوال، زیر زبر نہ کھئے سہائیا۔ تیرے ہتھ کال مہاکال، بے مثال تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے اگما ور، جس وچ توٹ رہے نہ رائیا۔ پروردگار ساچا میت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر پڑھو ایہہ حدیث، حضرت کلمہ اک سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی بدلی نیت، نیتوان ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار گر اوتار سارے گاؤن اکو گیت، دو جا راگ نہ کھئے لائیندا۔ ناتا تے مندر مسیت، ٹھا کر دوار اکو اک سمجھائیندا۔ پرہہ دا کھیل سدا انڈیٹھ، بن ستگر کریا نظر کیسے نہ آئیندا۔ صدی بیسویں رہی بیت، بیس بیسا منگ منگائیندا۔ لیکھا چکے اُچ نیچ، نیچ اُچ تیرا روپ نظری آئیندا۔ ملے مان ہست کیٹ، کیٹ ہست تیرے در سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا اک سمجھائیندا۔ دھر دا لیکھا ہر سمجھاؤندا اے۔ پت پریشور دیا کھاؤندا اے۔ پروردگار کھیل رچاؤندا اے۔ سچ توفیق اک درساؤندا اے۔ بن رفیق ویکھ وکھاؤندا اے۔ حق حقیق حقیقت وچوں پرگھاؤندا اے۔ دُور دُراڈا آ نزدیک، نیرن نیرا کھیل کھلاؤندا اے۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبر لیکھا مٹل چکاؤندا اے۔ پیر پیغمبر لیکھا مٹل چکاواں گا۔ پروردگار ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ مُرید مُرشد ویکھ وکھاواں گا۔ دید عید چند چمکاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا مارگ اک سمجھاواں گا۔ سچا مارگ اک لکائے گا۔ پرہ اپنا کھیل وکھائے گا۔ لکھ چوراسی رنگ رنگائے گا۔ بھگت سُہیلے میل ملائے گا۔ گر چیلے جوڑ جڑائے گا۔ مُرید مُرشد انگ رکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچی کرنی کار کھاویگا۔ صدی چوڈھویں پندھ مُکاوہیگا۔ بیس بیس لیکھ لایگا۔ جگت جگدیشا ویس وٹاویگا۔ راج راجاناں شاہ سُطاناں خالی کرے کھیس، سیس تاج نہ کھئے ٹکاویگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ دیوے اک حدیثا، وشن برہما شو آپ پڑھاویگا۔ پچھلا لیکھا سب دا بیتا، آگے مارگ اک رکھاویگا۔ جن بھگتاں کرے ریجھاں، مکھ مکھڑا آپ ڈھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھاویگا۔ ساچی کرنی آپ کرائے گا۔ پُرکھ ابناسی کھیل رجائے گا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ مٹائے گا۔ جوٹھ جھوٹھ شوہ دریا زڑھائے گا۔ سچ سُچ اک سمجھائے گا۔ جیو جنت آپ اٹھائے گا۔ سادھ سنت میل ملائے گا۔ سُرَت شبد نار کنت رُپ وکھائے گا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ بدلایے گا۔ ساچی دھار پرہو بدلایگا۔ بن کے عدلی عدل کھاویگا۔ کلجگ منزل پندھ مُکاوہیگا۔ ہر دل اکو نظری آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رہبر اک اکھوائے گا۔ ساچا رہبر اک اکھوائے گا۔ پُرکھ اکال ناؤں دھرائے گا۔ امام اماماں سر ناؤں رکھائے گا۔ سچ کلام اک پڑھائے گا۔ منتر اکو اک جنائے گا۔ چار ورن جوڑ جڑائے گا۔ برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھائے گا۔ چارے کھانی ویکھ وکھائے گا۔ چارے بانی بھو کھائے گا۔ چارے جگ پندھ مُکائے گا۔ چار ورنان گلے لکائے گا۔ ساچی سرنا اک سمجھائے گا۔ ترنی ترنا پھیرا پائے گا۔ برنا پھرنا نین کھائے گا۔ مرنا ڈرنا ڈیرہ ڈھائے گا۔ گھر ساچے وڑنا، اکو راہ وکھائے گا۔ بھگت بھگوان ڈھولا پڑھنا، ساچا راگ اک سنائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا لیکھے لائے گا۔ ساچا لیکھا لیکھے لایگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کھاویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنکار خوشی مناویگا۔ آد زرنجن نور زشناویگا۔ ابناسی کرتا راگ الاویگا۔ سری بھگوان سوہا پاویگا۔ پاربرہم پردہ آپ اٹھاویگا۔ برہم

ویتا ہو کے کھیل کھلاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران چار جگ دا یاد کرائے چیتا، اہل بھل کدے نہ جاویگا۔ پُرکھ اکال سب دا بنے نیتا، نر
 نرائن اکو اک اکھواویگا۔ کلجگ کوڑی میٹے کھیڈا، ستجگ ساچا راہ جناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات جس نے بھیجا، سو بھجن
 بندگی اکو اک سناویگا۔ لکھ چوراسی آتم انتر مانے سیجا، پلنگ رنگیلا اک سہاویگا۔ جوتی نور چمکے تیجا، تیج اکو اک وکھاویگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے اکو حکم ورتاویگا۔ اکو حکم ورتاویگا۔ دُھر فرمان سناویگا۔ وشن برہما شو
 سس جھکاویگا۔ کروڑ تینتیس اکھ شرماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ شکر مناویگا۔ آد جس نے رچیا اڈمب، سو اتم ویکھ وکھاویگا۔
 نرگن سرگن رچ سومبر، آتم پرما تم جوڑ جڑاویگا۔ دیوے وڈیائی ساڈھے تِن ہتھ کایا مندر، گرودوار اکو اک وکھاویگا۔ جس گھر وڈیائی نہ
 کوئی سورج چندر، چند سورج نین شرماویگا۔ جن بھگتاں توڑ چوراسی بندھن، بندگی اپنی اک لگاویگا۔ پریم پرتی ڈوری ہتھ کے تندن،
 شبدي گنڈھ اک رکھاویگا۔ مستک ٹکا لائے چندن، دُرمت کوڑی میل دھاویگا۔ نیج آتم دئے اندن، اند اند وچوں پرگٹاویگا۔ دین دِیال
 بن بخشندن، بخشش اپنی آپ ورتاویگا۔ جو جن دوارے آون منگن، تنہاں بھچھیا امولک جھولی آپ بھراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکرئی اپنے وچ سہاویگا۔ جگ چوکرئی اپنے وچ سہاؤندا اے۔ کوئن کوٹ کال بتاؤندا
 اے۔ دین دِیال پھیرا پاؤندا اے۔ سچکھنڈ سچّی دھرمسال اک سہاؤندا اے۔ دِپیک جوتی اکو بال، تیل باقی نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر بھیج کے لال، لالن آپ حکم سناؤندا اے۔ نت نوت اولڑی چال، بھیو ابھید نہ کھئے جناؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 کھیل کرے کمال، کمالا رمالا دس کسے نہ آؤندا اے۔ نانک گوبند گھالن گھال، کیتی گھال ویکھ وکھاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹے
 جنجال، جاگرت جوت اک جگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھاؤندا
 اے۔ اگلا لیکھا رکھے ہتھ، بھوکھت سمجھ کسے نہ آئیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے گئے دس، جو صاحب ستگر دتی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر اتم ٹیکن چرن متھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے وس، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ نام تیرے دی دے
 کے آئے مت، گُرمت اکو اک دِرڑائیا۔ آتم پرما تم مارگ دس، سرشٹ سبائی کری پڑھائیا۔ مائس مائکھ مائش من واسنا لینی کٹ، کوڑی

کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر وچ گھر کھلاؤنا ہٹ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جس گھر وسے پُرکھ سمرتھ، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دوس رین گائے
 جس، صفت صلاحی راگ الاٹیا۔ پریم پریتی اندر ہونا وس، دوجی ڈور تند نہ کئے بندھائیا۔ سچ سرنائی جانا ڈھٹھ، مان ابھان نظر کئے
 نہ آٹیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد جگ چوکرئی سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان گُرمکھ گُرسکھ سجن لے رکھ، جو بیٹھے اکو
 اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دھر دا ور، ور اکو اک ہر ہر نام جنائیا۔
 بھائی گرداس نرگن جوت، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کئے رکھائیندا۔ اکو شبد وجے
 چوٹ، نگارہ نام ست درڑائیندا۔ نرگن ہو کے ملیا نرگن جوت، نرگن دھار نرگن نظری آئیندا۔ گرداس گر داس داس گر کوئی نہ سکے
 سوچ، من مت بدھ بھیو کوئی نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرداس اکو روپ اکو گھر وکھائیندا۔ گرداس اکو
 ایک آیا، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا، ناتا تٹیا جگت لوکائیا۔ پُرکھ ابناسی سچا گایا، گا گا خوشی منائیا۔ آپ آپا بھیٹ
 چڑایا، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ سو صاحب ستگر ہوئے سپایا، دینن اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا ماٹی تن کھیپہ ملایا، خاکی خاک سمائیا۔
 جوتی جوت جوت ملایا، نرگن اپنا گھر وکھائیا۔ ستگر گھر وچوں گرداس پرگٹ ہو کے آیا، اتم ستگر دوارے ڈیرہ لائیا۔ گرداس کہے
 میں پایا کھیل گر دا، گھر وجی سچ ودھائیا۔ میرا لیکھ لیکھا دھر دا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ بن پرہ دی کِریا اوہدے نال کوئی نہ جڑدا،
 چھٹکی لو نہ کئے لگائیا۔ بے شک جیو جہان جگت پھردا، بھجے نٹھے واہو داہیا۔ بن ستگر پورے ہویا مردا، مُرید مُرشد بیٹھا مکھ
 بھوائیا۔ ایہو کھیل اتم پرماں راگ انادی سُر دا، سُر تی شبد وچ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس دتا اکو ور،
 سو گرداس گر گر روپ سمائیا۔ گرداس دے نہ کیسے اکھ، جگت نیتر دین دُہائیا۔ گرداس گر گر اندر گیا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔
 دوہاں مل کے خوشی آئی بن خوشیوں پین ہس، خواہش خواہش نال پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرداس وکھایا
 اوہ گھر، جس گھر وچوں مرن جنم مرن رہے نہ رائیا۔ گرداس کہے میری نرمل رُوح، بُت ناتا گئی تڑائیا۔ جدھر ویکھاں ٹونہی ٹوں،
 ایکنکار اکو نظری آٹیا۔ جس دا خلیہ ہو پھو، میرے اندر نور کرے رُشنائیا۔ میں اُس دے نال گیا چھو، مل کے اپنی ذات گوائیا۔ جاں

ویکھیا دوارے بیٹھا دھرو، راہ وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرداس کیتا اُجل مُند، مُکھ اپنا صفت
 صلاحیا۔ آگے کرے پُکھ سمرتھ، مان سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس نانک نرگن دتا حق، دُھر دا حُکم آپ سمجھائیا۔ سو کھیل کرے اکتھ،
 کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جس دا جُگ چوڑی چلے رتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گیڑ بھوائیا۔ سو دین دیاں لکھ چوڑاسی اندر رہیا
 وس، ہرجن ساچے رہیا سمجھائیا۔ پرہ دا کھیل کدی نہ ہووے بس، بستہ بٹھ چپ وٹ نہ وقت لنگھائیا۔ سدا سدا جن بھگتاں اپنا
 مارگ دیوے دس، سوجھی اپنے نام سمجھائیا۔ تیر نرالا انیلا مارے کس، اگی نیکی دھار وپائیا۔ نانا توڑت اتھ، اپ تیج وائے پرتھی
 آکاش من مت بُدھ لیکھ چُکائیا۔ نو دوارے دُرمت میل کٹ، دسویں گھر وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ سمرتھ پُکھ نہ ہووے بند، بندگی جُگ جُگ آپ جنائیندا۔ نت نوت دیونہارا اک اند،
 اند آتم وچوں پرگٹائیندا۔ جس دا ڈھولا سوہلا اگھی چھند، لکھن پڑھن وچ نہ آئیندا۔ جس دا پرکاش رو سس سوریا چند، کرن کرن
 کرن رُشنائیندا۔ جو وسے جیرج اند، اُتہج سیبج اپنا روپ وکھائیندا۔ سو صاحب سدا بخشن، بخشش رحمت جُگ جُگ جھولی آپ
 بھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا اپنے نال رلائیندا۔ گن گاؤ سدا گہر گمبھیر، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس
 پنج تت کایا دتا سریر، تن ماٹی دئے وڈیائیا۔ جو امرت آتم بخشے نیر، سپر اکو جام پیائیا۔ جس بٹھ تیری تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔
 چوٹی چڑھ کے بیٹھا اخیر، منزل حق نور خدائیا۔ پروردگار سانجھا پیر، لاشریک اک اکھوائیا۔ داتا دانی دستگیر، دست بدست لہنا
 رہیا مکائیا۔ پاربرہم پت پریشور پُکھ اکال جن بھگتاں دیوے دھیر، دھیرج اپنا نام رکھائیا۔ جس گرو گرتھ لوکات بندھائی بیڑ، سو بیڑا
 سب دا رہیا چلائییا۔ ٹھیک اندر ہووے ٹھیک، گھر ٹھوکر ٹھاکر نام لگائیا۔ اندروں اندھیرا چُکے تاریک، چند چاندنا اک رُشنائیا۔ ستگر
 مارگ سدا باریک، پن گر کرپا چڑھن کھئے نہ پائیا۔ جس دوارے سوہن اوچ نیچ، نیچ اوچ اکو ملے وڈیائیا۔ تس مندر گرمکھ ویکھے لنگھ
 دہلیز، دہ دشا ڈیرہ ڈھابیا۔ پُکھ اکال دین دیاں نظری آئے اکو ٹھیک، جس ویکھیا ٹھیک ٹھیک کہے لوکائیا۔ ٹھیک کہے تے ہوئے
 ٹھاکر، ٹھگ چور نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ تیرے کرم کرے اُجاگر، نرمل اپنا نیر

جام پیاٹیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے آدر، لکھ چؤراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ٹھیک ٹھیک طرح یکطرفہ ہو کے بھگتاں دئے سمجھائیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی گرو دے گرہ پنڈ چیماری ضلع گرداس پُر ★

آد جگاد نتِ نوت، سری بھگوان پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں کر کے ساچا پت، گھر کایا ویکھ وکھائیندا۔ پورب لہنا دے کے حصّ، حصّہ سب دا ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، چؤبہ سطران وچ چار جگ دا پچھلا لیکھا پور کرائیندا۔ ستگر لیکھ چار سطر، دیوے مان وڈیائیا۔ غریب نہانیاں پوری سدھر، صاحب ستگر لیکھے پائیا۔ آگے مارگ کرے پدھر، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ نانا توڑ کایا کندر، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے مندر دئے وسائیا۔ ساچے مندر بھئے وسیرا، گھر وجے نام ودھائیا۔ آون جاون چُکیا گیڑا، جنم مرن روگ گوائیا۔ بھاگاں بھریا وسیا کھیڑا، ہر بھگون ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہو کے بدھا بیڑا، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ بیڑا ہتھ دیوے تور، نیا اپنا نام چلاٹیا۔ شبد سرؤپی پھڑ کے ڈور، تند اپنے نال بندھائیا۔ پار اُتار کلجگ گھور، جگت اماوس دُور کرائیا۔ لہنا چُکے مور تور، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میل اپنے نال کرائیا۔ ملیا میل ہر گوبند، گھر وجے نام ودھائیا۔ جنم جنم دی مٹی چند، ترسنا دکھ گوائیا۔ امرت دھار دے ساگر سندھ، سانتک ست ست ورتائیا۔ لیکھا چُکے جیو پنڈ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے وچ ملاٹیا۔ ملیا میل ہویا ملاپ، ملنی جگدیش کرائیندا۔ جنم جنم دا مٹیا تاپ، ترے گن آگن نہ کھئے تپائیندا۔ لیکھے لگا پوجا پاٹھ، سمرن اپنی جھولی پائیندا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے سنگ نہیائیندا۔ سنگ نہیائے بنائے سنگی، صاحب ستگر ہتھ وڈیائیا۔ گرمکھ کنڈ نہ ہووے ننکی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہرجن آد جگاد پرم پُرکھ دے سچ بھینگی، بہنگم اپنی چال وکھائیا۔ جگ جنم دی منگ منگی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن ہو کے پور کرائیا۔

★ ۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریم کور دے گرہ پنڈ جٹاں ضلع گرداس پور ★

چار جگ در کھلو، گھر ساچے سیس نوٹیا۔ نیتز نیناں رہے رو، اچی کوک کوک ڈہائیا۔ جگ چوکرئی ٹٹا موہ، مُجبت رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ پرکاش دے نہ لو، جگت اندھیرا نظری آئیا۔ تیرا نام سناوے نہ کوئی سو، ہنگ برہم نہ کھئے پڑھائیا۔ شاستر سمرت اپنا آپ بیٹھے کھو، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ کھانی بانی دیوے نہ کوئی ڈھوآ ڈھو، سکلا سنگ نہ کھئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ دے دھروہ، دروہی تیرے نام خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چارے جگ ہونے اکھے پرہہ آکے دین ڈہائیا۔ اکو وار چرنی ڈھٹھے، بلہین رہے گر لائیا۔ جگ چوکرئی پھردے رہے نٹھے، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساڈے اندر وسے، ستجگ تربتا دواپر کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان لکھ لکھ دے، انجیل قرآناں نال رلائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ٹکائے متھے، اٹھسٹھ تیرتھ دھار وٹائیا۔ رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحی گاؤندے گئے جسے، جس تیرا نام صلاحیا۔ تیرے نال مل کے سری بھگوان گرمکھ ورا ہسے، بھگت بھگوان خوشی منائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مانس دیہی مل گئی گھٹے، کل قیمت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام رنگ رنگ کوئی نہ رتے، کوڑی کرپا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ چارے جگ چرنی لگ، پرہہ آکے سیس جھکائیا۔ صاحب سلطان سورے سرہنگ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ کلجگ انت تو کھنڈ لگی آگ، ست دیپ نہ کھئے بوجھائیا۔ سریشٹ سبائی رہی دگ، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ مکے کعبے دے کوئی نہ حج، حضرت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ خالی ہونے شودوالے مٹھ، مندر سوبھا کھئے نہ پائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی رووے تیرتھ اٹھسٹھ، ساچی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سکلا ساتھ گئے چھڈ، اتم سنگ نہ کھئے نہ پائیا۔ بن ہر نامے کلجگ جیواں خالی ہونے ہڈ، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے سرن ملے سرنائیا۔ چارے جگ مارن نعرہ، کوک اکو وار سنائیا۔ کلجگ انت ویکھ اندھ اندھیارا، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کوڑی کرپا لگا مات اکھاڑا، مایا ممتا ناچ نچائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی میت مُرارا، مٹر نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت کرن ہاباکارا، ہوکا لے لے رووے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو

دینا سچا ور، سب دا لیکھا دے مُکائیا۔ چارے جُگ کرن نِمسکار، نیوں نیوں مستک ٹِکا سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، اپرپر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سرِشٹ سبائی ہوئی بے حال، دین دِیال تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے سِر تے کوکے کال، کوڑ نگارہ رہیا وجائیا۔ جُگ چوُکڑی تیری کردے رہے بہال، سرگن زِرگن ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے بندے رہے دلال، لوکات وِس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سِکھیا دے سمجھائیا۔ چارے جُگ کہن زِرکار، پرہوُ تیرے آگے عرضوئیا۔ ساڈے وچ آئے تیئی اوتار، زِرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ساچا نعرہ بول جیکار، کلمہ کائنات گئے پڑھائیا۔ نانک گوبند اکو دھار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بھگت اٹھاراں کھیل اپار، کبیر جُلاہا رہیا سُنائیا۔ چاروں کُنٹ تیرا ڈنکا وجے اگم اپار، زِرگن سرگن سرگن زِرگن ناد سُنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے وکھائیا۔ چار جُگ تیرا وجیا ڈنکا، ہرجوُ تیرے نام وڈیائیا۔ راگ سُنایا راؤ زِناں، اُوچاں نیچاں بھيو مٹائیا۔ اک سہایا ساچا بنکا، بنک دوار اکو نظری آئیا۔ گرھ توڑیا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم آپ سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، بھيو ابھیدا اک کھلائیا۔ در درویش تیرے دوارے منگتا، جُگ یگتی نال جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے سچا ور، گھر ساچے ہونا سہائیا۔ چار جُگ کرن دلیل، گھر اپنے متا پکائیا۔ کلجگ ویلا انت آخیر، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا جانے بے نظیر، مہروان وڈی وڈیائیا۔ جس دے ہتھ ساڈی تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ چٹے اُتے کالی کھچے لکیر، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ صاحب سلطان وڈ وڈا پیر، پیرن پیراں آپ اکھوائیا۔ نت نوت بندا رہیا دستگیر، دست دست نال ملائییا۔ لیکھا جانے ہست کیڑ، کیٹ کیٹاں وچ ڈیرہ لائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چارے جُگ رہے بول، نعرہ اک سُنائیا۔ پُرکھ ابناسی آئے تیرے کول، پورب پندھ مُکائیا۔ ساچے کنڈے تولنا تول، ترازو اکو نام اُٹھائییا۔ در دروازہ دینا کھول، مندر اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ چار جُگ رسنا کہن، اکو اک اک جنائیا۔ پرہ تیرا درشن پیکھیا نین، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ناتا چھٹیا جُگ چوُکڑی ساک سجن سین، سنگی رہن کھئے نہ پائییا۔ در تیرے وست اکو آئے لین، لہنا دینا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی

سکھیا اک درڑائیا۔ چارے جگ آؤ نیڑے، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دین مذہب جو پائے جھیڑے، جھگڑا سرب چکائیندا۔ آتم پرما تم سے اکو کھیڑے، گرہ مندر اکو اک سہائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لیکھا آپ نیڑے، پورب پچھلا بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ چارے جگ آؤ آکے، ہر اگلا حال سنائیا۔ ستجگ ساچی دھارا لگے، ست پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑا پچھے بھجے، مکھ اپنا آپ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، راہ اکو اک وکھائیا۔ چارے جگ کرن صلاح، متا اکو وار پکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاؤندے گئے ناں، ناؤں نرنکارا اک سنائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال گیا آ، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوگری ساڈا لہنا دئے مُکا، حساب بے باق رہیا وکھائیا۔ پھڑ کے باہوں راہے دیوے پا، رہبر اکو نور خدائیا۔ ساچا کلمہ دئے پڑھا، حرف حرؤف اک سمجھائیا۔ بسمل روپ جائے سما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈا لہنا دئے چکائیا۔ چار جگ چکائے لہنا، کلجگ اتم دیا کمائیا۔ نیتر لوچن آپ وکھائے نیناں، پردہ اوہلا رہیا اٹھائیا۔ سب دی جھولی پائے دینا، دیونہار اکو اک آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں متنا پئے کہنا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سری بھگوان پُرکھ اکال پروردگار اکو رہنا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ساچا حکم دیوے جگ چار، چوگری اپنی دھار چلائی۔ ستجگ نیتر نین کھول آگھاڑ، اکھ پرتکھ رہیا وکھائیا۔ تریتے اپنی سُرتی رکھ نال، سوئی سوانی آپ جگائیا۔ دواپر اٹھ کے ویکھ حال، حالت سب دی رہیا بدلائیا۔ کلجگ چاروں گنٹ کر خیال، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ اتم دے نہ کھئے دلال، وچولا روپ نہ کھئے پرگنائیا۔ کایا ماٹی دے کھال، پنج تت رہیا کُرائیا۔ دپیک جوت جگے نہ کوئی بے مثال، نرگن نور نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ کلجگ کہے میں کلکاتی، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی بن کے ساقی، کوڑا جام دتا پیائیا۔ خاکی تن رالایا وچ خاک خاکی، خالص رہن کھئے نہ پائیا۔ سادھ سنت رہن دتا نہ کوئی عاقی، عقل سب دی دتی گوائیا۔ بند کواڑا کھول سکے کوئی نہ تاکی، بجرکپائی گنڈا کوئی نہ لاپیا۔ کسے گرہ مندر گھر وچ گھر نظر نہ آوے دیا باقی، کلاپاتی درس کھئے نہ پائیا۔ منزل ساچی چڑھے کوئی نہ گھاٹی، لکھ چوراسی بیٹھی ڈھیریاں ڈھاپیا۔ چاروں

گُٹ ویکھ میری اندھیری راتی، کلجگ خوشیاں نال سُنائیا۔ سِری بھگوان مین تیری مئی اِکو آکھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، موہے دینی مان وڈیائیا۔ کلجگ کہے سُن دواپر یار، ساچی سچ دیاں جنائیا۔ تُوں ویکھ میری آگتی کار، کرنی کرتے سیوا لائیا۔
 سرِشٹ سبائی کیتی نار وِبھچار، آتم سیج نہ کھئے سہائیا۔ گھر گھر دے دھواں دھار، سوچھ سرُپ نہ کھئے وٹائیا۔ نیتروں سورہ چنّ
 زارو زار، رُو سس نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دتا اک ور، دُھر دا حُکم اک سمجھائیا۔ کلجگ کہے
 تریتے میت، مِت پیارے دیاں جنائیا۔ نیتر کھول ویکھ میری اچرچ ریت، لوکات آپ رچائیا۔ کلجگ جیو کیتے پلِیت، پاک رہن کھئے نہ
 پائیا۔ جھگڑا چھڑیا اُوچ نیچ، ذات پات کرے لڑائیا۔ شاہ سُلطاناں منگاواں بھیکھ، راج راجاناں خاک ملائیا۔ ہر کا نام کیسے وسن نہ
 دیواں چیت، گھر گھر ٹھگوری اک کرائیا۔ کوڑی کِرپا سب دی رسن چڑھایا گیت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ ستگر بھلی مات
 پریت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دتا اک ور، میری سیوا اک لگائیا۔ کلجگ کہے سُن ستجگ سنگی، سچ
 کہانی دیاں جنائیا۔ سرِشٹ سبائی ویکھ کیتی ننگی، سچ اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن پاون بھنڈی، وربھنڈ
 دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ آتم سب دی ہوئی رنڈی، ہرجو کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ دین مذہب ذات پات اُوچھڑ پائی ڈنڈی، پاندھی پندھ سکے نہ
 کھئے مُکائیا۔ سرِشٹ سبائی انتر واسنا کیتی گندی، امرت جام سچ پیالہ مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ دوئے لوچن جگت سوانی ہوئی اندھی، گھر نُوں
 نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دتا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ ستجگ کہے سُن کلجگ سجن، مین
 سچ سچ درڑائیا۔ سنت سہیلے سِری بھگوان لبھن، گُرمکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کایا مندر اندر اُٹھ اُٹھ بھجن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ مین
 اوہناں آیا سدن، جنہاں سدا اک سمجھائیا۔ پریم پریتی انتر رہن مگن، مایا ممتا موہ تجائیا۔ آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا گاون بھجن، بندگی
 اِکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تنہاں گُرمکھاں کرائے ساچا مجن، سر سروور اک نہائیا۔ تریتا کہے سُن
 کلجگ پریمی، پریتی اِکو اک جنائیا۔ مین ویکھن آیا گُرمکھ نیہی، جو پُرکھ اکال نیم رہے رکھائیا۔ ایتھے اوتھے بنے ساک سجن سینتی، سگلا
 سنگ نبھائیا۔ تنہاں اُوچاں نیچاں مل کے بنی اِکو رہنی، دین مذہب ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

تنہا دیوے مان وڈیائیا۔ دواپر کہے سُن کلجگ یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ مین ویکھاں سچ وبار، جن بھکت ملے وڈیائیا۔ بھگون کرے
 کھیل اپار، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ ایکا دیوے دُھر فرمان، سچ
 سندیسہ نام جنائیا۔ در دوارے کر پروان، گھر ساچے لئے بہائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ مین اوس دا دیاں احوال، جو
 آد جگاد جگا جگنتر اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن ساچا کھیل وکھائیا۔ کلجگ
 کہے مین سُنیا سچ، ستجگ تریتا دواپر جو رہے درڑائیا۔ پُرکھ ابناسی دیون آیا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں ول رہیا
 تگ، نج نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، انتر اپنا بھیو چکائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ مین اُس
 دی چرنیں جاواں ڈھٹھ، کلجگ کوک کوک جنائیا۔ میری بدل دیوے پرہ مت، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر رہے اکھ، کلجگ سچ سچ درڑائیا۔ اسیں اوس صاحب دی شاخ، جو
 شناخت وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں سُن دے رہے اوس دی بات، جو باطن حال رہے جنائیا۔ شاستر سمرت وید
 پُران گاؤندے رہے اوس دی گاتھ، اکھ اکھ جوڑ جڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کردے رہے پاٹھ، رسنا جہوا بتی دند
 پلائییا۔ سو صاحب پُرکھ اکال دین دیاں دیونہارا دات، داتا دانی اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا
 ور، میری آسا پور کرائیا۔ کلجگ کہے میری آسا پورے، مین اک دھیان لگائیا۔ پرگٹ ہووے حاضر حضورے، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔
 ناتا توڑے مان غرورے، غرت رہن کھئے نہ پائیا۔ مستک لائے چرن دھوڑے، ٹکا اکو نام لگائیا۔ رنگ چاڑھ دُھر دے گوڑھے، دوجی
 وار اتر نہ جائیا۔ مورکھ مگدھ سمجھائے موڑھے، ساچی کرے نام پڑھائیا۔ ناد و جاوے اکو تورے، تریا بیٹھے مکھ شرمائیا۔ امرت دیوے
 ست سرورے، جام پیالہ مدھ پیائیا۔ کر پرکاش جوتی نورے، اگیان اندھیر دئے چکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میرا لیکھ چکائے ضرورے،
 ضرورت اپنی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دیوے سچا ور، ساچا لیکھا دئے مکائیا۔ کلجگ کہے میرا لیکھا
 مکے، مکے وست پرائیا۔ جن بھگتاں پرہ جو گودی چکے، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ مٹکھ مورکھ ٹنگے پٹھے، رائے دھرم بتھ پھڑائیا۔ ایتھ

اوتھے اوہناں کوئی نہ پُچھے، جو بیٹھے پرہو بھلائیآ۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سچ پریتی اندر رُجھے، رُچی اپنی اپنے نال ملائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھے گجھے، گوجھ بھيو آپ کھلائیآ۔ بھگت دپیک کدے نہ بُجھے، شمع رہے نہ جگت لوکائیآ۔ لیکھا جُکے ایکا دُوچے، دُوآ ایک ایک اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا پاندھی پندھ مکائیآ۔ کلجگ کہے میرا مکے پندھ، اتم لیکھا پور کرائیآ۔ میں اُس دا ڈھولا گاواں چھند، جو شہنشاہ میرا لیکھا لیکھے پائیآ۔ دُوئے جوڑ کر بندنا منگان منگ، عرض عرضوئی اکو اک سُنائیآ۔ پُرکھ اکال سَتجگ ساچا چاڑھ چند، دین دِیال کر رُشنائیآ۔ جن بھگتاں پریتی اپنے نال گنڈھ، ساچی ریتی اک اکھوائیآ۔ دویاں مل کے بنے سوہنگ چھند، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو روپ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ میٹے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیآ۔

★ ۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سادھاں پر سنتاں نال پچن بھوئے رمداس ضلع گرداس پُر ★

بن سَتگر کریا نہ بھوئے وچار، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چترائیآ۔ رسنا جہوا بئی دند پڑھ پڑھ تھگا سرب سنسار، آد جُگاد جُگ چوکرئی ڈھولا راگ الائیآ۔ کاغذ قلم شاہی اچی کوک کوک کرے پُکار، جیواں جنتاں جگت سمجھائیآ۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کوئی نہ پاوے سار، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ جنہاں ملے صاحب سوامی سرجنہار، سَت ستوادی دیا کھائیآ۔ تنہاں سمجھاوے آپ اپنی کریا دھار، بن اکھروں نراکھر کر پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وچار اپنے ہتھ رکھائیآ۔ سچ وچار نہ آوے جگ، چارے کھانی رہی کرائیآ۔ جگت دوارے لگی آگ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیآ۔ درس نہ پاوے کوئی اُپر شاہ رگ، گھر گھر وچ پردہ نہ مات اُٹھائیآ۔ کریا کرے جنہاں اُپر پُرکھ سمرتھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیآ۔ بودھ آگادھ انتر آتم اکو دیوے مت، شبد اناد دُھن شنوائیآ۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہرِسنت بھگت بھگوان مل کے پین ہس، گھر خوشیاں منگل گائیآ۔ جگت وچار سَتگر دوار دوارے ہو جائے بس، بن ہر کریا کم کیسے نہ آئیآ۔ سو وچار جگت سنت دینی دس، جس وچوں ملے بے پرواہیآ۔ تیر نرالا وجے کس، دئی دویتی بجرکپائی چیر چرائیآ۔

لیکھا چُکے تَت اٹھ، اِپ تِیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ ہویے
 ہلکائیا۔ جس وچوں اُچے برہم مت، برہم ودیا اک درسائیا۔ سو وچار جھولی دینی گھت، اپنے اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگا جُگنتر سچ وچار شبد دھار سنت ستگر ہتھ رکھائیا۔ سچ وچار دسو ایک، ایکنکار
 نظری آئیا۔ بُدھی ہویے جگت بیک، ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تَت نہ کھئے جلائییا۔ صاحب سوامی لئے
 پیکھ، گھر ٹھا کر بے پروا ہیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیج نیتر درشن پائیا۔ آتم سیجا مل کے لئیے کھیڈ، پریم پریتی اک لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وچار اِکو منگ منگائیا۔ سچ وچار دسو حال، حالت اپنی نال رلائییا۔ جس
 وچار وچوں لیکھا چُکے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ پریتی لگے ستگر نال، دو جی اور نہ کھئے سرنائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ بنے ساچا
 لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو پُچھ سچ وچار، جس اندر ملے نرمل دھار، روپ رنگ
 ریکھ تے وسے باہر، ظاہر اپنا نور کرائیا۔ وچار دسو کایا مندر، گھر گھر وچ ملے ودیائییا۔ من واسنا بجھے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ
 دھائیا۔ ہویے پرکاش اندھیرے کندر، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ سوبھاونت سُہائے مندر، منڈپ اِکو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، وچار وچوں وچار رہیا کھوج، کھوجت اپنا راہ چلائییا۔ سچ وچار دسو اوہ، جو سنت ستگر سچی بھائییا۔ ناتا
 تئے جگت موہ، ممتا کھئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جائے چھوہ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ پاربرہم برہم مل کے اِکو جائے ہو، ایکا دو جا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ کر پرکاش نرگن جوت کرے لو، اگیان اندھیر مٹائییا۔ دُهن ناد شبد راگ سُنیئے اِکو سو، سو پُرکھ نرنجن کرے پڑھائییا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا اک گھر، جس گھر وچار بیٹھی ڈیرہ لائییا۔ وچار وسے کس گھر، کایا مندر اندر ڈیرہ
 لائییا۔ گون کرنی رہی کر، گون کار کھائییا۔ گون اکھر رہی پڑھ، گون راگ سُنائیا۔ گون پوڑھے رہی چڑھ، گون منزل پندھ مکائییا۔
 جس وچار وچوں چُکے سرب ڈر، بھے بھو رہن کھئے نہ پائیا۔ سو وچار جھولی دینی بھر، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس وچار وچوں
 ملے ہر، ہر ہر کا روپ نظری آئیا۔ سو وچار آد جُگاد جُگا جُگنٹ کھڑی سدا سنتاں در، بن سنتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اوہ وچار لئے پھڑ، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ شبد دسو اوہ کپڑا، اچھی طرح جنائیا۔ جس نے دو جہان
 وسایا کھپڑا، برہمنڈ کھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن کرے نیڑا، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا حکم منائیا۔ مندر مسجد شودوالے
 مٹھ گرودوار لائے ڈیرہ، اٹھسٹھ تیرتھ گھٹ گھٹ رسیا سمائیا۔ دُور دُرادا نیرن نیرا، اُتر پُورب پچھم دکھن دہ دشا کھیل وکھائیا۔ بن سنت
 ستگر نت نوت سدا ہنیرا، دپیک جوت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ ہر کا شبد ہرجن کہے ٹوں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُچھنہارا اک در، جس گھر شبد شبدی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرپا اندر پُرکھ اکال، ستجگ تریتا دواپر
 کلجگ کھیل کھلائیا۔ جگ چوکرئی دین دیال، گر اوتار پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ بھگت بھگوان وکھائے سچ سچ دھرمسال، کایا مندر اک
 وڈیائیا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر وجائے اگئی تال، تال تلواڑا نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت آم نچھر جھرنا اک اُچھال، سر سروور دئے وکھائیا۔
 دپ اگئی جوتی بال، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال نال، نرگن سرگن سنگ نبھائیا۔ سنت سہیلے گرُ گر
 چیلے لئے بھال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جنہاں اُپر ہوئے آپ کرپال، کرپاندھ اپنا رنگ رنگائیا۔ سو ویکھن بن نیتر پُرکھ اکال، اکل کل
 دھاری اکو نظری آئیا۔ سنتاں آگے ہر ست سوال، ست ستوادى اک رکھائیا۔ جس اکال دا گوبند لال، شبدی ست ناؤں رکھائیا۔ سو
 دسو سچ دھرمسال، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا جلوہ نور بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ پروردگار سانجھا یار، دُھردرگاہی
 اک اکھوائیا۔ تس دی کرپا کھیل جگت سنسار، وڈ سنساری اپنی رچن رچائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ سو
 سنت بھگونت کس وسے مکان، محبوب اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا اندر لکھ چوراسی سہائے مندر،
 گرہ گرہ گھر گھر در در اپنا ڈیرہ لائیا۔ بے انت پرہہ دا گپھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس گرمکھ اندرے اندر مارگ دسا، سو
 گرسکھ مل مل خوشی منائیندا۔ جگت وکار جیو جنت پھسا، باہوں پھڑ باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ رسنا جہوا نو دوار ویکھن رسا، آتم رس
 نچھر دھار نہ کھئے وپائیندا۔ سُن سُننا کے کہن اچھا، اچھی طرح بھيو کھئے نہ پائیندا۔ گل وچ پھاسی دسے رسا، رائے دھرم سرب لٹکائیندا۔
 بن ستگر کرپا کوئی نہ پچا، پچن سب دا مُول چُکائیندا۔ جگت واسنا جیو جہان نچا، نو در کوڑی کرپا کھوج کھوجائیندا۔ جنہاں ملیا

پُرکھ سمرتھا، سو گرمکھ ہرجن مل سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل ویکھ وکھائیندا۔ باے بُڈھے
 دوارے آئے بُڈھا، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ اُس دا بھيو کون کھلائے گجھا، انہو اپنی دھار چلائیآ۔ جگت مایا جگياسو رُجھا، رُچی جگت
 نال پرنائیا۔ انتر آتم کوئی نہ سُچا، سُچ سنجم بیٹھی ڈیرہ ڈھابیا۔ من وکاری نٹوآ لُچا، بھجے واہو داہیا۔ کایا اندر جگت وکاراں بھریا
 گجھا، گٹھڑی پھول نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی واسنا ہویا بھکھا، ترسنا مٹے نہ جگت لوکائیا۔ جنہاں صاحب ستگر پُرکھ اکال اکو تٹھا، سد
 دیوے مان وڈیائیا۔ بُڈھے نالوں بُڈھا رُٹھا، رُٹھڑیاں پُرکھ اکال آپ منائیا۔ سچ نشانویں ستگر کدے نہ اُکا، تیر انیالا بان چلائیآ۔ اہناں دا
 پینڈا پچھے آگے مُکا، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بُڈھا اپنے لیکھے پائیا۔ بُڈھے
 دا جانے کون بُڈھیپا، پردھ بال جوان سمجھ کسے نہ آئیا۔ ویکھنہارا اکو نیتا، نر نرائن سچا شہنشاہیا۔ جو نرگن دھار گرمکھ چیتا، شبدي
 ناد دُھن شنوائیا۔ منگی منگ کھا کے ٹھيڈا، مستک خاک نال ملائیآ۔ پُرکھ اکال میرا رکھنا چیتا، چیتن ہو کے رہیا سُنائیا۔ تیری
 سکداری دا میرے ہتھ ٹھیکا، مستک ٹکا گر گر دھار لگائیا۔ تیرا روپ نیتر نہ پیکھا، تیرے نام نہ سنی شنوائیا۔ صاحب ٹھا کر رکھنا
 چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ میں راہ تگاں تیرا وچ کھیتاں، جنگل جوہ ڈیرہ لائیا۔ تُوں میری مانی آن کے سیجا، سیج سہنجی سوہیا
 پائیا۔ تیرا نظری آوے نورا تیجا، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا پاؤنا اپنے گھر، تیرے گھر
 میری وڈیائیا۔ تیرے گھر میں ہوواں وڈا، وڈے ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جگت جہان کہے بُڈھا نڈھا، ہوجھی مت بنائیا۔ لکھ چوراسی
 وچوں جس نے کڈھا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ اُس دوارے جاواں بھجھا، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ جس پنج تت کایا چولی رکھی لجا، مہر
 نظر نین اٹھائیا۔ سو صاحب سورا سربگا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ بیس بیسا دینا سدا، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ پنچم پنچ
 پر پنچ جس اپنے حکمے بدھا، دو جہان حکم ورتائیا۔ میں اُس دی چرنی ڈھٹھا، جو ڈگیاں لئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس پہلوں کیتا
 اکٹھا، چار جگ دے وچھڑے در ملائیآ۔ پھیر میرا بڑیا ویکھے آ کے اکھاں، بن اکھاں نین گھلائیآ۔ کی اُس تُوں حال دساں، جس میری
 بنت بنائیا۔ نہ روواں نہ ہساں، خوشیاں منگل اکو گائیا۔ نانک گوہند نال پر بھو تیرے چرن دوارے وساں، تیرا وچھوڑا آگے رہے نہ رائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا دُھر دا گھر، جس گھر سورج چند نظر کھئے نہ آئیا۔ بڈھا کہے بڈھے دا باپو، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ نانک گوہند دھار نہ کھئے پچھتاو، ویکھ سکے نہ کھئے لوکائیا۔ اتم سریشٹ جن اتم پرما تم بنائی ذاتو، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ سو صاحب ستگر اکو ایک ایکنکار بنے ساتھو، سگلا سنگ نبھائیا۔ اُس پُرکھ پرما تم مل کے میں ایہو آکھوں، آخر اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن ہو کے دو جہاناں پھرے ڈاکو، نام ڈاکا دن دہارے گھر گھر رہیا لائیا۔ کرپا اندر آپ بلاؤندا اے۔ جس اُپر مہر نظر ٹیکاؤندا اے۔ میر تیر سرب چکاؤندا اے۔ سوئی سرتی شبدی چھیڑ آپ اٹھاؤندا اے۔ پندھ مکا کے دُور دُراڈا نیرن نیر، گھر گھر وچ نظری آؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ جس اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ تِس ساچا سنگ نبھاؤندا اے۔ اندر وڑ کے کُنڈا لابندا اے۔ دسم دواری چڑھ کے سوبھا پاؤندا اے۔ شبد اگمی پڑھ کے راگ الاؤندا اے۔ جوتی دیپک بل کے اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ سچ سنڈیسہ اکو گھل کے، ہرجو اپنا حال جناؤندا اے۔ جن بھگتاں اندر رل کے، ساچا کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ سچ سنگھاسن اکو مل کے، ستگر پورا سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ جس اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ تِس بند دوار گھلاؤندا اے۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ نہ کھئے بھواؤندا اے۔ کر پرکاش ناڑی ناڑ، گھر نوری جوت رُشناؤندا اے۔ اتم پرما تم دے ادھار، انتر اپنا میل ملاؤندا اے۔ اٹھ پھر شبد دُھنکار، انحد نادی راگ سُناؤندا اے۔ ساچی سخی کر پیار، گوپی کاہن رُپ وٹاؤندا اے۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ادھرے پار، جس اپنا میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، سو مندر بہ بہ خوشی گیت سُہاگی گاؤندا اے۔ جس اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی نانا توڑ تڑاؤندا اے۔ جم کی پھاسی ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ منڈل راسی چرناں ہیٹھ دباؤندا اے۔ جوت پرکاشی اکو نور وکھاؤندا اے۔ پورب جنم دی پوری کر کے آسی، بھگت بھگوان میل ملاؤندا اے۔ ایتھے اوتھے دو جہان دی دُور کرے اداسی، اکو امرت سچا نام جام پلاؤندا اے۔ سو گرمکھ اترے پار گھاٹی، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکاؤندا اے۔ چرن کول اُپر دھول بندھائے اپنا ناتی، نانا بدھاتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال جنہاں دا بنیا سچا ساتھی، سچکھنڈ دوارے پھڑ وساؤدا اے۔ با بے بڈھے اُس دی مئی آکھی، جو

آخر کار انت سب توں اپنی جوت ملاؤندا اے۔ پچھوں جیو جنت جہان گاوے ساکھی، اکھڑ اکھشراں نال میل ملاؤندا اے۔ جو اتم سمیں رہ گئی باقی، سو باقی نویس لیکھا لیکھے لاؤندا اے۔ پُرکھ اکال دی اگتی جھاکی، جگت نیتر ویکھیاں نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ جے کوئی کہے بندہ خاکی، خاک وچ سرب ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔

★ ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی جیتو دے گرہ پنڈ سرجا چک ضلع گرداس پُر ★

کریا کرے سری بھگونت، جن بھگت دئے مان وڈیائیا۔ لیکھا جانے جگا جگت، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ بودھ آگادھا نام منیا منت، انتر آتم اک سمجھائیا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو کھلائی۔ لہنا دینا چکا بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کریا کرے سری بھگوان، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ بھاگ لگا کایا مندر سچ مکان، گرودوار اکو اک وکھائیندا۔ شبدی راگ سُنائے سچی دھنکان، آتمک راگی راگ الائیندا۔ دیا باقی کھلاپاتی اکو بال، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی نظری آئے نوجوان، نر ہر اپنا روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان بھگتن میتا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد چلائے اپنی ریتا، ستجگ تربتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ لہنا دینا چکائے مندر مسجد مٹھ شودوال مسیتا، گرہ اکو اک وکھائیا۔ دھر دربار سہائے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ میل ملانے اُچاں نیچاں، راؤ رنکاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دئے اٹھائیا۔ سری بھگوان کِریا پندھ ٹھاکر سوامی، نرگن سرگن دیا کھائیندا۔ بھگت وچھل سدا سد انترجامی، گھٹ گھٹ انتر پھول پھلائییندا۔ نش اکھڑ نرویر ہو سُنائے بانی، شاستر سمتر وید پُران نہ کھئے پڑھائیندا۔ سچ دوار وکھائے اکو دھر نشانی، نرمل جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھائے ساچا گھر، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بھگت سہیلا

ستگر سنگ، ست پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جگت دوارے آپے لنگھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ شبدي ناد وجائے مردنگ، انحد راگی ناد سُنائیا۔ سیج سُهنجنی آپ سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ نرگن نور چاڑھ چند، سورج چند پنڈھ مکائیا۔ درس دے سورا سرنگ، صاحب سلطان اپنا میل ملائیا۔ اند وچوں پرگٹائے اند، اند اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ بھگت سہائک ایکنکار، اکل کل دھاری دیا کھائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، جگ چوکرئی اپنا کھیل رچائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لے اُبھار، اندج جیرج اُنبھج سیتج ویکھ وکھائیندا۔ ساچی بانی بول جیکار، چارے بانی بیہو مٹائیندا۔ لکھن پڑھن توں وسے باہر، کاغذ قلم شاہی انت کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ رنگائے اگم، ہر اگمڑی کار کھائیا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی چم، تن بھانڈا پھول پھلائییا۔ لہنا دینا چکائے پون سواسی دم، سواس سواساں لیکھے پائیا۔ نرگن نرور نراکار جانے اپنا کم، نہکرمی اپنی کرنی آپ کھائیا۔ جن بھگت مٹائے ہرکھ سوگ چنتا غم، سانتک ست اکو اک ورتائیا۔ مانس جنم لوکات بیڑا بٹھ، سچکھنڈ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اکو راہ چلائییا۔ جن بھگت چلائے اکو راہ، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ شبد سرؤپی بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سچ سندیسہ دئے سنا، دُھر دا راگی راگ الائیندا۔ انتر آتم میلا سہج سُبھا، پر م پُرکھ آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جوتی جوت کر زُشنا، دیا باقی اکو اک چمکائیندا۔ محل اٹل سوہا پا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ چوکرئی جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی جن بھگتاں ویکھے آپ، پرہہ اپنے ہتھ رکھے۔ وڈیائیا۔ بن اکھراں دیوے جاپ، بن رسنا جہوا بتی دند کرے پڑھائیا۔ میٹ مٹائے ترے گن مایا تینو تاپ، پنج وکار نہ کھئے ہلکائیا۔ جنم جنم دا پورب میٹے پاپ، پت پت پت دئے کرائیا۔ آتم پر ماتم بنائے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ بند کیوڑی کھول تاک، مندر اکو اک وکھائیا۔ نظری آئے رسول پاک، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اکو گھر وسائیا۔ جن بھگت وسائے ایکو گھر، گرہ مندر آپ جنائیا۔ ابناسی کرتا کھول در، در دروازہ دئے کھلائییا۔ نرہو چکائے بھ ڈر، بھیانک نظر کھئے نہ آئیا۔ درس وکھائے آگے کھڑ، سوچھ سرؤپی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ ہرجن میل ملے ہر پرہ، وجے نام ودھائیا۔ جھوٹھا جھگڑا مکے سب، لیکھا مکے مات لوکائیا۔ پنچ وکارا دیوے دب، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نو دوار مکے حد، گھر دسویں خوشی منائیا۔ درشن کرے رج رج، نج نیتر نین گھلائی۔ نظری آئے اکو کعبہ سچ دوارے جس دا حج، حضرت نوری نور الہیا۔ ملے میل پڑکھ سمرتھ، مہا اکٹھ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہ پایا ٹھاکر، گھر وجی نام ودھائیا۔ جگت سنسار تریا ساگر، ڈونگھی بھور نہ کئے رڑھائیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تین ہتھ کایا گاگر، نرمل نیر سپر اکو نظری آئی۔ نرمل کرم ہویا اجاگر، ڈرمت میل رسن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دتا مکائیا۔ بھگت کہے پرہ پایا ایک، ایکنکار نظری آئی۔ جس ملیاں چکی دوجی ٹیک، اشٹ درشت اکو اک گھلائی۔ مہر نظر کر کیتی بڈھ بییک، بییکی اپنے نال ملائی۔ اندر وڑ کے کھولیا بہیت، باہروں کرے نہ کئے پڑھائیا۔ مؤلی رت بسنتی چیت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ آتم پر ماتم کیتا بہیت، سرتی شبد شبد ملائی۔ سچ سنگھاسن بہ کے لیا کھید، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جلوہ دتا نوری تیج، طالب طلبا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ہویے سہائیا۔ بھگت کہے میرا ٹھاکر اک، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ دو جہان چار کٹ دہ دشا رہیا دس، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کر کرپا کروٹ بدل بدلی اپنی پٹھ، سنمکھ اپنا درس دکھائیا۔ پریم پریتی اندر کیتا بہت، ہتکاری ہو کے لیا ملائی۔ من واسنا ٹھگوری پائے نہ کئے چت، بڈھی چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ بن تند ستار پائی کھچ، ڈوری نظر کیسے نہ آئی۔ میں درشن کراں نت، نج نیتر پیکھ پیکھ بگسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ملیا سچا ماہیا۔ بھگت کہے میرا ستگر سوامی، صاحب اکو اک نظری آئیندا۔ آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی کرم کھائیندا۔ جس دی رچنا چارے کھانی، چارے بانی بول آئیندا۔ جس دا حکم گر اوتار پیر پیغمبر منن دو جہانی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کار کھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان شاہ پاتشاہ سچا سلطان، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دی اگئی بانی، گر گر اپنا راگ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت کہے پرہ پایا سچ، گھر وجی سچ ودھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی کچ، کنچن روپ لیا وٹائیا۔ من منوا نہ

دوڑے نہ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ستگر کرپا ہویا وس، شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ نانا ہو کے گیا ڈھٹھ، ابھان کھئے رہن نہ پائیا۔
 نیواں ہو کے رہیا دس، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جنہاں سِری بھگوان ہویا وس، اوتھ میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں سیج وچھا کے سُنّا
 ستھر ستھ، خاکی خاک اُتے ڈیرہ لائیا۔ میرا لہنا چُکیا ت اٹھ، تتوت نہ کھئے سمجھائیا۔ صاحب سوامی دتی اِکو مت، برہم مت اندرے
 اندر درڑائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، ہڈیاں بالن نہ کھئے جلائییا۔ جدھر ویکھاں پرہ نظر آئے پرتکھ، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنے
 ملن دی دتی اِکو اکھ، نیج نیتر دتا کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اِکو بے پرواہیا۔ بھگت کہے میرا
 بھگوت، بھگوت اِکو نظری آئییا۔ میں نار سہاگن اوہ میرا کنت، سیج سہنجی رہیا سہائیا۔ بودھ اگادھا بن کے اگتی پنڈت، دھر دا راگ
 اِک جنائیا۔ دوئے جوڑ بن درویش در ٹھانڈے کران مِتت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بن تیری کرپا میری کوئی نہ دے پمت، حوصلہ نظر
 کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائییا۔ بھگت کہے کرپا کرے پرہو پرہ میرا، سر میرے ہتھ
 ٹکائییا۔ دُور دُراڈا آوے نیرن نیرا، بن پاندھی پندھ مکائییا۔ گرہ مندر جاؤ گھنیرا، گھر انڈٹھڑے وچے ودھائییا۔ گھر وچ گھر وسائے کھیرا،
 کھڑکی کندی آپ کھلائییا۔ بھوری گپھا چُکے اندھیرا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ اِکو رنگ وکھائے سنجھ سویرا، سورج چند نہ کھئے چمکائییا۔
 پریم پرتی اندر کہے تُوں میرا میں تیرا، دُوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا سہائیا۔ بھگت
 کہے میرا ٹھا کر اوہ، جس ہتھ سرب وڈیائییا۔ کوئن کوٹ برہمنڈ جس دی لو، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ جس دے چرن بن کبیر کوئی نہ
 سکے چھوہ، دھوڑی ٹکا مستک کھئے نہ لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اِکو بوجھ بوجھائییا۔ جن بھگت کہے
 میرا صاحب ست، ست دئے وڈیائییا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران مارگ دس، نرگن سرگن
 کرے پڑھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا راہ چلائییا۔ بھگت کہے پرہ دتا پریم، ریتی اپنی سچ جنائیا۔ آد جگاد
 جس دا نیم، نیم اپنے نال نبھائییا۔ جس دا میلا گوبند اُتے ہم، مہروان مہر نظر اِک اٹھائییا۔ سو جگ جگ جن بھگتاں دیوے لہن دین،
 پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

سچ ور، ہر بھگت لئے اُچائیا۔ ہر بھگت اُچاویے آپ پرہ، دین دیاں دیا کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لبھ، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیندا۔ امرت جام پیئے مد، رس اکو اک چکھائیندا۔ کوڑی کیریا پار حد، سچ دوارا اک سہائیندا۔ اندر وڑ سُنائے ند، بن تندى تند ستار و جائیندا۔ جیوان جنتاں نالوں کر کے اڈ، گرہ اپنے میل ملائیندا۔ کر پرکاش کایا ماٹی چم ہڈ، نورو نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نت نت جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ نت نت جن بھگتاں ویکھن آیا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ ترے گن میٹے کوڑی مایا، ممتا موہ چکائیا۔ بھانڈا بھرم دئے بھتایا، گرہ بنکار تڑائیا۔ سر رکھے اپنی ٹھنڈی چھایا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ساچا اکھر اک سمجھایا، پٹی اپنا نام پڑھائیا۔ بن اکھاں نیتراں نظری آیا، نج گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ ساچا مندر ست سہایا، صاحب خوشی منائیا۔ بھگت بھگون اکو روپ اکو جوت سہایا، دوجا سنگ نہ کھئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت ساچی بھگتی وچوں بھگون اپنے گھر وسایا۔

★ ۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ پنڈ چھوہن ضلع گرداس پُر ★

کلجگ اتم ویکھ گھڑی، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ پنج تت ناتا دسے کوئی نہ گڑھی، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سریشٹ سبائی جس دبائی گور مڑھی، لکھ چوڑاسی خاک ملائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن جس دی لڑی، نت نوت ڈوری تند بندھائیا۔ سو پُرکھ اکال دین دیاں کیرپاندھ کیریا اپنی کری، کرنی کیرت رہیا کھائیا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا گرمکھ دوارے لائے جھڑی، چھپر اپنا نام وکھائیا۔ ساچے سنت سیری بھگونت اکو دھارا اولڑی پڑھی، الفیے نہ کھئے سمجھائیا۔ آون جاون پت پاون لکھ چوڑاسی وچوں کرے بری، بری خانہ اکو پھول پھلائیا۔ آتم پرماتم آتم پروردگار آپے پھڑی، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ گھڑی ویکھ وقت، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ کرے کھیل پرہ ساچا جگت، جگ جیون داتا ویس وٹائیا۔ جگ چوکرئی جو رہیا فرق، فیصلہ اکو وار سُنائیا۔ پچھلا لیکھا کرے ترک، ثرت اگلا

حکم مٹائیا۔ آتم پر ماتم بھگت بھگوان گھڑے ساچی گھڑت، گھڑن بھٹنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی منگے کھئے نہ دھڑت، حصہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ٹھاکر سوامی نرگن جوت اک اکلآ آیا پرت، پاربرہم پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا وکھائیا۔ کلجگ گھڑی ویکھ ویلا، بھگت اٹھاراں رہے جس گائیا۔ ملیا میل گرو گرو چیلا، چیلا گر اکو نظری آئیا۔ پرم پُرکھ پرہہ سجن سہیلا، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو کے ویلا، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ ویلا ویکھ وچار، چارے جگ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ستجگ نیترو کرے پُکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ تریتا دھاہاں رہیا مار، نیترو نیناں نیر وہائیا۔ دوپرڈگا منہ دے بہار، بلہین رہیا کُرائیا۔ کلجگ کوڑی کریا رہیا للکار، چاروں کُنٹ رہیا جنائیا۔ ویکھو کھیل میرا سنسار، سرشٹ سبائی بہرم بھلائیآ۔ گر کا شبد نہ کھئے پیار، ستگر نظر کیسے نہ آئیا۔ ورنان برنان دھواں دھار، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ کھئے رُشنائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ کرے نہ کوئی پیار، پریتی حق نہ کھئے نبھائیا۔ مقامے حق نظر نہ آئے سانجھا یار، لاشریک جلوہ نور نہ کھئے خُدائیآ۔ رام رحیم سارے گئے وسار، ایشٹ دیو گرو سوامی گھر سچ نہ کھئے منائیا۔ مایا ممتا کوڑی کریا کرن پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویلا ویکھ اخیر، شاستر سمرت وید پُران دین دُہائیا۔ چار کُنٹ وہاون نیر، دہ دشا ہاباکار سُنائیا۔ سرشٹ سبائی لگی ہوئے پیڑ، دئی دویت پڑدہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جھگڑا پیا شاہ حقیر، اوچ نیچ کرن لڑائیا۔ کوئی نہ بدلے تیرے بناں تقدیر، تدبیر سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ ثابت نظر نہ آوے کوئی تصویر، تسبیح مالا بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ کلجگ سادھاں سنتاں لگی بھڑ، بھڑا راہ پار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کلجگ ویلا ویکھ ترے گن مایا، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ پرم پُرکھ تیری سپس نہ دسے چھایا، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا کھیل رچایا، جھوٹھے دھندے سرب لوکائیا۔ پتا پوت رہیا بھلایا، مات پت نہ کرے وڈیائیا۔ نار کنت نہ کھئے ہنڈھایا، گھر گھر وبھچار نظری آئیا۔ آتم پر ماتم چھند کیسے نہ گایا، ڈھولا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ نرگن نوری چند نہ کھئے چمکایا، گھر گھر دیوے بتی رہے ڈگمگائیا۔ پرم پُرکھ تیرا

درش کیسے نہ پایا، تیرتھ تٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت پھرن واہو داہیا۔ ساچا مندر کایا بنک نہ کیسے سُہایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ اتم ویکھ روون پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رہیا گُرائیا۔ سِری بھگوان ویکھ ساڈے خالی ہتھ، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ ورن برن کر کر تھکے پوجا پاٹھ، سِمرن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ تیرے ملن دی کیسے نہ کھلی اکھ، پردہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ تیری آتم پرما تم تیرے نالوں ہوئی وگھ، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ جگت واسنا تو دوارے دوس رین رہی نٹھ، گھڑی پل اپنا پندھ مُکائیا۔ نانا تٹیا دھیرج جت، ست سنتوکھ رہن کھئے نہ پائیا۔ بن تیری کِریا کھیرا ہندا دسے بھٹھ، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ ویلا ویکھ رووے سورج چند، چند چاندنی رہی گُرائیا۔ میرا دکھی ہویا بند بند، بندگی کردا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی آتم رنڈ، سُہاگی کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نھا نھا تھکے جمناسُستی گوداوری گنگ، اتر آتم نھاؤن کھئے نہ جائیا۔ پنج وکاراں کرے نہ کوئی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام نہ کھئے چمکائیا۔ بن تیرے گیان ہوئے اندھ، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ میں کوک سُناواں چھند، ہوکا دے دے رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تھہ بن کوئی نہ میٹے پندھ، سکلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ ویلا ویکھ روون ستار، منڈل منڈپ دین ڈھائیا۔ سرشٹ سبائی کرے وبھچار، ست سرُپ نہ کھئے وکھائیا۔ کوار کنیا کرے شنکار، نیتز نینان دھار بندھائیا۔ پتا پوت نانا تٹیا وچ سنسار، مات پُت سیج ہنڈھائیا۔ کاغذ قلم ہوئے خوار، شاہی اپنا حال سُنائیا۔ جو لیکھا لکھ کے گئے گُرو اتار، سو گر کا شبد سکے نہ کھئے کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھواں دھار، ست دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ کِریا کر آپ نرنکار، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ ڈبڈے پاتھر لے اُبھار، پاپن اپنا چرن چھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینی مان وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھ روون زمیں اسمان، دھرنی اپنا حال سُنائیا۔ ثابت رہیا نہ کیسے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کلمہ کوئی نہ پڑھے زبان، گیت گوبند نہ کھئے لائیا۔ سادھ سنت کرن حرام، دھیرج جت نہ کھئے جنائیا۔ گھر گھر وسیا کرودھ کام، کام کامنی روپ وٹائیا۔ تیرا پلُو پکڑے کوئی نہ دام، ڈوری شبد نہ کھئے بندھائیا۔ سِری بھگوان تیرا لوکات وگُریا نظام، نو بت سچ نہ کھئے وجائیا۔ پُرکھ اکال ویکھ آن، کیوں بیٹھا

مُکھ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ کلجُگ اتم ویکھ، جن بھگت دین دُہائیا۔ سرِشٹ سبائی جھوٹھا بھیکھ، پرہہ ودھیا تھاوُن تھائیا۔ مایا ممتا کھیڈاں رہے کھیڈ، موہ مُحبّت سیج نہ کھئے جنائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجُگ جو گرو اوتار دتے بھیج، حُکم سندیسہ گئے سُنائیا۔ اتم کہہ کے گئے پُرکھ اکال سب دی مانے سیج، ہر گھٹ اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دینی مان وڈیائیا۔ کلجُگ ویلا ویکھ رووے حقیقت، حق نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورنان لگی شریکت، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ صدی چوڈھویں لیکھا ہویا بیتت، بیتی کہانی نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل پرہو انڈیٹھت، جگ اکھاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلا وقت دے سمجھائیا۔ کلجُگ ویلا ویکھ، کہانی بانی دئے دُہائیا۔ لگی اگن مہینہ جیٹھ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سادھ سنت رکھے کوئی نہ چھایا ہیٹھ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، بھیکھی بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ سِری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی حُکم فرماؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن آپ جناؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو کھلاؤندا اے۔ ایکنکار پردہ لاہندا اے۔ آد نرنجن نور رُشناؤندا اے۔ سِری بھگوان راہ سمجھاؤندا اے۔ ابناسی کرتا ویکھن آؤندا اے۔ پارہرم پھیرا پاؤندا اے۔ برہم اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ وِشنوؤں آسا پور کراؤندا اے۔ برہمے بھرواسا اک رکھاؤندا اے۔ شنکر دھرواسا آپ جناؤندا اے۔ گر اوتاراں پاسا آپ بدلاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں دے کے ساتھ، ساچا سنگ نبھاؤندا اے۔ جن بھگتاں کھول خلاصہ، انہو اپنی کار کماؤندا اے۔ رَو سس کر پرکاشا، نوری جلوہ اک جناؤندا اے۔ لیکھا جان پرتھی آکاشا، گگن منڈل سوبھا پاؤندا اے۔ ترے گن مایا تیری ویکھے راسا، گوپی کاہن روپ وٹاؤندا اے۔ پنج تت تیرا لیکھا جانے پنج تت احاطہ، کایا بنک کھوج کھوجاؤندا اے۔ در گھر ساچے بندھائے اِکو ناتا، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا مول مُکاؤندا اے۔ سب دا لہنا مول مُکاؤندا اے۔ سِری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ پُرکھ اکال کھیل رچاؤندا اے۔ نرگن نرویر اِکو نور ڈگمگاؤندا اے۔ ظاہر ظہور پھیرا پاؤندا اے۔ ناد تور شبَد وجاؤندا اے۔ آسا منسا پور، اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، کلجُگ اندھ اندھیر گواؤندا اے۔ ساچی بخش چرن دھوڑ،

مستک اِکو ٹِکا نام لگاؤندا اے۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ مَورھ، گرمکھ اپنے گھر وساؤدا اے۔ داتا یودھا بن کے سَور، سر اپنا ہتھ ٹِکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ ویلا وقت سہاؤندا اے۔ کلجگ ویلا وقت سہاواں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ کل کلکی پھیرا پاواں گا۔ سمبل اپنا چرن ٹِکاواں گا۔ سچکھنڈ دوار اک وساواں گا۔ تہر گھر اپنا ناد وجاواں گا۔ جوتی جوت جوت رُشناواں گا۔ ورن گوت نہ کھئے رکھاواں گا۔ ساچی چوٹ نگارے لاواں گا۔ لگھ چوراسی آلیوں ڈگا بوٹ، پھڑ باہوں پھیر اٹھاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِریا دُرمت میل دھوت، سچ سچ اک ورتاواں گا۔ جو پرہہ درشن رہے لوچ، تہاں اِکو درس دکھاواں گا۔ جو اندر وڑھ کے رہے کھوج، تہاں پردہ تَرت چکاواں گا۔ جو سر تے بستے بٹھ کے پھردے چُکی بوجھ، تہاں چار کُنٹ بھواواں گا۔ جیہڑے وینہدے چوڈاں لوک، تہاں لوک پرلوک اپنے چرناں ہیٹھ وکھاواں گا۔ جو گاؤندے اک سلوک، تہاں ثابت سرُوپ نظری آواں گا۔ جو منگدے مکتی موکھ، تہاں مُفت نام ورتاواں گا۔ جو چرنی آ کے کہے مینِ نردوش، سو دوشی پار کراواں گا۔ جو کہے تیرے ملن دی مینوں نہیں ہوش، تِس اتر آتم جوڑ جُڑاواں گا۔ جو چرن دھیان لگا رہے خاموش، تِس خواہش اپنی خواہش وچ سماواں گا۔ جو مست پیالہ پی ہوئے مدہوش، تہاں مدھر دُھن راگ سناواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ کوڑی کِریا میٹ مٹاواں گا۔ کلجگ اتم میٹ مٹائے گا۔ پرہہ اپنی دیا کھائے گا۔ نرگن نرویر کھیل کرائے گا۔ گر چیلہ رنگ رنگائے گا۔ سچن سہیلا رنگ چڑھائے گا۔ ویلا وقت آپ سہائے گا۔ جگت دُھیلا رُپ وٹائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دی آسا منسا پور کرائے گا۔ سن سندیس سِری بھگوان، وشن برہما شو خوشی منائیا۔ بھگت اٹھاراں گائے گان، کبیر جُلابا راگ الاٹیا۔ تیئی اوتار کرن دھیان، چرن کول منگن سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بن رسنا جہوا بولن زبان، تونہی تون راگ سناٹیا۔ نانک گوہند کر پروان، پروانہ اِکو ہتھ رکھائیا۔ شاستر سمرت وید کتیب کہن اسیں تیرا ایمان، انجیل قرآن گیتا گیان نال ملاٹیا۔ شکر کرے زمیں اسمان، سورج چند بھجے واہو داہیا۔ منڈل منڈپ ہوئے حیران، پرہو کی کی کھیل ورتائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نوجوان، یودھا سورپیر اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے ویکھے آن، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اتم پرما تم دیوے اک گیان، برہم وِدیا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا

سب دا ربیا چُکائیا۔ لیکھا چُکے لوکھات، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش، بھو رہے نہ رائیا۔ نام دیوے دُھر سوغات، وست امولک جھولی پائیا۔ رین اندھیری میٹ رات، ست ست کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت جو گئے آکھ، آخر سب دے پور کرائیا۔ جگ چوڑی ویکھنہار حالات، حالت سب دی پھول پُھلائیا۔ جانہارا کائنات، کاتب کلمہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ لہنا دئے چُکائیا۔ کلجگ لہنا چُکے جگ، لوکھات رہن نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہنس روپ بنائے کگ، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ جنہاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ ترے گن مایا بوجھے آگ، پنچ وکار نہ کھئے لڑائیا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا گھر سہائیا۔ سیج سہنجی چڑھے بھج، گرمکھ ملے مان وڈیائیا۔ بن کعبیوں مکیوں کرائے حج، حُجرہ حق اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن حُجرہ تگے آگم، الکھ آگوچر آپ جنائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج نہ کوئی چن، چوڈس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، ڈھولا راگ نہ کھئے سنائیا۔ نہ کوئی جہوا نہ کوئی دند، تتوت نہ کھئے چترائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور اکو دیوے اپنا اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ کلجگ اندر جن بھگتاں میٹ آگلا پچھلا پندھ، گھر ساچے لئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پورن منسا، مانو اپنے لیکھے لئے لگائیا۔ کلجگ ویلا انت، انت ربیا سمجھائیا۔ نیتر کھول جگت جنت، جیو ایش درڑائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو منت، گر اوتار پیر پیغمبر گئے سمجھائیا۔ نانا جوڑ نار کنت، سرتی شبدی میل ملائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، گھر وجے نام ودھائیا۔ دو جے در نہ ہو منگت، دیونہار اک اکھوائیا۔ چار ورن جس دی سنگت، برن اٹھاراں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا ربیا جنائیا۔ کلجگ ویلا اٹھ جیو جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیندا۔ تیرے انتر جگے چراغ، بن ستگر آکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ دُرمٹ میل دھو داغ، پاپاں گٹھڑی پھول پُھلائیندا۔ ہر سرنائی ساچی لاگ، سری بھگوان اکو نظری آئیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیندا۔ شبد سنائے آگمی ناد، دُھن آتمک راگ الاٹیندا۔ آتم پرما تم بنے ساک، سجن اکو اک اکھوائیندا۔ بجرکپاٹی کھول تاک، تیرا پردہ آپ اٹھائیندا۔ نجھر جھرنا دیوے بوند سوانت، امرت

رس اک وکھائیندا۔ نظری آئے اک اکانت، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ تُوں گُرمکھ اُس دی ذات، مٹکھ ہو کیوں مُکھ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ چوکڑی آپ جنائیندا۔ اٹھ جیو کھول اکھ، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ جو تیرا ساڈھے تِن ہتھ چلائے رتھ، کایا اندر سیو کھائیا۔ صاحب نال مل کے ہس، گھر خوشیاں منگل گائیا۔ اوہ تیرا کرے جس، جس وید پُراں دتی وڈیائیا۔ مایا کارن ہوئیوں اڈ، پردہ دئی دویت ٹکائیا۔ کوڑی کِرپا جگت چھڈ، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جیو جنت رہیا جنائیا۔ کلجگ جیو کر دھیان، صاحب ستگر آپ جنائیا۔ سب دے اندر نام گیان، سِری بھگوان رہیا ٹکائیا۔ دیپک جوت جگے مہان، گرہ گرہ کرے رُشنائیا۔ رسنا چہوا دتی زبان، بتی دند میل ملائیا۔ نو دوارے کھول دکان، جگت واسنا نال بھرائیا۔ سُکھمن ٹیڈی بنک کھیل مہان، ایڑا پنکلا پہریدار اکھوائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، گھر گھر وچ رچن رچائیا۔ امرت بھریا تال مہان، سروور اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد ناد وجے دُھنکان، اٹھ پھر راگ سُنائیا۔ دیپک جوت جگے مہان، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر سیجا ویکھ سچ نشان، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ کیوں بھلیا بن نادان، نج گھر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ جس گھر وسے سِری بھگوان، سو تیرا مندر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جیو جنت رہیا جگائیا۔ کلجگ جیو جاگ جگت دُھیلا، جگت اندھیرا چھائیا۔ پرہ ملن دا اکو ویلا، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ گھر ٹھاگر سوامی چاڑھے تیلا، خوشیاں سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ جیو کہے مین اندھا، نیر اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ بن بندگیوں پھراں بندہ، بندنا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی کِرپا جگت دھندا، واسنا لوہہ موہ ہلکائیا۔ لکھ چوڑاسی پار نہ آیا کنڈھا، ساچے بیڑے نہ کھئے چڑھائیا۔ جُگ جُگ جگت دُھاگن رہیا رنڈا، سچ سہاگ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ مات گرہ وڑدا رہیا ڈونگی کندا، کندر پار نہ کھئے کرائیا۔ ملیا صاحب نہ ہر بخشندا، بخشش کری نہ بے پرواہیا۔ ماں پیو مینوں لاڈ نال کہندے رہے لاڈلے چندا، خوشیاں نال نام صلاحیا۔ بن ستگر پورے انت کوئی نہ لائے انگا، گودی گود نہ کھئے بہائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت در تیرے منگ منگان، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ اپنی کِرپا پار کر چاہے چنگا چاہے مندا، مندا چنگا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر دیویں مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین تاراں ٹھگ

چور، جو چل آن سرنائیا۔ سرشٹ سبائی ہتھ میرے ڈور، جگ چوکڑی رہیا بھوائیا۔ جن بھگتاں دی سدا لوڑ، بن بھگتاں بھگوان کم کیسے نہ آئیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لواں جوڑ، پھڑ باہوں میل ملائیا۔ پار کراواں ڈبڈے اندھ گھور، شبد اشارے نال ترائیا۔ پُرکھ اکال آد جگاد اکو نہ کوئی ہور، اک اکلآ آپ اکھوائیا۔ جس دے آگے چلے نہ کیسے کوئی زور، جوڑو زر کم کیسے نہ آئیا۔ جس دا منتر اکو پھور، گر اوتار پیر پیغمبر دئے سمجھائیا۔ انت کال کل جائے آپے بھڑ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ جیولے ترائیا۔ کلجگ جیو کہے پرہہ اوکھی گھاٹی، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوٹھے جھوٹھے میرے ساتھی، تیرا راہ نہ کھئے وکھائیا۔ کی میں مٹاں تیری آکھی، میری بڈھ رہے گوائیا۔ کرپا کر کے بن ساقی، صاحب اپنا جام مکھ لگائیا۔ اپنے ملن دی کھول تآکی، بند دروازہ دے کھلائیآ۔ من منوآ رہے کوئی نہ عاقی، منسا منسا وچ کھپائیا۔ تیرے نام دا بنان سچا پاٹھی، پوجا اکو دے درڑائیا۔ تینوں مل کے ہواں تیری ذاتی، اپنی ذات نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر ویکھاں نظری آئے پرہاتی، سندھیا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ ابناسی، مہروان تیری سرنائیا۔ نرگن نور جوت سچ پرکاشی، پرکاش اکو نظری آئیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں گھر آ کے دے باقی، پورب لہنا جھولی پائیا۔ تیرے بھگتاں مل کے رلیئے سچ جماعتی، جس گھر الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ چرن کول سچ پریتی ہتھ ناتی، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ لیکھا جُکے مات پت بھائی بھین ساک سجن سین پھوپھی ماسی، مسیر نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا ترے گن مایا جگت مٹے اداسی، سنسا روگ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نال مل کے آتم پر ماتم کرے ہاسی، ہس ہس تیری خوشی منائیا۔ تیرے مندل ویکھاں راسی، جس گھر گوپی کاہن ٹونہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، جس وچ تیرا روپ نظری آئیا۔ پر پُرکھ پرہہ ہو دیال، دین دیال دیا کھائیندا۔ گرمکھ اٹھ ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ مرید مُرشد پُچھ حال، پردہ دئی دوت چکائیندا۔ تیرا صاحب تیرے نال نرگن، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ ناتا توڑے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جنم جنم جو گھالن گھال، کیتی گھال لیکھے لائیندا۔ حاضر ہو کے مٹے سوال، ظاہر ہو کے پور کرائیندا۔ ستگر ہو کے بنے دلال، دو جہاناں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن آسا پور وکھائیندا۔ ہرجن آسا پوری منسا، ترکھا ترپت رہن نہ پائیا۔ ہر بھگت سہائے اپنا بنسا،

سرپنس اپنے رنگ رنگائیا۔ سوہنگ جاپ جپائے ہنسا، مانک موتی چوگ دکھائیا۔ گھر ناری نرائن ملے کنتا، گرمکھ گر گر انگ لگائیا۔ مائس جنم بنائے بنتا، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنتا، نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ گرھ ٹٹے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ بھگت بن بھگوان نہ ہوئے منگتا، دو جے در نہ منگن جائیا۔ میل ملے جن ساچی سنگتا، جس سنگت وچ ہرجو رہیا سمائیا۔ ملاً شیخ مسائق نہ کوئی جانے پاندھا پنڈتا، گرتھی پنتھی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس اپائی لکھ چوراسی جنتا، سو جیوت جی اپنے گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتا نال کرے سچ محبتا، محبوب اپنا میل ملائیا۔

★ ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سون ضلع گرداس پُر ★

کریا کرے ہر جگدیش، جن ہر دیوے مان وڈیائیا۔ ایکا کلمہ نام حدیث، حضرت کرے سچ پڑھائیا۔ درس دکھائے بیٹھ اتیت، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھابیا۔ مان رکھائے ہست کیٹ، اوچ نیچ لے ملائیا۔ ست ستوادی دتے اپنی ریت، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت، سوہنگ سچ سچ جنائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی مائس جنم لے جیت، جونی جوں نہ کھئے بھوائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھا اپنا راہ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ ہرجن تارے ہر نرنکار، پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ دیندا رہیا سہار، سوہلا ڈھولا راگ نام جنائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر کر اُجیار، شاستر سمرت وید پُران فرانا لیکھ لکھائیا۔ پنج تت کایا کھول کواڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے تھاون تھائیا۔ ہرجن ویکھے صاحب سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کریا کرے سری بھگوان، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے مار دھیان، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھلائیا۔ سنت سہیلے لبھے آن، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ گر گر بخشے چرن دھیان، سرن دیوے اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج اپنی کھیل رچائیا۔ اچرج کھیل پُرکھ سمرتھ،

ہر کرتا آپ رچائیندا۔ نرگن نؤر کر پرگٹ، لوکات ویس وٹائیندا۔ جگ چوگڑی چلاونہارا رتھ، نرور اپنی کل دھرائیندا۔ پندھ مکائے نٹھ، نٹھ، دو جہاناں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ سنت سہیلے گرو گڑ چیلے سری بھگوان کر کے وکھ، بھگتن اپنا گھر جنائیندا۔ نیج نیتر کھول آکھ، پردہ دئی دویت مٹائیندا۔ دیونہار حقیقت حق، لاشریک دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ رنگے انوکھا، کلجگ جیو نظر کسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی نال کر کے دھوکھا، گرمکھ سجن لئے اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوتا، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تین ہتھ کایا کوٹھا، چہر چہن نہ کھئے وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوگڑی جگ پچھوں مانس جنم اکو دتا موقع، مکمل اپنا گھر وکھائیا۔ اوچی کوک سُنائے شبدی ہوکا، نعرہ اکو نام لگائیا۔ ویکھے کھیل لوک پرلوکا، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے پُرکھ اکال اپنی اوٹا، دوسر سپس نہ کھئے نوٹیا۔ شبد نگارے لگے چوٹا، تن وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے در وکھائیا۔ ہرجن ویکھے اپنے گھر، گھر وجے اک ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، کرپاندھ ہوئے سہائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے پھڑ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ آتم سیجا ساچی چڑھ، گھر مندر ڈیرہ لائیا۔ کر پرکاش بہتر نر، اندھ اندھیر چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ گر گر رہیا اٹھائیا۔ گرمکھ اٹھائے شبدی دھار، جگ چوگڑی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پریم پریتی دے پیار، پریم اپنے انگ لگائیا۔ ساچی نیتی وچ سنسار، پت پُنتی دئے سمجھائیا۔ ہست کیٹی ویکھے ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گھر بہائیا۔ گرمکھ کہے پرہ تیرا در، گھر اکو نظری آئیا۔ سری بھگوان آکھ اُپر چڑھ، مین بیٹھا سیج وچھائیا۔ دوہاں وچولا نرگن نر، نرائن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ گرمکھ کہے مین تیرا میت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر کہے مین چہتر جھلاواں تیرے سپس، سر اپنا سوہا پائیا۔ دوہاں وچولا اک جگدیش، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنا راہ چلائییا۔ گرمکھ کہے موہے تیری آس، ستگر دینی مان وڈیائیا۔ ستگر کہے مین وسان تیرے پاس، دوس زین وچھڑ کدے نہ جائیا۔ نرگن کہے مین پُرکھ سمراتھ، دوہاں ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا رہیا جنائیا۔ گُرمکھ کہے پرہ سُن پُکار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین تیرا یار، گھر ستھر سیج ہنڈھائیا۔ دوہاں وچولا ایکنکار، اک اِکلا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گُرمکھ کہے پرہ ملیا میل، گھر سجن اِکو آئیا۔ ستگر کہے چڑھیا تیل، دو جہان وچ وڈھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا کھیل، خالق خلق وچ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ گُرمکھ کہے پرہ دتا راہ، نیتر نین نین درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین بن ملاح، ہرجن بیڑا رہیا چلائیا۔ دوہاں مل کے بنے اک صلاح، دوئی رہن کئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس در دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھ پریت ویکھ پرہ ٹھاکر، ہرجو اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ ڈونگھا جگت ساگر، پھڑ باہوں پار کھائیندا۔ ونج وپار کرائے اک سوداگر، سودا اپنے ہٹ نام وکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تین ہتھ سوہا پائیندا۔ ایتھے اونھے دو جہاناں کرے عادل، عدالت اِکو اک وکھائیندا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ گُرمکھ رنگ چڑھے اپار، ہر اپرمپر آپ چڑھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر جو پرم پُرکھ دی کردے رہے بھال، گر اوتار پیر پیغمبر راہ تکائیا۔ سو صاحب ستگر اک اِکلا وسنہارا ساچا محلا پرگٹ ہویا دین دیاں، دین اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ سچ دھرمسال اک وکھائیا۔ گُرمکھ وکھائے دھرمسال، گھر مندر اک جنائیندا۔ دیا باقی اگما بال، گھر نورو نور ڈگمگائیندا۔ مُریداں پُچھے مُرشد حال، در دروازے چل کے آئیندا۔ پورب جنم دی گھالی گھال، اپنے لیکھے لائیندا۔ شبد سروپی بن دلال، جوتی جاتا میل ملائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ اتم سیس نہ کو کے کال، کلجگ جنجال نہ کوئی رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے آپ پرہ، دیوے مان وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، زٹھڑے لئے منائیا۔ کر پرکاش جوت جھب، جھگڑا دئے چُکائیا۔ جگت دوارا پار حد، گھر مندر دئے وکھائیا۔ شبد اگمی وچے ند، انحد راگ الاٹیا۔ امرت جام پیائے مد، رس اِکو اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھ کہے پرہ سُن سوامی، میری اک عرضوٹیا۔ سرشٹ سبائی

دسے فانی، انت کھئے رہن نہ پائیا۔ بن تیری کرپا ملے نہ سچ نشانی، سچا مارگ نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمیرت وید پُران گیتا گیان انجیل
قرآن گائے تیری کہانی، صفتی صفت ڈھولا گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری بن کے گئے نار سوانی، کنت کنتوہل اکو اک ہندھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ گرمکھ کہے پرہہ سُن عرض، ارداس اکو اک جنائیا۔
گاگا تھکیا تال طرز، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے راگ سنائیا۔ جنم مرن دی مکی نہ مرض، گرہہ روگ نہ کھئے چکائیا۔ لکھ چوراسی ہندا
رہیا حرج، حرجانہ سکے نہ کھئے بھرائیا۔ بھگتاں تارنا تیرا فرض، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کر کھیل اک اسچرج، اچرج تیرے ہتھ وڈیائیا۔
تینوں ساڈے ملن دی سدا غرض، ساڈی غرض تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے لے بلائیا۔
بھگت کہے پرہہ سُن سنگیت، تیرا ناؤں زرنکار جنائیا۔ اٹھ ویکھ پیارے متر میت، ہوں بیٹھا راہ تکائیا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، اتم
پندہ نہ کھئے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، چارے جگ بھیو کھلائییا۔ کلجگ اتم بیس بیسائے نزدیک، زرگن اپنا پھیرا
پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا کلمہ پڑھدے گئے حدیث، سو حضرت اپنا نور کرے رُشنائیا۔ زرگن ہو کے سرگن کرے پریت، اتم پرما تم
جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ اپنا پردہ آ کے چک، پرہو صاحب سچے سلطانا۔ کلجگ
پینڈا رہیا مُک، نیتر کھول ویکھ والی دو جہانا۔ تیرا بوٹا رہیا سُک، بھگون بھگتاں دے بھگتی دانا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ
سرب پھرانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے کر پروانہ۔ بھگت کہے پرہہ کرپا دھار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ چاروں
گنٹ دسے اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جگت اٹھا سرب سنسار، ناتا تٹا مات لوکائیا۔ مات پت بھائی بہین رہے وسار، نار کنت
سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تڈھ بن کرے نہ کھئے پیار، پریتی سچ نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ باہوں پکڑ اٹھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہوں بالے نڈھے
تیرے لال، غریب نہانے رہے کر لائیا۔ نو نو چار تھکے بھال، تیرا روپ سکے نہ کھئے وکھائیا۔ بن تیری کرپا ہوئے کنگال، راج جوگ کم کسے
نہ آئیا۔ زرگن آ کے سرت سنہال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ تیرے آگے اک سوال، بن سوالی رہے جنائیا۔ اتم لیکھا چکے کال مہاکال، رائے
دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچی گودی لہنا سوال، چرن کول ملے سرنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بحال، آون جاون گیڑ مکائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ بھگت کہے پرہ من ارداس، ہوکا تیرا نام جنائیا۔ بندی خانہ توڑ کر بند خلاص، خالص اپنے نال ملائیا۔ کوڑی کِریا چھٹے بھوگ بلاس، سیجا اِکو اک بندھائیا۔ کلجگ انت نہ کریں نراس، نراستا تیری جھولی پائیا۔ آد جگاد تیری شاخ، جگ چوکڑی تیرا نام وڈیائیا۔ تیرے وچوں پرگٹی تیری ذات، دوْجا نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈی پُوری کرنی خواہش، خواہش اپنے نال ملائیا۔ کوٹن کوٹ تیری کرن تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ملاؤنا چائیں چائیا۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ جن بھگتاں آکھ سناؤندا اے۔ زرویر ہو دیا کہاؤندا اے۔ نراکار ویس وٹاؤندا اے۔ جگت آکار نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ سچ دھار اک چلاؤندا اے۔ شبد ستار تند و جاؤندا اے۔ کر گفتار آپ اٹھاؤندا اے۔ اُچ منار ڈیرہ لاؤندا اے۔ محفل اِکو اک وکھاؤندا اے۔ غفلت پچھلی میٹ مٹاؤندا اے۔ اُلفت اپنی آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں گھر وساؤندا اے۔ جن بھگتاں گھر وساواں گا۔ دیپک جوت اِک رُشناواں گا۔ آتم سیجا سیج وچھاواں گا۔ انحد نادى ناد الاواں گا۔ امرت دھار اِک چواواں گا۔ اندھ اندھیار میٹ مٹاواں گا۔ سوئی سرتی آپ اٹھاواں گا۔ اکال مورتی نظری آواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے گھر بُلواواں گا۔ ہرجن اپنے گھر بُلواواں گا۔ بجرکپائی گنڈا لاہواں گا۔ ساچی ہاٹی اِک وکھاواں گا۔ بن کے ساتھی سنگ نبھاواں گا۔ پُورب جنم دی پُوری کر کے آکھی، آخر اپنا میل ملاواں گا۔ اُتم کر کے ذاتی، ذات اپنی وچ سماواں گا۔ گرہ مندر دیواں جھاکی، جلوہ اِکو نُور رُشناواں گا۔ لیکھے لا کے تن خاکی، خالص اپنا آپ وکھاواں گا۔ جُگ جُگ دی دیواں باقی، پُورب لہنا سرب چکاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بن بندگیوں بندہ اپنے لیکھے لاواں گا۔ ساچے لیکھے آپ لگائے گا۔ پُرکھ اکال دیا کہائے گا۔ دین دیاں ویکھ وکھائے گا۔ سنت سہیلے نال رلائے گا۔ گرُمکھ گر گر گود بہائے گا۔ ہردا سودھ جوت جگائے گا۔ لوک پرلوک ڈیرہ ڈھابیکا۔ سچ سلوک اِک سنائے گا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر آپ مٹائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے گھر وساؤندا اے۔ ہرجن ساچے گھر وساواں گا۔ سچکھنڈ دوارا اِک وکھاواں گا۔ تھر گھر شبدي ناد و جاواں گا۔ سُن اگم ڈیرہ ڈھابواں گا۔ دسم دواوی بیڑا ہتھ، ساچے کندھ آپ اٹھاواں گا۔ ایکا راگ سناکن، دُھر دا ناد اِک

وجاواں گا۔ لہنا چُکے چہر چہن، بنک دوارا اک وکھاواں گا۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، من کا منکا آپ بھآواں گا۔ کر کریا گُرمکھ بنا اپنے جن، جن جننی لیکھے لاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کہاواں گا۔ سچ کرنی کار کہائے گا۔ پُرکھ اکال ویکھ وکھائے گا۔ ہرجن ساچے لال اُٹھائے گا۔ بن دلال ونج کرائے گا۔ سچکھنڈ سچّی دھرمسال آپ بہائے گا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ مکھ پرگٹائے گا۔ سُن کے آپ مُریداں حال، مُرشد اپنے سنگ لے جائے گا۔ چوٹھے جُگ اولڑی چال، نرگن اپنی آپ چلائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون حیران، نیوں نیوں سیس سرب نوائے گا۔ کریا کی سری بھگوان، کاغذقلم شاہی نین شرمائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھکت بہاوی بہانیوں باہر کڈھائے گا۔

★ ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیو جلائی ضلع گرداس پُری ★

جُگ جنم پرہہ کٹ وچھوڑا، سد وچھڑے میل ملائیندا۔ سُرَت شبد آد جُگادی جوڑا، جُگ چوکڑی رنگ رنگائیندا۔ نرگن سرگن جانے اپنی لوڑا، لوڑوند ہر اکھوائیندا۔ ویکھنہارا سدا اندھ گھورا، جگت اندھیرا پھول پھلائیندا۔ مٹاونہارا ٹھگ چورا، زور اپنا اک درڑائیندا۔ کلجگ اتم آپے بہڑا، پُرکھ اکال پھیرا پائیندا۔ رنگ دے نہ کالا گورا، رُپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی بانکا چھوہرا، شہنشاہ اپنی کار کہائیندا۔ اکو سسے اُپر لا کے ہوڑا، سوہنی اپنی بنت سمجھائیندا۔ ہنگ برہم کر مورا، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ دوہاں مل کے بنے دوہرا، دوہرا تال آپ وچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کہائیندا۔ ساچی کرنی کرے پرہہ سد، نت نوت وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی پار کرائے حد، حدود اپنی نہ کیسے سمجھائیا۔ شبد نگارہ ہو کے جائے وچ، دو جہان کرے شنوائیا۔ لوکات بُجھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جُگ وچھڑے جگ کرے ملاپ، ملنی اپنا نام کرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تھاپن تھاپ، لوکات ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے دے جاپ، جیو جنت دئے سمجھائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے آکھ، گھر پردہ دئے چُکائیا۔ اتم پرماتم بنا کے ذات، نور نور وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا بھیو چُکائیا۔ بھگت وچھوڑا دیوے کٹ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچ پریتی بٹھ کے نت، گھر
 سبج میل ملائیا۔ جھولی پا حقیقت حق، وست امولک نام ورتائیا۔ جنم جنم جو آون جاون وچ گئے تھک، بن بن پاندھی پندھ مُکائیا۔
 تنہاں کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر دئے وڈیائیا۔ کوڑی کرپا کر کے بھٹھ، امرت ساچا جام پیائیا۔ جگت وکاریوں کر کے وکھ،
 وکھرا اپنا گھر درسائیا۔ زرگن نور کر پرکاس، گھر دیپک جوت جگائیا۔ لہنا ویکھ مستک متھ، پورب دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ کٹ وچھوڑا توڑے بندھ، بندی خانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ،
 گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیا۔ اندر باہر زرگن ہو کے دیوے سنگ، سرگن ساچا میل ملائیا۔ پریم پریتی اندر دسے اپنا چھند،
 سوہنگ سوہلا اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم ملے اند، اند اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے بھیو
 کھلائییا۔ جگت وچھوڑا گیا مُک، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگوان گودی لئے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ زرگن دھاروں زرگن اُٹھ،
 زرگن ویکھے چائیں جائیا۔ سرگن بیٹھا رہے چُپ، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ اندھ اندھیرے آپے لک، پردہ اوہلا آپے پائیا۔ ڈونگی بھوری
 لئے پُچھ، سُکھ سنیہڑا سچا ماہیا۔ گرمکھ کہے میں تیرا پُت، پُرکھ اکال پتا مائیا۔ سری بھگوان کہے سُہاواں تیری رُت، رُت رُتھی اک
 مہکائیا۔ دوہاں مل کے اگلا پچھلا وچھوڑا جائے چُھٹ، چُھٹکی لو پھیر لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت میلے
 اپنے در، پچھلا درد دُکھ رہے نہ رائیا۔ پورب درد رہے نہ دُکھ، جنم اجنم نظر کھئے نہ آئیندا۔ گھر پرما تم دیوے سُکھ، آتم خوشیاں گیت
 الائیندا۔ دھن وڈیائی اُجل مُکھ، مُکھ مُکھڑا صفت صلاحیندا۔ گیڑ چوراسی پینڈا جائے مُک، مکتی مُفت چرناں ہیٹھ دبا ئیندا۔ انت کال
 کل گودی چُک، پھڑ خوشیاں گلے لگائیندا۔ ٹھا کر ہو کے سوامی ٹٹھ، اٹ بھنڈار نام ورتائیندا۔ سچ دوارے سچکھنڈ ساچی سُکھنا آپے
 سُکھ، سُکھ سُکھاں وچوں گرمکھاں جھولی پائیندا۔ گرمکھ کہے میرا ناتا جڑیا پیو پُت، بناں پُرکھ اکال پتا نظر کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ انت
 ملی املی لُٹ، بن گرمکھاں لُن کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا پائی پُھٹ، پُھٹے دُدھ جاگ نہ کھئے لگائیندا۔ دھن بھاگ جنہاں
 گرمکھاں مؤلی رُت، پت پریشور پت ڈالی پُھل ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگت

وچھوڑا بن بھگتی پار کرائیندا۔ بھگتی کہے ایہہ کی ہویا، پرہہ کلجگ کھیل رچائیا۔ کتھوں اٹھیا دُھر دا سویا، اپنی اکھ کھلائییا۔ نہ جھے نہ کدے مویا، جنم مرن نہ کھئے رکھائییا۔ کر پرکاش دُھر دی لوآ، نرگن نؤر کرے رُشنائییا۔ جن بھگتاں پچھے پاگل ہویا، پگلی کرے لوکائییا۔ دُھر دا لے کے آیا ڈھوآ، ساچا نام رہیا ورتائییا۔ جس دا بیج کیسے نہ بوآ، سو بن کِرسانا اپنی کار کھائییا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے جس امرت چویا، اٹھ سٹھ بیٹھے مارن دھاپینا۔ مان تان جس میرا کھویا، خالی ہتھ کرائیا۔ جن بھگت دوارے سدا سدا سد نواں نروئییا، نرور اپنی کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلا آپے ہویا، ہور نال نہ کھئے رلائییا۔ ہور نال رلے کون، سگلا سنگ گون رکھائییا۔ سیوا اندر گر اوتار پیر پیغمبر پونی پون، دھرت دھول آکاش بیٹھے سیس نوائیا۔ جس پر پُرکھ دی گودی بہہ کے سارے سون، تِس نال بن کِریا جاگرت روپ نہ کھئے وٹائییا۔ سارے قدماں اُتے رکھ کے دھون، چرناں تھلے ہتھ رکھائییا۔ بن رسنا جہوا گہر گمبھیر گن سارے گاؤن، اکو ساچا نام دھیائییا۔ جس لوکات گھلے راون روُن، رام اپنی دھار بندھائییا۔ اُس دا کھیل ویکھ سارے پچھتاؤن، پسچاتا پ نظری آئییا۔ جن بھگتاں بیڑا پار آیا لاؤن، اُتر پورب پچھم دکھن چارے کنتاں ویکھ وکھائییا۔ لکھ چوراسی وچوں باہر آیا کڈھاؤن، بھڑ باہوں لئے اُٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اپنے نال آیا ملاؤن، پچھلا وچھوڑا رہیا مکائییا۔

★ ۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ دوست پُرا ضلع گرداس پُرا ★

چھوٹے بالے کری پکار، پُنه پُنه سُنائییا۔ کِریا کر سرجنہار، میرے صاحب سچ گوسائنییا۔ کلجگ ویکھ کوڑا اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائییا۔ سرشٹ سبائی ہوئی وِہچار، کوڑی کِریا رنگ رنگائییا۔ اتم پرما تم بھلیا تیرا پیار، سچ پریت نہ کھئے رکھائییا۔ من واسنا دہ دشا پھرے وارو وار، چار گنٹ گنٹ ہلکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائییا۔ بالا کہے میرے بھگوان، واہوا تیری وڈ وڈیائییا۔ ساڈی حالت ویکھ آن، نرگن اپنا پھیرا پائییا۔ سنگی دسے نہ کوئی جہان، متر نظر کھئے نہ آئییا۔ چاروں گنٹ دسے ویران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، ملے تیری سرنائییا۔ بالا کہے میرے بھگونت، پرہہ تیرے ہتھ

وڈیائیا۔ بھرے بھلے جیو جنت، سادھ سنت نہ کھئے چٹرائیا۔ نظر نہ آوے دُھر دا کنت، کوڑی رہے سیج ہنڈھائیا۔ منوا کوئی نہ جانے منت، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ گڑھ بنیا ہومے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ ستگر ملی نہ کیسے سنگت، ساچی سیکھیا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ بالا کہے پرہہ کھول اکھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ حقیقت جھولی پا حق، لیکھا پورب دے مکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نیتز لوچن رہے تگ، گھر گھر دھیان لگائیا۔ سب نوں ساڈے اُتے پیا شک، شکوہ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ مورکھ مُگدھ انجانا اپنے ملن دی دے اکھ، دئی دویتی پردہ مات چکائیا۔ پھکا بولنوں جاون ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ بالا کہے موہے وچا دھگا، نکئی نکئی گفتار سُنائیا۔ جگت جہان دسے کپتتا، کوڑی کریا کرے لڑائیا۔ کیسے نہ ملے پُرکھ سمرتھ، ستگر پورا نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت واسنا پھرے نٹھا، من منوا اٹھ اٹھ دہ دس دھائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر رٹا، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، میرے صاحب سچ گوسائیں۔ بالا کہے پرہہ کر منظور، در تیرے ارداس جنائیا۔ اوہناں بخش جگت قصور، جو بیٹھے تینوں بھلائییا۔ تن تپدا وانگ تندور، اگنی تت رہی جلائییا۔ امرت میگھ برس اپنی بھور، نمھی نمھی دھار وہائییا۔ نانا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ دے درڑائیا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، موڑھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ بالا کہے بھلا جگ، جگت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ گھر گھر ویکھی لگی اگ، لوکھات سکے نہ کھئے بھجھائیا۔ دھیرج جت تٹا تگ، ست سروپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہتھ، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دی پوری کر آس، ترسنا اپنے نال ملائییا۔ بالا کہے پرہہ میرے میت، مہروان تیری سرنائیا۔ کلجگ بدل کوڑی ریت، ریتی اپنی دے جنائیا۔ پتت کر جگت پُنت، پاپیاں پردہ دے اٹھائیا۔ ساچا کھیل دس انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ مٹھا کر کوڑا ریٹھ، امرت اپنا رس بھرائیا۔ صدی پیسویں رہی بیت، پیس پیسا خوشی وکھائیا۔ رل مل سارے گائے تیرا گیت، گھر گھر ٹونہی نظری آئیا۔ تیرا لیکھا اوچ نیچ، راؤ رنکاں رہیا سہائیا۔ در ٹھانڈے دینی بھیکھ، بھچھیا اکو منگ منگائیا۔ کایا

ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ تیرے چرن لگے پریت، جو تینوں رہے بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچے ہتھ رکھائیآ۔ بالے نڈھے سُن بالی بڈھ، سِری بھگوان دیا کہائیآ۔ سب دے کارج کرے سُدھ، ہر کرتا بے پرواہیآ۔ شبد گھوڑے ساچے اسو چڑھے کڈ، دو جہاناں ویکھ وکھائیآ۔ مورکھ مُگدھان نرمل کرے بڈھ، ساچی سیکھیا اک سمجھائیآ۔ سچ پریتی سارے جاون لُجھ، جو بیٹھے ہر بھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اپنی آپ کہائیآ۔ چھوٹے بالے کوئی نہ مارے دھگا، دُھر دی دھار آپ بندھائیندا۔ جگت جہان رہ جائے حکا بگا، ہرجو کی کی کھیل رچائیندا۔ جس بھيو کھلایا مدینہ مکہ، سو کایا کعبہ اک پرگٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام رتا، سو رتی رت اپنا نام رنگائیندا۔ دُھر سندیسہ دیوے سچا، شبد کہانی اک پڑھائیندا۔ گرمکھ لکھ چوڑاسی وچوں اکو پچھ، سِری بھگوان اپنی گود اٹھائیندا۔ نو دوار کدے نہ نچا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ حُکھے اندر کہے سدا اچھا، نیوں نیوں سجدہ سیس نوائیندا۔ سِری بھگوان اُس دا پردہ رکھا، اوڈھن اپنا نام ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ چھوٹے بالے دھار بل، بلدھاری دئے وڈیائیآ۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، اٹل پدوی رہیا دوائیا۔ سچ سنگھاسن لینا مل، ناتا توڑ جگت لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ دھگا دیوے نہ کوئی مات، سو صاحب ستگر دیا کہائیندا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چمکائیندا۔ ہرسنگت مل کے گاؤنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ پت پریشور رکھے پات، پت پاپی پار کرائیندا۔ چرن پریتی اکو نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ کوڑی کرپا جگت ساک، سجن نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے دیا کہائیندا۔ بیس بیس کہے پرہ دس راہ، رحمت آپ کہائیآ۔ جگ چوگری پتے وچ جہاں، نت نت اپنا پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن گواہ، شہادت اپنی گئے بھگتائیآ۔ تیرا مارگ دس کے اکو راہ، لیکھا لکھت گئے سمجھائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کرن ہاں، حامی سارے نظری آئیآ۔ تڈھ بن دسے نہ کھئے نشان، نشانہ سچ نہ کھئے جھلائیآ۔ سچکھنڈ نواسی ساچا پھیرا اپنا پا، پارہم بے پرواہیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دسدے رہے ناں، ناؤں نرنکار اک جنائیآ۔ کلجگ

انت سِری بھگونت وشن برہما شو جیو جنت آن سمجھا، سمجھ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ مہروان آپرہ نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ دین مذہب چُکا جھیڑے، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی لا اپنے ڈیرے، دیپ ست چرن چُھپائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ بھگت کیہڑے کیہڑے، جو تیرا دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون چُکن گیڑے، اندج جیرج اُتہج سینج نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ در آپرہ برہم تیری سرنائیا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ کھئے ربن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی میٹ بھرم، بھانڈا بھو بھنائیا۔ گر اوتار پیندے ڈھیہ تیری سرن، پیر پیغمبر سجدہ رہے کرائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا کیسے نہ ویکھیا جنم، دھن جنیندی بنے نہ کھئے مائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا لبھ نہ کھئے دھرم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ آکے ویکھ پرہ سوامی، سچ تیری آس لگائیا۔ نیترووے کھانی بانی، دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ورن برن دسے ویرانی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں پچھے رہی کھانی، اگلا گیت نہ کھئے الائیا۔ اٹھسٹھ نیترووے پانی، گنگا گوداوری جمنا سُستی دئے ڈبائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کھئے پچھانی، نرگن میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن آکے ویکھ تگ، طاقت اپنی اک ازمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوک مات گئے تھگ، جگ جگ سندیس سنائیا۔ اتم جاندی وار کہہ گئے سچ، سچ سندیسہ اک الائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہوتے پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ سب دے خالی کرے ہتھ، وست ربن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ نرگن آکے کھول دروازہ، در تیرے منگ منگائیا۔ بھگت وچھل ٹوں صاحب غریب نوازا، گھر گمبھیر تیری وڈیائیا۔ آد آد جس ساجن ساجا، اتم آپے ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی رچ کے کاجا، گھر گھر کھیل کھلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تینوں مارن واجا، اُچی کوک کوک الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ گھر ساچا ویکھ ٹھا کر پرہ، دُور دُراڈے پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم مُکی حد، حاضر ہو کے دے سمجھائیا۔ وشو وکھا اپنی جد، بنس اکو اک بنائیا۔ پچھلی کرنی پچھے چھڈ، آگے منگی تیری سرنائیا۔ کوٹن کوٹی بھار گئے لد، بن تڈھ پار نہ کھئے کرائیا۔ پیر پیغمبر خالی کر گئے مکہ مدینہ کوئی نہ دسے حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔

نیتر روون مندر مسیت شودوالے مٹھ، متھرا کاہن بنسری نام نہ کھئے وجائیا۔ سادھاں سنتاں جیواں جنتاں بن تیرے نام خالی دسن ہڈ، کایا ماٹی چم کم کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند کھا کھا مچھلی ڈڈ، ڈنکا کوڑا جگت وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے اپنا بھيو گھلائیآ۔ آ کے اپنا بھيو کھول، خالق خلق تیری سرنائیا۔ تیئی اوتار و جا کے گئے ڈھول، تیرا نام سچ سمجھائیا۔ بھگت اٹھاراں کہن تولے پرہے تول، سچ ترازو کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے مؤلا جائے مؤل، محمد کہے اپنی رمز لگائیا۔ نانک گوبند کہے سد وسے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کلجگ انت لکھ چوراسی سٹی انبھول، تڈھ بن سکے نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ آ کے ویکھ پرہے انترجامی، انبولت راگ سنائیا۔ بھرمے بھلی چارے کہانی، چاروں گنٹ دے ہلکائیا۔ مان نہ کوئی دے چارے بانی، پرا پسنٹی مدھم بیکھری سار کیسے نہ آئیا۔ من واسنا گھر گھر بیٹھی رانی، در در اپنا ناچ نچائیا۔ کوڑی کریا شرع شیطانی، شریعت حق گئی بھلائیآ۔ تیری نظر نہ آئے ڈھر نشانی، ساچا در نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنا بھيو جنائیا۔ ساچا بھيو کھول نرنکار، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در ٹھانڈے گرو اوتار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر کہن اسیں برخوردار، بن فرمانبردار سیو کھائیا۔ بھگت کہن ہوں بال انجان، بالی بڈھ نہ کھئے وڈیائیا۔ نانک گوبند کہے ٹوں پُرکھ سلطان، شہنشاہ سچ تیری شہنشاہیا۔ تیرا کھیل زمیں اسمان، سورج چند تیری رُشنائیا۔ کلجگ اتم آ کے ویکھ اپنا جہان، جہالت بھری سرب لوکائیا۔ نظری آئے نہ کیسے کاہن، گوپی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گرہ لکھ چوراسی دتی بہائیا۔ گھر اپنا ویکھن آواں گا۔ نرگن نرویر روپ دھراواں گا۔ دو جہاناں کر کے سیر، لوکات ڈیرہ لاواں گا۔ کلجگ میٹ اخیرى قہر، مہر میگھ اک برسواواں گا۔ کوڑی کریا کڈھ کے زہر، امرت رس اک بھراواں گا۔ کوئی رہن نہ دیواں ایر غیر، گرمکھ گرمکھاں نال ملاواں گا۔ اتم پورا کر کے گیڑ، لکھ چوراسی گیڑ بھواواں گا۔ سب دا لہنا دینا نیڑ، گرمکھ چولی اک سہاواں گا۔ پُرکھ اکال نہ لاوے ڈیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنی کار کماواں گا۔ پرہے سچ کار کھائے گا۔ نرگن نور جوت پرگنائے گا۔ گر اوتار دھیر دھرائے گا۔ پیر پیغمبر ویکھ وکھائے گا۔ شرع شریعت میٹ مٹائے گا۔ سچ حدیث اک پڑھائے گا۔ بیس بیس رنگ رنگائے گا۔ راگ چھتیس نیں

شرمائے گا۔ ساچا گیت اک الائے گا۔ مندر مسیت پندھ مُکائے گا۔ ہست کیت ویکھ وکھائے گا۔ اوچ نیچ ڈیرہ ڈھایگا۔ جن بھگتاں کر کے
 پوری ریجھ، سر اپنا ہتھ بٹکائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کرائے گا۔ سچ کرنی کار کہاواں گا۔ جگ بھگت
 وچھل اکھواواں گا۔ اچھل اچھل ویس وٹاواں گا۔ نر نریش ناؤں دھراواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ کروڑ تینیس پھڑ بلاواں گا۔
 ساچی ریت اک سمجھاواں گا۔ لگھ چوراسی جیت، اپنا حُکم اک ورتاواں گا۔ مان دے کے اک اکیس، ایکا اگی اپنی پاواں گا۔ ہرجن کر
 کے پت پتیت، پتن ساچے آپ تراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، ستجگ ساچا راہ وکھاواں گا۔
 ستجگ ساچا مارگ لگیگا۔ کلجگ کوڑا مکھ ڈھکیگا۔ صاحب سورا ستگر اکو اٹھیگا۔ بھگت بھگوان اک دوجے اُتے تٹھیگا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چھوٹیاں بالیاں آپے پُچھیگا۔ چھوٹے بالے دئے دلاسا، دھیرج دھیر دھیراٹیا۔
 کوڑی کیرپا کوڑا ہاسا، کوڑی سرشٹی کوڑے دھندے لائیا۔ جنہاں پرہ ملن دی رکھی آسا، تنہاں صاحب ستگر ملے چائیں چائیا۔ ایہو
 پرہ دا عجب تماشا، جیو جنت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دھرم رائے دا ڈونگھا کھاتہ، منمکھاں نال بھرائیا۔ سچکھنڈ دا وڈا احاطہ، تھوڑے سکھ
 بھائیا۔ جنہاں جوڑے چرن ناتا، تنہاں رنگ رنگائیا۔ پڑھن لکھن دی نہیں گاتھا، جو کرنی کر وکھائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں ایتھے اوتھے رہے کوئی
 نہ گھاٹا، پرہ خالی بھانڈے رہیا بھرائیا۔ جنہاں دا پُرکھ اکال بنیا پتا ماتا، تنہاں دھکا دے نہ کھئے ڈرائیا۔ سدا سدا سد نظری آوے ساکھیاتا،
 سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ سب دیاں پُوریاں کرے آسا، اصل وچوں اصل اپنا آپ وکھائیا۔ سری بھگوان بن کے پتا ماتا، بھگت
 بھگونت گود اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بن کرنیوں بن بھگتیوں بن شکتیوں بنیا دُھر دا ساتھا، درگاہ ساچی سنگ رکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دُور دُراڈیاں کٹ کے واٹاں، واٹ پچھ وٹاندرا اپنا پریم کرائیا۔

★ ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ پنڈ گڈیاں ضلع گرداس پُر ★

جُگ چوکڑی مکے جھیڑا، جھگڑا مات رہن نہ پائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ تیرا گیڑا، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ آد جُگاد سنجھ سویرا، جوتی نور تیرا رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد کہن تون میرا میں تیرا، دوجا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا کھیل نت نوت گرو گر چیرا، چیرا گر آپ ہو آئیا۔ بھگت بھگوان ہتھے بیڑا، سد اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی مکے پنڈھ، تہر کھئے رہن نہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا چھند، نرگن سرگن راگ الاٹیا۔ وست امولک دُھر دی ونڈ، لکھ چوراسی جھولی بھرائیا۔ انتر آتم دے اند، اند اکو اک سمجھائیا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد مہر نظر اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی جائے مُک، لوکھات رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن سہائے اپنی رُت، پاربرہم پرہ اپنا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان گودی چُک، سر اپنا ہتھے ٹکائیا۔ اُجل کر مات مُکھ، صفتی صفت صلاحیا۔ سو ویلا اتم آیا ڈھک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی کرے یاد، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ تیرا دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر کرن فریاد، نیترو رو رو نیر وپائیا۔ گر اوتار منگن داد، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت کہن بھگوان رچ کاج، جگ ساچی کھیل وکھائیا۔ کوڑی کِرپا میٹ سماج، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت سہیلے سازن ساز، ساچی دے اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ جگ کہے پرہ مارگ لا، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو نال رلا، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے منگدے گئے دُعا، نیوں نیوں سجدہ سیس نوائیا۔ کِرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیرے ہتھے وڈیائیا۔ جگت اندھیرا دُور کرا، کلجُگ کوڑ رہن نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی آپ سمجھا، کھتری براہمن شوڈر ویش پردہ لاپیا۔ دُھر دا مندر اک وکھا، سچکھنڈ ساچا سوہبا پائیا۔ سچ کلمہ اک پڑھا، نبی رسول رہے جس گائیا۔ ساچا منتر اک درسا، آتم برہم کرے جنائیا۔ ساچا مندر اک پرگٹا، جس گھر اوچ نیچ راؤ رنگ بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ جُگ چوکڑی منگے دان، کلجُگ دیوے انت دُپائیا۔ کِرپا کر سری بھگوان، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ پرگٹ ہو

والی دو جہان، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ نظری آئے اکو کاہن، لکھ چوراسی گوپی مات پرنائیا۔ غریب نانیاں دیویں مان، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جُگ چوکرئی کرے ارداس، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ نرگن نور جوت کر پرکاش، پنج تت جانے بھیو نہ کوئی آ۔ جن بھگتاں سدا وس پاس، آپ اپنے جہا ہوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در گھر ساچے دینی ڈھوئیا۔ چار جُگ رہے پکار، کوک کوک سُنائیا۔ کلجُگ اتم ویکھ سرجنہار، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ کاغذ قلم گئی بار، شاہی اپنا حال سُنائیا۔ ساچا دے نہ کوئی میت مُرار، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ سمند ساگر ڈونگھی غار، کلجُگ بھوری پار نہ کھئے کرائیا۔ نظر نہ آئے تیرا دوار، دروازہ سچ نہ کھئے کھلائیا۔ گھر گھر وڑیا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، مایا ممتا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ بھرے بھلا نر نار، نر نرائن درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ٹھانڈا در تیرا بھگونت، بھگون اکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی تیرا جیو جنت، چارے کھانی سوہیا پائیا۔ چارے بانی تیرا منت، منتر اکو نام درڑائیا۔ آتم پر ماتم ساچے کنت، کنتوبل تیری اک سرنائیا۔ لوک مات بنا ساچی بنت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نراکھر دے درڑائیا۔ گڑھ ٹٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اکو نظری آئیا۔ در سوامی تیرے منگت، بھکھک روپ جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جُگ چوکرئی در تیرے منگ منگائیا۔ جُگ چوکرئی منگے منگ، خالی جھولی اک وکھائیا۔ کرپا کر سورے سرہنگ، کلجُگ ویلا اتم آئیا۔ لکھ چوراسی دے ننگ، ہر کا نام اوڈھن سر نہ کھئے ٹکائیا۔ کایا مندر اندر دھن آتمک وجے نہ کھئے مردنگ، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ آتم سروور دھارا چلے نہ کوئی گنگ، سُرسی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گھر پرکاش نہ چڑھے چند، نرگن جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نو دوارے کوئی نہ ویکھے لنگھ، بجرکپاٹی کُنڈا نہ کھئے کھلائیا۔ دسویں سوہے نہ کھئے پلنگ، سیج سہنجی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ سُرتی شبدی کھئے نہ کرے کارج اند، اند کارج ویکھے جگت لوکائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گیت کھئے نہ گائے چھند، شہنشاہ تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در الکھ سچ جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی پیسن لیا پیس، کلجُگ ویلا اتم آئیا۔ سب دے خالی ہوئے

کھیس، دھنّ دولت نام خزانہ ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ پرہہ سرنائی لگے نہ کیسے پریت، ستگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ کوڑی کریا سب دے وسی چیت، من ٹھگوری اک وکھائیا۔ جگت واسنا کیتا کوڑا ریٹھ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جھگڑا پیا اوچ نیچ، ذات پات کرے لڑائیا۔ تیرا بھو سمجھے نہ کھئے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھنّ نہ کھئے وکھائیا۔ تینوں لہدے مندر مسیت، کایا کعبہ گھر وچ گھر ویکھن کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری تیری کار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، جگ چوکرئی تیری آس رکھائیا۔ جگ چوکرئی رکھی آس، ستجگ تربتا دواپر کلجگ رہے جنائیا۔ صدی چودھویں وسے پاس، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ بیس پسا کھیل کرے خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ دو جہان منڈل منڈپ گگن گگنتر پاوے راس، نرگن سرگن گوپی کاسن نچائیا۔ بھگت بھگونت بن کے داسی داس، نیوں نیوں سیو کھائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ چار ورنان دیوے اکو دات، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو نام درڑائیا۔ پتن اُتارے دُھر دے گھاٹ، ماہی بن کے نور خدائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لے راکھ، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوئیا۔ جگ چوکرئی جھکے سیس، پرہہ چرن ملے وڈیائیا۔ صدی سدییوی رہی بیت، ویلا وقت دے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ اکو گائے تیرا گیت، دوجا ناد نہ کوئی وجائیا۔ اکو کلمہ اکو حدیث، کائنات اک پڑھائیا۔ اکو کرم تیرا بخشیش، رحمت اکو نظری آئیا۔ اکو چرن اک پریت، اک ایشٹ دیو دے سمجھائیا۔ اکو مندر اک مسیت، گردوارا اکو نظری آئیا۔ اکو ہست اکو کپٹ، اکو اوچ نیچ سہائیا۔ اکو چاڑھے رنگ مجیٹھ، پاربرہم برہم اتر کدے نہ جائیا۔ اکو وسیا ہر گھٹ چیت، لکھ چوراسی پڑدہ لاپیا۔ نو سو چرانوے جگ تیری کردے رہے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ پروردگار ویکھ اپنی تاریخ، طریقے اپنے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن نرگن ہو سہائیا۔ جگ چوکرئی کہے پرہہ کھول تاک، مہروان تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے گئے بھوکھت واک، واقعہ تیرا مات جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیا۔ دو جہاناں کرے وس، وشن برہما شو حکم منائیا۔ لکھ چوراسی شبدی ڈور بائے نتھ، آتم پرما تم گنڈھ وکھائیا۔ نام جنائے بودھ اکادھ مہما اکتھ، کتھنی کتھ

نہ سکے رائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبدی شبد چلاوے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ کوڑی کریا کلجگ دیوے متھ، نام مدھانا اک رکھائیا۔ ستجگ ساچے کھول اکھ، نیتر لوچن دئے پرگٹائیا۔ جن بھگتاں امرت آتم دے کے رس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ چار ورنان کر اکٹھ، اوچان نیچان میل ملائیا۔ چوڈاں لوکان ویکھ ہٹ، چوڈاں طبقاں پڑدہ لاپیا۔ سرشٹ سبائی دے مت، برہم مت اک سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ تن نگارے مارے سٹ، شبدی راگ اک سنائیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، گھر گھر دیپ کرے رُسنائیا۔ جگ چوڑی پوری کرے آس، ترسنا میٹے تھاون تھائیا۔ کھیلے کھیلے شابو شاباش، شہنشاہ اپنی دھار چلائی۔ پورا کرے بھوکھت واک، واقف کار اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرشٹ سبائی بنائے اک جماعت، پٹی اکو اک سمجھائیا۔ جگ چوڑی کہے پرہ ساچے ٹھاکر، ہر تیری سچ سرنائیا۔ کلجگ بھوری ڈونگھا ساگر، تڈھ بن ترن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن دے رہے سوداگر، جگ چوڑی ونج کرائیا۔ اکو کوک دسدے رہے کریم قادر، کرتا کرنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوڑی کرے عادل، عدالت اپنی اک لگائیا۔ جگ چوڑی کہے پرہ کر عدل، اتفاق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی دھارا بدل، سچ سچ اک سمجھائیا۔ تیرے نام دی گائے غزل، غرض تیرے نال رکھائیا۔ جنم مرن دی مکے منزل، منزل تیری چڑھ چڑھ درشن پائیا۔ نیڑ نہ آئے موت لاڑی کوڑی اجل، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرافیل سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیری رحمت تیرا فضل، فضل تیری اک سرنائیا۔ کھیل ویکھ مقتول قاتل، قتل گاہ دسے سرب لوکائیا۔ تیرا جلوہ نور باطن، بیتل مقدس اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، جگ چوڑی تیرا دھیان لگائیا۔ جگ چوڑی کہے پرہ کر معاف، پروردگار تیری سرنائیا۔ اُمت اُمتی ہوئی گستاخ، عَصَہ گِلہ کر کُرائیا۔ پیر پیغمبر جو گئے اکھ، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی نہ سکے بھاکھ، بھاشا اپنی بیٹھے بدلائیا۔ تیرے ملن دی رکھے کوئی نہ خواہش، خالق خلق تیرا نور نہ کھئے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جگ چوڑی کہے پرہ کریا کر، مہروان ٹھاکر تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول در، در دروازہ اک جنائیا۔ ستجگ بنا اپنا گھر، جس گھر بہ بہ خوشی منائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جائے جھڑ،

جھگڑا رہے نہ جگت لوکائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا جائے سڑ، من کا منکا دے بھوائیا۔ ہوئے ہنگتا ٹٹے گڑھ، ساچی سنگت آپ ملائیا۔ لیکھا جان چوٹی جڑ، اپنی کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان ساچے بھڑ، جگ چوکڑی وچھڑے لے ملائیا۔ لیکھا چکے سیس دھڑ، پنج تت نہ کھٹے جڑائیا۔ اکو اکھڑ لینا پڑھ، تیرا نام ڈھولا گائیا۔ کیریا ندھان دے ور، شاہ سلطان در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا سچا ور، ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ جگ چوکڑی بنے مزدور، بن چاکر سیو کھائیا۔ پچھلا پینڈا رہیا دور، اگا نیرن نیر دے وکھائیا۔ پرگٹ ہو کے حاضر حضور، حضرت اپنا میل ملائیا۔ تیرا وچھوڑا کرے مجبور، مجبوری بھگتاں دے کٹائیا۔ اکو بخش اپنا نور، ظہور اکو کر رُشنائیا۔ ساچا بیڑا بھر کے پور، پرہہ اپنے کندھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، در دوار تیرا نظری آئیا۔

★ ۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

دربار ویکھ لگا سچکھنڈ، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔ گر اوتار کہن دھن بھاگ جے مُکیا پنڈھ، منزل پہنچے سچّی آئیا۔ اندر لنگھدیاں ویکھی کچّی اکو کندھ، مٹی خاک نال بنائیا۔ نیتر کھول ویکھیا اُس دے اوپلے چند، بے تاب نور رُشنائیا۔ نیتر نین گئے سنگ، حیرانی اکو وار چھائیا۔ کی کیتا کھیل سورے سربنگ، بے پرواہ دیا کھائیا۔ جس دے گرہ کہندے بھکھ ننگ، اُس در بیٹھا آسن لائیا۔ سچ پریتی رہیا منگ، بن مانگت بے پرواہیا۔ جدھر ویکھئے لائے انگ، انگیکار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ پنڈھ مُکیا آئے ڈیرے، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ سوہنے لگے صاف کھیڑے، جس گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چاؤ ویکھئے بُن گھنیرے، گھر وجدی نام ودھائیا۔ چڑھدے ویکھے سارے بیڑے، خوشیاں راگ الائیا۔ چرن کول آئے نیڑے، نیوں کے سیس نوائیا۔ پریم پریتی اندر آگئے گھیرے، باہر نکل کھٹے نہ جائیا۔ بندھے گئے بن رسیوں جیہڑے، تندی تند نظر کھٹے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرنی اپنی رہیا کھائیا۔ بن تندی ڈوری لیا بٹھ، بٹھنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ باہروں ویکھئے نیتر اٹھ، اندر نورو نور

ڈگمگائیندا۔ دو جہاناں تکیئے سب دا جنی جن، جن اکو اک آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ
 رچائیندا۔ ساچا کھیل ویکھن آئے، آون جاون سمجھ کچھ نہ پائیا۔ پہلا لیکھا گئے مُکائے، آگے خوشیاں گیت اک الاٹیا۔ در ٹھانڈے لاگے
 پائیں، گھر اکو سوہیا پائیا۔ صاحب دیاں ہویئے سپہئے، ٹھاگر مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن نور نظری آئے، نورو نور نور رُشنائیا۔ سچ سنگھاسن
 رہیا وچھائے، سوہاونت آپ سہائیا۔ شبد اشارے نال جنائے، انجانت بوجھ بُجھائیا۔ نیتر کھول ویکھ رگھورائے، ----- نظری آئیا۔ آد
 جگاد جوت جگائے، گھڑن بھتنہار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھول درشن پائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنی دئے جنائیا۔ درشن پا بولیا نانک، نرگن اکو نام جنائیا۔ جگ چوکرئی جس دی بنے رہے امانت، سو
 صاحب ویس وٹائیا۔ سچ دوارے کرے عدالت، حُکم حاکم اک سمجھائیا۔ کوڑی کریا میٹھے علامت، سچ سُچ اک درڑائیا۔ مَورکھ کوئی نہ
 رہے احمق، برہم مت اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے دھوتی ٹیگا بودی تہمت، لگھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ پیر پیغمبران سمجھائے نال سینت،
 شبدی شبد نشانہ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رچنا اپنی وکھائیا۔ رچنا ویکھ نانک نرگن دھار، اکاون
 باون رہیا جنائیا۔ نیتر کھول کرو دیدار، درس دیداری اکو نظری آئیا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چار، شاستر سمرت وید پُران
 گیتا گیان لیکھ لکھائیا۔ جس دا ناؤں بولدے رہے جیکار، نرگن سرگن ڈھولا گائیا۔ جس دے مندر مسجد مٹھ شودوالے کردے رہے
 تیار، سو مُجرا حُجرہ اکو حق وکھائیا۔ جس نوں لاشریک کہندے رہے پروردگار، بے نظیر نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں آد جگاد
 جگ چوکرئی مندے رہے سانجھا یار، سچ توفیق اک خُدائیا۔ جس نوں گر اوتار کردے رہے نمسکار، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ جس
 دے در وشن برہما شو رہن بھکھار، نت نوت خالی جھولی اپنی ڈابیا۔ جس دا حُکم رہے سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 میٹ نہ کھئے مٹائیا۔ جس دا کہانی بانی سدا آدھار، جیرج انڈج اُتبھج سینج بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا سورج چند نور اجیار، رو سس
 جوتی جوت رُشنائیا۔ جس دا دو جہاناں سچ اکھاڑ، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ سو صاحب کھیل کرے نرگن دھار، جوتی جاتا ویس
 وٹائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، شہنشاہ اکو حُکم ورتائیا۔ حُکمے اندر پسر پسر، نرویر پُرکھ آپ کرائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، لیکھا

لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو خیال، نانک نرگن اک جنائیا۔ جو سب دا بنیا رہیا دلال، سدا سدا ساچا ونج
 کرائیا۔ جس دی حقیقت حق حلال، حالت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 نانک نرگن کہے کرو دھیان، گر اوتار پیر پیغمبر بھیو رہن نہ پائیا۔ جس کرپا کر لیکھا دتا ترکھان، لالو لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ اج اُس نوں
 ویکھیا آن، جس ویکھیاں ویکھنہارا نظری آئیا۔ بن رسنا جہوا بولو زبان، درے دربار پرہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کرے مہان،
 مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ غریب نہانیاں دیوے مان، کوچھ کھلیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا
 مکائیا۔ گر اوتار لو تگ، نانک نرگن آپ جنائیا۔ ویکھو پریم پریت دا ملے حق، سری بھگوان جھولی پائیا۔ جس لکڑی اتوں لاپے
 سگ، تِس سگلا میل ملائیا۔ جس دو دو چیر پھاڑ دتے گھت، تِس دئی دویتی ڈیرہ ڈھابیا۔ جس سچ پریتی انتر اپنی نیچوڑی رت،
 تِس رتی رت لیکھے لائیا۔ جن سیس چرناں اُتے دتا رکھ، تِس سیس جگدیش اپنی گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گھر ساچے خوشی منائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن سنگ نہیائیا۔ در
 در آ کے پچھے وات، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار کہن لالو دس
 گہاڑا، جس دا ہتھ ہتھ اُٹھائیا۔ لالو کہے میرا اوہ پیارا، جس میری بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا دُھر دا یارا، لگی یاری توڑ نہیائیا۔ گر
 اوتار کہے دس کتھے آرا، جو چیر دوپھاڑ کرائیا۔ لالو کہے میرا کرنہارا، میرے ہتھ نہ کھئے چٹرائیا۔ پُرکھ اکال کہے میری دُھر دی کارا، جن
 بھگتاں ہوواں سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دس کیہڑا تيسا، تکھن تکھی دھار رکھائیا۔ لالو کہے میرا پرہ ملن دا پیشہ، دوجی کار نہ کھئے
 کمائیا۔ سری بھگوان کہے میں اُجڑیا وساواں دیسا، جس گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لالو دس اوہ ستھرا، جس نال
 سُراخ لگائیا۔ لالو کہے پریم پریتی اندر ہویا پدھرا، مینوں سار کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کہے میں تنہاں پوریاں کراں سدھراں، آسا منسا
 میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لالو دس اوہ ورما، جو گیڑا گیڑے نال بھوئیا۔ لالو کہے میں ستگر جھولی پائے اپنے کرماں، کرم کانڈ
 رہن کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان کہے میں آد جگاد جگ چوکڑی دیواں سرنا، سرنگت اکو اک رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن لالو دس

اوہ کانڈی، جیہڑی اپنے ہتھ ٹکائیا۔ لالو کہے میں ستگر بھیٹ چڑھائی اپنی کایا ہانڈی، جس در ردھا پگا مک کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں تاراں بھگتاں آندھی گوانڈھی، جنہاں اپنا درس دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دس جاچ، لالو اکو وار سمجھائیا۔ لالو کہے میرے پرہ کولوں پُچھو بات، جو سب دا پتا مائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ہر گھٹ ویکھاں مار جہات، در در بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ دھن بہاگ آئے گرُو اوتار، ہر اوتاری میل ملائیا۔ پہلا چھڈ سرب وبار، ووباری اپنا کھیل دکھائیا۔ آؤ ویکھو ملدے یار، یار وچھڑے میل ملائیا۔ بن بھگنیوں کرے پیار، بن شکنیوں رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ آؤ ویکھو تگو نین، نیناں والیاں نیناں نال دکھائیا۔ جس نوں بے پرواہ سارے کہن، سو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جن بھگتاں دیوے پورب لہن، دینا اپنے کولوں ورتائیا۔ ناتا جوڑ ساک سجن سین، ہر سگلا سنگ نبھائیا۔ سچ دوارے سو گرمکھ سچے رہن، جنہاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ آؤ ویکھو تگو تدیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وینہدیاں وینہدیاں ساریاں بدل دیوے تقدیر، طاقت اپنے نال ملائیا۔ منزل چاڑھ چوٹی اخیر، آخر اپنے گھر بہائیا۔ نور نورانی لاثانی دکھائے اپنی تصویر، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آؤ تگو گھر سچ نظارہ، صاحب ستگر آپ دکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا لبھیا نہ کوئی کنارہ، کاغذ قلم شاہی انت کھئے نہ پائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی جو بھیجدا رہیا گر اوتاراں، پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ مقالے حق سچکھنڈ نرگن نور جوت جو دسے پروردگارا، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ بن نیتر لوچن نین دیوے دیدارا، بن رسنا جہوا بتی دند بول جیکارا، دو جہاناں راگ سنائیا۔ محل اٹل سہائے اک منارا، دیا باقی جگے آگم اپارا، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی ایک ایکنکارا، کرے کھیل وچ سنسارا، سمند ساگر پھول پھلائییا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے دیا کھائیا۔ اٹھو تگو ویکھو پرتاپ، پرم پُرکھ دین دیال اپنی دیا کھائیا۔ نت نوت آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دا جپیا جاپ، سو جگ جیون داتا اپنا کھیل رچائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پت پُنیت ٹھانڈے سیت رہیا کرائیا۔ اچرج چلائے اپنی ریت، نہ

گرجا نہ مندر مسیت، کایا بنک اِکو گرو دوارا سوہیا پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دسے ریت، ریتوان اپنی کار کھائیا۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کیت، اوج نیچ راؤ رنگ ایکا در رہیا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، پڑدہ اِکو وار چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہئے حیران، اک دوجے ول نیتز نین اُٹھائیا۔ ویکھو بہاگ لگا ترکھان، ترکھان ہو کے ہرجو پھیرا پائیا۔ جس دا روپ نظر نہ آئے پردھ بال جوان، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ صورت مؤرت سکے نہ کھئے پہچان، باہوں پھڑ دئے نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی نور جگائے مہان، نرگن جوتی جامہ پہنے آن، شبدی ڈنک دھار سُنائیا۔ سنت سہیلے میلے آن، گرو گر چیلے کرے پہچان، بے پہچان اپنے رنگ رنگائیا۔ در دوارے دیوے مان، ایہو کھیل سری بھگوان، جس دی سار کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لالو کپے میرے صاحب گر، پیر پیغمبرو دیو وڈیائیا۔ جس نال پریتی میری گئی جڑ، سو جوڑی تہاڈے نال رلائیا۔ جے چار جگ رکھائی تھڑ، ہن پوری لو کرائیا۔ سچ دواریوں خالی کوئی نہ جائے مڑ، مڑ کے آیا بھر بھر جھولی اپنا گھر بھرائیا۔ صاحب سلطان پُرکھ اکال نبھاونہارا توڑ، تئی اپنی گنڈھ پوائیا۔ اُس آگے نہیں کوئی زور، رحمت وچ سرب لوکائیا۔ جس دا منتر فرنا پھرے پھور، فورن اپنا حکم سمجھائیا۔ نیتز تگو کر کے غور، گھر گمبھیر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لالو نال کرن صلاح، سچ سچ متا پکائیا۔ سائوں دس تینوں کیوں ملیا آ، کیوں تیری کرے وڈیائیا۔ لالو کپے میں سُکیاں ٹکڑیاں نال نانک لیا منا، جس دے پچھے میری بنت بنائیا۔ میں ایہو دیواں صلاح، صاحب آگے کرو نہ کوئی چترائیا۔ سدا متو اوبدی اک رضا، رحمت سدا سدا ورتائیا۔ کوئن کوٹ بخشنہارا گناہ، بخشش اِکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سُن کے چن سکی روٹی، سارے رہے خوشی منائیا۔ ویکھی پرہ دی دھار نرمل جوتی، رچنا کی رچائیا۔ جگت وچھنی سوانی اُٹھائی سوتی، ستیاں جاگ کھلائی۔ جس نوں کہن ترکھان لوکی، تس دی ترکھا آپ بھجھائیا۔ کلجگ اتم بن کے اُس دا گوتی، پھر اپنا میل ملائی۔ دو جہاناں وچ واسنا رہے نہ کھوٹی، کھوٹیاں کھرے رہیا بنائیا۔ شبد اشارے مارے سوٹی، کھنڈا اِکو نام چمکائیا۔ سیلی بھوری نہ کوئی ٹوپی، شبدی دھار چلائی۔ ویہ سو اُنی پکرمی ڈھائی گز ڈپٹا دو جہان لنگوٹی، لوک پرلوک

پڑدہ ربیسا پائیا۔ ایہہ دھار کسے نہ سوچی، ہرجو کی کی کھیل ورتائیا۔ لالو نال رلیا رویداس چمیارا موچی، توپے گنڈھے واہو داہیا۔ براہمن گنگا چوں بھرن گیا لوٹی، اپنا آپ آیا لٹائیا۔ کنگن پچھے مت ہوئی ہوچی، ہوچی کار کھائیا۔ پُرکھ اکال دُرمت میل بن ٹھا کر ہو کے دھوتی، اپنی ہتھیں صاف کرائیا۔ ساریاں دی سوہیا بن کے بن جائے اک پوتھی، جس پوتھی دی جگت کرے پڑھائیا۔ بولن وچوں پرہ ملن دی گھاٹی اوکھی، او جڑ راہ پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جنہاں کرپا کر کے اپنی ذات دسی سوکھی، گھر ستیاں لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنی کرنی پچھے جن بھگتاں کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی ہویا اچرج ہرجو کھیل رچائیا۔ کتھوں رویداس آیا مویا بنارسی تھیٹا، گنگا لہر اپنی لہر وبائیا۔ کتھوں لالو زرگن لبھا بیٹا، نانک وچولا اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال میل ملا کے اپنی جوتا، جگتی اکو وار سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر مارو غوطہ، دو جہان وچوں نظری آئیا۔ پرہ دا روپ نظر آوے نہ وڈا نہ چھوٹا، اکو نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ کھیل ویکھ ہوئے پرسن، پرسنتا سب نوں نظری آئیا۔ پرہ نے اکٹھے کیتے تے، ترے گن بیٹھی مکھ شرمائیا۔ جنہاں دا ست سرؤپ پُرکھ اکال چن، چنتا اور نہ کوئی رکھائیا۔ جنم جنم لنگھائے گن گن، گنتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیاں منتر اک تریلوکی، جس دی سوچ کسے نہ سوچی، کھیل کرے براہمن موچی، ترکھان گھڑ کے دتی سوٹی، جٹ بنھ کے ڈھائی گز لنگوٹی، چوٹی سب دی ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو جوتی، گھٹ گھٹ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہوچی مت نہ کوئی جنائیا۔

★ ۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی آچھر سنگھ دے گرہ الہڑ پندئی ضلع گرداس پُر ★

بھگت نوری جلاوہ تگ، در دربار جس رہے سب گائیا۔ جنہاں ملدا دھر دا حق، حقیقت نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پریم پُرکھ پرہ دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، رکھیا کرے تھاون تھائیا۔ نیج نیتر کھول اکھی اکھ، بن اکھاں میل

ملائیا۔ سچا مارگ آپ دس، پاندھی اپنے پندھ چلائیا۔ امرت آتم اکو رس، رس رسیا مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ مہروان سہائی ہویا، پارہیم وڈی وڈیائیا۔ نرگن نور نوان نرویا، رُپ ریکھ نظر کوئی نہ آئیا۔ آلس نندرا وچ کدے نہ سویا، سٹی ویکھے سرب لوکائیا۔ ڈھر دا بیج اکو ہویا، جن بھگت آپ پرگٹائیا۔ تن من سیج سینتل ہویا، سینتل دھارا آپ وائیا۔ در دہلیز اندر سچ دوارے آپ کھلویا، گرہ مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ ڈھر فرمانا لے کے آیا ڈھوآ، ہر ہر نام اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائیا۔ مہروان دیا کما، نہکرمی کرم کمائیندا۔ سنت سہیلے جگت جگا، جیون جگت اک درڑائیندا۔ پھڑ پھڑ باہوں راہے پا، رہبر اک اکھوائیندا۔ بھگت وچھل ہر اک خدا، خالق اپنا ناؤں جنائیندا۔ اکو ڈھولا گائے سدا، چھند اکو نام جنائیندا۔ بن بندگیوں کرے اپنا بندہ، بندھن پچھلے توڑ ٹڑائیندا۔ سچ دوارے چاڑھ چندا، نرگن نور جوت چمکائیندا۔ کلجگ جگت اندھیارا تو نو چار اندھا، ہر کا رُپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ پھری دروہی وچ نو کھنڈاں، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ چڑھائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے سجن ویکھ، ہر اپنی سیو کمائیا۔ دُور ڈراڈا نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا تازی لائیا۔ آتم پرما تم گھر مندر کرے ساچا ہیت، گرہ اپنے خوشی منائیا۔ اچرج کری کلجگ کھیڈ، جگ چوکڑی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا بھیج، نیت نوت سیوا لائیا۔ آتم مانے اپنی سیج، سیج سہنجنی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل کرائے خالق، ہر خطرہ سرب مٹائیندا۔ ایتھے اوتھے بن کے پالک، پرتیپالک رُپ وٹائیندا۔ سرگن ہووے نرگن ثالث، دو جہاناں ثالثی آپ کمائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھائے خالص، خواہش بھگتاں پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی ویکھ نرنکار، دو جہان دھیان لگائیا۔ بھگت وچھل گرور گردھار، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ اک پچھے تارے پروار، پرم پُرکھ اپنی ریتی نویں بنائیا۔ جس دا ملے لیکھ نہ کوئی لیکھار، کاغذ نظر کھئے نہ آئیا۔ ----- رہوگے بھکھار، ثابت اپنا رُپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ پروار ادھارے پروار آپ، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ لیکھ لائے اکو آپ، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ جن بھگتاں پچھے کر کے جاپ،

پوجا اپنا نام بنائیا۔ سپس جگدیش رکھائے تاج، تخت تاج اکو دیوے سہائیا۔ سرگن زرگن رکھے لاج، زرگن سرگن ہونے سہائیا۔ نام ندھان
 مار آواز، شرع شیطان میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا وکھائیا۔ ہرجن اٹھ در ویکھ جگ،
 وشن برہما شو خوشی منائیا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ سنت سہیلے رہیا سد، حکم سندیسہ اک منائیا۔ جیو
 جہانوں باہر کڈھ، ساچے مندر رہیا بہائیا۔ شبد ناد سُنائے ند، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ ساچے حُجرے کرائے حج، کایا کعبہ اک وکھائیا۔
 ایتھے اوتھے رکھے لُج، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت ہونے سہائیا۔ سہائی ہویا ویکھ بھگوان،
 کروڑ تینسا پھول برسائیا۔ سُریت اند گائے گان، اچھہراں چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ نیتر لوچن نین سرب تکان، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ دُھر
 دا ڈھولا مل کے گان، گہر گمبھیر مل کے راگ الائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے سُر تال، تال تلوڑا ہتھ نہ کوئی اٹھائیا۔ جنہاں صاحب وسیا
 نال، سو نالائق صاحب اپنے نال ملاییا۔ پورب جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال ویکھ وکھائیا۔ زرگن ہو کے بن دلال، اولڑی چال آپ
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے دھندے آپے لاییا۔ ساچے دھندے لگا ویکھ بھگت،
 ترے گن مارے دھاپینا۔ میری مات نہ رہی شکت، شکت کھچی بے پرواہیا۔ میں چار جگ پاؤندی رہی فرق، گرمکھ مٹکھ روپ
 وٹائیا۔ سو میرا بیڑا سری بھگوان کیتا غرق، شوہ دریا رہیا رڑھائیا۔ بھگتن کرپا آپ بے دھڑک، دھڑکن کھئے رہن نہ پائیا۔ اُچی کوک سارے
 کہن کڑک، مہاراج شیر سنگھ تیری سرنائیا۔ ادھ وچکار کیسے نہ جانا اٹک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ مڑ کے مات گریہ پھیر کیسے نہ آؤنا
 پرت، جوئی جون نہ کوئی بھوائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لاگئے شرط، سو شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ اوس دے اُتے نہ کوئی سوگ
 نہ کوئی ہرکھ، آگے ہو کرے نہ کوئی لڑائیا۔ اپنے حُکمے اندر کرے لیکھت پڑھت، دو جہانوں اپنا حُکم ورتائیا۔ سب دا ویکھنہارا پچھلا
 قرض، باقی سب دی پھول پھلاییا۔ ایہہ کھیل پرہو اسچرج، اچرج لایا آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دی رکھی اکو مرض، دوچی
 مرضی رہن کھئے نہ پائیا۔ نہکرمی کم کیتا فرضی فرض، فرض اپنا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈی
 وڈیائیا۔ ویکھ پنج تہ رہے ہس، تن ماٹی خوشی منائیا۔ دھن بھاگ پرہہ ساڈا کرے جس، جس گھر گرمکھ آتم رہیا سہائیا۔ سرگن ہو

کے نرگن وس، نرگن سرگن ڈھولا گائیا۔ نیتر ویکھیا پُرکھ سمرتھ، لوچن اپنے درشن پائیا۔ سیوا کیتی نال ہتھ، پیراں پندھ مکائیا۔ رسنا جہوا گا کے جس، بتی دند ملے وڈیائیا۔ ستھر سیج وچھائی ستھ، پریم وچھاؤنا نال ملایا۔ کریا کر گوڑی نیند گھر ٹھا کر لائی اکھ، خوشیاں زین اک وپائیا۔ ترکھان دا لیکھے لگا اوہ سک، جس سک نال نانک بھوجن لیا بنایا۔ آگ ڈاہن والا نال لیا رکھ، آچھر سنگھ نام دھرائیا۔ ایہ کھیل نہیں ڈھر دا پکھ، پورب جنم کرم لیکھ چکائیا۔ جے دیونہارا نہ دیوے حق، دو جا دیون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو اک پُرکھ سمرتھ، سب دی پوری آس کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ جنم وچھڑیاں کر اکھ، اکٹھیاں اکو گھر وسائیا۔

★ ۱ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی لاجی دے گھر، پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڈ نواسی سہائے عرش، عرشی پریم ناؤں دھرائیا۔ وشن برہما شو نین رہے ترس، دھئے جوڑ واسطہ سرب پائیا۔ شبدی گردیو منگے سدا ترس، در ساچے الکھ جگائیندا۔ ترے گن مایا منگے ترس، تھہ بن مات نہ کوئی رکھائیندا۔ پنج تت منگے درس، تھہ بن راہ نہ کھئے چلائیندا۔ چارے کھانی منگے ترس، انڈج جیرج اُتہج سیئج دھیان نگائیندا۔ چارے بانی منگے درس، ساچا راگ نہ کوئی سنائیندا۔ چارے وید منگن ترس، تھہ بن صفت نہ کوئی صلاحیندا۔ چارے گنٹ منگن ترس، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ رو سس سورج چند منڈل منڈپ منگن ترس، تھہ بن تارنہارا نظر کوئی نہ آئیندا۔ زمیں اسمان منگن ترس، بن صاحب سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیندا۔ لوک پرلوک منگن ترس، تھہ بن بنت نہ کوئی بنائیندا۔ راگ دھن شبد سلوک منگن ترس، تھہ بن تار ستار نہ کوئی وجائیندا۔ شاستر سمرت منگن ترس، تھہ بن لیکھ نہ کوئی لکھائیندا۔ انجیل قرآن کیتا گیان منگن ترس، تھہ بن حرف حرؤف نہ کوئی پڑھائیندا۔ گرو اوتار منگن ترس، تھہ بن سرگن روپ نہ کوئی وٹائیندا۔ پیر پیغمبر منگن ترس، دھئے جوڑ سرب واسطہ پائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش منگن ترس، چرن کول دھیان سرب رکھائیندا۔ جگ چوکڑی منگے ترس، تھہ بن رحمت نہ کوئی کمائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ

منگدے گئے دُھر دا ترس، بن تیرے ترس ساڈی تقسیم نہ کوئی مٹائیندا۔ دین مذہب ذات پات منگن ترس، تُدھ بن دُئی دَویت ڈیرہ کوئی نہ ڈھاپیندا۔ کام کرودھ لوہہ موہ بنکار منگن ترس، آد جُگاد جُگ چوکرئی تیری اوٹ تکائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا منگے ترس، تُدھ بن نون سو اکھر نہ کوئی پڑھائیندا۔ نت نوت لکھ چوڑاسی جیو جنت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیرا منگن ترس، بن ترس نظر کوئی نہ آئیندا۔ اکو بھگت تیرے ویراگ اندر رہیا تڑپ، دوجی اوٹ نہ کوئی رکھائیندا۔ برہوں وچھوڑے رہیا بھٹک، بھٹکنا مات نہ کوئی مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ بن ٹھاکر نہ آوے ترس، دیاوان دئے سمجھائیا۔ بن ترس نہ آوے پرت، لوکيات وپس وٹائیا۔ بن پیار نہ ہووے بھگت، بھگون کھیل نہ کوئی کرائیا۔ بن بھگت رام نہ کرے ترس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے نہ بھٹکنا میری، میں تیرا میرا نظر کچھ نہ آئیا۔ جو وست پرہ سب تیری، تُدھ بن اور نہ کوئی وڈیائیا۔ پنج تت کایا ماٹی ڈھیری، خاک تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ریتی دے سمجھائیا۔ بھگت کہے بھٹکنا چلے نہ چارا، مان تان نہ کوئی رکھائیا۔ ہوں بالی بُدھ جیو انجانا، تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آد جُگاد نہ سمجھا تیرا بھانا، کی تیری وڈیائیا۔ اکو تیرے اُتے مانا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ شاہ پاتشاہ ٹوں ہر سلطانا، ستگر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دینی مان وڈیائیا۔ میری بھٹکنا کوئی نہ زور، بل نظر کوئی نہ آئیا۔ تیرے ہتھ پرہو سچ ڈور، تندى تند تونہی ستار پلائیا۔ کر کرپا آپے ہڑ، ہڑی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ سِری بھگون کہے میں دیوان بھٹکن، کایا بھاندے آپ ٹکائیا۔ دوجی رہے کوئی نہ اڑچن، روڑا سکے نہ کوئی اٹکائیا۔ مات گریہ جو اُلٹے لٹکن، تنہا اگنی تت پچائیا۔ سدا مات کر کے مردن، مردانگی اپنی اک سمجھائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر جو ترسن، تنہا رحمت آپ کھائیا۔ نانا توڑ سوگ ہرکھن، چنتا غم چُکائیا۔ اکو دے کے ساکھیات درشن، پہلا لیکھ صاف کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ترس آپ کھائیا۔ دیا اندر کھائے ترس، سِری بھگون ہوئے سہائیا۔ لیکھا جان عرش فرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، حیثیت اپنے نال ملایا۔ امرت میگھ اکو برس، جگ بھٹکنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میٹنہارا کوڑا

فرق، فیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ فیصلے اندر ہووے حُکم، ہر حاکم آپ جنائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ سچا نُخم، تاثیر اپنے نال رکھائیندا۔ لکھ
 چوڑاسی وچوں آیا پُچھن، پھڑ پھڑ اپنا بھيو کھلائیندا۔ ہرجن کوئی نہ دیوے لکن، لُکیاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر پریم کدے نہ آوے
 تئن، سدا تئیاں گنڈھ وکھائیندا۔ زنگن دھاروں آوے اُتر، اُتر پورب پچھم دکھن دشا نظر کيسے نہ آئیندا۔ جنہاں بنائے اپنے پُتر، پتا ہو گود
 سہائیندا۔ ہر بھگت گھر گھر منائے شکر، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ بے شک گُرمکھ جاوے مُکر، سِری بھگوان بھل کدے نہ جائیندا۔
 لالو دا یاد اچے مُکر، ٹکڑے جھولی اپنا آپ بھرائیندا۔ ایہ لالو دا اوس ویلے دا پُپھڑ، جس بھائی بھائی سنگ جوڑ جڑائیندا۔ ایہ کچھ
 ماری پھرے ککڑ، ککڑ بانگ دے سُنائیندا۔ نانک پُچھیا کی اے گودی تیرا پُتر، جو ہر کا نام دھیائیندا۔ اوس ویلے گیا مُکر، مُکھ پچھا
 دے بھوائیندا۔ نانک کہا نہ بن رُٹھڑ، رُسیاں کم کتے نہ آئیندا۔ لالو کہا نہیں مالک ایہ میرا پُپھڑ، فرق وچ کوئی نظر نہ آئیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے ساچا ہر، اگلا بھيو آپ کھلائیندا۔ نانک کہے سُن جبیل، کی تیری وڈیائیا۔ اوہ کہے میری
 اک دلیل، دل دا حال سُنائیا۔ جے تُوں بنیا مات وکیل، کورٹا جھگڑا رہیا مُکائیا۔ ویکھ میرے ککڑ اُتے لال رنگ دی ضری شنیل، کلگی
 کلگی رہیا بلائیا۔ میری تیرے آگے اک آپیل، مین تیری بھیت چڑھائیا۔ ایہ بے بڑا اصیل، جے نانک کھاویں تینوں ٹھنڈا دئے کرائیا۔ نانک
 کہا اس دی ایہو اک اخیر، جو میری سرنی آئیا۔ لالو نال بدلا ایہدی تقدیر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی دس اک تدبیر، ساچا راگ
 سُنائیا۔ ایہنوں ذبح کرے نہ کوئی شمشیر، شرع حلال نہ کوئی وکھائیا۔ کرد پھڑے نہ کوئی کلمہ پڑھ کے پنج پیر، پنچہ ایہدے اُتے نہ کوئی
 رکھائیا۔ مین اس دی کتنی بھڑ، بھڑی گلی پندھ مُکائیا۔ لالو نال ایہدی کھچی چٹے اُتے لکیر، لیکھا لیکھ دُھر دا پائیا۔ لیکھے لؤاں انت
 اخیر، اخیر اپنا ساس گراس وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ ککڑ کہے نانک میری کلگی، بغل
 وچ رہیا بلائیا۔ تینوں ویکھ مینوں بھلی گرمی سردی، سردی رُت تیرے پریم وچ منگ منگائیا۔ نانک کہا تیرا بنے اوہ دردی، جیہڑا میری
 سردی رہیا گوائیا۔ مین وی اوسے در دی بردی، نار سہاگن روپ وٹائیا۔ مین پنج تت کایا چولا پہنیا فرضی، میرا شہنشاہ اِکو رنگ
 رنگائیا۔ جس نے بخشش کیتی تیری آتم مردی مردی، مرد اپنے نال رکھائیا۔ تیری زبان ویکھی اِکو راگ پڑھدی، تونہی تُوں سُنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے در وڈی وڈیائیا۔ ککڑ کہے مینوں کہندے مُرغا، مُغلیا خاندان والے جنائیا۔ بے شک میں دو ٹنگاں نال تُردا، بھجّان واہو داہیا۔ اپنی کلغی ویکھ جھُردا، کلغی والا نظر نہ آئیا۔ جنم جنم وچ میرا بیڑا زُڑھدا، پھڑ باہوں پار نہ کوئی کرائیا۔ کر کے ذبح میری گردن ڈُونگھے کھاتے وچ جگت جہان سُٹدا، ہڈیاں سواد لگائیا۔ میں سُنیا تُوں بھوگ لگایا لالو روٹ دا، کودھرا خوشیاں نال کھائیا۔ ایسے کر کے درس تیرا لوچدا، لوچا پُور دینی کرائیا۔ سَتگر نانک کہے میں تیری سوچ سوچدا، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ جو مالک لوک پرلوک دا، سو ہووے تیرا سہائیا۔ جس کول خزانہ تھوک دا، گر اوتار پیغمبران رہیا ورتائیا۔ ایہہ کھیل اوس دی کھوج دا، جو مُفلساں نال میری یاری لائیا۔ تیرا حال ویکھ زردوش دا، ترس میرے اندر آئیا۔ رس آوے تیری بانگ جھوک دا، صدا تیری موہے بھائیا۔ تیرا لیکھا چُکے اتم جنم جنم دے روگ دا، روگی ہو کے روگیاں دئے روگ گوائیا۔ تیرا لہنا نرگن جوت دا، پنج تت ہوئے سہائیا۔ لیکھا مکے لالو روٹ دا، گرہ جھوٹھا دئے مُکائیا۔ یار بناوے جگت لنگوٹ دا، ناتا بھئیّا بھائی جُڑائیا۔ ایہہ کھیل پرہوُ خاموش دا، جو خواہ مخواہ کیسے نہ بات سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن بھگتاں ترس سدا لوچدا، لوچا بھگتاں نال رکھائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بَشن کور دے گرہ پنڈ الہڑپنڈی ضلع گرداس پُر ★

سگ کہے میں کڈھاں ہاڑا، ہوکا دے سُنائیا۔ میرے آسے پاسے لاوے تکھا کھاڑا، تکھی دھار مُکھ وکھائیا۔ میریاں ہڈیاں بالن کر کے پیارا، سچ پکوان دتا پکائیا۔ تُوں نرگن سرگن آئیوں چل دوارا، نرور اپنا پھیرا پائیا۔ در تیرے کران نِمسکارا، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ میرا لہنا دینا چُکے وچ سنسارا، گھر ساچی سیو کھائیا۔ جیرج انڈج اُنبھج سیبج تیرا پسارا، ہر گھٹ اکو نظری آئیا۔ گھر ساچے ویکھ لگا اکھاڑا، میں اپنا آپ بھیت دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، گھر اکو دئے وڈیائیا۔ سگ کہے میری سچ سکیری، ناتا لالو نال جُڑائیا۔ میری سمجھ نہ آئے کیسے تقدیری، بھيو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میرا ایہو وقت اخیری، جو اپنا آپ

بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ سگ کہے موہے لگی آگ، لاٹ اپنا رنگ رکھائیا۔ میں خوشیاں نال نچیا بن ملنگ، بھیٹی اندر بھیجا وابو داہیا۔ نیواں ہو ہو منگاں منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ دھن بھاگ میرا لیکھے لگا انگ، انگیکار اپنے لیکھے پائیا۔ مینوں آیا سچ انند، خوشیاں گھر بیٹھا گاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے ساچی وڈیائیا۔ آگ نال میں ہویا کولا، اپنا رُپ وٹائیا۔ وڈیوں ہویا نکا تھوڑا، چھوٹی مت رکھائیا۔ ٹوٹے ٹوٹے ہویا جوڑا، انگ انگ اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ کولا کہے میری بنے سواہ، خاک رُپ وٹائیا۔ میں آد جگاد جگ چوکرئی سب نوں کراں صفا، کوڑی کرپا میل دھوائیا۔ اکو نانک منگنا وچ گواہ، شہادت ساچے گھر بھگتائیا۔ چوہی مکھر لیکھے چکا، اکیاں رنگ رنگائیا۔ تئی مکھر وقت سُہا، بھیٹی چر دتی وڈیائیا۔ جس اُتے ردھا لیا پکا، سری بھگوان لیا ورتا، ٹکڑے اپنے ہتھ اٹھائیا۔ ہر سنگت بنا گواہ، ناتھیوال ملی وڈیائیا۔ اج اوس دا لہنا منگن گیا آ، ویلا وقت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے وڈیائیا۔ سواہ کہے میں ہوئی سوالن، در تیرے اک عرضوئیا۔ تیرا نور جوت اکالن، اکل کل تیری سرنائیا۔ میں سچ دوارے آئی بھالن، چھڈی جگت لوکائیا۔ چار جگ دی میں نکمی مالن، پھولن ہار تن چھپائیا۔ تیرا بھیت آئی جانن، اندر وڑ کے چوری چوری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ایک دے وکھائیا۔ سواہ کہے میں خاک دی چٹکی، جگ چوکرئی قیمت کیسے نہ پائیا۔ سری بھگوان ویکھ میری پھرتی، ناتا تیرے نال جڑائیا۔ سچکھنڈ نیواسی چھڈ کے آئیوں اپنی گرسی، دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ میری آن کھلائی سُرتی، سُرت اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کمائیا۔ سواہ کہے میں مٹی خاک، ویہ سو دس بکرمی ملی وڈیائیا۔ جس گوبند نور کیتا پاک، چھوٹے بالے وچی ودھائیا۔ پُرکھ اکال بنایا مینوں ساک، آپ اپنی گنڈھ پوائیا۔ نو دوارے کھول تاک، سچ سنگھاسن دتا وچھائیا۔ اوس اُتے مینوں رکھ، امانت اپنی لیا بنائیا۔ دس سال میں راہ رہی تگ، نیتر نیناں نین اٹھائیا۔ سو ویلا آیا حق، حقیقت ویکھے بے پرواہیا۔ پورب وچھڑے کر اکتھ، لالو بنس رہیا ملائیا۔ وچوں پرم پُرکھ پرہ نٹھ، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ نو ماگھ اک چٹکی اپنے چرناں ہیٹھاں رکھ، بھگت

دواریوں لیا یا چائیں چائیا۔ اوہ اپنے لائے مستک متھ، گُرمکھ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتاں کھول اگئی اگھ، اپنے نال ملائیا۔ خوشیاں نال نالے رووے نالے پئے بس، ہستی اپنی اکو دئے جنائیا۔ ایہ کھیل پُکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائیا۔ لالو توں ہوئی ہوئی پہلوں رہیا دس، وچلا بہیت نہ کوئی کھلایا۔ کر کِریا مرے جیوندے جاگت سووت سارے کر اگتھ، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ اگے اپنے چرناں ہیٹھاں لویں رکھ، جس گھر وسیں بے پرواہیا۔ بھائیاں نال بھائی ملائیں ساتھ، ساتھی اکو سگلا سائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دیونہارا ساچا ور، ساچی راکھ دئے وڈیائیا۔ راکھ سُن توں ہوئی کولا، اپنا رُپ وٹایا۔ پاربرہم تیرا چُکیا ڈولا، بن کھار سیو کھائیا۔ تیرا پردہ کیسے نہ پھولا، تیرے اندر کی کی رنگ بھرائیا۔ سچ پِرتی اندر سُنیا تیرا ڈھولا، بولا اپنی جھولی پائیا۔ زِرگن بنیا مات وچولا، پردہ اوہلا رہیا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ کولے تیرا رُپ بنایا سگ، ساقط نظر کھئے نہ آئیندا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ چُکایا جگت، ادھار نہ کوئی رکھائیندا۔ مہروان ہو پُکھ سمرتھ، صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچے مان دوائیندا۔ سک ویکھ اپنا تن، تنا بناسپت دیونہار وڈیائیا۔ تیری آرزو لئی من، گزارش اپنی جھولی پائیا۔ رسنا کہے دھن دھن، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سکوں تنے دئے وڈیائیا۔ تنے ویکھ اپنا مُڈ، ہر مُڈلی کتھا سُنائیندا۔ جس دی کیسے نہ آئی سُدھ، سو بھيو ابھيو کھلاییندا۔ جتھے جیدیو دتی سُدھ، سِدھا اپنا راہ وکھائیندا۔ اوس پیل بڑ تھلے نکا تیرا بروٹی مُڈھ، جس دے اُتے بھگت آسن لائیندا۔ آسن لا ہر چرن پِرتی گیا لُج، رُچی صاحب نال رکھائیندا۔ اوس ویلے نمانے ہو کے توں لیا پُچھ، نیتز نین نیر وہائیندا۔ کی تیری بھگتی وچوں مینوں ملے کچھ، میں تیرا بھار اٹھائیندا۔ جیدیو کہہ میں اوہدا پُت، جو تیرا رُپ لوکھت پرگھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھيو آپ درسائیندا۔ جیدیو کہے سُن جھاڑ جڑ، جڑ چیتن کھیل کرائیا۔ جس دی کِریا نال کوٹن کوٹ نام اکھڑ پتیاں اُتے لئے پڑھ، پتن بیٹھا اکو نظری آئیا۔ توں اوس دی چرنی ڈگیں دڑ، ڈھیہہ کے اپنا حال سُنایا۔ برہوں وچھوڑے وچ جائیں سڑ، اپنا آپ مٹایا۔ پرہہ پھیر کِریا دیوے کر، تیرا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک جنائیا۔ جھاڑ کہے دس طریقہ، موہے اک جنائیا۔

کون ویلا آئے نزدیکاً، نیرن نیرا پھیرا پائیا۔ کون حال سُنے غریباں، غریب نہانے گلے لگائیا۔ جیدیو کہے میں دساں سچ پریتاں، پریتی اکو وار
 درڑائیا۔ نانک نرگن گھر آوے کیٹاں، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھا، غریب نہانیاں دئے وڈیائیا۔ اوس دے پیار
 وچ اپنا آپ دھریں وچ انگیٹھا، اگنی بھیٹ چڑھائیا۔ جس ویلے جگ مگ کرے تیری چکھا چیتا، اُتے پکوان پکے خوشیاں راگ الاٹیا۔
 اگلا بھیو جانے ستگر جیو جیاں کا، لیکھا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے پچن ہویا
 خوشحال، گھر وچی اک ودھائیا۔ میرا ستگر بنے دلال، ساچا راہ سمجھائیا۔ میں اپنا آپ اگنی بھیٹا دتا ڈال، بلہین اک اکھوٹیا۔ جے میرا
 مئے سوال، بن سوالی دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ وینہدیاں وینہدیاں سماں گیا
 لنگھ، گھڑی سہنجنی سوبھا پائیا۔ نانک بیٹھا گھر لالو پلنگ، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ خوشیاں وچ مل کے مانے اند، اند اکو اک
 جنائیا۔ چپ چپیتے نانک ڈھولا گایا چھند، تُوں میرا میں تیرا میرے صاحب سچ گوسائیں۔ اوس ویلے میں بھیٹا کیتا بند بند، اگنی رنگ
 رنگائیا۔ نانک نرگن ہو بخشنند، موہے دتا سمجھائیا۔ جنم دے وچھڑے منگدے منگ، دیونہار ہوئے سہائیا۔ میں ہو نہانے کہا بخشنند،
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جس گھر میرا لالو نال بنیا سنگ، تِس سنگ ناتا دینا جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی
 مان وڈیائیا۔ نانک نرگن بول ست کرتار، ست ست وچ جنائیا۔ تیرا رہے سچ پیار، پریتی اکو گھر سمجھائیا۔ مائس جنم ملے وچ سنسار،
 وڈ سنساری ہوئے سہائیا۔ پہلوں بھیٹا تیری چاڑھ، اگنی لمبُو دیوے لگائیا۔ پھر کرپا کرے آپ آرنکار، نرگن ہوئے سدا سہائیا۔ جگ جنم
 جگت وچھڑے کرے پار، پاربرہم اپنے وچ ملائیا۔ دھوڑی رتی خاک چہار، شہنشاہ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنے وچ لہنا دئے مکائیا۔

★ ۹ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی سائیں داس دے گھر پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

راکھ کہے میری پوری منگ، پُرکھ اکال پور کرائیا۔ دس سال بیٹھی رہی اُپر پلنگ، دوس زین دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ دیوے ونڈ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دیوے ڈنڈ، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ وہہ سو گیاراں بکرمی پنج پوہ کاغذاں اندر کر کے بند، چٹکی چٹکی مہراں لا کے باہر کڈھائیا۔ اتم سب نوں کر کے رنڈ، اپنا مکھ آئی بھوائیا۔ جن بھگتاں میل کے سنگ، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ایتھے اوتھے جنہاں دیوے اند، پرہ اپنے گھر رکھائیا۔ ڈھولا گاواں چاواں نال چھند، سوہنگ سچا راگ الاٹیا۔ لوکات دسے سچ چند، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ خاک کہے میں گھالی گھال، گھالی گھال پرہ لیکھے لائیا۔ میری بینتی من سوال، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میل ملایا بن دلال، بھگتن جوڑ جڑائیا۔ میں دساں پچھلا حال، جگ چوکرئی نال ملائیا۔ میں ہندی رہی بے حال، میرا سنگ نہ کوئی نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ خاک کہے موہے چاؤ گھنیرا، وجے اک ودھائیا۔ کوڑی کیرپا چھٹیا جھڑا، جھگڑا مکیا نال لوکائیا۔ پرہ پُرکھ پرہ کری مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگتاں سنگ رلایا میرا اک بیڑا، پتن بہہ کے ویکھے چائیں چائیا۔ اپنی کرنی دتا اٹا گیڑا، گیڑنہار اک اکھوائیا۔ جنہاں ٹھا کر ملیا میرا تیرا، تنہاں ساگر بھور نہ کوئی بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ خاک کہے میں ہوئی پاک، پت پاون دیا کھائیا۔ میرے ول لیا جھاک، گھر نیتز نین گھلاٹیا۔ بھگتاں نال بنایا میرا ساک، سجن ساچے سچ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ پوری آسا دین دیاں، پرہ میری انت کرائیا۔ جن بھگتاں پچھے کراں اک سوال، سری بھگوان آگے جھولی ڈاھیا۔ کیرپا کر میرے مہروان، محبوب تیری سرنائیا۔ جو تیری چرنی ڈگے آن، تس جم پوہ نہ سکے رائیا۔ تس دی خاک نہ اڈے وچ جہان، مڑھی مسان نہ کوئی بھوائیا۔ گور وچ دے کوئی نہ پڑھ کلام، کلمہ تیرا اکو نظری آٹیا۔ خوشیاں نال ویہویں صدی سد کے دیواں پیغام، پیر پیغمبران آگھ سنائیا۔ ویکھو پُرکھ اکال بدلایا انتظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ بھگت سہیلے کر پروان، سچا اپنا راہ وکھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مُکا کے کان، کرم کاند ڈیرہ ڈھاہیا۔ واسا دیوے سچ مکان، جس

گھر بہ بہ خوشی نال سوہا پائیا۔ پچھلے مرے اگلے جئے جینودے کرے پروان، جنہاں وچوں گُرمکھ گُرسکھ نظری آئیا۔ ایہو کِریا کرے مہان، جس دی نشانی مات نہ کھئے وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جینویاں جینودیاں مریاں مردیاں مدد کرے آن، مُردا خلعت کرن کوئی نہ پائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سرُپ سینگھ دے گھر پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُڑ ★

خاک کہے سرب خلق خاک، انت خاکی خاک سمائیا۔ بن صاحب ستگر کوئی نہ سکے راکھ، رکھیا کرے نہ کوئی تھائوں تھائیا۔ دو جہاناں نین کھول کے ویکھیا تاک، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ انت نبھاوے نہ کوئی ساتھ، سنگی ساٹھی پلُو جان چُھڈائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے خالی ہاتھ، نیتز روون واہو داہیا۔ جنہاں صاحب ستگر کر کِریا دتی نام وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ سو گُرمکھ آؤندے جاندے جمدے مردے رہے ہس، غمی رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ تنہاں اپنے دوارے لئے سد، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم مرن دی پار حد، گیڑا گیڑ نہ کوئی وکھائیا۔ دو جہاناں وچوں کر کے اد، گھر ساچا اک وکھائیا۔ لیکھے لا کے ماٹی ہڈ، چمڑی اپنی جھولی پائیا۔ خاک کہے میں آئی اوس دے ہتھ، جس ہتھان نال دھرنی دتی وڈیائیا۔ روداس چمیارا سئیو سچ گیا دس، ہُن اکال نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی خاک دی رکھے پت، جنہاں پریشور ملیا بے پرواہیا۔ خاک کہے خاکی جگ، خالص نظر کھئے نہ آئیندا۔ گھر گھر کوڑی لگی آگ، ترکھا ترسنا نہ کوئی بُجھائیندا۔ مایا ممتا پی پی مد، جیو جگت جہان کوڑا ڈورُو ڈنک و جائیا۔ گھر مُرشد کوئی نہ لئے سد، پروہناچاری سرِشٹ سبائی جگت بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں ہووے آپ وس، تنہاں اپنے وس کرائیندا۔ خاک کہے میں وست انملی، میری قیمت کیسے نہ پائیا۔ میں پہلوں بنائی ساڈے تِن ہتھ کُلی، نو دوارے دربار پھیر سہائیا۔ مینوں پرہ کولوں چُھٹی مل گئی کھلی، جن بھگتاں ملاں چائیں چائیا۔ میں اڈان نہ کدے ہوا بلیں، بلیاں وچ نہ کوئی رلائییا۔ میں اوس دے تول تلی، جس دا ترازو ویکھن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی مینوں بھلی، بھلی بھٹکی نوں ہرِسنگت نظری آئیا۔ جتھوں پریم پیار دی

ملی اکو چلی، چرنامت دتا بے پروا ہیا۔ میں بھاگاں بھری پھلی پھلی، مہک بھگتاں نال رلائیا۔ جس خاک سڑکے منزل چڑھکے نانک دی پکائی گئی اوہ اٹلی، کئی وچوں نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر میرے اُتے رکھائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سانجھی رام دے گھر پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

خاک کہے پرہہ ہو دیال، اکال میری بنت بنائیا۔ پریم پریتی لال نال سنگھ پال، سچا ناتا دتا جڑائیا۔ سنگھ سورن وسیا آن، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ بال منجیت کر پروان، موہے دتی مان وڈیائیا۔ جگدیش جھلا اک نشان، چووی جگ لیکھ مکائیا۔ گردیال ویکھ راج راجان، حکم رعیت روپ سمجھائیا۔ پنجاں کر آپ پروان، ساچی گھاڑت لئی گھڑائیا۔ جن بھگتاں دے کر دان، میری قیمت پرہہ نے پائیا۔ نیہاں ہیٹھ رکھایا مان، مٹھی ڈھائی سوہیا پائیا۔ خون کر بلیدان، نرگن سرگن بھیٹ چڑھائیا۔ سچ دوارا کھول دکان، سوڈا اکو نام وکائیا۔ لیکھا چکا دو جہان، ساچا مارگ اک رکھائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران پورے کر بیان، بھوکھت سب دی جھولی پائیا۔ بیس بیس ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے پہچان، گرمکھ گرسکھ دئے وڈیائیا۔ انت لہنا چکائے آن، بے انت اپنا پھیرا پائیا۔ سب دی چکھا دا بالن پاڑے ترکھان، بن ترکھان کھاڑا ہتھ نہ کوئی اٹھائیا۔ کی ہویا جے لالو ایہناں نالوں بال، لالا بھل کدے نہ جائیا۔ ایہہ اوسے دا ہان پروان، جو سنگی ساتھی اکٹھے کیتے در آ کے درشن پائیا۔ جنہاں دا نانک بنیا مہان، تنہاں دا محبوب لیکھا ربیا مکائیا۔ غریباں وچ غریب پہچان، نیچاں وچوں نیچ کر پروان، دہلیزاں وچوں لنگھ آپ بھگوان، ریجھاں گرمکھاں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیسے نظر نہ آوے لایاں نیجھاں، کاغذاں پتڑاں اکھراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہروان ہو کے آپ پتیجا، چاچے بھتیجے سارے رہیا ترائیا۔

★ ۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ کھڑک سنگھ دے گرہ پنڈ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

کھیل ویکھ پُکھ سمرتھ، دو جہان لین انکڑائیا۔ گر اوتار رہے ہس، پیر پیغمبر خوشی منائیا۔ وشن برہما شو گاون جس، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ کروڑ تیسرا ربیا ٹٹھ، بھجے وابو داہیا۔ ترے گن مایا رووے نیترا آکھ، ہنچھو ہار بنائیا۔ ویکھو میرا بل بندا بھٹھ، اکیاں چھڈ دتی وڈیائیا۔ در در گھر گھر سبنا رہی دس، اچی کوک کوک سنائیا۔ پُکھ اکال اوہناں ہویا وس، جنہاں سرشٹی کہے مات شوڈائیا۔ انتر آتم دتا رس، امرت بوند سوانت پیائیا۔ نیچ نیترا کھول آکھ، راتی ستیاں درس دکھائیا۔ نام بھنڈارا کھول ہٹ، ساچا ونج رہیا کرائیا۔ کر پرکاش جوتی لٹ لٹ، نورو نور ڈگمگائیا۔ سیج سہنجی کایا کھاٹ، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جنم جنم دی میٹ واٹ، پاندھی اپنے نال ملائیا۔ ڈرمت میل پچھلی کاٹ، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ مین نانی کر کے گھات، چھری سیس جگدیش ٹکائیا۔ مینوں دیوے نہ کوئی نجات، لیکھا پار نہ کوئی کرائیا۔ مین گر اوتاراں پیر پیغمبران ساریاں رہی آکھ، اچی ہو کے دے دے راگ الاٹیا۔ میرے نگ سہاگ نہ کوئی بلاک، مینڈھی سیس نہ کوئی گندائیا۔ نہ کوئی سجن رہیا ساک، سگلا سنگ نہ کوئی نہائیا۔ جگ چوکڑی جو بھاکھیا رہی بھاکھ، سو ہن پور کرائیا۔ میری کرنی ہندی دسے ناس، ناشتہ سنگت رہی بنائیا۔ غریب ناناے اوچ نیچ اکٹھے کیتے اپنی رات، رین اکو اک سہائیا۔ زرگن سرگن ویکھ کھیل تماش، خالق اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پیالہ دے آب حیات، حضرت مستی اک چڑھائیا۔ مین ویکھ کائنات، دہ دشا نین شرمائیا۔ میری پچھے نہ کوئی وات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک رچائیا۔ ترے گن مایا رہی کوک، دو جہان رہی جنائیا۔ مین نانی دتا پھوک، نام پھنکارا اکو لائیا۔ میرے دروبی چارے کوٹ، دہ دشا دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ میری کلجگ چکی چوک، چکنی ہو کے رہی سنائیا۔ جگ چوکڑی جو ستا رہیا گھوک، کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ نیچ اوچ بنا کے اپنے پوت، پتا اپنا ناؤں رکھائیا۔ لیکھا چکائے کایا پنج تت بھوت، بھوکھ دسے تھوڑ تھائیا۔ میری جھولی پائی میری کرتوت، کرتب اپنا دے جنائیا۔ جگ چوکڑی مین ماردی رہی جھوٹھ، جوٹھ جھوٹھ جگا جگنتر کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ترے گن مایا مارے دہا، دھرت دھول بلائیا۔ مین ویکھ تھکی جل اسگاہ، تھل اپنا پنڈھ مکائیا۔ میری

پکڑے نہ کوئی بانہ، پیر پیغمبر بیٹھے مکھ بھوائیا۔ سر دیوے نہ کوئی ٹھنڈی چھان، گر اوتار اُنکلی کھئے نہ لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران
 ہوئے حیران، حیرانی سب دے سر تے چھائیا۔ نیتز نیر ورو لے انجیل قرآن، کائنات بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ بھڑی دروہی خدائے میرا تئا
 ایمان، طوبی طوبی کر کے ربی سنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میں بنی ربی جوان، جو بن اپنا اک وکھائیا۔ سرشٹ سبائی شرع وچ
 کیتی شیطان، لاشریک کولوں منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطان ایکا حکم
 ورتائیا۔ ترے گن مایا دسے حالت، بلت پلت راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ بالی بڈھ بال انجانت، انجن نیتز نین نہ کھئے مٹکائیا۔ ساچی دسے نہ کھئے
 امانت، وستو ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنی کھیل کرے کرتار،
 ترے گن مایا دئے ڈبائیا۔ میرا کھیڑا بھٹھ ہویا بھٹھیال، بھانڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی جو گر
 اوتاراں دیندا رہیا دان، سو داتا دانی آپے ویکھ وکھائیا۔ جس چار جگ دے وچھڑے جنم کرم دے زٹھڑے جیو اکھھے کیتے آن، اوچاں
 نیچاں ایکا رنگ رنگائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنا میل ملائیا۔ سرتی شبد ملاوے کاہن، گھر گھنئیا
 نظری آئیا۔ سینتا میل کرائے رام، شبدی گرے پرواہیا۔ ساچا کلمہ دئے کلام، کایا بُت سوبھا پائیا۔ سو صاحب ویکھے آن، جس میری
 بنت بنائیا۔ پرگٹ ہویا بن ترکھان، تکھا کھاڑا ہتھ رکھائیا۔ موچھے پائے سب دے آن، مُشکل ہوئی وچ لوکائیا۔ جگ چوکرئی جس دے
 ڈھولے گان، گھر گمبھیر ناؤں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ترے گن مایا کہے میں بھلی پرہ
 دے چوج، چوجی اپنا کھیل رچائیا۔ جگ چوکرئی جس سدھ کیتے چھٹی بھوج، بھوجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جگ چوکرئی جس دی کردے
 رہے کھوج، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار جس دی سوچدے رہے سوچ، سوچ سمجھ نہ کھئے وڈیائیا۔ سو صاحب ستگر نرگن ہو
 کے گیا پہنچ، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ کھیل وکھائے ترے گن اتیتا، طرح
 طرح سمجھائیا۔ جس تپایا سب دا انگیٹھا، سو اگلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ جس دا بھيو اوچا نیچا، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ جس دا مارگ
 سدا سیدھا، گھر ساچا اک درسائیا۔ جس دا آد جگاد کھادھا پیتا، نت نوت رہیا ورتائیا۔ سو صاحب کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھری کار

کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کرائیا۔ ترے گن کہے کرنی کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک آہار، ساچا بھوجن نام وڈیائیا۔ سیوا کر سچ نرنکار، ساچی بھٹھی دئے تپائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ وشنوں ویکھ ہئے حیران، نیتر نین نین کھلائییا۔ کوٹن وست پرہ وچ دیوے ڈار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ وشنوں کہے بھنڈارا کیہڑا، کی کی جنائیا۔ برہما کہے ویہڑا کیہڑا، جس گرہ ملی وڈیائیا۔ شنکر کہے اوہ سیوک کیہڑا، جس سچی سیو لگائیا۔ ترے گن مایا کہے جس میرا ڈھابیا ڈیرہ، مٹی خاک ملائییا۔ اوہ صاحب ستگر شیرا، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائییا۔ غریب نائیاں اُتے کر کے مہراں، تنہاں میلا سہج سُبھائییا۔ سو سوہنا لگے کھیڑا، جس کھیڑے اپنی سیو کھائییا۔ سو بھاگاں بھریا ویہڑا، جس گھر منگلا چار راگ الائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائییا۔ وشنوں ویکھیا مار دھیان، چار گنٹ اکھ کھلائییا۔ خوشی ہویا ویکھ پگا پکوان، برہے رہیا جنائیا۔ اُٹھ برہے کر پہچان، نرگن اپنی دھار چلائییا۔ برہما کہے میں ویکھی ردھی دال، جس وچ دلدری اپنا دلدر رہے سٹائییا۔ شنکر سُن لے نال کان، برہما رہیا سمجھائییا۔ شنکر کہے میں اُہناں بنا آج مہمان، جو سچ بھنڈارا رہے وکھائییا۔ برہما کہے میں وی چلاں نال، ہولی ہولی پندھ مکھائییا۔ وشنوں کہے مینوں لو اُٹھال، باشک سیجا موہے نہ کھئے بھائییا۔ جس گھر وسے سری بھگوان، اُس گھر جائے چائیں چائیا۔ دُھر دی سنی آئی آواز، دُھن اکو اک سمجھائییا۔ وشن برہما شو تے ویکھو تنہاں نائیاں بنیا اک کاج، کرنی کرتا آپ کھائییا۔ پرم پُرکھ دا سوہنا ویکھو سماج، جس دی سمگری اپنے وچ پرگٹائییا۔ جس دے بیڑے اُتے تسیں چڑھو جہاز، سو کھیوٹ کھیٹا اکو اک اکھوائیا۔ اگلا پچھلا ویکھو گھلدا راز، رازق رحیم آپ کھلائییا۔ غریب نانا ہووے نہ کیسے مہنتاج، سہمت اپنے نال رکھائییا۔ ستجگ چلے ست رواج، ست ستوادی آپ رکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھی دال ردھی، ردھ سدھ کول بیٹھی سیو کھائییا۔ برہما کہے پرہ دی اچرج ودھی، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شنکر کہے اوبدی کھیل بڑی سدھی، سدھی طرح رہیا سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائییا۔ شنکر کہے ویکھو کھیل تماشا، میں سچ سچ جنائیا۔ جس گھر خوشیاں نال گجھا آئا، پانی پریم پیار ملائییا۔ سوہنی کنالی

سوہوے باٹا، پُرکھ ابناسی دئے وڈیائیا۔ وشنوں ہس کے کہے میں پورا کران گھاٹا، آگے واسطے نیڑے ہو کے سیو کھائیا۔ پچھلا پورا کران کھاتہ، لیکھا ہتھو ہتھ مکھائیا۔ برہما کہے مینوں سوہنا لگے احاطہ، جس گھر ہتھارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی میں گر اوتاراں پیر پیغمبران دیاں سندا رہیا باتاں، جو قلم شاہی نال کاغذاں اُتے لکھائیا۔ کلجگ اتم سری بھگوان ویکھیا ساکھیاتا، سچ مچ اوہی نظری آئیا۔ جس دی ذات نہ کوئی پاتا، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے کھلیاں داتاں، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ لوکی ویکھن اندھیریاں راتاں، گرمکھ خوشیاں چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا راہ چلائییا۔ دال کہے میرا ویکھو دانہ، دانشمندی اک سمجھائیا۔ جس رچیا کھیل دو جہاناں، سو دوہرا کڑچھا رہیا پھرائیا۔ جس پانی نال ملا کے مینوں دتا مانا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ہلدی لُون مِرچ کر پروانا، فرمانا اپنا اک سُنائیا۔ غریب نہانیاں وچوں اتم نکلیا اکو کھانا، جس نون کھا کھا وشن برہما شو خوشی منائیا۔ چھٹی بھوجن ملے نہ کوئی ٹکانا، جس بھگوان بھوگ نہ لگائیا۔ سو ردھا پکا پکا ردھا سدھا ہویا پروانا، دوسر آگے نہ کیسے ٹکائیا۔ نہ کوئی مسلہ پڑھے انجیل قرآنا، نہ کوئی اوٹ رکھے وید پُرانا، نہ کوئی گرو گرتھ دئے پروانہ، بن پروانگیوں اپنے لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سَمگری اکو اک ورتائیا۔ گر اوتار اکھئے ہو کے آوندے نے۔ پیر پیغمبران نال ملاؤندے نے۔ دیئے جوڑ عرض سُناؤندے نے۔ پلُو پا واسطہ پاؤندے نے۔ چاروں گنٹ نین اٹھاؤندے نے۔ سچ دھیان اک لگاؤندے نے۔ ویکھ پکوان خوشی مناؤندے نے۔ جس دی سیوا کرے بھگوان، تس دی صفت سرب صالاہندے نے۔ اتم اکھیں ویکھیا آن، پچھلا لیکھیا لیکھ ورقہ اُلٹاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے فرمانا، در تیرے منگ منگاؤندے نے۔ دے ور کرتار، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ ویکھ کے آئے تیرا بھنڈار، جس وچ تونہی نظری آئیا۔ سری بھگوان بول کہا للکار، اکو وار سُنائیا۔ ایہ میرے بھگتاں دا وبار، میں سیوک نظری آئیا۔ مینوں آد جگاد جگ چوکرئی جوت اکالن سب نے کہا نار، کھلڑے کیس رہی وکھائیا۔ میں ہتھان نال سیوا کران بن سیوادار، بھانڈے برتن مانج وکھائیا۔ میرے کھان ورلے گرمکھ سچے سردار، جنہاں دیواں مان وڈیائیا۔ جے مینوں جھیور نائی کہو میں خوشیاں نال بنا کے گل وچ پاواں بار، دیواں دو جہان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار سیس نواؤندے نے۔ ڈھیہہ ڈھیہہ کے بھل بخشاؤندے نے۔ دھئے جوڑ واسطہ پاؤندے نے۔ دھنّ
 بھاگ پرہہ جو تیری کرپا نال در تیرے آؤندے نے۔ جگ چوکڑی جو دتے وسار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچی کرنی تیرے کولوں منگ منگاؤندے نے۔ سری بھگوان اک الاؤندا اے۔ بھيو ابھیدا آپ گھلاؤندا اے۔ اُجل اپنا راہ
 چلاؤندا اے۔ لیہز فیہز وقت مُکاؤندا اے۔ بھگھ بھوج ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ دُھر دا ارداسا اکو سودھ، شُدھ سب نوں آپ کراؤندا اے۔
 وشنوں ویکھ اپنا رزق روز، روزی تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جو میرے درشن نوں رہے لوچ، تنہاں دوارے تہاؤں خاک رلاؤندا اے۔
 ایہ اوہ دوارا سچا کوٹ، جو سچکھنڈ نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ شبدا گئی وجے چوٹ، پُرکھ اکال آپ لگاؤندا اے۔ ایتھے بھنڈارا پکا ہت،
 آد جگاد نہ کھئے مُکاؤندا اے۔ ایہ ستجگ چلے راؤنس، رُسیاں پھیر نال ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 سیکھیا اک درڑاؤندا اے۔ ساچی سیکھیا اک درڑائی اے۔ پرہہ ایکا دھار سمجھائی اے۔ وشن برہما شو اکھ گھلائی اے۔ گر اوتار خوشی
 منائی اے۔ پیر پیغمبر رہے جس گائی اے۔ پرہہ دس اوہ ویلا کیہڑا، جس ویلے بہہ کے تیرا بھوجن کھائی اے۔ سری بھگوان کہے جتھے
 میرے بھگتاں ڈیرہ، تِس تھان ملے وڈیائی اے۔ اوتھے جا کے بہہ کے منگو پرہہ دیونہار ہتھیرا، دیندیاں توٹ رہے نہ رائی اے۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکم اکو اک سمجھائی اے۔ سُن کے سنگت بن گئی پنکت، بہہ بہہ رہے کھائیا۔ نالے ویکھن ہر دی
 سنگت، خوشیاں راگ الاٹیا۔ سُن گیان بودھ اکادھ کولوں پنڈت، جو دُھر دی کرے پڑھائیا۔ جس کھیل رچایا جیرج اندج، اُتہج
 سینج دئے وڈیائیا۔ اج اُس دواویوں آئے منکت، گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ساچی
 وست دے ورتائیا۔ صاحب ستگر ویکھ خوشی مناؤن گے۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو، میرے بھگت آپ ورتاؤن گے۔ گردھارا بخشیش ہتھ
 کڑچھ آپ اٹھاؤن گے۔ پال مسنا نال رلاؤن گے۔ کاشی ہٹا اک چلاؤن گے۔ اندر پُھندر جس در تون کھاں گے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بھنڈارا اک ورتاؤن گے۔ گر اوتار کہن اسیں کھاواں گے۔ خوشیاں نال گیت الاواں گے۔ ساچی
 ریت اپنی جھولی پاواں گے۔ جس گھر وسن اوچ نیچ، اُس در بہہ کے سیس نواواں گے۔ ساڈا پچھلا لیکھا مُکیا پورا کیتا ٹھیک، ٹھیکر کورّا

بہن وکھاواں گے۔ جُگ چوکڑی پچھوں آئی اوہ تاریخ، جس تاریخ دا سُنیا حال سُناواں گے۔ در سواں بن کے منگیئے بھیکھ، بھچھیا اپنی
 جھولی پاواں گے۔ اینھے اوتھے رہیں اتیت، پرہو تیرا جس گاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، گھر
 تیرا منگن آواں گے۔ تیرے بھگت سب کچھ ورتاؤن گے۔ پھڑ باہوں مینوں نال رلاؤن گے۔ حُکے اندر چاروں کُنٹ بھواؤن گے۔ جے کوئی
 لبھے جا کے کیسے مندر، مندر وڑ کے پھیر پچھتاؤن گے۔ جے کوئی ویکھے آ کے اندر، نرگن نؤر ظہور رُشناؤن گے۔ میرا اکو گھر منگل، جس
 گھر بھگت نظری آؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی وست سب دی جھولی پاؤن گے۔ مینوں گُرمکھاں نال
 رلاؤنا اے۔ ساچی سیوا وچ لگاؤنا اے۔ کمالا رملہ جگت بناؤنا اے۔ جس دے اندر سوہنا بنگلا، محل اٹل اک سُہاؤنا اے۔ جس دے
 چاروں کُنٹ پنج تت جنگلا، دُوروں نظر کیسے نہ آؤنا اے۔ کی ہویا جے سُدامے چیتندلا، بن تندل چیاں پار کراؤنا اے۔ چڑھا کے دُھر
 دی اپنی منزلا، جس منزل اپنا ڈیرہ لاؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پکوان گُراوتاراں پیر پیغمبراں جن بھگتاں
 نال مل کے، آپ کھواؤنا اے۔ وشنوں کہے ایتھے کی کچھ کھاواں گے۔ برہما کہے کھا کھا تھکیئے، تھک تھک کے انت پچھتاواں گے۔ شنکر
 کہے بے انت بے انت کہے کے شکر مناواں گے۔ گُراوتار کہن دو جہان تج کے، گھر ساچے خوشی مناواں گے۔ پیر پیغمبر کہن درشن کریئے رچ
 کے، جس درشن ڈٹھیاں اپنا آپ مٹاواں گے۔ نانک نرگن کہے نہیں ہر سنگت وچ سچ کے، بھوجن گُرمکھاں رل کے کھاواں گے۔ گوہند کہے
 جیکارا بولیئے گج کے، پُرکھ اکال شکر مناواں گے۔ جس نؤں پچھے آئے چھڈ کے، اوس دا درشن لوکماں پاواں گے۔ اج ایتھوں جائے رچ کے،
 نؤ سو چرانوے چوکڑی جگ پھر کھان کدی نہ آواں گے۔ جن بھگتاں نال جائے ہس کے، ہس ہس اپنی خوشی مناواں گے۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اپنی جھولی پاواں گے۔ وشنوں کہے کی ورتار ورتائے گا۔ برہما کہے بھکھے
 ننگیاں بھنڈار بھرائے گا۔ شنکر کہے داتار اپنی دیا کھائے گا۔ گُراوتار کہے ساڈا لیکھا مول چکائے گا۔ پیر پیغمبر کہے ساڈی نیاج نہ کوئی چڑھائے گا۔
 بھگت بھگوان مل کے ردھا پکا، بہ کے اکتھا کھائے گا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دا چن کر کے سچا، ساچی اپنی دھار رکھائے گا۔ گُراوتاراں
 پیر پیغمبراں کولوں جو دھاگا رہ گیا کچا، اتم اپنی گنڈھ دوائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی

کرنی آپ کماویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچار، متا متے نال پکائیا۔ اسپس کھندے رہے نر زرنکار، نرگن نور خُدائیا۔ جوتی دپیک جلوہ تکیا نہ پُرکھ نہ نار، رُوپ انو پ سمجھائیا۔ کر ویس بھيو کھولیا کرتار، کرتا اپنا پردہ لایا۔ نظری آیا نرگن دھار، سرگن سو بھا پائیا۔ سرگن رُوپ تت آکار، تتو آپ پرگٹائیا۔ پریتی اندر دس پیار، پریمی پریمکا رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں میلے ہو خوار، خواری اپنی جھولی پائیا۔ جوت اکالن بن کے نار، گھلڑے کیس پھرے واہو داہیا۔ جے کوئی جو بن ویکھے مُتیار، بڈھی بالی نظر کیسے نہ آئیا۔ جے صفت کرو تے پروردگار، سلاہاں وچ پاربرہم اکھوائیا۔ ملاح وچ بیڑا کرے پار، پھڑ کے اپنے کندھ اٹھائیا۔ کیرپا کرے تے بھکھیاں دئے وکھال، کھلی وست ورتائیا۔ آگے کیسے دی کوئی نہ چلے چال، مجلس وچ بہ کے گر اوتار، پیر پیغمبر اپنا حکم نہ کوئی ورتائیا۔ سارے گرُمکھ ہون خوشحال، خوشیاں جھولی آپ بھرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بن پرتپال، پالنا کرے تھائوں تھائیاں۔ بھوجن کھادیاں آگے ہووے نہ کیسے زوال، دیوے انت نہ کوئی سزائیا۔ سب دا پورا ہویا حل سوال، ہلت پلت وچوں دو جہان پار کرائیا۔ دھن وڈیائی ردھے پگے پکوان دال روٹی چھٹی بھوجن پدارتھ، آگے سوارتھ اپنے لیکھے لائیا۔ گرُمکھاں جنم نہ جائے آکارتھ، جو جو کھا کھا شکر منائیا۔ ہر سَنگ تیرا اکو سچا پرمارتھ، جو اپنے نال نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نام کسوٹی نال لا کے بنائے پارس، قیمت کرتا آپ چکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مہر کرے مہروان بن سفارش، سب دی کیتی پچھلی بیتی اگلی ریتی جھولی پائیا۔

جس ویلے لنگر ورتاؤن گے۔ اگی اگی اگی خوشی مناؤن گے۔ سکھی سکھی وچ رل کے سکھی رُوپ سماؤن گے۔ پورب لیکھ دی لکھی تقدیر مٹاؤن گے۔ گرُمکھ ویکھ مٹی رکھی، رکھی رکھی سیدھے سیس نواؤن گے۔ جنم مرن وچ کوئی نہ ہووے دکھی، دکھی دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاؤن گے۔ پرہ چرن سچکھنڈ سارے وسن سکھی، سکھی سکھی جو ستگر درشن پاؤن گے۔ اُجل ہووے مات مُکھی، مُکھی مُکھی جو سوہنگ ڈھولا گاؤن گے۔ جن بھگتاں کہی رمز گجھی، گجھی گجھی اپنی رمز لگاؤن گے۔ جنہاں بات اگم دی سُجھی، سو اپنی سوچ سمجھ گواؤن گے۔ تریلوکی اندر دال رجھی اک پرہو دی کجھی، جس دا بھيو دو جہان نہ پاؤن گے۔ کوئی سمجھ نہ سکے من مت بڈھی، گیان دھیان سرب شرمائوں گے۔ ہر سَنگ تیری وڈیائی اچی، اُچے مزار بہ بہ ہر گن گاؤن گے۔ تیری آتم پرما تم کیتی سُچی،

سچ سچ سنجم وچ سماؤن گے۔ پُرکھ اکال بھاگ لگائے گوہند نال پُتیں، پتا پوت اک گھر بہہ کے در ساچا سچ سہاؤن گے۔ ایہہ کپڑا میں کون لُکی، اوہلا پردہ سرب مٹاؤن گے۔ جنہاں دی سیری بھگوان کٹن آیا بُتی، سو ججمان گُرمکھ اگوں خیر خریعت پرہہ دی جھولی پاؤن گے۔ سب نوں اندر وڑ کے ویکھیا گُتھیں، لک کے مکھ نہ کوئی چھپاؤن گے۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر کہن اچ کھا جائے پوری لُچی، جس دے کولوں کڑاہ پرساد سارے سیس نواؤن گے۔ اس دی قلم منی سنگھ چلائی بڑکھیں، سو بوہے لنگھ کے ویکھ خوشی مناؤن گے۔ جس کلا جگائی سٹی، تِس دے سِت بن کے اپنی جھولی ڈاہن گے۔ آگے بھکھا کیسے دا رہن نہ دیوے کاغذ قلم شاہی بُتی، بُتخانے سارے نیتر نین نیر وهاؤن گے۔ جن بھگتاں دوارے بہہ کے پریم پیار چوری سب نے کٹی، پریم رس اپنا وچ رلاؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہکلنک نرائن نر، لیکھے لا مندھوگری رُکھی، سندوگری ساچی سرب بھراؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، جوت اکالن بن کے آئی پھپھہ کٹی، بھیکھ پکھنڈ اپنے وچ چھپائیا۔ جگت پالان کیسے کولوں نہ گئی لٹی، لُٹ لُٹ ویکھے جگت لوکائیا۔ جن بھگتاں نال ملا کے اپنی رُچی، رچنا ساچی رہی وکھائیا۔ بھگت دوارے آ کے گل اکو پُجھی، جو صاحب سوامی رہیا سمجھائیا۔ گُرمکھو تہاڈی واٹ پچھلی ساری مُکی، آگے سنگر دے صفائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان سارے گاؤ اُچی، جو نیچوں اوچ رہیا بنائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سنت سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

دو جہان خوشی چڑھی گج، غرض سب دی پور کرائیندا۔ جگ چوگری میٹ حد، حد اکو اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا نام سنا سد، سدا اپنا نام سنائیندا۔ ساچے حُجرے کرا جج، حضرت اکو نور درسائیندا۔ گیت گوہند گاون چھند، سوہلا سچ سچ درڑائیندا۔ گرہ مندر اندر آوے سُکھ اند، سُکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ سب دا لیکھے لگے پنڈھ، ہر کرتا قیمت پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھائیندا۔ دو جہان رہے گج، غزل اکو نام سنائیا۔ رو سس رہے بھج، بن پاندھی پنڈھ

مُکائیا۔ وشن برہما شو اک دوجے نوں رہے سد، سنہڑا سچ گھلائیا۔ چلو چل کے ویکھیئے اج، اجازت دیوے بے پرواہیا۔ جس دی جگ چوکڑی کیسے نہ لہی حد، کنارہ نظر کوئی نہ آئیا۔ سو صاحب سوامی ہر سنگ اندر بیٹھا سچ، سجن بن کے ڈیرہ لائیا۔ سب دے پڑدے رہیا گج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ حال مرید ہو کے آئے دس، مُرشد ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا لکھائیا۔ زرگن سرگن نعرہ گج، سچکھنڈ نواسی آپ سنائیندا۔ لما اچا دے نہ کوئی گد، گہر گمبھیر سو بہا پائیندا۔ سچ دوارا آپے لنگھ، سیج سہنجی سو بہا پائیندا۔ کوئن کوٹ جگ مُکا اپنا پنڈھ، منزل اپنی آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر اوتار جیکار سنان گج، گداگر روپ وٹائیا۔ تیرے نام دا اکما ند، نت نوت رہے وجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دتی مدھ، رس تیرا نام بھرائیا۔ زرگن نرویر کیوں بیٹھا ہو اڈ، اک اکلار روپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی سب دا ساتھ جاون چھڈ، سگلا سنگ نہ کوئی نہائیا۔ کایا ماٹی خاک رووے ہڈ، ناڑی نور نہ کوئی رُشنائیا۔ اٹھ ویکھ اپنی جد، وشنوں بیٹھا دھیان لگائیا۔ نور نورانے چمکن چند، جہان آیا مکھ بھوائیا۔ تیرے پریم مانن اند، اند اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دے مان وڈیائیا۔ گج جیکارا پیر پیغمبر، سچ سچ رہے جنائیا۔ پروردگار رچیا اک سومبر، زرگن سرگن میل ملائیا۔ چلو ویکھیئے چل اڈمبر، کی کی رچن رچائیا۔ سرب کلاں ہر بن بھرتبر، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ نہ کوئی مسجد گردوارا مندر، شودوالا مٹھ نہ کوئی وکھائیا۔ جن بھگتاں میل ملا کے اندرے اندر، گہر باقی جوت کرے رُشنائیا۔ من واسنا بن کے بندر، چرن کول رہیا چت لائیا۔ جس رودا سے ڈھوئے ڈھور ڈنگر، تس لیکھا قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا وکھائیا۔ گر اوتار گج گج بول، انبولت راگ سنائیا۔ تیرا اکما ڈھر دا ڈھول، جگ چوکڑی نت نوت وجائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دوارا کھول، خالق خلق دتی سمجھائیا۔ لکھ چوراسی تول اپنے تول، نام کنڈا اک وکھائیا۔ گرمکھ ورلے رکھے کول، بھگت بھگوان دیا کھائیا۔ مایا ممتا پا کے پردہ اوہل، بہرم بھلیکھا جگت لوکائیا۔ ایہ تیرا اگمی چوپہل، چال نرالی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کھائیا۔ بھگت کہے بھگوان گج کی کہنا، میں کہن کچھ نہ پائیا۔ اکو منگان درشن نینان، دوجی آس نہ کوئی تکائیا۔ سدا

سد تیرے چرن بہنا، ملے مان وڈیائیا۔ ناتا تھے مات پت بھائی بہینا، ساک سینا اکو نظری آئیا۔ تن بھوشن بستر پہنا تیرے نام گہنہ، نام اولا رنگ رنگائیا۔ محل اٹل اچ منار رہنا، ساڈھے تن ہتھ سوہیا پائیا۔ ستگر چرن دھر دا بُرج کدے نہ ڈھہنا، چار دیوار نہ کوئی گرائیا۔ سورج چند رو سس دوئے سرماؤنا، اکھ سکے نہ کوئی کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن دیونہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سنت کہے جن گج کی اکھاں، اکھن وچ کچھ نہ آئیا۔ اکو بنا تیرا ساتھا، سگلا سنگ بنایا۔ تون صاحب سلطان پُرکھ سمراتھا، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بال انجانا ناتھ اناتھاں، دین روپ وٹایا۔ کر کرپا ساڈا پور کرا گھاٹا، گھاٹی اپنی دے چڑھایا۔ پچھ رہ جائے پچھلی واٹا، آگے تیرے چرن ملے سرنایا۔ تیرے نور وچوں اُچی تیری ذاتا، انت تیرے وچ سمایا۔ کایا ماٹی تیرا کاسہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے اپنا رنگ وکھایا۔ گرمکھ کہے گج کی بولاں، سوچ سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں اکو جانا تیرا ڈھولا، تون میرا سچا ماہیا۔ نرگن ہو کے بن وچولا، سرگن اپنا میل ملائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت خوشی منایا۔ کیوں رکھ کے بیٹھا اوبلا، پردہ اپنا دے چکایا۔ تیری پریتی گھول گھولا، دوجی سیو نہ کوئی رکھایا۔ لکھ چوراسی نال مار رولا، جن بھگتاں اپنی دیا کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ گرمکھ کہے کی گز پکارا، رسنا جہوا کہن کچھ نہ پائیا۔ اکو بینتی دوئے جوڑ کراں نمسکارا، نیوں نیوں اپنا سیس نوائیا۔ تون صاحب ستگر سرجنہارا، سچ سوامی نظری آئیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکارا، اکل کل تیری وڈیائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی بل نہ کوئی جنایا۔ آد جگاد تیرا انت نہ پاراوارا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ اکو منگاں سچ دوارا، گھر ساچے اکھ جگایا۔ سچ پریتی دے ادھارا، دوجی اوٹ نہ کوئی رکھایا۔ تیجے نین کھول کواڑا، چوٹھے پد میل ملائیا۔ پنچم دسے سچ نظارہ، نظریہ اپنا لئے بدلایا۔ چھویں گھر ہو اُجیارا، ستویں ست ستوادی ست سروپ وکھایا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں کر کنارہ، مہر نظر نین اٹھایا۔ نوویں نو در کوڑی کرپا نہ کوئی پسارا، پُشت میرے ہتھ رکھایا۔ دسویں در تیرا نور ہوئے اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشنایا۔ امرت جام دے ٹھنڈا ٹھارا، اگن تت تت بھجھایا۔ سیج سہنجی سوہیا پا گروور گردھارا، گھر گمبھیر اپنا ڈیرہ لایا۔ تیرے نال مل کے پھر گاواں تیرا جیکارا، بن تیرے نعرے کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر

مندر دے دسائیا۔ گج جیکارا بولاں انتر آتم، ست دھن آواز اٹھائیا۔ تیرا روپ نظری آئے سچ پر ماتم، پرم پُرکھ تیری صفت صلاحیا۔ تیرا جلوہ تگاں نوری باطن، نرگن نروریر تیری وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت رسنا جہوا تیرا نام اکھن، انتر میل نہ کھئے ملاییا۔ دھن وڈیائی تون بنیوں سنگی ساتھن، ناری کنت کھیل کھلاییا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت اکھئے ہو کے تینوں آئے اکھن، اکو اپنی آواز سُناییا۔ کلجگ مٹی اندھیری راتن، ستجگ سچ چند چمکاییا۔ سرب جیاں دے سچے پت ماتن، پتا پُرکھ تیری سرناایا۔ دھر دی دے اگمی داتن، وست امولک جھولی پائیا۔ میلے چیتھڑ سب دے پاٹن، پریم پٹولا دے صاحب گوسائیں۔ تیرے پیار دی ملے کھاٹن، بستر سچ لیف تلائییا۔ مر مر جنم پھیر نہ اوڈھیئے کفن، کفنی نظر کھئے نہ آئییا۔ تڈھ ملیاں کوئی نہ رہے پاپن، پت پُنیت دے وکھائییا۔ تیرا جیئے اکو جاپن، جپت جپت سُکھ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ تیرا نام جیکارا لایا گج، جل دھار دھیان لگائییا۔ نہکرمی ہو کے آئیوں بھج، پاربریم بے پرواہیا۔ تندوے تند دتا کٹ، تکھی دھار وکھائییا۔ اتم جیالی رکھ، مہر نظر اٹھائییا۔ ساڈا دے دے پچھلا حق، جن بھگت منگ منگائییا۔ جگ چوکرئی تیرے ول رہے تگ، نیتر لوچن نین اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو سہائییا۔ بھگت کہن پرہ انترجامی، انتر جامت تیری سرناایا۔ چار کُنٹ جگت ہوئے تیری بدنامی، بدلہ چکے نہ کوئی جگت لوکائییا۔ تیرے ابائے جیو جنت ہوئے حرامی، چار کُنٹ رہے گرلائییا۔ دھرم رائے دی چکے نہ کھئے غلامی، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائییا۔ گر اوتار دس دس گئے تیری بانی، بان نیرالا تیر چلائییا۔ پیر پیغمبر پیغام دیندے رہے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرا نام وڈیائییا۔ کلجگ اتم کسے نظر نہ آئے تیری نشانی، نشانے سارے گئے بھلائییا۔ بن بھگتاں تیری کرے نہ کھئے مہانی، گھر سد نہ کھئے لیائییا۔ اٹھ سُن اہناں کہانی، جو بیٹی رہے جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر سب دے بتھ ٹکائییا۔ بیٹی کہانی سُن پرہ ٹھاکر میرے، ہرجن کوک کوک جنائییا۔ چاروں کُنٹ جگت اندھیرے، بھجے پھرن واہو داہیا۔ سرشٹ سبائی ویکھی اُلٹے گیڑے، کولہو چکی چک بھور بھلائییا۔ لکھ چوراسی ڈھٹھے کھیڑے، کایا مندر سوبھا کھئے نہ پائییا۔ تیرے نام دے پئے جھگڑے جھیڑے، جھنجھٹ سکے نہ کھئے مٹائییا۔ ذات پات دین مذہب لا لا ڈیرے، ڈنکا اپنا رہے وجائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے حکمے اندر چھیڑاں گئے چھیڑے، چھیکڑ

بیٹھے پلُو چھڈائیا۔ تُوہ بن لیکھا کون نیڑے، ساچا عدل نہ کھئے کھائیا۔ کر کِریا صاحب ستگر میرے، ہرجن سچ سچ درڑائیا۔ دُور دُراڈا
 آئیوں نیڑے، نرگن نرگن پندھ مُکائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرے نعرے لاؤندے رہے بتھیرے، پڑھ بھاشن مات سُنائیا۔ تُوں سُن دا
 رہوں کر کے وڈے جیرے، کروٹ اپنی نہ کھئے بدلایا۔ اتم آئیوں جن بھگتاں ویڑے، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ گُرمکھ اُچی کوک گج کے کہن
 اسیں تیرے، دُوجا سائیں نہ کھئے رکھائیا۔ اگے کریں نہ ہیرے پھیرے، پچھلی عادت لئیں بدلایا۔ جو چڑھ گئے تیرے بیڑے، منجھدھار نہ
 کھئے زڑھائیا۔ آس رکھ کے سنگھ شیرے، شیر روپ گئے وٹائیا۔ سب دے انتر چاؤ گھنیرے، مندر ویکھ خوشی وکھائیا۔ اٹھ ویکھ کھپڑے
 کھپڑے، جو تیرا دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو حُکمے اندر نکھپڑے، تنہاں پریم پریتی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی دے مان وڈیائیا۔ گج جیکارا لایا ناؤں، نرنکار تیرا جس گائیا۔ نہانیاں دینا سچا تھاؤں، چرن ملے سرنائیا۔ نیوں
 نیوں سارے لاگن پاؤں، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ لکھ چوراسی زڑھدے پکڑے باہوں، ڈبڈے ڈبڈے لے ترائیا۔ پُرکھ اکال بن
 کے سر رکھ ٹھنڈی چھاؤں، مہر نظر اک ٹکائیا۔ تُوں آد جگادی سب دا پتا ماؤں، بالک نیتر نین رو رو نیر وپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد ساڈا سکلا سنگ نبھائیا۔ رل مل جیکارا گج کے لایا، خوشیاں گیت الایا۔ اٹھ کے بھجی ترے گن مایا، اپنا
 مُکھ بھوائیا۔ پنج تت واسطہ پایا، دوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ بھڑی میں بھلا اوہ ٹھا کر آیا، جس سب دی بنت بنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی
 جس کھیل رچایا، نرگن سرگن دھار بنائیا۔ گر اوتار جس پرگٹایا، پیر پیغمبر دئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جس نے رچن رچایا، گھٹ گھٹ
 رہیا سہائیا۔ مندر مسجد شودوالا مٹھ جس وسایا، سو ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ جس دا سوہلا ہرسنگت مل کے گایا، خوشیاں نام
 صلاحیا۔ گج گج کے گرج لگایا، گہر گمبھیر دیوے وڈیائیا۔ جنم جنم دی مرض مٹایا، منزل مکے پندھ پرائیا۔ اپنا فرض توڑ دئے نبھایا،
 فضل کرے بے پرواہیا۔ اچرج کھیل اک رچایا، اچرج اپنا روپ وٹائیا۔ سچ نام سچ جیکار سچ سوہلا سچ گُرمکھ جس مُکھ گج کے لایا،
 سو مُکھ مُفت ستگر اپنی جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان مارگ پنٹھ اک سجایا، جس دی شاستر سمرت وید پُران گیتا
 گیان انجیل قرآن گرو گرتھ دئے گواہیا۔ گواہی دیوے نال شہادت، صفائی دھر دی اک بھگتائیا۔ صاحب سچے دی اکو عبادت، آداب

ادب اک جنائیا۔ پروردگار دی اکو عبارت، جو آد جگاد لکھائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو سفارش، جس دی کرے تِس اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکرئی سدا سدا سد لائے سچ عدالت، عدلی راجا بن کے بہہ کے کہہ کے سچا عدل کھائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بھاگ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

مڑھی گور پُکارے قبر، دیوے سچ دُہائیا۔ میں لکھ چوڑاسی کھادھا تیر، چارے کھانی بھکھ بنائیا۔ مینوں اچے نہ آیا صبر، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میرے نال رلی مؤت رانی اجل، در در گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرئی مُکی نہ میری منزل، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ سری بھگوان کر عدل، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ میری کرنی مات بدل، بدلا دے چُکائیا۔ مہروان کر فضل، رحمت اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ مڑھی گور کہے میں کھادھا جگ، لکھ چوڑاسی جھولی پائیا۔ کسے نُوں پھوکیا لا کے آگ، کوئی ماٹی بیٹھ دہائیا۔ اچے نہ مُکی میری حد، لیکھا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جگ چوکرئی میں رہی لبھ، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران چرناں رہی ڈھٹھ، خالی جھولی ڈاہیا۔ کون میری کرے بس، بستہ بٹھ وکھائیا۔ سب نے اگوں کہا ہس، خوشیاں نال سمجھائیا۔ کلجگ انت آئے پُرکھ سمرتھ، تیرا لہنا دئے مُکائیا۔ سرِشٹ سبائی اکو مارگ دس، ساچا راہ دئے سمجھائیا۔ مڑھی گور دوہاں توں باہر لئے رکھ، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دیوے مان وڈپائیا۔ مڑھی گور کرے پُکار، نیناں نیر وپائیا۔ میں کھا کھا تھکی گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنے وچ دہائیا۔ شاہ سلطان میٹیا نام نشان، راج راجان نظر کھئے نہ آئیا۔ نت نوت کردی رہی دھیان، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ کون ویلا پرہہ ملے سری بھگوان، کون ہوئے سپہائیا۔ میرا لیکھ مُکائے آن، ریکھا پچھلی دئے بدلائیا۔ سانجھا دیوے اک گیان، سبناں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مڑھی گور کڈھ تولا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کرپا کر اپنے گھر ور لا، وریام اکو نظری آئیا۔ لوکات وچوں کڈھ لا، مہر

نظر اک ٹکائیا۔ تیرا مندر ویکھیئے اڈرا، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ اوہ دھام سہنجنا پدھرا، سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لیکھا دے مُکائیا۔ مڑھی گور مارے چیک، نعرہ ہو ہو لگائیا۔ تیرے در توں منگیئے بھیکھ، خالی جھولی آکے ڈاہیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ اڈیک، ویلا اتم گیا آئیا۔ سانوں وقت سہیلا دس ٹھیک، ٹھاگر اپنا حکم ورتائیا۔ دُور دُراڈا آئیوں نزدیک، در گھر ساچے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ مڑھی کہے جو میرے اندر سڑدا، اگنی تت جلائییا۔ اوہ لکھ چوراسی وڑدا، جوئی جون بھوائیا۔ بن بھگت کوئی نہ ویکھیا تردا، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ تُوں صاحب لکھ چوراسی گھڑدا، اندج جیرج اُتبھج سینج رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گور کہے جو کیتا دفن، دفعہ تیرا نام لگائیا۔ اُتے پائے اوڈھن کفن، کفنی تن نہ کھئے لگائیا۔ بن صوفی ساچا در کوئی نہ منگن، درویش لکھ نہ کھئے جگائیا۔ جنم جنم پھرنا ننگن، سیلی ٹوپی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سانوں دے مان وڈیائیا۔ مڑھی کہے جو میرے اُتے سڑدا، اگنی بالن بھیٹ چڑھائیا۔ پھیر پانی اُتے تردا، ویندا جائے واہو داہیا۔ لبھے بھیو نہ اپنے گھر دا، گھر دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا ویکھیا جگ چار دا، چاروں کُنٹ پھول پُھلایا۔ مانس جنم منکھ ہار دا، ہر کی سار کیسے نہ پائیا۔ کنارہ نظر نہ آئے پار دا، منجھدھار ہڈیاں رہے سٹائیا۔ تیرتھ تٹ نہ لیکھا جانے سچے یار دا، محبوب میل نہ کھئے ملائییا۔ جیو پرانی کوک کوک پکاردا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ لہنا دینا چکے نہ پُرکھ نار دا، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ ملے میل نہ تیرے پیار دا، پریمی پریم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ گور کہے جو میرے اندر دئییا، ماٹی اُپر ڈھیر لگائیا۔ اکھیں پھیر کیسے نہ لبھیا، نظر نین نہ کھئے جنائیا۔ گیڑے اندر بھجیا، مر جتے واہو داہیا۔ پردہ کیسے مات نہ کجیا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ انت رکھے نہ کوئی لجیا، پار کنارہ نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے اپنا ور، جس نال ساڈی رُت سہائیا۔ ساڈی رُت سہاونی، پرہ سچے دین دیا۔ چوتھے جگ پوری کرنی بھاونی، پاربرسم پُرکھ اکالا۔ در پکڑے سچا دامنی، دامنگیر ہو رکھوالا۔ اکو مئی تیری ضامنی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بن سچ سدا کِریالا۔ سُن پکار بولے بھگوان، بھگوان اپنی

دیا کھائیا۔ مڑھی گور کر دھیان، ہر دھیانی دھیان لگائیا۔ لیکھا جان جیو جنت جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ لائے آن، دیونہار آپ وڈیائیا۔ چھوٹے بالے کر پروان، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ اگنی بھیٹ بلیدان، بل اپنا دئے سمجھائیا۔ ہڈیاں چُکے کوئی نہ آن، خاک جل نہ کھئے واپائیا۔ لیکھا مُکا کے وڈ مہروان، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سِری بھگونت، ہر ساچا سچ درڑائیندا۔ سچ بنائے دُھر دی بنت، گھاڑت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دے وڈیائی جیو جنت، بھگت بھگوان رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا مُول چُکائیندا۔ تیرا لہنا مُول چُکائے مات، مڑھی گور دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں جائے آپ ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ شبد جیکارا بول گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ چرن پریتی بٹھ نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ ساچی مان وڈیائی آپ دواؤندا اے۔ سِری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ جس ویلے گرُمکھ ویہڑے تیرے چرن ٹیکاؤندا اے۔ سیرھی بالن نظری آؤندا اے۔ پروار بنس ویکھ ویکھ گھبراؤندا اے۔ شہنشاہ اِکو حُکم جناؤندا اے۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سچ جیکار اک لگاؤندا اے۔ زِرگن حاضر ہووے آن، تیرا دُکھڑا درد مٹاؤندا اے۔ درشن دے سِری بھگوان، تیری بھومکا بھوم سُہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھاؤندا اے۔ مڑھی گور پئی ہس، در در اپنی خوشی منائیا۔ تیرا درس پُرکھ سمرتھ، جُگ چار نہ کوئی کرائیا۔ تیرے بھگتاں پچھے تینوں ویکھیئے نال اکھ، اکھ تیرے نال ملائیا۔ ساڈا لیکھا دینا حق، حق جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی مان دواؤندا اے۔ سِری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ سچ سندیسہ اک سُناؤندا اے۔ اگلا لیکھ بھيو چُکاؤندا اے۔ جس ویلے گرُمکھ آؤندا اے۔ بنس سربنس نال لیاؤندا اے۔ سجن متر جگت رلاؤندا اے۔ پچھلے چھڈ سارے فکر، گھر تیرے سوہبا پاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں نکل، اپنا نام پرگٹاؤندا اے۔ اوس ویلے ہر سنگت میرا کرے ذکر، ساچی سکھیا اک سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھاؤندا اے۔ جس ویلے گرُمکھ آویگا۔ تیری بھومکا چرن ٹیکاویگا۔ ارتھی اُتے سوہبا پاویگا۔ فرش خاک نال رلاویگا۔ عرش اِکو ویکھن آویگا۔ درسی ساچا درس دکھاویگا۔ مڑھی گور تیری جُگ

جُگ دی لگی حرص، سچ حرصی آپ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ جد مڑھی اُتے ٹکاؤن گے۔ مُکھ ننکا کر وکھاؤن گے۔ سوہنگ گیت سہاگی گاؤن گے۔ بن ویراگی شکر مناؤن گے۔ جگت تیاگی گھر ساچے سوہا پاؤن گے۔ سو گرمکھ وڈے وڈبھاگی، بھاگان بھریئے تینوں نال رلاؤن گے۔ تیری قسمت اوہناں نال جاگی، جو میرا نام دھیاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاؤن گے۔ ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ مڑھی گور رت سہاواں گا۔ نیترو کوئی نہ پاوے شور، ساچا رنگ اک رنگاواں گا۔ آگے پچھے سارے تور، ثرت اپنا حکم مناواں گا۔ جن بھگتاں پکڑ ہتھ اپنی ڈور، تند اکو اک جناواں گا۔ لوکات آپ بھڑ، بھڑی بھڑی ڈیرہ ڈھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، داتا دانی اکو اک اکھوائیا۔

★ ۱۰ ماگھ ۲۰۲۰ یکرمی میلا سنگھ منشا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

بھڑی زین اٹھ اٹھ کہندی، ہرجناں حال سنائیا۔ چڑھا پہاڑ دکھن دشا ویکھو لہندی، نیتر زین ہر گھلائییا۔ جس نوں پیغمبر کہندے امام مہدی، سو محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی جوت آد جگاد جگا جگنتر ریندی، نت نوت اپنی کار کمائییا۔ جس دے چرن سرن دو جہان سریشٹی پیندی، گر اوتار سپس جھکائییا۔ میں وی اوس دا بھانا سہندی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائییا۔ بھڑی زین کہے اٹھ گرسکھ، سکھیا اک درڑائییا۔ جس دا نانک گوبند لیکھا گئے لکھ، سو آیا صاحب سچا ماہیا۔ پن دھر دے نیتر پئے نہ دس، دوئے لوچن نہ کھئے وڈیائییا۔ سب نوں سٹا دے کر پٹھ، پن بھگت نہ کھئے درشن پائیا۔ صاحب ستگر نال کرو پت، پریم پریتی اک رکھائییا۔ دو جہاناں بنے پت، گود سہنجی لئے بہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چل آیا نور الاہیا۔ بھڑی زین کہے گرمکھ گردیو، ہر کرتا نظری آئییا۔ آد جگادی الکھ ابھیو، اپرمپر بے پرواہیا۔ صاحب سلطان وڈ دیوی دیو، دیو آتما ہوئے سہائییا۔ وسنہارا سدا نہچل دھام نہکیو، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ دیونہارا دھر دا میو، شبد وست نام ورتائییا۔ ساچی کرو اکو سیو،

سیوک سچی سیو درڑائیا۔ ایہدے نال مل کے کھولو اپنا بیہو، پردہ وچوں لو چکائیا۔ کوئی لوڑ نہ رہے گاؤن دی جہو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا سانجھا اک اکھوائیا۔ بھڑی زین کہے میں کی کچھ دساں، دسن وچ کچھ نہ آئیا۔ نالے روواں نالے ہساں، ہسدیاں روندیاں سمجھ کچھ نہ آئیا۔ ہونانی نیوں نیوں صاحب دی چرنی ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ شکر منائیا۔ میں ویکھن والی چوڈاں لوک چوڈاں طبقاں ہٹاں، چار کٹ دھیان لگائیا۔ واہو داہی کملی ہو کے ٹھاں، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب ستگر ہووے سہائیا۔ بھڑی زین کہے گرمکھ سئیو، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ اپنا آپ آپے میلو، وچ وچولا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے مندر اوس دے کھیلو، جس مندر خالق بہ کے خلق بنائیا۔ جو کچھ لہنا سو اس توں لے لو، دیونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ بھڑی زین کہے میں دساں بول، اپنا بل دھرائیا۔ ہب کچھ وست اس دے کول، داتا دانی نظری آئیا۔ جے بھنڈارا دیوے کھول، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ مہروان ہو کے جے اتڑ جائے مؤل، مؤلا اپنا رُپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا سانجھا پیر گوسائیں۔ گرسکھ کہن سن بھڑی زین، دھن تیری وڈیائیا۔ جو سانوں آئی کہن، کہہ کہہ رہی سمجھائیا۔ اسیں اس توں لئیے لین، جھولی سارے آگے ڈاہیا۔ ویہلا کدی نہ دئیے بہن، اٹھے پھر منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈی سیوا رہیا کھائیا۔ بہنی زینڑیے تیرا ساک سنبندھ، نانا بھگتاں نظری آئیا۔ توں صاحب ستگر ویکھ چڑھیا اگمی چند، سب نوں دتا آن سنائیا۔ اسیں ویکھ کے ہوئے اند، گھر وچی نام ودھائیا۔ پرہہ ملیا اک بخشند، بخشش ساچی جھولی پائیا۔ پورب جنم دی ٹٹی لئیے گنڈھ، آگے اپنا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں سمجھ آئی اسیں اوہو رُپ ہنگ، جو برہم رہیا اکھوائیا۔ اکو ڈوری اکو تند، اکو جوڑا جوڑ جڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لیکھا لیکھے لائیا۔ بھڑی زین کہے میں دساں حال انوکھا، سچ سچ جنائیا۔ آد جگاد اچھل اچھل سب نال کردا آیا دھوکھا، اپنا پلُو نہ کیسے پھڑائیا۔ لوکھات اپنے ملن دا کیسے نہ دیوے موقع، چوری چوری ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں شبد اگمی دیندا رہیا ہوکا، اچی کوک کوک سنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں میں ویکھیا اکو ملیا موقع، جو کل کلکی ویس وٹائیا۔ جس دے کول اگمی نوکا، نئی نظر کیسے

نہ آئیا۔ ڈھٹیا ہویا پار لا کے ڈھونکا، گوبند گر گیا لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویس وٹائیا۔ بھنڑی
 رینڑی تیری سُن کے بات، باطن اپنا بھیو کھلائیا۔ تیری وڈیائی تیری رات، راتی رتی سوہا پائیا۔ تُوں سچ سنیہڑا دتا آکھ، اکھڑ اکھڑ
 ڈھولا گائیا۔ اسیں پُرکھ ابناسی ویکھیئے ساکھیات، صاحب سجن نظری آئیا۔ اکٹھے ہو کے کرپئے ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تُوں
 ساڈے وسنا پاس، جگ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ کوٹن کوٹ جنم پچھوں پوری ہوئی آس، آسا ترسنا دے بُجھائیا۔ اُف پائے نہ کوئی کاش،
 ہوکا لے نہ کئے جنائیا۔ جن بھگتاں ملن دا تیرا کم خاص، دوچی منگ نہ کئے منگائیا۔ چرن پریتی دے نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ سری
 بھگوان کہے شاباش، شہنشاہ خوشیاں حال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بھنڑی رین کہے
 میرے گرمکھ بھائی، بھگون ویکھ صاحب سلطانا۔ جس دے گھر وجے ودھائی، سچا ناد دُھن نام ترانہ۔ اُس دا درشن کرو چائیں چائیں،
 نیتر نین ہوئے مستانہ۔ نیوں نیوں لاگو پرہ دے پائیں، دو جہان ملے مانا۔ ڈھولا گاؤ چائیں چائیں، تُوں ہیں صاحب وشنوں بھگوانا۔
 جس آد جگاد رچن رچائی، برہما شنکر دتا دانا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈائی، اندج جیرج اُتہج سینج کر پردھانا۔ زمیں اسماناں رچن رچائی،
 سورج چند پرکاش بھانا۔ چارے بانی راگ الائی، چاروں کُنٹ جھلائے نشانہ۔ دوس رین رنگ رنگائی، گھڑی پل ویکھے مار دھیانا۔ نو سؤ
 چرانوے چوکری پچھوں بھنڑی رین اکو نظری آئی، جس ملیا شاہ سلطانا۔ جن بھگتاں دسے چائیں چائیں، گھر خوشیاں منگل گائے گانا۔
 پُرکھ اکال اک گوسائیں، جس یرگن جوتی پھریا بانا۔ چل کے آیا دُھر دا ماہی، جس دا سچکھنڈ ٹکانا۔ جن بھگت پکڑے بابیں، گود
 اٹھائے جوں پتا بال انجانا۔ میل ملائے سہج سُبھائی، اوچھڑ راہ نہ کوئی وکھانا۔ میں ویکھیا اُس دے تائیں، جوتی نور جگے مہانا۔ مستک
 دسے نہ کوئی شاہی، للائی اکو رنگ وکھانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نو جوانا۔ بھنڑی رینڑی تیرا گائیے
 جس، جن بھگت رہے سُنائیا۔ جس ملایا پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر سچا ماہیا۔ سرشٹ سبائی سٹی ساڈی کھولی آکھ، آخر ویلا
 دتا جنائیا۔ اُس دی چرنی جائیے ڈھٹھ، جیہڑا ڈھٹھیاں لئے اٹھائیا۔ اپنا دُکھڑا دیئے دس، جو دُکھیاں درد ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے مات سہائیا۔ بھنڑی رین کہے دسو اپنا دُکھ، خوشیاں حال سُنائیا۔ پرہ سب دی میٹے بھکھ، بھکھیاں بھکھ

گوائیا۔ اُس دے کولوں کاہدا لک، جو گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن جاؤ ساچے ایہدے پُت، پتا پُوت آپے ہوئے سہائیا۔ آد جُگادی ایہو مُدھ، ڈالی پتّ ربیا مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر دیوے ہتھہ ٹکائیا۔ بھگت کہن بہنڑی زین پیاری، تیری مُحبت نظری آئیا۔ جس لیکھا دسیا جوت زینکاری، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں رل کے سارے کریئے تیاری، ترت اپنا بل پرگنائیا۔ جا کے چرن کریئے نمسکاری، نیوں نیوں سپس نوئیا۔ ساڈی تیرے ہتھہ سیکداری، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ آون جاون لگا دکھ بہاری، لکھ چوراسی رہی ستائیا۔ جنم کرم دی پہلوں کٹ پیاری، اکلا حال پھیر جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچ دے وڈیائیا۔ بہنڑی زین کہے تسیں دسو حال، اپنا آپ جنائیا۔ اوہ صاحب بڑا دیال، دین دیال ناؤں دھرائیا۔ تہاڈا جھگڑا مُکاوے کال، موٹ نگارہ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جُگت دئے سمجھائیا۔ اُس نوں مل کے ہور کرنی نہ پئے بہال، لبھن کوئی کتے نہ جائیا۔ جس دے گھر سوہن شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ لائیا۔ جس دی سچ سچی دھرمسال، سچکھنڈ اکو اک وکھائیا۔ سو سوامی زرگن ہو کے بدلے پچھلی چال، مارگ اپنا اک لگائیا۔ زرگن ہو کے بن دلال، جن بھگتاں ربیا ترائیا۔ میں وی تہاڈے نال مل کے کراں سوال، بینتی اکو اک جنائیا۔ پرہو مینوں بھگتاں رکھی سدا نال، میرا بہنڑا روپ میرے اندھیرے وچوں نظری آئیا۔ میں ویکھاں گرمکھ تیرے لال، لال وچوں لال جو بیٹھے رنگ چڑھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ نواسی ہو کرپال، مہروان ہو کے کہے دیال، دوہاں دا پورا کراں سوال، گھال اپنی تہاڈی جھولی پائیا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مُنشا سنگھ دے گرہ پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

چند ستار کہے میرے خالق خلق، مخلوق تیری نظری آئیا۔ تیرا نور نظر نہ آیا اتے فلک، ظہور ملی نہ کھئے رُشنائیا۔ تیری کرپا تیرے سہارے رہے لٹک، تندی ڈور نہ کھئے بندھائیا۔ جُگ چوکڑی درس تیرے نوں رہے بھٹک، بھٹکنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ تیرے پریم دا ملیا نہ سچا عشق، حقیقی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا نظر نہ آیا ایشٹ، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ نیڑے بُندیوں کھولی نہ کیسے دریشٹ، بھیو

ابھید نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا کھیل ویکھدے رہے وچ سرِشٹ، جُگ چوڑی دھیان لگائیا۔ سُندے رہے تیری صفت، صفتی صفت وڈ
 صفت صلاحیا۔ تیرے حُکے اندر ہو کے گرفت، بندھن دُھر دا رہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مارگ دے
 وکھائیا۔ چند ستار کہے سُن صاحب نرگن، نرُور تیری سرنائیا۔ ساڈا رُپ اگئی دھار سرگن، ست سرُپ وچوں پرگٹائیا۔ آد جُگاد
 جُگ چوڑی کوئی نہ جانیا تیرا گن، پردہ بھیو نہ کھئے اٹھائیا۔ چُپ چُپاتے بیٹھے ہو کے مَن، راگ ناد نہ کھئے الاٹیا۔ سن سَمادھی اندر ہوئے
 سن، ساچی سیو نہ کھئے کمائیا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ ساڈے وینہدیاں بھگت بھگوان لئیں چُن، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو دے چُکائیا۔ چند ستار کہن اسیں ہوئے پُٹھے، مَکھ تیرے وُلوں بھوائیا۔ وچھوڑے اندر گئے
 گھئے، دُکھ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ساڈی وارتا آن کوئی نہ پُچھے، دُکھڑا سُنن کھئے نہ جائیا۔ تیرے دوارے اوپلے لُکے، ستمکھ رُپ نہ کھئے وکھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در اپنے دے وڈیائیا۔ چند ستار کہے ساڈی نکھی چمک، جیو جنت نظری آٹیا۔ بھیو نہ پایا
 جس بنائی بنت، پرہہ ملیا نہ بے پرواہیا۔ ہویا وچھوڑا دُھر دے کنت، انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ ساچی بنی نہ اے بنت، گھاڑت گھڑن نہ کھئے
 گھڑائیا۔ سمجھ نہ آئے اپنے انت، پرہہ ہوئے کب سہائیا۔ در درویش ہوئے منگت، بیٹھے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ چند کہے سُن نتھے ستار، تینوں سچ سچ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی کِریا دھار، نظر ساڈے ول اٹھائیا۔ نرگن
 نرُور لے اوتار، جوتی جوت کری رُشنائیا۔ اک نو دا قرض اُتار، پُورب لیکھا لیکھے پائیا۔ لہنا میٹ گرو اوتار، پیغمبران اپنے راہ چلاٹیا۔
 ساچی کرنی کر نرنکار، نرُور کھیل کھلاٹیا۔ پروردگار ہو مہروان، مُحبت ساڈے نال کرائیا۔ لوکات پیج سوار، ساچی بنت رہیا بنائیا۔
 اپنے تن کر شنگار، شہنشاہ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ ستار کہے سُن سبج چند،
 میں ویکھ ویکھ بگسائیا۔ سری بھگوان ہو بخشند، بخشش ساڈے اُتے کمائیا۔ نرگن سرگن ہو کے لایا انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ چھاتی
 نال لگائے خوشی کیتا بند بند، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ سب دی پوری کرنہارا منگ، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سد ساچی پیج رکھائیا۔ چند کہے سُن ستارے میت، پرہہ ہتھ وڈی وڈیائیا۔ محمد دس کے گیا پرہہ دی ریت، پروردگار

بھو چُکائیا۔ جس دا کعبہ سچ مسیت، حُجرہ اِکو اک وڈیائیا۔ جس دا نشانہ سچا ٹھیک، تیر نرالا بان وکھائیا۔ جو جگت اندھیرا میٹے
 تاریک، ساچا نور چند چمکائیا۔ جس دی سدا دھار باریک، ست ستار دئے پرگٹائیا۔ جس دے وسے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔
 جس دی کوئی نہ سمجھ ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ نہ بھوئے کدے پلیت، پاک رسؤل اک اکھوائیا۔ سو ساڈے نال کرے پریت، نیلا فلک
 رُپ وکھائیا۔ خالق نشانہ ویکھے ٹھیک، تن چولی اک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 ستار کہے سُن چند چنگیرے، مین چنگی طرح سمجھائیا۔ لوک پرلوک جس دے گھیرے، طبق سبق جو رہیا پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ
 جس دے کھیڑے، دو جہان کھیل کھلائیآ۔ آد جگاد جو بٹھے بیڑے، جگ چوکڑی بھوئے سہائیا۔ گر اوتار جس دے چیرے، پیر پیغمبر
 سیو کھائیا۔ اوہ کرے حق نیڑے، سب ویکھے تھوڑ تھائیا۔ کلجگ اتم لائے ڈیرے، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ لکھ چوراسی دیوے گیڑے،
 مُرید مُرشد لئے ترائیا۔ دُور دُراڈا آئے نیڑے، نیڑن نیرا نظری آئیآ۔ دو جہان بن در دلیرے، حُکم اپنا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چند کہے ستار تیری سمجھ نیکی، وڈے بھو کھئے نہ پائیا۔ پروردگار دھار رکھ نیکی، دو جہان
 آر پار وکھائیا۔ کرے کھیل اک اندٹھی، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ اِکو گوبند دی مین پڑھاں چٹھی، جس اُتے حرف جگت نظر نہ
 آئیآ۔ بن کاغذ بن ہلکارے دتی، مہر اُتے نہ کھئے لگائیا۔ جس دی دھار اگئی لکھی، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستار کہے چند دس اوہ لیکھ، جو نینر نین نہالیا۔ تُوں انہاں اگھاں لیا ویکھ، دُور دُراڈے سچ
 متوالیا۔ گوبند کھيڈے کھيڈی کھيڈ، ملے میل پُکھ اکالیا۔ کی سنہپڑا دتا بھیج، سچ سندیسہ اک سُنالیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک وکھا لیا۔ چند کہے سُن ستار میرے، مین سچ دیاں جنائیا۔ گوبند سؤلان ستھر کر چنگیرے، آسن سوہنا
 اک وچھائیا۔ خنجر کڈھ اپنے ہتھ وچ پھیرے، سیس اُپر آپ لگائیا۔ نوک نال مستک چھیڑے، دھار پریم پریت وہائیا۔ چھوٹی اُنکلی
 نال لکھیا کر کے وڈے جیرے، کاغذ قلم نہ کھئے وکھائیا۔ اِکو اکھڑ پایا نرنکار مین چڑھیا تیرے بیڑے، تُوں بیڑا میرا آپ چلائیآ۔ مین وسیا
 تیرے وپہڑے، تُوں میرا گھر وسائیا۔ اِکو کیتے قول بتھیرے، گنتی ہور نہ کھئے ودھائیا۔ سری بھگوان کہا میں سد وسان تیرے کھیڑے، کایا

بُتِ مِلے وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستار کہے کی گوبند لکھی دھار، خُون اپنا رنگ رنگائیا۔ چند کہے میں گجری چند پیار، پیار پیار وچوں پرگٹائیا۔ دوہاں مل کے بنی اک قطار، سطر رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ سجدہ کرن چند ستار، دوویں سپس جھکائیا۔ گوبند کہے تُوں میرا پُرکھ اکال، پتا اکو نظری آٹیا۔ پُرکھ اکال کہے تُوں میرا لال، نُوں نُوں نُوں نُوں لالہیا۔ گوبند کہے میرا اک سوال، سچ تیری جھولی پائیا۔ میرے نالوں پیارے رکھیں میرے گُرمکھ لال، جنہاں وچوں میرا رُپ نظری آٹیا۔ اُنہاں اپنی گودی رکھیں سنبھال، میں تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ چند چمکن وچ جہاں، ستارے تیری ڈوری نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ چند ستارے دوویں کہن، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ اساں آکھیا شاید پرہہ سانوں آئے لین، ساڈا لہنا دئے مُکائیا۔ جاں ویکھیا بھگتاں بنیا سجن سین، ساک اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ چند کہے ستارے اُٹھ، اُٹھ اپنا حال سُنائیا۔ جن بھگتاں اُتے بھگون رہیا تھ، مہر نظر ٹکائیا۔ اُس دے کول پھولئے اپنا دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ کوٹن کوٹ جُگ آگے بیٹھے رہے چُپ، ساڈی سار کسے نہ پائیا۔ ستارہ کہے اسیں گُرمکھاں وانگ بنیے اوہدے پُت، پریم پریتی چرناں نال نبھائیا۔ کر کِرپا جے سانوں لئے چُک، پچھلا دُکھ دیوے گوائیا۔ چند کہے چل ویکھئے اُس دا مُکھ، جو نُوں نُوں نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیاٹیا۔ تارا کہے چند کی ہویا، حالت مینوں سمجھ نہ آٹیا۔ پُرکھ ابناسی کدے نہ سویا، جُگ چوکڑی ویکھے تھاوں تھائیا۔ ساڈی پُکار وچوں سانوں دتا ڈھوآ، وست اگئی آپ ورتائیا۔ زرگن سرگن بن کے نواں نروآ، نُوں جوان کھیل کرائیا۔ پریم پریتی اندر جس نے موہیا، مُحبّت اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساڈی آسا پور کرائیا۔ چند کہے ستار ساڈی پوری آسا، پرہہ منگیا دان جھولی پائیا۔ کیوں اساں بھگتاں ویکھیا ہندا تماشا، جو بھگون نال رہے کرائیا۔ سرشٹ سبائی گوڑی نیند سٹی راتاں، اساں جاگ جاگ اپنی اکھ کھلاٹیا۔ نکیاں نکیاں وڈیاں وڈیاں دوہاں دیاں سُنیاں باتاں، جو آپس وچ مل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے سرب مان وڈیاٹیا۔ چند کہے ستارے ہُن نہیں اوہلا، پردہ نظر کھئے نہ آٹیا۔ اُٹھ ویکھ جس نیلی دھار تن وچ پایا چولا، ستار چند دوویں چھاتی اُتے لگائیا۔ ایہو پرہو صاحب

ستگر سچا ڈھولا، پروردگار نور خدائیا۔ ایہو نور اگمی مؤلا، جو ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جس نے ساڈا تولن تولا، ترازو اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں سنایا اکو دھر دا ڈھولا، سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جے کار الائیا۔ سب دا بنیا اک وچولا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ بھگت دوار بھگون کھولا، پریم پریتی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب دا سبب نوری رب، جہب اپنا راہ وکھائیا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گنڈا سنگھ تے بلونت کور دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

چند کہے ستار ویکھیا کی، کی کچھ نظری آئیا۔ ستار کہے پرہہ ستجگ رکھی نیہہ، بوٹا اپنی ہتھیں لائیا۔ بن وچولا جیوان جی، جیون جگت دتی وڈیائیا۔ مان دوا کے ساڈھے تن ہتھ سپ، تن ماٹی خاکی لیکھے لائیا۔ سنت سہیلے بنا پتر دھی، گرمکھ چیلے گود بہائیا۔ امرت برس اکو مینہ، ٹھنڈی دھار مکھ چوائیا۔ کوڑی کیریا میٹ لیہ، چٹے اُتے کالی لکیر آپ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ ستارا کہے چند ویکھ اوہ چٹھی پڑھدا، جس بن اکھراں آپ لکھائیا۔ لیکھا جانے دھر گھر دا، بیہو ابھید رہیا کھلائییا۔ کھیل کرے نر ہر دا، نر نرائن بے پرواہیا۔ وینہدیاں وینہدیاں لکھ چوراسی وچوں گرمکھ تھوڑے پھڑدا، بھگت بھگوان لے جگائیا۔ مہروان ہو کے کیریا کردا، کیرین دیوے مان وڈیائیا۔ کیتے قول اُتوں نہیں پھردا، جو گویند نال رکھائیا۔ ایہہ کھیل ساچے پر دا، لگی پریتی توڑ نہائیا۔ میں جگ چوڑی وینہدا چر دا، کوٹن کوٹ کال بنائیا۔ سری بھگوان نظر نہ آوے پھردا، در در بھجے واپو داہیا۔ کلجگ اتم ویکھیا گیڑا گڑدا، لٹھ اپنی آپ بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لارا دیندا رہیا دیر دا، سو اتم آ کے پور کرائیا۔ کرے کھیل شہنشاہ شیر دا، بھبک اپنا نام سنائیا۔ لیکھا چکے ہیر پھیر دا، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ درشن کر اک نرور دا، میں اپنی خوشی منائیا۔ ایہو کھیل اگمی لہر دا، لہر لہر وچوں پرگٹائیا۔ رس پیالہ مٹھا ہویا کوڑے زہر دا، امرت روپ آپ وٹائیا۔ بیہو ساگر گرمکھ ویکھ تیردا، میرے نیتر خوشی منائیا۔ سوہنا باغ باغیچہ ویکھیا بابو پُر شہر دا، ہٹ بازار اکو جیسے نظری آئیا۔ سوہنا تھان لگا بہن دا، کوڑی

چھڈی جگت لوکائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں مینوں وقت ملیا کہن دا، جو کہنا کہہ سنائیا۔ چند ویکھ ناتا جڑیا بھائی بہن دا، ستگر سچا رنگ رنگائیا۔ لیکھا چکیا پہلا لین دین دا، آگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چند کہے سن میت ستارے، سطح میں بھی ویکھ وکھائیا۔ بھومکا ویکھاں نو کینارے، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جاگت سووت کھیل دوویں پنہارے، پنکھٹ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ کوئی نہ جانے آر پار کینارے، نیا نوکا نظر کیسے نہ آئیا۔ سارے پھردے ویکھے وچ گھنن گھارے، بھوری بھور رہی بھوئیا۔ جگ چوکرئی بندے ویکھے ونجارے، گر اوتار پیر پیغمبر پھیریاں پائیا۔ سارے دے کے گئے لارے، لیکھا قلم شاہیا۔ نام لکھاتا کلجگ اتم اکو آوے نہکنک اوتارے، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ سب دے قرضے آن اُتارے، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ اوس دے ویکھن والے نظارے، نظام پچھلا دئے بدلایا۔ سب دے لیکھے چار جگ دے پٹے پاڑے، بے دخل سب توں دئے کرائیا۔ اکھیں ویکھئے گر اوتار پیر پیغمبر کڈھدے ہاڑے، ہوکا لے لے حال سنائیا۔ کرے کھیل اکم اپارے، الکھ اگوچر دھار چلائی۔ ہولی ہولی بٹھا جائے دھارے، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ اک گوہند نال کرے پیارے، پریم پیارا آپ ہو جائیا۔ دھرنی دھرت سہائے جنگل جوہ اجاڑے، مہروان پھیرا پائیا۔ سمتاں وچوں سمت اک بیس بیسا وچارے، اگی وساکھ خوشی منائیا۔ ستھر کرے سرب تون نیارے، بستر اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساجی کرنی آپ کھائیا۔ ستارا کہے میں چند ویکھیا حال، بن چند دھیان لگائیا۔ ست ڈلارا ستا آن، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ کابی ککھ کر پروان، کلمہ کلام گیا مٹائیا۔ مل کے صاحب اک امام، امانت اپنی منگ منگائیا۔ لیکھا دے میرے بھگوان، جو تیری جھولی پائیا۔ سری بھگوان کر پروان، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ پہلوں اکیاں کراں بلوان، پھر نیکیاں نیکیاں گلاں ویکھاں چائیں چائیا۔ دھر دیاں لکھیاں پڑدے پھولاں آن، ورقہ ورقہ آپ اٹھائیا۔ لہنا چکا زمیں اسمان، ضامنی اپنی وچ رکھائیا۔ سنت سہیلے کر پروان، گر چیلے گود ٹیکائیا۔ چند ستار دوویں ویکھ ہون حیران، ہرجو اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چند اوہ ویکھے چمکے چند، جس دی روشنی نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر وڑیا دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، پردہ اوہلا اک اٹھائیا۔ کر پرکاش بند بند، بندگی اکو دتی سمجھائیا۔ میں تیرا توں میرا برہم،

پاربرہم بھو چُکائیا۔ بن سیوک سیوادار کراں کم، نہکرمی کرم کھائیا۔ انڈٹھڑی دھار بیڑا بٹھ، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ دِیال کِرپال ہو کے سِری بھگوان، بے مثال کھیل وکھائیا۔ کر وسیرا چہپر چہن، محل اٹل دئے وڈیائیا۔ لیکھن والی قلم شاہی دتی بھن، بن اکھراں لیکھ بنائیا۔ اوس رُت دا رنگ رٹا اگتی چڑھیا چن، جس چن دا پُرکھ اکال پتا مائیا۔ نہ ہرکھ نہ کوئی غم، چنتا سوگ نہ کوئی رکھائیا۔ بن سدیاں پُچھیاں منایاں آپے گیا من، منسا سب دی اپنے نال ملائیا۔ جن بھگتاں ویکھ نیتر پیکھ بنا لیکھ میٹ ریکھ کہے دھن، دھن دھن جن تیری وڈیائیا۔ سورج چن دوویں ویکھن کھیڈ، تارا کہے اگتی بھید، جس دی سار نہ پائن چار وید، بن ویداں بن بھیداں اچھل اچھیدا اچھی طرح اپنی کھیل کھلائییا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لیکھا جان دو جہان، جہان وچوں جوان جان، جوانی جو بن گُرمکھاں ویکھ خوشی منائیا۔

★ ۱۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بخشیش سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اندر گیان وسائے کیہڑا، بن ستگر کِریا نہ کوئی وڈیائیا۔ جس اندر پنجاں چھیڑیا جھیڑا، جھگڑا سکے نہ کوئی مکائیا۔ جس گرہ کوڑ کُریاراں دا ویہڑا، جوٹھی جھوٹھی وجے ودھائیا۔ جس گھر اٹھ پھر اندھیرا، ساچا نور نہ کوئی رُشنائیا۔ جس گھر من منوا کرے ہیرا پھیرا، منسا آسا نال ملائیا۔ جس گھر ہووے ہنگتا لگا ڈیرہ، مایا ممتا رہی کُرائیا۔ جس در کھئے نہ کرے نیہڑا، حقیقت حق نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی وست بیٹھا چھپائیا۔ اندر گیان وسے کِس، قسمت سکے نہ کوئی بدلائیا۔ ہر کا نام نیتر پئے نہ دِس، ویکھن وچ کدے نہ آئیا۔ کوڑ اندھیارے اندر سٹا دے کر پٹھ، کروٹ سکے نہ کوئی بدلائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے وچوں کیسے سوا گٹھ، انگشت ناپ نہ کھئے نپائیا۔ بالشت وچ لئے کوئی نہ مچ، مُشکل حل نہ کوئی کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوبلا آپ اک رکھائیا۔ گیان نظر نہ آئے کایا بھور، ڈونگھی غار سمجھ نہ آئیا۔ جگت اندھیری دِسے قبر، ڈونگھی ڈل بھو نہ رائیا۔ جس اندر اویلے چھپ کے بیٹھا کرے صبر، بے صبری کرے لوکائیا۔ گرج نہ مارے شیر بر، بھبک اپنی نہ کوئی لگائیا۔ کھوجت کھوجت ڈھونڈے

وڪارا ٿڀر، لٻھيا ٻٽھ نہ ڪئھ پھڙائيا۔ ويڪھو ويڪھي اڪ دؤج دے لگے مگر، پچھلي ڪھاني نال رلائيا۔ ڪيسے نہ پوري ھووے سدھر، سادھنا سکے نہ کوئي سمجھائيا۔ جس گھر کوڙ کڙيارا بدل، سچ نور نہ کوئي چمڪائيا۔ ائھ پھر رپے غدر، جھگڙا سکے نہ کوئي مڪائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بھيو اپنے وچ رکھائيا۔ اندر گيان وسائے ڪون، ڪون ديوے وڏيائيا۔ نو دوارے سارے بھون، بھجن واپو داھيا۔ جگت ڪھاٽ سنگھاسن سون، تڪي ليف تلاتي ھنڏھائيا۔ گڙھ ھنڪاري اُچي ڪر ڪے دھون، چار ڪنٺ دين ڏيائيا۔ من مت ٻدھ چٽرائي سرب وڪھاون، اپني آپ ڪر وڏيائيا۔ ٿون ٿون ميں ميں ڪر بلاون، ساچي بولي نہ کوئي سنائيا۔ پڙھ پڙھ گيان ٻٽھ نہ آوے راون رون، چار ويد چھ شاستر سمجھ کوئي نہ پائيا۔ اون گون سارے بھون، بھوندياں بھے نہ کوئي مٽائيا۔ ڪوئن ڪوٺ جنم سيس ڪٿاون، ڪٺ ڪٺ اپنا بھيٺ چڙھائيا۔ ڪوئن ڪوٺ جنم نيون نيون سيس جھڪاون، سجدے ڪر ڪر دھيان لگائيا۔ ٻن سٽگر ڪرپا اندر وڙ ڪے درس کوئي نہ پون، ملے ميل نہ سچے ماھيا۔ جوتي جوت سرؤپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا پردھ رھيا چھپائيا۔ ٻر ڪا گيان نہ سکے لبھ، ڪھوجياں ٻٽھ ڪيسے نہ آيا۔ نيڪي جھي ڪوٺڙي وچ ڊٽا رکھ، دروازھ گنڏا آپے بند ڪرائيا۔ پھر پھر تھڪن تيرتھ تٽ، اٿسٿھ پھيرا پائيا۔ لبھدے پھرن گدر مندر مسجد مٿھ، شودوالے ڪھوج ڪھوجائيا۔ سر وچ پا پا بيٺھ بھس، تن خاڪي بھسم ڪرائيا۔ دوئے جوڙ جوڙ بندنا ڪرن ٻٽھ، ڏنڏاوت روپ وٽائيا۔ رسنا جھوا گا گا رپے رٿ، رٿا ڪر ڪر وقت لنگھائيا۔ جنگل جوھ اُجاڙا وچ رپے نٿھ، دوس زين پندھ مڪائيا۔ شاستر سمتر ويد پُراڻ پوجا ڪر ڪر پاڻھ، سندھيا سرگھي دھيان لگائيا۔ ٻون ديپ جوت جگا لٺ لٺ، گھرت اُپر بھيٺ چڙھائيا۔ چھڏ سنگھاسن راج راجان در در رپے نٿھ، بھچھيا منگن تهاون تھائيا۔ ٻن سٽگر ڪرپا ڪيسے ڪچھ نہ آيا ٻٽھ، خالي ٻٽھ سرب ڊسائيا۔ اندر گيان ڪيسے نہ ويڪھيا وڙدا، جگ نيتر نظر نہ آيا۔ رسنا جھوا ھر کوئي ڏھولا پڙھدا، اڪھڙ اڪھڙ اڪھڙا نال جڙائيا۔ در درويش ٻو کو پھرے بردا، بندگي وچ بن شودائيا۔ اپنا آپ تن ماڻي خاڪ ٻردا، ٻردے ٻر نہ ڪئھ وسائيا۔ ٻن سٽگر ڪرپا کوئي بھيو نہ پاڻے اپنے گھر دا، گھر وچ گھر نہ کوئي سمجھائيا۔ جوتي جوت سرؤپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، پردھ اوڀلا اڪ رکھائيا۔ اندر گيان وساوے اوھ، جس ديوے مان وڏيائيا۔ صاحب سٽگر دا جائے ٻو، آوري دھار نہ کوئي رکھائيا۔ جيو جنت جي اپنا ديوے ڪوھ، جانے وست سرب پرائيا۔ سچ پريتي ڪرے موھ، مُحبت

اکو نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ گیان کہے میں وڈا چلاک، پرہہ دتی موہے وڈیائیا۔ مات گرہہ میں بند کراں تاک، باہر پھر رُپ وٹائیا۔ لو چھٹ کے ساکھیات، ساجن اپنا بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ کیسے نال نہ کراں بات، منگل راگ نہ کھئے الاٹیا۔ کوئی مینوں ویکھے نہ مار جہات، جھاکئی سب دی بند کرائیا۔ رسنا جہوا صفت نال مینوں سارے جان آکھ، آخر میل نہ کھئے ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ گیان کہے میں وڈا نکا، دوہاں دھاراں وچ رکھائیا۔ پُرکھ اکال میرا پتا، صاحب ستگر دیوے سرنائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا کیسے نہ دسا، نیتر نظر کیسے نہ آٹیا۔ جس نے گایا میرے پریم دا قصہ، تِس میری اوٹ تکائیا۔ میری ہتھ رکھے پرہو پٹھا، پُشت پناہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ رسیا پائیا۔ پردے اندر رکھ بھگوان، موہے دتی مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی میری کردے رہے بہال، چاروں کُٹ کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار دیندے گئے بیان، پیر پیغمبر صفتاں صفت صلاحیا۔ بن بھگتاں میرا ملیا نہ کیسے نشان، نشانہ تیر نہ کوئی چلاٹیا۔ سوچ سمجھ توں جو کہندے گیان، بھرے بھلے جیو شوڈائیا۔ پرم پُرکھ نال جو ملے آن، تنہاں گیان دھیان دوویں سیس نوائیا۔ کی اوہناں دی کراں پہچان، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پرہہ ملیا مینوں کوئی نہ دیوے مان، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ سو گیان ہووے پردھان، جس گیان اندر ہر کا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی میری ریت، اشاریاں نال چلاٹیا۔ جگ چوکڑی میرا تگدے رہے سہارا، سادھ سنت دھیان لگائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آیا کنارہ، کنڈھے بہ ڈیرہ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بولدے رہے جیکارا، جے جے کار سُنائیا۔ کیسے نے اکھراں وچ کیتا پیارا، کوئی کاغذاں اُتے دھیان لگائیا۔ کوئی اٹاں کرے نمسکارا، کوئی پاہن سیس نوائیا۔ کوئی کہے کھیل گرو اوتارا، کوئی کہے پیر پیغمبر دئے وڈیائیا۔ میں کہاں بن سری بھگوان میرا کوئی نہ میت مُرارا، سنگی نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری بنت آپ بنائیا۔ گیان کہے میں دساں بات، دُھر دی دھار جنائیا۔ جگ چوکڑی مینوں سارے گئے آکھ، آخر بھیو نہ کھئے کھلاٹیا۔ میری لبھی کیسے نہ ذات، میرا پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا بھیو آپ چھپائیا۔ میرا بھیو چھپایا جگ چار، مُکھ نظر کیسے نہ آٹیا۔ دسدے دسدے گئے سرب سنسار، سنسا سکے نہ کھئے چکائیا۔ بڈھی

کرے نہ کھئے وچار، مت متوالی سار نہ پائیا۔ منوئے ملیا نہ کھئے ادھار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ تھوڑا تھوڑا سب نوں ملدا رہیا اشار،
 سینت نال سرجنہار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہروان مہروان موہے دیوے
 مان وڈیائیا۔ گیان کہے میں وساں اوہلا، پردہ آپ رکھائیا۔ جگ چوڑی پیندا رہیا روؤلا، میرا روپ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ اتم سری
 بھگوان ملیا تولا، مہروان پھیرا پائیا۔ کر پرکاش اُپر دھوؤلا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ سچ دوارا جس نے کھولا، بھگت دوار اک
 سُہائیا۔ جتھے اکو گائیے ڈھولا، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ پُرکھ اکال بن وچولا، جن بھگتاں میلا لئے ملاٹیا۔ جس میرا پردہ کھولا، مُکھ نقاب
 نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گیان کہے پرہہ دتا گیان، جن بھگتاں بھیو چُکائیا۔
 اندرے اندر سِدھا ملیا آن، مندر اکو اک سُہائیا۔ ناتا چھوڑ شاستر سمرت وید پُران، انجیل قرآن بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گھر وسیا بے پرواہیا۔ جس گھر وسیا آپ نرنکار، گیان دوارے بہ بہہ سیو کھائیا۔ اوتھے کرن دی نہیں کوئی وچار،
 وچاریاں ہتھ کچھ نہ آٹیا۔ میں اُہناں جاواں بلہار، بلہاری ہو سیس نوائیا۔ جنہاں ملیا آپ کرتار، کرتا ویکھے چائیں چائیا۔ پھڑ کے باہوں
 مینوں اندر دتا واڑ، گرمکھ دوارے سیوا لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ میلا ملایا ہر
 ڈریکٹ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اندر باہر پئے نہ کوئی افیکٹ، فرق کھئے نظر نہ آٹیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر سلیکٹ، ہرجن میرے
 نال ملاٹیا۔ دسم دواری نیکی جہی بریکٹ، جو میرے نال سوہا پائیا۔ اوتھے جگے اگتی الیکٹ، جوتی نور نور رُشنائیا۔ نہ کوئی ویلا نہ
 کوئی وقت، گھڑی پل نہ ونڈ وندائیا۔ نہ کوئی عرش نہ کوئی فرش، زمیں اسمان نہ کھئے چٹرائیا۔ ساڈھے تین ہتھ گھر وچ کرے ترس، مہر
 نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پردہ رہیا چُکائیا۔ گیان کہے میرا پردہ لاہ، مُکھ میرا رہیا جنائیا۔ اندرے
 اندر بن ملاح، مُحبت ساچی رہیا بندھائیا۔ بن پڑھیاں لکھیاں بولیاں تولیاں دیوے آپ صلاح، - - - ساچا لیکھا اک سمجھائیا۔ رہبر
 بن نوری خُدا، نوری جلوہ رہیا درسائیا۔ اپنا مارگ کر کے سِدھا، بدھ اپنی رہیا دکھائیا۔ اندر وڑ کے جن بھگتاں ویکھیا جنہاں سدا دوارا
 نگھا، ٹھنڈک نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی گیان گردیو، ستگر اکو

نظری آئی۔ جس صاحب دی کراں سیو، نت نت چاکر روپ وٹائی۔ پھڑ کے باہوں سیدھا جن بھگتاں اندر دتا بھیج، بھجن بندگی کم نہ کھئے رکھائی۔ باہوں پھڑ کے بیٹھایا اُس سیج، جس سیج چڑھن کھئے نہ آئی۔ کریا کر دکھایا جوتی تیج، جس وچ کوئن کوٹ چند سورج سمائی۔ پریم پیار اندر کیتا بیت، بتکاری ہو دئے وڈیائی۔ میں اوس دوارے رہیا کھیڈ، جس گھر لبھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے دتی مان وڈیائی۔ گیان کہے میں وڑیا اندر، گھر بھگتاں ڈیرہ لائی۔ سوہنا لگا سُچا مندر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ روندی ویکھی ڈونگھی کندر، کوڑی ترسنا دئے ڈبائی۔ مایا متا ہوکا بھرے وچ کھنڈر، گھر سوامی بیٹھا مکھ چھپائی۔ آگے تکیا کوئی نظر نہ آیا سورج چندر، چند چاندنی نہ کھئے چمکائی۔ بھگت بھگوان کولوں اکو وست منگن، اپنی جھولی آگے ڈاپیا۔ اُس گیان دی چاڑھ رنگن، جیہڑا گیان تیرے وچوں پرگٹ ہو کے نظری آئی۔ دوہے کول کدی نہ جائیے منگن، جو اکھراں نال۔۔۔ اُتے سوں سوں وقت لنگھائی۔ سری بھگوان ساڈے مستک لا چندن، ٹکا تیرا اکو نظری آئی۔ شاہ پاتشاہ توں ہییں سورا سرہنگن، سدا سورہیر اکھوائیا۔ جس رویداس چمریٹا پانہی لایا گنڈھن، تیکھی آر دھار ہتھ پھڑائی۔ پہلوں اُس توں جگت بھیکھ نال اپنے مستک لوئے تلک تیل بندھن، بندگی پھیر آپ بنائی۔ پچھے بھگت جن سارے اوسے اندر لنگھن، گنڈا کھڑکی گرمکھ کولوں کھلائی۔ ایہو دات آیا ونڈن، جو بیٹھا آپ لوکائی۔ گیان کہے میں ویکھیا اوہ اندن، جس اند وچ اند رہیا دکھائی۔ نانا جوڑ جگت ورہنڈن، برہمنڈ دیاں تجائی۔ جے بھگتاں نال براہمن جائے سنگن، بناں سچکھنڈ چرن ڈگا نیوں نیوں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دیوے اک ور، جس ور وچوں وارتا گائے جگت لوکائی۔ بھگت کہن گیان گجھ، اٹھ تینوں دیاں سمجھائی۔ ویکھ پرہو پاربرہم ساڈے پریم اندر گیا رُجھ، پریتی سچی سچ رکھائی۔ تینوں کچھ نہ گیا سچھ، سوچ سمجھ نہ چلی کوئی وڈیائی۔ ہُن آ کے ساتھوں پُچھ، تینوں سیدھا دئیے ملائی۔ اندر وڑ درشن کر تیری لٹھے بھکھ، ترسنا ترپت روپ وٹائی۔ گیان کہے میں ویکھ کے پہلاں گیا جھک، اپنا سیس نوائیا۔ شہنشاہ کس بدھ اپنا بدلایا رُخ، رُچی گرمکھاں نال جڑائی۔ سری بھگوان کہے میں نو سو چرانوے جگ چوڑی پچھوں اٹھ، پردے اولے سارے دیاں مٹائی۔ سب دی کھڑی رکھاں مچھ، مُشکل آگے نظر کھئے نہ آئی۔ جو پاربرہم پریشور دے بنے پُت، تینہاں گیان سکے کی سمجھائی۔ جدھر ویکھن

اودھر مؤلی رُت، دو جہان ملکہ جگیر سوہا پائیا۔ جے غصے وچ جان رُٹھ، پھر وی رُٹھیاں لئے منائیا۔ کر اُجل اُجالا اُجیارا مُکھ، عجب اپنا رنگ وکھائیا۔ اوہ ویلا رہیا ڈھک، بھيو رہیا مُک، اگلا دیوے سُکھ، چُک چُک اپنی گود بہائیا۔ جے کوئی ہتھیں پھڑے ہتھ نہ آوے کُچھ، کشتا مار حکیم دیوے نہ کھئے دوائیا۔ جے کوئی چرن پھڑائے گھٹ، جڑ لوکات وچوں پُٹ، بوٹا سچکھنڈ دیوے لائیا۔ اُنکلی نال رکھائے گوبند سُت، ویکھ مؤلی تیری رُت، کرے کھیل ابناسی اچت، چاروں کُنٹ خوشی وکھائیا۔ اودھروں بھجی آئی بھکھ، مینوں لگا تیرا دُکھ، چار جُگ دھوآں رہیا دُکھ، تیری جوت جگت جگ نہ کھئے جگائیا۔ سِری بھگوان کہے میں تیری سہاواں رُت، تیرے ساتھی کڈھاں کُٹ، جنہاں تینوں لیا لُٹ، روٹی ٹکڑا تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سہائے رُت، رُت اپنے نال سہائیا۔ اکتھ کتھا دے بن کتھنی کتھا، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ جو اپنے مندر گرہ سوامی ٹھا کر وسا، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرے جس مارگ دسا، گر اوتار پیر پیغمبر سرب پڑھائیا۔ جس نوں نمسکار نمسکار ٹیکدے رہے متھا، سجدہ سیس جھکائیا۔ جے کوئی پہلوں حُکم کرے دوئے جوڑ کے کہن سب آچھا، تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرے سمندر وچ کوئن پھردے مچھ کچھا، گر اوتار پیر پیغمبر تاریاں لائیا۔ کسے دی چوٹی مٹی کسے دی بودی رکھی کسے تیر پوایا کچھا، کسے تہمت وچ بدلائیا۔ کسے گل پوایا رسا، کسے نیہاں بیٹھ دبا، کسے کہیا میں تیرا آبا، باپو بن کے کسے دی بنت بنائیا۔ کسے نوں کہیا تُوں الہی ربا، کسے نوں کہیا ہر گھٹ اندر وسا، کسے نوں کہیا چاروں کُنٹ نسا، در دوار نظر کسے نہ آئیا۔ کسے نوں کہیا بھگت پریتی اندر بدھا، کسے نوں کہیا مؤجاں اندر دیواں سدا، کسے نوں کہیا میں وساں وکھرا سب توں اڈا، دُوں دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ کسے نوں دسیا نڈھا، کسے نوں نظری آیا وچوں ہڈاں، کسے نوں اکھراں نال سمجھائیا۔ کسے نوں کہیا وشو جدا، کسے نوں کہیا سورا سرگا، کسے نوں کہیا پار کرائے حدا، دو جہاناں چرناں بیٹھ رکھائیا۔ چُونکہ چُناچہ کر کِریا جنہاں نوں آپ لبھا، لُپو ابناسی دئے جنائیا۔ بھنڈارا دیوے سب کُچھ آبا، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جے وگر جائے تے بڑا کبا، مکے کعبے سارے دیوے ڈھائیا۔ مہروان ہووے بن جائے نکا نڈھا، گرمکھاں اندر وڑ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خوشیاں نال ہوئے گد گدا، ہرجن اپنے نال رکھائیا۔

بیگم پُریے وچ ملے ہتھ، جگت اگھاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی مہا آد جگاد گاؤندے رہے اکتھ، رسنا جہوا ڈھولے بٹی دند سُنائیا۔ جس گرہ مندر دیپک جوت جگے لٹ لٹ، اگیان اندھیرا نظر کوئی نہ آئیا۔ نرگن زرویر دین دیاں بیٹھا سمرتھ، صاحب ستگر سوہا پائیا۔ من مت بڈھ جگت ودیا چلے نہ کوئی وس، لکھیا لیکھ سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ بن رسنا جہوا دیوے اگئی رس، امرت جہرنا اک جہرائیا۔ بن چہپر چہن چار دیواری اوہ کھیڑا رہیا دس، سورج چند نہ کوئی چمکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں کھانی بانی انجیل قرآن نہ کوئی دسے تیرتھ تٹ، ہٹ ونجارا روپ نہ کوئی دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیگم پُرا بن بیگم آپ سہائیندا۔ بیگم بنے جوت زالی، تھان اپنی سیج سہائیا۔ آد جگاد رہے دیوالی، دیپک اکو اک رُشنائیا۔ سوہرے پیئے نانک دادک بھین بھائی بھینوئیا نہ کوئی سالی، سجن سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج جگت بناسپت نہ کوئی پت ڈالی، سمنڈ ساگر اُجاڑ پہاڑ روپ نہ کوئی دکھائیا۔ نہ گھنڈیا نہ کوئی کاہن نہ کوئی گواں بنے پالی، بنسری ناد دھن شبد راگ نہ کوئی الاٹیا۔ ایکا رنگ گہر گمبہر بن سریر کرے کھیل زالی، لاشریک سچ توفیق اکو نور خدائیا۔ بیگم پُریے اوہ بیگم وسے ٹھیک، جس دی آد جگاد سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر کرن اڈیک، نت نوت نین لوچن سہنجے اندر باہر گیت ظاہر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جے اوہ بیگم کرے سچ پریت، پریم پریتی اندر گرمکھ اپنے گہر منگائیا۔ اُس نوں مل کے ہرجن کہے بیگم پُرا ہے ایہ بیگم پُرا ٹھیک، جس اندر روگ سوگ چنتا دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو جاپ سری بھگوان مہروان نوجوان نظری آئے اتیت، ست ستوادی اپنا آسن لائیا۔ پھڑ پھڑ باہوں اوتھے اک دوجے نوں کوئی نہ سکے گھسیٹ، سنگی ساٹھی سارے دتے تجائیا۔ اک اکلا آوے جاوے آپ چلاوے اپنی ریت، ریتیان اکو اک اکھوائیا۔ مسجد مندر شودوالا مٹھ نہ کھئے مسیت، انجیل قرآن تیس بتیس حدیث نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیکھنہارا اوہ گہر، جس گہر غمی خوشی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ غمی خوشی نہ کوئی غم، غفلت نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ چنتا دکھ پون سواس نہ کوئی غم، دما دم رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ تن ماٹی پنج ت کوئی نہ چم، چم درشتی نہ کھئے وڈیائیا۔ اکو نور سری بھگون، شاہ پاتشاہ سچ کرے رُشنائیا۔ کوئی ویکھ نہ سکے نیترا اٹھ، بن ستگر پورے سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کوئن کوٹ نین شرمون سورج چن، چند چاندنی نہ کھئے چمکائیا۔ جس ویلے سری

بھگوان بھگت اپنے سدے جن، تنہا دھن جنیندی مائیا۔ نظری آئے سچ دوارا جس دا روپ اکم، اکمڑی کھیل آپ کرائیا۔ اُس ویلے
 گرمکھ کہے دھن دھن دھن پُرا بیگم بیگم وسے بے غم، اکو بیٹھی نظری آئیا۔ بیگم کہے میں بڑی سوہنی، میرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ میں
 آد جگاد بھگتاں موہنی، موہ محبت وچ سدا پھسائیا۔ جس دے نیڑ نہ آوے ہونی، رائے دھرم نہ ڈر وکھائیا۔ میں اہناں دی کران بوہنی،
 پہلاں اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ کے آیا اوہ گھر، جس گھر بیگم اکو نظری آئیا۔ او سنت جی
 چلیے بیگم پُری، پوڑی ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیہڑی منزل پہنچو تری، اپنا بھيو چھپائیا۔ کیہڑا منتر فرنا پھرے، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔
 کیہڑی دھار گرمکھ چڑھے، ساچی جوڑی جوڑ جڑائیا۔ کیہڑے تھان توں بیٹھے سارے پچھاں مڑھے، آگے راہ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا
 بتی دند سارے کہن اسیں گری، نگرا مات نہ کھئے اکھوائیا۔ اہناں نالوں ہور کون ہین بڑے، جو جھوٹھ گا گا جگت بھلائیا۔ سنت
 سہیلی توں سنت ساجن پچھے دس گری، اوہ کرماں والا کیہڑا تھان جس گھر بہ بہ سوہنا پائیا۔ سنت سہیلی کہے نی میں ویکھیا اوتھے کوئی
 کوٹ جاندے زڑھے، آگے میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا بیگم پُرا پورب گھر، اگلا لیکھا لیکھے
 نال ملائیا۔ او سنت جی چکیے قدم، سجا کھتا پیر اٹھائیا۔ ویکھو بیگم پُری دا حجرہ، ہر ہر آپ جنائیا۔ اوتھے سنتاں لگیا مجرا، سوہنا
 رہے ناچ وکھائیا۔ ہن ویلا نہیں جو پچھے گزرا، بن ساکھیاں اک دو جے توں دینیے سمجھائیا۔ کوئی بہیت نہیں گجھلا، گجھی کندر دے
 وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سدا سدا سدا اجلا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ آگے کھیل نہیں کوئی دھندلا، اندھ اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ صاف کرن توں ہتھ وچ پھڑ کے مونگلا، دو جہاناں دئے ڈرائیا۔ ایہہ وڈا سنتاں دا سنت اکھاڑے
 وچ دنگلا، پہلوان کر لنگوٹے چاروں گنٹ پھرن واہو داہیا۔ کوڑی ہندیا ہندک نہ کوئی چغلا، چغلی مارن کھئے نہ آئیا۔ او ساہمنے ہو کے
 کریئے شغلا، شغل وچ لوکائیا۔ اک پاسے شاہ سلطان مغل، بے پرواہ بے پرواہیا۔ وید پُراں شاستر سمرت انجیل قرآن کوئی بھيو نہ جانے
 مڈھلا، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ دھر دا بھيو دسے کوئی نہ باقی، کلجگ سار کیسے نہ آئیا۔ سناوے کوئی نہ دھر دی ساکھی، ساکھیاں
 گھر نہ کھئے جنائیا۔ بیگم پُرا جگت جہان جیو کھیل سمجھیا بازی گر ناٹی، ڈورو ڈنک سارے رہے وجائیا۔ بن ستگر پورے کیسے پار نہ کیتی

گھاٹی، سین نہ ملیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیگم پُری دی کھول تاکی، ہرجن اپنے اندر لئے لنگھائیا۔ دو جہاناں دے وچ اک تصویر، تسبیح مالا دوہاں نظر نہ آئیا۔ دو جہاناں اندر اک پیر، ڈاڈھا ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں اندر اک تقدیر، جو تقدیر دئے وڈیائیا۔ دو جہاناں اندر اک زنجیر، جو ڈوری تند بندھ بندھائیا۔ دو جہاناں اندر اک تاثیر، جو گلاں باتاں نال خوشی کرائیا۔ دو جہاناں دے اندر اک پیڑ، اک دوجے نوں ویکھن چائیں چائیا۔ دو جہان چوٹی منزل چڑھ آویکھی اخیر، بن اکھراں اکھر نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر ہتھ پھڑی شمشیر، شبد کھنڈا چنڈ پرچنڈ چمکائیا۔ دوویں ویکھو تگ کے لا نظیر، نیکی نیکی دھار ہر بندھائیا۔ مستکوں آگے چھوٹی جہی دے لکیر، رنگ بدرنگ رہی بدلائیا۔ اُس دے مگر جو لنگھے دھیر، پینڈا مکے واہو داہیا۔ آدھ وچکار ستگر ملے نہ کوئی بستر نہ کوئی چیر، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ پھڑ کے باہوں چوٹی لے جائے اخیر، جس دا ناؤں بیگم پُرا دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایہ وست صرف جن بھگتاں دتی بے نظیر، دوسر ہتھ نہ کیسے پھرائیا۔ ایہ نور پرہو دا نقطہ، بن قلم شاہی بنائیا۔ ایہ بڑا پختہ، بلایاں پل سکے نہ رائیا۔ ایہ نور دھر دا نسخہ، چمکیا ہتھ نہ کیسے پھرائیا۔ ایہ نور نہ پھردا نہ تُردا، گلی کوچے نہ رنگ رنگائیا۔ ایہ وبار کرے اپنی لوڑ دا، لوہڑا اپنا بھیو نہ کیسے کھلائییا۔ کدھرے لاؤندا کدھرے توڑدا، توڑ وچھوڑا اپنا کھیل رچائییا۔ پہلا کھیل پنج تت چور دا، چوری چوری اپنی کار کھائییا۔ ایہ کھیل آگے بانکے چھوہر دا، شہنشاہ نرگن روپ وٹائییا۔ سنت سجن اپنے لوڑدا، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائییا۔ جس نقطے وچوں نقطے بنا کے گر اوتار پیر پیغمبر توردا، نرگن سرگن اپنا حکم منائییا۔ اوس نقطے وچوں منتر کڈھے پھوردا، جو فرنا سب دا سار شبد اکھوائیا۔ ایہ کھیل نہیں کوڑی طاقت زور دا، بلیاں بل نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نقطہ بن نقطیوں اپنے نکتے وچ رکھائییا۔

★ ۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ورکھا سنگھ ورسا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

بھگوان پریتی دُھر دی نچے، دو جہان خوشی منائیا۔ کِریا کیتی ستگر سچے، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ سنت سہیلے ڈھالے اپنے سچے، نرگن سرگن سوہنی بنت بنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پھڑ پھڑ رکھے، ڈونگی بھور نہ کوئی رڑھائیا۔ مہروان ہو بنائے اپنے بیچے، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ اکو دسے، ست ستوادی کرے پڑھائیا۔ سچ پریم اندر رتے، انرت نام رنگائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھے، وست امولک جھولی پائیا۔ اگلا لیکھ لیکھ متھے، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ دین دیاں پُرکھ سمرتھے، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ میں ویکھنا اپنی اکھے، نیتر لوچن نین کھلائییا۔ گرمکھ سجن لگے اچھے، گھر بیٹھے سوہیا پائیا۔ کلجگ جیو جنت چار کنت پھرن بھجے، ٹھن واپو داہیا۔ جگت ترسنا نال مؤل نہ رچے، ممتا موہ نہ کوئی مٹائیا۔ کوڑی کِریا کسے نہ بھانڈے بھجے، گڑھ ہنکار نہ کھنڈے ٹڑائیا۔ جم کی پھاس کٹے نہ رتے، بندی خانہ بند نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ سچی پریت کہے میں آئی ویکھن، لوچن لوچا اپنی پور کرائیا۔ سری بھگوان جنہاں دی کرے سوچن، سوچ سوچ وچ وقت لنگھائیا۔ دین دیاں ہو کے سرتے دیوے اوڈھن، دوشالہ اکو نام ٹکائیا۔ جنم کرم دا میٹے روکن، چنتا سوگ رہیا چکائیا۔ آتم سیجا آیا بھوگن، گھر محل اٹارے ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا چکاون آیا چوگن، ساچی چوگ اکو مکھ وکھائیا۔ سہاون آیا دُھر دا کوٹن، بنک دوار خوشی منائیا۔ نام نگارہ لایا چوٹن، ڈنکا اکو اک شنوائیا۔ کوڑی کِریا توں آیا روکن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ دیون آیا سچی موکھن، مُفت اپنی دات ورتائیا۔ پار کراون آیا لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنانون آیا اک سلوکن، سوہنگ ڈھولا رہیا سمجھائیا۔ کرے کھیل اگتی چوجن، پریم چوجی کھیل رچائیا۔ ایہو جہی پھیر نہ لبھنی مؤجن، مؤجودہ ویلا رہیا سہائیا۔ میں اچی کوک سنانون آیا ہوکن، ہوکا دے دے رہیا جنائیا۔ جس مان دوا یا دھتے ترلوچن، سوڈا ہٹ اکو اک وکائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران پوتھی پوتھن، پُستک رہے راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ سچ پریتی آئی دوڑ، لوکات پھیرا پائیا۔ جن بھگتو ویکھو کرو غور، نیتر کرے رُشنائیا۔ تھادی پکڑے ہتھ وچ ڈور، پریم پریتی تند بندھائیا۔ کوڑی کِریا کڈھ کے چور، چوری چوری اپنا میل ملایا۔ کلجگ اتم تھادی پے گئی لوڑ،

میل ملانے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ سچ پریتی کہے میں آئی تھ، دُھر دا پندھ مُکائیا۔ ایہ سچّی دیواں دس، اپنا بھيو کھلائیا۔ میرا رہیا نہ کوئی وس، کھچن والے اپنی کھچ لگائیا۔ میں اکو سُنيا سِری بھگوان بھگتاں کیتا اکٹھ، گھر ساچا سو بھا پائیا۔ اکو نام ڈھولا رہیا رٹ، رٹا مکے جگت لوکائیا۔ سچ دوارا کھول کے ہٹ، بن ہٹوانا رہیا ورتائیا۔ میں وی ویکھاں اپنی اکٹھ، کی کرتا کھیل رچائیا۔ جاں آئی تے ہویا سچ، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ مہر کر پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گُرمکھاں دیوے اوہ وٹھ، جس دی قیمت نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی دیا آپ کمائیا۔ پریتی کہے ویکھو کی پایا لوہڑا، لوک پرلوکاں اکھ سُنائیا۔ بھگت بھگوان بن کے جوڑا، جوڑی جوڑ دئے وڈیائیا۔ نرویر بن کے بانکا چھوہرا، نرنکار کرے گُرمائیا۔ سسے اُپر لا کے ہوڑا، ہاپے ٹپی لے پرنائیا۔ آتم برہم آپے بھڑا، پاربرہم ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ رحمت آپ کمائیا۔ سچ پریتی کہے میں ویکھیا ایک، ایکنکار نظری آئیا۔ جن بھگتاں بخشے اکمڑی ٹیک، ٹیکا مستک نام لگائیا۔ کوڑی کِرپا ناتا توڑ بھیکھ، پردہ اوبلا دئے چُکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ پریم پیار اندر کرے ہیت، ساچی ریتی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شاہ پاتشاہ کھیل کھلائیا۔ سچ پریتی کہے بھگون تیری دھار، میں ویکھ ویکھ یگسائیا۔ تیرے وچوں پرگٹے اوہ پیار، جس پیار دی رمز سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ گلاں باتاں دا نہیں کوئی وبار، ہتھاں نال ہتھ نہ کوئی ملائیا۔ رسنا جہوا نہیں کوئی گُفتار، بتی دند نہ صفت صلاحیا۔ کر کِرپا اپنی کھچے اندروں تار، تندی تند پلائییا۔ جس دی سُریلی اکھی آواز، بن کتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگتاں ہو مُحتاج، محبوب اپنا میل ملائییا۔ نکہبان ہو کے کھولیا راز، رازق رحیم دئے وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ در تیرے کراں ناچ، مُکھ گھنگٹ نہ کوئی رکھائیا۔ آ لے اپنی پچھلی لکھی واچ، جو چٹھی میرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو دئے کھلائییا۔ چٹھی لے پڑھے بھگوان، پہلا لیکھا رہیا جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی پایا تینوں دان، دتی مان وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں تیرا سنگ نبھان، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند نال تینوں سمجھان، سرِشٹ سبائی اکھ سُنائیا۔ سچ پریتی تیرا نظر نہ آیا کیسے نشان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ تینوں سدا سدا سد ملدا رہیا مان،

جُگ چوڳڙي رهي وڌيائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڇا ڪهيل آپ جنائيا۔ ساڇا ڪهيل دسے نرنڪار، دهر دا بهيو
 آپ چڪائيا۔ ٿو وچولي بني رهي جُگ چار، لوڪيات خوشي منائيا۔ جگت پريتِي دسدي رهي وِهار، نانا عاشق معشوق جُڙائيا۔ ڪاغدان
 قلمان نال ديندي رهي ادهار، سوپنه ڏهولے راگ سُنائيا۔ جن بهگت تيرے ڪولون ميرا منگدے رھے پيار، پريت تيرے نال رکھائيا۔ جوتي
 جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، بهيو ابھيدا دئے ڪھلايا۔ بهيو ابھيدا ڪھولے چن، صاحب سَتگر آپ سمجھائيا۔ پچھلا ويلا گر اوتار
 پير پيغمبر سارے تجن، تينون اوھنا نال رلايا۔ رل مل چرن دھوڙي ڪرن اڪو مجن، سر سروور آپ وڪھائيا۔ اگلا ڪهيل ڪرے سورا
 سرنگن، شهنشاه اپني ڪار ڪمائيا۔ جن بهگتاں آپ پرگڙائے ساڇا چندن، نور ظھور اڪ وڪھائيا۔ جگت پريتِي توڙ بندھن، پريم پريتِي اڪ
 وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڇا راه آپ جنائيا۔ ساڇا راه دساں اپار، سري بهگوان آپ جنائيا۔ پهلون بهگتاں
 اُتے ڪرپا دھار، پرده دياں چڪائيا۔ اندر وڙ ڪے درس ديدار، گر گر رُشنايا۔ نانا جوڙ اگم اپار، اپني گنڏھ پوائيا۔ ڪرپا ڪر ڪے پريم پريتِي
 تيرا دساں پيار، پيار اپنے وچون پرگڙائيا۔ جنان چر نه ملے سرجنھار، اوناں چر پريتِي سچ نه ڪوئي ڪمائيا۔ سچ پريتِي ٿو وي ڪرين نمسڪار،
 پر به تينون دئے وڌيائيا۔ جا ڪے مل بهگتاں نال، آپ اپنا پنڊھ مڪائيا۔ اھناں اُتے ھويا ديال، دين ديال ھويا سھائيا۔ خوشياں نال اوس گرھ
 جا ڪے پا دھمال، مڪھ گھنگھڙ اڪ اُٿائيا۔ گيت گا ڪے ڪھے ميں وساں ٿھاڙے نال، سچا سنگ نيھائيا۔ گھر آئي ٿو لھنا سنبھال، آپ اپنے
 وچ ٿڪائيا۔ ٻن ڪرماں ميں ھوئي ڪنگال، ڪنگالي سڪے نه ڪوئي چڪائيا۔ سوھنا مندر ديكھ سچي دھرمسال، دھرم دوارے هر هر خوشي
 منائيا۔ ميں گيت گاواں خوشياں نال وڃے تال، اڏي پب دوويں رهي اُٿائيا۔ پريم پريتِي نيھے اوھنا نال، جنھان پريتِي صاحب سَتگر نال
 لڪائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، نيھڪنڪ نرائن نر، مھاراج شير سينگھ وشنون بهگوان ھو ڪرپال، ڪير تارتھ ڪيتا ڪرني
 ڪرت اڪ جنائيا۔

★ ۱۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلیپ سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

جگت شستر کرن پُکار، شاہ پاتشاہ آگے عرضوئیا۔ ساڈی پیج پرہہ سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سائوں گوبند گیا اُتار، آگے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ تن نال کردے رہے سنگار، پنج تت مل مل سوہیا پائیا۔ اپنی تکھی دسدے رہے دھار، تیری دھار نہ کھئے سمجھائیا۔ سیس دھڑ اُتے کردے رہے وار، وارتا بنی جگت لوکائیا۔ اتم سارے گئے ہار، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ تیرا کھیل ہر زرنکار، زرگن زرویر عجیب نظری آئیا۔ جوتی جامہ لے اوتار، کایا ماٹی تن نہ کھئے پرگٹائیا۔ شستر بستر نہ کھئے آدھار، اسو اسوار سوہیا کھئے نہ پائیا۔ تیری کھیل آگم اپار، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ سارے ویکھ ہوئے حیران، نیتر نین نین اٹھائیا۔ نہ کوئی کھڑگ کھنڈا کریان، خنجر ہتھ نہ کھئے چمکائیا۔ نہ کوئی چلہ تیر کمان، بہتھا کندھ نہ کھئے بندھائیا۔ نہ کوئی اسو گج ہوئے اسوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، سچ دے اک وڈیائیا۔ شستر کہن ساڈا پورا نہ ہویا شوق، شہنشاہ انگ نہ کھئے لگائیا۔ جس دی کوئی کہانی نہ گائے جوق، لطیفہ کافی سکے نہ کھئے بنائیا۔ ساڈی کوئی نہ پہنچے پہنچ، نیڑے ہو نہ حال سنائیا۔ اتم کلجگ خالی جاندے دسدے اونت، ساڈی جڑ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، کی زرگن کھیل رچائیا۔ شستر کہن ساڈی سن پُکار، سچ سچ رہے درڑائیا۔ ٹوں صاحب داتا سرجنہار، زرویر تیری سرنائیا۔ مہروان ہو کر پیار، پرم پُکھ اپنے انگ لگائیا۔ سری بھگوان کرے خبردار، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ سارے شستر کرو نمسکار، بستہ اپنا ہتھ دھرائیا۔ اک اٹھاؤ اپنا سجن میت مرار، جس نال تھانوں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سچ سندیسہ دے سری بھگوان، دھر دا بھيو آپ کھلائییا۔ پرم پُکھ کول کسے کم نہ آئے کریان، کھنڈے کھڑگ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیر بہتھا دسے نہ کھئے نشان، نشانہ اکو اک چلائییا۔ جا کے اپنا دسو حال، احوال ہرجو رہیا بنائیا۔ مٹر پیارے کرو بہال، جو بیٹھا مکھ چھپائیا۔ چگر سدرشن اپنے لیاؤ نال، جس ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ سارے کہن اٹھ چلیئے راہ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ اوس نال کریئے صلاح، جس نوں ملے مان وڈیائیا۔ گر اوتار جس نوں رہے اٹھا، آپ اپنا سنگ رکھائیا۔ جو بھگتاں ہوئے سہا، ڈرباشے مان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریان کر،

ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ اٹھے چل پاندھی راہی، اپنا پندھ مُکائیا۔ پینڈا مُکیا تھل اسگاہی، سُمند ساگر چرناں ہیٹھ دباہیا۔ نظری آئے
 بے پرواہی، بے پرواہ کھیل وکھائیندا۔ چگر سُدرشن چرناں ہیٹھاں جس رکھیا دباہی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کرنی آپ کھائیندا۔ سارے کہن چگر سُدرشن اٹھ، اٹھ اپنی لے انگرائیا۔ سِری بھگوان تیرے اُتے رہیا تھہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساڈی
 کوئی نہ کرے پُچھ، بلہین رہے کُراہیا۔ تُوں کیوں دُور دُراڈا رہیا لک، لُکویں کھیل کرائیا۔ ساڈا بل گیا مُک، زور نظر نہ کھئے جنائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا رہیا وکھائیا۔ چگر سُدرشن کہے مین کی جاناں، راہ کھڑا نظر نہ آہیا۔ میرا آگے
 کاغذاں اُتے ناواں، اکھراں نال میری وڈیائیا۔ نہ کوئی لگیاں لٹاں باہواں، پاندھی ہو کے پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکری پُرکھ
 اکال دیاں ماناں ٹھنڈیاں چھاواں، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ کیوں وچھوڑا دیواں پُتران ماواں، لوکھت پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ چگر سُدرشن کہے مین اُنکلاں اُتے نہیں بھوٹا، چگر دے نہ کھئے ہلاہیا۔ مین نہیں مارنا
 کوئی جگت راؤنا، راون نال نہ کراں لڑائیا۔ مین نہیں کرشن کاہن ہتھ آؤنا، جو گویاں راس رچائیا۔ مین نہیں لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاؤنا،
 خاکی خاک خاک ملاہیا۔ کلجگ انت مین اکو منگ منگاؤنا، سِری بھگوان آگے سیس جھکائیا۔ کِریا کر جے میری سیو لگاؤنا، ساچی
 سیوا دے دِرڑائیا۔ جتھے شستر کھنڈا جگت کٹار کم نہیں آؤنا، اوس دھام ہوواں سہائیا۔ باہروں میرا روپ نظر نہ آؤنا، ریکھ رنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ مہروان مہروان مہر کر کے جن بھگتاں اندر مینوں ٹکاؤنا، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ دوس زین تیرا درشن پاؤنا، جوتی جوت
 ملے رُشناہیا۔ کوڑ کُریارا پھڑ کے باہر کڈھاؤنا، بل اپنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔
 چگر سُدرشن کہے میرے بھگوان، مین ساچی سچ جنائیا۔ جن بھگتاں دے میرا دان، اندرے اندر ملے وڈیائیا۔ کایا بنک اک میان، جس
 وچ وڑ کے سوہیا پائیا۔ اندروں کڈھاں کوڑ طوفان، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مایا ممتا موہ مٹے نشان، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ کام کرودھ
 نہ ہوئے بلوان، بھے بھو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے مان وڈیائیا۔ چگر سُدرشن کہے کِریا کر، پرہ
 تیرے آگے عرضوٹیا۔ جن بھگتاں اندر مینوں دھر، جس در ویکھے اور نہ کوٹیا۔ مین اٹھ پھر رہیا لڑ، دوس زین کراں لڑائیا۔ جے کوئی

وکار آگے جائے کھڑے، مُنہ دے بہار دیاں سُٹائیا۔ کوڑی کریا صاف کر، سچ سچ محل سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ چگر کہے میں تیرا درس، ہر درسی منگ منگائیندا۔ میرے اُتے کر ترس، رحمت جھولی تیری پائیندا۔ نو سو جُرانوے چوڑی جگ میرا پورا نہ ہویا فرض، ساچی سیو نہ کھئے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے کولوں پوری کردے رہے اپنی غرض، میری آسا پور نہ کھئے دکھائیندا۔ سچ پُچھیں میرا ہندا رہیا حرج، حرجانہ کوئی نہ جھولی پائیندا۔ ویکھیں پُرکھ اکال ہُن نہ دیویں ورج، وجہ اپنی سچ بتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ تیری آس رکھائیندا۔ چگر سُدرشن کہے میرا ویکھ چگر، چکرورتی اکو نظری آئی۔ تیریاں بھگتاں میٹاں سارا فکر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جس ذکریئے چیر پویا تیرا کر کے ذکر، سو ذاکر اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری دھاروں نرگن ہو کے آیا تتر، زرویر ہو کے سیو کھائیا۔ مینوں کوئی لوہا دھات نہ بنائے پتل، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ سیکلیگر کوئی نہ کرے سیکل، چمک نال چمک نہ کھئے پرگھائیا۔ میں آد جگادی دھر دا تیرا مٹر، پارہم تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ چگر سُدرشن کہے میں ویکھاں برہمنڈ، برہمانڈ پھیرا پائیا۔ سریشٹ سبائی کراں رنڈ، لکھ چوراسی سپس کھائیا۔ پرہو بن تیریاں بھگتاں مینوں ملے نہ کوئی اند، بھج دوڑ میری کم کسے نہ آئی۔ پچھلی ریتی پرہ تیرے نال دتی چھڈ، مارگ آگے اکو دے دکھائیا۔ ہُن میں نہیں کھئے کسے دے ہڈ، ناڑی رت نہ کھئے وھائیا۔ میں بن کے تیری جد، سیوا کراں چائیں چائیا۔ جن بھگتاں اندر مینوں رکھ، گھر گھر وچ دے بہائیا۔ میں کھول کے ویکھاں تیری اکھ، سینت تیرے نال ملائی۔ تکھا وار کراں جھٹ پٹ، کوڑی کریا کٹ دکھائیا۔ سر میرے ہتھ دینا رکھ، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا سگلا سنگ نبھائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیا کھاواں گا۔ چگر سُدرشن تیرا چگر، کایا چکری وچ چلاواں گا۔ سچ دواویوں تینوں پکڑ، ساچی سیو لگاواں گا۔ تیرا لیکھا جکے جگت اکھ، نش اکھ دھار ملاواں گا۔ تیرا ویکھ ذرا بکتر، پختہ رنگ اک چڑھاواں گا۔ تیرا لہنا دینا اکو اکثر، اصلیت وچوں سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ تیرا مان رکھائے گا۔ سری بھگوان دیا کھائے گا۔ گویند لیکھا پور کرائے گا۔ سچ کٹار تیرا روپ دکھائے گا۔ تکھی دھار آپ بنائے گا۔ تن گاترے وچ ٹکائے گا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک لگائے گا۔ ساچی سیو پرہو لگاویگا۔ جن بھگتاں میل ملاویگا۔ پھڑ باہوں اندر بہاویگا۔ اٹھے پھر تیرا چکر چلاویگا۔ خوفِ خطرہ سرب ہٹاویگا۔ جیہڑی کرپا نانک کیتی انگد، انگد کیتی امرداس سال بہتران بہتران سالان وچوں بہتر سکھ بہتر بہتر ناڑی وچوں روگ مٹاواں گا۔ ساچی مٹھی ہتھ وچ پکڑ، چاروں کُنٹ بھواواں گا۔ جس نوں لگی نہیں کوئی لکڑ، کاٹھ ونڈ نہ کھئے ونڈاواں گا۔ پریم پریتی اندر جکڑ، جگتی اپنی نال چلاواں گا۔ تینوں سیس نواون کھنڈا کھڑگ جگت کٹار تیری پیریں پاواں گا۔ تیری ویکھاں چال مٹک مٹک، چھیل چھیلے تیرا رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد تیرا مان ودھاواں گا۔ سری بھگوان میں بھگتاں اندر وڑانگا۔ نرہے ہو کے چڑھانگا۔ سچ دوارے کھڑانگا۔ پچھے منہ کر کے ہیٹھاں، پنجان چوراں نال لڑانگا۔ کر کے مٹھا کوڑا ریٹھا، تیرے آگے دھرانگا۔ تُوں نظری آئی نیتا، نرور تیری سیو کراں گا۔ مینوں گوبند دا اوہ آیا چیتا، چیتے وچوں تیرا نام وراںگا۔ جو ماجھوواڑے سٹا جنگلاں وچ کھیتا، کھتی کندیاں ہیٹھ دھرانگا۔ جس ویلے میں پیندی ارجن ویکھی ریتا، اوس بھانے نوں آپے بہ بہہ جرانگا۔ جے تُوں کرپا ندھان ہو کے بھگتاں نال کیتا بیتا، میں وی ہتکاری ہو کے لڑانگا۔ ایسے کر کے جگ چوکڑی کسے نہ دسیا بیتا، بہیتی ہو کے اندر وڑاں گا۔ گوبند نال میرا پچھلا لیکھا، مڑ کے اُنکلاں اُتے نہ چڑھاں گا۔ تیریاں سکھ نوں نکا ہو کے ویکھاں، ویکھ ویکھ اپنی ریجھ پوری کراں گا۔ بالاں واں گاں اوبناں نال کھیڈاں، نیکی کھڑکی تھانیں گھر جا کے ساہمنے کھڑاں گا۔ جے تیرے نالوں چھڈی دسے برتی، پھڑ باہوں نال جڑاں گا۔ جہنوں کھندے سُرتی برتی، نرت سُرت دوویں بہہ کے وراں گا۔ میں بڑا وڈا پرکرتی، کیرت کار اپنی کراں گا۔ میں پریم پیار دا بڑا جرسی، ہوس اپنی جھولی بھراں گا۔ جس ویلے اکیاں دی ویہہ سو اگی پکرمی منائی جائے پہلی برسی، برسات وانگوں میگھ ہو کے ورھاں گا۔ جے تیرے دوار ہو گئے بھرتی، تینہاں دے نال میل کے اندر باہر خوب لڑاں گا۔ ایہہ بات نہیں کوئی گھڑتی، سچ کہانی اپنی کہواں گا۔ میری دُھر دی لگی شرطی، شہنشاہ تیرے حکم اندر رباں گا۔ جے میرا مان رکھدا اوس ویلے کوئی نہ رڑھدا وچ سرسی، سر جل تھل اسگاہ سارے پار کراں گا۔ میرا کھیل وچ عرشی، فرشی ہو کے جن بھگت سہیلے وراں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، سدا سدا سد تیری سیو کراں گا۔ تیری سیو

کراں آخر، آخرِ اِکو وار جنائیا۔ میرا بھیو نہ پائے شستر شاستر، شرع سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شستراں والے کوئن کوٹ گھوڑیاں اُتے گئے زیناں پا کے پاکھر، لوکھات ویس وٹائیا۔ تیر کماناں کیسے دی رہن نہ دتی آگر، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سری بھگوان مینوں اِکو ورتے بھگتاں دی خاطر، ساچا حُکم اِک جنائیا۔ ایسے کر کے مین وڈا چاتر، چھوٹیاں موٹیاں نال نہ اگھ رلائیآ۔ میرا کھیل سدا باطن، ظاہر روپ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم سری بھگوان بنائے میرا ساتھن، سگلے ساتھی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سچے دئے وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا کدے نہ کرے نراسن، نراسا آسا وچ بدلائیآ۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

پروردگار در آئے بردے، بندگی بندنا سیس نوئیآ۔ نرہو تیرے کولوں سارے ڈردے، نیتر نین رہے شرمائیا۔ اندرے اندر تیرا کلمہ پڑھدے، ہو ہو آواز لگائیآ۔ نہ جیوندے نہ دسن مردے، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ مکے کعبائے پھردے، بھج بھج واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو دے سمجھائیا۔ در تیرے آئے محبوب، مہروان تیری سرنائیا۔ سچ محل ویکھ عروج، قدم بوسی سیس کرائیا۔ ساڈے کول نہ کھئے ثبوت، سچ سچ دئیے جنائیا۔ خالی ہویا انت قلبوت، کایا کوڑ رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے ساچا ور، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ تیرے در کرن آپیل، بھجے آئے واہو داہیا۔ بندنا کر جبرائیل، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ مان ٹٹا اسرافیل، اسم اعظم نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر رووے میکائیل، مُکمل اپنا حال جنائیا۔ کرے دروہی عزرائیل، زبردست تیرے آگے نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرا ویکھ کے بستر نیل، پروردگار اوٹ تکائیا۔ تیرا جوہن چھیل چھیل، شہنشاہ اِکو نظری آئیآ۔ تیری سمجھے نہ کھئے دلیل، سوچ جگت نہ کھئے رکھائیا۔ خالی ویکھ مکہ مدین، دھیرج دھیر رہی نہ رائیا۔ نظر آیا ثابت نہ دین، دین دُنی وچوں تیرا روپ نہ کھئے جنائیا۔ ہو کے جابر بن مسکین، در تیرے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سچ دے سرنائیا۔ دے سرنائی پروردگار، اِکو تیری اوٹ رکھائیا۔ پیر پیغمبر تینوں دس کے گئے سانجھا یار، صاحب سبناں اِک گوسائیا۔ لوک پرلوک تیرا کھیل

نیار، طبق سبق اک پڑھائیا۔ کاغذ قلم تیرا آدھار، لیکھا لیکھ کالی شاہیا۔ لکھ چوراسی تیرا نور اجیار، جلوہ گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے سیوادار، سدا سد سیو کھائیا۔ در دوارے دے آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نیتز روندے ویکھ کے آئے مزار، اچی کوک کوک کرائیا۔ مکہ کعبہ دے خوار، خالق روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پریتی پئے نہ کوئی آبشار، چشمہ کرشمہ نظر کھئے نہ آئیا۔ طفیل دے نہ کوئی وفادار، طالب روپ نہ کھئے وٹائیا۔ عیب بھریا سرب ہنکار، گنہگار دے لوکائیا۔ بیوی خاوند نہ کھئے پیار، تیویں مرد نہ کھئے وڈیائیا۔ نیویں اکھاں شرمسار، لوچن نین نہ کھئے اٹھائیا۔ حُجرے حق نہ کھئے آدھار، لعنت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ معرفت وچ ملے نہ محبوب یار، مُحبت سچ نہ کھئے کھائیا۔ عارف سارے کرن پُکار، تُعارف سکے نہ کھئے کرائیا۔ سفارش ساڈی کرے نہ محمد یار، اتم بیٹھا مکھ بھوئیا۔ خالی ویکھ محل منار، مڑ کے آئے واہو داہیا۔ تیرے در سچی پُکار، پُنہ پُنہ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ چار کہن ویکھی چار یاری، چاروں گنٹ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جگت کعبہ کوڑ ہنکاری، سچ محرابا نور نہ کھئے چمکائیندا۔ شاہ نواب نہ دے کھئے سکداری، حُکم حاکم نہ کھئے سمجھائیندا۔ ساچے فیل کرے نہ کھئے اسواری، نیزہ نام ہتھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ ویکھ کے آئے چاروں گنٹ سب تیرے تیری رکھن تابعداری، آگے تاب نہ کھئے وکھائیندا۔ محل اٹل تیری ویکھ اُچ اٹاری، سجدہ سب سرب نوائیندا۔ پنج تت تیری کھیل نیاری، کایا کپڑ کوٹ وڈیائیندا۔ شرع شریعت لا بیماری، بھيو اپنے وچ چُھپائیندا۔ جگت ونڈ کر سنساری، برہمنڈ راہ چلائیندا۔ آپ بیٹھ دُھر درباری، دُھر سندیسہ حُکم جنائیندا۔ نرگن تیرا کھیل ویکھ نرنکاری، نردھن ہو کے سب نوائیندا۔ آد جگاد جس سب دی پیج سواری، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ اُس دے در ملے اکو وفاداری، واقف اپنے نال کرائیندا۔ اتم انت ایہو خواہش ہماری، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کہہ سمجھائیندا۔ آئے چار چار چوٹرف، چار گنٹ وکھائیا۔ اٹھ ویکھو اپنا پچھلا حرف، جو حلف محمد نال اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں سب نے مٹیاں ہونا برطرف، طرف ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ ہرجو پین نہ دتا فرق، فیصلہ اکو حُکم سُنائیا۔ پچھلی کیتی سب دی کیتی ترک، طاقت سکے نہ کھئے ازمائیا۔ آگے کوئی نہ سکے اٹک، حُکمے اندر حُکم منائیا۔ کرے کھیل صاحب ندھڑک، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مرد، مردانگی اکو اک وکھائیا۔ چھری حلال

سب دی ویکھے کرد، کربلا اپنا پھیرا پائیا۔ حسن حسین ہونے اسچرح، فاتمہ نیناں نیر وبائیا۔ کس نوں آیا پچھلا درد، کیوں دکھیاں درد وندائیا۔ گوبند کہے نہیں کھیل اسچرح، ہر اپنی دیا ربیا کھائیا۔ میرے نال نہ کیتا فرق، بچے نیہاں ہیٹھ رکھائیا۔ ایہہ اوبو آیا پرت، جس دتی مان وڈیائیا۔ جگت پیاسیاں اکو وار دے کے نور لگائی شرط، شہنشاہ اپنا حکم سمجھائیا۔ تہاڈی میٹاں اتہم چنتا سوگ ہرکھ، غمی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چارے کہن آئے قاصد، لیکھا ہتھ نظر کھئے نہ آئیا۔ صدق صبوری دے دے صادق، صاحب تیری وڈیائیا۔ اسیں ویکھیا تُوں پچھلی بدلی عادت، اگلا مارگ ربیا پرگٹائیا۔ ساڈی لیکھے لا عبادت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیری جھولی پائی تیری عبارت، لہنا دینا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ حسن کہے اٹھ ویکھ حسین، ہوشیاری نال جنائیندا۔ اوہ ویکھے اپنے نین، جو نیناں رنگ چڑھائیندا۔ اوہ پردہ لاپے مکھ عین، عین غم نہ کھئے وکھائیندا۔ الفیے جس دی صفت کہن، نقطہ تُوں سرب مٹائیندا۔ پیر پیغمبر جس دی سرن پین، محمد جھولی آگے ڈائیندا۔ مہروان آیا مبین، محبت اکو اک درسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنے رنگ رنگائیندا۔ حسین کہے سُن حسن، ہستی اکو نظری آئیا۔ جس دے چرناں گر اوتار پیر پیغمبر وسن، ہستی وکھری جن بنائیا۔ ساڈی لجا آیا رکھن، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دے وڈیائی دیوے مان، دیونہارا دیا کھائیندا۔ اج کربلا اوہ ہویا پروان، جس کربلے وچوں کعبہ نظر نہ آئیندا۔ جس کعبے وچوں ملے نشان، سو کعبہ ہرجو اپنا نام سہائیندا۔ جس نام وچوں ہو پردہان، گر اوتار پیر پیغمبر راگ سنائیندا۔ جس راگ وچوں نکلے گان، گا گا جیو جہان شکر منائیندا۔ جس گان وچوں نکلے تان، طرز تلواڑا رُوپ وٹائیندا۔ جس تال وچوں ملے جمال، جوین اپنا رنگ وکھائیندا۔ جس جوین وچوں ملے مہروان، محبت اکو اک جنائیندا۔ جس محبت وچوں محبُوب ملے آن، سو محبُوب سب اُتے دیا کھائیندا۔ جس دا لیکھا مجید قرآن، مجلس بہہ بہہ جگت سمجھائیندا۔ جس دی تائید کرے اسلام، تعریف کر کر سرب سنائیندا۔ سو اشیرباد دیوے پیغام، در آیاں لیکھا لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، پوری کرنی کرتا سب دی ویکھ وکھائیندا۔ چار یار سدے تیرے،

پچھلے طرح طرح سمجھائیا۔ جیہڑے وڈے کر کے بیٹھے رہے جیرے، دُور دُراڈے دھیان لگائیا۔ راہ تگدے رہے گون ویلا پرہ آئے
 بھگتاں ڈیرے، ڈیرہ اپنا آپ لگائیا۔ اسپں وسیئے اوسے ویہڑے، جس کھیڑے سوہا پائیا۔ جس دے کول گر اوتار پیر پیغمبر بتھیرے،
 بہوگنتی وچ گن کئے نہ پائیا۔ جس دے گر اوتار بنے چیرے، چیلے بن بن سیو کمائیا۔ چار یار جس دے گھیرے، پلو سکے نہ کئے چھڈائیا۔
 جگ چوکرئی مُرشد مُرید چڑھدے جس دے بیڑے، بیڑا اکو اک چلائیا۔ حقو حق حقیقت کر نیڑے، لیکھا لیکھے وچوں چکائیا۔
 گرمکھاں دیوے مان وڈیرے، وڈے وڈے کر کے صفتاں صفت صلاحیا۔ جگ چوکرئی وچھڑے میلے، جنم جنم دا میل ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی ربیا کمائیا۔ ساچی کرنی کرے عین، کامل پُرش اپنی دیا کمائیا۔ حسن حسین سدا آئے
 دین، دُور دُراڈے چل کے پاندھی راہیا۔ جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل چارے کہن، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ اوکھا ہویا ساڈا رہن،
 مجلس سچ نہ سوہا پائیا۔ یار وچ جے یار نہ بہن، یاری کم کیسے نہ آئیا۔ ساڈا دے دے سب دا دین، دیونہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ چارے کہن سچ خُدا خاطرخواہ، خواہش سب دی پوری دے کرائیا۔ اسپں سارے ہوئے
 گمراہ، تیرے نالوں بے وفا، بھلے مارگ پاندھی راہیا۔ رحمت رحیم اک کہا، تعلیم اپنی سچ پڑھا، عظیم الشان تیری وڈیائیا۔ صدقے واری
 گھولی گھول گھما، کایا چولی تت بھیٹ چڑھا، در اکو منگ منگ منگائیا۔ تیرے ہتھ پرہو شفا، شفقت کر مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سچ دے جھولی پائیا۔ چار کہن دے دات پورا کر مطلب، متا اکو بنائیا۔ تیری کریئے
 اُفت، خوشیاں راگ سنائیا۔ راگ وچ نہ آوے غفلت، گائیے گیت الاہیا۔ اُس دے نال ساڈی مُحبت، جس محبوب ملیا چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دے مان وڈیائیا۔ اوس نال مُحبت پیار، مےخانہ جو رہیا گھلائییا۔ جس دا پیالہ پیوے
 ہمدردی یار، نشہ نوشی اکو اک جنائیا۔ جس دی صُراحی مارے اُچھال، اُبلے واہو داہیا۔ جس دا پیالہ مخمور ہویا مُسکرار، ہسے چائیں
 چائیا۔ جس دی منزل آگے نہ رہی دُشوار، دُشمن نظر کئے نہ آئیا۔ جس دا پیر سانجھا یار، امام نور الاہیا۔ جس دی تسبیح منکا دوویں
 ہوئے خوار، بیٹھے مکھ بھوئیا۔ جس دی الفی تن شنگار، دو حرفی کرے پڑھائیا۔ مغربی مشرقی مُشتاق، مہروان محدود نور خُدائیا۔

اُس دے نال ساڈا پیار، پچھلا حال جنائیا۔ باسٹھ دِن اُس دے نال اقرار، اقرارنامہ رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا پورا کر ادھار، آگے سر ساڈے ہتھ ٹکائیا۔ اقرارنامہ ویکھ خفیف، حُفیفہ رہے وکھائیا۔ جس دے وچ اوہدی تعریف، جو تیرا نام دھیائیا۔ بے شک ہُن اُس نوں کہندے اجیت، پچھلا ساڈا سنگی رُوپ وٹائیا۔ اُس دا لیکھا رسیا پیت، پیتی کہانی رہے جنائیا۔ ایہ دُھر دی تیری ریت، یار یاراں نال ملائیا۔ اُس نوں تیرا کعبہ نظر آئی دُھر دی مسیت، مسلہ اکو پڑھے سچ سچ نور خُدائیا۔ تُوں اُس دے ہوئیوں قریب، ناتا رشتہ جوڑ جڑائیا۔ اسیں پچھلے وقت دی سانہہ کے رکھی رسید، ساہمنے رہے وکھائیا۔ ایس سال ساڈی تد خوشیاں نال ہووے عید، عیدالْفتر اِس دے نال منائیا۔ تُوں وی کر ایہنوں تائید، آگے جاوے چائیں چائیا۔ حسن حُسین پہلوں کرن دید، پھر محمد خوشی منائیا۔ تیرے گھر دی سُنائے تعریف، ڈھولا راگ الاٹیا۔ مقامے حق پھر پُجے ٹھیک، سچ دوارے سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ساچا میلا دے ملائیا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بننا سنگھ دے گرہ چھٹاں ضلع گرداس پُر ★

شبَد لیکھ شبَد بھوکھت، شبَد شبَد جنائیا۔ شبَد لیکھ شبَد لکھت، شبَد شبَد کھیل وکھائیا۔ شبَد گُردیو شبَد اِشٹ، شبَد شبَد سوامی دئے سمجھائیا۔ شبَد نِراکار شبَد ساکار سرِشٹ، نِرگن شبَد شبَد سرگن رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رچنا ویکھ وکھائیا۔ شبَد گُرو شبَد سیکھ، ہر شبَدی کھیل کھلائیئندا۔ شبَد نام شبَد بھکھ، مہروان جھولی پائیندا۔ شبَد اوجھل شبَد آئے دِس، شبَد انبھو کار کھائیئندا۔ شبَد انرُوپ سدا انڈٹھ، شبَد رُوپ بھوپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر شبَدی کاج رچائیئندا۔ شبَد سیوک شبَد ٹھاکر، شبَد شبَدی دھار وٹائیا۔ شبَد سُمند شبَد ساگر، گہر گمبھیر شبَد اکھوائیا۔ شبَد گُرو شبَد تے شبَد بہادر، شبَد گوہند شبَد تکھی دھار وکھائیا۔ شبَد عادل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبَدی دھارا آپ پرگٹائیا۔ شبَد گُرو شبَد چیلا، شبَد گوہند دھار وکھائیا۔ شبَد سَجَن شبَد سہیلا، شبَد صاحب سُلطان وڈیائیا۔ شبَد اندر

شبد نویلا، شبد شبدي رچنا ويكه وكهائيا۔ شبد اندر شبدي كهيل كهيلا، شبدي شبد دئے سمجھائيا۔ شبد آد جُگاد جانے اپنا ويلا، وقت وار تہت شبد دئے وڈيائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كړيا كر، سچ شبدي كار كهائيا۔ شبد گرو دهر كلغي، دهرني دهرت دھول وڈيائيا۔ شبد گرو پنج تت كايا چولا پنے وردی، جُگ جُگ ويس لئ وٹائيا۔ شبد گر گویند دردی، دُكھياں درد گواييا۔ شبد گر سَتگر گُرمكھاں آسا پورن كرے مرضی، منزل ساچی دئے پُچائيا۔ شبد گرو كدے نہ بنے فرضی، نرگن نرُوير نرنكار اپنا رُوپ سمجھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كړيا كر، سچ سچ دئے جنائيا۔ شبد گرو دھنی تیغ، بھتھا تیر كمان نام جنائيا۔ شبد جس سدے رنگ ریز، شبد اوہو باہر كڈھائيا۔ شبد گویند تن ماٹی اندر دتا بھیج، ساچی ہاٹی جگت وكهائيا۔ شبد گویند جوتي نور ہو كے چمكيا تیج، تكھی دھار اك پرگٹائيا۔ شبد گُرمكھ ہرجن گُرسكھ سچن لئ ويكه، پردہ اوہلا آپ چُكائيا۔ گُرو گُرو سَتگرُ وچ نہيں كوئی بهیت، بهیت سَتگرُ گُرو وچوں سمجھائيا۔ سَتگرُ گُرو دی مانے آپ سیج، گُرو سیج گُرمكھاں رہيا ہنڈھائيا۔ آد جُگاد جُگ چوكری غریب نانیاں سدا كرے دریغ، دُكھیاں دُكھ جھولی پائيا۔ جس دا بھیو نہ پایا كیسے وید، چارے كهانی رہی كُرائيا۔ جس دا ليكھا لھے نہ كیسے كتیب، شاستر سمرت كوك كوك سُنائيا۔ سو صاحب سَتگر جن بھگتاں سنگ سدا رہيا كهيڈ، گُرمكھ اپنے رنگ رنگائيا۔ پریم پريتی اندر كرے بهیت، بتكاری پھیرا پائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني كړيا كر، كرے كهيل بے پرواہيا۔ شبد گُرو گویند، رنگ راتا اك اكھوائیندا۔ سیج سُهنجنی ويكه پلنگ، شاه سُلطاناں سوہيا پائیندا۔ بن رنجیت نگارے وجائے مردنگ، نام ڈنكا اك سُنائیندا۔ اند پُری پُری اند وچوں آگے لنگھ، مندر اندر سوہنا ڈیرہ لائیندا۔ دھار رُوپ سورا سربنگ، صاحب سُلطان نظری آئیندا۔ پورب پوری كرے منگ، جھولی اپنی آپ بھرائیندا۔ پُركھ اكال لے كے سنگ، سوہنا جوڑ جُرائیندا۔ دُھر دا بول اگمی چھند، سوہنگ راگ الائیندا۔ بن وچولا سورا سربنگ، آتم پرما تم جوڑ جُرائیندا۔ ہرجن ننگی نہ ہووے كند، سر گُرمكھاں ہتھ ٹكائیندا۔ اكو گویند اكو داتا اكو داتار سچ وست دیوے ونڈ، ونڈنہارا اك اكھوائیندا۔ اكو توڑے اكو وچھوڑے اكو جوڑ پائے گنڈھ، گنڈھنہار اك ہو جائیندا۔ اكو جوت اكو نور اكو چند، اكو دھام سُهپایا پُری اند، جس پُری اند وچوں اكو گویند نظری آئیندا۔ ساڈھے تن ہتھ اچی لی اوس دی گنڈھ، چھپر چھن

سوہنی بھاگ لگائیندا۔ دین دیاں ہو بخشند، گھر ساچا سچ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گرسکھ گرو گرسنگر ساچی گود بھائیندا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

تیجے دن دا لیکھا پورا، پرہ پوری طرح کرائیندا۔ گلیاں ہونجھ چکر کوزا، کوٹ کٹ ویکھ وکھائیندا۔ مستک دے کے اپنی دھوڑا، دھڑکن سرب مٹائیندا۔ چاڑھ رنگ بہورنگی گوڑھا، لال لال ویکھ وکھائیندا۔ دیا کر ہوئے مشکورا، شکر گزار آپ اکھوائیندا۔ چاکر خاک بن مزدورا، سیوک سیوا آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا آپ جنائیندا۔ پچھلا لیکھا دن تیجا، تیج تپ جنائیا۔ جس دواویوں کدی نہ ہوئی ریجھا، سو مارگ سوہا پائیا۔ پریم پریتی اندر پریم بھیجا، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ جن بھگت بنا دھر دا جیجا، دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہوئے سدا سہائیا۔ تیجا دن دن سی اوہ، جس وچ ربی نور کھیل کھلائییا۔ جس بھاگ لگایا چھبی پوہ، سچ دئے وڈیائیا۔ صاحب سلطان اوتھوں آیا ہو، ہوئی ہوئی پھیرا پائیا۔ گرمکھاں ڈرمت میل دیوے دھو، کایا ماٹی پوچ پچائیا۔ جس وچھوڑے ویراگ وچ پچھوں لیا رو، تس انت رن رہے نہ رائیا۔ اوہناں دا ٹھاگر پرہ آپ گیا ہو، ہرجو اپنا سنگ نبھائیا۔ اوس دا گھاٹا پورا کرن خاطر کیتا موہ، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ اکو وار کر نمسکار نیڑے دور سنگت ساری جائے چرن چھوہ، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ دھر دا ڈھوآ دتا ڈھو، ڈھاہ ڈھیری خاک نہ کھئے بنائیا۔

★ ۱۳ ماگھ ۲۰۲۰ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

ستگر سچا صاحب سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد دُھر دا بانی، جگ چوکڑی کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ نواسی شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دیونہارا دُھر دا دانی، وست امولک اک ورتائیا۔ بھگت بھگوان کر پروانی، پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ستگر پُورا ہر نرنکار، وڈا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ بھگت وچھل بن گردھار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنت سہیلے سجن تار، تارنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اک اکھوائیا۔ ستگر پُورا گہر گمبھیر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ دیونہارا آد جگاد دُھر دی دھیر، سچ سچ اک سمجھائیا۔ جنم کرم دی کٹ بھیڑ، لیکھا پُورب دے وکھائیا۔ امرت بخش سچا سپر، ست ستوادی جام پيائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ستگر پُورا ہر سُلطانا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ دیونہارا نام ندھانا، دُھر دی وست آپ ورتائیندا۔ کھیلنہارا دو جہاناں، نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ پھنہارا اگتی بانا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویس آپ دھرائیندا۔ ستگر پُورا ویس اولّا، ایکنکار آپ کرائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچ دوارے سوہا پائیا۔ لیکھا جانے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر پُورا سری بھگوان، اک اکلا آپ اکھوائیندا۔ کلجگ انت ہو مہروان، سچ مردانگی نام وکھائیندا۔ دو جہاناں بن کے کاہن، روپ انوپ آپ پرگٹائیندا۔ نردھن سردھن دیوے مان، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر اکو اک اکھوائیندا۔ ستگر پُورا ہر بھگونت، مہا اپنی آپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی سیوا لا سادھ سنت، گر اوتار حُکم منائیا۔ شبد گیان دے بودھ اکادھ بن پنڈت، کرے اک پڑھائیا۔ لیکھا جان ماڑی منڈپ، محل اٹل کھوج کھوجائیا۔ ساک سجن بن بندھپ، سگلا سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ صاحب ستگر اک داتار، ہرجو دیاوان اکھوائیندا۔ آد جگادی جس دا اوتار، پنج تے کایا چولا جگت ہنڈھائیندا۔ پیر پیغمبر جس دی دھار، گر اوتار رنگ رنگائیندا۔ نام ندھان جس دا

جیکار، انبولت ساچا راگ سُنائیندا۔ لکھ چوڑاسی جس دا پَسار، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سَتگر اِکو اِک اکھوائیندا۔ سَتگر اِک اِک اِکلا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، ڈوگھے ساگر پھول پھلائیآ۔ شبدی دھار جوتی رلا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیآ۔ جن بھگت پھڑائے اپنا پلا، ساچی گنڈھ نام پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رسیا کھائیآ۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا اِک اکھوائیندا۔ لیکھا جان دُھر دی دھار، دُھر مستک ویکھ وکھائییندا۔ سنت سہیلے لا کے پار، منزل پچھلی پنڈھ مکھائییندا۔ دے درس اگم اپار، جنم ترسنا روگ مٹائیندا۔ چرن کول اِک آدھار، سچ سرنائی آپ سمجھائییندا۔ پریم پریتی بخش پیار، ساچی ریتی مارگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائییندا۔ سَتگر پورا پُرکھ اکال، اگم اگم نظری آئیآ۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارے سوہیا پائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اُتھال، ہر سجن آپ جگائیآ۔ لیکھے لا شاہ کنگال، اُوچ نیچ دئے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ہر رگھورائیآ۔ سَتگر پورا ہر رگھوناتھ، رگھپت اِکو نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی جس دی گاتھ، کھانی بانی صفت صلاحیندا۔ نت نوت جس دا چلے راتھ، رتھوہی گر اوتار رُوپ وٹائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائییندا۔ سَتگر پورا اِک کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جن بھگتاں دے درس دیدار، دیدار دیدار وچوں رُشنائیآ۔ روشن کر اُچ منار، بن دیا باقی ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچ رگھورائیآ۔ سَتگر سچا ایکو اِک، اِک اِکلا نظری آئیندا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے لیکھ، لیکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائییندا۔ جگت نیتر کیسے نہ آئے دس، لوچن درس کھئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا حص، ساچا حصہ ونڈ وٹائییندا۔ لکھ چوڑاسی دے کے پٹھ، مُکھ اپنا آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرنے یوگ، سَتگر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ بھگت ملاواں دُھر سنجوگ، جگ وچھڑے لئے ملائیآ۔ نام ندھانا رس ساچی چوگ، مُکھ اِکو اِک وکھائیآ۔ دُھر دا ڈھولا بول سلوک، سوہنگ منتر کرے پڑھائیآ۔ دے وڈیائی لوک پرلوک، دو جہاناں پنڈھ

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سَتگر پُورا سچ سوامی، اکل کل دھاری آپ اکھوائیندا۔
 گُرمکھ ویکھے بُدھ انجانی، بالی بُدھ آپ سمجھائیندا۔ شبد سُننا دُھر دی بانی، بان نِرا لا تیر لگائیندا۔ امرت بخش ٹھنڈا پانی، چرنودک اِکو
 مُکھ چوائیندا۔ ساچا دے پد نِربانی، گھر مندر اِک سہائیندا۔ لیکھا چُکا چارے کھانی، درگاہ ساچی آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سَتگر کھیل رچائیندا۔ صاحب سَتگر سُو رپر، بیرتا اپنا نام جنائیا۔ شبد نِرا لا مارے تیر، تیکھی مُکھی
 دھار وکھائیا۔ کوڑی کِریا کڈھے پیڑ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ امرت ٹھانڈا دیوے سیر، نِجھر جھرنا اِک جھرائیا۔ ہتھ پھڑاگئی شمشیر،
 پنچ وِکارا کھنڈ کھنڈ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَتگر سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 صاحب سَتگر دُھر دا ٹھاگر، ہر کرتا اِک اکھوائیندا۔ پار لنگھائے کلجگ ساگر، ڈُونگھی بھور نہ کھئے بھوائیندا۔ مہروان کریم کرتا قادر،
 قُدرت اپنا رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ سَتگر پُورا بھگت
 سہیلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ لیکھا جانے گُرو گُرا چِلا، چِلا گُرو دئے وڈیائیا۔ وسنہارا دھام نِویلا، سوچھ سرُپی ویس دھرائیا۔
 نِرویر ہو کے پھرے اکیلا، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کر
 کرتا پُرکھ، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چنتا سوگ مٹائے ہرکھ، غم روگ نہ کھئے ستائیا۔ دِیال ہو کے کرے ترس، جم کال بھہ چُکائیا۔ جنم
 جنم دی میٹے تڑپ، ست سانتک ست کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سجن دئے وکھائیا۔ سَتگر پُورا وکھائے گھر
 سجن، ساجن اِکو دئے جنائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈے بھجن، بھو بہرم سب مٹائیا۔ سچ اِشنان کراوے مجن، ڈرمت مِیل دھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سَتگر پُورا چاڑھے رنگت، رنگ اِکو نام رنگائیا۔ کِریا کرے دُھر دی سنگت،
 سگلا سنگ رکھائیا۔ انگیکار ہو کے انگ لائے جوں نانک انگد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام نِدھان دیوے بودھ اگادھا بن کے پنڈت، کرے
 سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سَتگر پُورا دُولھو دُولھ، دُولھا اِکو نظری آئیا۔ جن
 بھگت پھلواری ویکھے پھول، پت ٹاہنی آپ مہکائیا۔ سب دا لیکھا جانے مول، پورب پھول پھلایا۔ جو صاحب سَتگر گئے بھول، تِنہاں

بھلیاں لئے ملائیا۔ جگ چوڑی نہ بدلے آپ اصول، اصلیت اپنے نال لیائیا۔ دھر دا بن کنت کنتوئل، ہرجن سچے لئے پرنائیا۔ لہنا ویکھ پچھلا مول، لیکھے دیوے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ صاحب ستگر دھر دا دولہا، نر نرکار اکو نظری آئیا۔ نت نوت کدے نہ بھولا، بھلیاں مارگ دئے وکھائیا۔ گر چیلے کرائے صلح، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ بھاگ لگائے کایا کلا، نگر کھیڑا اک وڈیائیا۔ سدا دوارا رکھے کھلا، کھڑکی بند نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ ستگر پورا شبدی دھار، پُرکھ اکال دیوے وڈیائیا۔ جگ جگ کرے سچ پیار، ہر سنتاں میل ملائیا۔ کلجگ اتم ہو اُجیار، نرگن نرگن کرے رُشنائیا۔ گرمکھ گرسکھ کر پیار، پریم پریتی اک بندھائیا۔ دوس زین دے دیدار، پردہ اوہلا رہیا چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ستگر پورا کرنی کدا آیا، کرنہار اک اکھوائیندا۔ آد جگادی بن کے دائی دایا، ساچی سیو کھائیندا۔ رُپ دھر کے پتا مایا، پُوت سپوتے گود سہائیندا۔ ساچا مارگ دئے وکھایا، راہ اکو اک لگائیندا۔ نرگن سرگن راہ چلایا، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ لگھ چوراسی وچوں بھگت ترایا، تارنہارا دیا کھائیندا۔ کلجگ اتم میل ملایا، جگت وچھوڑا دُور کرائیندا۔ سوہنگ منتر اک درڑایا، نانا اپنے نال رکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا ہونے سہایا، سہاک اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر سنگت سنگ سدا سہایا، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

سیوا کہے میرے پرین، بے نظیر تیری سرنائیا۔ میں نردھن ہو مسکین، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ جگ چوڑی رہی ادھین، نیت نین نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا ویکھ کھیل یامبین، مہروان بھو کھئے نہ آئیا۔ میں ویکھ تھکی لوک تین، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ ہرہوں وچھوڑے اندر تڑپھاں جوں جل میں، ہلپ چاترک وانگ گُرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سیوا کہے میں

جگت زانی، ہستی نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی بھردی رہی پانی، پیسن پیس سیو کھائیا۔ بنی رہی بال انجانی، بل بُدھ نہ کھئے رکھائیا۔ پھر پھر ویکھدی رہی چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال میرے مہروان مینوں کیسے نہ بنایا دُھر دی رانی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ میں کوچی کملی مات پچھتانی، پسچاتاپ وچ وقت لنگھائیا۔ سچ دوارے دیوے نہ کھئے مانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ سیوا کہے میں ہوچھی مت، مات چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نیتر اُٹھا ویکھے نہ کوئی اکھ، نینن نین نین شرمائیا۔ میرا کیسے نہ دتا حق، حقیقت جھولی کھئے نہ پائیا۔ دروہی خُدائے گئی تھگ، تھکاوٹ میری نہ کھئے مٹائیا۔ پھر پھر ویکھیا جگت ہٹ، گھر گھر اپنی الکھ جگائیا۔ میری کوئی نہ رکھے پت، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان تیری وڈیائیا۔ سیوا کہے میں بالی نڈھی، چپن وچ دیاں دُہائیا۔ شاہ سُلطاناں گھروں کڈھی، جگت جہان نہ کھئے ڈھوئیا۔ میرا دُکھی انگ انگ کرے ہڈی، تت تت رہیا کُرائیا۔ میری دھار کیسے نہ بدھی، ریت مات نہ کھئے جنائیا۔ پیتے کال کوٹ صدی، سر صدقہ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موپے دے مان وڈیائیا۔ سیوا کہے میں نیکی بالی، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکرئی گھال گھالی، نت نوت کار کھائیا۔ جس ویلے ویکھاں ہتھ دوویں خالی، وستو نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک نرگن دس کے گیا دلالی، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ انگد کہا بے مثالی، مسل سب دی دئے بنائیا۔ امرداس کہا دُھر دا مالی، مالک اکو بے پرواہیا۔ رام داس بول کہا صاحب ستگر دین دیالی، دیاوان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سیوا کہے میں جگت زانی، نردھن اپنا ناؤں رکھائیا۔ چار جگ میری کرے نہ کوئی پہچانی، مندر گھر نہ کھئے وسائیا۔ پرہی ملے نہ کوئی ہانی، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ سچی دیوے نہ کوئی نشانی، نشانہ ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ سیوا کہے میں گھول گھولی، سیس جگدیس نوائیا۔ جگ چوکرئی کدے نہ بولی، چُپ چُپیتی کار کھائیا۔ کلجگ اتم انتر ہردے میں وی ڈولی، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ ویکھیا پیندی رُولی، ہوکا دیوے جگت لوکائیا۔ جن بھگت کہن سری بھگوان ہتھ لے کے مہندی مُولی، تند سگن نام بندھائیا۔ سچ درگاہ جس نے کھولی، دیوے سرب مان وڈیائیا۔ میں

وی چل کے آئی ہوئی ہوئی، پچھلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا اک ور، ور داتے در تیرے منگ منگائیا۔ سیوا کہے میں آئی چل، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ پربت چوٹی ٹلے رہے بل، جنگل جوہ دھیان لگائیا۔ شاہی لشکر ویکھن دل، فوجدار نین اُٹھائیا۔ میں سبناں کر کے ول چھل، اوجھل ہو کے مُکھ چُھپائیا۔ کِرپا کر میرے بھگون، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی دئے جنائیا۔ سیوا کہے مینوں آیا دکھ، دکھا اکو نظری آئیا۔ میرے پریمیاں سدا رہے بھکھ، کنگلا رُپ وٹائیا۔ میں اوہناں منگاں سُکھ، در تیرے کر عرضوئیا۔ تیری دو جہان لٹ، میں مُحتاج جھولی ڈاہیا۔ کِرپا کر پرہہ تٹھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بھچھیا دے ورتائیا۔ سیوا کہے میں کوچھی کملی، مُورکھ مت رہی گر لائیا۔ پرہوں وچھوڑے کیتی بولی، سُرتی سُرت بھوائیا۔ ملے مان نہ اُپر دھولی، دھرنی دھرت نہ کھئے سہائیا۔ خالی ویکھ میری بغلی، بھچھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ کی حالت دساں صاحب اگلی، بل رہن کھئے نہ پائیا۔ میں ویکھ کے خوش اکو ہوئی تُوں بھگتاں سیس بدھی پگڑی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہناں پچھے میں ہو کے آئی تکرئی، بل اپنا نال ملائیا۔ بن تیری کِرپا ٹنگوں ہوئی لنگڑی، بھج سکاں نہ واہو داہیا۔ کوڑی کِرپا مینوں رہی جکرئی، قدم سکاں نہ کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، میں ویکھ کے آئی براہمن کھتری، شوڈر ویش در در پھیرا پائیا۔ سیوا کہے میں ہوئی نا لایق، موہے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ آد جگاد میں سب دے رہی ماتحت، حُکمے اندر پھیرا پائیا۔ مینوں کرے نہ کوئی رعایت، جھولی در نہ کھئے بھرائیا۔ سارے کردے رہن ہدایت، اپنا زور جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دے اک ور، صاحب ستگر دین دِیال دِیا کھائیا۔ سیوا کہے میرا کوئی نہ مُل، قیمت کرتے نہ کوئی پائیندا۔ کوچھی کملی جے گئی بھل، بھلیاں راہ نظر نہ آئیندا۔ تیرے چرناں اندر جاواں زُل، دُوجا گرہ نہ کوئی بھائیندا۔ تیری رحمت سدا اٹل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے سچا ور، صاحب سب تیری آس رکھائیندا۔ سیوا کہے میں ہوئی مجبور، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ بھریا غرور، غُربت وچ پھرے لوکائیا۔ ترے گن مایا تپے تندور، اگنی اگ نہ کھئے بُجھائیا۔ صاحب ستگر میرا کر معاف قصور، دوئے دوئے جوڑ لاگاں پائیا۔ میری آسا منسا پور، سنسا روگ رہے نہ رائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے وکھائیا۔ سیوا کہے ویکھ میرا حال، پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ اٹھے پہر ہوئی بے حال، سرتی سرت نہ کھئے وڈیائیا۔ میری چولی ہوئی کنگال، جھولی سکے نہ کھئے بھرائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے دلال، وچولا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ میں جُگ چوکرئی تھکی بھال، دہ دشا پھیرا پائیا۔ میرا حل نہ ہویا سوال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب اپنے نال ملائیا۔ سیوا کہے میں ہوئی چھوٹی، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ مینوں لہدے گئے کوئن کوٹی، کوئن کوٹاں وچوں دھیان لگائیا۔ میں ڈونگھے اندر وڑ کے رہی سوتی، سٹیاں سکے نہ کھئے جگائیا۔ جُگ چوکرئی رہی روتی، رُسیاں سکے نہ کھئے منائیا۔ پریم پیار دے ہنجھواں وباؤندی رہی موتی، چھہر دھار اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے ساچے گھر، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سیوا کہے پرہہ ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ کرپا ندھ دے دان، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ گئی گہند کر پروان، در بینتی اک جنائیا۔ سد بخشنند ویکھ آن، زرویر ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا لہنا جھولی پائیا۔ سیوا کہے میرا دیدے لہنا، در تیرے منگن آئیا۔ اکو وار تینوں کہنا، سپس سجدہ اکو وار جھکائیا۔ چار جُگ پھیر چُپ کر کے رہنا، رسنا بول نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیدے ڈھر دا ور، ڈھر مستک ریکھ مٹائیا۔ سیوا کہے میرا دیدے لیکھا، لیکھا لکھت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیوں صاحب ستگر میرا بھلیا چیتا، غفلت وچ وقت لنگھائیا۔ تُوں صاحب سوامی سب دا نیتا، نر نرائن نظری آئیا۔ زرویر نرنکار بنے کھیوٹ کھیٹا، بیڑے اپنے لئے چڑھائیا۔ جویں بھگت دوارے بنائے اپنا بیٹا، پتا پُرکھ اکال ناؤں دھرائیا۔ میں وی اوہ رنگ ویکھاں، جو اندٹھڑا دئیں رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ دے وڈیائی صاحب ستگر، پاربرہم تیری سرنائیا۔ میں دُور ڈراڈی آئی تَر، منزل منزل پندھ مکائیا۔ تُوں صاحب سوامی لیکھا جانے ڈھر، جُگ چوکرئی تیری سرنائیا۔ در دوارے دوئے ہتھ رہی جوڑ، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ بھڑی بھڑی رہی کُرا تُوں بھڑ، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ میں نمانی ول ویکھ کر کے غور، گہر گمبھیر اکھ کھلائییا۔ سچ سچ در تیرے پاواں شور، شورش اور نہ کھئے مچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، میرا لیکھا دے لکھائیا۔ تیرا لیکھا لکھنا کی، صاحب ستگر آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی تیری رکھی

نیہ، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بیجیا بی، اتم آپے ویکھ وکھائیندا۔ برہمنڈاں کھنڈاں وچوں ساڈھے تین ہتھ تیری لیکھے لگی سیں، سیما اپنی آپ سمجھائیندا۔ جس دوارے جن بھگت رہے جی، ہر جیوت مکت کرائیندا۔ اوسے گرہ خوشیاں نال تھی، سچ کہانی آپ درڑائیندا۔ سری بھگوان برسے امرت مینہ، میگھلا اکو دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیوا کر سمجھ، ہر اکو وار سمجھائیا۔ سری بھگوان مار رمز، اشارے نال لیا اٹھائیا۔ مہروان ہو کے مردانہ مرد، سچ مردانگی اک کھائیا۔ تیرے نال ونڈی درد، دیناں اناٹھاں ہوئے سہائیا۔ کھول وکھائے پچھلی فرد، لہنا دینا بھیو مٹائیا۔ تیری گوہند پوری کرے عرض، آرزو خواہش نال ملائیا۔ توں اپنا پورا کر لے فرض، سیو سچ سچ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن سیوا بالی نڈھی بچی، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ جگ چوٹری تیری رت رہی کچی، ساچا پھل نہ کھئے لگائیندا۔ چاروں گنٹ وگدی رہی وا تتی، سانتک ست نہ کھئے کرائیندا۔ تیرا کھیل کیسے نہ ویکھیا آ کے آکھیں، نیتز نین نہ کھئے کھلائیندا۔ سارے رسنا جہوا تینوں کھندے رہے اچھی، اچھی طرح تیرا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ توں تڑپھدی رسیوں جل وچھوڑے وانگ مچھی، تیری مشکل حل نہ کھئے کرائیندا۔ صاحب سنگر پت تیری رکھی، مہروان سر ساچا ہتھ ٹکائیندا۔ سچ کہانی اگلی دسیں، سری بھگوان پُچھ پُچھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سچ کہانی پُچھ کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ساچی سیوا دس خدمتگار، کی کی کار کھائیا۔ کیہڑا ونج گون وپار، گون ہٹ چلائیا۔ گون شہر گون بازار، گون ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کہانی پُچھ اکو حکم جنائیا۔ سیوا کہے سچ دساں بھگوان، جھوٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن کے بالی نڈھی نادان، سد ساچی سیو کھائیا۔ مینوں سب توں چنگی لگی تیری شان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب توں چنگا لگا تیرا پت بلوان، گوہند سورا بے پرواہیا۔ میں اوس نال کیتا پیار، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ خوشی وچ آ کے بچے نینہاں ہیٹھ دے نشان، نشانہ تیرے نال ملائیا۔ سچ سندیسہ دے وچ جہان، اچی کوک دتا سنائیا۔ ساچی سیوا بن ستگر پورے کوئی نہ کرے پروان، لیکھے لیکھ نہ کھئے لگائیا۔ سُن آواز گوہند کہا سُن نادان، کیوں بیٹھی مان ودھائیا۔ میرا لیکھا اچے نہ مکیا وچ جہان، بھلیکھا سب دا دُور

کرائیا۔ نرگن ہو کے آوے پُرکھ اکال، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ مین آواں اُس دے نال، شبدی کار کھائیا۔ کراں کھیل اک مہان، ساچی دُھر دی بنت بنائیا۔ اوس ویلے آویں چل انجان، بالی اپنا روپ وٹائیا۔ پھیر دیواں اک فرمان، سچ سندیس سُنائیا۔ جنہاں نیہاں ہیٹھ نشان، تنہاں دیواں مان وڈیائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ مندر پنے مہان، مانس مائکھ لیکھے سارے لائیا۔ نو در کھول سچ نشان، در دروازہ آپ درڑائیا۔ بھگت دوارا کر پردھان، بھگون تیری سیوا اک وکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت ساچے ویکھن آن، نیتر نیناں درشن پائیا۔ گیت خوشیاں سارے گان، ڈھولا اکو راگ الایا۔ صدی پيسویں تیرا لیکھا ہونے پروان، پيس پيسا دئے جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا دان، سِیس جگدیش پکڑی نام بندھائیا۔ پھر تینوں نال لے کے جائے بھگت دوار بھگوان، اپنا سنگ رکھائیا۔ در در گھر گھر گھر در در گُرمکھاں تینوں دئے وکھال، شبد اشارے نال جنائیا۔ تُوں خوشیاں نال ویکھیں آن، نیتر اکھاں درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا ہونے تیری جھولی دیوے پائیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیڑا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

گلی کہے مین گُرمکھ کھیڑا، جس گرہ ہرجو نظری آئیندا۔ جس دا وڈا سوہنا وپہڑا، گلشن روپ وٹائیندا۔ پریم پریتی پایا گھیرا، خوشیاں ناچ نچائیندا۔ مین ویکھاں گُرمکھ کھیڑا کھیڑا، جو میرے اندر بہ بہ رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ میرا ویکھ وکھائیندا۔ گلی کہے مین گُرمکھ نگر، نگری ہرجو آپ وسائیا۔ پوری کیتی میری سدھر، گھر سجن پھیرا پائیا۔ مین کتے نہ جاواں لبھن، جنگل جوہ نہ کھوج کھوجائیا۔ میری پت آیا رکھن، بے پرواہ جگت گوسائینا۔ سچا مارگ اگئی آیا دسن، رہبر بن کے نور الایا۔ میرے اندر آیا وسن، گھر ساچا اک سہائیا۔ میرے دکھڑے آیا کتن، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ گلی کہے میرا بھاگ چنگا، بھاگاں بھری خوشی منائیا۔ جس دوارے صاحب لنگھا، قدم قدم پندھ مکائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ نال سجا، سوہنی بنت بنائیا۔ پریم پریتی اندر مدھا، مدھر دُھن راگ سُنائیا۔ جس نے آ کے پردہ کجا، سدا سدا ہونے

سہائیا۔ میں مٹاں اوہدی سد رضا، بھانے وچ سہائیا۔ سچ پُچھو پرہ نؤں مل کے آیا اوہ مزہ، جس دا رس سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے غریبی دئے وڈیائیا۔ گلّی کہے میرا سوہیا بنک، گھر وچّی نام ودھائیا۔ پرہ ٹھاکر ملیا دُھر دا کنت، سیج سہنجی رہیا سہائیا۔ میں مل سخیاں گیت گاواں منت، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جس میری بنائی بنت، تس دے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ دھن وڈیائی در آئی سنگت، جے میرے اندر وڑ کے ہر ستگر درشن پائیا۔ اوہناں چڑھے اوہ رنگت، جیہڑی بہار میرے اُتے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرب جیاں سکھ داتا دیناں بندھپ، بندھن سارے رہیا کٹائیا۔

★ ۱۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سری بھگوان کہے سُن سیوا بچّی، دُھر دا لیکھ سمجھائیا۔ تیری کہانی لگی سچّی، صاحب ستگر بھائیا۔ تیری پریت دُھر دی لگی، نہ سکے کوئی مٹائیا۔ سری بھگوان ریتی ساچی دسی، بے پرواہ دیا کھائیا۔ کریا کھیل پُرکھ سمرتھی، شہنشاہ ہوئے سہائیا۔ میں وکھاواں تینوں اکھیں، جو در آیا سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ رہیا اٹھائیا۔ ساچی سیوا سرب کھاؤندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن بھو چکاؤندا اے۔ ہر پُرکھ زرنجن پردہ لاہندا اے۔ ایکنکار آپ وکھاؤندا اے۔ آد زرنجن بھو مٹاؤندا اے۔ ابناسی کرتا رنگ رنگاؤندا اے۔ سری بھگوان سنگ نبھاؤندا اے۔ پاربرہم سیوا اندر اپنی کار آپ لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک درڑاؤندا اے۔ سیوا اندر سیو کھاؤندے نے۔ وشن برہما شو سیس نواؤندے نے۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ منگ منگاؤندے نے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچّا ور، ساچی کرنی آپ سمجھاؤندا اے۔ ساچی کرنی اک درڑاواں گا۔ دُھر دی ریتی آپ سمجھاواں گا۔ سچکھنڈ دوار اک وکھاواں گا۔ گھر دیپک جوت رشناواں گا۔ دُھر دی اگئی بنت بناواں گا۔ نار کنت روپ وٹاواں گا۔ گرہ مندر سوہیا پاواں گا۔ تھر گھر دوار اک اُچاواں گا۔ بن جنی جن ست پرگناواں گا۔ سچ دوار سہا رت، پُھل پُھلاوڑی آپ مہکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ ساچی سیوا اپنے ہتھ رکھاواں

گا۔ شبدی سُتِ اِکِ پرگٹاواں گا۔ دُھر دا حُکمِ اِکِ الاواں گا۔ ساچی رچنا رچنا وِچوں پرگٹاواں گا۔ وِشنوں وِشو دھار چلاواں گا۔
 برہما برہم رُوپ دھراواں گا۔ شنکر دھواں دھار پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سیوا
 اِکِ لگاواں گا۔ ساچی سیوا سرب کماؤن کے۔ سِری بھگوان دوارے سیسِ نواؤن کے۔ بن درویش منگ منگاؤن کے۔ خالی جھولی اِکِ
 ڈوہن کے۔ دھوئے جوڑ واسطہ پاؤن کے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کارے لگ لگ خوشی
 مناؤن کے۔ ساچی کارے آپ لگاواں گا۔ وِشنوں ہتھ بھنڈار پھڑاواں گا۔ ساچی سیوا اِکِ سمجھاواں گا۔ گھر گھر روزی رِزق پُچاواں گا۔
 ساچا عشق اپنے نال رکھاواں گا۔ سوامی اِشٹ رُوپ ہو نظری آواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کھیل
 کراواں گا۔ برہمے سیوا سچ سمجھاواں گا۔ برہم اِکو نُوں پرگٹاواں گا۔ ظاہر ظہور کھیل کھلاواں گا۔ شبدی ناد نُوں وجاواں گا۔ آسا منسا
 پُوں، ترسنا ترکھا مٹاواں گا۔ ہو کے حاضر حضور، ہر مندر اِکِ وکھاواں گا۔ جس گرہ نظری ائے جوتی نُوں، سچ اُجالا اِکِ کراواں گا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اِکِ وکھاواں گا۔ ساچی سیوا سچ جناواں گا۔ شنکر دھواں
 دھار وِچوں اُٹھاواں گا۔ کر پیار دھوڑی ٹِکا مستک لاواں گا۔ ایہ آدھار سرب سمجھاواں گا۔ ہتھ ترسول اِکِ پھڑاواں گا۔ لہنا دینا مول
 جھولی پاواں گا۔ بن دُھر دا کنت کنتوہل، سچ سندیسہ اِکِ سناواں گا۔ تتاں دس کے سچ اصول، ساچی سیکھیا اِکِ درڑاواں گا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِکِ اُٹھاواں گا۔ مہر نظر پرہو اُٹھائے گا۔ ترے گن مایا آپ پرگٹائے گا۔ رجو طمعو ستو نام
 دھرائے گا۔ پنج تت اپنی گنڈھ پوائے گا۔ اپ تیج وائے پرتمھی آکاش کھیل کرائے گا۔ شبد سندیسہ بھیج، دُھر دا حُکم آپ جنائے گا۔ سچ سمجھا
 کے اپنی کھیل، سیوا اِکو اِکِ وکھائے گا۔ پنج تت کر کے دُھر دا میل، بندھن اپنا نام رکھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی سیوا اِکو اِکِ جنائے گا۔ ساچی سیوا ہر جناؤندا اے۔ ترے گن مایا میل ملاؤندا اے۔ پنج تت ساچا جوڑ
 جڑاؤندا اے۔ وِشن برہما شو آپ سمجھاؤندا اے۔ چارے کھانی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُنہج سینج ساچی دھار بندھاؤندا اے۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیوا اِکو اِکِ رکھاؤندا اے۔ سیوا اندر کھانی چار چاؤندا اے۔ سیوا اندر وِشن برہما شو

دے آدھار، ساچے مارگ آپے لاؤندا اے۔ سیوا اندر بول جیکار، چارے بانی راگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر کر پَسار، لکھ چوراسی ونڈ ونداؤندا اے۔ سیوا اندر محل اٹل اُسار، لوک پرلوک آپ سہاؤندا اے۔ سیوا اندر گگن منڈل کھیل نرال، آکاش پرکاش نور چمکاؤندا اے۔ سیوا اندر رَو سس آدھار، سیوا اندر منڈل منڈپ ڈیرہ لاؤندا اے۔ سیوا اندر زمیں اسمان، دھرت دھول آپ وکھاؤندا اے۔ سیوا اندر کھیل کرے جگ چار، جگ چوگری بندھن پاؤندا اے۔ سیوا اندر بول جیکار، چارے ویدان راگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر کھیل نیار، نرگن سرگن گھال کھاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو تیار، نرور پُرکھ ویس وٹاؤندا اے۔ سیوا اندر کر شنکار، پنج تت کایا چولا آپ ہنڈھاؤندا اے۔ سیوا اندر بن گرو اوتار، لوکات ویکھ وکھاؤندا اے۔ سیوا اندر شبدي دھار، دھر دا راگ الاؤندا اے۔ سیوا اندر بن لیکھار، کاتب اپنی قلم چلاؤندا اے۔ سیوا اندر کر پیار، امرت میگھ برساؤندا اے۔ سیوا اندر کھیل سنسار، سجن سہیلے میل ملاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو خبردار، بے خبر خبر سناؤندا اے۔ سیوا اندر جلوہ نور کر اُجیار، ظاہر ظہور پڑدہ لاؤندا اے۔ سیوا اندر پیر پیغمبر بن کے میت مُرار، سگلا سنگ نبھاؤندا اے۔ سیوا اندر کلمہ کائنات بول جیکار، ہدایت اِکو اِک سناؤندا اے۔ سیوا اندر بھگت بھگوت کر تیار، بھگتی اِکو اِک وکھاؤندا اے۔ سیوا اندر سنت سجن لئے اُٹھال، اندر وڑ وڑ میل ملاؤندا اے۔ سیوا اندر گرمکھان کرے پرتپال، جگ جگ سِر سِر ہتھ رکھاؤندا اے۔ سیوا اندر گرسکھان چلے نال، جگت وچھوڑا دُور کراؤندا اے۔ سیوا اندر کھانی بانی کر تیار، شاستر سمرت وید پُران بنت بناؤندا اے۔ سیوا اندر گیتا گیان دے آدھار، انجیل قرآن ڈھولا گاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل اکم اپار، اگمڑی کار کھاؤندا اے۔ سیوا اندر تیئی اوتار، صاحب ستگر حکم چلاؤندا اے۔ سیوا اندر عیسیٰ موسیٰ محمد لئے اُٹھال، مُصلا اِکو ہیٹھ وچھاؤندا اے۔ سیوا اندر نانک گوہند بٹھ دھار، ساچی سیوا اِک لگاؤندا اے۔ سیوا اندر بھگت اٹھاراں کر پیار، پریم پریتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ سیوا اندر گوہند بنایا اپنا بال، پتا پُرکھ اکال اکھواؤندا اے۔ سیوا اندر بالے نیہاں ہیٹھان دئے سوال، سیوا اندر محل اٹل رُشناؤندا اے۔ سیوا اندر کھنڈا کھڑگ کھچ کٹار، تیر ترکش بھٹھا اپنے کندھ وکھاؤندا اے۔ سیوا اندر سب گچھ وار، آپ آپا میٹ مٹاؤندا اے۔ سیوا اندر ستھر ہنڈھایا سانجھے یار، ماچھوواڑا رُت سہاؤندا اے۔ سیوا اندر بول جیکار، پُرکھ اکال اِک دھیاؤندا اے۔ سیوا اندر بن بھکھار،

ساچی بھکھیا منگ منگاؤندا اے۔ سیوا اندر دیونہار، ڈھر دی وست آپ ورتاؤندا اے۔ سیوا اندر اگتی گفتار، بن رسنا جہوا راگ
 الاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل آپ نرنکار، نرگن اپنی کل ورتاؤندا اے۔ سیوا اندر کیتا قول اقرار، ڈھر دا لیکھ اپنے ہتھ رکھاؤندا
 اے۔ سیوا اندر کل کلکی لے اوتار، سمبل اپنی رت سہاؤندا اے۔ سیوا اندر گوہند کر پیار، شبدی جوتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ سیوا اندر
 لیکھا جان جگ چوڑی چار، نو نو پندھ مکاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو تیار، ترے گن اتینا پھیرا پاؤندا اے۔ سیوا اندر کرے کھیل آپ
 کرتار، قدرت اپنا کھیل رچاؤندا اے۔ سیوا اندر ویکھے وگسے ویکھنہار، نیتر لوچن نین کھلاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو کے گرفتار، اپنا بل نہ
 کھئے جناؤندا اے۔ سیوا اندر آپا آپ وار، پنج تت کایا ماٹی تت جلاؤندا اے۔ سیوا اندر جوتی جوت کر چمتکار، دیادیپک اکو ڈگمگاؤندا
 اے۔ سیوا اندر کرے کھیل سرجنہار، نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار ساچی کرنی کار کھاؤندا ہے۔ سیوا اندر بھگت
 بھگونت لے اٹھال، پھڑ باہوں گود بہاؤندا اے۔ سیوا اندر ویکھے لال، لالن اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ سیوا اندر ہو دیال، دیالتا اکو اک
 ورتاؤندا اے۔ سیوا اندر ناتا توڑ کال مہاکال، محبوب اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ سیوا اندر سچکھنڈ دوار سچی دھرمسال، ہر بھگتاں لئی
 بناؤندا اے۔ سیوا اندر سنت سہیلے لے بہال، پُرکھ ابناسی در در گھر گھر سیو کھاؤندا اے۔ سُن سیوا آ کے ویکھ سب دا حال، بن
 سیوک نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ سب دے مستک توری جلوہ اک جلال، جوہر اکو رنگ وکھاؤندا اے۔ سری بھگوان ساچی سیوا وچوں
 لے بہال، جو بہالیاں ہتھ کیسے نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سیوا وچ سرب رکھاؤندا اے۔ سیوا کہے موہے
 ہوئی حیرانی، نیتر نیناں نین شرمائیا۔ سری بھگوان تیری کھیل مہانی، میں سمجھ سکاں نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در آتے بھرن
 پانی، مان ابھان نہ کھئے جنائیا۔ تیری سیوا وچ پھردے چارے کھانی، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ تیری سیوا وچ دو جہان چلاون نشانی،
 نشانہ اکو اک تکائیا۔ تیری سیوا وچ سب نے بولی بانی، بان نیرالا تیر چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دے
 موہے ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سُن سیوا پرہہ کہے کرتار، ہر کرتا دئے جنائیا۔ سیوا وچ سرب سنسار، دوس زین سیو کھائیا۔
 گرمکھاں سیوا اپر اپار، جن بھگتاں سیوا سوہا پائیا۔ منمکھاں سیوا جگت پیار، کوڑا ناتا جوڑ جڑائیا۔ ساچی سیوا ہتھ نہ آئے بن ستگر

چرن پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیآ۔ سیوا کہے میں تیتھوں ڈردی، اُچی کوک سکاں نہ رائیا۔ منمکھ دوارے جاواں مردی مردی، میری چلے نہ کوئی وڈیائیآ۔ تیرے پریم دا ملے کوئی نہ دردی، دُھر دا سنگ نہ کوئی بنائیآ۔ من واسنا سب دی لگی مرضی، مُجرم دے جگت لوکائیآ۔ جس ویلے جن بھگت دوارے وڑدی، گیت گاواں خوشیاں چائیں چائیا۔ نیوں نیوں پیر اوہناں دے پھڑدی، جو تیرے چرنی لگن سرنائیآ۔ گولی بناں در دی، گھر گھر سیوا کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دے اک ور، ہر ایک دے وکھائیآ۔ سُن سیوا کہے نرنکار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سیوا وچ کھیل اپار، اپرمپر آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیوا اپر اپار، دُھر دا پھل کھوائیندا۔ جگت سیوا کوڑ پساں، کرتا قیمت کھئے نہ پائیندا۔ کوڑی سیوا اندر نیتر رووے پُرکھ نار، پُتر دھی سرب گرلائیندا۔ جگت کُٹنب نہ کھئے ادھار، سبج سین نظر کوئی نہ آئیندا۔ ساچی سیوا گُرمکھ گُرمکھ کرن پیار، پریم پرتی وچوں پرگٹائیندا۔ جس سیوا دی کھلے سچ گلزار، سو باغیچہ ہر مہکائیندا۔ سیوا کردے کردے سیوا منگدے گئے گرُو اوتار، پیر پیغمبر جھولی سرب ڈاہندا۔ سب دی سیوا کرے آپ نرنکار، سیوا کردا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ سمجھائیندا۔ سُن سیوا دُھر دی گاتھ، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ تیری سیوا جگت دات، پارپرہم وڈیائیآ۔ تیرا میلا بھگتاں ساتھ، سنت ساجن جوڑ جُڑائیآ۔ تیری سیوا پرہ چرن پرتی نات، گھر اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سیوا کہے موہے کوئی نہ ناتا، جگت ملے نہ کوئی وڈیائیآ۔ اکو منگاں دُھر دی داتا، داتار تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ میں جن بھگت دوارے خالی برتن مانجھاں نال پراتاں، خاک دھوڑی نال سیوا کھائیآ۔ نیوں نیوں گُرمکھاں دے چرناں ول جھاکاں، نین اُپر نہ سکاں اُٹھائیآ۔ ہوئی ہوئی سُنناں اوہناں دیاں باتاں، جو خوشیاں تیرا ڈھولا گائیآ۔ جنہاں برہوں وچھوڑے وچ لنگھائیآں راتاں، تنہاں پیراں ہیٹھ اپنا سیس ٹکائیآ۔ چُک کے بہار دھن دھن آکھاں، کہہ کہہ شکر منائیآ۔ خوشیاں وچ کہاں میریاں مُکیاں واٹاں، آگے پنڈھ نظر نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی مان وڈیائیآ۔ سِری بھگوان کہے سیوا تُوں سیوا کی کھاؤنی آن۔ نیتر لوچن لئے پیکھ، ہرجو کی کی کھیل ورتاؤنی آن۔ جن بھگتاں پچھے دھریا بھیکھ، تِس اپنی جوت اکالن نرگن سیوا وچ رکھاؤنی آن۔ بھگت دوارے ویکھ سچ

کوٹ، پھولن برکھا اک برساونی آن۔ دے نام بھنڈار اتوٹ، اٹت دات ورتاؤنی آن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا ساچی سچ کماؤنی آن۔ سیوا کہے ٹوں بھگوان، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایہ دات مینوں دے دے دان، در درویش بیٹھی جھولی ڈاہیا۔ میں جا کے سیوا کراں مہان، سیوک بن کے سیوا کماٹیا۔ جس مارگ گرمکھ آن، تنہاں کیس چور جھلاٹیا۔ جس ویلے میرے اُپر چرن ٹکان، میں خوشیاں نال لوں اٹھایا۔ نالے کوک پکار کراں بنا زبان، اندرے اندر راگ سنایا۔ چلو اوس ٹوں ملیئے آن، جو ڈھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس میری سیوا لائی وچ جہان، جن بھگتاں جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن کے بات سیوا دی ہر، ڈھر سندیسہ اک جنایا۔ اٹھ بال آدر، دردی درد وندایا۔ اپنی کہانی دس گھڑ، کی کی بنت بنایا۔ تیری کس لگائی جڑ، پت ڈالی گون مہکایا۔ کی کرنی جگ جگ رہیا کر، نہکرمی اکو منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سیوا کہے میرے روپ پنج، پنجاں وچوں نظری آٹیا۔ پنج کہن تیری دھار سورا سربنگ، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ شہنشاہ کہے میرا کھیل اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سیوا کہے میرا میل پنج، پنج ملے وڈیائیا۔ میرے روپ دا نہ کوئی تت کایا کنچ، گڑھ نظر کوئی نہ آٹیا۔ اپ تیج وائے پرتھی آکاش نہ کوئی نور آگنی انچ، دھواں دھار نہ کوئی رکھایا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال بنائی میری بنت، گھاڑت اپنی ہتھیں گھڑایا۔ جس دا بھيو نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ کسے نہ پایا جیو جنت، گر اوتار نہ کھئے لیکھ لکھایا۔ میری مہا سدا آگت، رسنا جہوا نہ کوئی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان میرا بھيو دئے چکایا۔ سیوا کہے میرے پنج روپ، روپاوتی نظری آٹیا۔ صاحب سوامی میرا بھوپ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ میری سیوا چار کوٹ، چارے روپ دئے سمجھایا۔ پنجویں سیوا چرن وچ رکھ سب تون کرے مطبوط، ہار جت اپنے ہتھ رکھایا۔ نہ کوئی تت نہ وجود، بُت روپ نہ کوئی وکھایا۔ صاحب ستگر اک محبوب، مہروان دئے وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا موجود، وچھوڑا نظر کوئی نہ آٹیا۔ صاحب ستگر مینوں کر کے رکھیا محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بھوئے سہایا۔ سیوا کہے میرا روپ پرگٹ، سری بھگوان آپ پرگٹایا۔ میرا کھیل ہر

گھٹ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ میرا کھیل مرگھٹ، مڑھی گور ویکھ وکھائیا۔ میرا کھیل تیرتھ تٹ، تٹ کنارہ پھول پھلائیآ۔ میرا کھیل مندر مٹھ، شودوالے ویکھاں چائیں چائیا۔ میرا کھیل ہتھ پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان ساچی سیوا لائیا۔ میرا کھیل سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سیوا دئے وڈیائیآ۔ سیوا کہے میرا پریم اوہ، دیوے مان وڈیائیآ۔ جس سیوا اندر اپنی سیوا لائی چھبی پوہ، ویس اولڑا رُپ وٹائیآ۔ سیوا خاطر نرگن ہو، سرگن رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ میت مُرارا سچن لیا ٹوہ، گوہند اپنے انگ لگائیآ۔ دو جہاناں سب تون سیوا کھوہ، ساچی سیوا اکو رُپ وکھائیآ۔ کوڑ کُٹب نالوں توڑ موہ، جن بھگتاں ہوئے سہائیآ۔ سیوا کر کر دُرمت میل دھو، نرمل نرمل آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سیوا آپ درسائیآ۔ سیوا کہے میں پنچ پیاری، سچ رنگ رنگائیآ۔ جگ چوڑی مینوں سارے وینہدے رہے کواری، جوہن متی نُر الاہیا۔ ڈولی پھڑ کیسے نہ چاڑھی، جگت کھار کندھ نہ کوئی اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر پریم پریتی کردے گئے وارو واری، وارتا لیکھے جانے لوکائیآ۔ رسنا جہوا بتی دند بول گئے اچی کوک پکاری، دھر دا ناد وجائیآ۔ سب دا داتا شہنشاہ آوے اکو واری، ایکنکارا ناؤں اُپائیآ۔ جس دی سیوا سرب تون نیاری، نیر نین نظر نہ آئیآ۔ جس دی سیوا سیوک رُپ بن کے دیوے بہاری، کوڑا کِرکٹ ہونجھ وکھائیآ۔ تس سیوا سنگ صاحب لگائے یاری، مہروان جوڑ جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیآ۔ سیوا کہے میرے مہروان، موہے سچ دے درڑائیآ۔ میرا لیکھا کب کریں پروان، اپنے لیکھے لائیآ۔ شاہ پاتشاہ ہو مہروان، نرگن نرور آپ جنائیا۔ بیس بیسے جن بھگتاں دے مان، گرمکھ اپنی گود اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا اک درڑائیآ۔ ساچی سکھیا اک درڑاؤندا اے۔ سری بھگوان حکم سناؤندا اے۔ بیس بیسا خوشی مناؤندا اے۔ جن بھگتاں آپ وڈیاؤندا اے۔ ساچی سیوا تیری ریتی اک وکھاؤندا اے۔ پچھلی پیتی آپ جھولی پاؤندا اے۔ آگے کر کے ٹھنڈی سیتی، جن بھگتاں جوڑ وکھاؤندا اے۔ تون ویکھیں پرہ دی لکن میٹی، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ کرے کھیل اگھی انڈیٹھی، انڈیٹھی کار کھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تینوں سچ دوار بہاؤندا اے۔ سیوا تینوں سچ دوار بہاواں گا۔ جن بھگتاں اندر آپ رکھاواں گا۔ کایا مندر سچ سہاواں گا۔ بھاگ لگا کے ڈونگی کندر،

نرمل نثر جوت چمکاوں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، کس ویلے کھیل کر کے میرا سچا گھر وکھاویگا۔ سیری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ سچ سنہیڑا اک سناؤندا اے۔ تیرا راہ آپ چلاؤندا اے۔ بیس بیسا ڈھونڈ ڈھنڈاؤندا اے۔ جگت جگدیشا رنگ رنگاؤندا اے۔ سب دا خالی کر کے کھیسہ، خالص تیرا روپ جناؤندا اے۔ ڈھر دی دے اک حدیثا، حضرت کلمہ اک پڑھاؤندا اے۔ دُور ڈراڈیوں آزدیکا، نیرن نیر پندھ مُکاؤندا اے۔ میرے بھگتاں نال نہ کریں شریکا، شریکت تیری سرب گواؤندا اے۔ ایہناں اندر میری توفیق، توحفہ تیری جھولی پاؤندا اے۔ تُوں سیوا سیوا کرائیں نال ریجھاں، رحیم رحمان ویکھ وکھاؤندا اے۔ آگے ویکھ لنگھ دہلیزاں، پردہ اوبلا آپ اٹھاؤندا اے۔ نیتر تگ لا کے نیجھاں، نین اکھ کھلاؤندا اے۔ سیوا ویکھ کہے پرہہ نظری آیا میتا، مٹر پیارا جو اکھاؤندا اے۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت جس اکٹھا کیتا، گھر اکو رنگ چڑھاؤندا اے۔ بھيو چُکایا اوچاں نیچاں، کھتری براہمن شوڈر ویش سنگ نہاؤندا اے۔ جنہاں نین کھول تیجا، راتی سُنّیاں درش دکھاؤندا اے۔ ایہناں دی سیوا انتر ریجھا، پریم پریتی اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ جناؤندا اے۔ سیوا کہے میں سیوا کرنی، سیوک روپ وٹائیا۔ بھگوان کہے لگ ایہناں دی چرنی، جو چرنی بیٹھ سپس جھکائیا۔ سیوا کہے میں پانی بھرنی، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ بھگوان کہے اوکھی منزل چڑھنی، بنا ہر کریا چڑھن کوئی نہ پائیا۔ سیوا کہے میں تینھوں ڈرنی، سپس نہ اُپر اٹھائیا۔ سیری بھگوان کہے میں اوہ کھیل کرنی، جو آد جگاد نہ کیسے کرائیا۔ سیوا کہے میں مردی مرنی، مر مر آیا آپ مچائیا۔ سیری بھگوان کہے تُوں اکو سکھیا پڑھنی، جو گُرمکھ دین سمجھائیا۔ سیوا کہے میں کئی پھڑنی، چولی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سیوا سچ سیوا دئے سمجھائیا۔ سیوا ویکھ سیوک سیوا کرن، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا پریم پُرکھ دا ڈھولا پڑھن، سچا راگ الائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر مرن، جیوت جیون روپ وٹائیا۔ تونہی تونہی کرن، میں ممتا رہے گوائیا۔ جاگت سووت خوشیاں کرن، کر کر رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایہہ دیوے سچ مان وڈیائیا۔ سیری بھگوان کہے سُن ڈھر سُچّی، اچھی طرح سمجھائیا۔ سیوا اندر رات سنگت گئی بھجی، سُرتی ستگر وچ رلائییا۔ جس ویلے رات ہوئی ادھی، اندھ اندھیر رہے گوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہتھ کھلوتے بدھی، بندنا اک

کرائیا۔ کیشن سنگھ ہولی جہی بات سنائی آدھی، اگوں بیٹھا زبان بند کرائیا۔ صاحب ستگر تیری وڈیائی وڈی، کچھ کہنا کہن نہ پائیا۔ اوسے ویلے پنجان سپتیاں کہا بابو گل اچھی، اچھی طرح جنائیا۔ مینڈھی سیس کر کے ننکی، کھلڑے کیس دتی ڈبائیا۔ لالو اٹھ کے منگ منگی، مہروان ہو سہائیا۔ سری بھگوان کہا ست مہینے ایہناں دی اوڈھ رہندی، لیکھا مکیا تھاون تھائیا۔ اوسے ویلے سنگت ساری رو کے کہندی، بخش صاحب سچے گوسائیا۔ اگو تیرے پریم دی لگے مہندی، دو جا رنگ نہ کوئی رنگائیا۔ تیری کایا تیرے ہندیاں ڈھپندی، جیا تیری جھولی پائیا۔ سنگت تیری تیرا بھانا سہندی، سر سر خوشی منائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں ہتھان پھڑ کے کہا ہر دیا کرے کلا نہ چڑھدی نہ ڈھپندی، ڈھیہ ڈھیر نہ کوئی بنائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دیوے دان ہو مہروان جگت جہان نشانی رہندی، لیکھا سکے نہ کوئی مکائیا۔ سُن چن لال نیترو، لالو اکھ سنائیا۔ تیرے بنا نہ ساڈا کو، سنگ نہ کوئی وکھائیا۔ تیرے جو کے گئے ہو، دوس زین نکیاں نکیاں پچیاں رہیاں گائیا۔ کیوں پرہو توڑدا موہ، ناتا پنج تت چھڈائیا۔ سری بھگوان دیاوان آپے ہو، سنگھ کیشن دتی وڈیائی۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رکھ وچولا مینوں ایہناں جوگا گیا ہو، سر اوڈھن پردہ دوشالہ اپنا آپ ٹکائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جینودیاں جینودیاں جیوندے جیولے ترائیا۔

★ ۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی آسا سنگھ بلاکا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ زرنجن کہے میرا ساچا پُت، شبدی نور اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کہے میری دھاروں پئے اٹھ، نہ کوئی جنے پتا مائیا۔ ایکنکار کہے نہ کوئی کایا نہ کوئی بُت، پنج تت نہ کوئی رکھائیا۔ آد زرنجن کہے سہائے رُت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا کہے نہ داہڑی نہ مچھ، سیس لئے نہ کوئی منڈائیا۔ سری بھگوان کہے نہ بولے نہ ہووے چپ، سن سادھ نہ کھئے لگائیا۔ پاربرہم کہے آد جگاد جگ چوگری جانے سب کچھ، بھيو ابھیدا بھيو کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ شبد کہے میں دھر دا لال، پتا پُرکھ اکال اگو نظری آئی۔ محل اٹل اچ جس دی دھرمسال، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ دپیک جوتی جگے بے مثال، نورو نور

نورِ رُشنائیا۔ سچِ سنگھاسن بے سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اپنا کھیل
 وکھائیا۔ سِری بھگوان کہے میرے شبِدی راجا، پوت سپوتے دئے وڈیائیا۔ کھولنہارا سچِ دروازہ، تہر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ ست
 ستوادی مارے آواز، اپنا ناد سُنائیا۔ گرہ مندر بہ کے رچے کاجا، سچِ کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ شبد کہے میرا باپ ایک، سو پُرکھ نرنجن نظری آئیا۔ جس نے دتی دُھر دی ٹیک، سِر سمرتہ ہتھ ٹکائیا۔ جس
 دا نظر نہ آئے کوئی لیکھ، صفتی صفت نہ کوئی صلاحیا۔ ست سرُپ کیتا بیک، در ایکا رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچِ دتی مان وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کہے میرا ست اپارا، اپر پد کھیل کرائیا۔ تہر گھر وسے دھام نیارا، سچکھنڈ اندر ڈیرہ
 لائیا۔ حُکمی حُکم بن ونجارا، دُھر دی ساچی سیو کھائیا۔ گھڑن بھنہار بن ٹھہیارا، ساچی گھاڑت لئے گھڑائیا۔ نرگن وچوں نرگن کر وچارا،
 سرگن اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی رہیا کرائیا۔ ست کہے میرا پتا اگم، جس ہتھ میری
 وڈیائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن نہ کوئی رکھائیا۔ نہ پون سواسی لئے دم، رسنا جہوا نہ کوئی پلائییا۔ نہ ماٹی نہ کوئی چم، درشت
 ایشٹ نہ کوئی وکھائیا۔ آد جگاد بیڑا دیوے ہتھ، بنہنہار اک ہو جائیا۔ کرے وسیرا بن چہپر چہن، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ نرور ہو
 کے کرے کم، ہر کرنی کرتا کار کھائیا۔ دِیال ہو کے گیا من، کِریال دیوے وڈیائیا۔ وست امولک دے کے دھن، میری جھولی دتی بھرائیا۔
 میں صدقے جاواں بل، بلدھاری اپنا آپ گھول گھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ ہر پُرکھ
 نرنجن کہے میرا سیوادار، شبِدی ست اک وڈیائیا۔ جس دا گھر بھریا بھنڈار، دتی وڈ وڈیائیا۔ سچِ سندیسہ دے ایکا وار، ایکنکار رہیا
 جنائیا۔ ساچی گھاڑت کر تیار، بے پرواہ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچِ دیوے مان وڈیائیا۔ ست شبد
 کہے میرے محبوب، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ تیرا حُجرہ ویکھ عروج، محفل تیری نظری آئیا۔ نت نوت سدا مؤجود، حاضر حضور
 سوہیا پائیا۔ پریم پریتی اندر مصروف، گھڑی پل ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ مینوں اپنا دے حقوق، حق تیری جھولی پائیا۔ رحمت کر دے
 توفیق، سچِ نام خُدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہروان ہو سہائیا۔ سِری بھگوان دیا کھاؤندا

اے۔ مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ شبدی سُت آپ سمجھاؤندا اے۔ تہر گھر تیرا دوارا اک وڈیاؤندا اے۔ نر نرنکارا خوشی وکھاؤندا اے۔
 سچ ورتارا آپ ورتاؤندا اے۔ بن ورتارا درد ونداؤندا اے۔ دے سہارا حُکم سناؤندا اے۔ وشن برہما شو تیرا آکھاڑا، دُھر دا اگتی ناچ
 نچاؤندا اے۔ ترے گن مایا کر پیارا، سچ تیری ونڈ ونداؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، دُھر دا بھو آپ جناؤندا اے۔ شبد سُت کہے میرے گوپال، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ٹھاکر ہو کے ہوئیوں دیال، اپنی دتی مان وڈیائیا۔
 تیری وست رکھاں سنہال، اپنے سچ خزانے پائییا۔ سیوا کران اک مہان، بن سیوک روپ وٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ سُت شبد میرے ڈلارے، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ وشن برہما شو تیرے پنہارے، دُھر دا حُکم آپ
 سمجھائیندا۔ ترے گن مایا پنج تت تیرے انگ پیارے، انگیکار آپ رکھائیندا۔ زمیں اسمان گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ تیرے محل اُسارے،
 چار دیوار نہ کھئے سہائیندا۔ رُو سس چمکن تارے، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ کرے کھیل آگم اپارے، الکھ آگوچر دھار وکھائیندا۔ دُھر دی
 وست دے ورتارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سُت کہے میرے پتا پرمامت، پرہ تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ چرن پریتی جوڑنا نام، اکو ناتا دینا وکھائیا۔ تیرے کھیل دا جانا مہاتم، مہا اکھ دے درڑائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں باطن، ظاہر
 ظہور تیری سرنائیا۔ تُوں بنیا سچا ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہوں سیوک داسی داسن، بالک اکو روپ وٹائییا۔ پھراں وچ پرتھمی
 آکشن، گگن منڈل پھیرا پائییا۔ نرگن سرگن رچاواں راسن، گوپی کابن ناچ نچائییا۔ ناد سناواں پوجا پاٹھن، شاستر سمرت وید پُراں کر
 لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ دُھر دا لیکھ آپ جناؤندا
 اے۔ شبدی سُت ونڈ ونداؤندا اے۔ وشنوں تیرا رنگ وکھاؤندا اے۔ سچ بھنڈار جھولی پاؤندا اے۔ برہما پاربرہم برہم پرگٹاؤندا اے۔
 شنکر ہتھ ترسول رکھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنج تت جوڑ جڑاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی گھاڑن گھڑ، انڈج جیرج اُتُبھج سینج ونڈ ونداؤندا
 اے۔ چاروں کُنٹ ویکھ نر، اُتر پورب پچھم دکھن کھیل کھلاؤندا اے۔ دُھر دا نام ندھان آگما پڑھ، ساچا ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ رکھاؤندا اے۔ پرہ سر میرے ہتھ ٹکاویگا۔ مہر نظر اٹھاویگا۔ مارگ اپنا سچ

دساویگا۔ وشن برہما شو نال رلاویگا۔ لکھ چوڑاسی کھیل کھلاویگا۔ جگ چوڑی راہ پاویکا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نہکرمی کرم
 کماویگا۔ زرگن سرگن اپنی دھاروں اٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، چرن کول پریتی توڑ نہاویگا۔
 سری بھگوان سچ سناؤندا اے۔ آد پُرکھ آپ اپناؤندا اے۔ مدھ تیری گھال رکھاؤندا اے۔ اولڑی چال آپ چلاؤندا اے۔ جگ چوڑی
 کھیل کرے کمال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا راہ اک وکھاؤندا اے۔ ساچا راہ تیرا چلاواں گا۔ زرگن نرویر سیو
 کماواں گا۔ ہو کے مہروان، مہر نظر اک اٹھاواں گا۔ زرگن سرگن دے کے دان، پنج تت چولا آپ بندھاواں گا۔ تیرا روپ جگت نشان،
 گر اوتار ناؤں رکھاواں گا۔ دھر دا بول اک جیکار، سریشٹ سبائی راگ الاواں گا۔ قلم شاہی بن لیکھار، کاتب ہو کے قلم چلاواں گا۔
 دھر سندیسہ دے کے وارو وار، لکھ چوڑاسی جیو جنت اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ ساچی کرنی پرہ کی کماویگا۔ سچ میری سیوا لویگا۔ جگ چوڑی حکم سناویگا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ
 وکھاویگا۔ منڈل راس سوہیا پاویکا۔ پرتھی آکاش کاج کراویگا۔ بن کے دھر دا ساتھی، سکلا سنگ نہاویگا۔ میں مٹاں تیری آکھی، تون
 رحمت اک کماویگا۔ منزل ویکھ دو جہاناں گھاٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیرا درشن پاواں گا۔
 سری بھگوان سچ جناؤندا اے۔ شبد ست تیری سیوا اک لگاؤندا اے۔ نو سو چرانوے چوڑی جگ، تیری جھولی پاؤندا اے۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر تیری دھار پئے اٹھ، نور نورانہ نور چمکاؤندا اے۔ لوکات سہائے رت، رت رتڑی نال مہکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سناؤندا اے۔ ست شبد کہے میں ساچی سیو کماواں گا۔ زرگن سرگن روپ وٹاواں گا۔ اوتار تیئی
 تیج چمکاواں گا۔ بھگت اٹھاراں سیج بندھاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ جلوہ نور درسواں گا۔ محمد ظاہر ظہور نظری آواں گا۔ نانک زرگن چند
 چمکاواں گا۔ گویند اپنے انگ لگاواں گا۔ بن سورا سرینگ، دہ دشا ویکھ وکھاواں گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھاروں لنکھ، نت نوت
 پندھ مکاواں گا۔ اتم منگاں اکو منگ، تیرے چرن دھیان لگاواں گا۔ صاحب سوامی وسنا سنگ، دوجا سنگ نہ کوئی جناواں گا۔
 نرویر دینا اند، اند اکو جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگاواں گا۔

سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آکھ سناؤندا اے۔ دین دیاں بھيو کھلاؤندا اے۔ شبد سُت توہے وڈیاؤندا اے۔ ابناسی اچت سنگ وکھاؤندا اے۔ اُجل کر کے تیرا مُکھ، لکھ چوراسی گیت راگ الاؤندا اے۔ نو سو چرانوے چوکرے تیرے کھیل ویکھے چپ، اپنا حُکم نہ کوئی ورتاؤندا اے۔ سد وس اندھیرے گھپ، تیرا نوری جوت رُشناؤندا اے۔ کلجگ اتم نرویر نراکار نراکار اچھل اچھل جائے اُٹھ، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ دُھر دا سوامی جائے تھ، مہر نظر اک ٹکاؤندا اے۔ میل ملا کے ساچے سُت، شبدی تیرا گھر وساؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھاؤندا اے۔ سُت شبد کہے پرہہ کلجگ انت دیا کھاویگا۔ جگ چوکرے پندھ مکاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان وچ سماویگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی ڈنک وجاویگا۔ دین مذہب جھلا نشان، کھتری براہمن شودر ویش حُکم ورتاویگا۔ ذات پات کر پردھان، اُچ نیچ ونڈ ونڈاویگا۔ رسنا جہوا بئی دند بول نال زبان، شرع شریعت کھیل کھلاویگا۔ صدق صبوری دس ایمان، دھرم دھرماتم آپ لگاویگا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کھول دکان، گنگا گوداوری جمنا سُستی پھیرا پاویگا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہو پردھان، گرودوارے گر گر ڈنک وجاویگا۔ چارے کُٹ کھیل مہان، چارے جگ رنگ رنگاویگا۔ اتم بن آپ بلوان، لوکات پھیری پاویگا۔ لے کے دُھر دا سچ نشان، دو جہان آپ جھلاویگا۔ جس دے آکے سپس سرب نوان، وشن برہما شو آکھ نہ کوئی اُٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پرنام، سجدہ سب نوں اک کراویگا۔ دو جہاناں بن کے حُکران، سچ فرمانا اک پرگٹاویگا۔ لیکھا پچھلا چکے سرب جہان، جیون جگت اک درڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کی کرنی کھیل ساچے ہر، دُھر دی کار کھاویگا۔ سُت شبد جس ویلے کھیل رچاواں گا۔ ابناسی اچت ہو کے ویس وٹاواں گا۔ سچکھنڈ دواویوں اُٹھ، لوکات ویکھ وکھاواں گا۔ اُجل کر کے تیرا مُکھ، سپس چھتر اک جھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سد تیرا سنگ رکھاواں گا۔ پرہہ میرا سنگ نبھاویگا۔ نرویر ہو کے انگ لگاویگا۔ دو جہان مردنگ وجاویگا۔ زمیں اسمان لنگھ ویکھ وکھاویگا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق دے کر کنڈ، سٹمکھ میرے اکو نظری آویگا۔ چوڈاں وِدیا کر کے بھنگ، ساچا منتر نام درڑاویگا۔ جوت آگئی چاڑھ کے چند، سورج چند دوویں شرمواویگا۔ بن کے آپ سُورا سرینگ، سرب کل اپنا کھیل وکھاویگا۔

سچ سچن مانے اند، پُری اند سوہا پویگا۔ لیکھے لا کے میری منگ، سنسا پچھلا روگ چُکاوِیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اِکو دے سچا ور، کون ویلا وقت سہاویگا۔ کلجُگ اتم نرگن ہو کے آواں گا۔ جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ نہکُنک ناؤں
 رکھاواں گا۔ مات پتا نہ کوئی بناواں گا۔ وڈا نِکا ویس وٹاواں گا۔ نیتِرنِ کیسے نہ دِسا، رُپ رنگ نہ کوئی وکھاواں گا۔ جُگ چوُکری جو
 سانہ رکھیا حصّہ، اتم اپنے نال لے کے آواں گا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ جس دا گایا قصہ، سو آ کے تیری قِسمت آپ بدلاواں گا۔
 پُرکھ اکال کدی نہ دیوے پچھا، کروٹ لے سنمکھ نظری آواں گا۔ لکھ چوُراسی وچوں تیرے سچناں کراں رچھا، جن بھکتی رُپ وٹاواں
 گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِک اُٹھاواں گا۔ کی صاحب سَتگر پر م پُرکھ جد آوگے۔
 لیکھا لیکھ ویکھ دُھر، دُھر دی کار کھاوگے۔ شبدا اناد میری سُر، تال انادی کی جناوگے۔ جُگ چوُکری جیہڑی رہ گئی ٹھڑ، کِس بدھ
 ہرجو پور کراوگے۔ مین سچ پِرتی جاواں جڑ، جوڑی اپنے نال رکھاوگے۔ میری لگی نبھ توڑ، ادھ وچکار نہ پھیر تڑاوگے۔ مینوں سدا
 تیری لوڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، میری آسا پور وکھاوگے۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔
 نرگن نرور اِکھ سناؤندا اے۔ شبدا سْت تیری آسا پور کراؤندا اے۔ بھرواسا اِکو اِک رکھاؤندا اے۔ پرتھی آکشا کھوج کھوجاؤندا اے۔
 پون سواسا لیکھے پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نراکار ہو کے آؤندا اے۔ نراکار ہو کے آواں گا۔ ساکار ویکھ
 وکھاواں گا۔ داتار نام دھراواں گا۔ سچ پیار اِک کماواں گا۔ بھگت بھگوان پنڈھ مُکاواں گا۔ آتم دے کے برہم گیان، ساچی ودیا اِک
 پڑھاواں گا۔ دھرم جھلا کے سچ نشان، نو کھنڈ پرتھی سْت دیپ اِکو رنگ رنگاواں گا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنگاں دے کے مان، سِر سب
 دے ہتھ ٹیکاواں گا۔ کوڑی کِریا میٹ شیطان، شرع اِکو اِک وڈیاواں گا۔ سِرِشٹ سبائی اِک ایمان، دھرم اِکو اِک دِرڑاواں گا۔ لکھ
 چوُراسی سیس اِک جھکان، پُرکھ اکال اِکو نظری آواں گا۔ تیرا رکھ کے دُھر دا مان، سیس تاج تیرے ٹیکاواں گا۔ میری کرے نہ کوئی
 پہچان، تیرا رُپ اِک درسواواں گا۔ شبدا سْت کہے ٹوں صاحب میرا مہروان، مین تیرے چرن دھیان لگاواں گا۔ ابناسی کرتا کہے تُدھ
 بن میرا چلے نہ کوئی کام، سچ تیرا مان ودھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اِک وکھاواں گا۔ شبدا سْت

خوشی مناؤندا اے۔ سِری بھگوان آکھ سناؤندا اے۔ تڈھ پن نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ جُگ چوکڑی پندھ مُکاؤندا اے۔ سچ دوارا اک سُہاؤندا اے۔ جس گرہ دوار گر اوتار پیر پیغمبر سیس نواؤندا اے۔ سد بھرے رہن بھنڈار، نام ندھان اتوٹ اٹوٹ ورتاؤندا اے۔ مین ویکھیا دُھر دا کاہن، ابناسی کرتا اک سوہیا پاؤندا اے۔ کوٹن کوٹ گوپیاں کرن پرنام، گوپی رُوپ گر اوتار پیر پیغمبر بھگتی دھار اک وکھاؤندا اے۔ کلجگ اتم ہو مہروان، بے نظیر نر نرائن ہو کے آؤندا اے۔ گرُمکھ ساچے کر پہچان، سنت سُہیلے جوڑ جڑاؤندا اے۔ بھگتاں دے کے دُھر فرمان، دُھر دی دھار رمز لگاؤندا اے۔ کایا بنک کھول دکان، سوڈا ایکا نام جئاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا پردہ آپ اٹھاؤندا اے۔ شبد سُت کہے میرے پُرکھ اکال، پرہ تیری وڈ وڈیاٹیا۔ سِری بھگوان کہے میرے لال، تڈھ پن میری نہ کوئی چٹرائیا۔ دوہاں مل کے کھیل بنے جہان، لکھ چوراسی رچن رچائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا جھلے اک نشان، نشانہ دُھر دا نظری آٹیا۔ تیری بھچھیا آتم دان، پرنام سچ سچ ورتائیا۔ تیری سیکھیا ہووے پردھان، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ دوہاں مل کے بنے ودھان، ساچی بنت آپ بنائیا۔ پتا پوت دوویں مل کے وسن اک مکان، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ ابناسی کرتا کہے سُن سُت نادان، ویکھ میری وڈیاٹیا۔ کلجگ اتم ملیا آن، وچھوڑا دتا چُکائیا۔ سُت دلارا کر پرنام، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرہو تیرا ویکھ نشان، موہے وچی اک ودھائیا۔ سِری بھگوان کہے میرا نام، ناؤں نرنکارا آکھ سناٹیا۔ شبد کہے ایہ تیرا نشان، نشانہ بھگت نظری آٹیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان، میرے اندر ڈیرہ لائیا۔ بھگوان کہے شبد دُھنکان، گھٹ گھٹ راگ سناٹیا۔ راگ کہے مین بال نادان، سمجھ کھئے نہ آٹیا۔ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال کہے مین دُھر دا حکمران، جو اپنا حکم بن کے حاکم حق حق پور کرائیا۔

★ ۱۵ ماگھ ۲۰۲۰ یکرمی ہزارا سنگھ پیارا سنگھ دے گھر پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

شبد سُت تیرا سچا ناتا، نر ہر نرائن آپ بندھائیندا۔ جن بھگت بنا دُھر دا ساتھا، سگلا جوڑ جڑائیندا۔ نام چپیا اگما جاپا، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ سروور وکھا اکو تاٹا، تیرتھ اکو اک وڈیاٹیندا۔ نرگن سرگن کھیل کھیل تماشا، ہر کرتا کار کھائیندا۔ تیری

پوری کرے آتم آسا، ترسنا پچھلی ویکھ وکھائیندا۔ جُگ چوڑی جو دیندا رہیا بھروسا، دھیرج ست ست رکھائیندا۔ سیوا کردا رہیا بن
 بن راکھا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ست کہے پرہو بلوان، بے انت
 تیری وڈیائیا۔ میں سن تیرا فرمان، گھر گھر خوشی منائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں آن، تیرا اکو نین کھلائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پہچان، آپ
 اپنے نال ملائیا۔ دے کے تیرا دھر دا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ سن ست سچ نگینے، نغمہ اپنا نام جنائیا۔ تیرا لیکھا جُکے مکے
 مدینے، حُجرہ جگت نہ کوئی وڈیائیا۔ اپنا مکے محمدی دینے، عیس ال-سلام، نہ کوئی جنائیا۔ وست امولک اپنی چھینے، دھر دا حکم اک
 فرمائیا۔ پانی کھنڈے نہ کیسے پینے، امرت دھار نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبدی ست دے سمجھائیا۔
 شبدی ست کہے نرنکار، سب تیری وڈ وڈیائیا۔ انت پنج ت تیری دھار، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ میں بن کے سیوادار، چاکر روپ
 وٹائیا۔ سرشٹ سبائی کر کے خبردار، تیرا راہ جنائیا۔ چارے کھانی دے بلار، چارے بانی راگ الاٹیا۔ چاروں کُنٹ دس پیار، مُحبت اکو
 اک سمجھائیا۔ صحبت دیوے ساچا یار، ہر داتار نور الہیہا۔ رحمت کرے اپر اپار، رحمان اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ شب کہے سن میرے باپ، پت پرمیشور تیری سرنائیا۔ جُگ چوڑی تیرا دسدا رہیا جاپ، صفتی
 ڈھولا راگ الاٹیا۔ آپ بیٹھا رہیا بن کے پاک، پتت سکے نہ کوئی کرائیا۔ نو نو چار کھول کے تاک، بھیو ابھید اک درسائیا۔ گر اوتاراں پیر
 پیغمبر اندر وڑ دسدا رہیا بھوکھت واک، بودھ اگادھ جنائیا۔ شاستر سمترت وید پُراناں اندر دتا آکھ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جُگ چوڑی جس دے ہتھ، لکھ چوراسی کھیل رچائیا۔ سب دی جھولی
 بائے حق، حقیقت ویکھے تھاوں تھائیا۔ کوڑی کریا دیوے متھ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ اکو پرگٹاوے دھر دا سچ، سچ نام روپ سمجھائیا۔
 بھاگ لگاوے کایا کچھ، کاچی ماٹی سو بھاپائیا۔ امرت دیوے اپنا رس، رس رسیا اک اکھوائیا۔ دو جہاناں مارگ دس، وشن برہما شو
 کرے پڑھائیا۔ پردہ لاه تہ اتھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنت سُپیلے کر پرگٹ، بھگت بھگوان لے اُچجائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، وست
 اکو نام ورتائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ست ستوادی چن چمکائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہہ کے گیا باپ، سو بے پرواہ

بے پرواہیا۔ جس نون نانک گوہند پُرکھ اکال گئے آکھ، سو آخر اپنی کار کھائیا۔ سٹ ڈلارا کہے پرہہ درشن دیوے ساکھیات، سوچھہ
 سرُپی روپ دھرائیا۔ سٹمکھ ہو کے کرے بات، جن بھگتاں ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار
 کھائیا۔ سٹ شبد تیری سیوا پروان، جگ چوکرئی مات کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کر سوادھان، پُری لوہ رسیا ہلائی۔ گر اوتاراں دے دے
 دان، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیا۔ رسنا جہوا بول زبان، بٹی دند جگت صلاحیا۔ کلمہ نبی رسول کلام، کائنات اک جنائیا۔ لیکھا جان
 زمیں اسمان، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ شبد سندیسہ دُھر فرمان، راگاں ناداں وچ الائیا۔ کاغذ قلم شاہی کر پروان، کاتب ہو کے لیکھ
 لکھائیا۔ وید پُراناں کھیل مہان، شاستر سمرت جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سٹ شبد دئے
 وڈیائیا۔ شبد کہے مین تیرے جوگا، سد تیری سیوا کھائیا۔ سٹجگ تریتا دوپر کلجگ دیندا رہیا ہوکا، چاروں گنٹ آواز سُنائیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی لکھدا گیا پوتھا، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ لبھ جن بھگتاں مارگ
 دسدا گیا سوکھا، دُھر دا لیکھا اک جنائیا۔ مانس جنم پرہہ ملن دا سچا موقع، مکمل دُھر دا حال سُنائیا۔ کیسے نال نہ کیتا دھوکھا، دُھر
 دی کری جگت پڑھائیا۔ اکو پُرکھ اکال تیری دس کے گیا اوٹا، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ سچ پرکاش کر کے نوری جوتا، نور ظہور کرے
 رُشنائیا۔ جے لبھو تے سب توں چھوٹا، ویکھو نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔
 پُرکھ اکال کہے میرے سٹ ڈلارے، توہے دیواں اک وڈیائیا۔ تیرے نام وچن سچ نگارے، ناد دُھن رہے جس گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 تیرے سہارے، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ اچی کوک کوک سرب پُکارے، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کرے کھیل پرہہ نیارے، نرگن
 اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ سٹ شبد کہے سب تیری کار، مہروان تیری سرنائیا۔
 مین چوکرئی جگ سیوادار، سیوک اپنا روپ وٹائیا۔ کلجگ انت اکو منگاں منگ اپار، دوئے جوڑ سپس نوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، میری جھولی دے بھرائیا۔ سٹ کہے مین منگاں منگ نکئی، وڈی آس نہ کوئی رکھائیا۔ گوہند شبدی دھار بنا کے گیا
 سیکھی، سیکھی سیکھیا سمجھ سکی نہ رائیا۔ جس دی دھار دُھر توں تکھی، کھنڈے کھڑگ سار کیسے نہ پائیا۔ جتا روپ اکو آئی، نرگن

سرگن روپ وٹائیا۔ میرے کول پچھلی چٹھی، دُھر دا لیکھا دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ چٹھی کہے ویکھ لکھت، شبد سُت پرہ ساچے رہیا جنائیا۔ جس دے اُتے واک بھوکھت، جس دا بھيو کيسے نہ آيا۔ کيسے ہتھ نہ آئے جيو سرشٹ، لکھ چوراسی دئے دُٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا ویکھ وکھائیا۔ سری بھگوان چٹھی کھول، بن اکھراں پڑھ سُنائیا۔ اس دے اُتے گوبند بول، بن رسنا جہوا گائیا۔ منگے منگ اک انول، خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ سدا وسنا گُرمکھاں کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ میرے نال نہ ماریں رول، روّلا کریں جگت لوکائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ میرا تیرے نال قول، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا دے چُکائیا۔ سری بھگوان پڑھدا پاتی، پترکا اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جس نے سنہڑا دتا ماچھوواڑے اندھیری راتی، اک اکلا راگ سُنائیا۔ صاحب میرا کملاپاتی، بے پرواہ نظری آئیا۔ اُٹھ ویکھ مار جھاتی، نیتز نین آکھ کھلائییا۔ جے کوئی پچھے رہ گئی باقی، مینوں سچ دے سمجھائیا۔ میں چھڈ کے اسو راکي، شستر بستر تن لُہائیا۔ سولان ستھر سیج اک پہچانی، سنگھاسن آسن روپ وٹائیا۔ منزل ویکھ تیری گھاٹی، گھاٹا تیرے کولوں پور کرائیا۔ سری بھگوان زرگن ویکھ کہے شاباشی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوبند تیرا بنیا نہ کوئی جماعتی، پٹی نظر کيسے نہ آيا۔ تُوں مئی میری آکھی، آخر اپنے رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان بنے سچّا ساقی، سچ پیالہ جام پيائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے میں سُت دُلارا، پنج تت نظر کئے نہ آيا۔ میرا روپ تیرا ادھارا، اُدر اِکو ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل نہ کوئی منارا، چھپر چھن نہ کوئی جنائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارا، چار دیواری بند نہ کوئی کرائیا۔ زرگن روپ زرویر تیری دھارا، زرنکار تیرے وچ سمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پیارا، سچ پریتی اک لگائیا۔ تُوں مینوں دتا سہارا، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تیرے نام سچ بھنڈارا، لوکات ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ گُرسکھ آپ اُٹھالا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ساچا منتر اک سکھالا، دُھر دی کیتی اک پڑھائیا۔ انتر آتم پرما تم پا مالا، من کا منکا آپ بھوئیا۔ پر م پُرکھ صاحب ستگر دین دیا، جگ چوکڑی ہونے سہائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو مینوں تہاڈا بھیجیا رکھوالا، راکھی کران ہر گھٹ تھائیا۔ سب دا مالک اِکو پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری ہر اکھوائیا۔ جس دی سچکھنڈ سچّی دھرمسالہ،

دُھر دربارے ڈیرہ لائیا۔ مقامے حق ہو اَجالا، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در الکھ سوامی، اگوچر تیری اِک سرنائیا۔ نرویر پُرکھ سدا نہکامی، نہکرمی کرم کمائیا۔ بودھ اگادھ انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ تهاؤں تھائیا۔ شبدي راگ تیری دُھر دی بانی، سچ سنديسہ آپ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا گا گئے کہانی، کہات ویکھ جگت لوکائیا۔ بن تیری کِرپا تیری ملے نہ سچ نشانی، در سوبھا کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم مینوں ویکھ ہوئی حیرانی، پرہ کی کی کھیل درسائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران ہُندياں اندر سب دے بھری بے ایمانی، مند واسنا نال ملائیا۔ کوڑی کِرپا جگت شیطانی، شرع چھری کرد اُٹھائیا۔ مُشکل کيسے حل نہ ہووے آسانی، پنڈھ سکے نہ کھئے مکائیا۔ دُنیا ویکھ تیری فانی، تیرے آگے اِکو عرض سُنائیا۔ کر کِرپا آپ مہروانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ ایہناں بخش علیے جابدانی، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ شبد سُت کہے پرہ ٹھاکر تھ، دین دِیال دِیا کمائیا۔ سنت سُپیلے ویکھ اپنے سُت، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن تیری پریتی کول نہیں کچھ، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ غریب نانیاں کوجھیاں کملیاں آ کے پُچھ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ شبد سُت تیری سُنی پُکار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ میں ہو کے آیا تیار، ترے گن اتینا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ جگت سنسار، جیو جنت پھول پھلایا۔ جگت جنم دا ویکھ پیار، ہرجن ساچے رہیا اُٹھائیا۔ در در گھر گھر جھاتی رہیا مار، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ جنہاں تیرے نال پیار، تنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ سوچھ سرُپ دے دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ چرن کول آپ بہال، لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ جس دا دے نہ سکے کوئی احوال، حالت سکے نہ کوئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے لال لے اُٹھائیا۔ شبد سُت کہے پرہ لال اوہ چنکے، چنگی طرح جنائیا۔ چرن پریتی جو تیری رنگے، رنگ اِکو اِک وکھائیا۔ جگت جہان دسن بھکھ ننگے، دولت تیرا نام خزانہ گھر بیٹھے اٹھ ٹکائیا۔ اُتم سریشٹ سب توں بندے، بندگی وچ جنائیا۔ نیرن نیرے سپس چرناں اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لہنا سب دا ویکھ وکھائیا۔ سُت شبد میں ویکھ لال، ہرجن ہر ہر نظری آئیا۔ جگ چوکرئی جو گھالان آئے گھال، تنہاں کیتی گھال لیکھ لائیا۔ تیرا پورا ہوئے سوال، صاحب ستگر پور کرائیا۔ اپنی

گودی لئے اٹھال، جن بھگت روپ وٹائیا۔ پھل لگاوے اپنے ڈال، پت ڈالی مات مہکائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنی خوشی
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا پُور کرائیا۔ شبد سُت کہے پرہہ میرا اُجل مُکھ، تیرے نال ملی وڈیائیا۔
 بھگت بھگوان گودی چُک، گھر خوشیاں راگ وکھائیا۔ پتا دی گودی بے پت، دُکھ درد رہے نہ رائیا۔ تُوں اوبناں کولوں پُچھ، جو
 تیرے در تے سپس نوائیا۔ نیواں ہو کے ویکھ جھک، سچکھنڈ نواسی دُور دُراٹے نیڑے آئیا۔ مین لکھ چوڑاسی وچوں بھگت لبھے اکو
 مُٹھ، جو تیری جھولی پائیا۔ لکھ چوڑاسی گئی اؤنت، جگت نشان نہ کوئی رکھائیا۔ مین تیرے تیری جھولی دتے سونپ، اپنے خالی ہتھ
 رکھائیا۔ ایہو پرہہ میری ساچی پہنچ، تیرے تیرے نال ملائیا۔ سِری بھگوان کہے سُت شبد تیری سیوا بہت، صاحب ستگر بھائیا۔
 جُگ چوُکڑی جس دی سارے کردے رہے کھوج، سو خالق ملیا بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان دوویں رل کے مانن مؤج، مُفلس روپ نہ کھئے
 وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا دیوے تھاؤں تھائیا۔ سُت کہے موہے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا نظری آئیا۔
 بھگت بھگوان ملے آ، آہ بھر نہ کھئے سُنائیا۔ بن وچولا پرہو ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جُگ چوُکڑی جو مین دیندا رہیا صلاح، سِری
 بھگوان ملیا اک رگھورائیا۔ سو کلجگ اتم پرہہ پوری آسا کیتی آ، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سنت سہیلے اکٹھے کیتے دُھر دے تھان، چرن
 کول دتی سرنائیا۔ غریب نائیاں پکڑے بانہ، اُچان نیچان لئے اُٹھائیا۔ سچ درڑا کے ایکاناں، سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ ایتھے اوتھے بن
 کے پتا ماں، ساچی گودی رہیا سہائیا۔ مہروان ہو کے دیوے ٹھنڈی چھان، اگنی تت نہ کوئی تپائیا۔ بھگت بھگوان مل کے اک دُوے نوں
 کرن ہاں، وعدہ سچ سچ پکائیا۔ وچھوڑا ہووے نہ دو جہاں ناتا چھٹے نہ بے پرواہیا۔ چل کے وسیئے اوس گراں، جس گھر دی بنت نہ کوئی
 بنائیا۔ سِری بھگوان ہوئے سہا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سیج سہنجنی اُتے لیا بہا، پلنگ رنگیلا بن پاوا چول نظری آئیا۔ سچ دوارے دیوے
 مان، سِری بھگوان دیا کمائیا۔ جس ویلے سچکھنڈ دوارے جھلدا ویکھئے دُھر نشان، جس اُپر لیکھا لیکھیا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، جے جے کار الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، کِریا کرے آپ آن، بے پہچان اپنا
 روپ وٹائیا۔

★ ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی گربخش سنگھ دے گھر پنڈ نوشیہرا ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ شاہ سلطان، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ بلوان، جودھا سوریہر ناؤں پرگٹائیا۔ ایکنکارا کھیل کرے مہان، مہا اکتھ نہ کھئے سنائیا۔ آد نرنجن جوتی نر چمکے مہان، دو جا نور نہ کوئی وکھائیا۔ ابناسی کرتا وڈ مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سیری بھگوان دیوے دان، وست اگئی آپ ورتائیا۔ پاربرہم ہو پردھان، سچ سندیسہ حکم سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے سہائے مکان، چہر چہن نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد پُرکھ اپنی کار کھائیا۔ آد پُرکھ سچکھنڈ نواسی، بے انت بے پرواہیا۔ نرگن نرؤیر جوت پرکاشی، انہو اپنی کھیل رچائیا۔ سچ دوارے پاوے راسی، منڈل اپنے دئے وڈیائیا۔ نرگن نرکار بن کے ساتھی، سچا سنگ نبھائیا۔ ناؤں رکھ پُرکھ سمراتھی، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پروردگار بے عیب نور خدائیا۔ مقامے حق سانجھا یار، لاشریک سوہا پائیا۔ توفیق خدائے اک جیکار، نعرہ حق حق سنائیا۔ کھیلے کھیل وڈ مہان، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ پرگٹ ہو وڈ محبان، بیدو اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کر کے آد، شبدی دھار ست پرگٹائیندا۔ وشن برہما شو دے کے داد، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ بودھ آگادھ وجا کے ناد، شبد راگ دھن اُچھائیندا۔ نرگن نرؤیر بنا کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سچ دوارے کھول کے تاک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ سچ سندیسہ آپے آکھ، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، کرتا پُرکھ آپ کرائیا۔ وشن برہما شو کر کے آپ خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ ساچی سیوا اگم اپار، الکھ آگوچر اک لگائیا۔ ترے گن مایا وست بھنڈار، رجو طمعو ستو آپ ورتائیا۔ پنج تت کر اجیار، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بنت بنائیا۔ منڈل منڈپ محل اٹل اُسار، لوآن پُریاں اپنا رنگ وکھائیا۔ رو سس کر اجیار، سورج چن دئے رُسنائیا۔ حکمے اندر کھیل اپار، اپرپر سوامی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے دھردرگاہیا۔ پُرکھ سمرتھ نرکار، نرنکار اک اکھوائیندا۔ وشن برہما شو کر پرگٹ، دھر دا حکم اک سنائیندا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ترے پنج وست آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن کھیل الکھ، الکھ

اگوچر آپ کرائیندا۔ لکھ چوڑاسی چلاؤنا رتھ، انڈج جیرج اُتہج سینج آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کرائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وشن برہما شو در درویش منگن دان، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ توں صاحب سلطان وڈ حُمران، ہوں بالک روپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی دے دان، جھولی اکو وار بھرائیا۔ چارے کھانی کر پروان، انڈج جیرج اُتہج سینج رنگ رنگائیا۔ چارے بانی دے گیان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گائیا۔ چارے جگ وچ جہان، جگ چوکڑی رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان دیا کھائیا۔ مہروان ہو ٹھاکر سوامی، پت پرمیشور دیا کھائیندا۔ آد پُرکھ اپرمپر سرب جیاں گھٹ انترجامی، انجانت اپنا راگ لائیندا۔ شبد اگم بودھ آگادھ نربان پد سُنائے بانی، اکھڑ وکھڑ اپنی دھار پرگٹائیندا۔ دو جہان اکتھ کہانی، برہمنڈ کھنڈ راگ لائیندا۔ دیونہارا ڈھر فرمانی، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ شبد گرو گرو گرو گرو شبد سرب جیاں پرانی، آتم پر ماتم بھیو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ آپ چلائییندا۔ ساچا راہ پاربرہم برہم، لکھ چوڑاسی دئے سمجھائیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ جگت جھولی پائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل ورن برن، کھتری براہمن شو در ویش ونڈ ونڈائیا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی سب نوں دسے ڈھر دی سرن، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ جس دوارے لیکھا چکے من ڈرن، جنم کرم کئے رہن نہ پائیا۔ کوڑی کریا میٹے بہرم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ آد آد سُنائیا۔ آد پُرکھ سُنایا سچ سندیسہ، لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھائیا۔ وشن برہما شو سیوا کرے ہمیشہ، بن سیوک سیو کھائیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان جگ چوکڑی نر نریشا، شاہ پاتشاہ اک نظری آئیا۔ نت نوت رہے ہمیشہ، نہ مرے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات گھلے دے سندیسہ، ڈھر فرمانا اک جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کھیلے کھیدا، خالق خلق روپ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، آد آد اپنا راہ چلائییا۔ آد پُرکھ دسے راہ، رہبر اکو اک اکھوائیندا۔ دو جہان بن ملاح، نرگن سرگن بیڑا آپ ترائیندا۔ شبد سروپی سچ صلاح، سکھیا اکو اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا جڑا، در ساچا اک سہائیندا۔ سچ سیج سہنجی سوہیا پا، آتم انتر ڈیرہ لائیندا۔ ناد دھن مردنگ اک وجا، انحد راگی ناد سُنائیندا۔

امرت جام مدھ پیالہ اک پیا، نجر جھرنا رس جھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا دھر دا گیت، سو پُرکھ زرنجن اپنا آپ جنائیا۔ سدا سدا سد رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ ہر گھٹ وسے اوچ نیچ، راؤ رنگ سوہا پائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، شاہ سلطاناں پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال بے پرواہ، بے عیب نام خدائیا۔ جگ چوکرئی گر اوتار سیوا لا، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ شبدی ڈھولا دھر دا گا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کرے پڑھائیا۔ انجیل قرآناں مسلہ حق سنا، تیس بتیس دیونہار وڈیائیا۔ کہانی بانی رنگ رنگا، دھر دا پانی امرت جام پیائیا۔ شبد ہانی ستگر سچا اک سمجھا، بہرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنی کھیل وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے بھگوت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ جگ چوکرئی دھر دا منت، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ آتم پرماٹم ناتا جوڑ نال کنت، سیج سہنجنی آپ ہنڈھائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، جیو جنت آپ پڑھائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ میل ملاواں ساچے سنت، بھگت بھگون ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک وکھائیندا۔ ساچی سکھیا بھگت بھگون، جگ چوکرئی آپ جنائیا۔ چار ورن ایہہ گیان، دھر دی کرے ست پڑھائیا۔ برن اٹھاراں اکو دان، وست امولک اک ورتائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک مکان، کایا مندر دئے وکھائیا۔ ہر گھٹ اندر وسے سری بھگون، نرگن بیٹھا بے پرواہیا۔ آتم پرماٹم جس نے دتا دان، پاربرہم برہم اپنا روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بوجھ بوجھائیا۔ جن بھگت بوجھائے ساچی ٹیک، دھر مستک لیکھ لکھائیا۔ کایا بدھی کر بییک، دھر دی دھار سمجھائیا۔ سچ پریتی دھر دی ٹیک، ابناسی کرتا اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن جگ جگ دھارے بھیکھ، ویس اولڑا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں کرے ہیٹ، مٹر پیارا پھیرا پائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، نیج نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لئے اٹھائیا۔ جن بھگت اٹھائے آپ پرہ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ آتم پرماٹم میل ملانے جھب، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا رنگ رنگائیندا۔ شبد اگم وجائے ند، انحد راگی راگ سنائیندا۔ بن مکے کعبیوں

کرائے جج، کایا حُجرہ اک سہائیندا۔ جوت دِپیک جگے لٹ لٹ، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، گھر گھر اندر ویکھ
 وکھائیندا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نیج نیتر اکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ساچے رنگ رنگائیندا۔
 جن بھگتاں مِتر ہونے پرہ ٹھاکر، صاحب سِتگر وڈ وڈیائیا۔ بہیت کھلانے کایا گاگر، گھر گمبہیر ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے سنسار ساگر،
 پردہ اوہلا آپ چُکائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں مان دیوے
 پرہ مات، دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ چرن پریتی بنھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لہنا
 دینا چُکے کوڑے سجن ساک، جوٹھا جھوٹھا سنگ ٹرائیا۔ بند کیواری کھولے تاک، بجرکپائی کُنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھولے ہرن پھرن، نیج نیتر دیا کھائیندا۔ لیکھا چُکے ورن برن، ذات پات نہ کھئے وڈیائیندا۔
 کرپا کرے کرنی کرن، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان اکو ڈھولا پڑھن، دوُجا راگ نہ کھئے لائیندا۔ نت
 نوٹ نرگن سرگن درشن کرن، دید عید چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن
 بھگتاں ویکھ ویکھنہارا، جیو جنت نظر کسے نہ آئیندا۔ جُگ چوکرئی ہو اُجیارا، نرویر اپنی کار کھائیندا۔ بھگتاں اندر بھگتی بھنڈارا، اتوٹ
 اٹھ آپ ورتائیندا۔ ایشٹ درشٹ دے سہارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا مول چُکائیندا۔ ساچا لہنا چُکے جگت،
 سری بھگوان دے وڈیائیا۔ سو سنت سہیلا سچا بھگت، جس ملے بے پرواہیا۔ لیکھے لگے بوند رکت، پنج تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو اکھربیا پڑھائیا۔ جن بھگت پڑھنا اکو اکھر، سو سِتگر آپ پڑھائیا۔ جس دا لیکھا سب
 توں وکھر، لیکھ سکے نہ قلم شاہیا۔ جس نوں اکرے نہ کوئی پتھر، گھاڑت گھاڑت نہ کھئے گھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں اکو بوجھ بوجھائیا۔ جن بھگت پڑھن اکھر، نراکار نظر کھئے نہ آئیا۔ جس وچوں نظری آئے گردھار گر، مکند منوہر بے پرواہیا۔
 جس دی دھار آد جُگاد جُگ چوکرئی نہ جائے پھر، گر اوتار پیر پیغمبر جس دی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے اک پڑھائیا۔ جن بھگت پڑھن اکھر اک اونکار، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ جس وچ سرب پَسار، پسر پَساری دے وکھائیا۔

جس دا لیکھا کوئی نہ سکے وچار، سوچ سمجھ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوار، بے انت بے پرواہیا۔ سو صاحب ستگر بھگتاں دیوے دُھر دی دات، اموک اکو وار جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچا چند دئے چمکائیا۔ چرن پریتی بٹھ کے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ پرہ مل کے جن بھگت گاؤن دُھر دی گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ بھگت کہے میرا بھگونت، جس اپنی بوجھ بُجھائیا۔ بھگوان کہے میرا سچا سنت، جو میری مہا رہیا گائیا۔ بھگت کہے پرہ میرا کنت، جس سہنجی سیج سہائیا۔ بھگوان کہے میری مہا اگت، سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ بھگتاں دئے وڈیائیا۔ بھگت کہے میں سیوک تیرا، پرہو تیرا نام دھیائیا۔ بھگوان کہے تُوں میرا چیرا، بن چیلے گرو ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ بھگت کہے پرہ ٹھاکر تُوں میرا، بدھا بیڑا، نیا اپنے نام چڑھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگتاں اندر ڈیرہ، بن بھگتاں گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دوویں اک دوجے دا جھل نہ سکن وچھوڑا، وچھڑ جائے سرب لوکائیا۔ ناتا جڑیا گرو دوارا، موہ محبت اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں پیج رکھائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان اچا، سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سچا، جو لگھ چوراسی وچوں میرا نام دھیائیندا۔ بھگت کہے موہے بھگوان اوٹا، سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں جوگا، بن بھگتاں میری قیمت کھئے نہ پائیندا۔ بھگت کہے میرا بھگوان موہے شبدی لائے چوٹا، تن نگارہ رباب و جائیندا۔ بھگوان کہے میرا بھگت سنت دلارا چھوٹا، جو میری گود سہائیندا۔ دوہاں مل کے پرکاش ہووے اکو نرمل جوتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر بھگت آپ وڈیائیندا۔ جن بھگت کہے میرا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا پرہ جنائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت اتم اتم وچوں چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نین شرمائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان مینوں دیوے سوچ، میری بڈھی کم کیسے نہ آئیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت چوڈاں وڈیا سمجھے پھوک، بن ہرنامے پریم نہ کیسے لگائیا۔ بھگت کہے بھگوان میرا کایا بنک سہایا کوٹ، ساڈھے تین ہتھ دتی مان وڈیائیا۔ بھگوان کہے بن بھگتاں میری کیسے گھر نہ جگے

جوت، دِپیک نظر کھئے نہ آئیا۔ دوویں مل کے پریم پریتی اندر ہوں خاموش، اوچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکرئی جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچا پور آپ اکھوائیندا۔

★ ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ یکرمی ★

بل کہے میرے بھگوان، اچھل اچھل تیری وڈیائیا۔ بلکہ دواویوں ایس بھومکا پہنچیا آن، گھڑی پل ساڈھے تن ہتھ وند وندائیا۔ اکاون راجدوت کر پروان، سچا رنگ رنگائیا۔ چھپر چھن نہ کوئی مکان، جگت سرائے نہ کھئے وڈیائیا۔ دھرنی کہا دانی موپے دے دان، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا میلا سنگ سری بھگوان، رحمت سرب کھائیا۔ بل کہا میں ویکھیا مار دھیان، پرہ چرن کول چت لائیا۔ جس دتا موپے گیان، اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ بل دوتے جوڑ کر ارداس، ہر ٹھاکر سوامی سچ جنائیندا۔ مہروان پُرکھ ابناس، تیری اوٹ تکائیندا۔ نرویر پُرکھ دے ساتھ، ساچا سنگ نبھائیندا۔ ویکھ دھرنی دھرت کی کچھ رہی آگھ، دوتے جوڑ واسطہ پائیندا۔ ایہدی پوری کر آس، آساوند ٹونہی اکو نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے شاباش، شہنشاہ سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ تون انتر ویکھ مار جھات، جھاکئی دھر دی آپ جنائیندا۔ جن چر ایہ بل دھرتی تیرے پاس، میں دان دین کچھ نہ آئیا۔ ایسے کارن کروں کھیل تماش، اچھل اچھل روپ وٹائیا۔ تیرے کولوں پہلوں دھرنی منگان خاک، ڈھٹیا اپنی جھولی پائیندا۔ پھر اگلی دساں بات، سچ سنیہڑا اک درڑائیندا۔ تیرا بناواں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر چلاواں راتھ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ تیرا نور کر پرگٹ، لوکات جوت جگائیندا۔ چرن کول جوڑ نات، ناتا بدھاتا کھیل وکھائیندا۔ کِریا کر سچکھنڈ کرا نواس، سچ دوا را اک وکھائیندا۔ پچھلی پھیر کرائے یاد، یادداشت آپ رکھائیندا۔ تیرا کوئی نظر نہ آوے راج پاٹ، حصہ وند نہ کھئے وندائیندا۔ اُس ویلے چرن کول لگ آکھیں کھلاپات، پاربرہم تیرے آگے جھولی ڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ بل ہو بلہین، پرہ چرن سیس نوائیا۔ تیرا کھیل صاحب پرین، ہوں سمجھ سکاں نہ رائیا۔ میں ٹھاکر تیرے ادھین، نیوں

نیوں لاگاں پائیا۔ در درویش بناں مسکین، خاک تیری جھولی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میری آسا دھرنی نال مِلائییا۔ سِری بھگوان ہو دِیال، دین دِیال دِیا کھائیندا۔ پرہہ دا کھیل کھیل مہان، انت کوئی نہ پائیندا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ جہان، کلجُگ ویلا اتم آئیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تینوں دیوے دان، آتم پرما تم پردہ لائیندا۔ تیرا ناؤں رکھ سِنگھ گُردِیال، تال اپنا ناؤں وجائیندا۔ پنج تت کایا چولی تیری سنبھال، دُھر خزانے آپ ٹکائیندا۔ پھیر پُچھ دس میرے لال، لیکھا باقی کون چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ بل کہے میرے سوامی، صاحب تیری وڈیائیا۔ تُوں آد جُگادی انترجامی، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ بودھ آگادھ تیری کہانی، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ سچ دس اپنی اک نشانی، جس در تیرا نور نظری آئیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سچ دے وڈیائیا۔ سُن بل وڈ بلکار، ولیا چھلیا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، کلجُگ ویلا انت سہائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، لوکات ویس وٹائیندا۔ شبد آگئی نرگن دھار، نروریر پُرکھ آپ چلائییندا۔ تیرا لیکھے لا پنج تت آکار، دھرنی دھرت دھول اپنی جھولی پائیندا۔ ڈھائی مُٹھی تیری راکھ رکھ سنبھال، اپنی گودی آپ ٹکائیندا۔ پھر صاحب ہو پردھان، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ پہلوں دے کے بھگتاں دان، پھر اپنا پندھ مُکائیندا۔ ایس بھومکا اُس دھرتی نورتی کرے آن، پرکرتی بندھ نہ کھئے وکھائیندا۔ پھردی پھردی کرے نہال، دُکھ درد آپ وندائیندا۔ تِن جُگ رکھنا دھیان، شبد اشارے نال سمجھائیندا۔ صدی بیسویں دیواں دان، بیس بیسا ناؤں رکھائیندا۔ وقت ویلا سہیل پھنچیا آن، چاروں گنٹ خوشی منائیندا۔ جس ویلے دھرنی ویکھیا آؤندا سِری بھگوان، بل راجے اشارے نال سمجھائیندا۔ دھئے جوڑ نین تگن آن، نیتر نیناں نیر وپائیندا۔ پُرکھ اکال میرا وقت پھنچیا آن، در تیرے منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر کر کرتار، کرنی شبدی جھولی پائیا۔ تیرا پچھلا دیاں ادھار، لہنا آگے اک وکھائیا۔ نال بل راجا سردار، گُردِیال بیٹھا سیس نوائیا۔ دھرنی ویکھ ہوئی خوشحال، خوشیاں گیت لائیا۔ پرہہ ملیا ہو پرتپال، پرتپالک وڈ وڈیائیا۔ اٹھ اٹھ نیوں نیوں ہس ہس دے اپنا حال، پچھلی کہانی سرب سنائیا۔ مین راہ تگدی رہی جُگ چار، نیتر نین اٹھائیا۔

صاحب ستگر پُرکھ اکال میرے نال کر اقرار، کیوں بیٹھا رہیا مُکھ بھوئیا۔ ہوئیاں وچ ویکھدی رہی سنسار، روندیاں روندیاں اپنا آپ مٹائیا۔ آسا پوری ہوئی اج میرے داتار، دیاوان دیا کھائیا۔ مین کس بدھ ہوواں شکر گزار، کی کچھ تیری بھیٹ چڑھائیا۔ بل کہے نینوی ہو کے چرناں اُتے کر نِمسکار، ایہو وست پرہہ توں سچی بھائیا۔ جس نال تیرا ہووے اُدھار، تیری مٹی خاک لیکھے پائیا۔ اہل بھل نہ گیا نرنکار، ویلا وقت ویکھ آیا سہج سُبھائیا۔ سنگی ساتھی پچھلے لیاندے نال، جو بل ستجگ سنگ اپنا بل وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دوہاں دے سرتے دے کر پیار، تھاؤں تھائیں لے بیٹھال، ایتھے اوتھے کرے پرتپال، راکھا اکو نظری آئیا۔

★ ۱۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر دیپ سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

پیار نہیں ایہہ ستگر فرض، مہروان پور کرائیندا۔ اپنی پرہہ پوری کرے غرض، گرمکھ ساچے سچ وڈیائیندا۔ نام ندھان دُھر دا راگ دے طرز، ساچا سوہلا اک سمجھائیندا۔ انتر انتر نت نوت سُن کے عرض، آرزو سب دی پور کرائیندا۔ کوڑی کیریا کڈھ کے مرض، پٹی اکو نام بندھائیندا۔ دردی ہو کے وڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیندا۔ سیوک بن کے جودھا مرد، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ پیار اک وکھائیندا۔ پیار نہیں ایہہ پرہہ دا کھیل، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ میل، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ وسنہارا دھام نویل، سچکھنڈ نواسی اپنا پھیرا پائیا۔ کر پرکاش بن باقی تیل، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ دو جہاناں بن کے سجن سہیل، گرمکھ ساچے سنگ نبھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی کٹ کے جیل، ساچے مندر دئے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پیار نہیں ایہہ پرہہ دا رنگ، رنگ رتا آپ رنگائیا۔ پرگٹ ہو سورا سرہنگ، سورپیر کھیل وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کولوں رہیا منگ، گھر گھر اندر جھولی ڈاپندا۔ بن گرسکھاں کوئی نہ دے سنگ، ساچا سنگ نہ کوئی نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ پیار نہیں ایہہ ستگر دھار، ہر کرتا بنت بنائیا۔ بن بھگتاں مینوں کرے کوئی نہ یاد، ہر کا نام نہ کوئی دھیائیا۔ لکھ چوراسی کایا کھیڑا دے برباد، ساچا گل نہ کوئی مہکائیا۔ گرمکھ ہرجن

ہربھگت گرسکھ کر آباد، پرہہ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ سچ پریتی اندر دیوے داد، وست امولک نام ورتائیا۔ آتم پرما تم رچ کے کاج، گھر خوشی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ پیار نہیں ایہہ پرہہ دا ویس، نر نرائن آپ کرائیا۔ بن بھگتاں لوک مات سوہے نہ دیش، جگت وجے نہ کوئی ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سنت سہیلے پہلوں بھیج، پچھوں ویکھے تھاؤں تھائیا۔ اوہناں اندر وڑ کے مانے اپنی سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جیو جنت کوئی نہ سکے ویکھ، جگت نیتز نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ پریتی اندر اندر وڑ کے دسے بھیت، دُھر دی کار سچ کھائیا۔ نرین سنگھ نر نیتز پیکھ، ہر دیدیاں دئے وکھائیا۔ جنہاں لائے دین دیاں میخ، آگے سکے نہ کوئی اکھڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کھائیا۔ پیار نہیں ایہہ امرپد، درگاہ ساچی سچ جنائیندا۔ جگت دوارا لنگھ کے حد، گُرمکھ گر گر آپ اٹھائیندا۔ سچ اُچا اپنی ید، وشو اپنی دھار سمجھائیندا۔ اتم راگ سنا ند، دُھر سندیسہ آپ الائیندا۔ امرت آتم جام پیا کے مدھ، سچ خُماری اک چڑھائیندا۔ جوت نؤر کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ سچ سنگھاسن شاہو شاباش، شہنشاہ اکو اک وکھائیندا۔ پریم پریتی اندر ہو کے داس، گھر ٹھاکر سیو کھائیندا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آس، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیندا۔ مٹر ہو کے وسے پاس، کنت ہو کے انگ لگائیندا۔ داتا ہو کے دیوے دات، دانی ہو کے آپ ورتائیندا۔ گہر گمبہر ہو کے کھولے کھات، اتوٹ اٹھ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک درڑائیندا۔ پیار نہیں ایہہ پرہہ دی ساکھی، ساکھیات رہیا وکھائیا۔ جگ چوکرئی جنہاں رہ گئی باقی، تنہاں لہنا جھولی پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تنہاں بنے ساتھی، جنہاں ہرجو دئے وڈیائیا۔ لیکھا چکے تیرتھ تاٹی، سروور نہاون کوئی نہ جائیا۔ گہر پریشور ملے کلاپاتی، کول نین وڈی وڈیائیا۔ نیتز کھول جھروکھے کھول کھیل وکھائے بند تاکی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پیار نہیں ایہہ پرہہ دی سیوا، جگ چوکرئی سدا کھائیا۔ نرور پُرکھ وڈ دیوی دیوا، دیوت سر حکم منائیا۔ آد جگادی الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ ہرجن دیوے دُھر دا میوہ، امرت رس اک وکھائیا۔ مستک لائے اپنا تھیوا، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ سیوا نہیں ایہہ پرہہ دی کرنی، کرتا پُرکھ آپ کرائیندا۔ لیکھا دیوے اوہناں جو سیس نواون چرنی، دھوڑی ٹگا اک

لگائیندا۔ لہنا چُکائے ورنی برنی، ذات پات میٹ مٹائیندا۔ لہنا مکے لکھ چوڑاسی پھرنی، آون جاون پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پریتی اندر پریم کمائیندا۔ پیار نہیں پرہ دی دات، امنگی جھولی پائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، گرُمکھ سجن
 لئے پرگٹائیا۔ پرہ نوں کوئی لہ نہ سکے کر کے پوجا پاٹھ، گُردر مندر مسجد دین دُہائیا۔ نیتز نیر ورو لے تیرتھ تاٹ، گھاٹ کنارے رہے
 گُرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سارے رہے واچ، گیتا گیان جگت سُنائیا۔ انجیل قرآن دُھر دا کلمہ رہے آگھ، کائنات جگت سمجھائیا۔
 ساچی پڑھ نہ کوئی آیت، پردہ سکے نہ کوئی چُکائیا۔ صاحب سَتگر سری بھگوان، ابناسی کرتا جگ جگ دیندا رہیا ہدایت، حُکم صادر
 اک کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھا دئے لگائیا۔ پیار نہیں ایہہ کھیل محبوب، مُحبت اپنے نال لگائیا۔ محل
 اٹل ویکھ عرُوج، گھر گھر وچ دئے سہائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا آپ ثبوت، وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا جان پنج تت قلبوت، کایا کعبہ
 کھوج کھوجائیا۔ ویکھ وکھائے چارے کوٹ، دہ دشا پردہ لابیہا۔ نانا توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ پیار کہے میں کی جانا، پرہ دا بھيو کوئی نہ پائیا۔ بالی بُدھ میں انجانا، میری چلے نہ کوئی چُڑائیا۔
 جُگ چوُکڑی گر اوتاراں پیغمبراں کولوں سُندا رہیا گانا، سچ پریم اندر جو گائیا۔ نت نوت مندا رہیا بھانا، سر سجدہ سیس جھکائیا۔
 کلجگ اتم ویکھیا کھیل مہانا، ویکھ ویکھ بگسائیا۔ پرگٹ ہو وشنوں بھگوانا، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ نام بنھ کے دُھر دا گانا، گھر
 ساچے سکن منائیا۔ شستر دے تیر نشانہ، چلہ بھتھا اک وکھائیا۔ بول بول انبولت آپ زبانا، ڈھولا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرنی کار کمائیا۔ پیار کہے میں چھوٹا نکا، عقل نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہ دا کھیل ویکھ انڈٹھا، گھر میرے وچی
 ودھائیا۔ جُگ چوُکڑی جس اپنا کاغذ رکھیا چٹا، اکھڑ وکھڑ جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں پُرکھ اکال مندے گئے پتا،
 پت پریشور بے پرواہیا۔ سو نرگن نرور ہو کے جن بھگتاں پھرے پچھا، پچھے بھجے واہو داہیا۔ اپنی پوری کرنی خاطر اچھا، ہرجن
 ساچے لئے جگائیا۔ بن قیمتوں کرتا اوہناں ہٹ وکا، جنہاں پریتی اک سمجھائیا۔ نام ائملا دتا مٹھا، رس پھکے جگت وکائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سیوا رہیا وکھائیا۔ پیار کہے میں کی جانا، مینوں سچ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت کرے کھیل کی

بھگوانا، بھگوان اپنی دھار چلائیا۔ دُھر سندیسہ لے کے آیا گانا، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ جس انتر آتم پر ماتم میل ملانا، ملنی
 جگدیش کرائیا۔ تِس پیار دا رُوپ نہ کیسے پچھانا، ریکھ رنگ نہ کوئی دکھائیا۔ سو پیار جُگ جُگ جن بھگتاں دیوے دانا، دیاوان آپ
 ورتائیا۔ جس پریم پریت پیار اندر کھیل کھیلے گوپی کابنا، شبدی مدھر دُھن راگ سُنائیا۔ جس پریم پیار اندر ویکھ وکھائے سینتا راما،
 ہنونت دیاونت دئے وڈیائیا۔ جس پیار اندر جُگ جُگ نرگن سرگن پھرے بانا، رُوپ انوپ مات دکھائیا۔ جس پیار اندر شبد انادی گائے
 گانا، دُھر دا راگ سُنائیا۔ جس پیار اندر ساچے بھگت کرے پروانا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ اوس پیار پچھے سیوا کرے والی دو جہاناں،
 ہرجن ساچے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پیار اک دوار رکھائیا۔ سچ پیار کرو بھگوت، ہر کرتا آپ
 جنائیندا۔ سچ پیار کرو گرمنت، جو ستگر نام سمجھائیندا۔ سچ پیار کرو گھر اپنے کنت، جو آتم سچا سوہبا پائیندا۔ سچ پیار کرو
 ستونت، پرہ اگت لیکھا لیکھ نہ کوئی لکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پیار وچوں پیار دسائیندا۔ ستگر پیار
 گرُمکھ پریم، پریتی اکو اک جنائیا۔ گرُمکھاں پچھے جس کھیل کھیلیا کُنٹ ہم، ٹلے پریت ڈیرہ لائیا۔ سکھ پچھے جس پُرکھ اکال کول چُکیا
 نیم، سوگندھ اکو وار کھائیا۔ گرُمکھاں پچھے جس لہنا لین دینا دین، لہنا اپنی جھولی پائیا۔ گرُمکھاں پچھے جو دُھر دی بانی آوے کہن،
 کہہ کہہ مات سُنائیا۔ گرُمکھاں پچھے جو میٹنہارا اندھیری زین، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ گرُمکھاں پچھے جو در گھر گھر بنے ساک سین،
 سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پریت اک لگائیا۔ پریم کہے میرا پیار، پن پریشور نظر کیسے نہ آئیا۔
 جُگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیندا۔ میرا پریم کر کر گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر ناتا جوڑ جڑائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ پیار کہے میں آد جگاد جُگ جُگ سوچاں، سوچ سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ پُرکھ پریشور اکو درس لوچاں، میری لوچا پوری دئے کرائیا۔ میں اچی کوک سناواں ہوکا، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔ پھیراں دروہی
 چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبقاں حال جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پرہ نال کاہدا روسا، جو رُسیاں لئے منائیا۔ پیار کرن دا
 اکو موقع، سری بھگوان نرگن رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں نال کدے نہ کرے دھوکھا، دھوآن دُھکھدی ویکھے سرب لوکائیا۔ جس دی صفت

کرن انجیل قرآن پنڈت پاندھے پڑھ پڑھ پوتھا، بے پرواہ نور خدائیا۔ اوس دا پیار سب نالوں سوکھا، کرتا قیمت نہ کوئی لگائیا۔ چرن پریتی
 اکو دیوے دھر دی اوٹا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اوسے ویلے کھرا کرے کھوٹا، مہر نظر جس اٹھائیا۔ لیکھا پچھلا چکے جو گنکا پڑھاؤندا رہیا
 طوطا، طرح طرح سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت شبد اشارے نال لیکھ چکائے لوک پرلوکا، دو جہان پندھ مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پیار آپ کھائیا۔ سچ پیار پرہو کھاؤندا اے۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھاؤندا اے۔ نگہبان نین اٹھاؤندا اے۔
 کر دھیان پردہ لاہندا اے۔ ہو مہروان ترس کھاؤندا اے۔ کر پروان چرن لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں پریم ودھاؤندا اے۔ نت اوہناں دے ڈھولے گاؤندا اے۔ ستجگ ساچا لیکھ بناؤندا اے۔ کوڑی کرپا بھیکھ مٹاؤندا اے۔ ساچا
 مندر دیس سہاؤندا اے۔ من قلندر بٹھ وکھاؤندا اے۔ اندرے اندر دیا کھاؤندا اے۔ ساچی وست آپ ورتاؤندا اے۔ دست بدست آپ
 پھڑاؤندا اے۔ ہست کیٹ رنگ چڑاؤندا اے۔ اوج نیچ جوت جگاؤندا اے۔ راؤ رنگ بھيو کھلاؤندا اے۔ دوار بنک اک وڈیاؤندا اے۔
 گھر سہنجے سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں پیارا اکھاؤندا اے۔ جن بھگت پیارا رکھدا اے۔
 اُس دے اندر وڑ کے وسدا اے۔ اپنا بھيو اگما دسدا اے۔ خوشیاں نال گیت گاگا ہسدا اے۔ دو جہاناں پت رکھدا اے۔ دے مان کرے
 لکھ لکھ دا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم پریتی اندر نچدا اے۔ پریم اندر کرے پیار، محبت سچ سچ کھائیا۔
 نرگن ہو کرے گفتر، باطن ظاہر دے وڈیائیا۔ گفٹ شنید کھیل نیار، دید عید چند چمکائیا۔ مرید مرشد دے ادھار، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 کر محبت پروردگار، مے خانہ اک درسائیا۔ جام پیالہ کر تیار، سچ متوالہ دے پیائیا۔ ہوں خوشحالا دے دیدار، مستی پریم پیار چڑھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم اندر پریمکا روپ وٹائیا۔ پریم اندر پریم بیٹھا ناری، نر نرائن ویس وٹائیا۔ آد جگاد بن کے
 رہی کواری، سچ کنت نہ کوئی بنائیا۔ جگ چوگرے وینہدی رہی وارو واری، سچ دوارے دھیان لگائیا۔ تگدی رہی بن وڈ سنساری،
 لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ شبد سندیسے اندر کر کر کھیل نیاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دے چھپائیا۔
 پریمکا بن کے پریمی رہی کھوج، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نت اٹھ ویکھے روز، چاروں کنت پھیرا پائیا۔ کون رنگ رتا میری کھوج، محبت

میرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھيو دئے کھلائیا۔ پریم تگدی رہی جُگ چار، جوت اکالن دھیان لگائیا۔ کھیل ویکھدی رہی گر اوتار، پیر پیغمبر ناچ نچائیا۔ سرِشٹ سبائی شاستر سمرت وید پُران کردی رہی ادھار، انجیل فُرانا گنڈھ پوائیا۔ کلجگ انت ویکھیا نین کھول کوار، دو جہاناں جھاکى پائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں گُرمکھ وِرنے جو پرہ دی کرن بھال، برہوں وچھوڑا تیر لگائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں جن بھگت روون زارو زار، نیر نیناں نیر وِہائیا۔ کون ویلا پرہ دئے دیدار، درشن اپنا آپ کرائیا۔ اوہناں پچھ پارہسم پت پریشور نرگن نرور لے اوتار، لوکات پھیرا پائیا۔ در در گھر گھر کدا پھرے پیار، ہر بیٹھا اپنا رُپ وٹائیا۔ مل مل سخیاں منگلا چار، خوشیاں گیت سُہاگی گائیا۔ سچ پریم لبھے نہ کیسے دکان، جگت ہٹ نہ کوئی وکائیا۔ ستگر پریم گُرمکھ مہان، ہرجو کھوج بھگونت ویکھ وکھائیا۔ نیویں اکھ کرے پڑتال، پرتکھ دے دین دیال، وتھ دیوے سچ سچی دھرمسال، پیار رکھ بھئے کِرپال، ٹھا کر اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم اندر بن انجان، گُرمکھ وڈے سگھڑ سچجے اپنے نال رلائییا۔ پیار کہے گُرمکھ دُکھ کیوں، کی ملے وڈیائیا۔ بھگوان کہے اوہ پرہ دی چرنی جائے نیوں، مان تان نہ کوئی رکھائیا۔ ایسے کارن دوباں در لگے نہوں، ناتا سکے نہ کوئی تڑائیا۔ مل پریم پریم امرت برسے مینہوں، میگھلا اپنی دھار وِہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پریم اندر رکھ پیار، پیار اندر اپنا آپ چھپائیا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی عطر سنگھ، چتر سنگھ دے گھر، پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

نرگن رُپ پُرکھ اکال، جوتی جوت دُگمگائیندا۔ شبد گر آگئی لال، ست ستوادى اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ دیونہارا ساچا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ لکھ چوراسی کر پہچان، بھيو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ جن بھگت کر پروان، سچ پریتی اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر سری بھگوان، آد پُرکھ آپ کرائیا۔ ستگر مینوں دے دے دان، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ بھگت بھگوان سچ نشان، لوکات اُچائیا۔ ساچے سنتاں دے گیان، انتر

آتم بوجھ بُجھائیا۔ گُرمکھ لیکھا چُکائے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پندھ مُکائیا۔ گُرسکھ بخشے چرن دھیان، سچ پریتی اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گُرمکھ رکھے اکو آس، ترسنا اپنی آپ پرگٹائیا۔ گُرمکھ منگے منگ خاص، ہر چرن ملے سرنائیا۔ سنت دوتے جوڑ کرے ارداس، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت کہے سدا وساں پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گُرو گُر کہے میں سدا داسی داس، سچ سیوک سیوک کھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں جوت پرکاس، نورو نور ہر گھٹ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ رچنا آپ رچائیا۔ پُرکھ اکال سرب گنونت، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبد گُرو گُردیو سوامی مہا اگنت، شاستر سمرت وید پُران بھیو نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی میلا بھگت بھگونت، وچ لوکات وڈیائیا۔ دھن وڈیائی ساچے سنت، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ گُرمکھ میلا نار کنت، گھر سچن سچ سُبھائیا۔ گُرمکھان ڈھولا گائے منت، ہر پردے نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان خوشی منائیا۔ گُرمکھ کہے موہے ساچی ٹیک، سیس جگدیش دئے وڈیائیا۔ گُرسکھ کہے میں نیتر پیکھ، گھر سچن خوشی منائیا۔ سنت کہے میں وساں او سے دیس، جس گرہ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ بھگت کہے میرا اکو ہیت، پریم پریتی اندر سمائیا۔ گُرو گُر کہے میرا سچ اُپدیس، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں نر نریش، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں داتا داتار، دیونہار اک اکھوائیندا۔ شبد گُرو کہے میں ورتار، اتوٹ اٹھ وکھائیندا۔ بھگت کہے میں منگنہار، وست امولک جھولی پائیندا۔ سنت کہے میں دھوڑی منگاں چہار، مستک ٹیکا اک رمائیندا۔ گُرمکھ کہے میں چرن بھکھار، بلہاری اپنا آپ گھول گھائیندا۔ گُرسکھ کہے موہے دے ادھار، صدق صبوری منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ گُرسکھ کہے میرا جھکے سیس، من ہنکار رہن نہ پائیا۔ گُرمکھ کہے میں ملان ٹھیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جن سنت کہے پرہ و سے نزدیک، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ بھگت کہے نت نوت کرے سچ پریت، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ گُرو گُر کہے میں نیچوں کراں اوچ، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں سب دے بھیتر وساں بھیت، گھر گھر آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دیوے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے ستگر بلہار، جس ساچی بنت بنائیا۔ ستگر کہے بھگت جیکار، جس ملے مان

وڈیائیا۔ جن بھگت کہے سنت اُجیار، جس گھر دیا باقی اِکو نظری آئیا۔ سنت کہے گُرمکھ ٹھانڈا دربار، اگنی تت نظر نہ آئیا۔ گُرمکھ کہے گُرسکھ ونجار، وست اموک اِکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھو رہیا کھلائیا۔ گُرسکھ کہے گُرمکھ میت، مِتر پیارا نظری آئیندا۔ گُرمکھ کہے سنت سہیلا ٹھانڈا سیت، ست ستوادى وچ سہائیندا۔ سنت کہے جن بھگت اتیت، مندر مسیت ڈیرہ کوئی نہ لائیندا۔ بھگت کہے گرُ شبد اتیت، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ شبد کہے پُرکھ اکال میرا صاحب انڈیٹھ، جو آد جُگاد انڈیٹھری کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی کار کھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے شبد گُرو ایک، اِکو ایک اکھوائیا۔ شبد کہے جن بھگتاں ٹیک، جُگ چوُکڑی مان دوائیا۔ جن بھگت کہے سنت دوارے نر ہر ویکھ، آسا ترسنا تریت کرائیا۔ سنت کہے گُرمکھ اولٹا وپس، جس در مہروان اپنا کھیل کھلائیا۔ گُرمکھ کہے گُرسکھ سوہنا سہنجنا دیس، جس گھر نر نرنکارا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھو ابھید آپ کھلائیا۔ گُرمکھ کہے گُرسکھ وڈیائی دھن، جو انتر آتم اک لو لائیا۔ گُرمکھ کہے سنت وڈیائی دھن، جو جگت بسنتر اگ بُجھائیا۔ سنت کہے جن بھگت وڈیائی دھن، جو آتم پرما تم اِکو گائیا۔ جن بھگت کہے گُرو شبد دھن، جو گگن گگنتر رہیا سہائیا۔ شبد گُرو کہے سِری بھگوان دھن، جس آد جُگاد جُگ چوُکڑی شبدی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنہار آپ اکھوائیا۔ وڈیائی کہے وڈا نرنکار، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ وڈیائی کہے وڈا شبدی ست ڈلار، جو برہمنڈ کھنڈ بیٹھا رچن رچائیا۔ وڈیائی کہے وڈا بھگت دوار، جس گرہ پیا پریم سوہا پائیا۔ وڈیائی کہے وڈا سنت پیار، جس وچ نرگن دھار نظری آئیا۔ وڈیائی کہے وڈا گُرمکھ اقبال، جس دی مہا جُگ چوُکڑی شاستر سمرت وید پُران گائیا۔ وڈیائی کہے وڈا گُرسکھ جس دی لگی بہار، چھہر اِکو نام نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ وڈیائی کہے میں کی دساں وڈیا، ہوچھی مت سار نہ آئیا۔ ہونانی گُرمکھاں در بیٹھی آ، نیتر نین نہ سکاں اٹھائیا۔ مان تان اپنا سرب گوا، خالی ہتھ دیاں دھائیا۔ مینوں سچ دیو سمجھا، بھو ابھید کھلائیا۔ وڈیائی کر کر جگ کوئی لبھیا نہ راہ، رہبر درس نہ کوئی وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن میرا گواہ، شہادت دیون تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ اپنی دھار

چلائی۔ وڈیائی کہے میں کہہ کہہ تھکی، ہر کا انت کوئی نہ پائی۔ جگ چوڑی رہی بھجی، بن پاندھی پندھ مکائی۔ نت نوت بیتدی ویکھی
 صدی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوئن کال گئے واپائی۔ میری بڈھڑی ہوئی ہڈی، تن جو بن نظر کئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے صفت صفت صلاحیا۔ وڈیائی کہے میں کی کچھ گاواں، کہن وچ کہہ نہ پائی۔ نیتر نیناں نیر
 واپاں، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے ناؤں دا لکھ لکھ گئے ناواں، قلم شاہی جوڑ جڑائی۔ میں وڈا آکھ آکھ
 کی سناواں، بلہین رہی گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ اپنا بھیو چھپائی۔ وڈیائی سن کے حال پکار، گرسکھ
 آکھ کھلائی۔ پھڑ کے باہوں دئے ہلار، اشارے نال سمجھائی۔ اٹھ سوانی ہو خبردار، غفلت دے گوائیا۔ جا کے ویکھ گرمکھ دوار، گھر
 ساچے وجے ودھائی۔ سنت سجن بیٹھے پریم نال، سچ پریتی اکو نظری آئی۔ بھگت بھگوان دیاوان تال، ڈھولا اکو راگ الائی۔ گرو گرو گرو
 شبد وچ دلال، سچ دلالی رہیا کھائی۔ سچ سنگھاسن بیٹھ پُکھ اکال، مہروان ویکھ وکھائی۔ جگت وڈیائی ذا کر جمال، نوری جلوہ نور
 رُشنائی۔ اوس دے آگے کر سوال، نیوں نیوں چرن کول سیس جھکائی۔ مہروان جے تیرے اُپر ہوئے کیرپال، کیرپاندھ دیا کھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیری لچیا لئے رکھائی۔ وڈیائی کہے میں کملی کوچھی، صفتاں وچ وقت لنگھائی۔ مینوں پرہ ملن دی
 دتی کیسے نہ سوچھی، گھر سچ نہ کوئی جنائی۔ میری مٹی گئی چوٹی، چوٹی میڈھی سیس نہ کوئی گندائی۔ ہنکار اندر میں ہوئی کھوٹی،
 اپنی سمجھ کوئی نہ آئی۔ متتاں کر کر سادھاں سنتاں جیواں جنتاں کھواؤندی رہی روٹی، کوڑ دالان اپنا نال سنگ رلائی۔ میری مت ہوئی
 ہوچھی، ساچی سوچ نہ کیسے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ گرمکھ
 کہے اٹھ بلدھار، سچ سچ دیاں وڈیائی۔ میں چلاں تیرے نال، تیرا دکھ وڈائی۔ جگ چوڑی توں صفتاں کر کر گئی بار، کوک کوک
 سرب سنائی۔ چل کے ویکھ ساڈا یار، متر پیارا بے پرواہیا۔ جس توں اپنی صفت دا نہیں ادھار، وڈیائی وچ کدے نہ آئی۔ سو گرمکھاں
 نال کرے پیار، پریم پریتی اک بنائی۔ ساچے سنتاں دئے ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ بھگتاں وڈیائی کرے آپ زرنکار، جس وڈیائی دی سمجھ
 کیسے نہ آئی۔ ہر کی وڈیائی اکھراں باہر، پتھراں وچوں لبھ نہ کوئی لوکائی۔ سمنڈ ساگر اچھالے نہ کوئی دھار، ٹلے پرہت چوٹی بیٹھی نظر

کسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کر نہ سکن پہچان، رُوپ رنگ نہ کوئی دکھائیا۔ نو سؤ چُرانوے چوکرئی جُگ پچھوں جس وڈیائی اپنی اپنے وچوں کڈھی باہر، باہر کڈھ جن بھگتاں سیوا لائیا۔ جگت وڈیائی اُس دے چرناں دھوڑی مستک لا چہار، چرنی سیس نوائیا۔ تیرا دکھڑا دیوے نیوار، دکھیاں درد وندائیا۔ نیتر پیکھ سنت بھگت گرمکھ گرسکھ جس بیٹھائے اپنے سچ دوار، در دربارا اکو اک سہائیا۔ سو شہنشاہ شاہ پاتشاہ اک اکلا ایکنکار، نرنکار نظری آئیا۔ بھگت سہیلا بن کے خدمتگار، سیوا اپنا آپ لگائیا۔ جگت وڈیائی نہ اوس دی پاوے سار، اوس دی وڈیائی جن بھگتاں دئے ترائیا۔ گرسکھ گرمکھ برسنت بھگت گرو گرو گارے سارے بیٹھے در سیس جھکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دا سیس کرے پروان، جگدیش اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ترلوک سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

گرمکھ قدم سدا ندھڑک، بھے بھو نہ کوئی رکھائیندا۔ آگے کدے نہ جاوے اٹک، پچھے رُخ نہ کوئی بدلائیندا۔ پورے ستگر دی ایہو سدھی سڑک، جس مارگ اُتے گرمکھ آپ چلائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی پین نہ دیوے فرق، مُتبرک کام آپ کرائیندا۔ آگے جانڈیاں ہون نہ دیوے حرج، اندر وڑ کے حوصلہ آپ رکھائیندا۔ ستگر مہا سدا سدا بولو اُچی کھڑک، کھنڈا کھڑک نہ کوئی ڈرائیندا۔ جس قدم نوں پدما پدم لوک رہے ترس، ارباں کھرباں انت کوئی نہ آئیندا۔ جس دا لیکھا گناں وچ کوئی نہ کڈھ دے کے ضرب، حاصل انک نہ کھئے بنائیندا۔ سو پُرکھ اکال ویاپی سرب، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ ونڈے درد، دکھ دویتی جھولی پائیندا۔ شبد دھار تکھی مکھی آپ پرگٹائیندا۔ نو سؤ چُرانوے چوکرئی جُگ پچھوں جو ہویا آپ نپڑد، اوس دے اُتے پردہ کیوں رکھائیندا۔ پھل ویکھو گرو اتار پیر پیغمبر پھول فرد، فیصلہ جس دے اُتے سُنائیندا۔ ایہہ پرہہ دا کھیل اسچرج، جس دا انت کھئے نہ پائیندا۔ سرشٹ سبائی گرمکھاں سدا رہی ورج، گرمکھ اپنا قدم نہ پچھے ہٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی حکم ورتائیندا۔ گرمکھ قدم چلے جگ چار، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ نانا توڑ سرب سنسار، بھجے واہو داہیا۔ وارث بن

کرے وچار، گھڑی پل دھیان لگائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھے ساگر ہو ہو باہر، نیتر نین چار کُنٹ اٹھائیا۔ اُچے ٹلے پربت چڑھ واج
 لئے مار، دروبھی کوک کوک سُنائیا۔ اِکو درس تیرا دیدار صاحب سَتگر سچ مہان، کر کِریا مہروان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سَتگر اِک اکھوائیا۔ گُرسکھ قدم رہیا دوڑ، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ جس نال
 پہنچ نہ سکے کوئی اسوار گھوڑ، اسو سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ گر کا قدم گُرسکھ تیرے سنگ جائے بھڑ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ دوہاں مل
 کے اِکو بنے بوڑ، دو جہان چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ سری بھگوان ویکھے کر کے غور، گہر گمبھیر اپنی اکھ کھلائییا۔ جس قدم پچھے راجے بل
 منائے مؤر، دھرنی دھرت دھول نہ کوئی وڈیائیا۔ ایہ کھیل وڈا ہور، جس دی صفت نہ کوئی صلاحیا۔ گُرسکھ بڈھا نڈھا کیوں جاوے
 ڈول، جس ملیا بے پرواہیا۔ جگت نال سدا بھگتاں گھول، اکھاڑا آپ لگائیا۔ لکھ چوراسی نال مارے رول، بہر بھلیکھا سرب رکھائیا۔
 جنہاں اندر وڑ کے وسے کول، سو گاون چائیں چائیا۔ جنہاں پرہہ ملے سو اُچی کوک ڈنکا وجاون اُتے ڈھول، چاروں کُنٹ دین دُہائیا۔
 پریم پِرتی اندر جاون مؤل، رُت رُتڑی اِک مہکائیا۔ چرن پِرتی آپا وارن گھول، ممتا موہ نہ کوئی وڈیائیا۔ جن بھگتاں جیو جنت سمجھ نہ
 سکے بول، کیوں جن بھگتاں بولی پرہہ آپ سمجھائیا۔ سد بیٹھے رہن اڈول، تہر اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، گُرمکھ قدم دئے وڈیائیا۔ گُرمکھ قدم اگے لئے چُک، بل انتر اِک دھرائیا۔ پچھلا پینڈا سارا جائے مُک، لکھ چوراسی گِڑ کٹائیا۔ مارگ
 چلدا کدے نہ جائے رُک، روکن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ دیوت سُر من جن سیس نواون جھک، سجدہ اِک کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوون
 خوش، خوشیاں راگ لائیا۔ گُرمکھ قدم قدم بھجا جائے چپ، نیتر نین نہ کوئی کھلائییا۔ گُرمکھ آوندا ویکھ سَتگر پورا اگون پئے اٹھ، آوے
 واہو داہیا۔ سب دے وینہدیاں گودی لئے چُک، شرم حیا نہ کوئی رکھائیا۔ نہ ایہ نار نہ ایہ پُرکھ، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اپنا کھیل کرے
 تُرت، دُھر سندیسہ حُکم سُنائیا۔ کر پرکاس اکال مؤرت، مؤرتی گُرمکھاں کرے رُشنائیا۔ جنہاں وکھائے اپنی صورت، سرگن نرگن شبَد
 نال جُڑائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مؤڑ مؤڑت، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آسا منسا سب دی پورت، پورب اچھیا جھولی پائیا۔ جلوہ نور
 نورانہ دے نورت، نرگن نراکار اپنا پردہ دئے اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آد آد مدھ مدھ پندراں کتک سب توں اتم سری بھگوان توں

منگی مہورت، جس مہورت وچ پرہہ جو اپنا روپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ قدم آگے اٹھالدا، پگ اپنا آپ اٹھائیا۔ کھیل ویکھے پُرکھ اکال دا، اکل کل دھاری کی کی رچن رچائیا۔ لہنا جانے دین دیاں دا، دیاوان دئے وڈیائیا۔ پردہ چکے مُرید مُرشد حال دا، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ لہنا چکے کال مہاکال دا، آگے دیوے نہ کوئی سزائیا۔ دروازہ کھلے سچکھنڈ سچی دھرمسال دا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ لیکھا مکے شاہ کنگال دا، اوچ نیچ اکو رنگ رنگائیا۔ گرمکھ قدم صاحب ستگر اپنے ہتھان اُتے سمبالدا، دکھ درد نہ لاگے رائیا۔ پھڑ بابوں اپنی چھاتی اُتے بیٹھالدا، گلوکڑی اکو وار پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دو جہان دا، جن بھگت قدم دئے وڈیائیا۔ گرمکھ قدم آگے تڑدا، بھجے واہو داہیا۔ ویکھو کھیل ساچے گر دا، نیتر لوچن درشن پائیا۔ لیکھا پورا کرے دُھر دا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر ناتا جڑدا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ ور سوہے جیہا لوڑدا، ست سہاگی روپ سمجھائیا۔ پھڑ بابوں آگے آگے تورا، پچھے مُرن کوئی نہ پائیا۔ سچ دوارے بھو چکے مور تور دا، نرگن نرگن جوتی جوت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن قدم ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ قدم قدم جائے تھ، اپنا بل دھرائیا۔ آگوں ویکھ پُرکھ سمرتھ، دُور ڈراڈا آوے چائیں چائیا۔ دوہاں مل کے اک بنے ستھ، جس ستھ اُتے یارڑا ستھ گیا ہنڈھائیا۔ پریم پریتی اندر اشارہ دیوے آگھ، سینت نال سمجھائیا۔ نرگن روپ ویکھ پرتکھ، ست سروپ اکو نظری آئیا۔ جو سب نالوں وسے وکھ، جن بھگتاں اندر سہائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے ہتھ، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بھئے سہائیا۔ قدم کہے میں آگے آیا، پہلا قدم اٹھائیا۔ مینوں ویکھ بھجی ترے گن مایا، پنج تت رہی کُرائیا۔ چتر گپت دئے دُہایا، لاڑی مؤت کھلی گت رہی وکھائیا۔ کروڑ تینسا سیس نوایا، وشن برہما شو جے جے کار سُنائیا۔ گر اوتار ساچا ڈھولا گایا، پیر پیغمبر کلمہ نغمہ آپ سُنائیا۔ شبد سوامی آگوں آیا، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ بن دربان دُھر دا کُنڈا لاپیا، کھڑکی آپ کھلائی۔ گرمکھ قدم اوس دوارے ٹکایا، جس نون سچکھنڈ کہہ کے سارے رہے سُنائیا۔ پت پریشور آگوں نظری آیا، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ قدم ویکھ سری بھگوان اپنا قدم پھیر وکھایا، قدم اُتوں چرن کول لئے بدلائیا۔ کول روپ آپ مہکایا، سگندھی اپنا نام

بھرائیا۔ دوہاں میلا سہج سُبھایا، ڈھولا اک سُنائیا۔ بن وچولا جوڑ جڑایا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ قدم کہے میرا لیکھا لگا، پندھ رہیا نہ رائیا۔ ملیا پُرکھ سورا سربگا، ستگر وڈا وڈ وڈیائی۔ جس سواریا میرا پچھا اگا، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت جہان لنگھ کے حدان، دُور دُرادا نیڑے آئیا۔ درشن کر پُرکھ سمرتھا، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ جس دے حُکم اندر پیر پیغمبر گر اوتار دیندے رہے سدا، بھوکھت لکھت ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ ویکھ اوس دا سوہنا دربار سجا، چاروں گنٹ ہویے رُشنائیا۔ لوکات جن بھگت دوارے پھرے بھجا، آؤندا جاندا مکھ چھپائیا۔ پریم پریتی اندر بجھا، اپنا کھیل وکھائیا۔ پندراں کتک سب نوں لگا چنگا، جو جگ چوڑی گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آس لگائیا۔ اس دی کوئی ہور سمجھ نہ سکے وجا، وضاحت کر نہ کوئی جنائیا۔ ناں لیندیاں گُرمکھ کیوں آوے لجا، لوک لچیا وچ دسے نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پندراں کتک دوس کر پردھان، جگ چوڑی آگے دتا دان، جس وچ بنے سرب ودھان، راج راجان نیوں نیوں سیس نوان، سادھ سنت بھگت بھگونت ڈھولا گان، گُرمکھ گُرسکھ اٹھا جھلاون نشان، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ منے آن مہما مہان آگے ہرجو ہر ہر آپ چلائیا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سورن دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

گُرمکھ قدم مکائے پندھ، منزل رہن کوئی نہ پائیا۔ دُھر دا ڈھولا گا کے چھند، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم ملے انند، رس اکو اک وکھائیا۔ کر وسیرا سچے سچکھنڈ، در ساچا اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لیکھے آپ لگائیا۔ مکے پندھ دو جہان، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ گُرمکھ سورا وڈ بلوان، بلدھاری نظری آئیا۔ نیتر پیکھ سری بھگوان، نج نین لے ملائیا۔ جگت دوارا سچ مکان، سری بھگوان آپ وکھائیا۔ جس گرہ وس کے ناتا مکے سرب جہان، ساتھی نظر کوئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ پندھ مکائے گُرمکھ پورا، پرم پُرکھ وچ سہائیا۔ جوہن ملے جوتی نورا، نورو نور ڈگمگائیا۔

جنم جنم دا لیکھا کر کے پورا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جیو جہان چھڈ کے کوڑا، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر اکو دئے وکھائیا۔ منزل مُکا کے جائے دوار، گھر اکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال ایکنکار، سچکھنڈ سوہیا پائیا۔ بن نیتر نینان درس دیکھال، بن دید کرے رُشنائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند شبد دھنکار، دُھر دا راگ آپ سُنائیا۔ بن اٹان پتھر گارے محل اٹل دئے وکھال، چھپر چھن نہ کوئی چُھپائیا۔ بن تیل باقی دپیک اکو بال، زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ پریم پریتی اندر گرسکھ کہے آ میرے لاڈلے لال، لالن اپنی گود اٹھائیا۔ تو نو چار کدا رہیا بھال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انت ہو مہروان سچ دوارے لواں سنبھال، ساچی سیوا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اکو ہتھ ٹکائیا۔ منزل مُکی ویکھیا کھیڑا، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ اوتھے وسے کیہڑا کیہڑا، جو بیٹھا دھیان لگائیا۔ سری بھگوان کہے ایتھے نہیں کوئی جھگڑا جھیڑا، جھنجھٹ نظر کوئی نہ آئیا۔ جس کپا تون میرا میں تیرا، سو گرمکھ بہ بہ خوشی منائیا۔ اکو رنگ گرو گر چیرا، چیللا گرو اکو دھار سمائیا۔ پریم پُرکھ دا کھلا ویہڑا، آر پار کنارہ دسے نہ کوئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہیا وکھائیا۔ پندھ مُکا کے گرمکھ چڑھیا، گھر سچا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال باہوں پھیڑیا، پھڑ اپنا رنگ رنگائیا۔ چاروں کُنٹ وکھا کے دریا، در دروازہ اک کھلائییا۔ جس سینگھاسن ہرجو کھیڑا، سوہاونت سوہیا پائیا۔ گرمکھ سرنائی ساچی پڑھا، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوئییا۔ ابناسی کرتا دیوے وریا، ور داتا وڈا ماہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ منزل مُک گئی جگ، جگ جیون داتے دتی مُکائیا۔ سچ دوارا ویکھیا جج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ پروردگار بیٹھا سچ، بے نظیر کر رُشنائیا۔ اکو ڈھولا گائے سد، سچا راگ الائییا۔ نور الہی پرگٹ ہو کے دسے بیہو واحد، لاشریک دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ایہہ موقع کیسے ملے شاید، شاہ پاتشاہ کوئن کوٹ جنم رُلائییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال جو کیتا عہد، سو پورا رہیا کرائیا۔ مہروان اپنا کدے نہ بھلے قانون قواعد، قاعدہ اپنا اک رکھائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتیاں دیوے مُفائد، مُفت اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی جو کدا گیا ہدایت، حضرت ہرجو کھیل رچائیا۔ سچ پریتی کر عنایت، بخشش بخشے بے پرواہیا۔ اپنا پورا کرے فرائض، فارغ ہو کے پلو چھڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

مُريد مُرشد لئے ملائيا۔ مُکيا پندھ مليا مُرشد، مُجُوب اِکو نظري آئيا۔ کرے پيار وچوں اپنی فُرصت، وِہلا ہو کے ہووے سہائيا۔ اُس دی رسنا جِہوا زبان کيا کرے اُسْتت، وِڈيائى وِچ وِڈا نہ کوئى سمجھائيا۔ جس دا بھيو نہ پایا کيسے پُستک، جُگ چوکرى لکھ لکھ نہ کوئى وکھائيا۔ جن بھگتاں کرے سدا اُلفت، مُريداں مُرشد دئے وِڈيائيا۔ کلجُگ اتم ہو کے مُفلس، گھر غريباں پھيرا پائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِريپا کر، سب دی منزل رہيا مُکائيا۔ پينڈا مُکيا پایا پاربرہم، برہم وِجى اِک ودھائيا۔ پورن ہويا گُرمُکھ کرم، کاج کرتا آپ رچائيا۔ سنسا روگ چُکيا بہرم، بھانڈا بھو بھنائيا۔ سچ پريتى دسِيا دھرم، پُرکھ اکال اِک سرنائيا۔ سچا مالک چار ورن، شہنشاہ اِک اکھوائيا۔ ٹھنڈ پئی دوارے دُھر دے چرن، چرنودک ملي وِڈيائيا۔ منزل مُکي مُکيا جنم مرن، لکھ چوراسي ڈيرہ ڈھابيا۔ بھگت بھگوان جس دوارے بہ کے ڈھولا پڑھن، سوہنگ سچا راگ الايا۔ اوس گرہ مندر سنت سہيلے ورلے چڑھن، دوجا لنگھ کوئى نہ جائيا۔ کلجُگ انت سِري بھگونت جنہاں وِچھڑياں آيا بھڑن، رُٹھياں لئے منائيا۔ سو خوشياں بھوساگر جگ ترن، شوہ دريا نہ کوئى رُٹھائيا۔ تونہی تونہی سارے کرن، اِکو اِک نام دھيائيا۔ مہاراج شير سنگھ وِشنوں بھگوان آيا ورن، نرگن سرگن سرگن پرماتم پرماتم آتم نار کنت سِري بھگونت، ناتا بدھاتا دوس راتا گھڑى پل اپنے نال جُڑائيا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مُنشا سنگھ گيان سنگھ دے گھر پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ★

سِري بھگوان دُھر دی سکھيا، نرگن نرَوير آپ جنائيندا۔ آد جُگادی اگمى بھچھيا، بے پرواہ آپ ورتائيندا۔ پُورى کر کر سب دی اچھيا، آسا منسا رنگ رنگائيندا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِريپا کر، ساچى کرنى آپ کھائيندا۔ ساچى بھچھيا دے نرنکار، نرگن نرَوير ديا کھائيا۔ بھچھيا اندر شبدى دھار، سْت دُلارا اِک پرگنائيا۔ بھچھيا اندر کھيل اپار، اپرمپر آپ کرائيا۔ بھچھيا اندر تھر گھر دربار، نر نرنکارا آپ اُپائيا۔ بھچھيا اندر دے بھنڈار، دُھر دی جھولى اِک بھرائيا۔ بھچھيا اندر وِشنوں پَسار، وِشو اپنا بھيو کھلايا۔ بھچھيا اندر برہم پَسار، وِڈ پَسارى ویکھ وکھائيا۔ بھچھيا اندر شنکر دھار، دھواں دھار دئے وِڈيائيا۔ بھچھيا اندر سن اگم اکھاڑ، ہر کرتا آپ لگائيا۔

بھچھیا اندر زمیں اسمان، دھرت دھول آپ رکھائیا۔ بھچھیا اندر رو سس اُجیار، بھچھیا اندر منڈل منڈپ بنت بنائیا۔ بھچھیا اندر نرگن سرگن کر پسار، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ بھچھیا اندر لکھ چوراسی بن دھار، ترے پنج دئے سمجھائیا۔ بھچھیا اندر پرگٹ کر گرو اوتار، جگ چوکرئی رنگ وٹائیا۔ بھچھیا اندر پیر پیغمبر دے ادھار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویس وٹائیا۔ بھچھیا اندر بھگت بھنڈار، ہر اپنا نام ورتائیا۔ بھچھیا اندر سنت دُلا، سُکھ ساگر وچ رکھائیا۔ بھچھیا وچ گرمکھ گر گر میت مُرار، انک سُھیلا نظری آئیا۔ بھچھیا اندر گرمکھ لئے اٹھال، سر اپنا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بھچھیا آپ ورتائیا۔ ساچی بھچھیا اپنا نام، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ساچی بھچھیا دُھر دا جام، امرت پیالہ اک وکھائیا۔ ساچی بھچھیا برہمنڈ کھنڈ بنائے دھام، استھان بھومکا اپنا بھيو جنائیا۔ ساچی بھچھیا ناؤں نرنکار پرگٹائے رام، لوکات دئے وڈیائیا۔ ساچی بھچھیا کلمہ نبی رسول دئے پیغام، آت اکو اک جنائیا۔ ساچی بھچھیا دیونہارا ستنام، ست ستوادی کھیل رچائیا۔ ساچی بھچھیا پُرکھ اکال، دین دیال اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہ اپنی دھار وکھائیا۔ ساچی بھچھیا آد جگاد، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ ساچی بھچھیا سچ برہم برہماد، برہمانڈ اپنا رنگ رنگائیندا۔ ساچی بھچھیا شبد ناد، دُھن آتمک راگ الاٹیندا۔ ساچی بھچھیا سنت سادھ، ہر سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنی بھچھیا اک ورتائیندا۔ ساچی بھچھیا سری بھگوان، کلجگ اپنی آپ ورتائیا۔ لہنا دینا جان دو جہان، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ کوٹن کوٹ پرگٹائے اپنے نام، نت نوت سدا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک اکھوائیا۔ ساچی بھچھیا کرے پکار، پرہ آگے سیس نوائیا۔ جگ چوکرئی ویکھے چار، نت نوت تیری سیو کھائیا۔ ونڈ ونڈ جھولی پان گرو اوتار، پیر پیغمبر نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بھچھیا کہے میں منگان منگ، مانگت در تے آئیا۔ جگ چوکرئی ورتیں پرہو سوانگ، بازی گر اپنی کھیل وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میری سارے رکھدے گئے تانگھ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ لکھائیا۔ بھچھیا کہے میری ونڈاں ونڈ، ونڈنہارے تینوں ترس کیوں نہ آئیا۔ کھیل کر وچ

برہمنڈ، ورہنڈ رچن رچائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُنہج سینج آپ ورتائیا۔ گر اوتاراں دے اند، شبدی کلمہ راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دے اک ور، دُوجی اوٹ رہے نہ رائیا۔ بھچھیا کہے میں ہوئی بھکارن، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرے نام کوٹن کوٹ لے لے پُکارن، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اکھراں نال بندی رہی وگارن، پتھراں ویکھی بھیٹ چڑھائیا۔ اتم آئیوں پیج سوارن، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دے چُکائیا۔ بھچھیا کہے میرا لیکھا جائے چُک، لہنا رہن کھئے نہ پائیا۔ ونڈ ونڈدی میرا حصہ جائے مُک، گھر سچا اکو نظری آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کِرپا دے دے تھوک، پرچون ہٹ نہ کوئی چلائییا۔ صاحب ستگر نرمل جوت، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں سد وسی تیرے اکو سچکھنڈ سچے کوٹ، دُوجا گھر نہ کھئے بنائیا۔ دیناں مذہباں وچ جھگڑا کیتا روز، ذات پات وچ کری لڑائیا۔ تُوں ونڈاں پا کے بیٹھا رہوں خاموش، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ میں بیٹھی بن دوش، نردوشی دوش لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سوچدی رہی سوچ، انتر ڈر ڈر ویکھ وکھائیا۔ کون ویلا پرہ پوری کرے میری لوچ، ترسنا ڈکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ بھچھیا کہے میرے نرنکار، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ اکو دے سچ پیار، پریتی اپنے نال لگائیا۔ بھنڈارا دے سرب سنسار، لکھ چوراسی جیو تریت کرائیا۔ آگے ہواں نہ پھیر خوار، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھیرا پائیا۔ در ویکھاں تیرا اک دربار، درگاہ ساچی چائیں چائیا۔ جس گرہ وسے آپ نرنکار، نرگن اپنا آسن لائیا۔ تُوں داتا دانی دیونہار، آد جگاد تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے پُکار، ہوکا دے دے رہے جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت، کرے کھیل اپار، اپرپر اپنا ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس تُوں مندے گئے سانجھا یار، لاشریک نور خُدائیا۔ مقامے حق پروردگار، بے عیب کرے رُشنائیا۔ نرگن نرور ہوئے اجیار، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ وید ویاسا کر پُکار، دُھر دا لیکھا گیا جنائیا۔ نانک گوہند لیکھا لیکھا اپار، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ پُرکھ اکھا آوے اپنی دھار، نہ کوئی جنمے پتا مائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل کر رُشنائیا۔ ساچی بھچھیا کہے مینوں لے کے جائے نال، آپ اپنے سنگ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ حال، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ صدی بیسویں ہو دیال، دیاوان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے چُکائیا۔ بھچھیا کہے میری آسا

پورے، پرہہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ ناتا توڑے کوڑے، سچ سچ اک ورتائیا۔ در در وچن انحد تورے، ڈھر دا راگ سُنائیا۔ پرگٹ ہووے حاضر حضورے، ہر حضرت نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھہ ٹکائیا۔ بھچھیا کہے منگان بھکھیا، بھکھک روپ وٹائیا۔ پاربرہم اوہ لیکھا کڈھ لیکھا، جس دا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ اکھراں وچ کسے نہ دسیا، قلم شاہی نہ بند کرائیا۔ ہتھان نال نہ جائے بھٹیا، کوڑا رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جس دا نور اکو چٹیا، ست سفیدی دھار وہائیا۔ سچ دوارے جس نوں رکھیا، سچکھنڈ لیا ٹکائیا۔ جس گرہ مندر سوامی آپے وسیا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ میرا لیکھا وکھال ہتھو ہتھیا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ میں نیتر ویکھاں اکھیاں، لوچن میرا اک کھلائییا۔ میں جا کے دساں سخیاں، جو گرُمکھ روپ نظری آئیا۔ مینوں لہن نہ جائے کوئی وچوں ہٹیاں، گدر مندر مسجد شودوالے مٹھ، بھچھیا حق نہ کوئی ورتائیا۔ میں وس ہوئی اکو کلاپتیا، پت پریشور بے پرواہیا۔ نردھن ہو کے اوس دی چرنی ڈھٹھیا، مان ابھان نظر کوئی نہ آئیا۔ میری قیمت کوئی نہ پاوے تولے ماشے وچ رتیاں، تگر کڈے نہ کوئی چڑھائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ نہ آتے پھٹیاں، دوجی گنت نہ کوئی گنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے اپنا ور، میرا لیکھا پور کرائیا۔ پہلا لیکھا پھول بھگوان، بن اکھاں ویکھ وکھائیندا۔ بھچھیا شبد میلا ملیا آن، ہر کرتا بھيو چکائیندا۔ جگ جگ جیناں وچ ونددا رہیا دان، نکا نکا روپ وکھائیندا۔ اتم سارے اکٹھے کیتے آن، بچیا رہن کوئی نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے وچ مکان، مندر اکو اک وکھائیندا۔ کلمہ نبی رسول من کے گئے ایمان، حقیقت وچ سیس سرب نوائیندا۔ تیرا لیکھا تیرے ہتھ مہروان، آکے حکم نہ کوئی وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ بھچھیا ویکھ کھیل لیکھا، ہر لیکھک دئے جنائیا۔ جگ چوکڑی دسے مٹھیا، تھر کوئی رہن نہ پائیا۔ ہر کا کھیل سدا انڈٹھیا، انڈٹھری کار کرائیا۔ کلجگ ویلا اتم بیتیا، چوکڑی بھجی واہو داہیا۔ پرہہ سب دے خالی کیتے کھیسیا، وست امولک اپنی آپے جھولی پائیا۔ کسے دواویوں کسے کوئی نہ ملے بھچھیا، بھچھیا دین والا داتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرنی آپ کھائیا۔ بھچھیا کہا میں کران عرض، پرہہ سچے سیس نوائیا۔ دھن بھاگ جے پورا کرے فرض، پرہہ ویلا وقت سہائیا۔ میری لیکھ لاؤنی غرض، ترسنا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال آپ مناؤندا اے۔ دُھر بھرواسا اک رکھاؤندا اے۔ بھچھیا تیرا نیتز نین گھلاؤندا اے۔ اکھیں ویکھیا سب کچھ سمجھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر، ہر سرنائی سیس نواؤندا اے۔ پچھلا چھڈیا جگت اڈمب، ناتا مات نہ کوئی رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک وڈیاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس نواؤندا اے۔ سچ سندیسہ اکو اک الاؤندا اے۔ جگ چوکڑی جو کرپا وِسا، تیرا حُکم سیس جھکاؤندا اے۔ پرہہ ٹھاکر اک نریشا، شہنشاہ اکو اک مناؤندا اے۔ پُرکھ اکال جو تیری بھچھیا، ساڈی جھولی اوہ پاؤندا اے۔ مینوں کیتی بھیٹا، اپنے خالی ہتھ رکھاؤندا اے۔ گوبند پُرکھ اکال تیرا اکو دُھر دا بیٹا، جس دے ہتھ سرب پھڑاؤندا اے۔ پورب لکھیا رکھ جیتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ گر اوتاراں اکھ سناؤندا اے۔ پیر پیغمبران میٹ مٹاؤندا اے۔ چار جگ دی بھچھیا کر کے اکتھی، اکو گھر ہاؤندا اے۔ دُھر دی دے کے ساچی متی، مت اکو اک جناؤندا اے۔ سچ دربار کھولی ہٹی، ہٹوانا ہرجو ہٹ چلاؤندا اے۔ سریشٹ سبائی کرنا پکھی، پکھ اکو اک وکھاؤندا اے۔ وست امولک دیواں ہتھیں، دوجا سنگ نہ کوئی رلاؤندا اے۔ مات لوک جاوے تھی، ادھ وچکار نہ کوئی اٹکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آپ سیوا لاؤندا اے۔ بھچھیا دُھر دی آپ الاؤندا اے۔ لوکات راہ وکھاؤندا اے۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ تیرا سنگ رکھاؤندا اے۔ جا کے دس اکھی بات، جو پُرکھ اکال پڑھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی اکو نات، دوجی ونڈ نہ کوئی ونڈاؤندا اے۔ ہر گھٹ اندر پرہہ دی کھاٹ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ در در امرت دیوے بوند سوانت، نجھر جھرنا رس جھراؤندا اے۔ مندر وسے بہہ اکانت، سوبھاونت سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھچھیا آپ سمجھاؤندا اے۔ جن بھگتاں اُپر جانا تھے، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نرویر ہو کے کرنا رُخ، بھجنا واہو داہیا۔ اوہناں جا کے گھر گھر پُچھ، جو میرا نام دھیائیا۔ ڈونگھی بھوری جانا لُک، ساڈھے تِن ہتھ اندر سوبھا پائیا۔ نیوں کے سجدہ کرنا جھک، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اک جنائیا۔ ساچی بھچھیا ہو تیار، ترے گن اتیتا آپ کرائیندا۔ تیری ونڈاں ونڈ اک اپار، دوجا حصہ نہ کوئی

رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی کرنا اک پیار، چارے کھانی تیرا میل ملائیندا۔ چارے بانی دے ادھار، چارے جُگ سنگ وکھائیندا۔ چارے
 ورنان کھول کواڑ، کھتری براہمن شوڈر ویش تیرا سنگ وکھائیندا۔ سرِشٹ سبائی دس بول اک جیکار، نعرہ حق حق سُنائیندا۔ آتم
 پرما تم دے ادھار، تیرا مارگ اِکو لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سیوا اِک وکھائیندا۔ بھچھیا کہے میں اُٹھ کے
 جاواں گی۔ سری بھگوان تیرے چرناں سیس نواواں گی۔ لوکھات لے فرمان، جیو جنت سرب سُنواواں گی۔ پُرکھ ابناسی ہویا مہروان،
 ڈھولا اِکو اِک گاواں گی۔ آتم پرما تم دیوے مان، برہم پاربرہم الاواں گی۔ جیو جنت سُنو کرو دھیان، ہوکے دے دے اِکھ سُنواواں گی۔
 اِکو بھچھیا دتی سرِشٹ سبائی دھر دا دان، وست اموک اِک وکھاواں گی۔ رل مل سارے گاؤ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں
 بن وچولن سچکھنڈ دوار ملاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دھر دا ور، تیرے سہارے سیو کھاواں گی۔
 سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ رکھاؤندا اے۔ دھر سندیسہ اِک سُناؤندا اے۔ وشن برہما شو نال رلاؤندا اے۔ سارے رل مل
 کرن آدیس، سیس اِکو در وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سکھیا اِک سُناؤندا اے۔ ساچی سکھیا اِک
 سمجھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچاؤندا اے۔ دھر دی بھچھیا اِکو وار ورتاؤندا اے۔ نہ کوئی میٹے ہر دا لکھیا، لیکھا اِکو اِک جناؤندا
 اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بھچھیا آپ ورتاؤندا اے۔ ساچی بھچھیا سوہنگ سو، سرب کلا سمرتھ سوامی
 آپ ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر نرموہ، مُحبت اپنے نال لگائیا۔ آتم پرما تم جائے چھوہ، دئی دویت رہن نہ پائیا۔ گھر پرکاش کرے لو،
 اندھ اندھیر مٹائیا۔ بیج اگئی دیوے بو، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی بھچھیا آپے جھولی پائیا۔
 اپنی بھچھیا دے بھگوان، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ چھبی پوہ میٹ نشان، نشانہ گرمکھ لے رکھائیا۔ آپا کر کے بلیدان، بل بھگتاں رہیا
 پرگٹائیا۔ داتا بن سری بھگوان، دیاواں دیا رُپ وکھائیا۔ بھچھیا اندر بھکھیا دان، بھکھیا وچوں بھچھیا آپ ہو جائیا۔ جس دی کرے نہ
 کوئی پہچان، رُپ رنگ نہ کوئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بھچھیا پا
 جھولی، تن ماٹی خاک رنگائیا۔ تن رنگیلا سوہنی ڈولی، ہر ٹھا کر بنت بنائیا۔ پریم پریتی اندر رُت بسنتی ساچی مؤلی، پت ٹہنی پھل

مُسکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھکھیا پا کے دسی بولی، سوہنگ نام جنائیا۔ سو کہے میری بھکھیا اٹل، آد جُگاد نہ کوئی مٹائیندا۔ ہنگ کہے میرا ودھیا بل، بلدھاری دیا کھائیندا۔ دوہاں مسلہ ہویا حل، آتم پر ماتم اکو گھر نظری آئیندا۔ جُگ چو کڑی پچھوں پُرکھ اکال دتا پھل، امرت رس جھولی پائیندا۔ صاحب ستگر پُرکھ سوامی بھچھیا جائے بل بل، بلہاری گھر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، خالی بھنڈارے دیوے بھر، بھرپور اپنی مہر نظر کرائیندا۔

★ ۱۷ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی اُجاگر سنگھ دے نوت پنڈ چیبے ضلع گرداس پُر ★

بھچھیا کہے میری پوری منگ، پُرکھ اکال انت کرائیا۔ میں کوچھی کھلی چاڑھ رنگ، سوہنی بنت بنائیا۔ مہروان ہو کے دتا اند، رس اپنے وچوں چوائیا۔ جن بھگت بنایا سنگ، سگلا ساتھ وکھائیا۔ آ کے ویکھیا ملیا پرمانند، نیج آتم و جی ودھائیا۔ دو جہاناں ہو کے سُنیا چھند، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ آد جُگاد ایہ منگی منگ، پرہہ اکو اپنا نام دئے سمجھائیا۔ میرے ٹکڑے نہ کریں ونڈ، کھنڈ کھنڈ نہ روپ وٹائیا۔ تیری رحمت جیرج انڈ، اُتبھج سینج تیرا نور نظری آئیا۔ دین دیاں صاحب بخشند، بخشش تیری وڈ وڈیائیا۔ لیکھے لگے برہم ہنگ، پاربرہم وچ سائیا۔ تیری ڈوری تیرا تند، تانا پیٹا تونہی نظری آئیا۔ تیرا ناد تیرا مردنگ، ڈھول نگارہ تیرا روپ وکھائیا۔ تونہی سورپیر سربنگ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دتا اک ور، میری آسا پور کرائیا۔ بھچھیا کہے موہے چڑھیا چا، گھر و جی سچ ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ بن ملاح، میرا بیڑا دتا ترائیا۔ جن بھگتاں نال میری صلاح، دو جے گھر نہ منگن جائیا۔ جو اکو نام رہے دھیا، ناتا دھر دا جوڑ جڑائیا۔ کھڑا چھٹیا جل تھل اسگاہ، ٹلے پربت کھوجن کھوج نہ کوئی وکھائیا۔ میں اوہناں پکڑاں بانہ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ سدا ہر سنگت وچ رہاں، رہ رہ خوشی منائیا۔ ساچا ڈھولا مل کے کہاں، تون میں تیرا تیری میری نہ بھٹے جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ میری بنت بنائیا۔ بھچھیا کہے میری آسا پٹی، مہروان دیا کھائیا۔ میرے سر تے اوڈھن سالو دتا ساچی جٹی، پردہ اپنا نام رکھائیا۔ میل ملایا گھر گمبھیر وڈ گن گئی، گنونت دتی سرنائیا۔ لکھ

چوڑاسی وچوں اُتم سِریشٹ گُرمکھ گُرسکھ ملے وڈ مَنی، مَنی مُنیشر سار کوئی نہ پائیا۔ جنہاں اندر دُھن آتمک ناد وجے اگمی دُھنی، چھٹی راگ ویکھ ویکھ بگسائیا۔ صاحب ستگر پیارے میری سنی، دُور دُراڈا چل کے نیڑے آیا میرا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ بھچھیا کہے میرا چُکیا لیکھا، باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ پچھلیاں بھلیا سارا جیتا، آگے خوشی اکو اک وکھائیا۔ سادھ سنت میرا چُکے نہ کوئی ٹھیکا، بولی دے نہ بول چڑھائیا۔ مَیں جن بھگتاں اندر کراں وسیا، گھر بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ بھچھیا کہے مَیں ہوئی بھرپور، پرہہ پورن دیا کھائیا۔ جس بھچھیا پچھے سولی چڑھیا منصور، منسا اپنی اک وکھائیا۔ جس بھچھیا وچوں کینکا ملیا اک کوہ طور، سو مُنہ دے بہار سٹائیا۔ جس بھچھیا پچھے پیر پیغمبر ہئے مزدور، در گھر ساچے سیو کھائیا۔ جس بھچھیا وچوں صاحب ستگر دا چلے دستور، پُرکھ اکال اپنا راہ وکھائیا۔ سو بھچھیا جن بھگتاں بھانڈے کرے بھرپور، خالی نظر کوئی نہ آئیا۔ غریب نمانے توڑ غرور، نون سو اکھر اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موہے نمانی در کیتا مشکور، مُشکل میری حل کرائیا۔ بھچھیا کہے پرہہ وڈا ٹھاکر، جس ٹھیکیداری ختم کرائیا۔ در آئی دے آدر، جن بھگتاں سنگ ملائیا۔ سر ٹکا چٹی چادر، دُرمت میل دے دھوائیا۔ میری منگ منگی گر تیغ بہادر، بھیٹا اپنا آپ چڑھائیا۔ میری منگ منگی گوہند وچ سرسا ساگر، سچ آرزو اک سنائیا۔ مَیں انگ لگی اوس کریم قادر، جس ہتھ سرب وڈیائیا۔ میرا نرمل کرم کیتا اجاگر، لوکات کری رُشنائیا۔ جن بھگتاں سنگ کر کے عادل، عدل وچ موہے دتا ورتائیا۔ مَیں اپنی دھار لئی بدل، پہلا روپ نہ کوئی وکھائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے میری پوری ہوئی منزل، آگے پندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جو صاحب محبوب دی گاون اکو غزل، واحد نام دھیائیا۔ مَیں اوہناں آئی بغل، بغلگیر ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ پہلی وار جن بھگت دوارے مُکھ لگاواں سگن، ساچی خوشی رکھائیا۔ جس نوں جگت جہان کپندا پاگل، مُورکھ مُگدھ شوڈائیا۔ سو چیبیاں وچوں سد کے لیاندا اپنے چرن، سرن دتی وڈیائیا۔ نِمسکار سارے کرن، اُجرت لیکھا دتا مُکائیا۔ ساری سنگت نال کیتا پرن، سِری بھگوان اپنی اچھیا پرگنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہرِسنگت سنت سہیلے جو سوہنگ دھولا پڑھن، سو سرب سربت اپنے لیکھے لائیا۔ اُجاگر سینگھ چڑھا چند، مُکھڑا سوہنا نور

چمکائیا۔ بخشش کہے مینوں کر کے گڑوی وچ بند، گھٹ کے ڈوری لئے بندھائیا۔ راوی کنڈھا کنڈھی گہن وچوں آیا لنگھ، چلیا واہو داہیا۔ گُر ارجن منگی منگ، خوشیاں نال سُنائیا۔ میرا پریم پیارا لے جا سنگ، جو بیٹھا راہ تکائیا۔ پُرکھ اکال سوہے سیج سُنجنی پلنگ، گھر گُرْمکھاں ڈیرہ لائیا۔ اوس دے آگے دیویں رکھ، اکھ نال سمجھائیا۔ جے پرہو میرا پرتکھ، تینوں کوچھے کلمے دئے وڈیائیا۔ اوہ ویلا یاد رکھ، جس ویلے تئی لوح بیٹھا اگنی ڈاہیا۔ ٹوں ڈردے ڈردے منگی اک منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مینوں لے چل اپنے نال نِسنگ، میتھوں دُکھ جھلّیا نہ جائیا۔ کر کِریا صاحب ستگر شانت سرُپ ہتھ رکھیا اُتے کنڈ، پنچے نال سمجھائیا۔ میرا صاحب ستگر سدا بخشند، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ تیری ٹئی پھیر میرے نال دیوے گنڈھ، راوی کنڈھے جوڑ جُڑائیا۔ میں وی اوسے کولوں ربیا منگ، جو سب دا پتا مائیا۔ اوسے کارن سری بھگوان گُر پرساد پرساد ہرِسنگت وچ دئے ونڈ، جس وچ ونڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھجھیا لین واسطے کوٹن کوٹ کھڑے برہمنڈ، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ جے پرہے اک کینکا دے کے پاوے ٹھنڈ، اگن دو جہان نہ کھئے تپائیا۔ صاحب سری بھگوان بخشند، شبدی شبد سب نوں دات ربیا ورتائیا۔ پریم رس مکھ لگا دند، سارے خوشیاں نال سوہنگ ڈھولا گائیا۔ آگھٹ کے پائے جیہی، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ تیری پریتی لگی اچھی، سوہنا روپ وٹائیا۔ ناتا جُڑیا جوں جل میں مچھی، تڑپہ تڑپہ نہ ہونے کدے جُداِیا۔ پریم دھار ہوئی کٹھی، ونڈ سکے نہ کوئی ونڈائیا۔ تیری تپدی کیتی ٹھنڈی بھٹھی، امرت میگھ برسائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان صاحب ستگر بن کے کلاپتی، کلا رملہ جھلا اپنے لیکھے لائیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سمل سکور نوں جانڈیاں راوی دے کنڈھے ضلع گرداس پُر ★

ہرگوبند ہر کی آسا، منسا انہو بہیو چکائیندا۔ جگ چوکڑی دیونہار پُرکھ سمراتھا، صاحب ستگر دیا کھائیندا۔ آر پار بن کے راکھا، دو جہاناں سیو کھائیندا۔ پار کنڈھی ارجن پُچھ واتاں، بدھاتا ویکھ وکھائیندا۔ بھٹھیالا چل کے آیا ساتھا، بن پاندھی پنڈھ مکھائیندا۔ پانی سرور مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں پرگھائیندا۔ سوہنا ویکھ پورب گھاٹا، تٹ کنارے ڈیرہ لائیندا۔ بھل نہ جائے پہلی دادا، اُبھل اپنا بہیو

چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کنارے سوہیا پائیندا۔ تٹ کنارہ آر پار، جل دھار ویکھ وکھائیا۔ ہرگوبند ہر پیار، ارجن لیکھ چُکائیا۔ دوہاں وچولا سرجنہار، صاحب سچ گوسائیں۔ تٹی توی دے ادھار، سیتل دھار وائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ہرگوبند دھار ہر ہر میلا، میل ملاپ اک جنائیا۔ سوہنا سُنہنجا بیوے ویلا، تہت وار ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال نرگن ہو کے مینوں ملے آکیلا، نرُور اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں بن سجن سہیلا، سچا سنگ وکھائیا۔ لنگھ کے آئے تے جگت کابی کانا بیلا، بیلی اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دے چُکائیا۔ ساچا لیکھا ویہ سو اُنی پکرمی، آر کندھی دیا کمائیندا۔ دُھر دی ونڈ پھیر ونڈی، ارجن لیکھ وکھائیندا۔ دوہاں لائی اک پابندی، سری بھگوان حکم اپنے سر ٹکائیندا۔ ہر سنگت سنگ رکھائے چنگی، جنہاں چنگی طرح اپنا آپ سمجھائیندا۔ سرشٹ سبائی کر کے اندھی، کوڑی کِریا سرب زلائیندا۔ کِریا کر جلدھار نیں لنگھی، پار کنارہ آپ وکھائیندا۔ کرے کھیل صاحب بوہ رنگی، انڈیٹھا رنگ چڑھائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت آر پار وچ منجھدھار دو جہان نہ ہووے تنگی، کھانڈیاں پینڈیاں لیکھا پار کرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لیکھ چُکائے خانہ بندی، بندی چھوڑ بیوے سہائیا۔ پتا پوت کھیل بھینگی، تو پرساد دے وڈیائیا۔ سچ وست امولک دھن پدارتھ نام ونڈی، گُرمکھاں منڈا منڈا رسنا نال کھوئیا۔ ہرگوبند گُرو گُرو دیو ارجن ایہ منگ کندھی دوارے منگی، صاحب ستگر پوری دے کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ویکھی بھومکا سوہنی چنگی، جس اُپر ہرگوبند گیا چرن ٹکائیا۔

★ ۱۸ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی یجن سنگھ دے گھر پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن راج راجان، برہم برہمادی ویکھ وکھائیندا۔ ایکنکارا نوجوان، بلدھاری بل پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا نور رُشنائیندا۔ ابناسی کرتا ویکھے مار دھیان، مہروان اپنی اکھ گھلائیندا۔ سری بھگوان حکمران، دو جہاناں حکم چلائیندا۔ پاربرہم ہو مہروان، سچ پردھانگی اک کمائیندا۔ تخت نواسی کھیل مہان، شاہ پاتشاہ

شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ نرگن دھار ہر نرنکار، نرور وڈی وڈیائیا۔
 سچ دوارا کھول کواڑ، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ آگوچر وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی
 بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے سری بھگوان، اک اکلا سوہا
 پائیندا۔ تخت نواسی نو جوان، ڈنکا اپنا نام وجائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے فرمان، دھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھے
 کرے سچ وکھائے چرن دھیان، نیتز نین سرب کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی ساچی کار کھائیندا۔ دھر
 سندیسہ سری بھگونت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ نیتز کھول بھگت سنت، پُرکھ اکال رہیا درڑائیا۔ گُرْمکھ ویکھو مہا اگت، لیکھا لکھت وچ
 نہ آئیا۔ گرسکھ بندی ساچی بنت، پاربرہم ہئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم
 وشو دھار، ہر وشنو آپ جنائیندا۔ برہما کرے خبردار، نیتز لوچن نین اکھ کھلائیندا۔ شنکر دیوے اک ہلار، بھولا ناتھ سیو لگائیندا۔
 کروڑ تینسا دے ادھار، سُرپت اند آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے گرو اوتار، تیئی اوتاراں میل ملائیندا۔ بھگت اٹھاراں کر تیار، سوہاونت آپ
 سہائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز نین اکھ آگھاڑ، دھر دا کلمہ راگ لائیندا۔ نانک گوبند دے ادھار، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ چارے بانی
 پاوے سار، شاستر سمرت بھول پھلائیندا۔ پُران اٹھاراں کر پیار، اٹھ دس گیتا گیان جوڑ جڑھائیندا۔ انجیل قرآن کر وچار، ساچا میلا
 جگت ملائیندا۔ کھانی بانی بول جیکار، دھر دا راگ سمجھائیندا۔ سارے اکھے ہووو اک دربار، سری بھگوان ساچا گھر وکھائیندا۔ جس
 گرہ اچی ساچی دھار، روپ رنگ ریکھ نظر کوئی نہ آئیندا۔ جگ چوڑی کردے رہے سیوا سیوادار، سیوک اپنا ناؤں دھرائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ پیتے کئی وار، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، لکھ چوراسی جیو جنت سیو کھائیا۔ دین مذہب
 ذات پات کردے رہے وبار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، ہر کرتا
 آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال دے وسو کھیڑے، پروردگار اکو نظری آئیا۔ جگ چوڑی پچھلے چھڈو جھیڑے، اکلا مارگ اک سمجھائیا۔ دین
 مذہب لوکھات اندج جیرج اُتہج سیئج لائے ڈیرے، در در بیٹھا الکھ جگائیا۔ بھرے بھلے گرو گُر چیرے، چیلا گُر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ پر

پُرکھ دے کوئی نہ وڑے ویہڑے، ساچا مندر نہ کوئی سہائیا۔ سب دے کایا اُجڑے کھیڑے، سچ کواڑی کھڑکی بجرکپائی نہ کھئے ٹرائیا۔ مایا متا ہومے ہنگتا کوڑی کیریا کردے جھیڑے، کام کرودھ لوہہ موہ جگت ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، حُکم اِکو اِک سمجھائیا۔ ساچا حُکم دُھر سندیسہ، سوہنگ سو آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ نریشا، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی دھرے ویسا، گر اوتار ناؤں پرگٹائیا۔ سب دا رکھ اپنے ہتھ لیکھا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ چار کُٹ دہ دشا کھیل کھیڈاں، دو جہاناں اپنا راہ چلائییا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے اپنا دسے بھیتا، باہروں کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گر اوتار پیر پیغمبر مارو مات دھیان، دو جہاناں والی آپ سُنائیا۔ سرِشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی ست دیپ شرع ہوئی شیطان، سچ ایمان نظر کھئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے پہچان، پارہرہم برہم بھيو نہ کوئی گھلائییندا۔ دین مذہب نہ جانے کوئی اسلام، اسم اعظم ویکھ نہ کوئی وکھائییندا۔ کلمہ حق نہ جانے کلام، پردے رام نہ کوئی وسائییندا۔ ستجُگ تریتا دواپر کلجُگ جو دے کے آئے پیغام، دُھر سندیسہ حُکم منائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا حُکم آپ سُنائییندا۔ ساچا حُکم گرو اوتار، پیر پیغمبر پرہو جنائیا۔ کلجُگ اتم کرو وچار، سارے نین اٹھائیا۔ سرِشٹ سبائی دھواں دھار، دیپک جوت نہ کوئی رُشنائیا۔ چاروں کُٹ ہاباکار، دہ دشا رہی گر لائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ساچا کرے نہ کوئی پیار، آتم انتر پردے ہر نہ کوئی وسائیا۔ پنڈت پاندھ گرتھی پنتھی مُلا شیخ مسائق کرن خوار، خالق خلق سکے نہ کوئی ملائییا۔ شاستر سمرت وید پُراناں اُتوں سب دا گیا اعتبار، سچ بھروسہ نظر کھئے نہ آئییا۔ در در گھر گھر نیتر ویکھو ہندا حرام، دھیرج جگت نہ کھئے جنائیا۔ دُھر دا حُکم بھلے کلام، شبد راگ دُھن نہ کوئی شنوائیا۔ چاروں کُٹ پھرے شیطان، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نیتر نیناں سرب وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگوجک، لوکات دھیان لگائیا۔ نو نو چار ویکھی لگی اگ، ترے گن مایا رہی تپائییا۔ سرِشٹ سبائی ہنس ہوئی کگ، سوہنگ ہنسا جاپ نہ کوئی چپائییا۔ پرہہ دا درشن کوئی نہ کرے اُپر شاہ رگ، نو دوارے بھرم بھلائییا۔ ساچے حُجرے ملے کیسے نہ جج، کایا کعبہ کھوج نہ کوئی کھجائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ رہے بھج، آتم سروور نہاون کھئے نہ آئییا۔ رسنا جہوا پی پی تھکے مد، امرت جام پیالہ نجھر جھرنا نہ کوئی

جھرائیا۔ ساچی کریا جیو جنت سادھ سنت سارے گئے چھڈ، لو چھٹکی پھر نہ کھئے لگائیا۔ ورنہ برنہاں ذاتاں پاتاں اندر وڑ کے ہو گئے اڈ، ساچا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ ہن ہر نامے خالی ہڈ، تین سو سٹھ ناڑی رہی کُرائیا۔ من واسنا رہی نیچ، من کامنا نہ کوئی بھوائیا۔ بڈھی بولے نہ کوئی سچ، ست ستوادی رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نیتر نیناں سرب وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تگن لوکماں، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سچ وست نہ کیسے پاس، گر مگھ روپ نہ کوئی وٹائیا۔ سب نوں بھلیا لیکھا لیکھا جو قلم دوات، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دئے گواہیا۔ کوڑی کریا کائنات، جوٹھا جھوٹھا رنگ رنگائیا۔ کوئی نہ دیوے پیالہ آب حیات، امرت رس نہ کوئی چکھائیا۔ آتم پر ماتم بنائے نہ کوئی ساتھ، سجن یار جگت رہے ہنڈھائیا۔ انحد ڈھولا ڈھر دا راگ کوئی نہ گائے گاتھ، آتمک ناد نہ کوئی وجائیا۔ رُوح بُت کرے نہ کوئی پاک، پنت پنت روپ نہ کوئی وکھائیا۔ چاروں کُنٹ اڈے خاک، خالص روپ نہ کوئی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتاراں ربیا جنائیا۔ گر اوتار بھوئے حیران، دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ سُنجا دسے زمیں آسمان، برہمنڈ کھنڈ کُرائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ پھرے پردھان، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ ہر کا نام ملے نہ کوئی نشان، ساچا مندر نہ کوئی سہائیا۔ صدق صبوری نظر نہ آئے ایمان، دھیرج دھرم نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، ہر اکو حکم جنائیندا۔ لوکماں ویکھو پرتکھ، گون سری بھگوان اپنا میت بنائیندا۔ جو ویکھیا سو دینا دس سچ، سری بھگوان اکو منگ منگائیندا۔ پُرکھ اکال جائے تٹھ، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ سو گر مگھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سچا پُت، پُت سپوتا ناؤں پرگٹھائیندا۔ جس گرہ مؤلے پر بھ دی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیندا۔ چاروں کُنٹ ویکھو گٹھ، دہ دشا آپ سمجھائیندا۔ گون نشانیاں ربیا اک، گون انیالا تیر چلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ سُنائیندا۔ ساچا حکم سری بھگوت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اٹھ کے ویکھو ساجن سنت، گون بیٹھا دھیان لگائیا۔ گون ڈھولا راگ گائے منیا منت، اکھڑ اکو اک راہ تکائیا۔ گون ناری سیج ہنڈھائے کنت، سہاگن ہو ہو خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار دھیان لگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر اکھ کھلاؤندا اے۔ لوکماں ویکھ وکھائیا۔ بھو ابھید سرب جناؤندا اے۔ لکھ

چوڑاسی لگی کوڑی کھیڈ، خالق خلق ملن کوئی نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اک ور، بن تیری کریا تیرا سنگ نہ کوئی نہاؤندا اے۔ گر اوتار سرب سُنایا اے۔ پیر پیغمبر بھیو چُکایا اے۔ چوڈاں طبق پھول پھلایا اے۔ چوڈاں لوک پردہ لاپیا اے۔ چوڈاں وِدیا ویکھ وکھایا اے۔ چوڈس چن نہ کوئی چمکایا اے۔ سرِشٹ سبائی نیترا اندھ، ہر کا درس کیسے نہ پایا اے۔ کوئن کوٹ ایشٹ دیو تکے تن، ہتھ کیسے نہ اُتے ٹکایا اے۔ دھن دُولت اِکٹھا کر کے جن، سادھ سنت اپنا نام وڈیایا اے۔ کوئی نہ سُنے اپنا راگ بن کُن، بن نیتراں تیرا درس کیسے نہ پایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا دے سچا ور، گر اوتاراں اکھ سُنایا اے۔ پیر پیغمبراں جناؤندا اے۔ اُمت نبی رسولاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچ اصول نہ کوئی کھاؤندا اے۔ محبوب نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ اُچ عروج نہ کوئی سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تھہ بن نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ گر اوتار سچ سُناؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی آگے سپس نواؤندا اے۔ جگدیش تیرا شکر مناؤندا اے۔ جگ چوکرئی تیری سیو کھاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھاؤندا اے۔ تیرا ناد دُھن راگ میرا ناؤں الاؤندا اے۔ تینوں دس کے کنت سہاگ، سرت سوانی تیرے نال ملاؤندا اے۔ پیر پیغمبر دے دے بانگ، نیترا رو رو حال جناؤندا اے۔ سب تیرے ملن دی رکھ گئے تانگھ، شاستر سمرت وید پُران جگت گواہ نال رلاؤندا اے۔ مسلہ ویکھ انجیل قرآن، تیس بتیسا اکھ سُناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم سارے ہیوے حیران، اکو وار بول سُناؤندا اے۔ صاحب ستگر ہوئی حیرانی، نو نو چار دھیان لگائیا۔ ست دھرم نہ دسی نشانی، سچ سچ نہ کوئی سمائیا۔ شاہ سلطان میرے نال کرن بے ایمانی، راؤ رنگ نہ کوئی وڈیائیا۔ بھرے بھلے وڈ وِدوانی، میری سار کیسے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جگت گیانی، جاگرت جوت نہ کوئی رُشنائیا۔ اٹھ سٹھ وِرول کے پانی، امرت دھار نہ کھئے چوائیا۔ تیرا انحد ناد نہ سنی بانی، دُھن آتمک کرے نہ کوئی شنوائیا۔ نرمل جوت جگے نہ کوئی مہانی، گھر گھر دیوے بتی رہے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا بھیو کوئی نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو بیس بیس، ہر بیسا آپ سمجھائیندا۔ کلغی دھر اک جگدیش، شہنشاہ اپنا حُکم منائیندا۔ مُکند منوسر لکھی نرائن ٹھیک، چتربھج اپنا راہ وکھائیندا۔ آد شکت نورا نہ پُرکھ اکال اتیت، ترے بھون دھنی اپنا

دوار وکھائیندا۔ پروردگار بے پرواہ نور الہی لاشریک، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھو ٹھیک، پردہ اوہلا سرب اُٹھائیندا۔ کون کرے دُھر پریت، سِری بھگوان کون منائیندا۔ کون جانے ساچی ریت، ریتیان کون اکھوائیندا۔ ناتا جوڑ مندر مسیت، کایا کعبہ کھوج کھوجائیندا۔ کون گھر ٹھاکر سجن لہے میت، نو دوارے پندھ مکائیندا۔ کون آتم پر ماتم گاوے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ کون جگت واسنا رہیا جیت، ہار جیت پرہ دی جھولی پائیندا۔ کون پنت ہو پُنت، پاک رسؤل اک منائیندا۔ کون ہوئے نیچو نیچ، بن نانا دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر اوتاراں آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تک کے راہ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم اندھیرا گیا چھا، سورج چند چاندنی کم کیسے نہ آئیا۔ دیا باقی گھر مندر سکے نہ کوئی جگا، اندھ اندھیر نہ کوئی گوائیا۔ محل اٹل اچ منار سکے نہ کوئی سہا، اٹاں گارا رہے وڈیائیا۔ آتم سیجا کوئی نہ سکے ہنڈھا، گھر کنت نہ کوئی ملائیا۔ رت بستتی سکے نہ کوئی وکھا، پتجھڑ گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، اسیں سارے بنیئے انت گواہ، شہادت سکے نہ کوئی بھگتائیا۔ شہادت بھگتے نہ کوئی مات، گر اوتار پیر پیغمبر متا پکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دسی جماعت، ساچی پٹی نام نہ کوئی پڑھائیا۔ لیکھا لکھ کے دے آئے قلم دوات، کاغذ شاہی دُھر دی دھار نام سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار کلجگ اتم ویکھے کھیل آپ تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ سارے اوس دی رکھو آس، جو زرگن زرویر نظری آئیا۔ ہوں سیوک سارے اوس دے داس، بالک روپ وٹائیا۔ جگ چوکرئی دیوے ساتھ، سچا سنگ نبھائیا۔ آد جگادی صاحب سلطان پُرکھ سمرا تھ، ہر داتا اک اکھوائیا۔ چرن پریتی بھے نات، بدھاتا اپنا میل ملائیا۔ واک بھوکھت آئے اکھ، آخر دُھر دا حکم سنائیا۔ لیکھا چکے ذات پات، دین مذہب نہ کوئی وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں لہنا دینا چکے کہات، بیس بیسا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں تھکے، جگ چوکرئی سیو کھائیا۔ ناتے توڑے مدینے مکے، قبران وچوں آواز نہ کوئی سنائیا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ سارے چھڈے، گرودوارا نہ کوئی وکھائیا۔ بن کے بالک پرہو نڈھے، در تیرے سیس نوائیا۔ سچ دوارا لنگھ کے پچھلی پار کیتی حدے، حدود رہن کوئی نہ پائیا۔ حکم اندر تیرے بدھے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ وشن برہما شو جس دی

سرنی لگے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کروڑ تیسرا جس دے حُکمے اندر پھرن بھجے، نٹھن واہو داہیا۔ رَو سس سؤرج چن جس حُکم اندر رکھے، منڈل منڈپ نال ملائیا۔ زمیں اسمان جو پردہ ڈھکے، سِر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ سرب جیاں پرہہ ٹھاکر پت رکھے، پت پریشور بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ اسیں ہونے ہکے بکے، حق حقیقت نہ کوئی جنائیا۔ سِری بھگوان تیرے چرناں ول کوئی نہ تکے، اکھراں بیٹھے سیس نوائیا۔ کیسے کم نہ آوندے دسدے تے اٹھے، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ نہ کوئی چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار کہن ہتھ تیرے ڈور، آد جگاد تیری سرنائیا۔ پیر پیغمبر کہن سد تیری لوڑ، تڈھ پن نظر کوئی نہ آئیا۔ وشن برہما شو کہے توں سوامی سدا جائیں بہڑ، مہروان پھیرا پائیا۔ شبد اگتی چڑیں گھوڑ، واگان اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرے آگے چلے نہ کوئی زور، جابر روپ نہ کوئی وکھائیا۔ میرا نیتر فرنا اکو پھور، فرنے وچ سرب لوکائیا۔ ستجگ تیرتا دواپر کلجگ آگے پچھے گرو اوتار سارے دتے تور، اتم اپنے کول منگائیا۔ تیری سارے رکھدے گئے لوڑ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے پُکھ اگم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جا کے ویکھو محل منارے جگت چُبارے چھپر چھن، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ ترے گن مایا دؤلت خزانہ ویکھو دھن، کون گرہ نظری آئیا۔ بُدھ مت ویکھو من، پرکرتی اندروں نال ملائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا ویکھو جن، کوڑی کِریا کون وڈیائیا۔ آتم پرما تم چڑھیا ویکھو چن، کون کرے سچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ درڑائیا۔ گر اوتار ویکھن آوندے نے۔ پیر پیغمبر پنڈھ مُکاوندے نے۔ مندر مسجد مٹھ شودوالے پھول پھولاوندے نے۔ تیرتھ تٹ کِنار ویکھ وکھاوندے نے۔ گنگا گوداوری جمنا سُستی ڈیرہ لاوندے نے۔ سادھ سنت جیو جنت ویکھن کرن وچار، اندر باہر اپنا دھیان لگاوندے نے۔ ساچا کرے نہ کوئی پیار، پریتم پریت نہ کوئی وکھاوندے نے۔ مایا کارن کرن بوپار، ناری روپ نہ کوئی جئاوندے نے۔ چاروں کُنٹ ہون خوار، خالص روپ نہ کوئی پرگٹاوندے نے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، پن تیری کِریا تیرے نظر کیسے نہ آوندے نے۔ سِری بھگوان دیا کماوندے اے۔ مہروان مہر نظر اک اٹھاوندے اے۔ دُھر سندیس نال سناوندے اے۔ وشن برہما شو مہیش نال ملاوندے اے۔

جا کے ویکھو اکو دیس، جس گھر ہرجو ڈیرہ لاؤندا اے۔ نرگن نور جوت پرویش، پنج تت نہ کوئی رکھاؤندا اے۔ سبمل وٹایا اپنا بھیکھ، بھیکھی ہو کے بھیکھ وٹاؤندا اے۔ نظر آئے نہ روپ رنگ ریکھ، رنگ راگ نہ کوئی جناؤندا اے۔ جن بھگتاں کرے ہیت، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ شبد سنیہڑا ڈھر دا بھیج، بھانڈا بہرم بھو بھٹاؤندا اے۔ آتم سہنجنی مانے سیج، سچ سنگھاسن آسن لاؤندا اے۔ جوتی جلوہ نرگن تیج، نور نور ڈگمگاؤندا اے۔ آد جگاد رہے ہمیش، جیون مرن نہ کوئی رکھاؤندا اے۔ داتا بن کے وڈ نریش، شہنشاہ اپنا حکم چلاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیوے ہیت، پردہ اوہلا آپ اٹھاؤندا اے۔ نزویر ہو کے کرے ہیت، سچ پریتی میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ پرگٹاؤندا اے۔ ہرجن پرہو پرگٹاؤندا اے۔ جگ چوگری ویکھ وکھاؤندا اے۔ کلجگ اتم میل ملاؤندا اے۔ بن باقی تیل جوت جگاؤندا اے۔ بن سجن سہیل سنگ نبھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوگری کیتا چن اپنا توڑ نبھاؤندا اے۔ چن کیتا قول اقرار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا جنائیا۔ کلجگ اتم لے اوتار، نرگن نزویر کھیل کرائیا۔ سنت سہیل لے اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھے لال، املڑے ہیرے اپنی جھولی پائیا۔ بن ونجارا شبد دلال، سودا ہٹ اک وکائیا۔ ونج کرے شاہ کنگال، لہنا دینا دئے ورتائیا۔ گرمکھ گرسکھ سجن سارے بہال، میل ملاوے تھاون تھائیا۔ آپے پچھ مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہما اپنی دئے جنائیا۔ کیرپاندھ دین دیال، سمد ساگر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ویکھ وکھائیا۔ ہرجن سجن ویکھے نرکار، نرنکار وڈی وڈیائیا۔ شبد سروپی کھیل اپار، اپرمپر آپ کرائیا۔ جوت سروپی نور اجیار، دو جہان کرے رشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ویکھے آپ کرتار، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ چھپر چھن کر پیار، بیڑا بٹھ پار کھائیندا۔ دے دات دھن اپار، اپرمپر آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ویکھن اکو آئیندا۔ ہرجن ویکھے ہر رگھرایا، رگھپت اپنی دیا کھائیا۔ پاندھی ہو کے پندھ مکایا، بھجے واہو داہیا۔ ندیاں نالے پار کرایا، تھل اسگاہ نہ کوئی اٹکائیا۔ روڑے پتھر چرن ٹکایا، ماٹی خاکی دئے وڈیائیا۔ بن نیتر نین کھول خوشی منایا، کانے کاہی سوہیا پائیا۔ بھگت مل مل ڈھولا گایا،

تُونہی ٹوں راگ الاٹیا۔ ہر گوبند گرو گرا لہنا دینا جھولی پایا، گر ارجن لیکھا پور کرائیا۔ بھٹیالا ترے گن اگنی وچوں باہر کڈھایا، جنم
 مرن روگ مٹائیا۔ نہکرمی ہر کرم کمایا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول سہایا، جس اُپر چرن ٹکائیا۔ گرمکھ سمبل ویکھن آیا،
 گر نیت چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی وچوں رکھن آیا، بھو جل بیڑا پار کرائیا۔ رائے دھرم نہ دئے سزایا، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لازمی مؤت
 نہ لئے پرنا یا، جمدوت بھے نہ کوئی رکھائیا۔ چرن پریتی ناتا جوڑ جڑایا، اوتھے ایتھے کوئی نہ سکے ٹڑائیا۔ سمل سکور صاحب ستگر پھیرا پایا،
 آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ چور ہو کے چوری رہیا کمایا، ٹھگی اپنی آپے رہیا جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سچکھنڈ دوارے شور
 مچایا، اُچی کوک کوک رہے سنائیا۔ اچر کھیل پرہ اور کا ہور رچایا، بھید ابھیو کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑایا، گھر وجے اک
 ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جگ
 چوکرئی سری بھگوان، بھگت وچھل دیا کمائیا۔ ساچا مندر ویکھ مکان، ساڈے تہ ہتھ اندر سوہیا پائیا۔ چھپر چھن ہوئی حیران، ہر جو
 کی کی کھیل ورتائیا۔ میریاں گکھاں کیتا پروان، لکھاں خاک وچ رلائیندا۔ اکھاں نال درشن کیتا آن، نیت لوجن نین بگسائیا۔ سن کے اک
 دھر فرمان، مان تان کوئی رہن نہ پائیندا۔ سنت شپیلے گرو گرا چیلے جو مل کے ڈھولا گان، دو جہان خوشی منائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 ویکھن کر دھیان، نیت لوجن نین سرب کھلائیندا۔ وشن برہما شیو ویکھ کھیل مہان، سیس جگدیش سیس آپ سرب نوائیندا۔ نو سو
 چرانوے چوکرئی جگ پچھوں اکو ڈھولا سنیا وچ جہان، جس دا بھيو کوئی نہ آئیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے گان، نین نظر کوئی نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن تڑا ویکھ، جنگل بیلا دئے ڈھائیا۔ ساڈی اڈدی
 ویکھ بالو ریت، پرہو ترس کوئی نہ آئیا۔ جگ جگ لبھدے رہے تیرا بھیت، پریتی سچ نہ کوئی لگائیا۔ دھرت دھول دی چھاتی اُتے لیٹ،
 اپنا جیون رہے بتائیا۔ کی ہویا ٹوں سانوں دتا بھیج، لوکات روپ وٹائیا۔ اسیں وی منگدے اوہو سیج، جو بھگتاں رہیا ہنڈھائیا۔ وسے
 تیرے سچے دیس، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ ساچے مندر لئیے ویکھ، چھپر چھن نہ کوئی وڈیائیا۔ جس دوارے بدلے ریکھ، ریکھا پچھلی
 دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کانا کابی ویکھ روندے پتھر، پابن رہے گرائیا۔ نیت

نیر و رولن اٹھر، ہنجهوٹاں ہار بنائیا۔ پرہو کر کریا ساڈا لکھ دے اکو اکھر، جس اکھر وچوں تیرا روپ نظری آئیا۔ تیری چرنی ڈگے ڈھاہ کے ستھر، ستھر یارڑے لے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پتھراں ویکھ روون روڑے، نکه نکه شور مچائیا۔ کیوں صاحب سائوں جل دی دھارے روڑیں، آگے پچھے دھکا لائیا۔ کر کریا جے اپنے چرن جوڑیں، نال بھگتاں دئیں وڈیائیا۔ دھنے وانگ ایتھے بہڑیں، اوتھے تینوں لبھن کوئی نہ جائیا۔ تیرے آگے نہ کوئی زورے، نیویں ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈے ویکھ پچھلے کاغذ کورے، آگلا لیکھا دے مکائیا۔ تیرے اُتے ساڈی ڈورے، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ سمنڈ ساگر اکو تونہی بہڑے، دوجا ہووے نہ کوئی سہائیا۔ تیرے ملن دی لگی اوڑے، ندیاں جل اسگاہ ساڈی ترکھا نہ کوئی بھجائیا۔ زرویر چڑھ کے آگھوڑے، قدم قدم پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ روڑے ویکھ رووے جھاڑی، ٹاہنی رہی کُرائیا۔ میری قسمت کیوں لکھی ماڑی، وچ کنڈیاں ڈیرہ لائیا۔ مین سُنیاں تُوں بھگتاں نال نہاویں یاری، لگی پریتی توڑ نہائیا۔ ایسے کر کے آئی تیرے آگاری، نیوں کے سیس نوائیا۔ خوشیاں نال پھیراں بہاری، اپنی سیو کائیا۔ مین ادھ واٹن کھڑی کُچھی ناری، سو بہاوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ مین سُنیا تُوں غریب زانیاں کوجھیاں کملیاں دئے ادھاری، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آون جاون مرن جنم دی میری کٹ بیماری، اُنبھج دیوے کوک ڈبائیا۔ دوئے جوڑ تیرے پرہ چرن نمسکاری، دھوڑی ٹگا خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس لگائیا۔ ویکھ جھاڑی کوکے ریت، بہڑی رہی سُنائیا۔ مین گر ارجن نال کیتا ہیت، آگنی سڑ کے اپنی سیو کائیا۔ مین اوس دے سیس تے چڑھ کے مانی سیج، تن خوشیاں نال ہنڈھائیا۔ نیتر لوچن نین ویکھ، خوشیاں حال سُنائیا۔ اوس ویلے کہہا مینوں لے چل اوس دیس، جس دیس وسے سچا ماہیا۔ گر ارجن دتا اک اُپدیس، سچ سنہڑا آپ سُنائیا۔ جو مینوں رہیا بھیج، سو صاحب بے پرواہیا۔ کلجگ اتم کھیلے کھیڈ، خالق اپنا روپ وٹائیا۔ بن کے آوے دھر دا نریش، نیتا اکو اک نظری آئیا۔ تیرا میرا بھلے نہ چیت، اُبل اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سارا کھولے آ کے بہیت، پردہ اوہلا آپ دئے چُکائیا۔ جس آگنی تپائی ریت، سو بھٹھیالا تیرے نال ملائیا۔ جو سینے چھنی چھنی پائے سیک، تیرا سنسا دئے گوائیا۔ تیرے چرناں ہیٹھ سیج بنائے ریت، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ ہر سنگت

سجیا لہنا ویکھ، بن اکھاں اکھ کھلائیا۔ جن بھگتاں در تیرا پورا کرے لیکھ، لیکھا لیکھ وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکر دیونہار دھر دا ور، اکم اتہاہ بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ریت بالو تپت شانت، اگن میگھ روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال دیوے دات، دیاوان ہوئے سہائیا۔ نال رلائے بھگت جماعت، سکلا سنگ وکھائیا۔ لیکھا لیکھ کے قلم دوات، پورب لہن دئے چکائیا۔ سچ پریتی جوڑ نات، ناتا بدھاتا اکو اک رکھائیا۔ جو صاحب ستگر گرو گرا ارجن دیو گیا اکھ، آخر لیکھا پور کرائیا۔ پاربرہم پت پریشور نرگن ست سروپ جوت پرکاش کر ساکھیات، شبد راگ دھن شنوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب دا پردہ لئے ڈھاک، اوڈھن اکو نام رکھائیا۔ نہ ہندو نہ مسلمان، کلمہ نام اک وڈیائیا۔ نہ شرع نہ کوئی شیطان، نہ دھرم روپ وٹائیا۔ دو جہاناں وچوں سری بھگوان، اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا چکے سچ صدق ایمان، بھرواسا اکو اک رکھائیا۔ جس ویلے بینتی کیتی چرن کر پرنام، نیت نین نیر وبائیا۔ اوس ویلے نظری آیا اک امام، پیغمبر پیراں بے پرواہیا۔ سجدہ سپس جھک کیتا سلام، دید عید چند رُشنائیا۔ کر نمسکار منگیا دان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مینوں حکم کدا حکمران، حکمے اندر سیو کھائیا۔ اندروں ویکھیا مینوں نظری آیا بھگوان، بھگوان تیرے وچ سہائیا۔ بھگونت کول نہ مذہب نہ اسلام، دھرم کرم ورن برن نظر کوئی نہ آئیا۔ ستگر پورے اکو دتا سچا پیغام، دھر سندیس سُنائیا۔ تیرا سہائی پروردگار رام، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت گاؤندے کلمہ کلام، کائنات کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہندو مسلم حصہ دئے چکائیا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گھر سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ پنکھی پنچھی تڑپن ترور، بے دید دید دھیان لگائیا۔ مہروان سری بھگوان نوجوان کرپا کر، در ٹھانڈے اوٹ تکائیا۔ آون جاون پت پاون جنم مرن بھے بھو کٹ در، در درویش سپس نوائیا۔ نردھن نانا بے آس چرنی سپس رہے دھر، دھرنی

دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرئی پرہوں وچھوڑے وچ گئے سڑ، اگنی تت نہ کوئی بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دے مان وڈیائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سیئج، چار کُنٹ وکھائیا۔ جگ چوکرئی صاحب سلطان تینوں تھکے لبھ لبھ، تیرا رُپ نہ نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھی حد، زمیں اسمانا دھیان لگائیا۔ اچا لما وڈا چھوٹا تیرا نظر نہ آیا قَد، تت رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن لٹاں باہاں چاروں کُنٹ رہے بھج، بن بن پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ بھڑی دروہی خُدائے کیوں سانوں کیتا اڈ، ناتا اپنا بیٹھوں ٹڑائیا۔ چیک پُکارن کُراون ساڈے ہڈ، ناڑی ناڑی شور مچائیا۔ پُکھ اکال دین دیاں نرگن بن کے جائیں چند، ویلا وقت دئیں سہائیا۔ سرن سرنائی تیری جائے لگ، چرن چرنودک ملے وڈیائیا۔ سچ خُماری دے مڈھ، نام پیالہ اک پیائیا۔ درشن کر کے جائے رَج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے دئے وڈیائیا۔ چارے کھانی کرے پُکار، بھڑی بھڑی رہی کُراٹیا۔ نور نورانے سانجھے یار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ آد جگادی ایکنکار، اکل کل دھاری تیری اوٹ رکھائیا۔ لبھ لبھ تھکے سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر پندھ مکائیا۔ کاغذ قلم شاہی تیرے نام دا دے دے گئے ادھار، دھیرج لوکات جنائیا۔ اشارے دے دے گئے گُرو اوتار، تیرا دُھر دا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر میلا بے پرواہیا۔ چارے کھانی چارے جگ، چاکر بن کے سیو کھائیا۔ اک دوجے نوں سارے رہے پُچھ، کس بدھ ملے بے پرواہیا۔ جیرج کہے میں دساں سچ مچ، مانس دیونہار وڈیائیا۔ انڈج کہے ہر گھٹ بیٹھا لک، نرگن اپنا رُپ وٹائیا۔ اُتہج کہے اپنی دھاروں پئے اٹھ، نہ کوئی جننے پتا مائیا۔ سیئج کہے لکھ چوراسی اوہدے سَت، جننی جن اک اکھوائیا۔ آد جگاد کدے نہ بھے لک، دو جہان کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چارے کھانی کہے پُکار، کوک کوک سنائیا۔ اٹھ ویکھ ساڈا حال، بے درد دردی ہو کے ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکرئی تیری اولڑی چال، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ تیرے پریم پچھے پُٹھی لٹھے کھال، اگنی تت بھیٹ چڑھائیا۔ تیری خاطر نیہاں ہیٹھاں دباے بال، تیری منزل مُک کدے نہ جائیا۔ تیرے پچھے گوبند زل کے لال، سولان ستھر سیج ہنڈھائیا۔ اٹھ کے ویکھ ساڈا حال، جنگل بیلے رہے کُراٹیا۔ تیرے آگے کریا سوال، بل باون تیری اوٹ تکائیا۔ تریتے رام کر پُکار، پنچبٹی تیرا دھیان لگائیا۔ دواپر کرشن ہو خوشحال، نیتر نیناں نپر وہائیا۔ گکھان اُتے سَتا پیر سنبھال،

سُکھ آسن اک لگائیا۔ بدھک مار تیرِ نشان، لیکھا لیا چائیں چائیا۔ کلجگ مُوسیٰ ڈگ کے مُنہ دے بہار، پربت چوٹی مان گوائیا۔ عیسیٰ کرے اک سلام، سجدہ تیرے گھر رکھائیا۔ محمد پڑھ کے کلمہ کلام، کعبہ تیرا گھر ویکھ وکھائیا۔ نانک کر کے تیرا دھیان، روڑاں ستھر گیا بنائیا۔ گوہند کر تینوں پرنام، کاہی اپنے انگ لگائیا۔ اسیں ویکھ ہوئے حیران، پاربرہم جگ چوکڑی تینوں رحم کھئے نہ آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں سُن دے رہے پیغام، کلجگ آوے شہنشاہیا۔ دو جہاناں بدل دیوے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جگ چوکڑی تڑپھدیاں تردساں درشن دیوے آن، دُور دُراڈا پھیرا پائیا۔ منزل منزل کٹ پُجے مقام، حق مقام اک سمجھائیا۔ ظاہر ظہور بن امام، اصلیت اکو دئے سمجھائیا۔ دیوے دُھر دا اک تُعام، عام خاص سمجھ سکے نہ رائیا۔ سب دی مُشکل کرے آسان، محفل اپنے نال رکھائیا۔ اسیں تیری بن عوام، نت بیٹھے دھیان لگائیا۔ ساڈا پورن کردے کام، پرہ پورن بے پرواہیا۔ ساڈے کول نہیں گری چھہارے بادام، سوہنی وست بھیٹ نہ کھئے کرائیا۔ گکھاں وچ ویکھیئے تیری شان، جس شان وچ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے اک ور، گھر ملے تیری وڈیائیا۔ چار کھانی وچوں نکمے ککھ، اپنا حال سُنائیا۔ پُرکھ ابناسی سانوں دس، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ ساڈی قیمت نہ کوئی کروڑی لکھ، ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈے لئی کجھ دس، ایہہ تیری سب وڈیائیا۔ سانوں دے کے جامت، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ ساڈی لیکھ لگے رت، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ اپنے ملن دی دے اکھ، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساڈے اندر جاویں وس، باہروں روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اسیں خوشی کریئے ہس ہس، سچا ڈھولا گائیا۔ مٹے زین اندھیری مس، سچ نور ہووے رُشنائیا۔ جگ چوکڑی تیری رکھدے گئے آس، پیاس تیرے درس تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے مکائیا۔ چارے کھانی وچوں ہوئے نکمے، ملے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ پیراں ہیٹھاں لے لے سانوں جیو جنت بھنے، اُتے چلن واہو داہیا۔ جے کدی لوڑ پئی تُوں آپ سیوا کیتی نام چھتے، چھپر چھن چھہائیا۔ سچ سچ تُوں بھگتاں مئے، دیویں مان وڈیائیا۔ ہُن ویکھیا دُور دُراڈا چل کے آئیوں ساڈے بنے، بن کے پاندھی راہیا۔ کی ہویا جے دھتے دے چوہے گئے، ہُن ڈلاں بھوگ لگائیا۔ تینوں ویکھن والے بن تیری کرپا اٹھے، نج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر جے ساڈی اک مئے، تینوں سچ سچ دیئے سمجھائیا۔ تیرا درس ویکھ سانوں آگے کوئی نہ ڈئے، سزا کوئی رہن نہ

پائیا۔ سِری بھگوان مہروان ہو کے کہے آؤ میرے چنے، چند چاندنا ناؤں لئے پرگٹائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرئی جُگ پچھوں کریا کھیل سِری بھگونے، بھگون اپنی کار کمائیا۔ ٹھاڈا لیکھا لاوے تنے، پتّ ٹاہنی نال ملائیا۔ آگے گرُمکھ روپ ٹھانوں جنے، جنہاں اُپر اپنا چرن آیا چُھائیا۔ اسے کر کے آیا ستھے ستھے، زرگن سرگن اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ککھ کنڈا کہے کُٹب، پرہ دے مان وڈیائیا۔ جنم لے لے گئے ہمبہ، لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ ساڈے پاپ رہے کب، دھیرج دھیر نہ کھئے بندھائیا۔ تیرا کتیوں نہ ملیا انند، سُکھ ساگر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھیا کوڑی کریا گند، سچ سگندھ روپ نہ کھئے جنائیا۔ دھن وڈیائی تیری جس غریباں پچھے کیتا پندھ، بنیا پاندھی راپیا۔ سانوں ویکھ پئی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ جے آیا ٹٹی جائیں گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی سچ گوسائیں۔ ویکھ دواپر اپنا اوہ رنگ، جو رنگ کرشن دتا چڑھائیا۔ تیر نشانہ مار جو بدھک منگی منگ، آگے اپنی جھولی ڈاپیا۔ کون ویلا پرہ میرا اتم لیکھا مکے نَسنگ، لوکات رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ ککھ پرتکھ ہو کے دسن، اپنا حال سنائیا۔ تُوں صاحب سب دی ہارا پت رکھن، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ سب نے ویکھیا اُتر پورب پچھم دکھن، چارے کُنٹ دھیان لگائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتنہن، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ بدھک پیج آئیوں رکھن، جیوانت پھیرا پائیا۔ ڈھر دا لیکھا آئیوں کڈھن، پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، سچ تیری سرنائیا۔ سِری بھگوان کرے بخشیش، مہر نظر اٹھائیندا۔ اک تنکے پچھے ہونی بخشیش، جیہڑا تنکا کرشن اپنے مُکھ ٹکائیندا۔ بدھک باہوں پھڑ کے کہا ٹھیک، تُوں سب دا مالک نظری آئیندا۔ جس چرناں نال لوک کردے رہے پریت، میں بھل بان نشانہ تیر چلائیندا۔ کرشن اُس تنکے نال اک لیک کڈھی ٹھیک، تریلوکی نندن چوٹھا گھر بنائیندا۔ بدھک تیرا لیکھا دئے لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن زرگن سرگن سرگن دوا صِفر دوا صِفر رکھ اڈیک، ویلا وقت جنائیندا۔ دواپرینیا جو تیرا شریک، ماسیر پُت اکھوائیندا۔ کلجگ انت اوہ وی آئے نزدیک، مائس روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ بدھک سُن ہویا نڈھال، تن بل رہن نہ پائیا۔ سچ دسیں دین دِیال، سمجھ سوچ کھئے نہ آئیا۔ کرشن کہے ایہہ لیلہ بال، اچرج روپ جنائیا۔ کلجگ انت

سری بھگونت نرگن آئے وچ جہان، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ دوہاں ویکھے آن، بھیو ابھید چُکائیا۔ جس تِنکے نال لایا نشان، سو تِنکا بنے بیلا کانا کاپیا۔ اُس اندر وڑ کے ویکھے آن، بے پہچان اپنا پھیرا پائیا۔ دوہاں اکٹھا کر کے اک مکان، ماسیر لیکھا دئے سمجھائیا۔ ماسیر بھائی پچن سنگھ لہنا جان، جُگ دوپیر یاد کرائیا۔ کلجگ اتم گھیرا بنیا ہر گوہند سیوا کرے مہان، ساچی کھیل پرہو کرائیا۔ تِنہاں لہنا دتا اکو وار، اپنا لیکھا سب دا جھولی پائیا۔ اسے خوشی اندر ککھ کندے روڑے پتھر سارے خوشی منان، جنہاں دی ویہ سو اُنی پکرمی لکھت گیا کرائیا۔ داتا دانی مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا تھاون تھان سب دا رہیا چُکائیا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی پچنی دے گھر سمل سکور ضلع گرداس پُر ★

شاہ پاتشاہ سری بھگوان، سچکھنڈ نواسی تیری وڈ وڈیائیا۔ شبدي ستگر یودھا سورپیر بلوان، بے عیب تیرا نور خُدائیا۔ وشن برہما شو تیرا نشان، برہمنڈ کھنڈ منڈل منڈپ زمیں اسمان تیری چُٹرائیا۔ گر اوتار تیرا دے سندیسہ نام، جُگ چوکڑی لوکات سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ نبی رسول پیغام، حضرت آیت شریعت اک پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید قرآن کرن فرمان، بھیو ابھید بھیو کھلائییا۔ بھگت سہیلے اُچی کوک سنانوں بتی دند زبان، لکھ چوراسی جیو جنت جنائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سیئج سب در ویکھن مار دھیان، سب دا رکھنہارا مان بے پرواہ اک اکھوائیا۔ چارے بانی بولنہارا دُھر کلام، پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو گائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے ویکھنہارا نوجوان، نر نرنکار وڈ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دوپیر کلجگ شبد بھنڈارا کھولنہارا دکان، گُرمکھ جھولی آپ بھرائیا۔ گُرسکھ سجن میلے آن، جنم کرم دا پورب روگ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگاد نِت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگونت، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ لکھ چوراسی دُھر دا کنت، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن بنائی بنت، گھاڑت اپنا لیا گھڑائیا۔ کر پرکاش جیو جنت، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ بودھ اکادھ بن کے پنڈت، دُھر دا شبد ناد شنوائیا۔ ویکھنہار جیرج انڈج، اُتہج سیئج رہیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ محل

اٿل اڪو مَلا، در گهر ساچا سوڀها پائيندا۔ اڪو جوتي نوري بلا، باقي تيل نه ڪئي رکھائيندا۔ شبد سنديسه اڪو گھلا، پريم اڪو حڪم منائيندا۔ پاوے سار جلا تهلا، سمنڊ ساگر ڏونگه گهر گمبھير ويڪھ وڪھائيندا۔ نت نوت بهگت بهگوان پھرائے پلا، ساچي ڏوري تند بندھائيندا۔ جوتي جوت سرور پهر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ ڪرائيندا۔ ساچي ڪرني هر ڪرتار، هر ڪرتا آپ ڪمائيندا۔ ويڪهنپارا جگ چوڪري چار، جگ جگ اپني ڪهيل ڪرائيندا۔ ديونھارا پير پيغمبران گر اوتاراں نام ادھار، وست امولڪ جهولي پائيندا۔ سُنھار سرب پُڪار، لڪھ چوراسي جيو جنت اتم پر ماتم ڪھوج ڪھوجائيندا۔ بهرنھارا وڏ بھنڌار، بے نظير اتوڻ اٿوڻ ورتائيندا۔ ليڪھا جانے پنج تت سرير، ترے گن مايا ڪھوج ڪھوجائيندا۔ جوتي جوت سرور پهر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪهيل آپ رچائيندا۔ ساچا ڪهيل سري بهگوان، هر ڪرتا آپ رچائيا۔ جگ چوڪري ديوے دان، داتا وڏا بے پرواھيا۔ کلجگ اتم هو مھروان، نرگن نرور ڪهيل وڪھائيا۔ وشن برهما شو برھمنڊ ڪھنڊ سرشٽ سبائي ديوے اڪ گيان، سچ سنديسه نام سُنائيا۔ لوڪ پرلوك چوڏاں طبق هونا حيران، ميرا بهيو ڪيسے نه آيا۔ چوڏاں وديا ليڪھا چڪے جھان، الفیے نه ڪوئي سمجھائيا۔ ساچا ديوے ڏهر نشان، نشانہ اپنا نام لگائيا۔ انڙھياں دے دے اڪ گيان، گرمنتر دے سمجھائيا۔ گهر وچ گهر ڪهيل ڪرے مھان، مھا اڪتھ ڪتھ سُنائيا۔ ڊپيڪ جوت جگا مھان، نرگن نوري ڪرے رُشنائيا۔ امرت اتم پين ڪھان، نجر جھرنا دے جھرائيا۔ احد ناد شبد ڏهن کان، ڏهن اتمڪ راگ الايا۔ بجرڪپاڻي توڙے آن، ڏئي دوتی پرده دے اُٿائيا۔ ايڙا پنڳلا نين شرمٰن، سُڪھمن چلے نه ڪوئي چٽرايا۔ ٿيڏھي بنڪ ڪر پروان، سر اپنا بٽھ ٿڪائيا۔ نو دوارے نه ڪوئي شيطان، ڪام ڪرودھ لوبھ موھ بنڪار نه ڪوئي بلڪائيا۔ آسا ترسنا ميٽے آن، مايا ممتا موھ چڪائيا۔ اڪو ديوے نام ندهان، ڏهر دا سوڀلا راگ سُنائيا۔ چرن پرتي بخش گيان، بهيو ابھيدا آپ گھلايا۔ جوتي جوت سرور پهر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل بے پرواھيا۔ ڪهيل اگھا، هر ڪرتا آپ ڪرائيا۔ جگ چوڪري جانے گھا، کلجگ اتم ويس وٺائيا۔ صاحب ستگر سورا سربنگا، دو جھاناں ويڪھ وڪھائيندا۔ نردهن هو ڪے پهرے ننگا، تن ڪفن نه ڪوئي ھنڏھائيندا۔ نام وچائے ڏهر دا مردنگا، ڪھنڏا ڪٿار نه ڪوئي پلائيندا۔ خبردار ڪرے برھمنڏا، جيرج انڏا آپ جگائيندا۔ کلجگ اتم ويڪھو ڪنڏھا، چارون ڪنٺ اندھيرا چھائيندا۔ جيو جنت سادھ سنت ھويا رنڏا، اتم سيچ هر جو ڪنت نه ڪوئي ھنڏھائيندا۔ نرگن جوت ڪيسے گهر نه چڙھ چندا،

سچ پرکاس نہ کھئے وکھائیندا۔ دھئے لوچن جگت ہویا اندھا، تیجا نیتر نین نہ کوئی وکھائیندا۔ من واسنا ہویا گندہ، بُدھ بیک نہ کوئی بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھنہارا، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ نرگن نروریر نراکار لے اوتارا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان گر اوتاراں، پیر پیغمبران رہیا جائیا۔ در درویش منگدے رہے بھکھارا، بھکھک جھولی اکو نام بھرائیندا۔ نیتر نیناں ویکھو اک نظارہ، بے نظیر رہیا درسائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ ہاکارا، ہو کے وچ سرب لوکائیا۔ منزل دسے نہ کوئی پار کنارہ، اپنا پندھ نہ کوئی مکائیا۔ پھرے دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوارا سانتک ست دھیرج دھیر نہ کوئی رکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسُستی رووے زارو زارا، نیتر نیناں ہنجهواں دھار وپائیا۔ کاغذ قلم کرن پکارا، شاہی اپنا حال سُنائیا۔ سرشٹ سبائی گر کا شبد نہ کیسے وچارا، ہر دے ہر نہ کوئی وسائیا۔ گھر گھر اندر جوٹھ جھوٹھ کیتا پسارا، سچ سچ نہ کوئی وڈیاٹیا۔ پتا پوت نہ کوئی پیارا، نار کنت نہ کوئی ہنڈھائیا۔ جگت جہان ہویا دکھیارا، دردیاں درد نہ کوئی وندائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرے نہ کوئی پیارا، ایشٹ دیو سوامی نہکرمی نہکامی کرنی کار نہ کوئی کھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سرب گھٹ گھٹ انترجامی، صاحب ستگر نیتر لوچن نین اکو اکھ کھلاٹیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے دُھر فرمانی، حکم حاکم اک الاہیا۔ منظور کرے چارے کھانی، چارے بانی نال ملاٹیا۔ جگت سروور ویکھ پانی، تٹ تیرتھ کنارے پھول پھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ ویکھنہارا تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ نہ کوئی پڑھے گر کا منتر، کایا مندر نہ کوئی سہائیندا۔ اپنی بدھ نہ جانے انتر، بھانڈا بھرم نہ کوئی بھنائیندا۔ بھو چکے نہ گگن گگنتر، گرہ منڈل کھوج نہ کوئی کھجائیندا۔ مانس جنم نہ بنے بنتر، من موہ نہ کھئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلاٹیندا۔ گھٹ گھٹ ویکھو کوڑ پسارا، پرہ اپنا کھیل رچائیا۔ سچا دسے نام ادھارا، ہرجن ہرجولے اٹھائیا۔ بند کواڑی کھول کواڑا، کُنڈا اپنی ہتھیں لاپیا۔ نرگن نور دے نظارہ، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ ساڈھے تن ہتھ مندر گرودوارا، گھر گھر وچ دئے وکھائیا۔ اٹھ پھر رہے دُھنکارا، ساچا شبد راگ الاٹیا۔ آتم پرماتم کرے پیارا، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ نظری آئے ایکنکارا، اک اکلّا سچا ماہیا۔ جس دا سوہے سچکھنڈ دوارا، درگاہ ساچی ڈیرہ

لائیآ۔ جن بھگتاں دئے سہارا، نئیآ نوکا نام چڑھائیآ۔ لیکھا چُکے جگت منجھدھارا، شوہ دریا نہ کوئی زڑھائیآ۔ ساچی سیکھیا وچ سنسارا، گُرمکھ سبجَن نال رلائیآ۔ دُھر دا کرے اک وِبارا، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیآ۔ پروردگار بن کے سانجھا یارا، سچ سمگری رہیا ورتائیآ۔ چار ورن اک پیارا، کھتری براہمن شوڈر ویش جوڑ جڑائیآ۔ ہر گھٹ اندر رام پسارا، رمیا رام دئے سمجھائیآ۔ لیکھا جانے پُرکھ نارا، بڈھے بالے کھوج کھوجائیآ۔ جس دا کہانی بانی دئے اشارہ، سینت نال سمجھائیآ۔ سو پُرکھ اکال وڈ سیکدارا، دو جہانا حکم منائیآ۔ کلجگ انت لے اوتارا، نرگن نور کرے زُشنائیآ۔ سمبل وسے دھام نیارا، گوہند دیوے مان وڈیائیآ۔ وید ویاسا بن لیکھارا، پوت سپوتا براہمن گوڑا گیا سمجھائیآ۔ عیسیٰ کوک کوک پُکارا، میرا پتا خُداوند نورِ الاہیآ۔ محمد کہے پروردگار، امام امامہ پھیرا پائیآ۔ نانک کہے اکم اپارا، جس جنفے کوئی نہ پتا مائیآ۔ گوہند کہہا کل کلکی اوتارا، پُرکھ اکال اکو نظری آئیآ۔ سریشٹ سبائی دئے سہارا، چارے کہانی لے اٹھائیآ۔ دُھر دا بول شبد جیکارا، سوہنگ اکھڑ کرے پڑھائیآ۔ جس دا آد سرب پسارا، سو اتم ویکھن آئیآ۔ جن بھگتاں کرے سچ پیارا، پریم پریتی اک رکھائیآ۔ جاگدیاں سُنّیاں اکو جہا ادھارا، اوہلے چُھپ نہ مُکھ بھوئیآ۔ شبدي شبد جوتی جوت بنیا رہے اکھارا، اٹھے پہر دوس زین گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گولک نام ندھان نرگن سروپ شاہو بھوپ گُرمکھ کوٹ کایا اندر ٹکائیآ۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی راوی وچوں لنکھن سمیں گڈے اُتے سنڈھیاں دے پرتھائے ضلع گرداس پُر ★

ویکھ راجن کیوں ہویا چُپ، گنگ مُکھ وکھائیآ۔ اٹھ ماں دے اکلوتے سُت، واری تیری آئیآ۔ مگدھ دیش نہیں اُلٹا رُخ، سمجھ سوچ ذرا نہ آئیآ۔ اوہو بینتی رہیا پُچھ، جو چمیارے آگے سُنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیاوان دیا کھائیآ۔ مگدھ دیش کا کہے راجا، موہے سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ کلا پچّہ کہے میں کی دسّاں باتاں، بھید ابھید نہ کوئی کھلائیآ۔ دوہاں اُجاڑ وچ آئی راتا، سنگی سنگ نہ کوئی رکھائیآ۔ اوتھے ملیا چمیار روداسا، ہتھ ڈوری تند رکھائیآ۔ اسیں ویکھ کے کیتا ہاسا، تالی خوشیاں نال وجائیآ۔ اِس دا

کھپّری نال خالی کاسہ، وست ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ سائوں ویکھ کے چمیار کہا ایہہ پرہہ دا تماشہ، تھادی میری نہ کوئی وڈیائیا۔ ایس ڈور نال
 تھادے دم دیاں بٹھاں راسا، چم درشتی دُور کرائیا۔ میرا کرم اک خاصا، جو خالص پرہہ نے دتا سمجھائیا۔ جنہاں دے وچ نہ رہن سواسا،
 پوش اوہناں والا لاہ لاہ اپنا پیٹ گزارا کر کر کھائیا۔ بے شک تُو نظری آویں راجا، تیرا دربان اِکو جمیا کُل مائیا۔ میں تیرا نہیں ہونا
 مُحتاجا، پرہہ دیونہار میرا اک اکھوائیا۔ جس نے سب دا ساجن ساجا، ساچی بنت بنائیا۔ جُگ چوکڑی ہووے راکھا، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ اوہدے کول کی گھاٹا، جو بے انت بے پرواہیا۔ دھار دے تسیں اوہ جادو وچ آن باٹا، جنم اجنم رُوپ وٹائیا۔ مانس جنم بھلیا
 رگھوناتھا، موہے غریب ویکھ ہنسی رہی اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دیوے سب دا تھائوں تھائیا۔ سُن کے
 چن لگی چوٹ، نیتر نین اگھاڑیا۔ میرے وچ کپڑا کھوٹ، تُوں کپڑا چن سُنا رہیا۔ میں شہنشاہ پاتشاہ تُوں کپڑی سوچی سوچ، تیرا
 کَملا رُوپ مینوں کول نہ بہا رہیا۔ جے کچھ منگنا کھانا پینا منگ لا روزی روز، گھر رِزق دیاں پُچائیا۔ اوس ویلے رویداس چُپ ہویا
 خاموش، ہاں ہون نہ کوئی رکھائیا۔ ویکھو پرہہ دا کھیل لوک پرلوک، کی کی رچن رچائیا۔ میرے اندر اوہی جوت، جو راجے وچ ٹکائیا۔
 مینوں اوس دی پریتی بہت، اس دھن دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل دتی وکھائیا۔ رویداس کہا
 سُن راجے جگ، سچ دیاں جنائیا۔ پچھ کئی جنم گئے لنگھ، آگے سار ہتھ نہ آئیا۔ کئی وار گھوڑیاں اُتے کسے تنگ، پاکھر زین نال
 کسائیا۔ کئی جنم بھکھے رہ رہ لنگھائے ڈنگ، کئی جنم سیس تاج ٹکائیا۔ لکھ چوراسی پرہہ دے کھیل پکھنڈ، بھیکھا دھاری بھیکھ وکھائیا۔
 وسدا رہیوں جیرج انڈ، اُنہج سینج ڈیرہ لائیا۔ میرے صاحب دا ملیا نہ رچ اند، چند رُوپ نہ کوئی وٹائیا۔ سینے سانت نہ پئی ٹھنڈ،
 اگنی تت نہ کوئی بُجھائیا۔ مایا ممتا وچ آتم ہوئی رنڈ، سر ہتھ نہ کوئی ٹکائیا۔ اُتوں ویکھ اپنی ننگی کنڈ، مہروان نہ کوئی سہائیا۔ جس
 سب نوں دینا دنڈ، ڈنڈا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ سب دا لیکھا رہیا مُکائیا۔ سُن کے
 چن اِکلوتا پچھ، درویش رہیا جنائیا۔ راجن ایہہ کوجھا کَملا دے سچّا، جس وچوں سچ رُوپ نظری آئیا۔ اس دا چن نہ ہووے کچّا، نہ
 کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساڈی ایہہ دھارن نال ہووے ہتا، ہتیا سکے نہ کوئی مٹائیا۔ میں نیوں کے ویکھیا نال آگھاں، ایہدے کول نورو نور

نظری آئی۔ میں رہ گیا ہگا بگا، میری چلے نہ کوئی چٹرائیا۔ جو اس نے بچن کہا یدارتھ یتھا، جس وید پُران ایسے دا گن گائیا۔ تینوں دئے
 خالی ہتھان، بے انت بے پرواہیا۔ راجے کہا ایہ سُنن والا کٹا وچھا، ڈھوراں کھل لہائیا۔ ایہدی گتھلی وچ اکو دھاگا اٹا، اوہ وی کچا
 روپ وٹائیا۔ اک آر اک رمبی اُتے لگا ہتھا، جس اُتے ہتھیلی مار اپنا رزق کمائیا۔ ایہو جہے رُلدے وچ گکھاں، چاروں کُنٹ دین دُہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ رویداس کہا راجا شاباش، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ رمبی آر میری
 خاص، جو چمڑے گنڈھ وکھائیا۔ ایہو میری پونجی راس، کھسی ڈوری جھولے وچوں کڈھ وکھائیا۔ مہروان میرا پرہو ابناس، دُھر دا
 سچ گوسائیا۔ میں اوہنوں تیرے پچھے ایہ ضرور دیواں آکھ، پرہہ اس دی آسا پور کرائیا۔ اگی جنم آ کے ڈھور وچ ماس، جگت تن
 ہنڈھائیا۔ میری آر لنگھے اس دی ناس، نگ تھ وکھائیا۔ سون نون لہے نہ کوئی کھاٹ، بستر اوڈھن ہتھ نہ کوئی پھڑائیا۔ امیر وزیر نہ
 کوئی راج پاٹ، نوکر سیو نہ کوئی کمائیا۔ کٹا وچھا بن کے حل واہ سہاگے نال لگاوے پھاٹ، بھجے واہو داہیا۔ جے کھلوویں پچھوں زمیندار
 دین ڈاٹ، ڈنڈا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کھان نون دیوے نہ کوئی کچھ چاٹ، جنگل پیلے پھر پھر دئے دُہائیا۔ نالے رووے نالے کہیں جے چمپار
 میری پچھے وات، میرا ہونے سہائیا۔ میں اوس نون اک وار دیواں آکھ، دئے جوڑ بھل بخشائیا۔ تیرا کتھے پُرکھ ابناس، جس مینوں سزا
 لگائیا۔ میری جنم دی مکی واٹ، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ اوس ویلے رویداس کہا اچھا ایہ نیکی جہی بات، اگی جنم لنگھدیاں چر نہ
 کوئی لنگھائیا۔ کلجگ اتم میرا آئے کملاپات، بے نظیر سہج سُکھدائیا۔ دُور دُراڈا مُکاوے واٹ، پاندھی اپنا ناؤں دھرائیا۔ لکھ چوڑاسی
 وچوں پرکھ تیری ذات، اشارے نال اٹھائیا۔ اکلوتا بیٹا کہے رویداس کی اوہ مینوں ملے آپ، جس میرے باپ نون جنم دتا دوائیا۔ ساڈی
 دوہاں پچھ وات، ہونے آپ سہائیا۔ رویداس کہا اوہ سب دا سجن ساک، سانجھا پیر اکھوائیا۔ آ کے ویکھے تہاڈا حالات، پورب پردہ دئے
 اٹھائیا۔ تُساں رو رو کے اگلوانڈی جا کے دینا آکھ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ اسیں رویداس کولوں سکھی جاچ، سری بھگوان نائیاں نتائیاں اپنے
 گلے لگائیا۔ کر کرپا پیر تہانوں دئے نجات، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چل کے آئے تہاڈے گھاٹ، رویداس چمپارا نال ملائیا۔ لیکھا لکھ کے شاہی
 قلم دوات، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ دوہاں دے سر وچ مارے اک اک ساٹ، دُکھ درد دئے گوائیا۔ ایسے جنم وچ پوری کر جائے واٹ،

آگے جنم نہ کھئے بھوائیا۔ آر پار ہو کے ٹھاڈی پُچھے وات، ہر گوبند گُر ارجن دین گواہیا۔ بھگت سُہیلے جیہڑے ساتھ، ویکھ ویکھ سارے خوشی منائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن رویداس، اپنا دھیان لگائیا۔ دوئے اِکٹھے ہوئے آگے دوہاں پاس، وچوں دو دو نظری آئیا۔ پہلوں سنگت چرن دھوڑ راوی وچ گئی چھوہ، سِری بھگوان دیا کمائیا۔ اوس دھوڑ نال ایہناں دی دُرمت میل دتی دھو، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آگے لیکھا رہے نہ کو، انت اپنے وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جنہاں چرناں لیا چھوہ، تنہاں ملے مان وڈیائیا۔

★ ۱۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گھر پنڈ انتور ضلع گرداس پُر ★

چارے کہانی ویائے نیر، انڈج جیرج اُتہج سیتج رہی کُرائیا۔ جُگ چوکڑی کوئی نہ دیوے دھیر، سَتجگ تریتا دواپر اپنا وقت لنگھائیا۔ تیرا سرگن روپ ویکھدے رہے گرو اوتار پیغمبر پیر، نت نوت پھیرا پائیا۔ دردی ہو کے کیسے نہ ونڈی پیڑ، برہوں روگ نہ کوئی مٹائیا۔ شرع شریعت پا زنجیر، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ ذات پات کھچ لکیر، اوچ نیچ دین سمجھائیا۔ سچ دسے نہ کوئی تصویر، تسبیح مالا گل سرب لٹکائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ لگی بھیر، چار کُنٹ دہ دشا تیرا روپ رنگ ریکھ نہ کوئی وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھ پڑھ ہوئی اخیر، اکھڑ تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، نر نرنکار تیری سرنائیا۔ چارے کہانی نیترو، کوک کوک سُنائیا۔ جُگ چوکڑی ہو نرموہ، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ ساڈے نال کرایا دھروہ، لوکھات سیو لگائیا۔ آپے اوپلے بیٹھوں ہو، گھر گھر وچ مُکھ چھپائیا۔ سچ پرکاش کر لو، دیا باقی اکو ڈگمگائیا۔ کیوں وست لئی کھوہ، خالی ہتھ رہے جنائیا۔ سِری بھگوان اک وار آ کے چھوہ، انگیکار کر نور خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دی دے مان وڈیائیا۔ چارے کہانی نیترو رووے، ساتک ست نہ کوئی ورتائیا۔ آد انت میل نہ کوئی دھووے، سوچھ سروپ نہ کوئی جنائیا۔ سچ پرکاش نہ کوئی بلووے، اندھ اندھیر نہ کوئی گوائیا۔ ساچی سیجا کوئی نہ سووے، سنجی پئی دئے ڈہائیا۔ تیرے جہا کوئی نہ ہووے، کوٹن کوٹ گرو اوتار پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ ساچا دیوے نہ کوئی ڈھوئے، کوٹن کوٹ تیرے نام وڈیائیا۔ ساچا امرت مُکھ کوئی نہ چووے،

نتِ نوتِ پیاس بُجھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چارے کھانی رہی کوک، ہوکا اکو اک سُنائیا۔ برہوں وچھوڑے دتا پھوک، لیکھا سکے نہ کوئی مٹائیا۔ تیرے ملن دی اکو بھوکھ، ترسنا روگ نہ کوئی ودھائیا۔ ترے پنج لگے تیری کھوج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رجو طمعو ستو تیرے چرن دھیان لگائیا۔ گون ویلا زوریر ہو کے گودی لے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تیرا کھیل ابناسی اچت، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ کیوں خاموش بیٹھا چپ، سچکھنڈ اپنا مکھ چھپائیا۔ دھر دی دھار آپے اٹھ، اگمڑے اگمڑی کار کھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، درگاہ ساچی تیری اوٹ تکائیا۔ چارے کھانی کرے ہاہاکار، ہوکا لے جنائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، کوٹن کوٹ روپ وٹائیا۔ سیوا کر گئے گرو اتار، پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ تیرے نام دا بول جیکار، ناؤں زرنکار اک درڑائیا۔ کلمہ نبی رسول بول کلام، کائنات کری پڑھائیا۔ دسدے گئے وڈ امام، پت پریشور میرا بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ سرب نظام، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو جس دے در غلام، بیٹھے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر مٹا شیخ مسائق کرن سلام، سجدہ اکو اک جنائیا۔ ویکھنہارا شاہ سلطان، راؤ رنگ کھوج کھوجائیا۔ چارے کھانی کرے دھیان، لگھ چوراسی پھول پھلایا۔ چارے جگ دیوے گیان، چاروں کُنٹ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ چارے کھانی کہے پُرکھ سمرتھ، بے انت تیری سرنائیا۔ سچ دوارے اکو بول الگھ، الگھ آگوچر تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوں بھاپیں توں لہنا رکھ، تیرے بھانے سد سمائیا۔ سانوں دے دے پچھلا حق، حقیقت جھولی پائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ گئے لنکھ، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر تیرا نام وجا مردنگ، لوکات حکم سرب گئے سُنائیا۔ پنج تت کایا چولا چھڈ تیرا دوارا گئے لنکھ، زرگن زوریر زراکار تیرا روپ سمائیا۔ ساچا ڈھولا گا کے چھند، سوہلا اک درڑائیا۔ حکم سندیسہ دے کے گئے جگ، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سری بھگوان سورا سرگ، بے انت وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد کرے راج، سیس تاج اک ٹکائیا۔ ست شبد سازن ساز، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ وشن برہما شو بنا سماج، ترے گن میلا میل ملائیا۔ ترے گن مایا دے کے داج، پنج تت جھولی آپ بھرائیا۔ انڈج جیرج رچائے کاج، اُتہج سینج رنگ رنگائیا۔ لگھ چوراسی سازن ساز، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو کر مُحتاج، ساچی بھکھیا اک

ورتائیا۔ آتم پر ماتم دے کے دات، وست امولک اک ورتائیا۔ نام سندیسہ سنا گاتھ، ساچی کرے پڑھائیا۔ نرگن سرگن چلائے گاتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ دو جہاناں ویکھے گھاٹ، برہمنڈ کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ چاروں گنٹ ویکھے مار جھاک، نیتر لوچن نین اک کھلائیا۔ ڈھر سندیسہ دے بھوکھت واک، جگ چوکرئی دئے سمجھائیا۔ نام خزانہ کھول مات، جیواں جنتاں جگ ورتائیا۔ سیوا لا دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ کھیل کھیل صبح پرہات، سندھیا اپنا بھيو چکائیا۔ لیکھا جان کائنات، کلمہ نبی رسول درڑائیا۔ الفیے لیکھا لیکھ کے قلم دوات، عبارت پئی نام پڑھائیا۔ کر کھیل کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ منڈل منڈپ پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جگ چوکرئی جنا کے اپنی ذات، پردہ اوبلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے اگئی ور، جس دا انت کوئی نہ رائیا۔ چارے کھانی کرے پکار، نیوں نیوں سرنائیا۔ در تیرے بن بھکھار، بیٹھے الکھ جگائیا۔ تون داتا سرجنہار، سر سر ریزق سبائیا۔ آسا پوری کر آپ نرنکار، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ ہوں مانگت کھڑے دربار، سوانگی اپنا سوانگ رکھائیا۔ جگ چوکرئی سارے کھندے رہے بن مائکھ جنم کوئی نہ اترے پار، سچ ملے نہ کوئی وڈیائیا۔ ساڈی بینتی اک داتار، تیرے در عرضویا۔ اُتہج سینج جیرج انڈ تیرا پسا، تنکے تنکے اندر تیرا روپ سہائیا۔ سارے منگدے تیری سچ بہار، گلشن مہکے نور خدائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اسپن بندے رہے وفادار، بن سیوک سیو کھائیا۔ ساچی سیوا اپر اپار، جگت جہان رہے جنائیا۔ جس نامے محل دتا اُسار، ملی مان وڈیائیا۔ جس رام کرشنا کیتا پیار، جنگل جوہ سوبھا پائیا۔ جس نانک نرگن دتی دھار، روڑاں سیج بنائیا۔ جس گوبند ستھر وکھایا یار، سوہنی بنت بنت بنائیا۔ تیرے کھیل جنگل جوہ بیلے پہاڑ، تلے پریت تیرا روپ نظری آئیا۔ ڈونگھے ساگر ویکھ وچار، جل تھل تیری دھار سہائیا۔ چارے کھانی دے ادھار، کیوں کافی ونڈ رکھائیا۔ سارے کہہ کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے سانجھا یار، جو سب دا لہنا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، چرن کول تیرے سرنائیا۔ چارے کھانی رہی جھک، پرہہ چرن سپس نوائیا۔ کلجگ اوڈھ رہی مُک، ویلا وقت رہیا سہائیا۔ صدی چوڈھویں بھاگ رہے نکھٹ، عیسیٰ موسیٰ محمد دئے گواہیا۔ تون کیوں پُرکھ اکال بیٹھا چھپ، بے پرواہ اپنا مکھ لُکائیا۔ ساڈا ویکھ آ کے دکھ، بن دردی درد ونڈائیا۔ کی

ہویا جے مانس نہیں منکھ، برؤٹی جھاڑی رُکھ تیرا نام دھیائیا۔ جے پتھراں وچوں پہلے گیوں تٹھ، دھتے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے دے دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ چارے کھانی جھکا سیس، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ کیرپا کر جگت جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ تیرے ہتھ وڈ بخشیش، رحمت تیری نظری آئیا۔ پچھلی بدل اپنی ریت، ریتوان دیا کھائیا۔ ساڈی سُن پکار چیخ، نیر رو رو رہے جنائیا۔ تیرا ناؤں لاشریک، واحد اکو نور خدائیا۔ پاربرہم صاحب اتیت، کوڑا لیکھا دے مکائیا۔ ٹھانڈے گھر پا بھیکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ چوواں کر سچ پریت، ناتا چرن کول جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، تڈھ بن دوچا نظر کوئی نہ آئیا۔ چارے کھانی جھولی اڈ، پلو گل وچ پائیا۔ قول اقرار دی پوری ہوئی حد، نو چار نال بنائیا۔ سچ دوارے ہرجو سد، سدا نام سُنائیا۔ تیرا درشن کریئے رج، حج اکو دے دکھائیا۔ کوئن کوٹ جگ چوکرئی گئے لد، سر اپنا بہار اٹھائیا۔ بن تیری کیرپا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، خالی جھولی آپ بھرائیا۔ چارے کھانی رکھی اڈیک، صدی یسویں دھیان لگائیا۔ تیری صاحب آئے تاریخ، طریقہ اپنا دے سمجھائیا۔ ناتا جوڑ سچ پریت، پریم پیار اک رکھائیا۔ چارے مل کے ہوئے اتیت، ٹھنڈ تیرا نام ورتائیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ پھلواری ویکھ باغیچ، پت ٹہنی مات مہکائیا۔ سانوں اکو سچی ریجھ، نت تیرا درشن پائیا۔ کون ویلا پرہہ لنگھے دہلیز، گھر سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، سچ سچ درڑائیا۔ چارے کھانی کہے میرے محبوب، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ بن جیرج تیرا بنے نہ کوئی قلبوت، بنک دوارا نظر کوئی نہ آئیا۔ بن اندج تیرا دیوے نہ کوئی ثبوت، ہنسا راگ نہ کوئی لائیا۔ بن بن پت تیرا بنائے نہ کوئی عروج، پلنگ رنگیلا بیٹھ نہ کوئی وچھائیا۔ بن سینج تیرا بنے کوئی نہ پوت، ماتا پتا ناتا جگت لوکائیا۔ ساڈا چواں دا اکو جہا حقوق، حق دے تھاون تھائیا۔ جگ چوکرئی دینا سچ ثبوت، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہوئے موجود، موجودہ حال ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کر ٹھاکر سوامی، تیرے چرن کول عرضوئی۔ سچکھنڈ نواسی انترجامی، تڈھ بن ملے کوئی نہ ڈھوئی۔ پچھوتاوا کرے چارے کھانی، ساچی سیج کوئی نہ سوئی۔ شہادت دیوے چارے بانی، پرا پسنئی

مدھم بیکھری در تیرے آن کھلوی۔ تیرا دسے کوئی نہ ثانی، آسانی سانوں دے بتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا دھر دا ور، در گھر تیرے ملے وڈیائی۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ دھر سندیسہ اک الاؤندا اے۔ نرگن نرویر نراکار ویکھ وکھاؤندا اے۔ جگ چوکرئی کر کے پار، کلجگ ویلا انت سہاؤندا اے۔ چارے کھانی دے ادھار، چاروں کُنٹ رنگ رنگاؤندا اے۔ جوتی جامہ لے اوتار، نورو نور ڈگمگاؤندا اے۔ شبد ترانہ بول جیکار، دھر دا راگ سناؤندا اے۔ اندج جیرج اُتہج سینج اندر وڑ کے پاوے سار، مہروان نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، حق حقیقت کھوج کھوجاؤندا اے۔ حق حقیقت کھوج کھوجاؤندا اے۔ دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا اے۔ زمیں اسماناں پھول پھولاؤندا اے۔ چاروں کھانی موکھ دواؤندا اے۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاؤندا اے۔ ساچا جوگ اک جناؤندا اے۔ دھر سنجوگ میل ملاؤندا اے۔ لیکھا چکے چوڈاں لوک، چوڈا وڈیا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ سچ سنا کے اک سلوک، چارے کھانی وچ سماؤندا اے۔ کر پرکاس نرمل جوت، اندھ اندھیر گواؤندا اے۔ چرن پریتی دے کے اوٹ، اتم اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اک وکھاؤندا اے۔ چارے کھانی دیا کھائے گا۔ پرہہ ٹھاکر ویکھ وکھائے گا۔ سمنڈ ساگر پھول پھلائے گا۔ ٹلے پرہت چڑھ چڑھ ڈیرہ لائے گا۔ ڈونگھی کندر ڈیرہ ڈھائے گا۔ شرع شریعتی وچا جندر، توڑ ٹرائے گا۔ ویکھنہارا مسیتاں مندر، شو دوالے مٹھ پھول پھلائے گا۔ لہنا چکائے سورہ چندر، منڈل منڈپ سیو لگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، صدی بیسویں اپنا رنگ رنگائے گا۔ صدی بیسویں دیا کھاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کھیل رچاؤندا اے۔ دین دیال ویس وٹاؤندا اے۔ جگت اولڑی چال، مارگ اک رکھاؤندا اے۔ چارے کھانی ویکھ کے حال، اُتہج سینج آپ تراؤندا اے۔ چرن پریتی رکھ کے نال، جنگل بیلے کھوج کھوجاؤندا اے۔ لیکھا چکے پت ڈال، پھل پھلاؤندی آپ مہکاؤندا اے۔ جن بھگتاں دے وکھال، ساچے سنتاں ست سمجھاؤندا اے۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئی وڈیاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، بھگون بھبو کھلاؤندا اے۔ اتم پرما تم دے کے دان، داتا اکو میل ملاؤندا اے۔ گھر نظری آئے سچا کھن، گوپی سرتی پکڑ اٹھاؤندا اے۔ بھوئے وچھوڑا نہ دھر دے رام، سینتا سوانی نال ملاؤندا اے۔ جیہڑے بیر کرے پروان، اُتہج اپنے سنگ وکھاؤندا اے۔ جس ستھر ستا آن،

سو ککھاں واڑ بھاگ لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پشو پنکھی پنچھی سارے پار کراؤندا اے۔ پشو پنکھی تارے ڈھور، اپنی دیا کمائیا۔ اٹاں پتھر جو نیترو رو پاون شور، سر اوہناں ہتھ ٹکائیا۔ جو جلدھارا پئے روڑ، تنہاں دھیرج دھیر بندھائیا۔ جو ڈونگھی کھڈ ڈکے گھور، تنہاں جوت کرے رُشنائیا۔ سچ پریتی چرن جوڑ، دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آپے بھڑ، بھڑی بھڑی کردے ساچے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دیوے مان وڈیائیا۔ چارے کہانی دیوے مان، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ مہروان سری بھگوان، بھگوان اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہر گھٹ اندر کرے پہچان، ابھل بھل کدے نہ جائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیان، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی صاحب ستگر سب دا اک سلطان، دو جہاناں والی سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ محل اٹل اچ منار جھلے نشان، سچ نشانہ اک رکھائیندا۔ آگے بخشے اکو جہا مان، جو چرن دھیان پریت لگائیندا۔ داتا دانی دیوے دان، گہر گمبھیر وست امولک آپ ورتائیندا۔ جیرج انڈج اُتہج سینج ست دوارے چارے ہوئے پروان، چوتھے جگ اپنے کھاتے وچ رکھائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت لوکات کوئی سمجھ نہ سکے بال انجان، بھیو ابھیدا بودھ آگادھا شبد انادا انہو روپ نہ کھئے سمجھائیندا۔ پرم پُرکھ دین دیال لاشریک سچا یار نور خدا وڈ مہروان، سری بھگوان پاربرہم پت پرمیشور نہکرمی اپنا کرم کمائیندا۔ آتم پرما تم برہم پاربرہم ناتا بدھاتا جوڑ جڑا مہان، جگت وچھوڑا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چارے کہانی چارے کُنٹ چار جگ چارے دشا چوتھے پد گھر سد مکائے حد، سب توں الگ بیٹھ سرگ، حج اکو گھر کرائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جہان اکھ کھلائیا۔ نرگن دھار کھیل اکتھ، نیرویر روپ وٹائیا۔ لیکھا جان گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار جو مارگ آئے دس، پیر پیغمبر راہ جنائیا۔ تِس دا لہنا دینا دیوے ہتھ، جگت ادھار نہ کوئی کرائیا۔ سُن کے کھیل چارے بانی آئی نس، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا پنڈھ مکائیا۔ پرہہ سرنائی ربی ڈھٹھ، بلہپن سیس نوٹیا۔ جوں بھاوے تئوں لہنا رکھ، کلجگ اتم سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ سرشٹ سبائی جیوان جنتاں ستجگ تریتا دواپر کلجگ دس دس گئی تھگ، تیرا نور نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے حکمے اندر بیٹھی رہی کر کے ہتھ، ست دھرم اک رکھائیا۔ مہروان تیرے نالوں ہو کے وکھ، کاغذ قلم شاہی نال

دتی صفائیا۔ جگت وِ رول ویکھ مس، بناست تیری سیوا لائیا۔ رسنا جہوا بئی دند گئے رٹ، رٹا مکے نہ جگت لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کھولے بست، انجیل فُرانان راہ چلائیا۔ سب نوں دسّدی رہی پرہ ملن دی اکو اکھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ کھیل کریا بنیا سوانگی بازی گر نٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچّے دے مان وڈیائیا۔ چارے بانی آئی نیڑے، دُور دُرادا پندھ مُکائیا۔ پُرکھ اکال نو کھنڈ پرتھی خالی ویہڑے، ستّ دیپ نہ کھئے سہائیا۔ نام کلمہ پئے جہیڑے، حق حقیقت نہ کوئی وکھائیا۔ شرع شریعت دتے گیڑے، دین مذہب کرے لڑائیا۔ کوئی نہ چڑھے تیرے بیڑے، مُلا شیخ مسائق پنڈت پاندھ رہے کُرائیا۔ کلجگ کرے ہیرے پھیرے، جیوان جنتاں رہیا بھلائیا۔ ڈونگھے وہن ڈکے گُرو گر چیرے، چیل گُرو نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرتھ تٹاں اتے بیٹھے بتھیرے، تن دھوئی خاک رمائیا۔ جنگلاں وچ کوئن لائے ڈیرے، بن اودھوت روپ وٹائیا۔ ساچے مندر کوئی نہ وڑے کھیڑے، گرہ پردہ نہ کوئی اٹھائیا۔ اٹھے پھر مایا جہیڑے، ممتا موہ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دئے وکھائیا۔ چارے بانی آئی تٹھ، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ ہر سرنائی گئی ڈھٹھ، نیتر نیر وہائیا۔ میری بند ہوئی اکھ، تیرا درس نہ کوئی وکھائیا۔ کوڑی کریا کھیڑا کیتا بھٹھ، گھر مندر نہ کوئی سہائیا۔ جوتی دیپ نہ لٹ لٹ، ناد دُھن نہ کوئی شنوائیا۔ میرا پُرانا چیتھڑ گیا پھٹ، اوڈھن سپس نہ کوئی ٹکائیا۔ سب دی ماری گئی مت، بُدھی چلے نہ کوئی چُڑائیا۔ من واسنا جیو رہے نیچّ، کوڑی کریا ہوئی بلکائیا۔ کایا ماٹی ویکھ کیچّ، امرت جل نہ کوئی ٹکائیا۔ صاحب سلطان مین اوہناں کولوں آئی بچّ، جہیڑے کوڑے ٹھیکے دار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ چارے بانی دسّے بول، پرہ اپنا حال سُنائیا۔ چل کے آئی تیرے کول، دُور دُرادا پندھ مُکائیا۔ جہیڑے کُندے میرے پچھے ڈھول، ڈھولک چھینے تال کھڑکائیا۔ تیرے نال مارن رول، کوڑی کریا رہے کمائیا۔ ساچی گٹھڑی کوئی نہ سکے کھول، تن اندر لال ائمٹرا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا ناؤں بنے نہ کیسے وچول، ناتا سکے نہ کوئی جُڑائیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے پنڈت رؤل، پاندھے سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرے بھگوان، صاحب تیری سرنائیا۔ مین بالی بُدھ انجان، نڈھی روپ وٹائیا۔ مین تھگی وچ جہان، لوکات میری دُبائیا۔ میری کرے نہ کوئی پہچان، ساتھی سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ میرے پچھے سادھاں سنتاں بنیا پین

کھان، میرا انگ رے وکائیا۔ میں ویکھ ہوئی حیران، پُرکھ اکال ایہ کی کھیل رچائیا۔ تیرے نالوں سارے ہو گئے بے ایمان، بیوہ رُوپ
 دے لوکائیا۔ میں سمجھیا میں تیری سپتری تیرا خاندان، اُچے گھر دی جائیا۔ شبد پُت تیرا اک بلوان، شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔ اُس
 دے وچوں اُچی میں سنتان، جس دی اور کوئی نہ پتا مائیا۔ تیرے حُکمے اندر آئی وچ جہان، گر اوتاراں پیر پیغمبران نال کری گڑمائیا۔
 رسنا جہوا بول کے گئے زبان، بتی دند نال صلاحیا۔ لکھ لکھ لیکھا لیکھ کلام، نام نامہ رُوپ وٹائیا۔ نیوں نیوں سجدہ جھک جھک کردے
 گئے سلام، چرن کول سیس ٹکائیا۔ مُشکل کردے گئے آسان، رہبر بن کے پھیرا پائیا۔ دے دے گئے دُھر پیغام، میری دھار سمجھائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چارے بانی کہے ویکھ ابناسی اچت، پروردگار
 مہر نظر اُٹھائیا۔ ہرہوں ویراگن پھراں گھلڑھی گت، مینڈھی سیس نہ کوئی گندائیا۔ سچکھنڈ نواسی کیوں بیٹھا چُپ، تہر گھر اپنا مُکھ
 بھوائیا۔ تیرا ناتا تیرے نالوں سب دا گیا تٹ، پریتی سچ نہ کوئی کمائیا۔ بن ہرنامے خالی دسن بُت، کایا پنج تت کوڑی نظری آئیا۔ میں
 تیرا در دوار دُراڈی آئی پُچھ، چل کے واہو داہیا۔ چرن کول سرنائی گئی جھک، بدن ڈنڈوت اکو رُوپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دے اک ور، ہتھ تیرے وڈی وڈیائیا۔ صاحب سترگر دے دلِاسا، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ اکو رکھ
 دھرواسا، دھیرج دھیر اک جنائیندا۔ تیری کراں پوری آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پورا کراں آکھا، کیتا قول توڑ
 نہہائیندا۔ سرشٹ سبائی سچا بھلی پوجا پائھا، انتر آتم دھیان نہ کوئی لگائیندا۔ سادھ سنت جگت پروسن جھوٹھا باٹا، حق حقیقت وچ نہ
 کوئی آئیندا۔ ویکھنہارا پُرکھ سمراتھا، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ نرور ہو کے نراکار بنے تیرا راکھا، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں
 اندر تیرا کر کے واسا، گھر سوہنا اک سہائیندا۔ چار کُنٹ ویکھے کھیل تماشا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ چارے بانی چڑھے چا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پت پریشور بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا رُوپ وٹائیا۔ ساچا
 بیڑا لے اُٹھا، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ لیکھا جانے تھائوں تھان، لوکات ویس وٹائیا۔ نائیاں ننائیاں ساچے چرناں دیوے تھان، محل اٹل اک وکھائیا۔
 بلہاری بلہاری جاں، صدقے گھولی گھول گھائیا۔ جس مینوں لیا اُچا، گھاڑت گھڑت بنائیا۔ اوسے پکڑی بانہ، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔

مینوں دیوے سچا تھان، بھومکا اکو اک سہائیا۔ جن بھگتاں اندر دئے وسا، سوہنا کھیڑا بنک وڈیائیا۔ جتھے اٹھے پھر دوس رین گھڑی پل
 میرے صاحب دا چلے ناں، دوجی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا لیکھے دئے چکائیا۔ سری بھگوان کر
 پیار، سچ سچ جنائیا۔ چار جگ دی ویکھ دھار، پردہ رہیا اٹھائیا۔ سیوا کری جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملائیا۔ ہوکا
 دیندی رہی وچ سنسار، کوک کوک سنائیا۔ اٹھ جیو جاگ ہو خبردار، سنیہڑا اک سمجھائیا۔ ملے میل پروردگار، جوتی نور الاہیا۔
 سچ سوامی پُرکھ اکال، نہکامی روپ وٹائیا۔ جلوہ نور درس کرو جلال، چرن کول سرنائیا۔ مندر اندر ویکھ سچ سچ دھرمسال، مندر
 مٹھ شودوالا مسیت اکو نظری آئیا۔ اٹھے پھر وجے تال، ہر شبدا ناد شنوائیا۔ گھر امرت بھریا تال، اٹھسٹھ کھوجن کئے نہ جائیا۔ کوڑی
 کریا تھے جنجال، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھایا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کھال، پنج تت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگونت دئے ٹھیک، ایکنکار اکو راگ جنائیا۔ پورب تیرا لیا ویکھ، مدھ پردہ رہیا اٹھائیا۔ آگے شبد اولڑا
 بھیکھ، بھوکھت دئے جنائیا۔ جن بھگتاں کرے ہیت، سکھیا سچ سمجھائیا۔ وسنا نیتن نیت، دور دراڈا پنڈھ مکائیا۔ پُرکھ ابناسی آتم
 پرماتم رچی کھید، برہم پاربرہم روپ وکھائیا۔ اوس دے نال تینوں دتا بھیج، گا گا اپنا راگ الاٹیا۔ دواں مل کے مانئی اکو سیج، جس
 سیجے ستا بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سانگو پانگ بندھائی باسک سیج، سہنجنی سوہیا پائیا۔
 جوتی جلوہ نوری تیج، محبوب نور رُشنائیا۔ مُرید مُرشد لئے ویکھ، وکھری دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ دوشالے لئے لیٹ، کوڑی ہوا نہ لاگے رائیا۔ سچ دوشالا گُرمکھ چولی، سری بھگوان تانا پیٹا آپے پائیا۔ ساڈھے تین ہتھ رکھ کے ڈولی،
 بن کپار سیو کھائیا۔ لوکھات لیائے ہوئی ہوئی، مات گریہ باہر کڈھائیا۔ اپنی دھار رکھ وچولی، ناتا سوہنا جوڑ جڑائیا۔ مندر وڑ کے
 گاوے بولی، ڈھولا راگ الاٹیا۔ پریم پریتی تند مؤلی، سوہنا سگن وکھائیا۔ انحد بنے نال ڈھولی، ڈگا اک لگائیا۔ وست دے اک انمولی،
 انڈٹھڑی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ سچ دوشالے لیٹ آپ، اپنی دیا
 کھائیندا۔ پرا پستی تیرا جاپ، جن بھگتاں اندرے اندر ٹکائیندا۔ مدھم نکلے اک آواز، سو روپ سمجھائیندا۔ بیکھری کہے ہنگ برہم ہوئے

آپ، نرگن اپنا ناؤں رکھائیندا۔ دوہاں مل کے بنے اکو جاپ، سوہنگ روپ وکھائیندا۔ لیکھا جانے پُرکھ اکال باپ، پوت سمجھ کوئی نہ پائیندا۔ جگ چوکرئی پچھوں تیرا اکو سوہنا سچا پاٹھ، پُرکھ اکال آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں جوڑ نات، گھر ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، آسا منسا منسا آسا سب دی ویکھ وکھائیندا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی سڑک دے اُتے مہاتما نال ★

سدا سدا سد گرو مہراج دی جے، دو جہان رہے جس گائیا۔ پورا ستگر جن بھگتاں اندر ہے، آتم سیجا سوہا پائیا۔ نام ندھانا اکو کہے، سچا راگ الاٹیا۔ لہنا دینا جگ جگ دئے، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ نیتر پیکھ چرنی ڈھے، چکے جگت جدائیا۔ امرت دھار نچھر رہے، بوند سوانتی مکھ چوائیا۔ بھگت بھگوان سدا سدا جے، جے جے جیکار انتر آتمک اک دھیان لگائیا۔ ستگر پاربرہم جے دیو، الکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد بھگت جنار دی ساچی سیو، دُھر دی دھار پرگٹائیا۔ کرے کھیل نہچل دھام نہکیو، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ داتا داتار جودھا سورپیر وڈ دیوی دیو، دیو آتما سرب سائیا۔ نت نوت جگا جگنتر دیونہارا امرت رس سچا میو، وست امولک نام ورتائیا۔ اندروں باہروں سب نوں ربیا ویکھ، گھر سہنجنے ڈیرہ لائیا۔ پچھلے جنم دی پُچھو کھیڈ، اودھوتی لیکھ چکائیا۔ شنکر میلا دُھر دا بھیت، دھوڑی خاک رمائیا۔ ملی وڈیائی مہینہ جیٹھ، ناویں تھت سوہا پائیا۔ نانک ملیا وچ کھیت، گھر گمبھیر اکھوائیا۔ دھوڑی منگی چرناں ٹیک، نین نین پگسائیا۔ گرو دیو دس اپنا بھیو، بھید دے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد صد ساچی دھار چلاٹیا۔ نانک کہا الکھ نرنجن ایک، آد پُرکھ ابناسی کرتا پُرکھ آپ اکھوائیندا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ سب دے اندر وڑ کے دسناہارا بھیت، پنج تت کایا ماٹی باہروں سوہنی پوج پُچھائیندا۔ کلجگ اتم کر کے ہیت، نرور نرکار اپنا رنگ رنگائیندا۔ ست جنم لے کھیڈ، اندج جیرج اُتھج سینج ونڈ ونڈائیندا۔ بیس بیسا مانے تیری سیج، سوہنی رت سہائیندا۔ نیتراں تگ لویں

ویکھ، نرگن نرنکار اکو نظری آئیندا۔ چرن کول پھیر دیوے ٹیک، ٹگا مستک اک لگائیندا۔ جٹا جوٹ دھار تیرا اوہ بھیکھ، بھوکھت اپنا
 بھيو جنائیندا۔ آگے اپنا کر کے بیت، انت جوتی جوت جوت ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم جنم دا لہنا سرب
 چکائیندا۔ مستک ٹگا ویکھ ترسول، ترے بھون دھنی وڈ وڈیائیا۔ آد شکت جس دا مول، چتر بھج جس دا رنگ وکھائیا۔ سرب سوامی
 سچ کنتوہل، نر نرائن اک اکھوائیا۔ پورب جنم نہ جائے بھول، لیکھا دیوے تھاون تھائیا۔ اج ملن دا اکو مول، راتیں ستیاں درس دکھائیا۔
 حکم دھر فرمانا معقول، پروردگار دیوے نور الاٹیا۔ جگاں جگنتر نرگن کدے نہ بدلے اصول، سرگن میلا سہج سبھائیا۔ سڑکاں اُتے نہ
 چنگی خانہ نہ لئے محصول، بن پیسے ٹکیوں دھر دا ٹکٹ دیوے پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتر
 نیتراں نال رکھائیا۔ نیتراں نال نیتراں میلا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ اکو گھر وسے گرو گرو چیلا، چیلا گرو اکو مندر سوہا پائیندا۔ تھت
 وار سہنجنا ویلا، گھڑی پل رنگ رنگائیندا۔ ساریاں نالوں ہو کے ویہلا، تیرا پچھلا لیکھ چکائیندا۔ کی ہویا جے چھڈ کے آیا جنگل بیلا،
 کانے کاہی کھیل کھلائیندا۔ چلدیاں چلدیاں کنت سہاگ چاڑھ کے جائے تیلا، ساچا سگن مکھ لگائیندا۔ ایہہ دھر دا یار البیلا، مہروان دیا
 کھائیندا۔ سرتی کرے شبد میلا، گھر سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا لیکھے لائیندا۔ پورب
 جنم شنکر پجاری، مستک ترسول رکھائیا۔ اوم اوم رسن اچاری، الکھ الکھ ڈھولا گائیا۔ نانک میلا نرگن نرنکاری، سرگن ملے وڈیائیا۔
 دوہاں گوشت ہوئی اپاری، تیر کٹاخش بچن چلاٹیا۔ تھوڑا من آیا ہنکاری، سدھی دئے وکھائیا۔ نانک کہا جو ملیا اک داتاری، سو اکو
 اوٹ رکھائیا۔ شبد سن لٹھی خاری، چنتا اکو اک پرگٹائیا۔ دس کس بدھ لٹھے ایہہ بیاری، ہومے روگ گوائیا۔ نانک کہا میرا صاحب
 سدا سدا سرجنہاری، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ ست پڑکھ دی بھگتی کرنی ست جنم لے کے بن کے لوکات ناری، ناری کنت آتم پرما تم
 سنگ لگائیا۔ آپے ویکھے آ کے اپنی واری، لبھن کوئی کتے نہ جائیا۔ لنکھدیاں لنکھدیاں آگئی اوہ بہاری، جیہڑی زٹری راہ تکائیا۔ صاحب
 سلطان شاہ سواری، آیا بے پرواہیا۔ نگاہ نال نگاہ ملا کے پچھلی ٹٹی گنڈھی یاری، لہنا دینا جھولی پائیا۔ آگے پھیر نہ ہووے خواری،
 آون جاون مرن جنم لکھ چوراسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ چرن کول ملے اچ اٹاری، جتھے جگے جوت اک نرنکاری، دپابٹی کوئی نظر نہ آئیا۔

تاردا جائے جاندا جاندا ویکھنہارا سرب دی واری، وارتا پچھلی بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر نین اک اٹھائیا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی پرکاش کور دے گھر پنڈ ساہلے وال ضلع گرداس پُر ★

برہمنڈ کھنڈ سارے تگن، زمیں اسمان دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو اک دوجے نوں دسن، نین ویکھیا حال سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال نسن، درگاہ ساچی بھجن واہو داہیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھن، نرگن نروریر نراکار آپ کرائیا۔ جوتی نور کر پرکاشن، دو جہانان ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلا بنائے ساتھن، سگلا سنگ رکھائیا۔ نردھن ہونے بنیا پاندھن، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے ورلے جانن، جنہاں انتر آتم پرہ بھجائیا۔ گرمکھ گر گر اک پہچانن، نیج نیتر اکھ کھلائییا۔ گرسکھ خوشیاں رنگ مانن، کایا چولی وجے ودھائیا۔ لکھ چوراسی کورٹی کیریا بدیاں بالن، ترے گن اگنی رہی تپائیا۔ اپنا آپ نہ مول سنبھالن، من واسنا رہی کُرائیا۔ صاحب سلطان جن بھگتان بنے جگت دلانن، سچ دلالی اک کھائیا۔ جلوہ نوری دئے جلالن، اندھ اندھیر رہیا مٹائیا۔ چاروں کُنٹ آیا بھالن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں رنگ وکھائے دھر دی مالن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ سہائیا۔ ساچا کھیل ویکھ نرنکار، رو سس بیٹھے دھیان لگائیا۔ منڈل منڈپ ہونے حیران، پُری لوء اکھ کھلائییا۔ دیوت سر کرن وچار، مَن جن بیٹھے سیس جھکائیا۔ چاروں کُنٹ جے جیکار، کوئن گیت رہیا گائیا۔ انتر آتم کر پُکار، ٹونہی ٹونہی راگ لائیا۔ ہنگ برہم دے ادھار، اوٹ اکو اک تکائیا۔ کایا ماٹی چم رنگ پرہ چرن دھوڑی چھار، دھر دا نہاون رہے نہائیا۔ گلشن کھلے سوہنی گلزار، کلی کلی مہک مہکائیا۔ امرت رس اک بھنڈار، گھر گھر اندر نظری آئییا۔ سنت سہیلے رکھن سنبھال، گرمکھ پردیاں وچ چھپائیا۔ جس دی کِرپا شاہ ہووے کنگال، کنگال شاہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رچن آپ رچائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ اگم، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ دہ دشا کہے دھن دھن، اتر پورب پچھم دکھن خوشی وکھائیا۔ گر اوتار کہن اسپن سُنیا شبد سہاگن، دھر دا راگی راگ لائیا۔ دیال ہو کے

بیڑا رہیا بٹھ، مہروان پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل جنے جن، ہوئے دھنّ جنیندی مائیا۔ کر وسیرا چھپر چھنّ، سوبھاوت رُت سُہائیا۔ کوڑی کیریا بھانڈا بھنّ، سچ سُچ دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سارے ویکھ ہوئے حیران، ہرجو کی کی کھیل رچائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، نت نوت حُکم ورتائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر دے دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ کلجگ کھیل کرے مہان، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ نام سندیسہ دیوے آن، سوبلا سچا راگ لائیندا۔ جن بھگتاں کر پہچان، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھائیندا۔ نرگن سرگن چلے نال، سرشٹ سبائی نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ نرگن زرویر لے اوتار، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ سنت سُپیلے لے اُبار، گُر چیلے میل ملائیا۔ سمنڈ ساگر کر کے پار، بھوجل ڈیرہ ڈھابیا۔ چرن پریتی اک پیار، دُھر دی ریتی آپ سمجھائیا۔ مندر مسجد وسے باہر، گُرودوارے شودوالے مٹھ سرب سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، گیتا گیان رہیا درڑائیا۔ انجیل قرآنا ہاباکار، تیس بتیسا رہے سنائیا۔ پاربرہم پت پریشور آد جُگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں کرے پیار، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کرے خوار، جُون اجُونی آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی لوکات، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ وست امولک دُھر دی دات، گھر گھر وچ آپ ٹکائیندا۔ آتم پرما تم دے کے ساتھ، برہم پاربرہم آپ ملائیندا۔ دیا باقی جوت للاٹ، نُوَر ظہور اک وکھائیندا۔ پردہ کھول بجرکپاٹ، گھر مندر اک سُہائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، جوتی نُوَر چند چمکائیندا۔ امرت بوند دے سوانت، جگت ترسنا ترپت کرائیندا۔ اندر وڑ کے پُچھ وات، دُکھیاں درد دُکھ وندائیندا۔ ظاہر باطن کرے بات، انبھو اپنا بیہو کھلائیندا۔ لہنا چُکا کے ذات پات، ذات پات نہ کدے وڈیائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش جائے آکھ، سچ سندیسہ اک جنائیندا۔ سرب جیاں دا پتا مات، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ جو کلجگ اتم جن بھگتاں دیوے ساتھ، دُھر دا سنگ نبھائیندا۔ اکو منتر پُوچا پاٹھ، اکو سمرن جوگ ابھاس اک سمجھائیندا۔

چار ورن بنا کے سچ جماعت، دُھر دی پٹی نام درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ہربھگت ہر رنگ آپ رنگائیندا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی بنتی دے گھر پنڈ سالووال ضلع گرداس پُر ★

ہرجن پوری کرائے آس، نر نرائن دیا کھائیندا۔ دیا دیک جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چکائیندا۔ آتم پرما تم دئے ساتھ، کایا مندر پردہ لائیندا۔ ہوئے سہائی اناتھاں ناتھ، دینن اپنا رنگ رنگائیندا۔ بودھ آگادھ سُنائے گاتھ، دُھر دا ڈھولا آپ جنائیندا۔ لہنا دینا پورب مستک ماتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر ہر لیکھے لائیندا۔ دُھر دا لیکھا پُرکھ سمرتھ، جیو جنت سرب جنائیا۔ گرُمکھ ورلے دیوے وتھ، نام سچ ورتائیا۔ اپنے ملن دی دیوے آکھ، نیج نیتر نین کھلائییا۔ سرشٹ سبائی نالوں کر کے وکھ، بھگتی مارگ اک درڑائیا۔ سد گاؤنا سری بھگوان جس، دوجا راگ نہ کھئے لائیا۔ انتر آتم جائے وس، ہر داتا بے پرواہیا۔ درس کرائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن میل ملائے آپ، پرم پُرکھ پُرکھو تم دیا کھائیندا۔ بن رسنا جہوا دسے جاپ، بتی دند نہ کوئی بلائیندا۔ راتیں سُنٹیاں سب کچھ جائے آکھ، نرگن اپنا حُکم ورتائیندا۔ چرن پریتی جوڑ نات، سجن اکو نظری آئیندا۔ درس دیکھائے کلاپات، مکند منوہر لکھی نرائن ہر روپ انوپ وٹائیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں دسے سدا ساتھ، سمرتھ پُرکھ وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ گودی چکے بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ آپ کھائیندا۔ ہردے وڑ کے دیوے داد، اندرے اندر ویراگ اُچھائیندا۔ جو جن سرنائی جائے لاگ، تیس رائے دھرم نیڑ نہ آئیندا۔ ویلے اتم پکڑی واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اتم میلے پُرکھ اکال کنت سہاگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن کرے وڈ وڈبھاگ، پورب لیکھا لہنا بھاگ جھولی پائیندا۔

پٹواری جی ہیں خانہ پٹوار، جمع بندی نظر کوئی نہ آئی۔ جے ویکھو تے اکو ہردوار، ہر ہردے وچ سمائی۔ پچھلے کاغذ بن منظوریوں دیوے پہاڑ، فک زہن اکو وار کرائیا۔ اگلے دفتر دیوے چاڑھ، انتکال دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ کوئی گواہ لبھنا پئے نمبردار، شہادت اور نہ کوئی بھگتائی۔ کانوگو نہ کرے وچار، پڑتال وچ روزنامچہ نہ کوئی بنایا۔ نہ کوئی چل کے آوے تحصیلدار، دشخطہ کر کے مہر لگائی۔ اکو وار سارے کرے بہال، لیکھا صاحب ستگر آپ چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن اپنی وست دیوے نام سنبھال، اوس دی جھولی آپ ٹکائی۔

★ سالووال تون باہر سڑک اُتے ★

اپنا لیکھا کوئی نہ جانے پتر، ورقہ سکے نہ کوئی اٹائی۔ جس نے لیکھا لیکھا نال اکھڑ، سو بن اکھڑاں دئے گواہیا۔ جس دا کھیل پانی ٹلے پربت پتھر، ون تین روپ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہروان مہروان ہو کے دیا کمائی۔ چکر وچ رہیا بھوں، چاروں کنت پھیرا پائی۔ سکھ دی نیند نہ سکے سوں، شانتی نظر کھئے نہ آئی۔ حل ہویا نہ کوئی گوں، آسا منسا وچ ٹکائی۔ جگت وسیرا جوں سنجیں گھر کاؤں، مکھ چونچ رہیا گر لائی۔ جنان چر ستگر پورا نہ پکڑے باہوں، پھڑ باہوں نہ گلے لگائی۔ آوناں چر نہ خطرہ جائے نہ بھوں، بھیانک بیٹھے نہ مکھ چھپائی۔ پنج وار سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے کہہ، کہندیاں من واسنا دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔

★ ۲۰ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی لال چند دے گرہ گجرات ضلع گرداس پُر ★

گر اوتار پیر پیغمبر جڑدا، سچکھنڈ دوار اکٹھ بنائی۔ روپ دے نہ کوئی مُردا، جوتی دھار نور رُشنائی۔ سب نوں فرنا اکو فردا، منتر اک آواز الاٹیا۔ ویکھو کھیل صاحب دھر دا، دھر مستک ویکھ وکھائی۔ اپنی کرنی کرنوں کدے نہ مُردا، نت نوت ویس وٹائی۔ بھيو

نہ آوے ایس دے زور دا، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ لیکھا جانے ٹھگ چور دا، بھگت بھگوان کھوج کھوجائیا۔ گھر سُہائے سوہنا مندر دیوی ڈرگا، درگاہ روپ بنائیا۔ ست ستوادی پھر بانا شیر دا، بُرق بکل سب دی رہیا کھلائیآ۔ کلجگ بیڑا ویکھ زڑھدا، ہرجن ساچے رہیا ترئیا۔ کرے کھیل اگے پر دا، پرم پُرکھ وڈی وڈیآ۔ لیکھا جانے دھام تھر دا، گھر ساچے خوشی وکھائیآ۔ اُلٹا ویکھ گیڑ گڑدا، وشن برہما شو اگھ کھلائیآ۔ ویکھو ست ستوادی اکھاڑا گھیرا بٹھیا اپنے پڑ دا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیآ۔ نارد چل کے آیا زڑھدا، ہولی ہولی پندھ مکائیآ۔ میں تکدا کھیل ایہ دیر دا، جگ چوکڑی دھیان لگائیآ۔ کس ویلے پرہ امرت میگھ برسے مہر دا، مہروان دیا کھائیآ۔ جو جن بھگتاں لیکھا آپ نیڑدا، دوجے ہتھ نہ دئے وڈیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیآ۔ ویکھ اکھاڑا اگھا لگا، دو جہان وچی ودھائیآ۔ کنر پچھپ آئے بھجآ، اپنا پندھ مکائیآ۔ تال تلواڑا اکو رکھا، سُر تال سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ نیتر ویکھن اپنیاں اگھاں، نین رہے کھلائیآ۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیآ۔ دیوت سُر آوندے گاؤن گیت، واہوا راگ الاٹیا۔ چلو ویکھئے اچرج ریت، جو پرم پُرکھ چلائیآ۔ ساچی دسے سچ پریت، ناتا اک رکھائیآ۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ دئے وڈیآ۔ اوڈھن پیتھر دیوے اکو سپس، سوہنا رنگ رنگائیآ۔ دیاوان کر بخشیش، بخشش جھولی پائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں کر سُر جیت، جیون جیون دئے پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیآ۔ سارے اکٹھے ہو کے آئے، کوک کوک سُنائیا۔ صاحب ستگر لیا بلائے، اپنا حُکم ورتائیآ۔ دھر سندیسہ اک سُنائے، شبدی ناد وچائیآ۔ ساچے منگل دھر سُنائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ اپنی کھیل جنائیآ۔ اکٹھے ہو کے سارے دسن، اک دوجے حال سُنائیا۔ اُٹھو ویکھو پرہ سمرتھن، صاحب وڈی وڈیآ۔ جن بھگتاں بردے آیا وسن، گھر مندر ڈیرہ لائیآ۔ تال اگھے آیا وچن، دھر دا ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیوے مان وڈیآ۔ سُن وڈیائی نارد بولے، اکو آواز لگائیآ۔ تُسیں سارے دسو بھولے، بھولا بھاؤ رکھائیآ۔ اُٹھو ویکھو ہو کے اولے، اپنی اگھ کھلائیآ۔ پُرکھ ابناسی گاؤے ڈھولے، ساچا راگ الاٹیا۔ سنت سُہیلے آپ وروولے، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیآ۔ انتر آتم نرگن مؤلے، سوہنا رنگ چڑھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو کر کے گئے

قوٰلے، کیتا اقرار توڑ نبھائیا۔ کرے کھیل اُپر دھوٰلے، دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ رنگ وٹائے ساول سولے، سُندر اپنی کار کھائیا۔ تال
 وجائے بن ڈھولک طیلے، تند ستار نہ کھئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ کِتر کہے میں دسّان
 سچ، سچ سچ جنائیا۔ اندرے اندر ویکھو سارے رہے نچ، مُکھ گھنگٹ نہ کھئے اُٹھائیا۔ دُور دُراڈ پھرن بچ بچ، آگے سیس نہ کھئے نوائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرے آپ کھائیا۔ گُر اوتار کہن ایہہ کھیل انوکھا، سمجھ کسے نہ آئییا۔ سِری بھگوان جن
 بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ مارگ دسّے اِکو سوکھا، ساچی کرے پڑھائیا۔ اپنے ملن دا دے کے آپ موقع،
 اپنے سنگ رکھائیا۔ پیر پیغمبر کہن ہر سنگت نال لے کے دیوے ہوکا، جنگل ییلے کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ وشن کہے میں لیا جان، سِری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ کرے کھیل مات مہان، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ میں
 ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ میں دیونہارا دان، گھر گھر رزق پُچائیا۔ پرہہ کرے کھیل مہان، وکھرا راہ وکھائیا۔ جن
 بھگتاں اک نشان، ست ستوادی آپ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ برہما کہے میں ویکھیا
 برہم، ہر گھٹ نظر ٹکائیا۔ سِری بھگوان کرے اپنا کرم، نہ کرمی کرم کھائیا۔ جنہاں دیوے اپنی سرن، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِرپا
 ناتا توڑے بہرم، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ سو ڈھولا اِکو پڑھن، سوہنگ سچا راگ الائییا۔ آتم پر ماتم خوشیاں کرن، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔
 لیکھا چُکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ بے پرواہ کھیل اپارا،
 سارے بن رسنا رہے سُنائیا۔ نرگن کردا پھرے سچ وبارا، دو دھارا چال چلائییا۔ نرگن سرگن ہو اُجیارا، سوہنی اپنی بنت بنائیا۔ گوبند
 دے اک ادھارا، براہمن گوڑا کھیل وکھائیا۔ سچ امام دُھر دا یارا، پروردگار نُور الہییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سُنایا اک، اِکو بول جنائیا۔ جس دا لیکھا گئے لکھ، سو داتا بے پرواہییا۔ جن بھگتاں پاؤندا پھرے
 بھکھ، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ سرشٹ سبائی آتم جت، پر ماتم خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اچرج اپنی
 دھار چلائییا۔ سُن کے پچن برہما ست بولیا کُمار، اپنی دھار جنائیا۔ تیئی اوتار کرو وچار، پردہ اوپلا آپ اُٹھائیا۔ کرے کھیل کی سرجنہار،

گون کرنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تیئی اوتار ویکھ بیٹے خوش، خوشیاں حال
 سُنائیا۔ سری بھگوان اہناں رہیا پُچھ، جنہاں ساڈے نال پریت لگائیا۔ اتم ساڈا پینڈا گیا مُک، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ دیناں دُکھیاں
 ونڈے دُکھ، دردیاں درد رکھائیا۔ بھگت بھگوان گودی چُک، سوہنی سیج سہائیا۔ نرگن نروریر بدلیا اپنا رُخ، چال اولڑی اک چلائی۔
 جوتی دھاروں آپے اُٹھ، شبدی ڈنک وجائیا۔ ہر بھگتاں رہیا پُچھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دیوے مان وڈیائیا۔ سُن وڈیائی آیا گھنٹیا، سچ کہانی اک جنائیا۔ چلدی ویکھی اس دی نئی، نوکا سمند ساگر پار کرائیا۔ نال رکھی اگھی
 وبٹیا، رویداس چمپارا کرے لکھائیا۔ ناتا جوڑ بھینا بھٹیا، ہر سنگت سنگ بنائیا۔ کوٹن ٹلے نال تال وجاون کرن تھٹیا تھٹیا، اپنا ناچ
 وکھائیا۔ گوپیاں کاہن کہن ملیا سٹیا، صاحب بے پرواہیا۔ خوشیاں ویکھ خوشی بیٹے ڈرگا مٹیا، مہروان دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ویکھ کھیل رمٹیا دے، ڈھر دا حال جنائیا۔ آد جگاد صاحب جو وسے، نرگن داتا
 بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا خوشیاں نال ہسے، سوہنا گیت الایا۔ ہر سنگت سنگ مل مل بھجے، بھجیاں پندھ مکھائیا۔ جگ جنم دے
 کرے اکھے، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ نیتر ویکھ پت رکھے، مہر نظر نین اٹھائیا۔ خوشیاں وچ کوئی نہ تھکے، ہرکھ سوگ نہ کھے ونڈائیا۔ جس
 ویلے گرمکھ چرناں ول تکے، دھوڑی مستک ٹگا لایا۔ پیر پیغمبر بھجے جان نال چھڈ مدینے مکے، سوہنا اپنا بنس بنائیا۔ مندر مسجد
 شودوالے مٹھ گر اوتار آئے نٹھے، سوہنا اپنا پندھ بنائیا۔ رنگ مانن وچ دھوڑ گھٹے، سوہنا لال رنگ وکھائیا۔ گیت گاؤن صاحب پت
 رکھے، پریشور داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن وڈیائی آیاموسی، سارا حال
 سُنائیا۔ میں کالا دھونا اپنا سوسا، ہر سنگت دھوڑی اُتے پائیا۔ میرا خالی چلداں چلداں بھریا ٹھوٹھا، اتوٹ اٹت ورتائیا۔ صاحب ستگر
 اکو تٹھا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جتھے مروٹا دتا نال مٹھاں، اوس دھام ملے وڈیائیا۔ سمیں اُسار براٹ اوتھے لکا، اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ عیسیٰ کہے میں ویکھیا حال، حاضر ہو کے سیو کھائیا۔ پروردگار ہویا
 دیاں، رحمت اک جنائیا۔ گرمکھ ویکھ اپنا لال، لالن اکو رنگ رنگائیا۔ چلداں چلداں کھیل کرے کمال، بے انت بے پرواہیا۔ جن بھگتاں

کردا جائے وصال، دے جُمال نُوں اِہیّا۔ مُکھ پُوںجھدا جائے نال رومال، سوہنی سیو کھائیا۔ جے تھکن لگن اندر وڑ کے لئے اُٹھال، اُٹھو تھو
 واہو داہیا۔ سوہنا مَوْقع لیا سنبھال، مُفت اپنی سیو کھائیا۔ اُچے نیویں تھان چھالان مار، ہرجن بھجن واہو داہیا۔ جا کے ویکھیئے اپنا
 یار، وچھوڑا جھل سکے کوئی نہ رائیا۔ لال چند نہیں ایہہ گر کا لال، لال گرُو رُوپ سہائیا۔ جس سیوا کیتی مہان، ملی مان وڈیائیا۔ لالو
 دے پچھے ایہدا مکان، ٹھٹھیارا رُوپ وٹائیا۔ گھاڑت گھڑن وچ کمال، سوہنے بھانڈے دئے بنائیا۔ اک کُوں تے اک تھال، نانک بھیت چڑھائیا۔
 لالو اِس وچ کھانا دینا کھوال، ایہو میرے من بھائیا۔ جے میرا صاحب ہووے دیال، تیرے نال دئے ملائیا۔ میرا کایا بھانڈا اندروں دیوے
 مانج، سوہنی کرے صفائیا۔ جن بھگتان نال بنائے سانجھ، ساچی گنڈھ پوائیا۔ ایہو مینوں لگی تانگھ، جیہڑی سکے نہ کھئے بُجھائیا۔
 بے شک میں مُسلمین ہو کے دیواں بانگ، نماز پنج وار سُنائیا۔ دین دیال میری کھولے جاگ، اکھ پرتکھ کھلائیا۔ انتر اُچے اک ویراگ،
 پرہیوں تیر چلائیا۔ سچ سرنائی جاواں لاگ، اپنا آپ مٹائیا۔ اکو ڈر مینوں شرع والے نہ دیون داغ، جگت دکھ بھوائیا۔ او سے ویلے
 صاحب ستگر نرگن سرُوپ سنی آواز، شبد سندیس الٹیا۔ پُرکھ اکال دا نہیں کوئی سماج، ذات پات نہ کھئے وڈیائیا۔ جے چاہویں تے
 دیواں راج، سیس تاج چھتر جھلائیا۔ جے درس منگیں گرُو مہاراج، نیتر نینان دیاں وکھائیا۔ سُن آواز کر پُکار، کہا میری رکھ لاج،
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کلمہ تیری نماز، تیرا سجدہ تیرا سیس جھکائیا۔ نانک کہا وچ تھوڑا رہ گیا راز، تینوں سچ دیاں جنائیا۔ جے
 ندھڑک ہو کے ہو جانوں مُحتاج، لیکھا نے دیندا مُکائیا۔ تیرے انتر بھے دی آئی آواز، قاضیاں کولوں ڈر رکھائیا۔ میں پروردگار آگے کراں
 فریاد، دیواں سچ سُنائیا۔ تُوں اِس دا لیکھا رکھنا یاد، جو گوانڈھی لالو نظری آئیا۔ اِس دا ناؤں مُمتاج، والد خیر دین اکھوائیا۔ تیرے
 بیڑے اُتے چڑھے رکھ کے تیری خواہش، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان کہا میں پوری کراں اِس، نال لالو ایہدا سنگ بنائیا۔
 کلجگ اتم پرگٹ ہو کے نرگن جوت کراں پرکاس، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ چل کے آواں اِس دے پاس، بن کے پاندھی جگت راہیا۔ لالو
 دا سارا لے کے ساتھ، اکھ اکو گھر کرائیا۔ دوہاں دے ملا کے ہتھ نال ہاتھ، وچولا ہو کے جوڑ جڑائیا۔ اپنے ویکھن دی دے کے اکھ،
 اندروں تاکی لاہیا۔ جو وست رکھی ڈھک، اکو وار وکھائیا۔ ہر سَنگت کہے نیڑا کیتا حق، خوشیاں نال سُنائیا۔ سِری بھگوان کہے جے

پچھو گئے تھگ، راتیں سُتیاں ساریاں درس دکھائیا۔ سارے ٹیک کے کہن متھ، پرہو تیری دھوڑ خوشیاں نال مستک لائیا۔ تیرے اُتے
 سب نے ہتھ دتے رکھ، حق اپنا لیا جمائیا۔ ابناسی کرتا نرگن نرویر مہروان جن بھگتاں اندر آوے نچھک، ساڈھے تن ہتھ اندر پھیرا پائیا۔
 آگے کوئی نہ سکے ڈگ، نو دوارے نیوں نیوں سپس نوائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سب دا لہنا رہیا چکائیا۔ لہنا چکدا ویکھ نانک اوم اونکار نرنکار رہیا جس گائیا۔ میں سہج سُبھاؤ
 آیا دس، اپنی رمز لگائیا۔ سری بھگوان چیتا لیا رکھ، بھلیا اہل نہ بے پرواہیا۔ نکا وڈا ہو کے آیا تھ، وڈا نکا اپنا روپ وٹائیا۔ راہ وچ
 اشاریاں نال سب کچھ رہیا دس، تاردا جائے پاندھی راہیا۔ گرمکھ خوشیاں نال رہے ہس، اپنی خوشی منائیا۔ سری بھگوان کہے ایہہ میرا
 نہیں کچھ وس، ٹھاڈا دینا جھولی پائیا۔ ٹھاڈے نال گرو اوتار پیر پیغمبر سارے رہے نچ، اڈی پت دووین رہے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر نعرے
 لاؤن حق، پروردگار تیری سرنائیا۔ خوشیاں نال گاون جس، تون میرا میں تیرا دوہاں دا سچا اکو ماہیا۔ جن بھگت کھیڑا جائے وس، گھر
 نویت نام وجائیا۔ ہرجن رہن نہ دیوے اڈ، دُور دُراڈے جوڑ جڑائیا۔ جنہاں تون گر اوتار پیر پیغمبر لارے دے کے گئے چھڈ، تنہاں دا
 لیکھا دئے مکائیا۔ ست دھرم نشانہ گڈ، دو جہاناں دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی
 کرنی کار کھائیا۔ کرنی ویکھ پُرکھ سمرتھ، چار کُنٹ وجی ودھائیا۔ سارے مل کے گاون جس، سوہنا راگ لائیا۔ واہ پرہو بے پرواہ، تون
 کِنہاں دے ہوئیوں وس، جنہاں تون لوکیں کہن شوڈائیا۔ سری بھگوان کہا میں نہیں ایہہ میری اکھ، جنہاں وچوں میرا نور نظری آئیا۔
 ایہناں پچھے میں مات ہویا پرتکھ، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے کر کے آگے پچھے رہے تھ، ڈر بھ میرا نظری آئیا۔ بن
 حکم کون سچکھنڈ دوار آوے چھڈ، گھٹے مٹی وچ بھجے واہو داہیا۔ بُت تون ویکھ سارے کہن ایہہ جٹ، جٹا جوٹ دھاری سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ گرمکھ کہن سری بھگوان ساڈے واسطے کھولیا ہٹ، اٹلڑی دؤلت رہیا ورتائیا۔ جو جگ جنم پورب کرم پرہ تون وچھڑ منہ دے
 بہار گئے ڈھٹھ، تنہاں رہیا اٹھائیا۔ لیکھے لا کے ہڈ ماس ناڑی رت، رت رٹری آپ مہکائیا۔ ساچی دے کے اکو مت، چارے ورن
 سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب دا پورا کرے حق، خالی کوئی رہن نہ پائیا۔ بن رتھواہی چلائے رتھ، جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا رسیا مُکائیا۔ مُکدا لیکھا ویکھ بھگونت، دو جہان نین اُٹھائیا۔ ویکھو ملدا سخیاں کنت، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ رُت سہائی اک بسنت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، سنت سہیلے لے اُٹھائیا۔ غریب نائیاں بنا بنت، شاہ سلطاناں نالوں اُچے دھام بہائیا۔ جس گھر مہا سدا اگت، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھ وڈیائی ہندا جس، وڈیائی نیناں نیر وہائیا۔ ہونمانی چرن گئی ڈھٹھ، مین کوچھی کملی کی صفت سکاں لکھائیا۔ جنہاں پرہو توں ہوئیوں وس، اوتھے میری کی چترائیا۔ مین چک نہ سکاں اکھ، میرے نیتر نین شرمائیا۔ اوہ وڈے جو تیری چرنی گئے ڈھٹھ، میری وڈی وڈیائی کم کیسے نہ آئیا۔ جے ویکھیں تے میرے خالی ہتھ، کوچھی کملی دیاں ڈہائیا۔ جے ہرسنگت چرناں وچ لے رکھ، اینہاں نال مل کے تیرا نام دھیائیا۔ اک بولنا سیکھ جاواں سچ، سچ وچ تیری صفت نظری آئیا۔ پریم پریتی وچ جاواں پھس، پھس کے ناتا اینہاں نال رکھائیا۔ جے خوشیاں نال میرے نال جان ہس، مین اچی ادی پھراں چائیں چائیا۔ ایہ وست دے پرہو سمرتھ، خالی جھولی آکے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ اُٹھ وڈیائی جگت وڈی، ہر وڈیرا آپ سمجھائیندا۔ مان تان کوڑا چھڈیں، شہنشاہ حکم ورتائیندا۔ ہرسنگت نال اُٹھ کے بھجیں، اکو راہ وکھائیندا۔ موٹر ٹاں گا ویکھیں لبھیں نہ کوئی گڈی، بھاڑے والا ٹوٹو کم کیسے نہ آئیندا۔ سیوا کریں اپنی پیریں ہتھیں، سوہنی بنت بنائیندا۔ ویکھ ہرسنگت اپنی اکھیں، کپڑی چال چلائیندا۔ وچھوڑے وچ نہ تڑپن دتی مچھی، مچھلی جل آپے روپ وٹائیندا۔ اینہاں نال حصہ پا کے رکھ لا پتی، پت پریشور آپے دیا کھائیندا۔ جنہاں دُوروں چل کے گجرات ویکھی سخی، سخیاں وچوں سخی لال نظری آئیندا۔ جس دی ماں بڑی پکی، دھیرج دھیر نال جڑائیندا۔ اوہ سب توں گل دے سچی، سری بھگوان اکو نظری آئیندا۔ ہرسنگت جس دی بچی، وانگ پچیاں گود اُٹھائیندا۔ اس دی پریت نہیں کچی، جو کچیاں بھانڈیاں پکیاں وچ رکھائیندا۔ اس دی دھار بڑی اچھی، اچھی طرح سمجھائیندا۔ گلوں لاه دیوے جم دی رسی، رائے دھرم نہ لیکھ منگائیندا۔ ایہدے کول اگتی بٹی، جو گھر گھر اندر دیا آپ جگائیندا۔ مہروان ہو کے گرمکھاں اندر دیوے دھیرج جتی، ست سنتوکھ نال بھرائیندا۔ جس دے دواویوں منگدے گئے نام دی اک رتی، اوہ تولیاں ماشیاں نالوں بے انت بے پرواہ آپ ورتائیندا۔ غریب

نائیاں پھڑ پھڑ باہوں چُکے اپنی ہتھیں، مٹی گھٹا جھاڑ سوہنا روپ وٹائیندا۔ بن کرنیوں کھائیوں جھولی پاؤندا جائے کھٹی، اتوٹ اٹھ بھنڈارا
 آپ گھلائیندا۔ اوسے ویراگ وچ میں پھٹی، پھڑ کر کے پٹی نام اُتے بندھائیندا۔ ہر سنگت کر کے اکٹھی، گرمکھ سوہنے نال لیائیندا۔
 جنہاں وچ بہہ کے میں وی سبھی، سجن سنگ رکھائیندا۔ بے پرواہ پر آؤندا آجیں پجیں، پردہ اوبلا وچ رکھائیندا۔ راہ وچ ویکھ کے ہسن
 کھزوراں کھجی، خجل ہندا اپنا نہ مکھ بھوائیندا۔ جس دے نال نیکی وڈی سنگت پھرے بھجی، بھجن اکو اک جپائیندا۔ جس دی تالی دو
 جہان وچی، نام نگارہ ہتھ اٹھائیندا۔ لکھ چوراسی سرشٹی جس نے بدھی، جیو جنت حکم ورتائیندا۔ اوس دی پریتی غریباں نال لگی،
 نائیاں رنگ چڑھائیندا۔ میں خوشیاں نال کہواں اوہ مالک جگ دا جگی، جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کی ہو گیا جے دھتے دی سانہ کے
 گیا ڈھگی وچھی، رویداس کولوں ڈھور ڈھوائیندا۔ نامے چھیری لگی اچھی، اک اکلا سوہنی بنت بنائیندا۔ ڈرگا دیوی کہے میں اہناں
 نالوں چنگی، ہر سنگت نال اے کے آئیندا۔ لالو کہے دھن بھاگ میری گوانڈھیاں نال پٹی، گنڈھی، سوہنا جوڑ جڑائیندا۔ پُرکھ اکال کہے
 مینوں سنگت لگی چنگی، جس دا لیکھا جھولی پائیندا۔ لالو نال میرا بھجنگی، پورب لیکھ جھولی وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیندا۔ بنت بنائی صاحب ٹھاکر، دیاوان دیا کھائیا۔ جگت دوارا پار کر کے ساگر، گرمکھ سجن لے ملائیا۔
 دوہاں دیوے آدر، اکو جیہی وڈیائیا۔ ہر سنگت نال وڈی بہادر، جو بیٹھے بل ودھائیا۔ اینہاں اُتے پریم پیار دی دیوے چٹی چادر، پردہ
 نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر نر زینکار اک رکھائیا۔ لالو لال دوہاں رکھنا یاد،
 سری بھگوان سچ سچ سچ جنائیا۔ الہڑ پنڈی وچھوڑے والی رات، خاک چرن دھوڑ لگ آج خوشی منائیا۔ تیئی ماگھ پھیر اوتھے کرنا
 واس، جتھے ملے مان وڈیائیا۔ ہر سنگت بنائے بہات، پھلکا روٹی نہ کھئے پکائیا۔ اکو دال نال سوگات، سری بھگوان ونڈ ونڈائیا۔ اگلی پھیر
 دسے بات، بھو ابھید کھلائیا۔ چوہی ماگھ کھولے جاگ، نیتراکھ پٹائیا۔ بابو پُر کنت سہاگ، وچھڑے لے ملائیا۔ بیڑے چاڑھ اک
 جہاز، سوہنی دھار وکھائیا۔ ہر سنگت کر کے اک آواز، اکو روپ بنائیا۔ مٹھی مٹھی سب دے کولوں منگے کھاج، کھان پکوان اکو دے
 وڈیائیا۔ ننگا دھڑ سیس تاج، گرو مہاراج راز کھلائیا۔ سارے اکے وپڑے کر اکٹھے کہے شاباش، ہر ستگر ہر سنگت وچ سمائیا۔ اوہ

خوشیاں والی چھویں رات، گھر دیدار درس دکھائیا۔ اک لال چند پچھے رکھیا اتنا راز، ہیرا پھیری کر کے اپنی کھیل دکھائیا۔ ول چھل کرنوں اچے نہ آوے باز، بازی اپنی نہ کدے اٹھائیا۔ جے کوئی پرہو دا سمجھے راز، پرہو کہہ سیس نہ کوئے نوائیا۔ لہنے وچ دینا دے کے سکھ کولوں کدی نہ اکھوئے دھوکھے باز، سانوں چھڈ کے دھوکھا گیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا لکھیا لیکھ نہ کدے مٹائیا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ یکرمی دُرگا دیوی دے گرہ گجرات ضلع گرداس پُر ★

عرش نالوں سوہنا فرش، محبوب رباب وجائیندا۔ مہر نالوں چنگا ترس، ترس وچ اپنا درس دکھائیندا۔ درس وچ دے تڑپ، پرہوں ویراگ لگائیندا۔ ویراگ اندر دُھر دا کٹک، نام ندھان دکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو رہے لٹک، تنہاں اپنی گود بہائیندا۔ دُھر دا حُکم دے کے سخت، ساچی کار کھائیندا۔ نرور ہو کے آیا پرت، پرم پُرکھ اکھوائیندا۔ جودھا بن کے سورپیر مرد، مردانگی اکو اک پرگھائیندا۔ بن کرنی کیریا جنم مرن دی میٹے درد، روگ سوگ سرب چُکائیندا۔ سیوا کر کہے ایہہ میرا فرض، فضول وقت نہ کوئے لنگھائیندا۔ گھڑی پل ہون نہ دیوے کوئی حرج، پچھلا حرجانہ سب دی جھولی پائیندا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اچرج لیلا آپ ورتائیندا۔ گر اتاراں پیر پیغمبراں کولوں ویکھ ویکھ پچھلی فرد، ہرجن سارے پکڑ اٹھائیندا۔ لیکھا چُکائے ہو ندھڑک، دھڑکن کوڑی سرب مٹائیندا۔ بے شک راہ نہیں کوئی سدھی سڑک، آپ سدھا تے سدھا ہو کے آئیندا۔ میل ملاپ وچ رہن نہ دیوے فرق، فیصلہ اکو وار سُنائیندا۔ جے کوئی پرہہ شبدا لہے ارتھ، ارتھ ارتھات وچوں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ پریم اندر دس پیار، پریتی سچ لگائیندا۔ پریتی اندر کھیل نیار، نرور آپ کرائیندا۔ نرور اندر شبدا دھار، دُھر دا راگ الاٹیندا۔ راگ اندر اکو راز، پردہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ پردے اوہلا اندر لُکیا صاحب مُحتاج، جن بھگتاں آس رکھائیندا۔ بھگتاں اندر مارے آواز، سوہنا گیت الاٹیندا۔ گیت اندر دے کے دات، جھولی تن بہرائیندا۔ جھولی اندر سچ سوگات، سوہنی آپ ٹُکائیندا۔

سوہنی اندر رکھی اکو آنکھ، جس اگھ نال اپنا میل ملائیندا۔ ملیا میل ہوئے پرتکھ، پارکھو اپنا ویس وٹائیندا۔ دُور دُراڈا پاندھی نٹھ، مانگت ہو کے آئیندا۔ ہر سَنگت گُرمکھ گوبند دھار وچوں کر اگھ، سوہنا جوڑ جُڑائیندا۔ جوڑ اندر آپ وس، وصل اکو اک کرائیندا۔ پریم پریتی اندر ہس، ہستی صفحہ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ کھیل وچ نام کھلاؤنا، گُرمکھاں ہتھ پھڑائیا۔ چلدیاں پھردیاں اے نوں بلاؤنا، اندر ستار بلائیا۔ بھجدیاں نال ایہنوں بھجاؤنا، بن لٹاں باہواں نٹھائیا۔ بہندیاں نال ایہنوں بہاؤنا، اکو حُکم سُنائیا۔ سُوندیاں ویلے نال سواؤنا، سوہنی سیج بنائیا۔ ایس ویلے نوں سرب پچھتاؤنا، کس بدھ پھر کے گیا بے پرواہیا۔ چار جُگ پچھوں سب نے گاؤنا، اوچی کوک کوک الائیا۔ دھنّ وڈبھاگ جنہاں پر بہ درشن پاؤنا، گھر ملے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار کھائیا۔ پر بہ کا کھیل سہج سُبھا، سُبھاوک اپنی دھار چلائیندا۔ کوٹن کوٹی پر بہ دے نام دا پُچھدے پھردے بہا، ہتھو ہٹ پھیرا پائیا۔ جنہاں اُتے کِریا کرے اوہناں دا چکڑ گاریاں وچ لگ جائے داء، سوہنی بنت بنائیا۔ اپنی ہتھیں لُٹ کے نور خُدا، مُرید کہن مُرشد لیا منائیا۔ بھگت کہن ایہنوں ہویا شُدا، جو پاگل ہو کے ساڈے پچھے بھجے واہو داہیا۔ جے اک واری آواز لئیے لگا، دُور دُراڈا نیڑے چل کے آئیا۔ بن کے وڈا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ چاکر بن کے سچا وفا، وفاداری توڑ نہائیا۔ راتیں سُنٹیاں لئیے جگا، بانہ سربانے ہیٹھ رکھائیا۔ پھڑ کے گودی لئیے ٹکا، مستک اُتے لکیر مٹائیا۔ چھاتی اُتے ہتھ دئے ٹکا، جنم وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ دوباں نیتراں دئے دبا، دو جہاناں پندھ چُکائیا۔ جے کِریا کر کے مُکھ اُتے اُنگل دئے چُہا، بن نام جیباں لیکھا دئے مُکائیا۔ چوری چوری بھلیاں جائے سمجھا، اپنا حُکم منائیا۔ پچھلی کسر جائے کڈھا، اثر اپنا نال رکھائیا۔ کی ہویا جے رویداس نوں کہہ گیا اپنی بنت ٹھیک بنا، نیتی والا اوہو سچا ماہیا۔ جس دینی جاچ سیکھا، سیکھیا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ سوہنا ویکھو ہر کا رنگ، رنگ راتا آپ کرائیندا۔ سب دی پوری کرے منگ، منگتیاں وچوں اکو منگتا نظری آئیندا۔ جس منگتے دی خالی گھٹھی دے گنڈھ، جگت وست وچ نہ کھئے ٹکائیندا۔ جس ویلے گُرمکھاں دے اندر دیوے ٹنگ، ساڈھے تن ہتھ اندر خالی تھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ اپنے بستر بھوشن لاہ کے ہوئے ملنگ، نرگن اپنا روپ وٹائیندا۔ آتم سیجا

ویکھ پلنگ، بدو بدی اُتے آسن لائیندا۔ جے گرسکھ اندرو اندر غصے نال کہے مینوں کون کدا تنگ، جو سٹیاں رات جگائیندا۔ او سے ویلے ہوئی ہوئی مٹھی چابی کر کے پریم پریتی لے منگ، میں اوہ جیہڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ کیوں تہاڈے گھر جو کھادھا روٹی دا ڈنگ، ایسے کر کے سیو کمائیندا۔ میری لگی تہاڈے نال جائے لنکھ، پچھے ہو ہو ویکھ وکھائیندا۔ جے کچھ سُننا چاہو سُنواواں پھیر وی چھند، جوں ججماناں گھر ڈوم منگن آئیندا۔ جے منگو ملے اند، رس اپنا تہاڈی جھولی پائیندا۔ جے ویکھو تے نظری آئے گجری چند، جس توں پُرکھ اکال سٹ بنائیندا۔ دیال ہو کے پاوے تھنڈ، امرت میگھ برسائیندا۔ آو رل مل اگلی پچھلی سارے لئیے گنڈھ، بدھی گنڈھ نہ کھئے کھلائیندا۔ جن بھگت کہن سد وسنا ساڈے سنگ، سنگ تیرا سچا بھائیندا۔ بے شک جگت وبار ساڈے کول بھکھ ننگ، بھکھیاں ننکیاں وچھوڑا تیرا جھلیا نہ جائیندا۔ سری بھگوان کہے ایہہ میری بخشش وچوں بخشند، رحمت وچوں رحم ورتائیندا۔ لال امولک رتن ہیرے اسمانی چند نالوں چنگے چند، جن اُتے اندھیرا رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ مل کے پریم ہو گئے پریم پُرکھ دا انگ، مائس جنم بھنگ نہ کھئے کرائیندا۔ ہر سنگت ساری مل کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاؤ چھند، چھندا بندی وچ پابندی دو جہان مکائیندا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ★

دُھر دا ویکھ اگتی رنگ، لوک پرلوک رہے جس گائیا۔ گر اوتار و جاون نام مردنگ، پیر پیغمبر کلمہ نغمہ گائیا۔ وشن برہما شیو نچن بن ملنگ، اُچ اگم اتھاہ اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ہر کا ویکھ کھیل اتھاہ، دو جہان دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ نین رہے اُٹھا، پُری لوء اگھ کھلائی۔ زمیں اسمان راہ رہے تکا، سمنڈ ساگر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیا۔ ہر کا رنگ ویکھ اپار، سرگن سارے رہے جس گائیا۔ زرگن نور جوت اُجیار، لکھ چوراسی رہیا سہائیا۔ شبدا ناد سچی دھنکار، گیت گیت اندر راگ الایا۔ جگ چوگری بٹھ دھار، ست ستوادی دیا

کھائیا۔ گر اوتاراں کر پیار، وست اموک اک ورتائیا۔ پیر پیغمبران دے ادھار، مہر نظر اک ٹکائیا۔ کِریا کر سانجھا یار، مقامے حق نور
 کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اکل کل اپنی کھیل رچائیا۔ دُھر سندیسہ دے وارو وار، نت نوت کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت
 وید پُران، گیتا گیان آپ درڑائیا۔ انجیل قرآن کر پروان، الفیہ رہیا سمجھائیا۔ دُھر دی بانی لا کے بان، تیر نیرالا اک چلائییا۔ ست
 دھرم سچ نشان، ست ستوادی آپ اُٹھائیا۔ ساچے بھگتاں دے گیان، بھگوان اپنی بوجھ بُجھائیا۔ سنتن دیوے اکو مان، آتم پر ماتم پردہ
 لابییا۔ گرمکھاں بخش اک دھیان، چرن کول دئے سرنائیا۔ گرسکھ ساچے کر پردھان، نام ڈنکا ہتھ وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان،
 محبوب اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ جنائیا۔ ویکھ رنگ ہر کرتار، قُدرت قادر ویکھ ویکھ
 بگسائیا۔ نور الہی پروردگار، بے عیب اک خُدائیا۔ سچ توفیق ساچے دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جوت اُجالا نور اُجیار، روپ
 رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ترے گن اتیتا ویس وٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، ساچا مندر دئے سہائیا۔ ایکنکار
 کر پیار، سچ پریتی اک لگائیا۔ آد نرنجن نرمل جوت کر اُجیار، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا بٹھے دھار، دوجا سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ سری بھگوان راج راجان، شہنشاہ اکو اک اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ پاربرہم پرہ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا
 کھول مکان، چھپر چھن نہ کھئے چُھائیا۔ تہر گھر دیوے مان، مہروان ہو سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ
 آپ وکھائیا۔ تہر گھر ویکھ ہر کا رنگ، سرب رہے جس گائیا۔ سچ سنگھاسن سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ اک سہائیا۔ ساچا ناد وجے
 مردنگ، انراگی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا ویکھ رنگ نرنکار، نرگن سرگن
 دوویں خوشی منائیا۔ اُٹھو ویکھو دُھر دربار، سچکھنڈ وجی اک ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو تیار، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سورج چند
 نہ کھئے اُجیار، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آتیا۔ زمیں اسمان نہ کھئے سہار، کھانی بانی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کاغذ قلم نہ کھئے لکھار، سمنڈ ساگر مس
 روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیا۔ اکٹھے کر گرو اوتار، پیر پیغمبر سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ سنت
 سہیلے نال اُٹھال، بھگتاں بھيو چُکائیا۔ نیتر کھول کرو وصال، ظاہر ظہور اکو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو رنگ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے رنگ اولّا، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ سوہنا سُہا سچ محلا، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پھڑا پلا، پلو اپنے نال بندھائیا۔ ویکھنہارا جل تھلا، ڈونگھے ساگر کھوج کھوجائیا۔ ٹلے پرت پہاڑ اچی چوٹی سنگھاسن ملا، ون ترن اپنی کار کماٹیا۔ اندج جیرج اُتبھج سینج رلا، شبدي جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا رنگ اک جنائیا۔ ساچا رنگ پُرکھ اکال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو دیال، مہر نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر اکھ کھلاٹیا۔ سرِشٹ سبائی سرت سکے نہ کھئے سنبھال، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چار جگ جو دے کے آئے گیان، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ ناؤں رکھا شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان دے وڈیائیا۔ انجیل قرآن بول زبان، بتی دند صفت صلاحیا۔ جگت جہان جیو دس کے آئے ایمان، صدق صبوری نال ملاٹیا۔ دھرم جھلا کے آئے نشان، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ ظاہر ہو کے دے کے آئے بیان، شہادت اکو نام جنائیا۔ جیو جنت آتم پرما تم سمرو اک بھگوان، دو ج نظر کھئے نہ آٹیا۔ کوڑی کِریا تھے مان، ممتا موہ رہن نہ پائیا۔ گھر مندر ویکھو آن، جس گھر ٹھاکر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے رنگ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو نگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ لوکھات لکھ چوراسی وکھ وکھ، جیو جنت نیتر نینان نیر وپائیندا۔ بھيو نہ جانے کھئے حقیقت حق، پردہ مکھ نقاب نہ کھئے اُٹھائیندا۔ نہ کوئی سہارا تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ بیڑا نہ پار کرائیندا۔ لبھ لبھ تھکے مندر مسجد شودوالے مٹھ، پُرکھ اکال نظر کيسے نہ آئیندا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچ رہے تھ، ڈونگھی کندر بہ بہ آسن لائیندا۔ دھوڑی خاک چھار سر رہے گھت، اگنی ت ت ہڈ جلاٹیندا۔ ویکھو کيسے نہ آوے برہم مت، وديا برہم نہ کھئے پڑھائیندا۔ نانک گوبند سب نوں کہہ کے آئے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا اکو نظری آئیندا۔ جس جن دیوے نام وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ کوڑ ہنکارا بُرج جائے ڈھٹھ، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ نرگن نور کر پرکاس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، شبد ناد دھنّ وجائیندا۔ لہنا مُکا پرتھمی آکاش، گرہ منڈل گھر گھر وچ آپ جنائیندا۔ آتم پرما تم وسے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ آتم سیجا سوہنی کھاٹ، سنگھاسن اکو اک وڈیائیندا۔ دئی دویتی میٹ ذات، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خواہش اپنی آسا نال ملاٹیندا۔ در تے کوئی نہ ہویئے نراس،

جو سِری بھگوان اِکو اوٹ تکائیندا۔ ایتھے اوتھے دیوے نجات، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ اِک وکھائیندا۔ ویکھ رنگ صاحب سُلطان، گر اوتار خوشی منائیا۔ تیری وڈیائی سِری بھگوان، صاحب ستگر توپے بھائیا۔ کلجگ انت سرشٹ سبائی بھلی تیرا نو دِنھان، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ ایشٹ دیو سرب منان، آتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ پڑھ پڑھ تھگا جیو جہان، جیون جگت ہتھ کسے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے کوئی نہ ویکھے کایا ساڈھے تِن ہتھ مکان، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچا رنگ پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ چار جگ دے وچھڑے ویکھو آگھ، نیتر لوچن نین اِک کھلا ئیندا۔ کلجگ جیو بیٹھے ہو کے وگھ، ستگر سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ کوڑی کِریا ماری مت، جوٹھ جھوٹھ بھرم بھلا ئیندا۔ جگت نیتر کام واسنا رہے تگ، نام دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ ملے حقیقت گھر نہ کوئی حق، لاشریک نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا تماشا، دھر دی سار کسے نہ آئیا۔ اسیں کھول کے آئے تیرا مات خلاصہ، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ پُرکھ اکال سب دا پتا ماتا، دینا انا تھان ہونے سہائیا۔ آد جگادی دھر دا داتا، اتوٹ اٹھ بھنڈار بھرائیا۔ جگ چوکڑی میٹھار اندھیری راتا، گر شبدي چند چمکائیا۔ بودھ آگادھ دس کے گاتھا، دھر دی کرے پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے ہونے راکھا، بلت پلت لے بچائیا۔ چرن پریت بندھائے ناتا، سگلا سنگ بن جائیا۔ جو گرمکھ مئے اوس دا آگھا، سِری بھگوان اِکے پچھے پھرے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ مہمان بیدوسانجھے یار، نور ظہور تیری رُشنائیا۔ کلمہ نبی رسؤل بول جیکار، نعرہ تیرا نام سُنائیا۔ چوڈان طبقات دے ہلار، سبق اِکو اِک پڑھائیا۔ طوبی تیتھوں نفرت کر گئے کوئی نہ آئے تیرے در دربار، مکہ کعبہ رووے دئے دُہائیا۔ سچ محرابا کرے نہ کھئے پیار، محبوب میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دھر دا ور، تیرے ہتھ سچ وڈیائیا۔ تیرے ہتھ وڈیائی بے نظیر، تون نظر کسے نہ آئیندا۔ تیرے ہتھ سرب تقدیر، تدبیر تیری سمجھ کسے نہ پائیندا۔ تون چوٹی چڑھ کے ویکھیں آپ اخیر، منزل منزل اپنا پنڈھ مکائیندا۔ تون کٹھنہارا شرع زنجیر، سچ توفیق اِک

رکھائیندا۔ تیرے حُکمے اندر پیر فقیر، کلمہ کائنات جنائیندا۔ اتم سارے ہو دلگیر، تیرے چرن دھیان بن نیتر نین لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ سب دا رنگ ویکھ نرنجن، آد پُرکھ رسیا جنائیا۔ نیتر نام ندھانا پاوو انجن، نوری نور نور چمکائیا۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بہنجن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ اپنی رنگن، کایا ماٹی سوہنی پوچ پوچائیا۔ مستک ٹگا لائے اکو چندن، چندن اپنا نام سمجھائیا۔ آتم پرما تم دیوے پرمانندن، نیج رس اک وکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت وست امولک اکو منگن، پرہہ میل ملاوا ہووے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ سری بھگوت، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کھیلے کھیل جُگو جُگنت، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ نام ندھانا منیا منت، گر گر شبدی دھار چلائییندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، کاتب بن کے لیکھ لیکھائیندا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، ست سرُپی سچ سنت اُچھائیندا۔ نام خُماری چاڑھ رنگت، گھر اکو رنگ درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ بھيو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھو وڈیائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا جاپ، میل ملائے سچ سُبھائیا۔ لیکھ مُکا تینوں تاپ، ترے گن ڈیرہ ڈھابیا۔ درس کرائے ساکھیات، سوچھ سرُپی روپ دھرائیا۔ ظاہر باطن کرے بات، گُفت شنید اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ساچا رنگ بھگتن چولا، پُرکھ اکال آپ رنگائیا۔ سیوا کرے بن کے گولا، چاکر ہو کے پھیرا پائیا۔ ناؤں رکھائے نرگن مؤلا، گھٹ انتر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پورا کرے دُھر دا قولا، کیتا اقرار نہ کدے بھلائییا۔ بہار کرے دھولا ہوؤلا، دھرنی دھرت ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں رنگ چڑھائیا۔ جن بھگتاں رنگ جائے چڑھ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ ابناسی کرتا اندر جائے وڑ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھ لائے سیس دھڑ، پنج تت سوہا پائیا۔ کوڑی کرپا اکھڑے جڑ، سچ سچ دئے پرگٹائیا۔ بھيو چُکا ناری نر، آتم پرما تم بوجھ بُجھائیا۔ ساچا سوہلا اکو پڑھ، دُھر دا راگ لائیا۔ آتم سیجا اگتی چڑھ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ سنت سہیلے آپے پھڑ، سرتی شبد جُڑائیا۔ وسیرا کرے ساچے گھر، نیرن نیرا نظری آئیا۔ ڈیرہ وکھائے تہر گھر،

جس گھر گر شبدی سوہا پائیا۔ پُرکھ اکال کِریا کر، سچ دوارا دئے کھلایا۔ جن بھگت اندر جائے وڑ، ملے سچکھنڈ وڈیایا۔ جوتی جوت جائے رل، وچ جوتی جوت سہایا۔ سچ سینگھاسن بے مل، پرہ چرن ملے سرناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت اندر پریم پریتی چاڑھ رنگ، دیا کر سورا سرینگ، آد جگاد جگ چوڑی نت نوت کر کر پت، اپنے نام رنگایا۔

★ ۲۱ ماگھ ۲۰۲۰ یکرمی ہیم راج پُرا ضلع پُر ★

شہنشاہ سورے سرینگ، در ویکھ خوشی منایا۔ دربار تیرے آئی بھگتی بھکھی ننگی، دئے جوڑ رہی سُنایا۔ جگ چوڑی مینوں جگت لہدے رہے بن کے سنگی، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگایا۔ میں اوپلے بیٹھی رہی سیس واہ کے پٹی کنگھی، اپنا روپ بنایا۔ میری اکھ کیسے نہ کیتی ننگی، نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میری نظر نہ آئی کیسے انگی، لہنگے پلو نہ کھئے چھپایا۔ مینوں لہدے پھردے بیلے وچ جھنگی، ٹلے پرت پھول پھلایا۔ میں کوٹن کوٹ سادھو کیتے پکھنڈی، بھیکھادھاری جگت زلایا۔ میری ہتھ نہ آئی کیسے کتوں ڈنڈی، مُرکی والا ویکھ کھئے نہ پائیا۔ تگ سکے نہ کوئی میری ہندی، مستک سوہنی لئی لگایا۔ میری ویکھ دھار ڈنگی، نین سکے نہ کھئے مٹکایا۔ مینوں لہدے علماں وچوں فارسی ہندی، فیصلہ سکے نہ کھئے بتایا۔ میری بھومکا کیسے نہ ویکھی ننگی، سنگ بیٹھ نہ خوشی منایا۔ جگ چوڑی کوکدیاں کوکدیاں سب دی بہ گئی گھگی، گھر وصل نہ کھئے کرائیا۔ صاحب سلطان میں نیکیوں ہندی گئی وڈی، جو بن اپنے نال رکھایا۔ میری نہ پسلی نہ ہڈی، تن ماٹی نہ کھئے بنایا۔ نہ بھینس نہ سوری گدھی، رنگ رتڑا روپ نہ کھئے جنایا۔ میں نہاگن ویراگن لدھی، پھراں واہو داہیا۔ ویکھی پتدی پچھلی صدی، صدمہ پیا دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جاں تگاں میرا لیکھا چُکیا اُتے ندی، کندھے راوی نہ کھئے وڈیایا۔ آگے بیٹھی رہی ارجن ہر گوبند پریتی بدھی، اک دھیان لگایا۔ سب نوں کردی رہی پکی، پکی طرح سمجھایا۔ میں سب نالوں سوہنی چنگی اچھی، وکھرا کھیل کرائیا۔ سادھاں سنتاں دی پت رکھی، گرمکھاں نال ملایا۔ پریم پریتی

اندر مٹکاواں آگھی، نیتر کجلا اک رکھائیا۔ پریم پیار دی کھول کے ہٹی، سوہنا ونج کرائیا۔ میرے کولوں کوئی وِرا کھٹے کھٹی، باقی بیٹھن مُکھ بھوائیا۔ میں پریم پریتی شوہ رتی، صاحب اکو میرا ماہیا۔ جس توں تورے اپنی ہتھیں، اوسے نال سنگ نبھائیا۔ میں ویکھاں جا کے تپدی بھٹھی، ساڈھے تِن ہتھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے ساچا ور، در تیری سرنائیا۔ بھگتی کہے ویکھ سادھاں مٹو، یارڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میں تینوں دسیا اچھی طرح چنگو، چنگی طرح سمجھائیا۔ جس دا لیکھا لکھ کے گیا نند لال نندو، گوبند اشارے نال سمجھائیا۔ میں سرت نہ آؤن دتی براہمن گنگو، اوہدے گھر نہ پھیرا پائیا۔ میں بہرم بھلایا جگت ہنکاری چندو، چندرا روپ وٹائیا۔ تیرے آکے ارداس دینا بندھو، بندنا رہی سُنائیا۔ میں کپڑا دوارا لنگھوں، کون گھر پھیرا پائیا۔ وست کپڑے کولوں منگوں، تٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹٹی کپدے نال گنڈھوں، جوڑی جگت جنائیا۔ میرا لیکھا لکھدے ہو کے بھنگو، مستی وچ لہر لہر پرگٹائیا۔ راوی کنڈھے کھئے نہ ملے ٹھنڈو، ٹھنڈ تیرے چرناں ہیٹھاں نظری آئیا۔ ہُن کس دے نال ہنڈھو، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ بھگتی کہے میرے خالی ہتھ، بھڑی دیاں دُہائیا۔ نِک سہاگ نہ دسے تھ، بلاک نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹکے مستک کیتا خالی نیتر کجَل نہ کوئی آگھ، بندی نظر کھئے نہ آئیا۔ بھونڈی بھونڈی گئی تھگ، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ قدم قدم رہی تھ، بھج بھج واہو داہیا۔ نیتر نیتاں نیر وِرع کے تیرے آکے واسطہ رہی گھت، دوئے جوڑ سپس نوٹیا۔ سُن صاحب میرے کلاپت، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اک وار مہر نظر کر کے تگ، نیتر آگھ کھلائییا۔ توں چُپ چُپیتا اپنا مُکھ لئیں وٹ، ہنس مُکھ نہ روپ وکھائیا۔ میں ڈردی پچھے جاواں ہٹ، آکے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ہوئی ہوئی گاواں تیرا جس، اندرے اندر دھیائیا۔ جے میرا ہووے وس، پرہہ ہُنے لواں منائیا۔ وچار اندر وِجی سٹ، سوہنی چوٹ لگائیا۔ پچھوں ہر سِنگت آئی نَس، بن کے پاندھی راہیا۔ اکو وار سوہنگ ڈھولا گایا پُرکھ سمرتھ، تیرا ناؤں دھیائیا۔ توں نظری آئیوں جھٹ، روپ انوہ وکھائیا۔ میں چرناں گئی ڈھٹھ، مستک ٹکا لائیا۔ توں پھیر وی نہ آگوں پیوں ہس، چن راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، در ملے سچئی سرنائیا۔ بھگتی کہے میرا ویکھ چیتھڑ، الفی لیرو لیر نظری آئیا۔ پیریں چیل نہ رہیا وِچ کچڑ، ننگی پیریں دیاں دُہائیا۔

میں ہو کے بڑی ڈھیٹھڑ، پچھے بھجّان واہو داہیا۔ میرا سورن ہویا پیتل، کنچن رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ تُوں ہسّ کے صاحب کہا جن بھگت مینوں اڈیکن، سدھا میرے ول دھیان لگائیا۔ میں سنان پکار اہنان چیکن، جو اندرے اندر گر لائیا۔ میں ویکھا تینوں کیکن، میری تار ٹٹ نہ جائیا۔ پریم پریتی اندر گنڈھ پیچن، دو جہان سکے نہ کھئے کھلائیا۔ تُوں میرے بھگت دوارے مینوں دسیں نیچن، نیکن نیکا روپ جنائیا۔ تُوں میرے در توں لے کے بھچھیا بھیکھن، پھیر جگت دئیں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بھگتی کہے میری کھلڑی گت، سیس سالو نظر کوئی نہ آئیندا۔ چاروں کنت رہی پچھ، پائے بھانا کی کون ورتائیندا۔ کدھر گیا ابناسی اچت، جگ نیتر نظر نین نہ کیسے دسائیندا۔ میں اُس توں لواں پچھ، کی صاحب تینوں بھائیندا۔ جے تیرا بھنڈارا گیا مُک، دیونہار کون اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیندا۔ بھگتی کہے میرا ویکھ دوپٹا، میں اچھی طرح وکھائیا۔ چوتھے جگ اتم پھٹا، لیرو لیر نظری آئیا۔ میل کچیل وچ رلیا گھٹا، سوہنا روپ نہ کھئے کڈھائیا۔ میں پچھ کے آئی چوڈاں ہٹاں، چوڈاں لوک پھیرا پائیا۔ چوڈاں طبقات اندر مینوں دھون والا لبھا کوئی نہ پھٹا، کس اُپر دیاں ٹیکائیا۔ جدھر جاواں مینوں کردے ٹھٹھا، ٹھوکران مار سنائیا۔ ویکھو پھردی وانگ نٹاں، گھر گھر ناچ نچائیا۔ تیری اک آواز سُنی سُنندیاں سمجھ آئی پرہہ وسیا گھر جٹاں، جوبن اپنا بل رکھائیا۔ چرن کول اوہدے ڈھٹھاں، جو دیونہار وڈیائیا۔ جاں ویکھیا اوہ بھگتان سنگ ملائے آگھاں، نیتر نین نین چھپائیا۔ میں اُس نوں کی دساں، جو گرمکھاں اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ میں باہر روواں اندر ہسّاں، ویلا وقت رہیا وپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچرج اپنی ریت چلائیا۔ بھگتی کہے میری ویکھ جاگت، جگتی نال بنائیا۔ جس دی لبھے کیسے نہ پاکٹ، سین روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جگت نیتر کرے نہ کھئے شناخت، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ لیکھا لیکھ نہ کھئے کاتب، قلم شاہی نال وڈیائیا۔ بن پرہو تیرے میرے ساہمنے ہویا نہ کوئی مخاطب، ہو بہو اپنا نور نہ کھئے رُسنائیا۔ میں تیرے در دی بن کے طالب، در بینتی اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دینی موہے وڈیائیا۔ بھگتی کہے میں سب توں اُچی، پرہہ تُوں ہی دتی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی رہی سُچی، اپنا آپ پچائیا۔ کلجگ انت نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں مینوں

سادھاں کیتا لُچی، جو تیرا ناتا گئے ٹڑائیا۔ کوڑی ریت چلائی پُٹھی، رسنا کرن پڑھائیا۔ سِری بھگوان جڑ اُہناں پُٹی، ناتا تیرے نالوں ٹڑائیا۔ مَیں ویہویں صدی پندراں کتک اُہناں نالوں رُسی، رُس کے کھڑا آئی چُھڈائیا۔ مَیں ناتا توڑ پائی ککھاں کانیاں جھگی، بھگت دوارا ویکھ خوشی منائیا۔ میری ادی ہوئی اُچی، میرے نین رہے بگسائیا۔ میرا اُجل ہووے مُکھی، مُکھڑا رُوپ وٹائیا۔ مَیں ہُن نہیں ہونا دُکھی، دُکھ سُنواں سچے ماہیا۔ مَیں در در دی نہیں بننا کُتی، گھر گھر نہ پھیرا پائیا۔ تیرے در توں کھا کے روٹی رُکھی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ بن تیرے چرن نہ رہاں سُچی، انگ انگ نہ کیسے چُھپائیا۔ ویکھ میری پھردیاں ٹٹی جُتی، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ پھردی رہی واہو داہیا۔ انت میری اودھ پُگی، ویلا وقت سہائیا۔ تیرے درس دی اِکو بھکھی، دُوچی اوٹ نہ کُتے جنائیا۔ اپنیاں چرناں وچ پھڑ کے گھٹیں، پریم پریتی وچوں نچوڑ اپنی سیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ بھگتی کہے میری ویکھ سلوار دھوتی، ساڑھی لہنگا اپنا رُوپ وٹائیا۔ جنہاں نال جھلمل کردے موتی، ہیرے جڑت ساچا رُوپ وٹائیا۔ سادھاں نال مل کے ہو گئی کھوٹی، ہوجھی مت بنائیا۔ جھوٹھ ماردے پچھے روٹی، تیرا ناں لے لے کے ٹھگیاں رہے کرائیا۔ مینوں کوڑی کِریا نال لایا وانگ کھوتی، اٹھے پھر بہار اُپر ٹکائیا۔ مَیں ویہہ سال رہی روتی، روندیاں گھڑی پل لنگھائیا۔ گون ویلا پرہ ملے آن اک اِکلوتی، اِکلا پھیرا پائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی جس دی نرمل جوتی، زرنکار اک اکھوائیا۔ مَیں اوس نوں کہواں مَیں ناتا چھڈیا پُستک پوتھی، اکھراں نال گنڈھ نہ کُتے بنائیا۔ مَیں وسان تیری اوس کوٹھی، جس وچ بیٹھوں ڈیرہ لائیا۔ بے شک میری مت ہوجھی، تیری مہر میری وڈیائیا۔ تُوں میرے لئی سب کچھ سوچیں، مَیں تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں ویکھ تیرے نال رویداس چمیارا موچی، جیہڑا ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ مَیں مردی مردی مر گئی زردوشی، زردوشیاں لے پچائیا۔ بھڑی مینتھوں ہُن نہیں ہُنندی خاموشی، دُکھاں بھری رہی کُرائیا۔ مینوں طعنے دیندے لوکین، تیرا بھگوان نظر کتے نہ آئیا۔ مینوں لوکین لہدے اُتے ہونٹیں، دندان نال جگت راگ الاٹیا۔ ناتا جُڑاوندے بٹھ کے تیڑ لنگوٹی، سیس خاک پوائیا۔ مَیں پُرکھ اکال دی اک پوٹی، میرا پتا شبد نظری آئیا۔ مَیں نہیں ایڈی ہوجھی، کوچھیاں کملیاں نال یرانے لائیا۔ جس ولّ میرا صاحب کرے سوٹی، مَیں نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میری کٹ جائے بوٹی بوٹی، تن بھیٹ دیاں کرائیا۔ مَیں ویکھن

وچ چھوٹی، نکیوں وڈے دیاں بنائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں جگدی جوتی، نیتر نین نؤر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی سچ سچ سرنائیا۔ صاحب ستگر میرے بخشند، در تیرے حال سُنائیا۔ میرا گانا ٹٹا مؤلی تند، ڈور نظر کھئے نہ آئیا۔ مل کے سخی کوئی نہ گاؤے چھند، سہاگی گیت الاٹیا۔ سب دے گھر وڑیا گھمنڈ، ست سروپ نہ کھئے سہائیا۔ تیرتھ تٹ گُردر مندر مسجد مٹھ ویکھ کے آئی سادھ سنت ہنئے رنڈ، نار ڈہاگن روپ وٹائیا۔ جھوٹھی اچی کوک پاون ڈنڈ، تیرا ڈنڈا نظر کسے نہ آئیا۔ میں ویکھیا کھوج سرب برہمنڈ، تیرا دھیان لگائیا۔ کون دوار ہر کرتا کرے ونڈ، حصہ دیوے چائیں چائیا۔ جاں ویکھیا جن بھگتاں نال مل کے مانے آپ اند، میری لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں نیڑے جا کے گئی سنگ، نیتراکھ شرمائیا۔ جنہاں دے صاحب ستگر پُرکھ اکال وسیا سنگ، میری پرواہ نہ کھئے رکھائیا۔ راتیں سُنٹیاں دیوے اند، دِنے جاگدیاں خوشی منائیا۔ پریم پیار نال پائے ٹھنڈ، سانک ست کرائیا۔ شبدی ڈور دے کے گنڈھ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ کدی نہ سونوے دے کر کنڈ، اپنی کروٹ لئے بدلائیا۔ بن منگیاں دیوے منگ، دُھر دی وست ورتائیا۔ بھو گھلا کے برہم ہنگ، پاربرہم درسائیا۔ جس دھاروں آئے جم، اوسے لئے ملائیا۔ اوتھے میرا کی کم، جنہاں ملیا سچا ماہیا۔ رسنا جہوایلے نہ کوئی چم، درشتی درشت نہ کھئے جنائیا۔ مہر نظر کر کے بیڑا دیوے بنھ، بن پتن ملاح پار کرائیا۔ اوتھے اکو کہے دھن دھن، دُھر دا شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان اپنی کھیل رچائیا۔ بھگتی کہے پرہہ کِریا کر، کیرین ہو کے منگ منگائیا۔ جگ چوکڑی مینوں ملیا نہ کوئی ور، ساچا سگن نہ کھئے منائیا۔ سادھ سنت میتھوں رہے ڈر، میں تیتھوں ڈردی اوبناں نیڑ نہ آئیا۔ ایر غیر مینوں کوئی باہوں لئے نہ پھڑ، اُنگل سکے نہ کھئے چھہائیا۔ اکو آس رکھی نرائن نر، ساچی اوٹ تکائیا۔ جے سری بھگوان ملے تے سیجے جاواں چڑھ، دوْجا کنت نہ کھئے منائیا۔ پریم پریتی اندر چرن لواں پھڑ، کر مِتتاں حال سُنائیا۔ جگ چوکڑی تیرے وچھوڑے وچ جنگلاں وچ گئی مر، کیوں گنڈیاں ہتھ پھڑائیا۔ ہن تے کِریا کر، کلجگ ویلا دئے ڈہائیا۔ میری کوئی نہ رکھے لُج، حیا مُکیا سرب لوکائیا۔ سوہنی سُچجی ویکھ میرے ول سارے رہے تگ، تیرا بھے نہ کھئے رکھائیا۔ میں کلجگ کوڑی کِریا کولوں ڈردی اپنے ننگے نہ کراں ہتھ، میرے چھاپ چھلے ویکھن کھئے نہ پائیا۔ پیراں والیاں پنجیباں لئیاں ڈھک، چھنکار سُنن کھئے نہ آئیا۔ ہولی ہولی پیر اپنا رکھ، قدم قدم

اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ ویکھ گئی تھک، اپنا دھیان لگائیا۔ صاحب گہر گمبھیر پُرکھ اکال سب کچھ تیرے وس، میری کی چٹرائیا۔ چار جُگ نہ ویکھیا کر کے اکھ، سچّا میل نہ لیا ملائیا۔ سادھاں سنتاں نال پا کے میرا وس، نیکی وڈی کراؤندا رہیوں لڑائیا۔ تھک کے اک کے ہار کے سارے آئی چھڈ، اپنا مُکھ بھوائیا۔ تیرے آگے جھولی لئی اڈ، چرن کول سیس نوائیا۔ میں ہُن نہیں جانا کیسے وچ کھڈ، بھورے پے کے سنگ نہ کیسے نبھائیا۔ جے آپ آئیوں پُرکھ سمرتھ، میری ریتی دے بدلائیا۔ جن بھگتاں دے دے حق، وصیت اکو وار کرائیا۔ جیہڑا تیرے ملن دا راہ ربیا تگ، میں اُس دے نال ہو کے سیو کرائیا۔ جے گرمکھ تیرے چرن نویں میں پہلوں جاواں ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ جے تُوں پچھے جاویں ہٹ، رو رو اپنا حال گوائیا۔ جے مُکھوں پئیں ہس، خوشیاں گیت تیرا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُوں بھاویں تُوں لینا رکھ، راکھا تُوں ہی نظری آئیا۔ بھگتی کہے پرہہ ویکھ میری سر نہیں بودی، چوٹی مُئی گئی وکھائیا۔ میں ہو کے کلی کوچھی، پھراں وانگ شوڈائیا۔ کل جانڈیاں جانڈیاں ویہہ ماگھ بھگتاں کولوں آئی سوجھی، جنہاں سچ دھار سمجھائیا۔ جس ویلے چکڑ وچ اڈی کھوبھی، میری سُر ت بھلائییا۔ اگوں پُرکھ اکال آؤندا ملیا دھوبی، جیہڑا میرا دُھر دا سچّا ماہیا۔ میں سوچ اوس ویلے اکو سوجی، سوہنا دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے پھرے موجی، چمبارا رُوپ وٹائیا۔ ایہہ بڑا وڈا کھوجی، پیڑ جوڑیاں رہیا بُجھائیا۔ پھیر ویکھیا تھگ تبا چُکیا اُتوں گوڈھی، اُلٹا لیا کرائیا۔ اُٹھ کے ویکھیا سری بھگوان ہرِسنگت چُکیا موڈھی، سوہنا پندھ مُکائیا۔ میں رہ گئی ہکیا بکیا پُرکھ اکال دی کھڑی اکو ڈوڈی، جس وچوں گرمکھ نظری آئیا۔ چار جُگ گرو اوتار پیر پیغمبر جس بھلاوڑی نوں دے کے کئے گوڈی، اپنی سیو کرائیا۔ میں بہ گئی اُنکل رکھ کے ٹھوڈی، پرہہ ایہہ کی چال چلائییا۔ بھگت آتما کہے کوچھیئے ایہہ اوہ وجوگی، جو دُھر سنجوگی میل ملائییا۔ جُگ جنم دے وچھڑے میل روگی، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ سُن کے بھگتی کہے میں وی ایہدے جوگی ہو گئی، جو ہوکا دے کے رہیا جگائیا۔ بے شک مینوں طعنے مارن لوکیں، میں جھلاں نہ کدے جدائیا۔ بھاویں گھڑی آوے اوکھی، اوہ وی خوشیاں وچ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ بھگتی کہے میرا ویکھ اٹھر، نین نیناں وچوں وائیا۔ پرہو میرے پچھے کیوں ہوئیوں پتھر، بھگتاں پچھے پھریں واہو داہیا۔ سری بھگوان کہا ایہناں پچھے گوہند وچھایا میرا

سٹھر، سولان سیج ہنڈھائیا۔ اک لیکھا لکھ کے گیا اکھڑ، آخر تہاڈا پر بھو سہائیا۔ سب نالوں کر کے وکھڑ، وکھڑی دھار جنائیا۔ شبہ
 سندیسہ دے کے پتر، سوئے لے اٹھائیا۔ دے وڈیائی ستر بہتر، چہتران رنگ چڑھائیا۔ پنجاں پنجاں پنجاں تول کے تگر، نام کنڈا اک
 پلائییا۔ چار چار دی لا کے ٹکر، سوہنا کھیل وکھائیا۔ ہرسنگت تیر نشانے نال کر کے پھڑ، اکو وار منہ دے بہار سٹائیا۔ پریم پیار دی
 اندر کر کے پکر، ڈھر دا ناتا جوڑ جڑائیا۔ پھر کے جنگل جوہ یلے وچ رگر، رنگڑ پچھلا نال رکھائیا۔ بے شک لانگری بن کے دال دا ویکھ
 وٹر، دانا کدی کدی مکھ وچ پائیا۔ اوہدے پورب جنم دی میٹی سطر، بدھنا رووے دے ڈبائیا۔ بہڑی ایہ لکھا چھپیا آیا کدھروں
 کدھر، سچکھنڈ نواسی لوکات پھیرا پائیا۔ جس سادھ سنت سارے کر دتے تتر بتر، نام پٹکا اکو پائیا۔ کیرپا کر کے جنگل جوہاں وچوں
 آیا نکل، نرگن اپنا کھیل کرائیا۔ جاں ویکھیا بھگتاں دا بنیا متر، متر پیارا روپ وٹائیا۔ جنہاں دے پاٹے لیڑے تھے چہتر، چمیار کولوں نال
 نال گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی کھیل رسیا رچائیا۔ بھگتی کہے میرے ویکھ وال، چٹے کالے نظر کھئے نہ
 آئییا۔ چاروں گنٹ ہوئی بے حال، بہل ہو کے دیاں ڈبائیا۔ میری کوئی نہ پچھ وات، اپنی کہانی سارے رہے سٹائیا۔ نظری آئی اندھیری
 رات، چاروں گنٹ ڈرائیا۔ کوڑی کیرپا ڈونگھا کھات، ساچا مندر نہ کھئے بنائیا۔ میں کتھے لبھان اپنا سجن ساک، ناتا کھدے نال جڑائیا۔
 کوئی نظر نہ آئی کھات، بستر سوہنا کتھے وچھائیا۔ کس ول نیتر کر کے لواں جھاک، پریم پیار نہ کھئے ودھائیا۔ جدھر جاواں کلجگ جیو
 کہن کتھوں آئی نار کمذات، سانوں رہی سمجھائیا۔ اسیں کی جائیئے کون کلاپات، سری بھگوان گون اکھوائیا۔ ساڈی مایا رانی نال بات،
 جو سانوں سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جس دے نال کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دی ملے دات، ناری پُرش دوویں رنگ رنگائیا۔ جے پرہ دا
 منگیئے ساتھ، بھکھے ننگتے دے کرائیا۔ سانوں کوئی لوڑ نہیں آب حیات، مدھ پیالہ پی خوشی منائیا۔ ایتھے موہنی ہووے ساتھ، آگا ویکھن
 کھئے نہ جائیا۔ توں بھگتی کتھوں آگتی دیوں والی دات، اپنا روپ وٹائیا۔ اسیں سارے اٹھ کے اکھراں والا کریئے پاٹھ، گٹکے ہتھان وچ
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتی ویکھ ویکھ اپنا مکھ چھپائیا۔ بھگتی کہے چنگا بھائی،
 ایہو صاحب میرے سچ بھائیا۔ اپنی کرنی کرو جاؤ چائیں چائیں، من آسا نال ملائیا۔ سری بھگوان دیونہار سزائی، ویکھے تھائوں تھائیا۔ پتر

دھی نار کنت سجن مِتر یار دوست کوئی نہ دئے گواہی، آگے ہو نہ کھئے چھڈائیا۔ جس ویلے کروگے ہاہاکار ماروگے دھاہیں، اچی کوک کوک سُنائیا۔ چھڈا میری مائی، ممتا تیری رہی ستائیا۔ میں اوس ویلے دسناں دسو میں کہہا تسیں شوڈائی، شاید اوہ ویلا سب دے اُتے آئیا۔ کلجگ جیو کہن ایہہ کی دتا جنائی، کیتھوں آواز لگائیا۔ بھگتی کہے اوہ آیا بے پرواہی، جس نے لکھ چوراسی رچن رچائیا۔ پُچھن کیتھ سے دُھر دا ماہی، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتاں سنگ پھرے چائیں چائیں، اوہناں پچھے مینوں وی گیا بھلائییا۔ در در ہو کے پاندھی راہی، دھوڑ خاک رہیا اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ دس میرے حضور، در بھگتی رہی سُنائیا۔ کی عرض میری منظور، منسا میری پور کرائیا۔ سچ بخش چرن دھوڑ، میں لواں خاک رمائیا۔ سری بھگوان کہہا ایہہ کوڑ، دُھر دی دھار دیاں جنائیا۔ پہلوں میرے بھگت کر منظور، اپنا سنگ رکھائیا۔ اینہاں نال جھگڑا کریں نہ کھئے فنور، اپنا آپ نہ کھئے جنائیا۔ اوہ نہیں کرنی جس ویلے سولی چاڑھیا منصور، شمس پٹھی کھل لہائیا۔ کھیل کراں جوں نامے چہر چھایا بن مزدور، دھتے کٹورے بھاگ لگائیا۔ اینہاں وڈیائی دیواں ضرور، جنہاں اپنا سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ سچ رہیا سُنائیا۔ پرہہ ٹھا کر میں نیانی، چرن کول نمسکاریا۔ دھن بھاگ تیرا بھگت ملے ہانی، سوہنا جوڑ جڑا رہیا۔ میں چھڈی چارے کھانی ناتا سرب ٹڑا لیا۔ میں نیویں ہو کے بہراں پانی، پیسن پیس سیو کما لیا۔ سُن کے چن کہے شاہ سلطانی، پُرکھ اکال حکم جنا لیا۔ میں تینوں اپنے بھگت دے گھر دی بناواں رانی، سوہنا تیرا سیس گندا لیا۔ تیری اکھ کر مستانی، نشہ اکو نام چڑھا لیا۔ تیرا جوہن نور نورانی، ڈلک اکو اک وکھا رہیا۔ بستر دیواں سچی مہروانی، درزی چولی نہ کوئی بنا رہیا۔ انگ لگاواں سچ نشانی، ساچی ونڈن آپ ونڈا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر تیرے ہتھ ٹکا رہیا۔ سر تیرے ہتھ ٹکاواں گا۔ جن بھگت نال پرناواں گا۔ سوہنی ڈولی پاواں گا۔ بن کہار اٹھاواں گا۔ پانی وار وکھاواں گا۔ ماں پیو بن جاواں گا۔ بستر سوہنے تن چھہاواں گا۔ سیس اوڈھن اک ٹکاواں گا۔ گہنہ گھاڑت اگم گھڑاواں گا۔ نگ سہاگ تھ پواواں گا۔ ٹکا بندی اوہ لگاواں گا۔ جس نال جائیں چھوہ، اوہ میرا رُپ رُپ وچوں وکھاواں گا۔ دویاں دا اکو بچھے موہ، مُحبت اپنے نال رکھاواں گا۔ جگت وچولا آپے ہو، ڈھولا راگ سُنواواں گا۔ کایا مندر اندر ساچی

تاکی بُوہا کُنڈا آپے ڈھو، اندر وڑ کے اپنا بھيو کھلاواں گا۔ ساچی سیجے جانا سوں، سوہنے تھان بہاواں گا۔ بھگتی جے تینوں بھگتاں دا
 گوں، گہر گمبھیر ہو کے ایہناں نوں تیرے نال ملاواں گا۔ جے رل کے دوویں اک وار کہو، دوہاں دی بینتی اپنی جھولی پاواں گا۔
 بے شک دو جہان لُو بھوؤں، پن اپنی کیریا نظر کیسے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا رنگ
 رنگاواں گا۔ بھگتی کہے میں بھگتاں جوگی، پرہہ جُگت دتی سمجھائیا۔ بھگت کہن ساڈے نال نہ ہوویں کھوٹی، پھڑ کے ڈنڈا رہے وکھائیا۔
 بھگتی کہے میں منگاں دال روٹی، ہور لوڑ رکھاں نہ رائیا۔ جن بھگت کہن اساں سادھاں وانگوں ہون نہیں دینا موٹی، پہلوں سچ دئے
 جنائیا۔ بھگتی کہے مینوں منظور تہاڈی لنگوٹی، بستر ہور نظر نہ آیا۔ جن بھگت کہن سانوں نہیں چاہیدی ایہ وگن والی جھوٹی، جو کھا
 پی کے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ اسیں اوسے توں منگدے جس توں منگدے کوٹن کوٹی، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوسے ویلے بھگتی کہے
 میں غریبی ہوچھی، نیتر نیناں نیر وائیا۔ میری پچھلی بُدھ رہی نہ کھوٹی، مینوں پرہو دتا سمجھائیا۔ بے شک جن بھگتو تسیں ڈھر دے
 مانک موتی، مینوں کچے تند نوں نال لُو پروئیا۔ جن بھگت کہن اسیں کوئی نہیں پڑھنی پوتھی، اندر وڑ دھیان نہ کوئی لگائیا۔ دھیان کر
 جگاؤنی نہیں کوئی جوتی، نگ رگڑ نہ کیسے منائیا۔ روٹ دینا نہیں نہ کوئی روٹی، سیویاں تھال نہ کیسے چڑھائیا۔ بکرے وڈھ کے نہیں دینی
 بوٹی، زیارت کرن کوئی نہ جائیا۔ اسیں اکو گل سوچی، جو صاحب سچے سمجھائیا۔ جس نوں لکھ کے دسیا روداس چمارے موچی،
 مُشکل پرہو حل کرائیا۔ اسیں اوس دوارے رکھی اوٹی، اک دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیوے مان
 وڈیائیا۔ بھگتی کہے کرو ترس، نہانی ہو کے رہی جنائیا۔ بھگت کہن ساڈا بھگوان نال نہیں ہن فرق، تیری لوڑ نظر نہ آیا۔ بھگتی کردے
 کوٹن کوٹ گئے غرق، اپنا آپ نہ سکے پچائیا۔ اسیں تینوں کیتا ترک، ناتا نہ کوئی رکھائیا۔ تون نہیں کھیئے ویکھیا پرہہ ساڈے نال تڑے اُتے
 سڑک، ساچا گیت سُنائیا۔ گوہند نال لا کے شرط، اتم پور کرائیا۔ اوہ ویکھ آیا پرت، جیہڑا ڈھر دا سچا ماہیا۔ ساڈے اُتے نہ کریں
 ہرکھ، یاری ایہدے نال لگائیا۔ تیری چال چنگی نہ لگے بہاویں تریں مٹک مٹک، گڑمکھ تیرے اُتے اکھ نہ کوئی ٹکائیا۔ جنان پرہہ دا درس
 پایا ندھڑک، دھڑکن کوئی رہن نہ پائیا۔ بھگتی کہے یائے میں کیتھے جاواں لٹک، پھاسی والا راہ نظر کوئی نہ آیا۔ جن بھگت کہن اسیں ککھ

کان کیتا اکٹھا، ہتھ پھڑاؤنا تیرے نال رسا دئے وٹائیا۔ اودھروں راجا سنڈھا آیا نسا، آ کے رہیا سنائیا۔ ماں دا بھجّا آیا اکو پچّہ، رو کے دئے
 دُہائیا۔ او بھگتو ساڈے نگ وچوں کدھو تّھا، ایہدے گل وچ دیو پائیا۔ اسیں ویکھیئے ایہناں اکھاں، جیہڑیاں سانوں بہرم بُھلائیآ۔ ایہ
 پھردی رہی سادھاں پچھے تیرتھ تٹاں، اپنی پت گوائیا۔ ایہ وکدی رہی کاغذاں اُتے ہٹاں، پیسا دھیلا مل پوائیا۔ ایہ کام کرودھ دیاں
 بنّھدی رہی گٹھاں، اپنا بہار وکھائیا۔ ہُن وس پے گئی جٹاں، جنہاں سنڈے تّھ کے سدھی رحل لگائیا۔ گدّے جوڑ کے والے پھٹاں،
 جو لے ہیٹھاں کنھ دبائیآ۔ اُتوں مارن واہو دا سٹاں، ڈچکر مار بلائیآ۔ روداس ویکھی جائے اکھاں، پرہہ کی بنت بنائیا۔ سنگت خوشیاں
 نال ہس کے کہے اچھا، ویکھو دتی سزائیا۔ بھگتی کہے میں ایہناں کولوں کِداں بچاں، اپنا پلّو لواں جُھڈائیا۔ بچن سنگھ کہے میں تینوں سچ
 دساں، سوہنی گل سمجھائیا۔ تُوں چرن نگ نال اکھاں، نیویں ہو کے سیس جھکائیا۔ جے مہر کر جائے مہروان اک رتا، بھورے وچوں
 بھورا ورتائیا۔ تینوں پھر پرہہ دیاں رکھاں، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار رہیا کمائیآ۔
 بھگتی کہے میں چرن تکیا، جو بالو ریت اُتے ٹکائیا۔ اوتھے میری لگ گئی اکھیا، اکھ اکھ نال بدلائیآ۔ جدھر ویکھاں آگے پچھے سجّے
 کہجے گرمکھ نظری آئیاں سخیاں، سوہنی بنت بنائیا۔ خوشیاں نال ہس ہس اوہناں ٹن وکھیاں، وکھری دھار چلائیآ۔ بھگتی کہے تہاڈے
 پچھے پچھے آواں تّھی آں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جس ویلے ہُن ہو کے اکٹھیاں، میں پیر جھاڑاں چائیں چائیا۔ میں دلوں ہوئی ہوئی پُچھاں کی
 ایہ کچیاں، اپنی ہوچھی مت بنائیا۔ پتہ نہیں اوہ کس طرح کیتیاں پکیاں، پکی تھان کپڑی بہہ کے پکائیا۔ اکو کہن ساڈیاں پرہہ نال لگ
 گتیاں اکھیاں، دو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ چولیاں دسن باہروں پھٹیاں، اندر چمکے نور الاہیا۔ ہوئی حیران سری بھگوان ایہ کیتھوں سانہہ کے
 رکھیاں، کیوں نال لے کے آیا سچا ماہیا۔ روداس کہا اُٹھ ویکھ بھگتی ایہ ساریاں سچیاں، جنہاں سچ ملی وڈیائیا۔ تڑپھن جوں پانی بن
 مچھیاں، پرہہ وچھوڑا سہہ سکن نہ رائیا۔ پریم پریتی اندر اندر رتیاں، ایہناں وچوں اک رنگ رتڑی مائیا۔ جس صاحب سرنائی ڈھٹھیاں،
 چرن کول ملی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگتی کہے ایہہ کی ہویا، حیرانی پردے وچ
 چھپائیا۔ کیتھوں اُٹھیا نو سو چرانوے چوکرئی جُگ دا سویا، اپنی اکھ کھلائیآ۔ مینوں یاد آئے اوہ ویلا جس ویلے کہن شیر سنگھ مویا،

سارے پئی ڈہائیا۔ جان ویکھیا آ کے آگے نالوں نوان نروئیا، سوہنا روپ وٹائیا۔ کر پرکاش پُریاں لوآں، اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس وٹائیا۔ کیتھوں آیا ویس وٹا کے، سچکھنڈ دوار تجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال رلا کے، اپنا حُکم سُنائیا۔ ڈھر دی دھار اِکا بنھا کے، سچا راہ چلائی۔ آگے نہ پچھے نہ ہُن سِدھا بھگتاں ملیا آ کے، پن میری بھگتیوں لئے اُٹھائیا۔ میں کی ایہنوں پُچھاں جا کے، جس میری بنت بنائیا۔ جن بھگتاں توں وڈیا کے، امنگی دیندا جائے وڈیائیا۔ مینوں بیٹھی بیٹھی نوں دُکھڑا پا کے، ہو کے رہیا کڈھائیا۔ میں کیوں آکھاں جا کے، کس آگے حال سُنائیا۔ میری کیتی چلیا ڈھاہ کے، پچھلی صفا مٹائیا۔ جن بھگت اِکو نام سُنا کے، اپنے نال ملائی۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گا کے، سوں بانہ سربانے دے چائیں چائیا۔ میں بیٹھی نین شرما کے، اکھ نہ کوئی کھلائی۔ جنہاں پرہو ملیا آ کے، گرُمکھ پچھلا لیکھ مُکائیا۔ اوہناں چرناں کول بہواں اپنا جھٹ لا کے، میری لوڑ رہی نہ رائیا۔ آچھا ایہناں پچھے میرے اُتے ترس جائے کما کے، جنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے سکھ سکھیا والے اُٹھا کے، سُرقتی شبد ملائی۔ سر اپنا ہتھ ٹکا کے، گوڑھی نیند سُنائیا۔ اتم گودی جاواں اُٹھا کے، درگاہ ساچی دھام سُہائیا۔ جوتی جوت ملاواں آ کے، اپنے وچ سہائیا۔ گرُسکھ کیوں پچھتائے پُرکھ اکال پیو بنا کے، پتا اِکو نظری آئی۔ ویکھو حال آگے جا کے، جیہڑے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ منجیت جگدیش سورن گردیال گئے سمجھا کے، سنگھ پال پردہ اُٹھائیا۔ جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آؤن دھیا کے، تنہاں سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ سوہنے بستر رکھے وچھا کے، ساچی سیج بنائیا۔ پھڑ باہوں اُتے بہا کے، خوشیاں نال لٹائیا۔ پھر اپنے نال سوا کے، چھاتی اُتے ٹکائیا۔ ہوئی جیہی اتوں لاہ کے، چرناں وچ بہائیا۔ گر اوتاراں کی وکھا کے، اِکو وار سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ایہ لیاندے پچا کے، جنہاں اپنے چرن ٹکائیا۔ ایہ بیٹے سچے باپ دے، جس باپ توں عیسیٰ موسیٰ محمد گئے گائیا۔ جس نوں نانک گوبند پُرکھ اکال آکھدے، شہنشاہ شاہ پاتشاہ والی دو جہان اکھوائیا۔ اُسدے گھر مندر بھگت سنت سوہنے پروہنے سُنے آ کے، جنہاں سُنیاں نہ کوئی اُٹھائیا۔ پچھلا گھر آئے تجا کے، اگلے گھر ملے وڈیائیا۔ بھگتی بیٹھی مُکھ چُپیا کے، نیتز نیناں نیر وٹائیا۔ چار جُگ سارے گئے پچھتا کے، ہوکا لے لے سرب لوکائیا۔ کوئن کوٹ گئے تیرتھیں نہا کے، گنگا گوداوری جمن سُرستی چُپیاں لائیا۔

گلوں پہاہ آئے کٹا کے، چوڑاسی گیڑ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب گئے سکھا کے، پروردگار اکو سب دا سچا ماہیا۔ جس نوں آپ درشن دیوے آ کے، اکل کل دھاری اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چوری گرمکھ لے جائے اٹھا کے، آوندا جاندا نظر نہ آئیا۔ کریا کر روندیاں جائے ہسا کے، ہسدیاں خوشی وکھائیا۔ اُجڑیاں جائے وسا کے، سوہنے گھر بہائیا۔ پریم پریتی وچ ہسا کے، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں پچھے گیا نہ کوئی ہٹا کے، پلّو سکیا نہ کوئی چھڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو ویکھن سارے آ کے، ساچی سُلکھنی گھڑی ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سینگھاسن اک وچھا کے، واسنا سب دی پور کرائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کھیڑا سنگھ دے گھر پنڈ ہیم راج پُر ضلع گرداس پُر ★

جن بھگتاں ویکھ وڈا پرتاپ، بھگتی دئے ڈبائیا۔ جنہاں سمجھیا اپنا آپ، گھر ملیا بے پرواہیا۔ گرہ چدے اکو جاپ، دُھر دا سچا نام دھیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی اُچے شاخ، شہنشاہ اکو نور خُدائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پاک، پتت روپ نہ کوئی وٹائیا۔ سنت سہیلا سچا ساک، سجن اپنا ناؤں دھرائیا۔ سیوک ہو کے یاچک داس، مان ابھان مٹائیا۔ سچ بھنڈارا کھول ہاٹ، وست اتوٹ ورتائیا۔ گرمکھاں دے کے دات، ترسنا جگت بُجھائیا۔ سر رکھ اپنا ہاتھ، مہر نظر ٹکائیا۔ لہنا چُکیا تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ نہ کوئی وڈیائیا۔ سچ سرنائی گئے لاگ، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ جنم جنم دی بُجھی آگ، ترے گن مول چُکائیا۔ گھر میلا کنت سہاگ، سہنجنی وجے ودھائیا۔ سرت سہنجنی گئی جاگ، نیتز اکھ کھلائی۔ کہے دھن وڈیائی میرے بھاگ، پرہ ساچی بنت بنائیا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغ، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، گھپ اندھیرا نہ کوئی رکھائیا۔ ہرجن پوری کر کے خواہش، خالص اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، وڈ داتا دیا کھائیا۔ بھگتاں ویکھ میلا بھگونت، نینن نینن شرمائیا۔ میں کھیڑا بناواں کنت، ہر کنت ہرجن گئے پرنائیا۔ گھر موئی سچ بسنت، رت زبڑی اک مہکائیا۔ جس دا بھیو نہ پائے کوئی پنڈت، شاستر سمرت دین ڈبائیا۔ جس

دا وسیرا باہر بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جس دی صفت صلاح کردے سنت، مہا راگ ناد دُھن گائیا۔ جس دی رچنا لکھ چوڑاسی جیو جنت، چارے کھانی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سو بہگتاں رہیا وڈیائیا۔ جن بہگتاں ویکھ پرہہ دا میت، متا اپنے نال پکائیا۔ اوہناں گون کرے ریس، جنہاں ملیا ہر رگھورائیا۔ اندر باہر پھرے جگدیش، جگدیشر سیو کھائیا۔ میں نیتز ویکھیا ٹھیک، اپنی اکھ کھلائی۔ پرہہ دی دھار اک باریک، جیو جہان سمجھ نہ آئی۔ سارے بندے جان شریک، لاشریک اکو نظری آئی۔ جس دے وچ اکم توفیق، بے انت وڈی وڈیائیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر صوفی رہے اڈیک، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ سو صاحب پہلا لیکھا کرن آیا تصدیق، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئے کیسے تاریخ، تواریخ دیوے نہ کوئی گواہیا۔ جس دواویوں منگدے سارے بھیکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ سو صاحب آیا نزدیک، دُور دُراڈا پنہہ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بہگتاں نام کرے بخشیش، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ بہگتاں ویکھ ہویا ملاپ، بھگتی نین نین شرمائیا۔ ایہہ اکو کردے جاپ، دُھر دی سچ پڑھائیا۔ کی ایہناں سکاں آکھ، میری سمجھ نہ کوئی چٹرائیا۔ جنہاں صاحب ملے رات، دوس خوشی منائیا۔ اٹھے پھر دے کے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ لیکھا مُکا پوجا پاٹھ، اکو دُھر دا راگ سمجھائیا۔ اندر وڑکے سُنے بات، گھر گھر وچ پھیرا پائیا۔ شبد سنیہڑا جائے آکھ، دُھر آواز لگائیا۔ ہر چرن پریتی سچا نات، جگت کُٹب نہ کوئی وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی کھیل بازی گر ناٹ، سوانگی اپنا سوانگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بہگتاں ویکھ ملدا ڈھوا ڈھو، بھگتی نیناں نیر وپائیا۔ آتم پرما تم نال گیا چھوہ، شہنشاہ اپنا انگ لگائیا۔ نام جپائے سوہنگ سو، سوہا اپنی دئے سمجھائیا۔ دو جہاناں کر کے لو، پُریاں لوآن پنہہ مکائیا۔ جُگ چوکرئی وستو ساری کھوہ، انت خزانے اپنے پائیا۔ جن بہگتاں رکھ کے موہ، مُحبت اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان بیٹے سہائیا۔ جن بہگتاں ویکھ ملیا پرہہ، گھر وجدی دے ودھائیا۔ بھگتی کہے میرا اوتھے کی حج، دیوے کھئے نہ مان وڈیائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال مار آواز لین سد، سوہنا ناد وجائیا۔ بے پرواہ ایہنا دسیا چچ، چار جُگ نہ کیسے سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لاؤندا رہیا پچ، ول چھل دھاری کھیل کھلائی۔ اتم

کلجگ ہو پرگٹ، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ ڈھر دی مہا شبد آکتھ، پُرکھ اکال دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دس، بھانڈا بہرم بھو
 بھٹائیا۔ سچ سنہڑا دے کے ہس، خوشیاں جاگ گھلاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، سوہنگ روپ سمائیا۔ ایتھے آ کے سب دی ہووے
 بس، جوتی جوت جوت سمائیا۔ نرگن دھار نرگن پرکاش، نرگن نور نور ڈگمگائیا۔ نرگن کھیل پُرکھ ابناس، سرب گنتاس نرگن اکھوٹیا۔
 نرگن پرتھمی نرگن آکاش، گگن منڈل نرگن روپ وٹائیا۔ نرگن سورج چند نرگن منڈل منڈپ راس، نرگن گوپی کاپن نچائیا۔ نرگن پیر
 پیغمبر گر اوتار بنئے داس، نرگن کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ نرگن جن بھگتاں دیوے دات، ساچی وست نام ورتائیا۔ نرگن کھیلے کھیل تماش،
 ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نو نو چار پچھوں جن بھگتاں سنگ کر ملاپ، میل ملاوا آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بھگتاں سنگ کرنی کردا، ہر کرتا پُرکھ اکال۔ آد جگاد جگ چوکرزی کدے نہ مردا، مات گرہ
 نہ جنے دین دیال۔ لکھ چوراسی اندر اپنا نور دھردا، سچکھنڈ نواسی وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال۔ جن بھگت سنہڑا اکو گھلدا،
 شبد سروپی وجے تال۔ لیکھا دیوے پورب جنم پھل دا، وست امولک جھولی ڈال۔ نظارہ دکھائے نہچل دھام اٹل دا، جس مندر وسے
 بھگوان۔ دپیک جوتی اکو بلدا، نہ کوئی دوجا شمع دان۔ تیل بتی نال کوئی نہ رلدا، نہ کوئی ماجس لاوے آن۔ ایہو کھیل سورے سرینگ
 دا، آد جگاد رہے دو جہان۔ گرمکھ ورا اوتھ لنگھدا، جس کرپا کرے سری بھگوان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہرجن دیوے ساچا مان۔ بھگتاں ویکھ مندر ملدا، بھگتی پچھے پچھے دئے ڈہائیا۔ جنہاں پرہہ دلبر ملیا دل دا، دلگیر نظر کئے نہ آئیا۔ لیکھا
 چکے بجرکپائی سیل دا، سکھمن ٹیڈھی نہ کئے اٹکائیا۔ ہرجو اٹھے پھر اندر پھردا، سوہنا روپ دھرائیا۔ پریم پیار دا نہچر جھرنا جھردا،
 امرت بوند اک ٹپکائیا۔ کوڑی کرپا گیڑا گِردا، سچ سچ دئے پرگٹائیا۔ پنچ وکار چھیڑا چھڑدا، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ایہ حکم پرہو دا
 چر دا، جگ چوکرزی پہلے سارے کئے سنائیا۔ لیکھا چکائے تیجے تل دا، تلک للائی مستک لگائیا۔ آپ رکھائے اپنا بردا، بے پرواہ
 بے پرواہیا۔ ویکھنہارا ہرجن بردا، ہر بردے وچ سمائیا۔ کلجگ اتم جامہ پہن کے سورپیر شیر دا، بھبک اکو اک سنائیا۔ ویکھو کم
 اکڑے دلیر دا، سچ دلیری اک جنائیا۔ گر اوتار پیغمبر وشن برہما شو حکمے اندر گھیردا، اکو حکم منائیا۔ پچھلا لہنا سرب نیڑدا، لیکھا

رہیا چُکائیا۔ جن بھگتاں پھڑ پھڑ گھر ساچے میلدا، ملنی آپ کرائیا۔ لیکھا چُکیا پاس فیل دا، رعایت کر کے گُرمکھ سارے پاس کرائیا۔ پرہے
 نوں موقِع نہیں وِیلے بہن دا، وِیلا بیٹھا سب کُجھ رہیا کرائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکری لیکھا جانے لَین دین دا، لہنا دینا سب دی جھولی
 پائیا۔ صفتی اکھڑ نہیں کوئی صفت کہن دا، صفت صفت وچ سکے نہ کھئے صلاحیا۔ اِکو انت مارگ پرہے چرنی ڈھپن دا، چرن ڈھٹھیاں ملے
 وڈیائیا۔ ملے دوارا سچکھنڈ رہن دا، جس گھر اِکو پتا پُرکھ اکال نظری آئیا۔ سُکھ ملے جن بھگتاں وچ بہن دا، مٹکھ سنگ نہ کھئے
 رکھائیا۔ نانا تُوئے ساک سین دا، سَجَن اِکو بے پروا ہیا۔ اوتھوں مزہ آوے سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وِشنوؤں بھگوان کہن دا، جس گھر
 میرا تیرا تیرا میرا اِکو نُور ظہور وچ سہائیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سورن سینگھ دے گھر پنڈ حیات نگر ضلع گرداس پُر ★

سچکھنڈ دوارے سچ اِکٹھ، گر اوتار دھیان لگائیندا۔ پیر پیغمبر سرنی رہے ڈھٹھ، سجدہ سیس سرب نوائیندا۔ دوئے جوڑ واسطہ
 رہے گھت، پلُو گل وچ سرب لٹکائیندا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، تُوہ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرشٹ سبائی اِک اونکار تگ، نیتر نین تُوہ بن
 اور نہ کھئے گھلائیندا۔ جگت جہان مارگ دے دس، سچ سندیسہ تیرا نام وڈیائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جوتی جوتی سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پُکار، سچکھنڈ کھیل رچائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کِریا
 دھار، ہر پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ اِک اونکار دے آدھار، آد نرنجن ہو سہائیا۔ ابناسی کرتے تیری دھار، سِری بھگوان تیرا رنگ
 رنگائیا۔ پاربرہم ہو اُجیار، برہم ویکھ تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دے سچا ور، در تیرے سیس
 نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، درگاہ ساچی منگ منگائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری
 رات، ساچا چند نظر نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جو لیکھ کے گئے گاتھ، بن کاتب قلم شاہیا۔ سرشٹ سبائی بھلی
 نات، ساچا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ آتم پر ماتم دیوے کھئے نہ ساتھ، پاربرہم برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ من واسنا گھر گھر پھرے نار کمذات، گُرمت

چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ سجن دسے نہ کھئے ساک، سین میل نہ کھئے ملائیا۔ سادھ سنت جھوٹھی ملکہ خاک، تن بھوٹی رہے رمائیا۔ پردے اندر تینوں کوئی نہ کرے یاد، مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے کوک کوک سنائیا۔ دھن آتمک کھئے نہ سنے ناد، انحد راگ نہ کھئے الائیا۔ انتر آتم امرت ملے نہ کیسے سواد، اٹھسٹھ تیرتھ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے ساچا ور، مہروان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے آکھ، سرجنہار تیری سرنائیا۔ اسپن لکھ کے آئے بھوکھت واک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ سرشٹ سبائی کھول کے آئے تاک، پردہ جگت اٹھائیا۔ سرب جیاں دا داتا پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوگری منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ گویا کاہن پاوے راس، نرگن نرور اپنی کار کمائیا۔ آتم برہم جس دی ذات، لکھ چوراسی وچ سہائیا۔ اندج جیرج اُنہج سینج پُچھ وات، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری دے دھر دی دات، جس دی آواز راگ ناد رہے جس گائیا۔ آگم اتہاہ بے پرواہ اک وجائے اپنا ساز، تندی تند تار نظر کیسے نہ آئیا۔ کایا مندر ساچے اندر وڑ کے کھولے راز، رحمت اپنی اک کمائیا۔ ساچا کلمہ دے نماز، حُجرہ اکو حق سہائیا۔ ویکھنہارا اُچ محراب، محبوب خُدا بے پرواہیا۔ پروردگار کھیل تماش، لاشریک اک وکھائیا۔ صدی چوڈھویں اُمت نبی رسؤل ہوئی گستاخ، بیوہ رُپ دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری ساچی سرن تکائیا۔ گر اوتار پیغمبر رہے بول، بن رسنا جہوا راگ الائیا۔ ابناسی کرتے تول تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دوایر کلجگ لوکات وجا کے آئے ڈھول، ہر جو تیرا نام اٹھائیا۔ آتم پرما تم وسین کول، بھلے جیو نہ کھئے لوکائیا۔ گھر گھر ویکھو پردھ کھول، گرہ دسے بے پرواہیا۔ ست سوامی رہیا مؤل، مؤلا اپنا رُپ وٹائیا۔ مات گریہ دا پورا کرے قول، لو چھٹکی پھیر لگائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ ستا رہے نہ کھئے انہول، نانک نرگن گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ہویا ننگ، تیرا نام دوشالہ اوڈھن نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کیریا بہار چُکیا اپنی کنڈ، سپس جگدیس نہ کھئے نوائیا۔ سرشٹ سبائی آتم بن پرما تم ہوئی رنڈ، ہر جو کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بھیکھ پکھنڈ، کوڑ گُریارا

بھجے واہو دائیا۔ مایا کارن تیرے نام دا گاؤندے چھند، تیری قیمت ہٹو ہٹ پوائیا۔ ساچا ناتا سکے کھئے نہ گنڈھ، انتر آتم لو نہ کھئے لگائیا۔
 کیسے ہتھ نہ آوے پرمانند، اند منگل بن سخیاں کھئے نہ گائیا۔ بھانڈا بہرم دوئی ڈھائے کھئے نہ کندھ، ہومے ہنگتا گڑھ نہ کھئے ٹرائیا۔ گھر شبد
 ناد دھن سنے نہ کھئے مردنگ، سرت شبد نہ کھئے ملائیا۔ آتم سیجا دے نہ کھئے پلنگ، لکھ چوراسی کوڑی سیج ہنڈھائیا۔ نرمل جوت نہ
 چڑھے چند، گھر گھر دیوے بتی رہے جگائیا۔ تیرے ملن دا کیسے ہتھ نہ آوے ڈھنگ، گر کا شبد گئے بھلائیا۔ در در گھر گھر نچدے
 ویکھے ملنگ، ڈورؤ ڈنکا اک وجائیا۔ دوویں نیتر ہونے اندھ، نیج نیتر نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے
 سچا ور، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا سہائے قلعہ کوٹ، بنک
 دوار وجے ودھائیا۔ ساڈی کوئی نہ چلے سوچ، سوچ سمجھ سار کھئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا لوک پرلوک، دو جہان تیری سرنائیا۔ تیرا
 ڈھولا گاؤندے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق کلمہ رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے دھر دا ور، پورب لیکھا
 لیکھے لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھن آس، آساوت تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی لگی بوجھا پیاس، ترسنا ترپت کرائیا۔ کلجگ اتم ویکھ
 خاص، خالص اپنا روپ وٹائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائیا۔ پھری دروہی کائنات، کلمہ نبی نہ کھئے پڑھائیا۔
 ساچا سوہے نہ کوئی محراب، محبوب نظر کیسے نہ آئیا۔ پیالہ ملے نہ حیات آب، نام خُماری نہ کھئے چڑھائیا۔ تن وجائے نہ کھئے رباب، سچ
 ستار نہ کھئے بلائیا۔ حق دے نہ کھئے احباب، ملے میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے آگما ور، جس
 دا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھیکھ، بھکھیا اکو دے ورتائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ تیری رکھدے آئے
 اڈیک، لیکھا لیکھت وچ سمجھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے لاشریک، امام اماما بے پرواہیا۔ چار ورنان کرے اک پریت، سانجھا یار نور
 الاہیا۔ آتم پرما تم کلمہ ڈھولا گاوے نام سنگیت، مندر مسجد سارے دئے تجائیا۔ نظری آئے ترے گن داتا اک اتیت، روپ رنگ نہ کھئے
 جنائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، مارگ اپنا دئے سہائیا۔ لیکھ چُکائے اوچ نیچ، راؤ رنگ رنگ رنگائیا۔ ویکھ وکھانے ہست
 کیٹ، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ آتم انتر وسے چیت، پرما تم بھو کھلائیا۔ سب دی بدلے نرگن ریت، من واسنا دئے گوائیا۔ بڈھ مت

کرے ٹھیک، ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ جس نوں لبھدے مندر مسیت، سو گھر کایا بیٹھا بے پرواہیا۔ نت ڈھولا گاؤ اوبدا گیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار سارے کہن، کہہ کہہ رہے سُنائیا۔ ابناسی کرتے ویکھ اپنے نین، دو جہان کھوج کھوجائیا۔ سچا کوئی نہ دے ساک سجن سین، نانا بدھاتا نہ کھئے جڑائیا۔ کوڑی کریا کلجگ وہی وہن، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ ہویا سنگ بھائی بہین، مات پت سیج سہائیا۔ مایا ممتا گھر گھر پھرے ڈین، سادھاں سنتاں رہی کھائیا۔ کیسے نظر نہ آوے اک نرائن، نار کنت ہوئی جدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے اپنا ور، اپنا لیکھا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون زور، منت نال ملایا۔ جگ چوکرئی سانوں دتا تور، دھر سندیسہ حکم سُنائیا۔ اکو منتر دے کے فرنا پھور، لگھ چوراسی کری گڑمائیا۔ اپنے ہتھ وچ رکھ کے ڈور، گڈی دو جہان چڑھائیا۔ اسپں پا کے آئے شور، ہوکا دے دے سرب لوکائیا۔ جیو جنت کر کے ویکھو غور، ہر گھٹ وسے بے پرواہیا۔ اُس پرہ دی سب نوں لوڑ، جس لگھ چوراسی بنت بنائیا۔ چرن کول چت لو جوڑ، من اٹھ نہ دہ دہائیا۔ کایا اندر اندھیرا گھور، ساچا مندر لو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، صاحب ستگر سب تیرا دھیان لگائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر اگھ کھلائییا۔ اپنا بھوکھت لکھیا ویکھو آن، حرف بحرف پڑھائیا۔ صدی بیسویں ہوئے مہروان، بیس بیس دئے سمجھائیا۔ چوداں صدیاں کھیل مہان، خالق خلق دتا کرائیا۔ محمد تیرا صدق ایمان، صدی چودھویں تیرے نال ہنڈھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ دے کے گئے پیغام، نعرہ حق حق جنائیا۔ سچ توفیق اک امام، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر دا دھرواسا ربیا دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لہنا تک، ہر تقویٰ اک جنائیندا۔ کرے نیڑا حقو حق، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل چارے کہانی بانی گئی تھک، کلجگ جیو بھيو کھئے نہ پائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ گئے آگ، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملاییندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان ویس وٹائیندا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، انتر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھ ہر جئاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی اک

سُناؤندا اے۔ پچھلا لیکھا یاد کراؤندا اے۔ لوکھات دھیان لگاؤندا اے۔ پیغمبران پیراں آپ وکھاؤندا اے۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دہ دشا پھول پھولاؤندا اے۔ دین مذہب ذات پات دسے ونڈ، ساچا رنگ نہ کھئے رنگاؤندا اے۔ کوڑی کریا سرتے پنڈ، جگت جہان نظری آؤندا اے۔ بے شک بتی گاؤندے دند، پردے ہر نہ کھئے وساؤدا اے۔ رسنا لاؤندے کوڑا گند، امرت جام نہ کھئے پلاؤندا اے۔ ٹٹی سکے نہ کھئے گنڈھ، چھٹکی لو نہ کھئے جناؤندا اے۔ بھيو جانے نہ ہنگ برہم، پاربرہم نہ ویکھ وکھاؤندا اے۔ کایا ماٹی پوچ چم، انتر ڈرمت میل نہ کھئے ڈھواؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا در در، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ اندر ویکھنہارا، ہر شبدي گر سمجھائیا۔ کلجگ اتم کوڑ پسارا، کوڑی کریا دئے ڈھائیا۔ گر کا شبد کرے نہ کھئے وچارا، نانک نرگن سکھیا گئے بھلائیا۔ حق حقیقت بولے نہ کھئے جیکارا، گوبند ڈنکا فتح نہ کھئے وجائیا۔ امرت پیوے نہ کوئی ٹھنڈا ٹھارا، دھیرج جت ست سنتوکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ دوئے جوڑ سپس جھکا کردے چرن نمسکارا، انتر نیونا سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اندر وڑ کایا محل چڑھ ستگر ملیا نہ کیسے کنارہ، نام چوٹ من نہ کیسے لگائیا۔ پایا درس نہ ہر کرتارا، پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ بارا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ رہیا درڑائیا۔ سچ درڑائے سری بھگونت، اکو وار سمجھائیا۔ کوئی نہ دسے ساچا پنڈت، بودھ کرے پڑھائیا۔ مُلا شیخ مسائق ننگت، کلمہ نبی نہ کھئے جنائیا۔ گیانی ودوانی ہو کے منگت، مایا آگے جھولی ڈھپیا۔ روٹیاں کارن کرن ممت، کوڑا تال وجائیا۔ پرہ ملن دی کوئی نہ کرے ہمت، محل اٹل درسن کرن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھ وکھائے تھائوں تھائیا۔ ویکھ وکھائے کلجگ ریت، چاروں گنٹ ڈھائیا۔ مُلا بانگ دئے مسیت، کٹاں وچ انگلاں پائیا۔ اچی اچی مارے چیک، چیک چہاڑا اک سُنائیا۔ پروردگار نہ ملیا انڈیٹھ، جلوہ نور کرے رُسنائیا۔ سچ پریم نہ لگی پریت، پریم ملیا نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ پنڈت پڑھ سُنائے ویداں گیت، شاستراں راگ الائیا۔ بھيو نہ چُکيا اُچ نیچ، کھتری برہم شودر ویش اکو روپ نظر نہ آئیا۔ تن من نہ ہویا ٹھانڈا سیت، انتر اگن نہ کیسے بُجھائیا۔ ٹھاکر سوامی نہ وسیا چیت، چتربھج روپ نہ کوئی وٹائیا۔ آد شکتی ہون ابوتیاں کیتا گھرت، اگنی وچ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، کلجگ کریا ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ کریا رسی کوک، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور میں جدھر ویکھاں دے جھوٹھ، سچ نظر کتے نہ آتیا۔ گرتھی پنٹھی میتھوں بیٹھے روٹھ، پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ گر گوہند کر کے گیا اکو مُٹھ، انت وکھڑے وکھڑے راہ چلائی۔ دیال ہو کے اپہناں اُتے تٹھ، مہر نظر اُٹھائیا۔ چار ورن تیرے سْت، کایا بُت تیری جوت نظری آتیا۔ جے کوئی سَتگر نانک کولوں لئے پُچھ، اوہ دے سب دا پتا پُرکھ اکال نظری آتیا۔ کلجگ اتھ لوکات بدل کر اپنا رُخ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ کوڑی کریا تیری کریا نال اگنی جاوے بُجھ، ترے گن بھٹھ نہ کوئی تپائیا۔ تینوں ملیاں نرمل ہووے بُدھ، تیرا روپ ہر گھٹ ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دھر دا ور، دھر داتے درگاہ تیری سیس اکو نظری آتیا۔

★ ۲۲ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی ہرینس کور دے گھر گزری پُر ضلع گرداس سپر ★

صاحب سَتگر مَوج سچ، سچ سچ درڑائیندا۔ آتم پرما تم مارگ دیوے دس، گھر گھر وچ بیہو چکائیندا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ مَوج اندر سد مہروان، مہر نظر رکھائیندا۔ مَوج اندر کھیل اپار، ہر سَتگر آپ کرائیندا۔ ویکھ وکھائے سَکھمن ٹیڈھی غار، ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ ایڑا پنگل کرے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ اک وکھائیندا۔ نو دوارے کڈھ کے باہر، ساچا راگ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اک وکھائیندا۔ مَوج اندر سَتگر میتا، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ دسنہارا ساچی ریتا، کرے سچ پڑھائیا۔ دھام وکھائے اک اندیٹھا، گرہ مندر پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ مَوج اندر صاحب سَتگر ٹھاگر، ٹھوکر نام لگائیندا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔ شبد ونجارا بنا سوداگر، ساچا ہٹ کھلائییندا۔ در آیاں گھر دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ مہر اندر سَتگر، اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا جان پورب دھر، ویکھے تھاون تھائیا۔ سچ پریتی لئے جوڑ، سرتی شبدی میل ملائی۔ مٹھا کرے ریٹھا کوڑ، امرت رس بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ مۆج اندر کھیل اتہا، ہر سَتگر آپ وکھائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا آپ ترائیندا۔
 پار کنارے لے لے لا، تٹ اکو سوبھا پائیندا۔ کوڑا پنڈھ دے مُکا، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ ٹھاکر سوامی ہو سہا، گھر سچن نظری آئیندا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ مۆج اندر ہر بھگوت، پرہہ اپنا کھیل وکھائیا۔ کایا چولی چاڑھ
 رنگت، سوہنی بنت بنائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، نون-سو-اکھڑ اک جنائیا۔ بودھ آگادھ بن کے پنڈت، بھيو ابھیدا دے کھلائی۔ سُرتی
 شبد ملاوا کرے نار کنت، گھر سچن سیج سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ مۆج
 اندر گھر گمبھیر، اکم اگمڑا کھیل کرائیندا۔ پنج تت کایا ویکھ سریر، ترے گن لیکھا مۆل چکائیندا۔ امرت بخش ٹھانڈا سیر، اگنی تت
 بھجائیندا۔ بجرکپائی پڑدہ چیر، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، نیتر نین آگھ کھلائی۔ مہروان ہو بدل تقدیر، تدبیر اپنی
 اک سمجھائیندا۔ ساکھیات سوچھ سرؤپ وکھائے اپنا ظہور، نور نورانہ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر
 ساچا کھیل کھلائی۔ مۆج اندر سری بھگوان، ہر کرتا کھیل وکھائیا۔ جن بھگتاں دے کے بھگتی دان، مارگ ساچے لائیا۔ سنتاں راگ
 سُنائے سچّی دھنکان، انراگی راگ لائیا۔ گرمکھاں بخش چرن دھیان، ساچا ایشٹ دیو سمجھائیا۔ گرسکھ کر در پروان، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ شبد وچولا بن کے وچ جہان، ساچا مندر دے وکھائیا۔ دیا باقی جگے مہان، کملاپاتی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائی۔ مۆج اندر کھولے بھید، بھيو آپ جنائیا۔ مۆج اندر آد جگاد کھیڈ، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ نرگن
 نرگن مانے سیج، سچکھنڈ دوارا سوبھا پائیا۔ مۆج اندر پُرکھ اکال دین دیال شبدی سْت دُلارا دیوے بھیج، تہر اپنے کندھ اٹھائیا۔ وشن
 برہما شو لکھ لیکھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ مۆج اندر ترے گن مایا، ہر اپنی بنت بنائیا۔
 مۆج اندر پنج تت پرگٹایا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش رنگ رنگائیا۔ مۆج اندر شبد سْت سیوا لایا، ساچا حُکم سُنائیا۔ مۆج اندر برہمنڈ
 کھنڈ رچن رچایا، پُریاں لوآن گھاڑت لیا گھڑائیا۔ مۆج اندر اپنا حُکم سُنایا۔ مۆجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ مۆج اندر وشن دھار، وشنو دے وڈیائیا۔ مۆج اندر برہم پَسار، پاربرہم کھیل رچائیا۔ مۆج اندر

شنکر اُجیار، دھواں دھار سوہا پائیا۔ مَوج اندر بن ٹھہیار، ترے پنج میلا سہج سُبھائیا۔ مَوج اندر بن داتار، داتاری ناؤں دھرائیا۔
 مَوج اندر بھر بھنڈار، وِشنوؤں اِکو وست وکھائیا۔ مَوج اندر حُکمران، دُھر دا حُکم سُنائیا۔ مَوج اندر شہنشاہ سُلطان، شاہ پاتشاہ اکھوائیا۔
 مَوج اندر ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ مَوج اندر نام نِشان، سچکھنڈ دوارے آپ جھلائیآ۔ مَوج اندر کھول دکان، گرُ شبد دئے
 سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی کر پروان، اندج جیرج اُتبھج سینج دئے وڈیآیا۔ چارے بانی دے گیان، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپ سُنائیا۔
 کرے کھیل زمیں اسمان، دھرت دھول سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مَوج اندر وسے بے پرواہیا۔ مَوج اندر
 شہنشاہ، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ مَوج اندر بے پرواہ، پردہ آپ اُٹھائیندا۔ مَوج اندر رچن رچا، رچ رچنا ویکھ وکھائیندا۔ مَوج اندر نرگن
 سرگن ویس وٹا، لکھ چوڑاسی رُپ وکھائیندا۔ مَوج اندر نو دوارے کھول کھلا، گھر گھر وچ سوہا پائیندا۔ مَوج اندر گرُ اوتار لئے پرگٹا،
 شبد سندیسہ نام سُنائیندا۔ مَوج اندر گرُ اوتار پیر پیغمبر سیوا لا، ساچا راگ الائیندا۔ مَوج اندر شاستر سمرت وید پُران لئے پڑھا، دُھر
 دی سیکھیا اِک درڑائیندا۔ مَوج اندر گیتا گیان لیا اُپا، اِنجیل قُرانا مسلہ حل کرائیندا۔ مَوج اندر بودھ آگادھ شبد سُنا، گرُ گردیو سوامی
 کھیل کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیوا آپ جنائیندا۔ مَوج اندر جگ جگ
 چار، چار کُنٹ وڈیآیا۔ مَوج اندر کھانی چار، صاحب ستگر راہ وکھائیا۔ مَوج اندر بول جیکار، بانی چارے راگ الائیا۔ مَوج اندر وید
 چار، چوہاں ورنان دئے سمجھائیا۔ مَوج اندر ہو تیار، نرگن جوت شبد رُپ وٹائیا۔ مَوج اندر پنج تت کر پَسار، برہم مت اِک سمجھائیا۔
 مَوج اندر من مت بُدھ کھول کواڑ، گھر وستو دئے ٹکائیا۔ مَوج اندر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، آسا ترسنا نال ملائیآ۔ مَوج اندر مایا ممتا
 ہومے ہنگتا کر تیار، کوڑی کرپا بندھن پائیا۔ مَوج اندر کر پیار، برہم اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 بھو آپ کھلائیآ۔ مَوج اندر دُھر دا میلا، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ مَوج اندر گرُ گرُ چیلا، چیلا گرُ رُپ سمائیندا۔ مَوج اندر ستگر
 ملے سہیلا، سجن اِکو نظری آئیندا۔ مَوج اندر لکھ چوڑاسی گھلنہارا جیلا، انت جم کی پھاسی آپ ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپے لائیندا۔ مَوج اندر بن ملاح، بیڑا لوکات چلائیآ۔ مَوج اندر ستجگ تریتا دواپر کلجگ رُپ وٹا، انوہ اپنی

سوبھا دئے سمجھائیا۔ مۆج اندر نرگن سرگن دئے پڑھا، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ مۆج اندر چوڈاں لوک ویکھے تھان تھان، تھان تھنتر سوبھا پائیا۔ مۆج اندر چوڈاں طبقات گنڈا لاه، بے نظیر اپنی نظر ٹکائیا۔ مۆج اندر نوری نور ہو خُدا، لاشریک اپنی کار کھائیا۔ مۆج اندر محبوب مُرشد مُرید دئے پناہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مۆج اندر سرشٹ سبائی کرے فنا، مۆج اندر اُتت لے کرائیا۔ مۆج اندر بخش گناہ، مۆج اندر گیرا لکھ چوراسی بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھوج اپنے ہتھ رکھائیا۔ مۆج اندر سنت کمار، لوکات دتی وڈیائیا۔ مۆج اندر براہ اوتار، یکے پُرش حیگریو نال ملائیا۔ مۆج اندر نر نرائن کر تیار، کپل مَن سوبھا پائیا۔ مۆج اندر دتا ترے دے ادھار، رکھبہ دیو کرے گڑمائیا۔ مۆج اندر پرتھو پاوے سار، مۆج اندر مچھ کچھ ملے وڈیائیا۔ مۆج اندر دھنتر ویکھے نین آگھاڑ، مۆج وچ ہنسا سوبھنگ راگ گائیا۔ مۆج وچ نر سینگھ روپ اپار، مۆج اندر نر نرائن ہری روپ وٹائیا۔ مۆج اندر باون آئے بلدھار، بھیکھادھاری بھیکھ وٹائیا۔ مۆج اندر پرس رام کر پار، مۆج اندر رام رمیا گھنٹیا ناؤں رکھائیا۔ مۆج اندر وید ویاسا بن لیکھار، دُھر دا لیکھا گیا سمجھائیا۔ مۆج اندر کاپنا کرشنا مُکند منوہر لکھی نرائن ہو اُجیار، بنسری نام گیا وجائیا۔ مۆج اندر موسیٰ دے اک نظار، کوہ طور سوبھا پائیا۔ مۆج اندر عیسیٰ دے پیغام، سچ سندیسہ گیا سُنائیا۔ مۆج اندر محمد دئے کلام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ حُکمے اندر نرگن نانک کر پروان، سرگن نانک سوبھا پائیا۔ مۆج اندر شبد ناد دھنکان، دُھر دا راگ سُنائیا۔ مۆج اندر انگد انگیکار کیتا آن، امرداس سیوا سیوا وچ وکھائیا۔ مۆج اندر رام داس کر پردھان، دُھر دا لیکھا دتا سمجھائیا۔ مۆج اندر گرو ارجن ہو مہروان، شبدي دات جھولی پائیا۔ مۆج اندر ہر گوبند کر بلوان، میری پیری روپ وٹائیا۔ مۆج اندر ہر رائے جگت نشان، ہر کرشن سوبھا پائیا۔ مۆج اندر تیغہادر لے کے بلیدان، سیس جگدیس بھیٹ چڑھائیا۔ مۆج اندر گوبند ست کر پروان، سیس اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مۆج اندر کھنڈا کھڑگ دے کیرپان، بھینگ روپ جنائیا۔ مۆج اندر امرت کر پان، آتم انتر کھیل کھلائی۔ مۆج اندر کھیل کر بھگوان، ساچی سیوا سرب لگائیا۔ مۆج اندر نیہاں ہیٹھاں رکھے بال انجان، مۆج اندر شمشیر بھیٹ چڑھائیا۔ مۆج اندر ماچھوواڑے منگے دان، مۆج اندر ویکھنہارا ویکھ وکھائیا۔ مۆج اندر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ مۆج اندر گرو اوتار پیر پیغمبر دیون دُھر فرمان، سچ سندیسہ مات سُنائیا۔ مۆج اندر بھگتان

دیوے سچ نشان، دُھر نشانہ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان وڈی وڈیائیا۔ مَوج اندر سرِشٹ سبائی جگ، جگ جیون داتا رچن رچائیندا۔ مَوج اندر کھیل سورا سرینگ، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ مَوج اندر گوہند سوہلا ڈھولا راگ گائے چھند، انادی ناد آپ وجائیندا۔ آتم پر ماتم دیونہارا اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ مَوج اندر جگ جنم وچھڑے نرگن سرگن لئے گنڈھ، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ مَوج اندر نو کھنڈ پر تھی کرے کھنڈ کھنڈ، چارے کھانی پچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیندا۔ مَوج اندر چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک اکھوائیندا۔ مَوج اندر آتم سیج پلنگ، سوہنے بستر سوہا پائیندا۔ مَوج اندر ناد ڈھول مردنگ، گھر تریا راگ سُنائیندا۔ مَوج اندر چاڑھ چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ مَوج اندر آتم سروور سچی گنگ، دُھر دی دھار آپ وپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی مَوج آپ سمجھائیندا۔ ساچی مَوج ستگر چرن، آد جگاد ملے وڈیائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، پڑدہ دئی دوت چکائیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھوج دئے جنائیا۔ ساچی کھوج ستگر میت، متر پیارے آپ جنائیندا۔ ساچی کھوج کایا مندر مسیت، گردوار اکو اک وکھائیندا۔ ساچی کھوج اندر ملے اوچ نیچ، راؤ رنکاں اکو گھر وکھائیندا۔ کھوج اندر تن من جائے بھیج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ ساچی کھوج ستگر منت، منتر نام درڑائیا۔ کھوج اندر مہا اگنت، سری بھگوان صفت صلاحیا۔ مَوج اندر مَوج مانن گرمکھ ورلے سنت، جنہاں پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ ساچی مَوج اندر جو وچھڑی سوانی ملی نار کنت، سرن ساچی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو مَوج دئے وکھائیا۔ ساچی کھوج پرہہ دے نال، نالیش کوئی رہن نہ پائیا۔ جتھ وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ نظر نہ آئیا۔ سیوا کرے بن دلال، شبدی رُپ وٹائیا۔ حقیقت ویکھے حق حلال، سچ توفیق خُدائیا۔ حق وکھائے اُچ محراب، محبوب پردہ لاپیا۔ سجدہ نیوں کرے آداب، بندنا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھوج وچ حُجرہ رہیا وکھائیا۔ کھوج وچ مُجرا راگ ناد سنگیت، سوہنا تال وجائیا۔ مَوج اندر کر بخشیش، رحمت اپنا نام ورتائیا۔ نام ست کلمہ حدیث، حضرت کرے پڑھائیا۔ میلا میلے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ جن بھگتاں رکھے

سدا اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں اکو موج وکھائیا۔ گرمکھ موج مانن پرہہ درس، اور نہ کوئی چڑائیا۔ جنم جنم دی میٹن بھٹک، ترسنا ترکھا بھجائیا۔ زمیں اسمان کوئی نہ جائے اٹک، منزل پنڈھ انت مکائیا۔ جم دی پھاسی کدے نہ جاون لٹک، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پرہہ ملن دی کوئی نہ سمجھو ہتک، سب ملو چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم جگت، اتم سریشٹ نظری آئیا۔ جے اس ویلے رہ گیا فرق، پھر وقت گیا ہتھ نہ آئیا۔ ستگر نانک لا گیا شرط، بن ہر نامے پار نہ کوئی کرائیا۔ کبیر جلابا کہے کوٹن کوٹ ہندے ویکھے غرق، جو جوٹھ جھوٹھ سنگ نبھائیا۔ کلجگ جیوو کوڑی کریا کرو ترک، ترت اپنا پُرکھ اکال منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں دس کے گئے ایشٹ، اتم پر ماتم لو سمجھائیا۔ کیسے کم نہیں آؤنے سورگ بہشت، بن ستگر چرن سانتک نہ کوئی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موج بہار اک لگائیا۔ موج اندر کھلے پھل، ہر ستگر ویکھ وکھائیا۔ بن پورے ستگر کوئی نہ پاوے مل، قیمت سکے نہ کوئی چکائیا۔ مانس جنم نہ جاوے زل، کوڑے ہٹ نہ کوئی وکائیا۔ جے نانک گوبند سندیسہ گئے بھل، پھر سرتی لو جگائیا۔ تسیں اوس صاحب دی کل، جو آپا وار بیچے نہیاں بیٹھ گیا دبائیا۔ اوس دی موج وچ رہ کے کدے نہ جاؤ ہل، سنمل روپ نہ کوئی وٹائیا۔ امرت اتم جائے نہ ڈلھ، سانت رکھو سجن بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں موج دے وکھائیا۔ گرمکھ ویکھو ہر جو موجودہ، گھر کایا اندر ڈیرہ لائیندا۔ جگت وقت لنگھاؤ نہ کوئی بے ہودا، ویہلا گرمکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ اپنے اصل نال رلاؤ سوڈا، کل زر ساچی اک بنائیندا۔ کیسے کم نہیں آؤنا پنج تت سوسا، کایا ماٹی ہڈا تن خاکی خاک سمائیندا۔ جس دے پچھے زلدے گئے عیسیٰ موسیٰ، محمد جس دی اوٹ رکھائیندا۔ جس دے پچھے منصور سولی گیا چڑھکے کوکا، نعرہ حق لگائیندا۔ صوفی عاشق بندے رہے معشوقا، مُشکل حل سرب کرائیندا۔ اوس دے کولوں سارے اپنا اپنا لو حقوقا، حق سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موج مُفلساں آپ وکھائیندا۔ موج ویکھو پروردگار، غریب نانے رہیا ترائیا۔ موج اندر سانجھا یار، دھر دا ناتا لئے جڑائیا۔ موج اندر نت نوت آوے سنسار، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ موج اندر بھگت اٹھاراں تار، صوفیاں دتی مان وڈیائیا۔ موج اندر سنتاں سن پکار، ست ستوادی ہویئے سہائیا۔ موج اندر گرمکھ گرسکھ لئے اٹھال، پھڑ باہوں گود

بہائیا۔ مَوج اندر کھیل کرے دِیال، دیناں انا تھان دئے وڈیائیا۔ مَوج اندر رچ کے کھیل کال، لکھ چوڑاسی رہیا کھائیا۔ مَوج اندر رائے دھرم
 بہال، سچا حُکم دتا سمجھائیا۔ مَوج اندر چتر گپت لکھار، لیکھا لکھ بن قلم شاہیا۔ مَوج اندر جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل کر تیار،
 طرح طرح سمجھائیا۔ مَوج اندر جمدوتاں دئے سہار، سر اپنا ہنٹھ ٹکائیا۔ مَوج اندر لاڑی مؤت کر کے خبردار، سیس مینہڈی آپ گندائیا۔
 مَوج اندر نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ ویکھنہار، اپنا مکھ نہ کیسے وکھائیا۔ مَوج اندر دُھر دا حُکم ورتے ورتار، نہ
 کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ مَوج اندر جگ چوکڑی لیکھا لکھ کے گئے تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں ناد وجائیا۔ مَوج اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کر کے
 گئے پکار، پروردگار داتا نور الہیا۔ مَوج اندر نانک گویند اک جوتی جلوہ جلال، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ مَوج اندر سارے منگ کے
 گئے اکو وار، ایکنکار سرنائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بیتن سنسار، کوئن کوٹ کال وہائیا۔ انت بھگونت سرب کنت اپنی کرپا لینی
 دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ نہککنک نرگن جوت لئے اوتار، شبدی گرو گرو دیو ڈنک وجائیا۔ وشن برہما شو کرنا خبردار،
 کروڑ تیتیسا سُرپت اند سو یا کھئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی پردہ پھولنا وچ جہان، کوڑی کرپا سب دے وچوں باہر کڈھائیا۔ آتم پرما تم
 سب نوں دینا اک پیار، برہم پاربرہم سمجھائیا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھا یار، ناتا اک جڑائیا۔ نانک نرگن کر کے گیا پکار، پُرکھ اکال
 وڈا شہنشاہیا۔ جس دا حُکم رہے جگ چار، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ سادھ سنت اوسے دا منگن دیدار، نیج نیتر نین اٹھائیا۔ بھگت
 بھگون کرن پیار، سچ پریتی جوڑ جڑائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال، پاربرہم پت پریشور پروردگار جے تیری آئے مَوج بہار، لکھ چوڑاسی
 پت ڈالی پھول مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ بہار گرمکھاں اندر اپنی پھلواری دئے وکھائیا۔
 نام کھوج جس لیا مزہ، مُخالفت کھئے رہن نہ پائیا۔ چوراں اندرے اندر ملے سزا، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ من واسنا اندر اٹھ نہ بھجا، دہ
 دشا نہ ویکھ وکھائیا۔ سر تے کال نگارہ دے نہ کوئی قضا، قیامت بیٹھ مکھ چھپائیا۔ جنہاں متی صاحب ستگر دی رضا، تنہاں رحیم
 رحمان رحمت دئے کھائیا۔ جگ چوکڑی بھگت پیار پچھے آئے بھجا، لوکات پھیرا پائیا۔ پریم پریتی اندر بھجا، چاروں کُنٹ ہنٹھ کتے نہ آئیا۔
 گرمکھو اپنے ستگر نوں دے کے ویکھو سدا، گھر وچوں ملے چائیں چائیا۔ بن مکے کعبیوں کرا دئے حجا، حضرت اکو نور الہیا۔ کیسے نال

نہیں کرنا دغا، جو دوئے جوڑ چرن دھیان لگائیا۔ پچھے دھتے دا چاردا رہیا ڈھگا وچھا، کی تہانوں ملن کدے نہ آئیا۔ ہُن لکھ چوڑاسی جیو جنت اوسے دا بچھ، وانگ بچیا گود اٹھائیا۔ جو گرسکھ گر دا شبد کماوے ہووے سچا، سچ سمجھو اوسے نوں نظری آئیا۔ جے نہ آوے نانک لکھیا لیکھ ہو جائے کچا، پیغمبر دیوے نہ کوئی گواہیا۔ کیوں ایہنا دوہاں اچی منزل چڑھکے لیندا پتہ، جس گھر ویکھن کوئی نہ جائیا۔ اُس دا لیکھ تہاڈے آگے رکھا، گرو گرتھ دئے گواہیا۔ جس بھاگ لگایا تہا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ جوڑ جڑائیا۔ اتم اِس دے اندر ڈھکا، پر ماتم ونڈ ونڈائیا۔ اِس ویکھن لئی تہاڈے اندر اک ہور لائی آکھا، نیج نیت کر کے جگت رہیا سُنائیا۔ اُس دے اُتے پرہ اپنا پردہ ڈھکا، پن ستگر پورے سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ کوئی نہ جانے نکا کہ وڈا، جس جانا تِس اپنا رنگ وکھائیا۔ ستگر شبد سد پریم پیار دا بھکھا، نت نوت راہ رہیا وکھائیا۔ گرمکھو گرسکھو اپنے اندر اپنے نال کر لؤ متا، باہروں سنگی سنگ نہ کوئی رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھوج اندر جن بھگتاں چکائے بھے ڈر، بھیانک نظر نہ آئیا۔ بھو ڈر بھے جائے بھج، بھجڑا پٹی مؤت لاڑی نیڑ رہن نہ پائیا۔ جو گرسکھ گرو دوارے گئے سچ، سوہنا آسن لائیا۔ اوہناں اندر ناد گیا وچ، سوہنا راگ الائی۔ گھر پت پریشور لین سد، پن رسنا جہوا بئی دند بلائی۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت تیری وڈیائی تیرے ہتھ، تیرا ستگر تیرا بھگونت تیرا کنت سد تیرے سنگ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھاں موج اندر سرب سنگت دئے ودھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گھر پنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُر ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نو جوان، بے انت وڈی وڈیائیا۔ ایکنکار سوریر بلوان، بلدھاری آپ اکھوائیا۔ آد نرنجن جوت مہان نورو نور ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا مہروان، مہان بیدو بی خیر نور الاہیا۔ ابناسی کرتا دیونہارا دان، داتا دانی دھردرگاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو پردھان، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیا۔ اچھیا اندر راج راجان، حکم اکو اک درسائیا۔ حکمے اندر کھیل مہان، اپنی اچھا لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔

محل اٹل اُچ منار، نرگن سوہنی بنت بنائیندا۔ دیا باقی اکو بال، کلاپاتی آپ جگائیندا۔ چہر چہن نہ کوئی دوار، باڈی گھاڑت نہ کوئی گھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر اپنی کار کھائیندا۔ اپنی کار کرے نرنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول کوار، سچکھنڈ ناؤں دھرائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، پردہ اپنا آپ اُٹھائیا۔ نہ کوئی دوجا میت مُرار، سنگی سنگ نہ کوئی رکھائیا۔ مات پت نہ کوئی ادھار، بالی بالا گود نہ کوئی اُٹھائیا۔ ساک سجن نہ کوئی یار، مِت پیرا نہ کوئی اکھوائیا۔ پیر پیغمبر نہ گرو اوتار، شبد ناد دُھن نہ کوئی شنوائیا۔ رو سس نہ کوئی اُجیار، منڈل منڈپ نہ کوئی رُشنائیا۔ وشن برہما شو نہ کوئی اکھاڑ، سُریت اِند نہ ونڈ ونڈائیا۔ دھرت دھول نہ کوئی آکاش، زمیں اسمان نہ سوہا پائیا۔ اپنا کھیل آپ کرے کر ویکھے کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر کرتا بھو چُکائیا۔ ہر کرتا بھو چُکائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ پرتاپ، وڈ پرتاپی آپ پرگٹائیا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پوت روپ نہ کوئی وٹائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، سمرن دیوے نہ کوئی وڈیائیا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، تٹ کنارہ نظر کوئی نہ آئیا۔ نہ کوئی ونجارا نہ کوئی ہاٹ، نہ کوئی وست رہیا وکائیا۔ اکو نرمل جوت کر پرکاش، سچکھنڈ دوارے ساچے سوہا پائیا۔ اپنی اچھیا اپنی آس، آس اپنے وچوں پرگٹائیا۔ آپے دیونہارا دات، داتا دانی آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بھو آپ چُکائیا۔ ساچا بھو کھولے پُرکھ ابناس، ابناسی ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گہر گمبھیر سرگن تاس، گنوتنا آپ اکھوائیا۔ نرگن نرگن ہووے داس، گھر سچے سیو کھائیا۔ اپنے انتر آپے ویکھے مار جہات، جھاکئی اپنی اکو پائیا۔ کھولنہارا بند تاک، پردہ اوبلا آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ ساچی کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ دوار سوہنا محلا، سو پُرکھ نرنجن آپ شہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک اکیلا، ایکنکار ڈیرہ لائیندا۔ آد نرنجن دپیک بلا، ابناسی کرتا سوہا پائیندا۔ سری بھگوان سچ سنگھاسن ملا، پاربرہم پت پرمیشور اپنی کل دھرائیندا۔ جوتی نور آپے رلا، دوجا سنگ نہ کوئی رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیندا۔ اپنی اچھیا سری بھگونت، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ روپ رنگ نہ کوئی رنگت، ریکھ بھیکھ نہ کوئی جنائیا۔ در ٹھانڈے بن کے آپے منگت، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ بھنڈارا اک رکھائیا۔ سچ بھنڈارا ہر کرتا پُرکھ،

دُھردرگاہی آپ ورتائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئی جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل پروردگار، مقامے حق آپ رچائیا۔ جلوہ نُور کر اُجیار، لاشریک سیج توفیق اک خُدائیا۔ محبان بیدوسانجھا یار، مُبین اِکو دھار چلائیا۔ نُور الہی درگاہ ساچی ہو تیار، ساچا مندر اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھ وڈا، سو صاحب آپ بنائیندا۔ جس اندر وسے بڈھا نڈھا، بڈھا بال جوان اپنے گھر بند کرائیندا۔ آر پار آپے جانے حدا، حدوُد اپنے وچ رکھائیندا۔ اپنی دھار اندر بدھا، سہارا نظر کوئی نہ آئیندا۔ اندر بیٹھ سُورا سرگا، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیج دوارے سوہا پائیندا۔ سیج دوارے پُرکھ ابناسن، سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔ سوہنا بنائے اک سنگھاسن، چار دیواری نظر کسے نہ آئیا۔ اُپر بیٹھ شہنشاہ شاہو شباشن، ہر کرتا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج محل سوہا پائیا۔ سیج محل سوہاوت، ہر کرتا آپ سہائیا۔ آپ بنائے اپنی بنت، آپے ویکھ وکھائیا۔ آپے داتا آپے منگت، آپے جھولی رہیا بھرائیا۔ آپے ناتا جوڑ بنائے اپنی بنت، سگلا سنگ آپ تجائیا۔ آپے نار آپے کنت، سیج شہنجنی آپے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ اِکو دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ اک ہلارا، نرگن نرور آپ رکھائیندا۔ پُرکھ اکال کھیل نیارا، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ آپے پُرکھ آپے نار، نر نرائن اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن سیج نرگن روے کنت بھتارا، نرگن میلا میل ملائیندا۔ نرگن سُت نرگن ڈلارا، نرگن پُوت سپُوت اکھوائیندا۔ نرگن گودی کرے پیارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا کھیل رچائیندا۔ سچکھنڈ دوارے جنمیاں بال، سُت شبد ناؤں رکھائیا۔ جس دا پتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری بنے مائیا۔ جوتی جلوہ دے جلال، نُور ظہور کرے رُشنائیا۔ مہروان پرہہ ہو دیال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، سمجھ انتر لگائیا۔ پُرکھ ابناسی چرن دھیان، اِکو اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ شبد انجانا نگا بالا، پرہہ آگے سپس نوئیا۔ تُوں صاحب ستگر میرا رکھوالا، دوُجا نظر کوئی نہ آئیا۔ سچکھنڈ ویکھی تیری سچی دھرمسالا، جس گرہ بیٹھا آسن لائیا۔ موہے دے

اک ٹکانا، چرن کول ملے سرنائیا۔ سِری بھگوان ہو پردھانا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ تہر گھر بناواں تیرا اک مکانا، گھر گھر وچ دیاں پرگٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سٹ ڈلارے دئے سمجھائیا۔ سٹ ڈلارا شبدی نگا، ہوئی ہوئی آکھ جنائیا۔ ٹوں پُرکھ اکال
 میرا پتا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ نت نوت کرنا پتا، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈٹھا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچ مکان تیرے
 وسان، جس گھر بہ بہ سوہا پائیا۔ سچکھنڈ وچوں چھوٹا حصہ، تہر گھر تیری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا جنائیا۔ سُن شبد سٹ میرے لال، پرہ لالن دیا کائیندا۔ سچکھنڈ آگتی دھرمسال، تہر گھر تیرا ڈیرہ
 لائیندا۔ دینا وست اک کمال، آگم اتھاہ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ شبد کہے پُرکھ
 سمرتھ، تیری اوٹ تکائیا۔ نمسکار دئے جوڑ ہتھ، بن ہتھاں سیس جھکائیا۔ جوں بہاوی توں لینا رکھ، سد اپنا حکم منائیا۔ تیرے
 وچوں اُچیا تیرا نور تیرا ت، تیرا رنگ نظری آئیا۔ تیرے چرن بجھے نت، دو جا سجن نہ کوئی اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، جس نال ملے تیری سرنائیا۔ سِری بھگوان آکھ سناؤندا اے۔ آد اپنی دھار جناؤندا اے۔ شبدی سٹ پھڑ
 اٹھاؤندا اے۔ گودی چُک خوشی مناؤندا اے۔ وست امولک تیری جھولی پاؤندا اے۔ ساچا حکم اک فرماؤندا اے۔ وشن برہما شو تیرا
 بنس سیو کماؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا گھر وڈیاؤندا اے۔ پُری لوء آکاش نال رلاؤندا اے۔ زمیں اسمان دھرت دھول ونڈ ونڈاؤندا اے۔
 پنج تت آپ دھراؤندا اے۔ ترے گن سوہنا کھیل وکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی رنگ رنگاؤندا اے۔ جیرج انڈج اُتہج سینج تیرا نام سمجھاؤندا
 اے۔ سچ جیکارا اکو اک، ڈھردرگاہی آپ لگاؤندا اے۔ ٹوں میرا میں تیرا، دو جا نظر کوئی نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، شبدی سٹ مان رکھاؤندا اے۔ سٹ شبد تینوں وڈیاواں گا۔ دو جہان تیری رچن رچاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری کھیل
 کراواں گا۔ کھانی بانی تیری دھار پرگٹاواں گا۔ گر اوتار تیرا بنس سہاواں گا۔ پیر پیغمبر کنت کنتوہل اک جاناواں گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوڑی تیرا روپ سمجھاواں گا۔ سٹ شبد چرن کول، سیس جگدیس نوائیا۔ ٹوں صاحب سلطان
 الابی نور اول، عالمین تیری سرنائیا۔ زرگن سرگن تیرا کھیل اُپر دھول، دھرنی سوہا پائیا۔ دیوے مان برہما کول، جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر ٹکائیا۔ مہروان سورا سربنگ، ہر کرتا سچ جنائیندا۔ نت نوت تیرا نام وجاواں مردنگ، ڈھولا راگ سرب سنائیندا۔ لکھ چوراسی اندر سیج پلنگ، سوہنی بنت بنائیندا۔ آتم پرما تم دے اند، رس اکو اک وکھائیندا۔ جگ چوکرئی جائن لنگھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا راہ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سنگ، ساچا جوڑ جڑائیندا۔ کر کھیل وچ برہمنڈ، وربھنڈ تیرا ناد وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شبد دلارا جھولی ڈائیندا۔ شبد دلارا ڈاہ جھولی، پُرکھ اکمڑے آگے سپس نوائیا۔ بن ٹھا کر بردا تیری گولی، مسکین تیری سرنائیا۔ سچ دس پارہم پت پریشور اپنی اکو بولی، جس وچ میرا تیرا روپ نظری آئیا۔ سری بھگوان اشارے نال کہا ہوئی ہوئی، بنا اکھراں دتا سمجھائیا۔ تون میرا میں تیرا تون کدے نہ ڈولیں، تیری میری دھار اکو اک نظری آئیا۔ سوہنگ سروپ سدا مؤلیں، ست ستوادی دئے سمجھائیا۔ ایسے وچوں میرا نور ورولی، میرے نور وچوں تیرا روپ نظری آئیا۔ تیرے نال کیتا اقرار قولی، جگ چوکرئی بھل کدے نہ جائیا۔ تیری دکان سری بھگوان آپ کھولی، بھنڈارا ورتاؤنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سن کے ست، تھر گھر ساچے خوشی منائیندا۔ کرپا کرے ابناسی اچت، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی میری مؤلے رت، سری بھگوان آپ مہکائیندا۔ میں دو جہان ایتھے اوتھے رباں خوش، خوشیاں وچ اپنا گھر سہائیندا۔ سری بھگوان سچکھنڈ دوارے بیٹھا لک، بن تیرے نظر کیسے نہ آئیندا۔ ابناسی کرتے کہا شبد میں گودی لواں چک، تیری سیوا اک سمجھائیندا۔ زرگن دھاروں جانا اٹھ، زرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ جن بھگتاں اُپر جانا تھے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ جنائیندا۔ ساچی سکھیا سن کے بال نڈھا، گھر اپنے خوشی منائیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال کڈا وڈا، جس دی وڈی وڈیائیا۔ گھر آیاں در دیوے سدا، سوہنا حکم منائیا۔ میں دو جہان زرگن سرگن ہو کے پھراں بھجّا، چار کُنٹ دہ دشا پھیرا پائیا۔ آتم پرما تم شبد ناد دھن راگ امرت رس گرمکھاں دیوے مزہ، سوہنا رس وکھائیا۔ پریم پریتی اندر بدھا، بھجے واپو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آد جگاد تیری سیوا کدا تھک کدے نہ جائیا۔ صاحب سلطان سچ محبوب، مہروان دئے جنائیا۔ شبد ست تیرا اُچ عروج، محفل اکو نور

خُدائیا۔ اُٹھ ویکھ میرا ثبوت، ثابت صورت دیاں وکھائیا۔ جس دے اندر رکھاں محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا اکو دوارا اکو منزل اکو مقصود، مقصد سب دا حل کرائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی کر کے ہوئے نیست و نابود، نام نشانہ تیرا اک جھلائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دس سلوک، دئی دویتی تیرے وچ کدی نہ آئییا۔ تینوں دیواں وڈیائی کایا پنج تت بھوت، انہو تیری کھیل کرائیا۔ اکو تانا پیٹا سوت، اکو بستر دئے بنائیا۔ تیرا نام نگارہ اکو وجے کوک، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو شبد سوت دئے وڈیائییا۔ سوت شبد کہے پرہ میرے ٹھاکر، دین دیال تیری سرنائیا۔ نون گہر گمبھیر وڈا ساگر، بے انت بے انت اکھوائیا۔ آد جگادی کریم کرتا قادر، قدرت تیرے وچ رکھائیا۔ دھن بہاگ موہے دیویں آدر، آدرش اپنا اک جنائیا۔ تیری کریا میں بناں بہادر، سورپیر ناؤں دھرائیا۔ نت نوت تیرا نام کران اجاگر، تیرا ڈھولا صفت صلاحیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا سوداگر، سودا ہٹ اک چلائییا۔ مان دے کے ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، گہر گہر وچ پردہ لاپییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینا دھر دا ور، نرگن نرویر نراکار نرکار سدا سد سچ تیری سیو کھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دھرتا سنگھ دے گہر کلانور ضلع گرداس پُر ★

ستگر شبد وڈ بلوان، نرویر نراکار اکھوائیندا۔ پُرکھ اکال کر دھیان، ابناسی کرتا بھو چکائیندا۔ لیکھا ویکھ دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیونہارا دان، آد جگادی پڑدہ لاپیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دسنہار نشان، سچ نشانہ اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھو آپ کھلائییندا۔ ستگر شبد گہر گمبھیر، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ چوٹی چڑھ بیٹھا اخیر، نظر کیسے نہ آئییا۔ دھار رکھے بے نظیر، روپ رنگ نہ کوئی جنائیا۔ سچ لبھے نہ کیسے تصویر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر شبد صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ آد جگاد مہما اکتھ، شاستر وید پُران رہے جس گائییا۔ انجیل قرآن مسلہ حقیقت رہے دس، لاشریک نور خُدائیا۔ مقامے حق رہیا وس، پروردگار سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سَتگر شبد سدا دِیال، دِیاندھ اکھوائیندا۔ وسنہارا سچ سچّی دھرمسال، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ نِت نوت کھیل کرے کمال، کرنی کرتا ہتھ رکھائیندا۔ بھگت سنت سچن لے اٹھال، گُرمکھ گُرمکھ بوجھ بوجھائیندا۔ گُرمکھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ سَتگر شبد آد جُگاد، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ کھیلے کھیل برہم برہماد، بھانڈا بھرم بھو آپ بھنائیندا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر وجائے ناد، آتمک راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی شبد گردیو سوامی، ہر آپ کرائیا۔ گھٹ گھٹ بیٹھ انترجامی، ہر جانت روپ سائیا۔ جُگ چوکڑی بول اگتی بانی، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر پنج تت نشانی، لوکات دئے وکھائیا۔ آتم پرما تم کھیل مہانی، بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ کران لیکھا لیکھ جیو جہانی، ساچی سکھیا اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی رچنا سچ رچائیا۔ ساچی رچنا ویکھ جگ، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ ہر گھٹ بیٹھ سورا سرگ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ ساچے حُجرے اکو حُج، مکہ کعبہ اک دِرڑائیندا۔ ناد دُھن اگتی رہیا وچ، تند ستار نظر کوئی نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل گُرو اوتار، سَتجگ تریتا دواپر آپ کرائیا۔ لیکھا جان پیر پیغمبر یار، ویکھنہارا ناؤں دھرائیا۔ دُھر دا کلمہ دے کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ دُھر سندیسہ سچ پیغام، بھيو ابھید گھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدہ اوہلا دئے چُکائیا۔ پردہ اوہلا چُکاونہارا، ہر کرتا بھيو جنائیندا۔ جُگ چوکڑی گُر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی جیو جنت دے سہارا، ساچا مارگ جگت جنائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، نرگن سرگن اپنی کھیل وکھائیا۔ آتم پرما تم کھول کواڑا، تھر مندر سوہیا پائیندا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بھيو کوئی نہ پائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بن کاتب نہ کوئی جنائیندا۔ گھر ٹھانڈے بیٹھ سچّے دوارا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ شبدی شبد بنائے ساچا سیوادارا، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ نو سؤ چُرانوے چوکڑی جُگ پیتے وچ سنسارا، کوٹن کوٹ کال اپنے لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ آد نرنجن، نرگن نرویر آپ رنگائیا۔ داتا دانی درد دُکھ

بھے بہنجن، بھو ساگر ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی دُھر دا سجن، صاحب ستگر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دُھر دا جاپ، سچ سندیسہ نام سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا بتی دند سارے گئے آکھ، نراکھہر اکھہر روپ وٹائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پروردگار سچ رسول اکو پاک، پتت روپ نہ کدے وٹائیا۔ آتم پرما تم بودھ آگادھ شبد ناد اکو دسے پوجا پاٹھ، دُھر سندیسہ نام سُنائیا۔ آتم سروور تٹ کنارہ اکو دسے تاٹ، اٹھسٹھ اپنی دھار جنائیا۔ گردر مندر شودوالے ویکھنہار ماٹھ، مسیت کعبہ کایا اندر اک سہائیا۔ آتم رام دُھر دی ذات، کھتری براہمن شوڈر ویش ہر گھٹ رہیا سہائیا۔ پرم پُرکھ پُرکھوتم سرب جیاں دا کملاپات، لکھ چوراسی سیج ہنڈھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سُنائے گاتھ، سوہلا صفتی راگ الاٹیا۔ کھانی بانی کہے پُرکھ ابناس، بے انت بے پرواہ اک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تربتا دواپر کلجگ ویکھے آپ، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ سچ دوارا کھول کے جاوے باٹ، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ پنج تت دسے اکو نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکرئی ویکھن آیا، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ تربتا دواپر جس پار کرایا، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھوکھت ڈھولا دُھر دا گایا، پنج نیتز نین دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سرب سوامی اوٹ رکھایا، در بیٹھے سیس نوٹیا۔ پروردگار بے پرواہ بے نظیر نور جلوہ لئے اُچایا، ظاہر ظہور اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا جنائیا۔ ساچا کھیل ہر کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ منگدے گئے گرو اوتار، بھکھیا سب دی جھولی پائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ کر کر دھوڑ چرن لاؤندے رہے چہار، مستک ٹکا اک وکھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جودھا سورپیر لے اوتار، پروردگار اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہار، گھٹ گھٹ پردہ دئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھائیاں تھائیا۔ گر اوتار بول جیکارا، جے جے جیکار گئے سُنائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دی بان راگ الاٹیا۔ سچ سندیسہ ایکا وارا، ایکنکار دتا سُنائیا۔ کلجگ انت پاربرہم پت پرمیشور نرگن روپ لئے اوتارا، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ شبد روپ سرجنہارا، ست ستوادی نظری آئیا۔ مات پت جننی جن نہ کوئی دلارا، گودی گود نہ کوئی

اٹھائیا۔ کرے کھیل اپرمپر اپر اپارا، اپنی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھر دا بولے اک جیکارا، ساچا راگ الاٹیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش
 چار ورن اٹھاراں برن کرے پیارا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ دین مذہب ذات پات وسے باہرا، سو ستگر شبد اپنا روپ دکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس اولائے دھرائیا۔ شبد گرو سورا سرینگ، اک آکلا آد جگاد اکھوائیندا۔ جگ چوکری سجے
 مارگ سنگ، گھر گھر اندر اپنا ڈورؤ ڈنک وجائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں دیوے سج اند، اند آتم وچوں پرگٹائیندا۔ سج
 سنیہڑا دے کے چھند، سوہنا راگ سنائیندا۔ آتم پرماتم پرمانند، نیج آتم رس چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جان گرو اتار، پیر پیغمبر پردہ رہیا اٹھائیا۔ لیکھا
 بھوکھت جو گئے اچار، ویکھنہارا تھاو تھائیا۔ لہنا دینا ہرجن دے اتار، باقی نظر کوئی نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے جگ، شبد گرو وڈی وڈیائیا۔ کلجگ میٹے لگی آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس روپ بنائے
 کگ، مانک موتی چوک چکائیا۔ ساچے حجرے کرے حج، کایا کعبہ اک کھلاٹیا۔ سج دوار وجائے ند، انحد دھن اچائیا۔ گھر امرت
 دیوے مد، نچھر جھرنا سج جھرائیا۔ بجرکپائی پتھر جاوے بھج، پردہ رہن کوئی نہ پائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، نورو نور کرے رشنائیا۔
 ساچے گرہ پرکھ ابناس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سج دیوے مان وڈیائیا۔ شبد گرو کہے میں داتا ایک، آد جگاد
 اکھوائیندا۔ جگ چوکری جس دی ٹیک، گر اتار دھیان لگائیندا۔ پیر پیغمبر جس دا بھیکھ، چولا لوکات ہنڈھائیندا۔ تس دا روپ
 رنگ نہ ریکھ، نراکار ساکار اپنی دھار چلائیندا۔ نت نوت کر کے بت جن بھگتاں دے سندیس، سوہنا ڈھولا راگ سنائیندا۔ صاحب
 سوامی لو ویکھ، پرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلاٹیندا۔ ستگر شبد سرینگ
 بھرپور، وڈا وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا نیڑے دور، ہر گھٹ رہیا سائیا۔ کلجگ انت نانا توڑے کوڑو کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دے مٹائیا۔ چتر
 شگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، جنہاں اپنا بھيو کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے شبد سیو
 لگائیا۔ شبد ست ہو تیار، لوکات ویکھ وکھائیا۔ لہنا چکے گرو اتار، پیر پیغمبر مول جھولی پائیا۔ دین مذہب ذات پات مٹاونہار، ورن

برن ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ آتم پر ماتم کرے اجیار، برہم پاربرہم پڑدہ او بلا لاپیا۔ ایکا نور دسے سنسار، ظہور ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ سرب
 جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ در اُس کرو نمسکار، جس در درویش وشن برہما شو بیٹھے سیس نوٹیا۔ مندر وڑدا اوس
 منار، جس دی چہر چہن پُرکھ اکال آپ چُھائیا۔ درس کرو اُس دیدار، جس دا نور چُھپ کدے نہ جائیا۔ منزل چڑھ ویکھو گھر بار،
 جس گرہ وسے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد گرو کہے سُنو سب جگ،
 سرِشٹ سبائی جنائیندا۔ میرا واسا اُپر شاہ رگ، تھلے نظر کیسے نہ آئیندا۔ بن ستگر پورے کیسے نہ ملیا چچ، پھڑ راہے مارگ نہ کوئی
 چلائیندا۔ جگت دوارے سرِشٹ سبائی رہی بھج، پڑھیاں سُنیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جو صاحب سرنائی گئے لگ، چرن پریتی تنہاں
 نبھائیندا۔ ہردے ہر کا روپ ہو کے جاواں وس، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ چار ورنان اکو پیار دس، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ
 کوئی ونڈائیندا۔ دین مذہب وچ کدے نہ جاواں بھس، ذات پات بندھن نہ کوئی رکھائیندا۔ اکو ناتا پُرکھ سمرتھ، درگاہ ساچی جوڑ جڑائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سٹ ساچی سیوا اک لگائیندا۔ شبد گرو گرو گرو بولے بول، بول دُھر دا اک سُنائیا۔
 سرِشٹ سبائی اٹھ انبھول، نیتز نین اکھ کھلائییا۔ شبد سوامی وسے تیرے کول، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ کایا گھڑی اپنی بھول، جنگل
 جوہ اجاڑ پہاڑ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران بھيو دسن کھول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان
 وڈیائیا۔ ملے وڈیائی لوکات، گر شبدی دیا کماٹیا۔ بھگت سہیلے رکھے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سنت سرنائی چرن کول گئے لاگ،
 ناتا بدھاتا اکو جوڑ جڑائیا۔ گرمکھاں سچ سنیہڑا جائے اکھ، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ گرمکھاں لکھ چوراسی نالوں کرے وکھ، وکھری
 اپنی کار جنائیا۔ مہروان ہو کے اپنے ملن دی دیوے اکھ، پنج نیتز نین کھلائییا۔ کوڑی کِریا کر کے ہتھ، سچ سچ روپ درڑائیا۔ لیکھا جان
 پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ جیکارا بول لکھ، لکھ اگوچر اپنا نام وڈیائیا۔ دُھر دا مارگ اکو دس، دہ
 دشا کھیل کھلائییا۔ کلجگ انت گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے پاربرہم آگے سارے رہے دس، پورب لیکھا سرب جنائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر دسن حال، صاحب ستگر آگے جنائیا۔ کلجگ جیو ہوئے بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ پھرے دروہی مندر مسجد مٹھ

شودوالے دھرمسال، ساچا روپ نظر کیسے نہ آئی۔ گر کا شبد کوئی نہ رہیا پال، ہر دے ہر نہ کوئی وسائیا۔ پھل دے نہ کیسے ڈال، سنمل زکھ رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ لوکات حالت، حوالا سارے رہے جنائیا۔ سری بھگوان بن تیری عدالت، لیکھا سکے نہ کوئی چکائیا۔ دینا مذہباں ذاتاں پاتاں پائی بغاوت، شرع کرے لڑائیا۔ ساچا نام کرے نہ کوئی سخاوت، ملا شیخ مسائق پنڈت پاندھ کلجگ انت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ من منسا گھر گھر عداوت، اٹھے پھر کرے لڑائیا۔ باہروں دے سرب سوہنی کوڑی کرپا بناوٹ، کایا ماٹی پنج تت پوچ پچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کی گیا ہو، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نرموہ، حقیقت حق نہ کوئی کھائیا۔ گوڑی نیند غفلت وچ گئے سو، صاحب ستگر چرن دھیان نہ کوئی لگائیا۔ مایا کارن رہے رو، سادھ سنت بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ گھر پرکاس کرے نہ کوئی لوہ، دیپ جوت نہ کوئی جگائیا۔ آتم پرما تم کوئی سکے نہ چھوہ، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ مکے مدینے آون ہو ہو، ہوکا حق نہ کوئی جنائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے رو، اچی کوک کوک سنائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے ڈھوا ڈھو، ڈھولک چھینے رہے کھڑکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ اکو تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، پُرکھ اکال آگے جنائیا۔ ساڈا چلے نہ کوئی وس، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کوڑی کرپا اندر رہے وس، واسطہ تیرے نالوں ٹڑائیا۔ کام واسنا سارے رہے ٹھ، اٹھے پھر من ہویا ہلکائیا۔ ویکھ کے آئے تیرتھ تٹ، ناری پُرش ننگے تاریاں رہے لائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے نال ویکھے مٹھ، تیرے چرن کول سیس نہ کوئی نوائیا۔ گیانیاں دھیانیاں اندر کھلی نہ ویکھی اکھ، رسنا جہوا پڑھ پڑھ رہے سنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر مارگ دس، دس کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ انت نیڑا کرے حق، تیرے بتھ وڈیائیا۔ جا کے کھیل ویکھ بازی گر نٹ، کلجگ سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ دھیرج رہیا نہ کیسے ست، سنتوکھ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ناڑ بہتر اُلی رت، اگنی تت رہی جلائیا۔ چوڈاں ودیا پڑھدیاں ماری گئی مت، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیرج نہ کوئی دھرائیا۔ من ہنکاری چکی ات، بدھی چلے نہ کوئی چترائیا۔ ساچا برج گیا ڈھٹھ، کوڑ منار نظری آئی۔ کام واسنا لیکھا ہٹ، مایا ممتا موہ وست ٹکائیا۔ سادھ سنت پھڑکے منکا

منکا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ سچا لاہا کوئی نہ لئے کھٹ، ونج کرے کوڑ لوکائیا۔ لیکھے لگے نہ کسے رت، ہڈ ماس ناڑی چم قیمت کوئی نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سرب جیاں دے پردے جا کے وس، سُرَت سَوانی دے جگائیا۔ شبد اگتی چوٹ لا سٹ، نام ندھان ہتھ اُٹھائیا۔ اپنے ملن دی دے اگھ، جو بیٹھے تینوں بھلائییا۔ صدی پیسویں آتم پرماتم دے مت، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ چوڈاں لوک گاوں تیرا جس، چوڈاں طبق کلمہ اکو اک سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات تُوں ہی کیتے وگھ، اتم آپے لئے ملائییا۔ اسپں واک بھوکھت سرشٹ سبائی آئے دس، کلجگ انت سیری بھگونت نہکنک ویس وٹائییا۔ شبد گرو آپ سمرتھ، سچ تیری وڈیائییا۔ بھرے بھلیاں پانتھ، ڈوری تند اپنا نام جنائیا۔ سرشٹ سبائی سنا اکو گاتھ، ساچا ڈھولا ناد جنائیا۔ زرویر ہو کے دیوے ساتھ، گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگائیا۔ پرگٹ ہو کے ساکھیات، سوچھ سرؤپی روپ وٹائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اکو اک اُٹھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداس، سیس چرن کول ٹکائییا۔ ٹھاگر سوامی سرب گنتاس، انترجامی تیری سرنائییا۔ تیرے وچوں اُچی تیری لکھ چوراسی جات، گھٹ گھٹ انتر تیرا نور سائیا۔ تیرا نام تیری گاتھ، تیرا ڈھولا تیرا سوہلا تیرا کلمہ تیرا نغمہ، تیری تعریف کرے لوکائییا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں پُرکھ اکال تیرے کول آیا مقدمہ، عدالت حق نظری آئییا۔ کلجگ سانوں ہویا صدمہ، دکھ لگا ڈاہڈا گھاؤ سہ سکے کوئی نہ رائیا۔ جیو جنت گر اوتار پیر پیغمبران پچھ چلے نہ قدمان، مارگ سارے گئے بھلائییا۔ بھگت بھے نہ کوئی وچوں پدماں، جس ملیا بے پرواہیا۔ جیو جنت جہان ہویا پگلا، ہوجھی مت بنائییا۔ کوئی نہ لیکھا جانے اگلا، درگاہ ساچی ملے سزائییا۔ کرپا کر کے سنت شہیلے وچوں کڈھ لا، جن بھگتاں ہو سہائییا۔ منمکھ جیو سارے چھڈ لا، کنبھی نرک نواس ٹکائییا۔ ست دھرم نشانہ گڈ لا، دُھر دی دھار اک پرگٹائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تیرے حُکم اندر دین مذہب کر کے آئے اڈرا، اتم لیکھا دے چُکائییا۔ ساڈیاں پوریاں کردے سدھراں، تیرے آگے عرضوئییا۔ جنہاں نوں دیویں اپنے نام دی مدرا، بھر پیالہ جام پیائییا۔ آپ کئے اُچیاں لمیاں منزلاں، دُور ڈراڈا پندھ مُکائییا۔ تیرے پریم دی گائے غزلا، دو جا راگ نہ کھئے سُنائییا۔ چار جگ دا پچھلا کڈھ کے چھجرا، جو سچاں ونڈ ونڈائییا۔ ساتھوں چُکایا نہ جاوے بدلہ، بدلی تیرے ہتھ رکھائییا۔ تُوں آد جگادی کریں عدلا، عادل اکو اک اکھوائیا۔ کوڑ کوڑی کیریا وِرا باہروں چٹا رہ نہ

جائے بغلا، دُرمت میل اندروں دئے دھوائیا۔ تیرے گھر اِکو جیہا شاہ کنگلا، اوچ نیچ نظر کوئی نہ آئیا۔ دو جہاناں تیرا لگا جنگلا، شبدی ڈور تند بندھائیا۔ ہُن کوڑی کِریا جگت اکھاڑا ویکھ نہ دنکلا، بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ سب دے کٹدے شرع زنجیر سنگلا، نام کٹار تیکھی دھار چلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے اِکو منگ منگدا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پن تیرے سماں سُنہنجا لوکيات نہ جگ دا، سوبھاونت نہ دیوے کوئی وڈیائی۔ ہُن ویلا نہیں اج پچ دا، واک بھوکھت پورا دئے کرائیا۔ بھگت بھگوان تینوں پھرے لبھدا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائی۔ ہُن تیری کِریا پینڈا مکے تیری حد دا، تیرے مندر چڑھ درس کھئے نہ پائی۔ تُوں کِریا پاندھان جُگ چوکری غریب نائیاں بھگتاں ول بھجدا، نرگن سرگن روپ وٹائی۔ ویکھ حال کلُو کل دا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائی۔ پیو پتر اِک دُوچے نوں چھلدا، مات پُت کوڑی سیج ربیا ہنڈھائی۔ سرشٹ سبائی دُکھ بھوکے کرماں پھل دا، دھرماں وچوں تیرا دھرم سمجھ کسے نہ آئیا۔ بے شک تیرا واسا نہچل دھام اٹل دا، ہر گھٹ تیرا نُور نظری آئیا۔ جُگ چوکری تُوں ول چھل کردا، اچھل اچھل تیری وڈیائی۔ ویکھ سنسار کوڑی آگنی بلدا، تُوں نہ سکے نہ کوئی بُجھائی۔ لیکھا مکے جل تھل دا، سُمند ساگر ڈُونگھے وہن دھیان لگائی۔ تیرا روپ شاہو بھوپ سورے سرینگ دا، سچ سلطان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، سرشٹ سبائی ویکھ گھر، شبد ستگر اندر وڑ، محل اٹل اُچ منارے کھڑ، گھر کھڑکی کُنڈا بند کواڑی سب دی دے کھلائی۔ تیری سرنائی تیرے دُگن دڑ، لیکھا چُکے چوٹی جڑ، تیرا ناؤں اِگا جان پڑھ، تیرے پریم پیار اندر جاوَن مر، مریاں وچوں مرن جنم وچوں جنم لین بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا سُنہنجا ور، سرشٹ سبائی جیو جنت سادھ سنت ورن برن سب تیرا اِشٹ اِک منائی۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گھر کلا نُور شہر ضلع گرداس پُڑ ★

ستگر شبد پوری منگ، نو سُو چرانوے چوکری جُگ پچھوں انت کرائیندا۔ صاحب ستگر دے اند، سچ سمگری جھولی پائیندا۔ دُھر سندیسہ سورا سرینگ، نر نرکارا آپ سُنائیندا۔ جُگ چوکری جو ونڈی ونڈ، دین مذہب آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم

ویکھ سب دی ننگی کنڈ، سر ہتھ نہ کوئی رکھائیندا۔ کوڑی کریا پاون ڈنڈ، سچ دھرم نہ کوئی جنائیندا۔ من واسنا کیتی کھنڈ کھنڈ، بڈھی میل نہ کوئی ملائیندا۔ آتم سب دی ہوئی رنڈ، کنت سہاگی سنگ نہ کوئی رکھائیندا۔ گھر پرکاش نہ چڑھیا چند، تن اندھیر نہ کوئی مٹائیندا۔ کایا چولی نہ سکے رنگ، ڈرمت میل نہ کوئی دھوائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کوئی نہ چھند، سنسا روگ نہ کوئی چکائیندا۔ آسا ترسنا مایا ممتا کوڑی کریا کھاون گند، امرت رس جام نہ کوئی پیائیندا۔ پھری ڈہائی وچ وربھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل کلجگ دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ نیتز رووے کھانی چار، انڈج جیرج اُتہج سیئج رہی کر لائیا۔ چارے بانی دھاہاں رہی مار، پرا پسنٹی مدھم بیکھری اپنا حال سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناتا توڑ گئے سنسار، ساچا سنگ نظر کوئی نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن ہاہاکار، انجیل قرآن ہوکا دے دے رہے سُنائیا۔ چاروں کُنڈ دسے دھواں دھار، ساچا نور نہ کوئی رُشنائیا۔ پُرکھ اکال ابناسی گھٹ گھٹ واسی نظر نہ آئے نرگن یار، سرگن سبجَن سچ نہ کوئی ملائیا۔ سچ سنندیسہ دیوے کوئی نہ آن، مندر اندر کایا راگ نہ کھئے الائیا۔ ڈھر دا لیکھا سکے نہ کوئی وچار، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی سُن رہیا وکھائیا۔ کلجگ ویکھ جگت اندھیرا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیندا۔ کسے نہ سُجھے سنجھ سویرا، نرمل نور نہ کوئی چمکائیندا۔ سادھ سنت بٹھے کوئی نہ بیڑا، شوہ دریا پار نہ کوئی کرائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جُڑیا دسے کیہڑا، گرہ مندر اندر سوہیا سچ نہ کوئی پائیندا۔ پُرکھ اکال کسے نظر نہ آئے نیڑا، دُور ڈراڈا پندھ نہ کوئی مکائیندا۔ پنج وکارا گھر گھر چھڑیا جھیرا، جھگڑا آگے ہو نہ کوئی مکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے بتھیرا، کاغذ قلم شاہی رو رو سرب سُنائیندا۔ کوئی نہ کہے پرہوؤ میں تیرا، جگت ناتا سرب وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ آپ جنائیندا۔ شبد سُن اٹھ ویکھ کر دھیان، کر کریا رہیا جنائیا۔ سرشٹ سبائی بھلا سرب گیان، گر کا شبد کھوج کھئے نہ پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمن سُرستی نہاون نہان، سچ سروور تاری کھئے نہ لائیا۔ رسنا جہوا بنیا پین کھان، امرت رس نِجھر جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت ریتی رہیا وکھائیا۔ شبد گر ویکھ جگت ریتی،

ریتوان دیا کھائیندا۔ خالی دسے مندر مسیتی، شودوالا مٹھ سوہا کھے نہ پائیندا۔ گرو دوار ملے نہ پون ٹھانڈی سیتی، اگنی تہ نہ کوئی
 بھائیندا۔ ایکارو پ نظر نہ آئے ہست کیٹی، اوچ نیچ جھگڑا سرب جنائیندا۔ سارے گاؤندے پڑھدے کہانی پچھلی بیٹی، اگلا راہ گھر دا
 بھو نہ کوئی سنائیندا۔ سمرت وید پُران کہن پتہ پُنتی، پتہ پاون بے پرواہ اکو اک اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی لکھ چوراسی جس
 دی نیکی جہی باغیچی، گر اوتار پیر پیغمبر روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم
 بھو چکائیندا۔ شبد گر ویکھ نین، نیتراکھ نظر نہ آئیا۔ الفیے کی کچھ کہن، گون ملے جگت وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کی کچھ آئے دین،
 وست اموک کی ورتائیا۔ گر اوتار کس مندر آئے رہن، گون دوارا سوہا پائیا۔ شاستر سمرت کس دوارے ٹھانڈے ہو کے بہن، سانتک
 ست روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، در دروازہ اک کھلائیا۔ کلجگ کھلیا ویکھ دروازہ،
 دھردرگابی بھو چکائیندا۔ بھوپت بھوپ راجن راجا، شہنشاہ حکم سنائیندا۔ اسو گھوڑا دھر دا تازا، شاہ سوارا ویس وٹائیندا۔ پیر پیغمبر
 گر اوتار جس نے سازن سازا، گھاڑت گھڑ روپ وٹائیندا۔ دو جہاناں پھرے بھاجا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکرئی رچنہارا
 کاجا، لکھ چوراسی بندھن پائیندا۔ شبد اگنی مارے واجا، دھر دی بانی بان لگائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگتاں ہووے داسی
 داسا، بن سیوک سیو آپ کھائیندا۔ اتم ویکھ کھیل تماشا، نرویر نرگن نراکار جوت رُشنائیندا۔ جوت سروپی جوت پرکاشا، شبدی
 ڈنک وجائیندا۔ گرمکھان کرے پوری آسا، کلجگ کوڑی کرپا دُور کرائیندا۔ لکھ چوراسی کرے بند خلاصا، آون جاون پنڈھ مکائیندا۔
 نام جپائے سواس سواسا، پون پوناں وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ
 بدلائیندا۔ ساچی دھار کرے بدلی، بدلا دو جہان چکائیا۔ پُرکھ اکال اکو عدلی، سچ عدالت نام اک لگائیا۔ گرمکھ پُچائے اپنی مزلی، پنڈھ
 دُور دُراڈا دئے چکائیا۔ فضل کرے وڈ داتا فضلی، مہروان رحمت اک کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا
 وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ انت انوکھا، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ سرشٹ سبائی کردی ویکھی دھوکھا، ساچا سبجن روپ نہ کوئی وکھائیا۔ جن بھگتاں
 کرپا کر کے دسے مارگ سوکھا، دھر سندیسہ راگ سنائیا۔ لکھ چوراسی مانس جنم وچوں اکو موقع، پُرکھ اکال جھولی پائیا۔ ساڈھے تِن

ہتھ بھگت سہائے جگت سہائے کوٹھا، گھر وچ گھر ڈیرہ لائیا۔ کر پرکاس نرگن جوتا، دیپک دیا اک ٹکائیا۔ راگ ناد گائے بن تال تلواڑ
 سلوکا، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ جنہاں پاربرہم پت پریشور ملیا تہاں لوڑ رہے نہ پڑھنا پوتھا، کاغذ ویکھ نہ خوشی منائیا۔ پرہہ درشن دا
 رکھن شوفا، نیت نین نین اٹھائیا۔ بہل ہو کے اچی کوک سُناون ہوکا، سرِشٹ سبائی دین سمجھائیا۔ آؤ ویکھو پرہہ دی نوکا، نیا نام رہیا
 چلائیا۔ گرمکھ وِرا اوتھے پہنچا، جس دیوے مان وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جہان بن ہر نامے خالی گیاں اوتنا، پئی کوڑی جگت دُہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، جن ساچے لے جگائیا۔ کلجگ اتم کھولے جاگ، جن بھگتاں بوجھ
 بُجھائیندا۔ انتر آتم دے ویراگ، دُھر دی دھار وکھائیندا۔ سچ سُنائے شبدا ناد، تن نگارے چوٹ لگائیندا۔ بھو چکائے برہم برہما،
 برہمانڈ اپنی کل پرکھائیندا۔ لیکھا جانے کایا ماٹی چام، تتوت کھوج کھوجائیندا۔ واحد لاشریک اکو گاڈ، پرہ پُرکھ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں
 کرے دُھر دا لاڈ، صوفی گودی آپ بہائیندا۔ ایتھے اوتھے رکھے لاج، دو جہاناں سوہیا پائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے شبدا آگے
 کھولے راز، رازق رحیم دیا کھائیندا۔ لیکھا چکے وُضو سجدہ نماز، نوازش اپنی اک کرائیندا۔ جن بھگتاں بن مُحتاج، مُحبّت اپنے نال بنائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اکھ کھلائیندا۔ ہرجن کھول اپنی اکھ، بن اکھراں اکھ دے
 جنائیا۔ نرگن روپ ہو پرتکھ، پارکھو اپنا پڑدہ لاپیا۔ ہردے اندر اتم وس، پرما تم ہو سہائیا۔ تیر نیرالا مارے کس، تکھی مُکھی دھار
 بنائیا۔ گڑھ ہنکاری بُرج جائے ڈھٹھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھائیا۔ کوڑی کِریا ہووے بھٹھ، لمبُو جوتی اکو لائیا۔ انتر آتم دیوے رس، رس رسیا
 بے پرواہیا۔ جن بھگتاں انتر آتھے ہس، خوشیاں راگ سُنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ بھگت بھگوان میلا اک
 اکٹھ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سوہنگ روپ اک دوجے دا گاون جس، دویتی روپ نہ کوئی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، جن بھگتاں پت لے رکھ، رکھیا کرے تھاو تھائیا۔ کلجگ انت بھگت بھگوت، بھو بھو سرب چکائیا۔ نام جانا منیا
 منت، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، کایا دے وڈیائیا۔ بودھ اکادھ بن کے پنڈت، ساچی ودیا دے سمجھائیا۔ لیکھ
 چکا جیرج اندج، اُتہج سینج ڈیرہ ڈھاپیا۔ مائس جنم بنا بنت، ساچا گھاڑت لے گھڑائیا۔ کر ملاوا نار کنت، سیج سہنجی سوہیا پائیا۔

گرمکھ میل ساچے سنت، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد گردیو الکھ ابھیو انتر آتم پرما تم برہم پاربرہم نہکرم اپنی کرنی کرتا دئے سمجھائیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی جیتو دے گھر رام پُرا ضلع گرداس پُرا ★

بھگت گرہ سدا اٹل، آد جگاد سوہیا پائیندا۔ دو جہاناں اُپر محل، سری بھگوان آپ سہائیندا۔ نرمل دیپک رہیا بل، جوتی نؤر ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جگ چوکرئی جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جگت منارا سب تے اچا، اوچو اوچ دئے وڈیائیا۔ جس اندر گرمکھ گرسکھ سوہنا سٹ، نج نیتر دھیان لگائیا۔ گرہ مندر اندر اکو نام بھجا، کوڑی کیریا نیڑ نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی سد بھگتاں اُپر تھھا، غریب نائیاں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نت نوت بھئے سہائیا۔ بھگت دوارا سوہنا رنگ، ہر گھاڑت آپ گھڑائیندا۔ آتم سیجا سچ پلنگ، ہر سوہنی بنت بنائیندا۔ انحد شبد ناد دھن مردنگ، دھن آتمک راگ الائیندا۔ سچ سروور دھارا گنگ، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ کوڑی کیریا ڈھاہ کندھ، سچ محراب اک سہائیندا۔ سچ گرہ بہہ کے پرم پُرکھ پرما تم مانے اند، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ بھگت دوار کُلی ککھ، پرہہ ویکھ خوشی منائیا۔ نرگن روپ کر پرتکھ، ساکھیات درس وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے وکھ، سوہنی اپنی بنت بنائیا۔ دھر دا مارگ دیوے دس، انتر آتم کرے پڑھائیا۔ نام ونجارا کھول ہٹ، ساچی وست اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جگ چوکرئی جن بھگتاں خوشی وکھائیا۔ بھگت دوارا سوہنا مندر، نوری جوت نؤر رُشنائیا۔ بھاگ لگائے ساچے اندر، گھر پریم نظری آئیا۔ ہویا پرکاس ڈونگھی کندر، چاروں کُنٹ خوشی وکھائیا۔ من واسنا دہ دشا نٹھے بندر، بھجے واہو داہیا۔ بجرکپاٹی کھلے جندر، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ شرع شریعتی رہے نہ کوئی سنگل، آسا ترسنا بدن کوئی نہ پائیا۔ اٹھے پھر گیت گوہند منگل، اکو راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت دوارا نیکن نیکا، نون-سو-اکھر اک سمجھائیندا۔ جس دا رس اُتم میٹھا، بن گرمکھاں ہتھ

کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوڑاسی سادھ سنت جیو جنت کوڑا ریٹھا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار سرب گرلائیندا۔ صاحب ستگر کسے نہ ملیا میتا، گھر سجن درس نہ کوئی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کھیل وکھائیندا۔ جن بھگت گرہ ویکھن دروازہ، دین دیال دیا کھائیا۔ آد جگاد غریب نوازا، زردھن سردھن رسیا ترائیا۔ شہنشاہ شاہو وڈ راجن راجا، نیکن نیکا اپنا پھیرا پائیا۔ گرمکھاں دیوے نام ندھان دُھر دی داتا، ائمٹری آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی لوکھتا، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ سچ پریتی دیوے نات، چرن کول چت لائیندا۔ آتم پرماٹم دُھر دی گاتھ، ساچا ڈھولا آپ سُنائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، جوتی نور چند چمکائیندا۔ لہنا مکے ذات پات، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیندا۔ سرب جیاں گھٹ وسے ساٹھ، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسے گھراتھاہ، سو ستگر آپ وسائیا۔ ہر مندر سہنجانا دئے سہا، اگھی جڑت جڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دس کے گئے راہ، بھگت کوک کوک سُنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں کہندے گئے نوری خدا، جلوہ ظاہر ظہور سُنائیا۔ نام منتر جس دا گئے چیا، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ سو صاحب سری بھگوان جن بھگتاں سِدھا ملے آ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ نرگن نرویر ہو بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ پار کرائے جل تھل اسگاہ، ڈونگھی بھوری نہ کوئی بھوئیا۔ ساچا مندر دئے وکھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ ہرجن مندر سدا ائملا، دو جہان قیمت کوئی نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی سدا گھلا، اندر بند نہ کوئی وکھائیندا۔ ابناسی کرتا نر نرائن در درویش آوے بھلا، روپ انوپ وٹائیندا۔ بھاگ لگائے گرمکھ کلا، جس گلی اندر ہرجن سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے بھگوان، بھگتن دیونہار وڈیائیا۔ بن اکھراں دے گیان، شبدي دھار اک سمجھائیا۔ آتم پرماٹم ملے آن، لکھ چوڑاسی جھیرا دئے چکائیا۔ مندر سہائے سچ مکان، چہر چھن سوہیا پائیا۔ چار دیوارا کرے پروان، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ تارن کو پریہ ایک سوامی، ہر کرتا کرتار اکھوئیا۔ لکھ چوڑاسی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن

جس دی کہانی بانی، دُھر دا ڈھولا راگ الایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سر سرور جس دا ٹھنڈا پانی، سو امرت اک میگھ برسائیا۔ جُگ چوکڑی جس دی چارے کہانی، اُتہج سیج اندج جیرج راہ چلائی۔ سو پُرکھ اکال دین دِیال جن بھگتاں دیوے اکو پد نربانی، نربان پد آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو رسنا جہوا پڑھ سرون سُنن کہانی، نیتر نین درس کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھائے اوہ گھر، جس گھر جنم مرن دا چُکے ڈر، رائے دھرم نہ لئے پھڑ، لاڑی موٹ کرے نہ انت کُرمائیا۔ سَتگر پورا حاضر حضورا شبدی تورا جوتی تورا، نرگن نرگن نراکار نرکار سُرتی شبدی جوڑ کر، اتم لے کے جائے اپنے گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔

★ ۲۳ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سِنگھ دے سریر چھڈون سمیں لکھت پنڈ الہڑ پنڈی ★

دور وسدا آیا نیڑے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اکٹھے ہوئے ساچے ویہڑے، پورب جوڑ جڑائیا۔ ٹھٹھیار مار کے آیا بھیرے، بھجّا واپو داہیا۔ پچھلا لیکھا رسیا نیڑے، ہر کرتا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا ویکھے تھائوں تھائیا۔ ویکھ ٹھٹھیار تیرا پچھلا ککڑ، جس دی کرے سچ وڈیائیا۔ جیہڑا پھڑیا لالو پھہڑ، اپنی گود اُٹھائیا۔ بناؤنا چاہندے نانک ٹکر، بھوجن روپ وٹائیا۔ رو پکار اُس منگیا اُتر، کس بدھ میری بھیٹ چڑھائیا۔ میں بے زبان نہ جاواں مُکر، پلّو سکاں نہ کوئی چھڈائیا۔ دھن بھاگ میں کراں سُکر، جے موٹ توں پہلاں مینوں نانک درشن دتا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل جنائیا۔ ککڑ کہے میرا کُراؤنا، صاحب سَتگر بھائیندا۔ اُس دے بنا نہ کیسے پچاؤنا، بیڑا پار نہ کوئی لنگھائیندا۔ میں اکو وار منگ منگاؤنا، ساچی آس رکھائیندا۔ جے لالو سَتگر نانک پرساد چھکاؤنا، میرا پرچہ کوئی نہیں پائیندا۔ ایسے خاطر سی میں درشن پاؤنا، سو درشن پا خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل تیرے ہتھ وکھائیندا۔ نانک انتر مار دھیان، بن اگّا ویکھ وکھائیا۔ ویکھو کڈا ایہنوں گیان، اندرے اندر رسیا دھیائیا۔ میری سار نہ پاوے کوئی انشان، بن لالو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بے شک ایہ لکڑبارا ترکھان، تیسا گھاڑا اپنے انگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر درشٹی نانک ایک اکو درڑائیا۔ اتم درشٹی نانک پا کے، شبدی دھار جنائیندا۔ ویکھ

مُرگے دھیان لگا کے، مہروان مُردے پھیر جوائیندا۔ تیرا لیکھا لگے آ کے، تیری فریاد اپنی جھولی پائیندا۔ ناتا لالو نال جائے بنا کے، سوہنا بنس سُہائیندا۔ اگوں ککڑ کپا جس مینوں پالیا پِرتی لا کے، سو ٹھٹھیارا اس دے پچھے ڈیرہ لائیندا۔ جس کولی تھال لیاندا گھڑا کے، سوہنی بنت بنائیندا۔ میں اک سوال منگاں جھولی ڈاہ کے۔ کلغے والے اپنی کلغی تیرے چرن نوا کے، ساڈا سنگ نہ جائیں جھڈا کے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی بنت آپ بنا کے۔ نانک کپا کر پیار، تیری بانگ موہے بھائیا۔ تیری آواز وچ اک راز، جیہڑی سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ اُس دی سارے کرن تلاش، کھوجے جگت لوکائیا۔ اُس دا کھیل تماش، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساچے پچے تینوں دئے شاباش، جیہڑا اپنا سنگ رہیا نہائیا۔ تیری پوری کراں آس، ویلا وقت اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوڑ تھائیا۔ سُن کے ککڑ پیا ہس، اپنی چُنج بلائیا۔ اگلا مارگ مینوں دس، سب کچھ دے سمجھائیا۔ نانک کپا میرے پُرکھ اکال دے سب کچھ وِس، میں اوسے دی سیو کھائیا۔ تہاڈا بنے سوہنا ساتھ، ساچا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ سُن ستگر مہروان گوسائیں تیرا لیکھا لیکھ دھر، تیرے ہتھ وڈ وڈیائیا۔ کون ویلا جائے بہڑ، اپنا درس دکھائیا۔ نانک کپا پُرکھ اکال تہاڈی رکھے لوڑ، میں اوسے دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ویلا وقت دئے سُہائیا۔ سُن کے ککڑ ہویا چپ، چپ چُپیتا دھیان لگائیا۔ میں کی دساں گنگ مُکھ، شبدی راگ دھن نہ کوئی اُچھائیا۔ جے کوئی مینوں لوے پُچھ، میں سکاں کی سمجھائیا۔ لالو دسے مُکھ، پنج تت چولا رہیا ہنڈھائیا۔ مینوں ایہہ وڈا دُکھ، مانس دیہی موہے ہتھ نہ آئیا۔ نانک کپا ہُن پڑدہ نہیں لک، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ کلجگ اتم اکو پیو دے گھر جو پُت، ناتا جڑے بھائی بھائیا۔ لالو پرہو اُجل کرے مُکھ، دیوے مان وڈیائیا۔ لالو سب دیاں سُکھن لائے سُکھ، اپنی جھولی ڈاہیا۔ سری بھگوان لئے پُچھ، ابناسی کرتا پھیرا پائیا۔ تہاڈے پریم خاطر سچی راکھ سچ دوارے رکھے کچھ، اپنے در ٹکائیا۔ وقت ویلے سر چوری چوری لیائے چُک، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی دھڑی سیر نہ لائے مُٹھ، چُٹکی چرناں ہیٹھ دبائیا۔ آ کے پھیر ہووے خوش، سارا حال دئے سمجھائیا۔ تینوں اندر وڑکے دیوے چُک، اشارے نال سمجھائیا۔ تُوں پھیر مُکھوں بول کے کہنا مُکھ، میں تیری اوٹ تکائیا۔ مینوں اپنی گودی

چُک، جس گودی وچ دیویں مان وڈیائیا۔ میں گھردیاں کولوں جانا رُٹھ، سد تیرے چرناں وچ سمائیا۔ سِری بھگوان کہہا میں کراں سب کچھ، ہوئی ہوئی بنت بنائیا۔ جو تہاڈے سنگی گجرات بیٹھے لک، اوہناں پھڑکے پچھوں نال لے کے آئیا۔ جویں مرن توں پہلوں نانک دا ویکھیا مُکھ، اوسے طرح پُرکھ اکال تیرے مرن توں پہلا تیرا مُکھ ویکھن آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دیا آپ کمائیا۔ کی تُوں میرا مُکھ ویکھینگا۔ سنگی ساتھی سارے بھیجینگا۔ کول میرے آ کے کھیڑینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، مینوں اپنی گود لپیٹینگا۔ ہاں، میں دیا کماں گا۔ ضرور تینوں سنگ رکھواں گا۔ جنگل بیلا کانا کاہی ویکھ دُور، دُراڈا پندھ مُکواں گا۔ پریم پِرتی اندر ہو مجبور، وچ گجرات پھیرا پاواں گا۔ اوتھے جا کے پھیر دساں ضرور، وچھڑے میل ملواں گا۔ حاضر ہو کے ہر حضور، سوہنی بنت بناواں گا۔ پچھلے کر کے معاف قصور، سر اپنا ہتھ ٹکواں گا۔ جیہڑی خاک لیاندی دھوڑ، تیرے مستک بگا لاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کماواں گا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لہنا دینا ربیا اُتار، قرضہ مقروض نہ کوئی رکھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، دیونہار سچی وڈیائیا۔ بہشت جت دوہاں توں کر کے باہر، چرن کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا تیری منگ، صاحب ستگر آپ جنائیندا۔ جس ویلے بغل وچ ہوئیوں تنگ، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ میرے بھجّے دسن انگ، دکھ درد نہ کوئی ونڈائیندا۔ مینوں بھکھ ستائے میں پاواں ڈنڈ، حال بے حال کوک جنائیندا۔ اوس ویلے لالو لنگر وچوں پکے چولاں دی مٹھی میری آئی ونڈ، میرے آکے پھہڑ چوگا پائیندا۔ اُس تُوں کھا کے مینوں آیا اک اند، جس دا سواد لوکھات نہ کوئی سمجھائیندا۔ میں خوشیاں وچ گایا چھند، ستگر تیرے بنا آسا منسا پور نہ کوئی کرائیندا۔ چول کھاندا کھاندا میں تھوڑا آگے گیا لنگھ، اوتھے لالو کڑچھا لے کے بھجّا جائیندا۔ دانہ دال دال دانہ کڑچھی نال وچوں باہر دُگیا کیسے ڈھنگ، میں ویکھ خوشی منائیندا۔ میں جھٹ پٹ اوہنوں کھا کے لیا کھنگھ، تُوں ہی تُوں راگ الائیندا۔ صاحب ستگر ہووے بخشند، بھکھیاں بھکھ گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ چاول دال اندر وڑ، مینوں رہی پلائییا۔ مَورکھ اوس دا نام پڑھ، جس

تیری بنت بنائیا۔ میں ایہ سُن کے گیا ڈر، کون وچوں رہیا سمجھائیا۔ جھٹ پٹ میری سنگھی لئی پھڑ، ہوئی جہی بلائیا۔ نانک سترگ
 پیار کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا یار، ایہو نام الائیا۔ میں سُن کے چرن کیتی نمسکار، مستک دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔
 میں پاپی گناہ گار، لالو بھنڈارے دی سار کوئی نہ پائیا۔ جے دوجی وار ملے وچ سنسار، پھر خوشیاں نال منگائیا۔ نانک کہا ہُن ایہ
 نہیں ہونا وبار، پرہہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دوجی وار آویں وچ سنسار، مائس روپ وٹائیا۔ تیرا لیکھا دیوے نرنکار، نرگن داتا
 بے پرواہیا۔ تیرے پچھے ہر سنگت دیاں کھوال، ردھا پکا اپنے لیکھے پائیا۔ جے کوئی پچھے پرہو ایہ کی حال، پہلوں دیوے نہ کیسے سمجھائیا۔
 لالو نوں کہے تسیں بچن مٹو خوشیاں نال، اوتھے آ کے سب کچھ دئے بتائیا۔ تہاڈے کولوں کچھ نہیں چھپاؤنا، پورب لہنا رہیا مکائیا۔ پچھلا
 سبج ساک سرب اکٹھا کراؤنا، ویکھو لال چند ہوری بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔
 سُن کے بات بولے چول، چاول رہے سنائیا۔ کی پرہہ سائوں مان دیویں اُپر دھول، دھرنی سوہیا پائیا۔ نانک کہا پرہہ میرے دا قول،
 اقرار اپنے نال رکھائیا۔ منتی کرے نہ کیسے نال کول، اگت اپنی دھار چلائی۔ ہر سنگت تولے اس دا تول، قیمت کرتا دئے چکائیا۔ جگ
 چوگرے پچھوں پرہ پُرحہ نے جن بھگتاں نوں ونڈیا وڈا بوبل، جو ایتھے اوتھے مک کدے نہ جائیا۔ جس نوں کہندے مورکھ انہول،
 ویکھو اوہنو ملے وڈیائیا۔ ویکھو اُس نے کہا میں وسنا تیرے کول، ایتھے رہنا چنگا نہ لگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دال کہے میری کون سُنے دل دی، دلبر نظر کوئی نہ آئیندا۔ میں تے پانی وچ بلدی، مینوں چکھن کوئی نہ
 پائیندا۔ میری چھل مینوں چھلدی، انتر میرا میرے وچ کراٹیندا۔ ایہ صاحب میرے دل دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اپنا بھیو اپنے وچ چھپائیا۔ دال دانہ آیا نانک ہیٹھ دند، کورکو روپ وٹائیا۔ اُن پھڑ کے اُنکلی ویکھیا نال اند، نیر درشٹی پائیا۔ جے
 تُوں کچا ہندا اندر جاندوں لنکھ، وشٹا روپ سائیا۔ اوسے ویلے دانے منگی منگ، آگے جھولی ڈاہیا۔ تُوں داتار سد بخشنند، بخشنہار
 اکھوائیا۔ میرے ساتھیان دی میرے نال گنڈ، جو اپنا آپ اگنی بھیٹ گئے چڑھائیا۔ نانک کہا تہاڈی آ کے جناوے ونڈ، سچ سچ درڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لہنا دئے مکائیا۔ سب دا لہنا چکائے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ نرگن روپ آئے

جہان، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ لہنا دینا جانے لالو ترکھان، جس دے گھر دی اپنی بنت بنائیندا۔ سوریہ دا اگی پکوان، ساچی اگی اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے لائیندا۔ تیرا لیکھا لیکھے جائے لگ، دیوے مان وڈیائیا۔ بے شک تُوں سڑیں اگنی اگ، اُبلدی دیگ ڈیرہ لائیا۔ تینوں کھا پی سارے رج، تیرا شکر نہ کوئی مٹائیا۔ جے ودھیں کوڑے کرکٹ دین سٹ، تیری قیمت کوئی نہ پائیا۔ اک دانہ نانک وکیا ہٹ، جس دا لیکھا دئے بنائیا۔ پُرکھ اکال کلجگ انت ہو پرگٹ، ویکھ وکھائے شہنشاہیا۔ چوڑاں نال مینوں رکھ، سوہنی بنت بنائیا۔ شبدی روپ بنے بہات، لیکھا لیکھے دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت دیوے بانٹ، خوشیاں نال کھوئیا۔ جنہاں اُنگلاں نال تینوں لیا چاٹ، سو اُنگلاں پرہہ چرن چھوہ چھوہ خوشی مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ چاول دال کہے سنگت پکوان، ملے مان وڈیائیا۔ جس ویلے سانوں کھان، کھا کھا خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ اُدھر ککڑ تے پران، اُدھر شکر کرے خدائیا۔ اُدھر آجئے سری بھگوان، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ سارا کٹمب اکٹھا کرے آن، اکو اگنی ریت چلائی۔ ویکھو کہندا لہنا اس لالو ترکھان، جو بنس سربنس پار کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی لیکھا پتر، سب کچھ آپ وکھائیندا۔ بیج بیجیا پورب وٹر، پت ڈالی پُھل مہکائیندا۔ دُھر سنجوگی بنا کے پتر، سچا سنگ نبھائیندا۔ جو اُدھر اُدھر گئے نکھڑ، تہاں پھڑکے جوڑ جڑائیندا۔ اج سارے اکٹھے ہو کے اوہنوں آئے ملن، جو پچھلے جنم دھیان لگائیندا۔ بے شک تیجا سنگھ بنیا رہیا ڈھلڑ، اپنی سمجھ نہ کوئی رکھائیندا۔ کوڑی کرپا پھسیا رہیا جلہن، چکڑ گارا دھو صاف نہ کوئی کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ کرنی کرن کرے کارن، کرتے ہتھ وڈیائیا۔ لوکاں کہنا گھر گرو آیا مارن، مارن پچھے مڑکے پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آیا بیج سوارن، مہر نظر اک اٹھائیا۔ انتر آتم سن پکارن، جو رو رو دتی سنائیا۔ تیرے در رہواں بن گوارن، اپنی رکھاں نہ مان وڈیائیا۔ تکرڑا ہو کے جاواں بل واہون، سوہنی سیو کھائیا۔ حقہ ڈاہواں تیرے ساہمن، نڑی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اندرو اندر تیرا وچھوڑا لگا دکھ ستاون، سٹی کلا جگائیا۔ انت پھڑیا تیرا دامن، پلو گنڈھ وکھائیا۔ دُھر دا بن کے جا ضامن، ضامنی اک نبھائیا۔ تیرا ناؤں پت پاون، پاپیاں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے

مان وڈیائیا۔ ستگر ہو دیال، خوشیاں نال جنائیا۔ تُوں تکرڑا ہو سرت سنبھال، مین مڑ کے لیون آئیا۔ تیرے نال کراں اقرار، پورا قول
 نیہائیا۔ پہلو جیٹھووال دینا وکھال، بھگت دوارا سوہیا پائیا۔ پھر ہرسنگت باہر دیاں بیٹھال، اشارے نال سمجھائیا۔ کیشن سنگھ بنا
 دلال، اک آواز سنائیا۔ تیجا سنگھ آویکھ دس اپنا حال، احوال دے جنائیا۔ سری بھگوان کریا کر مار دھیان، نیتر نین ملایا۔ ناتا تٹ
 گیا کال مہاکال، کھڑا جھٹا جگت لوکائیا۔ نکئی بچی چرنی کہا باپو میرے باپو نوں لے جا نال، سردل وچ کھلو کے نیتر نیناں نیر وہائیا۔
 خوشیاں نال سر دے کے پیار، ہس کے کہا تیری آسا پور کرائیا۔ ایسے کارن گجرات وچوں ساتھی لیاندے بہال، پچھلے لئے اٹھائیا۔ کوئی
 وچھڑیا رہے نہ سجن یار، سارے ویکھیں چائیں چائیا۔ جس دا پچھلا لہنا ربیا اتار، دیونہار گوسائیا۔ جنم مرن توں کر کے باہر، اپنے گھر
 وسائیا۔ ایس پرہو دا کی کوئی دیوے ادھار، بیٹا کی چڑھائیا۔ جیہڑا چولاں دے اک دانے پچھے پروار دیوے تار، دھر دی دھار دے
 سمجھائیا۔ جتھے ویکھن گرو اتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ کرے خوشیاں نال وبار، غمی نیڑ کوئی نہ آئیا۔ پہلی وار یجن دتا رات سواں
 تیرے نال، کیوں سارے اُس توں بیٹھے من وچ شرمائیا۔ ایہ گندہ اے کھلا اے بریار، سمجھ نہ کوئی وڈیائیا۔ صاحب ستگر سدا اوہناں
 نال کرے پیار، جنہاں جگت نیتر ویکھن نہ پائیا۔ پھڑ کے چکر گارے بھریاں نال گودی لئے اٹھال، وشٹا ویکھ مکھ نہ کدے بھوئیا۔ آد
 جگاد جگ چوکرئی بھگت وچھل دیال، بھگوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا
 دیوے چائیں چائیا۔ گکر پھپھڑ یجن سن کے، ہاسی سنگت اڈائیا۔ دھر درباروں جو آیا مڑ کے، وست امولک خاک نال لیائیا۔ پچھلا
 لیکھا نال آیا تڑ کے، اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہر اپنی نظر اٹھائیا۔
 مہر اندر کرے بخشیش، رحمت آپ کرائیندا۔ صاحب ستگر ہر جگدیس، جگدیش دھار چلائیندا۔ لیکھے لگا دھڑ سیس، پنج تت اپنی
 جھولی پائیندا۔ کرنہارا نیچوں اوچ، نائیاں تنائیاں اپنے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔
 ساچی کرنی دسے زرنکار، دھر دا یجن جنائیا۔ چوہی ماگھ گھر گھر لنگر ہووے تیار، گرمکھاں ونڈ ونڈ کے دے چھکائیا۔ پچھلا چیتا کرو
 یاد، جو خوشیاں نال سمجھائیا۔ پرہ دا یجن وڈا ڈونگھاں راز، جس دا انت کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

اپنا کھیل ٹھیک ٹھیک رہیا ورتائیا۔ چوہی ماگھ نہ مناؤنا سوگ، چنتا غمی نہ کوئی رکھائیا۔ گھر گھر پکوان پکے گرمکھ چکن چوگ، پُرکھ اکال در در بھوگ لگائیا۔ ایہ ویلا پھر نہیں آؤنا روز، جگ چوگری بیٹھے دھیان لگائیا۔ مُردیاں پچھوں کیسے نہ دکھاؤنی کھوج، مؤجودہ ہو کے دیا کمائیا۔ جے کوئی سمجھ وچ لیائے سوچ، سوچ سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جس کھیل نوں وشن برہما شو رہے لوچ، بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ گھر گھر پکے گرو کا لنگر، ستگر دئے وڈیائیا۔ بدھی نال بھنڈارے بھرے اندر، اتوٹ اتوٹ رکھائیا۔ دُور کرے بھکھ ننگت، وست امولک جھولی پائیا۔ اس وچوں رس آوے پرمانندن، پریم پُرکھ ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوہنی بنت رہیا بنائیا۔ سوہنی بنت چاول دال، ہر جو ونڈ وندائیا۔ کھا کھا ویکھن شاہ کنگال، خوشیاں رنگ دکھائیا۔ جنہاں وچوں بھیٹا ہویا پرہہ نوں تھال، جس وچ دو جہاناں نالوں وڈی وستو نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا بھولے پرہہ ویکھے ایہ کیتھوں آندے بھال، کس بدھ پکوان لیا بنائیا۔ جان غور نال تگ کے ویکھیا نظری آیا گرمکھاں پیار، جس دی بہار نظر کیسے نہ آئیا۔ دانہ دانہ کرے پکار، کرپا کر سرجنہار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ دھن بھاگ سانوں وچھڑیاں نوں اکٹھے کر کے ہرسنگت دتا کھوال، ساڈا لہنا موٹ چکائیا۔ ساڈے پچھے غریب نہانا کوجھا کلا گرمکھ گرسکھ پھڑ باہوں اپنی گودی لیا سوال، سویا پھر نہ کھتے جگائیا۔ بے شک اوہدے نکے نکے بال، اوہناں اپنی چھاتی لائیا۔ پتران دی پتران وانگ کرے سنبھال، دھیان نوں مایا ہو کے نظری آئیا۔ ناری دے سر تے دئے پیار، سچ سپتری لئے بنائیا۔ ایہ سب کچھ لالو دے اختیار، جو حکم نال رہیا منائیا۔ ادھروں آیا چند لال، نال لے کے اپنی مائیا۔ اپنے بھائی نوں پہلے دیاں دکھال، ہر جو سوہنا جوڑ جڑائیا۔ سری بھگوان کہا ویکھو جو میری سیوا لائی میں کران ضرور کمال، اہل ہو کے بھل کدے نہ جائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھول سچی دھرمسال، گرمکھ لے کے جاواں چائیں چائیا۔ ایہناں اکھاں نال کراواں وصال، نیتر نیناں نال ملائیا۔ اکو حقہ سچے نام دا دیاں پیال، جس دا گٹا نیزہ اپنے ہتھ ٹکائیا۔ پانی مکے نہ وچوں اگنی کولا سکے نہ کوئی بھجھائیا۔ وچ روڑا رکھاں سنبھال، ایندن روپ نظری آئیا۔ جس ویلے سوٹا کھچے میرا لال، نام خُماری دیاں چڑھائیا۔ ایہو منگ منگی میں پیواں تیرے وچ دربار، ست اٹھ نو ماگھ خوشیاں دھیان لگائیا۔ پندراں ماگھ پھر کرائے یاد،

جس ویلے مستک اُتے اُنکلی گیا لائیا۔ تیری ضرور سُنے فریاد، نال لے کے جاوے سچا ماہیا۔ تیرا حُقہ تینوں دیوے داد، تیرے ہتھ دیوے پھڑائیا۔ اوہ سنگت ساری نوں کہے مار آواز، مین اس دے کولوں منگ منگائیا۔ اکو ایہ میرے نال کردا لاڈ، تُسیں کیوں مُکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چاول دال کرن صلاح، اکتھے ہو کے متا پکائیا۔ کی کیتا بے پرواہ، اپنی کار کھائیا۔ رتھ پکا سنگت کھوا، ساڈا نشان مٹائیا۔ ساڈا دے نہ کوئی گواہ، جیہڑا سہادت دے گواہیا۔ ابناسی کرتا اک دانہ سر وچ لیا لُکا، لُکاؤندا نظر نہ آئیا۔ ہر سنگت ساہمنے اپنے مُکھ وچ لے لے پا، لیکھا سب دا رہیا چُکائیا۔ رَوَداس چمارا قلم شاہی صحیح دیوے پا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرہہ دا وہی کھاتہ نہ سکے کوئی لُکا، اگنی بھیٹ نہ کوئی چڑھائیا۔ جو پرہہ چرن ہویا فدا، تِس فیصلہ اکو وار سُنائیا۔ چاول دال ٹہانوں ہوون نہ دیواں جُدا، سدا سنگت سنگ رکھائیا۔ بے شک اپنا کھیل نہ پہلوں دیوے سمجھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بنت آپ بنائیا۔ ویکھ بنت آگئی خاک، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ پُرکھ اکال تُوں بڑا چلاک، کی تیری وڈیائیا۔ بھگت دوارے دس رکھیا ڈھاک، منجیتا دے گواہیا۔ جگدیشا سچ سُنائے بات، کہانی رہیا بنائیا۔ اوہ ویکھ ڈھائی مُٹھی راکھ، گُردیال ونڈ ونڈائیا۔ تینوں کیتھوں آئی جاچ، لُک کے کھیل کھلایا۔ وینہدے رہے کھول کے تاک، نظر نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہہ میٹے ساڈی واٹ، اگلا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ سُن خاک میری بچھی، بچیاں وانگ سمجھائیا۔ ویکھیں کلجگ انت نہ ہوویں کچھی، کچا روپ وٹائیا۔ تینوں پہلوں کر کے تتی، پھر بھنڈارا دتا کرائیا۔ تُوں ویکھیا اپنی اکھیں، بالے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ اُتے رکھی اٹ پکی، ویکھ بشن سنگھ جس ٹھوک لگائیا۔ پُرکھ اکال پھر نہ چکی، اُنوں پیراں نال دبائیا۔ ایہ بھگتی بنی بٹی، سوہنا ہٹ کھلایا۔ ایتھے ملی دُھر دی کھٹی، ہر کرتا جھولی پائیا۔ جس نام دی لبھدے گئے اک رتی، سو کھلے گپھ دے ورتائیا۔ چل کے آوے سرب پتی، پت پرمیشور پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں لچ پت جس رکھی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی رہیا کھائیا۔ راکھ کہے میرا تٹا مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ جھلدا ویکھیا سچ نشان، جتھے میری بھٹھی دتی تپائیا۔ ڈھولے گیت اوہدے سارے گان، ست رنگ نشان جھلایا۔ ساڈھے تن ہتھ سوہے مکان، سوہنی بنت بنائیا۔ چھوٹا نڈھا

پچّہ دے کے گیا گیان، ستّ مہینے تِنّ دِنّ مِیں لوکھات سیو کھائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو پاربرہم پت پرمیشور انت ہووے مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ خاک کہے پرہ کر کے پُھرتی، اپنا کھیل وکھائیا۔ اکو وار بھر کے چُٹکی، چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ مِیں بتھیری نچّی ٹپی بُھڑکی، میری چلی نہ کوئی چُڑائیا۔ کیوں اِس وچ کھیل کوئی دُھر دی، دُھر دی دھار سہائیا۔ مِیں سمجھیا مِیں سڑ کے ہو گئی مُردی، مُردیاں وچ ڈیرہ لائیا۔ ابناسی کرتے کہا نہیں تیری جن بھگتاں نال ملاواں سُرّتی، بِن سُرّتیوں سُرّت لگائیا۔ مِیں گھر گھر دیواں گُرتی، تیری دھول مستک ٹکّے دیاں چُھائیا۔ خاک کہے پرہ کر کے پُھرتی، اپنا کھیل وکھائیا۔ مِیں گُرمکھاں گھر گئی کدے نہ مُردی، جے جاواں گُرمکھ اپنے نال لے کے تیرا درشن پائیا۔ ایہہ کھیل تیری دُھر دی، آپے بنت بنائیا۔ ایہہ وڈیائی نہیں کسے دیوت سُرّ دی، گر اوتار پیر پیغمبر بہار نہ کوئی اُٹھائیا۔ ایسے کر کے مِیں تیرے چرناں نال جُڑدی، گھٹ گھٹ کے سینے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سُن خاک تینوں دیواں خلت، سوہنی پوشاک بنائیا۔ ویکھیں میرے بھگتاں نال کری نہ عِلّت، چھیڑخانی کدے موہے نہ بھائیا۔ تیری خواری ہووے ذِلّت، لچ پت نہ کوئی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ سمجھائیا۔ خاک کہے مِیں ہوئی خاک، خاک تیرے رُوپ سہائیا۔ تیرے در تون سیکھی جائے جاچ، سیکھیا تیرا نام پڑھائیا۔ جن بھگتاں نال رکھاں نات، ناتا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پرہ جو مِیتا، مِت پیرا اکھ سُنائیا۔ سَتجگ بٹہ تیری ریتا، سہنجی ونڈ ونڈائیا۔ تیرا پھولے نہ کوئی انگیٹھا، تیرا پردہ نہ کوئی اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ پرہو سچ تون دیویں مان، مہروان اکھوائیندا۔ مِیں سب دا لیندی بلیدان، پچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ میرا واسا وچ شمشان، شمشان بھومی کہے کے سب میرا نام پرگٹائیندا۔ میری جے کوئی حالت ویکھے آن، نیتر اکھ بھيو چُکائیندا۔ بھڑی مِیں ہوئی خیران، میرا سنگ نہ کوئی نہائیندا۔ میری خاک سرب اُڈان، چھیڑنی نال چھیڑ چھیڑ میرا چھیکڑ انت ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا ایک اور، در سچا تیرا بھائیندا۔ اُٹھ خاک پرہ دے دِلاسا، جگت مان وڈیائیا۔ چرن کول سچ بھرواسا، دھیرج دھیر وکھائیا۔ جن بھگت بناون تیرا ساتھا، سَتجگ ونڈ ونڈائیا۔ تون ایہناں

مٹنا آگھا، نیویں ہو کے سیو کھائیا۔ دو جہاناں وچوں پُرکھ ابناسا، ساچا جوڑ جُڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رکھے لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ کیشن سنگھ نے پھیر کہنا چوڈھری تیجا سنگھ دا نام لے آواز ماری ★

میں چرناں وچ بیٹھا توں کتھوں لہے، کیتل دھیان لگائیا۔ ویکھ میرے دوویں ہتھ بدھے، بندنا سیس نوائیا۔ پُرکھ اکال سجے کھبے، پھرے چائیں چائیا۔ شبد نگارے چارے کُٹ وچے، خوشیاں راگ الاٹیا۔ دیوت سُر آون بھجے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ویکھو گُرمکھ سوہنے سجے، ساچی بنت بنائیا۔ گیت گاؤندے وڈے تڈے، سوہنا راگ الاٹیا۔ پریم پریتی لین مزے، منزل پنڈھ مُکائیا۔ سچ گھڑیاں کوٹن وچے، گھڑیاں نین شرمائیا۔ گُرمکھ سوہنا لاڑا سجے، سوہنا رنگ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہسے، مُسکان مُسک لے مُسکرائیا۔ دھن بھاگ پرہ دوارے وسے، بستی پچھلی چھڈی پرائیا۔ خوشی رہے پھر اٹھے، گھڑی غم نہ کوئی وکھائیا۔ حُقه ملیا نال نیزے گئے، سوہنا نظری آئیا۔ تماکو رس تلی مل اُنکلاں نال چٹے، نگ سنگھ دے سمجھائیا۔ جس ویلے پیتا گٹ گٹ گئے، نشہ اکو وار جائے آئیا۔ کیوں ہرسنگت وچ بہکے میں اوہدے نال کیتے متے، سدھیاں گلان نال سمجھائیا۔ جے توں نہ مینوں رکھیں، ہور کپڑا میرا بھائیا۔ میرے ویکھ چیتھڑ پھٹے، الفی رو رو رہی سُنائیا۔ میرے تیرے نال قول اقرار پکے، ہُن مینوں نال لے کے جائیا۔ جے لہدے نہیں موٹر ٹانگے یکے، وچ کار لہنا بیٹھائیا۔ پرہ ہس کے کہا کار وچ کی بہنا تینوں ہتھ اُتے چکے، لے کے جائے ڈھردرگاہیا۔ تیرا تن سریر نہ کوئی تھکے، دکھ پیڑ نال نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھ سچی سچ کہنا اوں، سچی سچ جنائیا۔ پھر کدوں آوینگا توں، مُڑکے پھیرا پائیا۔ میرے نال ہس کے کو، مینوں تینوں ویکھ وڈی خوشی آئیا۔ میں اُٹھکے تُرکے آیا تیری بروں، ڈنڈا سٹ کے ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی ہونگر نہ کوئی ہوں، ہوکا دے نہ کوئی سُنائیا۔ توں کڈا اچھا لگدا این کڈا سوہنا مُنہ، خوشیاں نال سُنائیا۔ میں ہُن نہیں ڈگنا کھاتے کھوہ، تیرے گھر ڈیرہ لائیا۔ میں ویکھنی اوہ جوہ، جس وچ بیٹھا سوہنا پائیا۔ انتر آواز دتی رُوچ، بُت سمجھے نہ

کوئی سمجھائیا۔ میلے کچیلے کوچھے کھلے نال پرہہ گیا چھوہ، سر گوڈیاں اُتے ٹکائیا۔ اوس ویلے اوہ رنگ دکھایا ہوہوہو، جس دا نقشہ لوکھات سکے نہ کوئی بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا لہنے رہیا پائیا۔

چرن پھڑکے میں نہیں چھڈنے، چھڈیاں تڑکتے نہ جائیا۔ آپاں گلاں کریئے دھام کتے اڈرے، ساڈی گل سُنے نہ کوئی لوکھائیا۔ اوتھے چلیئے وکھڑے، جتھے میں بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ صاحب ستگر کہا تینوں کاندے خطرے، دُور دُراڈا سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ تیرے پچھے مڑکے آوے پھیر بدلے، حُکم حُکم نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ ہس کے کہا بلے شابا پھر آویگا۔ تیرا بھلا ہو جائے، مینوں نال لے جاویگا۔ ہلا کرے تے، مڑ درس دکھاویگا۔ نہیں تے میں کلا میرے اُتے ترس نہ ڈر دکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہارا ساچا ور، مہروان ہو کے مہر نظر ٹکاویگا۔ سری بھگوان کہا بول، اکو وار جنائیا۔ میں ویکھ آیا تیرے کول، چھیتی چھیتی پندھ مکائیا۔ تُوں رہنا آپ اڈول، چنتا غم نہ کوئی جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ دس میں پرساد کھا لال بھورا، جیہڑا تُوں دتا ورتائیا۔ سچ پچھیں مینوں تیری اک لوڑا، دوجی لوڑا رہے نہ رائیا۔ جے مینوں کر دیں وانگ گھوڑا، تیرا اٹھ پھر ہل چلائییا۔ میرے وچ زور بتھیرا، ویکھ میرے وڈے وڈے بد نظری آئییا۔ میں بھجان وانگ گھوڑا، دوس زین واہو داہیا۔ مینوں اک حُقہ لے دئیں کورا، سوہنا میرے ہتھ پھڑائییا۔ میں پیو تھوڑا تھوڑا، تیری خوشی منائیا۔ انوہ سب اکٹھے میرے وچ اٹکاؤندے روڑا، چوڈھری کی رہیا سُنائییا۔ ایتھے گھر کی گھاٹا کی تھوڑا، دیندیاں کی گھٹ جائیا۔ نالے مار کے کہے ہنورا، تیرے کولوں پیندے رہنا چائیں چائیا۔ جے نہ دیویں لٹوں گاں نال زورا، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں تماکو لہنا کوڑا، جیہڑا سوہنا نشہ چڑھائییا۔ ستگر کہا میں تینوں حُقہ دیو نواں نکورا، وچ دربار تیرے ہتھ پھڑائییا۔ جس دی وست ٹھٹھیار گھڑے نہ بھورا، تڑی لوہار ترکھان نہ کوئی بنائیا۔ اوس وچوں سوٹا نکلے نیتر بھورا، فُرن پچھلا بند کرائیا۔ نظری آئے تورا مورا، تیرا اکو رنگ دکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا اوتھ لالے ڈیرہ، جتھے اپنا گھر بنائیا۔ تیرا گھر بڑا چنگو، میں چنگی طرح ویکھ

کے آئیا۔ اوہ اندر ڈاہیا وڈو پلنگو، سوہنا لیف وچھائیا۔ میں وی اوہو جیہا منگوں، سوہنی آواز سُنائیا۔ حُقہ پی کے کول کھنگھو، تیرے کولوں سوہنا لہنا بنائیا۔ پچھلی ٹٹی ہل واہ کے گنڈو، بن واپیاں توں واہ کے دیاں وکھائیا۔ اوئے ایہہ کہندے سی سارے دینا بندھو، میں کہا کس طرح لئے بچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تیرا گھر دتا چنگا، کی کچھ نظری آئیا۔ آوندے نوں سوہنا ملیا منجا، بستر سیج سہائیا۔ میں بن کٹاں سُنیا دُھر دا چھندا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ میں اُٹھ کے تکیا چارے بنا، نیتر کھول ویکھ وکھائیا۔ کوئی کہے آ میریا چنا، بالیاں وانگ گود بہائیا۔ بانہوں پھڑ میرے مکھ وچ دتا مُناں، امرت سیر جام پیائیا۔ میرا خوشیاں نال مکھ چُما، پریم پریتی اک ودھائیا۔ میں کہا میں پاپی اپرا دھی بھریا اوگنا، پرہ میری کی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ کوجھے کلمے سُن یار، تیری یاری موہے بہائیا۔ جس ویلے کہندا سین اُٹھ چلیئے یار، باہر تینوں وٹاں بنے دیاں وکھائیا۔ کلے ہو کے کر لئیے گفتار، حال احوال روپ وٹائیا۔ جاں مینوں اوتھے لے چل نال، جتھے ساڈی گل گھر دا سُنن والا کوئی نہ آئیا۔ میرا ضرور منّ کے جائیں سوال، میں تیرے نال جانا چائیں چائیا۔ مینوں اک وار دوارا اوہ وکھال، جس گھر وچوں مڑ کے پھیرا پائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو کِرپال، گرُمکھاں آسا پور وکھائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دی سڑھی اُتے الہڑ پنڈی ★

سڑھی کہے مینوں آئی یاد، پوہ تن ملی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی پچھوں سُن فریاد، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ جن بھگتاں پچھے دے کے داد، سوہنی میری بنت بنائیا۔ لوکھات رچ کے کاج، کرنی کرتا آپ سمجھائیا۔ تیرا پچھلا بدل سماج، ساچی دھارا اک وکھائیا۔ کورٹی میٹ کے لوک لاج، سچ سندیسہ دیاں سُنائیا۔ تیرا بیڑا جگت جہاز، لکھ چوراسی چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سڑھی کہے میں کیتی ارداس، ایک پرہ اگے عرضوئیا۔ جُگ چوکڑی تیرا کھیل پُرکھ ابناس، ویکھ ویکھ اپنا آپ مٹائیا۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار پیر پیغمبر میری سیجا گئے لیٹ، آسن اپنا اُپر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے موہے

وڈیائیا۔ سڑھی کہے میری منسا پور، آسا اک رکھائیا۔ پورب جنم بخش قصور، مہر نظر اٹھائیا۔ میں ڈھو ڈھو تھکی لکھ چوراسی پور، بھج بھج واہو داہیا۔ ناتا توڑ کے کوڑو کوڑ، ساچی سیو کھائیا۔ میرے اُتے چڑھدے مورکھ موڑھ، پاپی اپرادھی آسن لائیا۔ مینوں کر کے سارے مجبور، میری سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ پاربرہم میری عرض کر منظور، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ سڑھی کہے میں دسیا حال، حقیقت سچ جنائیا۔ سدا سدا سد گھالن رہی گھال، کیتی گھال لیکھے کھئے نہ پائیا۔ گوبند آگے کیتا اک سوال، جس ویلے سولان سیج ہنڈھائیا۔ برہوں وچھوڑا دین دیال، تیرا روپ جدائیا۔ لوکات بن دلال، میرے ول دھیان لگائیا۔ میں نت نوت سیوا کر کر ہوئی کنگال، میری قیمت کیسے نہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان پیر فقیر سادھ سنت میں سارے شمشان بھومی دتے سوال، مٹی خاک ہیٹھ دبائیا۔ میری لیکھے لائی نہ کیسے گھال، لہنا سکیا نہ کھئے چکائیا۔ کرپاندھ ہو کرپال، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ اوس ویلے آئی اک آواز، شبد ناد شنوائیا۔ اس دے اندر ڈونگھا راز، جس نوں سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کلجگ انت تیری رکھے لاج، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سڑھی کہے اوہ ویلا کیہڑا، ساچی زٹری دے جنائیا۔ پُرکھ اکال بٹھے بیڑا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ میرا چکے جھوٹھا جھیرا، جھگڑا رہے نہ رائیا۔ میں ویکھاں اوہ سچا کیہڑا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ ساچا لیکھا لہنا جان، جانہار جنائیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، زرگن داتا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت اٹھائے آن، دھر دا بان لگائیا۔ پہلوں بخشے سچا مان، چرن کول سرنائیا۔ لیکھا لکھ کے قلم نشان، کاغذ سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ سوہنا سالو سوہنا شہر تیرے اُتے دیوے آن، ہر لال لال رنگ رنگائیا۔ پوہ تین ویہ سو ویہ پکرمی تیرا لیکھا کر پروان، ہر کنت دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سن کے سڑھی چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی پکڑے بانہ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ زرگن ہو کے بنے ملاح، نرور ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے لے جگا، بھگت بھگوان پکڑ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ ساچی کرنی سن کے ہر، سڑھی خوشی منائیا۔ میرا پچھلا چکیا بھے ڈر، بھو روپ نہ کھئے وکھائیا۔ میں چرنیں اوہدی جاواں پڑ، آد جگاد

جس ساچی رچن رچائیا۔ اکو نام اویدا لواں پڑھ، دوُجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ ساچے بھگتاں سنگ جاواں رل، رل مل اپنی خوشی منائیا۔ پُورب جنم دا ملے پھل، پھلی بھوت دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مینوں دیوے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ نو نو چار پندھ مکاؤندا اے۔ پُورب لیکھ ویکھ وکھاؤندا اے۔ کیتا قول توڑ نیہاؤندا اے۔ دھرت دھول دھول ڈیرہ لاؤندا اے۔ جن بھگتاں اندر مؤل، اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ دُور ڈراڈا وسے کول، نیرن نیرا ہو کے نظری آؤندا اے۔ کوئی بھیو نہ جانے پنڈت پاندھا رؤل، مُلا شیخ مسائق سمجھ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سِر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ سِر تیرے ہتھ ٹکاواں گا۔ لکڑی کاٹھ بنائی سڑھی، تیرا مان ودھاواں گا۔ گرُمکھاں سنگ مل کدے نہ ڈریں، ڈر بھے سرب چکاواں گا۔ خوشیاں نال اپنے اُتے دھریں، اوہناں نال نرگن ہو کے ویکھن آواں گا۔ اکو ڈھولا تیرا میرا پڑھیں، سوہنگ سچا راگ سناواں گا۔ لیکھا چکاواں گور مڑھی، جنہاں مستک ٹکا اک لگاواں گا۔ دھن بھاگ ہووے سلکھنی اوہ گھڑی، جس ویلے گرُمکھ گھر اپنے اُتے کے جاواں گا۔ پریم پیار دی لگے جھڑی، چھپر اپنا میگھ برساواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ سڑھی کہے پرہو جب تیرے بھگت چرن ٹکاؤن گے۔ میرا اگنی تت سہاؤن گے۔ برہم مت اک سمجھاؤن گے۔ چرن کول نت جوڑ جڑاؤن گے۔ دوویں وکھا کے خالی ہتھ، گھردیاں کولوں پچھا اپنا آپ چھڈاؤن گے۔ آگے اُتے کے تیرے نام دی وٹھ، سوہنگ ڈھولے گاؤن گے۔ تُوں دُھر دا اُتے کے آویں رتھ، دیوت سُر مَن جن وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر ساچا راگ الاؤن گے۔ میں تیری بھیٹا کراں ہس ہس، گرُمکھ تیرے خوشیاں نال تیرے گھر جاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، سنت سہیلے مل کے تیرا نام دھیاؤن گے۔ سُن سڑھی بالی بچی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ ایسے کر کے تُوں سب توں اچھی، جیہڑے پرہ نالوں وچھڑے پھر اُس نال دئیں ملائیا۔ ایہہ کایا ماٹی ببری کچی، لوکات تن ماٹی کھیہہ وچ رلائییا۔ سچ پُچھیں مینوں ایہہ تیری دھار لگی اچھی، جو بیٹھی سیو کرائیا۔ سڑھی کہے پاربرہم تُوں سرب جیاں دا کھلاپتی، بے انت تیری سرنائیا۔ جنہاں درشن پایا تیرا آگھیں، نیتر نیناں نال ملائیا۔ گرُمکھ چک کے لیاون نال ہتھیں، سوہنی سیو کرائیا۔ میں وی اوہناں نال ہوواں ستی، اپنا ست تیری جھولی

پائیا۔ ایسے کارن تیرے چرناں ڈھٹھی، دوئے جوڑ ارداس سُنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت اڈائے لوکھات نہ کھئے مٹی، خاک دھوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے پریم پیار دی جنہاں پڑھی پٹی، پار کنارہ اکو نظری آئیا۔ دوئے جوڑ بیٹھی ہتھ بدھی، اپنا سیس نوائیا۔ بے شک میں گھروں باہروں کڈھی، شمشان بھومی میرے ونڈے آئیا۔ میں کوچھی کملی سب توں ردی، مینوں دیوے نہ کھئے مان وڈیائیا۔ میں تیرے حکم اندر بدھی، لوکھات سیو کھائیا۔ میری بڈھی ہوئی ہڈی، دکھ درد رہیا ستائیا۔ بیتدی جائے چوڈھویں صدی، عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر نین اٹھائیا۔ نانک گوہند کہے اوہ کیہڑی گھڑی چنگی، سوہنا وقت سہائیا۔ جس ویلے پرہہ دواہیوں ملے وست منگی، اٹلڑی وست جھولی پائیا۔ سوہنا سماں جس ویلے میرے اُپر چڑھن گُرمکھ بھینگی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ میں لے کے آواں چُک کے کندھی، کندھا کندھے نال ملائیا۔ بے پرواہ سدا بخشندی، بخششِ رحمت دئے کھائیا۔ بن بندگیوں خانہ توڑے بندی، بندنا اپنی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مینوں دیوے اک ور، جن بھگتاں سنگ میرا لیکھا دئے مکھائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی ضلع گرداس پُر ★

گُرسکھ پروانہ ستگر شمع، جوت اگن روپ وکھائیا۔ جگت پریم چھڈ کے طمع، تن من اپنا بھیٹ کرائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غما، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ اپنا ناناں لوا کے ناواں، سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگتاں وچ رل کے بہواں، گرہ سچ ملے وڈیائیا۔ سچ سنیہڑا جا کے کہواں، پچھلا حال سُنائیا۔ مینوں کوئی نہ کہے نتھاواں، ساچی سرن ملی سرنائیا۔ سوہنا ڈھولا گاواں، شاہ پاتشاہ نام دھیائیا۔ سیج سہنجی بہہ کے راواں، رنگ رتڑا ملیا ماہیا۔ جس اگوں پھڑیاں باہواں، بھجان نال اٹھائیا۔ میں پیا نہ اوچھڑ راہواں، چوڑاسی گیڑ نہ کھئے جنائیا۔ میریاں کوئی نہ مارے دھاہاں، نیتر نیر نہ کھئے وہائیا۔ میرے ورگے پُت وریاں جمن ماواں، جنہاں پرہو دئے وڈیائیا۔ میں سچ سروور بہہ کے نہاواں، تاری اک تالاب لگائیا۔ جس دے پچھے صاحب ستگر پھر کے آیا پار دریاواں، سجن وچھڑے نال رلائییا۔ اوہدے گیت سدا نت گاواں، سوہنا راگ الائییا۔ ہنساں وچ ملیا چھڈ کے کاواں، درگاہ ملی مان وڈیائیا۔ سوہنا پلنگ اک ڈاہواں، باڈی

سوہنی بنت بنائیا۔ پریم وچھاؤنا اک وچھاواں، سوُسی ست سرُپ جنائیا۔ خوشی نال سواں دے سرِبانے باہواں، دُکھ درد رہیا نہ
 رائیا۔ مَیں چھڈ کے آیا پچھلیاں گراواں، اگے مندر رہیا سُہائیا۔ مَیں بھجّا پھراں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ پُرکھ اکال اک
 وڈیاواں، واہوا وڈی تیری وڈیائیا۔ جھولی اڈ کے اکو منگ منگاواں، دوئے جوڑ سپس نوائیا۔ مَیں تیرے کول ہو کے بہواں ساواں، سَمکھ
 نظری آئیا۔ سچ دس مَیں حُقہ کتھے ڈاہواں، کس تھان دیاں رکھائیا۔ دھوآن چھک ہوا وچ اڈاواں، پچھوں ویکھاں دھیان لگائیا۔ سِری
 بھگوان کہا مَیں تینوں سمجھاواں، اشارے نال جنائیا۔ حُقہ تینوں پھراواں، جس دی سوہنی بنت بنائیا۔ پہلوں ویکھ اپنے بہراواں،
 جیہڑے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ اُٹھ ویکھ پرہ دا حُقہ، حقیقت وچوں پرگٹائیا۔
 جس دا پانی کدے نہ مُکا، اگنی بُجھ نہ روپ وٹائیا۔ جس دا سوٹا سدا سُکا، سوہنا روپ وکھائیا۔ کدی کدی پُرکھ اکال کہے آ میریا پُتا،
 تیرا نشہ تینوں دیاں پلائییا۔ جے تُوں میرے پچھے گھر دیاں نال رُٹھا، رُس کے مُکھ بھوائیا۔ اوہ ویکھ نکئی جہی گُٹھا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویکھ کے گُٹھ چڑھی لالی، لال لالن ویکھ وکھائیا۔ پرہ ٹھاکر ایہ
 کتھوں بھالی، سوہنی بنت بنائیا۔ جدھر ویکھاں اگم جگے دیوالی، جوتی دیپ نور رُشنائیا۔ مَیں چھڈ کے آیا پچھے گھٹا کالی، ایتھے بن
 سورج چنوں چند چاندنی رہیا چمکائیا۔ مَیں کہندا ساں تیرا بناں ہالی، سوہنا جوترا لائیا۔ سِری بھگوان کہا اُٹھ ویکھ میری پنجالی،
 جس پنجالی وچ پنجاں دیوے وڈیائیا۔ سوہنی کراں سدا کِرسانی، کِرت کار اک کھائیا۔ بیج بیجاں چار کھانی، چار جگ پھل پُھلواڑ
 مہکائیا۔ امرت سِنچ دیواں ٹھنڈا پانی، سوہنا ہلٹ گڑائیا۔ گُرمکھ ہل واہوے جگت جہان بن کے ہانی، ساچی کار کھائیا۔ مَیں بھٹا لے کے
 جاواں بن سوانی، سر اپنے بہار اُٹھائیا۔ مَینوں ویکھ خوشیاں نال گائے دُھر دی ہانی، نرالا راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ اُٹھ ہالیا لا جوترا، پرہ سوہنا وٹر رہیا بنائیا۔ بھاگ لگا کے تیرے پچھے تیرے گھر دیوے پوترا، گھاٹا
 پور کرائیا۔ تُوں سوہنا لگا چھوکر، بانکا نظری آئیا۔ اکا ویراں مار کے دس ہوکرا، ہو ہو کر سُنائیا۔ مَیں تیرا لیکھا دیواں کدھ کے روکڑا،
 وہی کھاتہ پھول پھلائییا۔ تیرا لہنا مکے چوداں سو اکوٹرا، چوداں طبقاں پار وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیوے مان وڈیائیا۔ ویکھ میں سوہنا ہل واہنا آں۔ نالے تیرا گان گانا آں۔ سوٹا کھچ کے خوشی منانا آں۔ ساریاں نوں آکھ سُنانا آں۔
 تہانوں جے چنگا نہیں لگدا، میرا مالک وشنوں بھگوانا آں۔ جیہڑا راتیں سُنیاں میرے کول بھجدا، کر گلاں دل بہلانا آں۔ جے لبھاں پھیر
 نہیں لبھدا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھانا آں۔ جے سواں نیڑے نیڑے ہو کے بھجدا، سوہنا درسن پانا آں۔ مینوں یقین آئیہ میرا سنگ نہیں
 چھڈدا، میں ایسے دا اکھوانا آں۔ ایہدے ہُنڈیاں کون مینوں حُقے توں ڈکدا، میں منگی منگ ایہہ دیونہار دیوے دانا آں۔ ویکھو میرے کئی
 ہسدا، سب توں چنگا نظری آنا آں۔ جس ویلے میرے سر اُتے ہتھ رکھدا، میرا دکھ دلدر گھٹ جانا آں۔ میں آگے نالوں چنگا لگدا،
 میرے اندر ملیا میرا سلطانا آں۔ میں ہُن اوتھے جا کے وسدا، جتھے سچا میرا نشانہ آں۔ ایہہ اک گلّ میں ایسے کَلّے نوں دسدا، جو کلیاں
 رملیاں گلے لگانا آں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب دِیال ہوئے مہروانا آں۔ ہل واہ جوترا لایا، اپنی سیو کھائیا۔ پَرین
 نال جتی رہیا کھڑکایا، وچوں مٹی باہر کڈھائیا۔ سر اُتے صافا ٹھیک کرایا، ونگے ٹیڈھے پیچ لگائیا۔ - - - - اک گلّ تینوں دسا چنگو،
 میں ہل واہندے گل قمیض کدے نہ پائیا۔ ایہہ منگ تیتھوں منگوں، دوئے جوڑ عرض سنائیا۔ میں سُنیا توں وڈا دِیالو دینا بندھو، بندش
 دئیں کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ لا جوترا آیا ویہڑے، اپنی خوشی جنائیندا۔ آگے ہالی ہو
 گئے ہتھیرے، میرے ورگا نظر کھئے نہ آئیندا۔ میں ویکھ پیلی واہن گجھا گھیرے، گھیرے حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس ویلے لوں اُلّے
 پھیرے، اُچا نیواں تھان اِکو جہا کرائیندا۔ ہُن آیا تیرے ڈیرے، کی تینوں چنگا بھائیندا۔ آگے ویکھ کے ہو نیڑے، نگہ نال ملائیندا۔
 میرے ورگے تینوں کیتھوں لبھنے چیرے، جو خوشیاں نال تیرے گھر ہل واہوں آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو
 دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ میں سُنیا تیرے سر اُتے تاج، کلغی نال سہائیا۔ تینوں سارے کہن گرو مہاراج، چرناں سیس
 نوائیا۔ میں کہاں ایہہ غریب نواز، مُفلساں گود بہائیا۔ نتھاویاں مارے آواز، اپنے گھر بُلّائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار وڈیائیا۔ پرہہ تینوں کہن گئی گہندا، گھر گمبھیر اکھوائیا۔ سارے سمجھن ساگر سِندها، بے انت دھار وہائیا۔ صفتاں کر کر آکھن
 چنگا، رسنا جہوا سرب وڈیائیا۔ میں تد آکھوں جے میرے وانگ ننگا کر کے رکھیں پنڈا، سر اپنے تاج ٹکائیا۔ میں اوس ویلے پھڑ کے آوں

ڈنڈا، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ ویکھ ویہویں سال والیا گہرو آکدی میں وی ہندا ساں مُنڈا، جو بن رنگ وکھائیا۔ میں کھنگھور کے ہندا ساں اُپر
 مُدھا، ٹیڈھی دھار رکھائیا۔ اوہ اینویں جاندیاں نوں ماردا ساں ٹھڈا، دھگیاں نال پلائیآ۔ بڈھے بڈھے کہن ایہہ چوڈھری بڑا گنڈا، دھگا
 کرے واہو داہیا۔ اوس ویلے میں اک ویراں کہا جے میں گوبند نال ہندا، سب دے سر کچریاں وانگ بھٹائیا۔ وانگ شیر مار کے وڈی
 ساری چُنکا، قلعے کوٹ پار کرائیا۔ مینوں خوشی نال تھاپی دیندا، پریم نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری
 آسا پور کرائیا۔ جے گلوں رات نوں لاہویں جھگا، چنگی طرح جنائیا۔ میں پھیر اکھوں میرے اکھے لگا، میرا سنگ نبھائیا۔ مینوں ویکھ
 کے او مزہ، وڈی خوشی رکھائیا۔ نالے پُچھوں کیسے گرُمکھ نال نہ کریں دغا، دھوکھے باز نہ روپ وٹائیا۔ میں کیہڑا سی تیری چرنی لگا،
 کِس بدھ مینوں لیا ترائیا۔ میں تے اتوں اتوں لاؤندا ساں اج پجا، جگت بول سُنائیا۔ مینوں چیتا آیا جس ویلے تیرے کول بیٹھا منجا،
 تُوں ہوئی جہی میری چھاتی اُتے اُنکلی لائیا۔ مینوں ایں لگا، جویں میرا دُکھ رہیا گوائیا۔ میں کیسے نوں نہ دساں، اندرے اندر خوشی
 منائیا۔ تاہیں کہندا ساں پھیر لین آوینگا اچھا، میں تیار ہو کے تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر میرے ہتھ
 ٹکائیا۔ ننگا پنڈا لوں کڈھ، بستر تن نہ کھئے رکھائیا۔ میں ویکھوں تیرے بڈے، نیترا اکھ کھلائیآ۔ ایہہ دھڑ میں پچھے آیا چھڈ، تیری بھیٹ
 چڑھائیا۔ ایس نالوں کر کے مینوں اڈ، وکھرے گھر بہائیا۔ میں اکو وار لوکھت ہر سنگت وچ تیرے روپ دا درسن کر کے رچ، مڑ کے پھیر
 مات نہ آئیآ۔ چپ کر کے سچکھنڈ دوارے جاواں سچ، سوہنی سیج وچھائیا۔ پُتران نالوں ہو کے الگ، تیرا ہل چلائیآ۔ پچھے رہ گیا تیرا
 جگ، اوہ وی تیری جھولی پائیا۔ تیرے بچے تُوں ہی پت لینی رکھ، سوہنا تینوں دتے کرائیا۔ آ ویکھ میں سب توں ہو کے وکھ، وکھرا
 ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ تیری آسا پوری ضرور کراواں گا۔ ہو کے حاضر حضور،
 اپنا کھیل وکھاواں گا۔ پنڈھ مُکا کے نیڑا دُور، در دروازہ اک سہاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچی کرنی کار کھاواں گا۔ سچ دس ننگا پنڈا، کتھے وکھاوینگا۔ تتا ٹھنڈا رنگ نہ کھئے جناوینگا۔ بن سورا سربنگا، ساچی سیو
 کھاوینگا۔ میں منگاں ایہو منگا، میری آسا پور وکھاوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کی میرے اُتے ترس کھاوینگا۔ ہاں،

ضرور ترس کماواں گا۔ پچھلا لیکھ سمجھاواں گا۔ دُھر دا بہیت کھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری سوہنی بنت بناواں گا۔ پچھلی کھیل دسے سئیا، بھيو ابھید کھلائیا۔ کرے کھیل وڈ رمئیا، رحمت آپ کھائیا۔ جس ویلے ککڑ تیرا سوڈا کر کے ٹھٹھیار نوں سائی دا پھڑایا رُپیا، سو سائی دین والا سنگھ دیدار نظری آئیا۔ پچھلا کھاتہ پھول کے وہییا، سب کچھ رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ تیرے وچولے گھر جاواں گا۔ سوڈا ہون دا لیکھا مُکواں گا۔ او سے دے کولوں سوڈا لے کے تیرے ردھے بگے وچ پاواں گا۔ ایہو پرہ دے بھيو گجھے، ہر سَنگت سرب سمجھاواں گا۔ جن بھگتاں لیکھے کدے نہ مکے، سد اپنا سنگ رکھاواں گا۔ دیال ہو کے سَتگر تھے، دین گلے لگاواں گا۔ مہروان ہو کے گودی چُکے، اپنی گود سُہاواں گا۔ ننگے پنڈے بہ کے اوتھے بُکے، سوہنی کھیل دکھاواں گا۔ جے کوئی مُورکھ آگے ہو کے پُچھے اونوں دسے، میں اینہاں دی سیو کماواں گا۔ خوشیاں نال پرہو ہسے، ہستی اپنی وچ رلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ سچ دس سائی دین والا کون، کس بدھ بنت بنائیا۔ سوڈا مُکون والا کون، دوہاں جوڑ جڑائیا۔ قیمت پاؤن والا کون، باقی کون حساب رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ سچ دے سمجھائیا۔ سائی دین والا مُسلم سائیں، موٹے منکیاں مالا پائیا۔ سہج سُبھاؤ اوتھے گیا آئی، اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال بنت بنائی، نانک نرگن دھار چلائیا۔ بن وچولا اُس کہا بھائی، سودا لو مُکائیا۔ اِس نے بھیت چڑھنا چنگی تھائیں، ذبح کرے نہ کھئے قصائیا۔ کیوں لالو روٹی نانک بنائی، خوشیاں نال کھوائیا۔ اللہ میان اِس دا ضامن ہوئے سہائی، لیکھا لیکھے پائیا۔ اوس ویلے ککڑ اندروں کہا واہ میرے بھائی، میرے نال مرضی لئی رلائیا۔ تیری میری نہ ہووے جدائی، اللہ میان آپے میل ملائیا۔ اُس دے لہنے پچھے ساری کھیل دکھائی، اپنا بھيو چُکائیا۔ تیری رات تیرے حصے رکھائی، اپنا حصہ نہ کھئے ونڈائیا۔ اِج دوہاں دا لہنا دیوے چُکائی، دینا جھولی پائیا۔ ننگے پنڈے بہ کے دئے ودھائی، واہوا خوشی منائیا۔ وہہ ماگھ ایسے کارن پہلوں لکھت کرائی، گجرات دتا سمجھائیا۔ لال چند آؤنا چائیں چائیں، پچھلا میلا رہیا ملائیا۔ کِریا کھیل بے پرواہی، بے پرواہ بے انت اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا پچھلا دان، آگلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۲۴ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دیدار سینگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا تارا سینگھ دے کپڑے اُتروا کے لکھت کرائی ★

پنڈت پروست منگ دان، دیونہارا ججمن نظری آئیا۔ سدا سدا سد کدا رہے پُن مہان، وست امولک اک ورتائیا۔ بھکھیاں
ننگیاں پردہ کجے آن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کوچھیاں کھلیاں دے گیان، کرے سچ پڑھائیا۔ بھلے بھٹکے ویکھ بال انجان، سرتی شبد جگائیا۔
کوڑ کڑیارا چھڈائے پین کھان، امرت رس مکھ چوائیا۔ تیر نرالا مارے بان، انیالا ہتھ اٹھائیا۔ لیکھا ویکھ لالو ترکھان، طرح طرح
سمجھائیا۔ نانک پچھوں دوارا منگیا آن، اپنی الکھ جگائیا۔ مین سائیں دا سجن مسلمان، عربی بات سنائیا۔ مین کھانا اک پکوان، سچی
آس تکائیا۔ آگوں بول کہا ترکھان، سُن میرے سچے بھائیا۔ اوہ ویکھ سائیں بیٹھا وچ میدان، سوہنی صفا وچھائیا۔ تُوں وی مل اُس دے
نال، دوہاں کھانا دیاں ورتائیا۔ پہلوں اک مسلا دسو مجید قرآن، پیغام دُھردرگاہیا۔ سچ محبوب کتھے ملے آن، کون محراب سہائیا۔ اوس
ویلے کہا مین منگتا منگن والا دربان، درویش روپ وٹائیا۔ ننگا پنڈا تن کایا ماٹی وکھائے کھال، بڈی چمڑی جوڑ جڑائیا۔ جے دیال ہویاں
دُھر دے لال، لال دوشالہ میرے اُپر پائیا۔ گکڑ اوسے ویلے دتی بانگ، اُچی کوک سنائیا۔ پہلوں میری پت لینی راکھ، سر میرے اوڈھن
اک ٹکائیا۔ نانک کہا لالو اینہاں دوہاں دے دے دات، ڈھائی گز دُپٹا ہتھ پھڑائیا۔ اوس ویلے کہا واہ ججمن، ننگا ہو کے بھجّا واپو داہیا۔
لالو کہا دس احوال، کون دوارے ڈیرہ بیٹھا جمائیا۔ نانک کہا چھڈ ایہہ بال انجان، سمجھ کتھے نہ رائیا۔ ایہدا لیکھا آگے رکھاواں تیرے نال،
ساچا میل ملائیا۔ کلجگ انت ہو مہروان، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ ککڑ اُتے پا کے لال دوشال، پہلوں ایہدا لیکھا دینا مکائیا۔ پھیر ڈھائی گز
ایہدے لئی کرنا تیار، سوہنی بنت بنائیا۔ آگوں سائیں اٹھ کیتی پکار، رحمت کر گوسائینیا۔ ایہہ میرا مُسلم بھائی یار، سچا میلی نظری آئیا۔
آگوں ملیا اک جواب، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ کلجگ اتم دوہاں پورا کرے خواب، سُنھے زین وہائیا۔ ایہہ مانگت تُوں بھکھک دوہاں
دیوے دات، جھولی سچ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے ننگے دھڑ، آیا گھر سائیں
چل، سچ سینگھاسن بیٹھا مل، اچھل چھل اپنا کھیل سمجھائیا۔

ڈھائی گز ڈپٹا دے سج، سرب رہیا سمجھائیا۔ پہلوں پر بہ نے بدھا لگ، اپنے انگ لگائیا۔ پھیر بدن لیا ڈھک، اوڈھن روپ وٹائیا۔ مینوں دے وڈیائی پنج ہتھ، لما دتا ودھائیا۔ ساڈھے ستان فٹان اندر رکھ، سوہنی خوشی جنائیا۔ نایں صفرے کر اکٹھ، تے انجان ونڈ وٹائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، میری سوہنی سیو لگائیا۔ پڑدے اندر ڈھک، اپنے گھر سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی کار کھائیا۔ ڈھائی گز کہے میں پچھے رہیا ڈردا، بھے وچ سہائیا۔ کلجگ اتم کھیل ویکھ نہ ہر دا، سوہنی خوشی منائیا۔ جو میرے پریم پیار پچھے تن اتوں لاہویں پڑدے، دھر دی دیا کھائیا۔ بن درویش ساڈا بردا، اپنا پھیرا پائیا۔ ہوئی ہوئی کھیل کردا، کرنی نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سج دیوے مان وڈیائیا۔ ڈھائی گز ڈپٹا کہے بول، دھر دا راگ سنائیا۔ پُرکھ ابناسی گنڈھ میری دتی کھول، اپنا ہتھ لگائیا۔ میں ویکھاں ڈاواں ڈول، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ ہن وسار کھدے کول، سجن گون بنائیا۔ بھیو نہ آوے اُپر دھول، دھرنی راہ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سج دیوے مان وڈیائیا۔ ڈپٹے کہا میرا ٹھاکر مہروان، میرے اُپر دیا کھائیا۔ اپنے در کر پروان، پھیر بھگتاں بھیٹ چڑھائیا۔ جگ چوکرئی لیکھا جُکے آن، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سج دیوے مان وڈیائیا۔ ڈپٹا کہے میں رنگ رنگیلا، لالن روپ وٹائیا۔ آد جگادی چھیل چھبیل، سوہنا روپ پرگٹائیا۔ جگ چوکرئی اکٹھا کراں قبیلہ، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بن پُرکھ اکال میرا بنے نہ کھئے وسیلہ، سچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ درگاہ دے نہ کھئے وکیلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دئے وکھائیا۔ ڈپٹا کہے میں کردا رہیا فریاد، ہوئی ہوئی آواز لگائیا۔ گون ویلے رکھے لاج، مہروان دیا کھائیا۔ سج کہے پُرکھ ابناس، اکو وار دتا سمجھائیا۔ تیرا کم سچا خاص، سوہنی سیوا لائیا۔ جگ چوکرئی جس دی آس، سو پوری دئے کرائیا۔ جن بھگتاں تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دیا کرے پُرکھ سمراتھ، مہروان ہو سہائیا۔ کلجگ انت تینوں رکھ کے بھگتاں اُتے لاش، لچھمی دیوے مان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی ونڈ وٹائیا۔ ڈپٹا کہے میں رکھی اڈیک، نیر دھیان لگائیا۔ گون ویلا آئے تاریخ، پر بہ طریقہ دئے سمجھائیا۔ میری بھگتاں نال لگے پریت، دھر دا جوڑ بنائیا۔ میں رل کے گاواں گیت، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

میری بنت دئے بنائیا۔ بنت بناونہارا، ہر سچا اک اکھوائیندا۔ آد جگادی گر اوتارا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ لیکھا جان دھر دربارا، لوکات کھوج کھوجائیندا۔ شبد آگم بول جیکارا، سچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ دپٹا کہے میں دتا ساتھ، دھر دا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں نال سڑ کے ہویا خاک، اپنا آپ مٹائیا، کیرپا کری پُرکھ ابناس، ابناسی ساچی دھار بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ملے وڈیائی لالو گھر، گرہ مندر سوہبا پائیا۔ میرا چُکیا پچھلا ڈر، آگے خوشی اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں پلُو لیا پھڑ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ چھاتی اُتے بیٹھا چڑھ، اپنا زور جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہر کرنی کرتا کار کھائیا۔ دپٹا کہے میں وسیا نال، ساچا سنگ رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ بہال، ناتا جوڑ جڑائیا۔ اوہ ویکھ پرہ دے لال، میں اپنا لال رنگ نال ملائیا۔ جگ چوڑی پچھوں پرہ نے بدلی چال، نرالی چال آپ رکھائیا۔ جن بھگتاں پُچھ حال، در در گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دپٹا کہے میں ڈھائی گز، ہر منتی نام کرائیا، جن بھگتاں اُتے رہیا سچ، سوہنی ملی وڈیائیا، آگے پچھے پڑہ کج، اپنی سیو کھائیا۔ سڑھی اُتے نال سچ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، موہے دتی اک وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دسے نرنکار، ہر سچا سچ جنائیندا۔ ستجگ ساچی چلے دھار، ست پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں دسے اک نشان، نشانہ اکو اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ دپٹا کہے میں گیا سڑ، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ آگلا پچھلا چُکیا ڈر، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں دُور نیڑے ویکھیا کھڑ، اپنی آگھ کھلائییا۔ بھگت بھگوان ڈھولا رہے پڑھ، سوہنگ راگ الائیا۔ میں آگے ہو کے ویکھیا در، در دروازے اندر دھیان لگائیا۔ اوتھے وسے نرائن نر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ دپیک جوت رہیا بل، نورو نور رُشنائیا۔ سوہنا سچچا دسے محل، اٹل منار وڈیائیا۔ تاب بے آب نہ سکیا جھل، پرہ جھلک اک وکھائیا۔ میرا تھر تھر اندر گیا ہل، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ میرا ساہ نہ پوے کھل، ہو کے دے دے رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگت کہے او دپٹے یار، اٹھ ویکھ دھیان لگائیا۔ آ وکھاواں تینوں گھر بار، جس گرہ بہ کے خوشی منائیا۔ تیرے ورگے کوٹن کوٹ لال رنگ رہے نکھار، اپنا

جو بن رُوپ وکھائیا۔ ویکھ اینہاں نال کرے نہ پرہو پیار، اکھ نال اکھ نہ کھئے ملائیا۔ تیرے اُتے ہو دیاں، ساڈے نال تیرا سنگ نبھائیا۔
 دُپٹا کہے ایہہ وڈیائی پُرکھ اکال، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت کہے اسیں ایسے دے لال، جو لال رنگ تیرا نال ملائیا۔ دُپٹا کہے میں ایسے دی
 کدا رہیا بھال، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ جن بھگت کہے ایہہ کھیل کرے کمال، شہنشاہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دُپٹا کہے میں لالو بنایا
 دلال، وچولا وچے وچ اک رکھائیا۔ جس دا پرہو کدی نہ موڑے سوال، نانہہ کر نہ کدے سُنائیا۔ اون مینوں سکھیا دتی سکھال، پٹی
 سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ میں پٹی پڑھی لالو دھار، سوہنی بنت نظری آئیا۔
 اوس کہہ پرہہ نال کر پیار، پریم پریتی اک لگائیا۔ پھر کوئی کم نہیں دُشوار، اوکھی گھاٹی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ دُپٹا کہے میں سیوا کری، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ پچھلا ویکھو ویلا وقت گھڑی، گھریں گیا
 سمجھائیا۔ لال اوڈھن گوبند شبدی رُوپ منگیا چمکور گڑھی، اک دھیان لگائیا۔ میرے بچیاں دی کیسے نظر نہ آوے مڑھی، بالن ہڈیاں نہ
 کھئے بنائیا۔ دسی گل دُھر دی کھری، خالص رہیا جائیا۔ جنہاں دا راکھا آپ ہری، ہر دوارے سوہنا پائیا۔ اوہ بٹھے اپنی لڑی، تند تند
 نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند کہہ سوہنا رنگ لال، جو دھرتی خُون نال رہی
 چمکائیا۔ سوہنا لگے جمال، نوری جوت رُشنائیا۔ دو نیہاں ہیٹھاں آئے بال، اُتے رومال نہ کھئے ٹکائیا۔ دو گھالن اپنی گھال، بھیٹا تلوار کرائیا۔
 اینہاں اُتے اوہ دیواں لال رومال، جس رومال نال جُجھار اجیت مُکھ پونجھ اپنی جیب ٹکائیا۔ اوس ویلے اجیت سنگھ کہہ نال پیار،
 صاحب سَتگر دے سمجھائیا۔ ایہہ کی کیتی کار، ساڈے نال پیار ودھائیا۔ گوبند کہہ نہیں ایہہ لیکھا دسوں جُجھار، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔
 تیرے پچھے کر تیار، دوہاں میل ملائیا۔ اگلا سچ سچ وبار، بوہاری رُوپ وٹائیا۔ ایہہ پچھو پچھو بچیاں اک رومال، جو پُری اند وچوں اپنے
 نال لے کے آئیا۔ باقی سب کچھ سرسے سٹیا دھن مال، خالی ہتھ وکھائیا۔ جس ویلے میرا پُرکھ اکال ہووے دیاں، میرا سنگ نبھائیا۔
 اوس ویلے میں ہوواں کرپال، گرمکھاں نال رلائیا۔ ڈھائی سو سال پچھوں ودھ کے ودھ کے ودھ کے ڈھائی گز لمبا ہو جائے جال، اپنا رُوپ
 وکھائیا۔ اوس ویلے پھیر تھائے نال رلاواں اپنے لال، بچے بچیاں نال ملائیا۔ جا کے پچھان مُریداں حال، مُرشد رُوپ وٹائیا۔ جنم کرم دا

جنجال، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچی دات رکھاں سنبھال، اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اجیت کہا سُن میرے ستگر، پیار ساڈے نال رکھائیا۔ کتے سکھ تیرے وینہدیاں وینہدیاں گئے تَر، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ گوہند کہا بچوویکھیو تسیں نہ آئیو مڑ، ہتھ سر سر ہتھ اُتے ٹکائیا۔ مینوں بچیاں دی نہیں تھڑ، کوٹن پتر لواں پرگٹائیا۔ تسان جانا چڑھ کے گھوڑ، اپنی واگ بھوائیا۔ تھادی پُرکھ اکال ہتھ ڈور، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جُجھار کہا پتا جی ایہہ رومال جیہڑا تیرے کول، ایہہ مینوں دے جس ویلے آوے پسینہ اپنا مکھ صاف کرائیا۔ گوہند کہا ایہہ وست انمول، اکلوتے ہتھ نہ کیسے بھڑائیا۔ ایہہ میں رکھنا کول، ڈھنیا اپنے وچ چھپائیا۔ پرگٹ ہو کے اس نوں لواں کول، لمبا کر وکھائیا۔ پُرکھ اکال جس ویلے آوے اُپر دھوئل، اُس دے مکر دیاں بندھائیا۔ اوہ اپنی ہتھیں گنڈھ لوے کھول، میرے اُتے ٹکائیا۔ میں آگوں کہواں بول، میں تیری امانت تیری بھیٹ چڑھائیا۔ سمرتھ پُرکھ کہے اڈول، واہوا گوہند تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بھگتاں نال بڑا کراں چوہل، سوہنا پریم وکھائیا۔ پریتی اندر اپنا آپ گھولی گھول، پنج تت کایا بھیٹ چڑھائیا۔ پھیر تیرے وچ وسیا اڈول، سہجے سہجے قدم ٹکائیا۔ بن و نجارا ہٹ دتا کھول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند کہے ایس رومال دا مل، دو جہان سکے نہ کھئے چکائیا۔ اس نے وڈیائی دینی بھگتاں گل، گُرمکھاں کرے رُشنائیا۔ اس دے اُتے ہر سَنگت برکھنے پُہل، سوہنی چھپر لائیا۔ اس وچ گُرمکھ دے ہسنے بلھ، جنہاں نال تیرا میرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رومال کہے میرا بنے رومالا، راوی کنڈھ ملے وڈیائیا۔ گر ارجن لکھ کے گیا کمالا، سوہنا لیکھ سمجھائیا۔ نہاؤن لگیاں ڈھائی گز منگیا اک دوشالہ، اوڈھن اُپر ٹکائیا۔ کر دھیان سری بھگوانا، اک آواز لگائیا۔ تیرا کھیل دو جہاناں، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا اوڈھن اپنے لیکھے لائیا۔ پُرکھ اکال کہا گز ڈھائی، لال رنگ نظری آئیا۔ ارجن نال ہوئی گُرمائی، سوہنی بنت بنائیا۔ پُرکھ اکال دئے ودھائی، در تھانڈے منگ منگائیا۔ اس دا لیکھا دئے چکائی، کلجگ آوے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اُتے دئے ٹکائی، سوہنی سیو کھائیا۔ جو جوتوں وچھڑے انت جوتی لئے ملائی، گر ارجن تیری دھار نال رکھائیا۔ پہلوں راوی کنڈھ تینوں لئے منگائی، نال بھٹھیالا جوڑ جڑائیا۔ پھیر ہر گوہند آسا پور کرائی، آر پار ہر سَنگت ڈیرہ لائیا۔

پھیر چل کے آئے واہو داہی، نانک وچھڑے لئے ملائیا۔ پھر وی چلے اپنی رضائ، راز اپنے وچ چھپائیا۔ جو پچھلے سال لیکھا دس کے گیا ماہی، مہروان دئے وڈیائیا۔ سو پورب پورا رہیا کرائی، پرم پُرکھ بھیو چکائیا۔ ڈھائی گز دئے ڈہائی، اچی کوک کوک سُنائیا۔ او رومال والے پکڑی باہیں، گڑھی چمکور یاد کرائیا۔ سر دے کے ٹھنڈی چھائیں، سوہنی رُت سہائیا۔ گُرمکھ سیج اُتے مینوں دتا وچھائی، ہرسنگت نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا پور کرائیا۔ رومال کہے جس اُپر آئے لال پڑدہ، گوبند پالکی دئے بنائیا۔ بے شک جیواں دسے تن ماٹی خاک سڑدا، گُرمکھ گھر ساچے جاوے چائیں چائیا۔ محل اٹل منارے وڑدا، سوہنا بنک سہائیا۔ ویکھے کھیل پر ہر دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ لال رنگ کہے مین منگی منگ اک، اک آگے کر عرضوئیا۔ گوبند لیکھا دے لکھ، لکھیا نہ کھئے مٹائیا۔ جیہڑا تیرا سچا سچا پورا ہووے گُرسکھ، اُس اُتے مینوں پائیا۔ مین اتوں ویکھاں اوہدا مُکھ، اپنا دھیان لگائیا۔ جس ویلے گُرسکھ کاہنی لین چُک، مین خوشیاں راگ الاٹیا۔ اُٹھ بھراوا تیرا پینڈا پچھلا گیا مُک، آگے چلیئے چائیں چائیا۔ اوہ ویکھ جس نوں کھندے گجری سُت، شبدی دھار سہائیا۔ جس دے اندرون پُرکھ اکال پئے اُٹھ، اپنا رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں رہیا پُچھ، ہوئی ہوئی کول بہائیا۔ دسو ٹہانوں کوئی ہے دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ اینہاں پچھے وار سب کُچھ، آپا بھیٹ چڑھائیا۔ ایسے کر کے بدلیا رُخ، اولٹری چال چلائییا۔ میرا دانہ پانی گیا مُک، گُرسکھو تہاڈے بھنڈارے ملے وڈیائیا۔ گھر گھر پکدے رہن روٹ، لالو وانگ سارے دئے ترائیا۔ کسے وچ رہن نہ دیوے کھوٹ، کھوٹیاں کھرے بنائیا۔ ونڈ پائے نہ کوئی ورن گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ وڈا چھوٹا نہ کوئی سوچ، نیچ اوچ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر گھٹ رکھ کے اپنی جوت، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ رومال کہے مین گیا ودھ، وادھا گُرمکھاں گھر نظری آتیا۔ جنہاں پُرکھ اکال لیا سد، گوبند اوٹ تکائیا۔ مین وی اوہناں نال آیا بھج، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ مین سیوا کراں پڑدہ دیواں کج، انگ لاگ خوشی منائیا۔ ہُن میرا نہیں وس، پرہہ دُھر فرمان دتا سمجھائیا۔ تیرا بھگتاں نال ساتھ، اگلا راہ وکھائیا۔ ننگا دھڑنگا چنگا لگے پُرکھ ابناس، کیوں ایہہ بھکھیاں ننگیاں رہیا ستائیا۔ جے اینوں دُکھ لگے خاص، پھر آپے دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کار کھائیا۔ لال دُپٹا کہے

بھگتو تگو نال آگھ، میں سب نوں دیاں سمجھائیا۔ ٹھاڈے نالوں کر کے وگھ، ٹھاڈا بھائی درگاہ دتا بھائیا۔ پرہ نے دتا پچھلا حق، وست
 آپ ورتائیا۔ اوہ بیٹھا اوتھے ڈٹ، اپنا آسن لائیا۔ نالے کہے میں وڈا جٹ، زور بل ودھائیا۔ میں ویکھیا پُرکھ سمرتھ، نرگن سرگن کھیل
 کرائیا۔ میں بول کے کہا ہس، اک آواز لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل ربیا کرائیا۔ دپٹا کہے میری سیوا
 اپار، صاحب ستگر آپ لگائیا۔ جس دے اُتے مینوں گُرمکھ دین ڈال، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ میں ضرور سچ دوارے لے کے جاواں نال،
 ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ کیوں گوہند خالی ہتھ نہ رکھے بن کدے رومال، رومال نال گُرمکھان مُکھ صاف کرائیا۔ اوہ نہ جانے شاہ کنگال،
 وڈے چھوٹے نہ کھئے وڈیائیا۔ میں ہوئی ہوئی اوبدی گودی دینے سوال، لے کے جاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہار وڈیائیا۔ گُرمکھ کہے بے شک دپٹے مینوں لے کے آیا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ میں وینہدا ساں جدوں لالو بھیٹ چڑھایا، مکھر مہینہ
 یاد کرائیا۔ اوس ویلے میرے اندر فُرنّا پُھریا ایہہ کی سانگ رچایا، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ مینوں کیسے ہوئی جہی آگھ سُنایا، ایہہ تیرے لئی بنت
 بنائیا۔ پہلوں تینوں ایہدے نال رلایا، دُھر دا جوڑ جڑائیا۔ کیوں پُرکھ ابناسی پھیرا پایا، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ میں کہا ننگا بیٹھا جٹ
 نظری آیا، جٹاں ورگا میرا بھائیا۔ اسان پُرانا کپڑا تن ہنڈھایا، ایہہ زیور زری سُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی
 کرنی کار کرائیا۔ گُرسکھ کہے تیری ویکھی کار، کرتے وڈ وڈیائیا۔ در آتیرے دربار، وجی اک ودھائیا۔ میں تیرے نال کیتا اقرار، اکو پچن
 سُنائیا۔ مینوں ننگا پنڈا دے وکھال، میرے ورگا ہو کے نظری آئیا۔ پھیر متاں تُوں کنگالاں وچ کنگال، شہنشاہاں وچوں شہنشاہ نظری
 آئیا۔ نالے ویکھان تیرا رومال، جس نال پچیاں مُکھ صاف کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ تُوں
 ویکھیں لاہ کے گُرتا، وانگ غریباں ٹھنڈ تینوں ستائیا۔ تُوں پالے نال ہوویں مُردا، تینوں سمجھ جاوے آئیا۔ پھیر تُوں وی کہیں مینوں
 ڈھیلا دے گُردا، کھا کے خوشی منائیا۔ میں وی ویکھان پھردا تُردا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جے منگیں گُردا ڈھیلا، میں بیٹھان مُکھ بھوائیا۔ جے بانہ پھڑ کے پُچھیں میں کہاں اچے نہیں وپھلا، میری
 چلم سوت نہ آئیا۔ جے کھڑے پئیں تے آگھان ساڈے اندروں جا کے لے لا، جِنان مرضی کھانا کھائیا۔ میں کوئی نہیں لہنا پیسا دھیلا، مُفت

رسیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ ویکھ میرا کُرتا لُتھا، تن چیرِ نظر کُھئے نہ آئیا۔ اپنی تگ
 سچّی اکھا، اکھ نین کھلائییا۔ بھاگ لگا کُلی گکھاں، تیرے وچولے دیواں وڈیائیا۔ مردے مردے نوں اے نوں رکھاں، لیکھا اپنے نال
 جُڑائیا۔ سائیں گلّ ساچی دساں، صاحب ہو سمجھائیا۔ منگن والا نال پھٹا، تیر نشانہ لائیا۔ جس دے سر اُتے اودوں چّپا چّپا پٹیاں
 ورگیاں جٹاں، مُسلم رُپ وٹائیا۔ ڈُومان گھر جامہ دساں، آوے واہو داہیا۔ ججماناں کولوں جا کے منگاں، کھانا پینا دین کھوئیا۔ اوہناں
 گھروں ملے چنگا، کیوں، نانک بیٹھا آئیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے لماں ڈنڈا، آؤندا جاندا کوکر رسیا ہٹائیا۔ اوہناں کوکراں آگوں اوہنوں ملیا
 سنڈھا، جیہڑا کھوڑو رسیا وکھائیا۔ جس ویلے ڈُوم چُکیا ڈنڈا، اوہ آگوں ہور نیڑے آئیا۔ مراسی وڑ گیا تھلے منجا، جس اُتے نانک آسن
 لائیا۔ کہا، میں اپرا دھی گندہ، سار کُھئے نہ پائیا۔ نانک کہا تُوں کسے ویلے چند چمکیں تارا چندا، تیری تار کرتار نال ملائییا۔ پھیر سُن کے
 سائیں کہا میں وی اوسے دا بندہ، بندگی وچ دھیان لگائیا۔ نانک کہا آؤ دوہاں دیاں پاواں گنڈھاں، میرا پُرکھ اکال لے کھلائییا۔ جس ویلے
 تہاڈیاں ننکیاں ہوون لگن کنڈاں، اوس ویلے اک وار تہاڈے اُتے پڑدہ پائیا۔ چرن پِرتی دے کے ٹھنڈا، سوہنی رُت سہائیا۔ اس توں ہور
 ستگر کپہڑا لبھنا چنگا، جو جگ جنم وچھڑے رسیا ملائییا۔ اودھروں لالو ونڈدا آیا ونڈا، اپنے ہتھ پکوان اٹھائیا۔ لو ڈُومو ہتھ لو اپنیاں
 گنڈھاں، گھر لے کے جاؤ چائیں چائیا۔ ایتھے کوئی نہ رہے بھکھا ننگا، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ اوس ویلے ڈُوم دے سر چوں نگا جہا ڈگا
 کنگھا، جس دے نال پٹے واہ صاف کرائیا۔ لالو کہا ایہ وی ہویا چنگا، اپنے سر دی میل گیدھوئیا۔ کیوں، ستگر نانک چرن رکھے اُپر
 منجا، منجے ہیٹھاں ایہدا سر نظری آئیا۔ ایہ پار ہو جائے یں بندگیوں بندہ، پرہ بدلا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سب دا لیکھا رسیا وکھائیا۔ ویکھو لیکھا سرب پروار، ہر کرتا آپ بنائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے یار، اکٹھے رسیا کرائیا۔ لہنا دینا
 دے ادھار، قرضہ رسیا مُکائیا۔ ساچی سکھیا سرب سکھال، اکو کرے پڑھائیا۔ مٹو پُرکھ پُرکھ اکال، دین دیاں اکھوئیا۔ جس دے گوہند
 وسے نال، ساچا سنگ نبھائیا۔ جن بھگتاں لے اٹھال، اپنی اُنکلی لائیا۔ اُتے دے کے لال رومال، سوہنا دوشالہ دے سہائیا۔ سچکھنڈ
 بہائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ گرسکھ گُرمکھ ہرجن ہر بھگت اکو جیہے ہوئے شاہ کنگال، شہنشاہ اکو مان دوئیا۔ وڈیاں

چھوٹیاں غریباں امیراں سانجھا لنگر دتا کھوال، گھر گھر خوشی منائیا۔ ایہو جہا پھیر نہیں آؤنا سواد، کوٹن کوٹ جنم بھرے جکت لوکائیا۔ ستگر ملے نہ کدے دیاں، دیالتا اٹلی نہ کدے ورتائیا۔ گرمکھ لہے کے اپنے لال، گکھاں گلی سوہیا پائیا۔ جے تیراں ماگھ گھر چھڈ کے نہ جاندا دیدار، دیدار دا لیکھا لوکات رہن نہ پائیا۔ سارے کہن پچھے ماتا ہوئی بیمار، اُس نوں ویکھن جائیا۔ نہیں، بھگتاں دا پیار، گرمکھاں رہیا پچائیا۔ کر کے اُٹی کار، اپنا وقت لنگھائیا۔ دکھ اپنی جھولی ڈار، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ ایہو کھیل سچے کرتار، مہروان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ گرمکھ سنگھ نال لے کے گیا تھ، بھجیا واہو داہیا۔ جے گرمکھ ایتھے رہندا پھر وی ودی لگنی سی سٹ، دکھ نالوں دکھ دتا ونڈائیا۔ ایہو کھیل کر کے جھٹ پٹ، ہیرا پھیری وچ رکھائیا۔ بہانے نال گرمکھ رکھ، نشانے نال ترائیا۔ ہُن براہمن ملے ہتھ، میرا ویلا آئیا۔ نالے رووے نالے پئے ہس، ہسڈیاں وچوں رون نظری آئیا۔ منگدیاں منگدیاں کدی تے پاوے وتھ، مہروان میرا گوسائیا۔ لالو تیرے پچھے سارے لے رکھ، رکھیا کر کے تھائیں تھائیا۔ ہرسنگت دوجی وار کرا اکتھ، دوجا جنم جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ سمرتھ، ساچی کار کھائیا۔ اپنے کر کے خالی ہتھ، ننگا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا لیکھیاں وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر ضلع گرداس پُر ★

اٹ کہے تیری ودیائی، توہے سدا بن آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بڑی سیو کھائی، اپنا آپ نیہاں ہیٹھ دباٹیا۔ تیرتھ تٹاں انگ لگائی، سردی گرمی رُت لنگھائیا۔ جگ چوکڑی وینہدی رہی دھیان لگائی، نیتز اکھ کھلاٹیا۔ کوٹاں وچوں اک اکلے کم بھگت آئی، ناتا رواداس نال جڑائیا۔ اُس نے پھڑ کے ہتھیں اپنے گوڈے ہیٹھاں لیا ٹکائی، جتھے مار کے چوکرٹا پانہاں گنڈھ وکھائیا۔ اک دن سل بدلے میرے اُتے رمبی پھڑ گھسائی، رگڑا دتا لائیا۔ میں ہس کے کہا قصائی، ایہہ کتھوں گیا آئیا۔ نالے روواں دیاں دھائی، کوک کوک سُنائیا۔ میری چھاتی چھل وکھائی، غدر چلے کوئی نہ رائیا۔ رواداس نال ٹھنڈا پانی دتا پائی، تَبکا تَبکا چوائیا۔ میری پھیر نکلی ہائی، ہوکا دے

سُنائیا۔ اپہ کی کیتا میری دُبائی، دوہرا دُکھ سُنائیا۔ چمیار کہہ میں تیری بنت رہیا بنائی، سِری بھگوان سیوا لائیا۔ مینوں اندرے اندر رہیا سمجھائی، لیکھا لکھے نہ کھئے قلم شاہبیا۔ اس دا لہنا دینا تھائیں تھائیں، در در گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم پکڑے باہیں، بے پرواہ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی موہے سمجھائیا۔ اٹّ کہے میں نکمی، کم کسے نہ آئیا۔ روداس کہہ تینوں وڈے مناریاں ہیٹھاں دے کے تھمی، آسرا تیرا تکائیا۔ اٹّ کہے مینوں مستریاں تسیاں نال بھئی، گھڑ گھڑ ہتھاں وچ بھوئیا۔ روداس کہہ نہیں تُوں پرہ دی ساچی چنّی، چند وانگ رُشنائیا۔ اٹّ کہے میں کوچی کھلی اٹھی، سار ذرا نہ پائیا۔ روداس کہہ میں سناواں تینوں تیری کتیں، بھیمو ابھید کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ اٹّ کہے کی میرا گن، سمجھ سوچ وچ نہ آئیا۔ میں تیتھوں لیا سُن، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کتھے جاواں ہُن، تھاؤں نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں کچی نوں اگنی وچ دین بھنّ، سوہنا بھٹھا تپائیا۔ پھیر پاون مُل، ٹکیاں نال وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ دیوے وڈیائیا۔ اٹّ نہ بن نکمی کھلی کوچی، روداس رہیا سمجھائیا۔ ویکھ میرے پاٹے کپڑے پرہ نے مینوں دتی سوچی، رمی آر ہتھ پھڑائیا۔ تاکے ڈور نال پانہاں گنڈھ سیوا کری لوکیں، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ کسے کولوں پڑھی نہ کوئی پونھی، پاندھیاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پچھلی گلّ نہ کدے سوچی، اگلا دھیان نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں سارے کہندے کھلا موچی، چمیار کہہ کے رہے بُلایا۔ میرے کول پاٹی دھوتی، نکمی بودی سیس سوہنی رہی سُہائیا۔ میرے کول تئی لنگوٹی، کپڑ تن نہ کھئے چھہائیا۔ اکو وست پرہ نے دتی بھتی، پریم پریتی میری جھولی پائیا۔ میں رمی ہتھا تیرے اُتے رہیا ٹھوکی، زور نال دبائیا۔ تُوں نیہاں والی انت چڑھ کے ویکھیں چوٹی، منزل تیری بے پرواہیا۔ تیری قیمت ہونی بھتی، سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اٹّ کہے اوہ کیہڑا ویلا، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے پرہ ائے اک اکیلا، نرگن پھیرا پائیا۔ نال رکھے گونڈ چیلا، گر شبدی ونڈ ونڈائیا۔ میرے نال کر کے میلا، سوہنا سنگ وکھائیا۔ دو جہاناں بن سُہیلا، سجنّ نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے ویہلا، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ بے شک تُوں پہلوں مٹی دا کچّا ڈھیلا، تیری گھاڑت گھڑ کے سوہنی بنت بنائیا۔ تُوں گھراں وچ جائیں اُتے چڑھ کے ٹھیلا، اپنی سواری رہی وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رُوداس کہے سُن پیاری اٹ، اچھی طرح جنائیا۔ مین تینوں دیواں اک چٹ، چٹھی رُوپ وٹائیا۔ اُس دے اُتے اکو دیواں لکھ، تُوں میرا مین تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ اٹ کہے لکھ چھیتی، کیوں اتنی دیر لگائیا۔ جے تُوں بنیوں پرہ دا بھیتی، مینوں اوہدے نال ملاییا۔ مین سرشٹی نال کھیڈ بڑی کھیڈی، گھر گھر مندر دتے بنائیا۔ سچ سنگھاسن اچے نہ لیٹی، جیو جنت سارے محلان وچ سوائیا۔ مینوں کسے نہیں کہا آ میری بیٹی، دیواں مان وڈیائیا۔ مین سب نال کردی رہی نیکی، بڑی کار نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ رُوداس کہے سُن اٹ بہین، پتا پُرکھ دیاں سمجھائیا۔ نین رو نہ پا وین، اچی کوک نہ دے دھائیا۔ کلجگ اتم تینوں آوے لین، سوہنا ویس وٹائیا۔ جن بھگت بنائے سین، سجن آپ اکھوائیا۔ تیرے نالوں پہلے چھوٹے بالے نیہاں ہیٹھاں بہن، اُتے تیری سیو لگائیا۔ اپنا بھانا آپے ائے سہن، ساچا پھیرا پائیا۔ تیری صفت گیتا کرے نہ کھئے رامائن، شاستر سمرت دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ اٹ کہے کی پُرکھ اکال آویگا۔ دین دیال دیا کھایگا۔ گھر گمبھیر ویس وٹایگا۔ چوٹی چڑھ اخیر ویکھ وکھایگا۔ میری بدل تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑاویگا۔ مین ویکھاں کیوں نیہاں ہیٹھاں دے سُرپر، گوبند پچیاں بھیٹ چڑھایگا۔ مین سب توں آگھاں ایہ سچے میرے ویر، بن ویراں بہین کھیدی اکھواواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کر وکھاواں گا۔ رُوداس کہا نہ رو بیبی، بابل سب دا اکو ماہیا۔ اوہ سدا وسے قریبی، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اُس دی کھیل عجب اچبی، اچھی طرح سمجھائیا۔ پچھلی کہانی پچھے بیٹی، آگے دئے وڈیائیا۔ اوس ستجگ چلاؤنی ریتی، سوہنی ونڈ وندائیا۔ تیرا ناتا توڑ کے مندر مسیتی، بھگت دوارے نال جڑائیا۔ خُون کڈھے نہ کیسے اُنکلی چچی، مستک وچوں اپنی دھار وٹائیا۔ بٹوارے کہے یاد کر پچھلی نیکی، جو رام راما حال لکھائیا۔ بھگون ویکھ کردا پریتی، بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ دُھر دی چٹھی رکھی چٹی، اکھڑا پر نہ کھئے لکھائیا۔ اک رُپیا جس نال آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں نال سائی کیتی، سودا اکو ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اٹ کہے ایہ کہا سچ، پرہ میرے اُتے دیا کھائیا۔ رُوداس کہا ہُن بس، اگلی گاتھا پھیر سمجھائیا۔ چرنی گئی ڈھٹھ، دوئے جوڑ

سرنائیا۔ رُوداس کھول آگھ، نیتِ نال تکائیا۔ نظری آیا پُرکھ سمرتھ، دوہاں ویکھ وکھائیا۔ چمیار کہے میرے خالی ہتھ، پرہو تیری وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہا آ لے دُھر دی وتھ، تیرے ہتھ قلم پھڑائیا۔ تینوں چرناں وچ لواں رکھ، دو جہان تیری نوک نال گھسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ سچ دیونہار وڈیائیا۔ اٹ کہے مین گاواں گیت، خوشیاں راگ الاٹیا۔ سچ پرہو پرہ کرے پریت، پریم بے پرواہیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، دُھر دا سنگ بناٹیا۔ میری سُن پکار چیک، چنتا غمی مٹائیا۔ میرا لیکھا لائے ٹھیک، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ مین رکھاں سدا اڈیک، اپنا دھیان لگائیا۔ کون ویلا کل آئے تاریخ، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ رُوداس کہے اوہ ویلا نیڑے، پندھ نظر کوئی نہیں آئیندا۔ پُرکھ ابناسی مارے پھیرے، نرگن رُپ وٹائیندا۔ لیکھ چُکائے پچھلے جھڑے، جھکڑا سرب مُکائیندا۔ جس جگہ بالمیک لا کے گیا ڈیرے، لکھت بھوکھت لکھائیندا۔ بھاگ لگے اوسے کھڑے، کھڑکی کُنڈا آپ کھلاٹیندا۔ اگلے پچھلے دوویں چھڈ کے ویڑے، سوہنا دھام سہائیندا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑے، بھگون کندھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماٹیندا۔ سچ دس اوہ کیڑا تھان، در تیرے منگ منگائیا۔ مین ویکھاں چائیں چاں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ رُوداس کہا جتھے ناتا تھے پُتران مان، پُرکھ اکال اکو نظری آٹیا۔ اگلا لہنا سہج سبھا، صاحب ستگر دئے جنائیا۔ بالیاں کولوں گیان دوا، وڈیاں کرے پڑھائیا۔ نکیاں نیہاں ہیٹھ دبا، وڈیاں چھتر جھلاٹیا۔ ساچی سیوا تیری دئے لگا، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اٹ کہے مین نانی، بلہین رہی کُراٹیا۔ میری سار کِس پاؤنی، محبوب ملے نہ سچا ماہیا۔ مین ٹھردی رہی تیرتھ تٹاں پانی، مین سڑدی رہی اگنی تت تپائیا۔ مین وساؤندی رہی چارے کھانی چارے بانی، اندر مندران وچ چھپائیا۔ میری کسے نہ دسی نشانی، نشانہ تیر نہ کھئے چلاٹیا۔ رُوداس کہے آگے بدلن والی کہانی، غریب نائیاں ساریاں لئے اٹھائیا۔ پُرکھ اکال میرا جان جانی، جانہار آپ ہو جائیا۔ تینوں نکمی کوچھی کملی نوں بناوے رانی، رُونق تیرے نال لگائیا۔ جے نیہاں ہیٹھ تیری قُربانی، اُپر چاروں کُنٹ منار درسائیا۔ کر کھیل پرہو مہانی، مہا تیری لکھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دِیال ہوئے سہائیا۔ اٹ کہے مین بالی نکمی، نکمرن رُپ وٹائیا۔ مات پت نہ کوئی امی، بہین بھائی نہ کھئے

سہائیا۔ میں دُکھاں وچوں جھی، سُکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن اکھاں توں آئی، نیر نین نہ کھئے دسائیا۔ مینوں تیسیاں نال سارے رہے بھئی،
 ٹھوکر لا لا رہے دبائیا۔ روداس تُوں کوں کہیں چنگی، چنگیائی نظر کھئے نہ آئیا۔ چمیار کہے میں تیرے اُتے رمی چنڈی، تکھی دھار بنائیا۔
 پا کے پانا کیتی ٹھنڈی، سوہنا سُکھ وکھائیا۔ تُوں ہُن نہیں ہونا رنڈی، تیرا کنت ملاواں ماہیا۔ تیرا چڑھے چند نوچندی، دو جہاناں
 کرے رُشنائیا۔ کر کھیل سورا سربنگی، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ تیری ونڈ اجیہی ونڈی، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ اٹ کہے مینوں دے نہ لارا، گلاں نال وڈیائیا۔ میرے نال کون کرے پیارا، مُحبت
 کون رکھائیا۔ میرا تن لیڑ نال گارا، سچ سنگار نہ کھئے جنائیا۔ بھاویں کنا کڈھاں ہاڑا، میری مت سنن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کس بدھ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے نہیں ایہ گل، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ جس تُوں چاہے دیوے بھل،
 نیکیوں وڈا دئے بنائیا۔ جس بنائے جل تھل، تیرتھ تھ وڈیائیا۔ جس مندر مسجد شودوالے مٹھ بنائے محل، گروڈوار سہائیا۔ جس ویلے
 اوہ آپ آوے چل، اپنا پھیرا پائیا۔ سدھا ہو جائے بھگتاں ول، اپنا دھیان لگائیا۔ دُکھ درد سارے دیوے تھل، آگے کوئی نیڑ نہ آئیا۔ تیرا
 پچھلا وچھوڑا میٹ سل، برسوں روگ چُکائیا۔ سنیہڑے سنگت ول گھل، گُرمکھ لئے منگائیا۔ اپنی ہتھیں توڑ کے اپنے پھل، تیرے تھلے
 دئے ٹکائیا۔ تُوں اُتے سنگھاسن لئیں مل، سوہنی سیج بنائیا۔ تیرا دُکھڑا اپنے اُتے لئے جھل، دین ہوئے سہائیا۔ اوتھ کھیل کرے پرل،
 ستجگ ساچی دھار وکھائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ بیڑا بٹھ، نو دوار کرے رُشنائیا۔ سچ نشانہ جائے جھل، چووی ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھلے اُپر تیرا مان رکھائیا۔ روداس مینوں بھاسے تُوں کہیں سچی، میرے سینے ٹھنڈ پوائیا۔ میرے نال کر پکی،
 ویکھیں کریں نہ پھیر جدائیا۔ میں تینوں ویکھاں اکھیں، تُوں میرا لیکھ لکھائیا۔ تُوں پُرکھ اکال دی بنا سخی، میں تیرے پیراں ہیٹھاں اپنی
 چھاتی ڈاہیا۔ میں ایہو کھٹی کھٹی، انگ تیرے نال چھہائیا۔ میں بھاگاں بھری رتی، اپنا رنگ وکھائیا۔ روداس کہے میری ہوئی پکی، پکی
 گنڈھ پوائیا۔ جس ویلے لیکھا چُکے جگ چھٹی، چووی ہتھ چھتیاں فٹاں وچ لیائیا۔ میرا صاحب کرپا کرے کھلاپتی، پت پریشور
 بے پرواہیا۔ جس تیری نیہ رکھی، چوٹیاں دئے بنائیا۔ اوہ ستران اکو گل دیوے دسی، اچھی طرح سمجھائیا۔ اک اک اٹ چُکو ہتھیں،

منزل اتوں اگلی منزل پُچائی۔ جس منزل وچ بے پُرکھ سمرتھی، صاحب سترگر سوہیا پائی۔ چار کُنٹ چار جُگ ویکھن اگھی، نیتر دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تینوں اُچ منارے دئے چڑھائی۔ اٹّ کہے اُچی چڑھ نہ آوے ہنکار، گل پلّو واسطہ پائی۔ کی کہا رُوداس چمیار، کیوں دتی وڈیائی۔ آپ غریب ہو کے رہوں وقت گزار، نیوں نیوں سب نوں سیس جھکائی۔ مینوں کپڑی چوٹی دتا چاڑھ، میرا پرہہ بھلائی۔ مینوں اگ لگی ناڑ ناڑ، رو کے دیاں دُہائی۔ مینوں ستھر چنگا یار، سوہنی سیج سہائی۔ میری سُن پُکار، دئے جوڑ واسطہ پائی۔ میں سیوا کران در دوار، بھکھی ننکی رہ کے جھٹ لنگھائی۔ تیرے ورگا مینوں تیرے کولوں ملے پیار، پریتم تیرا نظری آئی۔ دوجا ہنڈھاؤنا نہیں کوئی یار، سیج کنت نہ کئے چڑھائی۔ میں انگ نہیں چُہاؤنا کیسے نال، پلّو سکے نہ کئے گنڈھائی۔ میں کردی رہواں بہال، نت نوت دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مینوں دیوے مان وڈیائی۔ رُوداس کہا تُوں کہا ست، ست ست سمجھائیندا۔ تیرے میرے کچھ نہیں وس، تیرا میرا رُپ صِفر نظری آئیندا۔ جے آگے ویکھیں کھول کے اگھ، ساتا صِفر ستر انک بنائیندا۔ ستران آگے گوہند پرتکھ، رُپ انو پ دھرائیندا۔ دھار کنارہ سوہے تٹ، جل دھارا وہن وائیندا۔ اوس ویلے دیوے حق، ساتا صِفر نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بنت بنائیندا۔ اٹّ کہے کی ست صِفرا ہوئے ستر، انک انک نال ملائی۔ رُوداس کہے نہیں ایہہ دُھر دا پتر، سری بھگوان سندیسہ رہیا سُنائی۔ میں پڑھیا نہیں کوئی اکھر، ہتھ کتاب نہ کئے اٹھائی۔ میں چمیار بھکھا ننگر، آر رمبی ڈوری نال جھٹ لنگھائی۔ بات دا کدے نہ بناواں بتنگر، باطن رہیا جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائی۔ اٹّ کہے میں ست نال صِفر، کس بدھ جوڑ جڑائی۔ مینوں لگا فکر، گون ونڈ وندائی۔ کدے چوٹی چڑھاں سخر، کدے نیہاں ہیٹھ رکھائی۔ میرے اُتے کدی پیر نہ دھریا تیرے مِتر، چرن کول نہ کئے چُہائی۔ میں خوشیاں نال چُماں بھاویں اوبدے تئے ہوون چہتر، رسنا مکھ بھوگ لگائی۔ کوٹن جُگ پیتے میں وینہدی رہی بتر بتر، کیسے تٹ کِناریوں نظر مینوں نہ آئی۔ کاغذاں قلمان شاہیاں نال کردے سارے ذکر، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ڈھولے گائی۔ جنان چر میرے ساہمنے نہ آوے نکھر، اپنا رُپ وٹائی۔ اوناں چر میں سمجھاں میرے اُتے لایا سونا چاندی کیسے کم نہ آوے پتل، میناکاری قیمت کئے نہ پائی۔

بے شک سِکلیگر کرن سِکل، ٹھٹھیار سُنیار سوہنی گھڑت گھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 رُوداس کہے سُن بات اگلی، اچھی طرح جنائیا۔ تھوڑی مت بنیں نہ پگلی، بول رُپ وٹائیا۔ سِری بھگوان سب دی ویکھنہارا بغلی،
 وست اموک سد ورتائیا۔ چل کے آوے مزلو مزلی، منزل پنڈھ مُکائیا۔ تیرا لہنا دینا کرے بدلی، بدلہ مات چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ اٹ کہے میری ارداس، اٹل آگے سرنائیا۔ مین بن کے داسی داس، سیوکا سیوک رُپ وٹائیا۔
 پرہ پُوری کرے آس، ترسنا ترکھا جگت بُجھائیا۔ میرا کارج آوے راس، میری کرنی لیکھے لائیا۔ میرا انتر نہ ہوئے اُداس، بسنتر دئے بُجھائیا۔
 سد رکھے چرناں پاس، دھوڑی ٹِکا لائیا۔ در دوار دیوے نواس، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے
 وڈیائیا۔ رُوداس کہے پرہ ست ستوادی میت، ستر دئے وڈیائیا۔ بھگتاں نال تیری پریت، ساتا صِفر جُوڑ جُڑائیا۔ سرب سنگت پرہ
 کولوں منگے بھیکھ، ساڈی سیوا دے سمجھائیا۔ سِری بھگوان ہو اتیت، ترے بھون دھنی دتا درڑائیا۔ مین تیرا کارج کراں ٹھیک، سوہنی
 ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ ست ستوادی ستران ونڈ، ستر ستر تیری دھار بنائیا۔ جن
 بھگتاں پلّیوں کھول کے گنڈھ، تیری قیمت دتی مُکائیا۔ نانا بھگت دوارے گنڈھ، سوہنی سیج سہائیا۔ چلدیاں پھردیاں پرہ پاؤندا جائے
 ٹھنڈ، ستگر دُکھ مٹائیا۔ گرُمکھ تیرے اُتے ڈھولے گاؤن چھند، سوہنا راگ الاٹیا۔ تیری سیوا لائی صاحب بخشنند، بخشش جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اٹ کہے مین منارا ویکھیا عرش، جس اُتے دتا لگائیا۔ دھن
 بھاگ عرش چاڑھ کے پھیر لیاندا فرش، میرا مان ابھان مٹائیا۔ جن بھگتاں رل کے کیتا ترس، ساریاں اکٹھیاں ہو کے تیرا پچھلا لہنا دتا
 مُکائیا۔ رُوداس رہن نہ دتا فرق، سوہنا اکھراں لیکھ لکھائیا۔ بھلیا نہیں لا کے شرط، لگی توڑ نیہائیا۔ مین ہُن نہیں ہونا غرق، اپنا رُپ
 وٹائیا۔ سدھی بنائی سچکھنڈ دی سڑک، گرُمکھ میرے اُتے آون جاوے چائیں چائیا۔ مین سیوا کراں ندھڑک، چھاتی اپنی ہیٹھ وچھائیا۔
 سچ دس رُوداس جے کوئی رہ گئی رڑک، مین اوہ وی جھولی پائیا۔ رُوداس کہا اچھے تھوڑا فرق، جو تینوں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اٹ کہے فرق کپڑا، اچھی طرح دے جنائیا۔ مین سوہنا کیتا وپڑا، اپنی سیوا کھائیا۔

چنگا لگے بھگتاں کھیڑا، رُوپ انُوپ جنائیا۔ اوتھے صاحب لایا ڈیرہ، آگے پچھے سوہیا پائیا۔ چاروں کُنٹ گھت کے گھیرا، مین پردہ لیا بنائیا۔ جس وچ راجے بل دا بدھا وچھیرا، گوبند اسو رہیا سُہائیا۔ ہاسا مخول نہیں بکھیڑا، مین بیٹی کہانی رہی سُنائیا۔ جوٹھیاں جھوٹھیاں سادھاں دا نہیں ڈیرہ، ڈیرے والا اکو نظری آئیا۔ اُس دے نال کاہدا کراں جھیڑا، جوہن جھگڑیوں جھگڑے رہیا چُکائیا۔ جیہڑا اوتھے جاوے اوہنوں کہے تُوں میرا مین تیرا، تیرا میرا رُوپ اکو نظری آئیا۔ لکھ چوراسی کٹے گیڑا، اپنی گود سوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ اٹّ کہے کی رہیا فرق، مینوں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ رَوَداس کہا مینوں ویکھ کے آوے ہرکھ، تینوں دیاں جنائیا۔ سری بھگوان لیکھا لیکھا لیکھ ندھڑک، ہرِسنگت دتی وڈیائیا۔ جو گرمکھ دروازہ لنگھ کے پوے سڑک، سیس نوا کے سِدھا اندر جائیا۔ اِس وچ تھوڑی رڑک، تیرے اُتے چلن والا بھل بھل کیوں مُکھ بھوائیا۔ اٹّ کہے مین ضرور دیووں ورج، جس ویلے گرمکھ میرے اُتے چرن ٹُکائیا۔ اندروں بولوں کوک غرج، کروں حال دُبائیا۔ او بھگتو گرمکھو گرسکھو کوڑی کریا کرو غرق، سچّا مارگ اِک وکھائیا۔ جس دوارے جا کے لوکات کوئی نہ آوے پرت، اُس نُوں سِدھے ملو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ اٹّ کہے رَوَداس ایہہ کُون، جو مینوں پھڑ کے تیرے کول لیائیا۔ جس میری مروڑی دھوئن، پنجنہ اُنگلاں وچ پھسائیا۔ میرے نیتر چارے کُنٹ بھوئن، نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سچ دینا سمجھائیا۔ رَوَداس کہا ایہہ میرا سنگی، جگت یار اکھوائیندا۔ کدی کدی گلّ کرے چنگی، کچھ میتھوں پُچھ پُچھائیندا۔ تُوں کیوں جھٹ لنگھاؤنا این نال آر رمبی، ڈوری تند رکھائیا۔ تیری حالت سدا رہے مندی، بستر تن نہ کھئے چھپائیا۔ مین ہسّ کے کہہ چھڈا یار ایہو گلّ چنگی، جو صاحب میرے بھائیا۔ اوس کہا ویکھ رَوَداس مین تیرا سبّج تُوں اٹّ میتھوں منگی، مین اوسے ویلے چُک لیائیا۔ جے پرماٹما تیرا سنگی، کیوں بھکھ ننگ تیری جھولی پائیا۔ رَوَداس کہا میری بندگی وچوں تھوڑی بندگی بندی، بندنا کر کے اپنا صاحب رہیا ریجھائیا۔ کدی دیویگا بستر سیجا سُوں تُوں منجی، اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ مِتْر کہے رَوَداس تیری چنگی نار، گھر گیاں نہ کرے لڑائیا۔ اٹھیں اٹھیں پھریں بھوجن رہیا کھوال، دو دو دِن فاقے وچ لنگھائیا۔ ایدوں وڈّا دس کھیڑا

کنگال، دُکھیا دے سمجھائیا۔ رَوَداس کِہا ہَس کے یار، تُوں سچّی سچ سُنائیا۔ تینوں میرے گھر دا آیا پیار، پریم پریم نال ودھائیا۔ جے میری نار بدلے ویہنوں میرا یار، جس یاری تیرے نال لگائیا۔ جس دا مین اٹلڑا لال، کایا چیتھڑ وچ چھپائیا۔ آگوں سچن کِہا پُکار، اک آواز سُنائیا۔ مین نہیں بھکھیاں ننگیاں دا کردا پیار، تیرا پرہ بھکھا مینوں کویں دے رجائیا۔ رَوَداس کِہا اٹھ ویکھ کر دھیان، تینوں دیاں سمجھائیا۔ اٹ پھڑ کے ہتھ دتی اچھال، چاروں کُنٹ سورن رُوپ وٹائیا۔ پھیر کہے اک وار مینوں وکھال، مین لے کے بھجّاں واہو داہیا۔ تُوں کی کرنی ایہہ کنگال، تیرے کم کیسے نہ آئیا۔ رَوَداس مِتَر کر کے ہولی جہی چپیڑ دتی مار، سرتی سرت بھوائیا۔ دوئے جوڑ کر نِمسکار، عرض اک سُنائیا۔ مینوں بخش بخشہار، بھل میری جھولی پائیا۔ رَوَداس کِہا میرا تیرے نال ادھار، بخشنہارا میرا اکو ماہیا۔ تُوں میری نار ولّ کر دھیان دتی وچار، انتشکرن اپنا آپ بدلائیا۔ اس کارن تینوں جامہ لینا پئے وچ سنسار، لوکھت پھیرا پائیا۔ جس ویلے میرا آوے سرجنہار، تیرا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ مِتَر کہے سچ سمجھا، اپنی سمجھ جنائیا۔ کی تُوں وی پھیر جاویں گا آ، میرا سنگ رکھائیا۔ رَوَداس کِہا سُن بہرا، تینوں دیاں سمجھائیا۔ تیرا جامہ ناری رُوپ لے بدلے، استری ذاتی وچ سمائیا۔ گھر غریباں جنم دوا، غریباں وچوں غریبی دیواں کڈھائیا۔ اودھروں اٹ رہی سنا، سُن صاحب سچّے ماہیا۔ مین تیرے گئے دا سرہانا رہی بنا، سر اپنے بہار اٹھائیا۔ میرا ناتا نہ دئیں تڑا، بھل نہ جاویں اٹھل تیری وڈیائیا۔ رَوَداس کِہا پُکھ اکال وچولا لوان بنا، سچ سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ اٹ کہے دس وچولا، کس بدھ تیرے یار نال ملائیا۔ اس وچ نہیں کوئی اوہلا، پردہ دے سمجھائیا۔ اونے چر نوں چار کھار چُکی آؤن ڈولا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ اوتھے آ کے کِہا بہار کریئے ہؤلا، پچھلی واٹ مُکائیا۔ اک کِہا رَوَداس کولوں گنڈھا لئیے پاؤلا، پانہی آگے مُکائیا۔ دوجا کہے ساڈی سار پائے مؤلا، مہر نظر اٹھائیا۔ تیجا کہے رَوَداس دا بٹھل ویکھو کؤلا، چم والا پانی نظری آئیا۔ چوتھا کہے جے کوئی ساڈا وی ہندا وچولا، ساچا میلا دے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ پانہا گنڈھ رَوَداس پُچھے، سوہنی آواز لگائیا۔ ہُن تَساں جانا کیتھے، کِہڑا راہ تکائیا۔ بہار چُکدے سارے ہوئے چھتھے، تھکے ہوئے سُنائیا۔ ایہہ بیبی رانی ڈولی وچ بیٹھی پا کے لیڑے چٹے، بہار ساڈے اُتے رکھائیا۔ جے اسیں

وی کڑیاں بن دے ہندے کتے، پندھ کڈے نہ بن کے راہیا۔ ساڈے وی متھیں سوہدے ٹکے، نگ تھ سہاگ سہائیا۔ ساڈے لیکھ پرہو
 نے کیہو جہ لیکھ، بہار چک کے بھجیئے واپو داہیا۔ جے کتے سانوں ہن دے، پُچھیئے کابنوں جنم دتا دوائیا۔ ساڈے کی کچھ آیا حصے،
 کیہڑی وست جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل وکھائیا۔ روداس ہوئی ہوئی
 سُن دا رہیا کن، اندروں دھیان لگائیا۔ او ویرو بہراوو خبرے میرا صاحب جاوے من، ٹھاڈی آسا پور کرائیا۔ ہن نہیں پھیر بدل دے تن،
 پنج تت سوہا پائیا۔ ٹھاڈا پچھلا نکلے جن، آگے بھيو سمجھائیا۔ تسیں ہن وی کہو دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ سب دا بیڑا رہیا
 بٹھ، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان مہروان اکھوائیا۔ چارے کہن چھڈ یار، چمیار گلان
 نال سمجھائیا۔ ایہنوں مطلب سانوں پیسے دے دین ہور چار، اپنی گنڈھ رہیا ودھائیا۔ دوجا آگے ایہدے آگے اسیں کس طرح بنیئے نار،
 جھوٹھیاں گلان رہا سمجھائیا۔ تیجا کہے کھلا جہا چمیار، جتیاں گنڈھ کے جھٹ لنگھائیا۔ چوٹھا کہے سُنو نال دھیان، مین سچ دیاں
 سمجھائیا۔ مینوں ایہدے تھلیوں نظری آئے لال، انٹڑے روپ وکھائیا۔ پہلا کہے ایہہ چم لابی کھال، رمبیاں نال ٹوٹے رہیا کرائیا۔ دوجا کہے
 کسے ڈھور دے چمکن وال، بورے رنگ دا سنڈھا پھڑ لیائیا۔ تیجا کہے ایہدی کوئی ٹھگان والی چال، آونڈیاں جانڈیاں راہیاں رہیا بہرمائیا۔
 چوٹھا کہے نہیں اوئے کچھ کرو خیال، اس دے مستک نور نظری آئیا۔ اونے چر نوں آیا جوان بنارس تھیٹا، سوہنا سنگ بنائیا۔ نیڑے آ
 کے دھوتی لاہ کے لیٹا، اپنی لے انگرائیا۔ پھیر آیا چیتا، میری جتی گنڈھن والی گنڈھ لوں پوائیا۔ اٹھ کے جا کے روداس ویکھا، چمیار اپنی
 سیو کھائیا۔ براہمن کہا کی تیرا ایتھے ٹھیکا، کی مزدوری رہیا کھائیا۔ روداس کہا کر کے کٹھا پیسا پیسا، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ براہمن کہا
 ویکھو ایہہ کیسا، کیہو جھنیاں گلان رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کھیل رہیا وکھائیا۔ براہمن ہس کے کہا
 میری جتی گنڈھی، سوہنا گنڈھ پوائیا۔ ایتھے ٹٹیاں چھتران دی لائی منڈی، قیمت کی رکھائیا۔ روداس کہے جو پیریں آوے ننگی، ایہہ مین
 اوہناں دی بھیٹ چڑھائیا۔ ٹٹی ہوئی مینوں لگے چنگی، جو ٹٹیاں گنڈھ وکھائیا۔ اونے چر نوں براہمن بولے پکھنڈی، اک مینوں دے
 دے میرے بھائیا۔ روداس کہا ایہہ بڑی میلی کچیلی گندی، تیرے کم کیسے نہ آئیا۔ آہ لے کسیرا کڈھ کے وچوں دتا تار ڈنڈی، خوشیاں نال

ہتھ پھڑائیا۔ میری ماں نوں سارے کہندے گنگی، براہمن گنگا میا کہہ سُنائیا۔ مینوں سوغات لگی چنگی، تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جس ویلے تیرے کولوں لوے منگی، اوسے ویلے بھیٹ دینی کرائیا۔ جیہڑی وست خوشی نال کرے بخشندی، سو بخشش مینوں دینی چائیں چائیا۔ اونے چر نوں گلّاں سُن کے ڈولے والی سوانی باہر نکلی پیریں ننگی، مکھ گھنگٹ رہی اٹھائیا۔ اپنی واہ کے پٹی کنگھی، سوہنا شنکار بنائیا۔ شیشہ ویکھ کہے میں چنگی، جوہن دُون سوائیا۔ رُوداس ولّ تگّ کے اکھاں توں ہو گئی اندھی، نظر کُچھ نہ آئیا۔ اندرے اندر فُرنا پھریا میں جنم کرم دی گندی، شرم وچ شرمائیا۔ میرے کم نہ آئی کُن پائی دُنڈی، زیور زر دئے دُہائیا۔ میرے نالوں اوہ ٹٹی جُتی چنگی، جیہڑی جاندياں راہیاں سیو کھائیا۔ چارے کھار اٹھ کے کہن توں بیبی رانی چنگی، کیوں ڈولیاں باہر پیر ٹکائیا۔ اوس نے کہا میں ایس چمیار نوں ویکھ کے سہاگن ہو گئی رنڈی، میرا جگت کنت نظر کُچھ نہ آئیا۔ جے لگاں تے ایسے دی انگی، دوجا سنگ نہ کُچھ وکھائیا۔ میں درسن کر کے ہو گئی ٹھنڈی، برہم برہم وچوں نظری آئیا۔ چاہے مندی چاہے چنگی، چنگی مندی ایسے دی اکھوائیا۔ غصّے نال پاڑ کے اپنی انگی، اوڈھن دتا پرے سٹائیا۔ میں خوش ہوواں رہ کے بھکھی ننگی، جگت پدارتھ ملے نہ کُچھ وڈیائیا۔ چار کھار مڑ جاؤ میرے سنگی، میرے ماہیاں دیو ودهائیا۔ بندی کھانیوں نکلی ٹھاڈی جھی، دھنّ جنیندی مائیا۔ دس ماس کیتا واس وچ چھی، مات گربھ شکم ڈیرہ لائیا۔ ہُن ویاہ کے لے چلے سوہنی وئی، سوہنی ڈولی پائیا۔ میرے گل زری پئی، لڑیاں ہار وکھائیا۔ کلیرے کرن چھنّ چھئی، مہندی رنگلی ہتھ چڑھائیا۔ دوہائی میں بن کنت ویکھیاں ڈولی وچ بہ گئی آئی، بھائیا پھڑ کے دتا ٹکائیا۔ ایہہ پرہ نے گلّ کیتی چنگی، دیا رحمت اک کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اچرج کھیل وکھائیا۔ چار کھار کہن اٹھو چکو بہار، ہونی سانوں نظری آئیا۔ جس دے پچھ پندھ رہے مار، بھجیئے واہو داہیا۔ ایہہ وڈی ساری مٹیاری، ہُتا بہار رکھائیا۔ اسیں نہانے کھار، چاکر روپ وٹائیا۔ جس ویلے کدی ساڈے آوے دوار، اسیں وی ڈولے وچ بہیئے چائیں چائیا۔ سانوں ٹھٹھے کرے چمیار، مخولان نال سُنائیا۔ تَساں نوں بنا پو نار، لوکھات روپ دھرائیا۔ اونے چر نوں سوہنی لاڑی سُن لئی آواز، جو کھار رہے سُنائیا۔ آکھے نیڑے آؤ آچک لو اپنا داج، میرے کم کسے نہ آئیا۔ میں چھڈیا جگت سماج، سمگری دتی لٹائیا۔ جنہاں چر ایہہ چمیار مینوں دسے نہ میرا راز، راضی ہو کے آگے کدے نہ

جائیا۔ رُوداس سُن کے جانا ایہہ سوہنا ویلا ہُندا کاج، ویاہ شادی دواں دھراں خوشی منائیا۔ جگت جیواں بنایا رواج، دھیاں بھیناں ڈولیاں وچ گھلائییا۔ جے ایہناں نوں پہلوں پرہہ کنت ملن دی آجائے جاج، اپنے گھر وچوں گھر بیٹھے سگن منائیا۔ نیتر تگ مستک لیکھا لیا وچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا لکھائییا۔ رُوداس کہہ نیڑے آجی، پیار تیرے ونڈے آئییا۔ توں سرب نالوں لگی سچی، سچ کہانی اندرے اندر دتی سُنائییا۔ پریت ویکھ جگت کچی، کچّا تند ٹڑائییا۔ میری ویکھ جتی ٹٹی، تیرے اندر ہوئی رُشنائییا۔ جیہڑے کہار تیری کرن آئے بتی، اپنا جامہ گئے بدلاییا۔ ایس براہمن دی سرتی اچے سٹی، کسیرا جس دے ہتھ پھڑائییا۔ پتر آلے میرے کول روٹی اک رُکھی، تینوں خوشیاں نال کھوائیا۔ تیری آتما رہے سچی، پرماتما نال کُرمائییا۔ کتوں ہووے کدے نہ بچی، سر سہاگ نہ کوئی لٹائییا۔ پانی پانے والا بھرکے چلی ورتایا نال مُٹھی، گھٹ اکو وار پیائییا۔ دوارے آئی جائے نہ لٹی، تیرا جوہن نہ کوئی ہنڈائییا۔ تیری اودھ ایتھے مُکی، اگلا پندھ مُکائییا۔ اک واری میرے صاحب دی کر رُچی، جو میریاں اکھاں وچ ڈیرہ لائییا۔ پھیر اوسے کولوں پُچھی، تینوں دئے سمجھائییا۔ بیبی رانی اٹھ کے آئی اڈی اچی، نیتر نین گھلائییا۔ اوس نوں دھار نظر آئی وچوں لگی، جوتی نور نور رُشنائییا۔ جیہڑی پریم پیار دی بھکھی، پریمیاں گلے لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائییا۔ ویکھ کے رُوداس نین، نین نین بگسائییا۔ اگوں کچھ لگی رسنا کہن، کہہ سکی نہ رائیا۔ اوسے ویلے صاحب ستگر آیا لین، پُرکھ اکال دیا کھائییا۔ وہن نہ دیوے کوڑے وہن، جھگڑا چکے لوکائییا۔ ڈھائی گھڑیاں سوہریاں گھر ملے بہن، سس سوہرے ملے ودھائییا۔ پھیر اوسے ویلے وین پین، نیتر نین نیر وہائییا۔ کہن کتھوں آگتی ڈین، ساڈا کوڑما گتی کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رُوداس گواہ لے بنائییا۔ اگلے دن کہار ویکھے مُڑدے، خالی ڈولی کندھ اٹھائییا۔ ہوئی ہوئی پیریں تُردے، نیناں نیر وہائییا۔ ویکھو ایہو جہے جوڑ کابنوں جُڑدے، جو جُڑدیاں ہوئے جُڈائییا۔ نکرمنان دے بیڑے رُڑدے، بھاگاں والیاں ملے وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا کھیل وکھائییا۔ ہوئی ہوئی آگئے آگے، اپنا پندھ مُکائییا۔ رُوداسا اوسے طرح سچے، بیٹھا آسن لائییا۔ چارے بہہ گئے سچے کھبے، ہوئی ہوئی پُچھن چائیں چائیا۔ دس کل جو ناری آئی تیرے کول پیر دے، کی توں اوسنوں دتا سمجھائییا۔ اوسنوں

دُھردرگاہوں آگئے سدے، سوہریاں پیکیاں ناتا گئی ٹڑائیا۔ اکھیں رون لگے بندے، لاگیاں نائیاں ڈوماں مراسیاں لاگ نہ کوئی ورتائیا۔ براہمنان دے خالی رہ گئے کھیراں والے ڈبے، تھال پروس نہ آگے ٹکائیا۔ دچھنا گھروں نہ کوئی لہے، آگے پچھ دھیان لگائیا۔ براہمنیاں دے دے تھکیاں سدے، گھر گھر سوانیاں صد لیاں۔ کچھ سوانیاں دے پیسے اج نہ لہے، مکھ وکھالی بھیٹ نہ کوئی چڑھائیا۔ ہتھیں گانے رہ گئے بدھے، پراتاں خالی دین ڈہائیا۔ سالو سر تے رہ گئے رنگے، جو بن سکے نہ کوئی وکھائیا۔ پرہ نے کیتے کھیل بے ڈھنگے، بُرا کہے لوکائیا۔ لوحاں تے پکے رہ گئے مندے، دالاں تڑکا نہ کوئی لگائیا۔ بھنگیاں دے ہتھیاں وچ رہ گئے ڈنڈے، ایویں گتیاں پرے ہٹائیا۔ مؤنہوں دان ملے نہ منگے، جھولی خالی نہ کوئی بھرائیا۔ سارے کہن ساڈے حال مندے، ویاہی لاڑی لاڑے نال نہ سنگ نبھائیا۔ اُدھر اوہنوں چار کپار چکن والے کندھے، ایدھر چارے اسیں ڈولی لے کے بھجے واہو داہیا۔ تیرے کول آ کے تھوڑے بھٹے ٹھنڈے، ساہ لے کے خوشی منائیا۔ روداس ڈوری نال کس کس کے چھتر گنڈھے، دھاگا مکھ دے وچ رکھائیا۔ کتھوں پیش پے گئے ایہہ مُشٹنڈے، میرے کم وچ حرج کرائیا۔ کپار کہن اسیں چل کے آئے پیریں ننگے، ایتھے اوتھے دوہاں گھراں وچ ساڈی سیو نہ کوئی کرائیا۔ روداس کہا میرے سُکے تھوڑے جہے ٹکڑے ٹھنڈے، بھورا بھورا لوو کھائیا۔ چواں کہا ایہہ چم والے گندے، چمیار تیرے ہتھیاں نال لگ کے اپنا آپ بیٹھے بھٹائیا۔ اونے چر نوں براہمن کہا ایہدے کولوں کوئی نہ منگے، ایہہ چندال نظری آئیا۔ روداس کہا تنّاں دناں دے پکے ہو گئے ٹھنڈے، میری گھر والی خوشیاں نال پکائیا۔ جھولے وچوں کڈھ نال وکھائے اچار گنڈھے، ایہہ وست نال وکھائیا۔ رُکھی مکھ روٹی جس دے نال ہنڈھے، ایہہ وی پرہو دئے وندائیا۔ کپار کہن چلو چُکیئے اپنے ڈنڈے، بھجیئے واہو داہیا۔ اسیں کی کرنے سُکے مندے، آگے پنڈ گراں ہتھیرے جتھے مرضی لئیے کھائیا۔ روداس کہاں تُسیں بڑے چنگے، باہروں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے چھڈو وچار، اُٹھو بنو پاندھی راہیا۔ ایس کی دینا چمیار، خالی ہتھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نہیں تے میرے نال چلو میں تہانوں وکھاواں اپنے ججمان، جو کھیراں تھالے پروس میرے آگے رکھائیا۔ اوتھے ملن سوہنے پکوان، بھاجیاں سبزیاں انت کوئی نہ آئیا۔ پھر کھا کے اسیں اوہناں سر چڑھائیئے احسان، دند گھسائی منگیئے تھانوں تھانیا۔ ویکھو ساڈا ایمان، جو صدق صبوری رہے ہنڈائیا۔ تُسیں کڈے وڈے جوان،

نیڑے کئی کھیڑے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ کھار کہن پنڈت جو رہیا آگھ، سوہنی گل سُنائیا۔ ایہدے کولوں سیکھیے جاچ، منگن کیوں گھر ججھاناں جائیا۔ براہمن کہا ایہہ ڈُونگھا راز، چھیتی سمجھ وچ نہ آئیا۔ پہلوں کچھ مینوں دیو دان، اپنی کمائی وچوں بھیٹ کرائیا۔ پھیر میرے نال چل کے گنگا کرو اشنان، دوت دوشنا دور کرائیا۔ پھیر میرے چرن گھٹو آن، دوتے جوڑ سپس جھکائیا۔ جے میں ہو جاواں مہروان، پھر دیواں کچھ سمجھائیا۔ جے تھائے نالوں پہلوں مینوں غصے وچ ملے میرا ججھان، پھیر میری آگ لگی نہ کوئی بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اک کہے چلو چلیے اٹھ، ایویں وقت لنگھائیا۔ دوجا کہے چمیار کول نہیں کچھ، کھان پین نظر کچھ نہیں آئیا۔ تیجا کہے ایہدے توں لیے پُچھ، ہُن جائیے چائیں چائیا۔ چوتھا تھوڑا گیا جھک، نیتر نین شرمائیا۔ جس ویلے ویکھیا روداس دا مکھ، وچوں رام روپ نظری آئیا۔ آگے ہور نیڑے گیا ڈھک، دوتے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈا پہلا پینڈا گیا مک، خالی ڈولی رہی ڈرائیا۔ جس گھر لاڑا گیا سی ڈھک، آج گھر اوس وچن دھاپیا۔ اسیں تینوں رہے پُچھ، سانوں دے سچ صلاحیا۔ اسیں کتھے جائیے لک، اپنا مکھ جھپائیا۔ روداس آگوں ہو گیا چپ، بچن سکے نہ کوئی الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ چپ وچوں پیا بول، آکو آواز لگائیا۔ تسیں کیوں بیٹھے میرے کول، اپنا وقت گوائیا۔ اٹھ کے جاؤ اڈول، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ چارے کہن اسیں کھار، ڈولی کندھ اٹھائیا۔ تیرے نال بدو بدی لگدا جائے پیار، اندرے اندر پریم ودھائیا۔ سانوں کھڑکدی جائے ستار، جویں کوئی سُنتیاں رہیا اٹھائیا۔ ساڈے اُتے آوندی جائے بہار، خزاں بسنت روپ وٹائیا۔ سانوں نظری آئے گلزار، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ روداس کہے میں گنڈھ چم، نیچ ذات اکھوائیندا۔ ڈھور ڈھونا میرا کم، کھلڑی تن لہائیندا۔ وسیرا کرنا چھپری چھن، محل اٹل نہ کوئی سوہیا پائیندا۔ میرے نالو کملی میری رن، جہنوں عورت لاڑی کر کے جگت سُنائیندا۔ نہ کوئی پیہیں ہتھیں کن، زیور زر نہ کوئی وکھائیندا۔ اوہ میرا میں اوہدا کران دھن دھن، دوہاں دا دھناڈ پُرکھ اکال آکو نظری آئیندا۔ جے میری جاؤ من، میں سچ سچ سچ سمجھائیندا۔ ہُن تھانوں ناری سریر ملنا ضروری تن، لوکات جنم

وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لہنا جھولی پائیندا۔ چارے کہن چمیار کی رہیا دس، ہوئی ہوئی سُنائی۔
 چوٹھا کہندا سب کچھ اس دے وس، بیٹھا پردہ پائیا۔ ویکھو کڈا ہٹھ، بھکھا ہو کے جھٹ لنگھائیا۔ جس دے کول پُرکھ سمرتھ، منگن
 واسطے جھولی اچے نہ ڈاہیا۔ جلوہ تگ کے نوری اکھ، اکھ نیتز نین ملائیا۔ اُس دے حُکمے اندر وس، سوہنی خوشی بندھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ چارے کہن کچھ لئیے منگ، ایہدے وچ نور نظری آئیا۔ پہلا کہے اوہ
 ویکھو جس ویلے پاؤندا گنڈھ، گنڈھاں دین والا اس دا سنگ رکھائیا۔ دوجا کہے جس پانی نال پاوے ٹھنڈ، سُکا چہتر گلا کر کے لماں لئی
 ودھائیا۔ تیجا کہے پہلوں اپنی نال ہتھوڑی اتوں صاف کر کے گند، پھر دوہاں ہتھاں نال جڑائیا۔ چوٹھا کہے آر کس طرح آر پار رہی لنگھ،
 زور نال دبائیا۔ اُس ویلے مینوں آوے اک اند، جس ویلے ٹئی گنڈھ وکھائیا۔ اونے چر نوں براہمن اٹھ کے آیا کولوں کندھ، دھوتی جھاڑ
 موڈے اُتے ٹکائیا۔ چمیار ایہہ کی کیتا پکھنڈ، جاندے راہیاں بہرم بھلائیا۔ جیہڑا کسیرا دتا اوہ کئی نال لیا ٹنگ، جنجُو نال بندھائیندا۔
 چلوں مُکائیے اپنا پنڈھ، ساتھیوں تائیں سمجھائیندا۔ اُنے چر نوں رُوداس نوں آئی کھنگھ، کھنگھ نال اندروں لال باہر کڈھائیندا۔ ہوئی جیہی
 پھڑکے چہتران والی کلی نال دے ٹنگ، جگت نیتز ویکھ کوئی نہ پائیندا۔ چارے کہار ویکھ ہوئے دنگ، ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ اسیں سمجھیا
 ایہدے کول بھکھ ننگ، ایہہ لالاں ڈھیر چہتران وچ ٹکائیندا۔ جے ساتوں اک اک دیوے ونڈ، ساڈا سوہنا جھٹ لنگھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہارا ور، سکھیا اک سمجھائیندا۔ رُوداس ویکھ اندر خواہش، ہس کے رہیا سُنائی۔ ایہہ کنگن
 کسے ہٹ بازار نہ کرے تلاش، زرگر نہ کوئی گھڑائیا۔ جوہری رکھے کوئی نہ پاس، قیمت سکے نہ کوئی مُکائیا۔ اکو رکھو آس، ڈھر دی بات
 سُنائی۔ کرپا کرے پُرکھ ابناس، دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ چارے بولے
 ہو اکھ، اک آواز سُنائی۔ رُوداس تیری چرنی ڈھٹھے، مان موہ مٹائیا۔ ساتوں دس ساچے پتے، پت پریشور دے وکھائیا۔ اسیں ویکھیئے
 اپنی اکھ، آخر تیرا سنگ نبھائیا۔ ساڈی صاحب پت رکھے، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ تیرے پچن ہونے سچے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔
 ساڈے کایا ماٹی بھانڈے کچے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رُوداس کہے

سُنو کن لا، کرماں والیو دیاں سمجھائیا۔ میرا صاحب بے پرواہ، بے پرواہ دھار چلائیآ۔ سب دا لہنا دئے مُکا، دینا بھل کدے نہ جائیا۔ جو اٹّ کری دُعا، رحمت اِس دے اُتے کھائیا۔ جس نے ایہنوں لیاندا اُٹھا، میرا یار نظری آئیآ۔ پنجاں نوں دیواں اک صلاح، سچ سچ سمجھائیا۔ اوس میری نار ول لیا دھیان لگا، دُکھ یاد کر کے رہیا سمجھائیا۔ تْسیں ڈولی چُکنی سمجھی گناہ، نار بننا خوشی وکھائیا۔ مینوں میرا ہو کے رہیا سُننا، میری آواز سُنے دُھردرگاہیا۔ انت آؤنا پئو ویس وٹا، جامہ ناری رُوپ وکھائیا۔ اُس ویلے مین تھادا ضرور بنا گواہ، شہادت دیواں بھگتائیا۔ میرا پُرکھ اکال ترس لئے کما، مہر نظر اُٹھائیا۔ تھادے اُپر پردہ دیوے پا، ایتھے اوتھے سدا سہائیا۔ مرن توں پہلوں لئے بچا، بچیاں وانگ گود اُٹھائیا۔ ہر سَنگت دئے سمجھا، سمجھ نال ملائیآ۔ براہمن پھردا تَردا اوتھے جائے آ، نو جنم پنڈھ مُکائیا۔ رَوَداس ہتھ پھڑکے قلم شاہ، سوہنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن نرُویر بن ملاح، بیڑا سب دا اِکٹھا پور ترائیا۔ پنج اِکٹھے ہو کے رہے اکھ، آخر وار سُنائیا۔ سائوں نہیں رہنا یاد، ساڈی سمجھ نہ کوئی وڈیائیآ۔ رَوَداس کھا پرہ میرا سُنن والا فریاد، سُنتیاں لئے جکائیا۔ اُس نوں بڑی سوہنی جاچ، جو مینوں جُنیاں گنڈھن لائیا۔ اُس دے وچ وڈا راز، جس دی سار کھئے نہ پائیا۔ اوہ لیکھا جانے سواس سواس، جُگ چوکرئی بھل کدے نہ جائیا۔ مِترو تْسیں رکھیو آس، چھتران وچوں ملی وڈیائیآ۔ جے سچ پُچھو اون اِک وار اُداؤنے پہلے تتران پچھے باز، شاہ سوارا رُوپ وٹائیا۔ ستران دے کے جاوے داج، سرسے اُتے مہر لگائیا۔ کلجگ اتم مار آواز، سارے لئے اُٹھائیا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آس، آسا ترسنا دئے مٹائیا۔ سب دے وسے ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ پورب لیکھا جانے ماتھ، مستک لہنا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ اٹّ لیاؤن والا جو رَوَداس یار، جگت سنگی نظری آئیآ۔ تھوڑا گھر کرن نال پیار، دتی مان وڈیائیآ۔ جو ڈولی والے کھار، ہوئی ہوئی دئے سمجھائیا۔ پنچے سُنو اکو وار، ایکا حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیآ۔ رَوَداس مِترو بیبی پیاری، پیار نال سمجھائیا۔ پہلا کھار جیتاں آدھاری، انتر ویکھ وکھائیا۔ دوْجا کھار بیبی چرن سہاری، چرنودک مُکھ چوائیا، تیجا کھار باوی نام کر کے رہے پُکاری، رسنا جہوا سُنائیا۔ چوٹھا کھار جس دے اندر دیاں دھاری، سُلگھنی رُوپ وٹائیا۔ پنجاں اُتے پرہ اوڈن دے اپر اپاری، پچھلا لیکھ چُکائیا۔

رَوَداس نُون نال لے کے خرید لیا بن وپاری، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کرنہارا سچ وپاری، اپنی بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت جہان توڑ یاری،
 بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رَوَداس نُون چیتا آیا میری روٹی سُکی، اچے نہ
 کیسے ورتائیا۔ کھاندیا کھاندیا کھاندیا کیسے کولوں نہ مکی، اپنے بھنڈارے بیٹھی بھرائیا۔ اُس دا آٹا گدھا پریم نال دے کے مکی، پانی جل
 ہتھ نال تُنکائیا۔ سیوا کری نال شوقی، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ وست ساری سانہ سوت صاف کیتی چوکی، چوٹکا چوٹکا نال پوت
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، پچھلے لہنے رہیا مُکائیا۔ رَوَداس کہے میرے سچے رب، آد جُگاد
 تیری وڈیائیا۔ کی تینوں کھان پین دا ہو گیا لب، میرا ویلا گیا بھلائییا۔ میں سُکے ٹکڑے جو آیا چھڈ، ساہ سوت کے تیری جھولی پائیا۔
 ایسے کر کے اک دن پہلوں تیرے ننگے دیکھے ہڈ، وانگ غریباں نظری آئیا۔ آگے میرے نالوں رہیا اڈ، ہُن سوہنا جوڑ وکھائیا۔ اپنے سجن
 رہوں کڈھ، گرمکھ روپ وکھائیا۔ اک منگا تیتھوں منگ، سوہنا وقت سہائیا۔ ہُن کٹ دے بھکھ ننگ، دکھیاں درد وندائیا۔ تینوں
 کیہڑا نہیں آوندا ڈھنگ، کیہڑا دیوے جاچ سکھائیا۔ مہر نظر کریں تے چاڑھیں رنگ، رنگ رنگیلا سچا ماہیا۔ تیرے چرناں تھلے وگدی
 دسے گنگ، گہر گمبھیر میرے گوسائیا۔ میرا لا سچ تند، پانا گنڈن والا رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو
 دے سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ صاحب میرے تینوں بڑا چاہیدا سُکھ، سُکھ آسن سوہنا پائیا۔ میں تیرے پچھے کٹ رہیا بھکھ،
 بھکھ وچ خوشی منائیا۔ ساڈی واری ہو گیوں چپ، مُکھ بول نہ کوئی الائیا۔ اسیں تینوں رہے پُچھ، دے جواب سچ گوسائیں۔ کی
 تیرے کول نہیں کچھ، جے ہے پھر بیٹھا کیوں چھپائیا۔ اچ اسیں تیرے نال جانا رُس، لہنا مُکھ بھوائیا۔ رات ساری تیر وندے دینی بھکھ،
 تھالی پروس نہ آگے ٹُکائیا۔ تیرے لگن نہیں دینا کچھ مُکھ، بھوگ لا نہ خوشی منائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر گئے سُک، تینوں ترس کدے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا دے اک ور، مہروان تیری سرنائیا۔ بھگوان کہے رَوَداس تیرا تیر، زِرا لا نظری
 آئیا۔ کھان پین نہ کھئے سیر، مُکھ وست نہ کھئے ٹُکائیا۔ راتیں سُنٹیاں کٹاں بھیر، دکھیاں پیڑ اپنی جھولی پائیا۔ نہ کوئی براہمن کھاوے کھنڈ
 کھیر، بھوجن بھا نہ کیسے وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساڈھے دس دیوے رس ہو کے وس سب

کچھ دئے سمجھائیا۔ براہمن پھڑکے ڈگوری ہتھ رکھائیا۔ اُنوں بودی یلے چوٹی، سوہنی ٹنڈ بنائیا۔ نال ترسنا ہووے کھوٹی، جس اُتے
 بہار لدائیا۔ ممتا ہووے بھتی، مایا سنگ وکھائیا۔ ایتھے آوندیاں رات نوں ملے کوئی نہ روٹی، بھکھیاں زین واپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سبنا دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے ساڈا کی گناہ، سچ دے سمجھائیا۔ سارے تیری سیوا رہے کما، دوس زین بھجن
 واپو داہیا۔ پچیاں اُتے ترس رکھا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنہاں مینہ اندھیرے بارش سردی وچ ہتھ پیر لئے گلا، دوس زین اکو رنگ نظری
 آئیا۔ مینوں خوب رہے کھوا پیا، گھر گھر ورجن وڈے چھوٹے اکھن چائیں چائیا۔ سارا دن دُدھ رہے پیا، مٹھیائیاں نال کھوائیا۔ میں
 کھان پین لئی انہاں دا بناں گواہ، شہادت اپنی نال بھگتائیا۔ رُوداس نوں لوں منا، جے میرا سنگ رکھائیا۔ کہوں یار کیوں بھکھیاں رہیاں
 مروا، کھانڈیاں پینڈیاں گائے چائیں چائیا۔ رُوداس اگو دئے سنا، اکو بول الاٹیا۔ جویں مندا اوسے طرح لوو منا، بھکھے رہ کے ایہدا گھٹ
 کچھ نہ جائیا۔ تسیں جے کچھ کھانا تاں لوو کھا، اپنا پیٹ بھرائیا۔ میں ڈھائی ٹکڑے سکے آگے دینے ٹکا، جو چمڑے وچ چھپائیا۔ اکو گھٹ
 پانی دینا پیا، اپنی سیو لگائیا۔ جے بھکھا رہ کے مردا دے خدا، ایہو جہے خدا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اسیں ہون نہیں دینا جُدا، سگلا
 سنگ نبھائیا۔ رل مل اج سارے متالیئے پکا، صلاح اک رکھائیا۔ نہ مئے تاں وی لئیے منا، منسا اپنی نال رلاٹیا۔ ساڈھے دس اندر وڑ کے
 لئیے سنا، سوہنا ناد وچائیا۔ اک ادا ایہدی جھولی پا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، دیونہار سرب
 وڈیائیا۔ ہر سنگ منگوں دیو اک رات، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس وچ میری تہاڈے اندر وڑے ذات، ظاہر روپ وکھائیا۔
 آگے خوشیاں والی آئے پرہات، سوہنا رنگ وٹائیا۔ نین نیتر لوں جھاک، دُھر دی اکھ کھلاٹیا۔ رُوداس دا پورا کر کے واک، بھکھیاں رہ
 کے جھٹ لنگھائیا۔ میرا تٹ نہ جاوے ساک، میرا سجن نہ مکھ بھوائیا۔ مُدھ کم نہ آوے بن ڈال پات، بن شاخ نہ کدے لہرائیا۔ جے کوئی
 پرسوں دی ردی رہ گئی بہات، اوہ خوشیاں نال جھولی پائیا۔ ایہ وکھری سب توں بات، شبدان وچوں شبدي روپ وٹائیا۔ اچے کچھ
 ہورنا دی ریندی آس، جیہڑے بیٹھے راہ تکائیا۔ آدھی رات تک سُنو اوہناں دی بات، اپنا دھیان لگائیا۔ تہاڈی ساریاں دی اکٹھی
 کراں اکو وار یاد، یادداشت اک بنائیا۔ سوہنی سچجی سُنواؤں آواز، دُھر دا راگ پرگٹائیا۔ پھر ضرور کہوگے ساڈا ایہ باپ، پتا پُرکھ

اکال بے پرواہیا۔ اس نوں چھڈ کے کپڑا کرینے جاپ، منگن کس گھر جائیا۔ جو کچھ کہے سو آپے آپ، آپ اپنے وچ سمائیا۔ جے کوئی ایہدی وست لبھے اوہ گرمکھاں دی راکھ، جیہڑی صاحب بھیٹ چڑھائیا۔ وڈی تے اٹلی دات، چھوٹے بچیاں نال رلائیا۔ اکیاں وڈیائی نال کرے ساتھ، جوڑی جڑدیاں نال جڑائیا۔ ہوئی ہوئی منزل پندھ مکا کے واٹ، در دروازہ کھولے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ پکرمی میلا سنگھ دے کما وچ بابویر ضلع گرداس پُر ★

سُن آواز براہمن دی آیا ڈوم مردانہ مراسی، - - - - - ویکھ پچھلا کرم دھردا ساتھی، نیترا اکھ کھلائیا۔ جس مئی نہیں سی نانک اکھی، ولیاں وچوں ولی اکھوائیا۔ کندھییاں نالوں جس دی چوڑی چھاتی، قندھاری لوکی رہے سدائیا۔ مینوں پچھلی آئی یاد ساکھی، سوہنی طرح سنائیا۔ مار ایسے ول جھاتی، اپنی اکھ کھلائیا۔ اوکھا ہو کے چڑھ کے گیا اُتے گھاٹی، پانی خاطر واہو داہیا۔ ایس مینوں گل آگوں ایہہ اکھی، مان نال سنائیا۔ جا مڑ کے پچھے لے جا خالی باٹی، پیالہ بھرے نہ کوئی صُراحیا۔ نانک تپے جا کے اکھیں، میرا سندیسہ اک سنائیا۔ ایتھے کچھ نہیں تیرا باقی، لہنا ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جے زور بیگا چھاتی، لے لا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ مردانہ آگوں کہے بول، مردان والی جنائیا۔ ایہہ پانی تھوڑا جیہا تیرے کول، اوہ بھی پرہہ اٹاں وچوں دھار وہائیا۔ ایویں خالی وچاویں ڈھول، کورٹا ڈگا لگائیا۔ میں اُس نوں لیکھا دساں کھول، سچی طرح سمجھائیا۔ تیرا ہنے کدھ دئے بول، تھے مان وڈیائیا۔ میں خوش نہیں ویکھ کے گھول، فقراں سادھاں ہووے لڑائیا۔ جے تُوں کہا نال مخول، ہنسی اک اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اچرج کھیل رچائیا۔ ولی قندھاری ہو کے غصے، گہری اکھ نال ڈرائیا۔ ایتھے نانک ورگیاں کون پچھے، پھرن واہو داہیا۔ میتھوں ڈردے سارے لکے، سر نہ کوئی اٹھائیا۔ کئی سادھ میں پھڑ پھڑ کئے، بھجاں نال دبائیا۔ کئی پھڑ کے ٹنگے پٹھے، دوہری دیواں سزائیا۔ کیسے پانی مؤل نہ پاواں مکھے، ترکھا وچ تڑپھائیا۔ میرے ہتھو کوئی ویرلا چھٹے، جس اُپر رحم کھائیا۔ جا مڑ

جا نہیں تے تیرا دانہ پانی مکے، اکو مُکی نال مُکائیا۔ تُسیں منگ منگ کھاونہارے ٹکڑے رُکھے، مین بھیڈ کھا کے خوشی منائیا۔ میرے بوٹے پھیر نہ لگے پئے، جڑوں دیاں اکھڑائیا۔ ویکھ ڈُونگھیاں غاراں وچ کنے سٹے، ہڈیاں پنجر نظری آئیا۔ مار مار کے اوہناں ٹھڈے، سُر تے دتی بھلائیآ۔ ایتھے آکوئی نہ بکے، بھے میرا سرب ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ حُکم ورتائیا۔ مردانے اندروں آئی آواز، ہوئی جہی سُنائیا۔ اس وچ کوئی ڈُونگھا راز، کریں نہ سنگ لڑائیا۔ چُپ چپیتا پچھے آ بھاج، نانک راہ تکائیا۔ بالا وجاون والا ساز، اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اندرے اندرے اندر بھيو کھلائیآ۔ مردانہ سُن کے آیا مُڑ، خالی کاسہ ہتھ رکھائیا۔ اُس دے اُوندیاں سار ربابی وچّی سُر، سوہنا تال بنائیا۔ نانک نرنکار نال گیا جُڑ، اکو رُپ سَمائیا۔ مردانے آ کے کہا اوتھ لیکھا ہور، میری چلی نہ کوئی وڈیائیا۔ ولی سب نوں وکھاوے زور، اپنا بل جنائیا۔ آگے اوس مائس رکھے۔ نال ڈھور، غاراں وچ سُنائیا۔ ایتھے نانک تیری لوڑ، بن تیرے پانی ہتھ کسے نہ آئیا۔ نانک کہا مردانے نہ پا شور، پُرکھ اکال کھیل رچائیا۔ اونے چر نوں ولی اوٹھیا دوڑ، اپنا بل پرگٹائیا۔ سہج سُبھاو پتھر دتا روڑھ، دھکا اک لگائیا۔ نانک تگیا کر کے غور، گہر گورا آئیا۔ پاؤندا آوے ڈاڈا شور، نکیاں نکیاں بھنّ وکھائیا۔ سَتگر ہتھ لا کے کہا تیری نہیں اچّے لوڑ، چُپ چپیتا بہ جا اپنی تھائیا۔ اوسے ویلے دُھر دا منتر پُھریا پھور، فُرنا اک جنائیا۔ نرگن بن کے آیا چور، نام ورما ہتھ اُٹھائیا۔ جتھوں پہاڑی دا آوے موڑ، اُس وچوں سُرّاخ دتا کرائیا۔ ہوئی ہوئی پانی دتا روڑھ، جھرنا وگے بے پرواہیا۔ مردانے پیالہ بھریا جنی لوڑ، آ کے نانک آگے ٹکائیا۔ نانک کہا بالیا ایہدے وچ مٹھا رس کھور، سوہنا رس بنائیا۔ بالا کہے میرے نہیں کچھ کول، بغلی خالی نظری آئیا۔ نانک کہا میں نہیں پینی پاہل، ڈوما ہتھ کیوں دتا لگائیا۔ مردانہ کہے نانک تُوں اپنی گھڑی کھول، کیوں بیٹھا آپ لکائیا۔ نانک کہا میرے چرناں اُتے ڈولھ، تھلے باٹا ہور رکھائیا۔ مٹھا رس پرّم پُرکھ پرماٹما ایہدے وچ دیوے گھول، سوہنا رس بنائیا۔ اینے چر نوں ولی قندھاری آیا کول، درشن پا نین شرمائیا۔ میرا معاف کردے بول، انبولت تیری وڈیائیا۔ میں سادھاں وانگوں کردا رہیا مَخول، جھوٹھیاں نال جھوٹھی ریت چلائیآ۔ تُوں بیٹھا دِسیں اڈول، اڈل تیری بے پرواہیا۔ خوشی نال نانک اپنے باٹے وچوں بھر کے دتا اک نِکا جہا کول، اے پی لے مُکھ لگائیا۔ مردانے عَصّے نال ہتھ مار کے دتا ڈولھ، خالی دتا کرائیا۔ میں گیا تاں

مینوں آگوں مارن لگ پیا دھوئل، مُکیاں نال ڈرائیا۔ ہُن ویکھاں ایہدا گھول، کویں کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ ویکھ ڈوم جگت مراسی، مسلہ گر سمجھائیا۔ مین ایسے کارن آیا ایہدی کرنی بند خلاصی، بن بندگیوں بندہ
 دیواں بنائیا۔ کی ہویا جے تیرے نال کری ہاسی، میرے نال چلے نہ کھئے چترائیا۔ ساری بھلی پچھلی بدمعاشی، نیوں نیوں سپس رہیا جھکائیا۔
 تُوں اس دی خالی کیتی باٹی، کول ہتھیاں نال رُڑائیا۔ ایہ امرت رس اگم جو اس نے لئے چائی، تِس رسنا دھرت ملے وڈیائیا۔ مردانے کہا
 مین نہیں مننا گلیں باتیں، مینوں سچ دے سمجھائیا۔ ستگر نانک کہا مردانیاں جس ویلے پنجھی ماگھ دی آوے راتی، راتی سب کچھ دیاں
 سمجھائیا۔ جس دی بے اگتی ساکھی، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا باقی، دُئی دویت نہ کدے رکھائیا۔ بے شک مین بھی تہاڈے
 ورگا بندہ خاکی، میرے اندر نرنکار نرکار ڈیرہ لائیا۔ تُوں من لے میری آکھی، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ بے شک گناہی ہووے پاپی،
 مین سارے دیاں ترائیا۔ جس طرح تہاڈی کراں راکھی، ایسے طرح سرب سہائیا۔ ایہ منے رسول پاکی، محمد انحد راگ لائیا۔ ایہ پڑھے علم
 صفاقی، آفتابی نور رُشنائیا۔ ایہ نکی جیہی متابی، شولیا نال جگائیا۔ کی جانے پروردگار کڈا وڈا ساقی، ساکھیاں اپنی رچن رچائیا۔ ایہ
 دھوئیں لاوے نال پاتھی، ایندن لکڑاں رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا اپنے وچ سہائیا۔ مردانہ کہے کی ہویا
 جے ڈگا جل، پانی ایسے دا نظری آئیا۔ گھٹے مٹی وچ گیا رل، اپنا آپ مٹائیا۔ تینوں مینوں نانک کاہدا سل، آپ بھکھا مردا نالے تیہ
 ستائیا۔ ہُن اٹھ ایتھوں چل، بنیئے پاندھی راہیا۔ جتھے کئیئے پچھلی رات اوتھے نہیں رہنا کل، گھر اگلے ڈیرہ لائیا۔ نانک تُوں تھوڑا تھوڑا
 دیندا جا پھل، کیوں ابویں رہیا لٹائیا۔ جے تُوں نہیں جانا تے سانوں آگوں گھل، کوئی ججمان لئیے منائیا۔ جیہڑا جادیاں تُوں دیوے انّ جل،
 بسترے دئے وچھائیا۔ تیرے آکھے لگیئے رات تھر جائے کایا گھل، اوڈھن نظر کوئی نہ آئیا۔ نانک کہا مردانیا آ دساں ول، تینوں دیاں
 سمجھائیا۔ نیتر چُک کے ویکھ اُس ول، جیہڑا وچوں قطرہ بچیا نظری آئیا۔ نگہ ماری دپیک جوت رہی بل، نورو نور رُشنائیا۔ کچھ
 مردانہ گیا ڈھل، بالے تُوں آگھ نال سمجھائیا۔ اے ساریاں نال جاوے رل، سجن دشمن سمجھے کوئی نہ رائیا۔ تُوں ہو جا میرے ول، دوویں
 بیٹھے صلاح پکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سُن کے گلاں ولی قندھاری، اندرے اندر دھیان

لگائیا۔ اے کوئی ولی اولیا غوث بہاری، کُتبِ ربیہا پڑھائیا۔ ایہدے نال لاؤنی چنگی یاری، یارانہ سوہنا دئے نبھائیا۔ جن میری اشارے نال ڈنگی پہاڑی، اُنکلاں نال اُٹھائیا۔ جن اندر کھیل کیتی نیاری، پہاڑاں وچوں دھار واپائیا۔ کیوں نہ میں ایہدے چرن چُہاواں رتی نیکی جیہی داہڑی، جو مہندی نال رنگائیا۔ ایہدی پریم پریتی لگے گاڑھی، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ اندرے اندر سٹ لگی نیاری، چوٹی چوٹ جنائیا۔ دئے جوڑ کر نمسکاری، سیس دتا جھکائیا۔ نانک بیٹھا وچ نام خُاری، اک دھیان لگائیا۔ رباب کرے تونہی زرنکاری، زرنکار تونہی نظری آئیا۔ تیری رحمت سدا نیاری، رحمان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پریم دھار اک بندھائیا۔ پریم دھار بندھائی ریت، انتر دئے جنائیا۔ سُن کے سوہنا شبد سنگیت، ملنگ رُوپ وٹائیا۔ اُٹھ کے نچیا بھلی مسیت، مسلہ بیٹھا مکھ چُھپائیا۔ چرناں اُتے ڈگا ہو کے ڈیٹھ، اپنا آپ تجائیا۔ نانک اچانک تیرے نال لگی پریت، بھیانک دے مٹائیا۔ میرے ہتھ نہ آیا امرت باٹا میں پیندا لا کے جھیک، اندر بھنڈار بھرائیا۔ مردانہ وٹ کے کہے کچھ، اکھاں لال وکھائیا۔ آویں آگے بوندے مراسی نیچ، ڈوم کر بلائیا۔ نہیں تے میں دساں کہانی جو پچھے گئی بیت، جیہڑیاں گلاں مینوں ربیہا سُنائیا۔ ولی کہا جو کہیں سو ٹھیک، میرے مولا کھیل کھلائیا۔ بھاویں ہو غصے بھاویں ہس میری ہن لگ گئی پریت، سکے نہ کوئی ٹرائیا۔ مینوں دس اوہ امرت کتھے کتھے ڈلھا ٹھیک، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ مردانے کہا اوہ پتھراں وچ وڑ گیا ہو کے باریک، نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سُن قندھاری آیا چا، خوشیاں وچ سائیا۔ رسنا نال چئیے اوہ تھان، مٹی خاک نہ کوئی وکھائیا۔ نالے کرو ہوں نالے کرو ہاں، ہاں ہوں پچھوں تُوں تُوں سُنائیا۔ بالے رباب ستار کھچی کرے اُوں اُوں، تُنک پوٹے نال لگائیا۔ رمز نال مٹی وچ کھیا مُنہ، اپنی سُدھ بھلائیا۔ نانک تھاپی دے کے کہا ہن پاک ہویا رُوچ، بُت دیا کھائیا۔ تیرا خوشی لوں لوں، روم روم وڈیائیا۔ ولی کہا مینوں نظری آئے اللہ میاں ہوہو، نور نور رُسنائیا۔ نانک کہا یاد رکھیں کلجگ انت ضرور آوے تیری جُوہ، اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں واہویں سوہنا کھوہ، گیرا گیرے نال بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن کے بات کول والا جل پیا ہس، تالی ہتھ دے نال لگائیا۔ نانک کچھ مینوں وی دس، میں چرن چُم کے تیرے خوشی منائیا۔ کی ہویا جے مردانے مینوں باہر دتا سٹ، دھرنی

اُتے رُڑھائیا۔ میرا کتھے گیا رس، جو مٹھا رُوپ وکھائیا۔ ایہہ میرا نہیں کچھ وس، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو ہُن نہیں آیا اس دے ہتھ، ولی قندھاری توں آگے دتا سمجھائیا۔ نانک کہاں تینوں بخشیا ایس دا ساتھ، سوہنی بنت بنائیا۔ کانا قلم پھڑکے پائی وچ دوات، لیکھا لیکھیا بے پرواہیا۔ کانا کہے ہُن مینوں دس بات، نانک کیوں میرے اُتے اُنگل لگائیا۔ میں بھکھے گھر نہیں رکھنا واس، کورٹا سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ میں وچوں پولا اندروں منگاں دات، تیرے آگے جھولی ڈاپیا۔ نانک سچ صحیح دتا آکھ، ایہدے نال تینوں دتی وڈیائیا۔ کلجگ اتم تیری بدلے ذات، کانا کماڈ رُوپ وٹائیا۔ ولی قندھاری تینوں آپے کرے آباد، بوٹا لاوے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال ویکھن آوے آپ، پھیرا پا ڈھردرگاپیا۔ مردانے کہا کی پرہوؤ کتے دا ایہدے نال ساک، اوہ کلا نظر کیسے نہ آئیا۔ بالا کہے میں منگاں ہو کے داس، تھوڑی میری جھولی دے بھرائیا۔ میں سُنیا سِری بھگوان سد بھگتاں رکھے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ نانک کہا جے سچ پُچھو اوہ بھگتاں نال لیائے بنا جماعت، سوہنی بنت بنائیا۔ آگوں کانے لیا آکھ، اپنی آکھ کھلائی۔ جے اوس ویلے مینوں کہن کماڈ، میری سمجھ نہ کوئی سمجھائیا۔ نانک کہا اوہ آپے رکھے یاد، جس ہتھ دتی وڈیائیا۔ قندھاری دا ڈلھیا دھرتی رس، دھرنی وچوں گتیاں وچ بھرائیا۔ کانے کماڈ پوری کر کے آس، لہنا دئے چُکائیا۔ گُرمکھ پوری پوری مٹی مٹی دا لین سواد، رسنا جہوا بئی دند بلائیا۔ ولی قندھاری پھیر کہے میرا رسوُل پاک، بے پرواہ نظری آئیا۔ جس دا کدے نہ تھے ساک، ساچا ناتا رِسیا جُڑائیا۔ بالا مردانہ دوویں رہے آکھ، سچی کہانی رہے سمجھائیا۔ ہُن پنڈت براہمن تیرے منگن دی آؤندی جائے رات، ساڈا پچھلا پنڈھ مکائیا۔ اسیں صرف دسَن آئے خاص، ایہہ اوہو داتا بے پرواہیا۔ جس دی نانک رکھی آس، نِرگن نِرویر نور رُشنائیا۔ ڈوَمان کولوں براہمنان سیکھی جاچ، براہمنان کولوں ڈوَم کرن پڑھائیا۔ ججہان منگن دی عادت ایہناں خاص، منگدیاں شرم نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈوَمان کولوں براہمنان جوڑ جُڑائیا۔ ڈوَم مراسی ہو گئے چُپ، اپنا حال سُنائیا۔ آگے ہُن براہمن کولوں پُچھ، کی اپنی منگ رکھائیا۔ رَوَداس کولوں پیا اٹھ، نیتز آکھ کھلائی۔ چار کپار کہن ساڈا لیکھا کیہڑا گیا مُک، لہنا دینا باقی نظری آئیا۔ مِت کہے میرا ساک اچے نہ گیا چُھٹ، مُکھ سکیاں نہ کوئی بھوائیا۔ اچے ادھا وچلا پھولنا دُکھ، جیہڑا سکے نہ کوئی سمجھائیا۔ کی ہویا جے ماں جننی بن کے رکھے ککھ، مُنا سیر رس پیاٹیا۔ سانوں اچے اوہ نہیں ملیا سُکھ،

جیہڑا چمیار دتا سمجھائیا۔ اچے اساں ویکھنا سُکا کھاندا ٹک، رُکھی روٹی کھا کے خوشی منائیا۔ بھکھا رہ کے جے پھیر آکھو پُت، پچیاں واگ بُلاییا۔ پھیر منگاں کے کی کچھ، جھولی اپنی ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ولی قندھاری ایہ تیرا دھن، جس نون کھا نہ وگرے من، امرت تریت رہے تن، رس رساں وچوں رس نانک نظری آئیا۔ ولوں نالوں ایہ چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ بن بندگیوں بنیا بندہ، بندھن رہیا تڑائیا۔ جن بھگتاں پرہ آپ ونڈا، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ خوشیاں نال پہلوں ہتھ وچ پھڑکے وانگ دُنڈا، کانیاں وانگ پُلاییا۔ پھیر سب نے رس مانیا اکو جیہا چنگا، مندا کہہ نہ کھئے سُنائیا۔ براہمن یاد آگئی گنگا، دھوتی موڈھے اتوں لاپیا۔ میں کیہڑے بہواں کنڈھا، اپنا آسن لائیا۔ جتھے مینوں سارے دے کے جان منڈا، منڈا بھورا بھورا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھے وچوں سب دا لیکھا رہیا ورتائیا۔ کھاد کہے میں کانا جڑ، گرمکھ گنڈاسیاں نال کٹائیا۔ نالے تون میرا میں تیرا ڈھولا رہے پڑھ، سوہنگ روپ سہائیا۔ میں کہہ میری ایہناں نال تٹی بٹھ، پرہ جوڑی آپ جڑائیا۔ جتھے مینوں پیڑ کے گڑ بناؤنا گھن، کڑا ہے وچ تپائیا۔ ہن میں گرمکھاں ٹھنڈاں کراں من، اپنا رس پیائیا۔ ایہنا نال مل کے میں در کراں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ ہتیاں سیکھاں مینوں ہتھاں نال آندا بہن، ہلارا اکو وار لگائیا۔ میرے اوسے ویلے کھل گئے کن، نیترا چاروں طرف اٹھائیا۔ جاں ویکھیا نظری آیا سری بھگون، جس اگلی پچھلی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر صاحب ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھ پریم نال کرن ٹوٹے، میریاں ونڈیاں رہے پائیا۔ جس طرح سنگت وچ یچے نکے وڈے چھوٹے، اکو جیہا میرا روپ بنائیا۔ مینوں چھل کے ہتھاں نال پوٹے، سوہنا صاف کرائیا۔ مکھ وچ پاؤن ہو کے سوکھے، دندان نال دبائیا۔ لاه کے چھلکا پھر سیکھ کچھ نہ سوچے، جتھ جتھ چوہے وابو داہیا۔ میرے رس وچوں گھٹ آون ہتے، ہرجن خوشیاں نال اندر لنگھائیا۔ میرے محمد نالوں چنگے بن گئے روزے، عید نیاز نالوں وڈیائیا۔ میرا چھلکا کی ہن سوچے، سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ گرسکھ اکتھے ہو کے آگئے ہتے، ولی قندھاری ویکھ ویکھ اپنی خوشی منائیا۔ جنہاں پچھے میں لاؤندا رہیا جوتے، سوہنا ہل چلائییا۔ پانی دیداں رہیا ہتے، رات اندھیری کھوہ وگائیا۔ او میرے پچھلے سارے کڈھ جا روسے، عَصّہ گِلا نہ کوئی رکھائیا۔ پُرکھ اکال نال مل کے پہنچے، آئے وابو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رس

اکو اک دکھائیا۔ کوئی کہے گنا مینوں آکھن کرڑا، ڈاہڈا رہے جنائیا۔ میں کہاں مینوں دندان ہیٹھاں دیو رگڑا، میرا دکھ رہے نہ رائیا۔ میں چنگا گڑ نالوں شکر، شکر یہ تہاڈا رہیا سُنائیا۔ جنہاں میرا لیکھ بنایا آ کے اکھراں، آخر اپنے نال رلائیا۔ مینوں پرگٹ کیتا وچوں پتھراں، جتھے مردانے کولا دتا رڑھائیا۔ میں ماردا رہیا سی ایویں ٹکراں، اپنا آپ گوائیا۔ ہُن ولی قندھاری میرا سانہہ کے وٹرا، سوہنا کھیت بنائیا۔ میں ساریاں نالو ہو کے وکھرا، گرمکھاں اندر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ ہُن ویکھو میرا نخرہ، میں نچاں تپاں گداں چائیں چائیا۔ اچے وی براہمن دسے مکر، گھڑی اپنی بند رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گنا مٹی پوری جڑ بوٹے جاوے بھڑی، لیکھا دے دے خوشی منائیا۔

★ ۲۵ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی سلکھنی دے گھر الہڑ پندی ضلع گرداس پُر ★

ڈولے والی بہو کر گئی وبار، اندرے اندر پریم ودھائیا۔ سبھی بانہہ نالوں کلیرا دتا اُتار، روداس ولّ دھیان لگائیا۔ سنگدی سنگدی کر کے نمسکار، بھیٹا دتا چڑھائیا۔ میری سُن پکار، پکار سُن سچے ماہیا۔ روداس اوسے ویلے لیا اُتھال، اپنا ہتھ لگائیا۔ کلی نال ٹنگیا آن، اُپروں نیچے توں لٹکائیا۔ آپ بھڑ کے اپنی آر، پانا گندھن لگا چائیں چائیا۔ اُدھروں براہمن دھوتی بودی آسوار، گلاں رہیا جنائیا۔ ہُن چلیے گنگا دوار، مٹیا درشن پائیا۔ چمیار پُچھ کر پیار، کی کچھ بھیٹ چڑھائیا۔ براہمن گھڑی کھول دتا وکھال، اڈو اڈی گندھاں دیاں جنائیا۔ ویکھ میرے ججماناں دتا دان، جیڑا گنگا ماتا گنگا وچ سٹائیا۔ روداس کہا میں ہوواں آپ حیران، ہوئی جیہی جنائیا۔ جے گھر ہووے پچھے پین کھان، میں بھی دیکھاں چائیں چائیا۔ براہمن کہا واہ توں بھی بن میرا ججمان، کچھ میری جھولی پائیا۔ میں گنگا دیواں دان، تیرا ناؤں کہہ کے وچ سٹائیا۔ روداس کلیرے ولّ ماریا دھیان، وچوں نوجوان جوہن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ روداس ویکھ آگھ، مؤلی تند رہیا کُرائیا۔ سب توں پہلوں میرا حق، سچ دے وڈیائیا۔ بدھا کسیرا کہے میں لمکدا گیا تھک، میرا بہار نہ کھئے وندائیا۔ میری قیمت پینی نہیں کیسے ہٹ، اتوں میرا سر دتا کٹائیا۔ اس بندش وچوں کر وگھ، روداس

تیری سرنائیا۔ میں دکھاں بھریا رہیا دس، دکھیاں درد لے ونڈائیا۔ چمیار ہتھ اٹھایا جھٹ، تکھی رمی نال ملائیا۔ اکو جھٹکے نال کٹ، اپنی تلی ٹکائیا۔ خوشیاں نال پیا ہس، بلہاں مُسکرائیا۔ براہمن آگے آگے ویکھ تینوں دیواں دس، سچ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنا کھیل رچائیا۔ کسیرا کہے ایہہ جھوٹھا براہمن، برہم رُپ نظر نہ آئیا۔ رُوداس کہے میں بن کے ضامن، تینوں ہتھ پھڑائیا۔ براہمن کہے میں بن پیسیوں ٹکیوں کدے نہیں جییاں رام رامن، کوڈیاں پچھے اپنا نہ وقت گوائیا۔ رُوداس دھوتی دا پھڑ کے دامن، ہلُونے نال ہلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے اوہ چمیارا کوڈی، میرے کم کسے نہ آئیا۔ نہ تُوں میرے ہتھ لایا گوڈی، نہ مان تان رکھائیا۔ نہ تُوں میری اُتوں ہلدی ویکھی بودی، جو اشاریاں نال سمجھائیا۔ تینوں اچے نہ آئی سوجھی، کی براہمن بھیٹ چڑھائیا۔ بن کے دلیری روگی، بھکھیا بھکھ میری جھولی پائیا۔ مینوں متھا ٹیکن لوکی، گھڑیاں بھار بندھائیا۔ تُوں کتھوں رکھی میرے جوگی کوڈی، کوہڑیا تینوں دیندیا شرم نہ آئیا۔ رُوداس کہے میری مٹیا دی ایہو لے جا گوڈی، نیوں کے واسطہ پائیا۔ جے تینوں دسے کھوٹی، واپس دینی پھڑائیا۔ جے گنگا ماتا کہے میرے گھر دا سُچا موتی، مانک رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل رچائیا۔ براہمن پھڑ ہتھ کسیرا، متھے تروڑی پائیا۔ نہ کوئی ملکہ دتی جاگیرا، نہ کوئی جھولی دتی بھرائیا۔ این دسے جوین ایہدی گنگا مان آگے ڈاہ کے بیٹھی پیڑھا، سوہنا سُبھر سالو سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل رچائیا۔ براہمن کہے میری جُتی دے دے جو دتی گنڈھ، میں چرن دیواں ٹکائیا۔ جوڑا دے کے رُوداس ٹکا لیا منگ، آگے اپنا ہتھ ڈاہیا۔ براہمن پاسہ وٹ کے رہیا کھنگھ، ویکھو کی کرے سوڈائیا۔ ایہنوں پتہ نہیں براہمن ہندا بخشند، بخشش جھولی پائیا۔ نہ کُچھ کھوایا پیایا نہ گھسائی دتی دند، دچھنا ہور نہ نال رلائیا۔ مینوں کوین پوے ٹھنڈ، میرا اندر مارے دھائیا۔ کی ہویا جے میری جُتی دتی گنڈھ، ہور کُچھ بھیٹ نہ دتا چڑھائیا۔ میں تیرے تے خوش نہیں اند، ایویں بہہ کی وقت لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ براہمن اٹھ کے ہو تیار، اپنی لئی انگرائیا۔ اشارے نال کہے آؤ کہار، یار چلیئے چائیں چائیا۔ تہانوں ججماناں گھروں دیواں کھوال، کھپر کڑاہ ملائیا۔ نالے مینوں کھول کے دسو اپنے رومال، کی کُچھ انہاں وچ بند کرائیا۔ اک

کہے میرے کول رُپیئے چار، سوہنی گنڈھ رکھائیا۔ دو جا کہے میرے کول ڈھائی ڈھائیاں دا کیتا ادھار، دوویں جڑ کے پنج رقم جنائیا۔ تیجا کہے
 میں ست رُپیئے گھروں لے کے آیا باہر، اپنی گنڈھ رکھائیا۔ چوتھا کہے میرے کول اک چوٹی جیہڑی رکھی سنبھال، کھوٹی کھری سمجھ نہ
 پائیا۔ براہمن کہے جا شوہدے کنگال، تیری گل موہے نہ بھائیا۔ انہاں دے چنگے لگن رومال، جنہاں مایا نال رکھائیا۔ اوہ ویکھو حلوائی
 دی آئی دکان، ادھوٹے ڈیرہ لائیا۔ سوا سوا رُپیا کر کے دان، کچھ مینوں دیوں کھوائیا۔ جس ویلے آگوں میرا ملو ججمن، ٹہاڈے پلے
 دیواں بھرائیا۔ سُن بات کہار ہونے حیران، اک دوجے نال کرن صلاحیا۔ ایہہ براہمن بڑا شیطان، ساتوں وچوں نظری آئیا۔ دوجا کہے کرو
 اعتبار، تھوڑا تھوڑا دیئے کھوائیا۔ چوہاں رُپیئے دو کڈھے باہر، اشارے نال وکھائیا۔ براہمن کہے ایہدے نال نہ چلے بھنڈار، میرا بھنڈارا
 بے پرواہیا۔ پچھلیاں وہئیاں رہیا وکھال ویکھو ججمنان کی کی میری سیو کھائیا۔ چارے کہن ایہنوں دے دیو دان، آپے شرمندا ہو کے پھر
 ساڈی جھولی پائیا۔ چوہاں رل کے سارے پیسے دتے نکال، براہمن ہتھ پھرائیا۔ براہمن ہو کے دیال، کہے واہ واہ تسیں ہی ججمن نظری
 آئیا۔ تسان مینوں رج کے دتا کھوال، ہن پچھے مڑو میرے بھائیا۔ جا کے ملو یار چمیار، جو ٹہاڈے ورگاں بھکھا ننگا نظری آئیا۔ براہمن
 آگا پچھا ویکھ کے ماری چھال، ہتھ جنجوا تے پھرائیا۔ ویکھو میں کیتا بڑا کمال، چوہاں ٹھگ اپنی جھولی لئی بھرائیا۔ وچوں تھوڑا جہا
 بھلی بھر کے تھال، گنگا وچ سٹائیا۔ جے اوتھ کوئی پھردا تڑدا ملیا ججمن، ڈھائی ڈھائی اوتھ منگ منگائیا۔ جیرا کسیرا دتا چمیار، کوڈی
 رُوپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی رچن رچائیا۔ چار کہار دے کے دان، وچے وچ پچھتائیا۔ کیتھوں
 براہمن چندرا ملیا آن، ساڈیاں گنڈھاں گیا گھلائییا۔ جے گھر جانڈیاں نوں دھی والیاں گھر بیٹھی ہونے مکان، ساڈی سار کھنے نہ پائیا۔ چلو
 چلیئے پُچھیئے روداس چمار، جے کچھ ساتوں دئے سمجھائیا۔ ساتوں براہمن کر کے گیا کنگال، ٹھگ بن کے ٹھگی گیا لگائیا۔ جے ساتوں اک
 اک روٹی دے دئے نال دال، ساڈا دلدر دئے گوائیا۔ پھیر پھڑ لئیے اپنی چال، بھجیئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرنی کرتا رہیا کھائیا۔ چارے مڑ کے لے کے آئے ڈولی، خالی دتی رکھائیا۔ ہولی ہولی آ کے ماری بولی، روداس رہے سٹائیا۔ ساڈی
 گھڑی براہمن پھولی، خالی ہتھ گیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کی کھیل رہیا ورتائیا۔ روداس چپ وچوں پیا

ہس، اپنی اکھ کھلائی۔ تسیں کیوں پئے اوبدے وس، ایتھوں میرا سنگ تجائی۔ ہُن کی دیواں دس، سب کچھ آئے لٹائی۔ مینوں دکھاؤ دوویں دوویں ہتھ، نیتز نیناں ول تکائی۔ چار کھار کرن جھٹ پٹ، بابواں آگے ودھائی۔ چمیار ویکھیا انہاں دا لہنا کچھ حق، میرے ول نظری آئی۔ اک تے رمبی اک تے آر دتی رکھ، دوہاں دوہاں ہتھان دئے وڈیائی۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، ہویئے سد سہائی۔ چارے کھار چرنی ڈگے ڈھٹھ، نیوں کے سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائی۔ اک کہے کچھ کریئے سیوا، بھکھیاں دئے رجائی۔ دوجا کہے سیوا وچوں ملدا میوہ، پچھے گئے سمجھائی۔ تیجا کہے ایہدی وڈیائی کرے جہوا، واہ واہ کر سُنائی۔ چوتھا کہے ایہدے اندر اکھ ابھیا، مینوں بیٹھا نظری آئی۔ جے مہر نظر کر کے ساڈے مستک لاوے تھیوا، کوستک منیاں روپ وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ اک کہے چرن لئیے گھٹ، ہتھ ہولی جیہی لگائیندا۔ دوجا کہے ایہدے بنیئے پُت، پُتاں ویکھ ترس کھائیندا۔ تیجا کہے پھڑکے باہوں منگیئے کچھ، کچھ نہ کچھ جھولی دئے پائی۔ چوتھا کہے ایہ ست سرُپ دسے سچ سچ، ست ستوادی نال سمائی۔ رل کے چارے ویکھیئے ایہدا مکھ، مکھ وچ تُوں ہی تُوں ہی راگ الائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کار رہیا کھائی۔ چارے کر صلاح، سوہنا متا پکائی۔ سانوں بھکھیاں کچھ کھوا، ترسنا دے مٹائی۔ بہاویں پانا گنڈھن لا، ڈھوراں لے سٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا رہیا چکائی۔ روداس کہے تسیں چارے سچے، مینوں سچ نظری آئی۔ بے شک رسنا نال کہو تیرے بچے، پھر ماییاں نالوں نہ ہویئے جدائی۔ ہُن روٹی کارن مارو بھچے، نیوں نیوں سیس نوائی۔ ایسے کر کے لگدے ہچھے، نیتز نیناں نیر وہائی۔ ویکھو پھر نہ بنیوں کچے، گتھی وچوں کڈھ کے کچا تند توڑ وکھائی۔ سارے رہ گئے ہکے بکے، کی چمیار کھیل رچائی۔ کچے تُوں پھڑکے دوہاں ہتھان وٹ گتھے، دندان وچ لے کے پانی نال سوٹا خوب لگائی۔ پھر کھچ کے ویکھیا خوب پکے، تند تندا نظر کھئے نہ آئی۔ روداس کہا ایہو جہا نفعے کھٹے، جھولی لئے بھرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائی۔ کھار کہن سب کچھ لئیے من، منسا رہے نہ رائی۔ بھکھ نال سکدا ویکھ تن، دکھ رہیا ستائی۔ سانوں کھوال کچھ ان، دھیرج روپ وٹائی۔ جے ویکھیئے تیری خالی دسے چھن، توا پرات نہ کوئی سہائی۔ ساڈا دکھی ہویا من، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، اک دے سچا ور، ساڈی آسا پور کرائیا۔ رِوداس اندر آئی خوشی، خوشی نال جنائیندا۔ میرے کول روٹی سُکی، جو آیاں گیاں
 جھولی پائیندا۔ دِن سو زین کدے نہ مُکی، گھاٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہتھ لایا گنڈھدے جُتی، اُنکلاں نال پھڑائیا۔ کھار کہن ایہنوں مارو
 مُکی، جو ساڈا جنم بدلایا۔ رِوداس کہے میں تہاڈے نالوں دُکھی، دُکھیاں درد وندائیندا۔ ایدھر ویکھو سُکی دی بنی پوری لُچی، جیہڑی
 براہمننا کولوں چھپائیندا۔ ایدھر ویکھو پھل پھلواڑی پھٹی، سوہنا پھل لگائیندا۔ ایدھر ویکھو تھال پروسیا وچ سُچی، سوہنے بستر اُتے
 ٹکائیندا۔ ایدھر ویکھو ٹیسی سب دے نالوں اُچی، چھٹی بھوجن سیس نوائیندا۔ ایدھر ویکھو ایہے چوگ نہ کدے نکھٹی، اتوٹ اٹٹ
 ورتائیندا۔ کھار کہن ہُن تاء دیو مُچھی، کھانا بہتا نظری آئیندا۔ رِوداس پھڑ کے اپنی گچھی، وچوں اک چاول باہر کڈھائیندا۔ جیہڑا
 اُکھلی وچ لیا کٹی، موپہلی نال چھڑائیندا۔ ایس نال لکھ چوڑاسی رچے بھکھی، جے صاحب میرا دیا کھائیندا۔ ایہے میں سانہ کے رکھیا
 گٹھی، ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ گزارا کران گنڈھ کے جُتی، ٹکا ٹکا منگ منگائیندا۔ اگوں کھار رہے پُچھی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ کھار کہن لیا کھائے کھانا، بیٹھے چوڑا لایا۔ رِوداس کہے گاؤ گانا، تُوں دیونہار بے پرواہیا۔ کھار
 کہن سانوں دے پینا، ٹھنڈا جل بھرائیا۔ رِوداس کہے پرہہ نوں کہو اسیں مسکینا، نردھن نظری آئیا۔ ایدھر ویکھو چوڑاں دا بنیا چینا، نکا
 نکا روپ وٹائیا۔ اک اک دانہ سب دا ٹھانڈا کرے سینہ، بہتی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پھیر بھکھ نہ لگے مہینہ، بتیاں کرو چائیں چائیا۔ ٹساں
 تھوڑے دِن جینا، ویلا اتم آئیا۔ پاٹا چیتھڑ کینہ نہ سینا، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 وڈیائیا۔ یار کہے دس رِوداس، کی گلاں نال پرچائیا۔ تیرے کول کی راس، کیہڑی وست ورتائیا۔ تینوں کوں گیا بھاس، انہاں آگا نیڑے
 آئیا۔ گھڑی دی گھڑی تیرے نال دتا ساتھ، کول بہ کے جھٹ لنگھائیا۔ انہاں دی آیویں کھوٹی کریں واٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر لیکھا لیکھ ویکھ وکھائیا۔ رِوداس کہے واٹ نہیں کھوٹی، کھوٹیاں کھرے بنائیا۔ انہاں منگی میتھوں
 روٹی، میں روٹی نال رجائیا۔ انہاں چوہاں گلّ سوچی، جیہڑی تینوں اک سمجھائیا۔ باقی سارے مینوں سمجھن موچی، انہاں وچوں اک
 میرا دھیان لگائیا۔ تِنّاں گلّ نہ دسے اوکھی، سوکھی دھار سمجھائیا۔ انہاں پوڑی چڑھنا چوٹھی، چوٹھا دُنڈا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی دیا کھائیا۔ چار کھار سُن دے رہے چوری، کَن رُوداس و لے لگائیا۔ سانوں دے اندر دا گھوری، گجھی رمز سُنائیا۔ بے شک ایہدے ہتھ وچ آر ڈوری، رمبی نال رکھائیا۔ ایہ چہتر تے رہیا جوڑی، ریحہ نال گنڈھ وکھائیا۔ جے ساڈی آگے عمر رہ گئی تھوڑی، اس دے لیکھے پائیا۔ پراں سٹو خالی ڈولی، ڈولی وچ بہن والی جگت نظر نہ آئیا۔ ایہ سُن کے اُچی بولی، رُوداس دا یار نیڑے آئیا۔ کارج راس نہ آوے بناں وچولی، مینوں وچولا لُوو بنائیا۔ مین ایہدا پچھلا بیلی، ویلے کویلے سچ سنگ رکھائیا۔ ایہ چمیار تے مین تیلی، ذات دوہاں دی وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ مینوں اپنی بناؤ سہیلی، کھارو تہاڈی کی چٹرائیا۔ تہاڈی براہمن لٹ کے لے گیا تھیلی، مَورکھو سمجھ کوئی نہ آئیا۔ تہاڈی ڈولی دے وہیلی، سہاگن بہ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ چارے کہن آ جا نیڑے، پنجاں وچ پرمیشور نظری آئیا۔ سارے رُوداس دے پئے کھڑے، اکو آواز سُنائیا۔ سانوں چڑھاوے اوس بیڑے، جیہڑا دُھر دا ملاح نظری آئیا۔ اسیں بھلے بھٹکے آگے تیرے ڈیرے، تیرے نال پریم رکھائیا۔ ساڈے ہور نہیں کوئی نیڑے، ساک سجن سنگ نہ کوئی وکھائیا۔ جھوٹے مٹر ویکھے بتھیرے، لگی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ ہُن کریں نہ بیرے پھیرے، سچ سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ رُوداس کہے سُن یار، تینوں سمجھ کیتھوں آئیا۔ ایہ کدھر دے چار کھار، بیٹھا ناتا نال جڑائیا۔ پنچے کہن ساڈا بن گیا پیار، سوہنی بنت بنائیا۔ اک نے پھڑ کے تیکھی آر، رمبی اُنکلی اُتے لائیا۔ دُوجے کھچ کے کڈھی باہر، سوہنی دھار خُون وکھائیا۔ تیجے کر کے سچ پیار، اپنا انگوٹھا اُتے چھپائیا۔ چوٹھا بابوں پھڑ اٹھال، مستک ٹکے سب دے لائیا۔ پنجاں کہے ویکھ رُوداس یار، تیرے نال پریت لگائیا۔ جے میرے آوندے دوار، کولھو واہ کے تیل نال دیندا نہائیا۔ تیری رمبی ہوئی خبردار، اپنا حال سُنائیا۔ تیری آر ہو کے آر پار، ساچا رنگ چڑھائیا۔ تُوں چمیاراں ورگا نہیں چمیار، تیری چمڑی وچ نوری چمک لاییا۔ تیرا نظری آوے اوہ دیدار، جس دیدار وچوں عید چند رُسنائیا۔ جے بھلے بھٹکے آئے کھار، در بیٹھے تیرے ڈیرہ لائیا۔ اک دردی تے کر پیار، ہتھ نال ہتھ ملائیا۔ رُوداس کہندا چھڈ یار، کپڑی گل سُنائیا۔ ایہ کی جانن رب دی سار، پرما تگن اکھوائیا۔ چوٹھا زویا بھبان مار، تیناں رہیا رلائیا۔ چارے اکٹھے ہو کے کرو پکار، ملے بے پرواہیا۔ پنجاں ہوئی جیہی دئے سکھال، گجھی رمز

لگائیا۔ اس نون کرو دیال، اس تون پرے نہیں بے پرواہیا۔ ایہدی رمبی وچ پیار، ایہدی آر وچ داتار، اس دے دھاگے وچ آدھار، اُپر تون پار کرائیا۔ جنم مرن تون کڈھے باہر، کرم کرم دا روگ نوار، سوگ چنتا دئے گوائیا۔ میں کولھو واہن والا کران خبردار، تئیں لاڑیاں چکن والے اکھ نہ کوئی کھلائییا۔ اوہ جے کہارو تھادا بن جائے اک وار، ڈول اپنی وچ رکھائییا۔ تئیں سمجھو میرا ہو گیا یار، منجھدھار نہ کھئے رڑھائییا۔ ادھر براہمن ویکھو کی کرے کار، گنگا کنارے ڈیرہ لائییا۔ جو جھاناں تون بھیٹا لیاندی نال، گنگا نون وکھا وکھا پھر اپنی گھڑی وچ بندھائییا۔ جیہڑے کہاراں دے لٹکے رومال، سوہنے اُتے رسیا وچھائییا۔ آؤدیا جانڈیاں نون واجاں رسیا مار، کچھ پُچھو میرے بھائییا۔ پتری دے پترے رسیا وکھال، گنڈلیاں نال سمجھائییا۔ بارہ راسی کر تیار، میخ کنب دئے وڈیائییا۔ جے کوئی پھس جائے آن انجان، سب کچھ لٹ کے اپنی جھولی پائییا۔ ہتھ تے ہتھ رکھ کے کہے جا میرے جھان، گھر جانڈیاں نون گنگا ماتا تیرے گھر مایا ڈھیری دئے لگائییا۔ خالی ہتھ اُس نون آگے نہ ملے پکوان، پیٹ دھیرج نہ کوئی رکھائییا۔ راہی کہے براہمن بڑا شیطان، شرارتی کٹ کے لے گیا میری خالی گنڈھ کرائیا۔ براہمن مندر دی گٹھے ہو کے اوپلے مکان، اپنا پیسا ٹکا گنے چائیں چائیا۔ اک دن وچ چالیاں دا بھان، چالی پیسے نال رلائییا۔ پھر کہے جے پنج ست ہور مل جان جھان، گنڈھاں بھاری لواں بنائییا۔ جس ویلے مشرانی آگے رکھاں آن، اوہ ساڑھی لے کے بھجے واہو داہیا۔ پھر مینوں خوشیاں نال کھوائے پکوان، پروس تھالے کھیر ٹکائییا۔ میں نہا دھو کران اشنان، نالے چوری نالے حرام، نالے ٹھگی گھڑی وچ رکھائییا۔ میرا سُپھل ہووے کام، لیکھے چڑھے نشکام، آسا پور کرائیا۔ میرا بنیا رہے ایمان، صدق بھروسہ ایہو جیہا رکھائییا۔ گٹیاں گنڈیاں رات بیتی آن، سورج دیوتا اپنا نور چمکائییا۔ براہمن اٹھ کے کہے چلو گنگا کریئے اشنان، لکھ لکھ شکر منائییا۔ جا کے چمیار دا کسیرا کران دان، اینوے بہار چکائییا۔ ہوئی ہوئی کنڈھے پہنچیا آن، تٹ کنارہ سوہیا پائییا۔ اُچی بول کہا زبان، سُن میری گنگا مائییا۔ روداس چمیار نے دتا نشان، تیری قیمت کوڈی پائییا۔ وچوں آواز آئی پائے مہروان، میرا بھگت میری یاد رکھائییا۔ بانہ کڈھ کے کہا سُن جوان، سوہنی طرح سمجھائییا۔ اوہدا کسیرا مینوں پروان، میرا کنگن دینا چائیں چائیا۔ براہمن ویکھ ہویا حیران، ایہہ مٹییار جوین وتی کنتھوں نظری آئییا۔ جے ایہو جیہی مینوں مل جائے نار، جیون خوشیاں نال ہنڈائییا۔ ایہدے کول لکھاں کروڑاں دا مال، جیہڑا باہواں نال لٹکائییا۔ میں پھر نہ

رہاں کنگال، بھکھ ننگ نظر کھئے نہ آئیا۔ دھوتی بٹھ کے سواں اپنے وچ مکان، لت اُتے لت ٹکائیا۔ روز نت نواں ملے پکوان، دوس رین
 کھاواں چائیں چائیا۔ پھیر کہاں تُوں میرا بھگوان، اکو میرے ونڈے آئیا۔ میرے ولوں سارا بھکھا مرے جہان، میرے گھر وچ بھنڈارا
 سوہنا دینا بھرائیا۔ میں وڑا خوشی ہو کے کہوں میرا ایہہ ججان، مینوں لوکی بھگوان کہہ کہہ سیس نوائیا۔ میں جھوٹہ نہیں بولیا طوفان،
 اپنے دل دی گل سنائیا۔ میں مشرانی لے کے جاؤں پان، سپاری نال رلائییا۔ اوہ میرے خوشیاں نال گاؤ گان، میرا پتی بے پرواہیا۔ جیہڑا
 لٹ لیا یا دکان، کھلے ہتھ ورتائیا۔ پھر میں کہوں تُوں وی میرے ورگا کر ایمان، سچ سچ درڑائیا۔ آندھیاں گاڈھیاں گھر کدی نہ دیوی پین
 کھان، اسیں منگن والے دین وچ بدل نہ جائیا۔ ادھر چار کھار خوشی منان، پنجواں یار رہیا سمجھائیا۔ روداس کچھ تاں دے گیان،
 تھوڑا تھوڑا سمجھائیا۔ مرن پچھوں کیوں ملے بھگوان، پہلوں نظر کیوں نہ آئیا۔ کی اوہ وڈا چھوٹا کے بال انجان، کے ستیا وقت لنگھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی کھیل رچائیا۔ سُن کے گلاں ڈولی پئی رو، خالی دئے دُہائیا۔ میرے نال کی ہویا دھرو،
 بھڑی بھڑی رہی سنائیا۔ میرا چھڈ کے ناتا موہ، مُحبت لئی تڑائیا۔ اچے پینڈا گھر دا رہندا پنج کوہ، جتھے میرا آسن لائیا۔ میرا کپڑیاں نال
 دروازہ دتا ڈھو، لال رنگ پھلکاریاں اُتے چھہائیا۔ میرے کالج پیندی کھوہ، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ ایہہ کی گیا ہو، میرا ناتا سارے گئے
 تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج دھار چلائییا۔ ڈولی تُوں کہن اوسے دے دُندے بانس مٹھی، گنڈھ گنڈھ
 گرلائییا۔ سائوں پُچھ جیہڑے تینوں پھردے چُکی، اپنے نال گنڈھ بندھائیا۔ تُوں موڈھیاں اُتے چڑھی اچے نہ آئی، تھکاوٹ نظر کھئے نہ
 آئیا۔ ویکھ تیرے اندر بہن والی کتھے گئی چھڈ کے ہتھوں پکھی، جیہڑی گرمی وچ ہلائییا۔ سائوں سچ سچ دسی، اپنا راز سمجھائیا۔ تیری
 ڈولی وچ کوٹن چڑھ گئے وینھدیاں اکھی، ناتا جگت کنت نال جڑائیا۔ اوہ کلمیئے تُوں اچے کیسے تُوں نہیں ملایا کلاپتی، پت پریشور
 پرناون کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائییا۔ دُنیا تُوں کہن سُن دے رہے رُسے، سوہنی طرح
 سمجھائیا۔ ویکھو اسیں پریم نال کسے، بندھن دتا جڑائیا۔ دو دے چار چار دے اٹھے، اٹھاں تتا نال رکھائیا۔ سیوا کردے اچے نہ تھکے،
 تھکاوٹ وچ نہ کدے آئیا۔ کدی سوہرے کدی پیکے، آئیے جائیے چائیں چائیا۔ پہلوں سائوں کوئی دیکھے، دھیان ڈولے ول لگائیا۔ پھیر پلُو

اتوں لپیٹے، پردہ دئے چُکائیا۔ نو جوین لاڑی اندر مُکھ لُکا کے بیٹھے، سر گوڈیاں وچ ٹکائیا۔ جے کوئی آئے مُکھ ویکھے، نیویں نین کر کے چوری جہے اگھ اُٹھائیا۔ مین کوار کنیاں چھڈ کے آئی پیکے، سوہریاں گھر شرم حیا میرے اُتے چھائیا۔ اپنیاں ہتھیاں نوں لپیٹے، مہندی رنگلے باہر نہ سکے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ رسیاں نوں کہے مروڑی والی گنڈھ، اُچی ہو سُنائیا۔ میرے بناں تسیں سارے ہو جاؤ اڈ اڈ، میلا نہ سکے کھئے ملائیا۔ مین تہاڈے اگھ کیتے ہڈ، ہڈیاں جوڑ جڑائیا۔ تَساں میرے اُتے بھار دتا لڈ، اپنیاں بھجاں کھلائیا۔ اگلی پچھلی پار کردے جاؤ حد، بیگانی حد وچ مینوں ساہ دوائیا۔ مین اوتھے گاواں چھند، واہوا پرہو تیری بے پرواہیا۔ ایہ سارے تیتھوں ہونے الگ، پیٹ کارن ڈولی کندھے رہے اُٹھائیا۔ جیہڑی ایس دے وچ بیٹھی سچ، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ کجل پا کے نیتر اگھ، دھار نال مٹکائیا۔ بندی ٹکا لا کے لال بل کیتے جھٹ، سُرخی ہٹ بازار منگائیا۔ جس ویلے ویکھاں پرہ نالوں بیٹھی وگھ، دھیان جگت وچ لگائیا۔ جس دے پچھے مایاں ڈولی دتا گھت، اوہ کنت انت نہ توڑ نیھائیا۔ پتہ نہیں گھر جاندی نوں جاوے چھڈ، جاں مُکلاوے پہلوں ناتا جائے تڑائیا۔ جاں اک دو دھیان پتر نشان جائے رکھ، جاں جاندا جاندا اپنی جائداد دا مینوں دے جائے حق، رہن فگ دئے کرائیا۔ جے شریکاں نوں پے جائے شک، دعویٰ دائر جائے کرائیا۔ مل جُل کے مینوں گھروں کڈھن دھک، دھکا کرن وانگ سوڈائیا۔ مین نیتر روواں اگھ، کجل والی اگھ ہنجهواں ہار پروئیا۔ وچوں آواز آئی سُن نڈھی سچ، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ اپنے پتی نوں ویکھن والی بنا پہلوں اگھ، دوہاں اگھاں ناتا دے تڑائیا۔ اُس نوں من اپنا حق، حقیقت وچوں نظری آئیا۔ جے اوہ مل جائے کھلاپت، پت پریشور بے پرواہیا۔ ایتھے تیرے نال جاوے وس، آگے لے کے جاوے چائیں چائیا۔ اپنی ہتھیں پائے سہاگ دی نتھ، سہاگن اپنے نال بندائیا۔ تینوں ہون نہ دیوے وگھ، وکھری روٹی نہ کھئے پکائیا۔ اوہ چھڈ روداس چہار جن پیار اندر ٹکڑیاں رکھیا ڈھک، کھان نوں آوے سچا ماہیا۔ اُدھر براہمن پے گیا شک، گنگا ماتا کنگن دتا پھڑائیا۔ اودھروں پنجواں یار پیا ہس، اُچی اُچی سُنائیا۔ او چارے رل کے کرو اگھ، اکو متا پکائیا۔ اودھروں ڈولی کہے مین وچھوڑے وچ رہی مچ، اپنا حال سُنائیا۔ اندروں لاڑی کہے مینوں ملے پُرکھ سمرتھ، میری آسا پور کرائیا۔ روداس کہے بھائی مینوں گا لین دیو اوبدا جس، جس میری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کہار کہن پنجویں میت، اک صلاح رکھائیا۔ ڈولی کہے میری تہاڈے نال ریجھ، سوہنی خوشی منائیا۔ لاڑی کہے میں اوس پتی نال جاواں پتیج، جو میری پت رکھے تہاؤں تھائیا۔ روداس کہا ایہ سب کچھ ٹھیک، جے تھاکر سچے بھائیا۔ میں غریب نانا ناچیز، پانہا گندھنہار اکھوائیا۔ اوبدے توں منگان بھیکھ، اپنی جھولی ڈابیا۔ اچے مینوں اوبدی اڈیک، شاید آوے میرا ماہیا۔ میرے نال مقرر کر کے گیا تاریخ، طریقے نال سمجھائیا۔ ویکھو میں اوبدی کرن لگا اڈیک، بکل وچ دھیان لگائیا۔ اوبدی دھار بڑی باریک، انہاں اکھان نظر نہ آئیا۔ میں کایا اندر وڑ کے ماراں چیک، اچی اچی سنائیا۔ پھر آوے صاحب ٹھیک، ہولی ہولی گنڈا لاییا۔ میرے نال کر کے پریت، گھٹ گلوکڑی لئے پائیا۔ میں ہو کے ٹھنڈا سیت، اپنی چھاتی سیج سوائیا۔ پھر کہاں میں نیچاں دا نیچ، توں شہنشاہ بے پرواہیا۔ میرا ویکھ پاٹا چیتھ، چیتھڑا رہیا گر لائیا۔ سری بھگوان پھڑ باہوں مینوں گھسیٹ، میرا بستر دیوے لاییا۔ چھارا پُرانی سٹ قیض، دوشالے تیرے اُتے ٹکائیا۔ میں کہواں مینوں پریم دی دیدے بھیکھ، بھجھیا میری جھولی پائیا۔ میں سوہنا بنا قیض، تیرے چرن دھوڑ میرے اُتے اوڈھن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ سن زوی، رام رہیا جنائیا۔ میں تیرا بن کے کوی، گائن رہیا سنائیا۔ میں روٹی واگ تپاں اُتے توی، پکوان اپنا آپ چڑھائیا۔ توں میری سیجا سویں، سوہنا آسن ہنڈھائیا۔ میرے مندر وچ بوہیں، جندر دواں گھلائییا۔ پھیر اک وار کہویں، توں غریباں ہوئیں سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ روداس کہے میں چڑھ کے چھاتی، چھتر دھاری ویکھ وکھائیا۔ نار بن کے ملیا کلاپاتی، کول نین سوہنا پائیا۔ ایہو جہا سکھ کسے نہ ملیا سہاگی راتی، کوٹن کوٹ سخیاں گئے ہنڈائیا۔ ایہو جیہا رس ملیا نہ کسے پرہاتی، کوٹن کوٹ گانے گئے سنائیا۔ ایہو جیہا گھر کسے نہ ملیا دو جہاناں ماری جھاک، نیتر نین اٹھائیا۔ ایہو جیہا ور کسے دا نہ بنیا ساتھی، جو جیوندیاں مریاں مریاں جیوندیاں اپنا سنگ نبھائیا۔ میں روداس کی مٹاں آکھی، آپے رہیا سمجھائیا۔ ایہ میرا پُرکھ ابناسی، مہروان وڈیائیا۔ میں اس دا بنیا راگی، سوہنی سیو کھائیا۔ کہارو تہاڈی پریت میرے نال لاگی، میں آگے دیاں جڑائیا۔ جیہڑا سب دا کنت سہاگی، سوہنا روپ وٹائیا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں بازی، لکھ چوراسی اپنے حکم بھوائیا۔ میرا صاحب جے ہووے راضی، تہانوں راجے نالوں اچے دئے بنائیا۔ تہاڈی

لا کے سُنّ سہادی، اپنے وچ سہائیا۔ میرے صاحب دی کھیل ڈاہدی، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل رچائیا۔ چار کھار پنجواں سَجَن، باہواں پنجے رہے اُٹھائیا۔ خالی ہتھ آئے منگن، کوکن دین دُہائیا۔ جس ویلے ڈولی دے کول دی لگے لنگھن، اوہ وی کونج وانگ کُراٹیا۔ او سَجَنو، مینوں وی لے جاؤ انگن، اپنے نال ملائیا۔ وچوں لاڑی کہے مینوں نہیں رہی کوئی سنگن، نیتر آگھ نہ کوئی شرمائیا۔ میں ویکھاں تہاڈا نال صاحب بخشندن، جو بخشش رہیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج ریت چلائییا۔ رُوداس کہے رکھو دھیر، دھیرج نال جنائیا۔ میں اوہدے آؤن لئی اپنے تن دی وچھاواں لیر، بستر اک سہائیا۔ اوہ پیراں دا پیر، میں نیچاں وچوں نیچ اکھوائیا۔ میری اوہدے نال زنجیر، کڑی کڑی نال جُڑائیا۔ سُن کے چوٹھے کھار نگ نال کڈھی لکیر، پھڑکے تتاں سپس نوائیا۔ پنجواں جھکا نال اخیر، اپنا مان مٹائیا۔ جے ساڈی بدل جاوے تقدیر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جے رُوداس دی پاٹی ٹاکی منظور کرے لیر، گھر غریباں پھیرا پائیا۔ ساڈے کول نہ کپڑا نہ ٹاگی نہ لیر، لکیر انگلی نال وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل سمجھائیا۔ رُوداس وچھا کے سوہنا سنگھاسن، کتیاں رہیا مکھائیا۔ جس ویلے بھے میرا پُرکھ ابناسن، سوہنی سیج سہائیا۔ میں بن کے داسی داسن، ایہدی سیو کھائیا۔ مینوں کوجھا کھلا لوکی آگھن، میریاں آگھیاں درشن پائیا۔ جیہڑا سخیاں کولوں کھاندا رہیا ماگھن، بھگون رُپ وٹائیا۔ جیہڑا بھیلنی بنیا ساتھن، رام رمیا ہو کے جوٹھیاں بیراں بھوگ لگائیا۔ جیہڑا وسے اُتے اکاسن، آگم اتھاہ گوسائیا۔ اوہ میری دھرتی اُتے لاوے آسن، اصل رُپ وٹائیا۔ رُوداس کہے میں پریم دی کر کے داتن، ہس کے دنداسا دیاں وکھائیا۔ جے میرے ولے اک وار خوشی نال جھاکن، میں آگھاں تُوں میرا میں تیرا تُوں داتا بے پرواہیا۔ تیرا موہ منگاں باطن، اندر تیرا نور رُشنائیا۔ چرن گھٹ کے کہاں میں تیری بناں ساتھن، انت تیری اکھوائیا۔ تُوں دیناں بندھپ ناتھ اناتھن، اناتھاں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ رُوداس کہے ایہہ سیج اچے نہیں ہوئی صاف، جھاڑ جھاڑ بنائیا۔ پرہہ میرا غصہ کر دئے مُعاف، بھل دیوے بخشائیا۔ جیہڑی مینوں بخشی اوس دات، اوسے وچوں ایہہ وی کڈھ وچھائیا۔ جے کچھ لُکا کے رکھاں پھر بناں نار کذات، گلکھنی نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی دئے وڈیائیا۔ رُوداس سیج کر کے سوہنی، تُوں چڑے رہیا

وچھائیا۔ پرہ میرے نون لگے سوہنی، سوہنی روپ وٹائیا۔ اک ٹکا جو کیتا بوہنی، اوہو بھیٹ چڑھائیا۔ نالے کہے ایہو میری ہاڑی ساؤنی، ایسے نال جھٹ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل چائیں چائیا۔ روداس سیج ہوئی تیار، سوہنی بنت بنائیا۔ دور ڈرائے آد زینکار، اُتے آسن لائیا۔ خوشی وچ کہے واہ میرے یار، کڈی سوہنی بنت بنائیا۔ ایہو جیہی لہی نہیں جگ چار، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ ایہ ویکھ کے کہار ہوئے حیران، پرہ کی کھیل رچائیا۔ بھکھے ننگے دے گھر بیٹھا آن، اپنا آسن لائیا۔ اودھروں ڈولی وچوں نکلی رکان، اپنا پلا سانہ سوٹ کے بھجی واہو داہیا۔ میں سُنیا روداس گھر آیا بھگوان، بھگتن بت پھیرا پائیا۔ ڈولی کہا جاہ نی اوہ سب دا سچا کاپن، دھر دا مالک ماہیا۔ جے اوس اُتے رکھنا ایمان، پھر اوس ول اکھ اٹھائیا۔ جے لوکات کرنا حرام، میرے پرہ دے در نہ مکھ وکھائیا۔ روداس چمار کر پرنام، دھئے جوڑ سیس جھکائیا۔ بے بھکھیاں دے بھگوان، دکھیاں دے سہائیا۔ ایہ چار کہار تیتھوں منگدے رہے پکوان، میرے گھر روٹی نظر نہ آئیا۔ ایہناں نون ملیا براہمن شیطان، ریندی پونجی لٹ کے نال لے جائیا۔ اودھر کسیرا میں بھیجا مہان، جیہڑا جوین وتی مینوں دے کے گئی خوشی منائیا۔ شہنشاہ کہے روداس میں کیہڑا انجان، میں ویکھاں تھاون تھائیا۔ میں براہمنان دا براہمن شیطان، شطانی وچ اوہنوں دیواں پھسائیا۔ میرا دیکھ کھیل مہان، لیکھا راجے نال جڑائیا۔ دوویں چل کے آون بن دربان، در تیرے سیس نوائیا۔ تیرا کسیرا تیرا کنگن تیری اُتے پچھان، دوجا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار جنائیا۔ بھگون بیٹھا چپ چپیتا، روداس اپنے کول بیٹھائیا۔ پرہو میں اچے جوڑا اکو گنڈھ کے سیتا، ٹکا اپنی جھولی پائیا۔ نواں دی باقی رہ گئی ریتا، دس کر کے جھٹ لنگھائیا۔ میری تیرے نال ٹھیک پریتا، چچیاں واسطے ایہ وی کار کھائیا۔ بڑی خوشی نون آئیوں گھر نیچاں، اپنا پھیرا پائیا۔ میرا ویکھ خالی کھیسے، خالی ہتھ وکھائیا۔ اُدھروں براہمن راجا آگے مار کے چیکان، مہانرانی نال لیائیا۔ ڈنڈوت کرے ہو کے نیکن نیکا، راجن سیس ربیا جھکائیا۔ روداس جانے بیہو جیو جی کا، جگتی نال پچھے چائیں چائیا۔ شہنشاہ میں کینی ذات ہوچھا نیچا، نون شہنشاہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ اندر بیٹھا بھگوان کہے روداس چپ، چپ چپیتا جنائیا۔ پھلوں انہاں کولوں پچھ، براہمن کی کی کھیل رچائیا۔ براہمن ڈردا موت توں گیا جھک، نیتر

نیناں نیر و ہائیا۔ میں کنگن لے کے روداس تیتھوں گیا لک، چوری رہیا کھائیا۔ راجے کول جا کے دتا سٹ، ہٹتا دھن دولت اپنی جھولی پائیا۔ ایسے کنگن میری جڑ دتی پٹ، راجا دیونہارا سزائیا۔ میرا کالا کر کے مکھ، گلیاں وچ پھرائیا۔ مینوں دھیاں پٹاں دا پچھ لگا دکھ، مشرانی رووے مارے دھائیا۔ جے میں سدھا آ کے تیری چرنی جاندا جھک، کسیرے پچھ کنگن دیندا پھرائیا۔ پھر مینوں ہونا نہیں سی کوئی دکھ، جو کچھ مرضی ہندی تیتھوں منگدا چائیں چائیا۔ سری بھگوان ہوئی جیہی کہا براہمن کپھڑی گلے خوش، میں فیصلہ دیاں کرائیا۔ براہمن کہے تیرے جیندے رہن پت، توں وڈا ججمن میرا ہو سہائیا۔ ایہو جیہا کنگن مینوں اک ہور دے دے چک، میرا کھہڑا دے چھڈائیا۔ سری بھگوان روداس ولے کیتا مکھ، نین نیناں نال ملائیا۔ اوتھے اوہدے پھوڑی بیٹھوں کوٹن کوٹ کنگن لے پٹ، جیہڑا چم رمبیاں نال لاہ کے تھلے دبائیا۔ براہمن خوشیاں نال ہو کے خوش، بودی اتے ہتھ پھرائیا۔ میں ہن ویکھاں اپنے پت، جیہڑے براہمنی گود وچ ٹکائیا۔ ایتھوں بھجیاں اوہلے جاواں لک، پھر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سچ سمجھائیا۔ ویکھ کے براہمن ملدا کنگن، چار کھار خوشی منائیا۔ چلو پنج اٹھ کے چلیے منگن، اپنی جھولی ڈاہیا۔ جے سانوں چارھے رنگن، بھیکھیاں بھیکھ دے گوائیا۔ ڈولی کہے میں کپھڑی بھاگا مندن، میں وی چلاں چائیں چائیا۔ لاڑی کھڑکاؤندی آئی چھنکنگن، دوویں باہواں ہلائیا۔ میں ویکھاں سورا سربنگن، دھر دا سچ گوسائیا۔ جے لاوے اپنے انگن، انگیکار کرائیا۔ میں خوشیاں نال ہلاواں کندھن، چاروں کٹ ویکھاں چائیں چائیا۔ چار کھار کہن پھر اسیں وی تیرے متھے لائیے چندن، سوہنا ٹکا سہائیا۔ پنجواں کہے میں پھر خوشی وچ تیتھوں کچھ آواں منگن، بھاگا بھریئے مٹھا منہ دے کرائیا۔ سارے صلاح کر کے آگے لنگھن، روداس دوارے سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ روداس کہے ایہ میرا شاہ، شہنشاہ اکھوائیا۔ جس دے چرناں ملے پناہ، رحمت ہتھ اٹھائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، ڈرمت میل دھوائیا۔ جے ایہنوں سچ دیوو سنا، دکھیاں دکھ مٹائیا۔ جے پردہ لوں رکھا، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ جے بناؤ پتا ماں، گودی رکھے چائیں چائیا۔ جے کنت کر کے لو ہنڈھا، سوہنی سیج سہائیا۔ جے مانگت بن کے آگے جھولی دیوو ڈاہ، اٹلڑی دات جھولی پائیا۔ ایہ داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ اس دے آگے کرو دے، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈا سچا سنگ نیہا، وچھڑ

کدے نہ جائیا۔ اوہ سَجّو مین بھی تہاڈا بناں گواہ، میرے گھر جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سارے کہن واہ واہ، رَوَداس تیری وڈ وڈیائیا۔ پہلوں
 سائوں بھکھیاں نوں کچھ کھوا، بھکھ رہی ستائیا۔ رَوَداس اوہ سُکے ٹکڑے کڈھ کے دتے وکھا، ایہ میرا بھوجن سہج سُبھائیا۔ سِری
 بھگوان ویکھ کے چڑھیا چا، خوشی وچوں خوشی پرگٹائیا۔ رَوَداس مینوں وی تھوڑا جیہا سواد وکھا، مین اپنا آپ پور کرائیا۔ رَوَداس کہیا
 مین کھواؤنا نہیں تُوں بھوگ لگا، ایہو تیری وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہیا بیہے ٹکڑ نہیں اے شکر خُدا، شکرئیے نال سمجھائیا۔ دانے دانے اُتے
 مہر لگا، بھگتاں ہتھ پھڑائیا۔ مہر درشٹی اکو وار پا، سُکے ٹکڑے سوہنا پلاؤ بنائیا۔ کہیا سارے رل مل لو کھا، بھکھ رہے نہ رائیا۔
 رَوَداس تھوڑے ورتا، اُنکلاں پنجے نال چھپائیا۔ اِس دے کھان نال ایہناں دا جاما دیاں بدلا، جو تیرے کول دتا سُنائیا۔ پھر ویکھاں آپ آ،
 لوکھات پھیرا پائیا۔ رَوَداس کہیا صاحب تُوں داتا ہے پرواہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مین چلاں تیری رضا، حُکم وچ سرنائیا۔ سِری بھگوان کہے
 ہُن بن گواہ، پھر شہادت دیاں بھگتائیا۔ تیرے ہتھوں لیکھ لیکھا، میخ مستک دیاں لگائیا۔ پنچہ چرناں نال چھپا، جنم مرن دیاں کٹائیا۔
 سوہنی ڈولی اک سہا، دُھر دی بنت بنائیا۔ چارے جگ کھار لگا، کندھیاں اُتے دیاں ٹکائیا۔ سوہنی لاڑی رُوپ وٹا، گرمکھ وچ
 سہائیا۔ ہار شنگار خوب کرا، بھوشن بستر انگن تن چھپائیا۔ رَوَداس چھیارا نال رلا، ویکھاں چائیں چائیا۔ سُکے ٹکڑ توں جس پکوان دتا
 بدلا، سوہنا پلاؤ وکھائیا۔ اُس پلاؤ وچوں تھوڑا رکھاں چھپا، اپنے وچ چھپائیا۔ جس ویلے پھیر جاواں آ، سوہنی بنت وکھائیا۔ سارے
 سنت بھگت اِکٹھے لواں کرا، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ دُھر دا حُکم دیواں سُنا، سچو سچ درسائیا۔ ہرِسنگت رل کے میرے پچھلے چوَل
 لُو بنا، سوہنی بھٹھی اُتے چڑھائیا۔ تھوڑے جہے وچوں لالو گیا کھا، نانک گھر آئیا۔ اودوں بنیا گواہ، صفائی دیوے چائیں چائیا۔ گرمکھو
 تہاڈے سِر توں لاپے قضا، رائے دھرم نیڑ کوئی نہ آئیا۔ اِس دا ویکھو اک مزہ، منزل اگلی دئے مُکائیا۔ کھانا خوراک نہیں غذا، گہر گمبھیر
 دیا کھائیا۔ پھر وی ایہدے وچوں لئے بچا، رَوَداس دا سُکا ٹکڑا چیتے آئیا۔ سنگت ساری نوں آپ کھوا، وچوں اک دانہ اپنے سیس لُکائیا۔
 جیہڑا پھیر اپنے وچ لیا چھپا، اَکے واسطے بھنڈارا لیا بنائیا۔ تِتّاں لوکاں ول تِن دِن تکدا رہیا راہ، اپنا دھیان لگائیا۔ تیجے دِن اک آواز دتی
 سُنا، سوہنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو اِکٹھے ہووو آ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جن بھگتو تْسیں وی دیو صلاح، سب نوں پُچھے

بے پرواہیا۔ ہر سنگت لیا پہلوں لیا کھوا، بچیا تہاڈا حصہ بیہا رکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران سُن کے چڑھیا چا، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ سری
 بھگوان کہا نہیں اوہناں توں دیو صلاح، جو مئی گارے چکڑ وچ سچی سیو کھائیا۔ سارے کہن پرہو اوہنا پنجاں دی کجھ جھولی پا،
 جیہڑے تیرا دھیان لگائیا۔ سری بھگوان کہے آؤ کھٹا مٹھا رلائیے پلا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ چوتھا کھار کہے میری واری گئی آ، میری آسا
 پور کرائیا۔ روداس پاٹا چیتھڑ دتا وچھا، میرے کول اوہ وی نظر نہ آئیا۔ کیوں میرے باپو دا باپو ناتا پہلوں دتا تڑا، دیونہارا تده بن نظر
 کھئے نہ آئیا۔ میں پریم پیار دا وچھونا دتا وچھا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جس اُتے بہ جے کھانا لوے کھا، گر اوتاراں نال ملائیا۔ پھیر ویکھے
 دھیان لگا، پچھلی یاد کرائیا۔ جیہڑی ڈولی وچ جاندی رندی ہوئی گھڑیاں ڈھائی سوہرے سوہنا نہ پائیا۔ اُس دا لیکھا سوہنا دتا بنا،
 لالو نال جوڑ جڑائیا۔ روداس چمیار ولے رہی تکا، میرا وچولا نظری آئیا۔ جس جھوٹے سوہرے دتے جھڈا، ناتا جگت مکائیا۔ پھیر
 اوس نال دتا ملا، جس نوں آکے ملیا بے پرواہیا۔ اوہ پچھلا بہات رہی سہا، چوکی اُنکلا نال بلائیا۔ چوتھے کھار رہی سمجھا مٹھا تھوڑا نال
 رلائیا۔ جو سنگت کولوں بچا کے ددھ رڑک کے گھپو لیا کڈھا، کل پرسوں کم کیسے نہ آئیا۔ اج اوس نوں وچ دتا رلا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔
 خوشیاں نال پرہ آگے دیو ٹکا، بھوجن بھگوان بھگوان بھوجن روپ وٹائیا۔ دوہاں بنا نہ جیوے جہاں، جگت جیون نہ کھئے وکھائیا۔
 خوشیاں نال رہیا کھا، کھا کھا اپنا جھٹ لنگھائیا۔ لے روداس جیہڑا پچھلا سکا ٹکڑا لیا بچا، تیرے اندر دیاں ٹکائیا۔ جتھے گوہند بچے رہیا
 سہا، اوتھے تینوں ملے وڈیائیا۔ تیرے پچھے پنجاں بخش گناہ، پنجم سوہنا پائیا۔ واری واری سارے گلے لگا، اکو رنگ چڑھائیا۔ سوہنی
 ڈولی لوے پا، اپنا کھیل وکھائیا۔ انت کنت بھگونت گرمکھ دولہن بن کے دولہا لئے پرنا، پرما تم آتم جوڑ جڑائیا۔ ہر سنگت ایہہ پکوان اک
 اک کینکا سب نے لینا کھا، کھاندیاں کھاندیاں کھاندیاں خواہش پوری دئے کرائیا۔ کھا پی کے پھیر کہو ایہو پتا ایہو ماں، اکو گود اٹھائیا۔
 خوشی نال کہنا ساڈے بخشے گئے گناہ، پاپ نظر کھئے نہ آئیا۔ روداس نال مل کے پکڑی بانہ، سچا سنگ وکھائیا۔ رمبی کہے مینوں چڑھیا
 چا، خوشیاں حال سنائیا۔ آر کہے میں بھلا نہ، تکھی دھار پرہ دی اوہی نظری آئیا۔ کچّا تند کہے روداس جوڑا دتا جڑا، ہتھیں گندھ
 پوائیا۔ دھاگا کورا دتا لا، ڈورا وچ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ رڑھدیاں رڑھدیاں جاندیاں موڑا دتا پا، آگے اپنا چرن ٹکائیا۔ جس ویلے بھورا

بھورا دتا کھوا، اندرو ترسنا بھکھ مٹائیا۔ پھیر اکو جیئے ایہدا ناں، جس دی نام وچ وڈیائیا۔ دھام سوہنا لگے مقام، مقامے حق نور الایا۔
 سب توں دئے پیغام، پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ اوکھی مشکل کرے آسان، سوہنا راہ وکھائیا۔ اکو دسے گرمکھو بولو سوہنگ مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، دوجی کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ ایسے نال ساڈی ایتھے اوتھے پت جائے رہ، پرمیشور ہووے آپ سہائیا۔ اکیاں دا جو
 لیکھا باقی رہے، اگلے لیکھے وچ لکھائیا۔ پنجاں اندر آپے بہے، اپنا بنک سہائیا۔ گوتم اٹھ کے اگوں کہے، واہ واہ تیری وڈیائیا۔ لنجا ہو
 کے چین نال نہ بہے، بھجے واہو داہیا۔ رنگڑ جیہڑا سنڈے سوٹا مارے دھے، زور نال لگائیا۔ جیہڑا عنایت نال گنڈھے پٹ کے کہے، ایہ
 وی تیری وڈیائیا۔ اوہدی مکا کے اپنی میں، ممتا وچوں چکائیا۔ لنگر وچ لانگری ہو کے رہے، لنگر مندراں نالوں چنگا نظری آئیا۔
 رواداس سکا ٹکڑا دے کے گیا کہے، سب توں سچ سنائیا۔ جس پکوان توں بھگوان بیہا کدے نہ کہے، سد امرت روپ وکھائیا۔ ایتھے اوتھے
 اکو جیہا رہے، ہر سنگت لنگر کوکراں شوکراں آگے نہ کوئی سٹائیا۔ اوس لنگر وچ پرماٹما ہے، آگ اُتے سڑ کے توے اُتے اپنا آپ تل کے،
 پریم پریتی وچ رل کے، اپنا رنگ وکھائیا۔ گرمکھ جیہڑے آون چل کے، اوہنا دا اندر بہے مل کے، سوہنا آسن لائیا۔ ہر سنگت کھائے رل
 مل کے، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ ایہ کھیل دلدار دل دے، دل وچوں دلیل دلیل نال ملائیا۔ گرمکھ گر دی رہنیوں کدے نہ بلدے، ڈلے
 سرب لوکائیا۔ گرمکھ پرہ دے میلے سدا نہیں ملدے، جس ملیاں وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سوہنا بہات رہیا کھائیا۔ بہات کہے میں بھاگاں بھریا، پرہ مہر نظر اٹھائیا۔ پچھلے بھکھے اج پیٹ اپنا بھریا، نال رواداس دتا رجائیا۔ باقی
 سنگت اندر دھریا، بھورا بھورا چکھائیا۔ سچ پریتی نال جڑیا، سوہنا جوڑ بنائیا۔ نہ جیوندا نہ مریا، مرن جنم وچ نظر کدے نہ آئیا۔ اپنا
 کارج آپے رہیا کریا، کرن کراونہار اکھوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جن بھگتاں سیجے آپے چڑھیا، پر دھن راوے چائیں چائیا۔

★ ۲۶ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن کور دے گھر الہڑپنڈی ضلع گرداس پُر ★

روداس دوارے مل بھگوان، سب نے خوشی منائیا۔ بھوگ لگ سوہنا بنیا پکوان، سُکے ٹکڑے روپ وٹائیا۔ چار کھار مل کے کھان، پنجواں یار نال ملائیا۔ کھاندیاں کھاندیاں آیا دھیان، اندر دلیل بنائیا۔ ایہدا مٹھا رس مہان، سوہنا نظری آئیا۔ سارے اپنے پلے تھوڑی تھوڑی گنڈھ بندھان، ایہنوں نال لے کے جائیا۔ جس ویلے بھکھ پھیر ستاویں آن، اُس ویلے لئیے کھائیا۔ کرو نمسکار والی دو جہان، جس سوہنی بنت بنائیا۔ چوٹھا کہے تسیں بال نادان، رسنا منگ نہ منگائیا۔ خوشی ہو گئے کھا کے کھان، اپنا پیٹ بھرائیا۔ ایہو جہا سارا جہان منگے دان، دیونہار سدا سدا ورتائیا۔ رل کے ایہدے کولوں منگ لو نام، جس وچ ملے وڈیائیا۔ جے ہووے مہروان، سوہنی وست دے ورتائیا۔ جے روداس گھر بھوگ لگاوے آن، ساڈے گھر کیوں نہ آئیا۔ سارے سُن کے خوشیاں مٹان، اندرے اندر دھیائیا۔ اکٹھے چرنی ڈگے آن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کیرپا کر گن ندھان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں مورا کھ بال انجان، سمجھ سوچ نہ رائیا۔ توں وڈا شاہ سلطان، شہنشاہ اکھوئیا۔ پنجواں کہے میں انہاں نالوں انجان، جگت یارانہ چمریے نال رکھائیا۔ ہُن تھوڑی جہی آئی پچھان، جس ویلے پرہ تیرا درشن پائیا۔ تہاڈا دوواں دا اکو دسے نشان، اکو رنگ وکھائیا۔ خبرے کی کھوایا وچ پکوان، مینوں اندروں پگا دتا بنائیا۔ میں وی منگاں انہاں نال، اپنی جھولی آگے ڈاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہونا سہائیا۔ پنجاں سُن کے سچ ارداس، ڈولی دھیان لگائیا۔ میں وی سدا اناں ساتھ، سوہنا کاج رچائیا۔ ماییاں گھروں چُک کے دھیاں ورگی دات، سوہریاں گھر پُچائیا۔ لاڑی لاڑے دی پوری کر کے آس، جوڑی جگت بنائیا۔ ڈولی وچوں لاڑی مار آواز، ہو کے نال جنائیا۔ میں وی تیرے در دی مُحتاج، اکو اوٹ رکھائیا۔ میرے بناں کیسے کم نہ آوے ساز باز، کھاراں سیو نہ کوئی لگائیا۔ کیوں پرہو میرے نال ناراض، کس بدھ مُکھ بھوئیا۔ جاں مینوں منگن دی نہیں جاج، جاں توں دین والا دے نہ خوشی منائیا۔ میں جو کھا سو ساچ، سچے سچ سمجھائیا۔ سب دی پوری کردے آس، بیٹھے دھیان لگائیا۔ چرن پرتی تیری خواہش، دو جی وست نہ منگ منگائیا۔ روداس کھا شاباش، دھن تہاڈی وڈیائیا۔ جنہاں میرا دتا ساتھ، سیکھیا سکھ کے جھولی پائیا۔ ادھروں براہمن جھاڑی اوپلے بیٹھا رہیا جھاک، ہر جی کی کی ورتائیا۔ جاں ملدی ویکھی

دات، دھوتی بودی سانہ کے نیڑے آئیا۔ ڈنڈوٹ کر کے کہے گرو مہاراج، ٹھاکر سوامی تیری سچی سرنائیا۔ مینوں بہات وچوں دے کھاج، کھاون نون چت لائیا۔ روداس کہا نون رل اس جماعت، جو پنگت روپ وٹائیا۔ براہمن ادھر ادھر ویکھ کے کہے مینوں تگے نہ میرا ساک، براہمن شوڈراں گھر ڈیرہ لائیا۔ پہلوں پیٹ بھریئے پوری کریئے آس، پھر پاپ اپنی گھڑی وچ لیجے بندھائیا۔ جس ویلے گنگا کنارے جا کے اوم کروں جاپ، ہری اوم کہہ کے گنگا وچ رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ براہمن کول بٹھا لیا ایک، چار کھار باہواں رہے پھرکائیا۔ جس نے کیتا ساڈے نال ویس، اوہ اڑ کے گیا آئیا۔ ہن پیسیاں نال جنان چر باہمنی نہ دیوے بہیت، پلا سکے نہ ساتھوں چھڈائیا۔ جے نہ مٹے کپڑیاں وچ لیٹ، ڈولی وچ لیئے ٹکائیا۔ جے کوئی پچھے کہیئے ایہہ راجے دی بیٹ، ایہدا منہ ویکھن کوئی نہ آئیا۔ گنگا کنارے جا کے کھیڈیئے ایہدے نال کھیڈ، پھڑ بودیوں ریتا اُتے پھرائیا۔ ڈھپ کڑا کے دی ہوئے مہینہ جیٹھ، اُتے مٹھیاں نال ٹکائیا۔ جنان چر نہ دسے اندرلا بہیت، ماریئے کئیئے واہو داہیا۔ انے چر نون براہمن اوہناں ولّ لیا ویکھ، ہوئی ہوئی گلان کردے نظری آئیا۔ اوسے ویلے کھول کے اپنی جیب، دوئے پیسے دتے پھرائیا۔ میرے ججاناں مینوں دتے بھیج، میں تھادے واسطے لے کے آئیا۔ سارے ہس کے کہن ایہہ بڑا چنگا نہ کرے فریب، ایسے نون دیوں پھرائیا۔ براہمن اوسے ویلے اپنی جنتری کڈھ کے لکھے اُتے کتیب، پنسیاں وچ گنائیا۔ جس ویلے منگو میں تھادے گھریں دیواں بھیج، سوائے ڈیورھے نال رلائییا۔ کھاراں کہا نون براہمن ایہدا بنائیں کھیس، اُتے لے کے جگت ہنڈائیا۔ اسیں تیرے ججان نون سانوں دئیں آدیس، تیرے ورگا براہمن کیرتی والا نظر کوئی نہ آئیا۔ اودھر روداس کہا نون کپڑی کھیلیں کھیل، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ سارے منگو ایہدا میل، جو ملیا بے پرواہیا۔ خوشیاں نال اک دو جے دی جھولی پاؤ ویل، مٹھی مٹھی سوہنی ونڈ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سارے کہن روداس اسیں کچھ لیئے سوچ، اپنا متا پکائیا۔ سانوں پوری نہیں ہوش، سمجھ نہ کوئی وڈیائیا۔ کتے تھٹھا کرن نہ لوک، مخول نہ دین اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانوں سچ مت دے جنائیا۔ روداس کہا تھوڑی دیر باہر جا کے کرو صلاح، متا اپنے نال پکائیا۔ اوہناں چر میرے گھر سٹا رہے بے پرواہ، میری سیجا سوہنی اس نون بھائیا۔ میں اسدے اُتے کچے چمڑے دا دُشالہ دیواں پا، جس نون سوہنا

رنگ چڑھائیا۔ تھوڑا چر کر لئیے آرام، آرام گاہ اکو اک وکھائیا۔ پھر تہاڈا کرے کام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچر کھیل رچائیا۔ سارے گھروں گئے باہر، قدم قدم اٹھائیا۔ چار کھاراں نال پنجواں یار، سوہنا سنگ بنائیا۔ براہمن گڑوی لے کے چڑھدی دشا وچار، گیا واہو داہیا۔ کرے کھیل کرتار، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اُدھروں کھوتے اُتے چڑھیا آوے گھمیار، پگڑی لال رنگ رنگائیا۔ وٹ چاڑھ بٹھی دستار، وڈا سر وکھائیا۔ ہتھ وچ ڈنڈا رہیا ہلار، ڈچکر مارے چائیں چائیا۔ اُسدے نال کھوتے ہور چار، پنک پنک کے رولا پائیا۔ چوواں اُتے چار ہور اسوار، نکے بالے نظری آئیا۔ اہناں وچوں اک رو پیا زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ اگوں مل پئے چار کھار پنجواں سچا یار، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ چوتھے کہا اوہ جان والے گھمیار، کیوں بچیاں رہیا روئیا۔ ذرا کھوتے تے گھلیار، کھسیا تٹیا بھجا جاویں واہو داہیا۔ اُس اتوں اتر اگوں روکے چار، ڈنڈے نال ڈرائیا۔ گدھے اک دو جے ول نین رہے اٹھال، ویکھن چائیں چائیا۔ اونے چر توں پچے ماری آواز، اچی کوک سنائیا۔ سانوں بھکھ لگی آج، بھڑی رہی ستائیا۔ نہ کوئی روٹی نہ کوئی دال، گلر کٹ نہ کوئی بندھائیا۔ گھمیار غصے وچ کہے میں کی تھانوں دیواں کھوال، نال لے کے کچھ نہ آئیا۔ ایہہ سنکے پنجواں سمجھیا ایہہ نکے بال، سب نوں اکو جہے نظری آئیا۔ اک دو جے نوں مار کے ارک دسن اشارے نال، ہوئی ہوئی سمجھائیا۔ اپنے کھولو گنڈھ رومال، جو روداس دواویوں بہات لیاندا بندھائیا۔ وچوں تھوڑا تھوڑا انہاں نوں دئیے کھوال، ساڈا کی گھٹ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپے دئے وڈیائیا۔ ساریاں کھولی رومال گنڈھ، وچوں کھانا اک اک اٹھائیا۔ اک اک سب نوں دتا ونڈ، پیو پت رل کے کھائیا۔ کھادیاں آیا اند، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ گھمیار کہے کچھ میتھوں لو منگ، میں کھوتے تہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ اہناں کہا تون پہلوں ساڈا کر سنگ، روداس دوارے پھیرا پائیا۔ اوتھے ویکھ کھیل اکم، اکمڑی کار کھائیا۔ تیرے کول کھوتے، اوہ تھے گنڈے چم، ایہہ اوبدی وڈ وڈیائیا۔ اسیں اوسے دے گھروں لیائے بٹھ، جو تھانوں دتا کھوائیا۔ جے اوبوی تیرے نال جائے من، تیرے بچیاں نوں بھکھ رہے نہ رائیا۔ گھمیار کہے ایہو جہا سودا جے جائے بن، میں وی لواں چائیں چائیا۔ اُدھروں براہمن آوندے سن لیا کن، ایہہ کی متا پکائیا۔ براہمن ویکھ گھمیار نوں پے گیا جن، کہے اس توں پچھئے کی ایہہ کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی چال چلائی۔ گھمیار کہے دس پروہت،

ساچی منگ منگائیا۔ میرے سمجھ نہ کوئی سوچ، گوار نظری آئیا۔ مینوں ایہہ کی کہندے لوک، چل روداس دوارے درشن پائیا۔ اوتھے
 ملیا بھوجن بھوج، جو بھورا بھورا مینوں پچیاں سمیت دتا کھوئیا۔ بچے رونوں ہو گئے خاموش، سوہنی ٹھنڈ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اولڑی چال چلائی۔ براہمن کہے ایدھر آہو الگ، وکھرا ہو سمجھائیا۔ پن براہمن توں کیسے دا پورا ہوئے نہ یگ،
 سمگری کم کیسے نہ آئیا۔ جے کچھ ہے تاں اس لوٹے وچ گھت، پلا اُتے رکھ کے چوری چوری وکھائیا۔ میں تیری گنڈلی بناواں جھٹ،
 گرہ رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے گھر خزانے کھولاں ہٹ، وڈی دیواں وڈیائیا۔ انہاں مورتکھاں تینوں دینا کی دس، بناں براہمنان سمجھ کیسے نہ
 آئیا۔ جو کچھ سو میرے ہتھ، منکا منکا رہیا بھوئیا۔ تسیں ویکھو میرے متھے ول آگھ، شنکر ترسول لے کے بیٹھا چائیں چائیا۔
 جیہڑی دچھنا دیو میں کیہڑی لینی رکھ، میں سوہنے کم لگائیا۔ میں کھیر کڑاہ بنا کے لینا چھک، تہاڈا شکر منائیا۔ نالے گاؤندا پھراں جس،
 کھوتے والا ہور وی کوئی نظری آئیا۔ انے چر توں چوتھا کھار کہے براہمننا پچھا چھڈ، ایویں رولا پائیا۔ اسیں کٹھا کھادا کیوں ہوئے اڈ،
 جیہڑا روداس دتا ورتائیا۔ ساڈے سانجھے ہو گئے ہڈ، ناڑی ناڑی جوڑ جڑائیا۔ ہن تے منگن والی عادت چھڈ، دین والے نظری آئیا۔
 براہمن کہے ایہہ پیو دادے دی کار چلی آؤندی ساڈی وچ جد، وڈیاں دی ریتی دیواں کوں گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، سوہنی بنت بنائیا۔ گھمیار اندر آیا اچھال، سوہنا دل بنائیندا۔ بھراو مینوں اوہ دیو دکھال، جیہڑا بھکھیاں ننگیاں ات ورتائیندا۔ پنچے
 اٹھ کے تھرپئے نال، سوہنا سنگ سوہنا پائیندا۔ بچے کہن سائوں وی دے دیو ایہہ رومال، جس وچوں کھانا کھادیاں سکھ دکھ درد
 مٹائیندا۔ رون والا بچہ کہے میں ضرور لے کے جانا نال، ضد اپنی نہ کدے گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی
 کار کھائیندا۔ پنچ پنچ دے ہو گئے دس، دہ دشا خوشی منائیا۔ روداس دوارے آئے ہس، سوہنی بنت بنائیا۔ چھیار یار دتا دس، پنجان
 نال پنچ ہور رلائی۔ انہاں وی کھادی تیری بھات، دانہ دانہ مکھ وچ پائیا۔ ایہہ بن گئے ساڈے ساک، سجنان وانگوں سنگ رکھائیا۔ پر
 ایہہ براہمن بڑا چلاک، چلاکی کرن توں باز نہ آئیا۔ جھٹ براہمن کہیا میں ناتھاں دا ناتھ، غریباں وچوں غریب نظری آئیا۔ جے
 جہان خوشیاں میری جھولی پاون دات، میں خوشیاں نال گائیا۔ روداس کہیا تہاڈی سوہنی بنی جماعت، دس اک گیاراں گیاراں دا ایک

ایکا اکو نظری آئیا۔ سارے منگو سچی دات، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ پرہ تیرے ربیئے ساتھ، سوہنا سنگ نبھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ایہدے گھر کیہڑا گھاٹ، دیندیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ گھمیار کہے ساڈی کھوٹی نہ ہووے واٹ، آؤنا جانا لیکھے پائیا۔ رون والا پچہ کہے چمیار دا پھڑ کے ہاتھ، مینوں بہات دے کھوائیا۔ جس دی سکیاں ٹکڑیاں وچوں بدلی ذات، میری جات دیوے وٹائیا۔ روداس ہس کے کہا شاباش، کڈی سوہنی گل سنائیا۔ اپنی سوانی نوں مار آواز، نیڑے لیا بلائیا۔ کوئی ہے رکھیا کھاج، بچیاں دیواں ورتائیا۔ کہے میں تھوڑی جہی تھلیو گھروڑی رکھی سانہ، کھریاں نال لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ وکھائیا۔ روداس سوانی لے کے آئی وست، آگے دتی ٹکائیا۔ روداس پھڑ کے ہست، تھوڑی تھوڑی ورتائیا۔ کھاندیاں سار سارے ہو گئے مست، خوشی وچ نچن نچن ڈھولے گائیا۔ چھوٹا بالا کہے مینوں نظری آیا عرش فرش، میری سوہنی اکھ کھلائی۔ روداس خوشی نال مار تھپڑ اوہ ویکھ پڑکھ ابناس، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوس اپنیاں بھائیاں دتا اکھ، انہاں دیوے سمجھائیا۔ نالے تگ کے ول باپ، کہے باپو جی اوہ باپو بے پروا ہیا۔ تیرا میرا پیو پت دا ساک، میں بال تون پتا جگت اکھوائیا۔ پر اوہو جہا نہ جانے جاپ، جس دے اندر نور ضرور نظری آئیا۔ میں تینوں رہیا اکھ، اوس دے لگ پائیا۔ گھمیار کہے کی ایہ سچ بات، جو کچھ مینوں رہیا جنائیا۔ اندروں آئی اک آواز، سوہنی دھن اُچائیا۔ جو کچھ ہے سو ایسے دے پاس، دیونہار اکھوائیا۔ گھمیار آئی کياس، کی کچھ اس دی بھیٹ ڈائیا۔ سارے ہتھ ماریا کچھ نہیں ساتھ، اندرے اندر شرمائیا۔ پھر آگئی یاد، کھر جی کھوتے اتے ٹکائیا۔ جیہدے وچ وست خاص، میں اپنی لئی رکھائیا۔ ہن اوہو دیواں دات، اس دی بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گھمیار اٹھ کے کھر جی رہیا پھول، خوشیاں وچ گائیا۔ ایہدے وچ وست انول، بھیٹا دیواں چڑھائیا۔ اک نکي جہی گچھی تماکو دی جو سدا تولاں تول، لیراں وچ بند کرائیا۔ چپ کیتے ہولی جیہی آگے رکھی اڈول، پرہ دی بھیٹ چڑھائیا۔ مؤنہوں کچھ نہ سکيا بول، کہہ نہ سکے رائیا۔ نالے ڈرے نالے شرمائے کتے روداس نہ لوے پھول، کی کچھ رہیا ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رچائیا۔ چھوٹا پچہ کہے باپو، کی پرہ نوں بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ پتر میں اوہ دتا تماکو، جو اپنے لئی رکھائیا۔ سارے کہن پتہ نہیں پر ماتما کی آکھو، غصے وچ

کی سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ تماکو بھیٹ چڑھیا، گٹھڑی بند رکھائیا۔ سِری بھگوان ہتھ پھڑیا، خوشیاں نال اوسے دی جھولی پائیا۔ تیرا کارج پورا سِریا، لَین دین دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جے گھمیار کوئی بھانڈا گھڑیا، مَینوں کچّا دینا لیائیا۔ اُس وچ پانی رہے ٹھریا، ٹھنڈا رُوپ بنائیا۔ گھمیار کہے مَیں چک تے چاڑھ آوی وچ دھریا، اگن بھیٹ چڑھائیا۔ جس ویلے گھر جاواں مُڑیا، اوسے ویلے لے کے آئیا۔ اُدھر چار کھار پنجویں یار فُرنا پُھریا، اپنی گلّ سُنائیا۔ گھمیارا کیوں لالچ وچ جاندا رُڑیا، گھڑے پچھے اپنا مُکھ بھوائیا۔ اوئے ایتھے آ کے نہ رہیں نِگریا، سَتگر کولوں کُچھ منگ دات تیری جھولی دیوے پائیا۔ اونے چر نون نِکا بالا پاؤن دہ پیا ڈنڈ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جنان چر میرے مُنہ وچ پائے نہ مٹھی کھنڈ، چُٹکی اپنے ہتھ نال پھڑائیا۔ مَیں رونوں نہیں ہونا بند، باپو چپ نہ سکے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ بچّے رووے زورو زور، ہوکے لے لے رہیا سُنائیا۔ سانوں بُھکیاں نہ تور، تیرے در تے منگن آئیا۔ تیرے بناں نہیں کوئی ہور، سِر ساڈے ہتھ ٹِکائیا۔ سانوں اکو تیری لوڑ، دُو جی لوڑ نہ کوئی رکھائیا۔ پُرکھ اکال پتا باپو ساڈے باپو دی بچیاں سنگ ہتھ اپنی ڈور، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ وچھوڑا دے نہ جاویں چھوڑ، چھوٹے چھوٹے رہے کُرائیا۔ گھمیار نے اُنوں لاه کے اپنی دوہر، لال پٹی والی پرہہ دی بھیٹ چڑھائیا۔ بچیاں ہور مچایا شور، نیناں نیر وائیا۔ ہوئی جیہی پرہو اُٹھ کے آیا کول، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ چُک کے گودی کرے چوہل، ہلاریاں نال ہلایا۔ مَیں سدا تہاڈے کول، وسان ہر گھٹ تھائیا۔ رَوَداس پیا بول، ایسے دی وڈ وڈیائیا۔ نِکا بچّے کھوتے نوں کُن لگا وانگ ڈھول، ڈگا ہتھان نال بنائیا۔ گدھا اگوں پیا بول، ہینگ ہینگ سُنائیا۔ میرا پردہ دتا کھول، مَینوں وی ایہو نظری آئیا۔ جیہڑا تہاڈے وسے کول، اوہو میرا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ اودھر ویکھ گھمیار دی دوہر، پٹی لال نظری آئیا۔ رَوَداس کہیا کُچھ منگ لا ہور، دیونہار دیا کماٹیا۔ پھڑ کے گٹھڑی تماکو والی کہندا اچے مَینوں ایہو لوڑ، باقی آپے دیوے جیہڑی ایہنوں بھائیا۔ بچّے کہن ایہدے آگے کیہڑا زور، نہانے ہو کے سیس جھکائیا۔ ساڈا جے ہووے سانوں جاوے بھڑ، بھڑ لئے گل لائیا۔ اودھروں براہمن اُٹھ کے آیا کول، ایہہ کی رُو لا رہے پائیا۔ لَین دین والی وست دویاں دے نہیں کول، گلان نال پرچائیا۔ اپنے کولوں کڈھ کے تھوڑے جہے تِل تھوڑے جہے چوَل، کنک

دال آئے وچ ستناجا دتا بنائیا۔ اُتے رکھ کے تند مؤل، چٹا لال رنگ دکھائیا۔ آویکھو میں ججھاناں دے لٹ کے لیاندے بویل، گھر مشرانے کول رکھے ٹیکائیا۔ تھوڑے جہے تہانوں دکھاون لئی رکھے کول، تسیں وی مینوں ایسے طرح دیو چائیں چائیا۔ پھر اپنی گھڑی دکھائی پھول، گنڈاں اگے وچوں باہر کڈھائیا۔ جیہڑے ہتے ججھان انھول، اوہناں کولوں پگڑیاں منگ کے لیائیا۔ اک ہور پردہ لیا کھول، جس وچ تگڑی پنسیری رہیا ٹیکائیا۔ جے مائیاں بیبیاں ملن تاں اوہناں دے پچیاں دے تولوں تول، آٹا دانہ ڈھائی گنا پوائیا۔ جے میرے سامنے کوٹھی دا بوبا دین کھول، اگوں وڈا بھنڈارا نظری آئیا۔ پھر ست کران پورے تول، جے بہارے ہون ججھاناں نوں چکن نال لیائیا۔ نالے کہواں بیٹھے رہو اڈول، میں تہاڈے گڈے رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنی رچن رچائیا۔ سُن کے چن بولے چار کہار، پنجواں نال رلائییا۔ گھمیار دا ساڈے نال کی وہار، روداس دے سمجھائیا۔ روداس کہے ایہہ کھیل کرے کرتار، جو پچیاں دے وڈیائیا۔ پچہ کہے اسیں بھکھیاں منگی دات، اپنی جھولی ڈاپیا۔ براہمن کہے میں منگن نوں اکو تگڑا تسیں مینوں کہو شاباش، تسیں دیونہار ججھان، منگن کیوں آئیا۔ تسیں دسو تسان کتھے کتنی رات، میں اوتھے تہاڈے کول آواں بن کے پاندھی راہیا۔ جیہڑی خوشی نال بخشوگے دات، اوسے نوں لے کے تہاڈا جس گائیا۔ بناں براہمن تہاڈی کسے نہ پچھنی وات، بناں سانوں دتا دان آگے ہتھ کوئی نہ آئیا۔ اسیں پروہت تسیں ججھان، پرہ نے بنت بنائیا۔ تہاڈا دان تے ساڈا پین کھان، دوہاں نوں نظری آئیا۔ تسیں مینوں کرو پرنام، میں بھگوان نوں سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اگے کھیل رچائیا۔ گھمیار دی دوہر گئی وچھ، چارے کتیاں گئی پھیلائییا۔ میرے اُتے بہن سارے رکھ، سوہنی سنگت بنائیا۔ سری بھگوان سب نوں پئے دس، اکو روپ نظری آئیا۔ وچوں براہمن باہر ہو گیا کر کے ضد، میری دکھری جگہ کیوں نہیں رکھائیا۔ روداس کہہ ایہہ دھر دی بدھ، بدھ داتا رہیا بنائیا۔ سری بھگوان کہہ روداس کچھ لیکھ لیکھ، جو میں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ چھوٹے بالے کہہ پرہو لگا کی لکھاؤن، کیہڑی قلم چلائییا۔ کہ پچیاں وانگ سانوں لگا پرچاؤن، تھوڑی تھوڑی وست جھولی پائیا۔ جنان چر روداس نہ آوے سمجھاؤن، ساڈی سمجھ سمجھ نال رلائییا۔ اسان کوئی اکھر نہیں دیناں پاؤن، قلم دینی نہ چلن نال سیپائیا۔ مار دُبٹھڑاں لگا روناں اکھاں وچ گھسن رکھائیا۔ سر دے والاں لگا کھوسن،

سوہنا دکھ بنائیا۔ مار ٹکراں چھری لگا وکھاؤن، اپنا آپ مٹائیا۔ دھرتی اُتے لیٹ کے لما پے کے لگا سؤن، میں اپنا آپ دیواں تجائیا۔
 اسپں آئے پرہوؤ مناؤن، اس سائوں دتا نہ کوئی سمجھائیا۔ کھارو کی سائوں لیائے کھاؤن، کھادا پیتا نظر کچھ نہ آئیا۔ آگوں براہمن اٹھکے آیا
 پچھے ہٹاؤن، آبیوں رولا نہ پاؤ بھائیا۔ گھمیار نون غصہ چڑھیا ان مکی ماری دھون، پراں دتا ہٹائیا۔ میں بچیاں روندیاں نون آیا ہساؤن،
 سو بھکھے رہے کرا لائیا۔ ایہدے کولوں آیا کچھ دواؤن، خالی جھولی دیواں بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دئے
 لکھائیا۔ دوسری دوسر ہیٹھاں پئی گئی تھک، ہولی جہی سُنائیا۔ میرے بھار بہتا آیا لک، ہولا دیو کرائیا۔ مودھی پئی دا رگڑیا گیا ننگ،
 مستک درد مٹائیا۔ مینوں کچھ تے دیو میرا حق، تہاڈی سوہنی سیو کھائیا۔ اودھروں براہمن بولیا جھٹ، جے اوکھی آ کے میری بھیٹ
 دیو چڑھائیا۔ میں لے کے ہوواں پت، براہمنی ہتھ پھڑائیا۔ پھیر آواں نٹھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ آ کے گھمیار دا گواں جس، جس دوسری
 دوسر تینوں دان کرائیا۔ غصہ گلہ دیواں چھڈ، جیہڑی دھول سر لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ چلائی۔
 سُن کے براہمن بات، چوتھا کھار رہیا سُنائیا۔ تینوں کپڑی کپڑی دیئے سوغات، تیری آسا پوری نظر نہیں آئیا۔ جے کچھ منگناں ایس
 پرہوؤ کولوں منگ دات، تیری ترکھا دئے بھجھائیا۔ براہمن مل گیا ایس جماعت، اپنا آپ گوائیا۔ براہمن اندروں تھوڑی جہی ہوئی خواہش،
 آپ اپنا دھیان لگائیا۔ جے پتہ لگ جائے میری ذات، براہمن شوڈراں وچ ڈیرہ لائیا۔ ساڈی کُل ہو جائے ناس، آگاڑی جھولی دان کوئی نہ
 پائیا۔ میری مشرانی گھر بیٹھی کس طرح کرو راج، کھانا پینا سوہنا بنائیا۔ ایتھوں چپ کر کے چلیئے بھاج، اپنا پلو چھڈائیا۔ پیو دادے دا
 کیوں چھڈیئے رواج، کھانا پینا ایہ رنگ ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، سچ دئے وڈیائیا۔
 روداس سب کچھ رہیا سُن دا، اپنے اندر دھیان لگائیا۔ ویکھو کھیل اگمی دھر دا، دھر دی دھار وڈیائیا۔ ویکھو جوڑ کوں جڑدا،
 پنجاں ہووے کڑمائیا۔ براہمن کدے آوے کدے مڑدا، صلاح وچو وچ رکھائیا۔ کدے جیوندا کدے مڑدا، اپنا روپ وٹائیا۔ اک فرنا پھریا
 بردا، ایہدے وچوں آواز سُنائیا۔ جس نون لبھدا پھردا چر دا، چری وچھنیا نیڑے آئیا۔ ویکھ کھاراں گیڑا گڑدا، روداس چمیارے دئے
 وڈیائیا۔ گھمیار کدھروں آیا پھردا پھردا، چوہاں بچیاں نال ملائی۔ سچ دوارے گھیرا گھردا، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ ویکھو اگمی گیڑا گڑدا،

گیڑے وچ رکھائیا۔ کپڑا لیکھا آگے چھڑدا، چھیکڑا جے ہتھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سبنا رہیا سمجھائیا۔ صاحب ستگر کر پیار، روداس رہیا سُنائیا۔ پہلوں سدّ چار کپار، پنجواں ہوئی جہی نال ملّائیا۔ اُنار دیواں جگت ہُدار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹکڑیاں وچوں جے ٹکڑا دتا کھوال، بہات بھلی بھوت نظری آئیا۔ اہنار سر تے دے رومال، سوہنا پردہ پائیا۔ منگی منگ دے کے دان، دُھر دی آس پُچائیا۔ تیرا سنگ نال مہان، دیواں جوڑ جُڑائیا۔ بے شک بدل دیواں زمیں اسمان، بھگت بھگوت لیکھا سکے نہ کوئی بدلائیا۔ میری تیرے نال زبان، ایہناں نال رکھائیا۔ پنجان توں جامہ ملے مہان، مائس وچوں مائس روپ وٹائیا۔ چنہ بدلے نشان، پُرکھ پُرش ناری نر نرائن درسائیا۔ آگلا لیکھا پھیر دسے آن، لہنا مات چُکائیا۔ روداس چرن کول کر نمسکار، دوویں جوڑ سیس جھکائیا۔ تیریاں توں ہی جانیں کرتار، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گھر وسائیا۔ روداس گھمیار سدّ، جس دوہر بھیت چڑھائیا۔ اندر لنگھے حد، اپنا چرن ٹکائیا۔ اوہدے نال بچے آون بھج، سوہنا بنس سہائیا۔ میں رکھا اہنار لج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اونے چر نوں نکلے بالے کہا گج، زور زور نال چلائییا۔ چرن پھڑ کے مکھ چُک کے اکھ کھول کے کہے درس کر لین دے رج، آج ویلا بھکھیاں ہتھ آئیا۔ باقی سارے بچے پئے بچ، گھٹا پیراں نال اڈائیا۔ اہنار دے ہردے وسیا سچ، سچ سرُوپ ویکھ خوشی منائیا۔ پرہو اسیں گناہ توں جائے بچ، چھوٹے ہندیاں منگ منگائیا۔ تیرے پریم وچ رنگی جائے رت، رتی رت سکائیا۔ چھوٹے بچے پرہ دا پھڑ کے ہتھ، چُمیا چائیں چائیا۔ چُمن نال گیا ڈھٹھ، اپنی ہوش گیا بھلائییا۔ گھمیار بچے دے سر تے ہتھ لیا رکھ، ہوئی ہوئی ہلائییا۔ اوہ وی ہویا بے بس، سر توں پکڑی لاپیا۔ مُنہ دے بہار ڈگا جھٹ، اپنی ہوش بھلائییا۔ بوجھے وچوں ڈگ پئی تاکو والی گٹھ، قطرہ قطرہ دھرنی ونڈ ونڈائیا۔ بے ہوشی وچ مارے ہتھ، ایدھر اودھر بھوئییا۔ بھونڈیاں بھونڈیاں پرہ چرناں تے گیا لگ، سوہنی خوشی منائیا۔ اوسے ویلے کھل گئی اکھ، نرگن نظری آئیا۔ جوڑ کے کہا ہتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جے میرا بچہ جائے بچ، جو تیری بھیت چڑھائیا۔ میرا اس دے اُتے نہیں حق، در تیرے سیو کھائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، ایہہ مُدھ توں عادت میری چلی آئیا۔ جو میرا میں اوہدے ہو جاں وس، وارتا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی کھیل رچائیا۔ ویکھ کھیل

براہمن سوچے، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ میرے خالی ہونے بوجھے، بھیٹ نظر کوئی نہ آئیا۔ گھمیار کدوں بیکے کھوتے، ڈیرہ اگلے پنڈ لگائیا۔ براہمن اس دے کولوں ہیرا پھیری نال سب کچھ بوچے، خالی ہتھ دئے کرائیا۔ امرت ویلے اٹھ کے دھوتی بٹھے وانگ لنگوٹے، چوری بھجے واہو داہیا۔ ایہو جہے گھمیار ہتے، میں لٹے راہ جانڈے راہیا۔ جے ہور کچھ نہ دیو ایہدی پیریں جوڑا دسے کھوسے، اگوں نوک اٹھائیا۔ جس دی لمبائی چوڈاں اُنگلاں دو پوٹے، اکھاں نال تکائیا۔ اتوں کڈھی دھار نال تلے سچے گوٹے، سوہنا رنگ وکھائیا۔ جے وڈی ہوو وچوں کر لوں دو ٹوٹے، بغل وچ ٹکائیا۔ ایہدا تِلا سانہ کے رکھوں اُس کوٹھے، جس کوٹھے وچ ہتتا دھن رکھائیا۔ جس ویلے میرے جمنگے پوٹے، ایہ وڈیاں پیراں نکے پیر دیواں بنائیا۔ جے پوٹیاں پہلوں جمن دوپتے، اہناں دی بھیٹ چڑھائیا۔ روداس اوسے ویلے سوچے، انتر دھیان لگائیا۔ اُس دی پٹھ ہوئی جہی ٹھو کے، براہمن نوں سمجھائیا۔ کیسے کم نہیں آؤ نے کوٹھے، کدھر دھیان لگائیا۔ براہمن تیرے گھر پُت نہ پوٹے، پرمیشور بیٹھیاں ایہو نیت رکھائیا۔ توں منگ میرے پران ربن سوکھے، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ ایہو جہے کدی نہیں ملدے موقع، ملے میل بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی گئی سوں کے، نار کنت سیج ہنڈائیا۔ مڑ کے کوئی نہیں آیا بھوں کے، مانس مانس وچوں روپ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے گاؤں کے، پھیر پھیرا کوئی نہ پائیا۔ براہمن پچھا ویکھیا بھوں کے، اپنا مکھ بھوائیا۔ اگو وار اندروں نکلے ہوئے، ہوکیاں نال کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑی واسنا نکلی گندی، اپنا گئی تجائیا۔ براہمن منگ اک منگی، روداس نال ملائیا۔ میری ٹٹی دینی گنڈھی، دھاگا ڈور تیری ہتھیں نظری آئیا۔ روداس کہے میں رمبی تکھی چنڈی، اچے نیچے سارے پدھر دیواں کرائیا۔ آر کہے میرے آگے نکلی جہی گنڈی، پھڑکے تند دھاگا ڈور کھچ کے باہر لیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے یچن براہمن کھلی اکھ، اکھاں لٹیاں بدلایا۔ مینوں کی چمیار دتا دس، دسدیاں سرت بدلایا۔ میرے کچھ نہیں رہ گیا وس، براہمنی یاد نہ کوئی ستائیا۔ ہُن میں کیسے وست نوں لاؤنا نہیں ہتھ، ججماناں گھر منگن نہ جائیا۔ پرہ دی چرنی گیا ڈھٹھ، سپس جگدیس جھکائیا۔ پت میری لینی رکھ، صاحب میرے گوسائیا۔ ادھروں چوٹھا کھار پیا ہس، خوشی نال سُنائیا۔ پرہو ایہ بڑا ٹھگ، ساڈے پیسے لٹ کے اپنے گنڈھ بنھائیا۔ براہمن کہے میں پھر ڈردے انہاں آگے دتے رکھ،

بھروسہ دتا کرائیا۔ ایہناں بھکھیاں پھر میرے آگے دتے سٹ، خوشیاں نال پھڑائیا۔ میں براہمنی دی گھڑا کے آیا نتھ، تین بلاک، رکھائیا۔ اوہ گاؤندی سدا جس، سوہنی خوشی منائیا۔ میرے پرہو ویکھ خالی ہتھ، میں ایدھروں لیا ایدھر دتا بھیٹ چڑھائیا۔ آگے واسطے کیتی بس، تیرے آگے واسطے پائیا۔ میرے سر تے رکھیں ہتھ، دیویں سچ سرنائیا۔ روداس کہا ہس، نو دوارے واسنا دتی تجائیا۔ چھوٹا بچہ بولیا جھٹ، ہوئی جہی سمجھائیا۔ اچے تھوڑی جہی کھلی اکھ، صاف ستھری نظر نہ آئیا۔ ایہ چاہندا ساریاں نالوں بہتا مینوں ملے حق، میری پھیر ہووے وڈیائیا۔ اس دا کڈھنا چاہیے شک، پُرکھ اکال آگے اوہلا رہن کوئی نہ پائیا۔ سری بھگوان خوشی نال کہا ہس، بچہ تیری وڈ وڈیائیا۔ اس شک وچ نو جنم دیواں رکھ، مانس مانس روپ وٹائیا۔ آگے کر کے پورا حق، لیکھا لیکھے لائیا۔ روداس پرہے نوں کہا جھٹ، اپنی بڑی سزائیا۔ میرے سنگ ایہنوں لوں رکھ، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ براہمن کہا کنگن پچھے میں گیا نتھ، اپنا مکھ چھپائیا۔ ویکھو روداس نے پھیر وی دتا چھٹ، سفارش کر کے مینوں رہیا ترائیا۔ ہن میں وی نہیں ہونا اڈ، سوہنا سنگ نبھائیا۔ اُدھروں وڈی پگ والا گھمیار بولیا جھٹ، اک وار سنائیا۔ کچھ سانوں وی دے حق، چڑھکے کھوتیاں اُتے منگن آئیا۔ نکا بچہ پھڑکے منہ کھولیا جھٹ، آندا پرہو ایہدے وچ سب کچھ دے ٹکائیا۔ سری بھگوان اک چوٹاں دا دانہ وچ دتا رکھ، سر تے ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ اتم لواں لبھ، اپنا بھيو چکائیا۔ پچھلا نانا توڑ کے حد، آگلا جوڑ جڑائیا۔ بھاگ لگا اکوید، اکو بنس سہائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ روداس کہا سن گھمیار، گتھی تیری رہن کوئی نہ پائیا۔ تینوں لیائے چار کپار، پنجواں نال ملائیا۔ تیس پنے کھوتیاں تے اسوار، نٹھے واہو داہیا۔ بچے کیتی گریازار، بھکھ رہی ستائیا۔ چوتھے آیا اک پیار، سبناں نوں سمجھائیا۔ تھوڑا تھوڑا ایہناں دئے کھوال، جو رومال وچ بندھائیا۔ اُس کھادیاں ملیا جمال، نور ضرور رُشنائیا۔ تیس آئے گھر سچی دھرمسال، دھرم دوارا سوہنا پائیا۔ ویکھ اک تون چار لال، پیو پت پنے اکو رنگ سائیا۔ چھوٹا بچہ پھیر کرے کمال، اپنی گل سنائیا۔ ساڈا پیو کھوتے واہ کے کرے ونج وپار، جنس گھرو گھری خرید لیائیا۔ ہن اسیں تکیا تے اکو بناؤنا دلال، سودا کے گھروں دئے بندھائیا۔ نالے بھکھیاں پچھے حال، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جے کتے سنسار وچ پے جائے کال، سانوں توٹ رہے نہ رائیا۔ جیہڑا اک دانہ دئے کھوال، بن کھادیاں ترپت کرائیا۔ ایہو جہا سودا کتے نہیں

ملنا مال، نالے بن پیسیاں ٹکیاں ورتائیا۔ جناں چر نہ مئے سوال، گھر مڑ کوئی نہ جائیا۔ رَوَداس کہا سُن بال، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بال کہے میں نہیں مٹنا، پگی ضد رکھائیا۔ جے سانوں خالی گھلنا، پھیر اسیں ایتھے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تیرے نال لابیئے ڈھوراں گھلنا، جتیاں سین دی جاچ دینی سکھائیا۔ سچ دوارا اِکو ملنا، بے شک سانوں ملیجھ کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان سُن کے کہا رَوَداس، ایہناں پوری آس کرائیا۔ آہ لے وست خاص، ایہناں دے کھوئیا۔ کوئی نہ ہووے نراش، دھیرج دھیر دوائیا۔ جے منگدے میرا ساتھ، میں دیواں ساتھ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنی دھار چلائی۔ رَوَداس پھڑیا اِک بھورا، اپنے ہتھ رکھائیا۔ سِری بھگوان کہا ایہہ اِجے تھوڑا اِک ویراں ہور، دوجا ہتھ لگائیا۔ پچّے رو کے پاون لگا شور، پہلوں میری جھولی بھرائیا۔ رَوَداس خوشی نال تھوڑا جہا وچ دتا بھور، پہلا حصّہ ورتائیا۔ پھیر دوجے دی پئی لوڑ، اوہ وی وچ رکھائیا۔ ایسے طرح پنجاں نوں ورتایا جنی لوڑ، جھولی سب بھرائیا۔ جس ویلے دوویں اُنگلیاں دتیاں کھول، اپنے ہتھ وکھائیا۔ سِری بھگوان کہا بول، رَوَداس دا پرسادا دو دو جنم دوائیا۔ پہلا جنم دساں انمول، چھوٹا پچّے لالو روپ وٹائیا۔ نانک تولے تول، تکڑی ہتھ اُٹھائیا۔ ایہہ چارے آندھی گواڈھی بن کے وسن کول، سوہنا سنگ نبھائیا۔ نانک کر کے جئے قول، اِک اقرار رکھائیا۔ کلجگ اتم سِری بھگوان تہاڈے آوے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ ساچا ناتا دیوے جوڑ، پتا پُت پنچے جنے بھائی بھائی بنائیا۔ بھیناں بھائیاں دی پرہہ نوں لوڑ، وچوں لالو مُکھ رکھائیا۔ ایہہ سُن کے چار کپار تے پنجویں مٹر دتا زور، رَوَداس پھڑکے رہے بلائیا۔ کی پرہہ نوں ساڈی نہیں لوڑ، جے آوے تے کیوں نہ سنگ لیائیا۔ پھیر پچّے کہا تسیں سارے روّلا پاؤ ہور، رو کے لو منائیا۔ میں وی ایسے کر کے پایا شور، شور وچوں ایہدی رحمت نظری آئی۔ پُرکھ اکال کہا سارے رہو اڈول، دھیرج دھرواس بندھائیا۔ میں تہاڈے حصّے دا سانہہ کے رکھیا اِک چوّل، دانہ دانے وچوں پچائیا۔ سارے اکتھے کر کے رکھاں اپنے کول، وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ نال براہمن رکھاں چور، ٹھگاں وچوں ٹھگ دیاں ترائیا۔ پریتی رَوَداسے نال جوڑ، سوہنی بنت بنائیا۔ چار کپاراں کولوں جو پیسے لئے بٹور، اپنی گندھ ٹیکائیا۔ اوس ویلے مینوں پوے اوہناں دی لوڑ، اوہ رقم تہاڈے ساہمنے منگ منگائیا۔ بے شک مشرانی سو منی ہو کے لئے جوڑ،

اپنے گھر ٹکائیا۔ جے نہ دیوے اوبدے نگ تھ سہاگ دی ٹٹ جائے ڈور، براہمن لوکھات نظر نہ آئیا۔ کیسے کم نہیں آؤنے بلاک بور، تتاں لوکاں ملے نہ ڈھوئیا۔ ساریاں کہا پرہہ جے تون جائیں بہڑ، بہڑی بہڑی سارے رہے سنائیا۔ سانوں کیسے دی نہیں لوڑ، گھر بار سارے دتے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ سری بھگوان کہے میں دیاوان، دیا وچ سائیا۔ روداس دے ٹکڑے سکے کر پروان، لہج پھج بھگہ بھوج روپ وٹائیا۔ ایہو جہا کیسے نہیں ملیا پکوان، کہا کہا گئی جگت لوکائیا۔ جس وچوں تھائے جوگا رکھ لیا دان، اپنے کول چھپائیا۔ کہارو جیہڑے تھائے پیسے ٹھگ کے گیا بے ایمان، میرے ساہمنے ٹھگی کھائیا۔ روداس نال نہ ثابت رہیا ایمان، صدق دتا تھائیا۔ ایہ لیکھا کدی نہ چھڈا وچ جہان، ضامن ہو کے پور کرائیا۔ اوس ویلے روداس کہا سری بھگوان، دئے جوڑ سیس نوائیا۔ جے کچھ لیکھا ہے میں وی اس براہمن ٹھگنے تون دیواں دان، ٹکا ٹکا پچیا سوا ایہدی بھیٹ چڑھائیا۔ پاربرہم کہے ایہدے ول میرا دھیان، سد ویکھاں تھاون تھائیا۔ لہنا دینا چکاواں آن، پچھلا لیکھا مات چکائیا۔ اونے چر تون گھمیار اٹھیا بلوان، پگڑو والا رہیا سنائیا۔ میں پہلوں لینا تیتھوں بیان، پرہہ ساچے سچ دے سنائیا۔ دو جے جنم وچ کتھے ملیں آن، گون دھام سہائیا۔ پنجاں کوں کرے پروان، پیو پت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بھائیاں نال بھائی مات شکم وچ اکٹھے کریں آن، گرہہ نواس رکھائیا۔ روداس کہا ایہہ میرا مہروان، محبوب وڈ گوسائیا۔ گھمیار پچھے آیا دھیان، ہتھ جیب وچ ٹکائیا۔ تماکو والی گٹھڑی دا نہ ملیا نشان، ہو کے لے کے رہیا سنائیا۔ میری ایہدے وچ جان، لہو مینوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ چھوٹا پچہ کہے باپو کڈا نادان، نیکی جہی گل پچھے رولی رہیا پائیا۔ اگوں غصے نال کہا چل میرے شیطان، تینوں اس دی سمجھ ذرا نہ آئیا۔ جس ویلے کہا پی کے ایہدا سوٹا لاواں دھواں اڈے اسمان، پھنکارہ اکو وار لکائیا۔ گڑ گڑ کر کے کھیل کرے مہان، میرا دل پرچائیا۔ تھکیاں ٹٹیاں دی لاہ دیوے تھکان، سوہنا سکھ وکھائیا۔ جے کوئی گھر وچوں ساتھی کرے نہ بول چال، ایہنوں اڈ لے کے بہہ کے ایہدے نال اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جیون بن جائے ساتھی، ساتھیاں وچوں ساتھی ایہو نظری آئیا۔ اس تماکو پچھے اپنی دوہر تھلے دتی وچھا بھگوان، ساریاں تون اُتے بہائیا۔ تسیں مینوں سارے ایہہ منگ دیو نکا جیہا دان، جے جہاں میرے نال گٹھڑی دیوے بندھائیا۔ میرے ایسے وچ پران، پراناں وچوں ایہو نظری آئیا۔ جے گھمیار تون تارے بھگوان، بھگوان پھر نہ لئے ترائیا۔ ایہہ

ویکھ کھیل مہان، چار کھار خوشیاں رہے منائیا۔ پنجواں بولے نال زبان، سُنو کُن لائیا۔ اَج سارے اِکو پکا کرو ایمان، ہتھ نال ہتھ لُو
 ملائیا۔ اِک دُو جے دی بن جاؤ جان، نانا تُو کدے نہ جائیا۔ جیہڑا پنڈت ساتھوں لیندا رہیا دان، ایہدے ول تگُو سارے دھیان لگائیا۔
 پھر شرارت کرے نہ بن شیطان، دھوکھا ساڈے نال رکھائیا۔ اگُوں خوشی ہو کے کہا سِری بھگوان، بچّیو فکر کرو نہ رائیا۔ تہاڈا دتا آپے
 دیوے آن، امانت ایہدے کول ٹکائیا۔ کراں کھیل مہان، ابھیو ابھید کھلائیا۔ بن کے والی دو جہان، دوہاں لیکھ چُکائیا۔ پہلوں ساریاں نوں
 رُوداس دا کھوا پکوان، ترسنا ترپت کرائیا۔ پھیر براہمن کولوں رکھیا لوے دان، دُھر دی منگ منگائیا۔ براہمن ہو کے کہے حیران، چنگا
 لما جھنجھٹ پائیا۔ پتہ نہیں پھیر مشرانی شاید ہووے میرے نال، کے نالوں نظر کھئے نہ آئیا۔ رُوداس کہا ایہ نہ کر خیال، دلیل دلیل نہ کوئی
 رکھائیا۔ جیہڑی نک نتھ پا کے سہاگن بن گئی رکان، کچّا تند ڈور پا کے کُن نال لمکائیا۔ اُس دا کھڑا چھٹا نہ میرا وچ جہان، سوہنی
 جوڑی جوڑ جُڑائیا۔ اوہ تیرے پچھے کرے دکان، پچھلا گھاٹا پور کرائیا۔ چالیاں وچوں ویہ پروان، ویہ نشان سوہنا رنگ رنگائیا۔ چالیاں
 پیسیاں نال چالیاں والی چلدی رہے دکان، چالی چالیاں وچوں لیکھے پائیا۔ پیس چالی اِک فرمان، اِک توں دو نظری آئیا۔ لہنا اَج مکے
 جہان، باقی پھیر رہے نہ رائیا۔ سنگی ساتھی سارے مل کے کھان، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ رُوداس کہا سِری بھگوان، تیری بے پرواہیا۔
 کی ایہدا پگُو پکوان، کس طرح ونڈ ونڈائیا۔ شہنشاہ کہے میتھوں وڈا کسے دا نہیں پین کھان، دیون والا نظر کوئی نہ آئیا۔ جس اُتے
 ہوواں مہروان، مہر نظر دیاں ٹکائیا۔ سو میریاں بھگتاں سیوا کرے مہان، بھیٹا کڑاہ پرساد چڑھائیا۔ جس پرساد وچوں پرسادی ملے آن،
 برہم برہمادی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے پچن سُنہنجا ویلا، گھمیار لئے انگڑائیا۔
 جگت جہانو ہو کے ویہلا، شبدی پھیرا پائیا۔ مین کچھ اپنے بنس نوں کہنا، کہہ کے دیواں سمجھائیا۔ جس دے پچھے تہانوں ملیا لہنا،
 پرہہ در ملی وڈیائیا۔ میری دوہر دا وچھونا کسے نہیں لیتا، سچ سچ دیاں جنائیا۔ جس اُتے سِری بھگوان ہنا، سوہنا آسن لائیا۔ جے
 مین نہیں رہیا ہور کسے وی نہیں رہنا، سب نے آؤنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیون والا وڈیائیا۔
 گھمیار کہے مین آیا گھندا، سوہنا چکر لگائیا۔ مینوں یاد آیا لیکھا پچھلا گُن دا، جو مہروان دیا کھائیا۔ میرے بنس وچوں کیشن سنگھ

وکیل سنگھ اچھر سنگھ جے ہووے سُن دا، وڈیاں چھوٹیاں نال رلائیا۔ ویکھو قیمت چُکاوے مُلّ دا، ائمل وست ورتائیا۔ جے مین وڈا نہ
 ہندا اِس کُل دا، رَوَداس چمیار نہ دیداں گواہیا۔ پنجاں دا پروار نہ ایناں پُھلدا، پُھلواری وچ مالی کدے نہ آئیا۔ غریباں پچھے گہر گمبھیر
 کدے نہ رُلدا، سچکھنڈ دوار تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کیشن سنگھ رکھ یاد، پھیر دیاں
 سمجھائیا۔ جس ویلے پرہو دے آکھے مینوں ماری سی آواز، اپنا زور لگائیا۔ پرہ نے اوسے ویلے میرا کھول دتا راز، رَوَداس ویلے دا چیتا دتا
 کرائیا۔ ایہہ کوئی کم خاص، جس دے پچھے پھرے بے پرواہیا۔ اوہ دُو جے جنم دی دُو جی مارے آواز، پچھلا لیکھ مُکائیا۔ اپنے سِروں لاہ
 کے تاج، گرسکھاں سر پہنائیا۔ مین اکو منگ منگاں بن مُحتاج، سب پروار اگے جھولی ڈاہیا۔ جس رکھی ساڈی لاج، اوس دا سنگ
 لینا رکھائیا۔ مین سچ دساں بات، ٹہانوں دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے تیئی ماگھ دی آئی رات، گھڑی اٹھ دس وجائیا۔ ہوئی ہوئی چل کے
 آیا میرے پاس، بیٹھ سربا نے خوشی منائیا۔ تِنّ وار بیٹری نال مار کے لاٹ، میری للاٹ وچ کیتی رُشنائیا۔ میریاں اکھاں ول اکھاں نال
 جھاک، آخر اپنا رنگ دکھائیا۔ جس ویلے مینوں پُچھے وات، ہوئی جیہی تِنّ وار ہوئی جیہی اوں کر سنائیا۔ اوسے ویلے میرے لئی جا کے
 گھلیا سوہنا راتھ، گھوڑا وڈا دے دکھائیا۔ کیوں، میری گھوڑی تے چڑھیا مار پلاک، اوس دے بدلے مینوں دتا چڑھائیا۔ نالے کر کے پورا
 واک، اپنا کھیل دکھائیا۔ مینوں جان لگے توں چیتا آیا تماکو نہیں ساتھ، ہتھ ڈبّ اُتے ٹکائیا۔ اونے چر توں میرے نکل گئے ساس، ساتھ
 بنیا بے پرواہیا۔ آگے ویکھیا کھیل تماش، سوہنا رنگ نظری آئیا۔ نچن کُدن ٹپن پریاں کرن ناچ، مین ویکھاں ادھ وچکار بیٹھا چائیں چائیا۔
 اونے چر توں پرہ نے وچوں سمجھ لیا راز، موہنی رُوپ ہو کے موہنیاں وچ لُبھائیا۔ چھوٹے بچے پچھلے جنم دے لالو دُو جے جنم دے
 کیشن سنگھ توں سنائی آواز، سُر ت سُر ت وچوں بدلایا۔ ہر سنگت وچ سدّ کے رکھ چرناں پاس، مستک دھوڑی ٹکا دتا لائیا۔ پٹھ تے
 رکھ کے ہاتھ، ٹھوکر ٹھوکر دتا سمجھائیا۔ ہُن چڑھ جا اُتے آکاش، پرکاش وچ سمائیا۔ مین کہا مینوں پھر وی کرینگا یاد، اپنے کول
 بہائیا۔ اُس ویلے کہنا پیا تیرا دیواں ساتھ، سوہنا سنگ نبھائیا۔ جے سچ پُچھو جیہڑی اِس نے رات کھادی بہات، اوس وچوں تھوڑا جیہا
 حصّہ سانوں دتا پُچائیا۔ اسیں چلدے رہے ساری رات، خوشیاں پنڈھ مُکائیا۔ میرے نال ویکھو گُرمکھ گُرمکھ سارے اوتھوں آئی بن

جماعت، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ ایہنا ساریاں دی خواہش، رَجّ براہمن دا بھوجن کھائیا۔ جے گھر دے پُچھن ساڈی وات، اسیں کھیل ویکھئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلائیا۔ گھمیار کہے مینوں تیری تانگھ، تیرا دھیان لگائیا۔ جے کوئی مینوں روکے میں پھڑ لوں ڈانگ، چوڈھری ساریاں نوں دے ڈرائیا۔ میری پیندی سی کدے دھانگ، جوڑیاں سرِ بلائییا۔ کدے دینداں سا ککڑ بن کے بانگ، سنتاں سٹیاں دیواں اُٹھائیا۔ جے اَج سوانگی بن کے رچیا سوانگ، سوہنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اودھر براہمن رہیا سوچ، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ آگے وست کھان پین دی مَوج، ہُن واری دین دی آئی۔ میں کتھوں کھوجیا کھوج، پچھلا چیتا رہیا کرائیا۔ پردہ لاه کے گوجھ، میری کرنی رہیا سمجھائیا۔ اَج مینوں کیسے نہیں دینی موکھ، میرے پلے خالی دین کرائیا۔ پھر براہمنی دی ٹکانے او ہوش، نتھ وچ کے گھاٹا پور کرائیا۔ کی کہنگے لوک، دوویں ہوئے شوڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے یچن اُٹھ پنج، چار کھار پنجواں مٹر نظری آئی۔ سانوں براہمن اُتے اے رنج، عَصّ اے نکل نہ جائیا۔ جی کدا پہلوں ایہدا بھئیے گنج، ٹھوکر سیس لگائیا۔ چوٹھا کہے اوہ ساڈی چھٹ وچوں کڈھو لہلہے ونجھ، میں وی موٹا تازہ نظری آئی۔ ویکھو پھر کیوں کھولدا گنڈھ، باقی بچے وی نال رکھائیا۔ سانوں پھر پوگی ٹھنڈ، جس ویلے کہے چھٹو میرے بھائی۔ میں مُڑ کے نہیں کدا پکھنڈ، پکھنڈی رُپ نہ کوئی وٹائیا۔ نالے رووے نالے پاوے ڈنڈ، بوکے لے سُنائیا۔ دوجا کہے جے اس نوں آوے کھنگھ، ایہدی سنگھی دیو دبائی۔ تیجا کہے جے ساڈے ساہمنے ہے اُتے پلنگ، ایہنوں تھلے دے او لاییا۔ چوٹھا کہے جے بھل جائے من، بخشش دیو کرائیا۔ پنجواں کہے چور کدی نہ چھٹو پھڑیا سن، مُجرم لو بنائیا۔ جنان چر کڈھ کے نہ دیوے جنم دا لُٹیا دھن، پرہ آگے ڈیرہ لائیا۔ اوناں چر ایہدے پکڑے چھٹو نہ کن، ہولی ہولی دیو بلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دے مکائیا۔ براہمن کہے مینوں پیندی دسدی پیتا، سجن نظر کوئی نہ آئی۔ اوس ویلے پتہ نہیں اس کیہڑے ویلے کیتی لکھتا، روداس دتا سمجھائیا۔ میرا رُپ بنایا سکھ دا، میرا گناہ رہیا نہ رائیا۔ تیئی ماگھ مینوں بہات اُتے نہیں دسیا پستا، میرا من پھیر للچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں کڈھائیا۔ ایدھروں گھمیار پھڑ کے سوٹا، ڈنڈا بیری رہیا اُٹھائیا۔ ڈھائی گز دُپتے دا بنھ

لنگوٹا، سانہ سوت لگ رکھائیا۔ براہمن رہن نہیں دینا کھوٹا، کھوٹی مت کڈھائیا۔ میں ویکھکے آیا اُپر چوڈاں لوکا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اوہنوں ملنا نہیں سوکھا، لہیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جے اوس ویلے تیئی ماگھ پکوان والا ہتھ آؤندا کھاؤنچا، میں پنڈت دے سر وچ مارنا سی چائیں چائیا۔ پھیر مینوں پتہ لگا اوبدا پرہ دے ہتھ پوچا، ہتھ نال ہتھ ملائیا۔ میں مڑ آیا جا کے کول چوکا، اپنا مکھ بھوئیا۔ جے براہمن مر گیا مینوں براہمنی نہ کہے اؤنتا، اوتر جائے میرا گھر دتا ڈبائیا۔ جے ویکھیا میرا پروار ہتھا، وڈا گھرانہ نظری آئیا۔ میں ایسے کر کے پھیر دین آیا ہوکا، سب نوں رہیا سنائیا۔ جے اکھو بھگوان کولوں تہاڈے گھر لا دیاں ٹوکا، پتھ دیاں کٹرائیا۔ جے ماڑا دسے کوٹھا، نواں دیاں بنوئیا۔ جے کوئی کپڑا نہیں سوسا، سوہنے بستر دیاں سوئیا۔ اک دکھ تساں میرا حقہ روکا، اس حقے پچھے تہانوں ملی وڈیائیا۔ میرے یار کول تماکو ہتھا، ویکھ ویکھ کے خوشی منائیا۔ اوہ مینوں ہون نہیں دیندا اوکھا، اوکھیاں سوکھیاں کر وکھائیا۔ پچیاں نالوں لاڈ کرے ہتھا، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مینوں سب کچھ رہیا وکھائیا۔ اج میں ویکھنے اوہ بلاک تن، جیہڑے ہتھ نال جڑائیا۔ جنہاں نوں سویرے اٹھکے براہمنی لیندی گن، کوئی ٹٹ کے سویرے منجی اُتے رہ نہ جائیا۔ کوئی مینوں نہ لے جائے لٹ پٹ کے، میرا جھگا چوڑ کرائیا۔ جس ویلے براہمن لڑے میں پیکے جاؤں رُس کے، اوس ویلے نگ وچ لواں لٹکائیا۔ گھروں نکلوں ہوئی چپکے، چوری چوری جائیا۔ جیہڑے میری ماں نے بائے جھمکے، اوہ وی بغل وچ ٹکائیا۔ جیہڑیاں پٹریاں آدیاں لٹ کے، چاندی تول اگی تولے سمجھائیا۔ میں اوہ وی نہیں جانا پچھے سٹ کے، سنبھال سوت اپنی جھولی پائیا۔ جس ویلے گھروں گئی اٹھ کے، گھر دی کر جاؤں صفائیا۔ ماپیاں کولوں پچھ کے، مہینے چھ اوہناں گھر جھٹ لنگھائیا۔ پھیر براہمن چوری چوری میرے کول آؤ لک کے، دوہاں اکھاں وچوں نیر وپائیا۔ چل میں تیری گھڑی لے جاواں چک کے، کیوں بیٹھی گھر بھلائیا۔ توں کملیے مینوں تے آؤندی پچھ کے، کیوں پچھا دے کے پلو آئی چھڈائیا۔ میرے تاء مٹھے کیتے مچھ دے، آگر رہی نہ رائیا۔ براہمنی کہندی ہن بچن نہیں لکدے، تینوں سچ دیاں سمجھائیا۔ ساڈے شوق پورے کون کرے پت دے، پتر گود نہ کوئی سہائیا۔ میرے اندروں اُبالے اٹھ دے، اگن وانگ تپائیا۔ توں ویکھ تے صحیح اوہنوں پچھ کے، کیوں خالی جھولی رکھائیا۔ اودھروں زوداس آیا اٹھ کے، پہلا چیتا یاد کرائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اِکو نظری آئیا۔ چار کھار ہوئے تکرے، پنجویں نال رلائییا۔ آگے ہو کے لین خبرے، اپنا بل دھرائیا۔ دسو پنڈت جی ہُن کِس طرح بنوگے مقرے، فریباں نال پرچائیا۔ اسیں اِکٹھے ہوئے سنے ٹبرے، وڈا جوڑ جُرائیا۔ تھگ گئے تینوں لبھدے لبھدے، ہُن ہتھ اسادے آئیا۔ چھیتی دسدے جھب دے، کِس ویلے دھر لئیے کڑاہیا۔ جیہڑے وہہ رُپئیے تیرے ادھ دے، اوہ ادھ ساڈا حصہ نظری آئیا۔ پنج چیت نوں تینوں پھیر سدّ دے، چار چار پنجاں ہتھ پھرائیا۔ پھیر ویکھیں دیپک جگدے، گھر سچّ ہوئے رُشنائیا۔ ایہہ لیکھے نہیں اجّ دے، روداس دئے گواہیا۔ بے شک اسیں کنیاں روپ ہو گئے پھر وی نہیں بھجّدے، سوہنا بیٹھے جوڑ جُرائیا۔ تینوں سچّی سچّی دسدے، اپنا حال سُنائیا۔ اسیں اُدوں دے اٹھے پھر پرہ نال وسدے، روداس چمیار ساڈیاں پھڑ پھڑ رکھے بانہیاں۔ لوکی سوئدے تے اسیں ہسدے، ہسدیاں وچو ہستی اِکو نظری آئیا۔ جس دے چرن کولان وچ وسدے، سوہنی سیو کمائیا۔ ہُن ویکھیے تیرے بھٹھ تپدے، کڑاہی کپھڑی لئیں چڑھائیا۔ پہلوں مینوں درشن کرا ہُن نال اکھ دے، تیرے کولوں منگاں صفائیا۔ اوہ ساڈے پیسے حق دے، جو لٹ کے گھر دئے پُچائیا۔ پھر وی اینیاں چراں پچھوں اونے ہی منگدے، وادھا لایا کوئی نہ رائیا۔ ایہہ وی پرہ چرناں وچ رکھ دے، تینوں ست سمجھائیا۔ براہمن کپھا ہسدے ہسدے، اپنی خوشی دکھائیا۔ ہُن ویکھو اسیں اِکٹھے کِس طرح وسدے، پرہ سوہنی کھیل رچائیا۔ گیت گاؤندے اوبدے جس دے، سوہنا ناد سُنائیا۔ سارے اِکٹھے ہو کے پریم پریتی وچ پھسدے، پلا سکے نہ کوئی چُھڈائیا۔ روداس گُرمکھ سنگھ روپ آیا بن کے، سوہنی سیو کمائیا۔ براہمن تارا سنگھ گھلّیا ماں جنکے، پنج تت دتی وڈیائیا۔ اودھروں گوتم آیا گردھارا بن کے، سوہنی سیو کمائیا۔ رنگڑ آیا ارادا تن کے، سنگھ بخشیش روپ وٹائیا۔ عنایت یار آیا گندے پٹکے، پال پرتپال پلو پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سمگری رہی بنائیا۔ سُن بچن رووے کڑاہی، دین لگی دُہائیا۔ میرا ہتھ ویکھ میرے اندر تیرے ورگی شاہی، صاف نو ویراں کرائیا۔ میری تیرے آگے دُہائی، میں واسطہ پا سُنائیا۔ پنجاں نال لہنا رلائی، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ مینوں لے کے صاف دھو کے پرہ چرن دینا ٹکائی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر لئیے اُٹھائیا۔ کڑاہی کہے میری سُن ارداس، براہمن بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے پرہ چرن کھڑو پاس،

پاسہ بدلی لینی کرائیا۔ میں چرن کول لگ بُجھاواں پیاس، اپنی ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ پنجاں کول پنج گلاس، سیوا کرنی تیرے دوویں ہتھہ
 دھار وارو واری پائیا۔ اوس ویلے رُوداس ٹوں نال چاہیدی قلم دوات، لیکھا لیکھے شاہیا۔ پھر ویکھو بندا آب حیات، امرت وچوں امرت
 نظری آئیا۔ اُس ٹوں پی کے سارے ہو جان لاجواب، میرا دگھ رہے نہ رائیا۔ میں اگ تے چڑھ کے جھلادی رہی عذاب، بھٹھیاں اُتے دتا
 تپائیا۔ جس ویلے جن بھگت کرن گزراہ پرساد، تن وستو دین ملائیا۔ اوس ویلے تین پرگٹ ہوون بلاک، جیہڑے براہمنی نتھ سہائیا۔ ٹوں
 کریں اوس ویلے سوہنگ جاپ، اپنا مان مٹائیا۔ تیرے نال میرا مل جائے باپ، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ میں وی ادوں دا تہاڈا ساک، سجن
 پہلا نظری آئیا۔ جے کھونچا پھرے نال ہاتھ، چاروں گنٹ بھوائیا۔ اودھروں مکے واٹ، سیوا کر کر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل رچائیا۔ کھونچا کہے میرا ساتھی رومال، جیہڑا ہتھان وچ سیوا کھائیا۔ گرمکھ جس ویلے کڑاہی چکن اوہنوں
 رکھن نال، اگنی تپت توں دئے پچائیا۔ تیناں مل کے اک دسنی بات، ویلے نال سُنائیا۔ پتہ نہیں اچ دی کوئی کتن دیوے ایتھے رات، جے نہ
 منن چلے جانا بن کے راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بے پرواہ بے پرواہی وچ سہائیا۔ اودھروں ویکھو
 چوڈھری آیا تھھا، کھلڑی ساہ نال بھرائیا۔ میں ویکھیا پلنگ ڈٹھا، میرا اتتر خوشی منائیا۔ میں اچے نہیں کیتا اچھا، تینوں کئے ٹوں دیاں
 جنائیا۔ جنان چر رُوداس والا پاٹا چولا اُتے نہ وچھا، سوہنی سیج سہائیا۔ تیرا اچے نہیں چھڈنا پچھا، چوتھی رات چوتھے گھر نہ ہوئے
 جدائیا۔ جدوں سب تے کر کے جائیں رچھا، رچھک تیرے نام وڈیائیا۔ میری پاٹی چادر پا بھچھا، جیہڑی گندھان نال جوڑ جڑائیا۔ میرے
 پروار دا ضرور کڈھ کے جائیں سٹا، چوٹی تیرے ہتھہ نظری آئیا۔ جے بھجیں میں وڈا جنا تیرا پھڑ لوؤں گٹا، دوویں ہتھہ لگائیا۔ آہ ویکھ
 گھمیار ویلے دا چٹھا، جو پچیاں نال دتا رکھائیا۔ ہُن کیوں پینا پھکا، اپنا مکھ بھوائیا۔ ایہنوں توں دس جائیں تہاڈا پتا، پرم پُرکھ اکھوائیا۔
 مینوں اکو جیہا وڈا نکا، چھوٹے بالے سارے گلے لگائیا۔ آپ بڑا سوہنا بن کے بیٹھا رہیں چٹا، سانوں ککھاں وچ رُلائییا۔ ہُن مینوں تیرا
 دربار دسا، بہتا چنگا نظری آئیا۔ جس ویلے ویکھیا بستر وچھا، میں لتاں باہواں کھلار کے سو گیا چائیں چائیا۔ مینوں بھل گیا پچھا، پھیر
 تیری یاد ستائیا۔ اچے میں وی براہمن دا کھان آؤنا حصہ، اے کے تیرے کولوں کھائیا۔ جے نہ دیوے زور وکھاؤں ہکا، اپنا بل دھرائیا۔

ساری رات سون نہ دوؤں کروں چچا، ہوئی ہوئی بلائیا۔ جے مُکریں پھر وکھاؤں لیکھ دُھر دا لکھا، رَوَداس چمیار نال رلائیا۔ رَوَداس نوں کہوں گُرمکھ سینگھا تُوں میرا بھرا نِگا، میری مدد کرائیا۔ جے اک ویراں کالا پا دئیں اُتے چٹا، لیکھ کے قلم شاہیا۔ مَیں بدو بدی ونڈا لوں حصّہ، درگاہ ساچی سچ عدالت دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَتگر ساچی کار کھائیا۔

کڑاہی کہے پرہہ سُن حالت، بنان ہرکھ سوگ سُنائیا۔ میری رَوَداس دیوے ضمانت، ضامنی کاغذاں اُتے بھرائیا۔ مَیں بنی رہی امانت، درگھر ڈیرہ لائیا۔ جاں ویکھیا براہمن باہروں چٹا اندروں کالکھ، ناڑی ناڑی نظری آئیا۔ میرا آپ بنیں ثالث، بے پرواہ ہو سہائیا۔ جے رَوَداس کرے سفارش، رسنا بول جنائیا۔ ایہدا رُوپ بنے خالص، خالص تیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا ویکھ دُھردرگاہیا۔ کڑاہی کہے میرا ویکھ باہروں کالا رنگ، شاہی مُکھ لگائیا۔ مَینوں اگنی ڈاہ ڈاہ کردے تنگ، بھٹھیاں اُتے تپائیا۔ میری اندر اک اُمنگ، سدا دھیان لگائیا۔ جیہڑی وست سب دا دیوے سنگ، اوہ میرے وچ آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دینی مان وڈیائیا۔ کڑاہی کہے باہروں کالی اندروں چٹی، سوہنی صاف نظری آئیا۔ میرے پیٹ وچ کوئی نہی کھیت مٹی، کوڑا کِرکٹ نہ کوئی رکھائیا۔ مَیں بھگتاں کولوں پہلاں گلّ سکھی، سکھیا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ حال بے پرواہیا۔ کڑاہی کہے میرا اندر لُو تگ، سوہنا صاف نظری آئیا۔ ایہو جیہا کوئی نہ سکے رکھ، مل مُوت بھری لوکائیا۔ اکو گھاٹا میرے کول نہی اگھ، تیرا درشن پائیا۔ دھنّ بھاگ جنہاں مَینوں لیندا چگ، چرناں وچ رکھائیا۔ ہُن دیویں پورا حق، دوسر کوئی رہن نہ پائیا۔ مَیں تپدی سڑدی گئی تھگ، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ اچے تک میرے وچ سری بھگوان چرن نہ دتے رکھ، جگ چوکڑی پیتے وچ جگت جہان وچ لوکائیا۔ جے پرہہ میرے ہون ہتھ، خوشیاں نال سیو کھائیا۔ ایہہ وی میرا نہی وس، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دے مان وڈیائیا۔ کڑاہی کہے میرا ویکھ اندر، اپنا دھیان لگائیا۔ نہ کوئی فُقل نہ کوئی

جندر، تختہ چُگاٹھ نہ کوئی سہائیا۔ اس کارن ایہہ سوہنا بنیا مندر، پرہہ دتا چرن چُکائیا۔ ایہہ دات بھیلنی لگی سی منگن، رام اپنا چرن
 چُکائیا۔ اوہ بھرا کے کوچھی کملی، اوہدے پیر دتے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ کڑاہی کہے کر
 دھیان، گھنٹیا تینوں ربی جنائیا۔ دروپتی کولوں سکھیا میں گیان، جیہڑی پنجاں وچوں پدم والا اک دھیائیا۔ اُس ویلے اوہدے اپنے نین نیر
 و بان، رووے واہو داہیا۔ میں کتھے ویکھاں بھگوان، میرا صاحب نظر نہ آئیا۔ میری کوچھی ولّ پیا دھیان، جو پانی وچ رکھکے بیٹھی ڈیرہ
 لائیا۔ اوس جل وچوں نظری آیا لکھی نرائن، مُکند منوسر رُپ وٹائیا۔ میں رو کے پایا وین، دُکھی حال سُنائیا۔ ویکھ دروپتی میری
 بھین، پنجاں ہندیاں شرمائیا۔ ایہہ سب دا دیوے دین، لہنا رہیا چُکائیا۔ جے چرن کول ایہدے میرے وچ رہن، میں تینوں دواں
 چُھڈوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا کھلائییا۔ دروپتی تگیا ولّ پانی، کڑاہی وچ نظری آئیا۔ وچ بیٹھا
 جان جانی، جانہار گوسائینیا۔ نیتراں نال کہا میں نہانی، اکھاں نال شرمائیا۔ اکو تیرے نام دی پڑھاں بانی، دوجی اوٹ نہ کوئی تکائیا۔ ایہہ
 سیوا میں کمائی، میرے ونڈے آئیا۔ کڑاہی کہا میں بھاگاں والی، جس گھر بن سدیاں پُچھیاں پھیرا پائیا۔ میں سوہنی بن گئی سوانی، اپنے
 کنت نال سوہیا پائیا۔ اوس ویلے کرشن کہہ کے گیا ٹوں بال انجانی، تینوں اگلا لیکھا دیاں جنائیا۔ جس ویلے آوے جوتی نور شاہ سلطانی،
 داتا بے پرواہیا۔ تیری لیکھے لائے قُربانی، جو اپنا آپ میرے بھیٹ چڑھائیا۔ کڑاہی کہے پرہہ دس کے جا نشانی، کس بدھ ہوئے سہائیا۔
 اوس کہا براہمن پھڑے وڈا ودوانی، ٹھگ چور بٹھ لیائیا۔ روداس نال ہووے نشانی، لیکھا لیکھے قلم شاہیا۔ پنجاں دا پنج کھیل مہانی،
 پنج اگلا جوڑ جڑائیا۔ سب دا لیکھا دیوے دو جہانی، بچیا کھتے رہن نہ پائیا۔ کڑاہی کہے کچھ ہور دس بھگوانی، بھگون بھيو کھلائییا۔
 آواز آئی جس ویلے تیرے وچ تتی ریت پے کے پئے سر ست بھانی، کڑچھیاں دھار وہائیا۔ اوہ دے کے سچ قُربانی، مُکھوں آگھ سُنائیا۔
 کرمان والیئے کدے تیرے وچ سری بھگوان چرن رکھ کے پوائے ٹھنڈا پانی، پنج اپنے نال رلائییا۔ جنہاں جامہ بدل کے راوی کنڈھہ کرایا
 اشنانی، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دتے چُکائیا۔ کڑاہی کہے میرا اندر چھوٹا، تل رتی نظر نہ
 آئیا۔ ایہو جہا کدے کسے سوانی نہیں پھیریا پوچا، اپنا گھر بنائیا۔ دوجے نوں مانجنا بڑا سوکھا، اپنا روگ نہ کوئی مٹائیا۔ جیہڑا ٹھگدا رہیا

لوکاں، دھوتی ٹکا بودی خوب سُہائیا۔ تیری وڈیائی ٹوں اوس نوں دتا مؤقع، جنم جنم دا روگ گوائیا۔ بھگتیاں نالوں کہندا کم سوکھا، گھڑی پل وچ اپنا لیکھا پور کرائیا۔ تھوڑی کرنی لہنا بہتا، براہمنی دی عادت اچے نہ جائیا۔ براہمن کہے میں ایسے طرح صاف کردا رہیا اپنا چوکا، جس اُتے بہہ کے ججاناں گھروں کھائیا۔ ہُن دین دا آگیا مؤقع، مُکیاں والے رہے ڈرائیا۔ گھیرے وچ وڑ گیا اوہناں دے کوٹھا، چار دیواری بند کرائیا۔ مینوں ڈر میرے اُتے وجن والا سوٹا، اپنا بل دھرائیا۔ چوٹھا کھار تازہ موٹا، پچھلا رُوپ نظری آئیا۔ جس دے اندر ڈونگھی سوچا، سوچ کے دوجیاں دئے سمجھائیا۔ میں ہُن نہیں ہونا ہوجھا، چپ کر کے وقت لنگھائیا۔ نہ کوئی دوہتا نہ کوئی پوتا، رُوداس ویکھ لا خالی گھر نظری آئیا۔ میرے نال ہُن نہ کریں روسا، رُسیاں لے منائیا۔ میں وچھوڑا سپہ لیا چوکھا، نو جنم جنم وچ بھوئیا۔ آگے ہرِسنگت نال کدے نہ کراں دھوکھا، دھوکھے کرن والیاں دیاں ہٹائیا۔ میں نہیں تے میرے پہلے جنم دا پڑھ کے ویکھ لو پوتھا، پُستک سب نوں دیاں وکھائیا۔ کوڑی کرنی مینوں کیتا تھوٹھا، ہوجھی مت بنائیا۔ جے ہُن لنگھ جاندا ہتھوں مؤقع، پھر لگھ چوراسی پار نہ کوئی کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ کڑاہی کہے میرا ویکھو گھیرا، اکو جیہا نظری آئیا۔ ایہدے وچ وڑے کیہڑا، جیہڑا وڑے اگنی نال تپائیا۔ میرے کوئی نہ آوے نیڑا، دُوروں کھوچیاں نال سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھ بنائیا۔ کڑاہی کہے میرے اندر لگا جوڑ، جوڑ جوڑ رہیا درسائیا۔ جویں مینوں اک دُو جے دی پئی لوڑ، سوہنا سنگ بنائیا۔ تسیں کیوں اپنا پرہو رہے وچھوڑ، جس وچھڑیاں ساتھی کوئی رہن نہ پائیا۔ جویں اچ براہمن نوں پے گئی میری لوڑ، پرہہ میرے وچ چرن ٹکائیا۔ باہروں کالی اندھ گھور، کالکھ ٹکا نظری آئیا۔ اندروں دساں نویں نکور، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ کڑاہی کہے میرے جاگے کرم، سبناں رہی سُنائیا۔ میں پرہہ دی آئی سرن، چھاتی چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ میں دو جہاناں آئی ترن، تاری اک لگائیا۔ میں ٹھگ چور آئی پھرن، وچھڑے نال ملائیا۔ سچ پُچھو میں سیوا آئی کرن، سیوک رُوپ وٹائیا۔ تھلیوں خوشی ہووے دھرتی دھرن، دھول رہی جس گائیا۔ دھن بھاگ تیرے اندر کول چرن، پرہہ دتا ٹکائیا۔ میں کیہڑے دواہیوں آواں پھرن، دروازہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جے باہروں لگا چڑھن، جن بھگت گھیرا بیٹھ پائیا۔ میں تیرے تھلے پئی منگاں سرن، اپنا

سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دے مُکائیا۔ رُوداس نال لا کے آیا شرط، سوہنا متا پکائیا۔ براہمن نُوں ہون نہیں دینا غرق، میرا درشن گیا پائیا۔ اتم کڈھاں پچھلی رُک، ریزکا نظر کوئی نہ آئیا۔ دُنیا کولوں بنیا رہیا چٹک، ایتھے چلے نہ کوئی چترائیا۔ ججماناں ڈراؤندا رہیا بن کے سخت، اپنا بھے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا رہیا چُکائیا۔ براہمن کہے سُن کڑاہی، تُوں کیوں دئے دُہائیا۔ مین تیری سیو ویکھ کھائی، مانج صاف دھو کر کے لیاندا اُٹھائیا۔ تُوں میرے ول دی ہو، اپنا سنگ بنائیا۔ تیرے وچ چرن گیا چھوہ، تینوں ملی وڈیائیا۔ مینوں تھوڑی تھوڑی ہوئی لو، پچھلا اندھیرا رہیا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ کڑاہی کہے سُنو پروبت، پتری کیتھے رکھائیا۔ کیتھے گئی چوُمکھئیے وچ جگن والی جوت، لاٹاں والی مُکھ چُھپائیا۔ کدھر گئے کھیر کھان والے ہونٹ، دند گھسائی کیتھے رہیوں رکھائیا۔ کی اپنوں سوچ، سمجھ چلے نہ کوئی چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ آپ سمجھائیا۔ کڑاہی کہے براہمن جی، جی جی وڈیائیا۔ پچھے کیتا کی، ہُن کی آس رکھائیا۔ ہُن نہ پُت نہ دھی، کلی نار رہی کُرائیا۔ کس سہارے رہوں جی، کی ملی وڈیائیا۔ پرہہ چرن سہارے تھی، اپنا مان مٹائیا۔ تیرے لیکھے لگے ساڈے تن ہتھ سین، رُوداس چمپارا دوہری کرے لکھائیا۔ پھل سوہنا سُچا بی، تن کیاری دئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے مین آواں آگے، ہوئی ہوئی ہتھ اُٹھائیا۔ پرہہ چرن جے میری اُنکلی لگے، اپنی خوشی منائیا۔ سُن کے پچن کھونچا آگوں اُٹھ کے بھجے، دُوروں سیس نوائیا۔ پھردا سچے کھجے، باہاں ٹنگ ٹنگ پھیریاں پائیا۔ جے کتے مینوں براہمن لہے، مین کھوپری دیاں سجائیا۔ جیہڑا کھیر میرے اتوں رسنا لال چٹے، میرا حصّہ وی اپنی جھولی پائیا۔ مین اوہنوں دساں سارے پتے، اگلی ہوش بھلائییا۔ میرے آگے اوہنوں کپڑا رکھے، سکے کون پچائیا۔ مین کڑاہی وچ وڑ کے آگ وچ سڑ کے آگے پچھے کھادھ دھکے، چاروں کُنٹ اپنا آپ بھوائیا۔ جس ویلے مینوں کوئی باہر کڈھے، میرا حصّہ اُتے ٹھوک ٹھوک وچے دین سٹائیا۔ جے کوئی تھوڑا بہتا جائے بچے، براہمن اُنگلاں نال لاہ کے مُنہ دے وچ لین پائیا۔ مین پچن سُناواں سچے، جھوٹھ ذرا نہ کوئی رکھائیا۔ ایسے کر کے مین اپنے ساتھی کیتے اکٹھے، رل مل کھا کے خوشی بنائیا۔ جے میرے کولوں بچے، مین بھراواں واج لگائیا۔ چار کھار آؤن تھے، ڈانگاں سوٹے سنبھال ہتھان

وچ اُٹھائیا۔ پنجواں یار کہے ایہدے کھوہ دیو پٹے، مارو واہو داہیا۔ براہمن کہے ہُن کون پت رکھے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ رَو داس
 ہوئی جیہی کھول اپنی اکھے، ساریاں ولّ تکائیا۔ غصے والے سارے ہو گئے اچھے، غصّہ خوشی وچ بدلائیا۔ نال اشارے دسے، سری
 بھگوان بیٹھا بے پرواہیا۔ پنچے پریم نال رتے، پریمی رُوپ نظری آئیا۔ کڑچھا ویکھ ویکھ ہسے، براہمن نیویں پائیا۔ کڑاہی کہے میرے وچ
 سوئے کھادے بہتے، کھیر کڑاہ بنائیا۔ ہُن کیوں پچھے ہئے، واری دیون دی آئیا۔ براہمن سر چرناں تے رکھے، رو کے حال سنائیا۔ بھئی
 تسیں سارے ہو گئے اکھے، میرے کلے دی چلے نہ کوئی چترائیا۔ میں وی یاد کراواں تُوں دھنے دے چارے وچھے، نامے چہنّ چھپائیا۔
 ترلوچن بہ کے ہئے، سودا دتا وکائیا۔ سُدائے تندل چہے، سوئے محل وکھائیا۔ بدر الوئے ساگ بھوگ لگے، کیلا چھلکا مکھ رکھائیا۔
 دروپتی پچھے دو جہان چھڈے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھیلنی تینوں کیتھوں لبھے، آپے آئیوں بے پرواہیا۔ گج دیاں تاراں آ کے کئے، ہوویں سدا
 سہائیا۔ پربلاد اگنی وچوں رکھیں، برناکش دتا کھپائیا۔ کبیر پانی وچ نہ ڈبے، جلدھارا دتا رڑھائیا۔ سین پچھے راجے نوں مٹھیاں نال دیں،
 گھر گھر سیو کھائیا۔ پرہو میتھوں کیوں بھجیں، میری لجا تینوں نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔
 براہمن کہے سُنو یار، میں پنجاں رہیا سنائیا۔ سارے مل کے کرو وچار، میرا سنگ نبھائیا۔ میتھوں جھلی نہیں جانی تہاڈی مار، ڈانگاں
 سوٹیاں کولوں ڈر آئیا۔ جے میرا سر دتا پاڑ، براہمنی پٹی نہ کوئی بندھائیا۔ اودھروں چل کے آگیا گھمیار، اپنا ڈنڈا رہیا کھڑکائیا۔ براہمن
 ہو جا خبردار، واری تیری ہُن آئیا۔ نہیں تے کڈھدے پچھلے لکائے ہار، چاندی ساڈی جھولی پائیا۔ نہیں تے آوی وچ دیوں چاڑھ،
 بھانڈیاں وچ تپائیا۔ پھیر کریں پکار، کوکین ماریں دھائیا۔ براہمن اوس ویلے آئی وچار، اپنا حال سنائیا۔ اسیں اکھے یار یار، کیوں غصے نال
 ڈرائیا۔ ساڈا اوس دے نال پیار، جس پربلاد بھٹھی آوی وچوں لیا بچائیا۔ گھر آیاں نوں نہ مار، گھر آیا دشمن سجنّ نظری آئیا۔ سوٹا
 سٹکے پرے گھمیار، ہس کے کہا چائیں چائیا۔ میں ویکھیا تیرے نال مینوں نظر آیا میرا پروار، ایسے کر کے خالی ہتھ کرائیا۔ نہیں تے
 کھوتے اُتے دینا سی چاڑھ، مکھ کالا کر بھوئیا۔ تینوں چھڈ کے آؤنا سی اوس اُجاڑ، جس جنگل وچ منس نظر کھئے نہ آئیا۔ براہمن مٹھا
 ہو کے پھر کرے پیار، ہوئی ہوئی رہیا سنائیا۔ تُوں تیجا سنگھ نہیں تارا سنگھ دوہاں دا اکو سانجھا یار، تیرے گھر بیٹھا چائیں چائیا۔

ہس کے کہا ایہ بڑا دیال، میرے اُتے گیا ترس کھائیا۔ ہُن وی براہمن تیرے نال، سفارش کرن آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ تیری کراں سفارش ہتی، دو اکھراں وچ بتائیا۔ پہلوں اپنی مینوں دے دے دھوتی، اپنا پچھلا لیکھ چُکائیا۔ مینوں اک واری ہتھ لا لین دے بودی، مکے تیری چٹرائیا۔ مینوں ہُنے چار دن پچھوں آئی سوچی، پہلوں سمجھ کھنہ نہ آئیا۔ ہُن اکو گلّ سوچی، تینوں دیاں سمجھائیا۔ چمیار نہیں ایہ موجی، موجی چمیار گرمکھ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کڑاہی کہے میں کی کُچھ سُن دی، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ میں سب توں اپنے وچ پندی، صاف ستھرا بنائیا۔ میں کی سار جانا براہمن گن دی، ٹھگ چور کہہ بھگت نظری آئیا۔ جے میرے اندر وڑے میں کباب وانگو بھن دی، اگنی تت جلائییا۔ جے روند پکار کدے نہ سُن دی، گہر گمبھیر ہو کے بہندی پڑھا ڈھپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھ وکھائیا۔ براہمن کہے بہت کُچھ ہویا، ہوکا لے کے رہیا سُنائیا۔ نیتز نیناں نال رویا، رو رو دئے ڈبائیا۔ بن ماریاں ہویا ادھ مویا، بلہین رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا پتا مائیا۔ کڑاہی کہے سُنو سارے، پنجاں رہی جنائیا۔ ہُن اکھے ہو کے آگے پرہو دوارے، پچھلے غصے دیو مٹائیا۔ تسیں دوویں ایہدے سہارے، سب دا سچا سائینا۔ کوئی ویاہے کوئی کوارے، رنگ اکو جیہا چڑھائیا۔ پریم پریتی اندر کریا کرے چرن کولارے، چرن چرن نال ملائییا۔ براہمن بنے سیوادارے، دوہاں ہتھان سیو کھائیا۔ چوتھا کھار پانی دھار ڈارے، سُلکھنی سکھ سندیس سُنائیا۔ باوی جیتا چرنو چرن دوارے، چرنو دک مکھ چوائیا۔ پنجاں پنج پیاری پیاری نام اچارے، دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن خوشیاں نال ہتھ مارے، انگلاں انگوٹھے نال ملائییا۔ سنگت ویکھے ایہ نظرے، پرہ آہے رہیا وکھائیا۔ گنگا جمن سُرستی گوداوری ویکھو آئیاں دوارے، اپنا دھیان لگائیا۔ جو تر بینی دے کے آئیوں لارے، اکیاں سیکھاں کولوں چلی چلی اپنے چرناں اُتے پوائیا۔ اسیں ہُن تک رہیاں اوسے دے سہارے، دوجی آس نہ کوئی رکھائیا۔ گنگا اٹھکے وچوں واج مارے، رواداس ساڈی دے گواہیا۔ لے لا کنگن ہور کوٹ ہزارے، میرا پرہو دے مٹائیا۔ جو براہمن پیج سوارے، چوراں ٹھگاں رہیا ترائیا۔ ساڈی عرض منظور کرے دربارے، بینتی کہہ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ گنگا کہے میں لے کے آئی گنگا ساگر،

پُہل ٹھوٹھی سر نہ کوئی رکھائیا۔ جمنا کہے میں وڈی چُکی گاگر، سوہنا بنو ہیٹھا بنائیا۔ سُرستی کہے میں دھو کے لیائی اپنے پریم نال چٹی چادر، جیہڑی تر بینی کندھے وچھائیا۔ گوداوری کہے میں گفا وچ وڑ کے اپنا کرم کر کے آئی اُجاگر، جس وچ سینگھ گردھارا دتا لنگھائیا۔ تیرے در وچ کرے بن سوداگر، وست اموک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گنگا کہے میرا سوہنا نیر، نرم نظری آئیا۔ اوہ ویکھو آگیا کبیر، شہادت خوشیاں نال پائیا۔ ایسے مینوں دُبدی دتی دھیر، جس وچ تیرا روپ نظری آئیا۔ میرے کٹ دتے زنجیر، دُکھ درد ربیا نہ رائیا۔ پرہہ ایہنوں ہون نہ دیویں دلگیر، ویکھ کڈی سوہنی اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جمنا چل کے آئی نیڑے، کہہ کہہ رہی سُنائیا۔ میرے کندھے گھٹئے لائے ڈیرے، متھرا بندرابن راس پوائیا۔ سخیاں نال کیتے کھیل بتھیرے، گوپیاں نال خوشی ہندا آئیا۔ میرے اندر وڑ کے کرے کلول بتھیرے، ناگاں نتھ پوائیا۔ ہُن پرہہ آئی تیرے کھیڑے، بن کے پاندھی راہیا۔ میری گاگر اُچھل اُچھل کے میرے کپڑے لیڑے، میری ساڑھی ہوا نال اڈ اڈ کندیاں وچ اڑ کے، لیرو لیر وکھائیا۔ اُدھروں رَوَداس بولیا نال کڑ کے، اُچی دے سمجھائیا۔ میں ویکھیا سویرے تینوں تڑ کے، تُوں سٹی ہو کے گمراہیا۔ میرے پرہو دا در ملدا مر کے، جیوندیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جیہڑی سیس اُتے آئی دھر کے، سوہنی مینڈھی تھلے گندا آئیا۔ اِس تُوں کھول رَوَداس کہا آگے آچل کے، تینوں دیاں سمجھائیا۔ جمنا اپنیاں کیساں نال چوڑ ویکھ جھل کے، ایہناں ملے وڈیائیا۔ پھیر ہتھ نہیں آؤنا بھلکے، ویلا اک سُہائیا۔ ایہہ خوشی نہیں ہندا روٹی پانی جل تے، پریم پریتی اندر سہائیا۔ جمنا نیتر نیناں نیر سٹ کے، ہنچھو اں ہار بنائیا۔ سوہنی مینڈھی ہتھان نال پٹ کے، کھلی گت وکھائیا۔ سر چرناں اُتے سٹ کے، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ پرہو میرا براہمن سب کچھ لے گیا لٹ پٹ کے، رو کے دئے دُہائیا۔ اودھروں گنگا بولے اُٹھ کے، نی تیرا کی کھڑیا میرے باہواں کنگن گیا چُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج کھیل وکھائیا۔ سُرستی کہے میں لیائی چادر، بن دھوین سیو کھائیا۔ مینوں ایتھے ملے آدر، چرن کول سرنائیا۔ رَوَداس کہا نہیں ایہہ مان تیغ بہادر، جس دا روپ چٹی دھار نظری آئیا۔ تیرا گنگا وچ مل کے ہووے آدر، نرائن تتاں لے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گوداوری کہے میں آئی بھجی، اپنا پندھ مُکائیا۔ گوتم کہے

نی ٹوں گنجی، مینڈھی سیس نہ کوئی گندائیا۔ تیرے کندھے گیا پُرکھ اکال ٹوں کوئی نہ ڈاہ کے دتی منجی، کندھی اُتے ڈیرہ لائیا۔ اپنی
 واہدی رہیوں کنگھی، پٹی مُکھ سیسے نال سُہائیا۔ نیتز نین رہیوں اندھی، اکھ نہ کوئی کُھلائیا۔ اک گلوں ٹوں چنگی، تیرے اندر گر
 گوبند چرن گیا ٹکائیا۔ نہیں تے سدا رہندیوں رنڈی، سُہاگی کنت نہ کوئی ہنڈھائیا۔ گوداوری کہے میں پوئن دتی ٹھنڈی، جس ویلے
 ہرسنگت میرے اندر نہاون جائیا۔ میں اوہناں دے اندروں پریم دی لئی سُگندھی، اوہ میرے لوں لوں وچ سہائیا۔ بہاویں چنگی بہاویں
 مندی، اوہناں گرسکھاں گھر آئیا۔ اکیاں وچوں کیشن سینگھ دے گھر دی لبھی ڈنڈی، میں بھجی واپو داہیا۔ راہ وچ تیرتھاں اُتے ویکھی
 گنڈیاں دی لگی منڈی، سنت سادھ سادھنا والا نظر کوئی نہ آئیا۔ ایتھے آکے ویکھیا ہرسنگت ساری لگی چنگی، جو پرہ چرن دھیان
 لکائیا۔ چرناں وچ بیٹھیاں جمن گنگی، سُرسی نال ملائیا۔ میں اک نال لیائی رباب تندی، سوہنی تار بنائیا۔ جس وچوں گوبند گیت
 نکلے پرہ توڑنہارا کھانہ بندی، بندھن دئے کٹائیا۔ ویکھو میری بھجڈیاں بھجڈیاں تنی ٹٹ گئی انگی، سوئی دھاگا ہتھ کوئی نہ آئیا۔ میری
 ادھی چھاتی ننگی، اکھاں شرم نال شرمائیا۔ پرہو دھن بھاگ ایہہ گرمکھاں دی سنگت چنگی، میرے نگن ول اکھ نہ کیسے تکائیا۔ میں ہو
 گئی ٹھار ٹھنڈی، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ جے سچ پُچھے ایتھے اک بیٹھا پوستی بھنگی، سینگھ جسبیر ناؤں رکھائیا۔ جس نوں گھر ملی سی
 تنگی، گوبند نال گوداوری گیا چائیں چائیا۔ میں اوبدے لئی اک منگ منگن لگی، اپنی جھولی آکے ڈاہیا۔ ویہہ سو آگی بکرمی ایہدی
 سوانی ہونی رنڈی، کنت سُہاگ گوائیا۔ جے سنگت ہووے چنگی، گل پلّو لوے پائیا۔ تین دن پہلوں اٹھ پھگن سنگت ہوئے اکٹھی، پھر
 اکلا لیکھا دیاں جنائیا۔ اونا چر میں نہیں کرنی پگی، پکا لیکھ نہ کوئی لکھائیا۔ میں ایسے کرکے آئی نسی، گرسکھ گرسکھاں نالوں کرے نہ
 کدے جدائیا۔ میں تین واراں ڈگی وچ پانی کئی، اپنی دھوتی رہی وکھائیا۔ اک دو وار تر گئی وانگ مچھی، میرے پیر تھلے اُتے نظری
 آئیا۔ گرمکھو میں ایہدی کیرپا نال بچی، بچیاں والیو ایسے لیا منگائیا۔ میں کراں گل سچی، اچھی طرح سمجھائیا۔ پیر کھچن لگا مینوں
 کندھے اُتے کرکے گیا پگی، ہوئی جیہی سمجھائیا۔ میرے بھگتاں دا سنگ رکھیں، گرمکھاں نال کریں گڑمائیا۔ پھر پُرکھ اکال تینوں دسے
 اکھیں، در جا کے درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کڑابی کہے میرا لیکھ دھر دا، روداس

رہیا جنائیا۔ جس دے پچھے پاڑ کے کڑتا، کوڑی کریا گلوں لاپیا۔ گرمکھ ہون نہ دیوے مُردا، مُرشد بے پرواہیا۔ مینوں اکو فرنا پُہردا،
 دوہاں کنڈیاں والی رہی سمجھائیا۔ جیہڑا ایہدے چرناں جُڑدا، جوڑی دو جہان دکھائیا۔ گرمکھو آگے گیا پھیر کوئی نہیں مُردا، گھر ساچے
 لئے بہائیا۔ اودھروں تیجا سنگھ آگیا پُہردا تڑدا، ہؤلی جیہی سُنائیا۔ اوہ مُنڈیو بہا کی آگڑ دا، سارے دیو سُنائیا۔ ایہہ لیکھا میرا دُھر
 دا، جس کارن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ رِوداس کہے گڑ کیہڑے کم، سچ دے سمجھائیا۔
 گھمیار کہے تماکو کیہڑے کم، بناں گڑ رس نہ کوئی بھرائیا۔ میرا حلق نہ سکے دم، سوکھا ساہ رکھائیا۔ ہرکھ سوگ نہ غم، خوشیاں رنگ
 رنگائیا۔ رِوداس پریم نال کہا تیرا چنگا لگے چم، سوہنا روپ وٹائیا۔ گھمیار کہے میرا بیڑا دتا ہتھ، تماکو لین دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ میرے
 ونڈے دا گڑ سنگت وچ دینا ونڈ، اکو وار دینا ورتائیا۔ نال براہمن نوں پے جائے ٹھنڈ، گٹھڑی پراں دئے سٹائیا۔ امرت دھار بنے جل،
 چرناں نال چُھپائیا۔ گنگا جمنا سُرسی گوداوری اکھاں چُک کے ویکھن پل پل، پرہہ ایہہ کی کھیل رچائیا۔ کھوچا کہے پرہہ ڈانگاں والے
 گھل، سوہنا سنگ بنائیا۔ اس براہمن نوں لئیے بہن، ہنکار وکار گوائیا۔ رِوداس ہؤلی جیہی ساریاں نوں کہا وچ کن، پرہہ آگے دیو
 سیس نوائیا۔ تسی کیوں ڈانگاں سوٹے رہے بہن، پرہہ کریا نال دئے سمجھائیا۔ سارے اکٹھے گئے من، دھئے جوڑ پرہہ چرن سیس نوائیا۔
 رِوداس پُچھے براہمن کی نکلیا جن، کے باقی کچھ رکھائیا۔ براہمن کہے میرے ہن کچھ نہیں وچ تن، صاف بھانڈا دتا کرائیا۔ کڑاہی کہے ایہہ
 میرے ورگا اندروں ہو گیا جن، سوہنا روپ وٹائیا۔ کھونچا کہے میں رگڑ رگڑ کے صاف کیتی کھل، سوہنی سیو کھائیا۔ گنگا جمنا سُرسی
 گوداوری کہن اسیں ویکھیئے امرت چرناں وچ جل، دُھر دا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان
 وڈیائیا۔ گنگا کہے میں لیائی گنگا ساگر، لٹیا نظری آئیا۔ آوندی ملیا در آدر، مہروان مہر نظر ٹکائیا۔ اودھروں جمنا دی بولی گاگر، اچی
 اچی سُنائیا۔ میرا نرم کرم ہویا اُجاگر، سوہنا روپ وٹائیا۔ سُرسی کہے میری سُرتی بنی چٹی چادر، کیسے سوٹ تانا پیٹا نہ کر اوٹائیا۔
 گوداوری کہے پرہہ ویکھیا کردا عادل، عدالت اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ رِوداس کہے
 پنج پھڑو سوٹے، سچے ہتھ رکھائیا۔ اک دے دو دو کرو ٹوٹے، دوہاں ملے وڈیائیا۔ براہمن نال کاہدے روسے، پرہہ رُسیاں لیا منائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا لہنے پائیا۔ اک دے ٹوٹے کیتے دو، پنجاں دس بنائیا۔ دساں وچ پرہ آپے ہو، سوہنا رنگ وکھائیا۔ گنگا جمن سُرستی گوداوری براہمن پنچے ایہدی اکتھے ہو کے سنی سچی سو، سچ دھیان لگائیا۔ گنگا کہے بے شک ساڈے نال کردا ربیا دھرو، پر تیرے چرناں بیٹھا چنگا نظری آئیا۔ جمن کہے میرا سب کچھ لیا کھوہ، ٹھگی چوری نال رلائییا۔ پرہ ایہدا بھگت نال موہ، اس کر کے کچھ کہہ نہ سکاں رائییا۔ سُرستی کہے میرے اندر وڑ کے مینوں آیا ٹوہ، میریاں ڈنڈیاں لیا یا چرائیا۔ جی کردا ایہدی بودی دیواں کھوہ، پر تیرے دوارے بیٹھا تیرا نور نظری آئیا۔ گوداوری کہے جس ویلے ست سؤ پوڑی چڑھ کے میرے نال کیتا دھروہ، میرا لہنگا لیا اٹھائیا۔ جی کردا بھٹھی والا ماراں ایہدے سر وچ جو، پچھلا لیکھا دیاں مکائیا۔ پرہو تیرے چرناں ول تک کے میں پئی رو، ایس جاے جویں تیرے چرناں سیو کھائیا۔ چارے کہن نیں ہن ایہدے نال جائے چھوہ، کھورے سانوں ایہدے نال ملائییا۔ جو دو جہاناں دا والی بنیا چھبی پوہ، روپ رنگ ریکھ نہ کئے وکھائیا۔ جن بھگتاں دیون آیا ڈھوا ڈھو، ڈھر دی وست ورتائیا۔ گنگا کہے انہاں پنجاں کولوں سوٹے لئیے کھوہ، پرہ چرن بھیٹ چڑھائیا۔ سارے اکو جہے جائیے ہو، ہوکا دے کے اکو آواز لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہدے جامے کٹ دے پورے نو، نوکا نئیا اپنے نام چڑھائیا۔ ہن براہمن نوں گھر دا نہیں گو، براہمنی یاد کدے نہ آئییا۔ گگھاں اُتے جاندا سوں، منگے نہ لیف تُلاییا۔ ساڈے وچ بہ کے جاندا گاؤں، سوہنا راگ سنائیا۔ لیکھا چھڈیا میں ہوں، ہنکار وچوں تجائیا۔ ہنس بنیا کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹاییا۔ روداس کہے پرہ ایہدے سرتے رکھ ٹھنڈی چھاؤں، ہرسنگت نال ملائییا۔ توں ہی ماتا توں ہی پتا ماؤں، مایاں وچوں مایا اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پچھلی بھل سرب بخشائیا۔ روداس کہے میں پھیراں لیک، قلم شاہی نال لگائیا۔ کی پرہو ایہ اوہو تاریخ، جیہڑی پچھ گیا سمجھائیا۔ گنگا ماتا کہے ٹھیک، میں ایسے کر کے ویکھن آئییا۔ جمن کہے دھن بھاگ جے براہمن ہویا سرجیت، سوئی سرت جگائیا۔ سُرستی کہے ایہ بنیا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ گوداوری کہے بنی رہے پریت، پرہ چرن ملے سرنائیا۔ پنچ کہن ہن نہیں تیرے شریک، سوٹے پرہ دے ہتھ پھڑائییا۔ روداس کہے اوہ سارے اکتھے ہو کے منگ لو بھیکھ، اپنی جھولی آگے ڈاپیا۔ جے نیچوں کر جائے اوچ، اپنے رنگ رنگائیا۔ سارے بن جاؤ ایسے دے پوت،

پتا اکو بے پرواہیا۔ کبیر کہے ہُن کڈھنا نہیں پیندا تاگا تانا پیٹا سوٹ، کچھ نال کرنی نہ پئے صفائیا۔ کھڈیاں وچ رلاؤنا نہ پئے پنج تت قلبوت، نلیاں وٹ چرخے اُتے نہ کوئی چڑھائیا۔ اوئے جن بھگتو تہاڈا کڈا سوہنا کم آیا سوٹ، ویلا وقت لو سہائیا۔ چلھا سمجھو نہ پنج تت بھوت، بے انت بے پرواہ نر نرنکار نظری آئیا۔ جس دا لیکھا چار کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ اس دی جھولی پاؤ جوٹھ جھوٹھ، صاف اپنا آپ کرائیا۔ دُھر دا ماہی سچا محبوب، مُحبت کرن لوکات آئیا۔ بجر و لوں حضور موجود، حضرت درس دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رحمت رہیا کھائیا۔ کڑاہی کڑچھا اُٹھ بول، اکٹھے رہے سُنائیا۔ پرہہ مٹھا رس ساڈے وچ دتا گھول، امرت امر روپ وکھائیا۔ اس وچ رست چینی کیوں نہیں پاؤندے تول، تکڑیاں وٹیاں لیکھا دئے چُکائیا۔ پھیر پنڈت تیرے کڑاہ پرساد دی سب نوں کھواوے پاہل، وچ اپنا حصہ رکھائیا۔ بند دروازے دیوے کھول، کھلا راہ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ایدھروں کڑاہی نیر کرے پکار، اکو وار سُنائیا۔ پرہو تیرے چرن بلہار، جس دتی مان وڈیائیا۔ میں منگاں منگ بن بھکار، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جے اپنیاں بھگتاں کرائے مینوں دیدار، میں خوشیاں وچ سچا گیت گائیا۔ ابناسی کرتا دین دیاں، مہر نظر اُٹھائیا۔ اپنے ہتھ دے اُتے لئے بہال، ہر سنگ تیرا درشن دئے وکھائیا۔ جس وچ بیٹھے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا روپ رکھائیا۔ تھوڑا تھوڑا چھٹا دیوے مار، تن ماٹی صاف کرائیا۔ اودھروں آیا گجری لال، گوہند سچا ماہیا۔ کڈھ کے گڑھی والا رومال، مُکھ سیکھاں صاف کرائیا۔ نیتر کھولو ویکھو دین دیاں، پارہم پت پرمیشور بیٹھا آسن لائیا۔ کیسے ہتھ نہیں آؤندا مندر مسجد گردوار دھرمسال، تٹ تیرتھ رہے کُرائیا۔ چھیتی چھیتی کڑاہی کہے میری آگن دیو بال، میں اُتے آواں چائیں چائیا۔ ہور پانی دینا نال ڈال، تن لانگری اکو جیہی سیو کھائیا۔ آگلا پھیر دساں احوال، باقی کی کچھ دینا ورتائیا۔ کتے بھل کے نہ کہیو ساٹوں کرن آیا کنگال، کھا پی اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نہیں، ایہہ دُھر دا بن دلال، بیڑا پار کرائیا۔ ایتھہ اوتھہ ایس دے آگے کیسے دی کی مجال، گرمکھاں ول اکھ تک کے لئے اُٹھائیا۔ ایتھوں چُک کے سچکھنڈ دئے بہال، درگاہ ساچی دھام سہائیا۔ گرسکھو تھوڑا چر کھا پی کر لو کچھ آرام، تہاڈے جوگی ہور وسنٹو لے کے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بن سیوک سیو کھائیا۔ کڑاہی کہے کریا کری پُکھ سمرتھ، مہروان ہو کے دیا کھائیا۔ چرن کول دتے

رکھ، میری سُن کے حال دُہائیا۔ سب نے ویکھیا اپنی اکھ، پلا اوہلا نہ کوئی جنائیا۔ براہمن دوویں لائے ہتھ، پانی پنجاں کولوں پوائیا۔ نو جنم دے گروہ اکو وار کر اکٹھ، پرہ چرن ڈگے مارن دھائیا۔ ہُن اسیں پچھے آئے ہٹ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ براہمن دی گھڑی وی خالی رہ گئی گٹھ، اپنا پلو آئے چھڈائیا۔ تیرے چرناں جائے وس، نانا اور ٹزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان لجا دئے رکھائیا۔ گروہ کہن اسیں پئے گر، سر سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ نو جنم وتھیرا لیا پھر، براہمن نال یارانہ لائیا۔ اتم ڈھے ڈھیری ہٹے ڈھیر، اپنا مان مٹائیا۔ ساڈے لیکھے آندا ڈھیر، بھلیکھے دتے چکائیا۔ کتھوں چیتے رکھے سنگھ شیر، پہلے لہنے یاد کرائیا۔ لکھ شکر جے ہُن دیوے نیڑ، آگے کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورا دئے کرائیا۔ گروہ کہن اسیں وڑ گئے وچ کڑاہی، پرہ چرناں سیس نوائیا۔ نالے روئے ساڈی ہندی جائے تباہی، سنگی سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ وینہدیاں وینہدیاں براہمن دی سارے دے گئے گواہی، شہادت رواداس نال رلائییا۔ ساڈیاں اُس ویلے نکن ہائیں، ساٹوں کھپر کڑاہ کون کھوائیا۔ ایتھوں چلیئے نٹھ کے بن کے پاندھی راہی، اپنا پلو چھڈائیا۔ اودھروں کڑاہی گھٹ کے پھڑیا باہیں، براہمن بدو بدی وچ ٹکائیا۔ مین تہانوں نال لے کے بیٹھی چڑھنا چائیں چائیں، سوہنی آگ تپائیا۔ تسیں مناؤندے رہے گائیں، دھاناں نال گھر بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ ویکھ وکھائیا۔ کڑاہی کہے مین کیتے قابو، اپنا گھیرا پائیا۔ لانگری چھیتی لاؤ آگ نوں لانبو، آگنی روپ وٹائیا۔ ویکھاں کون چھڈاوے اینہاں دا باپو، براہمن بیٹھا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پورا رہیا کرائیا۔ کڑاہی مار کے چھال چڑھ گئی اتے بھٹھی، اپنا آسن لائیا۔ تھلے آگ لگی مٹھی مٹھی، اپنی لاٹ وکھائیا۔ گروہ کہن اسیں کیہڑی کھٹی کھٹی، براہمن کتھے گیا پھسائیا۔ اسیں ایہدے پچھے بھردے رہے چٹی، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ایہدے کتے بندھے رہے ڈھگی وچھی، دانے دھڑتاں نال تُلاییا۔ اودھروں اک چل کے آیا وچھا گھسی، اچی کوک سنائیا۔ مین وی ویکھیا اکھیں، میری ماں ایسے براہمن ججماناں کولوں لے کے میرا نانا دتا ٹزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل بے پرواہیا۔ کڑاہی کہے میرے اندر گروہ، براہمن میرے اندر گیا ٹکائیا۔ تسیں بھراو ایتھے بہو، مین پھر آواں چائیں چائیا۔ گھروں آواں بھوں، اپنا پھیرا پائیا۔ ہولی جیہی دس کے گیا ہُن نہیں مینوں تہاڈا کوئی گوں، میرا ملیا

بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے انت کھیل کھلائیا۔ گروہ کہن اسیں جائے سڑ، لیکھا لوکھات رہن نہ پائیا۔
 سڑن توں پہلوں جے جائے مر، اپنا آپ مٹائیا۔ مرن توں پہلوں جے گرمکھاں درشن لئیے کر، اپنا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کرائیا۔ گروہ کہن کڑاہی سُن فریاد، تیرے آگے آواز لگائیا۔ سانوں تھوڑی جیہی دے داد، اپنی مہر نظر
 اٹھائیا۔ اک وار دس کے کھول راز، گون تیرے وچ چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیہو ابھید کھلائیا۔ کڑاہی
 کہہ سُنو بھکھے ننگے، سچ دیاں سُنائیا۔ کرپا کھیل سورے سرنگے، سورپر وڈیائیا۔ تسیں کیوں بیٹھے رہے اندھے، نیتز آگہ نہ کئے
 کھلائیا۔ براہمن نوں وچدے ویکھے نہیں ڈنڈے، جنان نال تہانوں سر توں دتا لاپیا۔ تسیں اس کر کے ٹھنڈے، گرمکھاں دتی سزائیا۔ ایسے
 کارن چنگے، میرے وچ ڈگ کے پرہ چرناں نال اپنا آپ چھپائیا۔ گروہ کہن کی ایہہ ماتا گنگا نالوں چنگے، چنگی طرح جنائیا۔ کڑاہی کہے
 اوہ تہاڈی ماتا پھر پھر پیریں ننگے، گنگا مٹیا ویس وٹائیا۔ کی تسیں جانا اوہدے کنڈھے، اوس دے لٹیا وچ بند کرائیا۔ اوتھے جا کے پھیر بنو
 مُشٹنڈے، کورٹی کار کھائیا۔ گروہ کہن نہیں اسیں ہن ایتھے چنگے، پریتی تیرے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ویکھے چائیں چائیا۔ کڑاہی کہے میرے نال جے دینا ساتھ، سچ دیاں سمجھائیا۔ پہلوں اپنا آپ بناؤ خاک، خاکی روپ وٹائیا۔ پھر بھگت بنو
 ساک، سبج نظر آئیا۔ سچ دواویوں منگو دات، پرہ آگے جھولی ڈاپیا۔ کرپا کرے جے پُرکھ ابناس، اپنی دیا کھائیا۔ تہاڈے مکھ وچ
 پاوے تھوڑی جیہی بہات، قطرہ قطرہ ورتائیا۔ اودھروں پنچے اٹھ کے کہن ایہہ ٹھیک بات، ایسے نال سانوں ملی وڈیائیا۔ ساڈی پوت
 ہوئی ذات، پاک دتا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گروہ کہن اسیں جانا مر، ناتا اور رہن
 نہ پائیا۔ براہمن مل گیا نال ہر، ہری روپ سمائیا۔ اسیں اوسے دوارے جانا کھڑ، اکے اوٹ تکائیا۔ اودھروں براہمن آیا کچھ ہوئی ہوئی
 ربیا پڑھ، نمان نمان راگ الاٹیا۔ گروہ کہن ایہہ کی رہیا کر، سمجھ نہ کوئی سمجھائیا۔ اودھروں سنگت آگئی گھر، اکٹھی ہو کے سوہیا
 پائیا۔ ساریا مل کے سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان دی جے لیا پڑھ، گروہ سُن کے خوشی منائیا۔ سُنندیاں سار ڈگے دڑ، اپنا
 آپ گئے تجائیا۔ براہمن دا خالی ہویا گھر، ساتھی گئے مکھ چھپائیا۔ آگے ملے اکو ور، جس گھر وچدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لیکھا دِتا چُکائیا۔ گروہ گئے کڑابی ہوئی خوش، کھونچا رسیا ہسائیا۔ میں پہلوں رسیا چُپ، بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ اویلے رسیا لُک، پردہ آگے ٹُکائیا۔ بُن تکرّا ہو کے پَواں اُٹھ، اپنا بل ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مینوں دیوے مان وڈیائیا۔ کھونچا کہے میں کڑابی ساتھ، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ گھرت پانی آٹا بنا پرساد، پرسادی آگے ٹُکائیا۔ جس دا ڈونگھا راز، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پرساد کہے پنجاں دی دھار، پہلی یاد کرائیا۔ براہمن دا چُکیا اُدھار، ویہہ چالی جھولی پائیا۔ آگے نہ ہووے خوار، دُکھ نہ کھئے ستائیا۔ جس دا لیکھا نال گھُمیار، پنچ ملی وڈیائیا۔ بن وچولا چمیار، سب دا لیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا تھائوں تھائیا۔ ویہہ کہن اسان پُجائی ویہہ، بیس بیس ملی وڈیائیا۔ ساڈے پچھے نہ گھر پُت نہ دھی، مایا پچھے اپنا آپ گوائیا۔ آگے واسطے گُرمکھ کوئی نہ بیجیو ایہو جیہا بی، جس دا پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ براہمن تھانوں دسن آیا اگلی لیہ، لکیر پچھلے اُتے پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھے اپنے نین اُٹھائیا۔ چالی کہن اسیں سارے چنگے، چنگی طرح سمجھائیا۔ براہمن سانوں خوشیاں نال منگے، منگ منگ اکتھا دِتا بٹھائیا۔ جے وجدے نہ اس دے ڈنڈے، اپنی گنڈھ نہ کدے کھلائییا۔ ویکھو جے کھاندا رسیا کھیر منڈے، اوناں پچھے کڑاہ پرساد ورتائیا۔ جس نوں کھا کے مندے ہو جان چنگے، چنگی طرح دیوے پرہ وڈیائیا۔ کوئی وچ دھار نہیں پھیری کھنڈے، شبدي رُپ وچ سائیا۔ اس نے سوہنے بناؤنے بندے، بندنا پرہ دی لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پرساد کہے میں ہویا پارس، اپنا آپ بدلایا۔ پنڈت دی رُوداس کرے سفارش، بن وچولا لیا چُھڈایا۔ نالے لکھے سوہنی عبارت، قلم شاہی نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ بے پرواہیا۔ وہاں دا لیکھا چالیاں دی پتی، پچھلا لہنا چُکائیا۔ جس دی رسد لئی پگی، سوہنا تول تُلایا۔ چل کے ویکھن آئی اگھیں، رُوداس دی سپتری چائیں چائیا۔ جس نوں پرساد دِتا سی ہتھیں، خوشیاں نال ورتائیا۔ دوارے آ کے چرنی ڈھٹھی، کہہ کے رہی سُنایا۔ پرہو میں تیری اوہ سورن بچی، جیہڑی پچیاں وانگ گود کھڈایا۔ میرے ہتھ وچ ویکھ کچی لسی، دُدھ پانی رہی ملائییا۔ ایہہ دات اودوں دی سانہ کے رکھی جس ویلے گھر ساڈے چل کے آئیوں بے پرواہیا۔ میں ایہدے اُتے بہن نہیں دتی

مکھی، پردے نال ڈھک وکھائیا۔ پانے وچوں مینوں ملی سی بوند رتی، میری اگلی پچھلی سرت کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میں در توں منگن آئی۔ سچ کہے روداس سپتری، اپنا حال سنائی۔ پرہو ویکھ میں کتھوں سچکھنڈ دواویوں اتری، تیرے کول آئی۔ میں نیکی جیہی پتلی، وڈی جھولی ڈاہیا۔ اپنے لیکھیوں آپ نہ مکاری، ایسے کر کے پھیرا پائی۔ لوکات نہ ہوئی ناشکری، شکر کہہ کہہ خوشی منائی۔ شبدي دھار ویکھا مڈلی، کی اوہو کار کھائی۔ توں پچھلی کھیل کویں پُچھ لئی، کھار یار گھمیار اکھ کیتے آئی۔ میرا پتا نال چیمار، تیرا سنگ رکھائی۔ میں ویکھن آئی دربار، اپنا پندھ مکھائی۔ کی اوسے طرح رہیا تار، جس طرح میرے اُتے دیا کھائی۔ ایہ پنچے میرے وانگ مٹیاری، لوکات نظری آئی۔ مینوں چپ کیتیاں گودی دتا سوال، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ کی انہاں توں توریگا میرے نال، سوہنا سنگ بنائی۔ ست مہینے لنگھدیاں کیہڑے بیتنے سال، گھڑی پل ایویں جان وائی۔ آہ ویکھ میں لے کے آئی دوشال، سوہنے پٹو اوٹائی۔ جے میرا منے سوال، ہنے جاواں پھڑائی۔ مینوں اوہ ویلا یاد، بھل کدے نہ جائیا۔ نرنگباد دتی داد، پرساد اپنے ہتھ دا گھلائی۔ مینوں اچے تگ اوہو آوے سواد، اوسے سواد دی ماری چل کے آئی۔ نالے جائے ویکھاں اپنا باپ، کیہڑیاں خوشیاں وچ سوہیا پائی۔ نالے تگاں باپ دا باپ، جس سب دی بنت بنائی۔ بھگت نال ملن دی دسی جاچ، سکھیا سچ سمجھائی۔ جس دا لیکھا آد جگاد، جگ جگ جھولی پائی۔ سنت سہیلے لے لادھ، گھر گھر پھول پھلائی۔ میں ویکھن آئی کی ایہدا اچے وی اوہو رواج، غریب نائیاں رہیا ترائیا۔ ایتھے آن کے ویکھیا ایہ اودوں چنگا کرے کاج، سوہنی بنت بنائی۔ خوشیاں نال جھولی پاوے دات، اٹلڑی دات آپ ورتائی۔ کھا کے رُکھا سُکا بہات، بہانڈے سب دے پوچ وکھائی۔ ہور کچھ ویکھیا پنجاں ہتھ گلاس، امرت دھار وائی۔ میری ویکھ کے بچھ گئی پیاس، ترسنا رہی نہ رائیا۔ واج آئی اتوں آکاس، میں لیا دھیان لگائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت سارے ہتھ جوڑ کے کرن ارداس، پرہو تیری وڈیائی۔ تھلے تکیا گرمکھاں دی سوہنی نظری آئی جماعت، جیہڑی اکو کرن پڑھائی۔ اکھ کھولی نظری آیا ساکھیات، سب دا سچا ماہیا۔ آگے ہو کے ویکھیا میرا پتا لکھ قلم دوات، چٹے اُتے کالا پائی۔ مینوں اک ہور گل آگئی یاد، جس ویلے پتا کول بیٹھی روٹی رہی کھوئی۔ براہمن گلاں کرن والا بدمعاش، ایتھے گیا آئی۔ میں ہن چنگی طرح لیا جاچ، ایہ اوہو نظری آئی۔ ہن پتہ نہیں کس

طرح بن گیا سادھ، سِکھیا کتھوں پائیا۔ اودھروں پنجے بولے اسیں ڈانگاں نال ایہدے نال کیتا فساد، کُٹ کُٹ کے سِدھا لیا کرائیا۔
 اودھروں گھمیار کہے مین دسی جاچ، اپنا ڈر دکھائیا۔ رَوَداس کہے بچی نہیں میرے پرہ نے چرن دھوڑ دتی دات، دُرمَت مِل دھوئیا۔
 بچی کہے پتا جی کدوں، رَوَداس کہے آج، ہُنے لیکھ مُکائیا۔ نیکی نہی کہے براہمن تیرے وڈے بھاگ، بڈھیا تیری لاج رکھائیا۔ مینوں بڑی
 خوشی ہوئی تُوں چڑھیوں اِس جہاز، جس دا ملاح بے پرواہیا۔ براہمن اگوں رہیا آگھ، خوشیاں نال سُنائیا۔ لوکی پتہ نہیں کیہو جہا مَن
 کردے ماگھ، میرے ورگا مَن ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ویہاں نال چالی رلائے ہو گئی بندھ خلاص، پچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ نالے پرہو مِل گیا
 ساتھ، نال ہر سَنگت جوڑ جُڑائیا۔ میری پونجی آئی راس، پرہ ملی سرنائیا۔ میرے ہوکیاں توں چھٹو سواس، خوشیاں رنگ وٹائیا۔ ہُن
 میرے کچھ نہیں پاس، خالی ہتھ رکھائیا۔ بچی مین بھی تیرے نال رلّ کے ایہنوں آگھیا باپ، کھانا پینا ایہدی جھولی پائیا۔ تیرے نالوں ہُن
 رَوَداس میرا وڈا بن گیا ساک، جس سَجَن دتا مِلّائیا۔ چھوٹی بچی براہمن دے موڈیاں اُتے چڑھ گئی مار پلاک، پھڑ کے سر رہی ہلائی۔
 چل وکھینے اوہ پتن گھاٹ، جس کنارے اُتے باپو اوتھے کیہو جہی پانی دی وجے ٹھاٹھ، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ نال ویکھینے بچن سنگھ کہو
 جیہا راٹھ، سورا ڈیرہ لائیا۔ آر پار دوویں اُس دے گھاٹ، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ پھر بھٹیاری دے دی کریئے تلاش، جن ارجن ہیٹھاں
 آگنی ڈاہ کے سیو کھائیا۔ کڑابی کہے مینوں پُچھو بات، مین بھی اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جس وچ سوہنی بن گئی سوغات، امرت روپ
 نظری آئیا۔ جس دا سواد توں پرے سواد، سواد وچوں آد دئے وکھائیا۔ سواد نُوں سُن کے اوہ ویکھو حصّہ ونڈاون آیا کھاد، نانک بالا
 مردانہ اپنے نال رلائی۔ ہوئی جیہی ماری آواز، شہنشاہ میرے شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ مین وی سرن جاواں لاگ، اپنا آپ بھیٹ
 چڑھائیا۔ بے شک میرا سُکا اُتوں آگ، تھلے تیرا رس نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کھیل رہیا وکھائیا۔
 بچی کہے براہمن بڈھے، اٹھ لے انگڑائیا۔ ویکھ رَوَداس بھگوان دوویں رُجھے، اپنی کار کھائیا۔ انہاں دی جے کوئی رمز بُجھے، اپنا آپ
 دیوے مٹائیا۔ اوس نُوں پھر سب کچھ ایتھے بیٹھیاں سُجھے، دو جہان نظری آئیا۔ ایہدے کول بڑے بھیت گُجھے، بن گرمکھاں ہتھ نہ کیسے
 پھرائیا۔ بے شک گردھارے ورگے پھرن دڈے، لنگڑیاں لولیاں دئے وڈیائیا۔ جس طرح مینوں گودی چُکے، اپنی چھاتی لائیا۔ آگے دِسدا

پنجان دا دانہ پانی مکے، مہینہ ساون راہ تکائیا۔ ٹانیاں نالوں ٹانی والے گچھے، کچے پھل رہے کلائیآ۔ جے کوئی میرے کولوں پُچھے، میں
 سچ دیاں سمجھائیا۔ باپو جے تیرا ہتھ ہووے ساڈے سر اُتے، لاڑی موٹ کیوں لے پرنائیا۔ ایتھے اوتھے تیرے بوٹے پُھٹے، پت ڈالی رہی
 مہکائیا۔ کیوں بہیت رکھدا گچھے، سچ سچ دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، منّ عرضوئیا۔ روداس سپتری
 کرے اشارہ، چرن دھیان لگائیا۔ پرہ تیتھوں وڈا کھپدا دوارا، کس گھر منگن جائیا۔ جن بھگت دے تیرا سہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے
 رکھائیا۔ کی ہویا جے انہاں نیڑے آیا کنارا، بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ تون دیونہار اٹ بھنڈارا، اپنی دات دے ورتائیا۔ سچ سچا ہو کے کرتیارا،
 سچ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سپتری میں سب کچھ کرن یوگ، جگت داتا
 اکھوائیندا۔ میرے ہتھ سنجوگ وجوگ، دوویں راہ چلائیندا۔ جنان چر چاہاں کھواواں چوگ، جس ویلے چاہاں پنڈھ مکائیندا۔ میرے
 ہتھ دکھ چنتا روگ، سکھ سب دی جھولی پائیندا۔ میرا لہنا لوک پرلوک، دئے جہان چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ میرا نو ست قلعہ کوٹ، لکھ
 چوراسی وچ ٹکائیندا۔ میرا پرکاش نرمل جوت، جو گھٹ گھٹ نظری آئیندا۔ میرا شبد نگارہ چوٹ، جو تن رباب وجائیندا۔ میرا لیکھ
 کوئی نہ سکے سوچ، سوچ وچ کدے نہ لیائیندا۔ جے بھگتاں دیواں اپنی موج، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ منگن والی دے دے ہوش، سُرتی
 شبد گھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ بچی کہے سب کچھ تیرے ہتھ، وڈی تیری وڈیائیا۔
 مینوں دیدے کچھ حق، در تیرے منگن آئیا۔ پنجان میری خاطر لے رکھ، دئے جوڑ سیس نوائیا۔ ایتھے اوتھے تیرے وِس، دوجا حُکم نہ
 کھئے ورتائیا۔ تیرے چرناں دا چرنامت چڑھیا اُتے بھٹھ، جو پنجان دھار وائیا۔ اوس پچھے انہاں رکھ، تیری کرن وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا ہو سہائیا۔ بچی تون نکي جیہی گستاخ، اچرج گل سنائیا۔ بچی کہے نہیں میں روداس دی اوہ
 شاخ، جس وچوں تیرا نور نظری آئیا۔ تون ایڈا وڈا ساڈا باپ، کیوں نہ منگیئے چائیں چائیا۔ تیرے گھر کی گھاٹ، دیندیاں توٹ رہے نہ
 رائیا۔ میں ننکیں پیریں کٹ کے آئی واٹ، تازے چھالے رہی وکھائیا۔ کابی کانے ویکھے اُتے رہواں گھاٹ، سوہنا رستہ نظری نہ آئیا۔
 سدھی آئی سُن کے آواز، گرمکھ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،

دے مان وڈیائیا۔ بھگوان کہے ایہہ نکى نہی، پچیاں وچ بچى نظری آئیا۔ کتھوں آئی بھئی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کوئی کہے بابو پُروں کوئی کہے ہردو چھئی، ایہو راہ تکائیا۔ بچى کہے پرہہ کرپا نال میں کڈی ہوئی لمی، پہلا قدم ایتھے دتا رکھائیا۔ کیوں روداس گھر جھی، در ملی وڈیائیا۔ میری بڑی پرہمن امی، سچى سیو کرائیا۔ چنگیاں ماپیاں دی دھی کدے نہ ہووے نکى، ایتھے اوٹھے دوہاں گھراں ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے کھیل رہیا وکھائیا۔ بچى کہے مینوں آیا چیتا، پچھلی یاد کرائیا۔ جس ویلے میرے بابو ڈھور ڈھون دا لیا ٹھیکا، چالیاں اُتے مکائیا۔ پہلوں ویہہ کیتے بیٹھا، ویہہ اگلی دین چھاپیا۔ اودھروں سنگ آیا بنارس تھیٹھا، براہمن نال رلائیآ۔ میرے پیو نوں کہن روداس چمریٹھا، چمڑے گنڈھ وکھائیا۔ اوس ویلے پتا نے کہا میرا پرہہ دے نال لیکھا، کوئی سمجھ نہ سکے رلائیآ۔ ایہہ بھی پرہہ نے پایا بھلیکھا، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ مینوں نال جاندی نوں لگا ٹھیڈا، منہ دے بہار سُٹائیا۔ روداس باہوں پھڑ کے کہا اٹھ بیٹھا، بچى کوئی سٹ نہیں لگی رلائیآ۔ میں کہا پرہو پتا میں اک ایہو جہا ویکھا، جس وچوں اکو نور ہووے رُشنائیا۔ اوس میرے مستک لائی میخا، ہوئی جیہی اُنکلی دتی چھپائیا۔ میں ڈگی نہیں میں اُس دی گود وچ کھیڈا، دوہاں بھجاں اُتے بلائیآ۔ مینوں وڑی سوہنی لگی سیجا، میری ماں اوہو جیہی کدی نہ بنائیا۔ جی کرے میں ایتھے خوشیاں نال رَج کھیڈاں، کلى بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ نالے نیتراں نال ویکھاں، جس دا نور سوہنی کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی رچن رچائیا۔ بچى کہے روداس باپ، میں نکى منگ منگائیا۔ تُوں دس کھدا کدا ایں جاپ، مینوں دے سمجھائیا۔ سارے چھڈ گئے سجن ساک، بیٹھا مکھ بھوئیا۔ ماپیاں نال نہیں کوئی ملاپ، چاچیاں نال نہ کوئی وڈیائیا۔ سجنان نال نہ جاویں ساتھ، ہانیاں نال نہ کھیڈ وکھائیا۔ پیسا دھیلا نہیں کچھ پاس، پونجی راس نہ کوئی بنائیا۔ تینوں دس کھدی آس، جس پچھے سب کچھ دتا تجائیا۔ روداس ہس کے گچیوں پھڑ کے تھلے نپ کے آکھے بچى ایدھر ویکھ خاص، دوویں اکھ کھلائیآ۔ جاں تکیا رگھوناتھ، ہر گھٹ وسیا ساکھیات، سچ سنگھاسن سوہنا آسن لائیا۔ بچى کہے میں کھدی کراں تلاش، آگے بیٹھا کوئی وڈا بے پرواہیا۔ روداس کہا ایہو سب دا باپ، تیرا میرا دوہاں دا پتا مائیا۔ بچى کہے کی مینوں آگے وی رکھو ساتھ، اپنے نال رلائیآ۔ روداس کہا ایہہ ایدھا کھیل تماش، سد چلے اپنی سچ رضائیا۔ اوس رو کے دتا اکھ، نیتر نینان نیر وہائیا۔ میں

نہیں اپنا میٹن دینا ساک، پیو دھی نہ ہونے جُدا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے سدا مان وڈیا ئیا۔ نکی نڈھی پنجان
 ولّ رہی تگ، اپنا دھیان لگایا۔ تسیں وی بھینو منگو اپنا حق، تہاڈی جھولی دئے بھرائیا۔ ایہدے سب کچھ دسدا ہتھ، جنم مرن دوویں
 ویکھ وکھایا۔ جے پُچھن توں پہلا گیا تھ، پھر چلے نہ کوئی چڑایا۔ میں تہانوں جاچ دیواں دس، بیتی کہانی اپنی نال رلا ئیا۔ جے مرنو
 جانا جے بچ، سچ سندیسہ دیاں چائیں چائیا۔ ہس کے رو کے چرنی ڈھٹھ کے کرو ہتھ، نیتز نیناں نیر وہا ئیا۔ جے سیت پرساد دیوے اپنے
 ہتھ، پھر ملے مان وڈیا ئیا۔ میں وی تہاڈے نال رلؤں تھ، آگے ہو کے سیس نوایا۔ جے پرہہ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اُٹھایا۔
 ایتھ اوتھ سب دی رہ جائے پت، پریشور ہونے سہا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیا ئیا۔ ویکھو جائیو نہ
 سنگ، میں اکو وار جنایا۔ پرہہ دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے منگ، جھولیاں اپنیاں آگے ڈاہیا۔ تسیں جے ہور کچھ نہیں
 منگنا ایہو منگو ساڈا رہے تیرے نال سنگ، ہونے نہ کدے جُدا ئیا۔ سادھ سنگت وچ بہہ کے مانئے اند، سچکھنڈ ایہو نظری آئیا۔ پھیر
 آپے تٹی دیوے گنڈھ، اگلی بنت بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، روداس سپتری کہہ کے رہی
 سُنایا۔ نی بیٹھو کرو صلاح، میں سچ سچ درڑایا۔ جے ہور نہیں میرا پتا بنا لؤ گواہ، جیہڑا لیکھا رہیا لیکھایا۔ ایہدے کولوں کدی نہ
 کرے ناہ، سدا ہاں وچ ہاں ملا ئیا۔ جے نہیں مندا تے پھڑ لؤ بانہ، اپنا پریم وکھایا۔ ایتھ لوڑ نہیں کیسے نوں پتا مان، بھین بھائی سنگ نہ
 کوئی رکھایا۔ مہروان اکو دیون والا ٹھنڈی جہاں، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بھلیاں بھٹکیاں بچیاں اپنی چھاتی لئے لگا، ست سرُپ نظری آئیا۔
 میں اک تہانوں پنجان نوں اوہ چٹھی دیواں وکھا، جیہڑی سکے ٹکڑے کھان لگیاں لیکھ دتا لیکھایا۔ میں اوہ پھڑ کے اپنی ماں نوں آئی پھڑا،
 جس سانہہ کے میری جھولی پائیا۔ اوہدے وچ چار کھار پنجویں یار دا ناں، سوہنی مہر لگایا۔ میں ویکھو نکی جیہی نے کناں چر
 رکھی جھپا، اج تہاڈے پچھ لے کے ایتھ آئیا۔ میں آگے کدی نہ جانا کیسے الہڑ پندی دا راہ، دوجا سنگ نہ کوئی رکھایا۔ مینوں چیتا کرایا
 اُس وچھے والے گان، جیہڑا براہمن اپنی بھچھیا وچ منگ لیا ئیا۔ میں بھی ہندی سی کیسے دی ماں، پتر نالوں کیتی جُدا ئیا۔ بچیاں بناں نہ
 رہے مان، ملے نہ مان وڈیا ئیا۔ کھانا پینا کھیل سرب جہاں، چارے کھانی پیٹ بھر کے وقت لنگھایا۔ جنان چر کوئی مالک نہ ہووے پکڑن

والا بانہ، سائیں سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھو کھلائیا۔ گاں دا سُن کے مین اڑاٹ، اپنی اکھ کھلائیا۔ میری نظر پئی راوی گھاٹ، جتھے کنڈے پیلے کانے کاہیا۔ اوتھے نظری آئی اک جماعت، پنجان جوڑ جڑائیا۔ پھڑے ہتھان وچ گلاس، پردے اندر رام دھیائیا۔ نالے ڈنڈے گھڑے خاص، ونجان وانگ وڈیائیا۔ اُدھرے براہمن تکیا چرن دھووے نال ہاتھ، اپنی سیو کھائیا۔ دوہے پاسے گھمیار رہیا تانگھ، اپنا بل دھرائیا۔ ایدھر رَوَداس لکھے نال قلم دوات، شاہی چٹے اُتے سوہنا رنگ چڑھائیا۔ جس ویلے چنگی طرح کیتی جاچ، بے پرواہ وچ بیٹھا سوہا پائیا۔ میرے اندر آئی خواہش، مین ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ سچ بچی تیری آسا کی، سری بھگوان جنائیندا۔ تُوں رَوَداس دی پیاری جیہی دھی، مین پُٹان وانگ اُٹھائیندا۔ اوہ کہے ہاں جی، ہاں جی وچوں تیرا روپ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید کھلائیندا۔ بچی سچ کچھ منگ، جے منگن در تے آئیا۔ مین دیونہار سورا سربنگ، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیرا بچن ہون نہ دیوان بھنگ، مُونہو منگیا جھولی پائیا۔ رَوَداس سپتری کہے مینوں پھیر پوے ٹھنڈ، جے میریاں بھیناں اُتے دیا کھائیا۔ چرن پھڑ کے گھٹ کے کہے انہاں دی ٹٹی گنڈھ، تیرے نالوں نہ ہونے جدائیا۔ ایہہ گنٹوں نہانیاں مٹی دی کندھ، اپنا زور نہ کوئی وکھائیا۔ تیری کرپا نال مین جدوں ویکھاں تیرا گاؤندیاں چھند، تیرا نام دھیائیا۔ دھن بھاگ انہاں دے وڈے وڈیاں والے دند، بتیاں وچوں بتی صفت صلاحیا۔ پنجان دا تُوں اکو نوری چند، تیری کیرن کیرن رُشنائیا۔ جے پرساد انہاں نوں دیویں ونڈ، کر کرپا اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھر ساری سنگت نوں پے جائے ٹھنڈ، ہوکا لے نہ کوئی سُنائیا۔ جے تاریا براہمن دا ایڈا وڈا پکھنڈ، گروہ ایسے کڑاہی وچ تپائیا۔ اپنیاں بھگتاں پرہ تُوں کدی نہ دیویں دند، بھیلیاں بھٹکیاں سدا گلے لگائیا۔ میری ایہو نیکی جیہی منگ، پوری کر دیئیں ہُنے اُٹھ کے اپنے گھر تڑ جائیا۔ مین آسا پوری کراں ضرور، مہروان ہو کے دیا کھائیا۔ براہمن بخشے سرب قصور، صاف ستھرا دتا بنائیا۔ پنجان دا ڈبُن نہیں دیندا پور، بیڑا لواں ترائیا۔ پر اوس دن آؤنا پو ضرور، اپنی رحمت نال لیائیا۔ پنجان نال پنجان دا ہور معاف کر کے جاؤں قصور، جنہاں دا اگا نیڑے آئیا۔ جو لکھیا نہ ہووے کوڑ، سچ ایسے دی وڈیائیا۔ بھگتاں پچھے مینوں ہونا پئے مجبور، جگ جگ اپنی کھیل رچائیا۔ جے بھگت نہ ہون مینوں کون کرے مشہور، کون

میرا ڈھولا نام گائیا۔ ایسے کر کے میں تہاڈا بنیا مشکور، مُشکل نظر کھئے نہ آئیا۔ پرماتما سمجھو بھاویں سمجھو مزدور، دوہاں رنگاں وچ اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ بچی کہے میں کراں نکھی جہی گل، ہوئی جہی سُنائیا۔ ویکھیں کتے کر نہ جائیں ول چھل، اچھل اچھل تیرے آگے واسطہ پائیا۔ امرت بنیا جو تیرے چرناں نال لگا جل، وچ کڑابی سوہیا پائیا۔ جس دے تھلے اگنی گئی بل، اپنا زور لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، کی ترس رہیا کھائیا۔ میں ضرور کراں ترس، دیاوان اکھوئیا۔ آگے رہن نہ دیوان فرق، پچھلا لیکھ چُکائیا۔ لہنا چُکا کے سوگ ہرکھ، چنتا غم مٹائیا۔ مرن دے بدلے آکے دیوان درس، سچا نور کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سپتری کہے روداس پتا، اک گل پرہ توں دے منائیا۔ سب نال کریں اکو جیہا پتا، راؤ رنگ نہ کوئی رکھائیا۔ تیرے گھر نہ کوئی وڈا نہ کوئی نگا، مات گرہ تیری سرنائیا۔ ویکھیں بھگتاں نوں کدی نہ دیویں پچھا، اپنا مُکھ بھوئیا۔ جے کریں تاں کریں سدا رچھیا، بھجھیا اپنی جھولی پائیا۔ جگت جہان دے منھیا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرا لیکھ پرہو کدے نہ مٹے لکھیا، مٹاونہارا ہور نہ کوئی اکھوئیا۔ ویکھ روداس داس جیتھڑ پُرانا تیرے سنگھاسن اُتے وچھیا، سوہنی سوہیا رہیا پائیا۔ ایہ کدی نہ جاوے بھٹیا، چھوٹ چھات ذات پات وچ اپنا پیر نہ کدے رکھائیا۔ دوہر والا آیا نسیا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بلے کڈا سوہنا لگدا پھیا، گھر میرے ڈیرہ لائیا۔ مینوں پہلوں کیوں نہ توں لبھیا، بیٹھا رہوں مُکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ میری دوہر ویکھ دھوتی، میل نظر کھئے نہ آئیا۔ اس نوں لا کے دسے اپنی سوٹی، ہوئی جیہی چُھائیا۔ اودھروں براہمن دی پلن لگی بودی، ہوئی ہوئی اپنا سر اٹھائیا۔ دوُجے پاسے پنجاں آگئی سوجھی، اپنا دھیان لگائیا۔ اودھروں روداس دی بچی بن گئی موڈھی، آگے قدم اٹھائیا۔ اوہ گرمکھو گرسکھو سُنو ایسے نوں مندے گئے ویدی سوڈھی، ایہو پُرکھ اکال نظری آئیا۔ رام کرشن ایسے دی نوری جوتی، جوت جوت وچوں رُسنائیا۔ آد شکت ویکھو سچے پاسے ہتھ رکھ کے بیٹھی اُتے ٹھوڈی، اکھاں نال دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ آد شکت کہے میں دساں کہانی، کہاوت وچ کدے نہ آئیا۔ بانیاں توں وکھری بانی، بان نرالا تیر چلائییا۔ کھانیاں دا جان جانی، جانہار وڈی وڈیائیا۔ سارے پچھلے اکٹھے کیتے پچھلے ہانی،

سوہنا میل ملائیا۔ کسے ہتھ پھڑایا پانی، کوئی چرن دھوون ڈاہیا۔ کوئی قلم نال لکھے نشانی، سوہنا لیکھ بنائیا۔ کوئی کھیل کرے بن کے
 والی دو جہانی، نرگن اپنی کار کرائیا۔ کسے نوں بچی بنا کے دتا پد نربانی، گھر ساچے ملی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اپنا گھر ربیا درسائیا۔ سارے اکٹھے ہو کے لگے کہن، اکو وار جنائیا۔ پرہہ درشن دے دے نین، نیتر لوچا پور کرائیا۔ جے تٹھا ائیوں
 دین دین، کھلے بھنڈارے دے ورتائیا۔ چرناں وچ بخش سچا بہن، ہووے نہ کدے جدائیا۔ ہرسنگت ناتا جڑیا رہے بھائی بہین، بُری
 اکھ نہ کھئے تکائیا۔ تیرا سہارا سارے لین، کنارا اکو نظری آئیا۔ جے کوئی رووے گرمکھ تیرے وچھوڑے دا پاوے وین، مریاں نیر نہ کھئے
 وبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب نوں دے اکو جیہی وڈیائیا۔ سب نوں وڈیائی دیواں کیہڑی، سچ دے سنائیا۔
 گرمکھ کہن اسیں چڑھنا تیری بیڑی، ملاح تینوں لینا بنائیا۔ تیرے آگے گل کیہڑی، ڈبڈیاں لئیں ترائیا۔ تیری پریتی سد لگی رہے بتھیری،
 پرتھا جنم نہ کھئے گوائیا۔ زوداس سپتری تیری چیری، چیلیاں ساریاں رہی سمجھائیا۔ اس دے ہتھ ساڈھے تن ہتھ ڈھیری، سب نوں
 دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کر کے لا بھوگ، بھگت رہے جس گائیا۔ پریم دا
 دیدے سچا جوگ، جوگی بن کے الکھ جگائیا۔ تیرے نال ہووے سنجوگ، دُھر دی سچ گرمائیا۔ آتم پرما تم تیری سبجائے بھوگ،
 سوہنا رنگ سُہائیا۔ گھروں کڈھدے ہرکھ سوگ، چنتا غم گوائیا۔ اپنے پریم پیار دی دیدے چوگ، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سارے رل مل
 گائے اک سلوک، تیرا نام وڈیائیا۔ تیری کریا نال انت ملیئے تیری جوت، جوت جوت وچ سمائیا۔ ساڈے لئی ہُن پرہہ آپ سمجھ سوچ،
 سب کچھ تیری جھولی پائیا۔ ساڈے کولوں براہمن وانگراں دتی نہیں جانی دچھنا موکھ، نہ کوئی بھجھا بھیٹا دیئے چڑھائیا۔ نہ کوئی پکا کے
 رکھیئے آگے روٹ، پیراں وانگ منائیا۔ تھال سمیاں نہ دیئے پروس، گہرت پا نہ خوشی منائیا۔ کھنڈ کھپر نہ دیئے روز، دُدھ نال نہ ملے
 ملائیا۔ روز تھان نہ بہائیے پوچ، ساتھوں ہتھ نہ جان گھسائیا۔ دند گھسائی نہیں دینی کوئی ہونٹ، پیسا ٹکا نہ جھولی پائیا۔ جے گھر آویں
 تے بہن نہیں دینا خاموش، تیتھوں اپنا نام جپاؤن دی سیوا لائیا۔ تیری پھیر ٹکانے آؤ ہوش، اپنے آپ ویکھے نین اٹھائیا۔ جے میں بھگتاں
 دی لاج نہ رکھی مینوں کی کہنگے لوگ، لوکاں وچ نہ کوئی چترائیا۔ جن بھگتو تسیں کچھ نہ سوچو سوچ، میں سب کچھ آپے دیاں

ورتائیا۔ تہانوں ماندیاں ویکھاں مۆج، آپ ننگی پیریں ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے
 وڈیائیا۔ سچ کہے تون کیہڑا سچا، کی تیری وڈیائیا۔ سیری بھگوان باہوں بھڑ وکھایا ویکھو روداس دا بچہ، ایہو سچا نظری آئیا۔ جے ہور
 کچھ ویکھنا لیکھیا لیکھ نہ ہووے کچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سارے کہن پرہو جو کچھ ہے سوئی آچھا، اچھا بُرا تیرا نظری آئیا۔ رو
 کے کہے اوہ گان والا وچھا، نیناں نیر وہائیا۔ میں تیرے بھگت دے کلے بدھا، عمر تھوڑی اچے لنگھائیا۔ جو چھیتی دے دیوے سدا، آواں
 چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ہولی ہولی مکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایسے
 کھیل اندر پھرے بھجا، ہور کم کاج نہ کوئی رکھائیا۔ پرساد چکو اُتے ہتھ سجا، نیڑے لیاؤ چائیں چائیا۔ پردہ لاہو جے دے کے کچا،
 سوہنا روپ پرگٹائیا۔ ویکھن آئے منجیت جگا، سورن گردیال نال ملائیا۔ پال سنگھ سوہنا دستار سیس بدھا، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔
 مہاراج شیر سنگھ گوبند نال رلایا بچہ، اپنا جوڑ جڑائیا۔ کھبہ ہتھ رکھ کے اُتے متھا، مستی اک وکھائیا۔ ہتھ نیواں کر کے سجا، پنجاں دئے
 بہائیا۔ ویکھو ایس پرساد دا مزہ، جس دا حصہ وچ پائیا۔ آگے کوئی نہ دیوے سزا، جو اس نوں گیا کھائیا۔ گھمیار اپنے لے کے آیا پنجے
 گدھا، درواچوں باہر رہیا وکھائیا۔ میرا نیڑے لگا اڈا، تھوڑی واٹ پندھ مکائیا۔ اودھروں سندھیاں والا آوے گڈا، سیری بھگوان ہکے
 واہو داہیا۔ ساریاں دا جوڑ اکے تھان بچھا، اکٹھا میل ملائیا۔ میل ملا کے کہے گرمکھو تہاڈا ودھ آگا، پچھلا لیکھ مکائیا۔ تھلے روداس
 دا پچھلا وچھایا جھگا، سوہنی سیج سہائیا۔ اُپر صاحب سلطان سجا، اپنا آسن لائیا۔ تہاڈے نال کدے نہ کرے دغا، براہمن دھوکھیوں
 دتا ہٹائیا۔ جد ویکھو تے دسے اُپر شاہ رگا، نیج نیتز نظری آئیا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھجا، سوہنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سینگت سیت پرساد مکھ وچ دیوے پائیا۔ پنجے آگے آؤ، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ دُھر دی
 وست جھولی پاؤ، بھچھیا اک ورتائیا۔ جنم مرن دا روگ مٹاؤ، سوہنا رنگ وکھائیا۔ دُھردرگاہی ڈھولا گاؤ، اکو راگ الاٹیا۔ نیتز لوچن
 درشن پاؤ، پُرکھ ابناسی نظری آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا دھیاؤ، سمرن وچوں سمرن نظری آئیا۔

★ ۲۷ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پندی ضلع گرداس پُر ★

بچيو سدا رہے ٹھاڈا گھیرا، گھیرے اندر صاحب سوہیا پائیندا۔ دو جہاناں چھڈیا ڈیرہ، ڈیریاں وچوں ڈیرہ گرمکھ نظری آئیندا۔ سب دا کٹھا بٹھے بیڑا، جگت وین نہ کوئی رڑھائیندا۔ اچے آگے لیکھا بٹھیرا، ہولی ہولی ورتائیندا۔ پہلی چیت دا آئے سویرا، سوہنا وقت سہائیندا۔ مہروان کرے اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیندا۔ جنم جنم چکا جھیرا، جھگڑا اور گوائیندا۔ درس دکھائے ہو کے نیڑا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیندا۔ جس راہ توں تگے چٹا گھوڑا وچھیرا، اپنا نین اٹھائیندا۔ اوس ویلے پھیر سوہنا لگے گھیرا، چاروں کُنٹ گرمکھ گرمکھ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ گھیرے والیو ربو خبردار، دُھر دی خبر سُنائیا۔ پنجاں اچے ہور ادھار، دینا باقی نظری آئیا۔ پہلی چیت کِرپا کرے نرنکار، نرویر ہٹے سہائیا۔ چٹے بستر کر تیار، پنجاں دیوے پہنائیا۔ اک اک نال رکھے رومال، سوہنی بھیٹ چڑھائیا۔ پنجاں بہا کے کھوائے اکو تھال، براہمن کولوں آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بستر پاوے سوہنے چٹے رنگ، رنگ اپنا نام رنگائیا۔ اوس ویلے جل لے کے آئی مائی گنگ، جمننا سُرستی نال رلائی۔ گوداوری آ کے گاوے چھند، سوہنا راگ لائی۔ روداس پھیر منگے اک منگ، پچھلی یاد کرائیا۔ اودھروں اجیت جُجھار آ جان کردے جنگ، اپنا سنگ وکھائیا۔ ایدھروں روپے گڑھی چمکُور کندھ، نیناں نیر وہائیا۔ ایہ اوہ دسدے پنج، جنہاں گوبند دتی وڈیائیا۔ آگے دسنا کرنا بند، لیکھا پھیر دیوے سمجھائیا۔ ہُن خوشیاں نال گا لو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان چھند - -

★ ۲۸ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال وچ اجیت سنگھ دے نوت ★

بیس چالی کہے ساڈا پیا مُل، قیمت کرتے انت چُکائیا۔ ساڈا ادھار اُلبیا اُتے چُھ، اگنی پریم پیار ودھائیا۔ پان جل گئے بُھل، آپن آپا چُھپائیا۔ گھرت ٹل کے اپنے تول، ترت اپنا روپ وٹائیا۔ خوشیاں نال وچ کڑاہی پھرکن لگے میرے بل، سوہنی آواز سُنائیا۔ اک دوجے نال رہے گھل، اُٹھ اُٹھ بل وکھائیا۔ کریا کھیل پرہو اٹل، مہر نظر اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے بھگون گل، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے دتی مان وڈیائیا۔ پرساد کہے مین ستگر کریا، مہر روپ وٹائیا۔ میرا رس نہ جائے برتھا، بن گرمکھاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ایہہ لیکھا پورب دیر دا، پچھلا لہنا چُکائیا۔ سانہ رکھی جو بنا کے ورسا، دھن دؤلت جگت کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ پرساد کہے پرہہ کیتی کریا، کریاندھ دیا کھائیا۔ جن بھگتاں کٹنہارا پیتا، پورب وجوگ چُکائیا۔ اگو بندھاوے سچا نسچا، چرن پریت جنائیا۔ دو جہاناں بدلنہارا فرقہ، حکم حاکم اک سُنائیا۔ ویکھو کھیل ساچے پرکا، پرہ پُرکھ رہیا جنائیا۔ اُلٹا گیڑ زگن گڑدا، سرگن دھار جنائیا۔ جن بھگتاں سب توں وکھرا رکھے پردا، سنتاں پردا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پرساد کہے میری بنی بنت، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ گرمکھ کھائے وِرا سنت، جس مہر نظر اُٹھائیا۔ میل ملاوے نہ ہر کنت، نہ نرائن ہوئے سہائیا۔ اُتم سریشٹ وچوں جنت، لکھ چوراسی مان رکھائیا۔ لیکھا جانے براہمن پنڈت، ججان ٹھاکر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پرساد کہے پرہہ بھئے دیال، دتی مان وڈیائیا۔ گرمکھ سنت سہیلے اُچا اپنے لال، لالن رنگ رنگائیا۔ پریم پریتی پروس تھال، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ دُھر دے وچھڑے میل نال، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ جگت اولڑی چل کے چال، ذرا دئے سمجھائیا۔ بھگت وچھل بن کریال، بھگون ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ پرساد کہے موہے رکھا پرات وچ ڈھک، اوڈن اُتے پائیا۔ مین اندر بیٹھا رہیا ہس، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ پرہہ اندرے اندر مینوں دیوے رس، اپنی دھار چوائیا۔ مین چرنی گیا ڈھٹھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، شبد اشارے نال اُٹھائیا۔ اُٹھ لوا میرا دُھر دا ہتھ، جس لگیاں تیری لاگت قیمت دیاں بدلائیا۔ تیرا گرہ تیرا مندر تیرا گھر

گُرمکھاں اندر وسیا، تیرا بنک دئے سمجھائیا۔ اوتھے جاوین نال چاواں ٹھیا، خوشیاں راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ پرساد کہے پرہہ کیتی مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ نظری آیا نیڑن نیڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جان ویکھیا شبد سرُوپ دُھر دا شیر، بھبک اپنا نام لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آلیاندے گھیر، وشن برہما شو نال ملاٹیا۔ او ویکھو پرہہ دا کھیل، نرَویر نراکار نرنکار رہیا وکھائیا۔ سچ کٹار اپنا نام وچ پھیر، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ پرساد، سارے خوشیاں منائیا۔ پرہہ ایس وچوں جے تھوڑی تھوڑی دیوے داد، وست اگتی جھولی پائیا۔ اسیں ایتھے اوتھے رکھئے یاد، بھل کدے نہ جائیا۔ اگم اگمڑا آوے سواد، رسنا جہوا نہ کھئے سمجھائیا۔ سری بھگوان ویکھنہارا کھیل تماش، طرح طرح سمجھائیا۔ جگ چوکڑی پا کے گئے گوپی کاہن راس، رام سینتا مات ہنڈھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کردے گئے بلاس، کاغذ قلم شاہی ڈھول نال بھرائیا۔ لکھ چوراسی جیواں جنتاں گئے آکھ، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ چاروں کُنٹ کھندے گئے اسیں پرہہ دی ذات، چاکر سیوک رُوپ اکھوائیا۔ نت نوت دُھر دی رکھدے گئے آس، بے پرواہ پروردگار گوسائیا۔ سب دی پوری کرے خواہش، نرگن نرَویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پرات کہے میرا دھن بھاگ، بھاگان بھری اپنا نام رکھائیا۔ پُرکھ ابناسی رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس اندر ہر کرپا بھریا پرساد، پرساد اپنی مہر سمجھائیا۔ جس پرساد دا اندر وڑ ویکھیا کیسے نہ راز، پردہ سکے نہ کھئے رکھائیا۔ سادھ سنت جیو جنت رسنا جہوا اس تون لبھن سواد، من واسنا خوشی منائیا۔ ست پرساد ستگر پرساد گر پرساد کیسے ہتھ نہ آوے ہاتھ، پرتھی آکاش گگن منڈل نہ کھئے ورتائیا۔ جے ورتاوے تان پُرکھ ابناس، گر اوتاراں بھورا بھورا جھولی پائیا۔ دُوجی وار کیسے پھیر لبھ نہ اوہ سواد، رس وچوں رس نہ کھئے جنائیا۔ جگ چوکڑی کردے پھرن تلاش، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پرات کہے جس ویلے میرے اندر وڑیا، پرسادی اپنا رُوپ وٹائیا۔ چاؤ گھنیرا مینوں اکو چڑھیا، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ تپدا تپدا میرے وچ بہہ کے ٹھریا، اپنا رُوپ وٹائیا۔ میں ہس کے کہا کیوں میری چھاتی چڑھیا، اپنا بہار ٹکائیا۔ پرساد کہے میں نہ جیندا نہ مریا، کھونچے مار مار میرا آگا پچھا دتا ہلاٹیا۔ سچ پچھیں کڑاہی وچ سڑیا، اگتی بھیٹ

چڑھائیا۔ بل سڑ پھیر تیرے گھر وڑیا، اپنا ویس وٹائیا۔ گرمکھاں اپنے ہتھ پھڑیا، سچ دوارے دتا ٹکائیا۔ سچ پُچھیں میں خوشیاں نال بھریا، پرہہ درشن سچا پائیا۔ ایسے کارن وڈا دُکھ جریا، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا آپ بنائیا۔ پرات کہے سُن میرا بل، میں سچ دیاں سُنائیا۔ سڑدے بلدے نوں اپنے اُتے لیا جھل، سی کیتی ذرا نہ رائیا۔ اُتوں ویکھ میری سڑ گئی کھل، منصور ویکھ نین شرمائیا۔ تھلیوں اجے نہ جاواں ہل، سوہنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ پرساد کہے تیرے میرے کچھ نہیں وس، کرن کراونہار اور اکھوائیا۔ میں تگاں کس ویلے پرہہ میرے اُتے رکھے ہتھ، اپنی دیا کھائیا۔ میرا پریم بھریا سواد لئے چکھ، اپنے مکھ لگائیا۔ پرات کہے میں ویکھاں اپنی اکھ، نیتر نین اُٹھائیا۔ گھرت کہے میری پوری ہووے آس، ترسنا میٹ مٹائیا۔ جل کہے میں دھراں دھرواس، اُن کہے ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پرساد کہے میرے اُتے پرہہ رکھیا ہتھ، ہولی جیہی ٹکائیا۔ میری سُنے دی کھلی اکھ، نیتر نیناں لئی انگرٹائیا۔ جاں ویکھیا پرہہ نرگن روپ لیا تگ، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میں چرن کول گیا ڈھٹھ، سیس جگدیس جھکائیا۔ نیتر رو کے کہا مینوں دے میرا حق، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی کولیاں وچ وڑ وڑ گیا تھگ، مینوں بھوگ لاؤن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ چوراں وانگ پیڑھیاں تھلے چھڈیا رکھ، ٹھگان وانگ چرائیا۔ پچھے ہو کے کھاوں جھٹ، وڈے وڈے بہ کے تھائیا۔ جے بھوں تے جانواں ڈھٹھ، ڈردے پیراں بیٹھ دین دباٹیا۔ ایسے کر کے میں گوبند اک وار دتا دس، سچی طرح جنائیا۔ کچھ مینوں سب تے ہو گیا شک، سنسا گھر گھر نظری آئیا۔ قصائی کوئی نہ لاوے مینوں ہتھ، کھاوے اوہ نہ جس ہوئی تیری جدائیا۔ میں وکنا نہیں کسے ہٹ، قیمت کھئے نہ میری رکھائیا۔ اکو آس پُرکھ سمرتھ، تیرے چرن رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی اک وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے سُن سمگری بچے، سگلی چنت مٹائیا۔ تیرے رن نہ کھاوے کوئی بھتے، خوشیاں رنگ اڈائیا۔ تینوں ویکھ سادھ سنت نہ کوئی نچے، باٹیاں وچ نہ کوئی چھپائیا۔ اوپلے ہو نہ مارے پھکے، موٹھیاں نال اندر دھکائیا۔ سب دے نکیل پاؤں نکه، بندر قلندرا وانگ نچائیا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے کدھاں اچھے، جنہاں اچھی طرح سمجھائیا۔ پہلوں کٹ کے پھاسی رسے، جم کا تراس گوائیا۔ دھر دا مارگ اکو دسے، سچ کراں پڑھائیا۔ پھیر تیرے ول تگے،

اپنا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اکتھے، سبناں دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ پرساد کہے پرہو تیری اوٹ، دوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ تیری کرپا اکو بہت، دوجی آس نہ کوئی رکھائیندا۔ تیری وڈی سب توں سوچ، دوجا سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیندا۔ بن تیری کرپا میرے کھادیاں کیسے نہ آوے مؤج، مفلِس شاہ نہ روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ تیرے در منگ منگائیندا۔ سری بھگوان بخشے ٹیک، سچ دیواں سرنائیا۔ جس ویلے گرمکھ میری کرن بھیٹ، تیرا سوہنا روپ بنائیا۔ مہروان ہو کے آگے نیتز لوان ویکھ، جگت لوچن بند کرائیا۔ تینوں آگ کڑابی دا لگیا بھل جائے سیک، سانتک ست ست سمائیا۔ سچ پریم کرے ہیٹ، پریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کھائیا۔ پرساد کہے پرہ تیرا بھوگ، بھگون موپے بھائیا۔ دھر دا ہووے سچ سنجوگ، ملے نہ کھئے جدائیا۔ پورب کٹیا جائے روگ، آگے چنت نہ کھئے رکھائیا۔ میں ہتھ نہیں آؤنا روز، بن تیری کرپا میری بنت نہ کھئے بنائیا۔ کوٹ جنم دے وچھڑے جو گرمکھ رہے لوچ، تنہاں دینا آپ ورتائیا۔ باقی واسطے پرہ ہو جاوے خاموش، سدا دے نہ کیسے کھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد ہونا سہائیا۔ سُن پرساد میرے لال، چچو اچھی طرح جنائیا۔ تیرا وچولا دین دیاں، دیا روپ سمائیا۔ تیرے اُتے پردہ پایا چٹا رومال، دھر دی دھار وکھائیا۔ اندر رکھیا تینوں سنبھال، سوہنا گھر وکھائیا۔ سہج سہج اپنی انگلی لائے نال، تیرا جوڑ جڑائیا۔ چھوٹا بھورا لئے اُٹھال، اپنے مکھ لگائیا۔ اوہ مندر گرو دوارا سچّی دھرمسال، جس گرہ صاحب ستگر پُرکھ اکال پرگٹ ہو کے تیرا رس بنائیا۔ اوسے ویلے پرساد خوشی نال ماری چھال، پرات وچوں تھالیاں وچ آئیا۔ کہے مینوں چھیتی چھیتی بھگتاں دیو کھوال، میں بھگتاں اندر رل کے بھگتاں وچ سمائیا۔ میری لیکھ لگے گھال، پُرکھ ابناسی تھایں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سُن پرساد پرہ دسے سچ، سچ سچ ربیا جنائیا۔ تیرے اندر میرا رس، رسیا ہو کے دتا بھرائیا۔ جن بھگتاں پردے جا کے وس، سوہنا دھام سہائیا۔ کوڑ اندھیرا میٹ ہس، سچا چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیس الاٹیا۔ پرساد کہے میں اندر وڑدا ہاں۔ جن بھگتاں جا کے دسدا ہاں۔ سوہنا رس بھردا ہاں۔ در در سیوا کردا ہاں۔ پنچ وکارے نال لڑدا ہاں۔ سوہنے پوڑھے چڑھدا ہاں۔ ناڑی ناڑی پھردا ہاں۔ گھنن

گھیری وچ گھردا ہاں۔ پھیر جن بھگتاں پردے وچ کھڑدا ہاں۔ جتھے اکو تیرا نام پڑھدا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، میں سچی آسا رکھدا ہاں۔ سچی آس پرہو میری ایک، ایکنکار تیرے آگے عرضوئیا۔ میرا لکھ آگے لیکھ، پچھلا لیکھ چکائیا۔ جو تیرا کرن بیت، سد تیرے وچ سائیا۔ مینوں اوہناں کول بھیج، باقی ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ میں ماناں بھگتاں سیج، گھر سوہنے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سُن پرساد، پرم پُرکھ جنائیا۔ جن بھگتاں دے کے سچی داد، تیرا سنگ بنائیا۔ اڈرا وکھرا سب توں سواد، اپنا نام بھرائیا۔ دین دیال رچ کے کاج، کرنی رہیا کھائیا۔ پورب لیکھا پوری کر کے خواہش، خالص دھار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھے کھیل تھائوں تھائیا۔ پرساد کہے میں بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ اندر وڑ کے سچ سمجھاواں گا۔ پوڑھے چڑھ کے گنڈا لاہواں گا۔ در دوارے کھڑ کے الکھ جگاواں گا۔ پرتکھ تیرا روپ درسواواں گا۔ حق حقیقت کھول آگھ، نیتز نیناں نین ملاواں گا۔ سچ پریتی دے رس، امرت اک چواواں گا۔ جو مینوں کھائے سو تیرا گائے جس، جس وید پُراناں نالوں وکھرا، تیرا نش اکھراں وچ درڑاواں گا۔ ویکھیں میری بھیٹا نہ کرائیں آگے پتھراں، قیمت کاغذاں اُتے نہ پائیا۔ میں وی وکھرا توں وی وکھرا تیرا بھگت وکھرا، وکھریاں دی وکھری راہ چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ پرساد سوہنے سٹ، اچھی طرح جنائیا۔ آچھا ہویا توں لیا پُچھ، اپنا دُکھ سنائیا۔ ہُن نہ اوہلا نہ کوئی لک، پردہ اُپر نہ کھئے رکھائیا۔ کر کرپا تینوں آپ پاواں بھگتاں مُکھ، اپنی سیو کھائیا۔ جنہاں دیواں سدا سُکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نگہ اُٹھائیا۔ پرہو جے بھگتاں مُکھ پاوینگا۔ میرا دھیان رکھاوینگا۔ سوہنا سنگ بناوینگا۔ اپنا رنگ چڑھاوینگا۔ اندر لنگھ کی میرے کول آوینگا۔ سوہنی سیج پلنگ ہنڈھاوینگا۔ پریم رس کس ویلے میرا میرے وچوں پرگٹھاوینگا۔ سچ دس اپنا دست مُبارک ہتھ، کس ویلے میرے اُپر ٹکاوینگا۔ اپنے پریم پیار دی کھول کے آگھ، نیتز نین اپنی جھلک وکھاوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھاوینگا۔ سچ کرنی ضرور کراواں گا۔ جو جن آئے سرنی، تنہاں تیرا رس چکھاواں گا۔ رس کھا کے چُکے مرنی ڈرنی، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ سچ تراواں اکو ترنی، شوہ دریا پار وکھاواں گا۔ لہنا چُکا ورنی برنی، ذات پات میٹ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، سد تیرا سنگ رکھاواں گا۔ پرساد کہے میں جاواں من، من منسا رہن نہ پائیا۔ جس ویلے گرمکھ اندر وساں تن، تپدے پردے ٹھنڈے دیاں کرائیا۔ جو تیرے سچے جن، تنہاں بھرم بھلیکھا میٹ مٹائیا۔ جو پرہو سِدھے تینوں رہے من، تنہاں مل کے تیرا روپ ویکھاں چائیں چائیا۔ پھیر میں ہوواں بڑا پرسن، پرسنتا وچ گرمکھ سارے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ پرہ کہے پرساد تیری سچ وند، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ بھگتاں نال ناتا گنڈھ، سوہنا جوڑ جڑائیندا۔ دوہا میل ملا کے پاوے ٹھنڈ، اپنی نگاہ نال ترائیندا۔ جے تینوں گرمکھ کھاوے بتی دند، رس نال رسنا سوہنا پائیندا۔ سو سنت سہیلا میرا چند، نوری جوت جگت چمکائیندا۔ جنم مرن دا توڑ کے پھند، بندھن کوڑ سرب گائیندا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی ہو بخشنند، رحمت اپنا نام کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ پرساد کہے میرا پورب لیکھا، روداس رہیا چکائیا۔ سری بھگوان تون وی رکھیا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ ہن پروبت بن کیسے نہ ورجیا نیندا، گھر سدن کھئے نہ جائیا۔ براہمن چارے گنٹ وینہدا، نیتر نین اٹھائیا۔ ابناسی کرتا دور دراڈا سب تکیندا، بن اکھاں نین اٹھائیا۔ لہنا دینا سب دا دیندا، دیونہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ پرساد کہے پرہ میں تیرے نوت، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیندا۔ مینوں کیسے گوچرا نہ دیویں سٹ، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنان چر حاضر ہو نہ لاویں مکھ، اوناں چر مینوں پرساد نہ کھئے اکھوائیندا۔ ایہو مینوں وڈا دگھ، پنڈت پاندھا سادھو سنت تیرا نام لے کے مڑ کے آپے بہہ کے کھائیندا۔ وڈا کڈھ کے بک، بچیاں لئی لکائیندا۔ صاحب تیرے آگے کاہدا لک، پچھلا حال سنائیندا۔ وڈی گل چھوٹا مکھ، دسدیاں نین شرمائیندا۔ تیرے بناں کوئی نہیں رہیا پچھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دا جے لوکات ٹھیکا گیا مک، میرا لیکھ کیوں نہیں اپنی جھولی پائیندا۔ بن تیرے کتوں نہ ملے سچ سچ، جوٹھ جھوٹھ جگت جہان نظری آئیندا۔ جن بھگتاں سدا پا مکھ، دوئے جوڑ ایہو منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔

★ ۲۹ ماگھ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ★

جن بھگت کہے پرہ سچا، گھر سچ دیوے وڈیائیا۔ ہر سنت کہے پرہ پریم رتا، رنگ رنگیلا رنگ رنگائیا۔ گرمکھ کہے سد کھوائے
اکھی بہتا، رازق رحیم وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ کہے سیت پرساد جس ویلے چکھا، رسنا جہوا بتی دند جوڑ جڑائیا۔ کایا دوار ڈونگی بھوری
رکھا، گرہ مندر ٹکائیا۔ سوہنا رس ویکھیا مٹھا، انرس روپ وکھائیا۔ انتر کھل گئی اکو اکھا، دوئے لوچن بند رکھائیا۔ آتم پرما تم گاوے
جسا، سوہنا راگ الاٹیا۔ مٹ گئی زین اندھیری مسّا، جوتی چند نور زشنائیا۔ ٹھاکر ملیا الکھ الکھا، بے انت بے پرواہیا۔ روم روم اندر
رچا، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ پریم پریتی اندر کہے اٹھ میرے بچے، مہر نظر اٹھائیا۔ ویکھ وکھایا کایا ماٹی پنج ت ت بھانڈا کچا، ساڈھے تین
ہتھ پھول پھلاٹیا۔ من منوا دہ دشا چار کٹ اٹھ اٹھ ٹھا، دوس زین بھجا واہو داہیا۔ اندھ اندھیرے سنجھ سویر وگا، سینتل پون نہ کوئی
وکھائیا۔ کوڑی کریا ت وکاری جگت ہنکاری گندہ، واسنا ممتا موہ جنائیا۔ کایا ماٹی پوچ بستر پا کے چنگا، شستر اپنا انگ بنائیا۔ بن
صاحب ستگر کریا دے ننگا، اوڈن سیس نہ کھٹے ٹکائیا۔ لیکھا جانے نہ برہم برہمنڈا، بھيو ابھید نہ کوئی کھلاٹیا۔ اتم سریشٹ گرمکھ
گرمکھ گرمکھ بنائے چنگا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پرساد کہے میرا گرمکھ سنگ، نت نوت وڈیائیا۔
گرمکھ کہے میری ستگر کولوں منگ، دھر کریا جھولی پائیا۔ دوہاں مل کے آوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ مل کے ڈھولا گاوں
چھند، شبد نال شنوائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار
وڈیائیا۔ گرمکھ کہے میں سیت پرساد کھادھا، صاحب ستگر دتا ورتائیا۔ مینوں نظری آیا گوہند پتا پرکھ اکال دادا، دو جہاناں ویکھ
وکھائیا۔ اُپر تکیا شاہ پاتشاہ شہنشاہ دے راجا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ چار کٹ پیکھیا زرگن سرگن کرے کاجا، لکھ چوراسی جوڑ
جڑائیا۔ بھوکھت ویکھیا زرگن زرویر نراکار جوت پرکاسا، اجونی ربت روپ رنگ ریکھ نہ کوئی وکھائیا۔ اندر تکیا گھر سجن بنے ساتھا،
سوہنا سنگ نبھائیا۔ پردہ چُکیا دھر دا راگ سنائی گاتھا، انحد نادى ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب
دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ کہے گر پرساد، ہر کریا نظری آٹیا۔ بن بھگتاں کیسے نہ آوے ہاتھ، لکھ چوراسی ربی کرلاٹیا۔ کوٹن کوٹ کھا

کھا تھکے سادھ، سادھنا سکے نہ کھئے کرائیا۔ نیترا اکھ کھول نہ سکے جاگ، آلس نندرا نہ دُور کرائیا۔ گھر مندر محل دِپیک جوت نہ جگہ
 چراغ، ہون پون سگندھی ست نہ کھئے سائیا۔ آتم پر ماتم مل کے پوری کرے نہ کوئی خواہش، خالص روپ نہ کھئے سائیا۔ کر کِریا جس
 دیوے دات، پرہ اپنی وست ورتائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن بنائے سجن ساک، بھگت بھگوان میل ملائیا۔ بجرکپائی کھول تاک، طرح
 طرح سمجھائیا۔ سنت شہیلا بن کے پُچھ بات، در درویش اکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔
 پرساد کہے پرہ ہونے مہروان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ لوکات نہ کوئی مان، نو کھنڈ نہ کوئی چٹرائیا۔ مینوں تیری بھیٹ چاڑھن والے بے ایمان،
 پردے ہر نہ کوئی وسائیا۔ ٹھگ چور یار میرا حصہ پان، پیسیاں ٹکیاں نال تینوں رہے منائیا۔ دِنے ٹھگی رات حرام، ست سنتوکھ نہ
 کوئی وکھائیا۔ دِنے کلمہ رات بے ایمان، شرع شریعت جھوٹھا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھ دے
 چُکائیا۔ پرساد کہے پرہ میرے ٹھاگر، در تیرے عرضوئیا۔ کلجگ جیو بنے سوداگر، تیرا ناؤں ہٹ چلائیا۔ نرمل کرم کرے نہ کوئی اُجاگر،
 دُرمت میل پاپاں بھری لوکائیا۔ کیسے دوارے ملے نہ مینوں آدر، سادھ سنت سنگ نہ کوئی نبھائیا۔ کیسے گرہ کیسے مندر کیسے گُرو دوار
 صاحب ستگر آپ کدے نہ ہوئیو حاضر، بھوگ لا نہ خوشی منائیا۔ تیرے ساہمنے تیرے دوار تیرے نال کردے سازش، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ پرساد کہے میرے سچ بھگونت، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ اُٹھ کے
 ویکھ کلجگ سنت، کوڑی کِریا رہے کمائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ غریب نمانے تیری بھیٹ چڑھاون سنت، انتر آتم دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے سچ دے وڈیائیا۔ پرہو میرے نال کیوں کریں دھروہ، دُکھی ہو کے حال سُنائیا۔ گوبند پچھوں
 میرے نالوں توڑیا موہ، ڈھئیا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوٹھے جھوٹھے میرے نال رہے چھوہ، ہتھان اُنگللیاں نال پلائیا۔ نال پوٹیاں رہے کوہ، بنے
 جگت قصائیا۔ سنگت تیری کولوں کھوہ، گھر بچیا رہے کھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچ ور، سچ
 تیری سرنائیا۔ پرساد کہے میرے سلطان، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ مار دھیان، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سادھ سنت
 بے ایمان، بیوہ روپ نظری آئیا۔ ثابت دِسے نہ کیسے ایمان، صبر صبوری نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا کرن کلام، کائنات سُنائیا۔ بتی دند

پڑھن نام، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کوڑی کریا سنگ شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ دلا سے دھیرج دے دے سرب پرچان، گل وچ پلُو پائیا۔ رسنا بول بھوگ لگوان، بھوگان والا نظر کیسے نہ آئیا۔ جھوٹھی کریا وچ اپنا جھٹ لنگھان، تیری کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنا پین اپنا کھان، اپنا حُکم رہے ورتائیا۔ صاحب تُوں کیہڑا انجان، سمجھ سوچ رکھیں نہ رائیا۔ لکھ چوراسی بھلیا تیرا گیان، شاستر سمرت وید پُران رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے وڈیائیا۔ پرساد کہے تیری منگدے موکھ، مُفت اپنا پیٹ بھرائیا۔ پیٹ کارن جگاں جوت، ہون دیپ رُشنائیا۔ مایا کارن ارداسا سودھ، نیتر میٹ دھیان لگائیا۔ اُچی بول نال جوش، نائریاں نال سُنائیا۔ جس ویلے میں تگاں تیرے ملن دی کیسے نہ آوے سوچ، مل کے میل نہ خوشی منائیا۔ روز کہن بھگوان لگاوے بھوگ، تھالے باٹے آکے ڈاہیا۔ بھگوان بن آپ اڈاون موج، مؤجودہ اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ پرساد کہے پرہہ پا پردہ، میں انتر منگ منگائیا۔ چار جگ تیتھوں رہیا ڈردا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ اگنی اُتے رہیا سڑدا، کڑاہی وچ تپائیا۔ پن تیرے ملیاں جیو جہان رہیا پڑھدا، گا گا رہیا سمجھائیا۔ کیسے در نہ ویکھیا تیرے گھر دا، پردہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ در درویش بھکھاری میں بنیا بردا، نیواں ہو کے سیس جھکائیا۔ کریں کھیل نہ ہر دا، نرائن تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پرساد کہے میں کہاں حق، حقیقت تیرے آکے سُنائیا۔ میں بہہ بہہ گیا تھک، پراتاں وچ آسن لائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت میرا لاہا کھٹ، اپنے گھر بار بنائیا۔ مینوں وچ کے کوڑے ہٹ، بھینا اپنی جھولی پائیا۔ میں اوکھا ہو کے صاحب تینوں رہیا دس، کلجگ اتم حال سُنائیا۔ میرا ہُن نہیں کچھ وس، کچھ وست نہ کول ٹکائیا۔ میرے خالی دسے ہتھ، پن ہر نامے خالی ہوئی لوکائیا۔ نہ پریم نہ رس، سواد سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے نالوں کیتا وکھ، وکھری ونڈ ونڈائیا۔ پردے نال مینوں ڈھک، بیٹھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا سچ در، جس گرہ ملے مان وڈیائیا۔ پرساد کہے میرا آخری پرچہ، پارپرہم تیری سرنائیا۔ پن بھگتاں میرا کتے نہ بتھ خرچہ، گتھڑی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ مندران مسجداں شودوالیاں مٹھاں وچ میرا چرچا، کھان پین مزہ اڈائیا۔ اس وچ پرہہ میرا ہووے حرجا، تیرا وچھوڑا دکھ ستائیا۔ نیتر زویا انت مردا مردا، دتی سچ دُبائیا۔ میں ملاپی سنتاں در دا،

گرمکھاں جوڑ جڑائیا۔ گرسکھاں لڑ پھڑدا، دُھر دا سنگ رکھائیا۔ جس ویلے گرمکھاں اندر وڑدا، پریم پریتی نظری آئیا۔ اوہناں نال مل کے تیرا ناؤں پڑھدا، سوہنی کراں پڑھائیا۔ ویکھ گرہ نرائن نہ دا، نہ ہر اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے چوٹی جڑدا، بھیو ابھید آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سر میرے ہتھ رکھ مجبُوب، مُحبت تیرے نال لگائیا۔ محل اٹل اکم اتھاہ تیرا عروچ، عرش فرش دوویں سیس نوائیا۔ تیرا دھام سچ منزل مقصود، محفل اکو سوہیا پائیا۔ پروردگار نہ کوئی دوج، واحد نور نور خدائیا۔ تَدھ بن سچ دیوے نہ کئے ثبوت، سازش بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سُن پرساد دُھر دے رس، ہر رسیا سچ درڑائیندا۔ پریم پُرکھ پرما تم سب دا دیوے حق، جگ جگ جھولی آپ ورتائیندا۔ کوڑی کریا جگت کھیڑا ہووے بھتھ، کلجگ بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ لیکھا چکے مندر مسیت شودوالے مٹھ، مست المست اپنی کار کھائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، مورت اکال اکو نور درسائیندا۔ شبید ستگر سب کچھ لے کے اپنے ہتھ، خالی ہتھ سرب پھرائیندا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمان جیرج انڈ اُتہج سینج کھولنہارا اکھ، آخر اپنا بھیو چکائیندا۔ آتم پرما تم سریشٹ سبائی دے برہم مت، پاربرہم برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ کوڑ کوڑیارے تیرا ساتھ جائن چھڈ، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیندا۔

★ پہلی پھگن ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پرساد کہے پُرکھ سمرتھ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ آد جگادی دُھر دی وٹھ، وست امولک بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کردا رہیا آس، نت نوت تیرا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات کٹ کے گئے واٹ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ پیرن پیر سرگن کردے گئے تلاش، لوک پرلوک تیرا دھیان لگائیا۔ صاحب سوامی تیری کیسے نہ لبھی ذات، ذاتی روپ نہ کھئے جنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند دُھر سندیسہ گا کے گاتھ، شبید انادی ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے سچ دے وڈیائیا۔ پرساد کہے پرہہ

میرے ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی لوکھات پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرا کردے گئے آدر، تھوڑا تھوڑا پردہ پائیا۔
 نرم کرم نہ ہویا اجاگر، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ ساچا ونج نہ کیتا بن سوداگر، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پرساد کہے میرے انترجامی، پارہم تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل خالق خلق مہانی، بے پرواہ بے انت انت کہن
 کھئے نہ آئییا۔ جگ چوکرئی گاوت گا گئے سچ گیانی، دھر دا ڈھولا راگ سنائییا۔ رس امیوں رس ٹھنڈا پانی، دھارا تیری اک سمجھائییا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ بھیو دئے کھلائییا۔ ساچا بھیو کھول نرنکار، نرگن ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی پیتے
 وچ سنسار، نو نو چار بندھ مکائییا۔ وشن برہما شو بن کے سیوادار، نت سیوا رہے کھائییا۔ ترے گن مایا کھول بھنڈار، پنج تت کری
 کرمائییا۔ گھاڑت گھڑ بن ٹھہیار، لکھ چوراسی رنگ رنگائییا۔ نرگن سرگن کر تیار، ناتا جوڑ جڑائییا۔ دیا باقی کر اجیار، کھلاپاتی سوہیا
 پائییا۔ من مت بدھ دئے آدھار، نو در جگت رس وکھائییا۔ لیکھا جان دھر دربار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا
 دے وکھائییا۔ ساچا لیکھا دس سری بھگوت، بے انت تیری سرنائیا۔ کس بدھ بنائی میری بنت، گون دھارا رنگ رنگائییا۔ گون لیکھا
 جانے سادھ سنت، گر اوتاراں گون وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پردہ دے اٹھائییا۔ ساچا پردہ دینا کھول، پرہ
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ در درویش منگاں بول، الگھ نرنجن اکو الگھ جگائییا۔ گون کنڈے تولیں تول، ترازو گون ہتھ اٹھائییا۔ گون دوارا
 دیویں کھول، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ گون وست دیویں وروں، اٹلڑی دات ورتائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا
 سچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شہنشاہ پرہ ٹھاکر سوامی، در تیرے اک عرضوئیا۔ آد جگادی انترجامی، دینی در دوارے سچے
 ڈھوئیا۔ لیکھا ویکھیا چارے کھانی، چارے بانی کرے زشنائییا۔ امرت بھرے ٹھنڈا پانی، شبد سرت رہیا ڈھوئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، دو جا نظر نہ آوے کوئی آ۔ پرساد کہے میری دس ریتا، کس بدھ مات بنائییا۔ گون دوارے موہے
 رکھیتا، گون مندر سہائییا۔ گون ملے دھر دی دیکھا، جھولی گون بھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے
 وڈیائیا۔ سن پرساد دھر دے سچے، ہر سچ سچ جنائییا۔ کریا کری پُرکھ اکال اپنے اتے شبدی بچے، مہر نظر نین اٹھائییا۔ چرن پرتی نال

رتے، رنگ اکو اک رنگائیا۔ صاحب سوامی سر ہتھ رکھے، سمرتھ دئے وڈیائیا۔ چرناں نال چرن کر اکٹھے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کر پارہم، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ست پرساد سُن لا کر کن، کرنہار درڑائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا چکھا نہ کھئے جنائیا۔ ہوئے روگ نہ ترسنا تم، مایا ممتا نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دوارے شبد ست پن جننی لیا جن، نرگن بنیا پتا مائیا۔ اوسے در بیڑا دتا بنہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ لیکھا دئے سمجھائیا۔ ساچا لیکھا سُن لے میت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ تھر گھر چلائی تیری ریت، نرگن نرویر کار کھائیندا۔ شبدی جھولی پایا ٹھیک، سوہنی وست ورتائیندا۔ رس دے کے اگئی سیت، ساتک آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، آد پُرکھ آپ کھائیا۔ نرگن نرویر نراکار کیرپا دھار، اجونی رہت دتی وڈیائیا۔ بخشش کر اگم اپار، الکھ اگوچر دتا ورتائیا۔ اپنے چرناں دی لے کے دھوڑی چھار، شبدی ست مکھ لگائیا۔ ایہہ پرساد سدا نراہار، نراکار رہیا جنائیا۔ جس دا بھيو پائے نہ کھئے جگ چار، چوکر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ایسے پرساد وچوں پرگٹ کر گرو اوتار، پیر پیغمبر روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ پرساد کہے میری نمسکار، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ در ٹھانڈا دتا دربار، تھر گھر وچی ودھائیا۔ تیرا شبدی ست رکھے سنبھال، اپنے نال نبھائیا۔ جگ چوکرئی دے ادھار، لوکات دئے ورتائیا۔ میرا لیکھا ہووے شاہ کنگال، اوج نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سُن پرساد بالے نکے، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ چاروں گنٹ صاحب سوامی تیرے اندر دے، گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت کیتے تیرے حصے، سوہنا حصہ ونڈ وندائیندا۔ سچ بندھاوے دھر دے نسچے، دوجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سُن پرساد چڑھیا چا، تھر گھر ساچے وچے ودھائیا۔ شبدی شبد بنے گواہ، تیری شہادت رہیا رکھائیا۔ آگے منگان منگ بے پرواہ، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جگ چوکرئی سیوا لوان کہا، لوکات ویس وٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا دیوان لیکھا، جس لیکھے وچوں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ سُن لال سوہنے سچھے، صاحب دیوے وڈیائیا۔ انتکال تیرا پردہ کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر حُکمے بدھے، جُگ چوکڑی کار کھائیا۔ گرُمکھ گرسکھ ہرِسنت بھگت تیری آس رکھے، نیتر نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچ ور، سچ ملے تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی دے بھگونت، اکو اوٹ تکائیا۔ کون ویلا پنے ساچا کنت، گھر اپنا میل ملائیا۔ بودھ آگادھ بن کے پنڈت، نراکھ دئے سمجھائیا۔ ست ستوادی دیوے سنگت، ودیا پاربرہم پڑھائیا۔ در درویش بن کے منگت، اکو الکھ جگائیا۔ گڑھ توڑ ہوے ہنگت، ہنگ برہم سمجھائیا۔ لیکھا جانے پنکج، پوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری وڈیائیا۔ صاحب دس پُرکھ اکال، در کرتے منگ منگائیا۔ کون ویلے ہوئے دیال، دینن آپے ہوئے سہائیا۔ جُگ چوکڑی کیہڑی چال، کون دھار رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دئے سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ایک، ایکنکار جنائیا۔ جُگ چوکڑی تیری ٹیک، گر اوتار پیر پیغمبر نال ملائیا۔ پن بھگنان کسے نہ دیوان بھیت، پردہ سکے نہ کھئے کھلائیا۔ گھر نامے آ کے لواں ویکھ، دھئے لیکھا دیاں چُکائیا۔ روداس چارے کر کے چیتن چیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سُن پرساد بات آگم، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ میرے لاڈلے سچے چن، چمتکار دیاں چمکائیا۔ بھوگ لا کے نامے چھن، چھٹاں سوہیا پائیا۔ دھئے دیوان اکو دھن، اپنا آپ جھولی پائیا۔ روداس دوارے جاواں من، سوہنی بنت بنائیا۔ سچ سندیسہ سُن لے کت، ہر کرتا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سُن کے بچن ہویا چُپ، پرساد اپنا سیس نوائیا۔ سری بھگوان کون ویلے ویکھاں مُکھ، تیرا سچ سرُپی درشن پائیا۔ پُرکھ اکال کہا تٹھ، سچ دیاں درسائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہونا چُپ، نو نو چار چوکڑی جُگ پار کرائیا۔ پاربرہم پت پریشور تینوں آپے لئے پُچھ، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پرساد کہا میری ارداس، صاحب تیری سرنائیا۔ تیرے ملن دی اکو خواہش، دوجی اوٹ نہ کوئی تکائیا۔ جُگ چوکڑی کی رواج، کون دھار بندھائیا۔ صاحب سمرتھ مار آواز، اکو وار جنائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بے سماج، سوہنی بنت بنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوان ساتھ، زرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ تیری وکھری منڈل بناواں راس، سوہاونت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا دئے وکھائیا۔ تیرا لیکھ پرہہ جناؤندا

اے۔ ڈھر دی دھار آپ سمجھاؤندا اے۔ لوکھاتی ونڈ ونداؤندا اے۔ ساچا میلا میل ملاؤندائے۔ جل امرت رُوپ وٹاؤندا اے۔ گھرت اگئی
 اکو پاؤندا اے۔ ان جھولی دان وکھاؤندا اے۔ تِنّاں سچ میل ملاؤندا اے۔ بھڑ اگئی بھیٹ چڑھاؤندا اے۔ ڈھر دا لیکھا آپ وکھاؤندا اے۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیری ڈور لوکھات گُر اوتاراں پیر پیغمبراں ہتھ رکھاؤندا اے۔ پیر پیغمبر مات آؤن گے۔ گُر
 اوتار رُوپ وٹاؤن گے۔ میرا ڈھر دا نام جپاؤن گے۔ سچ سندیس اک سناؤن گے۔ کر کے دیہی کھیل کھلاؤن گے۔ بن نریش حکم ورتاؤن
 گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی مات کماؤن گے۔ ساچی کرنی مات کماؤن گے۔ گُر اوتار
 پیر پیغمبر پھیرا پاؤن گے۔ ڈھر سندیس اک سناؤن گے۔ بن کاتب لیکھ لکھاؤن گے۔ شاستر سمرت وید پُرِن، گیتا گیان انک بناؤن گے۔
 انجیل قرآنا کر پروان، مسلا حق حق سناؤن گے۔ گُر گُر گُر گُر دیو اگئی بان، تیر نرالا اک چلاؤن گے۔ لالچ دے کے جیو جہان،
 سوہنی ریتی مات وکھاؤن گے۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بنا مکان، سوہنا بنک وڈیاؤن گے۔ اندر رکھ چار جگ دی کہانی بانی کر
 پردھان، سوہنا راہ وکھاؤن گے۔ مایا نال کر پکوان، پکی طرح جگت سمجھاؤن گے۔ سب توں اتم ایہہ کھان، سرشٹی ایشٹ درشٹ
 ایہدے وچ وکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماؤن گے۔ ڈھر پرساد پیا ہس،
 پرہ آکے آکھ سناؤن گا۔ ویکھیں پرہ مینوں ہور کیسے نہ پاویں وس، واسطہ تیرے نال رکھاواں گا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جو مینوں لائے
 ہتھ، اُس ہتھ وچوں تیرا رس اپنے مکھ لگاواں گا۔ اوہ تیرے وس میں اوہناں وس، پھر بھی واسطہ تیرے آکے پاواں گا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نواواں گا۔ در تیرے سیس نواواں گا۔ الکھ اگوچر اکو سنگ نبھاواں
 گا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ دے کے سنگ، لگی توڑ نبھاواں گا۔ سرشٹ سبائی کر کے ننگ، چاروں کٹ کھیل کراواں گا۔ پھرے
 دروہی وچ ورہنڈ، برہمنڈی ناد وجاواں گا۔ کلجگ کوڑی کِرپا گھر گھر ہونے گھمنڈ، مایا ممتا موہ ودھاواں گا۔ گُر مریدا کر کے بھنگ،
 بھنگڑا اپنا پھیر وکھاواں گا۔ سادھ سنت پنڈت براہمن مَلا قاضی میرے اتوں لنگھاؤن ڈنگ، سوہنی کوڑی ونڈ ونداواں گا۔ چاروں کٹ
 بھیکھ پکھنڈ، آتم پر ماتم بہرم بھلاواں گا۔ مینوں کھا کے کیسے نہ آوے اند، اند وچوں اند باہر کڈھاواں گا۔ مینوں کہہ کے گیا گجری

چند، سچ سندیسہ اک سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نواواں گا۔ در تیرے سیس نواواں گا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاواں گا۔ دھر دا ساتھ اک رکھاواں گا۔ پُرکھ اکال اوٹ تکاواں گا۔ دین دیاں درشن پاواں گا۔ توڑ جنجال جگت، بھگت بھگوان مناواں گا۔ مندر مسجد بے شک میری سارے چاڑھن رسد، رستہ سب دا بند کراواں گا۔ بن پورے گرمکھ مینوں کھا کے کوئی نہ ہووے مست، گدھیاں وانگ سرب لٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاواں گا۔ در تیرے منگ منگاؤندا ہاں۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا ہاں۔ انتر اپنی آواز سناؤندا ہاں۔ جگ چوکرئی ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نال توڑ نبھاؤندا ہاں۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے سوہا پاؤندا ہاں۔ جناں چر پارہم پت پریشور پرگٹ ہو نہ لاویں ہتھ، پرساد روپ نہ میں وکھاؤندا ہاں۔ بے شک مینوں رومالیاں ہیٹھ دین ڈھک، اوپر پگھیاں چور جھلاؤندا ہاں۔ جناں چر ملے نہ پُرکھ سمرتھ، اپنی بھیٹ نہ کیسے چڑھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نواؤندا ہاں۔ سُن پرساد سچی بات، پارہم پرہ آپ جنائیا۔ تیرا لہنا کھئے نہ جانے وچ پرات، بھو ابھیو نہ کھئے کھلائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون ساتھ، لوکات سنگ نبھائیآ۔ ساچا کھیل ویکھو تماش، شبد سُت ویس وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ اکو رہیا درڑائیآ۔ جو کہا پُرکھ اکال، دھر دی بات سنائیآ۔ کرپا کرے دین دیاں، دیاںدھ وڈیائیآ۔ نرگن چلے اولڑی چال، لیکھن پڑھن وچ لیکھ نہ کوئی بنائیآ۔ سچکھنڈ بیٹھ سچی دھرمسال، سچ پرساد تینوں دئے پرگٹائیآ۔ آ کے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، توہے دیوے سچ وڈیائیآ۔ سچ وڈیائی آپ دواواں گا۔ نرگن ہو کے ویس وٹاواں گا۔ روداس دوارے چل کے آواں گا۔ سچ سینگھاسن سوہا پاواں گا۔ پاٹا چیتھڑ اُپر وچھاواں گا۔ بن کے میتل، مِت پیار اکھاواں گا۔ کر کے ٹھانڈا سینتل، امرت میگھ برسواں گا۔ تُوں رکھیں میری اڈیکن، میں اپنا ویس وٹاواں گا۔ بھل نہ جائیں تاریخن، طریقے نال سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ کی پرہو کار کھاوینگا۔ جس ویلے روداس کول آوینگا۔ کون روپ انوہ وٹاوینگا۔ کون کوٹ سوہا پاوینگا۔ کون جوت نور چمکاوینگا۔ کون شبد چوٹ نگارے لاوینگا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، کِس بدھ اپنا میل ملاوینگا۔ رَوَداس چمارے جدوں آواں گا۔ نِرویر نرنکار نراکار اکھواواں گا۔
 جوتی دھار روپ پرگٹاواں گا۔ شبدی تُوَر ناد اِک وجاواں گا۔ برہم برہما آپ اُٹھاواں گا۔ وِشن برہما شو اگھ کُھلاواں گا۔ سوچھ
 سرُوپی ہو پرتکھ، گرہ مندر نظری آواں گا۔ لے کے وست اِک اکتھ، گھر ساچے پھیرا پاواں گا۔ اگلا مارگ دیواں دس، پچھلا پنڈھ
 مُکاواں گا۔ سچ پرساد تیرا رس، اپنے رس وچوں پرگٹاواں گا۔ جس دا کوئی گا نہ سکے جس، شاستر سمرت وید پُران بھیو نہ کیسے
 درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ پرساد کہے موئے چاؤ گھنیرا، پرہہ وجے اِک ودھائیا۔
 ناتا جڑے تیرا میرا، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھنّ بھاگ میرا بٹھے بیڑا، لوکات اپنے کندھ ٹکائیا۔ میں وسدا ویکھاں سوہنا کھیڑا، جس گرہ بہہ
 کے سوہنا پائیا۔ جگ چوْکری رکھاں جیرا، چرن کول اوٹ تکائیا۔ پاربرہم پت پریشور پاوے پھیرا، اپنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچے دینی وڈیائیا۔ سُن پرساد میرے لال، ہر لالن دئے جنائیا۔ سچ دوار سوہے سچّی دھرمسال، سری بھگوان
 سوہنا پائیا۔ اِکو کھیل کراں مہان، مہا کتھ اکتھ وڈیائیا۔ رَوَداس دا لے سُکا پکوان، سچ پرساد دیاں بنائیا۔ گرْمکھ ورلے گرْمکھ کھاں،
 ہربھگت رسنا لِن لگائیا۔ کھادھیاں لیکھا چُکے دو جہان، آون جاون رسن نہ پائیا۔ سو پرساد موہے پروان، جو میرا روپ وٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پرساد کہے پرہہ اوہ کھیڑا پرساد، جو جگت نال بندھائیا۔ جہنوں کھا کھا کہن جیو
 جنت بڑا سواد، سادھ سنت خوشیاں رہے مٹائیا۔ رسنا کہن اِج وڈے ہوئے بھاگ، سوہنا پیٹ بھرائیا۔ ایہو جہا ملے روز کھاج، پرہہ
 آسا پُوَر کرائیا۔ کِس بدھ چلایا اوہ رواج، جگت جیو دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا دے
 کُھلائییا۔ سُن پرساد جگت دا جس، جگ جیون داتا آپ جنائیا۔ نوْ دوارے نوْ رس نوْ کھنڈ گئے لگ، من واسنا دھیان لگائیا۔ مایا ممتا
 رسن پیار کرن حج، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ مٹھا رس سرِشٹ سبائی لئے چھک، شِکوہ اندر نہ کھئے مٹائیا۔ گر پرساد کہہ کے کرن اپنا
 حق، حقیقت وچوں سار کیسے نہ آئیا۔ بن بھوگ لگایا وچوں حصّہ کڈھ کے لِن رکھ، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ پاربرہم پت پریشور کیسے نظر نہ
 آوے پرتکھ، ظاہر ظہور نور نہ کوئی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دتا سمجھائیا۔ پرساد کہے اوہ ویلا

کپھڑا، پرہ دیویں مان وڈیائیا۔ لوکھات چُکے جھپڑا، کھپڑا دئیں چُھڈائیا۔ نظری آویں نیڑن نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مہروان ہو کے
 کرے مہراں، مہر نظر اُٹھائیا۔ کوڑی کِریا چُکے جھپڑا، جھنجٹ رین کوئی نہ پائیا۔ اکو مندر اکو گُرو دوار پرہو تیرا، سری بھگوان نظری
 آئیا۔ اُس گرہ لگے میرا ڈیرہ، گھر بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سچ دیواں سمجھائیا۔ سُن
 پرساد کر دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ رُوداس دوارے کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ پچھلا لیکھا جانے جیو جہان، پر پُرکھ پردہ
 لاپندا۔ وید ویاسا دے کے گیا بیان، نارد من سمجھائیندا۔ کواری کتیا جَمیاں بال، پوت سپوتا آپ اکھوائیندا۔ دُھر دا بن وڈا ودوان،
 بودھ آگادھا لیکھ جنائیندا۔ مچھندری ویکھ نین شرمٰن، نیتز نیناں نیر وپائیندا۔ کدھروں آیا اگتی بال، رُپ انوپ گون وکھائیندا۔ وید
 ویاس کر پرنام، ماتا کہہ کے سچ سُنائیندا۔ سپت رکھی ہویا مہروان، نوکا نئیا سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 بھیو ابھید کھلائییندا۔ وید ویاس پھڑ کے لوٹا، اپنا قدم اُٹھائیا۔ بنیا بال نہ وڈا نہ چھوٹا، اچا لما سمجھ کیسے نہ پائیا۔ ڈھائی گز تیڑ بدھا دھوتا،
 دُپٹا لال رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے وڈیائیا۔ وید ویاس پھڑ کرمنڈل، ڈوری ہتھ اُٹھائیا۔ ویکھ
 برہمانڈ دُھر دا منڈل، اپنی خوشی منائیا۔ مستک لگایا اگتی چندن، تلک للاٹ رُشنائیا۔ ملیا میل اگتی نندن، اند وچ سہائیا۔ کر کے
 اپنی بندگی بندن، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ وید ویاس چلیا آگے، اپنا قدم
 اُٹھائیا۔ اگوں آئے شیر بگے، پنج رُپ وکھائیا۔ جنم دے دسن بھائی سکے، بھئی رُپ وٹائیا۔ جنہاں لگے مستک ٹکے، سوہنا رنگ
 وکھائیا۔ سب توں پہلا کپھانکے، کی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچر کھیل وکھائیا۔ وید ویاس کہے میں
 دساں ایک، اکو وار جنائیا۔ پہلی وار تسان مینوں لیا ویکھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ادھر تگو اوہ ماتا میری اچن چیت، پتا رُپ نہ کھئے
 وکھائیا۔ جس دے جَمیا پیٹ، جنم والی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اپنا آپ لیا لیٹ، اٹھ کے تریا پاندھی راہیا۔ پُرکھ اکال اگتی کھیلے کھیل،
 خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ نہ کوئی رُپ رنگ نہ ریکھ، چکر چہن نہ کھئے جنائیا۔ سپت رکھیاں کیتا ہیت، سچ سندیسہ گئے سُنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شیر کہن اوہ ماتا چنگی، جس ملے مان وڈیائیا۔ ساڈی قسمت تیتھوں

مندی، جنگل جوہ یلے پھیرا پائیا۔ اسیں ویکھیا کنارے ندی، بیڑا اپنا رہی ٹکائیا۔ جو آر پار کر کے حدی، سوہنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ وکھائی۔ شیراں اندر آیا دھیان، اندرے اندر ملے وڈیائی۔ کرپا کرے سیری بھگوان، سوہنی ساڈی بنت بنائی۔ ایہو جہا بال جے ساڈے گھر جنے آن، دو جہاں وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رچائی۔ وید ویاس انترگت گیا بُجھ، سبناں سچ سنائی۔ کیہڑی کرنی گئے رُجھ، نیتی وچوں بدلائی۔ تُسیں شیر ہو کے مارو بھبک بھب، اُچی کوک سنائی۔ سب تہانوں جاوَن جھک، اپنا سیس نوایا۔ تہاڈی سوہنی لگے بگی مُچھ، مُکھڑے اُتے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائی۔ پنچے کہن نیترو، نیناں نیر وپائی۔ بھڑی سانوں کی گیا ہو، سوچ سمجھ رہی نہ رائی۔ کدھر گیا ساڈا موہ، مُحبت گون رکھائی۔ کس بدھ ناری رُپ جائے ہو، جامہ اپنا آپ بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دئے سمجھائی۔ سچ سندیسہ دے کے ایک، وید ویاس جنائیندا۔ انتر آتم لو ویکھ، بھيو ابھید گھلائی۔ سرب سوامی اکو ٹیک، رگھوناتھ اک وڈیائیندا۔ صاحب نال کرو ہیت، مٹر پیارا سوہیا پائیندا۔ جُگ چوکرئی بدلنہارا بھیس، ویس انیکا رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیندا۔ نکا شیر کھول کے اکھ، وید ویاس ولّ تکائی۔ کویں پرگٹ ہوئیوں پرتکھ، ساکھیات نظری آئی۔ بھيو اپنا کھول دس، مچھودری کیہڑی مائی۔ جھیور کتیا ہو کے وس، ملاح بیٹی جنم دوائیا۔ سپت رکھی گئے نٹھ، اپنا پلّو چھڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے درڑائی۔ وید ویاس کہے میں دساں بات، باطن دیاں جنائی۔ جس دتی میری ذات، سو میرا ظاہر ظہور نظری آئی۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نہائی۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن منڈل ویکھ وکھائی۔ دو جہاناں پاوے راس، گوپی کاہن نچائی۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ کرے کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائی۔ شیر کہن پنچ اٹھا پنچہ، اکو وار جنائی۔ وید ویاس تون سرون دسین گنجا، جٹا جوٹ نہ کھئے وڈیائی۔ چن اکو تیتھوں منگا، سچ سچ دے سمجھائی۔ کون ویلے ملے سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دے گھر اکو وجے مردنگا، ڈھولک چھینا نظر کھئے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاوے چھندا، ڈھولا

صفت صلاحیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی جو لکھ چوڑاسی نال ہنڈھا، نہ مرے نہ جائیا۔ ساڈی اوس نال پوے گنڈھا، ناتا سکے نہ کھئے
 ٹڑائیا۔ وید ویاس کہیا سُنو سچ پاربرہم پت پریشور نرگن سرگن ہوئے بندہ، بندگی اپنی دئے جنائیا۔ دو جہاناں ٹوری چندا، جوتی جوت
 کرے رُسنائیا۔ خوشیاں وچ ست دھرم دا پھڑ کے کھنڈا، اکو رنگ چمکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت ویکھے گندہ، کوڑی کریا پھول
 پھلایا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں دیوے اُچا ڈنڈا، چوتھے پد اپنے گھر بہائیا۔ دین دیاں ہو بخشنا، مہر نظر اُٹھایا۔ اندر وڑ کے پاوے
 ٹھنڈا، اگنی تپت بُجھایا۔ آسا منسا پوری کرے منگا، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ نیکیاں نالوں کہے وڈا، میں اکو وار سُنائیا۔ پُرکھ ابناسی
 جے پہلی وار دیوے سدا، آدھا نیوں کے سیس نوائیا۔ دوجا کہے میں پھڑ کے پاڑاں اوہدا جھگا، چولی سوہنی نہ کھئے وکھایا۔ تیجا کہے میں
 ویکھاں اوہدیاں ہڈاں، تن ماٹی نظری آئیا۔ چوتھا کہے میں چرناں وچ ڈھٹھاں، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پنجواں کہے میں نگا ہو کے اوہدی
 سوہنی گودی وسان، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ درشن کراں اپنیاں اکھاں، لوچن نیناں وانگ چمکایا۔ نالے روواں نالے بسناں، خوشیاں
 رنگ وکھایا۔ پریم پریتی اندر ٹٹھاں، بھجناں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ وید ویاسا
 کہے سُنو شیر، شیر شیراں وانگ جنائیا۔ پریم پُرکھ پرماٹما کلجگ اتم آوے پھیر، پھیرا اپنا اک وکھایا۔ جس نوں کہندے بر کیہر، کیہراں
 نالوں کیہر ہو دلیر ویس وٹایا۔ لہنا دینا دئے نیڑ، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیایا۔
 چھوٹا کہے میں سنی بات دھر پرساد، ہوئی ہوئی جنائیا۔ سری بھگوان گھر آؤنا روداس، چمریٹے دئے وڈیایا۔ اوتھے کم کوئی خاص، جس
 دی لکھت نہ کھئے لکھایا۔ اُس دے کول وست اگمی ہونی ساتھ، سچ پرساد اپنا لے کے آئیا۔ اوہناں دینی داد، جنہاں لیکھا اپنے لیکھے
 پائیا۔ وید ویاس کہیا مار آواز، سُنو سچ دیاں سُنائیا۔ پنجاں پنجاں دیوے دات، اک دو ملے وڈیایا۔ سوہنی بنا کے اپنی بہات، بہانڈا
 بہرم بھو بھٹایا۔ اتم پرماٹم دے کے کھاج، بھرپور دئے کرائیا۔ مار کے اک آواز، دھر وچھڑے لئے ملائیا۔ براہمن کہار دے کے آواز، گھمیار
 خوشی کرائیا۔ ڈولی ڈنڈے رستے دیوے لاگ، سوہنا مل پوائیا۔ لاڑی ویکھ نک نتھ سہاگ، ساچا کنت ملائیا۔ پنج شیر اوس ویلے جانا
 جاگ، نیتز اکھ کھلایا۔ جنم وچ جنم نہ ہووے کرم وچ کرم نہ ہووے کرے کھیل تماش، وڈ وڈا بے پرواہیا۔ شبدي شبد ہوئے محتاج،

شبدی پوری کرے آس، خواہش شبد وچ رکھائیا۔ گھر سدے در روداس، بن داس خوشی منائیا۔ تھوڑی جیہی کھواوے ٹہانوں بہات، بن تتان مکھ پوائیا۔ نرگن ہو کے آپ، نرگن ٹہاڈے لیکھے لائیا۔ اوس ویلے خوشی نال کہنا باپ، پتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ چوتھا کہے میں مٹاں اکو ساک، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ پنجواں کہے میں پھڑ لیناں ہاتھ، گھٹ کے اپنے ہتھیاں وچ دبائیا۔ ہن نہیں چھڈنا تیرا ساتھ، جھلی نہ جائے جدائیا۔ سری بھگوان شبدی دھار جائے آگھ، سوہنا راگ لائیا۔ وید ویاسا ویکھے مار جہات، اپنی آگھ کھلائییا۔ پرم پُرکھ پرمیشور کس بدھ رکھے یاد، کتاب ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سُن کے بچن آگئی دھر، دھن وجدی سوہیا پائیا۔ اودھروں براہمن کھول مَن، اپنے نین اٹھائیا۔ کس نال گون کرے گن، گن نیتر نظر نہ کوئی وکھائیا۔ جے کوئی بھے میں بنا کے ججھان چوٹی لواں مَن، خالی ہتھ پھرائیا۔ جو میرے کول آ جائے بھل، گرہ جاوے روندنا ماردا دھاپینا۔ میرا بھنڈارا جاوے کھل، جھولی بھری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ براہمن ویکھ آتم انتر، روداس رہیا سُنائیا۔ کتھوں لگی تینوں بسنتر، ترکھا رہی تپائیا۔ گردیو سوامی جیو منتر، نمو ست وڈیائیا۔ جس دا لیکھا جگا جگنتر، جگ چوکرئی رچن رچائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، پردہ سکے نہ کھئے لکائیا۔ کھیلے کھیل گگن گگنتر، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ براہمن کہے سُن روداس، میں اپنی نیتی دیاں جنائیا۔ چار کہاراں کول آیا خاص، پلّو سب دے خالی گیا کرائیا۔ گھمیار کول جیہڑی دات، جوڑا چُک کے اپنی گٹھڑی بندھائیا۔ ہور جیہڑے سجن ساک، سارے ٹھگ کے کھائیا۔ گنگا ماتا دے دھرواس، تیرا کنگن لے کے آئیا۔ جے راجا نہ ہندا بدمعاش، پھر میری وجدی رہندی ودھائیا۔ ویکھ میرا کھیل تماش، میں سب دا بھلا تکائیا۔ ڈولی والی لاڑی دے ویکھ نتھ بلاک، میرا من غوطے کھائیا۔ کس ویلے میرا پوے ہاتھ، زور اپنا دیاں وکھائیا۔ ایہہ کپڑے پنج جیہڑے اوپلے کردے گلّ بات، آگھاں وچ نظر نہ آئیا۔ کتھے بیٹھا پُرکھ ابناس، نرگن اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں اوہدی رکھاں آس، جے کچھ میری جھولی دیوے پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ صاحب پُچھے روداس کی، کون سوہیا پائیا۔ روداس کہیا جی، ایہہ صاحب تیری وڈیائیا۔ صاحب کہیا ونڈاں ونڈ ساڈھے تن ہتھ سین، سب دی دات جھولی پائیا۔ روداس کہے تیری مہر امرت

مینہ، میگھ دے برسائیا۔ بھگوان کہا کی شیر بنے دھی، وید ویاسا جھٹ دیوے گواہیا۔ صاحب پرہو ایہ ٹھیک، پچھلا لہنا دئے جنائیا۔ شیر کہن اسان منگی بھیکھ، جھولی اکو آگے ڈاہیا۔ تیرے نال ملن دی رکھی اڈیک، سچ وقت دے سہائیا۔ روداس کہے پرہ چرن کرو پریت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا سچ سچ دئے درڑائیا۔ پنچے کہن پرہ پریتی گئی لگ، سرن تیری سرنائیا۔ سانوں مات جنم دواؤنا جگ، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنم جنم دی بھجے آگ، ترسنا روگ مٹائیا۔ تیرا درشن کر کے آج، گھر ساچے خوشی دکھائیا۔ جنم جنم دی پار ہووے حد، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ ساڈے نال لڈاؤنا لڈ، اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ روداس کہا جھکاؤ سیس، چرن کول سرنائیا۔ کیرپا کرے میرا جگدیش، جگدیش ہتھ وڈیائیا۔ مان دوائے نیچاں نیچ، اوچو اوچ روپ نظری آئیا۔ جو لنگھ کے آیا اہدی دہلیز، در دروازہ دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سوہنا رنگ دکھائیا۔ سری بھگوان کہے سچ روداس، پنجاں دیاں وڈیائیا۔ وید ویاسا لیکھا لیکھ خاص، لہنا دینا اپنا رہیا بھگتائیا۔ پنجاں دی اک جماعت، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ نکا شیر مار کے چیک، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جو کہا پرہو سو ٹھیک، سچ تیری وڈیائیا۔ تیرے در تون منگان بھیکھ، بھچھیا اکو جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنی گود بہائیا۔ پاربرہم کہے ابناس، دین دیاں دیا کھائیا۔ کلجگ اتم رکھاں پاس، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ دیواں وڈیائی دھرت دھول اُپر آکاش، آکاش آکاشاں وچوں اپنا نور درسائیا۔ پورب جنم لہنا دینا کراں راس، مہر نظر اٹھائیا۔ اودھروں روداس عرض کیتی خاص، خواہش اپنی نال ملایا۔ چھوٹی سپتری آئی بھاج، روداس رہی جنائیا۔ پتا آج میں درشن کیتا جس دے سیس اُتے اگئی تاج، پنچم مکھ سہائیا۔ کوٹن کوٹ گرو اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اُس دے چرن کرن ارداس، سجدہ سیس رہے جھکائیا۔ شبدا اگئی وڈ سُرپلی اوبدی آواز، تندی تند ستار کیسے نہ باہر کڈھائیا۔ میں اکھیا میں پچھاں اپنے باپ کولوں راز، جو پانہا گنڈھ کے اپنا یار منائیا۔ جس دے کول آر رمبی سچا ساز، کچے تند گنڈھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھو اہید دئے کھلایا۔ روداس کہے سُن سپتری، سچ سچ سچ دیاں درڑائیا۔ ایہ دھار دھردرگاہوں اُتری، جس دی

سمجھ کسے نہ پائیا۔ میری ایسے صاحب سہائی زُتری، رُت اپنے نام مہکائیا۔ در آیا ویکھ کے کوہڑی چمڑی، میرے پاٹے چیتھڑ اُتے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ بچی کہے سُن پتا کر دھیان، ہولی جیہی جنائیا۔ اوہ اکو وار دیوے اک گیان، اک اپنے نال ملائیا۔ میں ویکھیا اوتھے لوڑ نہیں پڑھن دی وید پُران، شاستر سمرت گیتا گیان کم کسے نہ آئیا۔ مُلا شیخ مسائق پنڈت پیر فقیر سرب سیس نوان، اُپر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی راگ گان، میں ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیران، پرہہ نگا جہا کڈی وڈی رچن رچائیا۔ جگ نیتز کھول کے ویکھیا نظر نہ آیا نشان، بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ اندر وڑ کے میں بول بولیاں بناں زبان، اک آواز سُنائیا۔ کر کرپا میرے بھگوان، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جھٹ پٹ نوری دیپک جوت جگی مہان، اکو وار ڈگمگائیا۔ جاں تکیا بھگت بھگوان اکٹھے بہہ کے خوشی منان، سیجا اکو اک سہائیا۔ باپو تیرے سُکے ٹکڑیاں دا ویکھیا پکوان، دو جہان کھادھیان مُک کدے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منگدے دان، دیونہارا داتا اکو نظری آئیا۔ اوہناں مینوں کہا تیرے باپ دا وڈا خاندان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سارے سیس نوائیا۔ وڈے وڈے شیر جس دوارے بیٹھے آن، نیتز اکھ نہ کھئے گھلائیا۔ کینکا کینکا کھا کے اوہناں آیا گیان، وید ویاسا لیکھا یاد کرائیا۔ کر بینتی منگن دان، سیس جگدیس بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ روداس کہا پتری تیرا ٹھیک کہنا، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ سوہے نیتز جنہاں درشن کیتا نیناں، اکھ پر تکھ خوشی منائیا۔ ستگر پیار سدا جگ رہنا، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سچ سندیس تینوں کہنا، کہہ کے دیاں سُنائیا۔ اینہاں سنگ سدا بہنا، جنہاں وچ میرا پت پریشور رہیا سہائیا۔ آگے لیکھا ہور دینا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بچی کہے کی پرہہ کھیل، سچ دے سمجھائیا۔ کس بدھ ہووے اگلا میل، دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ ٹھاکر ملے سجن سہیل، سوہنا رُپ وٹائیا۔ وسنہارا سد نویل، گھر سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ روداس کہے پرہہ ساچا دیا کماویگا۔ نرگن نرور ویس وٹاویگا۔ لیکھا پیکھ پور کراویگا۔ براہمن گوڑا نام پرگٹاویگا۔ سمبل ڈیرہ اکو لایوگا۔ نرگن جوت جوت رُشناویگا۔ شبد ناد چوٹ سُناویگا۔ بودھ آگادھ بھیو گھلاویگا۔ ساجن سچ سچ بن، ساچی سیو کماویگا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، مہما اکتھ کتھ درڑاویگا۔ سنت

سہیلے لئے رکھ، گرمکھ اپنی گود بہاویگا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، پردہ اگلا پچھلا لاہویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی پرہہ کماویگا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاویگا۔ اچھل اچھیدا ویس وٹاویگا۔ اچرج کھیلے کھیدا، سمجھ کوئی نہ پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ رنگاویگا۔ ساچا رنگ پرہہ رنگائے گا۔ جن بھگتاں دیا کھائے گا۔ ہو پرتپال ویکھ وکھائے گا۔ در دوارا اک سہائے گا۔ گڑھی چمکور ڈیرہ لائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان تان آپ درڑائے گا۔ مان تان پرہیو دواؤنا این۔ اچرج کھیل کھلاؤنا این۔ شبد ست اک پرگٹاؤنا این۔ ابناسی اچت پھیرا پاؤنا این۔ ماتا گجری گود سہاؤنا این۔ تیغ بہادر مان دواؤنا این۔ نور اپنا وچ ٹکاؤنا این۔ گوہند دھار وچوں گوہند آپ پرگٹاؤنا این۔ شبد کھنڈا اک چمکاؤنا این۔ برہمنڈاں کھوج کھوجاؤنا این۔ جیرج انڈاں ویکھ وکھاؤنا این۔ اُنہج سینج ڈیرہ ڈھاؤنا این۔ جل تھل مہیئل آپ سماؤنا این۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے تلے پریت پھول پھلاؤنا این۔ گرہ مندر محل اٹل آپ سہاؤنا این۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا ویس آپ دھراؤنا این۔ سچا ویس آپ دھراویگا۔ ست ڈلارا اک پرگٹاویگا۔ ابناسی اچت کھیل کھلاویگا۔ بنا کے اپنا دھر دا پت، گوہند سیس جگدیس چھتر سیس جھلاویگا۔ سہج سبھاؤ گودی چک، انگن اکو اک سہاویگا۔ اجل کر کے مکھ، مکھ مکھڑے نال وڈیاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی گڑھی چمکور، ہر کرتا کار کھائیا۔ ویکھنہارا کر کے غور، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ پنجان ہتھ وچ پھڑ کے ڈور، ناتا ساچا دئے جڑائیا۔ اک اک نال جوڑ، ججھار اجیت میل ملائیا۔ اپنا منتر دس کے پھور، فرنا اگلا دئے وکھائیا۔ پارہرہم پُرکھ اکال پت پریشور تیری لوڑ، دوچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سچ پریتی سچکھنڈ دوارے جوڑ، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ گرہ ویکھے چڑھ کے دھر دے گھوڑ، واگان اکو وار بھوائیا۔ دیناں بندھو تیری لوڑ، بندھن مات دے تڑائیا۔ ابناسی کرتے کہا اگلا کھیل ہور، سمجھ کیسے نہ پائیا۔ ہوئی ہوئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس دئے تور، پچیاں نال سوہبا پائیا۔ انت کال پت پریشور نرگن آپے جائے بھڑ، بھڑی سنے مات دُبائیا۔ ادھر پنجان شیراں پایا شور، زوداس دوارے رہے کُرائیا۔ چار کھار پنجویں رہے لوڑ، واجان مار مار جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سچ دیوے وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے مان، من ممتا موہ چُکائیندا۔ جس اُپر کِریا کرے بھگوان، بھگوان اپنا بھو کھلائیندا۔ آتم پر ماتم دے دان، وست اموک اک ورتائیندا۔ سب دا لیکھا دیکھے جہان، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ پنچے شیر نواون سیس، نیتز نین نیر وہائیا۔ کِریا کر پر بھو جگدیش، گھر تیری اوٹ تکائیا۔ وید ویاسا لیکھا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا دے بھٹائیا۔ تیری رکھی اک اڈیک، نیتز نین ترسائیا۔ ساڈی کر کایا ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ امرت پیوے لا کے جھیک، نجھر جھرنا دے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے سچ دے وڈیائیا۔ روداس کہے پنچے لاؤ پنجا، پنچ پنجان لیکھ چُکائیا۔ وید ویاس ویکھے سروں گنجا، نارد اشارے نال اُٹھائیا۔ پر بھ دا کھیل لگے چنگا، سوہنی بنت بنائیا۔ ملے جنم مؤنہو منگا، پنچ تت سوہا پائیا۔ کرے کھیل سورا سرنگا، شہنشاہ داتا اک اکھوائیا۔ ونڈن والا دُھر دیاں ونڈاں، سوہنی ونڈ کرائیا۔ دیوے وڈیائیا وچ وربھنڈا، مائس روپ وکھائیا۔ گرمکھ لکھ چوراسی وچ کدے نہ ہووے گندہ، گندگی وچ نہ کدے سمائیا۔ جد آوے پر بھ دا بندہ، بندگی وچ رکھائیا۔ استری پُرش پر بھ نوں اکو جیہا چنگا، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دیوے پرمانندا، نج آتم کرے رسائیا۔ تنہاں لیکھا چُکے ہنگ برہما، برہم پاربرہم اکو نظری آئیا۔ پورب کرم ویکھ کرماں، نہکرمی پھول پھلائییا۔ نانا توڑے ورنان برناں، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال جس جن لائے اپنے چرناں، چرنودک مُکھ چوائیا۔ اُس کھلے ہرنا پھرنا، نج نیتز نہر نظری آئیا۔ بھو چُکے مرنا ڈرنا، بھیانک رنگ نہ کھئے وٹائیا۔ صاحب ستگر سرنا اکو پڑنا، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ سچ دوارے دُھر دے وڑنا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ اتم جوتی جوت رلنا، پنچ تت نانا جگت تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ روداس کہے سُنو بھائی شیر، پر بھ دی شرع دیاں سمجھائیا۔ جس اُپر کرے اپنی مہر، اوس دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سارے مل کے اے نوں لوو گھیر، پریم پریتی گھیرا پائیا۔ اپنا لہنا دینا لوو نیڑ، حق حقیقت اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سچ دیوے وڈیائیا۔ پنجان شیراں سکھیا سبق، رویداس دتا سمجھائیا۔ نوا کے سیس ماری بھیک، تڈھ پن بھوجل پار کون کرائیا۔ اسیں سارے رہے تبھک، بھ بھو رہیا ستائیا۔ ساڈی کرنی وچ رہے نہ فرق، فیصلہ تیرے آگے رکھائیا۔ لیکھا لکھ بنان حرف،

الفیے نہ کوئی وڈیائیا۔ تیرے گھر اکو جیہا مان نار مرد، مرد مردانے تیری بے پرواہیا۔ پورب جنم دا ساڈا قرض، مقرؤض ہو کے دینا
 چکائیا۔ اپنا پورا کرنا فرض، فیصلہ حق حق سُنائیا۔ صاحب سلطان تیرے آگے عرض، عرضوئی اکو وار سُنائیا۔ تیرا کھیل سدا اسچرج،
 اچرج ریتی اپنی اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دینی مان وڈیائیا۔ سری بھگوان بولیا ہس، خوشیاں نال
 جنائیا۔ پنجاں دیواں دُھر دا حق، سب دی جھولی پائیا۔ کلجگ اتم رکھو آس، ویلا وقت سہائیا۔ مانس جنم دیوے دات، پنج تن ناتا
 جوڑ جڑائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اتم برہم میل ملائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناس، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سوہنا بناوے اپنا ساتھ،
 سگلا سنگ رکھائیا۔ لیکھا چکا چار رِوداس، چار کہاراں جوڑ جڑائیا۔ پنجواں مِتر رکھاں ساتھ، سوہنی بنت بنائیا۔ براہمن پوجا ویکھاں
 راس، چالی چالی ہوئے سہائیا۔ پنج گھمیاراں دے کے دات، جنم جنم وچوں بدلائیا۔ ڈولے والی لاڑی بنا کے ساتھ، سوہنا سنگ وسائیا۔
 ڈولی بہا کے ساچے گھاٹ، پتن اکو دیاں جنائیا۔ ونجھاں ڈنڈیاں مکے واٹ، رَسپیاں گنڈھ کھلائیا۔ پردہ کھول دیواں تاک، مکھ نقاب دیواں
 اُٹھائیا۔ اکٹھی کر کے اک جماعت، رِوداس سپتری سوہیا پائیا۔ اُس دی سُن اک آواز، دُھر دی لواں انگڑائیا۔ سب دی پوری کرے
 خواہش، خواہش اپنی نال رلائیا۔ اگلا چلے کھیل تماش، اچرج دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے
 وڈیائیا۔ چالی چالی وچوں کہن چالی بیس، چاروں گنٹ سُنائیا۔ ویکھو لیکھ چکے بیس بیس، بیس بیسا پھیرا پائیا۔ جس دا کلمہ اک
 حدیث، حضرت کرے پڑھائیا۔ جس دا مقامے حق ٹھیک، پروردگار ڈیرہ لائیا۔ جس نوں کہندے لاشریک، شہنشاہ داتا نور خدائیا۔
 جیہڑا سچکھنڈ دسے اک پریت، پریتوان نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ بیس کہے میرا
 پچھلا لہنا، پروہت پنڈت رہیا چکائیا۔ ہرِسنگت وچ ملیا بہنا، پُرکھ ابناسی دیا کھائیا۔ بیس لیکھا اچے لہناں، سکے نہ کھئے مکائیا۔ براہمن
 دیا کڈھے گہن، دھرنی دھرت دھول پھول پھلائیا۔ ویلا آیا انت میٹن والا نیناں، ناتا لوکماں تڑائیا۔ پچھوں سب نے کہنا، براہمن کدا
 رہیا چڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ اندروں رِوداس رہیا تگ، نیتر نین تکائیا۔ ویکھو سب
 نوں ملدا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ جنہاں نوں اچے ریندا شک، اوہناں دے شک دیوے کڈھائیا۔ جس ویلے پنج تت کایا

کیتی فک، بستریے گول دیوے کرائیا۔ بے شک آگے سچکھنڈ لَوے رکھ، لوکھات کرے جُدا ئیا۔ پرہہ کا کھیل جگت جہان جیو نہ ہس،
 ہنسیاں وچ مخول نہ کدے اڈا ئیا۔ جس صاحب دے ہتھ نتھ، چاروں کُنٹ دئے بھوئیا۔ پھرکن نہ دیوے کیسے آگھ، فُرنے وچ میٹے سرب
 لوکائیا۔ اُس دا کیا کوئی دیوے دس، سمجھن والا سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ کر کِریا جے مہر کرے پُرکھ سمرتھ، دُبدے پاتھر لئے ترا ئیا۔
 اودھروں پنجاں شیراں کھول آگھ، نیتر نین رہے اُٹھائیا۔ پرہہ ساڈا لہنا دینا دس، بیس بیسا نیڑے آئیا۔ پہلا جنم دینا حق، حقیقت تیرے
 کول سکے نہ کھئے چھپائیا۔ اجیت جُجھار آون نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ تیرا سوہنا بنیا ساٹھ، گوبند جوڑ جُڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب تیری سرنائیا۔ رَوَداس کہے اوہ نہیں رَوَداس، جیہڑا پانہا گنڈھ کے وقت لنگھائیا۔ ہُن قلم
 دوات میرے پاس، دو جہاناں لیکھ لکھائیا۔ جیہڑی سیوا کیسے نہیں لہی خاص، گر اوتار پیر پیغمبر تھوڑا تھوڑا گئے سمجھائیا۔ پر م پُرکھ
 پت پریشور نرگن ہو کے کیسے نہ چلیا ساٹھ، دوس زین بن کے پاندھی راہیا۔ جو آیا سو او سے دا کر کے گیا پاٹھ، دوئے جوڑ سپس نوئیا۔
 خالی جھولی منگدے گئے دات، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ میرے ورگا کیسے دا نہ بنیا ساک، سجن بن کے اپنی اُنگلی لائیا۔ ایہہ آر پار کنارہ گھاٹ،
 جس دے نال لیکھ رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ رَوَداس کہے کوکدی شاہی، شہنشاہ سیوا
 لائیا۔ زبانی نہیں لکھ کے دیاں گواہی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دوارے چلدے تیرے راہی، ڈولی والے کھار پنجواں یار نال
 رلا ئیا۔ اوس در تے بے پرواہی، بے انت نور خُدا ئیا۔ اوہ صاحب ڈھردرگاہی پروردگار نور الہی سچکھنڈ وسے ساچی تھائی، سچ
 سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت آ کے پکڑے بانہی، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ سدا سہیلا ہو کے دیوے سر ٹھنڈیاں چھائیں، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ جنہاں ملیا تینکا رائی، اوہ اُچی کوک کوک گئے سُنائیا۔ ساڈا سنگ کرے بن کے پاندھی راہی، رہبر داتا اپنا پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اچرج کھیل وکھائیا۔ رَوَداس کہے اوہ سُنو پچھلے سنگی، سکلا سنگ نبھائیا۔ ایہو دات
 جُگ جُگ جن بھگتاں منگی، پرہہ دیونہار دے دے خوشی منائیا۔ نام بھنڈاریوں کدی آون نہ دیوے تنگی، توحفہ اپنے گھروں پہنچائیا۔
 گرُمکھ کند ہون نہ دیوے ننگی، پُشت پناہ ہتھ اپنا دئے ٹکائیا۔ پرہہ وڈیائی جس ٹٹی گنڈھی، وچھڑیاں لئے ملا ئیا۔ در آون نہ دیوے کوئی

پکھنڈی، بھیکھیاں دئے ڈرکائیا۔ سوبھاوت گرمکھ نار سُہاگن چنگی، چنگی طرح وڈیائیا۔ مٹکھ کوڑ گڑیاری پھرے دُہاگن رنڈی، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا تھاوَن تھائیا۔ رِوداس کہے سُن بھائی میت، سچ دیاں سُنائیا۔ اوہ کیسے ہتھ نہیں آؤندا مندر مسیت، شِودوالے دیوہرے مٹھ رہے کُرائیا۔ پرم پُرکھ دی اچرج ریت، اگئی دھار جنائیا۔ جو اندروں ہووے اُس دے نزدیک، دُور ڈراڈا چل کے آوے ماہیا۔ سچ بندھائے چرن پريت، کول دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوبھاوت سوہنی بنت بنائیا۔ سوہنی بنت بنئے آپ، ہتھ رکھے وڈیائیا۔ دو جہاناں مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ گُراتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے جاپ، اندر باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ رِوداس کہے پرہہ شیراں آیا وقت، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ کی نانا بنا جگت، گون پتا گون مائیا۔ گون بوند گون رکت، گون لیکھا لیکھے پائیا۔ گون دھار گون آئے پرت، گون نُور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دے مان وڈیائیا۔ رِوداس سِپتری کہے مینوں آئی یاد، سچ دیاں سُنائیا۔ اوہناں اندرے اندر کری فریاد، وید ویاس بھيو کھلائیا۔ دُھر دی سُن اک آواز، اگئی ناد سنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ دس سِپتری کی سُنیا کن، رسنا دے جنائیا۔ بچّی کہے مین لیا من، جو دُھر دا کھیل وکھائیا۔ شیراں کہیا ساٹوں ملے ناری تن، پنج تت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ رِوداس کہے پرہہ لکھا کے سچ، سچ سچ درڑائیا۔ پنج تت کایا مائی کچّ، گگریا نظری آئیا۔ نرگن اندر گیا رچ، سرگن سوبھا پائیا۔ نیتر لوچن لائے اکھ، اپنا درس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا رنگ رنگائیا۔ پنج شیر شبدي دھار، ساچی منگ منگائیا۔ مائس جنم وچ سنسار، سچ دئے سمجھائیا۔ سمجھ نہ پائی بن گوار، پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ وپہ سو تن پکرمی رکھی یاد، سال ستاراں پہلے دئے جنائیا۔ چھوٹی بچّی مار آواز، اپنے کول لیاں بٹھائیا۔ سرتوں پھڑ کے کھولیا راز، نکه نکه والا رہیا کھچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ نگا شیر نکي بچّی، چپن اک وکھائیندا۔ پورب جنم دی دُھر دی سچّی، نانا آپ بندھائیندا۔ پہلوں کھیل وکھایا اکھیں، دادی پوتی آپ سمجھائیندا۔ جیٹھ مہینہ پھڑ کے لکھیں، سوہنی ٹھنڈ

ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ پہلے شیر دیو ودھائی، واہوا صاحب ہتھ وڈیائیا۔ کتیا جسبیر پریم سنگھ دی جانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بیبی چھندو سوہنا لیکھ لکھائی، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ آتما سنگھ دیو ودھائی، جس دی آتما پرما آتما اپنے نال رلائیندا۔ تیجا لیکھا دے سمجھائی، ترپت ترسنا لوکات گوائیندا۔ شان بیٹا کہہ سنائی، رام سنگھ جگت پتا اکھوائیندا۔ چوتھے شیر مہا چکے، چکاونہار دیا کمایا۔ پچھلے لیکھے پورب مکے، مُفت دیا کمایا۔ اگلے پچھلے بندھن تھے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائی۔ اُجل کرے مات مکھے، سوہنی دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مہر نظر کرے اتیت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، مکھ امرت دھار چوائیا۔ دیاوان سدا جگدیش، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ دیوے مان من منجیت، پتا ارجن سنگھ اکھوائیا۔ سدا سدا پرہ دی اچرج ریت، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ پنجواں کہے میرا لیکھ دس ٹھیک، مہروان میرے گوسائیں۔ آگے ویلا دے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ ہوں کیٹاں دے کیٹ، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ پنجواں کہے روداس کچھ دس، دہ دشا ویکھ وکھائی۔ میری اچہ نہ کھلی اکھ، نیتر نین نور نہ کوئی چمکائیا۔ پچھلا پورا کرے حق، پرہ میرا بے پرواہیا۔ جے میرے خالی ہتھ، اپنے کولوں دیوے ورتائیا۔ کیوں پچھے ربیا چھڈ، کھڑا مات چکائیا۔ میرا نیتر رووے اکھ، اکھیاں دین دُبائیا۔ کون ویلے پرہ ملے ہس ہس، سوہنا روپ وٹائیا۔ چرن کول جاواں ڈھٹھ، اپنا مان نہ کوئی رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صاحب دیونہار سچی وڈیائیا۔ روداس کہے سُن میری رمز، اشارے نال جنائیا۔ پرہ دا کھیل پرہ ہی جائے سمجھ، دوجے سار کسے نہ پائیا۔ جگت جہان کوئی نہ جانے مرض، طیب روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پتہ نہیں جگ چوگری پچھوں کتھوں کڈھے فرد، پھول وکھاوے تھائوں تھائیا۔ ہُن من کے میری عرض، آرزو اپنی جھولی پائیا۔ پچھلا دیوے قرض، لہنا مات چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، لیکھا دے جنائیا۔ پنچم سُن پرہ سنائے آپ، سوہنی بنت بنائیا۔ تیرا دے دُھر دا ساک، سچ سچ سمجھائی۔ وید ویاس جو گیا اکھ، آخر پور کرائیا۔ روداس چمارا لیکھے خاص، گرمکھ اپنی قلم اٹھائی۔ سب توں وڈا ساتھ، سبناں نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سُن کے

پچن جاوے مَن، نیت چرناں ولّ لگائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوان، پاربرہم وڈیائیا۔ دُھر سنديسہ سُنائے کَن، اگئی راگ الاٹیا۔ پنجواں
 شیر کور چَن، گُرمکھ ناری اُرف رُوداس کہہ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پنجاں دساں ملدا
 مان، براہمن ویکھ ویکھ نین اُٹھائیا۔ پرہہ کہو جہا ججان، کوجھیاں کملیاں رہیا ترائیا۔ میری جھولی اچے نہ پایا کُچھ دان، خالی گُچھی
 رہیا دکھائیا۔ مینوں چنگا نہ لگے کرنا اشنان، پین کھان نہ سوبھا پائیا۔ کسے گھر پکدا نہ دسے پکوان، کھیر کڑا نہ کھئے چڑھائیا۔ پوچا چوَنکا
 کوئی نہ کرے آن، پروہت جی بیٹھے آسن لائیا۔ میں پھر کہاں میرے وس بھگوان، بن میرے ہتھ کسے نہ آئیا۔ جے چنگا کھواؤ پکوان،
 میں پکی طرح سمجھائیا۔ اودھروں نیڑے آیا رُوداس، سُن کے ہسی رہیا اُڈائیا۔ براہمن کپڑے تیرے ساتھ، کیتھے ڈیرہ لائیا۔ براہمن گئی
 بھاکھ، جھٹ اپنا آپ بدلائیا۔ ایہو جہی مینوں بڑی جاچ، ہیرا پھیری تیرا سنگ رکھائیا۔ جس نوں کھندے کھلاپات، کول نین نور
 خُداٹیا۔ اوہ پنجاں دساں دیوے دات، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ پرگٹ ہووے ساکھیات، سوہنی طرح سمجھائیا۔ پہلی چیتر رکھئی یاد، دُھر
 دا حُکم سُنائیا۔ کھیل کرے پُرکھ اناس، بے پرواہ دھار چلاٹیا۔ چٹے اسو لے کے راک، سوہنا آسن لائیا۔ دھوڑی مستک لاوے خاک،
 اکو ٹکا نام وکھائیا۔ براہمن اپنی ہتھیں کھوائے بہات، سوہنا بھوجن دئے بنائیا۔ نالے اچی کوک ماری آواز، سُن فریاد دُھر دے ماہیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا دئے مُکائیا۔ براہمن لا کے کَن لیا سُن، اندرے اندر دھیان
 لگائیا۔ میرے گن جانے گون، کی میری وڈیائیا۔ میں جھٹ پٹ ساریاں لواں چھان پُن، گنڈھاں گون اپنے پلے بن وکھائیا۔ جے موقع ملے
 پُھن، ساریاں ہتھ خالی دیاں وکھائیا۔ اُدھروں رُوداس کہے سِری بھگوان ڈاہڈا تیری چوٹی دیوے مَن، بودی پلنوں دئے ہٹائیا۔ بن کے
 جٹ مارے گھسَن، سرتی اگلی پچھلی دئے بھلاٹیا۔ تیریاں روون اکھیاں پھرن بُل، ہوکے سِسکیاں نال رلاٹیا۔ کوڑی کِریا تیری جھولی
 وچوں جاوے ڈُھ، بہڑ پھیر نہ کوئی ٹکائیا۔ تینوں ہر سنگت وچ آون جاون دی دیوے کھل، کھلی طرح سمجھائیا۔ پروہت دس لے کے
 آونے پُھل، پُھلاں وچوں تیرے اندر واسنا دئے رکھائیا۔ پھیر نہا دھو کے لنگر وچ بناؤنا چُل، سنگھ گِردھارا نال رلاٹیا۔ دال وانگو پانی
 اندر جانا کھل، ریڑکا روڑ وچ نہ کھئے رکھائیا۔ تِن پریم پیار نال گُرمکھ لین گن، آٹا پانی اکو وار دین ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سُن پنڈت کھول آگھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ پچھلا لیکھا رہ گیا وگھ، آگے اپنی دھار سمجھائیندا۔ ہردے اندر ہر جی وس، ہر مندر سوہیا پائیندا۔ نیتز کھول نیج آگھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ اودھروں زوداس چمارا کرے جھٹ، سوہنی سیو کھائیندا۔ جیہڑا چولا گیا پھٹ، سچ سنگھاسن اُپر وچھائیندا۔ اُپر بیٹھ پُڑکھ سمرتھ، پنجاں پنجاں جوڑ جُڑائیندا۔ لیکھا دیوے ہتھو ہتھ، پُورب لہنا جھولی پائیندا۔ رکھنہارا دُھر دی پت، پت پریشور ویس وٹائیندا۔ چٹے بستر پہن دا سب نوں حق، دساں اکو رنگ رنگائیندا۔ اگلا لیکھا پھیر دیوے دس، نیکیاں بچیاں ہور نال ملائیندا۔ ملاؤندا ملاؤندا اپنا کر کے جھٹ، جھٹکا شبدي جوت تُنکا اک لگائیندا۔ بجرکپاٹی جائے پھٹ، دُھردرگاہی آپ کھلائیندا۔ اندر وڑ کے پُڑکھ سمرتھ، سوہنا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا سب دی جھولی پائیندا۔

★ ۱۱ پھگن ۲۰۲۰ یکر می ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار دے وچ ★

پنچ پریشور جانا من، پرینچ رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بھاگ لگے تن، کایا مندر وجے ودھائیا۔ پاربرہم برہم بیڑا دیوے ہتھ، صاحب سمرتھ اپنے کندھ اٹھائیا۔ لیکھے لائے بھگت بھگوان جن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کر وسیرا دُھر دی چھپری چھن، محل اٹل دئے وڈیائیا۔ دُھر دا راگ سُنائے آگم، شبد اناد سچے شنوائیا۔ کرپاندھان ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم لیکھ لکھائیا۔ پنچم لیکھ درگاہ سچ، صاحب سجن سمجھائیندا۔ تن ماٹی وچوں پنچ تن، تتوت اپنا بھيو کھلائیندا۔ وست امولک بُدھ من مت، نرویر اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ دھیرج سنتوکھ دے ست، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ دُھر لیکھ برہم مت، پاربرہم پرہہ درڑائیندا۔ لوچن نین کھولے آگھ، آخر اپنا پردہ لائیندا۔ پرگٹ ہو پُڑکھ سمرتھ، سچ کرنی کار کھائیندا۔ بھگت سہیلے گائے جس، صفت صلاحی راگ الائیندا۔ پنچ مارگ اکو دس، دہ دشا بھيو چکھائیندا۔ اتم انتر ہرجی وس، وصل اپنا سچ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنچم آگا گھر وکھائیندا۔ پنچم گھر سچ گیان، صاحب سلطان دئے سمجھائیا۔ پُڑکھ اکال چرن دھیان، محل اٹل ہوئے رُشنائیا۔ اٹھ پھر اک دھیان، انتر

آتم پر ماتم لو لائیا۔ امرت رس پین کھان، نجهر جھرنا نام جھرائیا۔ گرُمکھ گر گر کر پروان، گرسکھ ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے دیوے دان،
 بھگت بھگوان انک لگائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، دو جہان والی پھیرا پائیا۔ پورب لہنا دیکھے نو جوان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کمائیا۔ مہروان ہر پنجم میتا، مہر نظر اٹھائیندا۔ جگ جنم دی جانے ریتا، کرم کرم دا پردہ
 لائیندا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھا، جگت نیتر نظر نہ آئیندا۔ جن بھگتاں بخش چرن پرتا، ناتا دھر دا جوڑ جڑائیندا۔ بھانا دسے اپنا مٹھا، بھ
 بھو نہ کوئی رکھائیندا۔ ترے گن تپے نہ کھئے انگیٹھا، پنج تت نہ کھئے تپائیندا۔ امرت میگھ ٹھنڈا سینا، رس اپنا آپ جھرائیندا۔ کرنہار پتت پُنتا،
 پتت پاپی پار لنگھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر پنجم کھیل کھلائییندا۔ دھر پنچ کہے ہوئے پنچ، پنجم ملی وڈیائیا۔
 ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کوئی جلائییا۔ لیکھا چُکیا سَور سنجھ، اٹھے پھر اکو نور ظہور سوبھا پائیا۔ جنم جنم دا چُکیا پندھ،
 جگ جگ دا ڈیرہ ڈھائیا۔ کوڑی بھرماں ڈھائی کندھ، بھانڈا بہرم نہ کوئی وکھائیا۔ لہنا چُکیا دُباگن رنڈ، جگت سنتاپ نہ کوئی ستائیا۔
 ساڈی پوری کرنی منگ، مانگت ہو کے سپس جھکائیا۔ لیکھا چُکے کوڑ جھوٹھ پاکھنڈ، مایا متا مول تجائیا۔ گرہ تیرے چمکے چند، بھان کرے
 رُشنائییا۔ منسا وچ اک اُمنگ، مانس لیکھے لینا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنچ سُن صاحب
 فریاد، درگاہ ساچی سچ سُنائیا۔ پورب جنم دی دیوے داد، وست امولک جھولی پائیا۔ ویکھ وکھاوے برہم برہما، برہمانڈ کھوج
 کھوجائیا۔ لیکھا جانے آد جگاد، جگ چوکڑی پردہ لاپیا۔ دین دیال غریب نواز، غریب نائیاں ہوئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ
 جو دے گئے آواز، بھوکھت ڈھولا آواز سُنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ کِرپال کھولے راز، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، ویکھنہارا
 جگت سماج، سمگری گھٹ گھٹ پھول پھلائییا۔ بھگت سہیلا میت مُرار، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ لگھ چوراسی کرے محتاج، گر اوتار پیر
 پیغمبر بھچہیا منگن جھولی ڈاپیا۔ سچ محلے حق محراب، محبوب ویکھے تھاو تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، آداب اکو اک سمجھائیا۔ آداب سمجھائے دھر دا ادب، ادب دے وڈیائیا۔ لیکھا جانا ہرجن قدم، منزل منزل کھوج کھوجائیا۔
 بھيو چُکا اسنکھ پدم، اسنکھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا جان مورت اکال موہن مدن، سوتردھاری سچ سچ سکھدائیا۔ جگ چوکڑی دیوے

بدل، تبدیلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ تختِ نواسی کرے عدل، سچِ عدالت اک لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے غدر، گداگر ویکھے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے سدھر، صدقے واری گھولی ستگر گھولی گھول گھائیا۔ نام پیالہ پیائے مدھر، رس اکو اک بنائیا۔ ڈھولا سو بلا راگ سنائے غزل، توحفہ اکو اک جنائیا۔ سر کال نہ کوکے اجل، عزرائیل نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پنچم رنگ رنگائیا۔ پنچم رنگ گرمکھ چولا، کایا تے دئے درڑائیا۔ جنم کرم دا کرے بہار ہولا، ہولی ہولی درد وندائیا۔ لہنا دینا چکائے کیتا قول، اقرار اپنا توڑ نہائیا۔ ویکھنہار جگت کھار ڈولا، روداس وچولا نظری آئیا۔ پنجان مکائے پردہ اوہلا، منتر اپنا نام سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پنچ کہن پنچم میلا، پنچ پنچ سہائیا۔ نظری آئے سجن سہیلا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ دسنہارا دھام نویلا، آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہیا۔ ویکھنہارا اچے تلے جنگل جوہ پربت بیلا، چار کٹ دہ دشا زمین اسمان پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیوے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

★ ۱۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار وچ ★

پنچ کہن آنا ہو، عنایت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کلمہ تیری رُوح، برہم تیرا نور رُشنائیا۔ تیرا نعرہ اللہ ہو، حکم تیرا شہنشاہیا۔ جان تگاں نظری آویں ہوہو، بے نظیر فقیر حقیر ویس وٹائیا۔ ناد سنا توں ہی توں، راگ بھیو چکائیا۔ نین ویکھاں نراکار جوہ، جس دی حد حدود سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آفتاب نہ کوئی طلوع، کوٹ دشا نہ کوئی وکھائیا۔ تیرے پریم دی اک رجوہ، رُجت اور نہ کوئی رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا رنگ وکھائیا۔ آنا ہو کہے میری طوبی، سبق اپنا رہیا جنائیا۔ جگ چوکڑی تیری مکی نہ سوہیا، صفتی صاحب نہ کوئی صلاحیا۔ پیر پیغمبر فاقے کٹدے گئے روزہ، تیرے روزے وچوں تیرا نور ظہور نہ کوئی درسائیا۔ میں نیکا جہا امت امتی دیندا رہیا موجا، مُعزز اپنا آپ وکھائیا۔ توفیاں وچوں بن کے نیکا توحفہ، طبیعت طبع تبدیل کرائیا۔ مہروان ہو کے کردا رہیا روسا، غصہ غم غمگین غمخوار اک درڑائیا۔ بے زبان بیدر بنیا رہیا خاموشا، خاص خصوصیت اصلیت اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، مین نگا جیہا بے دوشا، دوش نظر کوئی نہ آئیا۔ انا ہو کہے نعرہ حق، حقیقت دے جنائیا۔
 مین ویکھاں کھلی اکھ، گرہ مندر پردہ لاپیہا۔ سوہنا سہنجنا دے سے ہٹ، ونجارا پروردگار بے پرواہیا۔ مین اولے ہو کے پئی ہس، ستمکھ
 روپ نہ کوئی وکھائیا۔ اللہ میان مینوں رہے لبھ، بن میرے چلے نہ کوئی وڈیائیا۔ مین بہہ کے اپنی حد، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ ساچا ڈھولا
 گاواں چھند، دھیاواں اپنا آپ ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، رحمت رحمان تیری سرنائیا۔ انا ہو کہے
 میرے محبوب، مُحبت تیرے نال لگائیا۔ اُورا در میل تتو تت قلبوت، کلمہ نُور جوڑ جُڑائیا۔ پیر پیغمبران صوفیاں دتا ثبوت، صفا ہستی
 مات مٹائیا۔ مین وساں تہاں محفوظ، خواہ مخواہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جے کوئی سمجھے میرا عروج، عرش قُرس ویکھن جائیا۔ ہتھ نہ آئے کسے
 حدوڈ، چاروں کُنٹ نظر دوڑائیا۔ مُرشد مہر مُریداں سدا مؤجود، حُجرہ گھر گھر دیاں وکھائیا۔ نہ تت نہ کوئی وجود، وصل اصل اپنا دیاں
 کرائیا۔ منزل وکھا منزل مقصود، مقصد پچھلا حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پروردگار پردہ اک کرائیا۔ انا ہو کہے
 میرے خُدا، خالق خلق مخلوق خالص تیرے نُور خُدا ئیا۔ تُوں میرا مین تیتھوں نہ ہواں جُدا، جُز ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ رحمت اندر رہبر راہ
 دسا، مارگ پندہ دسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ انا ہو کہے میرے عالمین، نُوبت اکو نظری
 آئیا۔ تیرا کھیل یامبین، مُحبت محفل اک درسائیا۔ صوفی کر کے گئے تلقین، طُلبا طالب جگت پڑھائیا۔ پروردگار بے زین، عرش قُرس
 رُشنائیا۔ نُور نُورانہ جس دا سین، جلوہ گر ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ نہ نر نہ مدین، ہستی بستی نہ کوئی وسائیا۔ پیغمبران دتی گوئی
 پیشین، پوشیدہ راز اک سمجھائیا۔ حاضر بے حاضر کرو یقین، عالم علما اک پڑھائیا۔ نُوری اسم شاہ مُتلقین، شمس تبریز اشاریا نال سمجھائیا۔
 جس دی دھار لکیر مہین، چشم دید نہ کوئی کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے نُور لاپیہا۔ انا ہو کہے میرے
 صاحب صادق، سجدہ سپس جھکائیا۔ تُوں میرا مین تیری تہاں مہاوت، ساچی سیو کھائیا۔ پیر پیغمبر تیری دس کے گئے علامت، پردہ اوہلا
 کچھ اٹھائیا۔ ضامن بن دیوے نہ کوئی ضمانت، بری خانہ نہ کوئی جنائیا۔ انا الحق کہہ تیری مہانت، امانت تیری جھولی پائیا۔ مین کہہ خُدا
 صحیح سلامت، خودغزری وچ کدے نہ آئیا۔ عنایت کہہ مینوں اکو کرے ممانت، اشارے نال سمجھائیا۔ رُوہاں وچوں رُوہ نبیاں وچوں نبی

پیغمبران وچوں پیغمبر انساناں وچوں انسانیت، اصلیت اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نُوں نُوں اک اکھوائیا۔ انا ہُو کہے تیری یاد پچھلی، لیکھا دُھردرگاہیا۔ پردہ لاه گھنڈی کھول وچلی، جلوہ دے نُوں لایا۔ بے پرواہ تیری چمک کوٹن دھار چلے نہ بجلی، منزل آسان نہ کوئی رکھائیندا۔ سرب جیاں جانے دل دی، دلیر اپنی کھیل کھلائی۔ بن پروردگار میری تار مُریداں نال نہ ملدی، بن مُرشد تندی تند نہ کوئی جڑائیندا۔ کھیل دے نہ کوئی درگاہ دُھر دی، دھیرج دھیر نہ کوئی وکھائیندا۔ اگھی کھیل میرے پر دی، بھيو ابھيو نہ کوئی جنائیندا۔ مہروان محبوب تیری اڈیک چر دی، چوڈاں صدیاں تیرا راہ تکائیندا۔ پڑھدی، جتھے حسن حُسن بن حُجرے شکر منائیندا۔ لاش دھرنی اُتے گردی، شنکر گیلاش بہ کے ویکھ وکھائیندا۔ آگے چھیر ہور چھڑدی، چھیکڑ سب دی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ میں جنگل یلے رہی پھردی، سچ کہانی نہ کھئے سنائیندا۔ اگھیں ویکھی جوانی مستانی مست نہ کھئے کرائیندا۔ اڈیک تیری چر دی، ہنجهو آنسُو موتی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ویکھ یار اپنی کر بلا، کروٹ لے بدلایا۔ مہروان ہو کے کہہ دتا مسیح مرحبا، مرد مردان اکھوائیا۔ صفت صلاح جگت کرتبا، کرتب کرتب نال ملائیا۔ حسن حُسن کہا اوہ ربا ربا ربا بستر مرگ اک شہائیا۔ نوری ظہور ہو موجود، مشکوک مُشکل حل کرائیا۔ اوس ویلے انا ہُو کہے جس دتا سچ ثبوت، وچلا بھيو کھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آئی۔ انا ہُو کہے میں بنیا مُنصف، مُنصفی آپ کرائیا۔ دوہاں مل کے کیتی اُفت، مُحبت سنگ رلائی۔ کوٹاں وچوں مینوں تھوڑیاں نال ملن دی ملے فرصت، مُریداں وچوں مُرید ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اکو ور، ساچی سیو کھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گھر کرتار پُر ضلع جالندھر ★

پُرکھ اکال بے پرواہی، بے پرواہی وچ سہائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ساچی دھار چلا، ساچی کھیل وکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا رہیا صلاح، جگ چوکڑی دُھر دا حُکم سنائیندا۔ ستجگ تریتا دوپہر کلجگ ونڈ ونڈا، چارے کہانی چارے بانی میل ملائیندا۔

صاحب سلطان بن کے شہنشاہ، بھوپت بھوپ اپنی کار کرائیندا۔ پنجاں دیوے مان وڈیا، وڈیائی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ بھویو ابھیدا آپ گھلا، پردہ اوہلا مٹل چکائیندا۔ گوبند لیکھا سہج سُبھا، نر نرنکارا جھولی پائیندا۔ نانک لہنا پور کرا، پنچم ساچا سنگ نہائیندا۔ نو نو چار پنڈھ مکا، پاربرہم پرہہ ویس وٹائیندا۔ نہکرمی اپنا کھیل کرا، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، گر چیلے ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں گودی لئے ٹکا، مہروان مہر نظر اک تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کھیل وکھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے آیا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرگن ویس وٹایا، سرگن سرگن سوہا پائیا۔ جوتی جوت نور رُشنایا، جلوہ اکو اک وکھائیا۔ دستگیراں دست پھڑایا، پیر پیغمبراں دئے وڈیائیا۔ بے نظیرا نظر نہ آیا، لاتصویر تصور سکے نہ کھئے کرائیا۔ شاہ فقیراں ویکھ وکھایا، درویش دردی درد وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ڈھر دی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ بے عیب خدائی پروردگار، محبوب مُحبت اک سمجھائیندا۔ پنچم میلا ڈھر دربار، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ پورب لیکھا کرم وچار، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ بھگتن دیونہارا ادھار، لہنا پچھلا مٹل چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ پنچ کہے پرہہ مٹے موہ، مُحبت جگت رہن نہ پائیا۔ تیری سُنئیے سچے سو، سوہاونت سچے سرنائیا۔ گھر پرکاس کر اگئی لو، مندر اندر وجے ودھائیا۔ امیوں رس امرت اکو چو، ترسنا بھکھ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرا منگ منگائیا۔ پنچ کہے سُن پنچ میت، پنچ دئے وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چکے ریت، ریتوان آپ چکائیا۔ لیکھا جانے مندر مسیت، مٹھ شودوالے کھوج کھوجائیا۔ سرب جیاں دا اکو گیت، گھر گمبھیر کرے پڑھائیا۔ ست پُرکھ دی کھیل انڈیٹھ، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ مجیٹھ، ہرجن اتر کدے نہ جائیا۔ دھرم دواریوں بائے بھیکھ، دوجے در نہ منگن جائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کردے اڈیک، نیتر نیناں دھیان لگائیا۔ اچی کوک کوک پکار کردے رہے چیخ، نیناں نیر نیر وبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ پنچ کہن پرہہ تیری اوٹ، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار تیری جوت، پیر پیغمبر تیرا نور رُشنائیندا۔ دو جہاناں تیرا نام سلوک، سوہلا ڈھولا اکو نظری آئیندا۔ وجے ودھائی لوک پرلوک، منڈل منڈپ ڈنک سنائیندا۔

تیرے ملن دا سب نوں شوق، بن تیری کرپا جوڑ نہ کوئی جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری آس رکھائیندا۔ سُن پنج لے پروانہ، پاربرہم جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھدے گئے زمانہ، ضانت اپنی نال بھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت لیکھا جانے نوجوانا، نوبت اپنا نام وجائیا۔ لکھ چوراسی بن کے کابنا، گوپی اکو رنگ وکھائیا۔ نام دُھن شبد ترانہ، راگی راگ سُنائیا۔ دیا جوتی دیپ مہانا، ڈگمگ کرے رُشنائیا۔ پنچم میلا صاحب سلطانا، گھر پنچم سوہا پائیا۔ بھگت دوار سہائے مکانا، چہر چہن وڈیائیا۔ چرن پریتی دیوے مانا، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، پنچ پنچ پنچ پنچ دئے جنائیا۔

★ ۱۳ پیگن ۲۰۲۰ پکرمی پریم سنگھ دے گھر دھنوالی ضلع جالندھر ★

چارے جگ ہوئے اکٹھے، پرہہ در بیٹھے سیس جھکائیا۔ چار کُنٹ پھرن ٹھے، دہ دشا پئی دُہائیا۔ چار وید ہکے یکے، بھيو کيسے نہ آئیا۔ چار ورن مایا موہ رتے، آتم پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار یاری کوڑی کرپا ہسے، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جیوان جنتاں کلجگ پت کھئے نہ رکھے، پر میشور سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نیج نیتز نین ستگر درس نہ کھئے تگے، دوئے لوچن ویکھن جگت لوکائیا۔ امرت آتم رس گھر سروور کوئی نہ چکھے، اٹھسٹھ بھجن واہو داہیا۔ انحد ناد انادی دُھن اگتی سٹ کوئی نہ وجے، ڈھول چھینے سرب کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ چارے جگ رہے بول، اچی اچی کوک سُنائیا۔ ستجگ کہے میں ہویا انبھول، انہو بھيو نہ کھئے کھلائییا۔ تربتا کہے کوئی نہ تولیا تول، کنڈا ہتھ نہ کیسے وکھائیا۔ دواپر کہے ویکھیا گھول، دو جہان نین اٹھائیا۔ کلجگ کہے چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ وجے ڈھول، سچ مردنگ نام نہ کھئے سُنائیا۔ وست امولک دسے نہ کیسے کول، خالی ہٹ جگت ونجارا نظری آئیا۔ سچ پریتی پُرکھ اکال کوئی نہ جائے مؤل، آتم پر ماتم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سرشٹ سبائی مات گریہ بھلنا قول، لو چھٹکی پھیر نہ کھئے لگائیا۔ ساچا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، مُلا شیخ مسائق قاضی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا

دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چارے جُگ چرنی ڈھٹھ، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ ویکھے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ لیکھا تهاؤں تھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ سرِشٹ سبائی ناڑ بہتر ایلے رت، سائنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ ہر چرن پرتی کوئی نہ بٹھے نت، ساچا سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جُگ جُگ مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن پڑھائیا۔ کسے نہ ملے مقامے حق، لاشریک تیرا نور نظر نہ آئیا۔ من واسنا در در گھر گھر رہے ٹھ، بن پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ چارے جُگ رہے کُرا، دروہی تیرے نام خُدائیا۔ گر اوتار دیندے رہے صلاح، پیر پیغمبر اشاریاں نال جنائیا۔ سرب جیاں دا اک ملاح، پرم پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ دُبدے پاتھر لے ترا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ آد انت ہو سہا، نرگن سرگن دیا کمائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا رہیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ ناتا تٹا پُتاں ماں، پتا پوت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کان، رسنا کاگ وانگ کُرا لائیا۔ ہردے وسلے نہ کوئی ہر کا ناں، ہر ستگر درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈا تیرا نظری آئیا۔ چارے جُگ رہے دس، پورب لیکھ جنائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، جُگ چوگری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کلجُگ انت رین اندھیری مس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ تیرے ملن دی کھئے نہ رکھے آس، جگت ترسنا مات ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ سری بھگوان سرب گن ورتا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جُگ چوگری کھیل کھلنتا، خالق خلق روپ وٹائیا۔ نرگن سرگن بنائے بنتا، لکھ چوراسی گھاڑن آپ گھڑائیا۔ کوئن کوٹ وچوں رکھے گرمکھ ساچے سنتا، ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ چارے جُگ کہن سچ، کلجُگ اپنا حال سنائیا۔ نو نو چار ویکھیا ٹھ، دہ دشا پھیرا پائیا۔ کوڑی کریا چلایا رتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ سادھاں سنتاں کھیڑا کیتا بھٹھ، بن بھٹیہارا اگنی ڈاہیا۔ کسے رہن نہ دتا دھیچ جت، ست سرُپ نہ کھئے سمائیا۔ جوتی اگنی لائی مٹھ، امرت میگھ نہ کوئی برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجُگ کہے میں چھوٹا پُت، پرہ تیری اک سرنائیا۔ دین دیاں آ کے پُچھ، لوکات پھیرا پائیا۔ کسے گھر رہن نہ دتی سچ، سنجم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سلگھنی

دسے نہ کوئی گکھ، بھگت جنے نہ کوئی مائیا۔ اُجل کسے نہ دسے مُکھ، مُکھ کالکھ ٻکا لایا شاہیا۔ لکھ چوڑاسی لگا دُکھ، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ سچ دھرم دا بوٹا دتا پُٹ، شوہ دریا رُڑھائیا۔ تیرے نالوں سِری بھگوان ویکھ سارے گئے رُس، گُرمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچا ور، ہر جی تیری اوٹ رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن چھوٹے بال، کلجگ آپ جنائیا۔ دینا بندھپ دین دِیال، دِیاندھ ٹھاکر سوامی آپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی میری اوٹری چال بھیو ابھید سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت ہو کِرپال، کِرین اپنا رنگ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سُہیلے لواں بھال، گُر چیلے ویکھ وکھائیا۔ نانا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد گُرو بن دلال، گھر گھر اپنا ہٹ چلائییا۔ اندر باہر چلاں نال، گپت ظاہر سنگ رکھائیا۔ رس امرت اِک پیال، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ دِیادپیک جوتی بال، اگیان اندھیر گوائیا۔ گھر وچ گھر وکھا سچّی دھرمسال، مندر اِکو اِک سُہائیا۔ ساچی سیکھیا اِک سکھال، دُھر دی دھرم کراں پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچّا ور، سچ سنديسہ اِک سُنائیا۔ کلجگ کہے پرہ تیری اوٹ، صاحب تیری وڈ وڈیائیا۔ مین لکھ چوڑاسی بھریا کھوٹ، بن سیوک سیو کمائیا۔ کسے گھر پرگٹ دسے نہ تیری جوت، شبد ناد دُھن نہ کوئی شنوائیا۔ جیاں جنتاں بھلی ہوش، مدرا کوڑا پان کرائیا۔ کون مندر کون دوار کون منزل بیٹھوں آپ خاموش، سُن سہادھ ڈیرہ لائیا۔ تیرے نام دا لوکات رہن نہ دتا کھرا کھوج، خالق خلق مخلوق گئی بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ بھگوان کہے کلجگ سوچ، سو ستگر آپ جنائیا۔ پرہ درشن گُرمکھ ورلے رہے لوچ، اندر اندر دھیان لگائیا۔ سو سنت سُہیلے ویکھے زردوش، دوشی بنا ڈنڈ نہ کھئے لگائیا۔ نام ادھاری کرے سنتوش، سُکھ ساگر سانتک ست سرُپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچّا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ کلجگ کہے پرہ تیرے کپڑے بھگت، جنہاں دیویں وڈیائیا۔ مین پچیا رہن نہ دتا کوئی جگت، گھر گھر اپنا حُکم ورتائیا۔ در در ویکھے بوند رکت، رگ رگ اپنی کار کمائیا۔ سیوا وچ پین نہیں دتا فرق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، در تیرا نظری آئیا۔ بھگوان کہے کلجگ سُن، کلکاتی دیاں سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ تھوڑے چُن، چرن کول دیاں سرنائیا۔ میرے ہتھ گُن اوگن، پنت پاپی پوت کر پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، صاحب سلطان دیا کھائیا۔ کلجگ کہے پرہ بہگت کھپڑا، سچ سچ دے جنائیا۔ ابناسی کرتا کہے جس گرہ مندر اندر میرا ڈیرہ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ کلجگ کہے میں کراں جھپڑا، جھگڑا اپنا آپ رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں بٹھاں بیڑا، جنہاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کہے میں دیواں گیڑا، اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ سری بھگوان کہے میں نیڑن نیڑا، سنت سہیلے رہیا ترائیا۔ کلجگ کہے میں تیرا چھوٹا پُت نوجوان اک بتھیرا، لکھ چوراسی بھرم بھلائییا۔ دین دیال کہے میں شاہ سلطان شہنشاہ شیرا، بھک اپنا نام لگائیا۔ کلجگ کہے پاربرہم پت پریشور تیرے ہتھ سچ نبیڑا، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کلجگ کہے پرہ تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ دے وڈیائی اپنے چرن، دھوڑی ٹکا مستک اک لگائیا۔ لیکھا چکے ورن برن، ذات پات نظر نہ آئییا۔ گرمکھ تیرے تیرے پوڑے چڑھن، دوجی منزل نہ کھئے وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، جس وچ میلا سہج سُبھائییا۔ پرہ پُرکھ کہے سلطان، سو ستگر آپ جنائیا۔ ساچے بہگت موہے پروان، انگیکار آپ لگائیا۔ کرپاندھان ہو کے دیواں دان، وست امولک جھولی پائیا۔ آتم پرماٹم سچا گان، گیت گوبند اک سمجھائییا۔ کوڑی کرپا جھگڑے سب مٹ جان، جوٹھ جھوٹھ نظر کھئے نہ آئییا۔ جس گھر ٹھاکر سوامی ہر ستگر ملے آن، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن چتر سگھڑ سُبجان، سوہاونت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ سنائے کلجگ، سری بھگوان حکم ورتائیندا۔ جگ چوکرئی اوڈھ جائے پُگ، نو نو چار ڈیرہ ڈھائیندا۔ اپنی دھاروں نرگن اٹھ، سرگن ساکھیات ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں اُپر جائے ٹٹھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک وکھائیندا۔ جنم کرم جو گئے رٹھ، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ دُھر دوارے بنا ساچے ست، جن جننی رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھ آپ پرہ، جگ چوکرئی دیا کھائیا۔ گر گر سجن لبھ، ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا جگت دوار پار حد، نو در ڈیرہ ڈھائییا۔ سچ دوارے آپے سد، سنیہڑا آپ اکو نام سنائیا۔ بن مکے کعبیوں کایا حُجرے کرائے حج، محبوب اکو نظری آئییا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ شرع شریعت دیوے تج، لاشریک توفیق اک خدائیا۔ ساچے مندر شودوالے مٹھ بے سچ، ایشٹ دیو

سوامی چتربھج بے پرواہیا۔ نرگن نؤر جوت کر پرکاش، پُرکھ ابناسی سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں بن جائے داسی داس، سیوک سیوا آپ کھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، سوچھہ سرُوبی رُوپ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکا پرتھمی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ جیرج اندُ اُتبھج سینج پندھ مُکائیا۔ سچ دوار چرن کول کرائے نواس، آسن سنگھاسن اکِ درسائیا۔ کلجگ جن بھگتاں کدے نہ آوے پاس، دُور دُراڈا بہہ بہہ اپنا سیس نوائیا۔ کلجگ جیواں کوڑی کِریا پونجی دیوے راس، منمکھاں جھولی جگت بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گُرمکھاں وسے سدا ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔

★ ۱۳ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی مسّا سنگھ دے گھر کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر ★

جن بھگت منگن منگ، پرہہ آگے سیس نوائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑ پکھنڈ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی سنگ، سجن سین نہ کھئے وڈیائیا۔ مایا ممتا ہوے ہنگتا پائے ڈنڈ، جوٹھ جھوٹھ دئے دُہائیا۔ آتم پرمام تیرا کوئی نہ گاوے چھند، ساچا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ دُئی دویتی گھر نہ ڈھائے کندھ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ کِریا کر صاحب بخشنند، تیرے ہتھ پرہہ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن بیٹھے دھیان لگائیا۔ ہرجن منگن دُھر دی دات، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹھاکر سوامی ویکھ اندھیری رات، کلجگ رین اندھیرا چھائیا۔ جھکڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے اکھ، پُرکھ اکال اکو نؤر خُداٹیا۔ کایا مندر سچ دوارے کوئی نہ کھولے تاک، نیج نیتر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت آون جاون کُن واٹ، دُھر پاندھی نظر کھئے نہ آٹیا۔ صاحب سلطان سچ سوامی ظاہر باطن کر بات، گہر گمبھیر ہوں سرنائیا۔ نام امولک شبد اگتی دے دات، وستو اکو گھر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ بھگت کہن پرہہ ٹھاکر سوامی، تڈھ بن نظر کھئے آٹیا۔ پھر پھر تھکے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے چارے بانی، نرگن تیرا میل نہ کھئے ملائیندا۔ پھر پھر تھکے اٹھ سٹھ تیرتھ پانی، امرت سروور گھر ساچا جام نہ کھئے پیائیندا۔ ویکھ ویکھ تھکے جگت نشانی، دھرم نشان نظر کھئے

نہ آئیندا۔ شاہ پاتشاہ نرگن نر جوت نورانی، نرور نراکار تیری کرنی نہ کھئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا ور، ہرجن پنجم دھیان لگائیندا۔ بھگت کہے پرہ ٹھا کر ست، ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اکو دے برہم مت، برہم و دیا سچ پڑھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، امرت میگھ اک برسائیا۔ سر ٹھا کر رکھ اپنا ہتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ وست اگئی اکو گھت، کایا چولی دے بھرائیا۔ لہنا چکے من مت، گرمت اکو اک سمجھائیا۔ اپنے ملن دی دے اگھ، جگت لوچن بند کرائیا۔ ستگر سوامی کلاپت، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن بیٹھے سیس نوایا۔ پارہم ہر ستگر میت، سجن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئیوں مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوجے تھاؤں تھائیا۔ کون دوار دھام اندٹھڑے وسیوؤں ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اپنی اک پرگٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گا گا تھکے گیت، گوہند ملن کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ بھگت کہے پرہ آ جا گھر، گھر گھر وچ راہ تکائیندا۔ زہو چکا بھ ڈر، بھیانک تیری جھولی پائیندا۔ درس وکھا آکے کھڑ، نیتر لوچن نین اک اٹھائیندا۔ سچ ستوادی دے ور، ورداتا تیری اوٹ تکائیندا۔ آتم پر ماتم لا لڑ، پلو تیری گنڈھ بندھائیندا۔ صفت صلاحی ڈھولا پڑھ، سوہنا راگ الایندا۔ تیرا لیکھا چوٹی جڑ، مدھ تیرا نور وچوں ٹپکائیندا۔ گر پیر پیغمبر گر اتار ویکھن در، در دروازہ اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن سچ سچ دھیان لگائیندا۔ بھگت منگن تیرا ناؤں، رسنا جہوا نہ کوئی وڈیائیا۔ ملے میل اگم اتھابو، بے پرواہ سہج سکھدائیا۔ زردھن پکڑے آکے بانہوں، سردھن ہوئے سہائیا۔ بن سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہروان اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھڑ ہنس بنائے کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ لکھ چوراسی حق نیاؤں، حقیقت ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دور ڈراڈے صاحب سلطان، جن بھگتاں تیری اوٹ تکائیا۔ آکے ویکھ ساڈھے تن ہتھ مکان، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ دیادیپک جوتی ایک جگے مہان، تیرا نور ہوئے رشنائیا۔ امرت آتم ملے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہن نہ پائیا۔ شبد اناد سنا سچی ڈھنکان، انحد نادی راگ سنائیا۔ ساچی سخی پرہو مل آکے کاہن، گوپی تیری رہی کر لائیا۔ نین کھول کر دھیان، بن اکھاں روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو

دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ صاحب ستگر آ پرہہ نیڑے، ہرجن چرن کول دھیان لگائیا۔ تڈھ بن اُجڑے خالی کھیڑے، مندر سوہیا کوئی نہ پائیا۔ نو دوارے لگے جھیڑے، پنچ وکار کرن لڑائیا۔ ساچی نئی چڑھائے نہ کوئی بیڑے، پار کنارہ سکے نہ کھئے دکھائیا۔ کوئن کوٹ بیٹھ لا کے ڈیرے، سادھ سنت کلجگ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر صاحب سچ گوسائیا۔ ویکھ گوسائیں بھگت رنگ، جن تیرا دھیان لگائیا۔ خالی دے سے سیج پلنگ، سنجی سیج نہ کوئی سہائیا۔ تڈھ بن ملے نہ کوئی اند، اند اند وچوں نہ کوئی پرگٹائیا۔ گھر پرکاس نہ دے چند، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت سپر نہ پاوے ٹھنڈ، جھرنا جھر نہ کھئے جھرائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں کوئی نہ پاوے گنڈھ، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھال ساچا گھر، جس گھر اپنا آسن لائیا۔ بھگت کہے پرہہ کھول پردہ، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرے پرہوں ویراگ اندر مردا، مُردا گور نظری آئیا۔ وچھوڑے اندر رہیا سڑدا، اگنی تت جلائییا۔ بن تیری کرپا ساچی منزل کوئی نہ چڑھدا، چوتھے پد حد نظر کیسے نہ آئیا۔ ہوں غلام سیوک تیرے در دا بردا، بندی خانہ دے ٹرائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ ویکھے تھاون تھائیا۔ کر کھیل نرائن نر دا، نر ہر تیری اک چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نیتر لوچن اکھ کھلائییا۔ صاحب پرہو کھول اکھ، بھگت جن رہے جنائیا۔ گھر میل ملا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ پورب لہنا دیوے ہتھو ہتھ، سوڈا اکو ہٹ وکائیا۔ جوں بہاوے توں لے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دُور ڈراڈے نیڑن نیڑے گھر آ کے مارگ سچ دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ تون میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ وکھائیا۔ بھگت کہے پرہہ کیوں رکھیا اوہلا، اوہلے وچ تیری نہ کھئے وڈیائیا۔ دُھر سنا سچ بولا، انبولت راگ لائیا۔ تیرا ناؤں پیر پیغمبر کہن مؤلا، مؤلیا ہر گھٹ تھائیا۔ تیرا آد جگادی دُھر دا سوپہلا، گر اوتار رہے جس گائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گایا ڈھولا، حُجرہ حق رہے سنائیا۔ شبدی دھار بن وچولا، گر گر اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ ویکھ چاروں گنٹ پیا روؤلا، جھگڑا سکے نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جھگڑا ویکھ لوکات، جن بھگت رہے جنائیا۔ پُرکھ ابناسی مار جہات، جھاک اپنی اکھ کھلائییا۔ تیری کوئی نہ گائے

ساچی گاتھ، پردے سچ نہ کھئے وسائیا۔ تیئی اوتار بن جماعت، بھگت اٹھاراں جوڑ جڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دسن باطن بات، ظاہر ظہور
 کر رُشنائیا۔ نانک گوہند ساکھیات، نرگن سرگن روپ درسائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن دسے حالات، تیس بتیسا ڈھولا گائیا۔
 کہانی بانی پوری کر آس، آساوت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچ ور، بے پرواہ تیری نظری آئے
 بے پرواہیا۔ بھگت کہن پرہہ اٹھ کے ویکھ، اپنی لے انگرائیا۔ سرشٹ سبائی کوڑا بھیکھ، ست سروپ نہ کھئے سہائیا۔ مایا ممتا رہے کھید، کام
 کرودھ لوہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سچ سندیسہ دھر دا بھیج، الکھ اگوچر اپنا نام درڑائیا۔ جوتی جلوہ دے تیج، نورو نور رُشنائیا۔ سہنجنی
 سوہاونت کر سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ چار جگ دا پچھلا ویکھ لیکھ، گر اوتار پیر پیغمبر جو لوکيات گئے جنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینا اک ور، بن دردی دردیاں درد وندائیا۔ بھگت کہن نال غصے، سری بھگوان سچ جنائیا۔ تیرے نالوں
 سارے رُسے، بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ست دھرم پینڈے مکے، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ خالی دسن پانیوں ہُکے، گنا نیزہ نہ کھئے وڈیائیا۔ نبی رسول
 سارے رُٹھے، پروردگار نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار کیسے نہ پُچھے، انتر سار کھئے نہ آئیا۔ بے پرواہ تیرے در سیس کھئے نہ جھکے، سجدہ حق نہ کھئے
 وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا راہ پئے پُٹھے، بھرمی بھرم کرے لڑائیا۔ ناتے تئے مات پتے، پتا پوت سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی کھیل ورتائیا۔ پنج تت کایا جسے اٹھ تت، برہم مت نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت کہے بھگوان دس سچ، در تیرے منگ
 منگائیا۔ کایا ماٹی دے کے بھانڈا کچ، سوہنا پوچ پُچائیا۔ ڈونگی کندر بیٹھوں رچ، رچنا اپنی آپ رچائیا۔ کیوں ساتھوں ہوئیوں وگھ، اپنا
 مکھ بھوائیا۔ ٹھاکر ہو کے دیدے حق، حقیقت ساچی جھولی پائیا۔ چرن پریتی جوڑنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا سچا ور، سچ سچ سرنائیا۔ بھگتاں سن آواز، کلجگ لے انگرائیا۔ سچ دوارے آیا بھاج، اچی کوک کوک سُنائیا۔ نیوں نیوں سجدہ
 پڑھے نماز، سیس جگدیش جھکائیا۔ صاحب میرے اس دے وچ کوئی راز، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا بیڑا بھریا جہاز، لکھ چوراسی اُپر
 ڈیرہ لائیا۔ کیسے مندر اندر ربن نہ دتا کوئی راگ، راگن چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بھرم بھلایا جگت سماج، سماجی دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہہ میری عرضوی، دُھردرگاہی اک جنائیندا۔

تیری لکھت نہ میٹے کوئی، مٹاؤنہارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تُوہ یں دیوے نہ کوئی ڈھوئی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا تیرے آگے جھولی ڈاہندا۔ کلجگ کہے سُن بھگوت، ویکھ میری چڑائیا۔ تیرے حُکمے اندر سیوا کیتی بے انت، چاکر اپنا آپ بنائیا۔ نانا جُڑیا رہن نہ دتا نار کنت، سچ سرُپ سچ نہ کھئے سائیا۔ گھر گھر در در گڑھ بنایا ہوئے ہنکت، کوڑی کِریا کرے لڑائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن بنن نہ دتی سنگت، سانجھا یار سچ نہ کسے درسائیا۔ کھیل کھلایا مُلا شیخ پنڈت سنت، گرنٹھی پنٹھی دھار جنائیا۔ مایا پائی بے انت، ترے گُن نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، میرا لیکھا پور کرائیا۔ کلجگ کہے پرہ لیکھا دینا، دیونہار اک اکھوائیندا۔ صدی چوڈھویں ویکھا نیناں، نیتن نین اک اٹھائیندا۔ میں نانا توڑاں بھائی بھیناں، سجن سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی اچا بُرج ہنکاری ڈھینا، چاروں کُنٹ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کوڑی کِریا وین وینا، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، خالی جھولی اپنی ڈاہندا۔ پُرکھ ابناسی دئے دلاسا، حقو جنائیا۔ لکھ چوراسی تیرا ساتھا، سوہنا سنگ بنائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ور لے بناں راکھا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گودی چُکاں بن کے پتا ماتا، سوہنی سیوا کھائیا۔ چرن پرتی جوڑاں نانا، دُھر دا میل ملائیا۔ آتم پرما تم دساں گاتھا، پوجا پاٹھ اکو اک سمجھائیا۔ آتم سروور تیرتھ تاٹا، گھر اشنان اک نہائیا۔ مُکی زین اندھیری راتا، جوتی نور چند چمکائیا۔ شبد اگتی دیواں داتا، نراکھر اک سمجھائیا۔ بھاگ لگاواں کایا کاسہ، خالی بھنڈارا اک بھرائیا۔ جنم جنم دی پوری کراں آسا، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاسا، سوہنی رُت سہائیا۔ سیوا کراں بن داسی داسا، گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ رہیا جنائیا۔ کلجگ کہے پرہ میری نمسکار، جگدیس تیری سرنائیا۔ تیرا بھگت سوہے تیرے دوار، در ٹھانڈے ڈیرہ لائیا۔ میں دُور دُراڈا وسان باہر، گرمکھ نیڑ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی کراں خوار، جیو جنت جگت ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، تیری ساچی سیوا کھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن کلجگ انت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جن بھگتاں میلا جوں نار کنت، ہر پُرکھ نرنجن جوڑ جُڑائیا۔ آتم پرما تم چاڑھ رنگ بسنت، اکو نکار دئے وڈیائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، جوتی جاتا دئے پڑھائیا۔ چرن کول

لکائے انگت، ابناسی کرتا ہٹے سہائیا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، سری بھگوان بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم پاربرہم درسائیا۔ کلجگ کہے میرے وکھائے بھاگ، پرہہ سچ سچ درڑائیا۔ جن بھگتاں ملے کنت سہاگ، کل سوہنی رت سہائیا۔ دپیک جوت جگائے چراغ، کلاپاتی بے پرواہیا۔ اگنی تت بچھائے آگ، سانتک ست روپ سائیا۔ سرگن یندرا کھولے جاگ، جاگرت جیون اک درڑائیا۔ گھر وچ گھر کھائے راز، پردہ اوہلا پرے ہٹائیا۔ نانا توڑ کوڑ سماج، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ سچ سنا اگمی آواز، دھر سندیسہ دئے سمجھائیا۔ بن سہیلا وسے پاس، گھر گرمکھ ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت کہے شاباش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سچ سبھائیا۔ بھگت کہے پرہہ ملائے کون، دھر دا جوڑ جڑائیا۔ بھگن کہے جن بھگت گوڑھی یندے سون، سکھ آسن سیج سہائیا۔ ابناسی کرتا نرگن آئے آپ اٹھاؤنا، ست ستوادى پھیرا پائیا۔ محل اٹل سچ دوار آئے بہاؤن، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیوے سچی وڈیائیا۔ سچ وڈیائی اک دواواں گا۔ ہرجن ساچے سچ اٹھاواں گا۔ بھگت وچھل روپ دھراواں گا۔ اچھل اچھل کھیل کھلاواں گا۔ اُجل دھام اٹل وساواں گا۔ دپیک جوتی جائے بل، تیل باقی نہ کھئے رکھاواں گا۔ دھر سندیسہ شبدي گھل، گرمکھ اپنے نال ملاواں گا۔ سکے کاشٹ لاه کے پھل، امرت رس چواواں گا۔ چرن چرنودک دھر دا جل، امیوں رس اکو مکھ چواواں گا۔ جوتی شبدي دھار رل، نرگن نرویر کھیل وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں رنگ رنگاواں گا۔ جن بھگت کہے تیرا رنگ اولا، نیتر جگت نظر نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی کہے میرا اُچ محلا، بن بھگتاں ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہے تیری ڈونگھی ڈلا، پار سکے نہ کھئے کرائیا۔ سری بھگوان کہے جس پھڑاواں پلا، دو جہاناں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ بھگت کہے تُوں اچھل اچھلا، ول چھلدھاری اپنا ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ بھگت کہے گھر آٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ کلجگ بھوری ڈونگھا ساگر، تڈھ بن ترن کھئے نہ پائیا۔ کړپا کر کرتے قادر، کریم رحیم تیری سرنائیا۔ نرمل کرم ہون اُجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ بنیئے تیرے در سوداگر، ونج اکو نام وکھائیا۔ غریب نیانیاں دے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صدق صبوری بخش صابر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتو سد رکھو

یاد، سو صاحب آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار سنے فریاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جاننہارا اندرے اندر انتر آواز، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ ویکھنہارا اکم اگمٹرا راز، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ نرگن سرگن وسے ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ اکو منتر اکو پوجا پاٹھ، ایشٹ دیو سوامی اکو اک درسائیا۔ سو صاحب سب دی پت لئے راکھ، پرمیشور پرماتما آتما بندھن پائیا۔ سدا سہیلا اناتھان ناتھ، دین دین گلے لگائیا۔ پتن بہہ کے ویکھے گھاٹ، ماہی اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں بخش سچ پریتی دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ لیکھا چکا ذات پات، دین مذہب ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوچاں نیچاں راؤ زکاں دیوے سگلا ساتھ، سانجھا یار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ہرہگت سد دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۴ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر ★

ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، گر اوتار لین انگریائیا۔ پیر پیغمبر کھول اکھ، نیتر لوچن راہ تکائیا۔ نرگن دھار رہے دس، ڈھر سندیس شبد لائیا۔ سچ دوارے کرو اکٹھ، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ خالی وکھاؤ اپنے ہتھ، دھئے دھئے دھئے اٹھائیا۔ جگ چوکرئی جو مارگ آئے دس، لوکات جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے اک وڈیائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ اکال، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ نرگن جوت ست سروپ سچکھنڈ بیٹھ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن بیٹھ دین دیال، دیاندھ اپنی کار کھائیا۔ شبیدی ست سچ ڈلارا ویکھے اپنا لال، لالن اکو اک جگائیا۔ چار جگ دی دس گھال، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچے خوشی وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس دا کھیل لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا ڈھولا گاؤندے رہے سلوک، نام ندھانا مات پرگٹائیا۔ تت تتو تگدے رہے اوٹ، نیوں نیوں چرن کول سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تگ، نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ نرگن نرویر نراکار بیٹھا الگ، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ درگاہ

ساچی نُور پرگٹ، ظہورِ اکو اکِ رُشنائیا۔ پروردگارِ مقامِ حق، لاشریکِ سوبہا پائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ پیر پیغمبرِ مارن جہاک، پردہ اوہلا اکِ اُٹھائیا۔ آد جُگادی سبجَن ساک، صاحبِ سُلطانِ اکو نظری آئیا۔ نِت نوتِ لوکات جو لیکھا کرے بے باق، لہنا دینا مُول چُکائیا۔ جُگ چوکرئی جس دے ہاتھ، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ کلمہ کلامِ جس دی گاتھ، رسنا جہوا صفتِ صلاحیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروانِ مہرِ نظر اُٹھائیا۔ پیر پیغمبرِ سجدہ سیس، در ساچے اکِ کرائیا۔ چرن کول تیرے جگدیش، جگدیشِ سچ سرنائیا۔ پروردگارِ تیری حدیث، حقیقتِ حقِ درڑائیا۔ گا گا تھکے تیس بتیس، لوکات رسنا جہوا بتی دند ہلکائیا۔ تیرا نشانہ تیری رحمت دسدے گئے ٹھیک، ٹھوکر تیرا نام لگائیا۔ جگت اندھیرا ویکھ تاریک، نواں چند سچ چمکائیا۔ دسیا سدا واحد لاشریک، سچ توفیقِ اکِ خُدائیا۔ گرہ گرہ وسے سدا نزدیک، سچ محرابِ ڈیرہ لائیا۔ کایا کعبے تیری اُڈیک، حُجرہ اکو اکِ وڈیائیا۔ در درویش منگدے بھیکھ، خالی جھولی اکِ وکھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہرِ نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار نیتر کھول، دو جہان دھیان لگائیا۔ پت پریشور بیٹھا سدا اڈول، ڈُل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارے تولے اکو تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ شبدا اگمی اکو بول، برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآں پاتال آکاش کرے شنوائیا۔ لگھ چوڑاسی اندر کایا مندر وجاوے ڈھول، سوہلا اکو راگ سُنائیا۔ سچ دوارا جُگ جُگ کھول، رہبرِ اکو راہ وکھائیا۔ دے وست نام انمول، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ بے نظیر، نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ دے نہ کھئے تصویر، مَصور رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ چوٹی جانے نہ کوئی اخیر، آخر حد نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ گر اوتار رہے آکھ، ہوکا اکو نام جنائیندا۔ پرہ پُرکھ پت پریشور دینِ دِیال صاحبِ سمراتھ، بے انت وڈی وڈیائیا۔ زرگن سرگن شبدا اگمی دیوے گاتھ، ڈھر دا راگی راگ سُنائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، گھر ساچے متا پکائیا۔ اُٹھو ویکھو بے پرواہ، پردہ اوہلا رہیا چُکائیا۔ مُکھ نقاب رہیا اُٹھا، گھنگٹ رہن کوئی نہ پائیا۔ ساچا کلمہ رہیا پڑھا، محبوبِ اکو حُکم ورتائیا۔ رحمت کرے آپ خُدا، مہرِ نظر اُٹھائیا۔ نیج نیتر درشن لوآں پا، ساچا دید

کرے رُشنائیا۔ مُحَبَّت اِکو رہیا سکھا، سخاوت اپنی رہیا ورتائیا۔ عبادت اِکو رہیا جنا، اول الاهی نُور اِکو نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِکھے ہوئے دوئے جوڑ، ہر جوڑی جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن زرگن زرگن پئی لوڑ، آسا آسا نال ودھائیا۔ پن اکھاں ویکھو کر کے غور، گہر گمبہر سوہیا پائیا۔ جس منزل جس دوارے گرہ کوئی نہ سکے بہڑ، تِس محل اٹل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی زرگن جوت نہ کوئی اور، اور روپ نہ کھئے جنائیا۔ جس دا منتر آد جُگاد شبدی پھور، فُرنا اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ گر اوتار کہن ویکھو میت، مِتر پیارا اِکو نظری آئیا۔ ساچے گرہ بیٹھا اتیت، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ نہ کوئی مندر نہ کوئی مسیت، شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگادی اِکو نکار اِکو جانے گیت، نام زرنکارا آپ سُنائیا۔ جُگ چوڑی نِت نوت جانے ساچی ریت، ریتوان وڈی وڈیائیا۔ ست سچ دسے اک پریت، کوڑا راہ نہ کھئے چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے جنا، جاننہار وڈیائیا۔ اِکو ڈھولا رہے گا، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ مولا نُوری اِک خُدا، حضرت وڈا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال شہنشاہ، راج راجان آپ اکھوائیا۔ پاربرہم بے پرواہ، بے انت نام دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم رہیا ورتائیا۔ گر اوتاراں سُن سُن بات، باطن بھيو جنائیندا۔ اُٹھو ویکھو لوکيات مارو جہات، چاروں کُنٹ اندھ اندھیرا چھائیندا۔ تئی اوتار کھولو آگھ، عیسیٰ موسیٰ محمد نین اُٹھائیندا۔ نانک گوہند ویکھو تاک، دہ دشا بھيو چُکائیندا۔ لیکھا لکھ کے آئے قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ نیتر رووے جیو جنت سادھ سنت، سُکھ آتم نظر کیسے نہ آئیندا۔ نار وچھوڑا ہویا کنت، سیج شہنجی سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ گر کا منتر نہ کوئی منت، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ لکھ چوراسی گرہ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے درڑائیندا۔ چار ورن دسے نہ کوئی ساچی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ دھر دا دسے نہ کوئی پنڈت، برہم ودیا نہ کھئے سکھائیندا۔ دئی دویت کوئی نہ کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر دا حُکم اِک سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو خیال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لوکيات کلجگ انت انت انت سچ نہ کھئے دلال، ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔

حقیقت نظر نہ آئے حلال، حق جھولی نہ کھئے پائیا۔ بن ہر نامے کایا ماٹی خالی دسے کھال، خالق خلق گئی بھلائییا۔ مُریداں مُرشد پُچھے نہ جا کے حال، پھیرا مارے نہ چائیں چائیا۔ پھل دسے نہ کیسے ڈال، سنمل رُکھ نظری آئییا۔ چاروں کُنٹ کو کے کال، دہ دشا مہاکال دئے دُہائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نیتر رووے دھرمسال، اُچی کوک کوک سُنائییا۔ آتم پرما تم گھالان کوئی نہ رہیا گھال، سُرتی شبد نہ کھئے جُڑائییا۔ گُرمکھ لبھے نہ سچا لال، گوبند گود نہ کھئے سُهائییا۔ مایا ممتا کوڑا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائییا۔ صاحب ستگر انترجامی شبد سوامی کیسے نہ وسے نال، گھر گھر وچ بیٹھا مُکھ چُھپائییا۔ آتم دِپیک دیا جوتی دیوے نہ کھئے بال، اگیان اندھیر نہ کھئے مُکائییا۔ امرت جام سچ پیالہ دیوے نہ کھئے آن، امرت رس نہ کھئے چکھائییا۔ ساچا کھنڈا کھڑگ تن گاترے پائے نہ کوئی کِریاں، رکھیا کرے نہ تهاؤں تھائییا۔ نانا تئے نہ پنج شیطان، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار کرے لڑائییا۔ سادھ سنت کوڑی کِریا کھول کے بیٹھے دکان، ہر کا نام ہٹ نہ کھئے وکائییا۔ مُلا شیخ مسائق سرب گرلان، تسبیح مالا تبع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ نوری جلوہ نہ کوئی جلال، ظاہر ظہور نہ کھئے رُشنائییا۔ مہبان بیدو حل کرے نہ کوئی سوال، مجلس کوڑی ڈیرہ کھئے نہ ڈھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں رہیا وکھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مات، چاروں کُنٹ دھیان لگائییا۔ دہ دشا دسے اندھیری رات، اُتر پورب پچھم دکھن نوری چند نہ کوئی چمکائییا۔ بھگت بھگونت دسے نہ کوئی ساتھ، مُرید مُرشد جوڑ نہ کھئے جُڑائییا۔ سچے پتن بے نہ کوئی گھاٹ، ملے میل نہ بے پرواہییا۔ آتم پرما تم پوری ہوئے نہ آس، برہم پاربرہم نہ کھئے سَمائییا۔ لیکھا چُھٹے نہ پرتھمی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ پندھ نہ کھئے مُکائییا۔ سُرتی شبد نہ پائے راس، گوپی کاہن نہ کھئے نچائییا۔ سینتا رام نہ وسے پاس، محل اٹل نہ کھئے وڈیائییا۔ نرگن جوت نہ کھئے پرکاش، نانک زرویر درس نہ کھئے کرائیا۔ گوبند نظر نہ آئے ساکھیات، صاحب ستگر بے پرواہییا۔ کلجگ کوڑی کِریا ترے گن مایا ممتا پئی دات، جیو جنت جھولی رہے بھرائیا۔ نانا جُڑیا کوڑے سجن ساک، سچا سجن نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائییا۔ گر اوتار اِکٹھے ہوئے پئے ہس، سچ دوارے خوشی منائییا۔ سب کچھ پُرکھ اکال تیرے وس، پروردگار تیری وڈیائییا۔ تیرا حُکم فرمان مارگ آئے دس، لوکھات جیو جنت جنائییا۔ تیرے ملن دی جنا کے آئے اکھ، نیج نیتر اک سمجھائییا۔ تیرے پریم دا کھول کے آئے ہٹ، بن ونجارے ہٹ چلائییا۔ تیرے نام دی گا کے آئے

گاتھ، سوہنا ڈھولا کلمہ راگ سنائیا۔ اچی کوک کہہ کے آئے پاربرہم سب دا کھلاپات، پت پرمیشور اکو اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ بھرے بھلے نہ کوئی ذات پات، دین مذہب نہ کوئی لڑائیا۔ ہر گھٹ اندر ہر سوامی پُچھ وات، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ الکھنا الاکھ، الکھ نرنجن نر نرائن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ سادے خالی ہتھ، در تیرے اک عرضوئیا۔ صدی پيسویں ساڈی ہوئی بس، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تیرا ناؤں نر نرنکار اکو آئے دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ کل کلکی ہووے پرگٹ، نہکلنکا ناؤں دھرائیا۔ امام امامہ آوے نس، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ سچ جنائے اک گاتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پُچھ وات، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اوٹ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ سرگن نرگن ہو کے ملے تیری جوت، کایا ناتا پنج تت تڑائیا۔ آگے رہی نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ تیرے وچ چھپائیا۔ تیرا درشن رہے لوچ، دوچی لوچا نہ کھئے ودھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے قلعے کوٹ، گگن منڈل تیری وڈیائیا۔ تیرا کھیل چوڈاں لوک، تیرا حکم چوڈاں طبق منائیا۔ تیرے در کوئی نہ سکے پہنچ، انت دے نہ کوئی سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، گھر تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پجن کہن سچا، سچ سچ جنائیا۔ آہ ویکھ نو سو چرانویں چوکڑی جگ دا پچھلا پتہ، تیرے آگے دھرائیا۔ آگے دا ساتوں نہیں کچھ پتہ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنیا بھائی سکا، پوت سپوتا تیرا اک اکھوائیا۔ سچ دوارے کھول کھاتہ، خطا سب دی دے سمجھائیا۔ پرم پُرکھ تُوں اوہ آقا، مالک وڈا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں کھولیں تاکا، کوٹن کوٹ برہمنڈ اپنی دھار چلائیا۔ چار جگ تیرے نام دا گایا ساکہ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رنگ وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سمرن پوجا دسیا پاٹھا، جوگ ابھياس جگت جنائیا۔ امرت سروور کھیل وکھایا تیرتھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مان وکھائیا۔ گھر وچ گھر سچ وکھایا تماشا، برہمنڈ کھنڈ پنڈے اک درسائیا۔ نرمل نور تیرا پرکاشا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ انحد وچے نام انادا، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ شبدي ڈھول بودھ آگادھا، اگم اتھاہ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا لیکھا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر وکھاون جھولی، کلجگ خالی نظری آئیآ۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑی چکی پنج تت ڈولی، سچا سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ ہوں سیوک چاکر
 تیرے در دی گولی، فرمانبردار برخوردار روپ وٹائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر گائی بولی، انبولت تیرا راگ سُنائیآ۔ لکھ
 چوراسی پھلواڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات مؤلی، مؤلا ویکھی رُت بسنت بہار آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دے سچا ور، سد تیرے در سپس جھکائیآ۔ گر اوتار کہن تیری رضا، پیر پیغمبر سجدہ اک کرائیآ۔ تیرے نام دا کلجگ انت کیسے نہ آئے مزہ،
 مذاق رہے اڈائیآ۔ دین مذہب دیاں لنگھ کے حدا، اپنی ونڈ رہے وکھائیآ۔ تیرے نام دا دیوے کوئی نہ سدا، سادھ سنت مُلا شیخ پنڈت
 پاندھ اپنی کرن چٹرائیآ۔ دھر دا ناد کتے نہ وجا، ساچا رنگ نہ کھئے وکھائیآ۔ غریب نائیاں پردہ نہ کیسے کجا، کوڑی دے جگت شاہیا۔ مکے
 کعبے کوئی نہ حجا، حق محبوب نہ کھئے ملائیآ۔ من واسنا مندر شودوالے مٹھ پھرے بھجا، من کا منکا نہ کھئے بھوائیآ۔ گردوار گر ست سروپ
 کیسے نہ لبھا، یج نیتر لوچن زویر تیرا درشن کھئے نہ پائیآ۔ ست دھرم سچ دا سب نے کھڑا چھڈا، بھرے بھلی مات لوکائیآ۔ پریم اندر پریم
 کیسے نہ بدھا، پریتوان ہو کے پریت نہ کھئے لگائیآ۔ کوڑی رسنا لین مزہ، آتم رس نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیآ۔ جوں بھاوے توں لکھ چوراسی
 دے سزا، گر اوتار پیر پیغمبر آگے دیوے نہ کیسے گواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے نہ کوئی شہادت، ویلے انت نہ کھئے سہائیآ۔ جنہاں
 بھلی تیری عبادت، کلمہ ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ آگے دیوے نہ کوئی ضمانت، بری خانہ نہ کھئے جنائیآ۔ توں صاحب سدا سلامت، سچ تیری
 سرنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سب دا لہنا جھولی پائیآ۔ گر اوتار کہن پُرکھ سمرتھ، صاحب اک
 عرضوئیآ۔ آد جگاد جگ چوڑی تیرے ہتھ، جوں بھاوے لئے چلائیآ۔ سرشٹ سبائی تیرے ملن دی کھولے نہ کوئی آگھ، دوئے لوچن جگت
 تکائیآ۔ تیرے نام دا کیسے نہ آوے رس، رسنا کوڑی کیریا مدھ ہلکائیآ۔ دھیرج دے نہ کوئی جت، گوبند سکے سپس نہ کھئے ٹکائیآ۔ امرت جام
 پیئے نہ کوئی گھٹ، ساچا رس نہ کوئی وکھائیآ۔ بن سخاوت خالی ہتھ، بغاوت پنج تت کرے لڑائیآ۔ نام امانت سب توں گئی نس، بیٹھی مکھ
 بھوائیآ۔ ناڑ ناڑ ابلے رت، سانتک ست نہ کھئے کرائیآ۔ نانک گوبند بھلی گرمت، برہم مت سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ گر اوتار کہن پرہہ ٹھاگر، وڈ تیری وڈیائیآ۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، بھور بھوری

کھوج کھوجائیا۔ تیریاں بھگتاں ملے کوئی نہ آدر، عدل کرے نہ کھئے جگت لوکائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑی سازش، در در گھر گھر بیٹھی آسن لائیا۔ تیرے نام دی کرے نہ کھئے نوازش، نغمہ سچ نہ کھئے سُنائیا۔ سچ دواویوں کرن ممانت، رحمت رحیم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گھر وچ وسے جگت لوکائیا۔ آ کے ویکھ غریب نوازا، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لوکات دا کھول دروازہ، واحد اپنا بھيو چُکائیا۔ شاہ بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی جو دس کے گئے گاتھا، کھتری براہمن شوڈر ویش سارے گئے بھلائییا۔ ستگر شبد کوئی نہ مئے اکھا، من مت چلے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُن کے بات، کلجگ بھجیا واہو داہیا۔ دُور دُراڈا کرے ارداس، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ کِریا کر پُکھ ابناس، مہروان تیری سرنائیا۔ مین چھوٹا پُت تیرا داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی پائی راس، ست دیپ کوڑی کِریا گوپی کاہن نچائیا۔ میرا ویکھ کھیل تماش، سرشٹ سبائی رہیا جنائیا۔ جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ مین ویکھاں کھیل خاص، خواہش اپنی نال ملائییا۔ میرا محمد دیوے ساتھ، اللہ رانی گنڈھ پوائیا۔ چوڈاں طبقاں پھر کے ویکھی واٹ، اپنا پندھ مُکائیا۔ الفیے سُن کے آیا آواز، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، کلجگ در تے منگ منگائیا۔ کلجگ کہے میرے بھگوان، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ جیہڑا مینوں بخشیا دان، سو میرا پورا دے کرائیا۔ آ ویکھ پنج شیطان، پنجاں تتاں نال ملائییا۔ چارے کُنٹ کراں حرام، ست دھرم نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی کِریا پین کھان، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کام کرودھ چلے دکان، کلجگ سنتاں ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ کہے پرہ میری منگ، سچ سچ درڑائیا۔ کایا چولی چاڑھیا سب نوں رنگ، کوڑا اتر کدے نہ جائیا۔ گھر گھر نچدے ویکھ ملنگ، ڈور وڈنکا رہے وجائیا۔ کیسے نہ آوے پرمانند، نجانند نہ کھئے رسائیا۔ مدرا ماس پان کرن گند، امرت دھار مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ سرت دُباگن ہوئی سب دی رنڈ، کنت سہاگی میل نہ کھئے ملائییا۔ جدھر ویکھاں نظری آوے بھیکھ پکھنڈ، ایسے اندر خوشی منائیا۔ مین تیرا نگا پُت سوہنا چند، سوہنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دین دِیال پرہ ویکھ میری سیوا، کلکاتی آپ جنائیندا۔ امرت

پہل کسے نہ دے میوہ، کوڑا ریٹھا جگت بنائیندا۔ سنگ ٹڑایا دیوی دیوا، دیوت سُر میل نہ کھئے ملائیندا۔ نات ٹڑایا الکھ ابھیوا، ابھیو ابھیدا نہ کھئے سمجھائیندا۔ سرِشٹ سبائی گاوے رسنا جہوا، گھر میل نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے واسطہ پائیندا۔ پُرکھ اکال سُنائے اک، ایکونکار جنائیا۔ کلجگ تیرا لیکھ دتا لکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساہمنے رہے ویکھ، نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ کوئی نہ کرے ساچا ہیت، بتکاری روپ نہ کھئے وٹائیا۔ انتر انتر دیوے نہ سچا بہیت، پردہ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا ربیا جنائیا۔ کلجگ کہے میں ویکھاں ایک، ایکونکار تیری سرنائیا۔ کیتی اک اگھی کھیڈ، در تیری اوٹ تکائیا۔ لہنا چکایا شمس تبریز، منصور سولی اُتے چڑھائیا۔ ارجن سپس پوائی تتی ریت، گوہند بالے نیہاں بیٹھ رکھائیا۔ سوہنی سہنجنی بنا سیج، سچ سنگھاسن دتے سوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری سوہنی سیو کھائیا۔ کرپا کر ابناسی اچتا، شہنشاہ در تیرے منگ منگائیندا۔ میں سہائی اپنی رُتا، رُت زڑی ویکھ وکھائیندا۔ گوہند سولان سیج میرے وچ سٹا، ستھر یارڑے تیرا اک ہنڈھائیندا۔ تون میرے اُتے کاہدا کرے غصہ، تیرا حکم ٹھیک ٹھیک اپنے سر رکھائیندا۔ پُرکھ اکال کر پیار مینوں کہے آمیرے لاڈلے پُتا، میں سر تیرے ہتھ ٹکائیندا۔ میں تیرے درس دا بھکھا، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ پُرکھ اکال میں تیرا بی، چوٹھا جگ نام دھرائیا۔ رویداس چارے ساڈھے تن ہتھ ونڈی سین، سوہنی بنت بنائیا۔ گوہند ڈونگھی رکھی نین، بالے اکو رنگ رنگائیا۔ اوہ ویکھ تیری نیتر رووے محمد خواہش اللہ رانی دھی، گھلی مینڈی سپس ساچ نہ کھئے گندائیا۔ مینوں برخوردار کہے تون سدا جی، در ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، پرہ تیری سرن ملے سرنائیا۔ پُرکھ اکال پیا ہس، دھردرگاہی سچ جنائیندا۔ کلجگ تیرا ویکھیا رتھ، چاروں کُٹ کھوج کھوجائیندا۔ پندھ ماکوین ٹھ ٹھ، دوس رین پاندھی نظری آئیندا۔ اپنی پت تون آپے لئیں رکھ، بن سیوک سیو کھائیندا۔ تیری جھولی پاواں تیرا حق، حقیقت سب دے نال ملائیندا۔ اٹھ ویکھ کھول اکھ، گوہند اکو نظری آئیندا۔ جس دی لیکھے لگی رت، رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی اکو مت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی مارگ دیویں

دس، رہبر اک اکھوائیندا۔ مقامے حق سچکھنڈ تھر گھر دوارے رہیا وس، سن آگم بے پرواہ اپنا راہ چلائیندا۔ اوہ ویکھ وشن برہما شو روندے نیتر نین آگھ، ہنجهوواں ہار سرب بنائیندا۔ کروڑ تینسسا لٹھا ستھ، سیس اُپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ بھگت اٹھاراں چرنی رہے ڈھٹھ، دوئے جوڑ سرب واسطہ پائیندا۔ ترے گن مایا کہے میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، پنج تہ سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہہ گئے بس، آگے حکم نہ کھئے ورتائیندا۔ صدی بیسویں جو کچھ سو پرہ دا ہویا حق، حقوق اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گوہند رہن نہ دتا شک، شکوہ سرب مٹائیندا۔ نرگن زرویر نرنکار پُرکھ ہو پرگٹ، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ سمبل نگری کھیل سمرتھ، مہا اکتھ آپ درڑائیندا۔ شبد آگم دو جہان مارے سٹ، آلس نندرا سرب گوائیندا۔ کرے نیڑا حقو حق، لاشریک سچ توفیق وڈ مہروان مہان اپنا حکم ورتائیندا۔ جن بھگت بھگونت لئے رکھ، سنت سہیلے کرے وگھ، گرمکھاں کھول نج نیتر آگھ، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ لگھ چوراسی کوڑا بُرج ہنکاری جائے ڈھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ لیکھا چکے تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ اپنا حکم ورتائیندا۔ ڈھدرگاہی بے پرواہی دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآں آکاش پاتال گگن گگنتر اکو نام دیوے دس، رکھ مں دیوت سُر وشن برہما شو آپ پڑھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاون ہس ہس، سوہنگ ہنسا آتم پرما تم اکو بھيو گھلائییندا۔ پاربرہم برہم اکو مندر اکو گھر گرہ اکو محل اٹل جانا وس، ساڈھے تین ہتھ اندر گھر گھر وچ میل ملائییندا۔ کوڑی کریا جگت وکار در توں جائے ٹھ، جس جن اپنا راہ وکھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر نرگن زرویر نرنکار اجونی ربت انہو پرکاش اپنا اک رکھائیندا۔

★ ۱۵ بھگن ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ رام سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر ★

پرم پُرکھ پرہ ڈھر دا مالک، شاہ پاتشاہ دیا کھائیندا۔ آد جگادی خلق خالق، نرگن سرگن کھیل وکھائیندا۔ کلجگ اتم بنے ثالث، سچ ثالثی آپ کھائیندا۔ لگھ چوراسی وچوں گرمکھ کڈھے خالص، خالص اپنا سنگ وکھائیندا۔ کوڑی کریا نندرا میٹے آلس، ڈرمت میل دھوائیندا۔ سچ دوارے بہہ کرے عدالت، حق حکم اک درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیسے کرے نہ کوئی سفارش، آگے ہو نہ کھئے پچائیندا۔

شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے کھئے نہ علامت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل سِری بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ڈنک سُنائیا۔ شبد سندیسہ سُنو کان، ڈھر دا راگی راگ الاٹیا۔ کلجگ انت مٹے نشان، کورُی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ ستجگ ست ہوئے پردھان، سچ سچ وچے ودھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت ساچا ڈھولا اکو گان، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا لیکھا اک درڑائیا۔ ڈھر دا لیکھا سِری بھگونت، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جگ چوکری مہا اگت آد انت بھیو نہ کھئے وکھائیندا۔ ہرجن اٹھائے گرمکھ سنت، سجن اپنے گھر وسائیندا۔ مانس جنم بنائے بنت، مائکھ مانو اپنے در سہائیندا۔ گرمکھ ناری شبد پیاری میل ملاواں نر ہر نرائن کنت، آون جاون جگت وچھوڑا نرگن سرگن آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سلطان، کرتا پُرکھ آپ کرائیا۔ لیکھ جان زمیں اسمان، روداس حکم منائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو پردھان، جیرج انڈ دئے سمجھائیا۔ اُتہج سینج دے گیان، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھ جانے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہانان ویکھ وکھائیندا۔ بھیو کھائے گگن گگنتر، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ شبد انادی ڈھر دا منتر، ست ستوادی آپ پڑھائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تت تتو سدا اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیندا۔ کھنڈ کھنڈ نہ کوئی ونڈ، دو جی دھار نہ کوئی چلاٹیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، راجن راج بے پرواہیا۔ ست چڑھائے سدا سچا چند، جوتی نور نور رُشنائیا۔ وشن برہما شو سُنائے چھند، سوہنا ڈھولا اکو گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگ، خالی جھولی رہے بھرائیا۔ نرگن سرگن وسے سنگ، آتم پرما تم لگی توڑ نہائیا۔ آون جاون پنت پاون گڑاؤندا رہے پنڈھ، رہبر اپنا ناؤں رکھائیا۔ دین دیاں ہو بخشنند، گرمکھ گر گر سجن لئے ترائیا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، پنج تت برہم مت اک سمجھائیا۔ امرت دھار ویاے ساگر سندھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی گرمکھ گرمکھ، گر منتر نام درڑائیندا۔ نام انادی پا بھکھ، بھرم بھلیکھا دُور کرائیندا۔

پاربرہم برہم دیوے بت، گھر سجن میل ملائیندا۔ کرتا ابناسی وسے چت، چتوت ٹھگوری من نہ کوئی رکھائیندا۔ ایتھے اوتھے بن کے پت، پوت سپوتے گود بہائیندا۔ درس وکھاوے نت نوت، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیندا۔ کرے کھیل صاحب انڈٹھ، اُبھو اپنی دھار وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جت، ہار سب دی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ حکم ورتائے اکونکار، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ لیکھا جان جگ چوڑی چار، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ پھول پھلایا۔ وشن برہما شو دئے ہلار، کروڑ تینتیس نال ملائیا۔ سُرپت رووے زارو زار، نیتر نیناں چہہر رہیا وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، دہ دشا نہ کوئی رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن پکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پاربرہم پت پریشور ساڈا کوئی نہ کرے اعتبار، کلجگ جیو بھرے بھلے مایا پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جا کے ویکھ اپنا سنسار، لوکات ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان دیا کہاؤندا اے۔ نرگن زرویر اکھ سناؤندا اے۔ لوکات کوڑی کریا چڑھیا قہر، چاروں کُنٹ اندھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سنڈیسہ اک سناواں گا۔ ہو کے زرویر کار کہاواں گا۔ گرمکھ گرمکھ سجن سنت ڈرمت میل دھو کے، آتم پرما تم جوڑ جڑاواں گا۔ لکھ چوراسی کولوں ساچی وست کہوہ کے، ہر بہگتاں جھولی آپ بہراواں گا۔ دو جہاناں زمیں اسماناں اندر وڑ کے ٹوہ کے، گنڈا کھڑکی سب دا آپے لاہواں گا۔ ست ستوادی آپے ہو کے، ہوکا دے کے نام درڑاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کہاواں گا۔ ساچی کرنی کار کہاویگا۔ پرہہ اپنا ویس وٹاویگا۔ جوتی نور ڈگمگاوایگا۔ شبدا ناد نور سناویگا۔ سرب کلا بھریور، سمرتھ اپنا حکم درڑاویگا۔ کلجگ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ بن کے داتا جودھا سور، گرمکھ سورے آپ اٹھاویگا۔ جنم جنم دی آسا منسا پور، کرم کرم دا روگ گواویگا۔ اٹھے پہر حاضر حضور، سوچھ سرؤپی درس وکھاویگا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ مؤڑھ، شبدا گیان اک درڑاویگا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑ، مستک ٹکا اکو نام لگاویگا۔ چار جگ ہون مشہور، مشورہ اپنے نال رکھاویگا۔ آد جگادی کدی نہ توڑے اپنا دستور، دست بدست اپنی وست ہتھ پھڑاویگا۔ جن بھگت عرضوی کر منظور، منزل اپنی سچ چڑھاویگا۔ کوٹ جنم دے معاف کر قصور،

پت پاپی پار کراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اند چنڈ چند اند اک رنگ رنگاویگا۔ اند چند گجری لال، گوبند ویس وٹائیا۔ سچ دوار سچی دھرمسال، سمبل بیٹھا سوہیا پائیا۔ نہ شاہ نہ دسے کنگال، ادنے روپ نہ کھئے وکھائیا۔ شبد اکھی وجے تال، نار بہتر تلوارا ربیا وجائیا۔ امرت سروور سہائے تال، ساچا جھرنا اک جھرائیا۔ سن مُرداں حال، پُچھنہارا تھاون تھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن کول دئے سرنائیا۔ ٹھاکر سوامی ہو دیال، مہر نظر نین اٹھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، کیتی گھال لیکھے لائیا۔ نرگن سرگن من سوال، سوہنا اپنا میل ملائیا۔ ویلے انت نہ ہوئے زوال، ظاہر ظہور اپنا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ گرمکھ سچی منگ منگاؤندا اے۔ پرہہ در الکھ جگاؤندا اے۔ گون ویلا ہوئے پرتکھ، بھیو ابھیدا گون سکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ نام امولک دے کے وٹھ، سچ خزینہ آپ بھراؤندا اے۔ اپنے ملن دی دے کے اکھ، آخر اپنا میل کراؤندا اے۔ حقیقت جان حقو حق، دئی دویت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ لبھدے لبھدے گئے تھک، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آؤندا اے۔ نیر رووے تیرتھ اٹھ ستھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی نین شرمائندا اے۔ اچے ٹلے پربت ستھہر بیٹھے گھت، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر رنگ نہ کھئے رنگاؤندا اے۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ خالی دسن ہٹ، ست ونجارا سودا سچ نہ کھئے وکاؤندا اے۔ چلے چترائی نہ کھئے من بدھ مت، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ کریا کر پُکھ سمرتھ، ہرجن اکو دھیان لگاؤندا اے۔ تیری مہر کریا نال چرن جائے ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رماؤندا اے۔ سچ سرنائی جائے لگ، اگلا لیکھا تیری جھولی پاؤندا اے۔ درس وکھا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ تیرا نور اکو اک ڈگمگاؤندا اے۔ ترے گن مایا اگنی بھجے آگ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ستاؤندا اے۔ کوڑی کریا جاوے چھڈ، بھانڈا بہرم بھیو بھناؤندا اے۔ تیری آتم پرما تم کیوں ہووے تیتھوں اڈ، تڈھ بن وچھڑے میل نہ کھئے ملاؤندا اے۔ نو دوارے جگت واسنا چکے حد، مایا ممتا ترسنا ترکھا آپ بھجاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، گرمکھ جھولی اک وکھاؤندا اے۔ پُکھ ابھاسی دیا کھاؤندا اے۔ مہر نظر اک اٹھاؤندا اے۔ ساچا فضل آپ کھاؤندا اے۔ ڈھر دا نام غزل سناؤندا اے۔ منزل منزل آپ چڑھاؤندا اے۔ ہردل (عزیز) بن سیو کھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلے گرو گُر چیلے گُر اپنی دھار ملاؤندا اے۔ گُرمکھ گُر گُر، ساچا میل ملاؤندا اے۔ لیکھا جانے لیکھا دُھر، مستک ریکھا پچھلی میٹ مٹاؤندا اے۔ سچ پِرتی جائے جُڑ، جوڑی اپنے نال رکھاؤندا اے۔ شبد اگتی چڑھ کے گھُڑ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں پرہ رکھی لوڑ، بن بھگتاں پرہو کم کیسے نہ آؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی کوڑا میٹے شور، ساچا کلمہ اک سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، گُرسکھ گُر گُر گود بہاؤندا اے۔ گُرسکھ کہے پرہ تیری گودی، صاحب ستگر موہے بہائیا۔ جتھے بہ کے آوے دُھر دی سوجھی، کوڑی سوچ سمجھ گوائیا۔ نام بہنڈارا امرت ملے روزی، رازق رحیم دئے پُچائیا۔ لیکھا چُکے لوک پرلوکی، دو جہاناں ڈیرہ ڈھائیا۔ شبد سنا سچ سلوکی، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ اکو راگ الائیا۔ نانا تئے جگت پوتھی، پُستک ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ گھاٹی چڑھاں دُشوار اوکھی، در تیرے سوہیا پائیا۔ جگت واسنا رہے نہ کھوٹی، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیا۔ گھر ویکھاں اُپر چوٹی، چوٹ نگارے نام لگائیا۔ جس مندر گھر جگے نرمل جوتی، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس گرہ بہ کے پُرکھ اکال سوچ سوچی، جن بھگتاں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا نام ور، ور داتے تیری اک سرنائیا۔ گُرسکھ کہے پرہ تیرا سنگ، صاحب ستگر سچا نظری آئیندا۔ جس وچ اکو پریم اند، اند آتم پرما تم میل ملائیندا۔ پاربرہم برہم پائے گنڈھ، نانا دُھر دا جوڑ جُڑائیندا۔ سانتک ست سروپ پائے ٹھنڈ، اگن تت نہ کھئے رکھائیندا۔ ایتھے اونھ دو جہان چرن پِرتی جائے ہنڈھ، آدھ وچکار نہ کھئے ٹُڑائیندا۔ نت نوت بھگت بھگوت در درویش منگن منگ، مانگت گُرمکھ اک اکھوائیندا۔ تُوں صاحب ستگر دیونہارا سورا سرہنگ، بہنڈارا اتوٹ اٹوٹ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے دُھر دا ور، وست واستو اپنی اک ورتائیندا۔

★ ۱۵ پہگن ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر ★

سری بھگوان کہے میرا دُھر دا کرم، نہکرمی ہو کے دیا کھائیندا۔ بھگت ادھارنا میرا دھرم، سچ دھرمی دھرم رکھائیندا۔ سرن سرنائی دیوان سرن، سرنگت اک سمجھائیندا۔ بھو چکا ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھائیندا۔ گیڑ نوار مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکھائیندا۔ دیال

بن کے تارن ترن، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ گرمکھ پوڑھے ساچے چڑھن، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھن، جگ چوڑی سوہنگ راگ سُنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے وڑن، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ہر جن جن ساچے آپ سمجھائیندا۔ آد جگادی میری کار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سنت سہیلے دیواں تار، بھوجل پار کنارا آپ وکھائیندا۔ جگت وچھوڑا دیواں نوار، سرگن نرگن میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا آپ وکھائیندا۔ بھگت کہے پرہہ دس بدھ، در اکو منگ منگائیا۔ کارج کر گرمکھ سیدھ، سیدھ سادھک تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے نو ندھ، سیدھ اٹھاراں ڈیرہ ڈھائیا۔ اکو اچے تیرا بت، سچ پریم دے پرگٹائیا۔ اٹھے پھر وسیں چت، نت نوت اپنا نام چائیا۔ بن کے ڈھردرگاہی بت، پت پریشور گود اٹھائیا۔ اگلا لیکھا دے لیکھ، پچھلا لہنا دے مکائیا۔ گھر درشن دینا نچ، نچ گرہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ میلا لے ملائیا۔ جن بھگت ملاؤنا میرا کھیل، جگ چوڑی ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد بن کے سجن سہیل، گھر سچا سنگ نبھائیندا۔ پردہ لاه دھام نویل، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ کوڑی کریا کئے جیل، بندی خانہ بند نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت کہے پرہہ ٹوں بندی چھوڑ، ساڈے بندھن دے کٹائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائی ڈور، دو جا نظر کوئی نہ آئیا۔ کر پرکاش اندھ گھور، جگت اندھیر دے مٹائیا۔ ناد سنا سچی گھنگھور، انحد اپنا راگ الاٹیا۔ لیکھ چکے مور تور، تیرا میرا اکو روپ سائیا۔ دین دیال تیری لوڑ، بھگت وچھل تیری سرنائیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زور، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے اپنا ور، جس وچ تیرا نور نظری آئیا۔ سری بھگوان کہے میرا سچا راہ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ سدا سہیلا بن ملاح، کھیوٹ کھیٹ سیو کھائیندا۔ ڈھر دی دیواں سچ صلاح، ساچی سیکھیا اک دیرڑائیندا۔ سنت سہیلے آپ جگا، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ پریم پُرکھ دا سمرو ناں، دو جا ایشٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ دین دیال ہو کے مہرواں، مہر نظر اٹھائیندا۔ کوٹ جنم دے پاپ گوا، ڈرمت میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جن بھگت کہے پرہہ تیری آس، اک دھیان لگائیا۔ جنم جنم دی مٹے پیاس، ترسنا ترکھا رہن نہ پائیا۔ سدا سدا سد وسو پاس، جگت وچھوڑا پنڈھ مکائیا۔ آتم

پر ماتم کارج کریں راس، منڈل راس آپ رچائیا۔ سب کچھ پرہ تیرے ہاتھ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ ہوں بالک دین انا تھاں ناتھ، چاکر خاک روپ اکھوائیا۔ سدا سدا سد منگان تیرا ساتھ، سچ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دے ڈھر دا ور، جس وچ تیرا وچلا گھر نظری آئیآ۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہردو پھالا ضلع جالندھر ★

جن بھگتاں دے نام وست، پرہو اپنے رنگ رنگائیندا۔ نام خُماری کرے مست، ساچا رس اک جنائیندا۔ لیکھا چکا کیٹ ہست، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین اپنے گلے لگائیندا۔ نام وست شبد خُماری، رنگ سچا اک چڑھائیا۔ سچ پریتی درس دیداری، دید عید چند رُشنائیا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اجاڑ پھاڑی، ڈونگی کندر پھول پھولائیا۔ نو سو چرانوے جگ پچھوں جن بھگتاں آئی اکو واری، وار تہت سچ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو ست سروپ لا کے گئے پھلواڑی، سو پُرکھ اکال پت ڈالی ویکھ وکھائیندا۔ کون بوٹا رت بسنت لئے بہاری، کون خزاں وچ سمائیندا۔ کون گلشن کھلی سچ کیری، کون گل پھل مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے ویکھن آیا، پارہم وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ گر گئے جگایا، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ ترے گن مایا پردہ لایا، سچ میلا سہج سُبھائیا۔ سجن سہیلا اکھ کھلایا، نینر نین کرے رُشنائیا۔ محل اٹل اک درسایا، چہر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ دیا باقی کملا پاتی اک جگایا، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ بن کے ساقی جام پیایا، سچ صراحی ہتھ اٹھائیا۔ نام خُماری نشہ چڑھایا، اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن کہے میرے محبوب، مُحبت تیری نظری آئیآ۔ محل اٹل تیرا عروج، عرش قُرس تیری رُشنائیا۔ تیرے چرن دوارے سدا محفوظ، دکھ درد نہ لا کے رائیا۔ ساچا دے اک حقوق، در تیرے منگ منگائیا۔ تیرے ہوئے سدا مشکور، مُشکل ڈیرہ دیے ڈھائیا۔ نام جنانا حرُوف، حرف تیری صفت صلاحیا۔ تیرے پریم اندر رہیئے مصرُوف، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ منزل چڑھیئے سچ مقصُود، صاحب تیرا

درشن پائیا۔ بھيو کھلا اگتي گوجھ، گر پردہ دے اٹھائيا۔ چاروں کُنٹ دسے مؤجود، ہر گھٹ بيٹھا نظري آيا۔ تيرے ملن دی لگی
 بھوکھ، بھکھياں ترپت دے کرائيا۔ پچھلا لہنا کر منسوخ، اگلا ليکھا دے سمجھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، سچ مارگ
 اک لگائيا۔ صاحب ستگر ديوے دس، پرہ ہتھ وڈی وڈيائيا۔ بھگت سہيلا بھگتاں وس، واسطہ اپنے نال رکھائيا۔ ہرجن متو دھر دا
 سچ، سچ شبد گرو شنوئيا۔ کایا ماٹی بھاڈا کچ، پنج تت وجے ودھائيا۔ دوئے جوڑ بدن (کرو) ہتھ، سرن دھوڑ چرن رمائيا۔ بن رسنا
 جہوا گاؤ گتھ، آتم پر ماتم راگ الايا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، جن بھگت دے وڈيائيا۔ جن بھگت کہے پرہ دينا کی،
 تيرے ہتھ کچھ نہيں آئندا۔ پُرکھ ابناسی کہے میرا اتم جی، برہم میرا روپ سوہا پائندا۔ گرمکھ کہے ايہ نہيں ٹھيک، تیرا بھيو سچ نہ کئے
 سمجھائندا۔ سري بھگوان کہے اوہ ویلا انت تاريخ، تہت وار ويکھ وکھائندا۔ جس ویلے ليکھا چکاوے لاشريک، شرارت سب دی آپ
 گوائندا۔ اپنے ہتھ رکھ توفيق، تابعدار سرب بنائندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ساچا حکم آپ ورتائندا۔ پاربرہم کی تیرا
 حکم، حکم اندر سرب لوکائيا۔ سري بھگوان کہے جن بھگت میرا اتم، تاثير اپنے نال ملايا۔ بھگت کہے میرا روپ سوکھم، ست ست تیری
 وڈيائيا۔ بھگوان کہے میرا گرمکھ اتم، سریشٹ اکو نظري آيا۔ بھگت کہے میں تیرا پتر، پتا پُرکھ اکال منائيا۔ ابناسی کرتا کہے میں کراں شکر،
 گھر ساچے خوشی منائيا۔ گرمکھ کہے میں تیری دھاروں آیا اتر، گھر گھر وچ سوہا پائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ساچے
 کھیل ربيا وکھائيا۔ پُرکھ اکال کہے جن ويکھ بھگت، سرت تیری کھلايا۔ بھگت کہے میں چھڈيا جگت، پرہو تیری اوٹ تکائيا۔ دوہاں
 سہيلا ہونے وقت، گھڑی سہنجی سوہا پائيا۔ پریم پیار پریتی اندر رہے کوئی نہ فرق، فیصلہ اکو وار سمجھائيا۔ جگ چوکری جس دی
 لاؤندے گئے شرط، سو شہنشاہ ويکھ وکھائيا۔ نرگن ہو کے آیا پرت، سرگن دیونہار وڈيائيا۔ پچھلی ويکھ لکھت پڑھت، پردے سب دے
 پھول پھلايا۔ کرے کھیل آپ ندھڑک، بھے بھو نہ کئے رکھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنو بھگوان، گرمکھ ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ پچھلا پور کرائيا۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی بیی ہرینس کور دے گرہ آریہ محلا لدھیانہ ★

جگ جگ میلا بھکت بھگوت، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کوڑی کریا توڑ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ لہنا دینا چکا
 مایا مت، ترسنا بھکھ سرب گوائیندا۔ کایا چولی چاڑھ ساچی رنگت، رنگ اکمڑا آپ رنگائیندا۔ گرمکھ بنا ساچے سنت، ست ستوادی
 ویکھ وکھائیندا۔ سرتی شبدی میل کرائے نار کنت، گھر گھر سیج سہنجی آپ سہائیندا۔ لہنا دینا توڑ بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ
 رکھائیندا۔ جوت ملاواں دیوے انت، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے ساچا ور،
 بھگون اپنا کھیل وکھائیندا۔ بھکت بھگوان سدا جگ میلا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد اک اکیلا، ویس اولڑا روپ وٹائیا۔ جن
 بھکت بنا کے سجن سہیلا، دھر دا سنگی سنگ نبھائیا۔ لیکھا جانے گرو گریچلا، دھر دا لہنا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، جن بھکت دئے وڈیائیا۔ جن بھکت ملے پرہ ٹھاکر سوامی، دین دیال دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ انتر پھول
 پھلاییندا۔ بودھ اکادھ اگئی سنائے بانی، شبد انادی راگ الاییندا۔ امرت آتم پیٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ پردہ لاپے چارے
 کھانی، اندج جیرج اٹبھج سینج ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم میل ملائے ہانیاں ہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن اپنے گھر
 وسائیندا۔ آتم پرما تم کرے ملاپ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ بند کیوڑی کھول تاک، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ بن رسنا جہوا چپائے جاپ، بتی دند
 نہ کھئے ہلاییا۔ شبد اگئی دھر دا پاٹھ، پوجا سمین اک رکھائیا۔ محل اٹل کر پرکاش، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ دھن آتمک وجے ناد، اند
 سیو کھائیا۔ سرت شبد دیوے دات، داتا دانی دیا کھائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر
 پچھ بات، سدا سہیلا ہوئے سہائیا۔ لیکھا جان تریلوکی ناتھ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ جن بھکتاں سنگ پاوے راس، گوپی کاہن روپ
 وٹائیا۔ کایا مندر اندر سد سے پاس، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ آتم پرما تم دسے اکو ذات، پاربرہم برہم نور درسائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھکت ویکھ وکھائیا۔ بھکت سہیلا صاحب ٹھاکر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکرئی دیوے آدر، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیندا۔ بھاگ لگائے ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، گھر گمبھیر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھکتاں ویکھ

وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ بیٹے دِیال، صاحبِ سوامی وڈ وڈیائیا۔ ہرجن بنائے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج تت کرے صفائیا۔ دیا باقی جوتی نور اکو بال، اندھ اندھیر مٹائیا۔ بھاگ لگا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جس گرہ پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بیٹے سہائیا۔ جن بھگتاں سہائی صاحبِ سکھ داتا، بھگون اپنی کھیل ورتائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں اُم داتا، اذاتی رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نظری آئے اک اکانتا، اک اکلا سوبھا پائیندا۔ باطن ظاہر کرے باتاں، گُفت شنید رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن وسائے ساچے مندر، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ بھاگ لگائے کایا کندر، ڈونگھی بھوری پھول پھلائییا۔ آپے توڑ ہنکاری جندر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ من واسنا بھجے نہ بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن دیوے ہرجو جوگ، جُگت اپنی اک جنائیندا۔ اتم پرما تم دھر سنجوگ، بن سنجوگی میل ملائیندا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، چنتا روگ سرب چکائیندا۔ نیج نیتر دیوے درس اموگھ، دیوے لوچن بند وکھائیندا۔ نام سُنائے سچ سلوک، سوبلا اکو راگ الائیندا۔ بیہو مٹائے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھائیندا۔ پُرکھ اکال دسے اوٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر بھگت رنگے رنگ ایک، اِکونکار وڈی وڈیائیا۔ چرن کول بخشے ٹیک، دوجا ایشٹ نہ کھئے وکھائیا۔ بُدھی کرے آپ بییک، وویکی اپنا کرم کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت دئے وڈیائیا۔ ہر بھگت کلجگ انت، سو صاحبِ ستگر آپ بنائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دھر دی کرے نام پڑھائیا۔ کوڑی کِریا کر کے کھنڈت، اکھنڈ رُپ درسائیا۔ در بن کے منگت، ساچی بھچھیا اکو اک سمجھائیا۔ سچ دوارا ہر کی سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت راہ جنائیا۔ جن بھگتاں راہ دسے اولّا، اولّ اپنا نور درڑائیا۔ پروردگار پھڑائے پلا، مُرید مُرشد بیٹے سہائیا۔ وسنہارا نچل دھام اٹلا، اگم اتھاہ پھیرا پائیا۔ جوتی شبدی دھار رلا، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھنہارا جلاں تھلاں، جنگل جوہ اجار پھاڑ اچے ٹلے پربت پھول پھلائییا۔ سچ سنگھاسن جس نے ملا، سچکھنڈ سے بے پرواہیا۔ جن بھگت دوار پھرے ہو کے جھلا، زردھن اپنی جھلک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ہرجن لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ ہرجن لیکھا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ انتر انتر
 چپائے جاپ، سوہنا منتر اک سمجھائیا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے بھون دھنی اپنا پھیرا پائیا۔ پت پت پت کرے پاک، پوت اپنا رنگ وکھائیا۔
 نرگن سرگن بن بن سجن ساک، بندھپ بندھن اکو اک رکھائیا۔ گھر دروازہ کھول تاک، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ جوتی نور کر پرکاس، ساچا
 چند اک چمکائیا۔ لیکھے لا پون سواس، پون پونا رنگ رنگائیا۔ پریم ہو کے وسے پاس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی اتم کل، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی ول چھل، اچھل اچھل اپنا کھیل وکھائیندا۔ گرمکھاں اندر
 جائے رل، رچیا نظر کیسے نہ آئیندا۔ بھاگ لگا کایا مائی پنج تت کھل، در مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہرجن سچے لئے پھڑ، شبدی ڈوری تند بندھائیندا۔ بھگت بھگوان آپ پھڑ، لکھ چوراسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ،
 کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیا۔ نرگن زوریر ہونے اندر جائے وڑ، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ ساچا ڈھولا سنائے پڑھ، تون میرا میں تیرا اکو روپ
 نظری آئیا۔ درس دکھائے سچ دوارے کھڑ، ست سروپی روپ پرگٹائیا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، ستگر پورے وڈ وڈیائیا۔ زبھو چکائے بھہ ڈر،
 بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ سنت سہیلا لگائے لڑ، پلو اپنے گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور،
 جگ جگ بھگتان لئے ترائیا۔ جگ چوکری بھگتن ریتا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ ابناسی اچرج ریتا، اسچرج آپ سمجھائیا۔ جس دی
 صفت شاستر وید پُران کرے گیتا، انجیل قرآن مسلہ حق سنائیا۔ سو صاحب پُرکھ اکال پروردگار سدا انڈیٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔
 ہر گھٹ وسیا لیکھا جانے ہست کیتا، اوچ نیچاں میل ملائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس پرگٹ کیتا، پنج تت دتی وڈیائیا۔ سو صاحب
 ستگر ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کلجگ انت سرب جیاں پرکھ نیتا، نیتیان گھر گھر ویکھ وکھائیا۔ بھول بھلائے مندر مسجد مٹھ
 شودوالا مسیتا، گردوارا پردہ لاپیا۔ گرمکھ ورا لا جس ہر ہردے وسیا چیتا، انتر اک دھیان لگائیا۔ تتاں پُرکھ اکال چاڑھے رنگ اک
 جیٹھا، لوکات اتر کدے نہ جائیا۔ کوڑی کرپا تپے نہ کھئے انگیٹھا، پنج تت نہ کھئے جلائییا۔ مہر نظر مہروان کر کے ہر بھگت کرے ٹھنڈا سیتا،

امرت دھار اک وہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان رکھے اتینا، لوک پرلوک ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، سچ پریتی سری بھگوان اپنے نال رکھائیا۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا ضلع لدھیانہ ★

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن شاہ سیکدار، شہنشاہ اپنی کھیل کرائیندا۔ اک اونکار ہو تیار، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نُوَر اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، بے پرواہ بھیو ابھید اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سری بھگوان ویکھے وگسے ویکھنہار، دُوجا نظر کوئی نہ آئیندا۔ پارپرہم پرہہ کھول کواڑ، در گھر ساچا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل نیار، پت پرمیشور آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن نرُویر نراکار نر ہر اپنا بھیو کھلائییندا۔ سچکھنڈ دوارے سچ محلے، ہر ساچی رچن رچائیا۔ دیا دیپک جوتی آپ بے، سُوَرج چند نہ کھنڈے رُشنائیا۔ سچ سندیسے بودھ آگادھی آپے گھلے، دُھر دی کرے اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ سینگھاسن، سو بہاوت سو بہا پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناسن، ابناسی کرتا ویس وٹائیا۔ نرمل نُوَر جوت پرکاس، نُوَر ظہور اک جنائیا۔ نرگن نرگن بنیا ساتھن، دُوجا سنگ نہ کھنڈے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارے دے وڈیائیا۔ سچ دوارا دُھردرگاہ، مقامے حق سو بہا پائیندا۔ لاشریک اک خُدا، نُوَری جلوہ نُوَر ڈگمگائیندا۔ ست ستوادی ویس وٹا، رُوپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دربار اک لگائیندا۔ سچ دربارا گیا لگ، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ تخت نواسی سُوَر سربگ، شہنشاہ اپنا کھیل رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لے سد، سدا اکو نام سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جیو جگت وکھائی حد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ در، در دروازہ اک کھلائییا۔ نرہے چُکائے بھے ڈر، بھیانک رُوپ نہ کھنڈے وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لوکات جو آئے دھر، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ نرنکار، نرگن اپنا حُکم منائیا۔
 وشنوں ویکھ کر دھیان، نیتر لوچن نین اک گھلائیآ۔ برہمے ہو خبردار، بے خبر خبر سُنائیآ۔ شنکر نیتر نین آگھاڑ، جٹا جوٹ دئے سمجھائیآ۔
 بھگت بھگوان لئے اُٹھال، بھیو ابھید اپنا آپ گھلائیآ۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پردہ اوہلا دئے چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیآ۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ ابناسا، ہر کرتا کھیل رچائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکھات ویکھو تماشا، کلجگ
 اتم رہیا جنائیآ۔ چاروں گنٹ اندھیری راتا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ جیو جنت دُھر دا بھلیا پوجا پاٹھا، گر کا شبد نہ کھئے کھائیآ۔ آتم پر ماتم
 دیوے کیسے نہ ساتھا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیآ۔ صاحب سرنائی چرن کول جوڑے نہ کوئی ناتا، بدھاتا سپس نہ کھئے جھکائیآ۔ کوڑی
 کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کایا بھریا باٹا، امرت رس نچھر جھرنا گھر گھر نہ کھئے جھرائیا۔ نیتر رووے تیرتھ اٹھ ساٹھا، سگلا سنگ نہ کھئے
 وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی بھیو گھلائیآ۔ جن بھگت کرو وچار، صاحب
 ستگر آپ جنائیآ۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، ساچا نور نہ کھئے چمکائیآ۔ در در گھر گھر کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، آسا ترسنا مایا ممتا
 کرے لڑائیآ۔ ستگر شبد نہ کھئے پیار، سُرَت سوانی ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ گھر بیٹھا سوہا پائیآ۔ سچکھنڈ دوارے ہرجو چڑھ، گر اوتار پیر پیغمبراں رہیا جنائیآ۔ لکھ چوراسی ویکھے کھڑ، نرگن سرگن
 پردہ سرب اُٹھائیآ۔ جاننہارا چوٹی جڑ، مدھ اپنی دھار پرگٹائیآ۔ جیو جنت نو دوارے پار کرے نہ کوئی حد، گھر وچ گھر ہیوئے نہ کیسے
 رسائیآ۔ گرمت سارے گئے چھڈ، من مت پھرے جگت ہلکائیآ۔ آتم پر ماتم ہوئی اڈ، دُھر دا میل نہ کھئے ملائیآ۔ دُھر نشانہ کوئی نہ دیوے گڈ،
 ساچے تخت سوہا کھئے نہ پائیآ۔ انحد شبد ناد دُھن کوئی نہ وجاوے ند، آتمک راگ نہ کھئے سُنائیآ۔ پنچ وکارا پردہ کوئی نہ دیوے کج، اوڈھن
 نظر کھئے نہ آئیآ۔ وشنوں دسے کھئے نہ ید، ذات پات کرے لڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ
 نواسی ساچا پردہ آپ اُٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تکے راہ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ نرگن سرگن بن کے آئے ملاح، بیڑا لوکھات اکو کندھ اُٹھائیندا۔
 شبد انادی برہم برہمادی جیواں جنتان آئے سُننا، سوہلا ڈھولا راگ الایندا۔ کاغذ قلم لکھ کے شاہ، ناتا جگت مات جڑائیندا۔ سب دا داتا

بے پرواہ، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جو وسے اچے ٹلے پریت جل اسگاہ، ڈونگھی کندر سمنڈ ساگر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکم، اکمڑا آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھو کم، چاروں کُنٹ پئی
 ڈہائیا۔ ہر کا نام کوئی نہ گائے دمام، رسنا جہوا بنتی دند سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مایا ممتا ہومے ہنگتا پیا جن، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ کوڑ
 وکارا دیوے ڈن، ڈنکا نام نہ کھئے سُنائیا۔ دیئے لوچن ہویئے اٹھ، نیج نیتر نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سنگیت نہ سرون سُنن کن، دید عید چند نہ کھئے
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ دشا رہیا وکھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو حالات، پروردگار
 آپ جنائیا۔ چوڈاں طبق کھیل تماش، ہر کرتا آپ درڑائیا۔ لیکھ ویکھو لیکھیا قلم دوات، شاہی دیوے آپ گواہیا۔ الفیے انت نہ دیوے
 ساتھ، ناتا لوکھات ٹڑائیا۔ کلمہ نبی رسول پاک، بے پرواہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دھر دا رہیا
 سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کھولو تاک، ہر تقویٰ اک جنائیندا۔ صدی چوڈھویں ساچا کلمہ کیسے نہ ساتھ، قایم نظر کھئے نہ آئیندا۔ اپنا دینا کوئی نہ
 کرے بے باق، حساب کتاب نہ کھئے چکائیندا۔ ساچے حُجرے ملے نہ کھئے خطاب، محراب حق نہ کھئے وکھائیندا۔ اچی کوک دیوے نہ کھئے آواز،
 بانگ سدا نہ کھئے الائیندا۔ ساچی پڑھے نہ کوئی نماز، روزہ حق نہ کھئے وکھائیندا۔ درگاہ ساچی ملے نہ کھئے خطاب، خطا معاف نہ کھئے کرائیندا۔
 سجدہ سیس نہ جھکے آداب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر لاہو پڑدہ، پروردگار آپ جنائیا۔
 مُلا شیخ مشائق ویکھو سڑدا، کوڑی کریا کلجگ اگنی لائیا۔ ساچی درگاہ کوئی نہ وڑدا، دوزخ بہشت دوویں رہے ڈرائیا۔ دین دیال کرتا
 پُرکھ ہر کرنی آپے کردا، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، درگاہ ساچا دھام اولا، وسنہارا اک اکلا،
 عالمین رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار لو تگ، سو صاحب سچ سچ جنائیا۔ سرِشٹ سبائی پیا شک، پُرکھ اکال دھیان نہ کھئے لگائیا۔ بھیکھ پکھنڈ
 چاروں کُنٹ رہیا نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تٹ، سر سرور سوہیا کھئے نہ پائیا۔ کام واسنا کھلیا ہٹ، لکھ چوراسی
 جگت ونجارا نظری آئیا۔ ہردے ہر کا نام کوئی نہ لئے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ ملے میل نہ کھلاپت، کنت کنتوہل گھر سیج نہ کوئی
 سہائیا۔ ناڑ بہتر ایلے رٹ، اگنی ت نہ کھئے بھجھائیا۔ سب نوں بھلی دھر دی مت، گرمت بتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دو جہاناں رہیا تگ، چار کُنٹ دہ دشا اپنا دھیان لگائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہر زینکار، جن بھگتاں اکھ جنائیا۔ اُٹھو ویکھو مات سنسار، سگل سرشٹی رہیا درڑائیا۔ گھر گھر دسے کوڑ وِبھچار، نار دُباگن نظری آئیا۔ ہر کنت نہ کھئے پیار، سہنجی سیج سوہیا کھئے نہ پائیا۔ مل سخیاں کوئی نہ منگلاچار، گیت گوبند نہ کھئے الاٹیا۔ گردوار مندر مسجد مٹھ شودوالے باباکار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، دُھردرباری پردہ آپ اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، متا اکو وار پکائیا۔ کلجگ اتم بھلے سارے راہ، ساچا مارگ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ نانک زگن زینکار دس کے آیا اکو بے پرواہ، پروردگار سچا شہنشاہیا۔ گوبند گر کہا پُرکھ اکال لو منا، دوجا ایشٹ دریشٹ نہ کوئی کھلاٹیا۔ ہر گھٹ ہر تھان ہونے سہا، زگن سرگن سرگن زگن اپنی رچن رچائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر سرب جیاں دا پتا ماں، پوت سپوتے گود اُٹھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس اڈائیا۔ اک جنائے دُھر دا ناں، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چار ورنان دیوے سچ پناہ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وکھائیا۔ نائیاں نتائیاں غریباں پکڑے بانہ، کوچھیاں کھلیاں اپنے گلے لگائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہرہگت ہر ستگر پُرکھ آپ لئے ملا، گھر ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی جوت پرکاسی، نور نورانہ شاہ سلطانا وڈ رحمانا رحمت اپنی آپ کھائیا۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ برکت پُرا ضلع پٹیالا ★

ستگر پاس نہ رہے اڑک، اڑکنا کوڑ نہ کھئے وکھائیندا۔ جگ جنم دے جو رہے بھٹک، کر کرپا بھٹکنا سرب مٹائیندا۔ نیتر نیج درس رہے تڑپ، تنہاں اپنا رنگ وکھائیندا۔ آدھ وچکار نہ جائے اٹک، پھڑ بانہوں پار کرائیندا۔ سچ دوار دی سدھی سڑک، شبد اشارے نال وکھائیندا۔ شہنشاہ سلطان پرم پُرکھ پرہ اکو مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیندا۔ گرُمکھاں گرُسکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں جگ جگ ونڈے درد، دردی ہونے پھیرا پائیندا۔ مائس جنم لکھ چوراسی وچوں ہون نہ دیوے حرج، پورب حرجانہ جھولی پائیندا۔ گھر مقام محبوب وکھائے

اسچرج، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ آسا ترسنا پوری کرے غرض، غزل نغمہ نام ندھان اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھ اندر اڑک نہ کھئے رکھائیندا۔ اڑک کڈھے پرہہ سچا آپ، پورے ستگر ہتھ وڈیائیا۔ جس آد جُگاد جُگ چوکڑی آتم پرما تم ست سرُپ چپایا جاپ، سوہنگ سچ وڈیائیا۔ پارہم برہم کرے ملاپ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھائیا۔ نج گھر نج گرہ گھر ملے سجن ساک، سگلا سنگ وکھائیا۔ بند کیوڑی کھول تاک، بجرکپائی گنڈا لاپیا۔ وست وکائے اکو ہاٹ، نام ونجارا بے پرواہیا۔ جگت میٹ اندھیری رات، شبدي چند نور چمکائیا۔ تون میرا میں تیری دوہاں دی اکو گاتھ، دوجی کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ ایتھے اوتھے مکے واٹ، دو جہاناں ہیئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے نام ور، تس اڑک اٹک رہن کھئے نہ پائیا۔ اڑک نیانی پوے رو، نیتز نینان مارے دھائیا۔ جنہاں گرُمکھاں صاحب ستگر نرگن سرگن رُپ ملیا آپے ہو، پنج تت کایا چولا ویکھے چائیں چائیا۔ شبد اکم ڈھردرگاہی سُنائے سو، سوہلا ڈھولا راگ لاپیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ امرت آتم نجھر جہرنا دیوے چو، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر ملیاں اڑک ہو جائے چور، اپنا آپ مٹائیا۔ نظری آئے حاضر حضور، پردے اندر وسیا بے پرواہیا۔ شبد ناد دُھن اُچائے ساچی نور، انحد راگی راگ سُنائیا۔ کوڑی کِریا ناتا توڑے کوڑ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ آسا منسا کرے پور، ترسنا جگت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، مارگ سدھ اکو اک رکھائیا۔ اڑک کہے میں ہو نیانی، بلہین دیاں دُہائیا۔ جنہاں گرُمکھاں صاحب ستگر دیوے پد نربانی، نربان پد اک درسائیا۔ سو گرُمکھ سچ دوار دی ویکھن سچ نشانی، سچکھنڈ ہر ساچا نظری آئیا۔ آتم پرما تم مل کے گائن کہانی، کتھا وارتا اکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صفت صلاحی جگت بانی، کہانی چارے دئے وڈیائیا۔

★ ۱۵ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ہرینس سینگھ دے گرہ ٹھیکری چھٹا ضلع کرنال ★

پاربرہم تیرا ویکھیا جگ، جن بھگت رہے سُنائیا۔ نو نو چار لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کوڑی کیریا سریشٹی رہی بھج، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا درس ملے نہ کیسے اُپر شاہ رگ، شاہ پاتشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ صوفی کرے کوئی نہ حج، حقیقت حق نہ کھئے وڈیائیا۔ سنت کھولے کوئی نہ آگھ، لوچن نین نہ کھئے جنائیا۔ دہ دشا کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ پھری دروہی اٹھسٹھ، مکھ کعبہ رہیا کُرائیا۔ کوڑ نگارہ رہیا وچ، ساچا ند نہ کھئے شنوائیا۔ ملے میل نہ سُرے سربگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دے دھر دا ور، ملے تیری سرن سرنائیا۔ بھگت کہن پرہ ویکھیا لوکات، تیرے حکمے اندر پھیرا پائیا۔ ساچی دسے نہ کوئی جماعت، ورن برن کرے لڑائیا۔ منتر جانے نہ کوئی پاٹھ، پوجا کرے سرب لوکائیا۔ منڈل ویکھی نہ پیندی راس، گوپی کاہن نہ کھئے نچائیا۔ تیرے بھگت ہونے اُداس، بن تیرے رہے کُرائیا۔ کر کیریا پوری کر آس، کوڑی ترسنا دے مٹائیا۔ پوناں وچوں پون سواس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دے اگئی ور، جس دا بھيو کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت کہن پرہ در تیرے کوک، چار کُنٹ جنائیا۔ کپھڑی پیندے سُنٹا گھوک، نرگن نرویر لے انگڑائیا۔ نیتر ویکھ چارے کوٹ، اُتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیا۔ گھر گھر اندر دسے جھوٹھ، کوڑی کیریا کری کُرمائیا۔ جیو جنت بنے کپوت، سچ سپوت نظر کھئے نہ آئیا۔ بھاگ لگے نہ پنج تت کایا بھوت، بھيو بھوکھت نہ کوئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر کے گئے کوچ، کوچا گلی خالی نظری آئیا۔ جن بھگت کہن پرہ نیتر کھول، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ ساچی وست نہ کیسے کول، چوڈاں لوک خالی دین دُہائیا۔ چوڈاں طبق وجیا ڈھول، پیر پیغمبر ہاباکار رہے سُنائیا۔ ست سرُپی پورا کر اپنا قول، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ نیتر رووے دھرنی دھرت دھول، دھولا ہولا بہار نہ کھئے کرائیا۔ تیرا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، گرنتھی پنتھی مُلا شیخ مشائق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کیریا پنج تت پیا گھول، آسا ترسنا مایا ممتا ہومے ہنگتا کرے لڑائیا۔ گُدر مندر مسجد مٹھ شودوالے ٹھگان چوراں لے پھول، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ تیرے گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلے ہونے انبھول، بن تیری کیریا سرت نہ کھئے کھلائییا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم وس کول، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیا۔ آد

جُگادی شبد انادی برہم برہمادی سدا اڈول، اڈل تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ٹھا کر سوامی، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھیں انتریامی، بھیو ابھیدا نین کھلائیا۔ اکو سنیئے تیری بودھ اکادھ اگمی بانی، دوجا راگ ناد نہ کھئے وڈیائیا۔ نرمل نوری جوت درس تیرا مہانی، سوچھ سرُپی نظری آئیا۔ لیکھا چُکے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج ناتا دے ٹڑائیا۔ امرت آتم سچ سروور ٹھنڈا رہے پانی، امیوں رس اکو بوند چوائیا۔ شبد ملاواں سرتی ہانی، گھر ساچا جوڑ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا گھر، جس گرہ بہ کے خوشی منائیا۔ پاربرہم ابناسی اچت، کی تیری وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ جگت رُت، تیرے بھگتاں مول نہ بھائیا۔ بے پرواہ کیوں بیٹھوں لک، اپنا مکھ چھپائیا۔ نرگن نرگن دھاروں اٹھ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے دوارے ملے سچ سچ، تیرا رُپ نظری آئیا۔ غریب نہانیاں کوجھیا کھلیاں آ کے پُچھ، بے نظیر اپنا پندھ مکائیا۔ اسیں درس کریئے نیتر نین جھک، چرن کول سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا دے مکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ اُٹھ جاگ، سچکھنڈ نواسی اپنی لے انگڑائیا۔ برہوں وچھوڑا لگا اک وراگ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ کوڑا لگے سماج، سچ سمگری ہتھ کسے نہ آئیا۔ آتم پرما تم کسے نہ رچیا کاج، لکھ چوراسی گھر گھر کرے کُرمائیا۔ تیرا نام دولت کوئی نہ دیوے داج، وست امولک ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ شبد اگم دھن اناد آتم بودھ کوئی نہ لاوے آواز، رسنا جہوا بتی دند سرب ہلائییا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ کرے وساد، بسمل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ بھریا جہاز، ڈونگھا ساگر پار نہ کھئے کرائیا۔ جن بھگت تیرا محتاج، مُحبت تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ میں غریب، میرے وچ نہ کھئے وڈیائیا۔ بالا نڈھا تیرا عزیز، بالی بڈھ رکھائیا۔ بولن دی دسی نہ کسے تمیز، طبع دیوے نہ کھئے بدلایا۔ اکو تیرے ملن دی ریجھ، دوجی آس نہ کھئے تکائیا۔ ٹھا کر سوامی منگاں بھیکھ، بھیکھ بھچھیا جھولی دے بھرائیا۔ دُور دُراڈے نظر آ نزدیک، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ تیرا پندھ مارگ رہبر راہ تیرا باریک، رستہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی مقامے حق وسیں ٹھیک، لاشریک اپنا ناؤں رکھائیا۔ پروردگارا تیری توفیق، تُعارف کرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہرجن تیرا دھیان لگائیا۔

بھگت کہے پرہ میرے ٹھاکر، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا کلجگ ساگر، بھوری اکو نظری آئیا۔ ساچا ونج کرے نہ کھئے سوداگر،
 کوڑا ہٹ جگت لوکائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا گاگر، گہر گمبھیر نظر کھئے نہ اٹھائیا۔ تڈھ بن دیوے کوئی نہ آدر، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت، ڈھر دا لیکھ جنائیا۔ سچ
 وڈیائی دیوان جگت، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ کے فقط، فقرہ اپنا نام سُنائیا۔ لیکھ لا بوند رکت، رتی رت
 اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم دیوان شکت، شخصیت اکو اک سمجھائیا۔ سو ویلا سہنجنا آئے وقت، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔
 لیکھا چکے چنتا سوگ ہرکھ، غمی غم نہ کھئے وکھائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے کرے پرکھ، نام گھسوٹی ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے پرہو دلّاسا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ٹھاڈے اندر نرگن واسا، سرگن سوہا پائیا۔
 دیا دپیک نرگن جوت کرے پرکاشا، اندھ اگیان مٹائیا۔ امرت آتم بھر پیائے کاسہ، ساچا جام اک رکھائیا۔ جنم جنم دا کھئے پھاسا، کرم کرم دا
 روگ گوائیا۔ لیکھا جانے پون سواسا، پون پوناں ویکھ وکھائیا۔ ڈیرہ ڈھائے پرتمی آکاشا، منڈل منڈپ چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ ستجگ تریتا
 دواپر کلجگ پورا کرے گھاٹا، لیکھا لیکھ وچوں پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت ہر
 بھگوان پچھ، پچن اپنی جھولی پائیا۔ جنم کرم دا ہویا سچا، نہکرمی ویکھ وکھائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچا، کنچن روپ آپ وٹائیا۔ لوں لوں اندر
 نرگن رچا، ساڈھے تے کروڑ دئے وڈیائیا۔ پریم پریتی اندر کہے گرمکھ اچھا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا ڈھر دا ناتا، ہر سنگر آپ بندھائیا۔ نرویر نرکار نرگن دیوے ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ گرہ
 مندر گھر سوامی کرے ہاسا، خوشیاں گیت الاٹیا۔ ڈھردرگاہی بے پرواہی اپنی منزل آئے ناٹھا، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے
 اندھیری راتا، ست ستوادی چند چمکائیا۔ دو جہاناں بن کے پتا ماتا، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ نام بھنڈارا دے کے داتا، داتار ویکھ چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بھگوان کہے جن بھگت ست، ست دلارا اک اکھوائیا۔ دو جہان
 سہائے رت، بسنت بہار نین شرمائیا۔ وشن برہما شو جس دی سو رہے پچھ، سرپت اند کروڑ تیتسا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

ویکھن جھک، نیتز نین نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت رکھو سدا یاد، ہر کرتار آپ جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں سنی فریاد، پاربرہم پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، بن نیتز اکھاں ویکھ چائیں چائیا۔ اندر وڑ کے کھولے راز، گرہ مندر بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ جن بھگت اگوں سناؤندا اے۔ اچی کوک کوک الاؤندا اے۔ پچھلا دکھ آپ اے۔ سکھ تیری جھولی پاؤندا اے۔ کس دوارے بیٹھا لک، پرہہ نظر مؤل نہ آؤندا اے۔ ساڈے کول نہیں کچھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اک رکھاؤندا اے۔ سری بھگوان اکھ سناپا اے۔ ڈھر دا بول اک جنایا اے۔ اڈول اڈل ویس وٹایا اے۔ ہرجن وسے سدا کول، گھر مندر سوہبا پایا اے۔ شبداگتی کنڈے تول، ترازو اکو ہتھ اٹھایا اے۔ سچ بھنڈارا دئے انمول، اٹلڑی دات ورتایا اے۔ ہردے اتتر آتم جائے مؤل، مؤلا اپنا رنگ رنگیا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت آپ وڈیایا اے۔ جن بھگت کہے میں مؤل نہ منان، منسا تیرے نال ملایا۔ جنان چر نہ آویں بھٹا، گھر مینڈے پھیرا پائیا۔ کی ساڈے نالوں چنگا جٹ دھٹا، جس گرہ اپنی خوشی منایا۔ نامے چھپائی چھپر چھٹا، مہر نظر ٹکایا۔ روداس چمارے میل ملایا بن کے اٹھا، نیتز نین ویس وٹایا۔ جگ چوکرئی تیریاں سن دے رہے گللاں، ول چھلدھاری بے پرواہیا۔

مُرید مُرشد سناؤندے رہے اللہ، الہی نور دھردرگاہیا۔ گر اوتار پھڑاؤندے رہے پلا، پلو تیری گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دے سہج سکھدائیا۔ بھگت کہے پرہہ میں ہویا حیران، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی بنیا رہوں شیطان، شرع مذہب کرے لڑائیا۔ چاروں گنٹ کر ویران، جگ چوکرئی کھیہ اڈایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بال نادان، ڈھر دا حکم آپ جنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان لیکھا لکھ کے انجیل قرآن، تربت شریعت اک درڑائیا۔ کہانی بانی بودھ آگادھ دے مہروان، پروانہ اپنا نام ہتھ پھڑایا۔ سنگ رلا گوپی کابن، منڈل منڈپ راس رچایا۔ مان دے سینتا رام، سخیاں منگل اک سناپا۔ آپ سچکھنڈ دوارے کردا رہوں آرام، سیج سہنجنی سوہبا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کلمہ کائنات پڑھایا۔ نانک نرگن منتر ستنام، ست ستوادی اک سمجھایا۔ گوہند امرت پیا جام، رس اکو اک وکھایا۔ فتح ڈنکا وچ جہان، واپواہ گرو کرئی شنوائیا۔ اپنا دسیا نہ کیسے نشان، بے انت بے انت بے انت

کہہ کہہ سارے گئے سنائیا۔ کلجگ انت ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آ کے ویکھ اپنا جہان، جہالت گھر گھر نظری آئیا۔ کوڑی کریا جھوٹھ طوفان، توحفہ کلجگ رہیا ورتائیا۔ کہتری براہمن شوڈر ویش نہ کیسے گیان، آتم پر ماتم پردہ کھئے نہ لاپیسا۔ ست دھرم دا دے نہ کھئے ودھان، راؤ رنگ راج راجان بیٹھے ڈھیریاں ڈھائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ پنڈت پاندھے گرتھی پنتھی دھیاں بھیناں تکان، نیتر لوچن نین اکھ نہ کیسے شرمائیا۔ اٹھ سٹھ تیرتھ کوڑی کریا کھلی دکان، ناری پُرش نر نرائن سار کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت بے ایمان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کر کریا سری بھگوان، اکو تیری اوٹ تکائیا۔ پڑھ پڑھ تھکا جیو جہان، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پھر پھر تھکے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیابان، سمنڈ ساگر ڈونگی کندر پھول پھلائییا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور تیرا ملیا نہ کیسے نشان، سچ دوارا ویکھن کوئی نہ پائیا۔ صدق صبوری ست سنتوکھ نہ رہیا ایمان، ہٹھ تپ نہ کوئی وڈیائییا۔ اٹھ ویکھ شاستر سمرت چارے وید سرب گرلان، چارے جگ نال رلائییا۔ ہاکار کرے انجیل قرآن، اللہ رانی نیتر نیناں نیر وہائییا۔ چارے کھانی کرے نہ کھئے پروان، چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا نہ کوئی سنائیا۔ کلجگ بڈھی ہوئی نادان، من منوآ بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جن بھگت دین ڈبائیا۔ جن بھگت ڈبائی دیون تیرے در، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پُرکھ ابناسی کریا کر، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ آوے ڈر، چوٹھے پد نہ کوئی سمائیا۔ کوڑی کریا کوٹ گڑھ، کایا کنچن روپ نہ کھئے وٹائییا۔ سرشٹ سبائی رہی سڑ، ترے گن اگنی تت تپائییا۔ گرمکھ گرسکھ تیرا بھانا رہے جر، انتر انتر دھیان لگائییا۔ نہ جیوندے نہ گئے مر، اکو تیری آس تکائیا۔ مہروان مہروان مہروان گھر سوامی آ کے وڑ، گرہ مندر کُنڈا لاپیسا۔ ہوئی ہوئی سچ دوارے چڑھ، گھر گھر وچ سوبھا پائیا۔ اپنا منتر انتر آ کے پڑھ، ساچا ڈھولا دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت وکھا اکو گھر، جس گھر تیرا نور نظری آئیا۔ پُرکھ ابناسی جن بھگتاں تیری اڈیک، دھیان اکو اک لگائییا۔ مہر نظر کر لاشریک، شرکت پچھلی دے گوائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، تعریف تیری وڈی وڈ وڈیائییا۔ چرن کول دے پریت، پریتوان پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساچا ڈھولا سنا اگمی گیت، دھر دا راگ اک شنوائیا۔ لیکھا چکے ہست کپٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھائییا۔ گھر نظری آئے مکہ کعبہ مندر مسیت، شوڈوالے مٹھ اکو اک جنائیا۔ آد انت دی تیری ریت، جگا جگنت ویکھ وکھائییا۔ تیرا لیکھا بیس بیس،

نرگن سرگن کار کھائیا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، حضرت تیری پڑھائیا۔ تیرا انک سچ اکیس، دوآ ایکا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت ویکھ مُرشد مُرید، مدد تیری اک تکائیا۔ ساچا جلوہ دے نوری دید، دیدہ دانستہ نظری
 آئیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے کے گئے رسید، اُمت اُمتی آپ سمجھائیا۔ صدی چوڈھویں وقت قریب، پروردگار ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن
 طیب، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ کرے کھیل اک عجیب، نور نورانہ وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا لہنا
 جھولی پائیا۔ مُرید مُرشد آ کے تگ، طاقتور تیری سرنائیا۔ کر نویڑا حقو حق، حقیقت تیرے وچ نظری آئیا۔ لیکھا چُکے تت اٹھ، اپ تیج
 وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ ڈیرہ ڈھائیا۔ سچا مارگ اک دس، چار ورن اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھرم
 جیکارا بول الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، جن بھگتاں اکھ جنائیا۔ آد جگاد میرے وس، جگ
 چوکڑی حکم ورتائیا۔ ستنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبران مارگ دس، اکاون باون بندھن اک پوائیا۔ شبد سروپی کھیل
 سمرتھ، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ اتم سب دے خالی کر کے ہتھ، خالق خلق دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں دے اگتی وتھ، وصل اپنا اک کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جن بھگت مارو تالی، ہر کرتا خوشی وکھائیندا۔ پُرکھ ابناسی کرے
 دلالی، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ جلوہ نور جوت جلالی، ظاہر ظہور پردہ لائیندا۔ جگت ویکھ حق حلالی، چاروں کُنٹ کھوج
 کھوجائیندا۔ ہر گھٹ ہو کے دُھر دا مالی، گرمکھ ساچے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے وڈ
 وڈیائیندا۔ جن بھگتو گاوو گیت، سد ڈھولا اک جنائیا۔ آد جگادی جس دی ریت، سو ریتیان پھیرا پائیا۔ اکو دسے چرن پریت، دوچی
 کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دوارا مندر مسیت، سچکھنڈ نواسی اک وکھائیا۔ جس گھر وسے اوچ نیچ، راؤ رنگ ملے وڈیائیا۔ سو صاحب
 بھچھیا پائے بھیکھ، دُھر دی وست آپ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے اڈیک، تعریف اکھراں نال لکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے رہیا ترائیا۔ ہرجن گاؤ گھر گمبھیر، گنوتنا آپ جنائیا۔ نظری آئے وڈ پیرن پیر، دستگیر اک
 اکھوائیا۔ شرع کٹ جگت زنجیر، تقدیر دئے بدلائیا۔ اپنے ہتھ رکھ نام شمشیر، دوہری دھار رہیا چمکائیا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، شہنشاہ

اپنا حُکم ورتائیا۔ جس نؤں لہدے پیر فقیر، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن سچے دئے وڈیائیا۔ ہرجن ویکھو ہر کا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں اپنی سیج پلنگ، سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ اُپر بیٹھ سؤرا سرینگ، شاہ پاتشاہ اپنا آسن لائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، تار ستار نہ کھئے پلائییا۔ نج دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگنائیا۔ سرتی شبد مل کے گائے چھند، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ جنم جنم دا مُکاوے پنڈھ، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھائیا۔ کلجگ اگنی پاوے ٹھنڈ، امرت میگھ بوند برسائیا۔ دئی دوتی میٹے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ گرمکھ گر گر چاڑھے چند، سورج چند نین شرمائیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت اپنی آپ ورتائیا۔ سدا سُہیلا نبھائے دھر دا سنگ، لگی پریت نہ کھئے تڑائیا۔ دیوے وڈیائی وچ وریہنڈ، برہمنڈ پار کرائیا۔ اتم لے کے جائے وچ سچکھنڈ، سچ دوارے آپ ٹکائیا۔ پرم پُرکھ دا پرم اند، بن بھگتاں ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں ٹئی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی مہر نظر اک اٹھائیا۔ پوری کرے آسا منسا منگ، مانگت بھجھیا اکو جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھے لے لگائیا۔ جن بھگت کہے پرہ کی دیوینگا دات، در تیرے الکھ جگائیا۔ سچ میٹینگا اندھیری رات، کلجگ کوڑی کرپا پرے ہٹائیا۔ چار ورن بنائیں گا اک جماعت، دین مذہب ذات پات ڈیرہ ڈھائیا۔ زرگن ہو کے سرگن دیویں اپنا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ سچ دس کون منتر دسیں پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے شاباش، جن بھگت تیری وڈیائیا۔ نؤ سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جپا جاپ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جس جیباں جنم جنم دا رہے کوئی نہ پاپ، پتت پاپی پُنت روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ دوارے سارے رہے آگھ، واہ واہ شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیری سچ سرنائیا۔ جن بھگت اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بہ کے سچے ماہیا۔ کلجگ انتر آتم مار آواز، گرمکھ سوئے رہیا جگائیا۔ کوٹاں وچوں ورلے دسے راز، اپنا بھو کھلائییا۔ تنہاں بھل جائے پوجا پاٹھ پڑھنی نماز، سجدہ سیس جگدیش اک کرائیا۔ مکہ کعبہ چھڈ کے حاجی حاج، حُجرہ تیرا ویکھ وکھائیا۔ جس گھر مندر محل اٹل محبوب مُحبّت کرے ساچ، سچ ساچا میل ملائییا۔ سو صاحب بن غریب نواز، غریب نہانے لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لے ترائیا۔ بھگت کہے پرہ ویلا کیہڑا، سچ سچ دے

درڑائیا۔ جس ویلے میٹیں جھوٹھا جھیڑا، کلجگ جھگڑا رہن نہ پائیا۔ اُجڑیاں وساویں پھیر کھیڑا، رُت بسنتی گلشن وچ گل آپ مہکائیا۔
 ڈبدا تاریں پھڑ کے بیڑا، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ بے پرواہ نو سو چرانوے چوڑی جگ دیندا رہوں کر کے وڈا جیرا، بے ترس تینوں ترس کھئے
 نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی پھیردا رہیا گیڑا، گیڑا گیڑے نال بھوائیا۔ مہروان سری بھگوان ہن کر اپنی مہرا، مہروان کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔
 تیریاں بھگتاں تیرے چرن لایا ڈیرہ، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور کہے میں کھلا کراں ویہڑا، دو جہان اک گھر دکھائیا۔
 سچکھنڈ جن بھگت کہے تُوں میرا میں تیرا، دو جہا نظر کھئے نہ آئیا۔ بہتیاں وچوں گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت سچا سچ بتھیرا، جس دا
 مارگ ویکھے جگت لوکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت سروپی شبدی شیرا، پنج تت نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں پن بھگتی پار کرائیا۔ بھگت کہے کی بھگتی لوڑ، لوہڑا بھگتی کم کیسے نہ آئیا۔ جس
 جن اپنے چرن کول لئے جوڑ، درگاہ ساچی ملے مان وڈیائیا۔ تڈھ پن دس کیہڑا ہور، جس دی منگیئے جا سرنائیا۔ تیرا منتر آد جگاد فرنا
 پھور، کوڑی کریا دئے مکائیا۔ تیرا پرکاش اندھ گھور، ساچا نور تیری رُشنائیا۔ پرہو سد تینوں بھگتاں لوڑ، جن بھگتاں تیری آس رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کرنی کار کھائیا۔ جن بھگتو میں سیوک اک، پُرکھ اکال دئے جنائیا۔ نت نوت تہاڈا لیکھا
 دیواں لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی دے کے پٹھ، جگ چوڑی کروٹ نہ کدے بدلائیا۔ سنت سہیلے رکھاں چھایا ہیٹھ، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ انت اندر وڑ کے دسیا بہت، باہروں کری نہ کوئی پڑھائیا۔ ایہو پرہو دی اچرج کھیڈ، جیہڑی ہتھ کیسے نہ آئیا۔
 جگت نیتر سارے رہے ویکھ، پن ستگر نیتر سار کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو لوکات پرہ پھلوں بھیج، پھیر اپنے نال ملائیا۔ کایا مندر اندر
 چڑھ کے مانے سوہنی سیج، چھیل چھبیل بے پرواہیا۔ اٹھو ویکھو نیتر لوچن نین لو پیکھ، پاربرہم پت پرمیشور نور نورانہ زنگن اکو نظری
 آئیا۔ ہرجن کرے ساچا ہیت، بتکاری اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کر اپنی
 ہیٹ، بھیٹا گرمکھ لئے چڑھائیا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسا سنگھ دے گرہ پھپوا نہر کالونی ضلع کرنال ★

جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن دیوے دان، گر اوتار پیر پیغمبر بھو چکائیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہو مہروان، نیر لوچن اکھ اک کھلائیندا۔ آتم پر ماتم دے کے دان، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے اک گیان، شبد انادی بودھ اکادھ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل نرنکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی بیٹھ سچے دربار، تخت نواسی سوہیا پائیا۔ حکمی حکم اک ورتار، دو جہاناں والی آپ جنائیا۔ شبد دلارا کر سکدار، برہمنڈ کھنڈ گگن گگنتر ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو کر پیار، پریم پریتی اک درڑائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ گھاڑت گھڑ آگم اپار، چارے کھانی سوہیا پائیا۔ چارے بانی بول جیکار، شبد انادی راگ سُنائیا۔ بھو ابھیدا کھول دُھر دربار، انبھو اپنا راہ جنائیا۔ لیکھا جان گر اوتار، پیر پیغمبر مُرید مُرشد پردہ آپ اُٹھائیا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا دیوے وارو وار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار جانے کار، دہ دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، جگ چوکڑی آپ کرائیندا۔ دیونہارا دُھر دا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ نت نوت ہو پردھان، نرگن سرگن کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ہر جگدیش، جگ جیون داتا آپ ورتائیا۔ جگ چوکڑی نام حدیث، کلمہ حق حق سمجھائیا۔ لکھ چوراسی پیسن پیس، گھٹ گھٹ ویکھے تھائوں تھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم دے سچے ریت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کھیلاں کھیل مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار رنگ وکھائیا۔ لیکھا جان اوج نیچ، راؤ رنگ دیونہار وڈیائیا۔ سب توں آتم دے پاربرہم پت پریشور چرن پریت، پروردگار سچے سرنائیا۔ جس گھر لیکھا چکے ہست کیٹ، زردھن سردھن اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ست ستوادی پاربرہم، پر پُرکھ اک اکھوائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییندا۔ جگ چوکڑی جانے کم، نہکرمی کرم کھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بیڑا بٹھ، دُھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ ایکا راگ ناد سُنائے بن کن، دُھن انادی ناد

وجائیندا۔ زرمِل جوت پرکاش کرے دُھر دا چنّ، سُوْر ج چنّ نین شرمائیندا۔ لیکھا جان کایا پنج تت تن، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے زرنکار، زرگن زرویر بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی ویکھے چار، چارے وید سنگ نبھائیا۔ چارے ورن کر پیار، چارے کھانی کھوج کھوجائیا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنی دھار جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہو اُجیار، چار یاری جوڑ جُڑائیا۔ چوتھے پد سچّی سرکار، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرُمکھ ہرجن بھگت سُہیلے سدّے کر پیار، نام سندیسہ اک سُنائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہار، کاتب کرے نہ کھئے لکھائیا۔ جگت مجلس نہ کھئے گفتار، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ من مت بُدھ نہ پاوے سار، جیو جنت چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کر خبردار، بے خبر خبر اک سُنائیا۔ وشن برہما شو لا کے سیوادار، ساچی سیوا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ہر کرتا آد جُگادی بے پرواہ، بے انت بے انت بے انت اکھوائیندا۔ زرگن سرگن بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائییندا۔ شبدا اگئی دے صلاح، ست ستوادی آپ پڑھائیندا۔ برہم برہمادی بھيو کھلا، پڑدہ اوبلا آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جلوہ نُور کر رُشنا، حق حقیقت لاشریک آپ جنائیندا۔ درگاہ ساچی سوہیا پا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ نُویت نام اک وجا، کلمہ نبی رسول سُنائیندا۔ محبوب کھیل کرے اک خُدا، واحد اپنی کار کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی زرگن جوت کر رُشنا، محل اٹل سوہیا پائیندا۔ دیا باقی کھلاپاتی اک جگا، اندھ اندھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جیرج انڈ رچن رچا، اُتبھج سیبج اپنا رنگ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ اک سُنا، لوکات مات وڈیائیندا۔ تیئی اوتاراں بندھن پا، بھگت اٹھاراں رنگ وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر نین کھلا، کلمہ کائنات درڑائیندا۔ نانک زرگن گوہند جوتی جوت جگا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ دُھر سندیسہ اک سُنا، صاحب سلطان اپنا راہ وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ جہاں، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ کلجگ کلکاتی جائے آ، سرشٹ سبائی اندھیرا چھائیندا۔ ست دھرم نہ دیسے ناں، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیندا۔ جن بھگتاں ملے نہ کوئی تھان، تھان تھنتر سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ پیار رپے نہ پتر ماں، پتا پوت نہ گود سہائیندا۔ ہنس بُدھی ہوتے کاں، کلجگ جیو کاگ وانگ گر لائیندا۔ پاربرہم تیرا ناؤں سارے جان بھلا، ہر مندر اندر بہہ کے درس کھئے نہ پائیندا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی

رووے مارے دہا، اٹھسٹھ مان نہ کھئے رکھائیندا۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ چڑھے چا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر نظری آئیندا۔ ساچا ایشٹ دیو سوامی کوئی نہ سکے منا، بنسری گھنٹیا شام نام ناد نہ کھئے سُنائیندا۔ سینتا سرتی رام سکے نہ کھئے پرنا، سیج سہنجی سوہیا کھئے نہ پائیندا۔ زرگن میلا سکے نہ کھئے ملا، گر چیلاروپ نہ کھئے وٹائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار دھیاں بھیناں رہے تکا، کوڑی کریا تن دُور نہ کھئے کرائیندا۔ من واسنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ویکھ جگ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی لگی آگ، ترے پنج کرے لڑائیا۔ ورن برن رہے بھج، ذات پات نال ملائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بھلی برہم مت، ودیا برہم نہ کھئے پڑھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم چرن کول نہ کھئے نت، ناتا بدھاتا نہ کھئے جڑائیا۔ پرہ ملن دی کسے نہ کھلے آگھ، نج نیت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ کام واسنا جگت جوانی ربی نٹھ، جوہن سچ نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا جگت لوکائیا۔ ویکھ لوکائی لوکات، جن بھگت رہے کُرائیا۔ کریا کر پُرکھ ابناس، بے انت تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گھر گھر پڑھدے تیرا پاٹھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جیواں جنتاں کردے گھات، سچ سچ نہ کھئے سہائیا۔ گیانی دھیانی رہے آگھ، اچی کوک کوک سمجھائیا۔ پنڈت پاندھ کرن بات، جگت ودیا کرے لڑائیا۔ مُلا شیخ دسن کائنات، کلمہ حق رسول سمجھائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا سارے بھوئے مُحتاج، مُحبّت تیرے نال نہ کھئے رکھائیا۔ کریا کر غریب نواز، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑا رنگ، ہرجن کوکن دین دُہائیا۔ سری بھگوان تیرا دیوے نہ کوئی سنگ، ناتا جُڑیا کوڑ لوکائیا۔ گھر آتم پرماتم وجے نہ کھئے مردنگ، سرشٹ سبائی کوڑے تال رہی وجائیا۔ بھيو چکے نہ برہم ہنگ، سو سچ نہ کھئے سہائیا۔ نہکرمی تیرا کرے نہ کوئی کرم، کرم کانڈ پھسی سرب لوکائیا۔ لکھ چوراسی آوے جاوے مرے پئے جم، جن مرن گیڑ نہ کھئے کٹائیا۔ ساچا بیڑا کوئی نہ دیوے بنھ، گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انت ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لگی آگ پنج ت ت تن، تتو ت رہیا جلائی۔ دئے نیت بھوئے اٹھ، صاحب ستگر تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، سچ

دوارے تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت کہن پرہ کل ویکھ اندھیرا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کوڑی کریا لگا ڈیرہ، صفا سکے نہ کھئے اٹھائیا۔
 مایا ممتا پایا گھیرا، سادھ سنت پچیا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہوئے ہنگتا دتا گیڑا، لکھ چوراسی رہی بھوئیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اُجڑیا کھیڑا،
 بند کواڑی کُنڈا کھئے نہ لاییا۔ بھیو نہ پائے میرا تیرا، تیرا میرا بھیو نہ کھئے چکائیا۔ لہنا دینا چُکیا سنجھ سویرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، ایکا دے ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ بھگت کہن پرہ ویکھ اندھیرا اندھ، وربھنڈ دھیان لگائیا۔ کیوں سٹا دے کر
 کنڈ، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ تیری آتم پرما تم ہوئی رنڈ، سہاگی کنت سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ من واسنا پاؤندے سارے ڈنڈ، ڈنکا نام نہ کھئے
 لگائیا۔ بہرم بھلیکھا دُئی دویتی کوئی نہ ڈھائے کندھ، دین مذہب ذات پات لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ تیرا آتم گائے کوئی نہ چھند، سوہنگ ڈھولا
 راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جنم جنم دا مٹے نہ کیسے پنڈھ، منزل حق نہ کھئے پُچائیا۔ دین دیال صاحب بخشند، بخشش رحمت اپنی دے ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انت ویکھ زرنکار، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کرن نمسکار، سجدہ سیس جگدیس جھکائیا۔ سرشٹ سبائی سچ نہ دے کوئی پیار، نانا پریم نہ کھئے جڑائیا۔ لیکھا لکھ لکھ جو دے کے آئے
 جگ چار، چارے ورنان جھولی پائیا۔ تس دا کرے نہ کھئے وچار، سچ سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ پوجا پاٹھ کرن کڈھن مات وگار، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ہوکا، در ساچے کوک کوک سُنائیا۔
 پھری دروہی چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ سچ گائے نہ کوئی سلوکا، سچا راگ نہ کھئے لائیا۔ جیو جنت سادھ سنت من مت ہویا
 ہوچھا، گرمت بیٹھے سرب بھلائییا۔ پاربرہم پرہ تیرے نال کر کے روسا، دین مذہب کرن لڑائیا۔ من واسنا جگت جہان ہویا کھوٹا، خودی
 بھری سرب لوکائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے نرمل جوتا، اگیان اندھیر نہ کھئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ اپنا
 گھر، جس گھر رچنا آپ رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، سری بھگوان ساڈی عرضوئیا۔ کلجگ اتم ساڈا نہیں کوئی وس، لوکات ملے
 نہ ڈھوئیا۔ سرشٹ سبائی کھیڑا دے بھٹھ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ دھیرج جت ست سنتوکھ کوئی نہ سکے رکھ، ست ستوادی روپ نہ کھئے
 وٹائیا۔ کوڑی کریا کھلیا بٹ، نام ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جو مارگ رہی دس، تس

بھلی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے دُھر دا ور، دُھر دی دھار آپ پرگنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن حال، حالت سب دی رہے جنائیا۔ سرِشٹ سبائی سچ وست رکھے نہ کوئی دھن مال، نام خزانہ گھر نہ کھئے ٹکائیا۔ کایا مندر اندر نہ ویکھے کوئی دھرمسال، گرہ سوہیا کھئے نہ پائیا۔ دیا باقی کملاپاتی محل اٹل سکے کوئی نہ بال، سچ کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت آتم سہائے نہ کوئی تال، نجھر جھرنا نہ کھئے جھرائیا۔ چار کُٹ دہ دشا من واسنا تیری کرن بھال، آتم پرما تم دھیان نہ کھئے لگائیا۔ بھاگ لگا کیسے نہ دسے کایا ماٹی کھال، چم درِشٹی جگت نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن بول، انبولت راگ جنائیا۔ چاروں کُٹ ڈورُو ڈنکا وجے ڈھول، نام مردنگ نہ کھئے سُنائیا۔ ساچا تولے نہ کھئے تول، نام ترازو ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ انتر آتم پریم رس دیوے نہ کوئی پائل، امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ صاحب ستگر کیسے نہ وسے کول، گھر مندر بہ خوشی نہ کھئے منائیا۔ مایا ممتا پیا گھول، دوس زین کرے لڑائیا۔ جن بھگت چوری چوری ڈر ڈر تیرا نام رہے بول، نیتز نینان نیر نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ویلا اتم ویکھے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہے ویلا اتم آیا، چار جگ پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ سرِشٹ سبائی ترے گن مایا گھیرا پایا، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جگت جنجال نہ کھئے ٹڑایا۔ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ سچ دوارے مانگت ایک، بھچھیا دے ورتائیا۔ سرِشٹ سبائی کر بُدھ بیک، وویکی اپنی کار کھائیا۔ ست ستوادی لکھ لیکھ، لیکھا لکھت دے بدلائیا۔ سرب جیاں سچ دینی ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ کورئی کِریا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ زرگن زرویر زرنکار دس اپنا بھیت، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ آتم پرما تم بخش ہیت، سچ پریتی اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار ورن دے وڈیائیا۔ چار ورن تیرا روپ، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تُوں صاحب سلطان آد جگادی بھوپ، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ تیرا کھیل چارے کوٹ، دہ دشا تُوں ہی نظری آئیندا۔ پہلا لیکھا کر منسوخ، گر اوتار پیر پیغمبر سرب دھیان لگائیندا۔ بھگت بھگوان بنا ساچے پوت، گود سہنجی اک سہائیندا۔ اکو تانا پیٹا سوت، اکو نور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دے دُھر دا ور، جس وچوں تیرا نور نظری آئیندا۔ پرم پُرکھ پرہ دے

گیان، بودھ اگادھ تیری پڑھائیا۔ کوڑی کریا جھگڑے سرب مٹ جان، ممتا موہ نہ کرے لڑائیا۔ چار ورن مئے تیری آن، ملے سچ سرنائیا۔
 اکو نام سیری بھگوان، واحد کلمہ دے پڑھائیا۔ پروردگار تیرا ایمان، صدق صبوری نظری آئیا۔ پُرکھ اکال تیرا مکان، مندر سوہنا سوہیا پائیا۔
 ابناسی کرتے تیرا نشان، دو جہان اک جھلائییا۔ پاربرہم کر پروان، برہم تیرا روپ نظری آئیا۔ وچولا بن نگہبان، بن نیتر نین اکھ کھلائییا۔
 سنت سہیلے گرو گُر چیلے گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربہگت سب تیرا راہ تکان، تقویٰ تیرے اُپر رکھائیا۔ تیرے ملیاں روگ سوگ چنتا دُکھ
 سرب مٹ جان، بہرم بھہ بھو رہن نہ پائیا۔ انتر آ کے مل سیری بھگوان، باہر ملن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جو گھر وچ گھر رہیا بنائیا۔ ویکھ گھر آ کے ٹھاکر، ہربہگت راہ تکائیندا۔ کایا ڈونگھی بھور دے ساگر،
 پار کنارہ نہ کھئے وکھائیندا۔ کریا ندھان نرمل کرم کر اجاگر، در درویش منگ منگائیندا۔ کوجھیاں کلیاں غریب نانیاں دے آدر، آدرش تیرا اکو
 نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وکھا اپنا گھر، جس گرہ بہہ کے جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ بہگت کہے پرہہ گھر
 دس آپ، اپنا پردہ لاپیا۔ جس مندر تیرا میرا اکو جاپ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ میں پوت تون میرا باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ آد
 جگاد جگ چوکرئی سب کچھ تیرے ہاتھ، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے حکمے اندر سیو کھائیا۔ تیرے حکمے اندر تریلوکی ناتھ، رام رمیا شام
 گھنٹیا لوکات سوہیا پائیا۔ تیرا کھیل واستک واس، دیو آتما تیری اوٹ رکھائیا۔ پروردگار دے ساتھ، بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ لیکھا چکے
 پرتمھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ دوار ملے نواس، چرن کول سرنائیا۔ تیرا محل اٹل سوہنا پُرکھ ابناس، سچکھنڈ ساچا نظری
 آئیا۔ جتھے نرگن نرگن گوپی کاہن پاوے راس، سرگن سروپ نہ کھئے وکھائیا۔ پرہم پُرکھ پت پریشور تیرے ملن دی اکو آس، ہرجن تیری
 اوٹ تکائیا۔ سدا سہیلے اک اکلے رکھ اپنے پاس، جگت وچھوڑا دے چکائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مکے واٹ، جنم اجنم نہ کھئے بھوئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وکھال اپنا گھر، جس گھر تیرا نور ظہور رُشنائییا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع کرنال ★

جن بھگت تیرا سوہنا مندر، سو صاحب ستگر آپ سہائیندا۔ بھاگ لگے ڈونگھی کندر، کایا کعبہ حُجرہ حق وڈیائیندا۔ من واسنا بٹھے بندر، نام ڈوری تند وکھائیندا۔ سچ دوار وکھائے اگئی منزل، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد جُگ چوکرئی ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگت تیرا سوہنا دوار، ساڈھے تین ہتھ اندر نظری آئیا۔ کایا ماٹی کھیل کرے کرتار، گرہ ساچا ویکھ وکھائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی کر اُجیار، جوت نور کرے رُشنائیا۔ دوس رین اٹھ پھر گھڑی پل شبد اناد سچّی دھنکار، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ در دروازہ غریب نوازا بند کِواڑی کھول دیوے دیدار، نور نورانہ شاہ سلطانا اِکو نظری آئیا۔ آتم پرما تم سچ پریتی کرے پیار، سُرقتی شبدی ساچا جوڑ جُڑائیا۔ گرُمکھ سخیان مل کے منگلاچار، اند منگل اِکو گائیا۔ گرُمکھ مہا پر اپار، شاستر سمرت وید پُراں رہے پُکار، کھانی بانی کوک کوک سُنائیا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا آن، لیکھا چُکے دو جہان، آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی دے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سچّا گھر، ہرجن انتر پھول پُھلائییا۔ گرُمکھ تیرا مندر اُچا، صاحب ستگر سوہنا پائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں سچّا، زرمِل رُپ اِک درسائیا۔ جس منزل پُرکھ اکال دین دِیال پُجا، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ سیج سہنجنی سوہنی سَت، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن اپنی دھار جنائیا۔ گرُمکھ گُرسکھ ہرجن سنت سہیلا بنائے نادی سَت، پتا پُوت دے وڈیائیا۔ اُجل کرے مات مُکھا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ جن بھگت تیری سچ اٹاری، چہپر چہن ملے وڈیائیا۔ جس گھر زرمِل جوت جگے زرنکاری، نرور اپنا رُپ وکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّا سیکداری، بھوپت بھوپ راج راجان وڈّا بے پرواہیا۔ ساچے مندر سچکھنڈ نواسی کھیل کرے نیاری، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینتا اپنی دھار جنائیا۔ آتم پرما تم نام رس دے خُماری، دوس رین اِکو رنگ چڑھائیا۔ کاغذ قلم نہ کوئی لکھ لکھاری، کاتب شاہی دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دوارے سوہنا پائیا۔ جن بھگت دوارے سوہے سری بھگونت، پُرکھ اکال سوہنا پائیندا۔ نرگن سرگن سہائے مہا اگت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرُمکھ اٹھائے سنت، سَت

ستوادی اپنا میل ملائیندا۔ کوڑی کریا گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھر دا راگ آپ
 الائنیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دوارا اک وڈیائیندا۔ جن بھگت دوارا ساچی کوٹ، دشا ہر جی ونڈ
 ونڈائیا۔ کوڑی کریا کڈھ کے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک ورتائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھوکھ، ترسنا روگ گوائیا۔ ویکھنہارا کایا پنج ت
 بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھوجے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت ویکھے گھر ودھائیا۔ جن
 بھگت گھر وجے ودھائی نام، ساچی سخیاں منگل گائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ویکھن آئے رام، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ نراچھت پورا کرے کام،
 مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ سوہنا نگر کھیڑا ویکھے گرام، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیندا۔ کر پرکاش کوٹن بھان، رو سس اکو جوتی نور
 ڈگمگائیندا۔ سچ سینگھاسن کر آرام، سکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ جنم جنم دی مُشکل کر آسان، دکھ روگ سنناپ ڈیرہ ڈھاپیندا۔ شبد اگھی
 مار بان، تیر انیالا اک چلائیندا۔ امرت نجھر جھرنا جھرے مہان، پریم پیالہ ہتھ پھڑائیندا۔ نردھن دیوے دُھر دا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دوارا ویکھے خوشی منائیندا۔ ہرجن دوارا ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس مندر
 اندر اکو تون ہی جاپ، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ بجرکپائی کھلے تاک، گھر گھر وچ ہونے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رسنا جہوا بتی دند
 گئے آکھ، دُھر سندیسہ حُکم سُنائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھیا بھوکھت واک، بھاکھیا دتی سرب لوکائیا۔ چار ورنان داتا اکو پُرکھ ابناس، ابناسی
 کرتا ہر رگھورائیا۔ ہر گھٹ نرگن جوت کرے پرکاس، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جاگت سووت کرے بات، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ سدا
 سہائی بعد وفات، مرن جیوت اکو رنگ جنائیا۔ ایتھے اوتھے دئے نجات، دو جہاناں ہونے سہائیا۔ جن بھگتاں بنے سجن ساک، بندھپ اکو نظری
 آئیا۔ مُرید مُرشد دیوے ساتھ، پروردگار نور الایہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ دوارے دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھ
 بنک سوہنا سہنجنا، چار جگ رہے جس گائیا۔ جس گھر دیا باقی بلے آد نرنجنا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ ابناسی
 وسے ساچا سجن، میت پیارا اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑ ست سروور کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ آد جگاد جس پردہ کجنا، سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا گُرمکھ گھر، جس گھر دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گُرمکھ گھر سوہنا چنگا، پُرکھ

ابناسی بنت بنائیا۔ آتم سیجا سچ پلنگا، پاوا چؤل نظر کسے نہ آئیا۔ اُپر بیٹھ سؤرا سرینگا، سِری بھگوان اپنا حُکم ورتائیا۔ نرگن جوت چاڑھے چندا، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا ڈھولا گاوے چھندا، تُوں میرا میں تیرا دُھر دا میلا سہج سُبھائیا۔ آتم پر ماتم دیوے اندا، اند اند گرو گُردیو سمجھائیا۔ کوڑی کِریا مارے شبدی کھنڈا، کھڑگ اِکو اِک چمکائیا۔ لیکھے لائے اپنا بندہ، بندگی اپنی اِک سمجھائیا۔ لہنا دین چُکائے وچ برہمنڈا، ورہنڈا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سچا گھر، گُرمکھ مندر اِکو نظری آئیا۔ گُرمکھ مندر سوینی بنت، پُرکھ ابناسی آپ بنائیا۔ جس گھر صاحب سَتگر ملے کنت، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ہرجن کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دو جہاناں اُتر کدے نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ کہیئے سنت، جس ملیا بے پرواہیا۔ لیکھے چُکائے آد انت، انتشکرن ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ مندر دئے سُبھائیا۔ گُرمکھ مندر ککھاں کُلی، کُلوئتا ویکھے وکھائیندا۔ آد جُگاد قیمت رکھے ائملی، جُگ چو کُری کھیل کرائیندا۔ سرِشٹ سبائی مایا بھرم بھلی، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنائیندا۔ کایا پھلواڑی سب دی ہلی، پت ڈالی نظر کھئے نہ آئیندا۔ گُرمکھ ورلے آتم پر بھ چرن پریتی گھول گھلی، گھول گھائی اپنے لیکھے لائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان پھلی پھلی، رُت بسنت بہار خزاں روپ وچوں پرگٹائیندا۔ ناد شبد سُنائے دُھر دی دُھنی، آتمک اِکو راگ لائیندا۔ داتا جودھا سوریہر وڈ گن گنی، گہر گمبھیر مہر نظر اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ دوارا اِک سُبھائیندا۔ کُلی ککھ رہے ہس، خوشیاں گیت گائیا۔ سِری بھگوان رہے دس، اپنا حال جنائیا۔ بے پرواہ کدھروں آئیوں نس، بے انت اپنا پنڈھ مَکائیا۔ سچکھنڈ دوارا چھڈ، لوکھت ویکھیں چائیں چائیا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سُلطان ایتھوں گئے لد، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے دس، لیکھا لکھت وچ لیائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن نروریہر پُرکھ اکال ہووے پرگٹ، ہر گھٹ واسی اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے گُرو گُریچیلے بھگت بھگوان میلے ٹھہ ٹھہ، در در گھر گھر بن بن پاندھی راہیا۔ وست امولک نام ندھان دیوے وتھ، دُھر دی دات آپ ورتائیا۔ امرت ساچا دیوے رس، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے آپ اکھ، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ ست ستوادی شبد انادی برہم برہمادی پریم پریتی گائے جس، جس وید پُران صِفت نہ کھئے صلاحیندا۔ جس نالوں دھار

بن کے ہوتے اڈ، کر کرپا انت اوسے وچ ملائیندا۔ گُرمکھ دوارا آد جُگاد جُگ چوکڑی صاحب ستگر دی ساچی حد، دوجا در ویکھن کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اکو ایک ایکنکار اکھوائیندا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری ضلع کرنال ★

جُگ چوکڑی مُکیا پندھ، دو جہان رہے کُرا لائیا۔ گُرا اوتار منگان رہے منگ، خالی جھولی اک وکھائیا۔ پیر پیغمبر سیس سجدہ کرن ننگ، سر ہتھ نہ کھئے کھائیا۔ بھگت بھگوان گاون چھند، ساچا ڈھولا اک لاپیا۔ کرپا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ سریشٹ سبائی آتم دے رنڈ، ساچا کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نو نو چار بھیکھ پکھنڈ، دھرمی دھرم نہ کھئے کھائیا۔ آتم پر ماتم کیسے نہ ملے اند، چارے کہانی بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، شاہ پاتشاہ در تیرے آس رکھائیا۔ جُگ چوکڑی رہی لنگھ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا دے نہ کھئے سچ پلنگ، سنگھاسن آسن کھئے نہ لائیا۔ ستگر شبد نہ کھئے مردنگ، تال تلوارا نہ کھئے وجائیا۔ سُرتی شبدی کوئی نہ پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی نظر نہ کھئے جنائیا۔ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ نوری چمکے کوئی نہ چند، گھٹ اندھیرا نظری آئیا۔ کلجگ اودھ رہی ہنڈھ، صدی سدییوی وقت چُکائیا۔ صاحب ستگر ٹھاکر سوامی سچ دوار اپنا لنگھ، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ جُگ چوکڑی گئی بیت، بیتی کہانی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ پاربرہم چلائی ریت، گُرا اوتار پیر پیغمبر سیو کھائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا مارگ دسدا رہیا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ لیکھ جئاؤندا رہیا اوج نیچ، راؤ رنک آپ سمجھائیا۔ پنج تت کایا ساڈھے تن ہتھ مندر وسدا رہیا بیچ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں سدا سہیلا کدا رہیا شبدی ریچھ، سوہنی اپنی سیو کھائیا۔ چرن پریتی دُھر دی نیتی دسدا رہیا ریت، ریتیان آپ اکھوائیا۔ گُرا اوتار پیر پیغمبر در درویش منگدے رہے بھیکھ، بھچھیا اکو نام ورتائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی زرگن بنیا رہیا سُرجیت، جیون مرن نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جُگ چوکڑی جائے تھ، لوکات رہن

نہ پائیا۔ کِریا کر پُڑکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سرِشٹ سبائی کھیڑا دسے بھٹھ، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس،
 جیو جنت گئے بھلائییا۔ پیر پیغمبر میل ملے نہ حق، حقیقت ہتھ کیسے نہ آئییا۔ جگت واسنا کوڑی کِریا ہوئے وس، ہر کا شبد سچ نہ کھئے
 کمائییا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار پائی نتھ، ڈوری تند ہتھ اٹھائیا۔ لیکھا چُکے نہ تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سار نہ کھئے
 جنائیا۔ نج آتم نج گھر نجہر ملے نہ کھئے رس، رسنا کوڑ روپ ہلکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے ڈھر دا ور، در
 ٹھانڈے بھیکھ اکو منگ منگائییا۔ جگ چوکرئی رہیا مُک، کلجگ ویلا اتم آئییا۔ آتم ملے نہ کیسے سُکھ، پر ماتم رنگ نہ کھئے رنگائییا۔ مایا ممتا
 لگی بھکھ، ترسنا سکے نہ کھئے بُجھائییا۔ سفل ہوئے نہ کوئی ککھ، جنی جن نہ کھئے جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہ ہر
 نرائن ویکھ لوکات تھائیا۔ جگ چوکرئی اتم ویلا، ویلا وقت سرب جنائیا۔ ورن برن نہ کھئے سجن سہیلا، سرنگت نہ کھئے رکھائییا۔
 پاربرہم پت پریشور کیوں وسیوں گھر نویلا، سچکھنڈ بیٹھا مُکھ چھپائییا۔ جوت نرنجن چاڑھ کوئی نہ تیلا، آد نرنجن سگن نہ کھئے منائییا۔
 جگ چوکرئی اچرج تیری کھیلا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے آس تکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ویکھ اپنی مات
 لوکائییا۔ جگ چوکرئی رہی رو، کل انت دھیان لگائییا۔ پت پریشور تیرا ٹٹا موہ، مُحبّت محبوب نہ کھئے کمائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری
 دے کے گئے سو، ہنگ برہم کر پڑھائییا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نور آپے جائے ہو، ہوکا اپنا نام سنائییا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے پُری
 لوء، بن اکھاں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے ڈھر دے گھر، دو جہان تیری وڈیائییا۔ جگ چوکرئی
 ویکھ حال، پُڑکھ اکال تیری سرنائییا۔ کوڑی کِریا کر بحال، مہروان دیا کمائییا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائییا۔ آ کے
 ویکھ مُریدان حال، مُرشد بن کے پھیرا پائییا۔ ساچا سوہے نہ کوئی تال، اٹھسٹھ امرت سپر نہ کھئے جنائییا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کوئی
 دھرمسال، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئییا۔ سرِشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سب دے سر تے کوکے کال، کلجگ ڈورُ
 ڈنک نگارہ رہیا وجائییا۔ گر مُکھ گرِسکھ ہرجن ہر بھگت بن تیرے ہوئے بے حال، بہل ہو کے دین ڈھائییا۔ گر اوتار کرن سوال، پیر پیغمبر
 سجدہ سیس جھکائییا۔ بھگت وچھل بھگون کر خیال، نیتر لوچن نین اکھ کھلائییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دسے نہ کھئے دلال، رہبر راہ نہ

کھئے وکھائیا۔ دیا دیک جوتی گھر مندر دیوے کوئی نہ بال، رین اندھیری نظری آئیا۔ پُرکھ اگم اتھاہ کر کھیل بے مثال، تیری مسل سکے نہ کھئے
 سمجھائیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن، انت کہن نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا
 گھر، جس گھر لکھ چوراسی رچن رچائیا۔ جگ چوکرئی مکے جھیڑا، لوکات رہن نہ پائیا۔ پروردگار کر حق نبیڑا، لاشریک تیری سرنائیا۔
 سری بھگوان اپنا وسا دُھر دا کھیڑا، گھر مندر دے وڈیائیا۔ دُور دُراڈے نظری آ نیرن نیرا، نرگن اپنا پندھ مُکائیا۔ چاروں کُنٹ دسے
 اندھیرا، تُدھ بن نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ دھرت مات دا کھلا کر وپہڑا، دھرنی دھول رہی کُرائیا۔ جن بھگتاں پار کر بیڑا، شوہ دریا نہ کھئے
 رُڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے بتھیرا، نانا جوڑ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی کرے پُکار، نیر رو رو دئے ڈبائیا۔ اٹھ ویکھ دین دیال، دین سارے
 رہے کُرائیا۔ لیکھا لکھ کے کیوں رکھیا سنبھال، سچکھنڈ دوارے اپنے وچ چھپائیا۔ منگی منگ گوبند سُت دُلا، دئے جوڑ سپس جھکائیا۔
 کرپا کر ہر نرنکار، نرگن نرور تیری وڈیائیا۔ جوتی جامہ کھیل اپار، نُور ظہور اک رُشنائیا۔ سچکھنڈ سوہے سچ دوار، تھر گھر وجے
 تیری ودھائیا۔ سن اگم پار کینار، مندل مندپ سوہیا پائیا۔ ساچا دے آپ دیدار، دید عید چند رُشنائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ کرن وارو وار،
 مستک ٹگا دھوڑی لائیا۔ کلمہ نبی رسول کوک کرن پُکار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تُدھ بن سار کھئے نہ
 پائیا۔ آ کے ویکھ پرہ لوکات، ماتر بھومی دئے ڈبائیا۔ سچ دسے نہ کوئی جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نردھن
 سردھن دیوے نہ کھئے ساتھ، راؤ رنگ اوچ نیچ میل نہ کھئے ملائیا۔ آتم پر ماتم کھئے نہ پوجا پاٹھ، جگت وِدیا کرے لڑائیا۔ چوڈاں لوک ویکھ
 کھیل تماش، چوڈاں طبقات پردہ لاپیا۔ الفیے لیکھا بنیا جگت لُغات، تیرا حرف حرُوف حاصل حق نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ ویکھ جگت لوکائیا۔ جگت لوکائی ویکھ آپ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ دسے پاپ، ست دھرم نہ
 کھئے رکھائیا۔ رُوح بُت نہ کوئی پاک، پوت روپ نہ کھئے جنائیا۔ گھر مندر کھولے نہ کوئی تاک، ہر مندر سوہیا کھئے نہ پائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر
 جو دُھر سندیسہ گئے آکھ، کلجگ اتم بھلی سرب لوکائیا۔ سچ کنارہ ہتھ نہ آوے گھاٹ، پتن ملے نہ بے پروا ہیا۔ جنم جنم دی میٹے کوئی نہ

واٹ، کرم کرم دا روگ نہ کھئے گوائیا۔ گھر دیپ نہ کھئے پرکاس، انحد ناد شبدی دُهن نہ کھئے شنوائیا۔ کوڑی کِریا بھوگ بلاس، سرشٹ سبائی ہوئی ہلکائیا۔ ساچا شبد نہ کھئے بلاس، رس اندٹھا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگت مدرا ہتھ گلاس، امرت جھرنا سپر نہ کھئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آ کے ویکھ اگئی گھر، جس دی بنت نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے بول، دُھر دی آواز سُنائیا۔ سرشٹ سبائی رہی ڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ سچ وست نہ کسے کول، خالی ٹھوٹھے جگت لوکائیا۔ پرم پُرکھ تیری پریتی کوئی نہ جائے مؤل، بسمل رُپ نہ کھئے سہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو پُورب کیتا قول، اقرار اپنا پُورا دے کرائیا۔ پرگٹ ہو کے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اکو کھول، جس گھر تیرا رُپ نظری آئیا۔ سچ دوار کھول پرہ مات، در تیرے منگ منگائیا۔ چار ورنان دے دات، برن اٹھاراں آپ سمجھائیا۔ من مت ناتا توڑ نار کھذات، گرمت اکو اک وکھائیا۔ انتر آتم دے ساتھ، پرما تم اپنا میل ملائیا۔ لیکھا چُکے ذات پات، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ نظری آئی ساکھیات، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پُورا کر بھوکھت واک، صدی پِسویں رہی گر لائیا۔ نیتز کھول مار جھاک، جھلک اپنی دے جنائیا۔ جُگ چوکری تیری کردے رہے تلاش، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ شو جی رووے اُتے کیلاش، ہتھ ترسول رہیا سٹائیا۔ برہما لبھدا پھرے پرکاس، برہم پاربرہم نہ کھئے سہائیا۔ وشن بن کے داسی داس، سیوا کرے سیوک رُپ وٹائیا۔ گر اوتاراں پوری کر خواہش، خواہش اپنی نال ملائیا۔ پیر پیغمبران دے ساتھ، پروردگار ہو سہائیا۔ ترے گن مایا ویکھ گھاٹ، گھاٹا پُورا دے کرائیا۔ پنج تت کوڑی مٹے واٹ، ساچا مارگ پنٹھ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ مہروان پرہ نرگن آ، عادت اپنی دے بدلائیا۔ دو جہاناں بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار دے کے گئے صلاح، پیر پیغمبر اشارے نال سمجھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کیتا گیان بنے گواہ، کہانی بانی شہادت اکو وار بھگتائیا۔ پرم پُرکھ پت پریشور کل آوے ویس وٹا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی ماں، بہین بھائی نظر کھئے نہ آئیا۔ ساک سجن سکے نہ کھئے بنا، بندھن بندھپ اور نہ کھئے رکھائیا۔ ساچے مندر سچ سینگھاسن لے رکھا، ساڈھے تین ہتھ دیوے مان وڈیائیا۔ سمبل رکھے سوہنا ناں، ناؤں نرنکارا آپ سمجھائیا۔ وید ویاسا چرنی ڈگے آ، موسیٰ عیسیٰ نیتز نیناں درشن پائیا۔ محمد رو

کے مارے دہا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ نانک زِگن کہے میرا صاحب بے پروا، پُرکھ اکال سچّا شہنشاہیا۔ گوبند کہے میرا ناتا لئے جُڑا، پتا پُوت دیوے مان وڈیائیا۔ چارے جُگ کہن پُرکھ ابناسی ہوئے سہا، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ وشن برہما شو گیت سہاگی لَین گا، سوبلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ کروڑ تینتیس سُریت اند ساچی چہہر لَین لا، برکھا اِکو پریم کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول چڑھے چا، چاؤ گھنیرا دئے وڈیائیا۔ برہمنڈ کھنڈ نیتر نَین لَین کُھلا، رَو سس نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سُمند ساگر اُچھالے لَین لگا، اٹھسٹھ تیرتھ اپنا سیس بھیٹ کرائیا۔ گُردر مندر مسجد مٹھ شودوالے خوشیاں نال لَین دھیان لگا، ساڈا آئے بے پرواہیا۔ حقیر فقیر بے نظیر تگن راہ، نیتر نَین نَین اُٹھائیا۔ صوفی کہن ساڈا ملے اک خُدا، محبوب اِکو نظری آئیا۔ بھگت کہن بھگون ہوئے نہ کدے جُدا، سدا سہیلا سچّا ماہیا۔ سنت کہن سچ سوامی ملے آ، جس دا رُوپ رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ کہن گُر سَتگر ڈیرہ دیوے لا، گھر ساچے سوبھا پائیا۔ گُرسکھ کہن گُر گُر درشن لئے پا، نج نیتر نَین کُھلاٹیا۔ پاربرہم پُرکھ اکال دین دِیال سرب دئے سمجھا، جیو جنت لکھ چوراسی ایکا نام نگارے چوٹ لگائیا۔ نو نو چار کرو دھیاں، ست ستوادی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جُگ چوکڑی رہی کوک، دروہی تیرے نام خُدائیا۔ کلجگ مایا رہی پھوک، اگنی تت تت جلاٹیا۔ اُٹھ کے ویکھ اپنی کوٹ، چاروں کُٹاں کھوج کھوجائیا۔ جدھر ویکھیں نظری آئے جھوٹھ، ایہہ وی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، راہ تگے خلق خُدائیا۔ راہ تگے خالق مخلوق، بے نظیر نَین اُٹھائیا۔ تیرا ملے نہ کھئے ثبوت، سچ تصویر نہ کھئے دکھائیا۔ بھاگ لگے نہ تت قلبوت، کایا کعبہ نہ کھئے جنائیا۔ سچ دسے نہ کھئے عروج، عرش قُرص پردہ نہ کھئے اُٹھائیا۔ ملے کیسے نہ آپ محبوب، مُحبّت سچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، سچ اپنا میل ملاٹیا۔ سری بھگوان سچ جئاؤندا اے۔ وشن برہما شو سمجھاؤندا اے۔ سُریت اند آپ اُٹھاؤندا اے۔ گُر اتار رنگ رنگاؤندا اے۔ پیر پیغمبر سنگ بناؤندا اے۔ بھگت بھگونت چھند الاؤندا اے۔ سچ اند اک درساؤدا اے۔ جُگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، دُھر دا جوڑ جُڑاؤندا اے۔ چار جُگ دی منگی منگ، کلجگ اتم پور کراؤندا اے۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپے لنگھ، لوکات ویکھن آؤندا اے۔ سچ سہنجنا ویکھ پلنگ، سچ

سنگھاسن سوہیا پاؤندا اے۔ دُھر دا ڈھولا اِکو گائے چھند، تُوں میرا مین تیرا سوہنگ ساچا راگ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ اکھواؤندا اے۔ کرنی کرتا ہر اکھواؤندا اے۔ نرگن نرور ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جامہ نُوں چمکاؤندا اے۔ شبد دمامہ اِک سُناؤندا اے۔ وڈ امام پھیرا پاؤندا اے۔ مقالے حق سوہیا پاؤندا اے۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلی کھول اکھ، نیتر لوچن سرب درساؤندا اے۔ سچ دوارے ہویا اِکٹھ، سوہنا میلا میل ملاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے کٹ، بن قلم شاہی لیکھ لیکھاؤندا اے۔ سچ دوارا کھولے ہٹ، ستگر اِکو گھر دساؤندا اے۔ کھتری براہمن شوڈر ویش نہ ایلے رت، امرت میگھ اِک برسواؤندا اے۔ چار ورنان اِکو مت، ساچا نت آپ جڑاؤندا اے۔ اندر وڑ چلائے رتھ، باہروں نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر دیا کماؤندا اے۔ ستجگ پورا دے کے حق، اُپر اپنی مہر لگاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماواں گا۔ مہر نظر اِک اٹھاواں گا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر لکھیا لیکھ پور کراواں گا۔ لوکات رچ سویمبر، سوہنی ساچی بنت بناواں گا۔ سرب کلا بن بہرتبر، بھرپور ہر گھٹ نظری آواں گا۔ کوڑی کِریا میٹ اڈمبر، سچ سچ اِک درڑاواں گا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، جوتی نُوں اِک چمکاواں گا۔ من واسنا مٹے بندر، دہ دشا ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھاویگا۔ پُرکھ ابناسی راہ چلاویگا۔ گھٹ گھٹ واسی ویکھ وکھاویگا۔ مُلا شیخ مسائق پیر فقیر پنڈت، پاندھا گرتھی پنتھی آپ سمجھاویگا۔ لکھ چوڑاسی سریشٹ سبائی بنائے نائک، حُکم اِکو اِک ورتاویگا۔ نام ندھانا کر عنایت، رحمت فضل آپ رکھاویگا۔ چار جگ دی پوری کر شرائط، شرکت پچھلی میٹ مٹاویگا۔ اگے کرے اِک ہدایت، حضرت اِکو نام سمجھاویگا۔ جس دی کوئی نہ کرے آزمائش، عالم علما سمجھ نہ کھئے رکھاویگا۔ جس دی دو جہان نٹائش، پُھل پُھلواڑی لکھ چوڑاسی ویکھ وکھاویگا۔ جس دی سچکھنڈ مقالے حق ربیائش، درگاہ ساچی سوہیا پاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اِک درڑاویگا۔ ساچا حُکم پرہو درڑاویگا۔ ستجگ ساچا راہ وکھاویگا۔ ویکھنہارا جل تھل اسگاہ، اُچے ٹلے پربت کھوج کھوجاویگا۔ جپاونہارا دُھر دا ناں، ناؤں نرنکارا اِک درڑاویگا۔ وساونہارا سچا تھان،

محل اٹل اک سُہاویگا۔ کایا مندر بھاگ لگا، وچا جندر آپ تڑاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک سمجھاویگا۔ ساچا مارگ پرہو سمجھاؤنا این۔ کلجگ اتم ویکھ وکھاؤنا این۔ پچھلا لیکھا سرب چکاؤنا این۔ کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاؤنا این۔ ستجگ مارگ اکو لاؤنا این۔ چار ورن ہر کی سرن اک تکاؤنا این۔ پُرکھ اکال ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آؤنا این۔ کوڑی کِریا توڑ جنجال، جیون جگت سرب سمجھاؤنا این۔ نام اٹلڑی دے کے دات، خالی بھنڈارا پور کراؤنا این۔ میل ملا کے کلاپات، آون جاون جگت وچھوڑا پندھ مُکاؤنا این۔ جن بھگتاں دے کے دھر دا ساتھ، سگلا سنگ نبھاؤنا این۔ ستجگ پُچھے تیری وات، واسطہ تیرے نال رکھاؤنا این۔ آد انت دا سوہنگ جاپ، جپ جیوت جیو جگت درڑاؤنا این۔ نانک گوہند اتم گئے آکھ، بن آتم پرما تم میل کیسے نہ ملاؤنا این۔ جگ چوکرڑی جس دا کردے پاٹھ، پوجا سمرن جوگ ابھياس ہٹھ تپ جس دا ناد و جاؤنا این۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال جوت سرُوی ویکھے آپ، پردہ اپنا آپ اٹھاؤنا این۔ جن بھگتاں کوٹ جنم دے لاہ کے پاپ، پنت پاپی پار کراؤنا این۔ مُریدان مُرشد کھولے تاک، تسبیح مالا گل نہ کھئے لٹکاؤنا این۔ کر کِریا کرے پاک، پاک رسول رنگ چڑھاؤنا این۔ پرم پُرکھ دی اکو ذات، لکھ چوراسی اپنی ذات وچ رلاؤنا این۔ پچھلا لیکھا جو لیکھا قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ ونڈاؤنا این۔ اتم سب نوں دے نجات، سچ گھر ساچے آپ بہاؤنا این۔ ستجگ ست ستوادی تیرا اکو سمرن پوجا چلے پاٹھ، پاٹھشالا اندر سوامی اکو نظری آؤنا این۔ اکو سروور تیرتھ تٹ گھاٹ، سچ کنارہ آپ وڈیاؤنا این۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سب دی پوری کرے آس، نراسا دو جہان نظر کھئے نہ آؤنا این۔ آد پُرکھ جس رچن رچائی، سو پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن جس بنت بنائی، ایکنکار راہ چلائیندا۔ آد نرنجن جس جوت جگائی، ابناسی کرتا ویکھ وکھائیندا۔ سری بھگوان جس کری پڑھائی، پارہیم برہم و دیا آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ جس جوت ٹیکائی، تھر گھر اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ نار کنت جس کری کڑمائی، سو نرگن زرویر اپنی کار کھائیندا۔ سٹ ڈلارا جو رسیا جائی، شبدي ناؤں وڈیاؤنا این۔ اپنی اچھیا جس پرگنائی، وشن برہما شو دھار اپائیندا۔ ساچی بھچھیا جس ورتائی، ترے گن مایا پنج تت ونڈ وکھائیندا۔ کِریا کری جس رگھورائی، لکھ چوراسی گھاڑت گھڑت گھڑائیندا۔ نو در جس نے کھیل رچائی، گھر گھر وچ اپنا نور ٹکائیندا۔ کرم کانڈ جس بنت بنائی، پرکرتی اپنی جھولی

پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ لیکھا لکھ کے اگم اپار، گھر اپنے لیا ٹکائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، ساچی سیوا حکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی کر اُجیار، نرگن سرگن رُپ وکھائیا۔ اپنی کِریا آپے کر پیار، آپ اپنا بھو کھلائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، گر گر شبد رُپ سمجھائیا۔ لیکھا لکھ کے اگم اپار، کاتب بن کے قلم چلائیا۔ سیکھیا دے سرب سنسار، سرشٹی کری جگت پڑھائیا۔ اوپلے بیٹھ سرجنہار، سوہنی اپنی کھیل کھلائیا۔ نہکرمی کرم کرے اپار، اپرپر سمجھ کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ رچنا رچ کے ہر میت، پرہ اپنی کھیل رچائی۔ سرشٹ سبائی دس کے ریت، گن اوگن دوویں دئے سمجھائیا۔ من مت بڈھ گھر گھر وچ پائی ٹھیک، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم سب دی کیتی ریجھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مات گرہ سب دے نال کیتی پریت، پریم پریتی اک جڑائی۔ جنم توں پہلوں دسیا ٹھیک، ساچی سمجھ اک سمجھائیا۔ پرہ دا گاؤنا گیت، ڈھولا اکو نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، کرنہارا آپ اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑدا، گھڑ گھڑ آپے ویکھ وکھائیندا۔ نرگن ہو کے اندر وڑدا، سرگن ساچے سوہیا پائیندا۔ محل اٹل آگئی چڑھدا، جس گھر نظر کیسے نہ آئیندا۔ پیار وکار دوویں گھلدا، کایا تے شنکار بنائیندا۔ سرشٹ سبائی آپے رلدا، رل مل اپنا کھیل وکھائیندا۔ گر اوتار بن کے اپنا سندیسہ گھلدا، دھر حکم آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، نرگن سرگن آپ جنائیا۔ دوویں رُپ دھرے سنسار، وڈ سنساری بھو کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوراسی کر تیار، گیڑا گیڑے وچ رکھائیا۔ کرم کرم دا کر وبار، جنم جنم دا میل ملائی۔ دھرم دھرم دا کر پرچار، سوہنی کرے پڑھائیا۔ ورن ورن دا لگے اکھاڑ، برن برن دی ونڈ ونڈائی۔ گر اوتار بھیج وارو وار، جگ چوکڑی حکم سنائیا۔ اندروں دے میں سب دا سانجھا یار، باہروں دین مذہب سمجھائیا۔ اندروں دے نرگن نور جوت اُجیار، شبدی ناد دھن شنوائیا۔ باہروں دے چم درشٹی چنگی بہار، مایا ممتا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال پرنائیا۔ دوہاں اندر وس کے کرے کھیل آپ کرتار، اپنی خوشی وچ سہائیا۔ ساچا مارگ آپے دس کے، بہرم بھلیکھے اپنے اشارے نال جنائیا۔ گرمکھاں اندر رل کے، گر گر اپنی دھار پرگٹائی۔ جنہاں کولوں جائے تھ کے، جاندا آؤندا نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ آپے رہبر بنے خُدا، پیر پیغمبر آپ اکھوائیندا۔ آپے بیٹھے ہو جُدا، پردہ اوہلا وچ کھائیندا۔ آپے فطرت دئے وکھا، آپے سمبل رُوپ سہائیندا۔ آپ کلمہ دئے پڑھا، آپے مُکھ بھوائیندا۔ دوہاں وچولا بن کے بے پرواہ، ہر کرنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر اوتار اپنا حُکم وکھائیندا۔ گُر اوتار بندا آیا، یرگن سرگن لے انگڑائیا۔ آپے رام کرشن اکھوایا، تیئی اوتار آپے گنڈھ پوائیا۔ آپے عیسیٰ موسیٰ محمد ہو کے کلمہ پڑھایا، دُئی دویت وچوں گنڈھ جنائیا۔ آپے نانک ہو کے منتر ستنام درڑایا، آپے گوہند ہو کے فتح ڈنکا اک سُنائیا۔ آپے شاستر سمتر وید پُران لکھایا، آپے انجیل فُرانا ونڈ ونڈائیا۔ آپے شبدی راگ الاپا، گُر گرتھ گُردیو سوامی اکو رُوپ وکھائیا۔ آپے بہرم بھلیکھا پایا، ہر گھٹ اپنا کھیل رچائیا۔ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں ایسے کرنی وچ سب دا مان گویا، مالک کھئے نظر نہ آئیا۔ جو آیا سو پرہو دھیایا، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ جے سب نوں دیندا حُکم منایا، ہر کا جس پھیر کوئی نہ گائیا۔ ایہو پرہ نے بھيو چھپایا، جُگ جُگ گُرمکھ ورلے لے جگائیا۔ جنہاں سدھا اپنا میل ملایا، لکھن پڑھن دی گل رہی نہ رائیا۔ جنہاں ملیا اوہناں گایا، اوہناں دا گایا شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان رہیا ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی رچنا آپے ویکھ ویکھ اپنی خوشی منائیا۔ گُر اوتار جو رہیا گھلدا، لوکات دئے وڈیائیا۔ چرن چھایا ہیٹھاں رہیا پلدا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ دوس رین رہیا ڈردا، پرہ نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ لیکھا سمجھا گھڑی گھڑی پل پل دا، چھن چھن رہیا درڑائیا۔ سب دا ڈیرہ اج کل دا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کرپا کھیل اچھل اچھل دا، ول چھل دھاری اپنی رچن رچائیا۔ پرم پُرکھ دا دیکھ اکو بلدا، جس گھر وچوں کوئن کوٹ شمع گُرو اوتار پیر پیغمبر مات پرکھائیا۔ لیکھا جانے محل اٹل دا، جس گھر سچا سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بہرم بھلیکھا اپنا رنگ رنگائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر آیا جگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کری پڑھائیا۔ مندر مسجد شودوالے بنائے مٹھ، تیرتھ تھ گئے جنائیا۔ سرشٹ سبائی دسدے گئے پُرکھ اکال آگے جوڑ کے ہتھ، سمترتھ اکو نظری آئیا۔ نانک گوہند کہا سچ، پُرکھ اکال لؤ منائیا۔ جو آد جگاد جُگ چوکرئی سب توں بیٹھا وکھ، جے ویکھو تاں گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ جنہاں دیوے اپنی آگھ، تنہاں اصل دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل

گرمکھ منکھ، ہر کرتے دھار چلائیآ۔ دوہاں وچ اکو سکھ، سِری بھگوان روگ سوگ نہ کھئے ستائیآ۔ جے سارے سنت بھگت بنا کے گودی لئے چُک، لکھ چوڑاسی قایم رہن نہ پائیآ۔ انت نوں سرِشٹی جائے مُک، جوئی جوُن نہ کھئے بھوائیآ۔ ایہہ پرہ نے پہلوں سوچی سوچ، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیآ۔ بے شک سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے خاموش، جن بھگتاں اٹھے پہر گیت گائے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اس دے وچ سارے نردوش، پرم پُرکھ اکال حُکھے اندر ساری کھیل رچائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا کرتار فُدرت قادر ویکھنہارا ویکھے وگسے بے پرواہیا۔

★ ۱۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ قومی فارم ضلع کرنال ★

خوشی منائے دھرنی دھرت دھول، جن بھگتاں رہی جنائیآ۔ اٹھو ویکھو جودھا سُو رہی ہر مرد، مرد مردانگی اک وکھائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگوت غریب نائیاں ونڈے درد، در درویشا رُوپ وٹائیآ۔ نرگن نرگن پُرکھ اکال آیا پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے نام دی لا کے گئے شرط، لکھ چوڑاسی جیو جنت جنائیآ۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ لوکات آئے نِدھڑک، نرگن اپنا ویس وٹائیآ۔ شبَد کھنڈا اگئی کھڑگ، تیکھی دھار آپ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن دیا آپ کھائیآ۔ دھرنی کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر وجے نام ودھائیآ۔ پُرکھ ابناسی پایا پھیرا، پروردگار ویس وٹائیآ۔ کوڑی کِریا ڈھاہے ڈھیرا، مایا ممتا موہ چُکائیآ۔ کلجگ اتم دیوے گیڑا، لکھ چوڑاسی لٹھ بھوائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھے کھیرا، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ لہنا دین چُکائے گرُو گر چیرا، چیللا گر بھيو کھلائیآ۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیآ۔ لیکھ چُکائے تیرا میرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا کھائیآ۔ دھرنی کہے موہے دیو ودھائی، گرمکھاں رہی سمجھائیآ۔ پرم پُرکھ پرہ جوت جگائی، نوری جلوہ اک رُشنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن چائیں چائیں، بن اکھاں نین کھلائیآ۔ وشن برہما شو بن راہی، پاندھی اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران ڈھولا جس رہے گائی، انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ مُلا شیخ مسائق ویکھن نور الہی، جلوہ گر اکو نظری آئیآ۔ نیتر تگو خلق خُدائی، خالق خلق ویس وٹائیآ۔ دید عید کرے

رُشنائی، نوری چند اک چمکائیا۔ گرسکھ گُرمکھ ہرجن سٹے رہیا اٹھائی، کوڑی نندرا آلس لاییا۔ آتم انتر ناد دُھن کرے شنوائی، انحد
 راگی راگ سُنائیا۔ امرت آتم جام رہیا پیائی، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے رہیا ملائی، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ نرگن
 سرگن درشن رہیا دکھائی، سوچھ سرُوپی نظری آئیا۔ چار ورن بنائے بھائی بھائی، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا کلمہ رہیا سمجھائی، نویت
 اپنا نام وجائیا۔ ساچا نغمہ رہیا گائی، دُھر دا راگ آپ سُنائیا۔ ساچا منتر رہیا سمجھائی، بھيو ابھیدا آپ کھلائی۔ ساچا مندر رہیا دکھائی،
 گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ ساچا دِپیک کر رہیا رُشنائی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سُرُتی شبد کرے کُرمائی، سچکھنڈ واسی اکو سگن منائیا۔ اٹھو
 ویکھو چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے گاؤ گیت،
 صاحب سَتگر سوہا پائیا۔ آد جُگادی جس دی ریت، جُگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ جس دے مندر مسجد شِودوالے مٹھ مسیت، سو
 صاحب نوری نور کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی سدا اتیت، ترے گن اتیتا نظری آئیا۔ دیوے وڈیائی ہست کیٹ، اوچان نیچان ویکھ
 دکھائیا۔ سچ پِرتی بخشے ہر چرن کول پِرت، دوجا ایشٹ نہ کھنڈے درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کہندے رہے انڈیٹھ، رُوپ رنگ
 ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں دساں سچ، سچ سچ جنائیا۔
 جن بھگتو ویکھو نرگن سرگن رہیا وس، ساچی کرنی کار کھائیا۔ شبد اگمی دیوے رس، امرت آتم جام پیائیا۔ نام امولک دُھر دی وٹھ، ہر
 کرتا اک ورتائیا۔ ست ستوادی مارگ دس، کرے حق پڑھائیا۔ پرہ ملن دی کھولے اکھ، تیجے لوچن کر رُشنائیا۔ کوڑی زین میٹے اندھیری
 مس، ساچے گھر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ دھرنی کہے آؤ ویکھو میرا گھر، جس گرہ
 ہرجو سوہا پائیا۔ نرہو چُکائے بھے ڈر، بھیانک ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ سنت سہیلے لائے لڑ، شبدی ڈوری گنڈھ بندھائیا۔ چرن دھوڑ نہائے
 ساچے سر، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا لینا پڑھ، گیت سہاگی اک جنائیا۔ کلجگ اکن نہ جانا سڑ، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔
 ویکھ دکھائے کایا ماٹی پنج تت دھڑ، ماس نارڑی ہڈ پھول پھلائی۔ ڈونگھی بھوری کوری کایا مندر اندر جائے چڑھ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔
 کرے کھیل نرائن نر، نر ہر اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا ویکھو رنگ،

پُرکھ اکال آپ رنگائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ ست ستوادی شبد پلنگ، پاوا چول نہ کھئے وکھائیا۔ بھگتاں دیوے اک اند، نیج آتم رس چکھائیا۔ پنج وکار نہ پاوے ڈنڈ، کوڑی کریا نہ کھئے ہلکائیا۔ نانا توڑے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ بھگتاں نال مل کے گاوے چھند، ٹوں میرا میں تیرا اکو روپ درسائیا۔ سُکھی کرے بند بند، بندگی ہر ہر نام جنائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبدی کنت میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی کہے اٹھ ویکھو سخی، صاحب ستگر پھیرا پائیا۔ نور ظہور تگو اکھیں، آخر اپنا رنگ رنگائیا۔ گھر مندر جگاوے دیا بتی، جوتی نور کرے ژشنائیا۔ نظری آئے کھلاپتی، پت پرمیشور شہنشاہیا۔ جگ چوکری گر اوتار کہانی جس نے دسی، پیر پیغمبر بھيو کھلائیا۔ جس دا نام انوکھا رتی، رتی رنگ دئے چڑھائیا۔ بھيو چکائے کوڑی کریا من متی، گرمت اکو دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت جاگ، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سنت سہیلے کر ویراگ، ویراگی روپ وٹائیا۔ گرمکھ بوجھا اپنی آگ، ترسنا ترکھا ترپت کرائیا۔ گرسکھ سرنائی ساچی لاگ، چرن کول ملے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی اٹھ اٹھ بھاگ، صدا ہر ہر نام سنائیا۔ نرگن سرگن رچیا کاج، ہر کرتا کھیل کرائیا۔ وشن برہما شو دیوے دات، داتا دانی اک اکھوائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران بخشے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ جگ چوکری ستجگ تریتا دواپر کلجگ دسے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھياس آپ سمجھائیا۔ نت نوت نرگن جوت کر پرکاش، سرگن بھيو ابھيد کھلائیا۔ لہنا جانے پرتمھی آکاش، گگن منڈل ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے جگ جگ داس، سیوک سیوا سچ کھائیا۔ اپنے رکھے خالی ہاتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رچنا ویکھ وکھائیا۔ دھرنی کہے میں دیاں سندیسہ، سچ سچ درڑائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ اک نریشا، نر نرنکار ویس وٹائیا۔ سمبل نگر ساچا دیسا، محل اٹل سوہیا پائیا۔ بن گوہند جانے نہ کوئی بھیتا، بھيو سکے نہ کھئے کھلائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیتا، گرمکھ آپ اٹھائیا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، سچا حکم منائیا۔ لہنا دینا مکائے ملا شیخ مسائق پورب کرائے چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ دھرنی کہے میں دساں ایک، ایک وار جنائیا۔ جگ چوکری جس دی ٹیک، سو کرتا کھیل وکھائیا۔ جوتی جامہ دھر کے

بھیکھ، ویس اولٹا لیا وٹائیا۔ نہ کوئی روپ رنگ نہ ریکھ، چکر چنہ نہ کھئے سمجھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی محل اٹل وسے اگئی دیس، اگم اگمڑی کار کمائیا۔ لکھ چوڑاسی رہیا ویکھ، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ سیوا لا وشن برہم شو مہیش، مشورہ اپنا نام جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے بھیج، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ بودھ اگادھا شبد انادا دتے لیکھ، جگ چوکرئی حُکم منائیا۔ گھٹ گھٹ اندر لکھ چوڑاسی مانے سیج، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرُمکھ ورلے دتے بہیت، بھگت بھگوان پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ دھرنی کہے اُٹھ جیو جگ، دُھر دی بات سُنائیا۔ صاحب سلطان درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ گھر گھر مکہ کعبہ وکھا کرئے جج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھیج، دُور دُراڈا سچا ماہیا۔ نج نیتر درشن کرو رچ، جگ لوچن نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ پریتی جاؤ بچھ، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ امرت جام پیو مد، رسنا جہوا نہ ہیوئے ہلکائیا۔ نام جیکارا بولو گج، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کیرپا بہرم بھلیکھا دیو کڈھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جس پر ماتم نالوں ہیوئے اڈ، سو آتم اپنے نال ملائیا۔ کوڑی کیرپا جگت دوار پار کرئے حد، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ سچ سرنائی جاؤ لگ، لاگت منگے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ دھرتی کہے میں مٹی خاک، کوچھی کھلی نظری آئیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں میرے جاگے بھاگ، بھاگان بھری خوشی منائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ جگے چراغ، دیا باقی اکو اک رُشنائیا۔ میں سادھاں سنتاں صوفیاں رہی آکھ، گرُمکھ اُٹھو چائیں چائیا۔ کایا مندر اندر بند کواڑی کھولو تاک، بجرکپائی پردہ لاپیا۔ پت پریشور پُرکھ اکال اپنے اندر ویکھو ساتھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، دید شنید اک شنوائیا۔ ڈونگھی بھوری کھولے راز، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ لیکھا چُکے روزہ نماز، وُضو بانگ نہ کھئے سُنائیا۔ نظری آئے ساکھیات، پیر پیراں بے پرواہیا۔ سچ پیائے آب حیات، حیاتی دیوے آپ بدلائیا۔ دُھر دا دیوے سچ خطاب، خطا پچھلی مُعاف کرائیا۔ میل ملائے حق جناب، پروردگار نُور لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سچ دیوے وڈیائیا۔ دھرنی کہے میری ویکھو دھوڑی، چار کُنٹ نظری آئیا۔ پُرکھ ابناسی آسا کری پوری، منسا اور نہ کھئے ودھائیا۔ درشن دتا اکو نُوری، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ رنگ چاڑھ اگئی گوڑھی، لوکات اُتر کدے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس

دی صفتاں نال کردے رہے مشہوری، انجیل قرآناں لیکھ لکھائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیاں جگ چوکڑی بڑا دستوری، حکم اپنا آپ ورتائیا۔ جس دے پچھے سرگن نانک نرگن چکی بھوری، چارے کٹاں ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ اکال جن بھگتاں پچھے کرے مزدوری، بن سیوک سیو کھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرا روپ مٹی گھٹا، سوہنا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پرم پُرکھ مینوں لگے اچھا، چرن میرے اُتے ٹکائیا۔ جاں نیناں تگاں گوبند دے اُس دا بچہ، جس وچ وڈی وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھاں گرسکھ مینوں لگے اچھا، جو ستگر ست رہیا دھیائیا۔ گرمکھاں ویکھ میں خوشی خوشی ہساں، گھر خوشیاں رنگ وکھائیا۔ جن سنتاں ویکھ بن نانی ہو ہو نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں ویکھ سپس پیراں ہیٹھاں رکھاں، بن نانی اپنا آپ مٹائیا۔ سچ سندیسہ کلجگ اتم وار دساں، جگ چوکڑی حال سُنائیا۔ نو نو چار پچھوں ویلا آیا مسان، مستی نام اکو اک چڑھائیا۔ چرن کول سرنائی ڈھٹھاں، پرہ ملے بے پرواہیا۔ جس دا راگ سویاں وچ گایا بھٹاں، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جس دا کھیل تیرتھ تٹاں، اٹھسٹھ اپنا بھيو چکائیا۔ جس دا نام دوس رین انتر انتر رٹاں، سوہنا راگ سُنائیا۔ جس دا کھیل ویکھاں چوڈاں لوک ہٹاں، چوڈاں طبق سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں سَمکھ، ہر ستگر درسن پائیا۔ نیترو کے دساں دُکھ، دُکھیاں حال جنائیا۔ میری سفل نہ ہونے ککھ، جنی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گود سوہے نہ سوہنا پُت، سہنجنا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ اتم پی لٹ، لٹی جائے خلق خُداِیا۔ سادھاں سنتاں اندر پُھٹ، گرمکھ روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناسی آ کے پُچھ، اپنی اکھ کھلائی۔ تیرے تیرے نالوں گئے رُٹھ، سچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ میں اوہناں دا بہار رہی چک، جو تینوں رہے بھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ دھرنی کہے آپرہ ویکھ حال، حالت اپنی دیاں جنائیا۔ کلجگ انت ہوئی بے حال، بہل ہو کے رہی کُرائیا۔ ساچی دے نہ کوئی دھرمسال، مندر مسجد مٹھ کوڑی کِریا ہوئی ہلکائی۔ حقیقت جانے نہ کوئی حلال، حق حق نہ کھئے سمجھائیا۔ سادھاں سنتاں اُلٹی پکڑی چال، اپنا اپنا ناؤں رہے درڑائیا۔ دُھر دا بنے نہ کوئی دلال، سچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ٹھگ چور لُٹن دھن مال، کور کُریار بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موہے دے اک وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں روواں نیتر، نیناں نیر وپائیا۔ کلجگ انت ویکھ جھکھڑ، جگت رین اندھیری چھائیا۔ رت بسنتی دے نہ کوئی چیتر، گرمکھ پھلواری نہ کھئے مہکائیا۔ کام واسنا سارے کھیڈن، ہنکار کرے لڑائیا۔ سہنجنی دے نہ کھئے سیجن، نار کنت نہ کھئے وڈیائیا۔ مستک لائے نہ کوئی میخن، جوت للاٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ بھرے بھلے مُلا شیخن، مسلہ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ پنڈت پاندھ دھیاں بھیناں ویکھن، نیتر نین نہ کھئے سرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہرواں ہو سہائیا۔ آ کے ویکھ میری حالت، دھرنی سچ سچ جنائیا۔ تڈھ بن کرے نہ کوئی دُھر عدالت، عدلی نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِرپا کرے بغاوت، بغلگیر سجن نہ کھئے اکھوائیا۔ ست دھرم دی دیوے نہ کوئی ضمانت، گر اوتار پیر پیغمبر پلؤ گئے چھڈائیا۔ تڈھ بن دے نہ کوئی صحیح سلامت، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ کوڑی کِرپا میٹ علامت، عالم علما کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے پرہ نیتر ویکھ، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ کلجگ اتم میرے گھلڑے کیس، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ مینوں ہوئی جہی دس کے گیا گرو دسمیس، شد اشارے نال سمجھائیا۔ تیری سوہنی لگے سیج، ماچھووارے جو ہنڈھائیا۔ میں تیرا سنیہڑا دیواں بھیج، پُرکھ اکال جنائیا۔ کلجگ اتم بدلے تیری ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دوار وسائے تیرا دیس، دیس دستر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جامہ دھر کے بھیس، سمبل بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سچ سنیہڑا تینوں دیوے بھیج، کوچھی کملی لے بلائیا۔ پورب لیکھا وکھائے لیکھ، دیونہار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دے درڑائیا۔ گوبند کہا سُن دھرنی بات، اکو وار جنائیا۔ صدی پیسویں مار جہات، جھاکی ہر ہر آپ وکھائیا۔ تیری آ کے پچھے وات، داتا دانی کھوج کھوجائیا۔ جوں بھاوے پت لے راکھ، پت پریشور ہتھ وڈیائیا۔ تیرا بھگتاں نال بنائے ساتھ، سوہنا سنگ رچائیا۔ آپے ویکھے کھیل تماش، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ تیری پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرنی تینوں دیوے مان، ہر کرتے ہتھ وڈیائیا۔ ست دھرم دا سچ نشان، تیرے اُتے دے جھلائییا۔ تیری بھیٹا کر کے نیہاں ہیٹھ دباے بال، سوہنی ساچی سیو کمائیا۔ اُپر مندر بنائے مہان، محفل اپنا نام لگائیا۔ دو جہان جھلائے نشان، ست ستوادی آپ اٹھائیا۔ خوشیاں گائے سچا گان، گیت گوبند سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے خوشی منان، در در

گھر گھر دین ودھائیا۔ بھگتن میلا وچ جہان، سوہنا سنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی ملے مات، کلجگ اتم سوہیا پائیا۔ سچ سُنہنجی دیوے دات، وست اموک اک ورتائیا۔ چرن کول بندھائے نات، بدھ اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھا لیکھ بن قلم دوات، شاہی اپنا پریم وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ سُن کے حکم دُھر فرمانا، دھرنی خوشی منائیا۔ کِریا کرے سِری بھگوانا، بھگون آپے ہونے سہائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ کرے پروانہ، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ سچ سُنائے اکو گانا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی ہر گوہند، گھر گمبھیر کرائیندا۔ جُگ چوکڑی میٹے چند، چنتا روگ گوائیندا۔ دین دِیال بن بَخشند، بَخشش اپنا نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھرنی دھرت دھول دھول وڈیائیندا۔ دھرنی کہے میری آسا پور، ہر تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے اُتے پھرن ضرور، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ رسنا جہوا بئی دند بول کے تیرا گائن ظہور، تور تیرا کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا جھولی پائیا۔ تیرا لہنا دیوے ہتھ، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ مہروان پُرکھ سمرتھ، جُگ جُگ لیکھا آپ چُکائیندا۔ بھگت سبج دیون ساتھ، سوہنا سنگ بنائیندا۔ دوہاں مل کے گاؤنی سچے گاتھ، سچا مارگ اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم پُرکھ ابناس، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ دھرنی دھرت دھول نرگن سرگن تیرے اُتے پائے راس، گوپی کابن ویس وٹائیندا۔ جنگل جُوہ اُجاڑ پہاڑ سہائے پرہاس، ٹلے پربت سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ آسا منسا منسا آسا سب دی پور کرائیندا۔

★ ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی گرمیج سنگھ دے گرہ پنڈ کھرکا ضلع کرنال ★

سو پُرکھ نرنجن آد جگادی، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیلے کھیل برہم برہمادی، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائیندا۔
 بودھ آگادھ اک چلائے شبد انادی، نرگن نرویر حکم ورتائیندا۔ تھر گھر ساچنا سچ سوامی ساچی، محل اٹل سوہا پائیندا۔ وشن برہما شو کر
 آبادی، سوہنی رچنا آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیتا، صاحب
 ستگر بے پرواہیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھا، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ نرگن نرگن بیٹھا رہے اتیتا، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیا۔ مہروان ہو
 کے دیوے بھیکھا، بھچھیا اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ایکنکار کھیل اپار، ہر کرتا
 آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ہو اجیار، تھر گھر اپنا نور وکھائیندا۔ شبدی ست وڈ سیکدار، شاہ پاتشاہ آپ پرگٹائیندا۔ ڈھر دا حکم
 سچی سرکار، پُرکھ اکال آپ درڑائیندا۔ آد جگادی تیری دھار، دو جہاناں آپ سمجھائیندا۔ بھيو ابھیدا کھول زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ تیرا
 رنگ وکھائیندا۔ وشن برہما شو سیوادر، رو سس تیرا نور چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ گھلائییندا۔
 ساچا بھيو شبدی ست، ہر کرتا آپ گھلائییا۔ مہروان مہر کر ابناسی اچت، دیونہار ست وڈیائییا۔ ساچی دھاروں پینا اٹھ، تھر گھر ساچے
 سوہا پائیا۔ لکھ چوراسی اندر تیرا نوری اکو مکھ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائییا۔ سچ پریتی اتم سکھ، ست ستوادی آپ درڑائییا۔ گھٹ
 گھٹ اندر بیٹھا لک، اپنا آپ چھپائییا۔ پُرکھ اکال دین دیال جگ چوگری لئے پُچھ، دُور دُراڈا پھیرا پائیا۔ تیرا پینڈا نہ جائے مک، پاندھی بنے
 جگت لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائییا۔ ست شبد سن ڈھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائییا۔ لکھ
 چوراسی تیرا پسار، انڈج جیرج اٹبھج سیتج ونڈ ونڈائییا۔ چاروں کنت تیرا جیکار، دہ دشا تیری شنوائیا۔ تیرا روپ گرو اوتار، پیر پیغمبر
 ویس وٹائییا۔ تیرا پریم بھگت بھنڈار، تیرا نام سنتن ڈھولا گائییا۔ تیرا رنگ گرمکھ لین چارھ، گرسکھ تیرے وچ سائییا۔ تیرا حکم جگ
 چوگری چار، ستجگ تربتا دواپر کلجگ آپ جنائییا۔ تیرا لیکھا شاستر سمرت وید پُران قرآن، گیتا گیان انجیل نال کُرمائییا۔ تیرا مندر کایا
 بنک ساڈھے تن ہتھ منار، محل اٹل نظری آئییا۔ تیرا ناد سچی دھنکار، گھر گھر اپنا راگ سنائییا۔ تیرا سروور امرت ٹھنڈا ٹھار، نجھر جھرنا

اک دکھائیا۔ تیرا نؤر جوت اُجیار، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ تیرا گھر وچ گھر سوہے سچ دربار، دُھر درباری آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹ دئے وڈیائیا۔ شب سٹ وڈ بلوان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دو جہان تیرا نشان، برہمنڈ کھنڈ دکھائیا۔ گر اوتار منن آن، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ شاہ سلطان ویکھن آن، راؤ رنگ سیو کھائیا۔ دروہی پھرے زمیں اسمان، چوڈاں طبق دھوڑی خاک رمائیا۔ چوڈاں طبق منن ایمان، صدق صبوری تیرے نال ہنڈائیا۔ لیکھا جانے سری بھگوان، اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شب سٹ سچ تیرا زور، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ دو جہان تیری لوڑ، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نؤ کھنڈ پرتھی سٹ دیپ تیرے ہتھ ڈور، واگان چاروں کٹ بھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی پُرکھ اکال جائے بہڑ، نرگن نرور میل ملائیندا۔ تیرا منتر فرنا پھور، صاحب سلطان آپ درڑائیندا۔ نج گھر واسی وسے کول، دُور ڈراڈا پندھ مکھائیندا۔ چار جگ وچدا رہے ڈھول، چار ورنان آپ سُنائیندا۔ نت نوت اولڑا بول، انبولت آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وڈیائی اک دکھائیندا۔ شب سٹ اگون پیا ہس، پُرکھ اکال سیس نوائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دس، کی اچرج کھیل رچائیا۔ جگ چوکرئی ویکھاں نس نس، بن پاندھی پندھ مکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارگ دیوان دس، تیرا کوٹن کوٹ نام سمجھائیا۔ سٹ دھرم دا کھولان ہٹ، کوڑی کرپا نال ملائیا۔ لکھ چوراسی چلاواں رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ تیرا پریم دیوان رس، رسیا اکو روپ وٹائیا۔ سب دی جھولی پاواں حق، حقیقت ویکھاں تھاوں تھائیا۔ تیرے آگے جوڑ کے دوویں ہتھ، کول چرن سیس نوائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ دے سمجھائیا۔ کون ویلا میری پوری کریں آس، جگ چوکرئی ترسنا دئیں بھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ شب کہے پرہ میرے پت، پت پریشور تیری سرنائیا۔ سچا لیکھا میرا لکھ، آد جگاد سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کون ویلا کریں پت، سہنجی گھڑی سہائیا۔ درس دیدار دی پاویں بھکھ، پردہ مکھ نقاب اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سہج سبھائیا۔ سری بھگوان دسے بول، بن رسنا جہوا گائیا۔ جگ چوکرئی تولان تول، نرگن کنڈا نام اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کراں انبھول، کوٹان وچوں گرمکھ ورلے سوچی پائیا۔ انتر آتم پردہ دیوان کھول، دئی دوتی پرے ہٹائیا۔ امرت آتم بخشان پاہل، نجھر جھرنا

اک جھرائیا۔ سُرتی شبدی جاواں مؤل، مؤلا اپنا نام سمجھائیا۔ اُلٹا کراں نابھ کول، کولا مُکھ آپ بھوائیا۔ دیواں وڈیائی اُپر دھوئل، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ بھيو چُکاواں پردہ اوہل، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ سار پائے نہ کوئی پنڈت پاندھا رؤل، مُلا شیخ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نرگن پرگٹ ہوواں اڈول، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں وساں کول، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پرہ تیری وڈیائی، ہوں سیوک چاکر سیو کھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی تیرا دھیان لگائی، چرن کول منگاں سرنائیا۔ دوئے جوڑ نمسکار نمو سِیس نوائی، واحد تیری اوٹ تکائیا۔ پروردگار نُور خُدائی، لاشریک تُوں ہی تُوں ہی گائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھاں چائیں چائیں، نو نو چار پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام ناد وجائی، سرِشٹ سبائی کرن پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر لیکھا لیکھے پائیا۔ پُرکھ ابناسی دسے ست، ست ستوادى دیا کھائیندا۔ کلجگ انت ہوواں پرگٹ، نرگن نُور ڈگمگائیندا۔ دھرم دوارا کھولاں ہٹ، وست نام اک ورتائیندا۔ سرِشٹ سبائی برہم مت، وديا دُھر دی اک پڑھائیندا۔ نج نیتر کھول اکھ، پرتکھ اپنا رُپ درسائیندا۔ دُرمت مِل دیواں کٹ، پت پاپی پار کرائیندا۔ شبد اگھی ماراں سٹ، تیرا ناد راگ الائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر گوائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، سواس سواساں ونڈ اپنا میل ملائیندا۔ جن بھگتاں پوری کر کے آس، جنم جنم دا ترسنا روگ گوائیندا۔ نرگن سرگن رکھاں پاس، آتم پرما تم مل مل سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ شبد سُت کہے پرہ موہے تیرا مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں پتا ہوں بال انجان، ٹھا کر سوامی تیری اک سرنائیا۔ تُوں گھاڑت گھڑیں مہان، لکھ چوراسی بنت بنائیا۔ مین اندر وڑیا آن، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ اٹھے پھر کراں فرمان، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ لوکيات نہ بنو انجان، دُھر سندیسہ اک الائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور ملو آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ شبد سُت تیری سیوا سچ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچھ، پنج تت مندر ویکھ وکھائیندا۔ شبد اگھی گائے گاتھ، دُھر دا راگ الائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دیویں دس، سچ سنتاں راہ جنائیندا۔ گُرمکھاں دیویں امرت رس، نجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ گُرسکھاں پرہ ملن دی دے کے اکھ، گھر سچا اک جنائیندا۔ جنہاں اُتے پے جائے شک، تنہاں لکھ

چوڑاسی وچ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ شبد کہے میں منگاں چرن دھوڑی خاک، پرہہ اور نہ کھئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بناں سجن ساک، سگلا سنگ نہیائیا۔ نرمانتا وچ دھوڑی بگا مستک لؤاں خاک، ایہمان رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا درس منگاں کھلاپات، نج نیر دھیان لگائیا۔ سچ پریتی پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، صاحب تیری سرنائیا۔ سری بھگوان دیوے دان، دیاوان دیا کھائیا۔ جگ چوڑی ویکھاں آن، نت نوت ویس وٹائیا۔ ست دھرم دا سچ نشان، گرمکھ ساچے دیاں پرگٹائیا۔ بھگتاں دیواں بھگتی گیان، نام ندھان جھولی پائیا۔ مل مل سوہلا اکو گان، تون میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ شبد کہے پرہہ دس سچ سوامی، دہ دشا تیری سرنائیا۔ آد جگادی انترجامی، انترگت سب دی ویکھ وکھائیا۔ بودھ اکادھ اگنی تیری بانی، شبد ناد سچی شنوائیا۔ گرمکھ ورلے مات پہچانی، جس اپنی بوجھ بھجھائیا۔ بھرے بھلی چارے کھانی، ہر کا بھيو کیسے نہ آئیا۔ سری بھگوان کہے دیواں دھر فرمائی، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سری بھگوان کہے تیرا نشانہ بھگت، پن بھگتاں پرہہ جو نظر کتے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرماٹم اکو شکت، شخصیت اپنی دئے سمجھائیا۔ چنتا سوگ رہے نہ ہرکھ، غم نیڑ کھئے نہ آئیا۔ من واسنا مول نہ جائے بھٹک، مت متوالی نہ دئے ڈبائیا۔ بدھی وچ نہ رہے فرق، فیصلہ اکو نام سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ شبد کہے پرہہ تیرا بھگت چنگا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جس دے اندر تیرا مردنگا، ساچا نام ڈھولا راگ سنائیا۔ دئی دویتی ڈھائے کندھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ سچ پریتی گائے چھندا، اکو نام دھیائیا۔ اٹھے پھر پرمانندا، نج آتم کرے رسائیا۔ رسنا جہوا ہوئے نہ گندہ، کوڑی کِریا نہ کھئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، گرہ شبدی منگ منگائیا۔ شبد کہے پرہہ تیرا بھگت امولا، املڑا نظری آئیا۔ تیرے گھر دا ہویا گولا، ساچی سیو کھائیا۔ اپنا آپ نام کندے تولا، ترازو اور نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارا اکو کھولا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ شبد انادی گاوے ڈھولا، انحد نادی راگ الاٹیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان صاحب ستگر لہے وچولا، دوجا بندھن نہ کھئے پائیا۔ کوڑی کِریا من واسنا جگت نہ پائے رولا، کوک کوک نہ کھئے سنائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ شبد کہے پرہ ہرجن تیرا، تیرا رُوپ نظری آئیا۔ دھن بھاگ اوہ وسے کھیڑا، جس گرہ تیرا نُور رُشنائیا۔ مایا ممتا چُکے جھیڑا، ہوئے ہنگتا گرہ نہ کئے وکھائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، پاندھی پندھ نہ کئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی راکھو ایک، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ شبد سوامی دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ من مت بُدھ کرے بیک، خالص اپنا رُوپ وٹائیندا۔ کوڑی کرپا لیکھ چُکائے بھیکھ، ست سرُوپی نظری آئیندا۔ آتم پر ماتم کرے ہیت، برہم پاربرہم ملائیندا۔ سُرتی شبدی کھیلے کھیڈ، گوپی کاہن راس رچائیندا۔ بھاگ لگائے سُنجنی سیج، ہر کنت کنتوبل سوبھا پائیندا۔ جوتی جلوہ نُوری تیج، دیا باقی اکو ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر وڑ کے دسے بہیت، بھو ابھیو ابھید آپ گھلائیندا۔

★ ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ یکرمی کرنیل سنگھ، جرنیل سنگھ دے گرہ کھرکا ضلع کرنال ★

دُھر دا شبد ستگر پیار، ہری نام ملے وڈیائیا۔ دو جہاناں بنے سہار، ایتھے اوتھے ویکھ وکھائیا۔ ڈُونگھی بھوری کرے پار، بھو ساگر پندھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی گیڑ نوار، آون جاون دئے کٹائیا۔ مائس جنم پیج سوار، دیوت سر رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام بُجھائیا۔ ہر کا شبد ستگر رُوپ، آد جگادی نظری آئیندا۔ کوڑی کرپا مٹائے جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ بھو چُکائے چارے کوٹ، دہ دشا پردہ لاپندا۔ گھر آتم دیوے سوکھ، پر ماتم میل ملائیندا۔ جگ جنم دی میٹے بھوکھ، سچ بھنڈار ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ نام اک وڈیائیندا۔ ہر کا نام ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بُجھائیا۔ گھر سوامی ملے دُھر دا میتا، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ لیکھا چُکے مندر مسیتا، شودوالا مٹھ اکو رُوپ درسائیا۔ دیوے وڈیائی اُوچاں نیچاں، راؤ رنکاں گلے لگائیا۔ سچ دوار مارگ دسے سِدھا، سِدھ سادھک آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو نام دیوے وڈیائیا۔ ستگر نام سرب سُکھ ساگر، چنتا روگ سوگ گوائیندا۔ تال سہائے امرت گاگر، کایا بنک وڈیائیندا۔ بھگت وچھل نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل

دھوائیندا - جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ منتر نام سمجھائیندا۔ ستگر نام صاحب دیوے سچ منتر، انتشکرن ویکھ
 وکھائیا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ پردہ اولا دئے چُکائیا۔ ویکھ وکھائے اوج اکم گگن گگنتر، منڈل مندپ کھوج کھوجائیا۔
 جگ چوکڑی جگت واسنا میٹے بسنتر، اگنی اگ بھجائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہریگت آتم کرے ستنتر، سرتی شبد نال ملائیا۔ ست
 دھرم بنائے بنتر، گھڑن بھنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ شبد اک درسائیا۔ ستگر شبد الکھ ابھیوا، انہو
 دھار چلائیندا۔ امرت رس اگنی میوہ، دو جہاناں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کر کِریا جس دیوے وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سرب دھیان لگائیندا۔
 گرمکھ ورلا رس ویکھے پن رسنا جہوا، بتی دند نہ کھئے وڈیائیندا۔ بھو کھلائے وسنہارا نہچل دھام سدا نہکیوا، نرگن اپنا بھو کھلائیندا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ہر نام آپ صلاحیندا۔ ستگر نام ست سرُوپ، جگ نیتز نظر نہ آئیا۔ رُوپ رنگ کوئی نہ جانے
 بھوپ، راج راجان ویکھن کھئے نہ آئیا۔ غریب نائیاں اُپر جائے تھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دئی دوت پنچ وکارا کام کرودھ لوہ موہ ہنکارا
 کڈھ کٹ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ مہروان سری بھگوان سہائے ساچی رت، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ نام اک اُچائیا۔ سچ نام ستگر بان، انیالا تیر لگائیندا۔ گرمکھ ورلا کرے پچھان، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ لکھ چوراسی
 جیو جنت شیطان، شرع وچ سرب لڑائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ دین مذہب دیسے نہ
 کھئے ایمان، ایشٹ دیو نہ کھئے جنائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نیتز نیناں نیر وبان، مہروان مہر نظر نہ کھئے اٹھائیندا۔ گرمکھ ورلے آد جگاد ہر کا نام
 ملے دان، ہر کرتا وست امولک جھولی پائیندا۔ سو گرمکھ گرسکھ چتر سگھڑ سجان، موركھ مؤڑھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ انتر آتم پن پڑھیاں
 اُچے گیان، الفیے پئی نہ کھئے سکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنا نام وکھائیندا۔ ستگر نام سدا انڈٹھ،
 جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی دے کر پٹھ، گھر گھر وچ رہیا ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں کرے ساچا پت، بتکاری لئے انگرائیا۔ کر
 پرکاش گھر نچ، نچ منتر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام آپ اُپائیا۔ ساچا نام ہر دی اُپا، مہا اکتھ کتھ
 درڑائیا۔ سرشٹ سبائی دیسے سُنپنا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی پنڈھ اتم مکننا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھجن واہو داہیا۔

کوڑی کریا بوٹا سُکنا، ہریا سِنچ نہ کھئے کرائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مات گرہہ اُلٹا رُکھنا، جم کی پھاسی سکے نہ کھئے تڑائیا۔ گرمکھ ورلے
 ستگر مارگ پُچھنا، نیترو رو رو نینان نیر وہائیا۔ کون پرہہ جس ٹھا کر اتم گودی چُکنا، جنم مرن دووین دئے مُکائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ
 جس دے چرناں ہیٹھاں لُکنا، برہمنڈ کھنڈ پنہہ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر کرنی کھیل وکھائیا۔ ستگر شبدا
 کہے میں سب توں اُچا، پرہہ دتی موہے وڈیائیا۔ آد جُگاد میرا پینڈا نہ مُکا، کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے آئے راہیا۔ دو جہان اُجل
 مُکھا، دُرمت مَیل نہ کھئے لگائیا۔ میرا بوٹا کدے نہ سُکا، سِنمل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پُھل پُھلواڑی نال جھکا، چاروں کُنٹ سوہیا پائیا۔ دین
 دیال ہر کریال ہو کے تٹھا، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ ساچی کار کھائیا۔ ستگر شبدا کہے
 میرا سوہنا محلا، چہر چہن نہ کھئے چُھائیا۔ سچ دوارے رہوان اُکلا، ایکنکار دتی وڈیائیا۔ جوتی نور آپے بلا، ڈھولا راگ شبدا آپے
 گائیا۔ پاواں سار جلاں تھلان، ڈونگھے ساگر ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکری جن بھگت پھڑاواں پلا، نرگن سرگن میل ملائیا۔ صوفیاں مینوں
 کہا حقیقت وچ اللہ، عالمین نور خدائیا۔ میری دھار سدا بسملا، بسمل اپنا آپ وکھائیا۔ میرا نعرہ الللا، لاشریک خوشیاں نال سنائیا۔
 اُچ اگم اتھام میرا ٹلا، مقامے حق ملے وڈیائیا۔ جُگ چوکری کوئی نہ کٹیا چھلا، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ پیر پیغمبر مُرشد مُردان آ کے
 ملا، نور ظہور کر رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر شبدا کہے میں دُھر دا کلمہ، قلم
 شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ میرا بھیو نہ بئے عالم علما، چوڈاں وڈیا دئے دُہائیا۔ بن پروردگار کسے دواویوں مائل نہ ملنا، ہٹ بازار نہ کھئے وکائیا۔ اگم اتھام
 لوک پرلوک کھیل کھیلنا، خالق خلق روپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ شبدا اک سمجھائیا۔ سچ شبدا کہے
 میرا پتا پروردگار، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس دا لیکھا دُھر دربار، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ مگہ کعبہ جس کھلایا کواڑ، جگت حُجرہ
 اک وکھائیا۔ سو محبوب مُحبت کرے اپار، مو اپنا میل ملائیا۔ طالب طلبا کرے وچار، بھیو ابھید اپنا آپ جنائیا۔ کاغذ قلم نہ لیکھنہار،
 انجیل قرآن نہ سکے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، اپنا شبدا نام کلمہ اکو اک درڑائیا۔ کلمہ
 شبدا نام کرے پرسدھ، پُشت در پُشت ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نام چین دی دسی بدھ، مارگ دُھر دا آپ سمجھائیندا۔ اتم

پر ماتم تیرِ نشانے دتا ودھ، مُکھی تیکھی دھار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ پرگٹائیا۔ ستگر شبد کہے میں بھگتاں مِتر، گُرمکھاں سنگ نہائیا۔ سچ دواویوں آواں نکل، گھر گھر وچ پردہ لاپیا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُراں انجیل قرآن میرا کرے ذکر، ذکرِیا میرے پچھے اپنا آپ بیٹھا چرائیا۔ ساچے سنتاں مینوں سدا فکر، فقرے اندر صفتی نام پڑھائیا۔ دو جہاناں لوکات بن کے ساچا مِتر، میت مُرارا رُپ وٹائیا۔ آتم پر ماتم ملاؤن دا نت نوت مینوں عشق، عاشق معشوق حقوق اکو جہا رکھائیا۔ سرب جیاں دا بن سوامی ایشٹ، دریشٹ دیواں پردہ لاپیا۔ جس نون رام گُرو دوویں مندے رہے وشیشٹ، وشیشتا سب نون دیاں جنائیا۔ جس دا کھیل سورگ بہشت، دوزخ اگنی بھا تپائیا۔ سو ستگر شبد گُرمکھاں دیوے انتر صدق، بھروسہ سچ سچ درڑائیا۔ کوڑی کِریا نیڑ نہ آوے نندیا نندک، رسنا جہوا ہر ہر نام دھئیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ہر ہر رُپ سہائیا۔

★ ۱۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی چانن سنگھ دے گرہ پنڈ ہنڈولا ضلع کرنال ★

سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ پھری دروہی لوک پرلوک، دو جہان رہے گُرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے نہ کوئی سوچ، زمیں اسمان دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سچ پرکاش نظر نہ آوے نرمل جوت، اندھ اگیان نہ کھئے مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تن ماٹی بھریا کھوٹ، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ صاحب ستگر پاربرہم کیوں بیٹھا انت خاموش، نرور اپنا مُکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی آ کے ویکھ، گر اتار منگ منگائیا۔ سریشٹ سبائی کوڑا بھیکھ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ہر کا ناؤں کوئی نہ لے چیت، چیتن رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ مایا ممتا رہے کھید، ہومے ہنگتا گرہ بنائیا۔ کیسے نظر نہ آوے نیتن نیت، نج گھر درس کھئے نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا بہیت، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ لکھ چوڑاسی سُنجا کھیت، تڈھ پن ہووے نہ کھئے سہائیا۔ آتم پر ماتم مانے نہ کوئی سیج، گھر وجے نہ نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ پیر پیغمبر تگن راہ، نیتن نین اٹھائیا۔ پروردگار بن ملاح، بے نظیر نرگن نور ظہور کرے رُشنائیا۔ اُمت اُمتی بھری گناہ، مُحبت سچ نہ کھئے سمجھائیا۔

ساچا دِسے نہ کوئی ملاح، بیڑا کندھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرا کلمہ گئے بھلا، سچ سجدہ سیس نہ کھئے جھکائیا۔ مکّہ کعبہ کوئی نہ پڑھے دُعا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن زرویر جوتی جوت کر رُسنائیا۔ پیر پیغمبر مارن طعنہ، پروردگار سچ جنائیا۔ چوڈاں طبق دِسے ویرانہ، سچ پُھلواری رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی دِسے مُلا شیخ مسائق مؤلانا، مُحبت حق نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا پنچ وکاری پھرے شیطانا، گھر گھر شرع کرے لڑائیا۔ ثابت ربیا نہ کوئی ایمانا، عمل عالم کرے نہ کھئے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ بھگت جن رہے چیک، انتر رو رو رہے جنائیا۔ پرم پُرکھ تیری اک اڈیک، نیتر نین دھیان لگائیا۔ درس دے شاہ پاتشاہ منگن بھیکھ، بھچھیا اکو نام جھولی پائیا۔ مہر نظر مہروان کر بخشیش، رحمت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگت نو نو چار کردے رہے اڈیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ سنت کہن پرہ مار جہات، جھاکئی اپنی آپ جنائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ آتم پر ماتم پڑھے کوئی نہ گاتھ، رسنا جہوا بتی دند سرب ہلکائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ جوڑے نات، ناتا بدھاتا میل نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے آکھ، دُھر سندیسہ تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، لوکات پھیرا پائیا۔ گُرمکھ کہن پرہ کھول آکھ، نیتر نین نین آگھڑائیا۔ تیرے اُتے سب نوں پیا شک، تیرا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ کوڑی واسنا جگت کھلیا ہٹ، تیرا ناؤں سچ نہ کھئے جنائیا۔ سادھ سنت کلجگ انت دھیان بھینان رہے تگ، نیتر لُجیا شرم حیا نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِرپا نیچے مندر مسجد مٹھ، شودوالے دین دُہائیا۔ دھاپیں مارے تیرتھ تٹ، استری پُرش ننگے تاریاں رہے لائیا۔ گھر گھر در در ابلے بہتر ناڑی رٹ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرے ملن دی کسے نہ کھلی آکھ، نج نیتر درسن کھئے نہ پائیا۔ منکا منکا مالا سارے رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ گُرسکھ کہن پرہ پھیرا پا، ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ناتا تٹا پُتراں ماں، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ بھائی بھینان رہے تکا، نار کنت سیج سہنجنی سو بھا کوئی نہ پائیا۔ ہر ہر بھلیا گھر گھر ناں، کوڑی کِرپا ناچ نچائیا۔ ساچا اشٹ لوے نہ کوئی منا، درشٹ سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی رووے کرے پُکار، نیتر نینان نیر وبائیا۔ پُکھ ابناسی کِرپا دھار،

تیری اوٹ تکائیا۔ جگ چوڑی پیتے چار، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ سجن ملے نہ کوئی یار، میت مُرارا نظر کھئے نہ آئیا۔ آئے گئے گرو اوتار
 پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ لکھ لکھ لیکھا قلم دوات، قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ انت کیسے نہ دتا ساتھ، پلو سارے گئے جھڈائیا۔ میرا ویکھ لیکھ
 مستک ماتھ، مکھ گھنگٹ ربی اٹھائیا۔ بن نانی ہو اناٹھ، ناٹھ اناٹھاں سیس جھکائیا۔ جوں بھاوے پت لے راکھ، پت پرمیشور تیری اک
 سرنائیا۔ کوڑی کریا میرے اُتے کرے ناچ، ست دھرم بیٹھا مکھ چھپائیا۔ مایا ممتا لگی آچ، اگنی تت نہ کھئے بھجائیا۔ ٹھگ چور یار پائن
 راس، گوپی کاہن تیرا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اک عرضوئیا۔ گردر
 مندر مسجد مٹھ شو دوالے مارن دہا، سری بھگوان رہے جنائیا۔ پنڈت پاندھ ملاً شیخ ہوئے بے وفا، وفاداری سچ نہ کھئے کھائیا۔ تیرے
 در دوس رین ہوون گناہ، پاک پوت نظر کھئے نہ آئیا۔ تڈھ بن پکڑے کوئی نہ بانہ، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اکو دے اپنا ور، در ٹھانڈا منگ منگائیا۔ تیرتھ تھ رہے دس، اپنا حال جنائیا۔ ساڈے رہیا نہیں کچھ وس، واسطہ تیرے
 آگے پائیا۔ رین اندھیری کلجگ دسے مس، مستی کوڑی چڑھی لوکائیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے تے اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ
 کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ سچ دوار نظر نہ آوے ہٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دے اک ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچ
 سرنائی تیری ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ وشن برہما شو رہے چیت، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔ پرم پُرکھ پرہ آ کے ویکھ، واسطہ اکو وار
 پائیا۔ کوئی نہ کرے ساچا بیتا، بتکاری نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑا بھیکھ، ست دیپ ست رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، جس گھر کلجگ ڈیرہ لائیا۔ سُن کے کلجگ پیا اٹھ، اپنی لے انگڑائیا۔ پاربرہم پرہ آگے
 جھک، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ میں تیرا پرہو چھوٹا پُت، چوٹھا جگ ناؤں رکھائیا۔ کیسے گھر رہن نہ دتا سکھ، ویکھ میری وڈی وڈیائیا۔
 ماواں پُتران لگا ڈکھ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ بنکار پائی لٹ، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ تیری پرتی سب دے کولوں گئی
 چھٹ، ہردے تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ ست دھرم دا بوٹا پُت، میں دتی جڑ اکھڑائیا۔ پُرکھ اکال ٹوں میرے اُتے ہو خوش، تیری سوہنی سیو
 کھائیا۔ گوہند ست نیہاں ہیٹھاں دتے سٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے موہے ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کلجگ

کہے میں کیتا کم، پرہ تیری کرنی کار کھائیا۔ کسے نام چین نہ دیواں دموں دم، پون واسنا اپنا روپ وکھائیا۔ دھن بھاگ میں تیرے گھر پیا جم،
 دھرنی دھرت دھول اُپر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، تیری ساچی سیو کھائیا۔ سُن کے کلجگ
 کل دی بات، ستجگ نین گھلائییا۔ پرہ پُرکھ اٹھ ویکھ مار جہات، سرشٹ سبائی ربی کُرائیا۔ گوہند سورا اتم گیا آگھ، سچ سندیسہ
 جگت سُنائیا۔ کل کلکی ہووے پرگٹ، نرگن زرویر روپ وٹائیا۔ شبد آگئی مارے سٹ، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ست دھرم دا کھولے
 ہٹ، بن ہٹوانا ہٹ چلائییا۔ کلجگ کوڑی کریا کھیرا کرے ہٹھ، جوتی لمبُو آگنی لائیا۔ سرشٹ سبائی اکو مارگ دیوے دس، کھتری
 براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائیا۔ اوچاں نیچاں راؤ رنکاں دیوے برہم مت، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ نج نیتر کھولے آگھ، دوئے لوچن ملے
 وڈیائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے جت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلے میلے پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے وڈیائیا۔ ستجگ بات سُن، گر اوتار پیر پیغمبر سری بھگوان رہے جنائیا۔ ابناسی کرتے تیرے گن، ہتھ
 تیرے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ چھان پُن، نام مدھانا اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، سچکھنڈ نواسی خوشی منائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن آپ سمرتھ، ہر پُرکھ نرنجن کار کھائیندا۔
 ایکنکار چلائے رتھ، آد نرنجن سیو کھائیندا۔ ابناسی کرتا دیونہارا وٹھ، سری بھگوان سوہا پائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو پرگٹ، برہم اپنا بھو
 چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد سندیسہ اک سُنائیندا۔ شبد سندیسہ سری بھگوان، آد جگادی اک جنائیا۔
 وشن برہما شو کرو دھیان، نیتر نین آگھ گھلائییا۔ گر اوتارو تھادا لیکھ کرے پروان، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ سیس کرو
 سلام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ پیر پیغمبر رکھنا یاد، یادداشت ہر جنائیا۔ پُرکھ ابناسی آد
 جگادی دھردرگاہی گاڈ، واحد اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا سب دا دئے چکائیا۔ لہنا چکائے سری
 بھگونت، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ مان دوئے جن بھگتاں جگت، جگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ سنتاں سہیلا کرے وقت، وار تھت اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ گر مگھان لیکھ لائے بوند رکت، ست نادی روپ وٹائیا۔ گرسکھان دیوے شبدی شکت، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ لہنا دینا چکائے

دھرنی دھول دھرت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ویکھ وکھائے آپ پرہ، بے انت کھیل کرائیندا۔ کلجگ
 کوڑی کِریا میٹے حد، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ ویکھ وکھانے مگہ کعبہ حُجرہ حج، حق حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوے
 ہنگتا گڑھ جائے بھج، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اک سُنائے اگمی ند، انحد راگی راگ سُنائیندا۔ غریب
 نہانیاں کوچھیاں کھلیاں پردے لے کج، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ ستجگ ست ستوادى برہم برہمادی آد جُگادی لے سد، سدا ساچا نام
 سُنائیندا۔ دھرت مات دی گودی بہنا بھج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کراں
 سنسار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ دھیرج رکھو گرو اوتار، پیر پیغمبر دھرواس رہیا رکھائیا۔ جن بھکتو نیر نین ویکھو آگھاڑ، گھر بیٹھا
 بے پرواہیا۔ سنتو شبد اگمی مارو آواز، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے ہلائیا۔ گرمکھو اندر وڑ کے سمجھو راز، باہر ڈھونڈن کھئے نہ جائیا۔
 گرسکھ تیری کایا اندر وسے ساتھ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ تُوں میرا مین تیرا پرم پُرکھ سد گائے گاتھ، آتم پر ماتم بھل کدے نہ جائیا۔ کرے
 کھیل پُرکھ ابناس، نرگن جوت کر پرکاش، لیکھا جان پرتمھی آکاش، گگن منڈل ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ستجگ
 دیوے ساچی دات، کِریا کرے پُرکھ سمراٹھ، نام ائمٹری دولت آپ ورتائیا۔ وشن برہما شو وکھائے کاج، گر اوتاراں پیر پیغمبران نظری آئے
 گرو مہاراج، بھگتاں سنتاں رکھ مات لاج، گرمکھ گرسکھ اپنی گود اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی ویکھے مار جہات، ستان دپیاں ڈونگھا پھولے
 کھات، زمیں اسماناں پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوگری اپنے ہتھ رکھائیا۔
 سری بھگوان دئے دلّاسا، سچ سوامی آپ جنائیا۔ پرم پُرکھ تے رکھو بھرواسا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ آد جُگاد جس ساچن ساچا، نت
 نوٹ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر داسی داسا، سرگن نرگن سیو کھائیا۔ کلجگ انت سب دی پوری کرے آسا، نراسا کھئے رہن نہ
 پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن جس دا گائے خلاصہ، کھانی بانی جس دا نام دھیائیا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان سرب
 جیاں دا سجن ساکا، گھر گھر ناتا جوڑ جڑائیا۔ جن بھگتاں سنتاں گرمکھان گرسکھان جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، نام امولک جھولی پائیا۔
 بند کیوڑی کھولے تاکا، نرمل جوت کرے پرکاشا، آتم سیجا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ

سندیسہ اک سُنائیآ۔ سچ سندیسہ سُن نرنکار، سارے خوشی منائیآ۔ وشن برہما شو اک دوجے نوں واجاں رہے مار، اشاریاں نال سمجھائیآ۔ گر اوتار کرن پیار، پریم پریتی اک دکھائیآ۔ پیر پیغمبر کرن گفتار، گفت سُنید خوشی منائیآ۔ بھگت کہن سچی سرکار، کرتا پُرکھ دیوے ودیائیآ۔ سنت کہن ہر ستگر ملے آن، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ گرمکھ کہن ملے اکو سچ دھیان، لو چھٹکی پھیر لگائیآ۔ گرسکھ کہن لکھ چوراسی مٹے نشان، مات گریہ اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ ابناسی کرتا کہے میں سب دا جانی جان، اہل بھل کدے نہ جائیآ۔ سچکھنڈ دوار سچ بینتی کران پروان، پروانہ اپنے لیکھے لائیآ۔ کلجگ انت ہو پردھان، شبد پردھانگی اک کھائیآ۔ شاہو بھوپ بن راجان، ڈنکا اپنا نام وجائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک پُری لوء آکاش سپس جھکان، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم ڈھولا اکو گان، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ سُنائیآ۔ ست دھرم دی کھولاں اک دکان، مجلس اپنا نام دکھائیآ۔ لیکھا چکے کوڑی کریا جگت شیطان، دین مذہب نہ کھئے لڑائیآ۔ ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ سرب مٹ جان، سپس تاج نہ کھئے رکھائیآ۔ کرے کھیل سری بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، دو جہاناں والی جوت اکالی روپ جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کوڑا جھگڑا دئے چکائیآ۔ کوڑا جھگڑا جائے مُک، لوکات رہن نہ پائیآ۔ پُرکھ اکال آپے تٹھ، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ کلجگ کوڑا کڈھے کٹ، نام کھنڈا سچ چمکائیآ۔ ستجگ اُپجائے ساچا ست، دھرم وست جھولی پائیآ۔ در در گھر گھر جا جا گرمکھان لئے پُچھ، گرسکھان میل ملائیآ۔ اُجل کرو سارے مُکھ، لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اُتم نظری آئیآ۔ پریہ ملن دی اکو بھکھ، دوجی ترسنا نہ کھئے ودھائیآ۔ سفل کرو مات ککھ، جن جنی ملے ودیائیآ۔ دوجی وار نہ ہووے اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیآ۔ گرمکھ بنو ساچے گرسکھ، سکھیا گوہند اک درڑائیآ۔ تھادے پچھے نینہاں ہیٹھ رکھائے پُت، پتا مات بھیٹ چڑھائیآ۔ اُس کولوں جا کے لوو پُچھ، جو دکھیاں دکھ دردیاں درد رسیا ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ گرمکھ ویکھ گر کا رنگ، ہر ستگر آپ جنائیآ۔ آتم سیجا بیٹھا پلنگ، سوہنا آسن لائیآ۔ دوس رین وجائے مردنگ، انحد نادی ناد سُنائیآ۔ امرت دھارا دیوے گنگ، نجھر جھرنا اک جھرائیآ۔ نرگن جوت پرکاس کرے چند، کوٹن کوٹ رو سس نین شرمائیآ۔ پُری اند والا دیوے اک اند، جس اند وچوں آپا نظری آئیآ۔ کوڑی کریا رسنا جہوا بتی دند نہ لائے گند،

امرت بانی اکو جام پیاٹیا۔ پنچ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا سچ چمکائیا۔ آتم ہون نہ دیوے رنڈ، پر ماتم میلا سہج سُبھائیا۔ جُگ جنم دی ٹٹی گُرمکھ گنڈھ، بن ستگر پورے توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ سچ وست امولک دات دُھردرگاہوں منگ، دیونہار داتار اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ سچ دواریوں کدے نہ سنگ، بھجّا جا واہو داہیا۔ کر کِریا گُر شبدی کایا چولی چاڑھ رنگ، ایتھے اوتھے اُتر کدے نہ جائیا۔ جگت ناتا تٹے سنگ، ستگر میلا گُر چیلا سہج سُبھائیا۔ مل پئے سینتل دھار ٹھنڈ، اگنی اگ بُجھائیا۔ گُرسکھ تُوں سدا سدا گُر پورے دا سیکھی چند، دو جہان تیری چمک نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ ور، آد جُگاد جُگا جُگنتر سچ منتر اک اپنا نام درڑائیا۔

★ ۱۸ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ، گردپ سینگھ دے گرہ بلوچ پُرا ضلع کرنال ★

سچکھنڈ نواسی پُرکھ سُلطان، آد جُگادی اک اکھوائیندا۔ شاہو بھوپ راج راجان، شاہ پاتشاہ ناؤں وڈیائیندا۔ تخت نواسی حُکران، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو مہروان، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن دیوے دان، وست اگم آپ ورتائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، بلدھاری بھو کھئے نہ پائیندا۔ آد زرنجن نُوں مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا نُوں جوان، بردھ بال روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ سری بھگوان وسنہارا سچ مقام، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو پردھان، ست پردھانگی اک کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی پروردگار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نُوں نُوںانہ ہو اُجیار، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ درگاہ ساچی دھام نیار، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سچ توفیق ہر سانجھے یار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا ربیا کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ محل اٹل اک اُسار، محفل اپنی آپ لگائیا۔ دُوںجا نہ کوئی میت مُرار، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کھلاپاتی ہو اُجیار، جوتی نُوں کرے رُشنائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، درگھر ساچا اک سہائیا۔ اپنی اچھیا آپے دھار، بھچھیا دیونہار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ

کرائیندا۔ نرگنِ نرویر ہو پرگٹ، اجوئی ربت اپنا ویس وٹائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول ہٹ، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ ست ست بول
 الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنا بھیو آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔
 ساچی کرنی سری بھگوان، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ لیکھا جان سچ مہان، مہا کتھنی کتھ سکے کھئے نہ رائیا۔ محل اٹل اک مکان، سچ دوار
 دئے وڈیائیا۔ نرگنِ روپ نرگن جوت نرگن نشان، نرگن ویکھے چائیں چائینا۔ نرگن مرد نرگن مردان، نرگن دیا اک کھائیا۔ نرگن وست نرگن
 دیونہار، نرگن جھولی اپنی آپ بھرائیا۔ نرگن گوپی نرگن کابن، سُرتی شبدی سوہا پائیا۔ نرگن میلا میل ملائے آن، دوجا وچولا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سچا اکو اک اکھوائیا۔ نرگن داتا گہر گمبھیر، بے نظیر نظر
 کسے نہ آئیندا۔ آد جگاد نہ ہونے دلگیر، دتیا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نرگن دیوے آئے دھیر، دھیر جوان آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کر نرنکار، نرگن نرگن میل ملائیا۔ اپنی اچھیا کر وچار، بھچھیا اک ورتائیا۔
 پریم پریتی بٹھ پیار، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ آئے پُرکھ آئے نار، کنت کنتوبل اپنا ویس وٹائیا۔ آئے سیج سہنجی پاوے سار، سوہاوتی ہو
 خوشی منائیا۔ آئے گاوے منگلاچار، گیت گوبند الاٹیا۔ آئے دیا باقی کر اُجیار، گہر ویکھے بے پرواہیا۔ آئے محل اٹل پاوے سار، چھپر چھن
 نہ کھئے چھپائیا۔ سچکھنڈ دوارے اک جیکار، نر ہر کرتا آپ کرائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ ابناسا، ابناسی کرتا دھار چلائیندا۔ ویکھنہارا کھیل تماشا، نرگن نرگن پردہ
 آئے لاپندا۔ اپنے اندر آئے کر کے واسا، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ گہر وچ گہر کر پرکاسا، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کہے موہے چاؤ گھنیرا، گہر وچئی اک ودھائیا۔ سری
 بھگوان بدھا بیڑا، اپنے کندھ اٹھائیا۔ دوجا اور نہ دسے کوئی ڈیرہ، چار دیوار نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال وسایا کھپڑا، گرہ مندر سوہا پائیا۔
 نظری آئے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے سچ دیوے وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے
 میں کراں دیدار، نت نت ہر ہر درشن پائیا۔ اٹھے پھر اک پیار، اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ سجن ملیا میت مُرار، صاحب سچا بے پرواہیا۔

سچ دوارے جو بیٹھا آن، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ دیا باقی جگیا مہان، نُر اکو اک رُشنائیا۔ باڈھی گھاڑت گھڑے نہ کھئے ترکھان، بناونہار آپ اکھوائیا۔ محل اٹل بنائی میری شان، شہنشاہ رحمت آپ کھائیا۔ چرن کول دھرے اُپر مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ست دیوے وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے میں کہاں ست، ست ست جنائیا۔ پُرکھ ابناسی رکھی پت، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ اندر وڑ پُرکھ سمرتھ، سوہنی سیج ہنڈھائیا۔ ہولی ہولی مینوں رہیا دس، بن رسنا جہوا بول جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارا کہے موہے چڑھیا چا، گھر میرے وجی ودھائیا۔ پرم پُرکھ میری بنت لئی بنا، آد جگاد سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نرگن زرویر ہو کے بیٹھا آ، مورت اکال جوت رُشنائیا۔ پردہ اوہلا دتا چکا، مکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیا۔ نورو نور پروردگار سچ خُدا، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ میرے نال نہ ہئے جُدا، جُز انگ نہ ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ اندر خوشی کرے سنگھاسن، ہس ہس رہیا سُنائیا۔ میں سیوک سیوا کران بن کے داسی داسن، چاکر خاک رُپ وٹائیا۔ میرے اُتے بھے پُرکھ سمراتھن، مہروان ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہی پُرکھ اگم نرگن دھار آپے بول، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ سچ سنگھاسن رہنا اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ سچکھنڈ وسان تیرے کول، سد تیرا سنگ نبھائیا۔ بنت بنائی آپ انمول، انملڑی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دوہاں درشٹی اک جنائیا۔ دوہاں درشٹی دے اک، اک اونکار دئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، اکو وار دیاں جنائیا۔ میرا سدا رہے پت، پتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد نہ دیواں پٹھ، کروٹ سد نہ کدے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سچکھنڈ کہے پرہ تیرا میرے نال پیار، انتر انتر نظری آئیا۔ اگم اتھاہ تیرا وبار، سوچ سمجھ سکے نہ رائیا۔ تیرا مندر تیرا منار، تیرا محل کرے رُشنائیا۔ تیرا رُپ سچی سرکار، شہنشاہ ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی پیا ہس، خوشی خوشی جنائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ کہانی دیواں دس، بھیو ابھید گھلائیندا۔ وشن برہما شو دیواں وٹھ، تیری جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ پُرکھ اکال کہے کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔

کراں کھیل پُرکھ نار، آپ اپنا بھيو چُکائيا۔ بال جئاں اپر اپار، جننی جن ناؤں دھرائيا۔ شبدي سُت اک ادھار، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دیوے توہے مان وڈیائيا۔ سچکھنڈ سُن دُھر دی گاتھ، ہر کرتا آپ جنائيا۔ پتر جنے کملاپات، سپوت اکو نظری
 آئيا۔ شبد دُلارا تیرا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہائيا۔ جس دا سچ دوارے کرے واس، واسطہ اپنے نال جُڑائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائيا۔ سچکھنڈ کہے پرہہ اوہ کپہڑا گھر، جس گھر ملے مان وڈیائيا۔ سُت دُلارا جاوے وڑ، سوبھاونت
 سوبھا پائيا۔ نت نوت تیرا درشن لئے کر، بن اکھاں نظری آئيا۔ کون کوٹے جائے چڑھ، کون محل ڈیرہ لائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائيا۔ سری بھگوان کہے سچکھنڈ، سچ سچ درڑائيا۔ گھر وچ گھر ونڈاں ونڈ، تیرے اندر
 تھر گھر رُوپ وٹائيا۔ اُس وچ وڑے میرا چند، شبدي ڈیرہ لائيا۔ پوری کراں دُھر دی منگ، وست اپنی جھولی پائيا۔ آد جُگادی اکو اند،
 اند اند وچ سمائيا۔ کِرپا کراں ہو سورا سربنگ، شہنشاہ ہو دیا کمائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائيا۔
 گھر وچ گھر بنے اولّا، سو صاحب آپ جنائيا۔ تھر گھر وسے اک محلا، پُرکھ ابناسی سوبھا پائيا۔ شبدي سُت پھڑائے پلا، سوبھا جوڑ جُڑائيا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہيا۔ سُت جمیا ہرجو بال، جن جننی ناؤں دھرائیندا۔ جس نوں آد جُگاد
 کوئی نہ کھائے کال، مہاکال نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ سچ دوارے وسے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ تھر گھر ساچے دئے بہال، سچکھنڈ
 اپنا آسن لائیندا۔ چرن کول دئے دھیان، ساچا میلا میل ملائیندا۔ کِرپا کر سری بھگوان، بھگون اپنی کارے لائیندا۔ دُھر دا دے اک فرمان،
 سچ سندیسہ آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ
 دیا کمائيا۔ دُھر دا مارگ اگئی دس، کرے ست پڑھائيا۔ وست امولک دے کے وٹھ، واہوا بنت بنائيا۔ شبد سُت کھول اکھ، ہر ستگر
 نیتر آپ گھلائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرے ہتھ دئے وڈیائيا۔ سُت دُلارا چھوٹا بالا رہیا کوک، پرہہ آگے سپس نوائيا۔
 میں تیری گودی سُتتا رہاں گھوک، سُکھ آسن ڈیرہ لائيا۔ صاحب سلطان تیرا بن کے پوت، دُکھ روگ نہ لاگے رائيا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، موہے دے اک وڈیائيا۔ سری بھگوان کہے تُوں بالا سچا، بچپن تیرا اپنی جھولی پائيا۔ سچ دوار دا دیواں پتہ، پتن بہ

کے بے پرواہیا۔ تیری جیا سدا رکھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سُت دُلا رے رہیا سمجھائیا۔ سُت دُلا راکر نِمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ تُوں صاحب سَتگر سرجنہار، پاربرہم تیری سرنائیا۔ ہوؤں بالک نڈھا اک انجان، تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ تیری کریا منگان مہان، تیری مہا صفت صلاحیا۔ تیری بھچھیا ملے دان، میری اچھیا پور کرائیا۔ تیرا میرا اک مکان، گھر اکو سوہیا پائیا۔ تُوں سچکھنڈ نواسی نوجوان، میں تہر گھر تیرے مندر ڈیرہ لائیا۔ تُوں دیونہارا دان، میں مانگت روپ وٹائیا۔ تیرا سُن سچا فرمان، ہوؤں خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، مہروان دیا کھائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن بھیو گھلاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن راہ جئاؤندا اے۔ ایکنکارا رنگ چڑھاؤندا اے۔ آد نرنجن نور رُشناؤندا اے۔ ابناسی کرتا وڈ وڈیاؤندا اے۔ سری بھگوان پکر اٹھاؤندا اے۔ پاربرہم پڑدہ لاہؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی ساچی کرنی کار آپ سمجھاؤندا اے۔ دُھر دا کرنا اکو کم، نہکرمی آپ درڑاؤندا اے۔ وشن برہما شو بیڑا بٹھ، ساچا مارگ اک وکھاؤندا اے۔ ترے گن مایا دیوے بٹھ، پنچم میلا میل ملاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ بیڑا دینا بٹھ، زمیں اسمان سورج چن نوری نور رُشناؤندا اے۔ منڈل منڈپ کھیل کرے بھگون، سری بھگوان ساچا راہ چلاؤندا اے۔ لکھ چوراسی دیوے دان، چارے کھانی تیری جھولی پاؤندا اے۔ چارے بانی گاؤنا گان، سوہلا ڈھولا راگ الاؤندا اے۔ نرگن سرگن کر پردھان، پنچ تت چولا جگت وکھاؤندا اے۔ نو دوارے کھول دگان، گھر وچ گھر دسویں دھار بندھاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرے کھیل مہان، خالق خلق ویکھ وکھاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت درڑاؤندا اے۔ تیرا ناؤں اک پردھان، جگ جگ سوہنا راگ سناؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر پروان، کلمہ نبی رسؤل پڑھاؤندا اے۔ مقالے حق اک نشان، نوبت اکو نام وجاؤندا اے۔ بھگت بھگوان بخش دھیان، سچ پریتی جوڑ جڑاؤندا اے۔ سنتن دے کے برہم گیان، برہم ویدیا اک سمجھاؤندا اے۔ گرگمکھ گر گر میلے آن، گر سَتگر سچا سنگ نہاؤندا اے۔ گرسکھ اٹھ پھر منگے دھیان، سد تیرا راہ تکاؤندا اے۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ تیری صفت دی کرن کلیان، رسنا جہوا بتی دند جیو جنت سادھ سنت بتی دند صفت صلاحیاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبیدی سُت تیرا مان رکھاؤندا اے۔ سُن سندیسہ سری بھگونت، سُت شبیدی خوشی منائیا۔ پاربرہم تیری

مہا اگت، ہوں سیوک کہن کچھ نہ پائیا۔ جُگ چوکرئی مہا اگت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری دھار نظری آئیا۔ در درویش رہاں
 منگت، بن بھکاری الکھ جگائیا۔ بودھ آگادھ ہر جو پنڈت، ساچی سیکھیا دینی پڑھائیا۔ دوجے در نہ جاواں منگت، تیرا مندر سوہنا اکو
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سُت دُلا رے
 آپ سمجھاؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ مہر نظر اک تکاؤندا اے۔ وشن برہما شو ساچی سیو لگاؤندا اے۔ ترے پنج سوہنا جوڑ
 جڑاؤندا اے۔ نو اٹھ گنڈھ پواؤندا اے۔ دسویں تیری دھار پرگٹاؤندا اے۔ گر اوتار حکم مناؤندا اے۔ جُگ چوکرئی ویکھ سنسار، نرگن
 سرگن ویس دھراؤندا اے۔ کاغذ قلم دے ادھار، شاہی ناتا جوڑ جڑاؤندا اے۔ رسنا جہوا بول جیکار، مانس مانکھ آپ درڑاؤندا اے۔
 اٹھسٹھ تیرتھ کھول کواڑ، تٹ کنارے سوہنا پاؤندا اے۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، اچے ٹلے پریت ویکھ وکھاؤندا اے۔ جل تھل
 مہیئل پاوے سار، سمند ساگر وروں اپنی کار کماؤندا اے۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل اپار، دو جہاناں حکم ورتاؤندا اے۔ وشن برہما شو کرن
 نمسکار، کروڑ تینتیس سس جھکاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن مددگار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت شبد اکو تیرا
 نام وڈیاؤندا اے۔ سُت شبد گیا جھک، پرہہ چرن سس نوائیا۔ تیرا لیکھا نہ جائے مُک، اگت گنت نہ کھنے کرائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھن
 لُک لُک، نرگن سرگن دھیان لگائیا۔ سدا سدا سد تینوں لواں پچھ، بھیو ابھیدا دینا کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنان اپنی ککھ، جننی
 ناؤں دھرائیا۔ وست امولک امرت دھارا دیواں گھٹ، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش اپنی دھاروں پواں اٹھ، آؤندا جاندا
 نظر کیسے نہ آئیا۔ کال نگارہ پنج تت اگئی ماراں سٹ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا مندر کھول ہٹ، وست اکو نام ورتائیا۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ ویکھاں نٹھ نٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں دی کھول کے انتر اکھ، نیج نیتر پڑدہ لاپیا۔ ساچا
 مارگ دیواں دس، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ چوڈاں وڈیا کر کے بھٹھ، پریم وڈیا اک سمجھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتی رت دیاں سُکائیا۔
 سب دی جھولی پاواں حقیقت حق، عدالت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، در تیرے
 منگ منگائیا۔ منگے منگ شبد دُلا ر، آد آدی سس نوائیندا۔ سچ دس میرے نرنکارا، در تیرے واسطہ پائیندا۔ جُگ چوکرئی سیوا کران

وچ سنسارا، لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیاں سہارا، نت نت اپنی کار کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی بن ونجارا، گھٹ گھٹ تیرا ونج کرائیندا۔ شبد اناد سچی دھنکارہ، گرہ مندر راگ سنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران در لیکھارا، کاتب اکو قلم چلائیندا۔ محل اٹل کر اُجیارا، بھگت دوارا سوہیا پائیندا۔ تیرتھ تھ ویکھ کنارہ، گنگا گوداوری جمناسُستی مان دوائیندا۔ نشان جنا مندر مسجد شُودوالے مٹھ گردوارا، تیرا حق اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلے پرہہ تیرا سنگ رکھائیندا۔ سچ دس پرہہ میرے ٹھاکر، سٹ شبد رہیا سنائیا۔ دو جہان تیرا وڈا ساگر، میں ان تارو ترن نہ پائیا۔ جُگ چوکری بن سوداگر، تیرا ونج ہٹ چلائیا۔ مہروان کِریا کر کریم قادر، قُدرت تیری ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ دس کون ویلا کون وقت کون رُت دیویں آدر، ادرش اپنا اک وکھائیا۔ سب توں وڈا صاحب سُلطان جودھا سورپیر بہادر، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ میرا نہکرمی کرم کریں اُجاگر، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچ دس میرے بھگونت، تیرے آگے میری عرضوئیا۔ کون ویلا ملیں کنت، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ میں سیوا کران تیری لکھ چوڑاسی جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ لیکھا جاناں جیرج انڈج، اُتبھج سینتج سوہیا پائیا۔ چارے کھانی چارے بانی دساں منت، سوہلا ڈھولا راگ الائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں اُپر گگن گگنت، پاتال آکاش تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، میری پوری آس کرائیا۔ سیری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آپ سمجھاؤندا اے۔ دین دیال دیالتا وچ آؤندا اے۔ سٹ ڈلارے لال، گودی اپنی وچ بہاؤندا اے۔ اُٹھ ویکھ کر دھیان، ہر دھیانی دھیان لگاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار سچ نشان، ست ستوادی آپ اُٹھاؤندا اے۔ سٹ شبد تیری بینتی کر پروان، بیڑا اپنے کندھ ٹیکاؤندا اے۔ جُگ چوکری پیتے وچ جہان، نو نو چار پندھ مُکاؤندا اے۔ وشن برہما شو سرب منان، ڈھولا سوہلا ہر گھٹ راگ درڑاؤندا اے۔ تیئی اوتار کر کے جانی جان، بھگت اٹھاراں جوڑ جڑاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے کلیان، کلمہ نبی رسول پڑھاؤندا اے۔ پروردگار وڈ امام، جوتی نور نور رُشناؤندا اے۔ نانک گوپند رسنا جہوا بول زبان، دُھر دا شبد راگ الاؤندا اے۔ لیکھا چُکے جگت جہان، پُرکھ اکال ویس وٹاؤندا اے۔ جوتی جامہ نوجوان، پردھ بال نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ شبدی ناد وجے مہان، برہم برہما آپ سناؤندا اے۔

وسنہارا سچ مکان، ساچے مندر ڈیرہ لاؤندا اے۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان پھیرا پاؤندا اے۔ سُت شبد تیرا لیکھا ویکھے آن،
 الیکھ لیکھیا نہ کھئے مٹاؤندا اے۔ کلجگ انت ہیوئے پردھان، ست پردھانگی آپ کماؤندا اے۔ مہابلی سری بھگوان، جوتی جامہ ڈگمگاؤندا اے۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سناؤندا اے۔ سچ سندیسہ اک جنایا اے۔ سری بھگوان
 سچ سنایا اے۔ سُت ڈلارے دھیرج دھیر رکھایا اے، جگ چوکرئی تیری سیو لگایا اے۔ وڈ دیوی دیو، ہیو ابھیدا آپ کھلایا اے۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھایا اے۔ سُت ڈلارے اتم آواں گا۔ نرگن ٹوری جوت چمکاوں گا۔ ورن گوت نہ
 کھئے وکھاواں گا۔ ذات پات نہ کھئے وڈیاواں گا۔ برہم برہما دیکھ وکھاواں گا۔ وشن برہما شو اٹھاواں گا۔ ترے گن پردہ آپ لہواں گا۔ پنج
 تت نیتز اکھ کھلاواں گا۔ سچ دربار اک لگاواں گا۔ گر اوتار وچ بہاواں گا۔ پیر پیغمبر ویکھ وکھاواں گا۔ بھگت اٹھاراں اکھ جاناواں گا۔
 ساکھیات نظری آواں گا۔ بن قلم دوات لیکھیا لیکھ پور کراواں گا۔ کلجگ انت نیتز پیکھ، دوئے لوچن ڈیرہ ڈھاواں گا۔ سچکھنڈ دی ساچی
 کھیڈ، لوکات آپ کراواں گا۔ جس کارن تینوں دتا بھیج، سو اند اپنی جھولی پاواں گا۔ سوہنی سہنجنی ماناں سیج، گوہند آسن اک
 سہاواں گا۔ جوتی جلوہ چمکے تیج، ٹوری چند اک چمکاوں گا۔ کوئی نہ جانے ہر کا بھیکھ، جگت اولڑی کار کھاواں گا۔ نظر آئے روپ
 رنگ نہ ریکھ، انڈٹھڑا اپنا کھیل وکھاواں گا۔ جن بھگتاں دس کے اندرے اندر بہیت، پردہ اوہلا آپ چکاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، شبد سُت تیری پیج رکھاواں گا۔ سد تیری پیج رکھاواں گا۔ داتا دانی ہو کے آواں گا۔ برہم گیانی ہو کے سمجھاواں گا۔
 شبد نشان اک وکھاواں گا۔ جوت مہانی نور چمکاوں گا۔ چوڈاں لوکاں ویکھ وکھاواں گا۔ چوڈاں طبقات پڑدہ لہواں گا۔ چوڈاں ودیا مان
 گواواں گا۔ چوڈھویں چند نین سرماواں گا۔ ساچا بھگتاں دے اند، اند تیرے نال ملاواں گا۔ جگ چوکرئی میٹ پندھ، اتم اپنا کھیل
 وکھاواں گا۔ کوڑی کیرپا ڈھاواں کندھ، بھانڈا بہم بھو بھٹاواں گا۔ گرمکھ آتم کوئی نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی میل ملاواں گا۔ سچ سناواں
 دھر دا چھند، سوہنگ ڈھولا اک درڑاواں گا۔ دین دیال ہو بخشنند، بخشش رحمت اپنی آپ ورتاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو منگان
 گئے منگ، سب دی اچھیا پور کراواں گا۔ ویکھ وکھاواں نو کھنڈ، ست دیپ اکو دھار چلاواں گا۔ چار ورن میٹاں بھیکھ پکھنڈ، اٹھاراں

برن اِکو گھر وکھاواں گا۔ پچھلی کیتی جو گئی لنگھ، اُس دا لیکھا سب دی جھولی پاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت بن لیکھیاں لیکھ تینوں آپ سمجھاواں گا۔ بن لیکھیاں لیکھ تینوں درڑاواں گا۔ شاستر سمرت وید وچوں ہتھ نہ آواں گا۔ ہو کے پُرکھ سمرتھ، اگتی کار کراواں گا۔ ست ست بول الکھ، نعرہ اِکو اِک جناواں گا۔ سب دی جھولی پا کے حق، تیرا دُھر دا میل ملاواں گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جان تھک، کلجگ ویلا وقت وکھاواں گا۔ لوکھات وچوں جان تھ، پنج تت ناتا چولا جگت تڑاواں گا۔ پُرکھ ابناسی سرن سرنائی سچکھنڈ دوارے جاون ڈھٹھ، ظاہر ظہور پردہ لاہواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچ تیرا سنگ نیھاواں گا۔ شبد سُت کہے میرے بھگوان، واہوا تیری وڈی وڈیاٹیا۔ میرا لیکھا پورا کریں آن، الیکھ تیری سرنائیا۔ ہوں یاچک منگیا دان، توں دیونہارے پرواہیا۔ کلجگ اتم اپنا میلا میلیں آن، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن ہئے حیران، نیتز نین تگن دھیان لگائیا۔ ویکھو کی کھیل کرے مہروان، جس دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اسیں چار جگ لیکھ لیکھ صفتی کردے رہے بیان، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا لہنا تیری جھولی پائیا۔ جس ویلے پرہو آوینگا۔ سچ دس کی کی کھیل کھلاوینگا۔ کون روپ نظری آوینگا۔ کون کوٹ ڈیرہ لاوینگا۔ پوت سپوت مات پرگٹاوینگا۔ کون کوٹ دوت دُشٹ دوڑاوینگا۔ کون تیرا دئے سچ ثبوت، ثابت صورت کس دوارے نظری آوینگا۔ کی وسیں پنج تت کایا قلبوت، مات پت کون بناوینگا۔ کی اُلٹا ہوویں رُکھ، دس دس ماس اپنا آپ اگن تپاوینگا۔ کی تیرا سوہنا ہووے مُکھ، کی کرُپ نظری آوینگا۔ سچ دس ابناسی اچت، چیتن کیہڑی کار کھاوینگا۔ کہ بیٹھا رہیں لک، پڑدہ اوہلا اِک اٹھاوینگا۔ کہ شبد مالک ہو کے پئیں بُک، بھبک اپنی اِک لگاوینگا۔ بالے نکے چھوٹے گودی لئیں چُک، پھڑ باہوں گلے لگاوینگا۔ پریم پریتی نال چُھیں مُکھ، سر اپنا ہتھ ٹکاوینگا۔ کر نِسکار در بھکار ربیا پُچھ، بھچھیا بھکھک کون وست جھولی پاوینگا۔ سری بھگوان سچ درڑاؤندا اے۔ شبدی دھار آپ سناؤندا اے۔ بھيو ابھیدا بھيو گھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اٹھاؤندا اے۔ سُت شبد نرگن نور روپ ہو کے آواں گا۔ ست سرُپ ساواں گا۔ مات پت نہ کوئی بناواں گا۔ پوت ہو کے گودی نہ ڈیرہ لاواں گا۔ جننی ککھ نہ کوئی

سہاواں گا۔ اُلٹا رُکھ نہ دُکھ اُٹھاواں گا۔ ہتھ پیر نہ کھئے مُکھ، نک کَن نہ کھئے پرگٹاواں گا۔ جوت سرُوپی اپنی دھاروں اُٹھ، جوتی جامہ ویس وٹاواں گا۔ بھگت سہیلے گودی چُک، پھڑ بابوں گلے لگاواں گا۔ اِکو لاڈلا گوہند ہووے سَت، گوہند شبدی شبد اپنا ناؤں پرگٹاواں گا۔ جس مندر بہواں لُک، تِس سمبل نام رکھاواں گا۔ کر پرکاش اگئی جوت، دِپیک اِکو ڈگمگاواں گا۔ تیرے پریم دی وجے چوٹ، شبدی ناد اِک الاواں گا۔ جُگ چوُکڑی گر اوتار پیر پیغمبر جے کو میری سوچے سوچ، آد انت سوچ وچ کدے نہ آواں گا۔ ہر گھٹ بیٹھا رہاں خاموش، خالص اپنا روپ وکھاواں گا۔ دو جہان بنیا رہاں روپوش، جگ نیتر نظر کیسے نہ آواں گا۔ جو گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت درشن رہے لوچ، تِنہاں لوچا آسا پور کراواں گا۔ پریم پریتی پیار اندر ہو کے موہت، مُحبت اپنے نام رکھاواں گا۔ گھر وچ گھر پرکاش کر کے اپنی جوت، جوتی جوت جوت رُشناواں گا۔ سَت شبد تیری میری نہ کوئی گوت، بن گوت ورن توں گرُمکھ آپ پرگٹاواں گا۔ کوڑی کریا کڈھ کے کھوٹ، نام کسوٹی اِک لگاواں گا۔ سچ سچ سچ دے اِک اوٹ، آسرا اِک رکھاواں گا۔ سجدہ کرے لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جُگادی شبد انادی برہم برہمادی پتا پوت پُرکھ اکال سَت دُلارا کر پیارا کلجگ انت سِری بھگونت صاحب ستگر سچا سنگی سنگ نبھاواں گا۔

★ ۱۸ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ نانک پُرا ضلع کرنال ★

آد جُگادی پتا پُرکھ اکال، ہر کرتا نر نرائن اکھوائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ سچ سچ دھرمسال، تہر گھر پردہ اوبلا آپ چُکائیندا۔ جُگ چوُکڑی ویکھ وگسے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ بھیو ابھید آپ کھلائیندا۔ لکھ چوراسی نرگن سرگن بنے دلال، نروریر نراکار کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرُمکھ لبھے ساچے لال، لال انمولا رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جلوہ نوری دے جلال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ دیا باقی کھلاپاتی ایکا بال، ست سرُوپ انوپ وٹائیندا۔ شبد اگئی وجائے تال، انحد نادی راگ سُنائیندا۔ امرت آتم نچھر رس دئے پیال، سچ پیالہ جام ہتھ اُٹھائیندا۔ لیکھا توڑ کال مہاکال، دین دیال سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جُگ جنم دی ویکھ کیتی گھال، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ اندر باہر

چلے نال، گپت ظاہر کھیل کھلائیندا۔ نت نوت اولڑی چال، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگونت، ہر کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا جانے جُگا جُگنت، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ بودھ آگادھا دُھر دا منت، ہر ستگر نام درڑائیا۔ نت نوت مہا اگنت، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ دُھردرگاہی بن کے پنڈت، پرم پُرکھ پرہ کرے سچ پڑھائیا۔ گُرمکھاں گُرسکھاں گُڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے بنائیا۔ مانس جنم بنائے بنت، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیا۔ سُرَت سوانی شبد ہانی ملے کنت، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی صاحب سمرتھ، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ جُگ چوکرئی چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کمائیندا۔ نرگن سرگن مارگ دس، رہبر اپنا حُکم ورتائیندا۔ سچ دوار کھول ہٹ، نام ونجارا رُپ دھرائیندا۔ اکو دیوے برہم مت، سچ و دیا آپ پڑھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ لیکھا جانے حقیقت حق، حق حقوق سب دی جھولی پائیندا۔ سنت سہیلے گُرو گُر چیلے لئے رکھ، لکھ چوراسی وچوں پار کرائیندا۔ چرن کول بندھائے نت، نانا بدھاتا جوڑ جُڑائیندا۔ پرہ ملن دی کھول کے اکھ، نج نیت پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ ترائیندا۔ ہرجن تارے پاربرہم، برہم ویتا وڈ وڈیائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا جانے پُورب جنم، جنم اجنم دوویں پھول پھلایا۔ نانا توڑ ورن برن، ساچی سرن اک درسائیا۔ کرتا پُرکھ ہر کرنی کرن، کرنہار ہوئے سہائیا۔ آد جُگادی گھاڑن گھڑن، گھڑ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سدا ترائیا۔ جن بھگتاں تارے آپ پرہ، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، کوٹن کوٹاں وچوں آپ جگائیندا۔ کوڑی کِریا کر کے پار حد، محل اٹل اک وکھائیندا۔ جس گھر وسے پُرکھ سمرتھ، سو دوارا سوہیا پائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے ساچا ہٹ، وست امولک آپ ورتائیندا۔ امرت آتم تیرتھ تٹ، سر سروور اک ٹھائیندا۔ کوڑی کِریا میٹے جھٹ، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیندا۔ شبد اگتی مارے سٹ، بجرکپائی توڑ ٹرائیندا۔ آتم پرما تم کر کے وس، سُرَتی شبدی ڈور بندھائیندا۔ سچ سوامی دیوے رس، انرس اپنا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں دیا کمائے پُرکھ ابناسی، ابناسی کرتا وڈ وڈیائیا۔ آون جاون گیڑ چُکائے لکھ چوراسی، پنت پاون ڈیرہ

ڈھاپیا۔ گلوں کٹے جم کی پھاسی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسی، آسا ترسنا اپنی نال ملائیا۔ اوکھی چڑھائے ستگر
 گھاٹی، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری راتی، رنگ راتا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگمی داتی، وست امولک آپ ورتائیا۔
 گھر دیک دیا جگائے سچی باقی، تیل وٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت
 سہائی جگ جگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے گواہیا۔ سنت سہیلے گرمکھ گودی لئے چک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اُجل کرے مات مکھ،
 پرہہ دُرمت میل دھوائیا۔ سفلی کرے جنی ککھ، دھن جنیندی مائیا۔ مات گریہ نہ ہووے اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ سنت
 سہیلے لئے پُچھ، پورب لہنا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگاد جگ جگنت جن بھگتاں دیوے مان وڈائیا۔
 جگ چوکرے بھگتن میتا، ہر بھگون اک اکھوائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ٹھانڈا سینا، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ وسنہارا ہر گھٹ چیتا، گرہ
 مندر سوہا پائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اقرار جو کیتا، کیتا قول توڑ نہ پائیندا۔ بے پرواہ سدا انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کھائیندا۔ کوڑی
 کیرپا تپے انگیٹھا، چاروں کُنٹ نہ کھئے بھجائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں مایا رانی بھرے نہ کھیسے، غریب نایاناں دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیندا۔
 ساچا کلمہ پڑھے نہ کھئے حدیثا، حضرت نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں آپ
 جگائیندا۔ جن بھگت جگ جانا اٹھ، سو پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن گیا تھہ، ایکنکار ہوئے سہائیا۔ آد نرنجن کرے پرکاش نرمل
 جوت، ابناسی کرتا ویکھے چائیں چائیا۔ سری بھگوان لگائے سچی چوٹ، نگارہ اکو اک سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ دیوے بھنڈار اتوٹ، اٹھ آپ
 ورتائیا۔ اٹھ برہم کر کھوج، ہر کھوجت کھوجت رہیا جنائیا۔ جس درشن توں گراوتار پیر پیغمبر رہے لوچ، سو صاحب کھیل کرائیا۔
 جس دی آد جگاد من مت بڈھ کوئی نہ کرے سوچ، سمجھ سمجھ وچ نہ آئیا۔ جس دا لیکھا لوک پرلوک، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جس دا
 پرکاش نرمل جوت، رو سس ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت اٹھ کھول اکھ،
 سو ستگر سچ درڑائیندا۔ نرگن روپ ویکھ پرتکھ، پاربرہم ہر گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ آتم اُس دے کر وس، وصل ساچا اک وکھائیندا۔ گرہ
 مندر مل کے ہس، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ اپنا دکھڑا اوہنوں دس، جو دردیاں درد ونڈائیندا۔ سچ سرنائی ستگر ڈھٹھ، جو ڈھٹھیاں

گلے لگائیندا۔ جنم مرن دکھ دیوے کٹ، ہوے روگ چکائیندا۔ ساچی دیوے اکو مت، گومت اک درڑائیندا۔ اتم پت لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سنتاں بھگتاں سد گائے جس، صفت صلاحی وڈ وڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ اٹھائیندا۔ جن بھگت اٹھ جاگ، ہر جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ کوڑی کرپا مات تیاگ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھائیا۔ ہنس بن کل کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ گھر دیک جگے چراغ، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم پر ماتم ملے ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے بھوکھت واک، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ کلجگ اتم ویس وٹائے پُرکھ سمراتھ، جوتی جامہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میں بالا نکا، سوچ سمجھ ذرا نہ رائیا۔ تون ٹھاکر سوامی میرا پتا، شہنشاہ اکھوائیا۔ میں کی جاناں کپڑا رس مٹھا پھکا، سب کچھ تیرے ہتھ وڈائیا۔ مہروان ہو کے کر پتا، ہنکاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈائیا۔ بھگت کہے پرہ میں بال انجانا، بالی بڈھ اکھوائیا۔ تون صاحب چتر سگھڑ سیدانا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ دے نام گن ندھانا، گن اپنا جھولی پائیا۔ میں گوپی تون میرا کابنا، ساچی ہنسی نام سنائیا۔ تون جودھا سورپیر مرد مردانہ، بل تیرے وچ نظری آئیا۔ ہوں بالا ندھا ایک منگاں چرن دھیانا، دوچی آس نہ کھئے رکھائیا۔ تون دیونہارا بینا دانا، دیندیا توٹ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم پورب لہنا جھولی پائیا۔ سری بھگوان کہے سن گرمکھ گرسکھ، گر ستگر دیا کھائیا۔ سچ نام دی پاوے بھکھ، بھچھیا اکو وار ورتائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا مول رہے نہ رائیا۔ درشن دیوے گھر نچ، نچ نیتر نین کھلائییا۔ اپنے ملن دی دس کے بڈھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ جنم جنم دے کارج سدھ، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ داتا دانی گنی گپند، گھر گمبھیر ہوئے سہائیا۔ گرمکھ تیرا راہ تگن وشن برہما شو سُرپت اند، کروڑ تیتیسا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈائیا۔ جن بھگت کہے پرہ کٹ دے گیڑا، گیڑے وچ نہ کھئے بھوائیا۔ جنم مرن دا چکے جھیڑا، جھگڑا لاڑی موٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نظری آ نیرن نیرا، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ کھلا کر گرمکھ ویہڑا، جس گرہ بیٹھا سوہا پائیا۔ کوڑی کرپا مٹے نیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا پار کرائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، جن بھگت رہیا جنائیا۔ اٹھ ویکھ بال انجان، بالی بڈھ سمجھائیا۔ تیرا پتا پُرکھ

سلطان، شہنشاہ اکھوٹیا۔ جس دے حُکے اندر دو جہان، برہمنڈ کھنڈ بھجن واہو داہیا۔ وشن برہما شو سیو کمان، گر اوتار پیر پیغمبر
 سیدس جھکائیا۔ جس دا آد جُگادی اکو نام، جُگ چوکرئی مات ورتائیا۔ جو لکھ چوڑاسی سرِشٹی دسے کاہن، اِشٹی اکو رُوپ درسائیا۔
 سورگ بہشتی جس دا نشان، دوزخ اگنی بہاہ تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ دھنّ بھاگ پرہ
 تاریں بھگت، سچ تیری سرنائیا۔ لیکھا چُکے دُنیا جگت، جگ جیون داتا ملیا بے پرواہیا۔ سوہنا سُهَنجنا ہووے وقت، گھڑی پل خوشی
 منائیا۔ نرگن ہو کے آئیوں پرت، سرگن رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ امرت میگھ دِتا برس، دُھر دا جھرنا اک جھرائیا۔ منزل وچ رہی نہ اٹک، بندھن
 نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم وچ رہیا نہ فرق، ملیا میل سہج سُبھائیا۔ آون جاون کیتا ترک، ترت اپنا حُکم منائیا۔ گوہند نال لائی شرط، کیتا
 قول توڑ نہائیا۔ گرمکھ تیرے پھرن نِدھڑک، جم کال نیڑ نہ آئیا۔ ہتھ پھڑ نام کھنڈا ساچی کھڑگ، دو جہاناں رہے چمکائیا۔ تیرے پریم دی
 گا کے طرز، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ چارے جُگ ہوئے اسچرج، اُنگلیاں مُکھ وچ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگتو ہووو خوش، ہر خوشیاں نال جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تہاڈی کیتی پُچھ، سرِشٹ سبائی لبھیاں
 ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی پینڈا گیا مُک، مکتی مُفت چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ گرمکھ بوٹا کدے نہ جاوے سُک، امرت
 سینچ ہرا کرائیندا۔ نو سُو چرانوے چوکرئی جُگ جو بیٹھا رہیا لک، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ دین انا تھان میٹے آون جاون دُکھ، روگ
 سوگ چنتا غم گوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ ترائیندا۔ جن بھگتو دو ہتھان مارو تالی، تال تلواڑا اک
 رکھائیندا۔ ملیا میل جوت اکالی، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دا مالی، مالک دو جہاناں پھیرا پائیندا۔ گگن منڈل
 مستک ویکھے تھالی، دیا دِپیک جوتی جوت جگائیندا۔ آتم پرما تم بن کے پالی، پالنہارا سوہیا پائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالی، جیون جُگت
 اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں مان دوائیندا۔ جن بھگت مارن گدھا، خوشیاں راگ الاٹیا۔ پر
 پُکھ پرہ آ کے ملیا سِدھا، جگت وچولا نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نہ کوئی جانے ہر کا رُوپ کِڈا، ریکھ رنگ نہ کھئے
 وکھائیا۔ جس پایا تِس آتم نجا، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا دئے لکھائیا۔ جن بھگت

کہے دس سچ بھگوان، کی تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی گرمکھاں کریں ویران، ویری گھر گھر دئیں بنائیا۔ جے کوئی تیرا گاوے گان، شریعت شرع کرے لڑائیا۔ اسیں ویکھ بھوئے حیران، ہر جو ہر تینوں ترس نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ دکان، چاروں کُنٹ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ گر کا شبد دھرے نہ کوئی دھیان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم رس نہ ملے پین کھان، کوڑی کریا رسنا جہوا مکھ رکھائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، دروہی تیرا ناؤں پردے حق نہ کھئے وسائیا۔ ثابت دے نہ کوئی ایمان، اسم اعظم نور نہ کھئے رُشنائیا۔ شاستر سمرت وید سرب گرلان، اچی کوکن دین دہائیا۔ اٹھ ویکھ بھگتاں دے بھگوان، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیرے وچھوڑے اندر وچھڑے سرب گرلان، وچھوڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کہے بھگونت، جن بھگتاں سچ درڑائیا۔ نیتر پیکھو ہرجن سنت، ست ستوادى نظری آئیا۔ آتم پر ماتم چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ ملیا میل گھر نار کنت، سرتی شبدي کرے گرمائیا۔ گرمکھ دو جے در نہ ہونا منگت، وڈ اٹملی دولت تیری کایا اندر دئے ٹکائیا۔ ملے مان مل کے ہر کی سنگت، ہر جو اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا بھيو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، ملاً شیخ مسائق سکے نہ کوئی سمجھائیا۔ جس دی مہا آد انت، چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ سو صاحب دیال ہو بنائے ٹھاڈی بنت، ساچی گھاڑت آپ گھڑائیا۔ نانا ٹرائے بہشت جنت، سورگ ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ملوا کرے نرگن جوت انت، انت اپنے وچ سہائیا۔ سچکھنڈ دوارا سوبھاونت، جس گھر بہ کے ہر بھگت سوہنی خوشی منائیا۔ ملے وڈیائیا وچوں جیو جنت، لکھ چوراسی وچوں پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگت پرہہ سمجھاؤندا اے۔ ویلا انت اک درڑاؤندا اے۔ مہا اگت آپ سمجھاؤندا اے۔ ٹھاگر سوامی ہو بے انت، بے انت کھیل کراؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ہر ہر آپ درڑاؤندا اے۔ جن بھگتو انت جد آویگا۔ پُرکھ ابناسی درس دکھاویگا۔ ست سروپ نظری آویگا۔ چارے کوٹ ڈیرہ ڈھاپویگا۔ جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکاویگا۔ گرمکھ گرسکھ سچ سپوت، اپنی گود بہاویگا۔ محل اٹل اوچو اوچ، سچکھنڈ دوار اک وکھاویگا۔ جگت جہانوں کر کے کوچ، درگاہ ساچی آپ ٹکاویگا۔ پورب پچھلا میٹ کے سارا دوکھ، دکھ سکھ وچ بدلاویگا۔ دو جہاناں کر کے اُجل مکھ، ستمکھ اپنا

درس کراویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن اٹھ، ابناسی کرتا سب دی اکھ کھلاویگا۔ بھگت بھگوان نرگن نرگن گودی لیاوے چُک، بن سیوک سیو کھاویگا۔ پرہ نال مل کے جوتی جوت رل کے سچکھنڈ دوار مل کے ہونا خوش، خوشیاں وچوں خوشی اپنے نال رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے در گھر ساچے آپ ٹکاویگا۔

★ ۱۹ بھگن ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُرا ضلع کرنال ★

ہنگ کہے پرہ سُن سو، پُکھ اکال نین کھلائیآ۔ تیرا تیرے در رہیا رو، دھیچ نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچ گھر دے کوئی نہ لو، پرکاش روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ میرا دروازہ دتا ڈھو، کلجگ کوڑا پردہ لائیآ۔ تیرے نالوں مُحبت چُکی موہ، پیار رہن کھئے نہ پائیآ۔ سچ پریتی لئی کھوہ، خالی ہتھ دیاں ڈھائیآ۔ جگت واسنا کرے دھروہ، ڈھر دا میل نہ کھئے ملائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دروازہ بیٹھے ڈھو، بند کواڑی سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ چرن کول تیرے مول نہ جاواں چھوہ، نیرن نیر نظر نہ آئیآ۔ مایا ممتا موہ وکار سکے کوئی نہ دھو، امرت جل نہ کھئے وھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان ہو سہائیآ۔ سو کہے سُن ہنگ، پرہ ساچا دیا کھائیندا۔ ویکھنہارا دو جہان کرم، کایا کپڑ کھوج کھوجائیندا۔ ست دھرم جانے ورن، برن بھيو چُکائیندا۔ دو جہاناں والی دیوے ایکا سرن، دوجی اوٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ پُکھ اکال دین دیاں نرگن ہو کے تینوں آوے پھڑن، زرویر ہو کے پھیرا پائیندا۔ ساچے مندر آوے چڑھن، محل اٹل سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ تیرا لیکھ چُکائیندا۔ ہنگ کہے پرہ میرا تٹا مان، زور نظر کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ انت ہویا حیران، ہوکا لے کے رہیا سُنائیآ۔ چار ورن نہ کھئے گیان، برن اٹھاراں نہ کھئے پڑھائیآ۔ کلجگ سنت ہوئے شیطان، مُلا شرع کرے لڑائیآ۔ مسائق نبھائے نہ کوئی ایمان، صدق صبوری جھولی نہ کوئی پائیآ۔ بغلے مار انجیل قرآن، مسیلے رسنا جہوا سُنائیآ۔ مندر مسیت دے حرام، کعبہ حق نہ کھئے کھلائیآ۔ میں سُن سُن تیرا پیغام، اپنا دھیان لگائیآ۔ کسے نظر نہ آوے رام، رمیئا رنگ نہ کھئے چڑھائیآ۔ سنگ وسے نہ کسے کاہن، گوپی سیج نہ کھئے سہائیآ۔ دھائیں مارے وید پُراں، شاستر اپنا آپ مٹائیآ۔ تیرا رنگ نہ چڑھے مہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پرہو سچ دے

سرنائیا۔ ہنگ کہے پرہ میرے بھگونت، تیری اک سرنائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا جیو جنت، جگت جگ دئے دُہائیا۔ ہویا وچھوڑا نار کنت، سچ میل نہ کھئے ملائیا۔ تیرا گھر بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سار کھئے نہ پائیا۔ بن بھکاری منگاں منگت، بھچھیا اکو دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ سو کہے سُن ہنگ آپ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ تیرا میرا ناتا پوت باپ، پُرکھ اکال دئے سمجھائیا۔ جگ چوکرئی کردا رہیا کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ گر اوتار کر کر داس، پیر پیغمبر برخوردار بال انجانے مات پرگٹائیا۔ بودھ آگادھی دسدا رہیا گاتھ، کوٹن کوٹ شبدی ناؤں پرگٹائیا۔ نرگن سرگن دیندا رہیا دات، گر اوتار پیر پیغمبر جھولی اک بھرائیا۔ آتم جوتی کر پرکاش، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ شبدا آگئی دے ناد، ساچی دُھن اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ بھوکھت واک، جگ چوکرئی آپ سمجھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے پُرکھ سمراتھ، صاحب سلطان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ ہنگ کہے پرہ میں جانان کی، کی تیری چترائیا۔ جگ چوکرئی تیری نیہ، لوکات آپ ٹکائیا۔ لگھ چوراسی بیج بی، میرا روپ درسائیا۔ کلجگ اتم ساڈھے تِن ہتھ سین، زوداس چارا گیا سمجھائیا۔ ناتا تئے جیون جی، ماٹی خاک خاک سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دے سرنائیا۔ سو کہے سُن ہنگ ایک، ایکنکار جنائیا۔ ست ستوادی دیواں ٹیک، ٹگا مستک نام لگائیا۔ نرویر ہو کے دھراں بھیکھ، نراکار ہو کے آئیا۔ پاربرہم ہو کے دساں بہیت، برہم پڑدہ آپ اٹھائیا۔ پر ماتم ہو کے کھیلا کھیل، آتم ہو کے میل ملائیا۔ ٹھا کر ہو کے وساں دیس، سوامی ہو کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سو کہے سُن ہنگ میرے، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناسی کرے مہرے، مہروان دیا کمائیا۔ کلجگ اتم میٹے جھپڑے، جھگڑا وچ رہن نہ پائیا۔ بھاگ لگائے کایا کھپڑے، کھڑکی گنڈا آپ کھلائی۔ دُور دُراڈا آوے نیڑے، ہرجو بن کے پاندھی راہیا۔ کرے کرائے حق نیڑے، حقوق سب دی جھولی پائیا۔ تُوں بیٹھا رہیوں کر کے وڈے جیرے، نو سؤ چرانوے چوکرئی جگ دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ ابناسی آوے تیرے ڈیرے، مندر تیرا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ سندیس رہیا سمجھائیا۔ ہنگ کہے پرہ موہے چاؤ گھنیرا، تیرا سُنیا اک سندیسہ۔ دھن وڈیائی پاویں پھیرا، میرے صاحب سلطان نر نریشا۔ بھو ساگر پار کرائیں بیڑا، نرگن نرویر دھار بھیکھا،

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا لہن چُکائیں پچھلا پُورب لیکھا۔ سو کہے سُن ہنگ پُتر، پتا پُرکھ اکال جنائیا۔ جوتی دھاروں آواں اُتر، مات پتا نہ کھئے بنائیا۔ تیرا کران سُکر، جس سدا دتا چائیں چائیا۔ کر پرتی چُکاں کچھڑ، بال انجانا گود اُٹھائیا۔ سہنجنی سوہے اکو زُتر، دو جہان نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ ہنگ کہے میں دیواں ہوکا، جس ویلے ہر جو آئیا۔ ڈھولا گاواں نال شوٹقا، سوہنا راگ الائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں ملے موقع، مہروان دیا کمائیا۔ مارگ دسے کوئی نہ اوکھا، ساچے مگ آپ چلائیا۔ میں گھر صاف کر کے رکھاں چوٹکا، کایا ماٹی پوچ پُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ سو کہے سُن بالے بیچے، پرہہ سچّی طرح سمجھائیا۔ تیرے بول دسن سچّے، کوڑا رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ سری بھگوان بھاگ لگائے کایا ماٹی کچّے، کاجی گگریاں سوہا پائیا۔ ساڈھے تِن کروڑ اتر رچے، لوں لوں اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پریم پرتی دیوے سدے، سوہنا حُکم سُنائیا۔ ساچے مندر بہہ کے سچے، کایا بنک وڈیائیا۔ شیر رُوپ ہو کے شہنشاہ گجے، نام بھیک اک لگائیا۔ پنچ وکار جان بھجے، کوڑی کرپا مکھ چھپائیا۔ پھر آوے تیری حدے، حد حدود رہن کھئے نہ پائیا۔ بن سہائی پھرے سچّے کہّے، اگے پچھے اپنی سیو کمائیا۔ پرتپالک ہو کے پردہ کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہوئی ہوئی تینوں لہے، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دئے درڑائیا۔ ہنگ کہے میں گاواں گیت، پرہہ تیرا نام وڈیائیا۔ ہتھ رکھیں صاحب میرے سیس، جگدیس ہوویں سہائیا۔ میں بال انجانا نیکن نیک، تُوں اوچو اوچ اگم اتھاہ اکھوائیا۔ جس ویلے میرے کایا مندر اندر لنگھیں دہلیز، اپنا چرن آپ ٹکائیا۔ میں پریم پرتی کران ریجھ، آپ آیا بھیٹ چڑھائیا۔ تیرا درشن دیکھاں ٹھیک، ٹھاگر اکو نظری آئیا۔ تُوں مینوں پاؤنی بھیکھ، ساچی بھجھیا اک ورتائیا۔ تیرے چرن لگے پرت، دوچی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ سو کہے سُن ہنگ تیرا پرتاپ، پرہہ کرتا دئے کرائیا۔ جس ویلے ملاں آپ، اپنا بھیو کھلائیا۔ سانجھا دس کے سچّا جاپ، سوہنگ ڈھولا دیاں سمجھائیا۔ تُوں کہنا میرا باپ، میں پوت سپوتا پھڑ کے گود اُٹھائیا۔ ہنگ رہے نہ کھئے سنتاپ، سو ساک سجن نظری آئیا۔ دوہاں مل کے اکو پئے راس، منڈل منڈپ خوشی منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی پوری ہووے آس، نراسا کھئے نظر نہ آئیا۔ تُوں میرا میں تیرا دینا ساتھ، ناتا سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاواں گاتھ،

سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ تُوں میرا مین تینوں دیواں آکھ، سچ سچ جنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا اکو گھر واس، گھر گھر وچ سوہیا پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا پرکاش، جوتی نُوں نُوں رُشنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا پاٹھ، پاٹھشالا اکو اک سمجھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا داس، سیوک سیوا رُوپ کھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا تاٹ، سر سرورور اکو اک سہائیا۔ تُوں میرا مین تیرا گھاٹ، پتن بہہ کے ویکھ وکھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں وسورا جائے لاتھ، سوگ رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دی اکو ذات، اذاتی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دی اک پرہات، سندھیا نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دی پوری ہووے خوابش، آسا آسا وچ سائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہنگ برہم تیرا جوڑے نات، ناتا بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ پن بھگتاں موقع کسے نہ آوے ہاتھ، خالی ہتھ سرب لوکائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں کِریا کری پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہنگ برہم پاربرہم آتم پرماتم آتم اپنا میلا میلے سہج سُبھائیا۔

★ ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ گروکل فارم ضلع کرنال ★

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن راج راجان، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، جودھا سورپیر بھيو نہ رائیا۔ آد نرنجن جوت مہان، نُوں نُوں رانہ ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتا مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان وسنہارا سچ مکان، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ پاربرہم پرہہ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن جوت نُوں پرگٹ، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ کرے کھیل الکھنا الکھ، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ اپنی دھار چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی ڈھر دا مارگ آپے دس، رہبر اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ دیا باقی اک اجیار، کھلاپاتی کرے رُشنائیا۔ نہ کوئی دوجا میت مُرار، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ محل اٹل اُچ

منار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ مقامے حق نؤر نرنکار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل
اولا، سو ستگر آپ کرائیندا۔ آد جگادی اک اِکلا، جگ چوکرے ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ نرگن نرگن
پھڑائے پلا، بن سنگی سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ درگاہ ساچی اُچ منار، محل
اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جلوہ نؤر اُجیار، پروردگار اک رُشنائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر مپر بھیکھے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، سری بھگوان اپنے ہتھ رکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرے نہ کوئی سوگ
نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے پرگھائیندا۔ کرے کھیل سدا ندھڑک، زوریر اپنی کار کھائیندا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، اکھسر ونڈ نہ کھئے
وندائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم سری بھگوان، ہر کرتا آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے
دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو دیونہارا دان، داتا اِکو بے پرواہیا۔ ترے گن مایا کرنہار پردھان، پنج تت لیکھا جانے
تھاؤں تھائینا۔ لکھ چوراسی کھیل مہان، چارے کھانی دئے وڈیائیا۔ چارے بانی بول بنان زبان، نراکھہر اکھہر رُپ سمجھائیا۔ جوتی جوت
سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ ساچی کرنی کرے گوبند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی ڈونگھا ساگر سندنہ،
بھیو ابھید ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنی بند، سٹ نادی ناؤں دھرائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔
لیکھا جانے کروڑ تینتیس سُرپت اند، نرگن سرگن اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ
پروردگار، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ آد جگادی سانجھا یار، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ پیر پیغمبر دے آدھار، کلمہ نبی رسؤل سمجھائیندا۔
کاتب بن اگم اپار، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ سجدہ سیس اک دربار، محل اٹل حُجرہ اک سہائیندا۔ نؤبت وجے دو جہان، لوک پرلوک
راگ لائیندا۔ حق حقیقت ویکھے آن، لاشریک سِرکت اور نہ کھئے رکھائیندا۔ محبان بیدوسدا محبان، مُحبت اپنے نال جڑائیندا۔ ساچا کعبہ
ویکھے مار دھیان، محبوب حُجرہ حق وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل درگاہ
ساچی، ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی، کاجی گگریا ویکھے تھاؤں تھائینا۔ منڈل منڈپ پاوے راسی، نرگن سرگن گوپی کابن

ناچ نچائیا۔ دیا باقی اکو جوت پرکاسی، گھٹ گھٹ کرے رُشنائیا۔ شبد اناد بودھ آگادھ گر اوتار پیر پیغمبر سُنائے ساچی ساکھی، شبدی ناد
 دُهن وجائیا۔ سمرت شاستر وید پُران دیوے داتی، گیتا گیان گیان درڑائیا۔ انجیل فُران بن کے ساقی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، سچکھنڈ نیواسی پُرکھ ابناسی دیاوان مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ ابناسی ایکنکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ آد جُگاد جس دا انت نہ
 پاراوار، گر اوتار پیر پیغمبر بے انت کہہ کہہ سپس نوائیا۔ پنڈت پاندھا مُلا شیخ مسائق کوئی نہ پاوے سار، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کھئے
 صلاحیا۔ چوڈاں ودیا جائے ہار، چوڈاں لوک ہاباکار، چوڈاں طبق کرن نمسکار، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ در درویش منگن بن بھکھار، تیئی
 اوتار اپنی جھولی ڈاپیا۔ گر گر سوامی من ایکنکار، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد در دھوڑی منگن خاک چہار، مستک
 ٹکا اکو اک لگائیا۔ سجدہ توہے پروردگار، طوبیٰ طوبیٰ رہے سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی تیری کار، وشن برہما شو
 ساچی سیو کھائیا۔ تیرے نام دا بول جیکار، جے جیکار اکو ڈھولا رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ دوارے صاحب چڑھ، نرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ ویکھے کھڑ، پُری لوء
 آکاش پاتال گگن گگنتر کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑ، گھٹ گھٹ آپے سوہیا پائیندا۔ شبد انادی ایکا پڑھ، ساچا راگ لائیندا۔
 سچ سرور دے کے سر، تٹ کنارہ سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگون اپنا کھیل جنائیندا۔ بھگون کرے
 کھیل اکم، اکمڑی کار کھائیا۔ آد جُگادی بیڑا بٹھ، جگ چوکرئی کندھ اٹھائیا۔ نرمل جوت چاڑھ چن، سچ دوار کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے
 دو جہان، نرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائے کایا ماٹی پنج ت تن، ترے گن میلا سہج سُبھائیا۔ نرور پُرکھ بن کے جننی
 جن، دھن جنیندی مائی آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ اپنے ہتھ رکھ وڈیائی، وڈا ہر
 جو اک اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل رچائی، سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر کر رُشنائی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا گھر وچ گھر سوہیا
 پائی، محل اٹل ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرما تم ونڈ ونڈائی، رُپ انوپ آپ جنائیندا۔ پارہم برہم کھیل وکھائی، خالق خلق وچ سمائیندا۔ رُوح
 بُت بنت بنائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرنیہارا، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ آد

جُگادی کر پَسارا، نِت نوت پھیرا پائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا گا تھکے وچ سنسارا، رسنا جہوا
بئی دند صفت صلاحیا۔ در درویش منگدے گئے بن بھکھارا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تُوں صاحب ستگر سرجنہارا، بے انت تیری وڈیائیا۔
شاہو بھوپ وڈ سیکدارا، آد جُگادی اپنا حُکم چلائییا۔ نہ کوئی میٹے میٹنہارا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ نہ کوئی تولے تولنہارا، کنڈا ترازو نظر
کسے نہ آئییا۔ اپنی دھارن بولنہارا، انہو اپنا کھیل رچائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگم اتہا الکھ
اگوچر اپنا کھیل وکھائییا۔ اپنی کھیل کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے جیو جنت، سادھ سنت پڑدہ لاپندا۔ آتم پر ماتم
منیاں منت، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ نار سہاگن میلا نہ ہر کنت، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ پنج تت بنا بنت، گھاڑت اپنے ہتھ
وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ اُپدیش نہ نریش نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ نرگن سرگن کرے اُپدیش، وشن
برہما شو مہیش نال رلائییا۔ ڈھردرگاہی دیوے سچ سندیس، منتر ست ست پڑھائییا۔ نج نیتر لوچن نین لینا پیکھ، دیوے اکھ نہ کھئے وڈیائیا۔
پاربرہم برہم کر کے ہیت، مٹر پیارا اکو نظری آئییا۔ جُگ چوڑی جن بھگتاں دسا رہیا بہیت، اندر وڑ کے آپ سمجھائییا۔ لکھ چوڑاسی
کھلاؤندا رہیا کھید، آون جاون گیڑے وچ بھوائیا۔ سنت سہیلے ورلے دیوے جوتی جلوہ نوری تیج، اندھ اگیان مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کرے کھیل، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گرمکھ گر گر آپے میل، جگت
وچھوڑا دئے کٹائییا۔ کر پرکاش بن باقی تیل، جوتی نور کرے رُشنائییا۔ صاحب سجن بن سہیل، سکلا سنگ نبھائییا۔ جُگ جنم دے
وچھڑے لئے میل، ملنی اپنے نال کرائیا۔ لکھ چوڑاسی کئے جیل، رائے دھرم نہ دئے سزائییا۔ لیکھا جانے گرو گر چیل، چیللا گر شبدی ونڈ
ونڈائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویکھنہارا تھاوں تھائییا۔ ویکھ وکھائے تھان تھنتر، سچکھنڈ نواسی
وڈی وڈیائییا۔ پھول پھلائے گگن گگنتر، منڈل منڈپ پھیرا پائیا۔ نام جنائے دھر دا منتر، منت اکو اک سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائییا۔ سچ وڈیائی دیوے آپ، ہر کرتا کھیل رچائیندا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال گود
اُٹھائیندا۔ سچ سنہیڑا دیوے اگتی جاپ، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ نرگن نرگن جائے اکھ، سرگن پردہ آپ اُٹھائیندا۔ نرمل سوچھ کر

پاک، پُوت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل وکھائیندا۔ جُگ جُگ کھیل جن بھگتاں جوگ، جوگیشتر اپنا بھيو چُکائیا۔ امرت دیوے ساچی چوگ، ترسنا بھکھ گوائیا۔ ہوے کئے کوڑا روگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ لیکھا چُکے چنتا سوگ، سانتک ست ست کرائیا۔ نام جنائے سچ سلوک، سوبلا ڈھولا اِکو گائیا۔ درس دیوے آپ اموگھ، جوتی جاتا نوری نظری آئیا۔ من واسنا کڈھ کھوٹ، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ نگارے لائے چوٹ، ہر شبد ڈنکا آپ وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں بھيو کھلائیآ۔ جن بھگتاں سدا بھيو کھولے، پردہ اوبلا نہ کئے رکھائیا۔ اندرے اندر آپے بولے، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ بجرکپائی کُنڈا کھولے، کھڑکی بند نہ کئے وکھائیا۔ آتم سیجا ساچی موئے، موؤلا اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت جھرنا جھرائے ساچے کوئے، رس اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت سہائی سدا سنگ، نرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جُگ چوکرئی گئی لنگھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوئن کوٹ روپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگاں گئے منگ، پُرکھ ابناسی اِکے سیس سرب جھکائیندا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ لنگھ، لوکات سوبھا پائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی چاڑھے اِکو چند، ست دیپ نام رُشنائیندا۔ کوڑی کِرپا میٹے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ اِک درڑائیندا۔ ہر کا نام وست امولک گھر گھر دیوے ونڈ، دین مذہب ذات پات بھيو نہ کئے جنائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سُنائے چھند، سوبلا اِکو اِک درڑائیندا۔ کوچھ کھلیاں سر ہون نہ دیوے ننگ، سیس اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ پنچ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ بھگت سہیلے وکھائے اپنے چند، جوتی جلوہ اِک جکائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اِکو اِک سمجھائیندا۔ گھر گھر وچ دیوے اند، گرہ گرہ وچ خوشی منائیندا۔ بھگت دوارے پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کئے تپائیندا۔ مائس جنم نہ ہووے بھنگ، مانکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ بھگت آپ پرگٹائیندا۔ جُگ جُگ بھگتاں بنے میتا، متر پیارا اِک اکھوائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کھائیا۔ وسنہارا ہر گھٹ چیتا، چیتن اپنی دھار چلائیآ۔ جن بھگتاں دسے ساچی ریتا، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ کایا مندر مسجد شودوالے مٹھ سچ مسیتا، گرودوار اِکو نظری آئیا۔ جس گرہ بہ کے سوامی بھيو جانے جیو جی کا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ

دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے وڈا، سو پُرکھ دیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان ویکھے بالا نڈھا، ننھا اپنی گود سہائیندا۔ کوڑی کریا پار کرا کے
 حدا، نو در ڈیرہ ڈھاپیندا۔ گھر ساچے دیوے سدا، دُھر دا نام آپ سُنائیندا۔ آتم رس اگئی مزہ، بن رسنا جہوا آپ چکھائیندا۔ سُرَت
 سوانی شبد ہانی رکھے۔ لجا، لاجونت ویکھ وکھائیندا۔ آتم سیج سہنجی سوہنا دے منجا، پاوا چول وند نہ کھئے وندائیندا۔ جس اُپر سچ
 سوامی اکو سجا، سوہنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں بھيو چکائیندا۔ بھگتاں بھيو چکائے پردہ، دُئی
 دوتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھا سمجھائے گھر وچ گھر دا، گھر گھر کرے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال بن کے بردا، سیوک سیو کمائیا۔ سچ دوارے آپے
 کھڑدا، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ پنج وکارے نال لڑدا، نام کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ جن بھگتاں اندر ہولی ہولی وڑدا، آوندا جاندا نظر کسے نہ
 آئیا۔ سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کر دا، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ منزل منزل آپے چڑھدا، پندھ اپنالئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، جن بھگت ہوتے سہائیا۔ جن بھگت ملائے میلنہارا، کرپاندھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی کھیل نیارا، نرگن سرگن سنگ نبھائیا۔ بھگت
 وچھل گِرور گِردهارا، گہر گمبھیر اپنی کار کمائیا۔ سُرَتی شبدی سچ پیارا، پریم ڈور بندھن پائیا۔ ناد دُھن شبد جیکارا، سوہنا راگ الاٹیا۔
 گھر گھر دے دربارا، محل اٹل سوہنا پائیا۔ دیا باقی اک اُجیارا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ بھگتن میلا میل اپارا، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔
 دوہاں مل کے گایا اکو نعرہ، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا بھيو رہیا نہ رائیا۔ تیرا محل میرا منارا، میرا منارا تیری چھیری رُپ وکھائیا۔ تیرا ناؤں
 میرا دُھنکارا، دُھنکار تیرا راگ اکھوائیا۔ تیرا سنگ سچ نرکارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن
 بھگتاں ویکھن آئے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ ابناسی دیوے ٹیک، مہر نظر نین اٹھائیا۔ بُدھی کرے جگت بیک، بیککی رنگ رنگائیا۔
 ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت ڈیرہ ڈھائیا۔ پورب لیکھا جانے لیکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں لئے
 جگائیا۔ جن بھگت جائے جاگ، سو ستگر آپ جگائیا۔ آتم اُچے اک ویراگ، دھیرج سکے نہ کھئے دھرائیا۔ اندرے اندر مارے اک آواز، اُچی
 کوک کوک سُنائیا۔ آ ویکھ اپنا راگ، رحمت اک کمائیا۔ نہ کوئی روزہ نہ نماز، سجدہ سپس نہ کھئے نوائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، جوگ
 ابھياس نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سروور نہاون نظر کوئی نہ آئیا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، نہ کوئی ونجھ مہانا رہیا

دکھائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران گاتھ، انجیل قرآن نہ کوئی پڑھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور سچ سوامی اکو منگاں تیرا ساتھ، دوجی اوٹ نہ کوئی رکھائیا۔ تُوں دینن دیناں سدا ناتھ، دیناں بندھپ تیری سچ سرنائیا۔ نت نوت دوس رین گھڑی پل تیرا گاواں جس، سوہنا سچ نام صلاحیا۔ جگا جگنت سری بھگونت کلجگ انت میری پوری کرنی آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ میں کاگ بناؤنا ہنس، سوہنگ ہنسا مانک موتی جاپ جپائیا۔ جن بھگت تیرا ہنس، سرنس ویکھاں چائیں چائیا۔ کام کرودھ کوڑ کڑیاں میٹے کنس، گھنیا اپنا وپس وٹائیا۔ تیرا نام کوٹن کوٹ مُکھ گئے سہنس، دو سہنسر جہوا باشک تشکا نال ملائیا۔ آد جگاد تیرا کیسے نہ پایا انت، بے انت تیری سرنائیا۔ جن بھگت کرن بینت، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ بے پرہو کلجگ تیرے ملن دی ساڈے وچ رہی نہ ہمت، تُوں آپے لہنا ملائیا۔ تیرے نام دی کوئی نہ پاوے قیمت، ہٹو ہٹ جگت وکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم ملیا غنیت، غمی خوشی اکو رنگ دکھائیا۔ تیرا نشان عظیم اعظمت، اسم اعظم دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہرجن ساچے دھیان لگائیا۔ ہرجن دھیان لگائے اک، اکو اوٹ تکائیا۔ گھر آئے پرہو پا بھکھ، دیونہار تیری سرنائیا۔ اگلا لیکھا آپے دے لکھ، پورب لہنا دے چکائیا۔ تیرے نال پریم ہووے بت، پرتی اکو اک لگائیا۔ آتم پرما تم رہے کوئی نہ بہت، کھتری براہمن شودر ویش تیرا نور نظری آئیا۔ امرت بوند سواتی دے چھٹ، میگھلا اکو وار برسائیا۔ اپنی کرنی کرتے پُرکھ آپے لئے نجھ، تیرا من تیرا تن تیرا دھن تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت کر کارج سدھ، دُور دُراڈے نیڑن نیڑے سچے ماہی دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری دین گواہی، انجیل قرآن شہادت رہی بھگنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سکھیا گئے درڑائی، جیواں جنتاں مات جنائیا۔ بن ستگر پورے پُرکھ اکال کوئی نہ پکڑے بانہیں، بھڑ باہوں گلے نہ کئے لگائیا۔ سارے اوس دے آگے کردے رہے سوال، بن سوالی الکھ جگائیا۔ نرگن سرگن ہو کے گئے دلال، جگت دلالی اک کھائیا۔ انت کہہ کے گئے پرم پُرکھ پرما تم آتم کرے سدا سنہال، نت نوت کر کر بت، اپنا میل ملائیا۔ جس دے در نہ کوئی شاہ نہ کنگال، راؤ رنگ اکو نظری آئیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ ہر گھٹ اندر جوتی رسیا بال، دین مذہب پُرکھ اکال سچکھنڈ ونڈ نہ کئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی بھگت بھگونت لئے بہال، لہن آوے چائیں چائیا۔ کایا مندر ویکھ سچی دھرمسال، دھرم دوارے لئے

ملائیا۔ میل ملائے ہوئے خوشحال، خوشیاں گیت سنائیا۔ سنت سُہیلا میرا لال، املٹرا مانک موتی نظری آئیآ۔ جس دا گرو شبد بنے دلال، پنج تت نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سُہیلا اک اکیلا نت نوت کرے پرتپال، بن پرتپالک ساچی سیو کھائیآ۔

★ ۱۹ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی مان سنگھ دے گرہ پنڈ بوڈی ضلع کرنال ★

نرگن روپ پُرکھ سمرتھ، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھول اکھ، آخر تیری اوٹ تکائیآ۔ گر اوتار جوڑن ہتھ، نیوں نیوں سیس نوائیآ۔ پیر پیغمبر چرنی رہے ڈھٹھ، سجدہ اکو اک وکھائیآ۔ وشن برہما شو رہے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ ترے گن مایا واسطہ رہی گھت، گل پلؤ ایکا پائیآ۔ پنج تت اگنی رہیا مچ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی لگی آگ، ست دیپ نہ کھئے بھائیآ۔ کیسے درس ملے نہ اُپر شاہ رگ، شہنشاہ نظر نہ آئیآ۔ مکے کعبے بھلا سب نوں حج، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیآ۔ سچ ایمان سارے گئے تچ، تقویٰ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیآ۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار سنانوں حال، بن رسنا جہوا بول لائیآ۔ پیر پیغمبر کرن پُکار، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ خالق خلق ویکھ اپنا سنسار، مخلوق رووے دئے ڈھائیآ۔ نہ کوئی سجن میت مُرار، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ ملے میل نہ پروردگار، شرکت سکے نہ کھئے مٹائیآ۔ کاتب بنے نہ کھئے لکھار، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیآ۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، دیا باقی چند نہ کھئے چمکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے دس، سچ سچ حال جنائیآ۔ پُرکھ ابناسی ساڈے نہیں کُچھ وس، واسطہ تیرے آگے پائیآ۔ کلجگ کوڑی زین اندھیری مس، تیرا نور نظر کیسے نہ آئیآ۔ پھری ڈھائی شو دوالے مندر مسجد مٹھ، سچ پرتی سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، اگم اتھاہ اپنا پھیرا پائیآ۔ وشن برہما شو رہے بول، انبولت راگ سنائیآ۔ سچ وست نہ ساڈے کول، خالی ہتھ رہے درسائیآ۔ کلجگ کوڑا وجے ڈھول، سچ مردنگ نہ کھئے سنائیآ۔ چار ورنان بنے نہ کھئے وچول، ساچا میل نہ کھئے

ملائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مچایا گھول، مایا ممتا کرے لڑائیا۔ ساچے کندھے تولے کوئی نہ تول، نام ترازو ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم دوارا دیوے نہ کوئی کھول، پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ چوڈاں ودیا ہوئے انہول، پُرکھ ابناسی تیری سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیئی اوتار مارن دہا، سچکھنڈ دوارے آپ سُنائیا۔ شاستر سِمرت وید پُران بنے گواہ، شہادت دیون تھاؤں تھائیا۔ سرِشٹ سبائی آتم پر ماتم ڈھولا کوئی نہ سکے گا، ناؤں زرنکارا ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کان، چاروں کُنٹ کاگ وانگ کُرائیا۔ سر دیوے کوئی نہ ٹھنڈی چھان، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ غریب زانیاں پکڑے کوئی نہ بانہ، شاہ پاتشاہ راج راجان ساچا عدل نہ کھئے کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنائون سچ، سچ سچ دِرڑائیا۔ آکے ویکھ اپنی اکھ، نیج نیتر اک کھلائییا۔ سرِشٹ سبائی ٹٹا ہتھ، دھیرج جت نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر ناڑی ناڑی اُبلے رت، بھائی بھائی میل نہ کھئے ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب سَتگر پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا رہی رو، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ مینوں کوئی نہ دیوے ڈھوا ڈھو، ساچی وست سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آتم پر ماتم پرہ تیرا ٹٹا موہ، کلجگ سد انت کوڑی کِریا ڈیرہ لائیا۔ تیرا رُپ ست سرُپ کوئی نہ جاوے ہو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ صاحب سَتگر دین دِیال، بے پرواہ دِیا کمائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ زرگن سرگن کرے خیال، پردہ اپنا آپ چُکائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو پاوے سار، مہاسارتھی ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے ادھار، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ پُورب لیکھا لُو وچار، واک بھوکھت آپ دِرڑائیندا۔ قلم شاہی کرے پُکار، کاغذ اپنا رنگ وکھائیندا۔ کلجگ کھیل کرے زرنکار، اتم اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جاتا سرجنہار، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ ہوئے اُجیار، دو جہاناں والی پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبران جائے پیج سوار، مہمان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھو آپ جنائیندا۔ ساچا بھو دسے بھگوان، سو صاحب سَتگر آپ جنائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ آد جُگادی حُکمران، حُکم حاکم اک دِرڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش ویکھے مار دھیان، گگن گگنتر کھوج

کھوجائیا۔ لہنا دینا چُکائے زمیں اسمان، منڈل منڈپ اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، سچکھنڈ نواسی اکھ کھلائیا۔ پیر پیغمبر کرو پہچان،
 واحد لاشریک اکو نظری آئیا۔ جس دا کلمہ الابی کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس دا منتر ستنام، دو جہاناں دئے سنائیا۔ جس دا فتح
 ڈنکا وجے لکھ چوڑاسی سُنے جیو انجان، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ جس دا پوت سپوتا گوبند سورپیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دا
 کھڑگ کھنڈا تکھا تیز کرپان، دو دھارا مکھ وکھائیا۔ جس دا امرت آتم پین کھان، نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنا، پاربرہم تیری وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال پھیرا پا، اکل
 کل تیری اک سرنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ چار ورنان اٹھاراں برنن دے صلاح، کھتری
 براہمن شوڈر ویش آپ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اکو ایشٹ لوو منا، دریشٹ سب دی دئے کھلائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوار اکو رنگ
 رنگا، رنگ تیرا نظری آئیا۔ ہنگ برہم دئے سمجھا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ تیرا نور نہ بھئے جدا، مُرید مُرشد ایکا دھام سوہبا پائیا۔ مقامے حق
 کر رُشنا، نوری جلوہ اک وکھائیا۔ عیسیٰ موسا محمد در سیس رہے جھکا، متھے دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سچ دے اک سرنائیا۔ پیر پیغمبر کہن امام، حق تیری سرنائیا۔ دامنگیر پکڑ دام، پلّو اپنے نال بندھائیا۔ پُرکھ ابناسی ڈھر دے
 رام، رمیا تیری اک سرنائیا۔ ست سروپی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو
 کھائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ تیرے آگے کردے گئے سوال، بن سوالی الکھ جگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن زرویر پاؤنی سار،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تڈھ بن نظر کوئی نہ آئیا۔ سچکھنڈ نواسی پاربرہم، پت
 پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کھیل الکھ اکم، اگوچر تیری سار کیسے نہ آئیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، اجوئی رہت بے پرواہیا۔ جگ چوڑی
 بیڑا دیوے ہتھ، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ شبد ناد سنائے دھن، ساچا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا
 ور، کلجگ چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ کلجگ ویکھو اندھیری رات، چند چاندنا نظر کوئی نہ آئیا۔ نانا ٹٹا پتا پوت مات، نار کنت نہ کھئے
 ہنڈھائیا۔ ملے میل نہ سجن ساک، بندھن بندپ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کرپا اڈے خاک، ساچی دھوڑ نہ کھئے رمائیا۔ اوچ نیچ نہ دیسے کوئی

پاک، پت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ کایا مندر کھولے کوئی نہ تاک، بجرکپائی کُنڈا کھئے نہ لاپیا۔ کوئی نہ جانے تیرے بھوکھت واک، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھنٹایا۔ سرشٹ سبائی بھلی ذات پات، دین مذہب اوچ نیچ کرے لڑایا۔ نانک نرگن ست ست سب توں گیا آکھ، گوبند امرت جام پیایا۔ سرب جیاں دا پُرکھ ابناس، پتا ماتا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ سچا گھر، جس گھر لکھ چوراسی ڈیرہ لایا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگت، پرہ تیری آس رکھایا۔ اپنے لیکھے لا بوند رکت، پنج تت تیری جھولی پائیا۔ مانس جنم وچ رہ نہ جائے فرق، فیصلہ اکو دے سنایا۔ کرم کانڈ کر ترک، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھایا۔ نام کسوٹی لا کے پرکھ، پارکھو آپے ہوئے سہایا۔ مرد مردانے سورے مرد، سچ مردانگی تیری نظری آیا۔ غریب زانیاں نال ونڈ درد، دردی ہو کے سیو کھایا۔ سچکھنڈ دوارے اکو عرض، آرزو تیرے آکے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، جن بھگت رہے گر لایا۔ سنت کہن سن ستگر ست، سچ سچ درڑایا۔ کلجگ جیواں بھلی برہم مت، من مت رہی گر لایا۔ گھر گھر ابلے بہتر ناڑی رت، تن سو سٹھ ہاڈی دھیر نہ کوئی دھرائیا۔ ہر کا نام کوئی نہ لئے رٹ، من کا منکا نہ کوئی بھوایا۔ تیرے ملن دی کوئی نہ رکھے آس، کوڑی کرپا میلا اپنا رہے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنایا۔ صاحب سلطان ہر سمجھاؤندا اے۔ دین دیال دیا کھاؤندا اے۔ وشن وشنو دھار وکھاؤندا اے۔ برہما برہم روپ اٹھاؤندا اے۔ شنکر تیرا سنسا روگ چکاؤندا اے۔ گر اوتار لکھیا لیکھ پور کراؤندا اے۔ پیر پیغمبر تیری آسا منسا اپنے نال ملاؤندا اے۔ بھگت بھگوان پردہ آپ چکاؤندا اے۔ سچ دھرم دا اک نشان، ساڈھے تین ہتھ اندر آپ پرگٹاؤندا اے۔ دیا باقی جوتی جگے مہان، گھر مندر سوبھا پاؤندا اے۔ شبد اکم سنائے ڈھنکان، اکھی راگ الاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کرپا مٹے شیطان، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ ساچا بدلے آپ نظام، نوبت اپنا نام و جاؤندا اے۔ چوڈاں لوک ہون حیران، چوڈاں طبق بھيو گھلاؤندا اے۔ چوڈاں صدی کرے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکاؤندا اے۔ دھر سندیسے اک پیغام، پیر پیغمبران آپ پڑھاؤندا اے۔ شبد اکھی نوجوان، ستگر اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ ساچا چلہ تیر کمان، ترکش اپنے ہتھ اٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو جہاناں والی ویکھ وکھاؤندا اے۔ دو جہاناں ویکھ وکھاویگا۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاویگا۔ نرگن نرویر نرنکار اپنا نام دھراویگا۔

سچکھنڈ دوارے ہو اُجیار، جوتی جاتا ست سرُپ اپنا رُپ آپ پرگٹاویگا۔ لکھ چُوراسی کرے خبردار، بے خبر خبر سُناویگا۔ کوڑی کریا مارے مارے، نام کھنڈا اک چمکاوویگا۔ نو سو چُرانوی جگ چوڑی کرنہارا پار، پاربرہم پرہ اپنا حُکم ورتاویگا۔ ستجگ ساچے دئے ادھار، رہبر اکو اک اکھواویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ ساچی کرنی پرہو کراویگا۔ کلجگ اتم ڈیرہ ڈھاویگا۔ مایا ممتا موہ چکاویگا۔ ہوئے ہنگنا روگ گواویگا۔ چار ورن دی اکو سنگتا، ست ستوادی آپ بناویگا۔ ہر کا بھیو نہ پاوے کوئی پنڈتا، مُلا شیخ ہتھ کسے نہ آویگا۔ دیوے وڈیائی جو بھکھا ننگتا، غریب نائیاں اپنی گود بہاویگا۔ لیکھا جانے جیرج اندجا، اُتبھج سینج پردہ لاہویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اک اُٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن اشارہ، ہر ساچے سچ جنائیا۔ کلجگ اتم سنتاں بھگتاں چلے نہ کوئی چارہ، سارے بیٹھے مکھ چھپائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلجگ مارے اک للکارا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سادھ سنت آتم پر ماتم کرے نہ کوئی پیارا، پاربرہم میل نہ کوئی ملائیا۔ در در نیچے پنچ پنچ وکارا، پنچم شبد ناد دُھن سچ کرے نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، سچ تیری اک سرنائیا۔ صاحب ستگر سچ درڑاؤندا اے۔ پُرکھ اکال حُکم سُناؤندا اے۔ دو جہان ویکھ وکھاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ پلاؤندا اے۔ گر اوتار نال ملاؤندا اے۔ پیر پیغمبر اُنکلی لاؤندا اے۔ لوکات ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچ وست نہ کسے پاس، لکھ چُوراسی پھول پھولاؤندا اے۔ کوئن وچوں گرُمکھ ورلے بیٹھے اداس، جو ہر ہر دھیان لگاؤندا اے۔ رسنا چن سواس سواس، پون اُنجا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ جناؤندا اے۔ ساچا کھیل سچ جنائے گا۔ پرہو اپنی رچن رچائے گا۔ پورب کیتا چن توڑ نبھائے گا۔ گرُمکھ ہیرے لال امولک رتن، لکھ چُوراسی وچوں باہر کڈھائے گا۔ آپ بنائے کایا ماٹی کنچن، سچ پارس نام لگائے گا۔ کلجگ اگنی مُول نہ مچن، امرت میگھ اک برسائے گا۔ کوڑی کریا ہرجن تچن، سچ سچ اک سمجھائے گا۔ پرم پُرکھ دا کرن بھجن، بندگی اکو اک وکھائے گا۔ اٹھے پھر رہن مگن، جوتی جوت جوت ملائے گا۔ گھر ٹھاکر ملے سچن، نرگن اپنا پھیرا پائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے آپ ترائے گا۔ ہرجن ویکھ کلجگ انت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جنہاں ہر ہر ہر ہر

منیا منت، گر کا شبد رہے کھائیا۔ سو گرُمکھ سچے کھیئے سنت، وڈ ملے بے پرواہیا۔ کرے ملاوا نار کنت، گھر سجن سہج سُبھائیا۔
 مائس جنم بنائے بنت، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 رہے سچ بول، درگاہ ساچی سچ سنائیا۔ کلجگ ویکھ چاروں کُنٹ سرشٹ سبائی ہوئی انہول، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ جگ چوگری
 تیرا نام ندھانا شبد گیانا بودھ اگادھا آئے بول، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ جیو جنت رہے نہ کوئی انہول، مورکھ موڑھاں ملے وڈیائیا۔ امرت
 آتم ساچا رس دے کے آئے پاہل، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ نام ست برہم مت وجا کے آئے ڈھول، ڈنکا فتح اک سنائیا۔ سچ جیکارا تیرا بول،
 خبردار کری لوکائیا۔ کیسے نال نہیں ماریا رول، دھوکھا جگت نہ کھئے جنائیا۔ ستگر شبد سدا وچول، وچولا اکو اک درڑائیا۔ ہر گھٹ جائے
 مؤل، مؤلا اپنا کھیل وکھائیا۔ پاربرہم پت پریشور تیرے نال جو کر کے گئے قول، کیتا قول اقرار توڑ نبھائیا۔ پنج تت کایا چولا پا کے دھرنی
 دھرت اُپر دھول، دھولا بولا بہار کرائیا۔ اتم آئے تیرے کول، تیرے چرن ملی سرنائیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھے رہے اڈول، اڈل ڈل کدے نہ
 جائیا۔ اٹھ ویکھ کلجگ کوڑی کیریا ترے گن مایا پنج تت رچیا گھول، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی اک اکھاڑا نظری آئیا۔ من ممتا ہوئے
 ہنگنا وجائے ڈھول، اچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا دے مکائیا۔ سن کے چن کلجگ آیا
 تھ، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ سری بھگوان سرنائی گیا ڈھٹھ، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ میرا دے دے مینوں حق، حقیقت میری جھولی
 پائیا۔ میں سچ سچ دیواں دس، جو لوکات سیو کھائیا۔ تیرے ملن دی کھلن نہ دتی کیسے اکھ، سادھ سنت دتے بھلائییا۔ مُلا شیخ پنڈت
 پاندھے دھیان بھینان نیت رہے تگ، آتم پر ماتم تیرا گیان نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوراسی نگ وچ پائی تھ، چاروں کُنٹ رہیا بھوائیا۔ سب دے
 کھیڑے کیتے بھٹھ، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ کام واسنا سارے رہے ہس، لوہ موہ ہنکار کرے لڑائیا۔ سب دے خالی ویکھ ہڈ، رکت
 بوند سوہا کھئے نہ پائیا۔ تیرا پیار پرہو سارے گئے چھڈ، کوڑی کیریا کری کُرمائیا۔ کوئی نہ بنے وشو جد، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ نو دوارے
 کیسے پار نہ ہووے حد، دسویں میل نہ کھئے ملائییا۔ مایا ممتا گھر گھر لائی آگ، پتا پوت سکے نہ کھئے بھجائیا۔ ہُن تیرے کول آیا بھج، سچ
 سندیسہ دیاں سنائیا۔ مکے کعبے کیسے دا پورا ہووے نہ ج، سچ امام نظر کیسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ساچا کابن کوئی لئے نہ

لہ، بنسری نام نہ کھئے سُنائیآ۔ نانک گوہند مُمکھاں کولوں ہونے الگ، اندر وڑ درس کھئے نہ پائیآ۔ مین خوشیاں نال رہیا دس، ہر جو تیری سوہنی سیو کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے سیس نوائیآ۔ کلجگ کہے مین تیرا چھوٹا چہ، پرہ چوٹھا جگ نظری آئیآ۔ سب نالوں نکلیا بہتا سچا، سچی گل سمجھائیآ۔ خوشیاں نال مارے کچھاں، بغلاں رہیا بلائیآ۔ نو کھنڈ پرتمی پرہو مین نٹوا بن کے نچا، بن سوانگی ویس وٹائیآ۔ جیو جنت من ممتا کیتا کچا، کچا تند ڈوری روپ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دے اک وڈیائیآ۔ پرہو مینوں کہہ شاباش، سر میرے ہتھ ٹکائیآ۔ مین کیسے مندر پین نہ دیواں راس، ساچی گوہی کاہن نہ کھئے نچائیآ۔ سیتا سُرتی رام نہ وسے پاس، بن کھنڈ اکو نظری آئیآ۔ نرمل جوت ہون نہ دیواں پرکاش، تیرے حُکمے اندر سیو کھائیآ۔ انتر آتم کوئی نہ کرے پوجا پاٹھ، رسنا جہوا بئی دند سرب ہلکائیآ۔ گوہند سورا اکو اک گیا آکھ، سچ سندیسہ موہے سُنائیآ۔ کلجگ دھوڑی اڈے راکھ، چاروں کُنٹ خاک وکھائیآ۔ سرِشٹ سبائی لگے آچ، اگنی سکے نہ کھئے بھجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اٹھ ویکھ میری چٹرائیآ۔ کلجگ کہے پرہ مین جودھا سورپیر، تیرے حُکمے اندر کھیل کرائیندا۔ جوٹھ جھوٹھ چلایا تیر، چار ورنان پار کرائیندا۔ شرع پا جگت زنجیر، کڑی کڑی نال بندھائیندا۔ سب دی بدل دتی تقدیر، سچ تدبیر نہ کیسے سمجھائیندا۔ چوٹی چڑھے نہ کوئی آخر، منزل سب دی بند کرائیندا۔ جو کلمہ دس کے گئے پیر دستگیر، واسطہ سب دے نالوں ٹرائیندا۔ بھيو رکھایا ہست کیت، شاہ فقیر پردہ نہ کھئے اٹھائیندا۔ راج راجاناں کراں دلگیر، سانتک ست نہ کھئے ورتائیندا۔ تیرا نور نظر نہ آئے بے نظیر، نظم نغمہ حق نہ کھئے سُنائیندا۔ سب نوں بھلے سچ تصویر، تسبیح مالا سب دے گل وچ لٹکائیندا۔ گھر گھر ہوئے لگے پیڑ، برسوں روگ نہ کھئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا موہے ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ میری منگ تیرے دربار، سچکھنڈ نواسی تیری سرنائیآ۔ اٹھ ویکھ میرے زرنکار، زرگن زرویر دھیان لگائیآ۔ پنج تت اکھاڑا بنیا ہنکار، گرھ دتا اک سہائیآ۔ کورٹی کِریا بولے جیکار، اکو راگ الائیآ۔ سچ نہ کرے کوئی پیار، مُحبت نام نہ کھئے جڑائیآ۔ مین برخوردار تیرا پُت تابعدار، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا پور کرائیآ۔ میرا لیکھا چوڈاں صد، عیسیٰ موسیٰ محمد منگ منگائیآ۔ پھر ویکھاں تیری حد، حدود تیرے چرناں ہیٹھ

دبائیا۔ پت پرمیشور میں نت سناواں اپنا چھند، ساچا ڈھولا اک الاٹیا۔ تیرے نالوں کدی نہ ہوواں الگ، وکھرا ناں نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے
 حُکے اندر سیوا کران ہس ہس، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جوں بھاوے توں لہنا رکھ، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم
 سارے کر جان بس، بستہ لوکات بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے دینی اک وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن کلجگ
 نیکے، ننھے ننھے دیاں جنائیا۔ تیرے کھیل ویکھ انڈیٹھے، پرہ ساچا خوشی منائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں آگے کرنے خالی کھیسے، سیس
 تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ حُکم دیوے ہر جگدیسے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چاؤ چڑھے سمت پیسے، پیس پیسا پردہ لاپس۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 ویلا وقت ایہو اڈیکے، بیٹھے اکھ گھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ سُن کلجگ دھر دا حال، ہر
 اگلی حالت دئے جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لکھ چوراسی سب دے سر تے کوکے کال، مہاکال نگارہ اک وجائیا۔ جیو جنت سرت سکے نہ کھئے
 سنبھال، سادھنا نظر کھئے نہ آتیا۔ پھل دے نہ کیسے ڈال، سنمل بن پھل پھل لہرائیا۔ ترے گن مایا پا جنجال، چاروں کُنٹ گھیرا پائیا۔ گر مگھ
 ورلے سنت سہیلے ہر بھگت لئے اٹھال، راتیں سٹیاں چوری چوری جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔
 کلجگ کہے میرے جگدیس، تیرے آگے اک عرضوٹیا۔ تیرا لیکھا پیس پیس، بستے سب دے ربیا بندھائیا۔ گوبند گر سترگر لکھ کے گیا
 تاریخ، طریقے نال سمجھائیا۔ جس دی کیسے ہتھ نہ آوے تواریخ، ہنسیاں جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جس دا کھیل بڑا باریک، جگ نیتر نظر نہ
 آتیا۔ میں اوہدی رکھی اڈیک، گون ویلا ہوئے سہائیا۔ تیری اُس دے نال پریت، ناتا جڑیا بے پرواہیا۔ اودھر محمد مارے چیک، نعرہ اک
 سنائیا۔ اودھر دھرنی کہے میں نیچن نیچ، کمینی اپنی جھولی ڈاہیا۔ اودھر کلمہ کہے میرا لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ ایدھر نانک کہے
 پُرکھ اکال جو کچھ کرے سو ٹھیک، کوڑی دھار نظر کھئے نہ آتیا۔ سارے رل مل اک دواویوں منگو بھیکھ، پرہ دیونہار سچ گوسائیا۔ در
 درویش بنو نیچوں نیچ، اوچو اوچ میل لے ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی دئے کماٹیا۔ کلجگ کہے میری
 ارداس گر گوبند آگے، پرہ سچ سچ درڑائیا۔ جس دے بچے نہیاں ہیٹھاں دے، میری جڑ گیا اکھڑائیا۔ چار کُنٹ مینوں لبھیاں کیتوں نہ
 لبھے، جگ نیتر نظر نہ آتیا۔ میں جانا سد سے تیری حدے، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ توں آد جگاد اُس دے سچے کھے، آگے پچھے پھریں

چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، موہے گوہند دے ملائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھ میرا سُت، گوہند شبدی دھار نظری آئیندا۔ میرے حُکے اندر بیٹھا چُپ، اُچی آواز نہ کھئے سُنائیندا۔ اوبدے چرناں جائے جھُک، اُبھل بُھل اِک دِرڑائیندا۔ جے مینوں لے پُچھ، مہر نظر اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا میلا اِک ملائیندا۔ کلجگ کھول نیتر تکیا راہ، اکو نور نظری آئیا۔ ست سرُپی بیٹھا ڈیرہ لا، گوہند گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ در درویش جھولی آگے ڈاہ، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ رحمت کر دے پناہ، چرن تیرے سرنائیا۔ میرا پچھلا بخش گناہ، گناہگار اِک اکھوائیا۔ میرے اُتے رحمت اِک کہا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے چُکائیا۔ گوہند اگوں پیا ہس، کلجگ آکھ سُنائیا۔ اُٹھ چھیتی ایتھوں نٹھ، دُھر دی دھار جنائیا۔ پہلوں محمد جا کے دس، جو بیٹھا آکھ شرمائیا۔ اللہ رانی ویکھ نک نتھ، سہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ کلجگ کہے موہے دے پیار، تیری سرن اِک تکائیا۔ گوہند کہے کر نِمسکار، پُرکھ اکال تیرا سہائیا۔ اودھروں چل کے آئے محمد یار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ دروبی خُداے میری کوئی نہ پاوے سار، صُورت سچ نہ کھئے درسائیا۔ چوڈاں طبق ہونے خوار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ کلمہ کائنات کرے ہاباکار، نبی رسول نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دُعا نہ پروردگار، خُدا ملے نہ بے پرواہیا۔ میری عبادت ہوئی بے زار، غفلت وچ رحمت نظری آئیا۔ سفارش کرے نہ کوئی وچ سنسار، عدالت حق نہ کھئے دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا رہیا چُکائیا۔ محمد کہے کلجگ سُن، اندٹھڑا حال جنائیا۔ پرہہ کا بھیو جانے کون، ول چھلدھاری اچھل چھل کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں جس گوہند سورا لیا چُن، سُرپیر اِک بنائیا۔ اوس دا شبد ناد وجے دُھن، انراگی راگ سُنائیا۔ اوس دا کھیل اگتی کُن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پردہ دئے اُٹھائیا۔ کلجگ کہے محمد میت، بھیو ابھید جنائیا۔ پروردگار ساچی ریت، گوہند دئے سمجھائیا۔ گوہند سورا ٹھانڈا سیت، ست سرُپ نظری آئیا۔ اکو ڈھولا گاوے گیت، پُرکھ اکال راگ الائیا۔ آپ بن کے نیکن نیک، گُرْمکھ اوچو اوچ بنائیا۔ جس گُرْمکھاں کولوں منگی بھیکھ، نیوں کے اپنی جھولی ڈاہیا۔ جو ماچھوواڑے سولان ستھر ٹھیک، ستھر یارڑا اِک ہنڈھائیا۔ اوس دواویوں ملنی بھیکھ، دوجا سکے نہ کھئے ورتائیا۔ جس دے سیس پیتمبر سوہے پیت، جگدیس دئے

وڈیائیا۔ جس دا کلمہ اک حدیث، نام جیکارا سچ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ اودھروں گوبند آیا نیڑے، گھر گھر وچ پندھ مُکائیا۔ کلجگ کابدے کریں جھیڑے، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ محمد کہے میرے ڈبڈے بیڑے، ملاح نظر کھئے نہ آئیا۔ اُمت اُمتی اُجڑدے دسدے کھیڑے، خالق آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ چاروں کُنٹ آیا گھیرے، پلُو سکے نہ کھئے جُھڈائیا۔ حق نبیڑا نہ کھئے نیڑے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ جنائیا۔ گوبند کہے محمد اُپر تگ، کیوں نیتر نین شرمائیا۔ صدی چوڈھویں کیوں پیا شک، ہر شکوہ دئے مٹائیا۔ جس معصوم بالے نیہاں ہیٹھاں دتے دب، تیرا ظلم ظالم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کدھر جاویں بچ، راہ کھیڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے بڈھے ہویئے بڈ، میں جوبن زور جوان اک ہنڈائیا۔ چوڈاں طبقاں وچوں لوں کڈھ، ساچا کھنڈا اک چمکائیا۔ پچھے کچھ نہ دیواں چھڈ، صفا ہستی بھیٹ کرائیا۔ صدی چوڈھویں کر کے رد، رستہ اکو اک سمجھائیا۔ ٹوں پُرکھ اکال دا ڈھولا گاؤنا چھند، کلمہ پچھلا دینا بھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکلا لیکھا دئے جنائیا۔ محمد کہے بے شک میں بڈھا شیخ، داہڑی مہندی نال رنگائیا۔ لال کیتے اتوں کیس، ادھ وچکار کٹائیا۔ میریاں لبان وچ بہیت، جو بیٹھی شرع منائیا۔ میں پروردگار دا بنیا نیک، کچ کھیل کھیل کھلائی۔ میں اپنا دساں بہیت، بھیو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کہے سُن گوبند مِتر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ دھن بھاگ ٹوں ساچی دھاروں آئیوں نکل، نرگن نروریر روپ وٹائیا۔ ساڈا مُلّا لاہویں پتل اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا دیوے ساچا ور، میں باہر کدا ذکر، ذاکر ہو کے حال سُنائیا۔ گوبند کہے ذکر دی نہیں لوڑ، ظاہر ظہور ویکھ وکھائیا۔ دھردرگاہوں آیا دوڑ، ویس اولٹا روپ وکھائیا۔ ہتھ پکڑ اگمی ڈور، دو جہاناں تند بندھائیا۔ کلجگ اتم رہن دیواں نہ کوئی حرام خور، چور یار نظر کھئے نہ آئیا۔ سب ٹوں دساں پُرکھ اکال دی لوڑ، ایشٹ دیو سوامی اکو اک سمجھائیا۔ محمد ویکھ کر کے غور، گہر گمبھیر کھیل کھلائی۔ شاہ سوارا چڑھیا گھوڑ، گھوڑا نیلا نیلی دھاروں پار ٹپائیا۔ لوکھات مارے اپنا پوڑ، دھرنی دھرت دھول رہی کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکلا بھیو جانے کون، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ لیکھا لیکھیا سارے گاؤن، جیو

جنت سادھ سنت ڈھولے گائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال گوہند سورا نال لے کے پچھلی آوے ڈھاؤن، اگلی کھیل اور رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ لیکھا دئے مُکائیا۔ کلجگ لیکھا مکے انت، انتشکرن سرب ویکھ وکھائیا۔ ویس وٹائے سری بھگونت، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ لہنا دینا چُکائے جیو جنت، جیون جُگت آپ سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی منیاں منت، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم میل ملائے نر نرائن کنت، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ نام سُنائے ڈھر دا منت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ لگے جگ، ست ست ستوادی آپ لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے دس، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سب دی پوری کرے آس، نر اشا کھئے نظر نہ آئیا۔ ویکھنہارا پرتھی آکاش، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ پاوے سار جنگل جُوہ اُجاڑ پہاڑ پرہاس، ڈونگھی کندر اُچے ٹلے پربت پھول پھلائییا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ اندر کر کے واس، اندج جیرج اُنہج سینج چارے کھانی چارے بانی پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ویکھن نیر اکھ، ہر جو اپنی کھیل وکھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائییا۔ بودھ اکادھ شبد مہا اکتھ، شبدی نوری اک درڑائیا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم پرما تم اتم اکو رس، رس رسیا آپ چکھائیا۔ پاربرہم برہم گاوے جس، جس وید پُراں نہ صفت صلاحیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش راؤ رنک اُوچ نیچ راج راجان اکو مارگ دیوے دس، چار کُنٹ دہ دشا کرے اک پڑھائیا۔ ست سنتوکھ دیوے دھیرج جت، ہٹھ تپ اکو نظری آئیا۔ بھيو کھلائے تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ پردہ آپ اٹھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن کے داسی داس، ست سرُپ سوامی سیوا آپ کھائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہرہگت سدا وسے پاس، گھر وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہاناں آر پار منج دھار اُتارے گھاٹ، پتن بہہ کے سچا ماہییا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرُمکھ اتم سریشٹ ویکھ آپ، وشیشتا اپنی دئے جنائیا۔ مُرید مُرشد کرے پاک، پاکیزہ اکو نام سمجھائیا۔ در درویش در پردہ کھول تاک، بے نظیر نور رُشنائییا۔ بن رسنا جہوا بن کلمیوں مارے آواز، سندیسہ اپنا اک سُنائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے محل اٹل کھڑ کے کھولے راز، رحمت آپ کھائیا۔ صاحب ستگر گوہند سورا حاضر حضورا گرُمکھاں گرُسکھاں ہرہگتاں کہے شاباش، شناخت اپنی

اک کرائیا۔ سنت سُہیلا کدے نہ ہووے اُداس، چنتا روگ غم ہرکھ سوگ نیڑ کدے نہ آئیا۔ لوکھات سویا جائے جاگ، جاگرت جوت جگ جیون داتا اک جگائیا۔ ہنس بنے ست سرُپ کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ گھر مندر دیپک جگے چراغ، جوتی جاتا کرے زُشنائیا۔ آتم پرما تم ہووے کاج، گرہ مندر سوہنا جوڑ جڑائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے سدا سدا سد مُحجاج، بن مُحبت مُحبُوب نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن چلدا رہیا رواج، راجا شاہو رنگ دربان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر نرائن سری بھگوان اک اکھوئیا۔

★ ۲۱ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اُتر پردیش ★

پاربرہم پرہہ ویکھ بھوکھت، گر اوتار رہے سُنائیا۔ پیر پیغمبر وکھاون لکھت، جس دا لیکھ بن قلم شاہیا۔ سرِشٹ سبائی نو نو چار سری بھگوان کوئی نہ مٹے تیرا ایشٹ، پروردگار دھیان نہ کھئے لگائیا۔ انتر آتم کھلے نہ کیسے درِشٹ، برہم پردہ نہ کھئے چُکائیا۔ کوڑی کریا پھری دروہی سرب سرِشٹ، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بے پرواہ نین اُٹھائیا۔ گر اوتار پورب لیکھ، سچکھنڈ نواسی رہے وکھائیا۔ پیر پیغمبر دسن بہیت، پردہ اوبلا آپ چُکائیا۔ پھری دروہی چوڈاں طبق لوکھات دیس، برہمنڈ کھنڈ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ گگن گگنتر مٹی دسے ریکھ، سچ پرکاش نظر کھئے نہ آئیا۔ چارے کھانی کوڑی کریا ودھیا بھیکھ، چارے بانی نہ صفت صلاحیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی تیرا شبدا ناؤں رکھے کوئی نہ ٹیک، سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیا۔ آتم پرما تم کرے کوئی نہ بہیت، کوڑی کریا ناتا جگت لوکھات۔ کام واسنا سارے رہے کھید، پریم پریتی نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت جو دتا بھیج، دھر فرمانا حکم سُنائیا۔ سچ سوامی انترجامی تیری مان کے آئے سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نرگن ویکھ اپنا در، لوکھات پھیرا پائیا۔ گر اوتار دسن پچھلا حال، حالت کلجگ رہے جنائیا۔ پیر پیغمبر دین احوال، پردہ اوبلا آپ اُٹھائیا۔ پروردگار نور الہی تیرا جلوہ نہ دسے جلال، ظاہر ظہور نہ کھئے زُشنائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کھئے زبان، ایمان حق نہ کھئے وکھائیا۔ کایا کعبہ

کرے نہ کھئے دھیان، سچ محرابے آسن کھئے نہ لائیا۔ تیرا نغمہ سُنے نہ کھئے پیغام، حقیقت نظر کیسے نہ آئیا۔ مُلا شیخ مسائق کرن حرام، کوڑی
 کریا ناتا جگت جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرگن ویکھ تھاوں تھائیا۔ گر اوتار دسن سچ، ساچی دشا رہے جنائیا۔
 سری بھگوان ساڈے خالی ہتھ، دوئے دوئے رہے جنائیا۔ لوکات وچوں آئے نٹھ، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ تیرا سندیسہ بودھ اگادھ
 نام آئے دس، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ سرشٹ سبائی کھول کے آئے اکھ، نیج نیتر کر رُشنائیا۔ گھر وچ گھر بنا کے آئے ہٹ، گرہ مندر پردہ
 لاپیا۔ جگ چوکڑی حُکمے اندر چلا کے آئے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ سرشٹ سبائی آئے دس، سچ سندیسہ تیرا نام سُنائیا۔ آد جُگاد
 جگ چوکڑی پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر
 مارن نعرہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نیتر ویکھ پروردگارا، لاشریک تیری سرنائیا۔ اُمت اُمتی دھوؤں دھارا، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔
 چوڈاں طبق روون زارو زارا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ سجن ملے نہ میت مُرارا، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دھوؤں دھارا، اندھ
 اندھیر نہ کھئے گوائیا۔ کوڑی کریا لگا اکھاڑا، مایا متنا ناچ نچائیا۔ کیتھے چھپیوں ڈونگی غارا، بے نظیر سچ تصویر نظر کیسے نہ آئیا۔ عیسیٰ
 موسیٰ محمد تیرا کر کے گئے اشارہ، انجیل قرآن کر کر صفت صلاحیا۔ الفیے تیری گاؤندی پھرے وارا، ڈھولا تیرا نام سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اُٹھ ویکھ اپنا گھر، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار مارن طعنہ، سری بھگوان رہے جنائیا۔ شاہ پاتشاہ سری
 بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ بھوپت بھوپ وڈ راجانا، نوجوانا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوانا، بلدھاری آپ اکھوائیا۔
 نیتر ویکھ دو جہاناں، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جھلے نشانہ، ست سرُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ انتر آتم پرم پُرکھ تیرا
 کوئی نہ گائے گانا، رسنا جہوا بتی دند گا گاتھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اُٹھ ویکھ بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر
 گر اوتار مل کے گاون گیت، پُرکھ اکال رہے جنائیا۔ پھری دروبی مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرودوار تیرا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ صدی
 چوڈھویں کوڑی ریت، سچ پریت نہ کھئے لگائیا۔ اُٹھ کے ویکھ بیسا بیس، بسمل روپ نہ کھئے سمائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کوڑا ہویا
 ریٹھ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات اوچ نیچ، راؤ رنگ راج راجان ملے نہ کھئے سرنائیا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئی حدیث،

منتر ست نام نہ کھئے درڑائیا۔ لہنا مکے نہ ہست کیٹ، ہوے ہنگنا مایا ممتا موہ نہ کھئے مکائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار تیری رکھی بیٹھے اڈیک، دو جہاناں والی دھیان لگائیا۔ محمد کہے ویکھ تاریخ، عیسیٰ لیکھا رہیا وکھائیا۔ مؤسیٰ نیتر رووے مارے چیک، پورب لہنا رہیا سمجھائیا۔ گوہند کہے میں منگیا ٹھیک، سچ بھنڈارا جھولی ڈاہیا۔ نانک کہے میں چٹے اُتے پائی لیک، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نہ ہر نرائن کرے آپ تصدیق، پُرکھ اکالا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم پرہ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر رو، سچکھنڈ دوار رہے سُنائیا۔ لوکات کوئی نہ دیوے ڈھوآ ڈھو، سچ پریم نہ کھئے لگائیا۔ ست دھرم سارے بیٹھے کھوہ، خالی ہتھ پھرے لوکائیا۔ امرت آتم کوئی نہ دیوے چو، نہ جہرنا نہ کھئے جھرائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش جوت نرنجن کرے کوئی نہ لو، گھر وچ گھر دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ سُرتی شبدی سچ مُحبّت ناتا جڑے نہ موہ، بندھن بندگی وچ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم کی گیا ہو، ہوکا لے کے رہے سُنائیا۔ گردوار مندر مسجد مٹھ شوڈوالے ہووے دھروہ، تیرا بھہ سیس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُن کے بات، وشن برہما شو لئے انگڑائیا۔ کر نمسکار در درویش رہے اکھ، ین رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سچ وست پرہہ کیسے نہ پاس، خالی بھانڈے نظری آئیا۔ برہم جوت نہ کھئے پرکاش، آتم نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ دے اندھیری رات، سچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پتن ملے نہ کیسے گھاٹ، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ دے وڈیائی لوکات جگت، جگ جیون داتے تیری اک سرنائیا۔ نیتر روون تیرے بھگت، بھگون تیرا دھیان لگائیا۔ آتم پرما تم ملے نہ کیسے شکت، شخصیت نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے کم نہ آئی پڑھی الف، فقرہ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرے نالوں ہوئی بطرف، طرفداری نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آ کے ویکھ اپنا گھر، نو نو پھیرا پائیا۔ بھگت کہن سُن پُرکھ اکم، کی تیری وڈیائیا۔ نیتر روون چہم چہم، نیناں چہہر اک لگائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈا کوئی نہ دیوے بھن، بھہ بھو نہ کھئے مٹائیا۔ پرکاش ملے نہ کایا تن، گھر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ انحد شبد نہ کوئی دھن، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سچا نظر نہ آوے گن، اوگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھرے بھلے رکھ مَن، منی مُنیش سچ پیتمبر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، سِر اپنا ہتھ ٹِکائیا۔ سنت سُہیلے مارن دہا، ابناسی کرتے رہے جنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن آگھ کھلا، ہر پُرکھ زرنجن نین اٹھائیا۔ ایکنکار بن ملاح، زرگن بیڑا کندھ رکھائیا۔ آد زرنجن کر رُشنا، جوت زرنجن ڈگمگائیا۔ ابناسی کرتے پکڑ بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سِری بھگوان ہو سہا، صاحب ستگر تیری اک سرنائیا۔ پاربرہم برہم اپنالے ملا، جگت وچھوڑا دئے چُکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھانی بانی بنے ملاح، جگ چوکڑی شہادت اکو رہے بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سِر ساچا ہتھ رکھائیا۔ گُرمکھ کہن اٹھ ویکھ محبوب، مُحبت نظر کھئے نہ آئیا۔ صوفی کہن تیرا ملے نہ کھئے عروج، مکہ کعبہ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے نام دا دسے نہ کوئی ثبوت، ثابت صورت نہ کھئے درسائیا۔ پنج تت کایا خالی دسے قلبوت، رُوح پاک نہ کھئے وڈیائیا۔ ہویا اندھیرا چارے کوٹ، دہ دشا شمع نہ کھئے چمکائیا۔ تیرے اُتے کون ہووے مشکوک، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ عرش فرش نہ تیرا عروج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ دے جنائیا۔ گُرسکھ کہن سُن ستگر میت، مِتر پیارے تیری اوٹ تکائیا۔ ہوں بال انجانا نیکن نیک، بے انت تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ کلجگ لیکھا ویکھ ٹھیک، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے کیسے نہ ملے بھیکھ، بھچھیا نام نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نر ہر لیکھا دے چُکائیا۔ کرے پکار دھرنی دھرت، دھول رہی جنائیا۔ جودھے سُر ہر اٹھ مرد، مردانگی اپنی دے وکھائیا۔ کلجگ جلا د میری چھاتی پھیرے کرد، چھری اپنے ہتھ ٹِکائیا۔ پنڈت پاندھا مُلا شیخ سنت کوئی نہ مٹاوے میرا درد، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار کُنٹ ویکھ ہوئی میں اسچرج، نیتر نین آگھ کھلائی۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سکھیا دے جو گئے ورج، لیکھا لیکھ لکھ کے کاغذ قلم شاہیا۔ حُکمے نال فرمان دے کے گئے ورج، وصل سد اک سمجھائیا۔ بن آتم پر ماتم دوجی اور نہ کوئی غرض، غزل نغمہ نام اک سمجھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کڈھ کے ویکھن پچھلی فرد، لیکھا لکھیا بے پرواہیا۔ کلجگ انت سرشٹ سبائی پرہہ ہوئی نپڑد، تیرا منتر نام اوڈھن سپس نہ کھئے ٹِکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ رہے آگھ، پت پریشور تیرے آگے دُہائیا۔ ساڈا کوئی نہ دیوے ساتھ، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ بے شک رسنا جہوا بئی دند کردے پاٹھ، بردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ دوس زین کوڑی کِرپا کرن گھات، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ جوڑے

نات، ساک سجن سین سارے رہے اکھوائیا۔ سچ سہنجنی سوہاوتی ہتھ نہ آئے کیسے رات، پت پرمیشور سیج نہ کھئے سہائیا۔ جیو جنت
 سادھ سنت بنے کلکھنی نار ذات کمذات، سچ نام جو بن روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے اگتی ور،
 جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمتر وید پُران پئے کوک، بہڑی بہڑی رہے جنائیا۔ مہروان کیوں سٹا گھوک، انجیل قرآن رہی
 جنائیا۔ ساڈی سار پائے نہ کوئی چار کوٹ، دہ دشا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ اسپں تیرا دسدے رہے ثبوت، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ مقالے حق
 وسے محبوب، سچکھنڈ دوارے نر نرنکار سوہا پائیا۔ سرگن میلا پنج تت قلبوت، ساڈھ تہ ہتھ دئے وڈیائیا۔ گھٹ گھٹ دسے سدا
 موجود، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آکے ویکھ بے پرواہیا۔ کہانی بانی رہی اٹھ، چار کٹ لئے انکڑائیا۔
 سری بھگوان آکے تھ، دیاوان دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی تیرا بوٹا رہیا سک، مانس مانکھ مانس نظر کھئے نہ آئیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر
 بھگت کلجگ کوڑی کریا کولوں بیٹھے لک، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی اینہاں آکے پچھ، جو انتر تیرا دھیان لگائیا۔
 سچ سہنجنی اپنی گودی چک، جوں بالک پتا مائیا۔ لوکات کر اُجل مکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ آتم پر ماتم دے سکھ، برہم پاربرہم میلا
 سہج سہائیا۔ جوں گوبند بنایا پت، پوترے گرمکھ اپنی گود اٹھائیا۔ چار ورنار رہے نہ کوئی پھٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے نہ کھئے
 لڑائیا۔ سجدہ سپس جھکاون تیرے چرنی جاون جھک، ہوئے ہنگتا گرھ نہ کھئے بنائیا۔ آون جاون پینڈے جاون مک، لکھ چوراسی مات
 گرہ دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ وست امولک کایا گولک نام ندھان پائے وٹھ، مُشکل ساری حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، پڑدہ اوبلا دے چکائیا۔ کلجگ ویکھ روون زمیں اسمان، حالت اپنی رہے جنائیا۔ پروردگار مُحبّت رہی نہ انجیل قرآن، بغلے
 مُلا رہے اٹھائیا۔ سچ دسے نہ کوئی ایمان، حضرت حق نہ کھئے پڑھائیا۔ دروہی پھری دو جہان، محبان بیدوبی خیر یا اللہ تیری سار کیسے نہ
 پائیا۔ کلمہ سنے نہ کوئی پیغام، سجدہ سپس نہ کھئے نوائیا۔ کیسے کم نہ آئی ویلے پنج پڑھی نماز، وُضو بانگ بیٹھے ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرے ملن دی
 صوفی ورا رکھ تانگھ، نج نیتر دھیان لگائیا۔ پروردگار سانجھے یار ویس وٹا اگتی سوانگ، اچھل چھلدھاری اپنا پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر
 منگ کے گئے مانگ، پرگٹ ہووے وڈ امام، پروردگار آوے نور الابیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی ست دھرم دا اک اسلام، اسم اعظم

دئے جنائیا۔ کوڑی کریا لائے نہ کوئی الزام، اجل نیڑ کھئے نہ آئیا۔ شاہ سلطان شہنشاہ تیرا ناؤں ہویا بدنام، بدی نیکی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساچا
 بردا دے نہ کوئی غلام، عُربت سکے نہ کھئے مٹائیا۔ صدی چوڈھویں چاروں گنٹ کوڑ طوفان، مایا ممتا توحفہ گھر گھر نظری آئیا۔ کریا کر وڈ
 امام، علم عالم علما چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا بردا کرے سلام، در درویش سیس جھکائیا۔ تیرے ہتھ تیرا نظام، عدالت اکو دئے دکھائیا۔ تیرا نظر
 نہ آئے کیسے اشٹام، لیکھا کوئی نہ جانے بے پرواہیا۔ وکلا کرے نہ کوئی بیان، واحد اپنی کھیل دکھائیا۔ سچ دوارے نہ کر آرام، آرامگاہ اپنی دے
 تجائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری شام، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دُھر دا ور، جس وچ تیری وڈیائیا۔ گُر اوتار کہن
 پرہ گئے تھگ، ہوکا تیرا نام جگ سُنائیا۔ لیکھا لکھ کے آئے رکھ، بیو ابھید کھلائی۔ شبد اگئی تن نگارے مار کے آئے سٹ، ڈنکا اکو ہتھ
 اٹھائیا۔ تیرے ملن دی کھول کے آئے اکھ، نج نیتر کر رُشنائیا۔ نجہر جہرنا امرت آتم آ کے جھٹ، سر سروور اک درڑائیا۔ گھر وچ گھر
 جوت کر کے آئے پرگٹ، دسم دواری گنڈا لابی۔ سکہمن ٹیڈھی بنک پنگل ایڑا مار کے آئے دس، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ آتم پرماٹم اکو گھر
 رہے وس، پڑدہ اوبلا رہے چُکائیا۔ جیو جنت پرہ ملن دی سارے رکھو آس، آسا ترسنا اکو اک ودھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی مٹے
 پھاس، ادھرم دھرم دا وجوگ گوائیا۔ لیکھے لاوے پون سواس، سواس سواساں وچ سہائیا۔ جس دا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل سوہیا
 پائیا۔ سو سب دے وسے پاس، ستگر سوامی وچھڑ کدے نہ جائیا۔ رام رام کر کے آئے اکھ، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گھنڈیا شام ہو کے
 پائے آپے راس، گوپی کاپن ناچ نچائیا۔ موسیٰ کوہ طور ڈگا صفا ہستی اپنی آپ مٹائیا۔ عیسیٰ کہا میرا باپ، نور نور رُشنائیا۔ محمد کہا
 کھولے تاک، وڈ امام پردہ دئے اٹھائیا۔ نانک نرگن کہا ساکھیات، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ گوبند کہا آد جگاد جگ چوکرئی دیونہارا دات، گھر
 گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیوے سب دا ساتھ، بن سنگی سنگ نبھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل
 قرآن جس دی صفتی گاتھ، گُر اوتار پیر پیغمبر ڈھولے راگ گئے سُنائیا۔ آتم پرماٹم لکھ چوراسی جیو جنت جس دی سچّی ذات، اذاتی
 رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ جس دا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل اپنی دھار چلائی۔ وشن برہما شو سُرپت کروڑ تیتیسا
 جس دی رکھ آس، مَن جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سر سروور کنارہ جس دا تیرتھ تاٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی جس دی دھار

اکھوائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی جس دا کھیل تماش، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سو صاحب پُرکھ اگم اتہاہ بے پرواہ پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران بھگتاں سنتاں گرمکھاں گرسکھاں دھرنی دھول پرتھی آکاش پوری کرے آس، نراسا کھئے ربن نہ پائیا۔ آد جُگادی پت پرمیشور کملاپات، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ نت نوت ہوئے سہائی اناتھاں ناتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا اتم کرے گھات، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ غریب نائیاں کملیاں کوچھیاں بھکھے ننگیاں پُچھے وات، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں کرے خاک، سیس تاج نہ کھئے ٹیکائیا۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد وید ویاسا لکھیا پورا کرے بھوکھت واک، واتورن اپنے ہتھ رکھائیا۔ پردہ اوبلا دو جہاناں کھول تاک، تقدیر تدبیر تکبیر دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر کایا مندر لئے جھاک، بجرکپائی پردہ آپ اٹھائیا۔ مُرید مُرشد ویکھنہارا رُوح بُت پاک، پاکیزہ اپنا کھیل وکھائیا۔ صاحب ستگر دین دیال کھولنہارا راز، انہو اپنی دھار جنائیا۔ دو جہان سری بھگوان شبد اگئی مارنہارا آواز، سٹ دلارا تہر گھر واسی اپنی سیوا لائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل تماش آون گون، ترے بھون لوک پرلوک ویکھ وکھائیا۔ نت نوت کھیلے کھیل لیکھا جانے دُشٹ دمن، گوہند دیونہار وڈیائیا۔ بھو چُکائے دتا سندیسہ ماچھووارا پون، پون پونان وچوں باہر کڈھائیا۔ کر پرکاش مورت گوپال مدن، مد سؤدن اپنی کار کھائیا۔ پنج تت کایا چولا ہڈ ماس ناڑی نہ کوئی بدن، تتو تت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت نوری جلوہ ظاہر ظہور ہوئے مگن، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم پرما تم پر م پُرکھ سچا لاوے مُکھ سگن، تہت وار گھڑی پل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ست ستوادی کرے عدل، عدل عدالت اک وکھائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا جوٹھ جھوٹھ دیوے بدل، سچ سچ ستجگ دھار دیونہار وڈیائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا کوئی نہ پاوے غدر، گدا چگر نام کھنڈا اکو اک چمکائیا۔ بے پرواہ رحمت کرے اپنا فضل، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں کرے وزن، نام کنڈا شبد ترازو دھر دا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گر اوتار پیر پیغمبران دیوے سچ سمجھائیا۔ گر اوتاراں ہر جناؤندا اے۔ پیر پیغمبران دھیر رکھاؤندا اے۔ پت پرمیشور چوٹی چڑھ اخیر، ویکھ وکھاؤندا اے۔ سچ درڑا سچ تصویر، طالب طلبا آپ پڑھاؤندا اے۔ جوتی جلوہ بے نظیر، بن اکھاں آپ رُشناؤندا اے۔ نہ شاہ نہ حقیر، شہنشاہ اپنی کل ورتاؤندا اے۔ نہ شرع نہ زنجیر، تسبیح مالا نہ کھئے

لٹکاؤندا اے۔ نہ پیغمبر نہ پیر، فتویٰ قاضی نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ نہ نیتز نہ نیر، ہنجهواں دھار نہ کھئے بناؤندا اے۔ نہ روگ سوگ نہ کھئے پیڑ، چنتا دکھ نہ کھئے جناؤندا اے۔ آد جگاد جگ چوکرے کدے نہ ہونے دلگیر، دلبر اپنی کار کھاؤندا اے۔ ہتھ بھڑ نام شمشیر، کھنڈا کھڑگ اک چمکاؤندا اے۔ وڈ داتا گنی گہیر، گہر گور اپنا پردہ لاؤندا اے۔ کرے کھیل پن سریر، صدقہ اپنا نام جناؤندا اے۔ دو جہاناں پا کے چیر، کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا اے۔ ڈھردرگاہی بن مشیر، مسلا حق آپ سمجھاؤندا اے۔ کایا بن تت طیب، مرض ممتا موہ چکاؤندا اے۔ پیار کر سچ حبیب، احباب رباب تن ستار اک وجاؤندا اے۔ دُور ڈراڈا آقرب، کایا کعبہ سوہیا پاؤندا اے۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، سو موجودہ ہو کے ویکھ وکھاؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دی کر کے گئے تائید، سو تُعارف اپنے نال جناؤندا اے۔ بن اکھراں لکھی وکھاوے رسید، لکھت پڑھت اپنی آپ سمجھاؤندا اے۔ صدی چوڈھویں لیکھا آئے نزدیک، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ گر اوتاراں دیوے اوٹ، آسرا اک جنائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، کلجگ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جس دی کیسے نہ آئی سوچ، سوچیاں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس درشن نوں رہے لوچ، نیتز نین اکھ کھلائییا۔ سو پُرکھ اکال نرگن نرویر جائے پہنچ، دُور ڈراڈا بن کے پاندھی راہیا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک، چوڈاں ودیا پردہ دئے اٹھائییا۔ جگ چوکرے جس دا نام سچ سلوک، سوہلا ڈھولا رہے گاٹیا۔ نو سو چرانوے چوکرے جگ جو بیٹھا رہیا خاموش، گر اوتاراں شبد اشارے نال سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے انت بے انت بے انت اپنے ہتھ رکھائییا۔ گر اوتاراں دیوے دھیر، دھیر جوان دھیر دھرائیندا۔ کلجگ انت کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ جن بھگتاں کٹے بھڑ، اوجھڑ راہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا کٹ زنجیر، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ پچھلے لیکھے اُتے مارے لکیر، چوتھے جگ پندھ مکائیندا۔ اگلی پھیر بنائے تقدیر، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کرنی رکھ ہتھ، ہر کرتا دئے وڈیائییا۔ پاربرہم پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ دو جہاناں بائے نٹھ، شبد ڈوری تند وکھائییا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھنہارا نٹھ نٹھ، بن لتاں باہواں بھجے واہو داہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران اگلا لیکھا دیوے دس، پچھلا پہلوں پندھ مکائیا۔ کیسے دے کچھ نہ رہے وس، خالی ہتھ سرب کرائیا۔ سنت

سہیلے گرو گریچیلے گرومکھ ورلے کھولے اکھ، جس اپنا میل ملائیا۔ دئی دوتی میٹ پھٹ، پئی اکو نام بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں پرہ دئے دلاسا، سنتاں سیس جگدیس ہتھ ٹکائیا۔ گرومکھاں پوری کرے آسا، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن کول دھر بھرواسا، سرن دیوے اک سرنائیا۔ پورب کرے پورا گھاٹا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتا، ست ستوادی چند چمکائیا۔ زردھن پچھے واتا، سردھن نال ملائیا۔ لیکھا جانے رسول پاکا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر دھر دا راجا، رعیت دو جہان ویکھ وکھائیندا۔ سیس جگدیس سوہے تاجا، بھوپت بھوپ اپنا ناؤں دھرائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سازن سازا، تھر گھر شبدی ست آپ وڈیائیندا۔ وشن برہما شو منن آکھا، دھر سندیسہ اک الائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات مارن جھاکا، جھاکئی اپنے نال ملائیندا۔ کون گرومکھ گرسکھ ہرجن ہربھکت ستگر منے آکھا، کون گوڑھی نیند غفلت وچ نظری آئیندا۔ کون انحد دھن آتم انتر سنے گاتھا، کون رسنا جہوا پڑھ پڑھ اپنا آپ بھلائیندا۔ کون ہردے ہر وسائے آتم پرما تم جوڑے ناتا، کون سیس نوا نوا بھل بھل اپنا مکھ بھوائیندا۔ ویکھنہارا پرہو عجب تماشا، نرگن زرویر پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در در منگن داتا، دیونہار دیا کھائیندا۔ اٹھو ویکھو پچھلا اپنا کھاتہ، بن خطرے خوف خاص ہر جو آپ وکھائیندا۔ جھگڑا پیا ورن برن ذاتا پاتا، اٹھاراں برن بھیو نہ کھئے چکائیندا۔ جنہاں اکو پرم پُرکھ پرما تم ملن دی خواہشا، تنہاں خالص اپنا رُپ وکھائیندا۔ لہیاں تیرتھ تٹ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ کیسے نہ آوے ہاتھا، ہاہوں پھڑ گلے نہ کھئے لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن پھڑ آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر ہر رنگے اپنے رنگ، رنگ راتا وڈ وڈیائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ اُپر بیٹھ سورسا سربنگ، شہنشاہ اپنی خوشی وکھائیا۔ آتم پرما تم دے اند، نجانند کرے رسائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، گھر دیپ نور رُشنائیا۔ ناد شبد دھن اکم، اکمٹرا راگ الائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی چم، گھر امرت آتم سروور اک ٹھائیا۔ کوڑی کریا دُبا بیڑا دیوے ہتھ، پھڑ اپنے کندھ اٹھائیا۔ من واسنا دہ دشا نہ بھٹکے من، من منکا آپ بھوائیا۔ کر پرکاس چولے تن، تنوت دئے سمجھائیا۔ کوڑی کریا ٹھیکر دیوے بہن، بھانڈا بہرم بھو مٹائیا۔ گرومکھ بنائے اپنا جن، بنے دھن جنیندی مائیا۔ کریا کر

سری بھگون، جن بھگتاں لئے ملائیا۔ سچکھنڈ دوارے چاڑھے چن، سورج چند دوویں نین شرمائیا۔ بھگت بھگون اک دوجے نوں کہن دھن دھن، سوہنگ ڈھولا سچا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی کلجگ ویکھ اندھیری راتی، گر اوتاراں پیر پیغمبراں مٹے آکھی، ستجگ آپ جنائے ساچی ساکھی، پرگٹ ہونے کلاپاتی، نام ندھانا دیوے ذاتی، امرت بوند پیائے سوانتی، میٹ مٹائے پات ذاتی، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان شہنشاہ اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر اوتار ایکنکار پروردگار سانجھا یار صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیال دیاںدھ ٹھاکر سوامی انترجامی اکو اک اک نظری آئیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی شو سینگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ★

گرمکھ آسا کرے پیار، ترسنا جگت مٹائیا۔ کر کیریا سرجنہار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ راہ تگدی رہی جگ چار، جگ چوڑی دھیان لگائیا۔ نیت نین نین اگھاڑ، اکھ پرتکھ روپ وٹائیا۔ پھر پھر تھکی جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ٹلے پرت بھجی واہو داہیا۔ بن ویراگن واجاں رہی مار، بہڑی کوک کوک سنائیا۔ کاغذ قلم شاہی تیرا دسدی گئی نشان، گر اوتار دین گواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ گرمکھ آسا پھرے دوڑی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال آ کے بہڑی، بہڑی بہڑی رہی سنائیا۔ سچ دوارے لا پوڑی، ڈنڈا اپنا ہتھ پھڑائیا۔ ست ستوادی چڑھ کے آگمی گھوڑی، بے پرواہ آسن لائیا۔ میری کایا اندر نکلی جہی موری، در دروازہ نظر کھئے نہ آئیا۔ لنگھ کے آچوری چوری، بھيو ابھیدا بھيو چھپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گرمکھ آسا کہے بستر لاه چیر، پردہ دے اٹھائیا۔ میں پھول تھکی اٹھسٹھ تیرتھ نیر، تٹ کنارے ویکھ چائیں چائیا۔ ورن برن ویکھ شرع وچا زنجیر، شریعت لیکھا دے مکائیا۔ در درویش منگدے ویکھ فقیر، شاہ حقیر بھجن واہو داہیا۔ ہر جو تیری نظر نہ آئی کسے تصویر، تسبیح مالا گل وچ جگت رہے لٹکائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھ اخیر، منزل اپنی اک سہائیا۔ توں پیراں دا پیر، دستگیر تیری

وڈیائیا۔ گھر ساچے دے دھیر، دھیرجوان تیری سرنائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑائیا۔ برہوں وچھوڑا کٹ پیڑ، ہوئے روگ گوائیا۔ میں رکھاں نت اڈیک، دوس رین دھیان لگائیا۔ مہروان لاشریک، پچھلی شرکت دے گوائیا۔ تیرے وچ اک توفیق، طوبی طوبی رہی سنائیا۔ دُور دُراڑے آ نزدیک، نین نیرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، موہے دے مان وڈیائیا۔ گرسکھ آسا پھرے نٹھی، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹی، پردہ دئی دویت چکائیا۔ بھاگ لگا کایا مٹی، مٹکا سوہنا دے بنائیا۔ بخشش کر نام رتی، رتی رت دے بدلایا۔ میل ملا کلاپتی، کول نین تیری سرنائیا۔ میں درسن دیکھاں اپنی اکھی، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پریم پیار دی لے کے پکھی، پریم پُکھ تیری سوہنی سیو کھائیا۔ تیرے نام دی پڑھاں پٹی، لیکھا چکے قلم دوات شاہیا۔ سچ دوارے بناں سخی، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ گُرمکھ آسا کہے کر منظور، بینتی تیرے آگے جنائیا۔ شاہ سلطان حاضر حضور، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ میں کوچھی کملی بھری نال قصور، تُوں مہروان محبوب نظری آئیا۔ در باندی سیوا کران بن مزدور، چاکر اپنا ناؤں دھرائیا۔ میں ہوواں سدا مشکور، میری مُشکل حل کرائیا۔ کیوں صاحب ہوئیوں مفرور، بیٹھا مکھ چھپائیا۔ میرا مان تٹا غرور، عُربت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جلوہ دے نور، سچ ظہور کر رُشنائیا۔ پنج تت نہ مجائے فتور، فتویٰ من نہ کھئے لگائیا۔ سچ دوارا لنگھ اپنی ویکھ حدود، مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ میں ویکھاں حق محبوب، محو اکو نظری آئیا۔ میرا لیکھا چکے مشرق مغرب شمال جنوب، چار کُنٹ اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تیرا صفت صلاحی گاواں ہزارا درود، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گُرمکھ آسا کہے میرا پورا کر دے شوق، شخصیت اپنی لے پرگٹائیا۔ پریم پُکھ میرے ساچے خونت، بیوی بیوہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ سوامی آ کے پہنچ، گھر مندر بھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ گُرمکھ آسا بھرے ہوکا، پائے پائے رہی سنائیا۔ تَدھ بن ساچی ملے نہ کوئی نوکا، نیا نام نہ کھئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم موقع، سری بھگوان دیا کھائیا۔ کر کیرپا مارگ دے سوکھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ تیرا پرکاش ویکھاں زمل جوتا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ میری تیرے اُتے اوٹا، پُکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں کوک سناواں لوکاں، پرلوکاں دیاں دُبائیا۔ تیرے نام دا بن کے پوتھا، پُستک اپنا تن وکھائیا۔ پرہو تیرا کی میرے نال روسا،

تُوں سد رُسیاں لئیں منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گُرمکھ آسا منگے جگدیس، جگ جیون دا تے جھولی ڈاہیا۔ نت نوت تیری اڈیک، نیترا آکھ راہ تکائیا۔ سچ ملن دی موہے پریت، پریتوان ہو سہائیا۔ مین نکرم نچن نیچ، تُوں اچو اُچ اُچ اکھوائیا۔ میری لنگھ کے ویکھ دہلیز، کس بدھ تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گُرسکھ آسا دیوے سدا، صدقے واری گھولی گھول گھول گھائیا۔ تیرے پریم اندر تن من بدھا، ناتا تئیا جگت لوکائیا۔ وچھوڑے والی دے نہ سزا، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ گھر ٹھاکر آ بھجا، دُور دُراڈا بن کے راہیا۔ مین خوشیاں نال ہسٹاں، پریم نال مُسکرائیا۔ گُرمکھ سخیاں سچ سچ دساں، تیرا نام وڈیائیا۔ سر چرناں بیٹھاں رکھاں، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ اکو سوہلا نام رٹاں، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ درشن پا کے اپنی اکھاں، اکھیاں تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کر کِرپا لے ملائیا۔ گُرمکھ آسا کہے اٹھ ویکھ اگم، کیوں بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ کایا ماٹی سُکا چم، رتی رت سُکائیا۔ برکھ سوگ دے غم، غمخوار نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتربین ہوئے اٹھ، چن نور نہ کھئے چمکائیا۔ دُبا بیڑا آ کے بتھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ اکو مت میری من، ہمت اپنی نال رلائیا۔ وست اموک دے دھن، دولت اک وکھائیا۔ بھاگ لگے ساڈھے تن ہتھ تن، تنوت اپنا دے جنائیا۔ آ ویکھ سری بھگون، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا لیکھے لے لگائیا۔ گُرمکھ آسا رہی لڑ، غصے نال جنائیا۔ بن ہتھاں پلو رہی بھڑ، بن باہواں رہی بلائیا۔ سچ دوارے آ کے کھڑ، کیوں بیٹھا نین بھوائیا۔ میری منزل آپے چڑھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ میرا ڈھولا آپے پڑھ، دھر دا راگ لائیا۔ میری مرنی آپے مر، مر جیوت روپ وٹائیا۔ میری کرنی آپے کر، کرتا پُکھ تیری سرنائیا۔ مین اکو منگاں تیرے در، در سچ الکھ جگائیا۔ کر کِرپا جے لے ور، وصل اپنا دے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے اپنا گھر، جس گھر ملیاں وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔

★ ۲۲ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی وشوامتر دے گرہ میرٹھ چھاؤنی اتر پردیش ★

ستگر کریا ملے پرساد، نام امولک جھولی پائیندا۔ گھر سرت سوانی سنے ناد، انحد نادى ناد وجائیندا۔ بھيو گھلائے برہم برہماد، پاربرہم پرہہ اپنا پردہ لائیندا۔ کوڑی کریا دور ڈراڈی جائے بھاج، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ بن رسنا جہوا دیوے اک سواد، انرس مٹھا آپ وکھائیندا۔ نج نیتر گھلے جاگ، گھر چند نور چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن سچ پرساد اک وکھائیندا۔ سچ پرساد ستگر مہر، لوکات وڈیائیا۔ پنچ وکارا کرے ڈھیر، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ ہوئے ہلکائیا۔ من کا منکا دیوے پھیر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ الٹا گیزنہارا گیڑ، گھر گھر وچ پڑدہ دئے اٹھائیا۔ لیکھ چکاوے میر تیر، تون میں رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون لیکھا دئے نیڑ، مات گرہ نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن نام امولک وست ورتائیا۔ سچ پرساد ستگر دیون جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نام سنائے اکم سلوک، بن رسنا جہوا گائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، دھن آتمک راگ لائیندا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، گھر اندھیرا آپ مٹائیندا۔ کوڑی کریا کڈھ کھوٹ، ست دھرم اک وکھائیندا۔ آتم پرماٹم مل کے مانے مؤج، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن ست پرساد آپ چکھائیندا۔ ست پرساد جو ہرجن لئے چکھ، تس بھگت ملے وڈیائیا۔ پرہہ ملن دی کھلے اکھ، نج نیتر ہوئے رشنائیا۔ امرت ملے آتم رس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ جگت وسورے جائن لٹھ، ڈکھ روگ سنتاپ مٹائیا۔ کرے نمسکار نو گردیو جوڑ ہتھ، چرن کول سپس نوائیا۔ اگنی بھجے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش رجو طمعو ستو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے سچ پرساد، تس پارس روپ دئے وٹائیا۔ ستگر پرساد سدا ست، ست ستوادى روپ وٹائیندا۔ گھر اُچاوے برہم مت، برہم ودیا اک سمجھائیندا۔ نجھر دیوے اگنی رس، امرت جھرنا آپ جھرائیندا۔ کر پرکاش جوت لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، نو دوارے پار کرائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک آپے دس، او جھڑ گھاٹی پار کرائیندا۔ ایڑا پنگل ویکھے اپنی اکھ، گرہ مندر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن ست پرساد اکو جھولی پائیندا۔ ست پرساد ستگر کریا، ہرجن ساچا منگ منگائیا۔ جنم کرم دی رہے نہ پیتا، آون جاون پنڈھ

مُکائیا۔ لیکھا چُکے سَورگ بہشتا، پرہہ جوتی جوت جوت ملائیا۔ نظری آئے اِکو اِشٹا، سِری بھگوان نُورِ الاہیا۔ بند کِواڑی کھولے درِشٹا، مہرِ نظر اَکھ اُٹھائیا۔ ہونے ملاوا جوں رام وِششٹا، وِشو اپنی دھار سمجھائیا۔ سو سہنجنا ہونے پرِوشٹا، گھڑی پل ملے وڈیائیا۔ صاحب ستگر دین دِیال کراونہارا پُورا نِسچا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ست پرساد اک سمجھائیا۔ ست پرساد ستگر ہتھ، جُگ چوڑی آپ ورتائیندا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے وکھ، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ مہروان سِر رکھ ہتھ، اوٹ اِکو اِک جنائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی ت نہ کھئے تپائیندا۔ جانہارا مت گت، اندر باہر گپت ظاہر کھوج کھوجائیندا۔ بیج بیجے ساچے وت، پُھل پُھلواری نام مہکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ پرساد اِک وڈیائیندا۔ سچ پرساد سدا بھرپور، سِری بھگوان دئے وڈیائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ انتر دیوے اِک سرور، نام خُماری دئے چڑھائیا۔ جلوہ جوتی بخشے نُور، ظاہر ظہورِ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد جُگا جُگنتر سچ پرساد جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جن بھگتاں جھولی دیوے پا، بھگون اپنی سیو کمائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے دسم دواری کھڑ کے دیوے صلاح، ساچی سِکھیا اِک درڑائیندا۔ نرگن سرگن آد جُگاد بنے ملاح، نِت نوت بیڑا پار کرائیندا۔ سنت سہیلا گرو گُر چِیلا، گُرمکھاں پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ بودھ آگادھا شبد انادا اِکو دیوے ناں، نر نرنکارا آپ سمجھائیندا۔ جلوہ نُورِ درسائے اِک خُدا، محبوبُ مُحبت اِک بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنہاں گُرمکھاں گُرمکھاں ہر بھگتاں ساچے سنتاں اپنا پرساد سچ سچ دئے کھوا، تنہاں آتم پر ماتم خواہش پوری آپ کرائیندا۔ ستگر پُورا دیوے نام، بن اکھراں آپ جنائیا۔ انتر آتم پیائے جام، امرت مُکھ چوائیا۔ سفل کرائے ہرجن کام، کام واسنا میٹ مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی چام، پنج تت ملے وڈیائیا۔ زین اندھیری میٹے شام، اندھ اندھیار دئے گوائیا۔ گھر صاحب ستگر ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ نظری آئے گھنٹیا شام، نام بنسری اِک سنائیا۔ گُرمکھ سخی کرے پروان، سِر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ سچ سندیسہ دے فرمان، آتم پر ماتم اِکو نام کرے پڑھائیا۔ برہم پاربرہم کرے پچھان، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا تیرا میرا اِک نِشان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تیرا روپ نظری آئیا۔ لیکھا جان دو جہان، بھيو چُکے زمیں اسمان، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ ست سرُپ

ویکھ وکھائیا۔ کر کرپا ستگر ست پُرش پُرکھ پُرکھوتم دے دان، جس ملیاں انتر اُچے گیان، باہر لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا دان، نام شبد بہنڈارا ست، جن بھگتاں اندر رکھ، بن منگیاں جھولی پائیا۔

★ ۲۲ بھگن ۲۰۲۰ بکرمی دلی دربار وچ ★

سچکھنڈ نواسی تیرے دیس، سوبھاوت وچ ودھائیا۔ جوتی جامہ نرگن ویس، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے ویکھ، وشن برہما شو اکھ کھلائیا۔ سجدہ سیس جھکا کرن آدیس، نمو نمو رہے سنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیری کھیڈ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نظری آئی۔ پاربرہم پت پرمیشور تیرا کیسے نہ آیا بہیت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن سرگن مانی تیری سیج، سچ سنگھاسن آسن ڈیرہ لائی۔ شبد سنہڑا دتا بھیج، دُھر دا راگ اک سنائیا۔ بن قلم شاہی لکھیا لیکھ، بن کاغذ دتی وڈیائی۔ نروبر پُرکھ کر کے بہیت، بتکاری میل ملائی۔ شاہو بھوپ بن نریش، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے دتی مان وڈیائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال، در تیرے اوٹ تکائیا۔ جگ چوکرئی تیرا ویکھیا کھیل کمال، کملے رملے تیری سار کھئے نہ آئی۔ جوتی جلوہ تیرا تک جلال، نور ظہور پروردگار سچی رُشنائیا۔ دپیک دیا جوتی جگے بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ سچکھنڈ دوار سوہے سچی دھرمسال، مقامے حق تیرا ظہور نظری آئی۔ شبد اگم بودھ اگادھ وچے تال، طرز سنن کھئے نہ پائیا۔ نت نوت اولڑی چال، چال نرالی اپنی اک سمجھائیا۔ نام ندھانا انتر انتر دتا سکھال، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دپیک دیا جوتی اکو بال، کایا ماٹی پنج تت کری رُشنائیا۔ برہم مت ساچی سکھیا اک سکھال، دُھر دی کری اگم پڑھائیا۔ اندر وڑ کے چلیوں نال، باہروں نظر کیسے نہ آئی۔ مندر چڑھ کے وجاویں تال، دُھر دا راگ سنائیا۔ دوارے کھڑ کے ویکھیں حال، مُرشد وڈے بے پرواہیا۔ ساڈا حل کرے سوال، آسا منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اتھاء، دو جہان تیری سرنائیا۔ دُھر دے رہبر نوری اک خُدا، خواہش ساچی پور کرائیا۔ تیرے چرن کول فدا، حضرت تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور،

سچ تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی تیرے در، در دروازہ دے کھلائیا۔ چرن کول بیٹھے وڑ، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ دروہی خدائے کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹ سبائی رہی سڑ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ اپنی کرنی اسیں گئے ہر، ہر کا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ جیوت جی کوئی نہ جائے مر، مرنا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند تیرا اکھری ڈھولا رہے پڑھ، نراکھر سمجھ کیسے نہ آئیا۔ در درویش تیرے دوارے گئے کھڑ، الکھ اگوچر اکو منگ منگائیا۔ نہ چوٹی نہ دسے جڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھر دے باپ، پتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھے ہو کے رہے اکھ، آخر تیرے چرناں سیس نوائیا۔ چار جگ دی رہی کلجگ گاتھ، ساچی سکھیا حق نہ کھئے درڑائیا۔ پٹی پڑھے نہ کوئی جماعت، نام رمز نہ کھئے لگائیا۔ خالی دسے قلم دوات، شاہی شہنشاہ جس نہ کھئے لکھائیا۔ تن وجائے نہ کھئے رباب، محبوب راگ نہ کھئے سُنائیا۔ پیالہ ملے نہ آب حیات، حیاتی سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جگ چوکڑی تیرا لیتندے رہے خواب، خواہش تیرے نال ملائیا۔ سجدہ کردے رہے آداب، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سرشٹ سبائی گئے اکھ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے آپ، جوتی جاتا اپنا ویس وٹائیا۔ نور الابی پاک، پروردگار امام اکو نظری آئیا۔ سچ دوارے دسے ساکھیات، ظاہر ظہور پڑدہ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک آواز، اکو وار اٹھائیا۔ پارہم پت پریشور پروردگار آ سانہ اپنا راج، رعیت تیری جگت لوکائیا۔ تیری جھولی پایا تیرا تاج، تخت نواسی لوکات تختہ دتا کرائیا۔ مکہ کعبہ کوئی نہ حاجی حاج، حُجرے ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ در بردے تیرے بن کے داس، گھر ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے کرن سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا لیکھا جھولی پایا سرب تمام، باقی کھئے نظر نہ آئیا۔ ہوں بردے ٹھا کر تیرے غلام، سیوک نظری آئیا۔ لوکات ساڈی کوئی نہ کرے پہچان، کلجگ جیو بیٹھے مکھ بھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ ہووے حرام، دھیرج جت ست نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھسٹھ انتر آتم کرے نہ کھئے اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ نیج نیتر گھر ملے نہ سری بھگوان، سوہنگ کاہن گھٹایا درس نہ کھئے وکھائیا۔ سینتا سرتی ہوئی بدنام، رام رمییا بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ کلجگ راون

پھرے شیطان، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ شبد زِرا لا تیر مارے کوئی نہ بان، تیکھی مُکھی نہ کھئے وکھائیا۔ چلہ چڑھے نہ کیسے کمان، گوشہ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ کھڑگ کھنڈا نہ کھئے کریان، تیز کٹار نہ کھئے وڈیائیا۔ شرع شریعت ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ دے سرب لوکائیا۔ انتر آتم کیسے نہ ملے آرام، سیج سُنہنجی سوبھا کوئی نہ پائیا۔ کوڑی کریا پین کھان، رسنا رس نہ کھئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا تیرے آگے دتا دھر، خالی ہتھ سارے رہے وکھائیا۔ پرم پُرکھ لے اپنا راج، ساڈے کم کیسے نہ آئیا۔ تیری چرنی سُنیا سیدس دا تاج، جگدیس تیری سرنائیا۔ کلجگ بیڑا آپے تار جہاز، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں تیرا سندیسہ جو آئے آکھ، اکھراں نال کر پڑھائیا۔ سو سمجھ آئی نہ کیسے بات، باطن تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ جیو بن کے نار کڈات، کلکھنی بیٹھی رُوپ دھرائیا۔ گُرمکھ کوئی نہ کہے باپ، پتا پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ آتم پر ماتم تیرا کرے نہ کوئی جاپ، رسنا جہوا بئی دند ہوئی ہلکائیا۔ چرن کول بنھے کوئی نہ نات، کوڑا بندھن رہے پائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی پاٹھ، اجپا جاپ نہ کھئے کرائیا۔ پتن نظر نہ آئے گھاٹ، گھر ملیا میل نہ سچے ماہیا۔ ساڈی پوری نہ ہوئی خواہش، خالص رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ پرہ سب کچھ دتا تیرے ہاتھ، پچھلا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ انت وار صدی بیسویں کریئے دئے جوڑ ارداس، سچ دوارے دھیان لگائیا۔ کریا کر پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار کہن تخت تاج لے سیلی ٹوپی، کلغی کم کیسے نہ آئیا۔ ناتا ٹٹیا کابن گوی، منڈل راس نہ کھئے رچائیا۔ کلجگ جیو سارے ہوئے دوشی، نردوشی نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی سوچ کیسے نہ سوچی، تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا لکھے رُو داس چارا موچی، مُچلکا سب دا رہیا بھرائیا۔ ویکھ جگت واسنا کھوٹی، خالق خلق دھیان لگائیا۔ تُوں سرب دوارے بیٹھوں جوتی، بن جاتا اپنا مُکھ چھپائیا۔ سائوں طعنے دیون لوکیں، پرلوک نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈی پُستک ہو گئی تھوتھی، قیمت مات نہ کھئے چُکائیا۔ چارے بانی لوکات ہو گئی اؤکھی، سچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نام پچھے سادھ سنت منگدے پھرن روٹی، در در گھر گھر پھیرا پائیا۔ مُلا شیخ مسائق پنڈت پاندھ گرنٹھی پنٹھی جیواں جنتاں کڈدے بوٹی، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ زرمِل نُور تیری کیسے نظر آئی نہ جوتی، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نو نو چار سرِشٹ سبائی ویکھی ٹھوکی، ٹھوکر نام لگے کیسے نہ رائیا۔ سب دی مت ہوئی ہوچھی، گُرمت گھر

نہ کھئے وسائیا۔ خالی دسے جنجُو بودی دھوتی، تلک للاٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری وست تیرے آگے ٹکائیا۔ آہ لے اپنے دین مذہب، گر اوتار رہے جنائیا۔ پیر پیغمبر کہن ہویا غضب، غافل سٹی سرب لوکائیا۔ صدی چوڈھویں ویکھ ہوئے تعجب، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ ساڈے چلیا نہ کوئی قدم، مارگ من نہ کھئے وکھائیا۔ اسپں کیسے نہیں جانا سدن، ناتا تیرے نال جُڑائیا۔ کوڑی کِرپا وچ مچن، ترے گن اگنی تت جلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ساڈا چُکیا ٹھیکا، صدی بیسویں انت دتا جنائیا۔ اپنی جھولی پا لے لیکھا، لکھت اپنی پور کرائیا۔ آد جگادی بن نریشا، نر نرائن حُکم ورتائیا۔ جُگ چوکڑی تیرا کھیل ویکھا، وکھری وکھری دھار تیرے حُکم رکھائیا۔ کیسے دے سپس رکھایا کیسا، کیسے دی چوٹی مُوند مُندائیا۔ کیسے دے بال دوائے بھیٹا، کیسے دی پُٹھی کھل لہائیا۔ کیسے دا بن کے سچا نیتا، سپس تاج سُہائیا۔ کیسے دا بھل کے پرہو چیتا، غریب نائیاں دتا روایا۔ کیسے نوں اندر وڑ کے دسیا بھیتا، جن بھگتاں پردہ لاپیا۔ کیسے نوں سیلی ٹوبی دے کے کھپسا، الفی اکو تن پہنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، اپنا لیکھا لیکھے لایا۔ سری بھگوان آہ لے اپنے وید کتیب، شاستر سمرت تیری جھولی پائیا۔ اٹھ دس لے ویکھ، اٹھاراں انت پور کرائیا۔ انجیل قرآنا لے لیٹ، پڑدہ اپنا اُپر پائیا۔ کلجگ جیو چھڈ گئے ہیٹ، ساڈا سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ جس کارن دتا بھیج، سو ویلا دتا بھگتایا۔ اتم سوئے تیری سیج، سچ سینگھاسن ڈیرہ لایا۔ آپ اپنا دھرے بھیکھ، بھیکھادھاری سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا دئے چُکائیا۔ تیرتھ تٹ مارن دھاہ، کوک اکو وار سُنائیا۔ نوں وسین تھل اسگاہ، جنگل جوہ پہاڑ اچے تِلے پریت سوہا پائیا۔ سارے وچ بندھے گناہ، گناہ بھری سرب لوکائیا۔ تٹ کنارے دھیاں بہیناں سارے رہے تکا، نیتر نین اکھ نہ کھئے شرمائیا۔ ننگے تاریاں رہے لا، پڑدہ اُپر نہ کھئے ٹکائیا۔ ایویں گاواں رہے منسا، تیرا نام وچولا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ اچی روئے کر کے بانہ، دوہاں ہتھان دئے دُہائیا۔ ساڈا لہنا دے مکا، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرے چرناں ملے پناہ، دوار سچ سرنائیا۔ کلجگ جیواں کولوں پلو چھڈا، ناتا جھوٹھا دے ٹڑایا۔ تیرا درسن کریئے آ، چرن کول ملے سرنائیا۔ نوں ہی پتا نوں ہی ماں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آد جگاد جُگ چوکڑی تیرے ہتھ نیاں، عدالت تیری سچی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، لہنا دے مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آخر سوچ، سچ سچ جنائیا۔ پُرکھ اکال کیوں بیٹھا خاموش، اپنا دھیان لگائیا۔ کوڑی کریا کلجگ مانے مَوچ، ست دھرم بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ لیکھا ویکھ اپنے لوک، لک لک اپنی اکھ کھلایا۔ ورنان برنان کڈھ کھوج، دینان مذہبناں پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اتم دے مُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا مُکیا حصہ، حصیداری نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ رس ہویا پھکا، پاپاں بھری لوکائیا۔ تیرا سندیسہ سچا نام دے کے آئے چٹھا، بن چٹھی رسائن سیو کھائیا۔ تیرا کھیل پرہو کسے نہ ڈٹھا، نیتر کھول درس کھئے نہ پائیا۔ اتم سب نوں دتا پچھا، کروٹ لے نہ مُکھ وکھائیا۔ جگت کہانی گاؤندے پھردے قصہ، قسمت لئے نہ کھئے بدلائیا۔ تیرا نور ظہور کسے نہ لہیا وچوں اٹاں، پتھراں وچوں میل نہ کھئے ملائیا۔ کاغذ قلم کسے نہ ڈٹھا، شاہی پردہ نہ کھئے چکائیا۔ کریا کر ابناسی اچتا، چیتن اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر سچ دئے وڈیائیا۔ پارہسہم پرہہ سب کچھ تیری جھولی، کلجگ انت دتا کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سیوا کیتی بن کے گولی، چاکر اپنا ناؤں دھرائیا۔ نام شبہ دُھر سُنائی بولی، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ بن و نچارے ہٹی سچی کھولی، وست اکو اک کھائیا۔ نام کندے دُھر دے تولی، تکڑی ونڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، سب کچھ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائی ڈور، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ کلجگ ویکھ اندھ گھور، اپنا بل تیری جھولی پائیا۔ نوں صاحب وسنہارا ٹھگ چور، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جن بھگتاں تیری لوڑ، ساچے سنتاں ویکھ وکھائیا۔ اپنی کریا سچ دوارا دے کھول، خالص اپنا نام درڑائیا۔ دو جہان و جا ڈھول، نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ نام ندھان تول تول، تولنہارا آپ اکھوائیا۔ گھٹ سوامی وسین کول، برہمنڈ تیری رُشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئیں و رول، گرمکھ گر گر باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ رحمت آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈی مُکی پٹیداری، حق نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی پيسویں تیری یاری، سچ یارانہ اک لگائیا۔ صدی چوڈھویں شہنشاہ پروردگاری، ساچی اوٹ رکھائیا۔ لیکھ چکا وڈ سنساری بھنڈاری، بھنڈارا اپنے ہتھ وکھائیا۔ کاغذ قلم نیتر رووے بن لیکھاری، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ہوئے مٹی نہ کسے بیماری، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ صاحب ستگر شبہ ملیا نہ سچا ہانی، سرت سوانی کنت نہ کسے پرنائیا۔

نیتر رووے چارے کھانی، انڈج جیرج سینج اُتُبھج دئے دُبائیا۔ ملے مان نہ چارے بانی، بان نیرالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ نو نو چار نہ کوئی نشانی،
 سچ دھرم روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت من واسنا کرن من مانی، ممتا موہ اپنے نال رکھائیا۔ دُھر دا لیکھا لیکھ کے گیا سَت
 بھانی، گرو گُردیو بھیو ابھید کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن
 جہات، پرہ تیرا راہ تکائیا۔ لیکھا لیکھ دے بن قلم دوات، شاہی پریم نال ملائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جُگ پچھوں پوری کردے آس،
 ترسنا کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرا روپ نظری آئے خاص، خالص اپنا رنگ دے سمجھائیا۔ تیری کردے رہے تلاش، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ شو
 جی لبھے اُتے کیلاش، برہما سری برہم دھیان لگائیا۔ وشنوں ویکھے اپنے سانگو پانگ، باشک تشکا سیجا آسن لائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم تیرا
 کوئی نہ جانے سوانگ، سوانگی کی کی کھیل رچائیا۔ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس رکھی تانگھ، نیتر لوچن نین ویکھن
 چائیں چائیا۔ پریم پریتی ساچی نیتی پاربرہم پرہ اک چڑھا اگئی کانگ، کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا دئے رُڑھائیا۔ سچ شبد دُھر کلمہ
 بن نبی رسولوں دے بانگ، حضرت حق کر پڑھائیا۔ دو جہاناں تیرے نام دی پئے دھانگ، نام سَت فتح ڈنکا اک وجائیا۔ رو سس راہ
 تگن سورج چاند، منڈل منڈپ بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن پُرکھ اکال دین دیال کلجگ انت کوئی نہ پاوے سانت، ترے گن اگنی پنج تت اگ نہ
 کھئے بُجھائیا۔ مہروان مہروان گن ندھان وکھا اپنا سوانگ، اچھل چھلدھاری اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 لیکھا سب دا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے جھک، تخت نواسی تیرے آگے سیس نوائیا۔ پروردگار سانجھے یار دین دیال پُرکھ اکال
 ساڈا پینڈا گیا مُک، مُکمل در تیرے رہے جنائیا۔ کِریا ندھان ٹھا کر سوامی اپنی دھاروں اُٹھ، نرگن نور جوت کر رُشنائیا۔ ساڈے کولوں
 سب کچھ گیا خُس، خصم ڈور تیرے ہتھ پھڑائیا۔ دیاوان ہو کے پُچھ، مہروان ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے کیوں
 بیٹھا لُک، کلجگ ویلا اتم دئے دُبائیا۔ راہ تگے گوبند تیرا سورا پُت، پوترے گرمکھ نال ملائیا۔ نردھن سردھن جا کے پُچھ، اگلا پچھلا لیکھا
 تینوں دین جنائیا۔ امرت اکو دے گھٹ، جس پیتیاں دُکھ رہے نہ رائیا۔ اُجل کر مات مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ سہا اپنی رُت، پت
 ڈالی پُھل مہکائیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ تیرے پریم دی ملے سچ، سنجم اکو دے جنائیا۔ کوڑی کریا جڑ دینی

پُٹ، بُوٹا اپنا نام لگائیا۔ دین مذہب ذات پات کھتری براہمن شوڈر ویش کوڑی کریا کڈھ پُٹ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گرہ ٹڑائیا۔ جن بھگتاں نال دین دیاں مول نہ رُس، کر کریا رُسیاں لے ملائیا۔ تیرے وچھوڑے دا جھلیاں نہ جائے دُکھ، برہمنوں روگ نہ کھئے مٹائیا۔ پریم پریتی دے اٹ، چرن کول سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دینا تھائوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویکھ اپنا جگت، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ناڑی ناڑی ویکھ بوند رکت، گرہ گرہ گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے ملن دا آیا وقت، گر اوتار پیر پیغمبر دین گواہیا۔ راہ ویکھن نیتز بھگت، بھگون اک دھیان لگائیا۔ جے نہ ملیں تیرے اُتے کرن ہرکھ، عَصے ہو کے مکھ بھوائیا۔ پھیر اینہاں تیرے کول نہیں آؤنا پرت، اکھ اپنی لین بھوائیا۔ سری بھگوان کہے میں کراں کھیل ندھڑک، بھے بھو سرب مٹائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، میل ملاواں چائیں چائیا۔ دیواں وڈیائی عرش فرش، دو جہاناں سوہا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو پچھے رہ گیا فرق، آگے پورا گھاٹا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تسیں ویکھ ہووو اسچرج، ہر جو اچرج کھیل رچائیا۔ کس بدھ اپنا پورا کرے فرض، فرد سب دی ویکھ وکھائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ کھائیا۔ نام کھنڈا پھڑے کھڑگ، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ چال اکھی چلے مٹک، قدم قدم نال اٹھائیا۔ کوڑی کریا شوہ دریائے دیوے پٹک، پٹنے والا بے پرواہیا۔ پنچ وکار نہ رہے کٹک، کنڈا سب دا دئے کڈھائیا۔ ادھ وچکار جو رہے لٹک، آر پار کنارے دئے جنائیا۔ جن بھگت لوکھات جگت واسنا کدے نہ ہووے غرق، وہن کوڑ نہ کھئے وبائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دی پوری کرے شرط، شریعت شرع اپنی جھولی پائیا۔ سچی سرن ایکنکار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آگم اپار، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ٹھانڈے دربار، سری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پرہہ دئے ادھار، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ پرماٹم آتم کھیل نیار، نرگن نرویر دھار چلائی۔ پاربرہم برہم بھو نیار، پڑدہ اوبلا آپ اٹھائیا۔ بن وچولا پُرکھ اکال، آد جگاد جگ چوڑی اپنی کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگونت لے اٹھال، سنت سہیلے آگھ کھلائی۔ گرُمکھ گر گر بن دلال، شبدا دلالا روپ وٹائیا۔ گرُسکھ کر کر پورے کام، چرن کول دئے سرنائیا۔ ساچا ڈھولا ڈھر دا نام، اونکار ایکنکار

دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ ایکنکار ست سرُوپ، ست ستوادى اک اکھوائیندا۔ ریکھ رنگ نہ کھئے روپ، ذات پات نہ کھئے جنائیندا۔ وسنہارا دہ دشا چارے کوٹ، گھر گھر وچ سوبھا پائیندا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا قلبوت، انہو اپنی کھیل وکھائیندا۔ نانا توڑے جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ پر ماتم آتم بنائے سچ سپوت، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ اُجل کرے نرگن مکھ، پردہ اوہلا رہن کھئے نہ پائیندا۔ گھر آتم گھر برہم گھر دیونہارا سُکھ، سانتک سد ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکنکار سچ سچ درڑائیندا۔ ایکنکار اک اِکلا، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوارے سوبھا پائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم وساونہارا سچ محلا، محفل اِکو اک وکھائیا۔ دِپیک جوتی آپے بلا، شبدي راگ دُھن شنوائیا۔ جس سُرَتی گر شبد پھڑاوے پلا، سو آتم ایکنکار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، دُھردرگاہی اگم جاپ، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اک درڑائیا۔ ایکنکار جو جن چدے، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ترے گن اگن کدے نہ تپدے، کوڑی کِریا نہ کھئے لڑائیا۔ نو دوارے پار لنگھدے، سُکھمن ٹیڈھی بنک پنڈھ مکائیا۔ پڑدہ لاه نیتر نج اگھ دے، گھر لوچن درسن پائیا۔ شبد اگتی ناد وچدے، انحد راگی راگ سنائیا۔ خوشی نال آتم پر ماتم مل مل ہسَدے، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوار سوہنے مندر محل اٹل اِکو وسدے، دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت رُسنائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند لیکھا جانن دُھر دے رس دے، رس اِکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ایکنکار مہر نظر اپنی اک اٹھائیا۔ نام منتر ایکنکار جنہاں ملیا ست، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ من مت بُدھ منہ دے بہار دیوے سٹ، برہم مت اک پرگٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت جھٹ، اندھ اندھیر چُکائیا۔ شبد اگتی وجے سٹ، گھر تال تلواڑا اِکو نظری آئیا۔ اٹھ پھر کھلی رہے اگھ، نج نیتر تُوڑ ہوئے رُسنائیا۔ لیکھا چُکے سمرن پوجا پاٹھ جوگ ابھياس جپ تپ، سنجم نیم کرم کانڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ سچا نعرہ سُن الکھ، پرتکھ پاربرہم پت پر میشور درشن پائیا۔ حقیقت ویکھ دُھر دی حق، مقامے حق ملے وڈیائیا۔ سگل وسورے جان لتھ، جو جن گرمکھ ایکنکار نام سمرن سمر پرہ دے وچ سمائیا۔ ایکنکار جنہاں ملیا نام، ستگر پورا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیر نرالا وجے بان، انیالا اک وکھائیا۔ پنج وکار نہ رہے شیطان، شرع مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ انتر انتر ہوئے گیان، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔

شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جس دا کرے گیان، اکھراں نال صفتی ڈھولا گائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ دین دیال ساچے مندر گھر سوامی ملے آن، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ تنہاں گرمکھاں گرسکھاں جن بھگتاں ساچے سنتاں پورن ہووے کام، کامنا کوڑی دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکنکار اکو نام دئے وڈیائیا۔ ایکنکار کہے میرا نعرہ حق، حقیقت وچوں نظری آئیا۔ آد جگاد مہا اکتھ، رسنا کتھ نہ سکے کوئی رائیا۔ جنہاں صاحب ستگر دین دیال اندر وڑ پوڑے چڑھ مارگ دیوے دس، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ دھیرج جت ست سنتوکھ گرہ مندر ملے ہٹھ تپ، تپیشر بیٹھن سیس جھکائیا۔ بن رسنا جہوا ایکنکار ہرجن نام لئے رٹ، من کا منکا آپ بھوائیا۔ دئی دوتی مٹے پھٹ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ سو سجن گرمکھ اٹھے پھر ملے رہن پُرکھ سمرتھ، دوس زین گھڑی پل ہوئے نہ کدے جدائیا۔ ایکنکار ہر گھٹ اندر نیج سوامی رہیا وس، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ دھن بھاگ جن بھگتاں جو پرم پُرکھ دا لین رس، نام سمرن اکو ایکنکار دھیائیا۔ ایکنکار کہے میں بڑا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ آد جگاد جگ چوکری میرا گھر گھر اندر ڈٹھیا منجا، نظر کیسے نہ آئیا۔ اُپر بیٹھا سورا سرینگا، ستگر داتا بے پرواہیا۔ جس دا ناد اکٹا وجا، سُر تال سمجھ کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ کر پیار سچ دھرمسال اندر لنگھا، وینہدیاں وینہدیاں خوشی منائیا۔ ستگر دیا کر کے شبدی ہتھ اٹھایا ڈنڈا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار مایا ممتا کوڑی کِریا ساری پچھ ہٹائیا۔ ست سروپ شاہو بھوپ دو جہاناں والی اک وکھائے دھر دا کھنڈا، کھڑگ اکو اک چمکائیا۔ کرے پرکاش جگت اندھیرے اندھا، نیج نیتز نین لوچن اک رُشنائیا۔ گھر گھر در در جن بھگتاں پاواں ٹھنڈا، امرت میگھ نہجر جھرنا ناہی کول چوائیا۔ گرسکھ بھاویں چنگا بھاویں مندا، جو میرا نام سمرے پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ پار کر کے کوئن کوٹ برہمنڈاں کھنڈاں، سچکھنڈ دوارے چرن کول دیاں سرنائیا۔ اوتھے نہ کوئی سورج نہ چندا، منڈل منڈپ گوپی کاہن مل سخیاں راس نہ کھئے رچائیا۔ ایکنکار پروردگار سدا بخشندا، بخشش رحمت جن بھگتاں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے نام گنی گہندا، گہر گمبھیر بے نظیر لا تصویر ہرجن اکو رنگ وکھائیا۔ ایکنکار کہے میرا گرمکھ سچا، جو میرا نام دھیائیا۔ لکھ چوراسی نالوں پیارا بچہ، وانگ پچیاں گود اٹھائیا۔ لوں لوں اندر ساڈھے تین کروڑ رچا، بہتر ناڑ خوشی وکھائیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تین ہتھ، کایا ماٹی سوہیا پائیا۔ لیکھا جانے تہ اٹھا، اپ تیج وائے پرتھمی

آکاش رجو طمعو ستو اپنا کھیل وکھائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی مٹے رٹا، مات گربھ دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ جس اُپر مہر نظر کر کے ایکنکار اپنا ہتھ رکھا، رکھیا کرے تھائیں تھائیا۔ اندرے اندر کھول کے اپنی اکھا، آخر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھنّ دھنّ دھنّ گرسکھ جنہاں ایکنکار اکو نام چپا، دوچا اسٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ واک شبد نام رحمت، گر شبد سوامی دیا کھائیندا۔ اندرے اندر سرت سوانی نال ہووے سہمت، سکلا سنگ نبھائیندا۔ جگت وکار کوڑ ہنکار میٹے زحمت، چنتا روگ سوگ چکائیندا۔ اندر وڑ کے مارے اپنی اکو سینت، اشارہ دیندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش وچوں بخشیش بخشیش جگدیس جن بھکتاں جھولی پائیندا۔

★ ۲۴ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی بھگت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

جن بھگت کہے پرہ تیری اڈیک، آد جگاد دھیان لگائیا۔ بے پرواہ لاشریک، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ شبد اگمی دے بھیکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ آتم پر ماتم بدلے ریت، گھر گھر وچ کھیل وکھائیا۔ نرگن نرویر نرکار نظری آئے اک اتیت، ترے گن لیکھا پنڈھ مکائیا۔ سچ نشانہ دس ٹھیک، تیر نرالا اک چلائیا۔ دھردرگاہی سجن میت، متر پیارے منگ منگائیا۔ ہوں بال انجانا نیچوں نیچ، اوچ اگم اتھاہ اک تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، گھر گھر رہیا سائیا۔ تیرا ناؤں بیٹھلو بیٹھ، بے انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان دھر دا ٹھاکر، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ جن بھگت نرم کرم کرے اجاگر، ڈرمت میل دھوائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ رنگ وکھائیا۔ در گھر ساچے دیوے آدر، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ آ جا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ مندر وسیئے اکو کھیڑے، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کرپا چکن جھیڑے، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ لیکھا چکے سنجھ سویرے، دوس زین اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ سری بھگوان کہے سُن دھر دے بھگت، سچ دیواں وڈیائیا۔ سر رکھاں ہتھ وچ جگت، جاگرت جوت

اک رُشنائیا۔ لیکھے لاواں بوند رکت، رتی رت ویکھ وکھائیا۔ انتر دیواں برہم مت، باہر کران نہ کھئے پڑھائیا۔ ست سنتو کھ دھیج جت،
 وست امولک جھولی پائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، پڑدہ اوہلا دیاں اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے وکھ، سوہنا مارگ اک درڑائیا۔
 لیکھا چکا چوڈاں ہٹ، لوک پرلوک پنڈھ مکائیا۔ پریم پریتی دیواں سچ، کوڑی کیریا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 ہووے آپ سہائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیری لوڑ، دو جا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑ، لیکھا مکے جگت لوکائیا۔ گھر سوامی آ کے
 بھڑ، بھڑی بھڑی دیاں ڈھائیا۔ شبد اگئی چڑھ گھوڑ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ نرگن تیرے ہتھ ڈور، سرگن سچ سچ سرنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت میت، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ آد جگاد گاواں تیرا
 گیت، لیکھا لکھ لکھ قلم شاہیا۔ ساچا کلمہ دیاں حدیث، نام ندھان اک سمجھائیا۔ گھر گھر وچ کران ریجھ، مہر نظر نین تکائیا۔ جگ
 چوکڑی میٹنہارا لیک، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ دُور دُراڈا آئے نزدیک، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ چرن کول دئے پریت، ناتا اکو اک جڑائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ بنائیا۔ در منگان اک پناہ، چرن
 کول سرنائیا۔ ساچی دے شبد صلاح، نام ندھان کر پڑھائیا۔ محل اٹل اک شہا، گرہ ہوئے ست رُشنائیا۔ جنم جنم دا لیکھ مکا، کرم کرم دا
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ در تیرے سپس دتا جھکا، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا نوری جلوہ اک خُدا، تتوت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، چرن کول بخش سرنائیا۔ سری بھگوان کہے سُن میرے سُن، مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہاناں مو لے تیری رت، پھل
 پھلواڑی پت ڈالی آپ مہکائیا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، سرت سوانی آپ اٹھائیا۔ پرگٹ ہوئے جو بیٹھا لک، آپ اپنا مکھ وکھائیا۔ جنم کرم دا
 میٹے دکھ، مرن مرن دا روگ گوائیا۔ اُجل کرے مات مکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اپنی گودی لئے چُک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہے پرہ آگھر، گرہ مندر دھیان لگائیا۔ نرہو چکا بھ۔ ڈر، بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن اپنے لگا
 لڑ، پلو ڈوری تند جڑائیا۔ ساچے پوڑے آئے چڑھ، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ درس دکھا آگے کھڑ، سوچھ سروپی نظری آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا دھر دا ور، شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ وشنوں سُن لے لا کر کان، ہر کرتا آپ

جنائیندا۔ برہمے کر اک دھیان، پاربرہم بھیو گھلائیندا۔ شنکر اٹھنا نوجوان، بلدھاری آپ سمجھائیندا۔ تیئی اوتار سُنو فرمان، دُھر سندیسہ اک جنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرو پروان، سچ پروانہ اک گھلائیندا۔ بھگتاں دئے بھگون گیان، بھیو ابھیو اک درڑائیندا۔ نانک نرگن آؤنا چل مکان، بے مقام آپ سمجھائیندا۔ گوہند اوستھا دسنى بال انجان، بالی بُدھ کھیل کھلائیندا۔ ساچا مندر سوہے مکان، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھیلے کھیل سِری بھگون، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ نو نو چار دا ست پکوان، بھوجن برہم آپ وکھائیندا۔ جس دا دو جہان نہ ملے نشان، لوکھت نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ کِریا کر ابناسی اچت، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ سچ دوارے کِریئے رُخ، اپنا آپ بدلائیا۔ جیہڑا تینوں لگے تیرا پُت، پتا پُوت گود اٹھائیا۔ اُس دوارے آکے میٹھے بھکھ، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ درسن کر کے ہوئے خوش، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن دھار، گھر ساچے درسن پاووگے۔ پُرکھ اگم کرے پیار، ست ستوادی رنگ رنگاووگے۔ درسن کر اک دیدار، دید عید چند چمکاووگے۔ سوہنے بھرے ویکھ بھنڈار، نیتر نیناں ترسن مٹاووگے۔ بن کھادھیان ہوئے آدھار، بن پیتیاں خوشی مناووگے۔ سوہنا ملے میت مُرار، مِت پیارا اک بناووگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دیوے اک ور، ناتا اکو گھر جڑاووگے۔ سچ دس پرہ گھر اوہ کپڑا اے۔ کِس بدھ لئیے لبھ، دُور دُراڈا کر نیرن نیرا اے۔ چل کے آئے جھب، ویکھئے سچا ڈیرہ اے۔ دو جہاناں مکے حد، چُکے جگت اندھیرا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، تیرا حُکم حق صاحب ہتھیرا اے۔ سِری بھگون کہے جس ویلے چل کے آؤگے۔ خوشیاں نال پندھ مُکاووگے۔ تیرا میرا راگ الاؤگے۔ دُور دُراڈا نیڑا پندھ مُکاووگے۔ ساچا کھپڑا اک سہاؤگے۔ بٹنے شہر ڈیرہ لاؤگے۔ گوہند ماتا ویکھ خوشی مناؤگے۔ راج نرین نہیں ہُن راجا، راجوُن اُپر درسن پاؤگے۔ جس دا کارج کرے غریب نوازا، گہر گمبھیر ویکھ وکھاؤگے۔ ایتھے اوتھے رکھے لاجا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہنا پاؤگے۔ سِری بھگون جس ویلے چل کے آواں گے۔ تیرا میرا راگ الاواں گے۔ نیتر نیناں نین شرمواں گے۔ راہ وچ نہ کیسے تکاواں گے۔ گر مُکھ دوارے سدھ، اپنا سپس نواواں گے۔ جس گھر پرہو تیرے

پکوان ردھے، بہہ خوشیاں نال کھاواں گے۔ پریم پریتی وچ بھجے، رس اکو ویکھ وکھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، گھر بہہ کے خوشی مناواں گے۔ سری بھگوان کہے سارے کرو تیاری، طرح طرح سمجھائیندا۔ آج دی نہیں ایہہ پچھلی یاری، یارانے یاراں نال نہہائیندا۔ یاری نہیں ایہہ گوہند ماں پیاری، بن ککھوں بھاگ لگائیندا۔ ایہہ کھیل اکم اپاری، جس دا انت کیسے نہ آئیندا۔ اپنی اپنی کریو اسواری، شبد گھوڑا سب دے پاس گھلائیندا۔ مارنی اکو اک اڈاری، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ محل اٹل سوہے اٹاری، جس گھر بھکت بھگوان سوہا پائیندا۔ وار تہت اپر اپاری، پروشٹا اکو اک جنائیندا۔ اگی چیت ملے میل اکو واری، جگ چوکری وچھڑے کھے آپ کرائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا دینا دیوے وارو واری، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا دربار، ست ستوادی اکو نظری آئی۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا گھر بار، چھپر چھن نہ کھے وڈیائی۔ ایکنکار تیرا آکار، روپ رنگ ریکھ نہ کھے وکھائی۔ آد نرنجن تیرا اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل اپار، الکھ اگوچر اکم اتھاہ وڈ وڈے بے پرواہیا۔ سری بھگوان تیرا مقامے حق کھیل نیار، جلوہ اکو اک جنائیا۔ پاربرہم تیرا آد جگاد لیکھا جگ چوکری چار، بھيو ابھيو نہ کھے سمجھائی۔ سچکھنڈ نواسی تیرا سنگھاسن نظر نہ آوے وچ سنسار، سوہاونت نہ کھے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھيدا دے جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا منارا، اوچ اٹل اک اکھوائیندا۔ دیا باقی نہ کھے اُجیار، جوتی نور اک رکھائیندا۔ نہ کوئی سجن میت مُرارا، سنگی سنگ نہ کھے بنائیندا۔ نہ کوئی گرو پیر اوتارا، پیغمبر اکھ نہ کھے کھلائیندا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران کرے اُچارا، گیتا گیان انجیل قرآن نہ کھے درڑائیندا۔ نہ کوئی نام شبد دُھن جیکارا، راگی راگ نہ کھے سُنائیندا۔ نہ کوئی زمیں اسمان سورج چند ستارا، منڈل منڈپ سوہا کھے نہ پائیندا۔ نہ کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، جل تھل مہیئل روپ نہ کھے وٹائیندا۔ نہ کوئی وشن برہما شو بنے سیوادارا، چاکر روپ نہ کھے جنائیندا۔ نہ کوئی ترے گن مایا دے بھنڈارا، پنج تت وست نہ کھے ورتائیندا۔ نہ کوئی کھیلے کھیل کھیلنہارا، چارے کھانی رنگ رنگائیندا۔ نہ کوئی چارے بانی بنے ورتارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دے اک ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ پُرکھ ابناسی اکم اتھاہ، پروردگار تیری وڈیائی۔ مقامے حق کر رُشنا، ظہور اکو اک جنائیا۔ ست ستوادی بن ملاح، نرگن بیڑا آپ چلائی۔ گھر وچ گھر لئیں وسا،

سچکھنڈ دیویں مان وڈیائیا۔ تھر گھر اپنا لئیں بنا، گھاڑت اپنے ہتھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سکے سمجھا، پردہ سکے نہ کھئے چکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے دھر دا ور، پڑدہ اوبلا آپ اٹھائیا۔ پردہ اوبلا لاه پرہہ اک، تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر چرنی ڈگن جھک، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوکڑی تیری ویکھی حد، لوکات پھیرا
 پائیا۔ ورن برن تیرا نام وجا کے آئے ند، انحد راگی راگ سنائیا۔ مکہ کعبہ حضرت پیر پیغمبر کرا کے آئے حج، حجرہ اکو اک سہائیا۔ نرگن
 سرگن تیرا وجا کے آئے ند، آتم پر ماتم ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے اک وڈیائیا۔ سن سندیس سچکھنڈ،
 پُرکھ ابناسی لے انگرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو اک اند، اند اپنا آپ جنائیا۔ دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت اپنے ہتھ وکھائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ لوکات گیا ہنڈھ، ویلا اتم نیڑے آئیا۔ صفت صلاحی رسنا جہوا بئی دند جو گاوندے آئے چھند، جیو جنت
 جگت جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر کھولو اکھ، ہر لوچن آپ جنائیا۔
 کلجگ انت کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا مارگ رہے دس، کھانی بانی کرے پڑھائیا۔ جو
 آد جگاد جگ چوکڑی سب توں وسے وکھ، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دی مہا سدا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جو لکھ چوراسی
 پاوے تھ، ڈوری اپنے ہتھ رکھائیا۔ وشن برہما شو اشاریاں نال رہیا دس، حکمے نال پھرائیا۔ اُس دا کھیرا کدی نہ ہووے بھتھ، اپنا مارگ
 آپے لے بدلایا۔ ویکھنہارا مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرودوارے کھوج کھوجائیا۔ پڑدہ لاپے تیرتھ تھ، اٹھسٹھ مکھ نہ کھئے لکائیا۔ کلجگ
 جیو مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا رہے رٹ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کھیلن کھیل بازی گر نٹ، بن سوانگی سوانگ رچائیا۔ مٹلا
 شیخ مسائق پنڈت پاندھ گرتھی پنتھی سادھاں سنتاں تٹا جت، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی وکھ، ترے گن مایا جگت
 جنجال نہ کھئے ٹرائیا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے شبداگمی لائے کوئی نہ سٹ، سوئی سرت نہ کھئے اٹھائیا۔ دئی دویتی میٹے کوئی نہ پھٹ،
 پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پت سکے نہ کوئی رکھ، راؤ رنک اوچ نیچ لیکھا نہ کھئے چکائیا۔ کیسے نہ ملیا حقیقت حق،
 لاشریک نظر نہ آئے نور خدائیا۔ کلمہ الفیے رسنا جہوا پڑھ پڑھ گئے تھک، کایا کعبہ حجرہ سچ نہ کھئے وکھائیا۔ مُرید مُرشد گھر ملے نہ آ کے

جھٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے در، ڈھردرگاہی آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن لگ، نیتر
 نیتان نیر وہائیا۔ کرپا کر سورے سرگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ ویکھ اگنی آگ، جیو جنت رہی تپائیا۔ ساچا ملے نہ کیسے ساتھ،
 سنگی ساتھی چور یار نظری آئیا۔ تیرا نام بن اکھراں کوئی نہ رہیا رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا پھولو پچھلا ورقہ، واقعہ تھادے نال ملائیا۔ شاستر سمرت جو پاؤندا رہیا پرچہ، لکھ لکھ
 پئی قلم شاہیا۔ سری بھگوان ہو مہروان کلجگ اتم پورا کرے سب دا حرجا، حرجانہ دیوے تھاون تھائیا۔ جن بھگتاں جھولی بائے قرضہ،
 مقروض اپنا لیکھ مکائیا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا فردا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی پردہ اوبلا دئے اٹھائیا۔ کرے کھیل اک اسچرجا، جس
 دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑ ہتھ، گل پلُو رہے
 پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکرئی تیرا ناؤں دے دے آئے تھک، صدا گھر گھر آپ سُنائیا۔ بن آتم
 پر مات کیسے نہ مکے پندھ، لکھ چوراسی گیڑ نہ کھئے مٹائیا۔ کوڑی کرپا رسنا جہوا بتی دند لاؤ نہ گند، ہوئے روگ گوائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو گاؤ
 چھند، جو آد جگاد بھئے سہائیا۔ گھر وچ گھر مانو انند، نجاند رس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان
 مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ پیر پیغمبرو کی کچھ رہے دس، حقیقت اپنی آپ جنائیا۔
 چوڈاں طبق ویکھو نٹھ نٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ گون ملے وانگ اناالحق، حق اپنا تھادے سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن کی دسیئے مُرشد، پاک رسول کی تیری وڈیائیا۔ تینوں ملن دی کلجگ کیسے کول نہیں
 فُرست، تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ اسیں چوڈاں لوکاں وچوں پا کے آئے رُخصت، اپنا پلُو چھڈائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی مکتب، الفیے کرے
 مات پڑھائیا۔ تیرا تون ہی جانیں کرتب، بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیا۔ پیر پیغمبر
 عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر وہائن نیر، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پروردگار تیری تدبیر، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیر، شہنشاہ وڈی
 تیری وڈیائیا۔ تون کھچدا جائیں لکیر، بن اکھراں اکھ بنائیا۔ تیرے بردے پیر فقیر، غلام روپ اکھوائیا۔ تیرا جلوہ بے نظیر، نظر نہ کھئے

تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ اپنی آپ لوکائیا۔ گر اوتار اِکھھے ہو کے دیون ہوکا، نعرہ اک لگائیا۔ پرہ پھری دُبائی چوڈاں لوکاں، چوڈاں وِدیا مات نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا پڑھے نہ کوئی سلوکا، سُرتی شبَد نہ کھئے ملائیا۔ گھر گھر رکھی پھردے پوتھا، کایا پُستک ویکھن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم اِکو موقِع، ویلا گیا پھیر سرب پچھتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی مہر نظر اُٹھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن سر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن دُھر دی اکھ اک کھلاؤندا اے۔ آد نرنجن ساچا دیپ جوت رُشناؤندا اے۔ ابناسی کرتا سچکھنڈ قلعہ کوٹ وساؤندا اے۔ سری بھگوان شبَد اگئی چوٹ جئاؤندا اے۔ پاربرہم پرہ لکھ چوڑاسی برہم، پردہ آپ اُٹھاؤندا اے۔ وشن برہما شو ویکھے کم، ہر کرتا کرنی کار کماؤندا اے۔ ترے گن مایا پنج ت جو بیڑا دتا بٹھ، تتو ت سوہیا پاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس گر اوتار پیر پیغمبر چاڑھے چن، نرگن جوتی جوت رُشناؤندا اے۔ نام اموک دے کے دھن، وست اِکو اک وکھاؤندا اے۔ راگ اناد سنا کن، اگئی ڈھولا آپ جئاؤندا اے۔ ست ستوادی بیڑا بٹھ، پھڑ اپنے کندھ اُٹھاؤندا اے۔ کلجگ اتم سب دی پوری کرے منگ، آسا ترسنا ویکھ وکھاؤندا اے۔ پاوے سار کوٹ برہمنڈ، گگن منڈل پرتھی آکاش کھوج کھوجاؤندا اے۔ لہنا چکا سورج چند، رو سس بھیو مٹاؤندا اے۔ توڑنہارا بندی بند، بندی خانہ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے لائے انگ، انگیکار آپ کراؤندا اے۔ گھر اتم پر ماتم دیوے اند، سُکھ ساگر روپ وٹاؤندا اے۔ کوڑی کِریا کرے کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا کھڑگ چمکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں آپ سمجھاؤندا اے۔ گر اوتاراں پرہو جئاؤندا اے۔ سچ سندیس اک سُناؤندا اے۔ نر نریش روپ وٹاؤندا اے۔ جس دا بھیو کیسے نہ آؤندا اے۔ بے انت بے انت بے انت کہہ کہہ سرب سُکر مناؤندا اے۔ آد جگاد مہا اگت، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اپنی کار کماؤندا اے۔ جس نوں جگ چوکرئی سجدہ کردے رہے سادھ سنت، پیر پیغمبر سیس نواؤندا اے۔ سو کلجگ انت سچ بنائے بنت، سوہنی گھاڑت آپ گھڑاؤندا اے۔ ویکھنہارا لکھ چوڑاسی جنت، جاگرت جوت اک رُشناؤندا اے۔ گرھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ درڑاؤندا اے۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، ساچی وِدیا اِک سمجھاؤندا اے۔ تہاڈی من کے در تے مِتت، مہر نظر اِک اُٹھاؤندا اے۔ تُساں اِکو کرنی ہِمّت، تہاڈا حوصلہ آپ

رکھاؤندا اے۔ لیکھا چُکے سَورگ جتت، بہشت چرناں ہیٹھ دباؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیس اگم سُناؤندا اے۔ سُن سندیس ہوئے خوشی، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ پرہ دیونہار وڈیائیا۔ پرہ سوچنا دتی سچی، لیکھا لیکھا بن قلم شاہیا۔ لوکات پُرکھ اکال کرے رُچی، نرگن نرگن ویس وٹائیا۔ ساڈا پورا کرے واک بھوکھت جو بولیا مُکھی، رسنا جہوا نال ملائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر دیوے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان ہوئی جہی دتا سنا، سچکھنڈ اندر آواز لگائیا۔ تھر گھر ویکھو شبدي سُت منگے پناہ، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس نے تہاڈا رُپ دتا وٹا، پنج تت چولا جگت وڈیائیا۔ جو تہاڈے اندر وڑ کے میرا ڈھولا آیا گا، سوہنا راگ الائیا۔ جو دس کے آیا نوری خُدا، جلوہ گر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا دھیان آپ لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن جھاکی، تھر گھر دوارے دھیان لگائیا۔ شبد سُت اگوں ہوئی جہی کھولی تاکی، نرگن نرگن رُپ نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو تُسیں جگ چوکری میرے ساتھی، لوکات سیو کائیا۔ دسو کی کچھ رہ گئی باقی، میں باقی نويس ہو کے لہنا دیاں مکائیا۔ سارے کہن ایہ کھیل پُرکھ سمراتھی، ساڈی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جگ چوکری سُنہا دے کے آئے دُھر دی پاتی، بن ہلکارے سیو کائیا۔ لیکھا لیکھا قلم دواتی، کاتب اپنا رُپ وٹائیا۔ نام بھنڈارا کھول کے ہائی، کاغذاں اکھراں دتی وڈیائیا۔ سب نوں دس کے آئے اکو پُرکھ اکال ابناسی، آد جگاد نہ مرے نہ جائیا۔ سب دی پوری کرے آسی، ترسنا میٹے تھاون تھائیا۔ اُس دے نال کرے کیا کوئی بدمعاشی، جو گھر گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ کلجگ انت سرشٹ سبائی کوئی نہ مئے آکھی، ساڈا بھے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شبد کہے کیوں رہے ڈول، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ وید ویاسا تیرے نال کر کے آیا قول، لیکھا چار لکھ ستاراں ہزار سلوک لکھائیا۔ موسیٰ تینوں سُٹ کے اُپر دھول، ہوش حواس دتا گوائیا۔ عیسیٰ تیرے نال مل کے گیا مول، دُھر سندیس اک جنائیا۔ محمد کر کے آپ اڈول، پیغمبر اکو کری پڑھائیا۔ صدی چوڈھویں نور نورانہ و جاواں ڈھول، لوک پرلوک کراں شنوائیا۔ نانک نرگن شبد اگمی آیا بول، سرشٹ سبائی اکھ کھلائیا۔ نہکلنک پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہا پائیا۔ گوہند تول کے آیا ساچے تول، کنڈا اکو نام ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ اکال سچ دوارا دیوے کھول، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی

وچوں سنت سُپیلے گُرمکھ چیلے بھگت بھگوان دئے وِروول، نام مدھانا نال لیائیا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ کڈھے پول، پردہ اوہلا سرب مٹائیا۔ سو صاحب سَتگر پُرکھ انباسی اپنا پورا کرے قول، اُہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی ڈگے جھٹ، دُھر دے شبد تیری وڈیائیا۔ کروٹ اپنی بدل کھول وکھا ہٹ، پردہ رہن کھئے نہ پائیا۔ کرے کھیل کی پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ شبدی شبد اشارے نال رہیا دس، اِکو وار جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اشارہ دتا اِکو وار، بن اگھاں نیتراں آپ سمجھائیا۔ سارے اُٹھ کے کرو خیال، دلیل پچھلی لو بدلائیا۔ میں تہاڈا بناں دلال، بن وچولا سیو کھائیا۔ جس نوں کھندے ایکنکار، اکل کلا اکھوائیا۔ جس نوں کھندے پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جس نوں سجدہ کرے جُگ چار، وشن برہما شو بھیکھ منگ منگائیا۔ جس دی صفت کرے سنسار، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ جس نے تہاڈے نال کیتا ادھار، واک بھوکھت آیا سمجھائیا۔ جو سب دا سانجھا یار، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ جس دا کلمہ اک جیکار، جس دا نام اک رُشنائیا۔ جس دا محل اٹل منار، جس دا حُجرہ سوہیا پائیا۔ جس دا نُور سدا اجیار، اندھ اندھیر نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی سدا رہے گلزار، گلشن اپنا رہیا مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکھات ویکھو بہار، خزاں وچوں رُت بسنت وٹائیا۔ جُگ چوڑی پچھلے میلے آن، لہنا دیوے تهاؤں تھائیا۔ سری بھگوان نہیں انجان، سیکھیا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نوں ویکھ انجیل قرآن ہووے حیران، شاستر سمرت وید پُران اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ جس دا سندیسہ اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جو جن بھگتاں دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ جو لکھ چوراسی سچا کھن، بنسری اِکو نام سُنائیا۔ جو دُھردرگاہی رام، رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ جس دا کلمہ اک کلام، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ نُور الہیہ۔ جس نوں سجدہ کرے دو جہان، سیس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ جا کے ویکھو جن بھگتاں دئے پیغام، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن دس کیہڑی تاریخ، سچکھنڈ کی حساب لگائیا۔ گھر گھر منگی اِکو بھیکھ، اگے جھولی رہے وکھائیا۔ شبد کہے ویکھو گاؤندا دُھر دے گیت، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شوودوالے مٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ اچرچ پرہو چلائی ریت، سمبل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو گُرمکھ بھگت کردے اوہدی اڈیک، اُبنان ملے

چائیں چائیا۔ سدا سدا نت نوت رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ پر پُرکھ پر ماتم بن کے میت، مِتر پیارا آپ ہو جائیا۔ لیکھا جانے اُچ نیچ، راؤ زکناں وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، چرن کول دھیان لگائیا۔ جس دی جگ چوڑی رکھی اوٹ، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سو پُرکھ اکال نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی قلعہ نہ کوئی کوٹ، محل اٹل نہ سوبھا پائیا۔ لیکھا جانے لوک پرلوک، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ جس دی کیسے نہ آوے سوچ، سوچ سمجھ وچ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ چلو اُس دی ویکھیے جا کے مؤج، جو موجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ جس دی کیسے ہتھ نہ آئی کھوج، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ اوہدے کھیل اگے چوج، چوجی پریم اک اکھوائیا۔ اوہدا جا کے سنیئے سلوک، کی ڈھولا رہیا گائیا۔ کی بھگتاں دیوے موکھ، کہ مکتی پیراں ہیٹھ دہائیا۔ کہ بیٹھا چپ خاموش، پڑدہ اوہلا آپ اپنے اُتے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا میل لائے ملائیا۔ چلو چلیئے بن کے سنگ، سچکھنڈ دوارے سارے متا پکائیا۔ جا کے ویکھیئے سورا سرینگ، نرگن داتا بے پرواہیا۔ جس دا گوبند اکو چند، گجری سٹ دتی وڈیائیا۔ اُس نوں ویکھ کے پئے ٹھنڈ، کلجگ اکن نہ لاگے رائیا۔ جس بھگتاں نال پائی گنڈھ، ناتا گرمکھاں نال جڑائیا۔ جو چھڈ کے پری اند، سنگھ سنگھاسن سوبھا پائیا۔ جو کٹ کے دُور دُراڈا دو جہاناں پندھ، منزل منزل نیڑے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے سرب وڈیائیا۔ چلو اٹھ کے بنیئے پاندھی راہی، اپنا پندھ مکائیا۔ پچھلا لیکھا شہادت دیوے گواہی، کوڑا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پر پُرکھ پت پریشور پُچھیئے سچا ماہی، پتن کیہڑے ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں جگ وچھڑے میلا رہیا ملائی، ملنی اپنے نال کرائیا۔ جگ جنم دی کوڑی میٹ کے شاہی، دُرمت میل دھوائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑ کے بھین بھائی، نیتر اکھ سب دی دتی بدلائیا۔ سچ پریت جس نے لائی، دو جہان سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ گرمکھ اٹھاوے اپنی بانہیں، سچ گودی آپ سہائیا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے چائیں چائیں، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جس دے نام دی دیندے آئے دُہائی، طوبی طوبی کہہ کے آئے سُنائیا۔ سو صاحب ویکھنہارا جل تھل اسکاہیں، اُچے تِلے پریت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون رائے دھرم دی کئے بھابی، مات گرہ دس دس ماس نہ اکن تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون بھجے، نرگن دھار نظر کیسے نہ آئیا۔ نانک ستگر سب توں آگے، نیتر آگھ نہ کھئے کھلائیا۔ سارے پھرن کھتے سچے، پچھے آون واہو داہیا۔ چلو رل مل کرئے سچا حجے، حاجت ہور رہے نہ رائیا۔ جس دا نغمہ نام ندھان دو جہان وجے، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہیا سُنائیا۔ اُس دے حُکے اندر بدھے، اپنا پندھ مُکائیا۔ جا کے ویکھئے گون سینگھاسن پُرکھ ابناسی نر نرائن سچے، پروردگار ڈیرہ لائیا۔ سچ پیالے امرت دیوے مدھے، رس اکو اک وکھائیا۔ غریب نائیاں کوچھیاں کھلیاں جن بھگتاں پڑدے کجے، شبد دوشالہ اُپر پائیا۔ سچ دوارے کر کے کھئے، اکٹھ اپنے نال وکھائیا۔ جنم جنم دے میٹ کے رٹے، کرم کرم دا جھیڑا دئے گوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا پنج تت تے، ترے گن لہنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن علملائق عل امام فلیسا، فضل رحمت اک کھائیا۔ گر اوتار کہن اوہ سرب سدا نزدیک، دُور دُرڈا پندھ مُکائیا۔ جس گھر اوس ہون اڈیکان، اونھے آوے چائیں چائیا۔ مُشکل لاؤنیاں سچ پریتاں، پریم بن پریتی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ محمد کہے بیتل دھام منزل ملائسی، محبوب بے پرواہیا۔ گر اوتار کہن نہیں اوہدا نام اٹارسی، ہندی فارسی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دی جگ چوکرئی کر دے رہے آرتی، گھرت دیویاں وچ ٹکائیا۔ جس دا لیکھا لکھدے رہے نال عبارتی، قلم شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ جس دے ہٹ چلاؤندے رہے بن کے آرتی، لوکات پھیرا پائیا۔ اوہ جن بھگتاں بنیا سفارشی، بری خانہ اک کھلائیا۔ اگلا لیکھا آگے دسے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن دیا کھائیا۔

★ ۲۶ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی اٹارسی اورنگاباد سنگت دے نوٹ مدھیا پردیش ★

دُور دُرڈاے گئے آ، اپنا پندھ مُکائیا۔ درشن کرئے بے پرواہ، پارہم سرنائیا۔ لیکھا جانیئے دو جہان، دو جہاناں والی کی کی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ سچ دروازہ آئے لنگھ، اپنا پندھ مُکائیا۔ سچ سینگھاسن ویکھ

پلنگ، سچ و جی اک ودھائیا۔ جس اُپر سورا سربنگ، صاحب سلطان آسن لائیا۔ دیونہارا دُھر اند، رس اپنا نام پیائیا۔ کر پرکاش نوری چند، ساچی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں پاوے ٹھنڈ، گرمکھاں ہووے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ سچ سنگھاسن رہے تگ، انتر اک دھیان لگائیا۔ اک دوجے نوں رہے دس، اشاریاں نال رہے سمجھائیا۔ ویکھو صاحب پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ ایکا ڈیرہ لائیا۔ در درویش نعرہ بولو الکھ، الکھ جیکار اک سُنائیا۔ سب دی جھولی پائے حق، حاضر ہو کے لیکھ مَکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھے ماریا دھیان، اپنی اکھ کُھلائی۔ جن بھگت کرن پرنام، بیٹھے سیس نوائیا۔ سارے ویکھ ہیوے حیران، ہر جو اچرج کھیل رچائیا۔ اُچی کوک کوک منگن دان، ہوکا دے دے رہے سُنائیا۔ آد جگادی اک بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ لیکھا دے جنائیا۔ بھگت کہن بھگوان بول، اپنا راگ سُنائیا۔ کی ایہ سنگھاسن اوہ اڈول، جس دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جس اُپر بیٹھا آد جگاد سدا انہول، اُپل روپ وٹائیا۔ جوتی جاتا ہو کے رہوں موئل، بسمل روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سچ سچ دے سمجھائیا۔ سچ دس پرہ ایہ کیہڑی سیج، شہنجی نظری آئی۔ جس اُپر بہہ کے گر اوتار دیویں بھیج، پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ جس اُپر بہہ کے دو جہاناں لوین پیکھ، بن نیتز نین اکھ کُھلائی۔ جس اُپر بہہ کے لکھ چوراسی اندر جوتی جلوہ دیویں تیج، نوری نور نور چمکائیا۔ جس اُپر بہہ کے زرگن سرگن کھیلیں کھیڈ، بن کھلاری بے پرواہیا۔ جس اُپر بہہ کے لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھیں دیس، گگن گگنتر پھیرا پائیا۔ جس اُپر بہہ کے گھاڑت گھڑیں وشن برہما شو مہیش، کروڑ تینتیس سُرپت سنگ رکھائیا۔ جس اُپر بہہ کے آد جگاد جگ چوکڑی لکھاویں لیکھ، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ جس اُپر بہہ کے جن بھگتاں کھولیں بھیت، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ جس اُپر بہہ کے صوفیاں سولی سوائیں سیج، پُٹھڑی کھل لُہائیا۔ جس اُپر بہہ کے سیس تتی پواویں ریت، اگنی اگ تپائیا۔ جس اُپر بہہ کے بالے رکھیں نیہاں ہیٹھ، دُھر دا حکم منائیا۔ جس اُپر بہہ کے سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی مانیں آپے سیج، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن کی سنگھاسن سچ، سچ ملے وڈیائیا۔ آد جگادی دُھروں دس، بول اگم سمجھائیا۔ ساڈی سب دی ہوئی بس،

سمجھ چلے کھئے نہ رائیا۔ جُگ چوکرئی تیرے حُکمے اندر چلدا رہیا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ اتم سارے چرنی گئے ڈھٹھ، نیوں نیوں واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان اپنا لیکھا دے جنائیا۔ بھگت کہن پرہ تیرے آئے پاس، آکا پچھا دتا تجائیا۔ چرن کول دھئے ارداس، نیوں نیوں مستک ٹکا دھوڑی شاہیا۔ رسنا جہوا پون سواس، سرتی شبد شبد چت لائیا۔ بال نادانے بن اناٹھ، دینن منگ منگائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمراتھ، صاحب تیری وڈیائیا۔ تیرے چرناں وچ ارداس، آرزو اکو اک سُنائیا۔ کی اوہ سینگھاسن جیہڑا گھر رِوداس، روی اپنا آپ بنائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال دس وات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچ ور، سچ سچ درڑائیا۔ سِری بھگوان کہے بھگت جن، سچ سچ درڑائیا۔ سُنو اگئی لا کر کُن، دھئے کٹاں مان مٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند مل مل کہو دھن دھن، دھن پرہو تیری وڈیائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی نرگن سرگن جو بیڑا دیوے بٹھ، پھڑ اپنے کندھ اٹھائیا۔ کرے وسیرا بن چھیری چھن، محل اٹل اکو اک سہائیا۔ جن بھگتاں امولک دیونہارا دھن، ساچی وستو آپ ورتائیا۔ جس ویلے پرم پُرکھ پرماتم جن بھگتاں اُتے جائے من، منسا اپنے نال ملائیا۔ پرہ سینگھاسن سد اکو پلنگ، گھر گھر دئے سہائیا۔ جوں رِوداس کاچی کھلڑی رنگے رنگ، ڈھوراں سیو کھائیا۔ کلجگ اتم آئی ونڈ، صاحب بخشند دیا کھائیا۔ میلا میل گوہند چند، نوری جوت کر رُشنائیا۔ بھگت دوارے سوہنی ٹھنڈ، امرت دھار اک وپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ ست جنائیا۔ سچ سینگھاسن سوہے سِری بھگوان، پاربرہم پرہ نظری آئیندا۔ نِمسکار کرن دو جہان، زمیں اسمان سیس جھکائیندا۔ جُگ چوکرئی منگن دان، برہمنڈ کھنڈ جھولی ڈائیندا۔ وشن برہما شو سیو کھان، گر اوتار پیر پیغمبر سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ سچ سینگھاسن سِری بھگونت، ہر کرتا سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ نواسی آد انت، نرگن نرور کار کھائیندا۔ جن بھگت بنائے ساچی بنت، گھاڑت اگم اتھاہ گھڑائیندا۔ پرگٹ کر اپنا سنت، ست ستوادی میل ملائیندا، نام ندھانا دے منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہری مندر اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سینگھاسن اک سہائیندا۔ سچ سینگھاسن سِری بھگوان، پُرکھ اکال سوہا پائیا۔ ست ست جھلے نشان، سچ سچ روپ لہرائیا۔ سندیسہ

دیوے حُکمران، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی اک فرمان، پاربرہم پرہہ آپ درڑائیا۔ آتم پرما تم کرو دھیان، سچا مارگ اک
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سچ سینگھاسن پاربرہم، ہر کرتا سوہیا پائیا۔ سدا سہیلا آپ
 جانے اپنا کرم، نہکرمی اپنی کار کھائیا۔ آد جگاد جس دا ست سرُپ اکو دھرم، دین مذہب سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن نرویر جس دا ورن،
 اورن نہ رُپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ منزل منزل جس دے پوڑے چڑھن، بے انت نور خُدائیا۔
 صفت صلاحی رسنا جہوا جس دے ڈھولے پڑھن، راگان نادان نال گائیا۔ پریم پریتی اندر جس دے پچھ مرن، مر جیوت رُپ وٹائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اکم اتھاپیا۔ سچ سینگھاسن آد نرنجن، نر نرائن سوہیا پائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ
 بھے بہنجن، بھو ساگر ویکھ وکھائیندا۔ نیج نیت نام ندھان پاونہارا انجن، گر نیتر آپ کھلائیندا۔ آتم پرما تم ست سرور کراونہارا مجن، دُرم ت
 میل آپ دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ اکم، ہر اکمڑا سوہیا پائیا۔
 جس دا رُپ رنگ ریکھ نہ کوئی چنھ، جوتی جاتا جوت رُشنائیا۔ جس دا لیکھ الیکھ کوئی نہ سکے گن، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ جس دا
 کھیل بہن بہن، بھيو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا آد انت کوئی نہ سکے من، پیمانہ ناپ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ سچ سینگھاسن پروردگار، بے پرواہ سوہیا پائیا۔ ساچا جلوہ کر اُجیار، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ سچ
 محبوب بیٹھ دوار، دُعا اکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ سینگھاسن پُرکھ ابناس،
 گھر ابناسی سوہیا پائیندا۔ مہروان سرب گنتاس، گنوتنا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکرئی کر پرکاس، نور ظہور اک رُشنائیندا۔ سیوک بن کے
 داسی داس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ سچ سینگھاسن چڑھ نرنکار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔
 خوشیاں نال ویکھن گرو اوتار، پیر پیغمبر درسن پائیا۔ بھگت نیوں نیوں کرن نمسکار، سنت خوشیاں سیس جھکائیا۔ گرمکھ منگن در
 بھکھار، گرسکھ جھولی رہے بھرائیا۔ پُرکھ ابناسی کر پیار، سچ دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا رہیا
 چکائیا۔ لیکھا چکدا ویکھ مات، جگت سینگھاسن خوشی منائیندا۔ سچ پرہو پرہہ دے دات، دیاوان اک اکھوائیندا۔ دو جہاناں تیرا راج،

شہنشاہ اِکو نظری آئیندا۔ سیس سُلطان تیرے تاج، بھوپ تیرا نام وڈیائیندا۔ جگت جہان تیرا کاج، لکھ چوراسی تیری ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگائیندا۔ سینگھاسن کہے سُن میرے میت، پرم پُرکھ تیری سرنائیا۔ مین ہویا ٹھانڈا سیت، اگنی تت ربیا نہ رائیا۔ مین ادنیٰ غریب نانا نیچوں نیچ، تُوں اوچو اوچ اکھوائیا۔ در ٹھانڈے منگاں بیہکھ، بھچھیا اِکو دینی ورتائیا۔ جُگ چوکرئی رہی اڈیک، نت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سینگھاسن کہے پرہ میرے ٹھا کر، تیری وڈ وڈیائیا۔ تَدھ بن دیوے کوئی نہ آدر، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ تُوں صاحب اِک بہادر، سچ تیری سرنائیا۔ تُوں کریم دسین قادر، قُدرت وچ سائیا۔ میرا کرم کر اُجاگر، اُجرت جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سینگھاسن کہے مین بے شک نگا، دسے نہ مان وڈیائیا۔ میرا بستر ویکھ چٹا، کالا داغ نظر کھئے نہ آئیا۔ مین دُھر دی سیکھیا سیکھا، جن بھگتاں کری پڑھائیا۔ پارہسم پرہ تیرے ہیٹھاں وچھا، نیوں نیوں کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بخش اِک سرنائیا۔ سری بھگوان کہے تیری سیوا سچ، صاحب ستگر سچے بھائیا۔ ایہہ کہانی بھگتاں دس، اپنا حال سُنائیا۔ مین ہویا اوہناں وس، میری چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ میرے خالی دسن ہتھ، وست سنگ نہ کھئے جنائیا۔ جس ویلے مہروان ہو کے مہر دی کھولاں اگھ، آخر لیکھا دیاں چُکائیا۔ جُگ چوکرئی تُوں بیٹھا رہوں کر کے ہتھ، سچ اِک دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میرا پورب دیوے حق، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ میرے اُتے بھے سچ، میری آسا پور کرائیا۔ مین درشن کراں رچ، بن نیناں نین ترپتائیا۔ میرا پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سینگھاسن کہے سُن میرے سوامی، سچ کراں جنائیا۔ پُرکھ اکال انترجامی، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ تینوں دساں کی کہانی، کہن سُنن وچ کدے نہ آئیا۔ میری سیجا اچے نہ ہوئی پُرانی، پائا چیتھڑ اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ جائیں چائیا۔ سینگھاسن کہے میرا ویکھ سہنجنا ویلا، وقت تیرا گیا آئیا۔ مین راہ تگاں اِک اکیلا، سنگی نظر نہ کھئے ملائیا۔ کوٹاں وچوں تیرا گرمکھ لبھے چِلا، جس اپنی بوجھ بُجھائیا۔ اچر کھیل پرہو پرہ پت پرمیشور تُوں آپے کھیلا، کھیلنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پاٹے چیتھڑ نہ ویکھ لیر، کلی کلی دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل بے نظیر، شہنشاہ دے وڈیائیا۔ مینوں
 تگن آئے گر اوتار پیر فقیر، پیغمبر پندھ مُکائیا۔ جن بھگت ویکھ نہ ہوون دلگیر، دل خوشیاں راگ الاّییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ سنگھاسن کہے سُن میری فریاد، در تیرے عرضوئیا۔ روی ویلا رکھّ یاد، پُورب ربیا جنائیا۔
 جس ویلے بخشش کیتی داد، رحمت آپ کھائیا۔ دو جہاناں چھڈ کے راج، سچکھنڈ نواسی ڈیرہ لائیا۔ ہوئی جہی مار آواز، مینوں جاندا گیا
 سمجھائیا۔ کلجگ انت تیرا پُورا کران کاج، مہر نظر اُٹھائیا۔ نالے گویند نال گرو مہاراج، مہابلی ویس وٹائیا۔ نالے شبد کھنڈا نال دو
 جہاناں سیس تاج، زرگن نرویر روپ وٹائیا۔ تیرے اُتے بہ کے جن بھگتاں رکھاں لاج، سچ سنت دیاں وڈیائیا۔ اندر وڑ کے کھولاں راز،
 پڑدہ اوہلا آپ چُکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مار آواز، سوئی سُرَت آپ اُٹھائیا۔ لیکھا لیکھے قلم دوات، رَوَداس چہارا دئے گواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جگت وڈیائی دی نہیں لوڑ، سچ سنگھاسن اکھ جنائیا۔ جے تُوں پربہ چرن
 پریتی جوڑ، دُوچی آس نہ کھئے تکائیا۔ میرے اُتے چرن کول دھر اڈول، سہج سُبھاؤ سوہا پائیا۔ پریم پیار دے شبد اکھی بول، انبولت راگ
 سُنائیا۔ میں بھگت سہیلے ویکھاں تیرے کول، آپ اپنی اکھ کھلاّییا۔ جو تیرے انتر رہے مؤل، بسنتر باہروں دے بُجھائیا۔ میرا پُورا کریں
 قول، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ ایتھے اونھے رہے اڈول، اڈل تیری وڈیائیا۔ دھنّ بھاگ اوہ دھرتی سوہے دھول، جس دھرتی اُتے تیرا آسن
 سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سُن سنگھاسن اوہ سوہے دھرت، جس اُپر دیا کھائیا۔
 پرگٹ کر دُھر دے بھگت، بھگون اپنا میل ملاّییا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے ترس، اپنا جوڑ جُڑائیا۔ جنم کرم دا کڈھ کے فرق، فیصلہ
 اک سُنائیا۔ دے وڈیائی وچوں جگت، جاگرت جوت کر سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ست سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرتی کہے میں سوئی جاگی، اپنی اکھ کھلاّییا۔ دھنّ بھگت دھنّ گرمکھ جنہاں پربہ چرن پریت لاگی، سیوا
 سچ ست کھائیا۔ صاحب سلطان ہو مہروان لیکھے لاون آیا کوٹ جنم دی پچھلی بازی، سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 در ویکھے حاجی، نمازی سیس جھکائیا۔ نمسکار کر کر کہن تُوں پُرکھ سمراتھی، دین اناٹھی ہوئیں سہائیا۔ جُگ چوکری جس دی گاؤندی

گئی ساکھی، سو ساکھیات نظری آئی۔ اوہناں چُکاوے باقی جنہاں کھولی اندروں تاکی، کھلاپاتی میل ملائی۔ رویداس بنیا ساتھی، سری بھگوان مئی آکھی، سچ سنگھاسن دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہری ہر اپنی کار کھائی۔ دھرنی کہے میرا سچا دعوہ، حق اپنا رہی جنائی۔ جس ویلے صاحب سنگھاسن میری چھاتی اُتے رکھیا پاوا، خوشیاں حال سُنائی۔ میرا سچ دوارے لگا ناواں، بن اکھراں لیکھ لکھائی۔ میں گیت اکو گاواں، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا بھو رہیا نہ رائی۔ تیرے چرن کول سد بل بل جاواں، نیتر نیناں نیر وہائی۔ نت نت تیرا درسں پاواں، جن بھگتاں سنگ بہ کے خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی وڈیائی۔ دھرتی سُن سنگھاسن آکھے، سچ دیاں جنائی۔ ایہ کھیل پرہو اناشے، تیری میری نہ کھئے وڈیائی۔ اوہ بھگتاں لگا آکھے، دوجا سکے نہ کھئے منائی۔ جنہاں اندر وڑ وڑ جھاکے، باہروں نظر کیسے نہ آئی۔ پندھ مُکا کے آیا واٹے، بن کے پاندھی راہیا۔ جنم جنم دے پورے کرے گھاٹے، لہنا اگلا جھولی پائی۔ جس دی کِریا نال ساڈے جڑے ناتے، دُھر دا میل ملائی۔ بھگت دوارے بہ گئے سچے احاطے، اپنی ونڈ ونڈائی۔ کِریا کر جے لیکھا لائے کھاتے، خطرہ ساڈا دئے مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ دھرتی اگوں نیتر نیر لیا ویا، چھہر اک لگائی۔ سنگھاسن میرا رُوداس اک گواہ، میں سچ دیاں جنائی۔ جس نے پاٹا چیتھڑ تھلے دتا وچھا، سوہنی سیج بنائی۔ پرہہ چرن دی دھوڑی مستک کِگا اپنے لا، مینوں دتی مان وڈیائی۔ میں اوس ویلے رو کے ماری سی دہا، یائے یائے کر سُنائی۔ میرا وچھوڑا ہووے نہ، جھلی نہ جائے جدائی۔ جس ویلے پاربرہم پتہرمیشہر جاوے آ، نرگن لوکات ویس وٹائی۔ مینوں کوچھی کھلی نوں لئے گلے لگا، دُرمت میل دیوے دھوئی۔ مینوں خوشیاں نال چڑھیا چا، تیرے گھر سوہنے بستر سٹتا بے پرواہیا۔ سری بھگوان ہولی جہی دتا سمجھا، سُن نڈھی دھیان لگائی۔ تینوں ایسے کر کے دیاں وڈیا، تیرے اُتے بہ کے جن بھگتاں ہوواں سہائی۔ اگوں رُوداس اک آواز دتی لگا، انتر انتر جنائی۔ ایہ داتا بے پرواہ، بے انت انت اکھوئی۔ بھگتاں وچ جے آپ جائے سما، بھگت اپنے لئے بنائی۔ ایہدی کِریا بناں کوئی بھگت نہ سکے اکھوا، لوک پرلوک نہ ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائی۔ سری بھگوان کہا ہس، ہستی دوہاں وچوں اکو نظری آئی۔ رُوداس کی رہیا دس، دھرنی کی منگ منگائی۔ دوہاں کر اکٹھ، اکو کوک

سُنائیآ۔ تیرا درس پُرکھ سمرتھ، ساچی منگ منگائیآ۔ جس ویلے ہوئیں پرگٹ، لوکھت پھیرا پائیآ۔ ست دھرم دا کھولیں ہٹ، نام ونجارا ونج کرائیآ۔ جن بھگتاں دیویں دُھر دی مت، سچ نام سمجھائیآ۔ نج نیتز کھولیں آگھ، اپنا رنگ چڑھائیآ۔ سچ سنگھاسن بہیں نٹھ، دو جہاناں پنڈھ مکائیآ۔ تیری مہر تیری کِریا تیرے سنگ جائے وس، واسطہ تیرے آگے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آکو دینا سچ ور، ور داتے تیرے ہتھ سرب وڈیائیآ۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی سنت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

سنگھاسن کہے پرہہ کِریال، دین دِیال تیری سرنائیآ۔ صاحب ستگر ہو دِیال، وڈ وڈے تیری وڈیائیآ۔ سنت سُپیلے گُرمکھ بھال، گر چیلے رنگ چڑھائیآ۔ نرگن زرویر سُن حال، بے حال رہے کُرائیآ۔ سچ وست نہ کوئی نال، خالی ہتھ دین دُہائیآ۔ چار کُنٹ تھکے بھال، تُدھ پن نظر کھئے نہ آئیآ۔ جنم کرم دے ویکھ کنگال، پُورب لیکھا دے مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن کول دے سرنائیآ۔ سنگھاسن کہے صاحب ویکھ گُرسکھ، مہر نظر اک اُٹھائیآ۔ در درویش منگن بھکھ، بھچھیا آکو دے ورتائیآ۔ جے لیکھا نہیں تے ہور لکھ، سب کچھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جگ چوکڑی آد جگاد تُوں دیونہارا نت، نوٹ پھیرا پائیآ۔ ٹھگاں چوراں یاراں بنے مت، غریب نانیاں کوجھیاں کلمیاں گلے لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیآ۔ ہو سہائی پرہو بھگوان، شاہ پاتشاہ آکو نظری آئیآ۔ کِریا وچوں مہر کر دان، مہر نگاہبان روپ وٹائیآ۔ دردیاں وچوں دِردی درد ونڈ مہان، دُکھیاں وچوں دُکھ اپنی جھولی پائیآ۔ بھکھیاں وچوں بھکھ اپنے چرن کر پروان، سُکھاں وچوں سُکھ گُرمکھاں دے ورتائیآ۔ بے پرواہ بے انت بن نانا کیوں بیٹھوں لک، بے انت اپنا ناؤں رکھائیآ۔ ٹھاگر ہو کے جا ٹھ، اٹ دیا کھائیآ۔ جن بھگتاں بھاگ کدے نہ جائے نکھٹ، جنہاں ملے تیری سرنائیآ۔ پتا ہو کے بالک گودی چُک، اکال ہو کے گُرمکھ اپنی گل ترائیآ۔ تیرا بوٹا کدے نہ جاوے سُک، امرت سینچ ہریا اک کرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ دے وست سچ دوار، تُوں دیونہارا اکھوائیندا۔ وست امولک جھولی ڈار، گولک آکو وار بھرائیندا۔ تیرا لیکھا

لکھ اگوچر اکم اپار، آد جگاد بھیو کھئے نہ آئیندا۔ نردھن سردھن سب تیرے دوار، زرگن سرگن تیرا کھیل اکو نظری آئیندا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت در گھر ٹھانڈے کر پروان، در دربار اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بخشش بخشش کر دان، جس دان وچوں داتار دات رؤپ نظری آئیندا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی ہریت سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

سنگھاسن کہے میرے سوہنے سچے، پرہ پرہو وڈیائیا۔ پاربرہم پرہ اتم اچے، شہنشاہ سچ تیری شہنشاہیا۔ تیرے چرناں بیٹھ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ لکے، سر بیٹھے پردہ پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرے پینڈے کدے نہ مکے، انت کہہ نہ کھئے سمجھائیا۔ نت نوت تیرے سہیلے گرمکھ چیلے بوٹے کدے نہ سکے، لکھ چوراسی نت نوت جگ کھلائی۔ پُرکھ اکال دین دیال جن بھگت تیرے پریم پیار دے بھکھے، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے مٹائیا۔ سچ بھروسے تیرے چرناں اُتے سٹے، دو جی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ تیری لگی دو جہان نہ ٹٹے، گنڈھ اکو وار پوائیا۔ انت کال کوئی نہ پُچھے، لیکھا سکے نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے مارگ راہ توں گرمکھ کوئی نہ گھٹھے، بھرمے بھلے سرب لوکائیا۔ تیرے دوار تیرے مندر رنگ تیرا اکو لٹے، گھر اپنے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے وڈیائیا۔ سنگھاسن کہے پچھلا لیکھا دساں کھول، سچ سچ سمجھائیا۔ جس ویلے گوبند نال کریں چوبل، پریم پیار اک ودھائیا۔ گڑھی چمکور سیجا کیہڑی اڈول، جس اُپر سوہا پائیا۔ لیف تلالی تکیہ چارپائی نہ دے کول، گوبند کچی دیوار سہارا اک بنائیا۔ اوس ویلے پچن کہا انمول، ہوئی ہوئی جنائیا۔ ٹانک نال تیر تیر، تیر چلے نال ملائی۔ کمر نالوں کچ کھول، خنجر شمس رؤپ وٹائیا۔ کھڑگ کھڑکا وانگ ڈھول، چنڈ پرچنڈ رؤپ وکھائیا۔ ٹھوکر مار کے اُپر دھول، دھرنی دتا سمجھائیا۔ اٹھ جاگ نہ ہو انہول، سو جھی اک جنائیا۔ تیرے اُتے ست دھرم دا کرن آیا گھول، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ اپنا خُون خُون وچوں خُون دیواں ڈولہ، رنگ رتھی رنگ گھت کے گئی رنگ ملے سچے ماہیا۔ پنج سکھ اوسے ویلے پئے بول، گوبند چرناں اُتے سیس ٹکائیا۔ داتار ستگر ساڈے نال نہ مار رول، اسیں پچیاں نالوں بچے تیرے نظری آئیا۔ اینہاں نال جے سانوں دیویں

تور، اپنی ہتھیں مستک ٹگا لائیا۔ ست دوارا اپنا اک کھول، مارگ اک درڑائیا۔ پھر وی آؤنا تیرے کول، ہووے نہ کدے جدائیا۔ گوہند ہس کے کہا جوں سجننا نال کرے محول، مکھوں اک آواز سنائیا۔ بچیو تسیں اے انہول، میری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ آہ ویکھو جیہڑا میرا تولن والا تول، کچی گڑھی وچوں میری کایا گڑھی وچوں نظری آئیا۔ اوہ ہوئی ہوئی دس کے ربیا بول، بولی بول میرے نال ملائیا۔ گوہند کلجگ انت تیرے نال تیریاں سکھاں دی وی لوڑ، جنہاں ڈور تیرے اُتے ٹکائیا۔ کر پریم گھوڑی چاڑھ دینے تور، طرح طرح سمجھائیا۔ آگے آپے جاواں بہڑ، اپنی گود اٹھائیا۔ پاتشاہاں گھر شہزادے نال رکھاؤندے کور، گوہند گھر گرمکھاں ملے وڈیائیا۔ اینہاں پنجان اُتے پُرکھ اکال لاوے مہر، بن حرف بنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے نویں نکور، ہندسا سکے کھئے نہ بدلائیا۔ نہ کوئی لئے چرائے ٹھگ چور، بہن توڑ پرے نہ کھئے سٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کر کھیل اور کا ہور، ہر اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ جگت بھگت بھگوان اپنا انگ بنائیا۔ گوہند تھوڑا پاسہ پرت، تیر مکھی نال سیس جھکائیا۔ پرہو ایہ تیری میری لکھت پڑھت، دوجا سنن کھئے نہ پائیا۔ پیو پت دی لگ گئی شرط، دوہاں وچوں بھج کھئے نہ جائیا۔ جے توں آویں پرت، میں آگوں ہو کے ملاں چائیں چائیا۔ میرا ہون نہ دیویں حرج، حرجانہ تیرے کولوں منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال آدی کڈھ کے فرد، پہلا فیصلہ لکھیا دتا وکھائیا۔ آگلا پاسہ ادھا چک کے تھوڑا دسیا گوہند اوہ کھیل اسچرج، جو کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ توں سورپیر میں مرد مردانہ ہو کے آواں مرد، مہروان اک اکھوائیا۔ اپنی خواہش تیری نال رلاواں غرض، مطلب دوہاں دا اکو روپ وٹائیا۔ کارن کر کے پورا کراں فرض، فضول لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گوہند کہا بے پرواہ بے رحم، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا ست ڈلارا رکھیں قائم، قیامت ایہدیاں چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ نقطہ کوئی نہ رہے عین غین، صفر روپ سرب لوکائیا۔ پُرکھ اکال توں میرے گھر آئیوں سہن، گڑھی گھڑی گھڑی وچوں میل ملائیا۔ توں وی کلا میں وی کلا نہ کوئی بھائی نہ کوئی بہین، پتر تیری بھیٹ چڑھائیا۔ دوہاں توں اکٹھا ملے بہن، واہوا سوہنی بنت بنائیا۔ اک خوشی اجیت ججھار جھو جدے ویکھ اپنے نین، پھر میرے شبد ٹھنڈ ورتائیا۔ میرے پنج سکھ بھیر تیرا درس کرن نین، نہیں تے تیرا مکھ ویکھن کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہا گوہند میں سیوک بن تیرے بچے آیا لین، بھڑ اپنی

گود بیٹھائیا۔ اک سندیسہ آیا دین، اگلا لیکھ جنائیا۔ تیرے پچیاں دی دھوڑی رین، جُگ چوڑی کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھے کھیل چائیں چائیا۔ گوہند کہے پرہہ ویکھ کھیل کمال، میں اچھی دتی سیکھلائیآ۔ گُرمکھ بچے سوہنے لال، لال
 لال رنگ رنگائیا۔ چھریاں نال ہو حلال، تیرے چرناں راہ تکائیا۔ جے ڈولن لگن میں اندر وڑ کے بناں دلال، پھڑ باہوں لواں اٹھائیا۔ اٹھو
 پچو چلو اوس دھرمسال، جس گھر وسے بے پروائیا۔ ہوئی ہوئی تیرے دروازے تگ چلاں نال نال، اندر واڑ کے پھیر ایتھے نظری آئیآ۔
 اودھروں گڑھی چمکور دی رو پئی دیوار، کوک کوک مارے دھاپینا۔ او یاراں دے یار او پیارا دے پیار دکھیاں دے دلدار دردیاں دے
 دردی، تینوں درد ذرا نہ آئیآ۔ میں ویکھ ویکھ ہو کے لے لے مردی، سہج سہج اپنا آپ گوائیا۔ تُوں چھوٹیاں پچیاں نوں سوہنی پہنا کے
 وردی، مستک ٹکا لا پٹھ ٹھوک اگلا مُکھ وکھائیا۔ نالے خوشی نالے شوق، نالے گیت نالے سلوک، سوہنا راگ سُنائیا۔ خوشی خوشی
 اونھے جانا پہنچ، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ پنجاں تُرن لگیاں آئی ہوش، سودھ ارداس عرض اک سُنائیا۔ صاحب ستگر سدا تیرے کول
 رہے خاموش، ستمکھ ہو پچن سکے نہ کھئے جنائیا۔ اک خواہش سد تیرا سنگ تیرے درس دی ہووے لوچ، آسا ہور نہ کھئے رکھائیا۔ ایہو
 جیہی پھیر نہیں لبھنی مؤج، اپنی ہتھیں سیوا رہوں کرائیا۔ اسیں بن کے تیری رنگلی فوج، فیصلے فاصلے دو جہاناں رہے مکائیا۔ سچ دس
 تیرے ملن دی باقی کیتی اودھ، آیو اکو وار جنائیا۔ گوہند کہا ایہ آد جگاد وکھری سوچ، سوچ سچ وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچ ور، مہروان مہروان مہروان اکھوائیا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی سُرِ ندرِ سنگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

کر ارداس جھکیا سیس، نیتر نین نیر وائیئا۔ ملے میل پرہو جگدیس، جگدیشر دئے وڈیائیئا۔ چہتر جھلدا ویکھیئے سیس، دو جہاناں نظری آئیئا۔ اس دے نال نبھ پریت، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیئا۔ رن بھومی رن جائیے جیت، سنگ اجیت سوہیا پائیئا۔ تن کایا ماٹی ہووے ٹھانڈی سیت، امرت روپ سہائیئا۔ گاؤندے جائیے خوشی دے گیت، تون ہی تون راگ الائیئا۔ سچ دوارے پہنچئیے ٹھیک، منزل منزل پندھ مکائیئا۔ جا کے کریئے اک حدیث، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیئا۔ ارداس اندر انتر رچی، بے نظیر نظیر لگائیئا۔ بن بولیاں رسنا بات اگتی پچھی، زردھن ہو کے منگ منگائیئا۔ ایتھے اوڈھ تیرے چرناں وچ مکی، آگے سرن پرہو سرنائیئا۔ صاحب کدے کدے خوشی وچ دسدا سین میرے صاحب دا تاج پنج مکھی، پنجاں اوہدے بدلے دتی وڈیائیئا۔ جنہاں پچھے مورو پروارا وسے سُکھی، دُکھ سُکھ روپ بدلائیئا۔ گنڈھ پوائیں دُدھیں پتیں، بنس سرینس جوڑ جڑائیئا۔ ساڈی اوسے نال لگاویں رچی، رخصت دے نہ کریں جدائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد ہونا آپ سہائیئا۔ انتر دھیان لگا اک، گھر وچی سچ ودھائیئا۔ ایس جنم تون لیا جت، آگے ملے مان وڈیائیئا۔ پرہ پُرکھ نال کریئے بت، در ٹھانڈے سیو کھائیئا۔ جو لوکھات آوے جاوے نت نوت، جگ چوکڑی پھیرا پائیئا۔ جس تون کہندے گوہند پُرکھ اکال پت، پت پریشور بے پرواہیئا۔ اُس دوارے جائیے وک، قیمت اپنا مول چُکائیئا۔ اوہدی سیجا جائیے لٹ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے مہر بے پرواہیئا۔ انتر آئی اک وچار، وچلا بھيو چُکائیئا۔ منگیئے منگ جاندی وار، بینتی پردے اک سنائیئا۔ جے گوہند آویں دوجی وار، وچھوڑا دینا سانوں نہ رائیئا۔ تیرا میلا پُرکھ اکال، سوہنا جوڑا روپ وٹائیئا۔ ساڈے اُپر ہونا دیال، پھڑ باہوں لینا اٹھائیئا۔ لوکھات لیاؤنا آپ سنبھال، مانس روپ دوائیئا۔ جگت مایا توڑ جنجال، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابھیا۔ آپے لینی سرت سنبھال، پردہ اوہلا پرے ہٹائیئا۔ تون شہنشاہ ہوں تیرے بال انجان کنگال، سب تیرے ہتھ وڈیائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرن کراون آپ اکھوائیئا۔ سُن آواز انترجامی، گوہند خوشی منائیئا۔ پریم پیار دا امرت جل ٹھنڈا پانی، خوشیاں نال پیائیئا۔ ویکھو جاگھر سچ نشانی، سچ دوارا اک درسائیئا۔ ملے میل والی دو جہانی، جگت جہان ڈیرہ

ڈھابیا۔ اتم لیکھا پورا کرے شاہ سُلطانی، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا اپنے وِچ رکھائیا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ پکرمی جسونت سینگھ دے گرہ اِٹارسی مدھیا پردیش ★

وقت سُہنجنا آوے جگ، پرہ دیوے مان وڈیائیا۔ کِریال ہو کے لئے سد، سندیسہ اپنا نام سُنائیا۔ درس کراوے رِج رِج، ترسنا بُھکھ گوائیا۔ پار کراکے کوڑی حد، گھر اِکو اِک وکھائیا۔ چارے کھانی وچوں کڈھ، چوراسی ڈیرہ ڈھابیا۔ پریم پیالہ پیا مد، نام خُماری اِک رکھائیا۔ پُرکھ اکال ہو بخشنند، بخشش اپنی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اُبھل اپنا ناؤں رکھائیا۔ صدے آپ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ہوئے سہائیا۔ گُرمکھ بنیو سوہنے لال، گُر گُر گود سُہائیا۔ لیکھے لائے کیتی گھال، گھالن اپنی جھولی پائیا۔ بن سہائک کرے پرتپال، مہر نظر اُٹھائیا۔ گود اُٹھائے ننھے بال، بالک اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ کرتا پُرکھ مارے آواز، اول اپنی دیا کھائیا۔ انتر انتر کھول راز، رستہ سچ دئے سمجھائیا۔ نام پدارتھ دے کے دات، گھر خزانہ اِک وکھائیا۔ اتم پر ماتم دس کے گاتھ، سوہنی کر پڑھائیا۔ لہنا چُکا مستک ماتھ، پورب انکر دئے جگائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، ست نُور کر رُشنائیا۔ جو گوبند دتا آکھ، سو پورا پرہ پر ماتم آپ کرائیا۔ لیکھا نہیں بھوکھت واک، بہاشا وِچ لیکھ سکیا نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی ٹوپن لال دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

پُرکھ اکال ارداس لے من، منسا سب دی پور کرائیا۔ لوکيات چڑھائے چن، سچ نور نور کر رُشنائيا۔ دولت دے نام دهن، ترسنا بھکھ گوائيا۔ بھگت بنا ساچ جن، سر اپنا ہتھ ٹکائيا۔ کر پرکاس نيتر اٹھ، اپنا نور دے درسائيا۔ کوڑی کريا بھانڈا بھن، بھ بھو دے مٹائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، گہر گمبھیر سچا شہنشاہيا۔ پُرکھ اکال کرے منظور، پنج ارداس جنائيا۔ اتم حاضر کرے حضور، حاجت سب دی پور کرائيا۔ لہنا دينا چکائے ضرور، ضرورت ويکھ تهاؤں تھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، لہنا ليکھ لے لگائيا۔ سچ بيننتی جھولی پا، اپنی ديا کھائيا۔ کلجگ انت لے پرگٹا، پرگٹ جوت دے وڈيائيا۔ گہر ساچے سچن لے بلا، دھر دا ناد وجائيا۔ پچھلا ليکھا دے سمجھا، آگے اپنا سنگ نبھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہيا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی کلا بائی پٹولا بائی دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

آد جگاد جو منگے منگ، جگ چوکرئی آس رکھائيندا۔ پرم پُرکھ پرماتم ديوے سنگ، سري بھگوان توڑ نبھائيندا۔ جگ جنم کرم دی ٹی گنڈھ، دھر دا ميلا آپ ملائيندا۔ نرگن سرگن پاوے ٹھنڈ، امرت ميگھ اک برسائيندا۔ گہر نجھر ديوے اند، گرہ گرہ اپنی خوشی وکھائيندا۔ کوڑ وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، ست دھرم اک درڑائيندا۔ لوکيات سنت سھيلے چاڑھ چند، روشن منار آپ پرگٹائيندا۔ بودھ آگادھ سمجھا چھند، سوہنگ ڈھولا اک وکھائيندا۔ لہنا چکے برہم ہنگ، پاربرہم پرہ نظری آئيندا۔ ليکھ لگے پون سواس دم، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ہر گھٹ منسا ويکھ وکھائيندا۔ پرہ ملن دی جو رکھن آس، انتشکرن دھيان لگائيا۔ صاحب ستگر مٹاونہار پياس، جنم جنم دی ترکھا گوائيا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن پردہ دے اٹھائيا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اگیان اندھير مٹائيا۔ پاربرہم برہم ديوے ساتھ، سکلا سنگ رکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريا کر، منسا منسا وچ رکھائيا۔ پرم پُرکھ دا جس رکھيا چا، نج نيتر دھيان لگائيا۔ ستگر ميلا لے ملا، وچھڑے جوڑ جڑائيا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، دُرمت ميل دھوائيا۔ سچے مندر لے بہا، کايا اندر

سوہا پائیا۔ بند کواڑی جدا دئے تڑا، نام ڈنکا اک وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دئے وڈیائیا۔ بھگتن آس پوری کرے ست، ستگر ہتھ وڈی وڈیائیا۔ انتر آتم دیوے برہم مت، برہم و دیا سچ پڑھائیا۔ نیج نیتر کھول کے اکھ، گھر اپنا درس دکھائیا۔ سچکھنڈ نیواسی آوے نٹھ، لوکيات پھیرا پائیا۔ ہرجن ہر ہر کر کے اک اکھ، سوہنی بنت لئے بناٹیا۔ جو پچھے آوے دس، سو آگے لئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ ارداس لیکھے جائے لگ، لگاونہارا آپ لگائیا۔ کلجگ انت سچ دوارے سد، ساچا لیکھا دئے مکائیا۔ جگت جہان دی میٹ کے حد، گھر اپنا اک وکھائیا۔ جس گرہ وجے آگئی ند، انحد دھن شنوائیا۔ بن مکے کعبیوں ہووے حج، بن مندر مسجد نظری آوے نور الابیا۔ جگت وکارے نالوں کر کے الگ، اگلا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ سچ پریتی جائے بجھ، ناتا اکو اک جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست دیوے مان وڈیائیا۔ وڈیائی وچوں دیوے بدلا، بدلی جنم کرائیندا۔ پندھ مکائے مزلو مزلو، راہی بے پرواہی آپ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کدے نہ ہووے اندھلا، اگیان اندھیر سرب مٹائیندا۔ جن بھگت سہاونہارا تن منارا بنگلا، ساڈھے تے ہتھ ویکھ وکھائیندا۔ رنگ چڑھاوے شاہ کنگلا، شہنشاہ مہر نظر ٹکائیندا۔ لیکھا رہن نہ دیوے گندھلا، پنت پنت دئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر پردہ آپ اٹھائیا۔ پردے وچوں چکے اوہلا، اوہلے وچوں بھيو ابھيو کھلاٹیا۔ بھيو وچوں نکلے مؤلا، مؤلا وچوں نور الابیا۔ نور وچوں سنیئے ڈھولا، ڈھولے وچوں گیت گوبند بے پرواہیا۔ گوبند وچوں سنیئے سوہلا، سوہنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی وچوں پرہ وڈا ہویا، صفتی صفت نہ کھئے صلاحندا۔ نہ جنے نہ کدے مویا، آون جاون لگھ چوراسی کھیل کھلاٹیندا۔ آس نندرا غفلت وچ کدے نہ سویا، خوشی غمی ہرکھ سوگ چنتا دکھ نہ کھئے جنائیندا۔ ویراگ وچھوڑے وچ کدے نہ رویا، نیتر نیتان نیر نہ کھئے وہائیندا۔ کر پرکاش لوک پرلوک دو جہان اکو جہا ہویا، نور نورانہ شاہ سلطانا اکو نظری آئیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگت دھر دا بیج جس بویا، سو پھل پھلواڑی پت ڈالی ویکھ وکھائیندا۔ پریم پریتی انتر جس گرمکھ گرمکھ مویا، مہبت اپنے نال رکھائیندا۔ سو صاحب دیال کرپال ٹھاکر سوامی سدا

نواں نروٹیا، نرویر نراکار نرابار آدھار سرب رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُورب لیکھا آگلا
چیتا دویاں وچولا اپنا آپ بنائیندا۔

★ ۲۷ پھگن ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سینگھ دے گرہ اٹارسی مدھیا پردیش ★

پُورب لیکھا دیون جوگ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جُگادی میلنہار سنجوگ، پارہہم پرہہ جوڑ جُڑائیندا۔ ملاونہارا اپنی گوت،
ورن آورن ڈیرہ ڈھاپیندا۔ کر پرکاش ساچی جوت، جاگرت رُپ اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی
کار کھائیندا۔ کچی مٹی پاوے شور، بن آگھاں نیناں نیر وپائیا۔ میرے کول نہیں کچھ ہور، جو تیری بھیٹ چڑھائیا۔ کِریا کر کے چرن کول
میرے نال ٹھکور، میرا درد دے مٹائیا۔ تیری کِریا مٹے اندھیرا گھور، کلجگ زین رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
سچ دے مان وڈیائیا۔ پٹھ بدل کے لا چرن، کروٹ لے بدلائییا۔ میرا کھلے نیتر ہرن پھرن، پڑدہ اک اٹھائیا۔ میں گُرمکھ ویکھاں جو سچ
دوارے چڑھن، مرن نظر کھئے نہ آئییا۔ گیت سہاگی تیرا ڈھولا پڑھن، گاون چائیں چائیا۔ جا کے ملن پرہو دی سرن، سچ دوارے سوہیا
پائیا۔ پریم پریتی ٹھنڈی ملے پون، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ چرن چھہا
موہے مٹی خاک، خالق تُوں ہی نظری آئیندا۔ در تیرے ہوواں پاک، پتت رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ جُگ چوکڑی موہے کسے نہ دتی دات،
ساچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کِریا کر اناتھاں ناتھ، دین دین دیال اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے دھر
دا ور، لیکھا تیرے ہتھ نظری آئیندا۔ گوبند چرن دتا لا، سجا انگوٹھا نال چھپائیا۔ اکھ کھلی ویکھیا بے پرواہ، نُر نورانہ نُر الاہیا۔ پنج تت
اندر کھیل رہیا کھلا، ترے گن دیونہار وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی بہم رہیا بھلا، دھر دا بھید اک چھپائیا۔ اٹھ کے تکیا نوری جلوہ نظر آیا
خدا، رحمت بھریا بے پرواہیا۔ جس دے آگے سجدے کردے جھک جھک منگن دُعا، نیتر نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جلوہ تگ نوری اکھ، بن اکھراں دئے سنائیا۔ میری پوری ہوئی آس، اصلی تیرا رُپ نظری آئییا۔ آگے

کہن توں ہو گئی بس، بستہ اپنا بند کرائیا۔ جو کچھ سب تیرے ہتھ، ایتھے اوتھے دو جہان چلے کسے نہ کھئے وڈیائیا۔ بے شک میں جانا ڈھٹھ، خاکی خاک روپ وٹائیا۔ تیری کیریا مہر نال جگ چوکڑی میرا گاوے جس، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ گو بند سورے کیریا کر کے جے میرے اندر نہ جانوں وس، میری کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ توں میری جیا لئی رکھ، چار کُنٹ وچے ودھائیا۔ میرے دوویں خالی دسن ہتھ، تیری بھیٹ نہ کچھ چڑھائیا۔ نیوں نیوں کر نمسکار تیرے چرنی جاواں ڈھٹھ، ایہو وست میرے حصے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا سچ ور، سدا تیری سرنائیا۔ نہ رو کچی گڑھی کندھ، گو بند کندھیوں پھڑ پلائییا۔ اٹھ ویکھ میرے ڈلارے چند، جو چند روشنی تیرے اُتے پائیا۔ اوہناں پچھے گرمکھ تیرے گاوں چھند، سوہنا اپنا راگ الائییا۔ توں بڑی سُججی جن پیار کر کے گو بند اندر کیتا بند، لکھاں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیری میرے نال جائے ہنڈھ، انت لگی توڑ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھید دئے جنائیا۔ گڑھی کہے کوچھی کملی، مات لوک نہ کھئے وڈیائیا۔ دھوڑی خاک دساں بولی، سو بہاوت نہ کھئے سہائیا۔ نہ الفی نہ کفنی بغلی، پھراں واہو داہیا۔ ملے وڈیائی سہنجی دھولی، جس دھرت تیرا چرن کول سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دے اک ور، لیکھا اپنے نال رکھائیا۔ لیکھا منگیا اگلی دات، لکھن والا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی سنگی نہ کوئی ساتھ، قلم دوات شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ میل نہ کھئے ملائیندا۔ نہ کوئی ماتا پتا باپ، سین نظر کھئے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے نرویر رہیا آکھ، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائیندا۔ تیری لیکھے لاواں دھوڑی خاک، جس خاک نال اپنا چرن چھپائیندا۔ کر کے جاواں بھوکھت واک، واقعہ اپنا آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم تیرا میلا کران عبادت، عبادتیا اپنا رنگ رنگائیندا۔ لہنا دینا کران بے باق، حساب کھاتے وچوں پور کرائیندا۔ دو جہاناں بن کے شاہ نواب، شہنشاہ اپنے سنگ رکھائیندا۔ تیرے لیکھ دی کڈھاں پھیر کیتا، کتب خانہ بن اپنے ہور نہ کسے وکھائیندا۔ ڈھونڈیا ہتھ نہ آئے پرتھی آکاش، دو جہاناں نظر کھئے نہ پائیندا۔ بناں پُرکھ اکال میری کوئی نہ جانے بات، باطن حال نہ کسے سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا لیکھ بن لکھیاں آپ جنائیندا۔ مٹی کندھ کچی ڈھیری، خوشیاں نال سنائیا۔ میرے وچوں مکی میں میری، تیری ہو کے تیرے چرن سیس نوائیا۔ میرا لہنا حق حقیقت وچوں نیڑیں، لیکھا دینا

بے پرواہیا۔ تیرے سہارے تیرے کندھے سٹی اپنی بیڑی، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا
 لیکھا دینا چُکائیا۔ کھیوٹ ویکھیا سچا کھیٹا، ملاح اکو نظری آئیا۔ مین سندی رہی جس ویلے پُرکھ اکال آکے تینوں کِہا بیٹا، گھر میرے
 پھیرا پائیا۔ مین ویکھ حیران ہوئی اگئی کھیٹا، ہر جو ایہہ کی رہیا جنائیا۔ تیری کھچ کے ویکھی تیغا، کچ اپنا ہتھ چھپائیا۔ تکھی دھار اُس
 دا چمکدا آیا نیزہ، شبدی نور نور الاہیا۔ میرے وینہدیاں وینہدیاں بدل کے بھیس، ساچے دیسا گیا دھائیا۔ شہنشاہ نظری آیا اک نریشا، نر
 نرنکار نور الاہیا۔ پورا کر کے گیا وعدہ، اقرار اکو اک جنائیا۔ گوہند جے تیرے نال میرا ہو جائے فائدہ، پھڑ بانہوں مُفت لینا ترائیا۔ مہروان
 دا سدا ایہو قاعدہ، قاتل مقتول دوویں لئے بچائیا۔ میرے نال کر اک مُعاہدہ، اپنا دست اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سچ ملے وڈیائیا۔ پریم پیار دی سُن کے کوک، انتر انتر خوشی منائیا۔ کتھوں اٹھی ایہہ سٹی گھوک، اپنی نین اکھ کھلایا۔ کرے دُبائی
 چارے کوٹ، ہوکیاں نال جنائیا۔ مین ویکھاں تیرے سچ سپوت، پُرکھ اکال پوترے جنہاں بنائیا۔ باہروں پنج تت کایا دسے بھوتک بھوت،
 نرگن نور جوت رُشنائیا۔ آپا وار جنہاں تیرے ملن دی بھوکھ، جگت ترسنا گئے چُکائیا۔ مین اوہناں نوں اپنے اندر دتا سکھ، گودی وچ
 ٹکائیا۔ تیرے چرن پھڑے تھلیوں گھٹ، سوہنی سیو کھائیا۔ تیری پریتی کوں جاوے چھٹ، چھڈاون والا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوہناں پنجاں
 کولوں پُچھ، جو میرے اندر وڑ کے تیرے آکے بینتی گئے سُنائیا۔ مین سب کچھ اوسے ویلے لیا بُجھ، آپ اپنی مت گوائیا۔ جے گوہند جائے
 تٹھ، اس توں پرے نہیں بے پرواہیا۔ جس ویلے پھیر نرگن ہو کے اپنی دھاروں آوے اٹھ، لوکات ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں میٹے ترسنا بھکھ،
 گرمکھاں حرص گوائیا۔ مین پھر وی اس نوں اپنے اُتے لوں چُک، بن سیوک ساچی سیو کھائیا۔ میرا کرے اُجل مُکھ، دیوے مان وڈیائیا۔
 پر اک منگ گڑھی چمکور ورگا نہ ویکھاں دُکھ، جدھر جاویں خوشیاں رنگ وکھائیا۔ تیرے نال سدا رہے ابناسی اچت، دو جہان و جدی
 جائے ودھائیا۔ اِکٹھے اکو در اکو گھر اکو مندر اکو سنگھاسن سوہوو پیو پُت، پُرکھ اکال گوہند اکو روپ نظری آئیا۔ اوہدہ دوارا مینوں نظری
 آوے سچ سچ، پچھلا ویلا یاد کرائیا۔ گوہند پیار نال کِہا اٹھ، دُھر دی دیاں جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی تک بیٹھی رہیں چُپ، اپنا چن نہ
 کیسے سُنائیا۔ آپے آکے تینوں لوے پُچھ، پسچاتاں دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کی

وڈیائی دیوے انت، آسا کی رکھائیا۔ کی کھیل کرے بھگونت، کی گون روپ وٹائیا۔ کی دیوے منیا منت، کی گون نام سمجھائیا۔ کی ویکھے لیکھا جیو جنت، کی گون گرو اوتار لے سمجھائیا۔ کی بنائے بنت، کی گون گھاڑت لے گھڑائیا۔ گویند کہے پرپھو دی مہا آگنت، آد انت کیچھ کوئی کہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج رچن لے رچائیا۔ اچرج رچنارچ زرنکار، اپنی کھیل کھلاویگا۔ زرگن نرویر لے اوتار، جوتی جوت ڈگمگاوگا۔ شبدی سٹ کر پیار، گویند نام وڈیاویگا۔ سمل کھیل اپار، ساڈھے تین ہتھ رنگ رنگاوگا۔ دھن شبد جیکار، آتم پر ماتم ڈھولا گاوگا۔ بھگت وچھل گردھار، گرہ مندر سوبھا پاویگا۔ لیکھ مکا جگ چوکڑی چار، چاروں کٹ حکم ورتاویگا۔ حکمے اندر گرو اوتار، پیر پیغمبر سد بہاویگا۔ وشن برہما شو کر خبردار، آلس نندرا سرب مٹاویگا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم ورتاویگا۔ پورب لہنا سرب وچار، جگ وچھڑے میل ملاویگا۔ روداس چارے نال جو کیتا ادھار، لہنا اُس دی جھولی پاویگا۔ پنجان پنجان بیڑا کر کے پار، پنجان اپنے کندھ اٹھاویگا۔ پنجان پنجان دا لیکھ لیکھ کے بھگت دوار، سوہنی ونڈ ونڈاویگا۔ پنجان وچوں پنج گڑھی میری کراون یاد، ویلا وقت پھیر سہاویگا۔ بیس اکیسا دے کے داد، دوہرا تال و جاویگا۔ جن بھگتاں گھر گھر لگے بھاگ، بھاگ حصہ سب دی جھولی پاویگا۔ گرمکھ کھیڑے کرے آباد، ساچی سیوا آپ کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنجان پورن کر کے خوابش، خاص خاص سب دے نام لکھاویگا۔

★ پہلی چیت ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

روی ویکھے کھول کتاب، اتتر دھیان لگائیا۔ پچھلا لیکھا آیا یاد، گھر پریشور گیا سمجھائیا۔ زرگن ہو کے کھیل کھیلیا اک تماش، نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے دتی دات، وست امولک اک ورتائیا۔ سو سہنجی سوبھاونتی رات، بہنڑی زین ناؤں رکھائیا۔ مکھ توں پڑدہ لاه نقاب، گھنگٹ دتا پرے ہٹائیا۔ راہ تک پرتھی آکاش، دو جہاناں نین پار کرائیا۔ تخت نواسی بیٹھا اک جناب، حقیقت حق رہیا درڑائیا۔ نیوں سجدہ کیتا آداب، چرن کول سیس ٹکائیا۔ حجرہ سوبھیا اک محراب، محل اٹل ہوئی رُشنائیا۔ گھر سجن آیا ساک، ستگر داتا

بے پرواہیا۔ پریت اگئی جوڑے نات، رشتہ اپنے نال رکھائیا۔ ٹکڑیاں رنگ رنگیا اپنی بہات، مہر نظر نین اٹھائیا۔ سچ دھرم دا اک کھاج،
 سوہنا بھوجن آپ بنائیا۔ چار کھاراں مار آواز، پنجویں یار دتا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
 روداس پچھلا آیا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔ آد جگادی دھر دا نیتا، نر نرنکار اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی بھگت ادھارن جس دا
 پیشہ، دوجی کار نہ کھئے کمائیندا۔ نت نوت وٹائے ویسا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ نرگن سرگن دئے سندیسہ، دھر دا اکھر نام
 پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ روداس پچھلا آیا خیال، انتر دھیان لگائیا۔ پرہ دی دسی
 اولڑی چال، نرگن اپنی کار کمائیا۔ سچ دوارے میں بنیا مات دلال، وچولا روپ نظری آئیا۔ جنم وچھڑے لینے بہال، گھر میلا سہج سُبھائیا۔
 لیکھا پچھلا دساں احوال، پردہ آپ اٹھائیا۔ جنہاں سنگ میرے نال، تنہاں پرہو ملاواں چائیں چائیا۔ جگت کورٹی کریا میٹ جنجال،
 جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ پورب حل کراں سوال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چیتا آیا پگڑی
 والے گھمیار، انت اکو گل سنائیا۔ سُن پانہا گنڈھنوالے چمیار، تیری دلیل موہے بھائیا۔ تیرا پر ماتم نال پیار، ساڈا میلا دتا ملائیا۔ جو کچھ
 منگنا میں دیونہار، دوہر اپنی رہیا وکھائیا۔ روی ہس کے کہا واہ میرے یار، یاری تیری موہے بھائیا۔ تیرا میرا اک ادھار، ہولی ہولی دتا
 سمجھائیا۔ کلجگ اتم لوکات منگاں آن، در در اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں رہنا چتر سگھڑ سجان، مورکھ مت نہ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ہر رگھورائیا۔ گھمیار پھڑ کے سوٹا، دھرتی نال ٹکرائیا۔ ویکھ میرا بدن تازا موٹا، سوہنی طرح سمجھائیا۔
 میں اسوار رہاں اُتے کھوتا، نال بچیاں جوڑ جڑائیا۔ میں نت نوت لٹدا پھراں لوکاں، گھر گھر سوڈے ونج کرائیا۔ پھردیاں پھردیاں تیرے در
 تے پرہ دا مل گیا موقع، ملیا میل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سوہنا جوڑ رہیا جڑائیا۔ روداس کہے اے دیواں
 دات، اکو وار ورتائیا۔ اُتوں ویکھ اندھیری رات، جگت اندھیرا چھائیا۔ نکے نکے بچے تیرے ساتھ، نہہ روپ وٹائیا۔ پرہ دے کھاتے وچوں
 بچی بہات، دانہ دانہ مکھ چھپائیا۔ جس نال بدلے تیری ذات، اذاتی روپ وٹائیا۔ پرہ پُرکھ دا بنے ساتھ، جنم جنم دا میل ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ روداس پچھ کرے دھیان، من منکا آپ بدلائیا۔ براہمن دیونہارا گیان، یاد پچھلی

رسیا کرائیا۔ نیتز کھول چتر سُبجان، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ تیرے حُکمے اندر پندھ کٹ کے آیا وچ جہان، سرگن اپنا روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال
 دین دِیال تیرے ساہمنے دتا بیان، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رویداس اپنا
 کھول ورقہ، بن اکھراں ویکھ وکھائیا۔ پاربرہم پت پریشور سچ لا کے گیا شرط، لگی اپنی توڑ نیہائیا۔ جودھا سورپیر مرد مردا، مردانگی
 اپنے ہتھ رکھائیا۔ پُورب جنم دا لاہوے قرضہ، مقروض قرضہ دئے چُکائیا۔ کرے کھیل اک اسچرجا، اچرج اپنا حُکم ورتائیا۔ جنہاں دی
 پُٹھی ہوئی نردا، سدھی اپنے ہتھ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ نرد کہے میں چھڈیا سار پاشا، مان
 جگت نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ نہ کھئے دِلاسا، دھیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرما تم روی دا مٹیا اکو آکھا، آخر اپنا کھیل کرائیا۔ دو جہاناں
 ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق روپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رویداس کھول آگھ، آگے
 پچھے دھیان لگائیا۔ اوہناں لیکھا دینا حق، جنہاں حُکم ملیا بے پرواہیا۔ وینہدیاں وینہدیاں نین گئے تھک، لوچن سار کھئے نہ آئیا۔ پاندھی بن
 بن رہے تھ، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل رسیا ورتائیا۔ روی کہے مینوں دینا پیا
 اُدھار، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ اک مِتر تے چار کہار، ڈولی والے نظر نہ آئیا۔ نال براہمن دسے چندال، اپنا رنگ وٹائیا۔ جس دا لیکھا دین
 دِیال، دیونہار اک گوسائیا۔ جس ویلے میرے گھر گرہ سُکے ٹکڑیاں بھوگ لگایا تھال، سوہنی وست روپ وٹائیا۔ او سے وچوں تھوڑا سانہ
 کے رکھیا وچ رومال، جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ کر کِرپا نانک لالو دتا کھوال، بھورا بھورا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ تھال وچوں رکھیا بھورا، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پرم پُرکھ پرہ بن کے چورا، چوری اپنی گیا کھائیا۔ رَوَداس نوں
 کہہ کے گیا اس دی پئے لوڑا، کلجگ اتم بھیو ابھید کھلائییا۔ باقی سب نوں ملیا جواب کورا، دُھر فرمانا آپ درڑائیا۔ تیرا لیکھے لائے ڈھویا
 ڈھورا، درِشٹی چم نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ رَوَداس کہے سُن براہمن سنگی، سچ دیاں
 جنائیا۔ وست پچھلی دے دے منگی، پردہ اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے واسنا رہے نہ گندی، دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑی کِرپا نہ کوئی
 پکھنڈی، بھیکھ سنگ نہ کھئے جنائیا۔ انتر آتم نہ ہئے اندھی، من واسنا دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ

دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے سُن داس رَوی، رنگ اپنا دیاں جنائیا۔ مَیں قسم کھاواں اوس نشان تھلے جس دا لیکھا ہتھ چوھی، دو جہاناں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ آگے میری زندگی بن گئی نویں، پچھلا ڈیرہ دتا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن پنڈت یار، سچ برہم دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ پچھلے چار کھار، جنہاں ٹھگی گیا کھائیا۔ چالی چالی دا ونج وپار، گنگا میا رہی سُنائیا۔ پچھلا قرضہ پہلوں اُتار، آگے ملے پھیر وڈیائیا۔ ویہہ دا لیکھا ہر سنگت انتر پیار، گر پرسادی ہونے سہائیا۔ ویہاں دا نانا تھے وچ سنسار، سنساری سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن کہے مینوں دسدے سجن، نیتر نیناں نظری آئیا۔ بھگت پیارے ساچے منگن، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ مَیں پچھلا لیکھا آیا منگن، اپنی جھولی آگے ڈھاپیا۔ مَیں کوجھا کھلا ہویا ننگن، خالی ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن براہمن ایک، سچ دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ اپنا پچھلا لیکھ، سری بھگوان ربیا سمجھائیا۔ نو جنم بہرم کے بن جا نیک، نیتوان اک کھوائیا۔ آگے مانس جنم دی مُکن والی کھید، تت چولا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جس نے مات لوک دتا بھیج، سو ویکھن آیا بے پرواہیا۔ تیرے سنگ تتاں سجن خالی ہوون والی سیج، نار کنت ہونے جدائیا۔ پرہہ دا کوئی نہ میٹے لیکھ، لیکھا سکے نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن اندروں رہیا رو، ہوکیاں نال سُنائیا۔ تڈھ بن پرہو نہ دسے کو، نانا تٹا جگت لوکائیا۔ اپنا آپ بیٹھا کھو، چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ڈرمت میل پاپاں دھو، نرمل روپ وکھائیا۔ جگ چوگری پچھوں تیری سنی سو، سو پُرکھ نرنجن اکو ماہیا۔ میرے اندر کر لو، سچ پرکاش نور الاہیا۔ بن مات گریہ تون میرا بیج بو، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے سُن براہمن ذاتی، ذرا پچھلا دھیان درڑائیا۔ میرے گھر والا ایہہ اوہو ساتھی، جس کولوں کنگن دتا جھولی پائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں آد جگاد مٹے آکھی، جو چرن کول منگن سرنائیا۔ میرے صاحب دی وڈی ہاٹی، بے انت اتوٹ انٹ بھنڈار ورتائیا۔ دو جہاناں سچا ساقی، بھر پیالہ جام پیائیا۔ آ ویکھ پچھلی لکھی پاتی، جو میرے ہتھ پھرائیا۔ اس وچ لہنا دسے باقی، روداس رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سُن کے چن کوکی

ڈولے والی نار، سوہنا بچن سُنائیآ۔ میرے صاحب سَتگر سانجھے یار، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ مینوں تگ لَین دے اوہ کھار، جیہڑے
 ناری رُوپ جامہ بیٹھے بدلائیا۔ بھگت دوار دا ملیا پیار، پیار وچوں پریم نظری آئیآ۔ رِوداس چارے جنہاں تیرا بھوجن دِتا کھوال، پکوان اکو
 آکے ٹکائیآ۔ نالے دِتا دُھر دا دان، پُرکھ ابناسی کلجگ اتم ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان
 وڈیائیآ۔ اودھروں ڈولی اُٹھ کے پئی ہس، گھنگٹ لال ویکھ وکھائیآ۔ میں پندھ مُکایا نس نس، بھجی واہو داہیا۔ نیتر کھول کے ویکھیا اکھ،
 مینوں موڈھیاں اُتے چُکن والے نظری آئیآ۔ ایہ سب گُجھ رِوداس دے ہتھ، جس دا لیکھ نہ کھئے مٹائیآ۔ سری بھگوان اوہدے وس، گھر
 بہ بہ خوشی منائیآ۔ ہُن کھیل ویکھو پرتکھ، وکھری دھار چلائیآ۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، گُرمکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ ست دھرم دا کھول کے
 ہٹ، ونج اکو اک کرائیا۔ پچھلا لیکھا کر کے یاد، لہنا رہیا مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی بنت آپ بنائیآ۔
 ڈولی والے ڈنڈے کرن مخول، دو ہتھ تالی رہے وجائیآ۔ اُٹھو ویکھو براہمن رول، پنڈت بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ چار کھار اُس دے کول، اپنا مان
 تان گوائیا۔ رِوداسا لیکھا رہیا پھول، سری بھگوان رہیا سمجھائیآ۔ سب دا پورا کرے قول، کیتا اقرار وِسر کدے نہ جائیا۔ لہنا دیوے اُپر
 دھول، دھرنی اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ رستے کہن اسیں دسیئے رستے، بھو
 اہیو کھلائیآ۔ گُرمکھ کھولیا پچھلا بستے، سری بھگوان رہیا درڑائیآ۔ ویکھو براہمن حال خستے، خوشی غمی دوویں بیٹھیاں ڈیرہ لائیآ۔ آگے
 جان دا نہیں خرچہ، پچھے رہن توں سکے نہ کھئے پچائیآ۔ ساہمنے آگھیاں پے گیا پرچہ، حل سوال نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ براہمن کہے میرے رام، رمیا اک سرنائیا۔ میرا پچھلا لیکھا ہویا حرام، ہُرمت کھئے رہن نہ پائیآ۔ آگلا
 سُنیا تیرا نشان، نشانہ تیرا بے پرواہیا۔ چرن کول کر دھیان، نیتر نیناں نپر وہائیآ۔ میری مُشکل کر آسان، دُکھیاں درد گوائیا۔ سارے کٹھے
 ہوئے آن، وچھڑیا رہن کھئے نہ پائیآ۔ کِریا کر سری بھگوان، سچ تیری سرنائیا۔ تیرے حُکمے اندر میں تیار کیتا پکوان، بھوجن بیٹھا تیری کرائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے دے مان وڈیائیآ۔ براہمن تیرا بھوجن ہویا تیار، سری بھگوان دھیان لگائیآ۔ تیری گنگا
 میا لیائے اُٹھال، نیتر نیناں درس کرے جمنا سُرستی دِسے نال، بھجن واہو داہیا۔ گوداوری ویکھے آ کے حال، نیتر نیناں نپر وہائیآ۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گنگا جمنا سُرستی گوداوری آئیاں نیڑے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ پنڈت کیتھے لائے ڈیرے، براہمن دے سمجھائیا۔ ساڈے کنڈھے تُوں ججمان لُٹے بتھیرے، اپنے ہتھ وکھائیا۔ بُن آئیوں کپڑے گیڑے، تینوں سکے نہ کھئے پچائیا۔ پنڈت ہنچھوٹا نال کپڑے رہیا لپیڑے، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا رہیا مُکائیا۔ گنگا جمنا سُرستی خوشی ہو کے گاؤں گیت، براہمن رہے سُنائیا۔ پنڈت جی تھادی پرہ نے واہوا ویکھی ریت، نیت تھادی تھادی نال پرنائیا۔ جو کچھ ہو رہیا سو ہووے ٹھیک، فرق رہن کھئے نہ پائیا۔ ساڈے نال جھوٹھی کردا رہوں پریت، سچی یاری توڑ نہ کتے نبھائیا۔ جس رُوداس تُوں کپندا رہوں نیچ، کسیرا اپنی جھولی پائیا۔ اوہدی چولی ویکھ رنگ چڑھیا بسیٹھ، رُوپ اِکو اِک درسائیا۔ اوس در تون منگ لے بھیکھ، تیرا وچولا اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل رہیا کرائیا۔ براہمن کہے سُن گنگا میا، میں ممتا دتی تجائیا۔ میری ڈبڈی ویکھ نئی، بیڑا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ سچن دے نہ کوئی سٹیا، سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میری پکڑے کوئی نہ بہنیا، براہمنی بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کرنی رہیا کرائیا۔ براہمن کہے سُن جمنا بہن، سُرستی نال رلائیا۔ میرے نیتر روون وہائیں نیر نین، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچ سچ تھانوں آیا کہن، کہہ کہہ رہیا جنائیا۔ اچ چُکنا لہن دین، میری سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ نانا تُننا سچن ساک سین، بھائی بہن جانا مُکھ بھوائیا۔ ہر سنگت وچ نہ ملنا بہن، پرہ چرن دھوڑی ٹِگا نہ کھئے لگائیا۔ میرا ساڈھے تِن ہتھ بُرج لگا ڈھن، ڈھیری خاک وچ رل جائیا۔ اندرے اندر چوری گھراں وچ دے ڈائن، باہروں سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ مینوں نظری آئے جو مینوں آئے لین، لہنا دینا رہے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دئے چُکائیا۔ چارے بہیناں کرن صلاح، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ ایس ویلے کپڑا بنے ملاح، جو بیڑا پار کرائیا۔ گنگا ہوئی جہی دتا سنا، اشارے نال درڑائیا۔ رُوداس چارا گُرمکھ بیٹھا رُوپ وٹا، جس دے نال سچ گوسائیا۔ اُس دے اِکے رل کے سارے واسطہ لوو پا، دوتے جوڑ جوڑ اپنی جھولی ڈھپیا۔ جے مہروان مہر نین لے اٹھا، دُکھیاں دُکھ درد گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حُکے اندر کھیل ورتائیا۔ چارے بہیناں ہوئی جہی رُوداس تُوں رہیاں آکھ، یں رسنا جہوا بول سُنائیا۔ تیرا پرہ دے نال ساتھ، نانا جڑیا بے پرواہیا۔ تینوں غریب تُوں

منگن دی سوہنی جاچ، کوچھے کلمے اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ سانوں یاد اوہ پچھلی رات، جس رین اندر سوہنا بھات دتا کھوایا۔ چار کھاراں کھول کے راز، پنجویں یار دے کے دات، ساتھ پنج گھمیار جنایا۔ پنڈت براہمن گیوں آگھ، اشارہ آکو اک لگایا۔ کلجگ انت ویکھاں آن تماش، لوکھات پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچ گوسائیا۔ روداس کہے سُن لؤ سچّی، آکو وار سمجھایا۔ میں پرہ دے نال کیتی پکی، اپنی گنڈھ بندھایا۔ میری ڈوری نہیں تند کچّی، آد جگاد ٹٹ نہ جائیا۔ گل اک سناواں اچھی، بُری ونڈ نہ کئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرہ میرا رہیا درڑایا۔ سُن گنگا کر کے کتّ، روی رہیا جنایا۔ صاحب میرا جائے مَن، جے واسطہ آگے پائیا۔ جس پورب جنم دا لیکھا دینا سو آگے نہ دیوے ڈنّ، ڈورؤ ڈنک کوڑ نہ کئے وجایا۔ بھاگ لگاوے ساڈھے تِن ہتھ تن، رنگ اپنا اک رنگایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ ایدھروں براہمن ماری دہا، کوک کوک سُنایا۔ اودھروں گنگا نیر رہی وحا، نیناں چہہر لایا۔ جمناکھلے کیس رہی وکھا، مینڈھی سیس نہ کئے گندایا۔ سُرسی دھوڑی ٹکا خاک رما، مکھ بھوٹی اک جنایا۔ گوداوری تن الفی لیرو لیر لئی کرا، ہار شنکار نظر کئے نہ آیا۔ چرن کول منگ پناہ، سچ بینتی اک سُنایا۔ پرہو ایس براہمن دا بخش گناہ، جن تیرا پرساد دتا بنایا۔ جگ جنم دی کڑاہی دی آسا پور کرا، تیرا چرن کول وچ ٹکایا۔ پریم پیار نال سیو کما، سوہنی خوشی وکھایا۔ پنجاں کولوں جل پوا، منتر پڑھیا بے پرواہیا۔ ساڈا لیاندا لیکھے لیا لا، جو دور دُراڈا تیرے در تے لیا ٹکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ رحمت دے کھایا۔ رحمت کر سری بھگوان، بے پرواہ تیری سرنایا۔ رل مل سارے منگیئے دان، جھولی اک وکھایا۔ تُوں صاحب سجن سلطان، بے انت تیری شہنشاہیا۔ جگ چوکرئی میٹنہار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حُکھے اندر سیو کھایا۔ ہوں بالے بالک بال انجان، بالی بڈھ رکھایا۔ تیرا انت نہ پاراوار، بے انت سچ سکھدایا۔ تیرا پرہو اک آدھار، روداس چمارا رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدہ اوہلا دے چکایا۔ پرہو کہے روداس داس دا کی، سچ دیو جنایا۔ سارے کہن اوس ونڈ ونڈی ساڈھے تِن ہتھ نیہ، جس دا لیکھا تیرے ہتھ پھڑایا۔ لکھ چوراسی تیرا جنت جیو جی، جاگرت جوت کرے رُشنایا۔ امرت میگھ برس مینہ، دھار آکو اک وہایا۔ کرپال ہو کے ٹھا کر تھی، صاحب تیری سرنایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دے مان وڈیائیا۔ سچ دسو کی رُوداس دسے، پرہہ جو آکھ جنائیا۔ رُوی خوشیاں وچ ہسے، گُرمکھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ پرہو پریم پریتی اندر پھسے، دوسر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ براہمن چرناں اُتے ڈھٹھے، جمن سُرستی گنگا گوداوری نال ملائیا۔ دین دِیال وست امولک جھولی گھتے، داتا دانی آپ ورتائیا۔ پچھلے ویکھ کے حساب کھاتے، کھاتہ اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رُوداس کہے میں کھاتہ دساں ایک، جس وچوں ملے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ دی راکھو ٹیک، سچ سچ سرنائیا۔ چرن کول کرو آدیس، نیوں نیوں لاگو پائیا۔ نرویر پُرکھ وٹایا بھیکھ، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ اکو وسے سمبل دیس، ساچے مندر ڈیرہ لائیا۔ سچ دوارے کھیلے کھید، جن بھگتاں ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان لیکھا دئے مکائیا۔ رُوداس کہے سُن سچ کہانی، اچھی طرح جنائیا۔ جس نے رچن رچائی چارے کھانی، سو خالص رُپ وٹائیا۔ جس دی صفت کرے چار بانی، آد جُگاد رہی جس گائیا۔ سو صاحب سَتگر لیکھا جانے دو جہانی، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ اُس دے چرن کول وٹھو جاؤ فُربانی، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ رُوداس کہے میرا سکا بھوجن، جس ست رُپ بنائیا۔ جس نون نانک ملیا اُپر کوئن جوجن، جس دی صفت گگن گگنتر نہ کھتے کرائیا۔ جس دے درشن نون آد جُگاد جُگ چوکڑی لوچن، نت نوت دھیان لگائیا۔ جس دا لہنا گر اوتار پیر پیغمبر سوچن، سوچ وچ کیسے نہ آئیا۔ جس دا واسا لوک پرلوکن، دو جہاناں کھیل کھلائیا۔ جس دے نال رُوداس مانے مؤجن، گُرمکھ سنگھ گر گر گود اٹھائیا۔ پرہو سب دے سر اُتے دیوے اوڈھن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اوہدے حکمے اندر جُگ چوکڑی بھوگ بھوگن، نرگن سرگن کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ رُوداس کہے سچ دساں بات، باطن دیاں جنائیا۔ نال لیکھا لکھ کے قلم دوات، کالکھ ٹکا دیاں گوائیا۔ پرہہ ملن دی سکھو جاچ، پڑدہ اوہلا اک اٹھائیا۔ انتر نونا مستک ماتھ، ڈنڈوت بندنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ مہروان ہونے سہائی سد، گہر گمبھیر دیا کھائیندا۔ جو سچ دوارے رہیا سچ، سوہنا آسن لائیندا۔ سب دے پڑدے دیوے کج، مہر نظر اک ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورب لیکھا آپ چُکائیندا۔ پورب لیکھا کہے ادھار، رُوداسے اک جنائیا۔ بن وچولا وچ

سنسار، سوہنا میل ملائیا۔ میرا بھلیا نہ سرجنہار، بھلیاں رہیا اٹھائیا۔ پنڈت براہمن ہونا خبردار، تیرا لیکھا پور کرائیا۔ پچھلا ویلا کر لے یاد، تیری فریاد اپنی جھولی پائیا۔ اُس دا بھيو کھولے راز، رحمت اک کھائیا۔ کھیر کڑاہ دا نہیں سواد، دند گھسائی نظر کھئے نہ آئیا۔ مشرانی واسطے دیوے کوئی نہ دات، پلّو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ پرم پُرکھ دا اُلٹا ویکھ رواج، اچرج اپنی کھیل رچائیا۔ جنہاں کھاراں منگی دات، تنہاں منکھاں ناری روپ وکھائیا۔ جس رِوداس دے یار اُس دی استری ول لیا جھاک، پنجواں یار سوہنا پائیا۔ رِوداس چہارا وچولا بن کے رہیا اکھ، دُھر دا ڈھولا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنڈت جی آگے کیسے براہمن ملے نہ تھال پروسا، کھیر کڑاہ نہ کھئے کھوائیا۔ کیسے نال نہ کرنا روسا، اُلٹی کل پرہو بھوائیا۔ آگے جیندیاں سادھ کوئی نہ کرے موچھا، موچھا کیتا کم کیسے نہ آئیا۔ کیسے کم نہ آیا نیتی وچوں گھمیار دا چُکیا کھوسا، پُت پوترے نانا گیا تڑائیا۔ دھن دؤلت دسے مکان کوٹھا، استری انگیکار نہ کھئے کرائیا۔ دھوتی بودی نظر نہ آوے بھڑیا سوٹا، منھے ترسول نہ کھئے وکھائیا۔ گنگا ساگر مُودھا ہویا لوٹا، پردہ رکھ دان نہ وچ کُکائیا۔ رِوداس نے مارگ دسیا سوکھا، ہولی جہی سمجھائیا۔ جنم کرم توں بچن دا اکو موقع، ہر چرن ملے سرنائیا۔ جتھے کدے نہ ہووے دھوکھا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنڈت جی ویکھو چار کھار، پنجواں یار نظری آئیا۔ کلجگ انت جامہ دھر کے روپ نار، نر نرائن سنگ رکھائیا۔ دوباں وچولا بنیا یار، گُرمکھ اکو نظری آئیا۔ اینہاں بھوجن دینا کھوال، ہردے ہر ہر نام دھیائیا۔ روگن سوگن چنتا کرے باہر، دُکھ نیڑ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا دئے چُکائیا۔ پنج تھال دال روٹی، پنجاں دئے وڈیائیا۔ تیری واسنا کڈھ کے کھوٹی، قیمت کھری دئے بنائیا۔ ایتھے نال میل کے جوتی، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ تیری سُر ت اٹھا کے سوتی، گھر سوانی دئے سمجھائیا۔ تیری پھیر نہ پلے بودی، اشارہ کر کے ججمان نہ کھئے پھسائیا۔ تُوں ویکھی چڑھ کے چوٹی، چتر دان اکو نظری آئیا۔ جس دے ہتھ وچ دو جہاناں روزی، آد جگاد رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے اک سرنائیا۔ رِوداس کہے جو روپ گُرمکھ، اچھی طرح سمجھائیا۔ سچ دواویوں ملے بھکھ، بھچھیا پرہو ورتائیا۔ پچھلا لہنا لئے نچٹھ، آگے دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دئے وڈیائیا۔ رِوداس کہے سُن ٹھاکر براہمن، ٹھوکر دیاں

لکھائی۔ میں تیرا بنیا پہلوں ضامن، ضامنی توڑ نبھائی۔ تُوں ویکھ میرا رامن، جس رام وچوں رحمت آپ برسائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے وڈیائی۔ رُوداس کہے تُوں پروس تھال، وست اموک وچ ٹکائی۔ میں دوہا ہتھیاں پھڑ کے ٹھاکر اپنے دیواں کھوال، جو کھا کے تیرا شکر منائی۔ تیرا کٹ کے جائے جنجال، جیوں جگت اپنے نال رکھائی۔ پنجان سرت لے سنبھال، سوہنی بنت بنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائی۔ پنج کھارو کھانا کھاؤ، ہر صاحب ستگر آپ جنائی۔ پرم پُرکھ دا درسن پاؤ، پچھلا لیکھ مٹائی۔ اگی دن گھر سٹیاں روز رات تُوں درسن پاؤ، ساکھیات پرہہ نثر ظہور نظری آئی۔ اک گلاس جل دا سرہانے رکھاؤ، راتیں پی کے تہانوں دے اٹھائی۔ ستویں ستویں دن رُوداس چار تُوں لاگے چرن تکاؤ، پُرکھ ابناسی اپنے سنگ رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ سچ پرساد لینا چھک، براہمن رہیا ورتائی۔ ایہہ رُوداس نے تہاڈی جھولی پایا حق، جو پچھلا رکھیا کول لکھائی۔ سری بھگوان ہو پرگٹ، لہنا دتا تھانوں تھائی۔ ایہدا لیکھا ہتھو ہتھ، جگ چوکرے رہیا مٹائی۔ مرن تون پہلوں مارگ دتا دس، مُردا ہو نہ کھئے پچھتائی۔ سچ سچ دا کھول ہٹ، گھر مندر کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائی۔ رُوداس کہے پرہو تیری مہر اپار، اپرمپر دئی وڈیائی۔ میرا لہنا دتا قرض اُتار، بخشش آپ کھائی۔ بے شک پنچے بنے نار، آسا انتر اک رکھائی۔ آگے دینی پیج سوار، جنم جنم دا گیڑ کٹائی۔ ستان مہینیاں دا جو رکھیا اُدھار، او وی لیکھا تیرے ہتھ جوں بھاوے توہیں چلائی۔ دُرمت میل اُتار، چٹے بستر دتے پہنائی۔ ہتھیاں وچ جو پنج رومال، اوہ جنہاں وچ کھانا کینکا کینکا دتا ٹکائی۔ اینہاں وچوں کھول کے پنجان کھاراں کیتا پیار، گھمیاراں نال دردی ہو کے درد وندائی۔ اینہاں تُوں لگن نہ دینا داغ، لوکھات سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ سد جوتی جگدی رہے چراغ، تیرا نثر نثر کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ سچ وڈیائی۔ پنجان ویکھ بستر چٹے، دو جہان خوشی مٹائیندا۔ وید ویاسا آ کے در تے پٹے، نیر رو رو حال سُنائیندا۔ پرہو تیرے لیکھ کون میٹے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے گوائیندا۔ مینوں تیرا رُوپ اکو دے، جو ہر گھٹ اندر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سب دا لیکھا تیرے ہتھ پھرائیندا۔ وید ویاس ہویا دلیر، اچھی طرح جنائی۔ تیرا لیکھا لہنا دیوے نیڑ، اہل بھل کدے نہ جائیندا۔

مینوں سُن کے دھاہاں مار دے تیرے پنجے شیر، جو جنمدیاں تیرا درشن پائیا۔ بیس اکیسا ایہو منگدا ربیا مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ پنجاں توں دس دساں وچ اپنا گیڑ، گیڑے وچ سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دا لیکھا دئے نیڑ، ستجگ ساچی دھار بندھائیا۔ اودھروں پنج آؤن دوڑے، گڑھی چمکُور دھیان لگائیا۔ اجیت جُجھار چڑھ گھوڑے، سوہنی واگ بھوائیا۔ اوس دے چلیئے کولے، جس کلغیاں والے کلغی والے دی بنت بنائیا۔ اُس دے پریم اندر پھرکن ڈولے، جوہن خوشیاں رنگ بے پرواہیا۔ دو جہاناں تول تولے، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ اگم اتھاہ بول بولے، جس دی سمجھ کیسے نہ پائیا۔ اج اوس اپنے کیتے قول پورے کر کے اُپر دھولے، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ پنج شیر پئے گرج، اپنی بھیک لگائیا۔ اشارے نال پرہہ گیوں ورج، شبدی شبد جنائیا۔ ٹھاڈی سُنناں اک عرض، عرضوئی اپنی جھولی پائیا۔ ماتا گھر پوت جھے مرد، سُو رہیر اکھوائیا۔ ٹھاڈے نال ونڈاں درد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پورا کران فرض، فیصلہ سچ سچ درڑائیا۔ سچ فیصلہ نو بیس، پہلی چیت خوشی منائیا۔ پنجاں دیوے اک حدیث، سچ سچ سمجھائیا۔ کِرپا کرے ہر جگدیس، جگدیش خوشی منائیا۔ ستجگ ساچا کرے اڈیک، نیتر نین اٹھائیا۔ چٹا بانا منگے بھیکھ، سوہنے بستر راہ تکائیا۔ ایہہ لیکھا جُجھار اجیت، اچھی طرح درڑائیا۔ ست دھرم دی چلے ریت، پرہ پُرکھ آپ چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پنج دس دس پنج اکو رنگ وکھائیا۔ دس پنج بستر چٹے، پُرکھ اکال سیو کھائیا۔ ہر سنگت ویکھے وڈے نکے، بردھ بال کھوج کھوجائیا۔ پھڑ کے تارے جتھے کتھے، دُور ڈراڈے ویکھے وکھائیا۔ پچھوں کہانیاں رہ جان قصے، قسمت جن بھگتاں دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پچھلے جنم دی روداس ضہانت، گرمکھ ہو کے ربیا جنائیا۔ پرہہ تیری جھولی رکھی امانت، اپنی ہتھیں ٹکائیا۔ پہلی چیت کر دے صحیح سلامت، سُنیاں دے جگائیا۔ اگے دسے نہ کوئی عداوت، جھگڑا پچھلا دتا چُکائیا۔ کوڑی کرے نہ کوئی بغاوت، ٹھگی چوری نہ کھئے کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دے مان وڈیائیا۔ روداس کہے پرہہ کھا لے ٹکر، ٹکڑا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ گرمکھ بھلا پھیر وی تیرا پُتر، تیرا روس نظر نہ آئیا۔ تیری دھاروں آئے اتر، پتا مات جگت بندھائیا۔ تیتھوں بھلیاں تیرا کیتا نہ شکر، شہنشاہ تیرا سنگ نہ کھئے

نبھائیا۔ آگے واسطے کدے نہ جاوے مُکر، مُکھ سکے نہ مات بھوائیا۔ جے تُوں اک دانے پچھے تاریا ٹھٹھیار دا ککڑ، نانک نرگن سرگن دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ رَوَداس کہے میری منظور کر عرضی، آرزو اک رکھائیا۔ تیرا پرہو گم نہیں کوئی فرضی، سچ سچ تیری سرنائیا۔ بے شک اسپں سارے سدا غرضی، پر وڈی غرض تیرے ملن دی اک رکھائیا۔ تڈھ پن دے نہ کوئی دردی، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے ونڈائیا۔ تن پاٹا سیوے نہ کوئی درزی، پن رَوَداس چمارے ٹئی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ تیری پریم ویراگن گرمکھ آتم مردی، وچھوڑا سہہ سکے نہ رائیا۔ پن تیری کِرپا تیری منزل کوئی نہ چڑھدی، گھر درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ سُن رَویداس براہمن نہیں ایہہ چار، چاروں دی واری آئیا۔ جے بخشاں تے سارے کراں پار، نہیں تے سنگ نہ کھئے ٹڑائیا۔ بے شک وچھوڑن والے نہیں گل وچوں ہار، مانک موتی نظری آئیا۔ پر میرا اوتھے ایتھے اک جہا پیار، گھاٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ جے دُکھ ہووے ماں پیو بھین بھرا سجن ساک سین پیاری نار، موہے دُکھ نہ لاگے رائیا۔ جن بھگت ساچے سنت گرمکھ گودی آپ اٹھال، بیٹھال چائیں چائیا۔ دوس رین اٹھے پھر وساں نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار اکھی تھائیا۔ رَوَداس کہے میری تیرے نال یاری، وعدہ کر کے پچھلا آئیا۔ ایتھے اوتھے تیری خُماری، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جے مُکھ توں بنائیں ناری، براہمن دے کوٹن پچھلے پاپ گوائیا۔ تھوڑے سواساں دی ہور کر دے کاری، تیری قیمت لاگے کوئی نہ رائیا۔ ساڈا سنگ بنیا سنساری، سوہنا میلا ملیا بے پرواہیا۔ اجیت سنگھ کہے موہے لوک جیا جاندی ماری، اکھ سکے نہ اُپر اٹھائیا۔ پُھمن سنگھ کہے میری کی کروگی ناری، پچیاں پالن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ ڈلا کہے براہمن براہمنی میرے پچھے آپے کرے گریازاری، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ وچھوڑا جھل نہ سکے ماں پیاری، پتا پت جھلی نہ جائے جدائیا۔ رَوَداس کہے میں سُنن توں آگے انکاری، جو سُناویں میں موڑ کے تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ رَوَداس نہ کر ضد، سری بھگوان سچ جنائیندا۔ ایہہ ویکھ میری وڈی بدھ، بھو ابھید کھلائیندا۔ جے من توں پہلوں ایہو جہیاں منگاں منگن گئے گجھ، آگے میرا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ بھاویں اوتھے پچیاں نالوں زیادہ دیواں نگھ، سوہنی اپنی گود بہائیندا۔ پریم پریتی اندر جاواں بھج، امرت میگھ برسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا

بھو گھلائیندا - رِوداس کہے میں بیٹھاں آکھ، وڈا مان تیرے اُتے ٹکائیا۔ ایہہ وی سکھی تیتھوں جاچ، پرہو تُوں آپے دتا سمجھائیا۔ ہوئی
 جہی میرے اندر کر کے واس، اپنی آکھ گھلائیا۔ رِوداس جیہڑا سکھ پنج تت چولے میرے ساتھ، پھیر ہتھ کدے نہ آئیا۔ چلداں پھردیاں
 کھلداں گُددیاں پریم نال کرن بات، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ سجنان وانگ بہنا وچ جماعت، بھراواں وانگ گلوکڑی پائیا۔ داتیاں وانگ
 بخشنی دات، شہنشاہ وانگ اپنا حکم سنائیا۔ راتیں سُنٹیاں ملنا وچ خواب، دے جاگدیاں اُنگلاں نال لگائیا۔ ساتھوں پھیر کپڑا لیکھا منگ
 حساب، جے ملے تیری سرنائیا۔ پرہو اوہ چنگی نہیں محراب، جس دوارے تیرا چرن کول نظر نہ آئیا۔ سانوں ایہو تیری چنگی لگے رباب،
 جو تن ستار اندرے اندر بلائیا۔ اس دا مینوں دے جواب، جیہڑا میرے وچ بہ کے سکا ٹکر بھوگ لگا کے اپنی خوشی منائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، میرے سجن لے ترائیا۔ رِوداس کہے میرے نال تیرا اقرار، اقرار نامہ رسیا دکھائیا۔ میری شہادت دین
 چار کپار، پنجواں تیلی یار اپنا روپ وٹائیا۔ گھمیاراں وچوں رون والا بچہ پچھلے جنم دا لالو جس نال کیتا ادھار، اوہ ویکھے نین اٹھائیا۔ اوہ
 اٹ کرے پکار، جس دا مان تان دتا مٹائیا۔ اوہ بالے ہوئے ہوشیار، جنہاں نیہاں بیٹھ دباٹیا۔ تیرا ویکھ سچا دربار، سارے سوہیا پائیا۔ اکو
 بولن اچی آواز، دُھر سندیسہ رہے جنائیا۔ سِری بھگوان ویہہ سو اگی بکرمی گرسکھ تیرا مات وچوں کوئی ہو کے نہ جائے نراس، پنج تت
 چولا نہ کھئے تجائیا۔ جے تیرے کول دین جوگی نہیں دات، سانوں اپنے خالی ہتھ دے دکھائیا۔ جاں کہہ میں نہیں پُرکھ ابناس، ٹھگ چور یار
 بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جاں کہو میں بھگتاں نوں لٹن والا بدمعاش، بے وفا ہو کے پھیری پائیا۔ جاں کہو میں سرب گنتاس، ہر کرتا روپ وٹائیا۔
 جنا چر میری پوری نہ کریں آس، گرمکھ اپنی آسا نہ کدے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔
 روٹی دال پاوے شور، بھڑی بھڑی سنائیا۔ رِوداس تیری قلم وچ ہے نہیں زور، زور نال دے دباٹیا۔ تیرے ہتھ وچ پرہ دی ڈور، وانگ
 پتنگے رسیا اڈائیا۔ جے بھگوان دا نہیں بدلدا بول، بول بھگتاں بدل کدے نہ جائیا۔ پچھلا تیرے نال قول، اقرار رسیا دسائیا۔ ہُن آگیا اُتے
 دھول، دھول دھرنی اُتے روپ وٹائیا۔ پھڑ بانہوں بہایا کول، دُور ڈراڈا پندھ چکائیا۔ جس تیرے گھر وچوں لکا کے رکھیا اک چول، تھوڑا
 نانک دتا کھوٹیا۔ اُس دا اچے نہ مکیا مول، لیکھا ہتھ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ روٹی

دال کہے میرا ویکھو صبر، تھال پروسی رہی سُنائیا۔ جس دا لیکھا ملے اُتے امبر، دھرنی تھلے ہتھ کسے نہ آئیا۔ سرب ویاپی سدا بھرتبر، ہر گھٹ سوامی بے پرواہیا۔ سو صاحب رچ اپنا اڈمبر، اچرج کھیل کرائیا۔ جن بھگتاں سوہنا بنے سوَمبر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دیوے چُکائیا۔ پُرکھ اکال کھیل ان درشٹا، شبدي داتا دئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو ویکھے لکھتا، پُورب دھیان لگائیا۔ گر اوتار وچارن واک بھوکھتا، جو بھاکھیا گئے سُنائیا۔ پیر پیغمبر بھجن دوزخ بہشتا، چوڈاں طبقات واہو داہیا۔ بھگت بھگوان ویکھن ایشٹا، نج انتر دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ پرہ نو نو چار پچھوں پہلی چیت لیاندا پروشٹا، بیس اکیسا رنگ رنگائیا۔ سنت سہیلے گرمکھ چیلے کھولے درشٹا، انہو اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ تریتا تگن راہ، دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ چارے وید نین رہے اٹھا، چاروں کُنٹ اکھ گھلائی۔ چارے کھانی رہی راہ تگا، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ چارے بانی رہی سمجھا، بودھ آگادھ کرے شنوائیا۔ چار ورن پردہ رہیا اٹھا، چار یاری سنگ نبھائی۔ چوتھے پد بھيو رہیا گھلا، محل اٹل سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دو جہان رہے تگ، نیت نین اکھ گھلائی۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہے نٹھ، بھجن واہو داہیا۔ جگ چوگڑی نرگن سرگن کھیل کرے سمرتھ، مہا اکتھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویکھ وکھانے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ مندر مٹھ شودوالے پردہ آپ چُکائیا۔ نت نوت کرے کھیل بازیگر نٹ، سوانگی ہر کرتا اپنا سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بے پرواہ کھیل رچائیا۔ بے پرواہ کھیل اولا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ آد جگادی اک اکللا، جگ کرتا سوہیا پائیندا۔ سہاونہارا مقامے حق سچ محلا، لاشریک پروردگار سانجھا یار آپ ہو جائیندا۔ اپنے ہتھ رکھے توفیق، دیونہارا سد حدیث، کلمہ نبی رسؤل کائنات آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو اہيو آپ گھلائی۔ بھيو اہيو کھولنہارا، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی نرگن سرگن لے اوتارا، ویکھنہارا تھائو تھائیا۔ کاغذ قلم شاہی کاتب بن لکھارا، نت نوت کرے سچ پڑھائیا۔ نام دھن شبد ناد درساونہار جیکارا، انبولت اپنا راگ سُنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبران سادھان سنتاں جیواں جنتاں جو دیندا رہیا لارا، ست اشارہ اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ

رکھے وڈیائیا۔ آد جگادی ڈھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوئیا۔ زرگن سرگن دیوے ساتھ، لکھ چوراسی ویکھے کھیل تماش، گھٹ گھٹ
 اندر ڈیرہ لائیا۔ بودھ آگادھ وجائے ناد، دُھن سُنائے سُن سادھ، الکھ آگوچر آگم اتھاہ بے پرواہ بھيو گھلائیآ۔ پورب لہنا رکھے یاد، جن بھگت
 سُنے فریاد، غریب نائیاں کوجھیاں کھلیاں دیوے داد، دیونہار اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا
 شہنشاہیا۔ شہنشاہ سندیسہ اک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ نت نوت جو لیکھا دتا لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نو سؤ چرانویں چوکرے جگ
 پچھوں سری بھگوان بدلے اپنی پٹھ، کروٹ اکو لے انگڑائیا۔ جن بھگتاں کرے بت، بتکاری بن کے ویس وٹائیا۔ اترا آتم سے چت، من
 ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ پریم پیار دی دے کے بھکھ، بھچھیا اکو وار ورتائیا۔ آتم پرما تم دیوے سکھ، سکھیا سچ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان آپ ہو جائیا۔ مہروان پرہہ ہویا ایک، ایکنکار آپ اکھوئیندا۔ جگ چوکرے جس دی ٹیک، سو
 صاحب پھیرا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر راہ تگن نیتن نیت، نیتر نین سرب اٹھائیندا۔ گھر پریم پیا پارہیم پت پریشور کرے ہیت،
 بتکاری پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ جس دے ہتھ دو جہاناں لیکھ، لوک پرلوک بنت بنائیندا۔ لکھ چوراسی جس دی کھید، گر اوتار پیر
 پیغمبر ناچ نچائیندا۔ گھٹ گھٹ اندر جس دا جوتی تیج، آد زرنجن نور رُشنائیندا۔ آتم پرما تم مانے سیج، سچ سینگھاسن سوہیا پائیندا۔
 سہاونہارا سچکھنڈ دیس، محل اٹل آپ وڈیائیندا۔ سٹ دلارا شبدي دیوے بھیج، حکم حاکم اک درڑائیندا۔ کلجگ اتم دھر کے بھیکھ، پڑدہ
 اوبلا اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ درشٹائیندا۔ ساچی کھیل کرے گوہند، گہر گمبھیر
 وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹن آیا چند، چنتا چکھا دئے مٹائیا۔ وڈ داتا گنی گہند، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ تِس دی کیا کوئی کرے نند، کوٹن
 کوٹ نندک نندیا مُکھ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، داتا بن صاحب بخشند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ بخشش
 رحمت ورتے جگ، کلجگ انت دئے وڈیائیا۔ پرگٹ ہو سورا سرگ، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ لگی آگ، نو کھنڈ
 پرتھمی امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ساچا حاجی کرے نہ کوئی حج، حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ صوفی بن کے صاحب کوئی نہ لئے لبھ، صحبت
 وچ بھسی لوکائیا۔ من واسنا رہے نچ، مت متوالی رہی کر لائیا۔ بڈھ سوانی گئی تھ، سرتی بانی شبد نہ کھئے ملائیآ۔ منکا منکا جگت مالا

رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ جن بھگت وِرا اندر وڑ کے واسطہ رہیا گھت، ساڈھے تن ہتھ اندر دھیان لگائیا۔ اپنے ملن دی دے آگھ، دوئے لوچن کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دے لوکات، پرہ تیرے آگے اک عرضوئیا۔ صاحب سجن بن ساک، سگلا سنگ نہائیا۔ بند کواری کھول تاک، پردہ دے مٹائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت للاٹ، نوری نور نور رُشنائیا۔ پتن ویکھیئے تیرا گھاٹ، کون کندھے بیٹھا سوبھا پائیا۔ باطن ظاہر کر بات، گُفت شنید بھيو کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری صفت صلاح سارے گئے آگھ، بانہوں پھڑ سکے نہ کھئے ملائییا۔ کلجگ اتم اسیں سکھن آئے جاچ، کوچھے کلمے بالے نڈھے، انجانی بڈھ اپنی آپ رکھائییا۔ ساک سجن بھائی بھین متر پیار سارے چھڈے، نانا تٹیا جگت لوکائییا۔ کوڑ گڑیار پنج وکار کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندروں کڈھے، ہوئے ہنگتا مایا ممتا گڑھ ٹرائیا۔ تیرے ناؤں دا گائیے اکو چھندے، ڈھر دا ڈھولا راگ الائییا۔ روداس چچارا تیرے در تے منگ منگے، جھولی اپنی اک وکھائییا۔ پرہو ویکھ میرے ورگے بھکھے ننگے، جگت خزانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ روداس کہے پرہ کھول آگھ، میں سچ دیاں جنائیا۔ اینہاں دے کچھ نہیں وس، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گھر گھر دے دے پچھلا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ اندر وڑ کے دے مت، باہروں سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کھائییا۔ روداس کہے پرہ اوہ ویکھ براہمن، بنارس بیٹھا نظری آئیا۔ جس دا بنیا میں ضامن، پلو تیرے نال بندھائییا۔ انت چھڈنا نہ پئے دامن، دامنگیر تیری سرنائیا۔ لیکھا پورا کردے کامن، کرم کانڈ ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی دینی اک وڈیائیا۔ ڈھر دی وڈیائی منگے پہلی چیت، بیس اکیسا دھیان لگائییا۔ جگ چوکرئی تیری ول چھلہاری ویکھی کھیڈ، اچھل چھل تیری سار کیسے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حُکھے اندر دتے بھیج، ہوئی ہوئی ناد سُنائییا۔ پنج تت کایا مان کے گئے سیج، سُنجننا آسن اک سہائیا۔ خانی بانی شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا دے کے گئے سندیس، رسنا جہوا ڈھولا بتی دند سُنائییا۔ آد جگاد جگ چوکرئی پاربرہم پت پریشور آوے جاوے سدا ہمیش، نت نوت اپنی کار کھائییا۔ نرگن سرگن لکھ چوراسی لیکھنہارا لیکھ، وشن برہما ڈھر دا حکم اک سمجھائییا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے دیوے

بہت، پڑدہ اوہلا آپ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پہلی چیت چُکے ہتھ، پنجاں اُنگلار نال
 اشارہ رہیا کرائیا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھ، دین دِیال دھار چلائیآ۔ نرگن جوت کر پرگٹ، ساچی کرنی کار کھائیآ۔ پُورب لہنا دیوے وٹھ،
 لیکھا پچھلا سرب مٹائیآ۔ آگے مارگ دیوے دس، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جن بہگت کھول کے نج آگھ، نیترا اپنے نال ملائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ دیوے وڈیائی ہر جو وڈا، کل کرتا کھیل کرائیندا۔ گُرمکھ ویکھے بالا نڈھا،
 دُور دُراڈا میل ملائیندا۔ جگت وکار دی توڑ کے حدا، گھر ساچا اک سمجھائیندا۔ گھر ناد وجائے سچ انہدا، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔
 پریم پریتی اندر بّجھا، ہر کرتا کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ پہلی چیت کرنی کرتار، ہر
 کرتا آپ کرائیا۔ لیکھا لیکھے رُوداس چمیار، گُرمکھ دیوے وڈیائیآ۔ پُورب جنم دا قرض اُتار، حساب بے باق رہیا وکھائیآ۔ اکٹھے کر اک
 دربار، دُھر دربارا دئے جنائیآ۔ اٹّ دا رہیا نہ کوئی اُدھار، چار کھار لیکھے پائیآ۔ پنجویں مِتر کر پیار، بیڑا ساچا کندھ اُٹھائیآ۔ براہمن نال کر
 وبار، لیکھا لیکھے رہیا لگائیآ۔ سنگ ویکھیا اوہناں چار، ملیا میل ساچے تھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر
 اُٹھائیآ۔ براہمن کہے میرے سنگی چار، چوہاں بنت بنائیآ۔ چارے جُگ کرن پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیآ۔ چارے وید کرن نِمسکار، نیوں
 نیوں سپس نوئیآ۔ چارے بانی واجاں رہی مار، سوہنا ڈھولا راگ سُنائیآ۔ چارے کھانی نیترا رووے زارو زار، دھیرج نظر کھتے نہ آئیآ۔
 چوٹھے جُگ پریم پُرکھ پرہ لیکھا رہیا وچار، دُوجا سنگ نہ کھتے رلائیآ۔ لوکات سچ لگا اک دربار، دُھر درباری سوہبا پائیآ۔ پچھے کر آیا
 اُدھار، آگے لہنا رہیا مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ رُوداس کہے سُن براہمن مت، تینوں سچ
 دیاں درڑائیآ۔ پہلی چیترا آگئی تھت، اپنا آپ بدلائیآ۔ پرہو دوارویوں منگ لے بھکھ، خالی جھولی آگے ڈھاپیا۔ کِریا ندھان جے لیکھا دیوے
 لیکھ، سب دی تٹی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ براہمن کہے سُن چمیار موجی، گُرمکھ
 تینوں دیاں جنائیآ۔ ایہو جہی گلّ میں کدے نہ سوچی، جس وچ میری ہووے بھلیائیآ۔ نو جنم میری واسنا رہی کھوٹی، پھردا رہیا واہو
 داہیا۔ کلجگ انت میں اکو سُنیا سچ سلوکی، جس دی سمجھ اچے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

بے پرواہیا۔ رِوداس کہے چیت مہینہ، نو نو چار پچھوں مات آئیا۔ جس دوس اُتے گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنا چھڈنا مذہب دینا، ذات پات
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دو جہان چوڈاں لوک چوڈاں طبق سب دا چھٹے کھانا پینا، رس ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ رِوداس کہے پنڈت اٹھ ڈاہ جھولی، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ در درویش بن گولی، گولک پچھلی دے
 گوائیا۔ رِوداس دی سمجھ اکو بولی، جو دو اکھراں وچ جنائیا۔ اناسی کرتا تول رہیا تولى، تولنہار ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ پنڈت کہے سُن رِوداس سجن، اک دیاں جنائیا۔ پھڑ بانہوں کرا دے مجن، میری دُرمت میل
 دھوائیا۔ کوڑی کریا بھانڈے بھجن، بھرم بھو رہے نہ رائیا۔ پریم پریتی وچ ہوواں مگن، سرتی شبد نال جڑائیا۔ اکو آوے پرمانندن، نجانند
 رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، موہے دیوے مان وڈیائیا۔ رِوی کہیا ایہہ نہیں بات، پچھلا لیکھ جنائیا۔ پریم پُرکھ
 پرہ دیونہارا دات، جو بھکاری منگن آئیا۔ اٹھ ویکھ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دے پورے کرے بھوکھت واک، واقعہ اپنے نال ملائیا۔
 سچ دھرم دا کھولن آیا تاک، پردہ اوبلا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن اٹھ کے
 ویکھیا چاروں کُنٹ، نین اکھ کھلائیا۔ کی رِوداس دسین سچ ایہہ بیکنٹھ، دھام اولڑا سوہیا پائیا۔ میرا ہرکھ سوگ نہ رہے کوئی چنت، غمی
 غم نہ کھئے ستائیا۔ پرہ ملن دی ہووے ہمت، حوصلہ اکو وار ودھائیا۔ در ٹھانڈے کراں منت، نیوں نیوں لاگان پائیا۔ آگے پھیر نہ کراں
 علت، کوڑی کریا نہ کھئے چڑائیا۔ میری پچھلی پوشاک لہے خلعت، چولا چولے وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رِوداس براہمن سُن کے بلاس، سری بھگوان لئے انگڑائیا۔ اندرے اندر کر تلاش، کھوجت کھوجت بھو چکائیا۔
 دوہاں دی ویکھ کے ہر جو خواہش، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا کارج آوے راس، دھر دی دھار اک درڑائیا۔ چارے مل جان اک
 جماعت، نانا جڑے بھائی بھائی۔ اکٹھے ہو کے منگن دات، دیوے جوڑ سیس نوائیا۔ تارا سنگھ پچھے کھولے سب دا کھات، اجیت سنگھ پردہ
 رہے نہ رائیا۔ پھمن سنگھ پچھلا نانا تھے پتا مات، آگے پُرکھ اکال جڑائیا۔ ناظر سنگھ لیکھا جانے سجن ساک، گوبند میلا سہج سبھائیا۔
 ڈلے نال کیتا واک، بن اکھراں لیکھ لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ چوہاں لیکھا ہتھ زرنکار،

دوسرے نہ کھئے سمجھائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، پاربرہم بے پرواہیا۔ وید ویاسا اٹھ کے روون لگا زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ پاربرہم تیری سوہنی دسے گلزار، پھل پھلواڑی مات مہکائیا۔ مینوں یاد آیا پنجاں پیار، جس ویلے میرا جنم دتا میری مائیا۔ نہ زمیں نہ اسمان، نہ مندر گھر کوئی مکان، جنگل جوہ اجاڑ خوشی منائیا۔ پنچے بچے بال نادان، اندرے اندر آیا دھیان، کیرپا کرے سری بھگوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سانوں دیوے سچا مان، بالک جیئے وچ جہان، جنہاں ملے سری بھگوان، بھگون رُوپ انُوپ سہائیا۔ اوہناں لیکھا چُکے آن، نہ کوئی سکے مات پچھان، لیکھا لکھ نہ کوئی بڈھیوان، من مت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ اودھر رُوداس گائے گان، تیرا کھیل پرہو مہان، تیرا جھلدا رہے نشان، دو جہاناں اکو رنگ دکھائیا۔ اودھر تیئی اوتار کرن پہچان، عیسیٰ موسیٰ محمد ویکھن مار دھیان، نانک گوہند راہ تکان، کیر جولہا بھگت اٹھاراں رہیا اٹھائیا۔ اودھر رمی آر کہے مین بلوان، تاگا کہے مین مہروان، جس کوٹن کوٹ جوڑے جوڑے وچ جہان، پانہا گنڈھ کے خوشی منائیا۔ اودھروں خوشی ہویا بھگوان، سچ سندیسہ دیوے آن، شبد اگمی بولے بے زبان، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے ہلائییا۔ میرا رُوداس نال میل مہان، ناتا چھٹے زمیں اسمان، نیتر روون دو جہان، وشن برہما شو سرب کرلان، کروڑ تیتیسا سُرپت دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پچھلا لیکھا کڈھ کے دوویں خوشی منان، گھر بہہ کے سوہنے سوہنا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سُن کے کرنی کرتا پُرکھ، چارے جُگ بھجے واہو داہیا۔ چلو میٹھے چنتا دُکھ، ہرکھ سوگ گوائیا۔ پر م پُرکھ دا تکیئے مُکھ، جلوہ جوت نُو رُشنائیا۔ در آیا گھر لئے پُچھ، مہر نظر اٹھائیا۔ وست امولک دیوے کُچھ، جو اپنے سنگ رکھائیا۔ جگت بھنڈارا نہ جاوے مُک، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ نو سُو چرانوے چوکرئی جو رہیا لک، کلجگ اتم پڑدہ دتا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، دیاوان اکھوائیندا۔ جس دی کھچے نہ کوئی تصویر، مُصوّر بھيو کھئے نہ پائیندا۔ سو بدلن آیا تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اوہ ویکھو چار کھار پچھلے ویر، پنجواں سنگی جوڑ جُڑائیندا۔ اتم چوٹی چاڑھ اخیر، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ رُوداس چئے اُتے پا کالی لکیر، لیکھا اگلا اک بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل ویکھن اوتار گرو، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ ویکھو ستجگ ہندا شُرُوع، جس دی شرع سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پر م پُرکھ دا منتر

اکو پھرو، فرنے سب دے بند کرائیا۔ سچے مارگ گرمکھ وِرا ترو، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا بیڑا زرو، آگے سکے نہ کھئے
 بچائیا۔ ہر کا شبد کدے نہ مڑو، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 ستجگ ویکھو لگدا مات، پرہہ اکو مت سمجھائیا۔ دیوے وڈیائی وید ویاس اپنی دات، جس رات رتھی اک سہائیا۔ پنجاں پوری کر کے
 آس، آسا توڑ رکھائیا۔ جنم جنم دی میٹ پیاس، ہرکھ روگ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ وید ویاس
 تیرے پنجے شیر، شہنشاہ دتی سرنائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں جامہ بدلیا پھیر، بدلی اپنی آپ کرائیا۔ مہر نظر کر لیاندے گھیر، حکمے حکم
 ورتائیا۔ جس دا پُراں اٹھاراں نہ پاوں بہید، گیتا گیان نہ کھئے سمجھائیا۔ ایہو کھیل اچھل اچھید، ول چھلدھاری اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکمے اندر
 آپے بھیج، فرنے اندر میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ پڑدہ اوہلا دیوے چک، مکھ نقاب
 نہ کھئے رکھائیندا۔ ہر بہگت بہک لا کے پئے بک، بھہ بھو سرب مٹائیندا۔ اُجل کرے ہر جو مکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کوڑی کریا میٹ
 کے ڈکھ، سکھ ساگر اک سمجھائیندا۔ سفلی کرا کے جنی ککھ، اتم اپنی گود بہائیندا۔ کرے پیار جوں ماتا پُت، مہر نظر اک اٹھائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ پنجاں دے وڈیائی جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اودھروں
 روداس چار حکمے اندر لیاندے سد، چار کھار پنجواں بھائیا۔ یار یاری نال لئی گنڈھ، لگی سکے نہ کھئے تڑائیا۔ پچھلی پچھے گئی ہنڈھ، آگلا
 پڑدہ دئے اٹھائیا۔ آتم انتر دے اند، گرمکھ چند نور رُشنائیا۔ ساچا ڈھولا دس کے چھند، کرے کرائے حق پڑھائیا۔ اودھروں پنڈت مکیا
 پنڈھ، جنم نو لیکھ چکائیا۔ چار سجنناں بنیا سنگ، جنہاں میا بیٹھی راہ تکائیا۔ اودھروں گنگا گوداوری جمنا سُرستی مُکا کے آئیاں پنڈھ،
 در بیٹھیاں سیس نوئیا۔ دوئے جوڑ منگان رہیاں منگ، گل پلو اکو پائیا۔ کریا کر سورے سرینگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ اسیں ویکھیئے
 تیرے چمکدے چند، جلوہ تیج جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ گنگا کہے میرا گنگا جل،
 پرہہ سیوا تیری کھائیا۔ جمنا کہے میں دور ڈراٹے آئی لنگھ، سر گگریا اک اٹھائیا۔ سُرستی کہے میرا مکیا پچھلا پنڈھ، در اکو اوٹ رکھائیا۔
 گوداوری کہے مینوں ڈھیئے پچھوں پئی ٹھنڈ، در تیرا درشن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مار کے تالی کہن صاحب بخشند، بخشہار بے پرواہیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گنگا جل خوش ہووے پانی، سمت پندراں راہ تکائیا۔ پاربرہم پرہہ
 اکیاں نال دے کے آیا نشانی، تریینی اپنا چرن چھپائیا۔ گوداوری کہے مینوں آوے بانی، نیتز اکھ نہ سکاں گھلائیآ۔ میں چپ چپیتی سُن دی
 رہی بانی، ہر جو کی کی حکم ورتائیا۔ سانوں پرہو ترس آوے اندرے اندر رووے مشرانی، باہروں حوصلہ رہی وکھائیا۔ اوہنوں پچھلی
 بھلی کہانی، جو براہمن نال ملی وڈیائیا۔ نتھ سہاگ سدا رہے نہ بنی رہے نہ رانی، گھر محل نہ سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچا دے اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جل وچوں بولیا نیر، اپنا حال سُنائیا۔ میرے اندر لگی پیڑ، دکھ سکے نہ کھئے
 مٹائیا۔ میں تیرتھ تٹاں اُتے ہویا دلگیر، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہوں وچھوڑا لگا تیر، پرہو انیالا دتا چلائیآ۔ تیرے کول آیا اخیر، دھئے جوڑ
 لاگاں پائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر ہتھ تیرے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ نیر
 ویکھ روئی کڑاہی، دوہاں گنڈیاں حال سُنائیا۔ پرہہ میرے ول دھیان لگائیں، در واسطہ رہی پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر بیتیا تیری آس
 تکائی، کلجگ انت خوشی منائیا۔ میرے اندروں دھو کے ڈرمت میل چھاہی، براہمن کولوں صاف کرائیا۔ ہر سنگت دیوے سچ گواہی،
 شہادت اکو وار بھگتائیا۔ میں تپدی رہی وانگ انگیار تئی ریت سیس گر ارجن پائی، سانت مینوں کھئے نہ آئیا۔ جگ چوڑی پچھوں چرن
 کول دتا ٹکائی، رواداس چمارا لیکھا رہیا لکھائیا۔ پنجان سیوا اک لگائی، امرت دھار آپ وہائیا۔ پچھلا لیکھا چکیا میرے ماہی، کلجگ کھپڑا
 دینا ڈھابیا۔ ستجگ سچا راہ وکھائی، تیرے ہتھ پرہو وڈیائیا۔ چوہاں ہوئے نہ انت جدائی، سمت اگی خوشیاں نال لنگھائیا۔ تیرا ڈھولا گائیے
 چائیں چائیں، سو پُرکھ نرنجن تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا ست ور، در تیرے اکھ جگائیا۔
 سُن اکھ پکار پرہہ ٹھاکر، اپنا دھیان لگائیا۔ ہر بھگت نہ زڑھے کلجگ ساگر، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ کرپا کرے کریم قادر، کرتا ہوئے
 سہائیا۔ جنم جنم وچوں دیوے آدر، آدرش اپنا اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار سرنائیا۔ سچ سرنائی
 دیون آیا، صاحب سلطان سری بھگوان۔ کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھابیا، سچ جھلدا رہے نشان۔ ساچا مندر اک وکھایا، جس گرہ وسے آپ
 مہروان۔ دیا باقی اک رُشنایا، جوتی جوت جوت مہان۔ شبدا ناد اک شنوایا، بتی دند نہ کوئی گان۔ دھر دا لیکھا آپ درڑایا، نہ کوئی لکھ

وچ جہان۔ ساچا مارگ اِکو لایا، دیوے دُھر فرمان۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا دکھایا، نال اشارے نوجوان۔ پہلی چیت رُت سُہایا، ہر کرتا کرے کھیل مہان۔ پنج پنج دا میل ملایا، دس دس ہووے پردھان۔ ناری پُرکھ اِکو رنگ رنگیا، وڈا چھوٹا نہ کوئی جہان۔ سوہنا بستر تن پہنایا، سیوا کر صاحب سلطان۔ دسم دواہری رنگ چڑھایا، چٹی دھار ہویا مہروان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے سِری بھگوان۔ سِری بھگوان ویکھ کے لیکھا، دو جہان رہے جس گائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیتر تگ کے مٹے بھلیکھا، بہرم سکے نہ کھئے جنائیا۔ جس جُگ چوکڑی پچھلا رکھیا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ نرگن نرویر نرنکار دھر کے ویسا، نراکار رُپ دکھائیا۔ پنجان دیوے اِک سندیسہ، وید ویاسا نال ملائیا۔ ستیاں کھولیا آپے بہیتا، روداس چارا دئے گواہیا۔ دساں دا اِکو نظری آئے نیتا، نر نرنکار بے پرواہیا۔ جس دی انتر آتم سوہنی سیجا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رہیا مکائیا۔ پورب لیکھا ویکھو مُکدا، سو پُرکھ نرنجن آپ مکائیا۔ اگے مارگ پُرکھ ابناسی اچت دا، چیتن سب توں دئے کرائیا۔ بھگت بھگوان ناتا جڑیا پیو پُت دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گوبند گُرمکھاں آ کے پُچھدا، اگلا لیکھا دئے جنائیا۔ گڑھی والا ساکھ کدے نہ لک دا، پردہ اُپر نہ کھئے رکھائیا۔ کچی دیوار نالوں اُٹھ دا، ٹنک اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ستگر پورا، پورے ہتھ وڈیائیا۔ اپنا پجن کرے پورا، کیتا قول توڑ نہائیا۔ پنجان دے کے ست سرورا، صدقیاں صدق دکھائیا۔ جگت جہان دسے کوڑا، سچا میت نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں چرن مستک لائی دھوڑا، فتح جیکار اِک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ اوہ پنجان کیتی اِک ارداس، چرن دھیان لگائیا۔ گوبند ساڈی اتم خواہش، سد تیری سیو کمائیا۔ پُرکھ اکال تیرے ساتھ، پتا پوت نظری آئیا۔ جاندی وار چلے آکھ، آخر بینتی تیری جھولی پائیا۔ کلجگ اتم جس ویلے پرگٹ ہوویں ساکھیات، پُرکھ اکال نال خوشی منائیا۔ صدی پسویں ساڈی کریں یاد، اکیواں حصہ تیرے نال رلائییا۔ جو اکیاں ملی دات، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ اوس ویلے پُچھیں وات، در دھئے جوڑ سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گر گوبند سچ جئاؤندا اے۔ گڑھی چمکور بھاگ لگاؤندا اے۔ لگی آد جگاد توڑ نہاؤندا اے۔ میں ویکھاں کر کے غور، جس ویلے کلجگ ویلا اتم

آؤندا اے۔ پُرکھ اکال تیرے نال جاوے بہڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکاؤندا اے۔ دو جہان ویکھاں اندھ گھور، چور یار ٹھگ میل ملاؤندا اے۔
 جو تہاڈے نال دتے تور، اجیت جُجھار جوڑ جُڑاؤندا اے۔ اوہناں سر تے جھلنے چوڑ، سوہنی اپنی بنت بناؤندا اے۔ جو نیہاں تھلے رکھ
 کے اُتے کھیل کیتی ہور، سو آوری بنت بناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ صاحب ستگر
 تیری سرنائیا۔ ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیری جوڑی ویکھ خوشی نال سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر اپنے
 لہنا بلائیا۔ کی اپنے کول بلاوینگا۔ پردہ کھول احوال جناوینگا۔ ساچے کندے تول کے تول، ترازو اکو اک وکھاوینگا۔ آپ بیٹھ سنگھاسن
 اڈول، سریشٹ سبائی جگت ڈلاوینگا۔ ساڈا پُورب لہنا پھول، لیکھا دُھر دا جھولی پاوینگا۔ کہ مار کے اتم رول، اپنے در توں دُور
 دُرکاوینگا۔ اسیں بچے تیرے انہول، کی بھلیاں گلے لگاوینگا۔ گوبند ہس کے کیتا قول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا
 سچا ور، ساڈی تٹی جوڑ جُڑاوینگا۔ تہاڈی تٹی اپنے نال جُڑاواں گا۔ بات کراں دُھر دی سچی، گھر میلا سچ ملاواں گا۔ گنڈھ پوا کے
 اپنی پتیں، ناتا دُھر دا آپ بناواں گا۔ آپ کھا کے رُکھی سُکھی، تہاڈا سوہنا جھٹ لنگھاواں گا۔ جیہڑی لالو گھر لہی نہیں پوری لُچی،
 نانک کولوں منگ منگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا اک ور، در تھانڈے سوہیا پاواں گا۔ در تھانڈا انت
 سہاواں گا۔ کلجگ ویلا ویکھ وکھاواں گا۔ بن سہیلا پھیرا پاواں گا۔ گر چیلا میل ملاواں گا۔ سجن سہیلا اک اکھاواں گا۔ ویہ سو ویہ
 پکرمی انت، اپنا رنگ رنگواں گا۔ اکیاں دی کوئی نہ جانے گنت، دوآ ایکا جوڑ جُڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 پنجان اپنے کول منگاواں گا۔ پنجے میرے کول آؤگے۔ پُورب پچھلا پندھ مُکاؤگے۔ گرمکھ گرمکھ ہو کے میرا نور چند رُشناؤگے۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، گھر سچے سوہیا پاؤگے۔ پنجے کہن پرہ تیری اوٹ، دوجی سرن نہ کھئے تکائیا۔ بِن
 ملیئے تیری جوت، اتم تیرا دیپ کریئے رُشنائیا۔ بِن تیرے کیسے دوارے نہ مانیئے مؤج، گھر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ تُوں آپے کریں ساڈی کھوج،
 لہیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در تھانڈے لینا بلائیا۔ در تھانڈے انت بلاواں گا۔ پُورب لہنا مَول
 چُکاواں گا۔ گرمکھ سچے آپ پرگٹاواں گا۔ مکھن سنگھ وڈ وڈیاواں گا۔ سنگھ کپور جوڑ جُڑاواں گا۔ ارجن سنگھ انگ لگاواں گا۔

جوگندر سنگھ چند چمکاواں گا۔ ترلوچن اک اند رکھاواں گا۔ پنجاں پا کے پریم پیار دی گنڈھ، پچھلا لہنا مٹل مکاوانگا۔ ساچا ڈھولا دس کے چھند، آتم پر ماتم بھيو کھلاواں گا۔ لیکھا چکے ہنگ برہم، پاربرہم اپنا رنگ درڑاواں گا۔ نہکرمی ہو کے کران کم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ بے شک نظر نہ آوے پُری اند، اند اپنے وچوں پرگٹاواں گا۔ میرا نور گجری چند، جس دا نور گمکھاں اُپر اکو اک برسواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سوہنی اپنی ونڈ ونڈاواں گا۔ سوہنی ونڈ ویکھ کے چیت پہلی، گر اوتار خوشی منائیا۔ پریم پُرکھ لوکات نہیں بنا ویلی، وحشت سب دی دئے گوائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر سجدہ کرے اعلیٰ، الہی اکو نور نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا نظر نہ آئے کوئی ویری، دوکھی دوکھ نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت رنگن نرویر پائے پھیری، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ جس نے پنجاں ڈبدي تاري بیڑی، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ پورب جنم دی ڈھاہ کے ڈھیری، ساچی بنت دتی بنائیا۔ جس دی صفت کرے کیا کوئی کیہڑی کیہڑی، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس نوائیا۔ نو سو چرانویں چوکرئی جگ پچھوں کوڑی کِریا جڑ جس اکھیرئی، آگے دھکا دتا لائیا۔ کوئی نہ کہے میری میری، مایا ممتا رہیا گوائیا۔ آتم کہے پر ماتم میں تیری چیری، چیلا گرو شبد سرت وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پنجاں لہنا دتا نور، وید ویاسا خوشی منائیندا۔ پنجاں پیج دتی سوار، پُرش ناری روپ وکھائیندا۔ پنجاں اتوں پنجاں ادھار، دس دس جوڑ جڑائیندا۔ چٹے بستر کر تیار، سوہنا روپ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ چٹے بستر منگدے گئے پوشاک، گر اوتار پیر پیغمبر سارے دھیان لگائیا۔ پرہ نال مل کے ہوئے پرہو دی ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مڑھی گور نہ رلیئے خاک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کوڑے ویکئے نہ کیسے ہاٹ، کرتا قیمت دئے چکائیا۔ پرہو چرن بندھائے نات، سجن اکو اک اکھوائیا۔ گھر مندر کھولے تاک، مندر شودوالے مٹھ لبھن کھئے نہ جائیا۔ گھر سروور دیوے تاٹ، اٹھسٹھ لیکھا رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے کرے بات، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ گھر گمبھیر ہو کے دیوے دات، بے نظیر ورتائیا۔ لیکھا منگے نہ کھئے حساب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن کے رنگ چٹا سفید، گر اوتار رہے جس گائیا۔ پرہ ساڈے نال پورا کیتا جو کِریا عہد، عدالت اپنی سچ وکھائیا۔ تیرے کوئی نہ بدلے قانون قواعد، بے قائدگی وچ کدے نہ

آئیا۔ لیکھا مُکنا شرع شرائط، شریعت کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ست سوامی انترجامی دُھر دی کر اک ہدایت، حدیث اِکو اک سمجھائیا۔ اپنا نام کر عنایت، در ٹھانڈے دے ورتائیا۔ اسیں پُورا کریئے فرائض، بردے غلام بن کے فرمانبردار سیو کھائیا۔ کلجگ انت کریں نہ کوئی آزمائش، پیمانے وچ کوئی نہ آئیا۔ کلجگ جیو دسن نا لایق، لیاقت بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، واہوا دتی مان وڈیائیا۔ چٹے بستر ویکھ خوشیاں نال نچن ملنگ، متیہرے موڈھیاں اُتے رکھائیا۔ سانوں پچھلی بھل گئی پیتی بھنگ، بھنگڑا تیرے نام دا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو گئی ہنڈھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کوڑی کِریا وکار ویکھیا گند، آسا ترسنا جگت ہلکائیا۔ تیرا گرمکھ تیرا بھگت ویکھیا نوری چند، کِرن کِرن وچوں رُشنائیا۔ گر اوتار ہٹے اند، گیت سہاگی سوئے گائیا۔ ساڈی پوری ہوئی منگ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، سجدہ سیس جھکائیا۔ تیری کِریا پروردگار، رحمت تیری سرنائیا۔ ستجگ ساچی بٹھے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ پُورب لیکھا سرب نوار، اگلے مارگ پائیا۔ اُتم سریشٹ تیرا پوبار، بوہاری تیری سچ سرنائیا۔ نیتر ویکھیا سوہنا جمال، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ کتیں سُنیا پُورب حال، احوال اک درڑائیا۔ جامہ بدلی وچوں بدل کے نار، نر نرائن خوشی وکھائیا۔ کِریا کر کے پیج سوار، پنجاں پنجاں ہٹے سہائیا۔ مُشکل رہی نہ کوئی دُشوار، اؤکھی گھاٹی نہ کھئے درسائیا۔ ساچی منزل دتا چاڑھ، پھڑ بانہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بستر چٹے ویکھ ستجگ، ہوکا دے کے رہیا سُنائیا۔ کلجگ اؤدھ گئی پُگ، کالکھ مٹی کوڑی شاہیا۔ کِریا کرے پرہ ٹھاکر مُجھ، مُفت دیا کھائیا۔ رُوداس دا لہنا پچھلا بچھ، پُورب لیکھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دساں بستر دہ دیش دھار، چار گنٹ شنوائیا۔ ستجگ ست ست کرے پیار، ست ست سمجھائیا۔ اِکو درجہ پُرکھ نار، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ دوباں وچولا سرجنہار، نرگن زرویر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ جان بلہار، بلہاری گرو تیری وڈیائیا۔ دوئے جوڑ کر نمسکار، نمسکار ہر سنگت رہے سمجھائیا۔ پچھلا قرضہ لہنا چُکیا ادھار، لیکھا مُل رہن نہ پائیا۔ پرم پُرکھ دا درس کرو دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ جس دا گلشن ہر سنگت کھلی گلزار، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ سو صاحب ویکھن آیا وچ سنسار، وڈ سنساری پھیرا پائیا۔

دیوے وڈیائی پُرکھ نار، ہر کرتا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ پنج پنج ہوئے اِکھئے، دس جوڑ جُڑائیا۔ پرہہ سرنائی سارے ڈھٹھے، اک آواز الائیا۔ پچھلے پرہو پاڑ پٹے، لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ پریم پریتی اندر رتے، رنگ تیرا اک چڑھائیا۔ چاہے مندے چاہے چنگے، سد تیرے ہی اکھوائیا۔ بے شک نیتر نین ہین اندھے، انتر انتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ کرپا کر سورے سربنگے، شہنشاہ تیری شہنشاہیا۔ ٹدھ بن ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ٹوں رَوَداس دے کھا کے سکے مندے، منڈلی گھر وچ دتی لگائیا۔ اوہدے چنگے لگے چار گنڈھے، چار جُگاک وچوں اُتم دتے بنائیا۔ چار کھار تیرے نال ہنڈھے، جو چارے ڈولی ڈنڈے رہے اُٹھائیا۔ ڈولے والی سوانی منگ اکو منگے، گھر سچے واسطہ پائیا۔ کلجُگ انت میرا چُھٹ نہ جائے سنگے، سوہنا سنگ وکھائیا۔ مین راہ تگاک بیٹھی کنڈھے، کنڈھی واٹ تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی سرنائیا۔ سچ سرنائی دینی ایکنکار، بے پرواہ در تیرے منگ منگائیا۔ لہنا دینا سرب نوار، چنتا روگ سوگ مٹائیا۔ باران چیت جو وچھڑن والے ہر سنگت دے میت مُرار، سچن سنگی نظری آئیا۔ کر کرپا اوہناں کر اُدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اِگی جیو کرن پُکار، اندرے اندر رہے سنائیا۔ کسے دے دو کسے دے چار، کسے دے ست کسے دے اٹھان تٹان وچ کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب لیکھا دے مُکائیا۔ پرہہ دی کھیل ویکھ عجیب، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ گُر اوتار آئے قریب، پیر پیغمبر نیرن نیرے ڈیرہ لائیا۔ پروردگار جُگ چوکرئی تیری منّ دے گئے حدیث، تیرا حُکم فرمان اپنی جھولی پائیا۔ تیرے حُکمے اندر جھوَجھ گئے جُجھار اجیت، نکے بالے نیہاں ہیٹھ آسن لائیا۔ گوبند اوہ نہ کیتے سرچیت، سُنّیاں نہ پھیر اُٹھائیا۔ ایہہ کھیل دسے انڈیٹھ، بن اکھاں نظری آئیا۔ کلجُگ انت بے شک تیری بھگتاں نال پریت، جن بھگت تیرا جس گائیا۔ مان دیویں اُوچ نیچ، راؤ رنگ اک سرنائیا۔ وشن برہما شو منگدے بھیکھ، خالی جھولی سرب بھرائیا۔ نت نوت تیری کردے سرب اڈیک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ کلجُگ انت اچرچ چلاویں ریت، ریتیان تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نانا توڑ مندر مسیت، ہرجن اپنے رنگ رنگائیا۔ پریم پیار دی گنڈھ پیچ، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے سمجھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری اچرچ لایا، سمجھ وچ کسے نہ آئیا۔ لال کنچن سوہا چٹا ویکھ

پیلا، نیلا کالا سوہیا پائیا۔ شبدی گر بناؤندے رہے سرب وسیلہ، لوکات جوڑ جڑائیا۔ بھگت بھگوان بندا رہیا قبیلہ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ اتم پاربرہم پت پریشور آپ اپنا کر کے حیلہ، ساچا میلا لیا ملایا۔ خوشیاں نال کہے گرمکھ گرمکھ ہرجن ہرہگت جنان چر چاہے آوناں چر جی لا، جگ جیون داتا دیا کھائیا۔ نام ندھان بن پیاسیوں پی لا، رس اپنا اک چکھائیا۔ روداس چارا گرمکھ روپ ہو کے جنہاں بنیا وسیلہ، وصل ساچا دئے کرائیا۔ جگ چوکڑی پچھوں آیا ویہ سو اگی دا چیت مہینہ، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ جن بھگتو ٹھاڈا ٹھاڈا کرے سینہ، امرت دھار اک وبائیا۔ پرم پُرکھ پرہ دانا پینا، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ ایتھ مشال نہیں کوئی جل مینا، حاضر ہو کے رحمت آپ کھائیا۔ چرناں ہیٹھ دیائے لوک تیناں، چوڈاں طبقاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے آگے ہوئے ادھینا، ادنہ ہو کے سیو کھائیا۔ گرمکھو تپسیا وچ تپ کے کسے دا وگن نہ دیوے پسینہ، مہر نظر نال پار کرائیا۔ پرم پُرکھ پرماٹما کدے نہ جانو نابینہ، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شاہ اسوار بن کے پاکھراں پاؤ زینہ، اسوا اپنے اُتے دتے چڑھائیا۔ آ کے ویکھو گرمکھ گرمکھ میرا نگینہ، جس دی قیمت لوکات نہ کھئے چکھائیا۔ دیوے وڈیائی صاحب پرینا، پت پریشور بے پرواہیا۔ آپ بنیا رہے مسکینا، غریباں وچوں غریب نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور ڈراڈے آگئے نیڑے، اپنا پندھ مکھائیا۔ چلو ویکھئے جتھے پرہو دے لگے ڈیرے، جن بھگت سنگ نبھائیا۔ شیر ہو کے شیراں پائے گھیرے، بھبک اپنا نام سُنائیا۔ پچھلے لیکھے رہیا نیڑے، جگت جھپڑے رہیا چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ آ کے آگے تکیا کھیل، خلق رہے جنائیا۔ نرگن دا نرگن نال ہویا میل، سرگن سرگن خوشی وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرہ سجن شہیل، صاحب ستگر دیا کھائیا۔ اکو رنگ گرو گر چیل، چیل گر اکو رنگ سائیا۔ پاربرہم پرہ اچر کرپا کھیل، ستجگ ساچی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان لیکھا دئے درڑائیا۔ جنم جنم دا جاوے کھٹکا، پچھلی کھٹی جھولی پائیا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹکا، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ تیرا مُعاف کیتا پچھلا کھادھا جھٹکا، چھری بھل نہ کھئے ٹکھائیا۔ تیرا لیکھے لگا نیلا بدھا پٹکا، پاربرہم پرہ ہوئے سہائیا۔ تیرا کایا گٹھڑی پھول کے ویکھے بستہ، جس اندر گوبند پریتی بند کرائیا۔ گوبند میل نہیں جگ سستا، بن پُرکھ اکال نہ کھئے کرائیا۔ آگے سوگ رہیا نہ ہرکھا، چنتا غم

چُکائیا۔ گُرمکھ بن کسوٹیوں گیا پرکھا، پارکھو اکو بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ دُھر دا پرچا، چوڈاں ودیا وچوں سمجھ کسے نہ آئیا۔ در آیاں نوں ائملا دتا خرچہ، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ در در گھر گھر گلی کوچے ہن ساڈا کردے چرچہ، اوہلا کوئی رہن نہ پائیا۔ چالی سال دا پورا کیتا خرچہ، خزانہ اکو وار بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کھٹکا رہن نہ دیوے ہر جو اندر گُرسکھ، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی سکے مات مٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہاناں پئے دس، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ ائمٹری دولت بائے بھکھ، بھچھیا اکو وار ورتائیا۔ جو ہردیوں گویند دا بنیا سکھ، تنہاں سکھاں لئے ملائیا۔ جو بے مکھ ہو کے بیٹھے دے کے پٹھ، تنہاں دیوے در ڈرکائیا۔ پرہو دے ہتھ اندر دی کھچ، تار اپنی آپ بلائیا۔ جے گُرمکھ ملن نوں ہووے جچ، راتیں ستیاں درس دکھائیا۔ گُرمکھ چوڑی کر کے پھر پک، ستگر ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ ویکھ وڈیائی ملدی مات، بھل رہے نہ رائیا۔ جنہاں دا لیکھا لکھیا بن قلم دوات، تنہاں دی شہادت دیوے گواہیا۔ صاحب ستگر پرگٹ ہو ساکھیاں، سچ سکھیا اک درڑائیا۔ ایدھر تگو بے شک پنج پنج دے دس ناری ذات، نرائن اینہاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں مانس جنم وچوں دتی اپنی دات، مانکھ روپ وٹائیا۔ پورب پوری کیتی آس، سوہنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، مہروان مہروان مہروان بے پرواہیا۔ جس پچھلا لیکھ لایا پنڈت، جنم جنم جنم وچ بھوائیا۔ سو لیکھا جانے جیرج انڈج، اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جو گُرمکھ اک وار مل گیا ہر سنگت، تس آگے دیوے نہ کھئے سزائیا۔ صاحب ستگر چاڑھے اپنی رنگت، رنگ رتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ روداس نے ماریا اک ہنورا، خوشیاں نال جنائیا۔ جے ناتا جڑیا تورا مورا، ہووے نہ کھئے جدائیا۔ بے شک اینہاں دا وقت رہ گیا تھوڑا، آگا نیڑے آئیا۔ پرہو تیرے کولوں وچھڑن نہیں دینا جوڑا، جوڑا جوڑی جوڑی تیرے چرناں رنگ رنگائیا۔ میرے کول آجے اوہ چٹا کاغذ کورا، جو پچھلے جنم وچ لیکھا لیا لکھائیا۔ کیوں ترسائیں اپنا بھنڈارا ورتائیں بھورا بھورا، بھکھیاں نہ کھئے سوائیا۔ جے ہن نہ پاویں موڑا، مڑ کے تیرا سنگ نہ کدے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیرپال ٹھا کر ٹھوکر دے لگائیا۔ روداس کہا منائے نال زور، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ تیرے ہتھ کیہڑی تھوڑ، دیندیاں کی گھٹ

جائیا۔ اینہاں دی بھیناں بھراواں پُتراں استری سب نوں لوڑ، ہوکے لے لے اندرے اندر سرب سُنائیا۔ میں کوٹن کوٹ تھے چھتر دتے جوڑ، آر ڈوری گنڈھ پوائیا۔ پاربرہم تیرے در کپھڑی تھوڑ، اتوٹ اٹھ تیری بے پرواہیا۔ ایہہ نکي جہی پئی مینوں لوڑ، تینوں رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دیدے دُھر دا ور، میرا سنگ لہنا ترائیا۔

★ ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

پیس اکیسا شاہ سِکدار، شہنشاہ دیا کھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کھول ٹھانڈا دربار، ست دوارا اک سہائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن پاوے سار، ایکنکار کار کھائیندا۔ آد زرنجن کر اُجیار، جوتی جاتا نور رُشنائیندا۔ ابناسی کرتا ہو تیار، سری بھگوان بھيو چُکائیندا۔ پاربرہم پرہہ کرے خبردار، برہم سویا آپ اُٹھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار، ہر گھٹ واسی پھیرا پائیندا۔ منڈل راسی کھیل اپار، دو جہاناں سو بھا پائیندا۔ جُگ چوکڑی ویکھے وگسے ویکھنہار، آد جُگاد اپنا حُکم ورتائیندا۔ لہنا دینا دے گرو اوتار، پیر پیغمبر آسا پور کرائیندا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ پیتے سنسار، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر اچرج کھیل وکھائیندا۔ پیس اکیسا ہر زرنکارا، دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگتاں وکھا اک دوارا، در دروازہ دئے جنائیا۔ پورب جنم دا لاپے ادھارا، مقروض قرضہ آپ چُکائیا۔ ساچا دیوے اک پیارا، پریم پریتی سرب درڑائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی مُکیا پندھ، لوکات رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا کر کے قلم بند، بندگی لکھ چوراسی جیو جنت گئے درڑائیا۔ ڈھولا گیت کلمہ نبی رسؤل گا کے چھند، کائنات کری پڑھائیا۔ بھيو کھلاؤندے رہے ہنگ برہم، سو صاحب صفت سُنائیا۔ نام چپاؤندے رہے دما دم، پون سواسی سواساں نال ملائیا۔ نیتر نیر وباؤندے رہے چھا چھم، بن ویراگی اک ویراگ جنائیا۔ نام خزانہ دیندے رہے دولت دھن، اٹلڑی دات ورتائیا۔ بھيو کھلاؤندے رہے پھوکاں مار کے وچ کن، نیتر لوچن بند جنائیا۔ جوت زرنجن چاڑھدے رہے گھر گھر چن، نورو نور نور سمجھائیا۔ بن کھیوٹ کھیٹ بیڑا چلاؤندے رہے جن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جُگ چوڑی کر دے رہے بوہار، بن بوہاری پھیرا پائیا۔ لے کے حُکم سچّی سرکار، ساچا نُور رُشنائیا۔ چاکر بن کے تئی اوتار، لوکيات چرن کول دھیان لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگدے رہے دھوڑی چہار، خاکی خاک خاک رمائیا۔ نانک گوبند دسدے رہے پیار، چرن پریتی اک جنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند نعرہ حق بول جیکار، نادى شبدی ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جُگ چوڑی منگدے رہے بھکھ، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ شاستر سمرت لیکھا رہے لکھ، گیتا گیان انجیل قرآن دئے گواہیا۔ بن ستگر پورے آتم پر ماتم کیسے نہ کیتا ہست، گھر سجن نہ کھئے ملائیا۔ کروٹ لئے نہ جو ستا دے کر پٹھ، ستمکھ ہو نہ درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ جُگ چوڑی کپندے گئے بیس اکیس، اگی ستگر اکو پائیا۔ پرگٹ ہووے ہر جگدیس، جگدیشر داتا بے پرواہیا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ ڈھر فرمانا دیوے ٹھیک، ٹھیکر جُگ چوڑی بھنّ وکھائیا۔ جس دی آد جگاد دھار باریک، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ اُس دی سارے کرن اڈیک، دو جہان راہ تکائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں کرے پریت، سچ پریتی اک لگائیا۔ نانا توڑ اوچ نیچ، راؤ رنک دئے سرنائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوئے ہنگتا میٹے لیک، لہنا دینا سب دی جھولی پائیا۔ بھيو کھلائے لاشریک، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو زڑی رہیا سہائیا۔ سو صاحب ستگر آیا ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ پورب پورا کرے لیکھ، اگلا لیکھا دئے جنائیا۔ بھاگان بھریا مہینہ چیت، رت بسنتی اک مہکائیا۔ جن بھگتاں کر کے ہیت، پریم پریتی اک درڑائیا۔ شبد سندیسہ ڈھر دا بھیج، گرمکھ سوئے رہیا اٹھائیا۔ انتر آتم مانے سیج، سیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں واٹ آگے نکى، پرہ پینڈا رہیا مکائیا۔ جس دی دھار دسدے رہے تکھی، سو داتاری اپنی کار کھائیا۔ چار ورن دی ساچی سکھی، پُرکھ کال اک بنائیا۔ جگت نیتز کیسے نہ دسی، نج نیتز رہیا سمجھائیا۔ ایدھر ویکھو گوبند پچھلی لے کے آیا چٹھی، پروانہ اپنا رہیا پھڑائیا۔ پرہو تیری پریتی لگے مٹھی، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ در درویش کھڑے کوئن کوٹ مئی رکھی، تپی تپیشر نیناں نیر وہائیا۔ ساڈی کیسے کم نہ لگی پنج تت کایا مئی، اپ تیج وائے پرتمھی آکاش سو بھا کھئے نہ پائیا۔ جگت واسنا ویکھی پھکی، کوڑی کرپا موہ ہلکائیا۔ من مت دباگن آ کے پٹی،

گھلڑے کیس رہی گُرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت سُہیلے سُنومت، مِتر پیارا اکِ
 دِرڑائیا۔ ایتھے اوتھے سَتگر کدی نہ دیوے پٹھ، ساہمنے ہو کے درس دِکھائیا۔ دُھر دا لیکھا دیوے لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ساچی
 سیکھیا لینی سکھ، جھوٹھی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ذات پات دی نہیں کوئی بھٹ، ورن برن نہ کھئے لڑائیا۔ آتم پر ماتم ساچا بت، گھر ملے
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھئے سہائیا۔ جن بھگتاں پر بھو دِرڑاؤندا اے۔ دُھر دا بھيو آپ گھلاؤندا
 اے۔ نرگن ہو کے سرگن سیو کماؤندا اے۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ پردہ لاہندا اے۔ سچ دوارا اک گھلا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاؤندا
 اے۔ پت پریشور بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار بنا گواہ، سوہنا حکم آپ سناؤندا اے۔ جو صاحب سرنائی گیا آ، لکھ
 چوراسی پھند کٹاؤندا اے۔ رائے دھرم نہ دئے سزا، چترگیت نہ لیکھ وکھاؤندا اے۔ لاڑی موٹ نہ لئے پرنا، سورگ بہشت دوزخ سب دا ڈیرہ
 ڈھاہندا اے۔ کوئن کوٹ جنم دے بخش گناہ، سر اپنا ہتھ رکھاؤندا اے۔ آپے بن کے پتا مان، گرمکھ بالے گود سہاؤندا اے۔ پھڑ پھڑ ہنس
 بنائے کان، کاگوں ہنس اڈاؤندا اے۔ نتھاویاں دیوے تھان، ساچی بھومکا اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہرجن ساچے آپ تراؤندا اے۔ ہرجن ساچے آپ تراواں گا۔ دُھر دا لیکھا جھولی پاواں گا۔ بہرم بھلیکھا دُور کراواں گا۔ ساچا نینا اکو نظری
 آواں گا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے بیڑا آپ چلاواں گا۔ دُھر سندیس اکو بھیجا، بھانڈا بہرم بھو بھتاواں گا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے ماناں سیجا،
 پلنگ رنگیلا اک سہاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹلڑی دات آپ ورتاواں گا۔ اٹلڑی دات پر بھو ورتاویگا۔
 مہروان دیا کماویگا۔ نو دوارے ویکھ وکھاویگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار کراویگا۔ ایڑا پنگل لہنا دینا آپ چکاوویگا۔ امرت آتم جام پیاویگا۔
 انحد ناد انحد راگ سناویگا۔ بجرکپائی پڑدہ آپ اٹھاویگا۔ کایا مندر ساچی ہاٹی، سوہنی وست اک درساویگا۔ کر پرکاش بن تیل باقی، دیا کو
 اک ڈگمگاوویگا۔ سچ سہنجنا کلا پاتی، سچ سنگھاسن سوہنا پاوویگا۔ میل ملاوا دوس راتی، پچھلا وچھوڑا دُور کراویگا۔ آتم پر ماتم بن کے
 ساتھی، سوہنا سنگ آپ ہو جاویگا۔ منزل منزل پار کرا کے گھاٹی، ساچے مندر آپ بہاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں رنگ رنگاویگا۔ جن بھگتاں رنگ رنگائے گا۔ کایا مندر مردنگ وجائے گا۔ سچ دوارے لنگھ، پردہ آپ اٹھائے گا۔ کرپا کر سورا

سربنگ، صحبت اپنی آپ سمجھائے گا۔ کر پرکاش آگئی چند، اگیان اندھیر مٹائے گا۔ بھيو چُکے ہنگ برہم، سو اپنا راہ وکھاویگا۔ نہکرمی کرے اپنا کم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھابھیگا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی چم، ساڈھے تن ہتھ بنک سہائے گا۔ نام درڑائے دما دم، اچا جاپ آپ کرائے گا۔ من واسنا میٹے من، من کا منکا آپ بھوائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ اٹھائے گا۔ جن بھگتاں پر بھو اٹھاویگا۔ نرگن ہو کے درس دکھاویگا۔ سرگن پڑدہ اوبلا آپ چکاویگا۔ بن وچولا ویکھ وکھاویگا۔ سوہنگ ڈھولا اک سناویگا۔ جنم جنم دا کر کے بہار ہؤلا، ترت اپنا رنگ رنگاویگا۔ اٹا کر کے نابھ کولا، بوند سوانتی مکھ چواویگا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولا، سر اپنا ہتھ رکھاویگا۔ نور الاہی اکو اولا، عالمین ویس وٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں گود بہاویگا۔ جن بھگتاں میلا پُرکھ سمرتھ، پر بھو دئے وڈیائیا۔ سب دی جھولی پائے حق، چچا کھئے رہن نہ پائیا۔ گرمکھاں اندر وڑ کے گاوے جس، سچ نام صفت صلاحیا۔ جنہاں دے اندر رکھے شک، شکوا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ گرمکھو اپنے ملن دی کھولے آکھ، جاگت سووت درس دکھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، وکھری دھار اک درڑائیا۔ دُور درادا آوے نٹھ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے جت، برہم مت اک پڑھائیا۔ نام جیکارا بول الکھ، الکھ الکھنا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ملائیا۔ ہرجن سارے ہونے اکھئے، انتر آتم رہے جنائیا۔ پر پُرکھ پر بھ تیرے بچے، بچپن تیری جھولی پائیا۔ ناتا جوڑ بہین بھائی سکے، ہر سنگت اکو رُپ نظری آئیا۔ تیرا درس کردیاں کوئی نہ آکے، تھکاوٹ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کوئی رہے لوڑ نہ مدینے مکے، کایا کعبہ ساچا حُجرہ اک سہائیا۔ مُرید مُرشد باہر جا کوئی نہ لبھے، گھر دیدار دینا بے پرواہیا۔ پروردگار رہنا سچے کھبے، آگے پچھے تیری سرنائیا۔ ساڈی تیرے ہتھ لچے، جیواں نور خُدائیا۔ تیرے حُکمے اندر بدھے، پریتی پریم وچ جڑائیا۔ پیر پیغمبر نبی رسؤل قلم شاہی سارے لیکھ چھڈے، جھگڑا مُکیا جگت لوکائیا۔ پر پُرکھ پت پریشور تیری لنگھ کے ویکھی حدے، گھر سچا سوہیا پائیا۔ جتھے وشو اکو جدے، برہم رُپ نظری آئیا۔ بودھ اکادھا ناد وچے، تند ستار نہ کھئے پلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کردے آگے، سپس جگدیس جھکائیا۔ سارے ویکھے پیری ننگے، نیتر نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ سچ وکھا ہری ہر مندر، کایا بنک ملے وڈیائیا۔ تیرا میلا ہووے

اندرے اندر، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ بجرکپاٹی توڑ جندر، نام کھنڈا اک کھڑکائیا۔ من واسنا بھوے نہ بندر، ده دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ کسے دوارے نہ جائیے منگن، گھر گھر الکھ نہ کھئے جگائیا۔ تیرے پریم دی چڑھ جائے رنگن، جگ چوکرئی اتر کدے نہ جائیا۔ ساچا دے دے دے پرمانندن، نجانند تیری رسائیا۔ کوئن کوٹ تیرے در تے کھڑے تریلوکی نندن، رام کرشن بیٹھے سیس جھکائیا۔ تیرے چرناں بیٹھ کوئن کوٹ دسے برہمنڈن، برہمانڈ وجے تیری ودھائیا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈن، اُتہج سیبج تیری سرنائیا۔ کر کرپا مستک چرن دھوڑی لاوے چندن، ٹگا اکو سوہا پائیا۔ کوڑی کرپا دئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، بہانڈا بہرم بھو بہنائیا۔ تیرے گرمکھ گرمکھ سنت سہیلے تیرے نال ہنڈھن، دوجا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ سُن لے ٹھاکر، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ کلجگ دسے ڈونگھا ساگر، سرگن دیوے کوئی نہ ڈھوئیا۔ نرمل کرم نہ ہوئے اجاگر، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سچ دوار ملے نہ آدر، چاروں گنٹ ریبی گرلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت نیتر نین و ہاون نیر، اُچی کوک کوک سنائیا۔ برہوں وچھوڑا لگی پیڑ، تڈھ پن سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جگت بندھن بندھپ وچ ہوئے دلگیر، دھیرج سکے نہ کھئے دھرائیا۔ دین مذہب شرع وچا زنجیر، کڑی کڑی سکے نہ کھئے کھلائیا۔ تیرا درس درس ہووے بے نظیر، نظریہ نظر دے بدلایا۔ اٹھ پھر اک تصویر، بن تسبیح مالا ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی ڈھر دے پیر، پیغمبر تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا شاہ حقیر، حضرت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ ساچی دیا آپ کھاؤندا اے۔ جن بھگتاں بھو کھلاؤندا اے۔ جگ چوکرئی میل ملاؤندا اے۔ کلجگ اتم رنگ رنگاؤندا اے۔ نرگن ہو کے وسے سنگ، سرگن سوہنی بنت بناؤندا اے۔ آتم پر ماتم دے اند، رس اکو اک وکھاؤندا اے۔ جو گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گاوے چھند، تیس اپنے گھر بہاؤندا اے۔ ایتھ اوتھ پاوے ٹھنڈ، اگنی تت آپ بچھاؤندا اے۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی میل ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اک درڑاؤندا اے۔ سچا مارگ اک درڑاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی آپ سمجھاؤندا اے۔ نو کھنڈ پر تھمی حکم ورتاؤندا اے۔ ست دیپ بھو کھلاؤندا اے۔ وڈ دیوی دیو ویس وٹاؤندا اے۔ نہچل دھام اک سہاؤندا اے۔ وشن برہما شو

سیو لگاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکم مناؤندا اے۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار، گہر گمبہر اپنی کار کماؤندا اے۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آؤندا اے۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکال پھیرا پاؤندا اے۔ جلوہ گر دئے دیدار، دید اک چند رُشناؤندا اے۔ کوڑی کیریا میٹ دھواں دھار، اندھ اگیان آپ گواؤندا اے۔ آد جُگادی سچ جیکار، شبدی جوتی ڈھولا راگ سناؤندا اے۔ اکھراں نال نہ کرے پیار، نراکھ آپ پرگناؤندا اے۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک آدھار، آتم پرما تم اپنی کار کماؤندا اے۔ پنج تت کایا چولا تن شنکار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑاؤندا اے۔ ترے گن مایا دے بھنڈار، رجو طعمو ستو آپ ورتاؤندا اے۔ کر کھیل اپر اپار، اپر پیر اپنا رنگ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ستجگ سچا راہ چلاؤندا اے۔ ستجگ راہ سوہنگ سو، سو صاحب کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم لگے موہ، گہر میلا سہج سُبھائیا۔ گرہ مندر کرے لو، دبیک جوت اک رُشنائیا۔ ساچا ڈھوا دیوے ڈھو، وست امولک نام ورتائیا۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہو، اپنے نال کرے کُرمائیا۔ کوڑی کیریا اندروں لوے کھوہ، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ جگت پیار نالوں کر نرموہ، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ آتم پرما تم جاوے چھوہ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں میل ملائیا۔ جن بھگتاں میل ملاواں کرے آپ، گہر گہر وچ کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے چپ دے گئے سوہنگ جاپ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان اپنا وادھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہ کوئی پُن نہ کوئی پاپ، نہ کوئی روگ نہ سنتاپ، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ بن ونجارا کھولے ہاٹ، دیونہارا ڈھر دی دات، الکھ اگوچر آپ ورتائیندا۔ چرن پریتی جوڑے نات، درس دکھائے ساکھیات، سخی سرور پھیرا پائیندا۔ دیونہارا آب حیات، ویکھنہارا کائنات، دو جہاناں پردہ آپ چکائیندا۔ بھگت بھگونت دیوے ساتھ، سچ سُنائے اکو گاتھ، ڈھولا اپنا راگ لائیندا۔ تیری میری اکو ذات، آد جُگاد نہ ہوئے وفات، گرُمکھ مڑھی گور نہ کھئے دبائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں مان رکھائیندا۔ جن بھگتاں مان رکھاؤندا اے۔ سری بھگوان سنگ نبھاؤندا اے۔ گہر آتم دے اند، چند نور جوت رُشناؤندا اے۔ جُگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گہر میلا سچ ملاؤندا اے۔ ٹوں میرا میں تیرا چھند، سوہنا وقت آپ سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی سیکھیا اک رکھاؤندا اے۔ ساچی دیوے ڈھر دی سیکھیا، ہر منتر نام پڑھائیا۔ سرِشٹ سبائی جانو متھیا، تہر

رہن کھئے نہ پائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ سترگ ہٹ وکیا، تس قیمت دئے چکائیا۔ مانس جنم ائملا جتیا، لکھ چوراسی بھند کٹائیا۔ جوتی جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ دے دلاسا، جگت دلدر دے مٹائیا۔ اتم پوری کر دے آسا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا بھر دے کاسہ، وست امولک اک ورتائیا۔ گر اوتار تیرا دیندے گئے بھرواسا، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ تده بن پورا کرے کوئی نہ گھاتا، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم نیڑے آئی واٹا، پچھلا پنڈھ بیٹھے چکائیا۔ ساڈا لہنا چھٹ جائے تیرتھ تاٹا، گنگا گوداوری جمناسرستی نہاون کھئے نہ جائیا۔ جھگڑا چکے مندر مسجد ماٹھا، سیل پوجس سیس نہ کھئے نوائیا۔ گھر وچ گھر کر جوت پرکاسا، انحد نادی دھن دے شنوائیا۔ تون میرا میں تیری ذاتا، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ اتم پر ماتم پچھ آن کے واٹا، سمکھ ہو کے پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ مہروان کیوں بیٹھوں چپ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ بھگتاں کولوں کیوں رہوں لک، اکھ شرم کیوں شرمائیا۔ اسیں کبیر جلاہے کولوں لیا پچھ، گھر ملے بے پرواہیا۔ سدا دیوے خزانہ اٹھ، نام بھنڈار آپ ورتائیا۔ لوکات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ آپے دیوے لائیا۔ آون جاون اوسے ویلے جائے چھٹ، جس ویلے اپنی دیا کھائیا۔ جے پریم کر کے کہے آمیرے پت، پتا بن کے گود اٹھائیا۔ پھر دو جہان گرمکھ تینوں جاون جھک، آگے اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جے ٹھاڈے نالوں صاحب جاوے رُس، گھر سجن نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لیکھا دے مکائیا۔ جن بھگت اٹھ کے رہے گھور، سری بھگوان رہے ڈرائیا۔ پرہ ساڈا دیدے سانوں نور، کیوں بیٹھا بند کرائیا۔ چار کنت تینوں کریئے مشہور، دنکا تیرا نام وجائیا۔ ساڈے وچ جے کوئی قصور، اوہ وی تیری جھولی پائیا۔ تینوں ہون نہیں دینا مفرور، بھج سکے نہ بے پرواہیا۔ پہلی چیت پا کے جوڑ، کایا اندر لینا ٹکائیا۔ جنا چر کایا چولی رنگ نہ چاڑھیں گوڑھ، تیری سیوا سانوں کدے نہ بھائیا۔ پرہو تون ساڈا مزدور، جگ جگ سیو کھائیا۔ جنان چر ساکھیات نظری آویں نہ حاضر حضور، سارے بیٹھیئے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ اچے پرہو تیرے نال جھگڑا، جن بھگت رہے جنائیا۔ پانی وچ ٹھار کے گھا وچ وڑ کے ساتھوں سہیا نہ جائے رگڑا، اٹھے پھر تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ سمت آگی تینوں ہون نہیں دینا وکھرا، فریبیا تیرا فریب دینا گوائیا۔ اسیں کوئی نہیں پھولنا چار جگ دا پترا، تیرا نام تیرا گیان اپنے اندر

بند کرائیا۔ تیرے سنگ رل کے سانوں کوئی نہ رہے خطرہ، دو جہان بھے نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیتھوں منگدے رہے اکو
 قطرہ، اسیں جھولیانیان بھرائیا۔ تیری بھیٹا کوئی نہیں دینا بگرا چھترا، مُرگا آگے نہ کھئے ٹکائیا۔ پرہو ساڈے نال لکھ چوراسی نالوں ہو کے
 وکھرا، قؤل اقرار دے نبھائیا۔ بے پرواہ تیرا چلن نہیں دینا نخرہ، ساریاں اکو صلاح رکھائیا۔ بھگتاں کولوں پرہہ کیوں رہے اڈرا، گھر وکھرا
 کیوں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ پردہ اوہلا چُک بھگوان، جن بھگت رہے جنائیا۔ چار
 جُگ تیرا لہدے رہے نشان، تُوں لُکیا رہوں بے پرواہیا۔ تیرا اکھراں وچوں ہتھ نہ آیا کیسے گیان، الفیے رہی کُرائیا۔ اپنا دس اک ایمان،
 جس وچ رحمت نور الاہیا۔ آ کے دے سندیسہ پیغام، اپنی کر سچ پڑھائیا۔ تُوں صاحب وڈ امام، صحیح سلامت نظری آئیا۔ در بردے ہو
 کے کریئے سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ ساڈے اندرے اندر بدل دے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ کوڑی کریا سانوں دسے حرام، اکو حُجرہ
 تیرا سوہا پائیا۔ نغمہ نعرہ تیری سُن کلام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن ساچے رہے سُنائیا۔ جن
 بھگت کہن پرہہ ساڈا ویکھ بل، بل تیرا نظری آئیا۔ ہُن نہیں کرن دینا ول چھل، اچھل چھلدھاری تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نرگن ہو کے
 ساڈے اندر رل، رل مل سوہنی خوشی منائیا۔ دپیک ہو کے جوتی بل، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ امرت ہو کے برکھ جل، اگمی دھار وپائیا۔
 دُھر سندیس اپنا گھل، بودھ آگادھ سمجھائیا۔ سچ سینگھاسن اکو مل، آتم سیجا سوہا پائیا۔ کر کریا جے ہو جائے ساڈے ول، سانوں ہور
 لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساڈے نال تُوں پرل، بن بھگتاں تیرا نام نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے جل
 تھل، مہیئل تیری اوٹ تکائیا۔

★ ۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گرانام سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، درگاہ ساچی دھام سُہائیندا۔ ایکنکار ہو تیار، ہر کرتا سوہا پائیندا۔ آد نرنجن نُو اُجیار، گھر دِیادِیک اِکو ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا پاوے سار، بھِیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ سِری بھگوان نرگن دھار، انہو اپنی کھیل رچائیندا۔ پاربرہم بے انت بے عیب پروردگار، نوری جلوہ ڈگمگائیندا۔ مقامے حق شاہ سِکدار، شہنشاہ اِکو نظری آئیندا۔ محل اٹل اُچ منار، چہر چہن نہ کھئے چھپائیندا۔ رُوپ رنگ ریکھ نہ پاوے کوئی سار، پردہ اوبلا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ ساچے صاحب ڈیرہ، پُرکھ اکال اِک لگائیا۔ دُوں ڈراڈا نیرن نیرا، نرگن نرُویر نظری آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی کرے حق نیڑا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا اِک سُہائیا۔ گھر سچ سُہائے سوہاونت، سچکھنڈ وجے اِک ودھائیا۔ پُرکھ اکال سِری بھگونت، شاہو بھوپ ڈیرہ لائیا۔ دو جہاناں ساچا کنت، نر ہر نرائن اِک اکھوائیا۔ گھر وچ گھر بنائے بنت، گھاڑت اگم اتھاہ گھڑائیا۔ اپنا لیکھا رکھے بے انت، سوچ سمجھ نہ کیسے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھورائیا۔ گھاڑت گھڑے اگم اتھاہ، اپرمپر دھار چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی بے پرواہ، پردہ نشیں نظر کیسے نہ آئیندا۔ مقامے حق سوہا پا، لاشریک ڈیرہ لائیندا۔ نرگن نرگن اپنی ونڈ ونڈا، ساچا حصہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر ساچا دئے سُہا، در دروازہ آپ کھلائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت اگمی دئے جگا، سچ پرکاش آپ دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ آد پُرکھ پرہ ہو تیار، اپنی کرنی کار کھائیا۔ نہ کوئی سبج مِت مُرار، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کر کھیل سچّی سرکار، ساکھیات اپنی دھار پرگٹائیا۔ نرگن نرگن کر پیار، نرگن نار کنت جوڑ جڑائیا۔ نرگن میلا اپر اپار، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھِیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ بھِیو ابھیدا کھولے آپ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ اپنا جانے کھیل تماش، رچنا اپنی آپ رچائیا۔ سچ دوارا کھول تاک، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن

آپ کرائیا۔ نرگن نرگن کر پیارا، نرگن سیج سہنجنی آپ ہنڈھائیا۔ نرگن پُرکھ نرگن نارا، نرگن پُوت سپوتا اکو جائیا۔ نرگن محل سچ منارا، نرگن بہ بہ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تہر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ تہر گھر مان وڈیائی دیوے بھگوت، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ سَت دُلا رے بنا بنت، شبدی رُپ آپ سمجھائیندا۔ تیرا لیکھا آد انت، مدھ تیری دھار وکھائیندا۔ تیری مہا سدا بے انت، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ تیرا ناؤں بودھ اگادھا پنڈت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سَت دُلا رے مان رکھائیندا۔ شبدی سَت تہر گھر وڑ، سچکھنڈ ویکھ بے پرواہیا۔ چرن کول سیس دھر، نمسکار اک کرائیا۔ ساچا نام رہیا پڑھ، تُوں میرا میں تیرا، دُجا نظر کھنڈے نہ آئیا۔ سچ دوارے لگا ڈیرہ، ڈنڈوت اپنی اک وکھائیا۔ نِت نوت آد جگاد جگ چوکڑی بٹھا بیڑا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ پُرکھ سُلطان سِری بھگوان ہر مہروان سچکھنڈ وسدا رہے تیرا کھیڑا، تہر گھر ملے موہے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دینا جنائیا۔ ساچا لیکھا شبدی سَت، گھر ساچے منگ منگائیندا۔ ویکھاں کھیل ابناسی اچت، مہروان تیری آس رکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش مؤلے تیری رُت، دو جہان تیری پُھل پُھلوڑی ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو اُجل کران مُکھ، ترے ترے میلا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ساچا لیکھا تیرے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا لیکھا پرہ سمرتھ، تیرے ہتھ وکھائیا۔ نرگن ہو کے مہا گواں اکتھ، سوہنا ڈھولا راگ سُنائیا۔ ساچے گرہ مندر گھر جاواں وس، چرن کول سوہنا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ دینی وڈیائی پاربرہم، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ جنماں نہ جاواں مر، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ نرگن سرگن کھیل کر، لگھ چوڑاسی بندھن پائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج گھاڑت گھڑ، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ چارے بانی دُھر دا ڈھولا لَواں پڑھ، گہر گمبھیر بے نظیر تیرا ناؤں وڈیائیا۔ سَتجگ تربتا دواپر کلجگ اک بندھاواں ساچے لڑ، پلُو دُھر دی گنڈھ بندھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکھات جوت دھر، پنج تت دیاں مان وڈیائیا۔ شبدی شبد جیکار بول نعر، سوہنا راگ اناد سُنائیا۔ جن بھگتاں دے کے دُھر دا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ سنت سہیلے گرُو گر چیلے لَواں پھڑ، انتر آتم میلا سہج سُبھائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ چکاواں بھ ڈر، بھیانک رُپ نہ

کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، نت نوت ساچی سیو کھائیا۔ نت نوت سیو کران سنسار، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نام جیکارا بول اپار، دُھر دا راگ دیاں درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان بھيو چُکائیا۔ انجیل فُرانا دے نشان، سچ ایمان اک درڑائیا۔ کلمہ نبی رسؤل بول زبان، الفیے میلا سہج سُبھائیا۔ کہانی بانی کر پروان، نام پروانہ اک دسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سدا سوامی تیری سیو کھائیا۔ سدا سیو تیری سوامی، شبدي شبد آپ کھائیا۔ دُھردرگاہی اگتی بانی، لیکھا لیکھا قلم شاہیا۔ ہر گھٹ بن کے انترجامی، ویکھ وکھاواں تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں دے اک نشانی، سچ نشانہ دیاں وکھائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل مہانی، مہابلی سُرپیر تیری ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا تیرا تیرا کانی، چلہ شستر دھنکھ ٹنک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری سرنائیا۔ بے انت بے پرواہ تھاکر، در تیرے منگ منگائیا۔ دو جہان ڈونگھا ساگر، جیو جنت بھيو نہ پائیا۔ جودھے سُرپیر بہادر، شاہ سلطان تیرے ہتھ سچی شہنشاہیا۔ دُھردرگاہی کریم کرتے قادر، قُدرت تیرا نور نظری آئیا۔ پیر پیغمبر مُلا شیخ مسائق تیرے در تے منگدے آدر، آدرش تیرا ویکھ وکھائیا۔ لوک پرلوک چوڈاں طبق کرنا عدل، عدالت اکو اک وکھائیا۔ لیکھا جانے مقتول قاتل، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ دینی وڈیائی سیری بھگوان، شبدي سُت منگ منگائیندا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ جہان، گر اوتار پیر پیغمبر سیو کھائیندا۔ در درویش بن کے منگن دان، خالی جھولی سرب ڈاپندا۔ تُوں لیکھا جانے نوجوان، نئیا نوکا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اکھ جکائیندا۔ تیرے در اک اکھ ہر کرتے سچ جنائیا۔ نرگن سرگن کھیل سمرتھ، نت نوت رچن رچائیا۔ بودھ آگادھ شبد ناد بول اکتھ، کہانی بانی ونڈ ونڈائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت چلا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ جن بھگتاں کھول انتر آکھ، میل ملاواں ایکا تھائیا۔ شبد اگتی مار سٹ، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ درڑا سترگر مت، من مت لیکھا دئے مکائیا۔ نار بہتر نہ ایلے رت، رتی رت لیکھے پائیا۔ ایتھے اوتھے رکھیں پت، دو جہاناں اک سرنائیا۔ کلجگ انت ہو پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل وکھائیا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، چار ورنان دئیں سرنائیا۔ برن اٹھاراں ویکھیں ٹھ ٹھ، نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کَریا کر، اِکو دینا سچّا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچ تیری سرنا، سو صاحب اِکو نظری آئیا۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، سجدہ سیس اِک جھکائیا۔
 حضرت حاضر ہو کے درش دِکھا، پردہ اوہلا میٹ مٹائیا۔ مُکھ نقاب دے اُٹھا، نور ظہور کر رُشنائیا۔ کایا کعبہ اِکو نظری جائے آ، حُجرہ
 حق حق سہائیا۔ نوّت وجے بے پرواہ، کلمہ اِکو اِک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا میلا لینا ملائیا۔ گر اوتار
 منگن بھکھ، در ٹھانڈے سیس نوّائیا۔ سری بھگوان لیکھا لیکھ، الیکھ تیری سرنائیا۔ نرگن زرویر نرنکار نراکار کرنا بت، نوّت اپنا پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، گھر ساچا اِک وکھائیا۔ گھر ساچا پرہو اِک وکھاؤنا، چارے جُگ منگ منگائیا۔ کلجگ ویلا
 سچ سہاؤنا، سوہنی بنت بنائیا۔ دین مذہب ذات پات ڈیرہ ڈھاؤبنا، رنگ اِکو اِک چڑھائیا۔ آتم پرماتم ڈھولا سرب جناؤنا، برہم پاربرہم
 میل ملائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس کاگ بناؤنا، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ بند کواڑی پردہ اوہلا آپ ہٹاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا
 کر، ساچا در اِک وکھائیا۔ ساچا در وکھاؤنا پرہ، جُگ چوکری دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑی میٹنی حد، پنڈھ مُکاؤنا تھاون تھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر گھر ٹھانڈے رہے سدّ، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کلجگ اتم آؤنا بھج، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ بھگت بھگوان
 سنت سہیلے لینے کڈھ، گرمکھ گرسکھ کھوج کھوجائیا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے وجاؤنا ند، انحد راگی راگ سنائیا۔ نرگن نور
 جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ لیکھ لاؤنا پون سواس، پون اُنجا نین شرمائیا۔ لہنا دینا چُکے پرتھمی آکاش، گگن منڈل چرناں ہیٹھ
 وکھائیا۔ آتم پرماتم دینا ساتھ، گھر ناتا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، پورب لیکھا دینا مکائیا۔ پورب لیکھا مُکاؤنا
 مات، گر اوتار پیر پیغمبر متا تیرے نال پکائیا۔ پت پریشور نور الاہی تیری ویکھینے اِکو ذات، اذاتی روپ نہ کھئے جنائیا۔ تیرا کلمہ ڈھولا ناد
 سُنینے کائنات، مخلوق خالق تیرا نام شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تیرا داسی داس، سیوک اِکو روپ نظری آئیا۔ پنج
 تت کایا ماٹی ترے گن مایا دسے خاک، خاکی روپ سرب سمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پورا کرنا بھوکھت واک، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جن
 بھگتاں دینا انتر ساتھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچی دسنی پوجا پاٹھ، اِکو منتر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا
 کر، لیکھا دینا ساچے گھر، گرہ مندر خوشی منائیا۔ گرہ مندر آؤنا جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ شاہ پاتشاہ سورے سرگ، سری

بھگوان تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھمی لکھ چوراسی جیو جنت چاروں کُنٹ لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نو
 دوارے کوئی پار نہ کرے حد، ساڈھے تن ہتھ محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ گھر صاحب سوامی لئے نہ کوئی سد، بجرکپائی پڑدہ نہ کھئے اٹھائیا۔ وشو
 نظر نہ آئے کوئی جد، دئی دویتی مایا متا ہوئے ہنگتا گرھ نہ کھئے ٹرائیا۔ زرویر پُرکھ اکال دین دیال تیرا درس کرے نہ کوئی رج، نج نیتر نین آکھ
 نہ کھئے کھلائییا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کایا ماٹی وچوں کوئی نہ سکے کڈھ، ستگر کھنڈا شبد سکے نہ کھئے چمکائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن
 ہڈ، ساڈھے تن کروڑ روم روم ہر کا نام نہ کھئے شنوائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور تیری آتم تیتھوں ہوئی الگ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائییا۔
 ہنس روپ ہونے کگ، کوڑی کریا کاک وانگ گر لائییا۔ من واسنا سارے رہے پُچ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو ڈھر دا
 مارگ گئے دس، کلجگ جیو بن کے پاندھی پندھ نہ کھئے مکائییا۔ کوڑی کریا اندر رہے ہس، جگت واسنا سنگ نبھائییا۔ پرہو تیرے ملن
 دی کیسے نہ کھلی آکھ، دئے لوچن جگت نین نہ کھئے شرمائییا۔ بن ونجارا سچ چلاوے نہ کوئی ہٹ، سودا ست نہ کھئے وکائییا۔ ناڑ بہتر تن سو
 سٹھ ہاڈی ایلے رت، امرت میگھ ساتنک ست بوند سوانتی مکھ نہ کھئے چوائیا۔ درس کیسے نہ ملے اُپر شاہ رگ، ساکھیات سوچھ سرویپی
 ملے میل نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ در تیرے پرہہ اکو منگ،
 شبدی ست سچ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی کیسے نہ ملے اند، نجاند رس نہ کھئے وکھائیندا۔ کوڑی کریا دئی دویتی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، شرع
 شریعت بھیو نہ کھئے چکائیندا۔ تیرا میرا آتم پرماتم پاربرہم برہم گائے کھئے نہ چھند، ڈھر دا راگ نہ کھئے لائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی تیرے نال
 دیوے کوئی نہ گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرا میل نہ کھئے ملائیندا۔ دین دیال صاحب ہو بخشنند، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، سچا دینا اکو ور، شبدی ست جھولی ڈائیندا۔ شبد ست پرہو تیرا دلارا، پتا پُرکھ اکال اکو اک منائییا۔ دو جہاناں دے ہلارا، چاروں
 کُنٹ اکو رنگ رنگائییا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، نیا ڈولے تھاون تھائینا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکارا، گیتا گیان اچی کوک نعرہ رہی
 سنائییا۔ انجیل قرآنا ہاباکارا، تیس بتیسا سار کھئے نہ پائییا۔ خانی بانی بھیو جانے نہ کوئی وچ سنسارا، وڈ سنساری کی کی رچن رچائییا۔ کاغذ
 قلم شاہی نیتر رووے زارو زارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نو نو چار پھری دروبی نو کھنڈ ست دیپ چوڈاں طبق نہ کوئی میت مُرارا، ہر

گوپالا نظر نہ آئے نُوں اِہیہا۔ چوڈاں لوک ست سلوک سُنائے نہ کوئی جِیکارا، ڈنکا فتح نہ کھئے گجائیا۔ محل اٹل سوہاونت سہائے نہ کھئے منارا، محفل نام نہ کھئے لگائیا۔ بھگت بھگوان ملے میل نہ در دوارا، دروازہ کھول اندر لنگھ بیٹھ پلنگ ساچی سیجا سوہیا کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، نوری چند نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی بول جِیکارا، کلجگ اتم دے سہارا، جیواں جنتاں گئے درڑائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، مہابلی اگم اپارا، نہ کوئی جفے پتا مائیا۔ وسنہارا دھام نیارا، ساڈھے تِن ہتھ دئے سہارا، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ در ٹھانڈا تیرا پارہم، لکھ چوراسی اگنی آگ تپائیا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کارن تیرے ہتھ نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی ساچا رہیا نہ کیسے دھرم، دھیرج ست سنتوکھ بیٹھا مکھ جھپائیا۔ جھگڑا پیا ورن برن، چار اٹھاراں کرے لڑائیا۔ سادھ سنت ساچی منزل مؤل نہ چڑھن، اپنا پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ رسنا جہوا بئی دند تیرا پوجا پاتھ کرن، پردے تیرا ناؤں نہ کھئے وسائیا۔ سیس نویں نہ کھئے سرنائی سرن، چرن چرنودک مکھ نہ کھئے چوائیا۔ نیتر کھلے نہ ہرن بہرن، گھر ملیا میل نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در ساچا دے وکھائیا۔ در ساچا پرہو اک وکھال، ویاکھیا نال دے جنائیا۔ جتھے دیا باقی جوتی نُوں جگے بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ سوہنا مندر نظری آئے دھرمسال، سچکھنڈ دوارا درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ شبد اگمی وجے تال، راگ ناد سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا جلوہ نوری جلال، ظاہر ظہور بے نظیر لاتصویر سچ محبوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھال اپنا گھر، در ویکھیے چائیں چائیا۔ گھر وکھا پرہو پرہہ ایک، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جس دی ٹیک، گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان بیٹھے دھیان لگائیا۔ ترے گن مایا نہ کوئی سیک، پنج تت نہ کھئے بھیکھ، لیکھا لکھت نہ کھئے جنائیا۔ تیرا درسن لیئے پیکھ، روپ رنگ نہ کھئے ریکھ، مچھ داہڑی مؤنڈ مُنڈایا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وکھال اگمی کھیڈ، اگم اگمڑے اپنی کار جنائیا۔ اگم اگمڑے ہر بے پرواہ، در تیرا ویکھن آئیا۔ گر اوتار دے کے گئے صلاح، بن پُرکھ اکال ساچی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دین احوال، حالت تیری رہے درڑائیا۔ تیرا جلوہ بے مثال، تیرا نورو نُوں اکو گھر کرے رُشنائیا۔ تُوں آد جگادی سدا دِیال، رحمت تیرے وچوں نظری آئیا۔ جگ چوکڑی کِریا کریں کِریاں، کِریاں اپنے

لیکھے لائیا۔ جن بھگتاں دکھائیں سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک جنائیا۔ آ کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد تیرا بیٹھے راہ تکائیا۔ جگ چوکرئی پوری کر گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ در تیرے پرہو سپس جائے جھک، نو نو اک سرنائیا۔ اگلا پچھلا پینڈا جائے مُک، پاندھی پندھ نہ کھئے دکھائیا۔ گھر سوامی ٹھاکر درس دکھا اپنا مُکھ، مخاطب ہو کے دے جنائیا۔ مہروان ہو کے گودی چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ نرگن ہو کے نرگن دھاروں اُٹھ، شبدی شبدا اپنا رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں لوکھت آ کے پُچھ، کیوں بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے لے ملائیا۔ گھر ملن دا تیرا چاؤ، گرہ وجے اک ودھائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور ساچی درگاہ ویکھیئے اگمڑا تھائوں، تھان تھنتر سوہا پائیا۔ اکو سمریئے تیرا ناؤں، ناؤں نرنکارا ڈھولا گائیا۔ کلجگ جیو اتم ہنس بنے کاؤں، کاگ ہنس رُوپ وٹائیا۔ سدا سُپیلے اک اکیلے تیری مانیئے ٹھنڈی چھاؤں، دو جہان اگنی تہ نہ لاگے رائیا۔ کرے پیار جوں پُتران ماؤں، گرُمکھ بال انجانے گود اُٹھائیا۔ تیرا ویکھیئے سچ نیاؤں، حق حقیقت دے درڑائیا۔ کوچھے کلمے بھلے راہوں، ساچے مارگ دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ست پُرکھ تیری سرنائیا۔ ست پُرکھ پرہہ آد، در تیرے سپس نوائیا۔ تیرا کھیل ویکھیئے برہم برہماد، برہمانڈ وجے تیری ودھائیا۔ گھر گھر وچ سنیئے ناد، انحد راگ اپنا راگ سُنائیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، صاحب ستگر ساچا چند چمکائیا۔ چرن کول پریتی ناتا جوڑ اپنے ساتھ، آپ سگلا سنگ نبھائیا۔ اجپا جاپ دے پوجا پاٹھ، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ مات گرہہ پھیر نہ ہووے واس، دس دس ماس اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا دے دکھائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ دُھر سندیس اک سُناؤندا اے۔ لکھیا لیکھ آپ دکھائیا اے۔ نرگن نرور نرکار ویس وٹاؤندا اے۔ وسنہارا سچکھنڈ دیس، سمبل اپنا ڈیرہ لاؤندا اے۔ دو جہاناں بن کے نر نریش، دُھر فرمانا اک سُناؤندا اے۔ کلجگ اتم ویکھاں کھبڈ، بن کھلاری رچن رچاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیواں بہیت، باقی ہتھ کیسے نہ آؤندا اے۔ جوتی جامہ دھریا ویس، شبدی ناد ڈنک وجاؤندا اے۔ سچ سندیسہ دیوے بھیج، اندرے اندر آپ سُناؤندا اے۔ دُھر مستک لاوے میخ، پورب لہنا جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے بیت، بتکاری میل ملاؤندا اے۔

جن بھگتاں میل ملایا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل رچایا اے۔ جوت پرکاسی نورو نُوَر ڈگمگایا اے۔ کسے ہتھ نہ آوے پنڈت کاسی، مُلا شیخ مسائق سرب کُرایا اے۔ لبھدے پھردے چاروں کُنٹ جگت ودوانی پاٹھی، گیانی دھیانی دھیان لگایا اے۔ ساچا ملیا نہ دُھر دا ساتھی، سگلا سنگ نہ کھئے جُڑایا اے۔ راتیں درس نہ ملے اِکلتی، پرہاتی بھیو نہ کھئے کھلایا اے۔ دیا جوت نہ جگے باقی، بن تیل شمع کوئی نہ ڈگمگایا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھایا اے۔ ہرجن ساچے ویکھ وکھاؤندا اے۔ دین دِیال دِیا کھاؤندا اے۔ کایا بنک سچّی دھرمسال، گھر سجن ڈیرہ لاؤندا اے۔ دیا باقی اِکو بال، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ شبد اگئی وجے تال، تریا راگ اِک سناؤندا اے۔ جُگ چوکڑی اولڑی چال، مارگ پنٹھ آپ سمجھاؤندا اے۔ نرگن سرگن بن دلال، گرُمکھ گر گر ویکھ وکھاؤندا اے۔ سنت سہیلے سچّے لال، لالن اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ نانا توڑ کال مہاکال، محبوب اپنے گھر وساؤندا اے۔ وصل دیوے سچ جُمال، جُملا اکھڑ اپنا نام پڑھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے بہال، جم کی پھاسی آپ تڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بھیو مٹاؤندا اے۔ جن بھگتاں لیکھا جانے ہر، لکھت لیکھ نہ کھئے وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ کِریا کر، کِریال ہیوئے سہائیا۔ جُگ جنم دے وچھڑے اِکھئے کر، گھر ساچے جوڑ جُڑایا۔ نرہوؤ چُکائے بھے ڈر، بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ درس دِکھائے اندر وڑ، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ لہنا چُکے چیتن جڑ، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے سچ اُٹھایا۔ ہرجن اُٹھیا کلجُگ جگت، جگ جیون داتا ہیوئے سہائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنج تے وجے ودھایا۔ سوہنا سُهَنجنا سوہے وقت، گھڑی پل خوشی منایا۔ دیوے وڈیائی ہرجن بھگت، بھگون مہر نظر اُٹھایا۔ آتم پرما تم دُھر دی شکت، شخصیت وچوں دئے سمجھایا۔ ساچے سنتاں نال کرے نہ فرق، فیصلہ اِکو وار سُنایا۔ لکھ چوراسی کر کے ترک، ترت اپنا حُکم ورتایا۔ نرگن ہو کے آیا پرت، پرتیندھ بے پرواہیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنایا۔ گرُمکھاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی جھولی پائیا۔ پرہہ درشن کو جو جن رہے بھٹک، تنہاں بھٹکنا دئے بُجھایا۔ سُکھمن ٹیڈھی بنک جو رہے اٹک، تنہاں دسم دوارى سہج سُبھاؤ میل ملائیا۔ پنچ وکارا کوئی نہ چڑھے کٹک، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ ہیوئے ہلکایا۔ جگت ترسنا جو جن رہے لٹک، تنہاں منزل پنڈھ دیوے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھے لے

لگائیا۔ ہرجن منگے اکو منگ، پرہہ تیرے اگے عرضوئیا۔ انتر نبھے تیرا سنگ، باہر تیری سرنائیا۔ گھر نام ندھان وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ جگت دوارے جائیے لنگھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ آتم سیجا بیٹھا ویکھیے اُپر پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت گاوے چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کھئے دکھائیا۔ گھر سوامی پاؤنی ٹھنڈ، امرت میگھ اک برکھائیا۔ تیرا پریم پیار ملے سچ انند، انند وچوں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑا لیکھا دینا چکائیا۔ گھر ٹھاکر سوامی ملنا آپ، جن بھگت دھیان لگائیا۔ کر کرپا دینی دات، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ تُوں آد جگادی دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ نرگن نرویر توری پاک، خاکی خاک نہ کھئے جنائیا۔ پیر پیغمبر جس تُوں سچ رسول مندے گئے ساک، سجن یار اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دسدے گئے بھوکھت واک، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ ابناس، ساچا پتن ویکھنا گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا اپنا روپ وٹائیا۔ نئیا نوکا تیرے کندھے دسے جہاز، بھو ساگر بیڑا پار کرائیا۔ بن تیری کرپا کیسے کم نہ آئے روزہ وضو نماز، سجدہ سیس دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ ظاہر باطن کر بات، بیٹل دھام مقدس اکو دے دکھائیا۔ تینوں مل کے ایتھے اوتھے ملے نجات، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، صوفی بیٹھے دھیان لگائیا۔ صوفی بیٹھے منگن دید، دیدا دانستہ نظری آئیا۔ تیرا جلوہ گفت شنید، شاعر مشاعرے نال سکے نہ کھئے گائیا۔ تیرا کلمہ تیرا نام تیرا نظام آد جگاد لوک پرلوک ٹھیک، ٹھوکر سکے نہ کھئے لگائیا۔ صدی چودھویں پروردگار تیری اک تاریخ، عیسیٰ موسیٰ محمد طریقے نال گیا سمجھائیا۔ سو صاحب ویلا وقت آیا نزدیک، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرافیل بھجن واپو داہیا۔ چوڈاں طبق نگ نال کدھن لیک، الف اکو رہے دکھائیا۔ جس دی دھار دو جہان دسے باریک، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچ سوامی انترجامی پچھلے لیکھے کر تصدیق، مہر اپنی حق لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان بو سہائیا۔ مُرید مُرشد منگن مُراد، مُردا رُوح نظر کھئے نہ آئیا۔ اُمت اُمتی ہندی دسے برباد، بیوہ روپ جگت لوکائیا۔ ساچے حُجرے اُچ محلے سُنے کوئی نہ سچ بانگ، حق آواز نہ کھئے الائیا۔ تیرے ملن دی وڈ امام رکھی تانگھ، تسبیح مالا بیٹھی ڈھیریاں ڈھاہیا۔ صاحب سوانگی اپنا دس سچ سوانگ، بازی گر تُوں اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھال دُھر دا گھر، جس گھر بہہ کے خوشی منائیا۔ گھر

وکھال اوہ پرہ، جس دا نقشہ سکے نہ کھئے بنائیا۔ بن تیری کِریا کسے نہ سکے لبھ، کوٹن کوٹ پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 کسے آر پار نہ دسی حد، کنارہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس سینگھاسن پُرکھ ابناسن نرگن روپ بہیں سج، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جس گرہ
 اکھی تال وجے ند، تندى تند ستار نہ کھئے پلائییا۔ جس دی گھاڑت گھڑی آپ سمرتھ، باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جتھے نہ کوئی سورج چند رو
 سس، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئییا۔ نہ کوئی تکه نیتر نین اکھ، نہ کوئی رسنا جہوا کرے صفت صلاحیا۔ ایہہ سب کچھ میرے صاحب تیرے
 ہتھ، جس بہاوے دیویں وکھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں پوری کر آس، ترسنا اپنی جھولی پائییا۔ ستجگ ست دھرم دی
 دس دے جاچ، ڈھر دی کر اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرا ویکھئے چائیں چائیا۔ تیرا
 گھر ویکھن دا چاؤ اولّا، جن بھگت رہے سُنائییا۔ جس مندر بیٹھیں اک اکلّا، نرگن زوریر ڈیرہ لائییا۔ جوتی دیپ ہو کے بلا، دیا باقی
 گھرت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پھراویں پلا، نام پلّو گنڈھ بندھائیا۔ جس گھر سوہبا پا کے رچن رچائیں جلاں تھلاں،
 جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ زمیں اسمان ٹلے پرت چوٹی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر دے جنائیا۔ ساچا
 مندر ویکھئے رچ، گھر ٹھانڈے درسن پائییا۔ بن مکے کعبیوں ہوئے حج، بن مندر شودوالے مٹھ تیرا روپ نظری آئییا۔ تیری چرن دھوڑی نہائیے
 جھٹ، اٹھسٹھ تیرتھ پندھ مکائییا۔ گھر جوت ہووے پرکاش، نورو نور نور سائییا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم پوری ہووے آس،
 ترسنا کوڑی دینی گوائیا۔ ہوں بالک اناتھاں اناتھ، تون بے انت بے پرواہ سچ گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر
 مندر دینا سُہائییا۔ گھر مندر ستگر تیرے چرناں، جن بھگت رہے جنائیا۔ چرن کول سرنائی ساچی پڑنا، نیوں نیوں سیس نوائیا۔
 سوہنگ ڈھولا تیرا میرا اکو پڑھنا، شبدي شبد شبد ونڈ ونڈائیا۔ نہ جیونا نہ کدے مرنا، مر جیوت روپ وٹائییا۔ سچ دوارے ساچے کھڑنا،
 سمنکھ تیرا درشن پائییا۔ پاربرہم پت پریشور مانس جنم مؤل نہ ہرنا، ہر جو تیرا ناتا جوڑ جڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، جن بھگتاں اپنا سنگ نبھائییا۔ جن بھگت کہے نال زور، پرہ تینوں سچ سُنائییا۔ جگ جگ اسپن تیری پوری کریئے لوڑ، بن بھگتاں
 بھگوان کم کسے نہ آئییا۔ تون ٹھاکر ہو کے جائیں ہڑ، نرگن سرگن ویس وٹائییا۔ کلجگ انت تیرے ہتھ ڈور، ابناسی کرتے اکو اک رکھائییا۔ آتم

پر ماتم ناتا جوڑ، روداس چہارا دئے گواہیا۔ کبیر جلاہا دسے کول، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ پرم پُڑکھ پرہہ انترجامی جانا مَول، بسِمل اپنی دہار
 وکھائیا۔ پچھلا یاد کر لے قَول، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت اپنا لیکھا رہے منگ منگائیا۔
 ساڈا لیکھا دے دے دُھر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ کلجگ ویکھ بیڑا رُڑھدا، تیرا اک دھیان لگائیا۔ کیسے منتر یاد نہ رہیا گُردا،
 سَتگر سیکھیا گئے سرب بھلائیآ۔ انتر آتم اٹھے پھر فُرنہا کیسے نہ پُردا، منتر اکو نہ کھئے جنائیا۔ آتم پر ماتم نال مل کوئی نہ تُردا، باہروں بھجَن
 واہو داہیا۔ لیکھا چُکے نہ اندھیر گھور دا، ساچا تُوَر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے
 سیس نواہیا۔ سیس نواہیا در تیرے پرہہ، پرم پُڑکھ تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ویکھے حد، حد حدوڈ اپنے چرناں ہیٹھ دباہیا۔ بھگت بھگوان
 لینے سد، صدّا اپنا نام جنائیا۔ امرت جام پیاؤنا دُھر دی مد، سچ خُہاری اک وکھائیا۔ درس دیکھاؤنا رَج رَج، پُورب جنم دی ترسنا بھکھ
 مٹائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، گھر ساچے لینا بہائیا۔ نام نَدھان سُناؤنا ند، انراگی راگ الاہیا۔ تیرا درس کرن بھج بھج، کوڑی کِریا
 پنہہ مکائیا۔ جس دربار ہر کرتار سو پُڑکھ نرنجن بہیں سچ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ اوس نالوں کدے نہ کریں الگ، وچھوڑا بھگت سہہ
 سکے نہ رائیا۔ پریم پریتی اندر جانا بھج، ڈوری تند نہ کھئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ گُردا گُردا میل ملائیآ۔
 جن بھگت ملاؤنا بھگتی میت، بھگون بھاؤ بھاؤ سمجھائیا۔ آد جگاد تیری ساچی ریت، ریتوان وڈی وڈیآ۔ کایا کعبہ وکھاؤنا سچ مسیت،
 مندر اکو سوہیا پائیا۔ جس گھر لہنا دینا چُکے اُچ نیچ، راؤ رنگ راج راجان نہ کھئے وڈیآ۔ تس دواہیوں دینی بھیکھ، بھچھیا بھگت اپنا نام
 ورتائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جگ تیری رکھدے گئے اڈیک، چھٹی جگ دا بندھن پائیا۔ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گُرو
 دس تینوں دسدے رہے نزدیک، دُور دُراڈا نیرن نیر نظری آئیا۔ سو وقت سہنجنا سوہاونت ہووے ٹھیک، ٹھاگر دینی اک سرنائیا۔ تیرے
 سیس پتھر سوہے پیت، پاتشاہ تیری سرنائیا۔ تُوں آد جگادی لاشریک، شَرکت صاحب کدے نہ بہائیا۔ کلجگ میٹ اندھیرا تاریک، نرگن
 چند کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اپنا درس کر بخشیش، رحمت آپ کھائیا۔ تیرا کلمہ نام پڑھن حدیث، حضرت ڈھولا اکو گائیا۔ چرن کول اُپر
 دھول بٹھ پریت، ناتا بدھاتا اپنے نال جُڑائیا۔ گھر سجن ملنا آکے میت، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

گھر ساچے ہونا سہائیا۔ گھر ساچا دے اوج اگم، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ سری بھگوان گگن ریائے بن تھم، پوڑا ڈنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔
 جتھے پرکاش نہ سورج چن، پُری لوء نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ نواس سری بھگون، ہر کرتا آپ رکھائیا۔ جن بھگتاں اُپر جئے من، منسا موہ
 مٹائیا۔ بھاگ لگائے کایا پنج تت تن، تتو اپنا دئے سمجھائیا۔ میل ملاواں کر کے آتم اٹھ، پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن جن
 بھگت کہے دھن دھن، دھن دھن پر بھو تیری سرنائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کوئی نہ دیوے ڈن، لیکھا منگن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اپنا گھر وکھائیا۔ جن بھگت وکھائے سچ دربارا، درگاہ سچی تاک کھلائییا۔ جس گھر وسے پروردگارا،
 پارہم بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن سو بھاونت اپر اپارا، چاروں کُنٹ اکو روپ نظری آئیا۔ دیا باقی ہونے اُجیارا، کھلا پاتی کرے رُشنائیا۔ دھر
 دا ساتھی بولے جیکارا، اگم نام جنائیا۔ جس دا حکم ورتے جگ چارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا کھیل وشن برہما شو ترے گن مایا
 پنج تت پسارا، لگھ چوراسی چارے کھانی گھاڑت لیا گھڑائیا۔ جس دا نام ندھان چارے بانی اک جیکارا، پرا پسنی مدھم بیکھری ڈھولا
 گائیا۔ جس دا روپ گرو اوتارا، گر پیر پیغمبر اکھوائیا۔ جس دا صفتی سچ بھنڈارا، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جس دا نام ہٹ
 ونجارا، لوک پرلوک آپ وکھائیا۔ جس دا سرگن بنے لکھارا، بن کے کاتب قلم چلائییا۔ جس دا بھگت دے منارا، لوکھت سو بھا پائیا۔ جس
 دا سنت سچ ڈلارا، سٹ نادی ناؤں دھرائیا۔ جس دا گرمکھ اک ادھارا، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا گرسکھ کرے پیارا، پریم پریتی
 چرن کول رکھائیا۔ جس دا آد جگاد پسارا، نت نوت کھیل کرائیا۔ سو صاحب پُرکھ اکال نہکلنک نرائن نر اوتارا، جس دی سمجھ کھئے نہ
 پائیا۔ جن بھگتاں وکھائے ٹھانڈا اک دربارا، در دروازہ غریب نوازا گھر گمبھیر آپ کھلائییا۔ جس دا آد انت سدا بے انت سوہنگ مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان جیکارا، جے جیکار برہمنڈ کھنڈ دو جہان پُری لوء آکاش گگن گگنتر منتر اکو اک گائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل اپر اپارا، اپنا لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔

★ ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

شاہی کہے میری میٹ شاہی، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی بنی رہی پاندھی راہی، نت نوت چلاں واہو داہیا۔ کاغذاں آتے میری گواہی، شہادت گر اوتار پیر پیغمبر رہے پائیا۔ نرگن سرگن اکھراں بنت بنائی، لیکھا لیکھ لیکھ بے پرواہیا۔ سچ دوار ملی نہ کتے وڈیائی، میرا ناؤں نہ کھئے جنائیا۔ بن میرے لیکھ پاربرہم تیری چلے نہ کھئے چٹرائی، نشانی جگت نہ کھئے رکھائیا۔ نت نوت تیرے نام دی لیکھاں کہانی، صفتی ڈھولا ڈھر دا گائیا۔ تیری مہا جیواں جنتاں بانی، چار کُنٹ چار ورن بیٹھے دھیان لگائیا۔ میں لیکھنہاری اٹھی کانی، تیری سار پرہو نہ آئیا۔ جن بھگت کہن تیرا پد نر بانی، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ اوتھے لیکھ نہ کھئے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میرا لیکھا دے سمجھائیا۔ شاہی کہے میں کیتے شاہ، شہنشاہ جگ جگ لیکھ لیکھائیا۔ نرگن سرگن دسدی رہی راہ، رہبر بن کے جگت لوکائیا۔ پت پریشور تیرا درڑاؤندی رہی ناں، اکھراں وکھرا میل ملائیا۔ میری ہاں وچ کیسے نہ ملائی ہاں، ہاسا کرے سرب لوکائیا۔ بہڑی دروہی کوئی ملے نہ تھاں، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چار کُنٹ چار جگ دہ دشا رہی کُرا، کوک فریاد سُنن والا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے وکھائیا۔ شاہی کہے میں پاواں شور، اچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرے آگے نہیں کوئی زور، جابر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ڈھر دی وست اک انمول، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پاربرہم پت پریشور میرا لیکھا لے وروں، نام مدھانا ایکا پائیا۔ نت نوت آد انت وساں تیرے کول، تڈھ بن سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے پریم پیار اندر کاغذاں اُپر کراں چوبل، آگے پچھے چلاں واہو داہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اگلا دساں بول، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ شاہی کہے میں منگاں منگ، در تیرے سپس نوائیا۔ ڈھر دربار ویکھاں لنگھ، منزل پندھ مُکائیا۔ نام خُہاری چڑھے رنگ، مستی اکو اک نظری آئیا۔ تیری کرپا جن بھگتاں ٹٹی دیواں گنڈھ، سوہنی اپنی سیو کمائیا۔ تیری مہا لیکھ کے پاواں ٹھنڈ، دوجا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ تیرے ویراگ وچوں لوآن اند، رس اپنی جھولی پائیا۔ گہر گمبھیر گا کے تیرا چھند، گہر بیٹھاں چائیں چائیا۔ آگے پریتی تیرے نال جائے ہنڈھ، دوجا کرے نہ کھئے کُرمائیا۔ سدا سہاگن لوکات نہ ہوواں رنڈ، دُباگن کہہ نہ کھئے بلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

گھر سچ دے وڈیائیا۔ شاہی کہے میں کہاواں جوگ، جوگن ہو کے در در الکھ جگائیا۔ میرا بھگتاں نال کر سنجوگ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ تیرے پریم پیار دی امرت رس دیواں ساچی چوگ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ آون جاون لکھ سندیسہ دیواں کٹاں ہوئے روگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ سچ دوارا تیرا دساواں قلعہ کوٹ، محل اٹل اکو نظری آئیا۔ تیرے نام دی بن لکھیاں لاواں چوٹ، سچ نشانہ تیر چلائی۔ جس جوجن نوں کہندے گئے چار کوس، سو کوٹن کوٹ جوجن تیرے چرناں ہیٹھاں بیٹھن پندھ مکائیا۔ میں اوہناں نال مل کے ماناں مؤج، جو تیرا نام بن اکھراں رہے گائیا۔ ساچا رس لواں بھوگ، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے درڑائیا۔ شاہی کہے پرہ میں تیرا ویکھاں نراکھر، جس دی بنت نظر کیسے نہ آئیا۔ نیتر نیر ویاواں اتھر، رو رو دیاں ڈہائیا۔ بھڑی میں لکھ لکھ اوس دھام نہ سکی آپڑ، گھر ویکھ نہ خوشی منائیا۔ کوٹن کوٹ گر اوتاراں پیر پیغمبراں میرے لکھے پتر، مہا تیری گنت گنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدہ دے چکائیا۔ شاہی کہے میرا تٹا مان، میری لیکھنی رہی کر لائیا۔ پاربرہم تیرا اکم اکمڑا ویکھیا اک گیان، جس گیان وچ دھیان تیرا نظری آئیا۔ رسنا جہوا نہ کوئی پڑھ نہ کوئی سنے کان، نہ کوئی اچی کوک کوک لائیا۔ نہ کوئی دوات نہ قلمدان، پانی میل نہ کھئے ملائی۔ اٹھے پھر دوس رین آد جگاد تیرا چلدا رہے فرمان، حکم اکو واہو داہیا۔ اوتھے کوئی لکھن والا دے نہ کوئی ودوان، کاتب نظر کھئے نہ آئیا۔ میں کوچھی کملی بیٹھی پچھے نادان، تیرا در ویکھ نہ خوشی منائیا۔ جگ جنم دی بنی رہی انجان، بالی بڈھ سُدھ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں ویکھ میرے نین سرب شرمان، اکھ سکاں نہ کھئے اٹھائیا۔ جنہاں پرہ ٹھا کر بن پڑھیاں دیوے گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ایکا ڈھولا دسے آن، سوہلا ڈھر دا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دے دے ساچے در، در تھکی ماندی دئے ڈہائیا۔ شاہی کہے میں کی کراں شکر، شکرانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہو تیرا لیکھ میں نکرم کتے نہ لکھیا رواداس چمارے گھروں کھادھا ٹکر، جس دا رس دو جہاناں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن لکھیاں پڑھیاں پت پریشور ٹوں آپ نہ گیوں مکر، مُفت اپنی کار کھائیا۔ میری سمجھ نہ آئی کس دواویوں آئیوں اتر، گون منزل پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں اُجل کریں مکھڑ، مکھ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شاہی کہے سُن میرے شالہ، چہر تیری اکو نظری آئیا۔ میں

جگ چوڑی تیرے نام دا لکھ لکھ دیندی رہی احوالا، جیواں جنتاں جگت جنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پرگٹ ہووے دین دیا، دیاںدھ پھیری پائیا۔ ساچا مندر سہائے اکو دھرمسالا، بنک دیواری سوہیا پائیا۔ دو جہان سِری بھگوان بنے رکھوالا، رکھیا کرے تهاؤں تھائیا۔ جن بھگتاں تن پہنائے اگتی مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا توڑے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مارگ ٹھانڈا دسے اک سُکھالہ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، زرویر ہٹے سہائیا۔ میں لکھ لکھ لیکھ دسیا اپار، سوہنی سیو کمائیا۔ سنگی رکھ گرو اوتار، پیر پیغمبر جوڑ جڑائیا۔ کلجگ اتم کلجگ جیو میرا لکھیا سارے گئے وسار، تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ایسے کارن آئی تیرے دوار، نیتروواں نیناں نیر وپائیا۔ میرا ناتا توڑ پرہو سنسار، جگت میت نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا لے ملائیا۔ میرا لکھیا گئے بھل، جیو جنت جاگ نہ آئیا۔ سچ دوارے پیا کوئی نہ مل، قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ کوڑی مایا اندر گئی زل، در در گھر گھر کلجگ ہٹ وکائیا۔ میرا رس انتر گیا ڈلھ، سچ وست رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لہنا دے چکائیا۔ میں بھلی لوکات نبھاگن، بھاگ میرا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا لکھیا سُن سُن کلجگ جیو مول نہ جاگن، نیتراگھ نہ کھئے کھلائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگن، کوڑی کریا رہی کُرائیا۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ داغن، سوچھ سروپ نہ کھئے سمائیا۔ ملے میل نہ راج راجن، شاہ پاتشاہ دیوے نہ کھئے سرنائیا۔ ساچے بیڑے چڑھے نہ کھئے جہازن، نئیا نوکا نام نہ کھئے چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دے دے اک ور، در تیرے آس رکھائیا۔ شاہی کہے میں ہوئی خوش، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جنہاں اندر وڑیوں چپ، آپ اپنا بھيو جنائیا۔ لکھت پڑھت نہ دسے گچھ، کاغذ شاہی جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ جنم کرم دی لاہ کے بھکھ، ترسنا دتی گوائیا۔ اُجل کر کر مات مُکھ، سچ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری آسا پور کرائیا۔ تیرا پرہو ویکھ پرہاو، پرپھلت نظری آئیا۔ جنہاں دیویں اپنا نام، بن اکھراں اکھ کھلائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا بھاو، بھید سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا پڑدہ دے اٹھائیا۔ تیرے بھگت ویکھے گاؤندے، اکھری کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ راتیں سُنٹیاں درشن پاؤندے، دِنے جاگدیاں خوشی منائیا۔ پریم پریتی تیرتھ نہاؤندے، سروور مجن چائیں چائیا۔ لکھ لکھ تیرا شکر مناؤندے، شہنشاہ اک سرنائیا۔ جنم جنم

دا پندھ مُکاؤندے، بھجَن واہو داہیا۔ سدھ سچکھنڈ دا راہ تکاؤندے، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اوہناں آگے میرے نین شرمائندے، میں آگہ نہ سکاں کھلائیآ۔ میرا لیکھیا لیکھ جو پڑھ پڑھ پاربرہم بھلاؤندے، تینہاں دو جہاناں ملے کھئے نہ تھائینیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے ہو نہ کوئی بچاؤندے، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان آگے ہو نہ کوئی جھڈاؤندے، لیکھا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ دھن وڈیائی پاربرہم جو گُرمکھ تیرا درشن پاؤندے، تینہاں میرے لیکھ دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ چرن کول اُپر دھول بہہ بہہ سوہیا پاؤندے، تھان تھنتر ملے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سوہنا سنگ بنائیا۔ ویکھے بھگت گہر گمبھیر، مکتب پڑھن کھئے نہ جائیا۔ انتر ٹھانڈا تت سریر، من ممتا موہ مٹائیا۔ تیرے نام دا وچا انیالا تیر، آر پار نظری آئیآ۔ شرع مذہب دا کٹ زنجیر، چھری چلی نہ جگت قصائیا۔ ناتا توڑ پیر فقیر، بے نظیر رہے نکائیا۔ چوٹی منزل چڑھ اخیر، تیرا درسں رہے پائیا۔ میرے وینہدیاں وینہدیاں بدل دتی تقدیر، تسبیح مالا پرے سٹائیا۔ میری لیکھی لیکھنی کسے کم نہ آئی لکیر، بن لکیروں لایق نا لایق دتے بنائیا۔ میں اوتھ ہاری جتھے وسے پیراں دا پیر، بے عیب بے پرواہیا۔ اوتھ لکھن پڑھن والیاں دی نہیں کوئی بھیر، گُرمکھ وِرا نظری آئیآ۔ گُرمکھ کیہڑا نہ شاہ نہ فقیر، نہ فقیریاں اکھراں وچ کرے پڑھائیا۔ جس دی کسے نظر نہ آوے تصویر، سو تصور اپنا آپ دتے کرائیا۔ جن بھگتاں ویکھ میں لکھن والی ہوئی دلگیر، بیٹھی اپنا حوصلہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ہر سجن گُرمکھ گُرسکھ ویکھاں تھائیا۔

★ ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

تیرا لیکھا پرہہ سچا لیکھ، آد جگاد نہ کھئے مٹائیا۔ اکو ویکھیا سچکھنڈ دیس، دوجے منڈل نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرا نیراکھہ جن بھگتاں کرے ہیئت، سنتاں میل ملائیآ۔ آد جگاد جگ چوڑی دیویں بھیج، حُکمے اندر حُکم سمجھائیا۔ میں لکھ لکھ تیرا کوئی نہ پایا ہیئت، بھیو سکی نہ کھئے سمجھائیا۔ انت رکھ کے تیری ٹیک، مان تان دتا مٹائیا۔ تیرے ہتھ سب دی ریکھ، لیکھا تیرا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ تیرا لیکھا بن شاہی قلم، کاغذ پیر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ڈھردر گاہی اگئی علم، عالم کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ مینوں نظری آئے سرِ شٹ سبائی ہوئی بے علم، تیری سمجھ سمجھ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رستہ دے سمجھائیا۔ نِرا کھَر ویکھ اگم، مان تان رہن نہ پائیا۔ پون سواس چے نہ کوئی دم، رسنا جہوا نہ کھئے سُنائیا۔ بن لیکھیوں چُکیا ہرکھ سوگ غم، چنتا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آد جُگاد سب دا بیڑا رسیا بنھ، تیرا حُکم اکو اک نظری آئیا۔ مین نیتربین بیٹھی اٹھ، نین سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر پا مہروان، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ میرا چٹے اُتے کالا مٹدا جائے نشان، نشانہ بھلیا سرِ شٹ سبائیا۔ ملے میل نہ کیسے سری بھگوان، لیکھیا پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکائیا۔ جوں جوں پڑھدے اندر وڑیا کوڑ شیطان، گھر گھر ڈنکا رسیا وجائیا۔ ثابت رسیا نہ کیسے ایمان، بغل قرآن بیٹھی دئے ڈبائیا۔ تیرا نُور اسم کوئی نہ سکے پہچان، پڑدہ مات نہ کھئے چُکائیا۔ چاروں کُنٹ دِسے حرام، دھیرج جت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میری تیرے آگے پرنام، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ میرا لیکھیا لیکھ جو جن پڑھدا، رسنا جہوا بتی دند میل ملائیا۔ مُلا شیخ مسائق پنڈت پاندھا پرہوں اگنی وچ نہ ویکھیا سڑدا، مایا ممتا کری کُرمائیا۔ تیری منزل پروردگار کوئی نہ چڑھدا، پندھ سکے نہ کھئے مُکائیا۔ تیرے کولوں کوئی نہ ڈردا، بھے سیس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دینا تھائوں تھائیا۔ میرا لیکھا اگھیں تگ، ویکھ ویکھ تھکی سرب لوکائیا۔ پرَم پُرکھ تیرے اُتے سب نُوں پے گیا شک، شناخت وچ کیسے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں خالی دسن ہتھ، جھولی نام نہ کھئے بھرائیا۔ جگت کھپڑا ویکھیا بھٹھ، کلجگ بھٹھیالا اگنی رسیا ڈاہیا۔ لگی اگ پنج تت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، صاحب ستگر ہو سہائیا۔ لیکھن پڑھن توں آوے ڈر، ڈردی دیاں ڈبائیا۔ کِرپا کر نرائن نر، نر ہر تیری اک سرنائیا۔ پلُو تیرا رہی پھڑ، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ مین ویکھیا گُرمکھ گھر، ہرجن ساچا سوہیا پائیا۔ جنہاں آتم پر ماتم دتا ور، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ تنہاں بھو چُکیا ڈر، بھے نیڑ نہ کھئے آئیا۔ سو تیرا نام نِشکام رہے پڑھ، نرگن نرگن راگ الائیا۔ ساچی منزل اچے پوڑے جاون چڑھ، گھر بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ مین لیکھن والی رہی بول، سچ سچ درڑائیا۔ کر کِرپا جنہاں اپنے رکھے کول،

تنہاں میری لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں جگت جیو جہاں سنساریاں سُناونہاری ڈھول، ڈنکا تیرا نام سُنائیا۔ کر کِریا جنہاں ملیں آپ اڈول، در ٹھانڈے لئیں بُلایا۔ اوہناں دا پڑدہ کی کِچھ سکاں بھول، کتھنی کہن کِچھ نہ پائیا۔ میں بیٹھی آپ انہول، بھیت تیرا نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دے وڈیائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، خوشیاں گیت جنائیندا۔ آد جُگاد میں بھگتاں وس، گُرمکھ اپنے گھر بہائیندا۔ میرا لیکھ اگم لیکھا بن قلم شاہی ہتھ، کاغذ سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ نج نیتز کھول کے اگھ، ساچا اکھڑ اک پڑھائیندا۔ جو آد جُگاد سب توں وگھ، گھر ساچے سچ بکائیندا۔ انتر وڑ کے دیواں دس، باہروں بول نہ کھئے پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ جگائیندا۔ شاہی سُن سچ سندیس، صاحب سلطان جنائیا۔ میرا لیکھا نہ میٹے کوئی لیکھ، تیرا لیکھا لیکھ کاغذ ہٹاں وچ وکائیا۔ وڈے چھوٹے بالے تیرے نال رہے کھیڈ، ٹھگ چور یار تیرے نال انگ لگائیا۔ بن بھگتاں میرے لیکھے دا کوئی نہ جانے بھیت، پاٹھشالا وچ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سمجھا سکے نہ کوئی مُلا شیخ، الفیے صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ بن لیکھا لیکھ جس دیواں دس، دہ دشا ہویئے رُشنائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ پرم پُرخہ کال چرنی جائے ڈھٹھ، بن چرناں سپس نوائیا۔ درس کر کے اپنی اگھ، بن اکھراں پڑھ پڑھ خوشی منائیا۔ ملے میل پُرخہ سمرتھ، گھر وجے نام ودھائیا۔ لہنا چُکے ت اٹھ، نو در پندھ مُکائیا۔ لیکھن پڑھن دی ہو جائے بس، بستہ بنھ کایا مندر اندر ڈُونگھی کندر دئے سٹائیا۔ ستگر مل کے گُرمکھ کہے میرا ملیا حق، دوجی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ایہو وڈا گاون والا جس، جس جس وچوں بے بس نظری آئے بے پرواہیا۔ اوتھے کوٹن کوٹ کاتب لیکھاری چرن کول رہے ڈھٹھ، اپنا مان تان مٹائیا۔ پرہو جے تھوڑا بھیت دیویں دس، پھر تیری صفت وچ چلے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کہے ایہہ بھگتاں دی وتھ، بن گُرمکھاں ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، الکھ الکھنا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

★ ۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پشورا سنگھ دے گرہ ویرکا ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کرے پرہہ کرپا، آد جُگاد دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں میٹے کوڑی پیتا، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ نانا توڑ سورگ بہشتا، مارگ
 اکو اک درسائیندا۔ سِری بھگوان ساچا اِشٹا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنم جنم دی پورب ویکھنہارا لیکھتا، لیکھ الیکھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 سچ سرنائی جنہاں دُھر دا دیوے نسچا، نہچل دھام اک وکھائیندا۔ میٹ مٹائے چنتا سوگ ہرکھا، غمی روگ نہ کھئے وکھائیندا۔ مائس جنم
 بنائے بنتا، گھاڑن گھڑنہار ویکھ وکھائیندا۔ دیوے وڈیائی گُرمکھ ساچے سنتاں، سنت سَتگر سَجن اپنا میل ملائیندا۔ مہا شبد سُنائے آگتا،
 بودھ آگادھا آپ پڑھائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک درسائیندا۔ میل ملاواں ساچی سنگتا، چار ورن اوچ نیچ اکو گھر
 بہائیندا۔ کوئی بھیو نہ پائے گیانی دھیانی وڈ پندتا، چوڈاں وِدیا پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ
 وکھائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ اکال، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دین دیاں، دینا ناتھا ہوئے سہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ بہال،
 ہرجن ساچے میل ملائیا۔ شبد سرُپہی بن دلال، ساچا ونج اک وکھائیا۔ کایا مندر اندر گھر وچ گھر سچّی دھرسال، محل اٹل کرے رُشنائیا۔
 امرت سوہے دُھر دا تال، سرور اکو اک جنائیا۔ انحد شبد نادی وجے تال، تند ستار نہ کھئے ہلائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھال، پنج تت
 کرے رُشنائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم پُچھے حال، مُرشد مُرید ویکھے چائیں چائیا۔ نانا توڑ کال
 مہاکال، مہروان ہوئے سہائیا۔ سچ دوارا اکو دئے وکھال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ دیا جوتی جگے اک مہان، نورو نور نور رُشنائیا۔ تخت
 نواسی نو جوان، سچ سنگھاسن صاحب ڈیرہ لائیا۔ نت نوت آد انت جُگا جُگنت دیونہار فرمان، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی
 جیو جنت سادھ سنت کلجگ انت کرو دھیان، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ ہر کا منتر نام پڑھو بناں زبان، بتی دند چلے نہ کھئے چترائیا۔ کلمہ
 سیکھو اک کلام، حرف حرُوف نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں مُشکل کرے آسان، اصلیت اپنی دئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جس جن اُپر مہر نظر ٹکائیا۔ کرپا کرے پروردگار، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ گُرمکھ میلے سَجن یار، جگت وچھڑے انگ
 لگائیندا۔ دئی دویتی شرع شریعتی کر خوار، خالص اپنا آپ جنائیندا۔ مایا ممتا موہ نہ کھئے پیار، آتم پرما تم ساچا سنگ وکھائیندا۔ منزل منزل

دیوے چاڑھ، محل اٹل اک سہائیندا۔ شبدا اگئی بول جیکار، گرمکھ ناد اک سُنائیندا۔ سنت سہیلا پڑھن سُنن توں ہو جائے باہر، سن سادھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ گھر مندر ہونے اُجیار، اندرے اندر کرے گفتار، گفت شنید اپنا راہ وکھائیندا۔ پورا ستگر ہونے دیاں، گرمکھ ویکھ اپنے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن اپنے گھر وسائیندا۔ کیریا کرے ہر ٹھاکر سوامی، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور سرب جیاں گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی ویکھے تھاون تھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران جس دی کہانی بانی، دو جہان ڈھولا جس رہی گائیا۔ سو جن بھگتاں دیوے اکو اپنا نام نشانی، سچ نشانہ تیر چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن لیکھا دیوے تھاون تھائیندا۔ ہرجن اُٹھو مارو جھاک، ہر کرتا دیا کماٹیا۔ بند کواڑی کھول تاک، انتر درستی آپ گھلاٹیا۔ آتم پرما تم میلا سجن ساک، پاربرہم برہم جوڑا دے جڑائیا۔ لیکھا چکے تت آٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بدھ پنڈھ دے مکٹیا۔ سچ وچھونا دیوے کھاٹ، پلنگ رنگیلا آتم سیج وڈیائیا۔ امرت رس نجھ چاٹ، گھر جھرنا دے جھرائیا۔ لیکھا چکے چوڈاں لوک ہاٹ، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ وکھائیا۔ جس مندر اکو پُرکھ اکم دی گاؤ گاتھ، دوجی اور نہ کرے پڑھائیا۔ کوٹن کوٹ کھڑے تریلوکی ناتھ، رام راما سیس نوائیا۔ پیر پیغمبر بٹھی بیٹھے جماعت، گل الفی تن ہنڈھائیا۔ نرگن سرگن ویکھو کھیل تماش، بے پرواہ دھار چلائیا۔ جگ جنم دیاں وچھڑیاں پوری کرے خواہش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ کیریا کرے ٹھانڈا سیت، مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔ جگ چوگری جس دی ریت، مندر مسیت راہ چلائیندا۔ لکھ چوراسی وسنہارا ٹھیک، گھٹ گھٹ اندر سوہا پائیندا۔ آد جگادی رکھے دھار باریک، جگت نیتر اکھ نہ کھئے تکائیندا۔ چٹے اُپر کالی ماری جائے لیک، لیکھا لیکھت بھوکھت سمجھائیندا۔ ہر گھٹ وسیا بھیتر بھیت، نرگن زوریر اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ پھول پھلاٹیندا۔ جس دے ہتھ ہار جیت، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ سو گرمکھاں کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت بھجھائیندا۔ نام سُنائے دھر دا گیت، سوہنگ ڈھولا آپ الائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ اکو نظری آئیندا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ مجیٹھ، رنگنہار سیو کھائیندا۔ سدا سوامی صاحب اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں کلجگ بخشے سچ پریت، پریتیوان پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے بیس بیس، اکیس اپنا حکم

ورتائیندا۔ ایکا چہتر جھلے صاحب ستگر جگدیس، دو جہاناں شہنشاہ اِکو نظری آئیندا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیندا۔ ساچے سنتاں دیوے بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیندا۔ چار ورن ساچی سیکھیا لینی سیکھ، سوچ سمجھ پچھلی سرب چکائیندا۔ لیکھا چُکے اوچ نیچ، راؤ رنگ اِکو آتم پرما تم نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کھوج کھوجائیندا۔ کِریا کرے سِری بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ گُرمکھ ویکھے ساچے سنت، ہر سبج لے جگائیا۔ میل ملاوا نار کنت، گھر گھر وچ کرے کُرمائیا۔ نام درسائے اِکو منت، منتو اپنا دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کِریا کرے پرہ بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ جُگ چوکرئی گُرمکھاں بن ملاح، بیڑا دو جہاناں پار کرائیندا۔ شبدي دیوے شبد صلاح، گر منتر نام پڑھائیندا۔ جگت بسنتر دے بُجھا، امرت میگھ اک برسائیندا۔ آتم برہم نرنتر دے وکھا، مایا برہم ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر گر اپنی گود سہائیندا۔ ساچی گود صاحب ستگر، ہر کرتا اک جنائیا۔ جنہاں لیکھا مستک دھر، تنہاں میلے سہج سُبھائیا۔ جو دُور دُراڈے ہر سنگت نال آون تر، تنہاں لیکھا لائے تھاو تھائیا۔ انتر انتر شبد ملاواں سرتی سر، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیاوان ہونے آپ سہائیا۔ دیاوان ٹھاکر ایک، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دھر دی ٹیک، کوڑا بندھن نہ کھئے پائیندا۔ گھر وچ گھر کھائے بھیت، در در وچ میل ملائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ آتم پرما تم دسے کھیڈ، سچ کھلاری آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، ہرجن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہرجن ساچے جانا اٹھ، سو ستگر آپ اٹھائیا۔ دین دیا لا جائے تٹھ، پُرکھ اکالا ہونے سہائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، نجھر دھار وبائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جائے چھٹ، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ لوکات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ دوارے دے لگائیا۔ صاحب ستگر نال گُرمکھ کدی نہ جانا رُس، ہرجو رُسیاں سدا منائیا۔ کبیر جلاہے کولوں آگے جا کے لینا پُچھ، جو اچے مندر چڑھ کے رہیا ڈھولا گائیا۔ رواداس چمارا لیکھا لکھدا جائے کُچھ، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جس گوبند بنایا اپنا ست، سو صاحب ہونے سہائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی کلجگ اتم شبدي مؤلے رُت، رُت زُتڑی آپ مہکائیا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، جگت ٹھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ گُرمکھاں اُجل کرے

مُکھ، دُرمت مَیل دھوائیا۔ آتم پر ماتم مل کے آوے سُکھ، جگت سُکھ سنگ نہ کھئے نہ ہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا ملائیا۔ ہرجن ملائے ہرجو آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ سَتجگ جنائے ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا راگ الائندا۔ کوئن کوٹ جنم دے میٹ پاپ، پُنت پوت پت آپ کرائیندا۔ وست امولک دے کے دات، خالی بہنڈارے تن بہرائیندا۔ لہنا میٹ ذات پات، چارے ورن اکو گھر وسائیندا۔ دھوڑی مستک ٹکا لاوے خاک، جوت للائی ڈگمگائیندا۔ انتر انتر ناتا جوڑ دھر دا ساک، سجن اکو اک ویکھ وکھائیندا۔ بند کواڑی کھلے تاک، دئی دویتی پڑدہ لاپندا۔ اٹھ پھر رہے پر بہات، سندھیا رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ من واسنا میٹے نار کذات، گُرمٹ اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بہگتاں رنگ وکھائیندا۔ کرپا کرے پر بہ سجن سچ، ست ست سمجھائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچ، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ من واسنا سرشٹی رہی نچ، سَتگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ نج نیتر کھلی کسے نہ اکھ، دویے لوچن تگن سرب لوکائیا۔ کوڑی کرپا رہے ٹھ، مایا ممتا موہ ہلکائیا۔ انتر کسے نہ ملے برہم مت، برہم ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے اگم اتھاپیا۔ اگم اتھاہ الکھ اگوچر ہر جو سوامی، بے انت بے پرواہ اکھوائیندا۔ جن بہگتاں ویکھ گن ندھانی، گنوتنا بھيو چکائیندا۔ انتر انتر ہر منتر پڑھو دھر دی بانی، سچ لیکھ آپ سمجھائیندا۔ گھر بیٹھا ٹھاکر ہووے جان جانی، جانہارا اپنا پڑدہ لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سچ کرنی کار کدا آیا، جگ کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بہگتاں سدا بھئے سہایا، سہاک اپنا ناؤں رکھائیا۔ ترے گن مایا پڑدہ دئے اٹھایا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ بن وچولا پھیرا پایا، شبدی ڈھولا راگ سُنائیا۔ ساچا سوہلا اکو گایا، تن رباب کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہیا سمجھائیا۔ ہرجن ساچے جانا سمجھ، صاحب دئے وڈیائیا۔ گر کی دھار اگمی رمز، اشارے نال سمجھائیا۔ جس دا لیکھا جانیا تبریز شمس، شمع اپنی دتی بچھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ اکو راہ درسائیا۔ گُرمکھ راہ ویکھنا نیتر درس، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال کر کے ترس، رحمت سب دی جھولی پائیندا۔ کرپا کرے مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ غریب نایاں نال ونڈے درد، دردی ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ پُرب جنم دی پھول کے ویکھے فرد، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جائیندا۔ جنہاں سَتجگ تریتا دواپر

پرہ تیرے نال ملن دی کیتی عرض، تنہا آرزو اپنی جھولی پائیندا۔ اتم نہاوں آیا اپنا فرض، فضل اپنے نال رکھائیندا۔ ایہو کھیل پرہو
 اسچرج، جیو جنت سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جنہاں دی پرہ توں آپے پئی غرض، تنہاں دُوروں نیڑیوں پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی
 ست دیپ دو جہاں سری بھگوان سچ جیکارا بولے کڑک، جیکارا اکو اک سنائیندا۔ گرمکھ گرمکھ اپنی منزل وچ کوئی نہ جاوے اٹک،
 وشن برہما شو ادھ وچکارے بیٹھا گرمکھ تیرا دھیان لگائیندا۔ کدی وچار نہ لیاؤنی سورگ نرک، دوزخ بہشت دوہاں توں پار کرائیندا۔
 لیکھا چکا فرش عرش، آسا منسا اپنے وچ ملائیندا۔ کر کرپا جنہاں اُپر کرے ترس، تنہاں اپنے گھر بہائیندا۔ سچ سمجھو سری بھگوان جن
 بھگتاں کدے ہون نہ دیوے حرج، پچھلے حرجاں چھن وچ پور کرائیندا۔ جس دا راگ ناد تال کیسے نہ سمجھی طرز، چھتی راگ صفت
 صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیندا۔ کرپا کر کے چاڑھے رنگ، اندھٹھا
 آپ رنگائیا۔ صاحب ستگر سورا سرننگ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ آتم سیجا بیٹھ سچ پلنگ، سچ سنگھاسن دئے سہائیا۔ گھر وچ گھر
 دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گھر جوت چاڑھے چند، نرگن نور نور رُشنائیا۔ شبد اگتی وجے انحد، انہت میلا سہج سُبھائیا۔
 جنم کرم دی ڈھاپے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ کلجگ انت جنہاں گرمکھاں سوہنگ شبد گایا چھند، تنہاں سنسا ساگر نظر کھئے نہ آئیا۔
 خوشی کر کے بند بند، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ نو سو چرانوے چوگری جگ پچھوں پرہ ہویا آپ بخشند، بخشش لے کے لوکات پھیرا پائیا۔
 گرمکھ خوشیاں نال کہن ساڈا اگلا مکیا پندھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کھڑا چھٹیا پوجنا کریر جنڈ، مڑھی گور سیس نہ کھئے نوائیا۔ گر
 گوبند پوری آسا منسا کری منگ، ترسنا ترپت روپ وکھائیا۔ ناتا تٹیا جیرج اند، اُتبھج سیبج پھیرا کھئے نہ پائیا۔ اتم وسنا اُپر برہمنڈ،
 سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھے ملے اک اند، اند اکو اک وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی مل کے پئے ٹھنڈ، ست ست ست
 اکو اک نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے سچ پریتی لیئے گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کھئے کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل
 ساچا ہر، جگ چوگری جن بھگتاں دیوے اگتی ونڈ، وست امولک آپ ورتائیا۔

★ ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

وید ویاس لیکھیا لیکھ الیکھ، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ دا کوئی نہ جانے بھیس، ویس اولڑا کون وٹائیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے دے کے گئے سندیس، رسنا جہوا بئی دند اکھراں نال سمجھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ آد جگادی ست جوت پرویش، بے انت کھیل کھلائییا۔ دو جہان سری بھگوان شاہ سلطانا وڈ نریش، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ نت نوت نر نرائن برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش لکھ چوراسی رسیا ویکھ، نیتر اکھ لوچن نظر کیسے نہ آئییا۔ جگ چوکڑی سدا سدا سد نرگن سرگن کرے ہیست، نر ویر اپنی دیا کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا ہر، نراکار وڈی وڈیائییا۔ وید ویاس دتی دات، داتا دیا کھائییا۔ بھيو کھلایا لوکات، مان دیوایا قلم شاہیا۔ پرگٹ ہونے پُرکھ ابناس، ابناسی کرتا بے پرواہیا۔ نرگن جوت ڈھر دی مات، پتا مات اکو رنگ سہائییا۔ کوار کتیا اُس نوں گیا اکھ، جس دا کنت بناں بے انت نظر کیسے نہ آئییا۔ سچ دوارے رکھ واس، سمبل اپنا ڈیرہ لائییا۔ جس سمبل اکو دپیک جوت پرکاش، بن تیل باقی کرے رُشنائییا۔ سچ سمگری ڈھر دی راس، پاربرہم پرہ آپ ٹکائییا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، مہا اکتھ آپ جنائییا۔ جس دا لیکھ الیکھ کیسے نہ آوے ہاتھ، انت کہہ نہ کھئے سمجھائییا۔ شبد اشارہ جگت بھوکھت واک، بھاکھیا بھاشا وچ درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا ہر، ست ستوادی سد وڈیائییا۔ وید ویاس شبدي دتا اک اشارہ، طرح طرح سمجھائییا۔ پت پرمیشور پاربرہم پرہ کھیل نیارا، بھيو ابھید اپنے وچ رکھائییا۔ کلجگ انت ہونے اُجیارا، نرگن نور جوت رُشنائییا۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک اکو اک وکھائییا۔ نام ندھان بول جیکارا، برہمنڈ کھنڈ کرے شنوائیا۔ وشن برہما شو در درویش منگنہارا، بیٹھن سیس جھکائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکارا، نیوں نیوں لاگن پائییا۔ بھگون دیوے سچ بھنڈارا، بھگون وست امولک نام ورتائییا۔ کلجگ ویکھے وگسے ویکھنہارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جاننہارا پردھ بال جوبن اوستھا وچ سنسارا، رنگ رتا اک اکھوائیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ پاوے سارا، انت کہہ نہ کھئے جنائییا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت پڑھ پڑھ انتر آتم کرن وچارا، بن پرما تم بھيو نہ کھئے پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں والی مالک ڈھردرگاہیا۔ وید ویاس بول جیکار، جيو جگت جہان کری جنائییا۔ کل کلکی کل لے اوتار، کل اپنی آپ ورتائییا۔ کھیلے کھیل

اپر اپار، اپرپر سوامی، دو جہاناں ویکھے تهاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم ہووے انترجامی، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ پاربرہم برہم سُنائے
 سچ کہانی، ست سندیسہ دُھر دا بودھ آگادھا راگ الایا۔ جس دی صفت کرے چارے بانی، چارے کہانی جس دا دھیان لگائیا۔ چار وید
 جس دی دسن نشانی، پُران اٹھاراں ڈھولے رہے سُنائیا۔ انجیل قرآن جس نوں کہے جان جانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی سہج سُکھدائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا قلم، شاہی کاغذ دئے گواہیا۔ ہر کے بھيو دا کیسے نہ آئے علم،
 عالم علما بیٹھن مکھ بھوائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم مہروان ہو کے جن بھگتاں آئے ملن، جگدیس اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی چار کُنٹ جیو جنت
 ست دھرم توں سارے پلن، ست ستوادی روپ نہ کئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائیا۔ وید
 ویاس لکھ کے ایک، ایک گیا جنائیا۔ سرشٹ سبائی ساچی ٹیک، سری بھگوان ایشٹ دیو منائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہووے ہنگتا جھوٹھا
 دیس، سچ دیس نظر کیسے نہ آئیا۔ ہرجن وِرا کایا مندر اندر کھیلے سچی کھیڈ، آتم پر ماتم مل مل اپنی خوشی منائیا۔ نرگن جوتی نور سچ
 پرکاش ملے تیج، اندھ اگیان مٹائیا۔ گھر سہنجنی سوبھاونت سہائے سیج، پلنگ رنگیلا نظری آئیا۔ جو وید ویاس زرتتر لیا ویکھ، انتر برہم
 سمجھائیا۔ سو دس کے گیا کلجگ بسنتر کوڑا ممتا بھیکھ، تن ماٹی خاک جلائی۔ پت پریشور کوئی نہ کرے ہیت، جگت پیار سرب لوکائیا۔
 بن آگھاں نیتر نینان لوچناں لئے ویکھ، ویکھنہارا ہر گھٹ سوامی سوبھاونت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، وید ویاسا دے بھرواسا، لیکھ لکھا پون سواسا، منڈل راسا انہو اپنا راہ جنائیا۔ وید ویاسا لکھ لکھ گیا تھک، تھکاوٹ وچ گیا
 سمجھائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر کلجگ لکھ چوراسی پرہہ دا ہٹ، ترے گن مایا پنج تت جگت وستو بن قیمت کرتا آپ وکائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی ویکھن نٹھ نٹھ، حُکے اندر جنہاں رہیا بھوائیا۔ جو کچھ پر م پُرکھ دسیاں میں اوہو رہیا دس، شہادت
 اپنی نال بھگتائیا۔ کلجگ انت جو کچھ ہے سو پرہہ دے وس، کرن کراونہار اک اکھوائیا۔ جگت آيو کر دیوے بھٹھ، بن بھٹھیالا اگنی آگ
 تپائیا۔ کرن کراونہار پُرکھ سمرتھ، صاحب داتار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل کھیلنہارا اکو نظری آئیا۔
 آؤ دوویں اندر وڑیے، گھر اپنا ویکھیے چائیں چائیا۔ بن اکھراں توں نراکھر پڑھیے، بن نام توں نام ملے وڈیائیا۔ اوس پرہو دا درس کرئے،

جس دا رُوپ رنگ باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ بن ہتھاں باہوا اوہنوں پھڑیے، پھڑ اپنے کول بہائیا۔ اُس دے کولوں کدی نہ ڈریے، جو گھر وچ بیٹھا بے پرواہیا۔ جے نہ ملے تے دوس زین لڑیے، جے رُسیا ہووے پھڑ چرناں لئیے منائیا۔ اوہدے پچھے جیودیاں جگ مریے، مر جیوت اوہو پائیا۔ اپنا لیکھا اوہدی جھولی دھریے، اوہدا لیکھا اپنے نال رلائیا۔ نرگن جوت ہو کے نرگن جوت ملیے، مل کے اکو رنگ سمائیا۔ سچ دوارے سچکھنڈ اوس سجن دی گلی وچ پھریے، جتھے روکنوالا نظر کھئے نہ آئیا۔ جے بھل جاوے مار کے چھال چھاتی اُتے چڑھیے، بلوئے دے کے لئیے اُٹھائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ کیوں سڑیے، گھر سجن بیٹھا لئیے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ملے میل بے پرواہیا۔ اوس پرہو دا چھوٹا جہا ڈھنگ، وڈی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ہوئی جہی اندرے اندرے لو منگ، دیونہارا بے پرواہیا۔ سہج سبھاؤ ٹھاڈی کھول دیوے گنڈھ، پردہ بجرکپاٹی پرے ہٹائیا۔ امرت جھرنا جھرا کے پاوے ٹھنڈ، کول کول مُکھ بھوائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند بول سُنائے چھند، انحد راگ الاٹیا۔ بن مٹھاں مندران گردواریاں مسیتاں آوے گھروں اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ مل سجن چڑھے اوہ رنگ، جیہڑا اتر کدے جائیا۔ سدا وسے آتم سیج پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دسے اپنے ملن دا ڈھنگ، کرم کانڈ دا ڈھنگا دئے ٹڑائیا۔ کرم کانڈ نے پایا ڈھنگا، ڈوری نظر کسے نہ آئیا۔ کوئی گوداوری کوئی جائے گنگا، جمنہ سُرستی کوئی پھیرا پائیا۔ کوئی تیرتھ تٹاں اُتے نہاؤندا جا جا ننگا، اندر وڑ وڑ تاریاں لائیا۔ کوئی گردوارے مندر مسجد شودوالے مٹھ منگے منگاں، اپنی جھولی ڈاہیا۔ ساریاں نالوں گرمکھ بھگت اوہ چنگا، جو اندر بیٹھا دھیان لگائیا۔ اوتھے صاحب ستگر پرم پُرکھ پتیرمیشر بھجّا آوے پیریں ننگا، واہو داہی پندھ مکائیا۔ ہوئی جہی اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے دسم دواوری کھڑ کے اپنے ملن دا دس جائے ڈھنگا، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔ بن بندگیوں بنا دئے بندہ، بندی خانہ دئے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھاونہارا اپنا گھر، گھر گھر وچ میلا میل ملائیا۔

★ ۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

پُرکھ اکال سُن دُھر دے باپ، پرہو تیری سرنائیا۔ رُوداس سِپتِری کہے مینوں آیا یاد، پچھلا لیکھ جنائیا۔ تیرے پرساد دا اگم سواد، رس ملیا بے پرواہیا۔ چرنی ڈھیہہ کے اتم گئی آگھ، سچ سنیہڑا اک سنائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور پُچھنی وات، مہروان نگاہ اُٹھائیا۔ کلجگ رین اندھیری دسے رات، ست چند نہ کھئے چمکائیا۔ پنجاں بن دی دسے جماعت، دُھر دا جوڑ جُڑائیا۔ براہمن کھول کے گٹھڑی گاٹھ، لیکھا رسیا وکھائیا۔ رُوداس جُڑیا تیرا نات، گھر بدھاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا مُکائیا۔ رُوداس سِپتِری پا کے رُولا، سچ گئی سمجھائیا۔ پرم پُرکھ نہ پردہ کوئی اوہلا، اوڈھن سکے نہ کھئے چھپائیا۔ میرا باپ تیرا جاپ کدا رسیا گنڈھ کے پاؤلا، پانہی ساچا سنگ نبھائیا۔ تیرا پچھلا بھلیا اچے نہ قولا، اقرار اپنی جھولی پائیا۔ ویکھ خوشی ہوئی اُپر دھولا، دھرنی رہی جس گائیا۔ لیکھے لائے چار کھار چکن والے ڈولا، انتر لاڑی سوہا پائیا۔ پنجویں مِتر پردہ پھولا، بھيو ابھیدا رسیا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ رُوداس سِپتِری بالی نکي، ننھی رہی جنائیا۔ مین ویکھی دھار اگم چٹی، رُپ نظری آیا بے پرواہیا۔ جس دے اُتے پنچم چیت لکھی متی، بیس اکیس بکرمی خوشی منائیا۔ مین کھول کے ویکھی رُوداس والی پچھلی چٹھی، جو اپنے کول چھپائیا۔ اُس دی دھار بڑی سدھی، سادھنا رہی درڑائیا۔ پرہو کھیل کرنا نجی، نج گھر ویکھ وکھائیا۔ بن رُوداس کیسے ہتھ نہ آوے بدھی، لکھ چوراسی بھيو نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ سچ وڈیائی تیرے ہتھ، دیونہار اکھوائیندا۔ اُٹھ کھول پرہو اپنی آگھ، تیرا نین اکو سوہا پائیندا۔ خوشیاں نال گیت گا کے پواں ہس، ہنس مُکھ رُپ وٹائیندا۔ پچھلی پُورب پُوری کر آس، ترسنا ترکھا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اگیان مُکھ چھپائیندا۔ براہمن ویکھ اپنے پاس، برہم لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا تیرے در نظری آئیندا۔ رُوداس سِپتِری سُن کے بات، براہمن لئے انگڑائیا۔ چار کھار کہن سانوں یاد آیا کھادھا بہات، پچھلی آگھ کھلائی۔ یار کہے مین دُھر دا ویکھیا نات، سچن رُوداس بیٹھا سنگ نبھائیا۔ اودھر کھوتے والا گھمیار رسیا آگھ، دُھر دی دھار جنائیا۔ نرگن نرور سارے ویکھو ساکھیات، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جس دی سیج

سہنجی سوبھاوتی پرہات، جلوہ نور نور رُشنائیا۔ لہنا چُکائے رُوداس کھاٹ، کھٹیا اپنا رنگ رنگائیا۔ اگلی پچھلی کٹ کے آیا واٹ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جو رس رسنا دے کے گیا اگم اتھاہ سواد، پرساد اکو اک ورتائیا۔ چرن چرنودک دتی داد، ناتا نانک دادک دوباں گیا ٹڑائیا۔ جس دا کھیل جُگاد آد، جُگ چوڑی ویکھ وکھائیا۔ جو وسے وچ برہماد، برہمنڈ سوبھا پائیا۔ جس دا دو جہاناں سُنے ناد، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جس دا نام کدے نہ ہووے برباد، نیست و نابود نہ کھئے کرائیا۔ اوہ صاحب سب دی پوری کرے خواہش، خالص اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ لہنا دئے چُکائیا۔ سُن کے بات دُھر دی ہر، وچی اک ودھائیا۔ بھہ بھو وچ براہمن ربیا ڈر، نیر نین نہ کھئے اٹھائیا۔ ہوئی اٹھ کے رُوداس باہوں لئے پھڑ، اشارے نال جنائیا۔ میرا بٹھا دُھر دا لڑ، پلو سکے نہ کھئے جُھڈائیا۔ میری پچھلی ودیا گئی ہڑ، من مت بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ میری ہوئے ہنگتا مایا ممتا گئی سڑ، آسا ترسنا بیٹھی مُکھ چُھپائیا۔ کور کُریارا بھلیا گھر، در ویکھن کھئے نہ پائیا۔ میں جیوندیاں جگ گیا مر، مرنے وچوں جیون نظری آئیا۔ میرا پورب جنم دا پورا ہویا ور، لہنا دینا دینا مُکائیا۔ چالیاں دا بہان چالی پیسے جو چھڈے گھر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا مُکاؤنا دُھر در، در اکو نظری آئیا۔ رُوداس کہے سُن براہمن مت، مترا حال سُنائیا۔ کرے کھیل پرہہ نت نوت، جُگ چوڑی ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں کرے سچا بت، مٹکھ دیوے در ڈرکائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سٹکھ اپنا رُپ دھرائیا۔ تیرا لہنا دینا در ٹھانڈے لئے نچٹھ، مہر نظر نین اٹھائیا۔ اپنے اندر ویکھیں رہن نہ دیویں وکھ، وکھ امرت رُپ بنائیا۔ میل ملاواں ساچے پت، پت پریشور جوڑ جُڑائیا۔ انتر آتم مارے کھچ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ رُوداس کہے مینوں آیا خیال، پچھلی بات جنائیا۔ میں دُھر دا بنیا دلال، ونج وپار اک وکھائیا۔ اوہ ویکھ تگن چار کھار، اشاریاں نال جنائیا۔ ساڈا اہدے کول ادھار، گنتی ایسے ہتھ رکھائیا۔ جس دا لہنا لئے پُرکھ اکال، در تیرے دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ویکھ تھائوں تھائیا۔ براہمن کہے میں گیا بھل، پچھلی یاد کچھ نہ آئیا۔ کور کِرپا مایا ممتا جنم جنم گیا رُل، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ بھاگ نہ لگا کسے کُل، مات سُلکھنی نہ ملی وڈیائیا۔ میرا قیمت پیا نہ کوئی مُل، کوڈی کوڈی ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، انت لیکھا دئے چُکائیا۔ رُوداس کہے دساں سچ، تیرے انتر دیاں

سمجھائیا۔ باہروں کا یا ماٹی بھانڈا کچھ، سوہنا نظری آیا۔ اندر من واسنا رہی نہ، مگھ گھنگٹ آپ رکھائیا۔ کرے کھیل بازی گر نٹ، بن سوانگی سوانگ رچائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا کھیڑا کیتا بھٹھ، ہوئے ہنگتا اگنی ت جلائییا۔ دھیج رہیا نہ کوئی ست، سنتوکھ آگھ نہ کھئے گھلائییا۔ ایسے کر کے میں گرمکھ ہو کے رہیا ہس، اندرے اندر خوشی منائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھائییا۔ براہمن کہے میں بدلیا جنم، نو نو گیڑ چکائییا۔ سری بھگوان میٹیا بہرم، بھانڈا بہرم بھٹائییا۔ ہر سنگت مل کے میرا اچا ہویا کرم، کرم کانڈ رہن کھئے نہ پائییا۔ روداس تیری کریا ملی سرن، گرمکھ تیرا میلا سہج سبھائییا۔ میں نانا ڈگا چرن، بلہین دیاں ڈبائییا۔ جس کریا کر کے میرا پہلوں بخشیا من، جنم جنم وچوں بدلائییا۔ دو جے ساتھی میرے نال ترن، سوہنا جوڑ دتا جڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دئے مکائییا۔ روداس کہے پرہو بڑا گمبھیر، گھر گور اکھوائیندا۔ سرشٹی دسے پنج تت سریر، موہے نرگن نرویر نظری آئیندا۔ جس دی منزل چوٹی اک اخیر، بن کبیر چڑھ درس کھئے نہ پائیندا۔ روداس کہے میرا چولا ویکھ لپرو لپر، جس دا سنگھاسن پُرکھ کال اک وڈیائیندا۔ پنڈت ابھدے وچ تیری تقدیر، تدبیر ہوئی جہی سمجھائیندا۔ تُوں تگ لا نال نظیر، بے نظیر نظری آئیندا۔ جس نے ماری شبہ لکیر، قلم شاہی سنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ در ٹھانڈے ہو ادھین، صاحب مسکین دیا کھائیندا۔ جلوہ توری اک رنگین، رحمت بخشش سچ سچ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ روداس سچی دسی گاتھ، پچھلا لیکھا نال رلائییا۔ اودھر چار کھاراں سُن لئی بات، پنجواں یار لئی انگریائییا۔ پنجے مل کے اک جماعت، اپنا حال سُنائییا۔ روی ساڈے ول جھاک، نیتر آگھ گھلائییا۔ ساڈا براہمن حساب نہ کیتا بے باق، کھاتہ صاف نہ کھئے وکھائییا۔ سری بھگوان تیرے گھر بہہ کے گیا آگھ، پریم نال جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساڈا لہنا دئے مکائییا۔ روداس کہے سُنو میرے بچے، بالی بڈھ جنائییا۔ بے شک تسیں سارے سچے، سچیاں وچوں سوہنے نظری آئییا۔ پر پُرکھ دے بول کدے نہ کچے، کوڑی گنڈھ نہ کھئے وکھائییا۔ چالیاں وچوں جو پیس بچے، سو لیکھا لیکھے لئی لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائییا۔ سُن کہانی پچھلی ایک، روداس سنگھاسن رہیا سُنائییا۔ براہمن پہلوں کرے بڈھ بیک، انتر آتم صاف کرائیا۔ پھیر ہر سنگت لئی ویکھ، چاروں کُنٹ نین اٹھائییا۔ دئے جوڑ کہے میں بنیا

نیک، پچھلی عادت دتی گوائیا۔ جوٹھا جھوٹھا چھڈیا بھیکھ، کوڑی کریا چھڈی کھائیا۔ روداس اندر وڑ کے دس بھیت، باہروں دے جنائیا۔
 میں ویکھاں سچی کھید، جس کھیل وچ وسے بے پرواہیا۔ جس تیری سہائی سیج، سوہنا آسن لائیا۔ سو میرا مندر لئے ویکھ، کایا کندر
 پھیرا پائیا۔ مینوں آوے اُس دا بھیت، ہرہوں روگ لگا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔
 پنج کہن ساڈا لیکھا اچے نہ چکا، باقی سارے رہے وکھائیا۔ نالے براہمن ولّ وکھاوں مگا، پنجے انگلاں بند کرائیا۔ ہن جان نہیں دینا سکا،
 فریب چھل رہن کھئے نہ پائیا۔ جنان چر ساڈے پُرکھ اکال پتا دا بنے آپ نہ پتا، پت پریشور منگے اک سرنائیا۔ اودھروں سنگھ تیجا ہتھ
 وچ لے کے آگیا حقہ، ہوکا دے کے رہیا سنائیا۔ میں اوہ گھمیار نہیں ہن بھکھا، جو بچیاں رہیا روئیا۔ میں سوہنی سیجے ست، سچ
 سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ براہمن اوتھے براہمن کوئی نہیں لچا، پکھنڈی نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھیا گرمکھ گرمکھ سوہنا سچا، سچ سچ وچ سمائیا۔
 مینوں یاد آیا روداس دواربوں کھادھا ٹکر رُکھا، جس اُپر درشتی سری بھگوان پائیا۔ میرا اُجل ہویا مُکھا، سوہنا جوہن اپنا رنگ وٹائیا۔
 دین دیال صاحب تٹھا، مہروان اپنی مہر نظر ٹکائیا۔ ویکھ ناتا پچھلا پیو پتا، کلجگ اتم بھائیاں وچوں بھائی نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھ اتھاہ، سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ روداس نین رہیا اٹھا، گرمکھ اکھ آپ
 کھلائیندا۔ چاروں گنٹ دھیان لگا، دہ دشا پڑدہ آپ چکائیندا۔ نرگن زرویر نراکار ویکھے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ سچ سنگھاسن سوہنا پائیندا۔
 پاٹا چیتھڑ جس نوں رہیا سہا، دو جہاناں سوہنا رنگ رنگائیندا۔ ویکھ ویکھ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی رہے منا، خوشیاں اندر خواہش
 سب دی پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ چوٹھا کھار کہے میری یاد اک، اکو وار جنائیا۔
 روداس جو لیکھا دتا لیکھ، سری بھگوان آپ درڑائیا۔ اوہ اکھڑ اچے نہ پئے دس، روپ رنگ نہ سکے کھئے پرگٹائیا۔ دس رکھے کیہڑی گٹھ،
 چارے گنٹاں وچوں دبائیا۔ اودھروں روداس سپتری ہس کے کہے ویر مینوں پُچھ، میں تینوں دیاں سمجھائیا۔ نہ پردہ نہ کوئی لک، بھو
 سکے نہ کھئے چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ آہ ویکھ چٹھی اوہ اپار، بالی نہی نڈھی رہی
 جنائیا۔ جس وچ لیکھ لیکھایا ہر نرکار، روداس چار دئے گواہیا۔ تھادا جامہ بدلیا نار، وچ سنسار ملی وڈیائیا۔ اودھر براہمن دا باقی رہیا

ادھار، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سمیں وچوں سماں لیا وچار، وقت وچوں اپنا وقت ساچے لیکھے لائیا۔ جس دی سمجھ کسے نہ آئی جگ چار، چوکرئی کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا رہیا مکائیا۔ لہنا دینا مکاؤنا اج، پنج چیت وجے ودھائیا۔ سچ سنگھاسن صاحب سچ، پُرکھ اکال خوشی وکھائیا۔ نو جنم دی براہمن مُکی حد، گیارا گیار نہ کھئے وکھائیا۔ پچھلی عادت دتی چھڈ، ناتا چھڈیا جگت لوکائیا۔ مرن توں پہلوں لیکھے لا کے ہڈ، ہڈیاں وچوں حدیث اکو جھولی پائیا۔ سنگی ساتھی سارے سد، گرمکھ میل ملائیا۔ در دروازہ آؤ لنگھ، سچ بنک سُہائیا۔ پرم پُرکھ دا سوہے پلنگ، روداس سیج ملے ودھائیا۔ ناتا توڑ بھکھ ننگ، جگت ویس غریبی ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ دیون آیا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ چار کہاراں پورب کرے پوری منگ، پنجواں لیکھا سچ سُہائیا۔ جو مندر کول بہہ کے گئی اپنی گندھ، تس دا حصہ رہیا ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سن لے مسر، مسلہ اک جنائیا۔ پچھلا لیکھا جائے وسر، وسرے وست پرائیا۔ کوڑی کریا وچوں اُجل نور آئے نتر، سوچھ سرؤپ وکھائیا۔ پرم پُرکھ گھر ملے متر، متر پیارا ہوئے سہائیا۔ روداس دے ہن نہ ویکھ تے چھتر، شہنشاہ سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آگے کدے نہ جائے وچھڑ، پچھلے وچھڑے رہیا ملائیا۔ گل لاوے بہریاں چکر، کوجھے کملے گود اٹھائیا۔ گرمکھو ٹھاڈا پچھلا کردا آیا فکر، ناویں جنم لہنا دینا رہیا مکائیا۔ سوہنا آگے چتر دیوے چتر، سچ تراش بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ براہمن کہے میں کیہڑی پائی لٹ، پیو دادے دی ریتی توڑ نہائیا۔ کی ہویا جے گنگا کنارے جا کے چلی پی کے اک گھٹ، اپنے اندر انتر لیا دسائیا۔ باہر آ کے راہیاں پاندھیاں لیا پُچھ، سدھے رستے دتا پائیا۔ اوہناں نوں بہار نہ چکنا پیا کُچھ، سب کُچھ اپنی جھولی لواں بندھائیا۔ مار کے تھاپیاں سب نوں دیواں پُت، اکھاں نال سمجھائیا۔ جے کوئی ججمان کول بہے اونوں کہاں میرے چرن گھٹ، میرے چرناں وچوں چانن نظری آئیا۔ جے کوئی اگلی گل لے پُچھ، گنڈلیاں پا کے رُپیا سوا روک اُتے ٹکائیا۔ جے کسے دا جوڑا ہووے دار نوک، اندر نیتی نال لواں چرائیا۔ گھر مشرانی نال ماناں مَوج، سوہنا سنگ نہائیا۔ ایہو جہے جنم پھیر نہیں ملنے روز، براہمنی گود نہ کھئے سُہائیا۔ بہڑی روداس نال مل کے میرا پورا نہ ہویا شوق، من آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ جس اندر واڑ کے پرہ دی جگدی وکھائی جوت، زرگن نور نور رُشنائیا۔ میری پچھلی بھل گئی

سوج، بے سمجھ دتا بنائیا۔ اکھ کھلی تے آئی ہوش، نیتر نیناں لئی انگرائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور نظری آیا بیٹھا خاموش، خالص اپنا روپ دھرائیا۔ سچ پریتی اندر ہویا مدبوش، مدھر رس اکو اک جنائیا۔ میرے ہلنوں ہٹ گئے ہونٹ، جہوا سکے نہ کھئے جنائیا۔ میں چار گنٹ ویکھ کے کہا میں اچے نردوش، دوشی سکے نہ کھئے ٹھہرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا ویکھے بے پرواہیا۔ روداس کہے براہمن تیری اتتر جاناں گت، تینوں دیاں سمجھائیا۔ ہن چھڈ دے پچھلی مت، متیاں وچ نہ جنم گوائیا۔ پرہہ ملن دی کھول اکھ، دونوں اکھاں وچوں اکھ اکو سوہیا پائیا۔ ست پریم دا لے رس، کوڑی کیریا ہونے جدائیا۔ پنجاں دا دے دے پچھلا حق، جو بیٹھا آپ دبائیا۔ سری بھگوان لہنا دیوے کیسے نہ چھڈ، جگ چوکری جنم جنم کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر سندیس اک سنائیا۔ چار کھار پنجواں یار کرن صلاح، اپنا متا پکائیا۔ بیساں دا لیکھا گیا چکا، سچ پرساد سنگت ورتائیا۔ بیس بقایا گیا رکھا، روداس چار گواہ بنائیا۔ پنجویں چیت ساہ سُدھا، پروشٹا سچ گیا درڑائیا۔ در دوارے جاواں آ، اپنا بہار اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ ایدھر براہمن اندر پوے ہول، بہڑی بہڑی کر رہیا گرلائی۔ میں کاہنوں کر لیا قول، ویلا اتم گیا آئی۔ میں ماریا گیا انہول، میری سوج سمجھ رہی نہ رائیا۔ پہلوں میری گٹھڑی پھول، اگی پگڑیاں سکھ دتیاں ورتائیا۔ پھیر گھمیار دی وجی چیتے آئی دھول، جو دوہر پچھے سیس ٹکائیا۔ اودھروں رڑکن لگے روداس دے کھادھ چول، جنہاں سری بھگوان بھوگ لگائیا۔ ایدھروں چار کھار پئے بول، دھر سندیسہ رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا اندر باہر ویکھ وکھائیا۔ براہمن کہے کراں کی، سمجھ وچ کچھ نہ آئی۔ نہ پت نہ دھی، بنس سرہنس نہ کھئے سہائیا۔ نو جنم کیہڑا پھل لیا بی، پت ڈالی نہ کھئے مہکائیا۔ جنم جنم وچ ست دھرم دی رکھی کوئی نہ نیہ، محل اٹل نہ کھئے سہائیا۔ میری ہڈیں درد ہویا ریچ، اٹھے پھر رہی ستائیا۔ اک براہمنی اک نکرمن جی، جگت جہان وچ نیتر رووے مارے دھاپینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا منگے، ایکا حکم سنائیا۔ براہمن کہے میری ڈبڈی جائے نیا، کنارہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہائے بہڑی میں کس طرح کولوں کڈھ کے دیواں رُپیا، دینا اوکھیوں اوکھا نظری آئیندا۔ میری کدھر گئی ججماناں والی وہیئا، جس دا حساب کھاتہ سب ول بقائے وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ

رچائیندا۔ براہمن اندروں ہویا دلگیر، سہم سہم گُرائیا۔ میرے نال کی ہویا اخیر، اکھیں وینہدیاں وینہدیاں اکھی گیا بدلائیا۔ میری بدلدی جائے تقدیر، تدبیر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میری گون کئے بھڑ، دکھی درد وندائیا۔ نیترووے نیر، نیناں چہہر رہیا وکھائیا۔ سنگھاسن اُپر چولا ویکھ کے لیرو لیر، حوصلہ اپنا پھیر ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس ویکھ براہمن وچار، اکو وار سمجھائیا۔ اٹھ ٹھگّا ہو خبردار، ساچی خبر دیاں سنائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور سرب جیاں دا سانجھا یار، دوئی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پتت پاپی جگ چوکڑی رہیا تار، جو چل آئن سرنائیا۔ روگ سوگ چنتا دکھ دئے نوار، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ دوئے جوڑ در کر نمسکار، مان ابھان دوویں دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ براہمن کہے میں کس بدھ جاواں اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ براہمنی پھولن نہیں دتی اوہ گٹھ، جس وچ جگت خزانہ لیا لگائیا۔ میرے ہتھ وچ نہیں کچھ، خالی دیاں دُہائیا۔ نہ دھی نہ کوئی پُت، نشانی جگت نہ کھئے جنائیا۔ باراں چیت اوڈھ جانی سی مُک، پچھے یاد نہ کھئے رکھائیا۔ روداس تیرے جیوندے رہن پُت، جس میری پھیر بنت بنائیا۔ تیرے کہنے نو جنم دا اپرادھی گیا چھٹ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ باقی تتاں ماواں نوں ہور مل گئے پُت، خالی گود بھاگانوت بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ روداس کہے ٹوں کی جانیں انجان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پرم پُرکھ شیطاناں وچوں شیطان، شیطانے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مہرواناں وچوں مہروان، محبوب داتا بے پرواہیا۔ کاہناں وچوں وڈا کاہن، لکھ چوراسی گوپی رہیا ہنڈھائیا۔ رامان وچوں وڈا رام، سینتا سرتی سرب پرنائیا۔ گروآں وچوں گرو گیان، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ محلاں وچوں اٹل مکان، سچ منارا سوہا پائیا۔ نشاناں وچوں اچ نشان، شہنشاہ اکو اک جھلائی۔ راج راجاناں وچوں اک راجان، والی دو جہان اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ روداس کہے براہمن کھول گنڈھ، تینوں دیواں سچ جنائیا۔ پچھلا لیکھا مُکیاں پوے ٹھنڈ، اگنی تت نہ لا کے رائیا۔ گھر گھر وچ لے اند، سکھ ساگر روپ سمائیا۔ تیرا جنم جنم دا مُکیا پندھ، کورڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ خوشیاں نال گاؤنا چھند، گیت گوبند الاٹیا۔ تیرا لیکھا مکے نال پنج، پنجاں وچے اک ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ براہمن اندر آئی وچار، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ پچھلا لہنا دیواں اُدھار، قرضہ

سپس نہ کھٹے ٹکائیا۔ مینوں چارے دسن اوہ کھار، پنجواں تیلی رُپ وٹائیا۔ لکھن والا رُوداس چمیار، گُرمکھ سوہنا لیکھ لکھائیا۔ ویکھنہارا سرجنہار، صاحب سلطان بے پرواہیا۔ پرکھنہارا دو جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایدھر براہمن گنڈھ نوں پائے ہتھ، پنجان اُنگلان نال رلائیآ۔ سچکھنڈ دواویوں سنگھ پال آیا تھ، ہوئی جہی جنائیا۔ او براہمن تیری ذات براہمن بدل کے ہوئی جٹ، جٹاں گھر وڑیا بے پرواہیا۔ تُوں جٹاں دا پُت اک واری پرہ دے آگے ڈٹ، اپنا حوصلہ دے وکھائیا۔ نہیں تے اُٹھ کے جا تھ، دو جہان ویکھ چائیں چائیا۔ آگوں گھمیار دس پیا براہمن میرے کھوتے دی لاه چھٹ، نہیں تے لوٹا تیرا دیاں بھٹائیا۔ براہمن ادھر ادھر مارن لگا ہتھ، گٹھڑی ہتھ کھٹے نہ آئیآ۔ رُوداس لکھدا لکھدا پیا ہس، خوشیاں حال سُنائیا۔ مَورکھا سب نالوں پہلوں پرہ دی چرنی ڈھتھ، جس در ملے مان وڈیآئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیآئیآ۔ رُوداس سُن کے اک سندیسہ، سنگھ پال خوشی منائیآ۔ پرہ دا پچھلا نہیں ہُن ویسا، اگلی کھیل رچائیآ۔ دو جہاناں بن کے نر نریشا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیآ۔ براہمن نو جَم تُوں چُکی رکھیا ٹھیکا، ایسے دے حُکمے اندر پھیرا پائیآ۔ ہُن بھل نہ جاویں ویکھی ویکھا، تینوں دُھر دی کہانی دیاں درڑائیآ۔ جٹاں چر تیرے اندر وڑ کے دسے نہ بھیتا، اوناں چر مئیں نہ کوئی رضائیآ۔ اودھروں حُتے والا کہے پہلوں میرا صاف کر نیزہ، سوہنی سیو کھائیآ۔ پھیر تینوں وی ملے میرے ورگی سیجا، جس سیج اُتے سٹا بے پرواہیا۔ مینوں ایسے کر کے بھیجا، جا کے بھگتاں دے جگائیآ۔ مانس جنم دی لکھ چوراسی وچوں اکو وار ہتھ آوے کھيڈا، پھیر کھلاری کھیل نہ کھٹے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان بھٹے سہائیآ۔ پال سنگھ کہے او جٹا کھول پلک، تینوں سچ دیاں درڑائیآ۔ ایہہ والی دو جہان خالق خلق، مخلوق وچ سہائیآ۔ جس میرے نال لایا تعلق، طلاق دو جہاناں دتے تڑائیآ۔ میرا وسیرا اُپر فلک، فرش ویکھن آیا چائیں چائیا۔ تیرا چرناں نال رگر دیوے تلک، تعلق اپنے نال رکھائیآ۔ لیکھا چُکے رون ولک، کوک دیوے نہ کھٹے دُبائیآ۔ تن پہنائے ساچی خلعت، شہنشاہ شہنشاہ شہنشاہ شاہ دئے بنائیآ۔ تیری پچھلی میٹی ساری ذلت، خواری اپنی جھولی پائیآ۔ ویکھیں پھیر نہ کدے کریں علت، عادت صاحب ستگر دئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیآ۔ پال سنگھ کہے گل پا پلا، پالکی والا اکو نظری آئیآ۔ پیر

پیغمبر جس نون کھندے نوری اللہ، اللہ نور نور وچوں پرگنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سنگھاسن جس نے ملا، سو بہاوت سوہنی
 سیج سہائیا۔ سچکھنڈ دواویوں جس لوکات مینوں گھلا، خوشیاں نال اپنا حکم منائیا۔ جا کے دس براہمن پھیر نہ ہووے جھلا، جھلیا
 جھلک دیوے بے پرواہیا۔ تیرے نال تاریا ڈلا، ماں جنم ککھ نہ پھیر دوائیا۔ چوٹھے یار پھڑا کے پلا، محمد دی شہادت دتی بھگتائیا۔ اجیت
 سنگھ نہیں اکلا، غریب نانا نانیاں وچوں سچا سنگ بنائیا۔ کریا کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنی دھار وکھائیا۔ پچھلا بدل گیا زمانہ،
 ضمانت دین والا چھیار اکو نظری آئیا۔ جس دے کول پرم پُرکھ دا پوت ، پیمائش کرے تھائوں تھائیا۔ نال رکھ گن ندھانا، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پال سنگھ کہے میری منو آکھی، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔
 اوتھے ویکھیا ایتھے تکیا اکو ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوتھے پڑھدے ساکھی، ایتھے گرمکھ راگ الاٹیا۔ دوہاں دا مالک
 کلاپاتی، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ اس دے کولوں گھلا لو تاکی، دروازہ بند پھیر نہ کھئے کرائیا۔ ویکھیو بھل نہ جائیو ایہ بندہ خاکی، بندہ
 خاکی نہیں نور الاہیا۔ جے پیو تے جام دیوے بن کے ساقی، ساکھیاں بے پرواہیا۔ میں سناواں بات ساچی، سچ سچ دیاں درڑائیا۔
 ایہ پنجان دساں دا امرت پیوے راتی، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ ایہ اوہ اگئی ساکھی، جو پہلی وار نانک انگد دتی سمجھائیا۔ ایسے
 کارن میں سنپھڑا لے کے آیا دھر دی پاتی، پت پرمیشور لیکھا دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی رہیا
 کرائیا۔ پال سنگھ کہے روداس ہویا گرمکھ، صاحب ستگر کھیل کھلاٹیا۔ براہمن سنگی بن مٹا لے دکھ، درد جگت ونڈائیا۔ بے شک
 بھاگ نہیں لگا براہمنی ککھ، تیرا نام ڈھولے گائے جگت لوکائیا۔ کیوں، ستگر پورے گودی لیا چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ اس توں وڈا
 ہور نہیں کوئی سکھ، کوٹن کوٹن کوٹ رانیاں مہارنیاں گئے بندھائیا۔ کوٹن کوٹ سادھ سنت جل دھارا بہ کے چپ،
 اندھیرے گھپ آکھیں میٹ دھیان لگائیا۔ کیسے نہیں کہا آگرسکھ میرے پت، پرم پُرکھ بچیاں وانگ اپنی انگلی لائیا۔ باہروں ویکھ نہ بھلنا
 ایہ پنج تت منکھ، منکھاں وچوں مانس مانساں وچوں مالک مالکاں وچوں خالق خالق وچوں خلیل بے پرواہیا۔ اُپر نہ ویکھو چرنی
 ویکھو جھک، جتھوں ملے وڈیائیا۔ جس کھوایا روداس دا سکا ٹک، سو ٹکڑیاں گرمکھاں دے ٹوکریاں وچ بھرائیا۔ گھر آ پھیرا پالے پچھ،

ہولی ہوئی اٹھائیا۔ جے کچھ پچھو تہانوں دکھ، میری جھولی دیو پائیا۔ میں سب دا بہار لواں چک، چک تھک کدے نہ جائیا۔ جے کسے گلوں گئے رُس، رُسیاں لواں منائیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ پچھوں آ کے کہا او میرے پت، پتا پوت گودی لے سہائیا۔ براہمننا ایس نشانوں کدے نہ جائیں اک، ویلا گیا ہتھ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پال سنگھ کہے او براہمننا آگے اڑ، اڑکا دے دکھائیا۔ جنہاں چر میرے اندر نہ جاویں چڑھ، گرمکھاں گھر گھر درس دکھائیا۔ آتم سیجا بہہ کے ساڈا نام نہ لئیں پڑھ، تیری کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ ساڈے پچھے جے توں نہ جاویں مر، ابناسی تیری دسے نہ کھئے چترائیا۔ اسیں تیرے آئے در، توں ساڈے وسیوں گھر، گھر وچوں گھر تیری جھولی پائیا۔ اسیں نہیں جاندے چیتن جڑ، چیتن جڑ تیری وست تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ پال سنگھ کہے مائل نہیں ڈرنا، ڈریاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ویکھیو پانی وچ نہیں ٹھرنا، ٹھریاں پار نہ کھئے لنگھائیا۔ لمبو آگئی کدے نہ سڑنا، سڑیاں سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ مترو اٹھ پھر کدے نہ پڑھنا، پڑھیاں رنگ نہ کھئے دکھائیا۔ سچ پچھو لکے وار ڈھیہہ پو سرنا، سرن وچوں چرن چرن وچوں ترنی ترن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سچ دے سمجھائیا۔ پال سنگھ کہے میں اپنی دساں کہانی، پچھلی یاد کرائیا۔ مینوں اکھراں وچ دسن لگا بانی، انگلاں رکھ رکھ آپ پڑھائیا۔ مینوں دکھاؤں لگا چار کہانی، جیرج اندج اُتہج سیج وچ بھوائیا۔ مینوں راجا بنا کے دسون لگا رانی، سوہنا ہار شنکار جنائیا۔ مینوں متر بن کے پیاؤں لگا ٹھنڈا پانی، بھر کٹورا ہتھ پھڑائیا۔ مینوں پریم کر کے سواؤں لگا اُپر لیف نہالی، بستر سیج سہائیا۔ گرمکھو میں اپنی اکھ بدلا لئی، ایدھر دھیان نہ کھئے ٹکائیا۔ جینا چر پُرکھ اکال آپ نہ ملے جوت اکالی، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ میرے واسطے دو جہان دسن خالی، خالق نظر کھئے نہ آئیا۔ نالے بن مالک نالے کر دلالی، پھیر مرضی میری تیرے نال چنگی طرح بن آئیا۔ سری بھگوان کہے توں کتھوں ایہو جہا آگیوں سوالی، جس میرے اندرون میری منگ منگائیا۔ میں خوشی نال وچا کے تالی، خوشیاں حال سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پال سنگھ کہے سُنو کہانی، کہات وچوں کتھا دیاں سمجھائیا۔ اس دی منگو اوہ بانی، جس بانی وچوں بان سب توں ربیا لگائیا۔ اس دی منگو اوہ نشانی، جس نشانے وچ نچھاور ہویا بے پرواہیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار ہب کچھ اکھوائیا۔ ہب کچھ دُوندڑو، دیاندھ دِیال۔ گُرمکھو گُرسکھو جن بھگنو ایہ ویلا کچھ منگ
 لؤ، صاحب سَتگر ہونے کِرپال۔ ہُن دی منگی منگ آگے اند لؤ، جنم مرن دی چُکے کان۔ دُبدہ بیڑا مات بٹھ لؤ، ترنا ہونے سُکھال۔ انگیکار
 ہو کے انگ لاؤ، ایتھ اوتھ آپے کرے سنبھال۔ جے ہور کچھ نہیں اکو سچّا چھند گاؤ، تُوں میرا میں تیرا لال۔ پنڈت جی اپنی گنڈھ کھلاؤ،
 ویہہ رُپیہ کڈھو باہر۔ پنجے مِتْر آگے ہتھ اُٹھاؤ، چار چار اپنا پچھلا لؤ اُدھار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے دین
 دِیال۔ رُوداس کہے گِنو چار، چوہاں بہیت جنائیا۔ اک اِکلا اِکنکار، دُو جی فُدرت کھیل وکھائیا۔ تیجے نرگن سرگن کر پیار، چوٹھے جیوت
 جی ترائیا۔ چار چار دا اک پیار، پنجم سنگ وکھائیا۔ پنجم لہنا رُوداس چار، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ رُوداس نال ہر نرنکار، کرتا پُرکھ
 بے پرواہیا۔ جیہڑا وسر نہ جائے کدی جُگ چار، چوکرئی اپنی کھیل وکھائیا۔ ٹھگان وچوں ٹھگ تریا بُریار، پچھلی ٹھگوری دتی گوائیا۔
 کہاراں دی آسا نچی بن کے نار، نر نرائن ہونے سہائیا۔ رُوداس دا مِتْر رُوداس سوانی ولّ کر خیال، اپنا جامہ آیا بدلائیا۔ پُرکھ اکال سچے دا
 گُرمکھو اندر کوئی نہ کریو وچار، انتشکرن پرہ سدا ویکھ وکھائیا۔ بھگتاں کول کدے ہس کے نہ کریو ایہو جہا یوہار، بھگتاں آواز بھگون
 اپنے وچ ٹکائیا۔ اینہاں پچھے ساری سنگت دئے سُدھار، سُدھ آتما آپ کرائیا۔ پرہ دا بھانا مٹو وچ سنسار، من واسنا نہ کھئے کُرائیا۔ سِری
 بھگوان اکو جہے رکھے پُرکھ نار، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ خواہش اندر کرے پیار، تلاش اندر پھرے شوڈائیا۔ نراس ویکھ دئے پیار،
 رُوداس سوہنا لیکھ لکھائیا۔ پنڈت جی آگے نہ کرنا کوئی وبھچار، جگت وِدیا کم کیسے نہ آئیا۔ ویہہ ویہہ پچھلا لہ اُدھار، چالیاں لیکھ چُکائیا۔
 چالیاں پیسیاں پچھے تیری تر جائے نار، مانس جنم لیکھے پائیا۔ نو جنم بھوگنے پئے وچ سنسار، چوٹھے کہار اشارہ دتا جنائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ پنجے کہن سانوں مل گیا لیکھا، رقم پچھلی بٹھ آئیا۔ آگے پئے نہ کھئے بھلیکھا، بہم وچ نہ
 کھئے بھلائیا۔ جس صاحب نے آگے رکھیا چیتا، لیکھا دتا تھاؤں تھائیا۔ کر پیار کیتا ہیتا، بتکاری ہو کے دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، سدا سدا سد ہونے سہائیا۔ پنجے کہن کھولینے آگھ، اک دُو جے رہے جنائیا۔ صاحب سَتگر درس پائے پرتکھ، پارکھو بیٹھا
 بے پرواہیا۔ صاحب سَتگر سب کچھ تیرے ہتھ، ساڈی چلے نہ کھئے چُڑائیا۔ جوں بھاویں توں لہنا رکھ، سب کچھ تیرا تیری بھیٹ

چڑھائیا۔ ٹوں پتا پُرکھ سمرتھ، باپو اکو نظری آئیا۔ جے ساڈا لہنا دتا جھٹ، پورب جھولی پائیا۔ آگے ساڈے ویر جو پنج سانوں رہے چھڈ، ناتا جگت ٹرائیا۔ ساڈے پچھے اوہناں رکھ، ایہو تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دے مان وڈیائیا۔ پنج کہن ساڈا جامہ نار، کنیا روپ نظری آئیا۔ پرہو بہیناں دا بھائیاں نال پیار، ایہہ وی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جنہاں دا چھٹن والا سنسار، مکھ چھپا کے اپنا آپ لین لکائیا۔ پچھوں کتا کرینے گریازار، گھر ملن کھئے نہ آئیا۔ کسے دی ماں بڈھڑی رووے زارو زار، کسے دی نار مُٹیار دئے دُہائیا۔ کسے دے بچے کرن پُکار، ہو کے لے لے رہے سُنائیا۔ کسے دی گنڈھ نہیں پئی سنسار، اک اکلّی جان کُرائیا۔ سب کچھ تیرے ہتھ میرے زرنکار، ٹوں داتا بے پرواہیا۔ جے براہمن کولوں ساڈا پچھلا دتا ادھار، قرضہ جھولی پائیا۔ خوشیاں نال آج اوہناں تار، جنہاں دی نئی دُبن کنارے آئیا۔ تیرے بناں دیوے کون سہار، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ پنچے اٹھ کے کرو ارداس، پرہو ایہو بینتی خاص، سب نوں بخش دے آگے ہور سواس، سواس سواسیاں نال ملائیا۔ خوشی وچ غمی نہ ہوئے پرکاش، پنچم چیت ایہو نشانی نظری آئیا۔ سارے کہو لکھ چمیار روداس، تیری قلم شاہی ٹٹیاں گنڈھ وکھائیا۔ ویکھ تگن پرتمھی آکاش، نیر لوچن نین اٹھائیا۔ ایدھروں پال سنگھ ماری آواز، ہر سنگت سُنو انتر دھیان لگائیا۔ سارے کہو پرہو ٹوں ساڈا باپ، بخش بچے چائیں چائیا۔ او ٹہانوں وکھاواں جنہاں دا وڈا پرتاپ، جگدیش منجیت اُنکلی لائیا۔ گردیال سنگھ لے کے ساتھ، سورن سنگت بنائیا۔ اسیں وی پنچے بن کے آئے اک جماعت، پنجان ملیئے چائیں چائیا۔ سری بھگوان نوں جائے آکھ، گل پلّو چرن دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال اک وار مایاں بخش جا دات، بھائی بھائیاں سنگ رکھائیا۔ تینوں کپڑا آوے گھاٹ، ایتھے اوتھے تیری اکو اک وڈیائیا۔ روداس کہے میں وی تھوڑی جہی دساں بات، جو میرے پرہو مینوں دتی سمجھائیا۔ چھ چیت دی آوے رات، پنچے مل کے بینتی کرو خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ آگے لیکھا لکھے پھیر لاٹ، بدھنا لیکھ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ پنج کہن ساڈے نال تار پنج، پچھلی لکھت چیتے آئیا۔ پرہو ساڈے اُتے کاہدا رنج، کپڑی گلوں مکھ بھوئیا۔ جے پچھلی پوری کیتی منگ، آگے جھولی دے بھرائیا۔ ہر سنگت خوشی بنیا رہے سنگ، سوہنا بنس سربنس سہائیا۔ جس سنگت وچ بہے کے براہمن چھڈ گیا بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کِریا گیا تجائیا۔ دین دیال ہو کے آپ بخشند،

بخشش رحمت آپ کہائیا۔ دُھر دا دے کے اک اند، سدا اند چت سہائیا۔ اوہدے پلویں کھول کے گنڈھ، پنجاں دتی ورتائیا۔ اکٹھے کر کے ساریاں پائی ٹھنڈ، اگنی تت دتا بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ شہنشاہ کہے منگو منگتے، دیونہارا بے پرواہیا۔ ایہہ موقع تہانوں ملیا سنگتے، لکھ چوڑاسی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ ورلے چولی رنگدے، رنگ اگئی اک چڑھائیا۔ گھر ٹھانڈے در ساچے لنگھدے، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ روداس کہے سُنو سیکھیا، جو صاحب ستگر بھائیا۔ پرہہ دا لیکھ کدے نہ مٹیا، مینہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرِشٹ سبائی جانو مٹھیا، تہر رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھکتو جیہڑی ساکھیات تہانوں ملدی بھچھیا، وشن برہما شو آگے ڈاھ جھولی نہ کیسے بھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے دی کر کے گئے اچھیا، آشا اپنی اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ روداس کہے پرہو پنج کیہڑے، جنہاں وقت نیڑے آئیا۔ سری بھگوان کہے چھڈ جھیرے، ایہو کھیل میری وڈیائیا۔ کر کِریا جس نوں چاڑھاں اپنے بیڑے، دو جہاناں پار کرائیا۔ مہر کر کے جے ایتھے کایا وساواں کھیرے، کھڑکی کُنڈا اندروں لاپیا۔ نظری آواں نیرن نیرے، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ جنہاں ڈھولے گائے تیرے میرے، تنہاں نال میری کُرمائیا۔ ایتھے اوتھے اوہو ہتھیرے، جنہاں اپنی گود بیٹھائیا۔ تنہاں گُرمکھاں گُرسکھاں جن بھگتاں پر پُکھ نال لے لے پھیرے، پھیری آون جاون مُکائیا۔ اوہ خوشیاں نال کہن اسیں پر پُکھ دے چیرے، جس گھر گُرو چیلے دوویں نین تکائیا۔ سائوں ایتھے اوتھے چاؤ گھنیرے، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پال سنگھ کہے ایہہ گلاں باتاں وچ دئے وڈیائی، خوشیاں نال اچے رہیا کرائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ جگت نالوں کر کے شوڈائی، اپنے نال لے لے ملائیا۔ جگت کہے ڈکے ڈونگھی کھائی، بھگوان کہے سچکھنڈ دوارے دیواں بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پال سنگھ کہے پرہو بڑا چالاک، ہیرا پھیری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکڑی جنہاں بناؤندا رہیا سجن ساک، اپنا سنگ وکھائیا۔ کلجگ اتم اوہناں گُرواں اوتاراں دے کے سرب طلاق، ناتا بھگتاں نال جُڑائیا۔ او گُرسکھو چھوٹی جہی سیکھو جاچ، ہوئی ہوئی دیاں بتائیا۔ سب کچھ چھڈ کے چرن کول بندھا لو نات، ناتا بدھاتا سکے نہ پھیر تڑائیا۔ اکو وار کہہ دیو اسیں تیری ذات، توں ساڈا بے پرواہیا۔

پھر گُرمکھ کوئی نہ رہے نار کذات، گھر گھر سُہاگن نظری آئی۔ سوہرے پیئے پرہ دے کے اگئی دات، گھر خزانہ دئے بھرائیا۔ رنگ وکھائے پہلی سُہاگ رات، پر پت پریشور اپنا میل ملائی۔ پا گلوکڑی کرے اگئی بات، شبدی ناد دُهن شنوائیا۔ سیجے چڑھ کے جائے آگھ، پن اکھراں لیکھ وکھائی۔ اٹھ سوآنی مار جھاک، جھاک جھلک اک درسائی۔ گھر بیٹھا کلاپات، ہر کنت بے پرواہیا۔ جن پنجان کیتا پاک، پنجان پت روپ بنائی۔ جس پنجان دتی دات، براہمن لیکھا دتا مکائی۔ آگے پنجان بخشے پھر نجات، مرن توں پہلوں لئے ترائیا۔ ایہو جہی آگے کیسے نہیں دتی دات، دیاوان ہو کے دیا نہ کیسے کہائی۔ ایہ سب کچھ جن بھگتاں پچھے کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ اودھر خوشیاں نال روداس دے چلن ہتھ، گُرمکھ قلم نچے چائیں چائیا۔ چھاپی کہے میں اوہناں دے گاواں جس، جنہاں گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ بے پرواہ نوں ویکھ کے میری کھل گئی آگھ، نیتراں لئی انگڑائی۔ جاں تکیا ہر سنگت وچ پرگٹ، جوتی نور الاہیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سارے پن ڈھاپیوں گئے ڈھتھ، مان ابھان مٹائی۔ اندر وڑ کے ویکھیا پرہو دا کھلا سوہنا ہٹ، بھنڈارا نام اتوٹ اتٹ ورتائی۔ امرت سوہنا رہیا جھٹ، چھہر اکو اک لگائی۔ گُرسکھ سارے ہوئے بے بس، اپنا آپ بیٹھے بھلائی۔ پرہو کہے میں وی اینہاں اندر گیا وس، ناتا توڑ جگت لوکائی۔ دوہاں نے دُھر دا لاہا لیا کھٹ، گھر ساچے وچی ودھائی۔ آؤ رل مل سارے خوشیاں وچ لئیے ہس، ہسندیاں کھیلندیاں لیکھا رہیا مکائی۔ براہمن ناویں جنم بدل گیا جٹ، تارا سنگھ تارا پرہ دی چھاتی اُتے سوہنی چمک وکھائی۔ روداس چارا بنیا ساتھ، سنگی اکو نظری آئی۔ چار کھاراں کھل گئی آگھ، پچھلا لہنا جھولی پائی۔ پنجاواں یار ملیا جھٹ، پاندھی اپنا پندھ گوائیا۔ گھمیار پھولن والا چھٹ، تاکو گنڈھ بھیٹ چڑھائی۔ اُس دی لاج لئی رکھ، پیو پُت بھائی بھائی روپ وٹائی۔ پنجان نال پریشور ملا کے ہتھ، مریاں جیندیاں ساریاں رہیا ترائیا۔ دوجا نانک دے گیا حق، لالو ہتھ پھڑائی۔ لالو کھول کے آگھ، نیج نیتر درشن کر بگسائی۔ پُرکھ ابناسی صاحب سدا سمرتھ، داتا داتار وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا لیکھے وچ رکھائی۔ تارا سنگھ کہے جٹ براہمن کیہڑی ذات، میری سمجھ وچ نہ آئی۔ ابناسی کرتا کہے دوویں میرا روپ خاص، خواہش اپنی نال پرگٹائی۔ جو چرن کول ہو جائے داس، تِس اپنا دست ملائی۔ سدا سُہیلا ہو کے وساں پاس، گُر چیل رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیوے مان وڈیائیا۔ براہمن جٹ نہ ہونا ہوچھا، اچھی طرح جنائیا۔ نو جنم دا مٹیا روسا، رخصت دتی بے پرواہیا۔ پنجان سوہنا جڑیا
 مؤقع، ہر سنگت میلا سہج سُبھائیا۔ آگے براہمنان لئی کدے کوئی صاف نہ کرے چوٹکا، پروہت گھر نہ کھئے بیٹھائیا۔ کیسے پیر چڑھاؤنا نہیں
 پراؤٹھا، سیویاں تھال نہ کھئے پکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں پار کرائے لوک پرلوکا، دو جہاناں پندھ مکائیا۔
 پنج کہن دھئے جوڑ ہتھ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ اسیں ناری رُوپ پینا بیگانے وس، لُج پت تیرے ہتھ رکھائیا۔ ویکھیں چرناں نالوں کریں نہ
 اڈ، ہر سنگت نہ ہوئے جدائیا۔ بن ستگر پیار خالی دسن ہڈ، کایا ماٹی کم کیسے نہ آئیا۔ پتا پُرکھ رکھتی پت، پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔
 ست سنتوکھ دھیرج دینا جت، سریشٹ سبائی نیتراکھ تکے بھائی بھائیا۔ ایہہ سب کچھ تیرے وس، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ اپنے ملن دی
 کھولی رکھیں آگھ، آگھ کھلیاں ہووے نہ کدے جدائیا۔ ساڈی جھولی پاؤنا ساڈا حق، دوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان کیرپا ندھان
 پُرکھ سمرتھ رکھ دے کر ہتھ، سدا سدا سنگ نبھائیا۔ پچیو سدا گاؤنا آکو جس، گہر گمبھیر گن بے پرواہیا۔ تھادی کدی نہ بدلے
 مت، بڈھ بیکی رُوپ رکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت اندر باہر تیرا سدا دیوے ساتھ، وچھوڑا جگت نہ کھئے
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ہر بھگت گُرمکھ گُرسکھ اپنے سنگ وکھائیا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی آسا سنگھ، بلاکا سنگھ، ہزارا سنگھ، پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

صوفی کہن اساں سندیس پڑھیا، اُپروں نیچے دھیان لگائیا۔ نو جنم دا براہمن پھڑیا، پرہہ بیڑا پار کرائیا۔ منصور کہے میں تیرے پیار
 اندر سولی چڑھیا، انا الحق حق نعرہ لائیا۔ میری واری کتھے وڑیا، ستمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اندرے اندر ہو ہو کرایا، کایا تونبا تن رباب
 وجائیا۔ تیرے ویراگ وچھوڑے اندر مریا، تن خاکی خاک ملائیا۔ پروردگار تُوں ترس ذرا نہ کرایا، بے ترس کی تیری چٹرائیا۔ عرش فرش
 دوویں رون زارو زریا، نیترا ہنچھوواں ہار بنائیا۔ تُوں سچ سنگھاسن گوڈے اُتے چرن دھریا، بیٹھا رہوں بے پرواہیا۔ میں کلمہ تیرا پڑھیا،
 تیری کلام کم کیسے نہ آئیا۔ میں راتی تکدا رہیا تُوں کتھے کھڑیا، کون دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ

دس اک گل، گلاں وچوں اکو منگ منگائیا۔ ہس کے کہے خوشیاں گیت منصور، مسلہ تیرا بے پرواہیا۔ میرا دس کی قصور، کس پچھے سولی دتا چڑھائیا۔ کی میتھوں ہوئیوں مجبور، کی تیرا نام دھیائیا۔ میں مورکھ مگدھ مؤڑھ، تیرا سنگ بن سنگی نہ کھئے رکھائیا۔ اکو طلب تیری منگی دھوڑ، چرن سچ سرنائیا۔ اکو الف مینوں ہوئی منظور، جیہڑی لکھی بن قلم شاہیا۔ اوہ منزل ویکھی ضرور، جس گھر بہہ کے ڈیرہ لائیا۔ تیرا بھنڈارا بے انت بھرپور، اتوٹ اٹھ اکھوائیا۔ اپنی رضا وچ بنیں مزدور، ساڈی رضا وچ حاضر حضور مکھ شرمائیا۔ تیرا عجب نرالا دستور، تیرا کھیل بے سمجھ دئے بنائیا۔ وڈی خوشی تیرے پچھے مر کے مرن ہویا مشہور، مشورہ دین والا نیڑے کھئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں کی اندرون وجیا تنبور، طوبی طوبی دتی کرائیا۔ میرا نانا ٹٹ گیا کور، کھڑا چھٹیا جگت لوکائیا۔ میں تینوں لبھدا پھریا جیہڑا بنیا رہیا مفرور، بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کی کی کھیل رچائیا۔ منصور کہے میں ویکھی تیری حالت، حالانکہ ویکھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ بے پرواہ ہو کے کریں عدالت، عدل انصاق اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن وکلا کریں وکالت، بن شہادتوں شہادت دئیں بھگتائیا۔ میں ہویا حیران پچھلے جنم روداس نے جنہاں دی دتی ضمانت، صاف دتے چھڈائیا۔ نالے لیکھا دویا جو سانہہ کے رکھی امانت، خیانت وچ نہ کھئے کرائیا۔ سنگ لکھ کے اگئی عبارت، سوہنا لیکھ دتا بنائیا۔ ہور کچھ ویکھیا میرے پروردگار سانجھے یار اپنا کرے تُعارف، بن سفارش میل ملائیا۔ منصور کہے میں اینہاں دین آیا مبارک، آداب کر سیس نوائیا۔ آؤ ویکھو کرو زیارت، ڈرہ ڈرہ ڈرہ وچوں اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل وکھائیا۔ منصور کہے میں پڑھیا رکا، بن اکھراں نظری آئیا۔ میرا اوتھے پینڈا مکا، اگلی پچھلی سدھ رہی نہ رائیا۔ جس نے سچ دوارے پار اتارے جو پیندے رہے حقہ، حکم نال لیکھے لائیا۔ جان ویکھیا میرے نالوں اجل اوہدا مکھا، جنہاں گرمکھاں اپنی گود بہائیا۔ میں رات ساری ہوئی ہوئی لیندا رہیا پچھاں، حال دسو میرے ماہیا۔ سارے کپندے رہے اوہ جن بھگتاں اندر سٹا، چھڈی سرب لوکائیا۔ خوشی مانے ٹکر کھا کے رکھا، رکھے ٹکر وچوں رُخسارے لال روپ وٹائیا۔ پھیر وی کہے اوہناں آؤ میرے پُتا، پتا ہو کے گود اٹھائیا۔ جیہڑا براہمن نو جنم رہیا رُسا، اپنا مکھ وکھائیا۔ پھیر وی اوہدے اُتے نہیں کیتا غصہ، پھڑ باہوں غفلت دتی گوائیا۔ سُن کے چن ویکھن لگے عیسیٰ موسیٰ، کون مُشکل ڈھولے رہیا گائیا۔ منصور کہا نہیں کوئی

اوہلا لُکا، لوکھات اشارے نال سمجھائیا۔ ویکھو کی کرے کھیل ابناسی اچتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ مہروان ہو کے مُحبّت اندر تھئا،
 محبُوب بے پرواہیا۔ سُن سندیس سارے ہوئے چُپا، نیتر نینان دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان کھیل
 کھلائیا۔ منصور کہے میں ویکھی منسا، مانساں وچوں بھگتاں اندر دتی بنائیا۔ کاگوں روپ بنا کے ہنسا، ہستی وچوں ہستی دتی اُٹائیا۔
 بنس سہا سوہنا سربنسا، سچا سنگ وکھائیا۔ لیکھا چُکا بہشت جتتا، سورگاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر پھیر من کا منکا، ممتا موہ گوائیا۔ لیکھا
 جان پنج تت تن کا، تتو تت سمجھائیا۔ لہنا دینا چُکائے پچھلے روداس ان کا، انک کل اپنا کھیل وکھائیا۔ پار کرایا براہمن پنڈتا، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ اگے کسے در نہ ہووے منگتا، بھنڈارا اپنا نام بھرائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم روپ درسائیا۔ لیکھے لایا بھکھا
 ننگتا، دردیاں درد وندائیا۔ پاربرہم پت پریشور میں ویکھیا تکیا غریباں در آؤنوں کدے نہ سنگدا، سنگل شرع زنجیر نہ کھئے رکھائیا۔ بن
 للاریوں سب دے چولے رنگدا، رنگ رتھا سچا شہنشاہیا۔ چرن دھوڑ کراوے گنگ دا، گنگا نیتر نینان نیر وائیا۔ ویکھیا کھیل عجب نرالے
 ڈھنگ دا، چار جگ وچ مسل مثال نہ کھئے وکھائیا۔ لہنا دینا دیوے جو گرمکھ مؤنہوں منگدا، امنگی دولت وادھو جھولی پائیا۔ لیکھا
 چُکائے لکھ چوڑاسی میل وربھنڈ دا، جیرج انڈ پنڈھ مکائیا۔ پرکاس کرائے اپنے نوری چند دا، سورج چند دوویں مکھ شرمائیا۔ امرت رس
 دیوے اگئی اند دا، اند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میں سیتل پھہارا ویکھیا دھر دی ٹھنڈ دا، گرمکھاں سانتک ست رہیا کرائیا۔ نال روداس
 چہارا اوبدیاں تئیاں دی ٹئی گنڈھدا، گنڈھ اکو ویر پائیا۔ بٹوارا جس دے نال پریتی اندر ہنڈ دا، ساچی ڈوری تند جڑائیا۔ صاحب ستگر
 سری بھگوان کرے کھیل نند چند دا، چند گجری دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا رنگ وکھائیا۔ منصور
 کہے حل ہندی ویکھی مُشکل، پروردگار دیا کہائیا۔ مُریدان مُرشد کرے خوشدل، خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ عزیز پیارا ہویا ہر دل، اعظمت
 اپنی نال ملائی۔ جگ چوکڑی وقت لنکھایا گن گن، گھڑی پل ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہوئے
 سہائیا۔ منصور کہے موہے آئی حیرانی، ہیبت میرے اُتے چھائیا۔ پرہو دی ویکھ اگئی نشانی، نشانے سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ روندی
 ویکھی آد شکت بھوانی، بھاونا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ چتربھج کہے موہے آئی ہانی، بوکے لے لے رہیا سنائیا۔ اللہ رانی کہے میں بالی انجانی،

سوچ سمجھ ذرا نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن اسیں حکمے اندر لکھ کے گئے بانی، صفت صلاحی راگ سنائیا۔ وشنوں کہے میں سیوک در در گھر گھر دیونہارا ان پانی، چاکر روپ اکھوائیا۔ برہما کہے میری سیوا لگی چار کہانی، انڈج جیرج اُنہج سینج گھاڑت دتا گھڑائیا۔ شنکر کہے میں سب دا لیکھا کراں فانی، فیصلہ تتو تت مکائیا۔ بھگت کہن اسیں منگدے رہے چرن دھیانی، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ صوفی کہن اسیں کر گئے اپنا آپ قُربانی، بھیٹا پروردگار چڑھائیا۔ پر ایہو جہا محبوب نہیں ملیا جو گھر آ کے کھائے مہانی، مہما بھگتاں دئے سنائیا۔ نالے دیوے پد زبانی، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دو جہان ایتھے اوتھے آگے پچھے نہ آوے بانی، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نالے لیکھ لکھاوے قلم شاہی کانی، کائنات وچوں پار کرائیا۔ گھر وکھائے عالمے جابدانی، رحمت اِکو اِک درسائیا۔ کوڑی کیریا جو کانگ چڑھی طُغیانی، چرن نال پرے ہٹائیا۔ گُرمکھاں بن کے آپ بانی، رہبر ہو کے رہیا سمجھائیا۔ نالے پنڈت نال تارے اوبدی مشرانی، مشرانی دی مُشکل حل کرائیا۔ منصور کہے میں ویکھیا جو پنجاب دساں دا راتیں ٹھنڈا پیوے پانی، آب حیات اپنے وچ لکائیا۔ اِس دی کوئی کتھا نہ سکے گا کہانی، نہ لیکھا دئے بنائیا۔ پنہارن دسے چارے بانی، چارے کہانی ونجارت روپ نظری آئیا۔ منصور کہے میرے مُصاحب تنہاں نہ دیوے کوئی غلامی، غلام اور نہ کیسے بنائیا۔ ایسے کر کے میں اپنا آپ کیتا قُربانی، کربلا وچ ڈیرہ کھنڈے نہ لائیا۔ حد حدود نہ ہویا محدود، پریشانی نیڑ نہ کھنڈے رکھائیا۔ سچ ویکھیا اوسے طرح جن بھگتاں کیتا محفوظ، سچ فصیل چار کُنٹ اپنا نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا لیکھ رہیا چکائیا۔ منصور کہے ویکھو زوی دی کار، کرنی سچ کھائیا۔ تھے چم گنڈھے چیمار، چماں دا مالک دھر دا خالق چم بناون والا اپنے کول بہائیا۔ جس دا لہنا وچ سنسار، پنجاب پھڑ کے دیوے تار، براہمن دتا اِک آدھار، گُرمکھ گُرسکھ لیکھے رہیا وچار، وچار اپنا نال ملائیا۔ میں کر کے درس دیدار، سوہنا سچ کراں اظہار، اچے جا کے پیر پیغمبر گُرا اوتار، بن اکھراں دیواں اِک اشتہار، جس اشتہار اُتے اِشٹ اِکو نظری آئیا۔ چلو اچ رات توں چل کے ویکھیئے وچ لوکھات سنسار، جن بھگتاں کیوں سنسے رہیا چکائیا۔ مُحبّت کرے بن کے یار، رحمت کرے بن کے غمخوار، غمی خوشی بیٹھا جھولی پائیا۔ صفت صلاحی ہو کے باہر، گرفت ہویا وچ بھگت پیار، نسبت کوئی کڈھ نہ سکے وڈا وڈا ودوان، کسر اشاریئے نال مسلہ حل نہ کھنڈے کرائیا۔ پیغمبران وچوں پیغمبر سردار، نبیاں وچوں نبی مہروان، رسولاں وچوں رسول کمال،

ایماناں وچوں جس دا ایمان، علامت نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پُچھو گھر جا کے دئے پیغام، مُریدو مُرشد ساہمنے کدے کریو نہ کھئے حرام، حرامیاں ملے نہ ڈھوئی دوئے ٹھائینا۔ چشم دید میری کرو پہچان، ناتا چُکے عید جہان، عزت آبرو اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رُسوا ہو کے رستہ رہیا جنائیا۔ منصور کہے اللہ ماشا، محوے ربی لاؤلتانی تیری وڈیائیا۔ میں ویکھیا عجب تماشا، زمیں اسمان بیٹھے مکھ شرمائیا۔ مُرشد مُریدان بھرے جام ساچے کاسہ، پیالہ اکو اک دکھائیا۔ دلبر ہو کے دیوے دِلاسا، بھگون ہو کے بھاگ لگائیا۔ پروردگار ہو کے دیوے بھرواسا، صحیح سلامت ہو کے ساچا نور کرے رُشنائیا۔ نرگن ہو کے اندر کرے واسا، سرگن لہنا دینا رہیا مکائیا۔ سدھی سرل صاف سُنائے بھاشا، بھاکھیا دیوے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھے لائے پون سواسا، ساہ ساہ اپنا آپ وچ ٹکائیا۔ منصور کہے میں چڑھ کے سوئی، صلح گل نال صلح کرائیا۔ ہُن کی ویکھیا جنہاں سُنائی اپنی بولی، سچ کہانی آپ درڑائیا۔ تنہاں پریم پریتی انتر اپنا آپ گھول گھولی، گھول گھائی ویکھ دکھائیا۔ ونج وپار دی دکان اگتی کھولی، بن ونجارا ہٹ رہیا چلائی۔ ساچے کندے دُھر دے تکرّ تول رہیا تولی، دھڑی پسیری سنگ نہ کھئے دکھائیا۔ عجب لیللا رُوداس ویلے دی جنہاں چُکی ڈولی، نال اٹّ پیار رکھائیا۔ اوہناں دی گتھڑی پھیر پھولی، کایا کپڑ کھوج کھوجائیا۔ نال نیکی جہی نظری آئی وچولی، رُوداس سپتري سورن سوہیا پائیا۔ اُچی کوک پاوے رُولی، پچھلی چٹھی رہی دکھائیا۔ جو بدھی تند موئی، سہاگن کلیرے والی کلیرا بھیٹ چڑھائیا۔ اوس کسیرے دی گنگا اپنی پریم پیار دکان کھولی، سوہنی وست دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ منصور کہے ویکھو یارو ہوئی حد، حضرت اچرج کھیل رچائیا۔ بن جانیاں بُجھیاں پچھلے وچھڑے لئے سدّ، جوگ ابھاس نماز وُضو پوجا پاٹھ نہ کھئے درڑائیا۔ ستمکھ ہو کے کعبے دے مالک اپنا کرایا جج، حاجت اگلی پچھلی پور کرائیا۔ محبوب ہو کے مُحبت خانے اندر لنگھ، سدا ساچی بانگ سُنائیا۔ بن تند رباب وجاند، دُهن آتمک راگ الائیا۔ آب حیات پیا بُجھائی اگ، امرت رس مکھ چوائیا۔ مرن توں پہلوں وڈیائی دے کے جگ، جیون اپنی جھولی پائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے پتہ نہیں کتھوں لئے لبھ، کس بدھ اپنا میل ملائیا۔ جو سجن ساک سین بھائی بہین چھڈ، ناتا اکو گھر رکھائیا۔ اوہناں پچھے نرگن نرور نرنکار آیا بھج، پروردگار میرا بے پرواہیا۔ اُچا لماں کسے نہ لبھ قد، مصوّر تصوّر تصویراں

وچوں سکے نہ کھئے کرائیا۔ جے ویکھو تے سب توں الگ، جے تگُو تہاڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ بجواڑے کولوں پُچھ بٹھا اُپر پلنگ، رَوَداس چمارا دئے گواہیا۔ منصور کہے ایہ مینوں نہیں لبھا رنگ، سُوئی چڑھ کے لال لال رنگ دکھائیا۔ میں ایسے کر کے کٹ کے آیا بندھ، جا کے ویکھاں بے پرواہیا۔ جس نے ڈھولا اکو سنایا چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران صفتاں اندر پاؤندے دُند، دُنکے لا لا جگت رہے جگائیا۔ سمجھو باہوں پھڑ کے آگے ہو کوئی نہ ملاوے نَشنگ، نِشانے سارے رہے جنائیا۔ نو سُو چرانوے چوکرئی جُگ ایہ کیسے ہتھ نہیں آیا اند، اند پُری والا اند اپنی جھولی پائیا۔ ایہ گجری دا گجریا نہیں چند، گوجھ بھیو رہیا کھلائی۔ جس دا لیکھا کیسے کدے نہ کیتا قلم بند، کاغذاں اُپر نقطے نال سمجھائیا۔ جس دا کھیل کوئن کوٹ کوٹ کوٹ برہمنڈ، برہما وشن شو دوس رین سیو کھائیا۔ سو صاحب ستگر دو جہاناں لنگھ، نِگا وڈا لماں چھوٹا ہو کے، کھوٹے کھرے رہیا بنائیا۔ کوڑی کریا ڈرمت میل دھو کے، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں سچ سنگھاسن آتم سیجا سوں کے، آپ اپنا گھر وسائیا۔ پچھے پچھے کدے کوئی نہیں آیا بھوں کے، سچکھنڈ نواسی صاحب ستگر روپ وٹائیا۔ کوئن کوٹ گرو اتار پیر پیغمبر گئے گاؤں کے، لیکھا جیو جنت جگت جہان سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ منصور ویکھ کہے تبریز شمس، او میں اپنی شمع دتی بُجھائیا۔ میرے محبوب نوں میری مُحبت وچ نہ آیا ترس، قتل گاہ وچ اپنا قاتلا دتا چلائی۔ کھلڑی لاه کے ڈگا فرش، عرش ملیا بے پرواہیا۔ پھر وی تھوڑا جہا وچ رہ گیا فرق، مرن توں پہلوں مینوں ساکھیات نظر نہ آئیا۔ جس ویلے میرا تن ماٹی خاکی ہون لگا غرق، اپنی غرض بدلے پھر دتا درس دکھائیا۔ میں اوسے ویلے کایا چولا کیتا ترک، تُرت اپنا میل ملائی۔ صبر اندر نہیں ہرکھ، سوگ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ پریم پیار اندر نیہایا اپنا فرض، فضل رحمت رحمان آپے دئے دکھائیا۔ منصور میں وی ویکھ کے ہویا اسچرج، اچرج لیلا کی ورتائیا۔ سو رپر جودھا بن کے مردانہ مرد، مدد کرے آپ گوسائیا۔ کوجھیاں کملیاں غریباں نایاں نال ونڈدا درد، دکھیاں دکھ اپنے وچ لکائیا۔ پھر وی ایہدا کچھ نہیں ہندا حرج، حرجا نے سب دے پورے رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں ملن دی اے نوں دھر دی پے گئی مرض، کوئی طیب سکے نہ مات ہٹائیا۔ آگے ہو کے کوئی نہ سکے ورج، باہوں پھڑ نہ پچھے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ساچی کھیل رچائیا۔ بول کہے

تبریز شمس، سچ سچ درڑائیا۔ میں ویکھی اس دی انوکھی رمز، اشاریاں نال جنائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موركھ بے سمجھ، سرتی اپنے سنگ رلائییا۔ بھڑی دروہی خدا دی ہویا غضب، غرض اپنی اک ودھائییا۔ براہمن تردا ویکھ میں ہویا تعجب، حیرانی اُتے چھائییا۔ اس دا لہنا دینا تعلق کیسے نال نہیں مذہب، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ پتہ نہیں کتھوں پچھلی کڈھ لئی فرد، لیکھا ویکھے تھاؤں تھائییا۔ پنجان من کے منظور کیتی عرض، آرزو اپنے سنگ رکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیائییا۔ شمس کہے اک کھیل اور، سنن میرے وچ آئییا۔ کریا کرے گھر گور، گمبھیر بے پرواہییا۔ جنہاں پنجان نوں اڈیکے قبر، تنہاں نوں تصور آپے رہیا کرائییا۔ اس دے کولوں دو جہان ڈردے اس دا ناں سنگھ شیر بر، بھک اکو اک جنائییا۔ نیکے نیکے بالے نڈھے گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو اس دا ٹبر، دیونہارا رزق رازق رحیم آپ اکھوائییا۔ میں ویکھاں تے اُتے امبر، تگاں خاک اُتے سوہیا پائییا۔ سوہنا جن بھگتاں رچیا سومبر، خوشیاں رنگ وکھائییا۔ سیس سوہے پیت پیتمبر، چہر اپنا نام لگائییا۔ بھاگ لگا کے کایا کندر، گھر نور کرے رُشنائییا۔ جگ جنم دا وجا جندر، بن کنجیوں دئے کھلائییا۔ ٹھگ چور یار پچھلا تارے پنڈت، براہمن لیکھ مکائییا۔ آگے مان دیوے ساچی سنگت، سوہنی بنت بنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ شمس کہے میری گئی عقل، اصلیت اکو نظری آئییا۔ پیر پیغمبر ویکھیا اک موکل، مکمل نور بے پرواہییا۔ جس دی بن صوفان بھگتاں نظر کیسے نہ آئے شکل، ظہور وچ نہ کھئے رُشنائییا۔ اُس دا اوہو دھام مقدس بیٹل، جس اُپر چرن ٹکائییا۔ انتر آتم کرے عنایتل، بخشش جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہییا۔ شمس کہے میں ویکھیا براہمن، پچھلی گئی شرم حیا نظر کھئے نہ آئییا۔ پت پریشور بدل دتا کرم، نہکرم اپنے لیکھے لائییا۔ نو جنم دا مٹیا جنم، جرم اپنے گھر دیوائیا۔ پورب لہنا مکیا بہرم، بھانڈا کوڑ ٹرائییا۔ ہر سنگت وچ بہنا ملیا ورن، گرمکھاں سنگ سوہیا پائییا۔ کیوں، لالو ویلے ڈوم دے سر اُتے نانک دا آیا چرن، جو منجی ہیٹھاں سر لکائییا۔ ایسے کارن آگے لیکھا چُکیا مرن، لکھ چوراسی جون نہ کھئے بھوائیا۔ صاحب ستگر بخشی اک سرن، سرنگت اک سرنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہربان پیرن پیر نور خدائییا۔ شمس کہے مینوں یاد آئی آگے پنج، بن پنج نماز رہیا ترائییا۔ جنہاں گھر سوگ ہون والا رنج، چنتا بیٹھی پڑھا

ڈاہیا۔ لاڑی مؤت نال چڑھن والی جنج، رائے دھرم ساہ رسیا سُدھائیا۔ چتر گیت پنڈت پاندھا گیا من، اپنی پتری رسیا دکھائیا۔ دس وساکھ توں پہلوں سب دے کاچے بھانڈے دینے بہن، ماٹی خاک ملائیا۔ ایدھروں پنجاں پائی ڈنڈ، جو مائس توں ناری روپ بیٹھے وٹائیا۔ پرہ ساڈی اکو منگ، پنجاں نال پنچے دے چھڈائیا۔ جے چڑھن تے تیرے پریم دی گھوڑی اگئی جنج، لاڑی مؤت نیڑ نہ آئیا۔ اسیں بھیناں بن کے ڈھولے گائیے چھند، واگ گند اپنی خوشی منائیا۔ جے مکے تے تیرے گھر دا پنڈھ، دو جے گھر چرن نہ کھئے ٹکائیا۔ دین دیال صاحب توں بخشند، بخشش تیرے وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت پا کے جانی ٹھنڈ، ٹٹی گنڈھ جوڑ جڑائیا۔ ایہو جہا پھیر نہیں لبھنا اند، کیوں اند وچوں اند رسیا چھڈائیا۔ آگے تیرا سدا سنگ، ایہہ گرمکھ ایتھے میلا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا لیکھے لائے بھاگاں مند، نکرمن کرماں والیاں نالوں اچے دئے بنائیا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سنت سنگھ دے گرہ بابو پرا ضلع گرداس پور ★

پُرکھ اکال اک سمرتھ، ہر سجن وڈ اکھوائیندا۔ گر اوتاراں دیوے وٹھ، نت نوت آپ ورتائیندا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتر اکھ، پردہ اوہلا آپ مٹائیندا۔ سنتاں نام جنائے سچ، سچ وڈیا اک پڑھائیندا۔ گرمکھاں جھولی پائے حق، پورب لہنا پھول پھلائیندا۔ گرسکھاں مارگ دیوے دس، منزل اکو راہ جنائیندا۔ سچ بازار کھول ہٹ، وست امولک جھولی پائیندا۔ دھر دی وڈیا برہم مت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ میل ملاواں نس نس، دور دراڈا پنڈھ چکائیندا۔ بھاگ لگا کایا چھپر چھت، بنک دوار ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کمائیندا۔ پُرکھ اکال سچ سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتاراں نگہبان، ویکھ دکھانے بے پرواہیا۔ بھگتاں دیوے ساچا دان، وست امولک اک ورتائیا۔ سنتاں جنائے سچ نشان، دھرم نشانہ اک دکھائیا۔ گرمکھاں بھیو ابھید گوجھ کھولے آن، پردہ اوہلا دئے چکائیا۔ گرسکھاں بخشے چرن دھیان، سچی سرن دئے سرنائیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن ہو پردھان، ویکھنہارا تھاون

تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے انت بے انت اپنی کل ورتائیا۔ ستگر پورا پُرکھ اکال، پارہرم وڈی وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران ہوتے دیال، مہر نظر نین اکھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک درڑائیا۔ ساچے سنتاں لے اٹھال، آلس نندرا دُور کرائیا۔ گرُمکھ گودی لے بہال، شاہ کنگال نہ ونڈ ونڈائیا۔ گرَسکھاں چلے نال نال، سکلا سنگ نبھائیا۔ مُرید مُرشد دے جلال، نوری جلوہ اک رُشنائیا۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن بن دلال، گھر میلا آپ ملائیا۔ دیک دیال کو بال، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستگر سچا سری بھگوت، بھگوت اپنی کھیل کرائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے منت، منتر اپنا نام سمجھائیندا۔ جن بھگت ملاواں نار کنت، سیج شہنجی آپ شہائیندا۔ سچے سنتاں گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ گرُمکھاں دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ گرَسکھاں سُنائے ساچا چہنت، ڈھولا سوہلا راگ سمجھائیا۔ مائس جنم بنائے بنت، گھاڑت اپنا آپ گھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھورائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اکم، اکمڑی کھیل کھلائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران بیڑا بٹھ، بھگتاں نیا آپ چلائیندا۔ سنتاں سجن دے کے نام دان، گرُمکھ گر گر ویکھ وکھائیندا۔ گرَسکھ چاڑھ ساچے چن، فلک جوت نور رُشنائیندا۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، منسا آسا اپنے نال وکھائیندا۔ دُھر دا راگ سُنائے کن، شبد انادی ناد و جائیندا۔ بھاگ لگائے کایا تن، تتوت کھوج کھوجائیندا۔ پنچ وکارا دے دن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل وکھائے خالق، صوفی بیٹھے دھیان لگائیا۔ آد جگادی بن کے پالک، پرتپالے ہر گھٹ تھائیا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، ساچا لیکھا دے مکائیا۔ کوٹاں وچوں گرُمکھ ویکھے آپ خالص، جنہاں خاص اپنا سنگ وکھائیا۔ لہنا دینا چکا نندرا آلس، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ سنت سہیلے بنا بالک، بالی بڈھ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ ہرجن ویکھے چاؤ گھنیرا، نت نوت دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان لگے ڈیرہ، گھر شہنجنا سوہا پائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ سچ شہنجنا ہوتے کھیڑا، محفل لگے بے پرواہیا۔ کوڑی کریا چکے جھیڑا، ممتا موہ نہ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھے رہیا لگائیا۔ لیکھا

لاوے صاحب ایک، پرم پُرکھ دیا کھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جس دی ٹیک، ٹگا مستک سوہا پائیندا۔ بھگت بھگوان جگ چوگری جو رہیا بھیج، بھجن بندگی نام سمجھائیندا۔ سنتاں دے کے دُھر دا تیج، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ گرمکھاں مان سہنجی سیج، سوہاونت آپ سوہا پائیندا۔ گرسکھاں لکھ کے دُھر دا لیکھ، پورب لہنا میٹ مٹائیندا۔ رت سہنجی مؤلے چیت، پُهل پُهلواڑی آپ مہکائیندا۔ نرگن سرگن کرے بیت، بتکاری اپنا رنگ رنگائیندا۔ کلجگ اتم کھیلن آیا کھید، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچا لیکھا ہر نرنکار، ایکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے پکار، بھگت بھگوان رہے جس گائیا۔ سنت سجن کرن وچار، انتر انتر دھیان لگائیا۔ گرمکھ واجاں رہے مار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ گرسکھ کھول بند کواڑ، نیر نین رہے اٹھائیا۔ دھن سو ویلا آوے پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ صوفی منگن اک دیدار، دید چند کرے رُشنائیا۔ در بردے بنیئے مُحتاج، ساچی وست جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ صوفی کہن گھولی صدقے، بلہار تیری سرنائیا۔ تیرا درسن کریئے رج کے، رجوہ تیرے نال ملائییا۔ ڈھولے گائیے بن ملنگ نچ کے، سیلی ٹوپی سیس ٹکائییا۔ قدم دھریئے سمبھل سمبھل بچ کے، کانٹا چُہہ کھئے نہ جائیا۔ تیری پریم پریتی اندر جائیے ہس کے، سوہنا خوشیاں راگ الائییا۔ تیری چہتر چھایا ہیٹھ پرہو وس کے، واسطہ تیرے نال جڑائییا۔ تیرا نام اگئی رٹ کے، رٹا میٹھے قلم شاہیا۔ تیرے مندر ساچے وس کے، کوڑا ڈیرہ دئیے تجائییا۔ جلوہ نور تیرا تگ کے، تقویٰ اکو اک رکھائییا۔ دُور دُراڈے پاندھی آئے نس کے، اپنا پندھ مکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائییا۔ صوفی کہن سُننا نہیں ایہہ خواب، مہابلی دئے وڈیائییا۔ حقیقت وچوں نظری آئے جناب، جوا اوستھا بے پرواہیا۔ ساچی ہستی کرو آداب، مستی دیوے نام چڑھائییا۔ شاہ غفور مٹو نواب، محبوب بے پرواہیا۔ جس دے آگے سارے لاجواب، سر سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ در رویش بنے مُحتاج، گل الفی کفنی چولی پائییا۔ جس دی تند ستار وچے رباب، احباب کرے شنوائیا۔ محل اٹل سہائے محراب، حُجرہ اکو اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائییا۔ صوفی کہن کھلی سرت، سٹی سوانی آپ جگائییا۔ ناد سُنیا اگئی ثورت، ثریا نین شرمائییا۔ نظری آیا اکال مورت، اکل کل بے پرواہیا۔ آسا منسا سب دی پورت، اچھیا پوری رہیا کرائیا۔ لیکھا

جانے مۆرکھ مۆڑھت، چتر سگھڑ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دین آیا چرن دھوڑت، ٹگا اکو مستک لائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑت، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ مرن توں پہلوں جنم وچوں جنم دی کرے مہورت، مکھ واک اپنا نام سنائیا۔ ایسے صاحب دی سدا ضرورت، جس صاحب نوں گر اتار پیر پیغمبر گئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان اکھوائیا۔ صوفی کہن ویکھو ملک، مالک نور خدائیا۔ جلوہ نورانی جس دی جھلک، سوہا دو جہان پائیا۔ براہمن دا پچھلا لاه کے کوڑا تلک، تعلق اپنے نال بنائیا۔ پورب جنم جو وچھڑے رہے ولک، نیترو رو دین دُہائیا۔ پرہ اوہناں دی سن کے کلک، کل کلکی پھیرا پائیا۔ کلجگ چکر بھری گلی گرمکھ نہ جائے تلک، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ اندر وڑ کے شیطان کرے نہ کوئی علت، زلت خواری دُور کرائیا۔ ساچی سیکھیا دے کر دُور دی ملت، میل ملایا دُوردرگاہیا۔ رہی لوڑ نہ سورگ بہشت، سورگ بہشت دوہاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ صوفی کہن جنہاں نوں صاف مل گیا پروردگار ایشٹ، تس آگے راما وشیشٹ بیٹھے سیس جھکائیا۔ اوہناں گرمکھاں دی سدا کھلی سمجھو دریشٹ، جنہاں ستیاں جاگدیاں درس کرائیا۔ وڈے بھاگ جنہاں دی پرہ آپ کرائی لکھت، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ ایہو گرو اتار پیر پیغمبر واک کہہ کے گئے بھوکھت، پاربرہم پرہ جن بھگتاں دیوے مان وڈیائیا۔ آپ ہونے سدا نراچھت، اچھیا سب دی پور کرائیا۔ ٹھاڈے ساہمنے براہمن کولوں پچھلی دوائی کیشٹ، لہنا دینا بے باق دتا کرائیا۔ سب توں اتم سریشٹ لیکھا وچ سریشٹ، جنہاں ستگر صاحب پورا ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں لوڑ رہے نہ کیسے جاگیر ملکھ، راج جوگ دوویں دین تجائیا۔ اپنی پھلواڑی ویکھن سدا پرپھلت، پت ٹہنی رہی مہکائیا۔ جن بھگتاں دو جہاناں اُتے اپنا وسایا ملک، جس دا مالک اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سدا ہونے سہائیا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پندی ضلع گرداس پُر ★

فرید کہے میں ویکھیا آج، عجب کھیل کرائیندا۔ جس دے پچھے کانواں کھاہا ماس، تن ماٹی جگت سکائیندا۔ نیتر نین نہ بوجھی پیاس، درسن در نہ آپ وکھائیندا۔ اُس دی سُنّ اگئی بات، میرا باطن خوشی منائیندا۔ کلجگ انت جن بھگتاں دیوے اپنی دات، داتا ہو کے ہر ورتائیندا۔ نہ کوئی مُشکّت دسے پوجا پاٹھ، جنگل جوہ نہ کھئے پھرائیا۔ نانا توڑ تیرتھ تاٹ، ٹلے پربت پندھ مُکائیا۔ نہ چھڈنی پئے کھاٹ، گھر بار نہ کھئے تجائیا۔ نار کنت نہ ٹئے ساک، پُتر دھی نہ ہوئے جدائیا۔ تن رماؤنی پئے نہ خاک، دھوونی آگن نہ کھئے تپائیا۔ ڈونگھی کندر نہ لینا جھاک، سمنڈ کھائی نہ کھئے پھرائیا۔ جھگڑا رہے نہ کیسے سماج، سمگری منگن کھئے نہ جائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمراتھ، دین دیاں ہوئے سہائیا۔ گھر سبّج ملے سماج، ست دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کھائیا۔ فرید کہے نہ گلیاں چکڑ، کھوجت کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ تن بستر ماٹی خاک نہ جائے لِبڑ، مُنہ دے بہار نہ کھئے سٹائیا۔ ویسوا دوارے نہ کوئی فکر، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ مُرشد ملیا دُھر دا مِتر، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ پھڑ چوٹی چاڑھے سِخر، سچ گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ فرید کہے نہ قیمت نیتر آگھ، ہنّو ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ نہ بھٹھیالا بن کے جھوکنا پئے بھٹھ، سیوا جگت نہ کھئے وکھائیا۔ نہ یوصف بن کے قیمت پاؤنی پئے اٹ، سلیمان تخت نہ کھئے سہائیا۔ نہ ذکریا بن کے لگاؤنا پئے گھاؤ بھٹ، تکھی دھار دھار جنائیا۔ نہ پھرنا پئے اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں کھول کے انتر آگھ، اکھڑ اپنے دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ فرید کہے نہ پئے پھرنا، بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ محل چوٹی پربت چڑھ پئے نہ گرنا، ڈونگھی کندر نہ کھئے سٹائیا۔ چنتا روگ نہ کوئی مرنا، سوگ غم نیڑ نہ آئیا۔ کر کِرپا پرہہ امرت میگھ برسے کرنا، کرن بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ گھر سچ کھلایا جھرنا، رمک رمک دھار وبائیا۔ کول نابھی پُھل کھڑنا، پنکھڑی اپنا رنگ وکھائیا۔ ساچا گیڑ اگئی گِرنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فرید کہے نہ ڈھونڈو جگ، میں سچ دیاں درڑائیا۔ چاروں کُنٹ لگی آگ، سکے نہ کھئے بوجھائیا۔ میں ویکھیا کھیل پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ اپنی کار کھائیا۔ زرگن جوت کر پرگٹ، دوارا بنک گُرمکھ رہیا سہائیا۔

سنت سہیلے کر اکتھ، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ سچ سرنائی مارگ دس، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ پریم پیار اندر کر کے وس، وصل اکو اک جنائیا۔ دیال ٹھا کر ہو کے گاوے جس، ڈھولا راگ سنائیا۔ نام امولک دے کے دات، جھولی سچ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب گوسائیا۔ فرید کہے نہ ہونا پئے مُردا، مڑھی گور ڈیرہ کھئے نہ لائیا۔ میں سری بھگوان نرگن سرگن ہو کے ویکھیا پھردا تڑدا، آوے جاوے اپنا کھیل کرائیا۔ جس دا فرنا آد جگاد اکو پھردا، فرنے وچ رکھے سرب لوکائیا۔ جو بھیو ابھید دسے ساچے گرو گُر دا، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ اوہ ٹھا کر جن بھگت دواویوں کدے نہ مڑدا، پچھا پرت نہ مکھ بھوائیا۔ کھیل انوکھا ہر سنتاں سنگ آپے جڑدا، جوڑی سوہنی جگت بنائیا۔ سنجوگی میل ملائے دھر دا، وجوگ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بیڑا ویکھے رڑھدا، پھڑ باہوں پار کڈھائیا۔ ور گھر دیوے جہو جہا لوڑ دا، آسا منسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ فرید کہے نہ روٹی کھانی پئے کاٹھ، کٹھنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ جنگل ییلے کٹتی پئے نہ واٹ، پاندھی بن نہ پندھ مکائیا۔ رات بہ بہ اٹھ اٹھ ویکھنا پئے نہ جھاک، نیتر لوچن نین دھیان لگائیا۔ کلجگ انت کرپا کر پُرکھ ابناس، مہروان دیا کائیا۔ دور دُرادا نیرن نیرا چل کے آوے خاص، خواہش بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ درس دے کے وچ خواب، خبر اپنی جائے سمجھائیا۔ گرمکھ میرا نور چند مہتاب، آفتاب کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ فرید کہے نہ پھرنا پئے جنگل، جوہ وچ نہ ڈیرہ لائیا۔ نہ لٹکنا پئے نال سنگل، اٹا اپنا آپ کرائیا۔ گرمکھو تھادے گھر وچ لگا منگل، منگتا بنیا بے پرواہیا۔ سدا سہیلا ہو کے رکھے انگن، اپنی گود اٹھائیا۔ میرے وینہدیاں بری کیتا جس براہمن چرایا کنگن، گنکا میا نال ٹھگی کائیا۔ اودھروں اوہ وی آئی کچھ منگن، لہنگا سوار سوٹ کے اپنا گھنگٹ رہی اٹھائیا۔ دیئے جوڑ کرے بدن، بندگی ڈنڈاوت کر کر خوشی منائیا۔ میں ویکھاں کویں پرہو کئے بھندن، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جمنہ کہے نی میں لگدا ویکھیا چندن، سُستی کہے میں گھولی گھول گھائیا۔ گوداوری کہے میرا پرہو پڑدہ پائے جو بیٹھے ننگن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ خوشیاں نال گیت گاؤندی آئی جس دے ہتھ کوٹ شکنگن، اپنا جوہن روپ وکھائیا۔ میں ویکھاں اوہ جس بھگتاں بنایا سنگن، سوہنا سنگ بنائیا۔ جس گوبند دتی چند پرچندن، کھنڈا کھڑگ چندی اک چمکائیا۔ اوہ انا تھاں دا ناتھ اندان دا اندن، تریلوکی دا ترلوک سلوک سوہلا اک سنائیا۔

چرناں ہیٹھاں دَبّ کے مکتی موکھ، مُفت جن بھگتاں پار کرائیا۔ آد جُگاد ایہنوں گُرمکھ پار اُتارن دا شوق، شوقین بنیا بے پرواہیا۔ اس دی نظم نغمہ کیا کوئی گائے زوق، کوئن کوٹ زوق بیٹھے سیس نوائیا۔ اس دی منزل کوئی نہ سکے پہنچ، اندر وڑ خوشی نہ کھئے منائیا۔ جس دے درسن آد جُگاد سارے رہے لوچ، دُور دُراڈا تگن ماہیا۔ اس دی شہادت کوئی دے نہ سکے پُتوں سسی بلوچ، رانجھا ہیر نہ کھئے وڈیائیا۔ سوہنی مہیوال نہ کھوجی کھوج، لیلّا مجنوں مزل نہ پندھ مُکائیا۔ شیریں فریاد پتھراں اُتے لاؤندے رہے چوٹ، سچ نگارہ نام نہ کھئے وجائیا۔ فرید کہے ایہدا لیکھ ویکھ میں ہویا مدہوش، مدھر رس اکو نظری آئیا۔ جس نے میرا تن سُکایا پوش، پھیر پُشت پناہ ہتھ ٹکائیا۔ باران سال رہیا خاموش، اک وار بول نہ خوشی منائیا۔ جس نوں تگدے لوک پرلوک، دو جہان اکھ کھلائییا۔ گُرمکھو اوہ تہانوں درسن دیوے روز، بن روزیاں بن فاقیاں فکر تہاڈا اپنی جھولی پائیا۔ تہانوں آگے کوئی نہیں رہی سوچ، سوچن والا اکو بے پرواہیا۔ جس نے پاپی پت کیتے نردوش، دوشیاں اُتے دوش نہ کھئے لگائیا۔ آلیوں ڈکے اُٹھائے بوٹ، سچ گھونسلا وچ ٹکائیا۔ گھونسلا نہیں اوہ دُھر دا قلعہ کوٹ، جس نوں پنچھی پنکھی تنگے نال نہ کھئے جُڑائیا۔ اوتھ کھان پین نوں ملے کوئی نہ روٹ، کھیر کڑاہ آگے نہ کھئے ٹکائیا۔ اوتھ اکو پرہ درسن دی موج، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان اپنی کار کھائیا۔ فرید کہے میں ویکھی سچ توفیق، توحفہ دیوے میرا گوسائیا۔ ساتھی سجن بنو رفیق، فریق نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دُلا رے بنو عزیز، پریم پریتی اک ودھائیا۔ گُرمکھ گُرمکھاں کرو تمیز، طمع پنسا سرب مٹائیا۔ مایا ممتا کدے نہ بنو مریض، کوڑا نانا دینا جگت چھڈائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم سدا ویکھو قریب، گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا نظارہ عجب عجیب، اُجالا نور کرے رُشنائییا۔ جو رُوداس نوں لیکھ کے پچھے دے گیا رسید، کاغذ ٹکڑا ہتھ پھڑائیا۔ کلجگ انت اوسے دی اڈیک، راہ تگے سرب لوکائیا۔ جس دی دھار سدا باریک، قدم سکے نہ کھئے رکھائیا۔ جس نوں کھندے لاشریک، شرکت وچ نہ کرے لڑائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال سدھی کرے پریت، سُدھاسر والا اپنے نال رلائییا۔ خوشیاں نال مانس جنم جاؤ جیت، جگت جیو ملے وڈیائیا۔ منگیاں کسے در توں ایہ نہ ملے بھیکھ، جو صاحب میرا ورتائیا۔ ویکھو کباباں وانگوں بھنّ کے اُتے چاڑھے سیخ،

کھلّ ہڈیاں نالوں دُور کرائیا۔ منصور دی اِکو وِجی چیک، انا الحق رہیا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تہاڈا لہنا دینا لیکھے لائے تھیک، تھاکر آیا نور خُدائیا۔

★ ۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی میلا سنگھ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

لہنے والیو چُکیا لہنا، قادر کرتا آپ چُکائیندا۔ اکھیاں نال وکھائے نیناں، نیتراں نال درسائیندا۔ پچھلا دُکھ کھئے نہ رہنا، وچھوڑا وچھڑیاں میل ملائیندا۔ سب نوں اکٹھا ملیا بہنا، گھر اِکو اک وڈیائیندا۔ کوڑی کِریا کدے نہ وہنا، ساچا میلا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیندا۔ لہنے والیو لہنا گیا چُک، چُکی چوک لوکائیا۔ پچھلا لیکھا گیا مُک، اگے میل بے پرواہیا۔ چوڑاسی وچوں ایہو سُکھ، سُکھ ساگر رُوپ سائیا۔ پرہہ سجن میٹی بھکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ اگے براہمن تھگی کرے نہ کچھ، چوری گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ کہاراں وانگ ستگر پاس اندر خواہش باہروں کہے نہ کوئی مُکھ، انتر باہر ویکھنہارا لیکھا دیوے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لہنے والیو لے لو اپنی وست، پرہہ دیونہار جھولی پائیا۔ نام خُماری نال ہو جاؤ مست، انتر سوہنا رنگ چڑھائیا۔ ہتھ نال ملاؤ دست، دستگیر ملے بے پرواہیا۔ ایس پرہو دی آد جُگاد کیسے نہ کیتی پرکھ، پرکھ وچ کدے نہ آئیا۔ جے تارے تے کرے ترس، ترس وچوں اپنا تُرنگ دوڑائیا۔ اوس اُتے کاہدا ہرکھ، جو حاکم دو جہاناں حُکم منائیا۔ پچھلا لیکھا جو بھگتاں نال لا کے گیا شرط، دُھر دی گنڈھ پوائیا۔ اوس وچ پین نہیں دتا فرق، فیصلہ اِکو وار سُنائیا۔ براہمن ہون نہیں دتا غرق، کہاراں ویکھیا آن پرت، یار یاراں نال رلائییا۔ کر کھیل پرہو اسچرج، اگے جنم مرن تون سارے دتے ورج، دس دس ماس اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ سب دی پُٹھی سِدھی کیتی نرد، پاپ کھنڈے نال تکھی دھار کرد، بن مرد مردانگی دتی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا رہیا مُکائیا۔ لیکھے وچوں رُپئے بولن چار، چار چاروں کُنٹ دین دُہائیا۔ چار جُگ دا جگت وبار، چارے وید نین

شرمائیا۔ چارے ورن روون زارو زار، چار یاری رہی گر لائیا۔ ایہہ چوہاں دا پچھلا اُدھار، لیکھا ویکھے بے پرواہیا۔ چار چار دا چگ کر تیار، کویلو چرخہ آپ بھوائیا۔ پنکھی اڈ اڈ ویکھن وچ سنسار، چاروں کُنٹ نٹھن واہو داہیا۔ پنجان دے کے اک پیار، دُھر دا میلا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے وچوں جنائیا۔ چار کہن سانوں آیا چچ، پرہو چنگی طرح سمجھائیا۔ پچھلا پُورب ملیا حق، لیکھا دتا بے پرواہیا۔ اس دے نال چوٹھے گھر جائے وس، واسطہ اکو گھر رکھائیا۔ ساڈے خالی کدی نہ ہوون ہتھ، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ چاروں کُنٹ کھلی رہے اکھ، درسن پائے دُھردرگاہیا۔ چار چوہیرے گائے جس، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دیوے دُھر دا ور، ساڈا سچا سنگ نبھائیا۔ چار کہن اسیں تکیا نال غور، اپنا دھیان لگائیا۔ پرہ دے ہتھ سب دی ڈور، لگھ چوراسی بندھن پائیا۔ جس نوں چاہے اُس نوں دیوے چھوڑ، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں رکھ لوڑ، ویکھ وکھاوے بے پرواہیا۔ نمسکار نمسکار نو نو ہتھ جوڑ، سجدہ سپس نوٹیا۔ ٹھگ ٹھگ رہیا نہ چور، پُرکھ ابناسی گیا بہڑ، گھمیار دی لیکھے لگی دوہر، دوہرا جنم دوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا سرب چکائیا۔ لہنا چکایا لہنیدار، وہی کھاتہ نظر کھئے نہ آتیا۔ ہر سنگت بخش کے سچ پیار، پریم پریتی اک جڑائیا۔ پچھلا لیکھا سرب نوار، بھرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ گرمکھ آگے ایہو جہا کوئی نہ کرے پیشہ وچ سنسار، سری بھگوان لیکھا دیونہارا تھاون تھائیا۔ کی ہویا جے براہمن دتا تار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ایہہ براہمن نہیں برہم دی کار، جو پاربرہم اپنے لیکھ بدلے مات کرائیا۔ ایسے کر کے پچھلا کیس آیا وچ دربار، دس دسمیس ویکھے چوری اکھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جاون بلہار، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ تون سجنن دا سجنن یاراں دا یار، دُکھیاں دا دُکھ درد ونڈیں تھاون تھائیا۔ پنجان دا براہمن کولوں چکایا اُدھار، چار چار سب دی جھولی پائیا۔ ایہہ چار نہیں چوٹھے گھر دا پیار، چوٹھے جگ دا مالک اکو نظری آتیا۔ جیہڑا پتران وانگ سب نال کرے پیار، پال پلوس اپنی گود بہائیا۔ ہر سنگت دے کے اک اُدھار، ساچی سکھیا جھولی پائیا۔ گرمکھو گرسکھو جن بھگنو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بولو جیکار، تہاڈا آگے لیکھا منگن والا نظر کھئے نہ آتیا۔ براہمن کہے مینوں دیو ودهائی، وعدہ ستگر پور کرائیا۔ آگے کدے نہ منگان وچھا گائیں، جھولی اڈ نہ کھئے وکھائیا۔

دھن بھاگ رَوَداس نے دے کے گواہی، میری پھابی دتی کٹائیا۔ نالے مُکھ توں لٹھی شاہی، نالے ملی مان وڈیائیا۔ براہمنی دی ہون نہ دتی جُدائی، نتھ نِک سہاگ اوبولے ہنڈھائیا۔ مین ڈردا ڈردا اوبنوں ویکھاں چائیں چائیں، نیترا آکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دتا مُکائیا۔ براہمن کہے مینوں دیو تھپکی، حوصلہ اک ودھائیا۔ مینوں لوڑ رہی نہ تپ دی، جپ دسیا بے پرواہیا۔ ملنی ہوئی پُرکھ سمرتھ دی، گھر سجن جوڑ جُڑائیا۔ ہن لوڑ نہیں تیسری آکھ دی، آکھاں والا مالک ملیا بے پرواہیا۔ ایتھے لوڑ نہیں صفت جس دی، بن آکھراں رہیا سمجھائیا۔ میری اندروں آتم ہس دی، جن بھگتاں سچ سچ دسدی، اچی کوکے دے دُبائیا۔ مین سوانی اوس پرہو نال وسدی، جس دا رنڈپیا نظر کدے نہ آئیا۔ میرے پچھے براہمنی ویکھو نس دی، بھجے واہو داہیا۔ درسن کر کے درس وچوں نفع کھڈی، کھٹی پچھلی دتی رُڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ سجنو مینوں کہو چنگا، براہمن رہیا سُنائیا۔ میرا آؤنا جانا مُکیا گنگا، گنگا ورگی سوہنی نار مین آکھ تھلے کدی نہ لیائیا۔ مینوں ویلا آیا یاد جس ویلے مُٹیار اپنی بانہ نالوں لاہ کے کنگن میرے ول کیتا ننگا، آکھ اشارے نال سمجھائیا۔ اوس ویلے مین کہا مین ایسے نال ہنڈاں، کراں جگت گُرمائیا۔ جے نہ ملے تے چنگا رنڈا، براہمنی کم کیسے نہ آئیا۔ ہتھوں سٹ دیواں کتیاں ہٹاون والا ڈنڈا، بغلی کندھے نالوں پرہاں ہٹائیا۔ ایہدا سوہنا بناواں پلنگا، پیڑھا رنگلا اک سہائیا۔ جے میرا ایہدے نال ہوئے کارج اندا، اند اکو نظری آئیا۔ اندر مار کے ویکھیا دھیان مین جنم کرم دا گندہ، اونے چر نوں گنگا گئی مُکھ چُھپائیا۔ ناویں جنم پچھوں پھیر بنیا بندہ، پرہو بندگی اپنی اک سمجھائیا۔ گرسکھو تہاڈا درسن کر کے ہویا تھنڈا، میرا اگنی تت گوائیا۔ مینوں پنجاں دا اچے وی دسدا اوہ ڈنڈا، جیہڑا سری بھگوان ہتھ پھڑائیا۔ مین بناں پرہ دی کِریا بنیا رہیا اندھا، میری آکھ نہ کیسے کھلائی۔ جے رَوَداس نہ پاؤندا گنڈھا، نانا تٹا کون جُڑائیا۔ ہر سنگت کولوں ایہو منگ منگاں، گُرمکھ گُرمکھ ملنا چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دا گاؤنا چھندا، سوہنگ ڈھولا راگ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لیکھا دتا مُکائیا۔ لہنا مُکیا میرے مُکھ تے چڑھی لالی، مستک ڈلک اک لکائیا۔ لیکھے لگی گھال گھالی، پُرکھ ابناسی ہویا سہائیا۔ بن وچولا منگی نہ کھئے دلالی، بن پیسے ٹکیوں بیڑا پار کرائیا۔ چار چار دے پنج سوالی، ویہاں جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا مُکایا ساچے ہر، مُفت اپنی دیا

کہاٹیا۔ براہمن کہے سارے گاؤ گیت، خوشیاں حال جنائیا۔ پرہ میرے وانگ سب اُتے کرے بخشیش، رحمت اک ورتائیا۔ ہر کرتا بن جگدیس، جگدیش ہونے سہائیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، دو جہان مالک نظری آٹیا۔ اوس نے پنج مرن والے کیتے سرجیت، سرتی اپنے شبد ملاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صاحب ستگر دیا کہاٹیا۔ پنجاں نال پنج تار، تار ستار ربیا بلاٹیا۔ اپنا کر کے سچ وبار، بوہاری دئے سمجھائیا۔ خوشیاں نال وقت لہنا گزار، فقط اکو پرکھ اکال منائیا۔ ناتا جوڑ پھیر سنسار، ڈور دتی گنڈھ پوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کریا کری اپار، اپرمپر ہویا آپ سہائیا۔ پنجاں بخش بخشش بیڑا لائے پار، منج دھار نہ کھئے زڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچا دے اک سہار، سہارا بن کے اپنا سنگ رکھائیا۔

★ ۷ چیت ۲۰۲۱ پکرمی مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُرا ضلع گرداس پُرا ★

کروڑ چھیانویں کہے ساڈا تٹا مان، نیتر نین رہے شرمائیا۔ لوکات ویکھیا مار دھیان، اکھاں وچوں اکھ کھلاٹیا۔ کریا کرے سری بھگوان، زرگن نرنکار بے پرواہیا۔ گرمکھاں بخش انتر گیان، آتم چوٹ لکائیا۔ گیت سہاگی سوپلے گان، خوشیاں رنگ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہنجهواں نیر وہان، میری چہہر کم کیسے نہ آٹیا۔ دیوت سُر سرب پچھتان، ہتھ مروڑن سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھ گرسکھ وڈے سوہنے چنگے بلوان، بل نالوں بلدھاری نظری آٹیا۔ جنہاں انتر کھیل کرے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل ہر رگھورائیا۔ اندر کہے میں چکی دھوون، سر اپنا اُپر اٹھائیا۔ لوکات دی ویکھ ٹھنڈی پوون، سگندھی میرے اندر مہکائیا۔ میں اوسے ویلے لگا گاؤن، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بے پرواہ رات نام ہلارے وچ نہ دیوے سوون، جاگدیاں نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ایسے راگ توں گر اوتار پیر پیغمبر گوون، گا گا خوشی منائیا۔ میں پچھلی کہانی آیا سناون، ویہ سو دس یاد کرائیا۔ چھوٹے بیچے بالے نڈھے میرا لیکھا آیا مکاؤن، اگلا حکم سنائیا۔ اوہناں نال ملے کون، جنہاں صاحب ستگر ہونے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ کروڑ چھیانویں میگھ مالا، برکھا کئی کئی ٹپکائیا۔ جن بھگتاں ملیا ہر گوپالا، گوکل بندرا بن منڈل راسی سرب شرمائیا۔ چلدیاں

پہر دیاں مارگ دسیا اک سُکھالا، سُچجا راہ سمجھائیا۔ کرے کھیل ہر پریتم بالا، بالیاں وچوں بالے نال ملائیا۔ انتر پکار سنے حالا، حالت ویکھ دیا کھائیا۔ ست پُرکھ نرنجن بن دلالا، وست امولک جھولی پائیا۔ لیکھا چُکیا شاہ کنگالا، شہنشاہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ انتر آتم پرما تم جن بھگتاں پائی سوہنگ مالا، سوجھی اپنی آپ درڑائیا۔ گرُمکھو کایا مندر بیٹھے سچی دھرمسالا، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد لہنا رہیا مُکائیا۔ میگھ کہے میری دھار اگم، جگ چوکرئی خوشی وکھائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا میل سیری بھگون، امرت اپنا رس مُکھ چوائیا۔ دوہاں دا نکلے جن، شنکا سنسا روگ پرہو ہٹائیا۔ پریم پریتی انتر گرُمکھاں لہنا من، حُکھے اندر اندر سیو کھائیا۔ گرُمکھ سوہنا نوری چن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ صاحب ستگر دین دیال ہو کِریال ست بیڑا جائے بٹھ، سچ چپو نام لگائیا۔ پیاریو پچھو تسیں کہو دھن دھن دھن، دھرنی اُتے ملی جگت وڈیائیا۔ نالے درس نالے راگ سُناؤندا کن، اندر وڑ کے سوہنی تند ستار بلائیا۔ کر وسیرا چھپری چھن، محل اٹل دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میگھ اکو اک سمجھائیا۔ سچا میگھ گرُمکھ تیرا نیر، نیناں وچوں رنگ چڑھائیا۔ برہوں کٹاکش لگے تیر، انیالا آپ چلائیا۔ امرت بخش دُھر دا سیر، سُکھ سانتک روپ وٹائیا۔ ہر سنگت بھائی بھیناں نال ملے ویر، ویراں سنگ گئی گہیر نظری آئیا۔ تہاڈی گھر آ کے بدل جائے تقدیر، تدبیر اپنی آپ بنائیا۔ بے شک تسیں جگت دسو کنگال فقیر، شہنشاہ واسطے شہنشاہ نالوں چنگے نظری آئیا۔ غم وچ نہ ہونا دلگیر، دُکھ وچ نہ روگ ستائیا۔ تہاڈی کنن آیا بھیر، بھیرئی گلی ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ پھریدار پرہو نام کھنڈا ہتھ شمشیر، چاروں کُنٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جیہڑی چٹے اُتے کالی کھچ کے جائے لکیر، لیکھا اگلا پچھلا مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اپنے نال ملائی تاثیر، جوتی جوت جوت کر رُشنائیا۔ سارے خوشیاں نال کہو پرہو گھت اپنی وپیر، اسیں گھر بہ کے تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آون جاون جگت کھیل، آتم پرما تم وچھڑ کدے نہ جائیا۔

★ ۱۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ناظر سنگھ، اجیت سنگھ جیٹھووال دربار وچ ★

کبیر کہے اٹھو بھگت، بچ نیتز دھیان لگائیا۔ پرم پُرحہ پرہہ کھیلے کھیل وچ جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گُرمکھاں میٹے پُورب جنم دی حرص، چنتا روگ سوگ چُکائیا۔ جُگ جنم دیاں وچھڑیاں کر ترس، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نرگن نروریر ہو کے آگیا پرت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پھیرا پائیا۔ نرکار نرنکار دیوے درس، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ امرت میگھ دُھر دا برکہ، کوڑی اگنی آگ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان ہوئے سہائیا۔ ویکھو بھگت جن اپنے نین، لوچن سچ ملے وڈیائیا۔ ہر کی صفت رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت نہ کھئے جنائیا۔ گُرمکھاں چُکائے لہن دین، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ بے پرواہ بن کے ساک سجن سین، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ سنت سُہیلے دیوے دین، سواس سواساں جھولی پائیا۔ سچ پروشٹے پین نہ دتا وین، نیتز نین نیر نہ کھئے وبائیا۔ لاڑی مؤت نہ کھاوے ڈین، کال گراس نہ کھئے کرائیا۔ سچ دوار بخشیا بہن، بے انت ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ کبیر کہے ویکھی عجب لیللا، رسنا جہوا کہن نہ پائیا۔ پُرحہ اکال نرگن دھار بنیا آپ وسیلہ، سچ سرُپی پھیرا پائیا۔ آد جُگاد، جُگ چوکڑی جو کسے وچ نہ آئے دلایلا، سوچ سمجھ من مت بُدھ بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ کبیر کہے میں ہویا حیران، حیرانی میرے اُتے چھائیا۔ کرپا کی کھیل بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ جس دا نت نوت گاؤندے رہے گان، ڈھولا صفتی صفت صلاحیا۔ جس دے در درویش بھکھاری بن کے منگدے رہے دان، جُگ چوکڑی لکھ جگائیا۔ سو کرتا پُرحہ اپنی کرنی اندر ہو مہروان، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کبیر کہے اٹھ لو تک، اشارے نال جنائیندا۔ ویکھو کلجگ ملدا حق، ہرجو ہر بھگتاں جھولی پائیندا۔ دُھر دا لیکھا رکھ ہتھ، مہما اکتھ آپ درڑائیندا۔ ہو سہائی صاحب سمرتھ، پُرحہ اکال گنڈھ پوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا سہارا گئے دس، سو سلطان شہنشاہ مہر نظر اٹھائیندا۔ سنت سُہیلا آوے نس، گر چیللا ویکھ وکھائیندا۔ ست ستوادی دے کے اگم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ لیکھے لا کے پنج تت کایا رت، تتو تت گنڈھ پوائیندا۔ کوڑی کرپا جگت جہان توڑ کے نات، سجن ساک سین اکو آپ اکھوائیندا۔ بند کواڑی کھول تاک، پڑدہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ امرت

بخش بوند سوانت، سچ پیالہ مکھ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کبیر کہے کی کرے ہر، ہر جو اپنی کھیل وکھائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، نر دھر دا حکم ورتائیا۔ کال مہاکال چکا بھہ ڈر، بھیانک لیکھا دے مکائیا۔ گرمکھ گرسکھ آپے پھڑ، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ لیکھے لا کایا دھڑ، دھرنی دھرت رنگ رنگائیا۔ لوکھات اکھڑن نہ دیوے جڑ، پت ڈالی پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جگت مرنی گرمکھ کدے نہ جائے مر، جیون جیون وچوں بدلائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال دیونہارا ور، وست امولک کایا گولک پون سواساں سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ جن بھگت کہن ایہہ کی ہویا، ہوکا دے دے رہے سنائیا۔ چاراں وچوں کوئی نہ مویا، سندیسہ دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت کٹب نیر نین کھئے نہ رویا، ہنجھو اکھ نہ کھئے وبائیا۔ گرمکھ ویکھیا نواں نروئیا، گھر ساچے سچ دھیان ٹکائیا۔ پت پرمیشور پارہم سری بھگوان لے کے آیا ڈھوآ، ساچی کرنی کار کھائیا۔ کر پرکاش ساچی لوآ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ کبیر کہے جن بھگت کدے نہ مردا، لاڑی موٹ نہ مات پرنائیا۔ ستگر پوڑے ساچے چڑھدا، گھر مندر ویکھ وکھائیا۔ نر بھہ ہو کدے نہ ڈردا، بھہ بھو سرب چکائیا۔ دھر دا منتر اکو پڑھدا، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کرپا کردا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سنت سہیلے گرو گرجیلے ٹھاندا کرے پردا، پردے اپنا ڈیرہ لائیا۔ میل ملائے ناتا دھر دا، دھر دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ ایہو کھیل اگتی پر دا، گرمکھ گرجا گود اٹھائیا۔ دو جہاناں اندر پھردا، لکھ چوراسی ویکھے تھاون تھائیا۔ نت نوت جس ویلے جن بھگتاں ویکھے بیڑا رڑھدا، پھڑ بابوں اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگت کہن کی ایہہ سچ، سچ دے سمجھائیا۔ کبیر جلاہا پیا ہس، خوشیاں وچ درڑائیا۔ اٹھو ویکھو سری بھگوان بھگتاں وس، بھگون اپنا آپ مٹائیا۔ کلجگ انت گرمکھاں دیوے دھر دا رس، رسیا رس اپنا مکھ چوائیا۔ صفتی صفت صلاحی کرے جس، ڈھولا اکو راگ سنائیا۔ لوکھات گیا نس، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان کر اگتھ، دھر دا میلا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل رچائیا۔ جن بھگت کہن اسیں رہے سوچ، اپنا انتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناسی کی کھیل کرے مات لوک، پرلوک اپنی دھار بندھائیا۔ اپنا بھانا آپے روک، آپے ویکھے چائیں چائیا۔ اپنا دس سچ

سلوک، سوہنگ ڈھولا اکِ درڑائیا۔ جینودیاں جگ دے کے موکھ، مکتی مُفت گُرمکھاں چرناں ہیٹھ دباّیا۔ چار جُگ کسے نہ کیتی اپنی پہنچ، حُکمے اندر پھر پھر گئے واہو داہیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت پرگٹ نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِکو اکِ اکھوائیا۔ جس دے ہتھ کال مہاکال جنم کرم دی مؤت، مرنا جینا اِکو کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ جن بھگت کہن کھیل اگم، پُرکھ اکال آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں بیڑا رہیا ہتھ، بنہنہارا سیو کھائیندا۔ ساڈا شِکوا شک نہ رہیا جن، بہرم بھلیکھا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس پنج تت کایا ماٹی دتا تن، من مت بدھ جوڑ جڑائیندا۔ سو سنت سہیلے گُرمکھ چاڑھے چن، دُھر دا چند نُوں چمکائیندا۔ کلجُگ انت اِکو راگ سُنایا کت، کرنی کرتا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا ناتا ویکھ وکھائیندا۔ کبیر کہے آؤ نزدیک، نیرن نیر دیاں وکھائیا۔ جس نُوں کھندے لاشریک، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ اُس دی دھار سدا باریک، جگت نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجُگ کردے رہے اڈیک، لوچن نین اگھ کھلاّیا۔ کون ویلا پرہ جن بھگتاں دسے اِک پریت، ناتا چرن کول جڑائیا۔ انتر آتم کرے سُرچیت، پرما تم اپنے گھر وسائیا۔ امنگی در تون پائے بھیکھ، بھجھیا سچ نام ورتائیا۔ سنت سہیلے کر اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ کایا چولا ٹھانڈا سیت، سینتل دھار اِک وپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگون لیکھا دئے مکائیا۔ کبیر کہے نہیں ویلا لُکدا، پردہ اوہلا نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دیاں دیاوان ہو کے پُچھدا، گُرمکھ گُرسکھ آپ اُٹھائیا۔ ناتا جُریا پتا پت دا، پت پرمیشور ویکھ وکھائیا۔ پروردگار کدے نہ رُسدا، جُگ رُسیاں لئے منائیا۔ جس ویلے گُرمکھ سچ تارا ویکھے ٹُندا، کر کِریا جوڑ جڑائیا۔ اَنّ جل پانی ویکھے مُکدا، سچ بھنڈارا جھولی دیوے پائیا۔ لیکھا جانے اپنی ککھ دا، ماتا جنم پنڈھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیاوان دیا کھائیا۔ جن بھگت کہن کی لگے دم، کرتا قیمت کس بدھ پائیا۔ نرگن نرور بن کے جننی جن، پوت سپوت گود اُٹھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا تن، تت اپنا دئے سمجھائیا۔ جو پریم پریتی اندر گئے من، تنہا منسا آسا اپنی جھولی پائیا۔ پنج تت کایا بھانڈا حُکمے اندر بھن، شبدی میلا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کبیر کہے پرہ دا کھیل اپار، اپرپر آپ کرائیا۔ جس دا لیکھا انت نہ پاراوار، بے انت بے انت کہہ کے سارے شکر منائیا۔ جس دا لیکھا لیکھ سدا جُگ چار،

چوڙي ڪمڪي اندر بهوآيا۔ سو ڪرني ڪرهار ڪرتار، قادر ڪرتا اڪ اڪهوآيا۔ مرن توڻ پهلون جوالے آپے چار، چاراڻ وچون چوڙها يار نظري آيا۔ جس دا گوڻند نال ادھار، سو گوڻند پورب ويڪھ وڪھآيا۔ جس دا لهنا زوداس چمار، تس جهولي آپ بهرايا۔ جس دي منگ دواپر رو ڪے زارو زار، نيتر نيناں نير وپايا۔ چوان منگيا اڪ ديدار، حضرت ملے بے پروايبيا۔ منسف بن ڪے پروردگار، زرگن ويڪھنا چائين چائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، لهنا دينا جهولي پائيا۔ لهنا دينا پورب جان، هر ڪرتا ديا ڪمائيندا۔ جگ جنم دا ڪھيل مهان، مهروان جهولي پائيندا۔ سچ پريتي بخش دان، داتا داني ويڪھ وڪھآيندا۔ جن بهگت ڪيسے گھر نه آئي مڪان، ڪايا مڪان خالي نه ڪوئے ڪرائيندا۔ نگاه مار سري بهگوان، بهيو ابھيدا آپ جنائيندا۔ پچھلے لهنے پچھے آگے بخش جان، جاننھارا جانڪاري آپ ڪرائيندا۔ گرمڪھ بھلنا نھين نادان، بالي بده سچ سمجھآيندا۔ پنج جيڪارے نت نوت لاؤنے، سوہنگ مھراج شير سنگھ وشنو بھگوان، بھگوان اپنا بھاگ بھگتاں جهولي پائيندا۔

★ ۲۱ چيت ۲۰۲۱ بڪرمي راج نرين دے گرہ مسلا پُر ھاٿ پٹنہ بہار ★

سو پُرڪھ زرنجن ٿھاندا دربار، هر پُرڪھ زرنجن آپ لگائيندا۔ ايڪنڪار هو تيار، آد زرنجن جوتي نور نور رُشنائيندا۔ ابناسي ڪرتا پاوے سار، سري بهگوان بهيو ڪھلائيندا۔ پاربرہم پرہ ڪر پيار، برہم پردہ آپ چڪائيندا۔ سچڪھنڊ نواسي شاه سلطان، شهنشاھ اڪو حڪم سُنائيندا۔ جگ چوڙي پيتے وچ جھان، زرگن سرگن ويڪھ وڪھآيندا۔ ڪلجگ انت ڪھيل مهان، سري بهگونت آپ ڪرائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر ڪرو دھيان، وشن برہما شو نال رلائيندا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني جوت دھر، زرگن زروير زرنڪار نر هر اپني ڪھيل ڪھلائيندا۔ نر هر ڪھيل ڪرے نرائن، مھا اڪنھ ڪتھی نه جائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر ويڪھو اپنے نين، اڪھ پرتڪھ اڪ ڪھلايا۔ زرگن سرگن بنيا سجن سين، بندھن اپنا آپ پوائيا۔ جن بهگت چڪائے لهن دين، پورب ليڪھا جهولي پائيا۔ جوتي جوت سرؤپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ ديونھار وڏيايا۔ ديوے وڏياي سري بهگونت، هر ڪرتا ديا ڪمائيندا۔ ڪھيلے ڪھيل جگا جگت، جگ چوڙي ويڪھ وڪھآيندا۔ ميل ملاوا ساچے سنت، بهگت

بھگونت انگ لگائیندا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ گھلائیندا۔ ساچا بھو کھولے اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ کر پرکاش نرگن جوتی چن، نور ظہور اک رُشنائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دیونہارا اپنا نام دھن، وست اکو اک ورتائیا۔ میٹنہارا واسنا من، من ممتا موہ چُکائیا۔ لیکھے لاونہارا جننی جن، بھگت سہیلے آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جاؤ اٹھ، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ پاربرہم پت پریشور لوکات کرپا رُخ، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباؤیندا۔ ہرجن بھگت سہیلے ویکھے اپنے سوت، پتا اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے ابناسی اچت، چت وت ٹھکوری نہ کھئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مکھ، دُرمت میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کھیل آپ سمجھائیندا۔ دُھر دی کھیل دسے سمرتھ، بے انت وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن نیناں کھولے اگھ، نیج نیتز آپ جنائیا۔ بھگت بھگون میلا ویکھو ہس ہس، نرگن سرگن کرے گرمائیا۔ سچ دوارے جانا ٹٹھ، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پرت کیسے نہ آوے ہتھ، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھگت وچھل سری بھگون، بھو ابھیدا رہیا گھلائیا۔ جگ جنم دے وچھڑیاں دیوے دان، داتا دانی اک ہو جائیا۔ سرتی شبدی ویکھ گوپی کابن، گھر بنسری نام ندھان سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لین انگری، کروٹ اپنی آپ بدلائیا۔ اک دوجے نال کرن صلاحی، بن رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے کھیل بے پرواہی، بھو ابھیدا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دئے گواہی، شہادت اکو اک دئے بھگتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دھیان لئے لگائی، نیج نیتز نین اگھ گھلائیا۔ سو صاحب سمرتھ کوڑی کرپا کلجگ میٹنہارا شاہی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں کرے رُشنائی، ہرجن ویکھے تھائوں تھائیا۔ اگی چیت کر کے ہیت راج نرین نین اگھ اک گھلائیا، بے پرواہ بے پرواہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پیر پیغمبر رہے اگھ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جن بھگت ویکھو ساکھیات، جس بھگون ملیا چائیں چائیا۔ جس

چرن کول بندھایا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ ساچے شبد ملایا گھاٹ، تٹ کنارہ اک جنائیا۔ جنم جنم دی مٹی واٹ، کرم کرم دا گیڑ چکائیا۔ آتم سیجا ویکھ سہنجی کھاٹ، سچ سنگھاسن دئے سہائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرگن نوری جوت کرے رُشنائیا۔ پرماٹم پُچھ وات، برہم پاربرہم میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دیوے دیونہار اک ہو جائیا۔ گر اوتار رہے بول، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ نرگن ویکھو تولے تول، نرگن کنڈا ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ جن بھگت رکھائے اڈول، لکھ چوراسی وچوں لئے اُٹھائیا۔ گھٹ آتم انتر جائے مؤل، پورب جنم دا پورا کیتا قول، اقرار وچ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر اکو کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پین ہس، خوشیاں راگ الاٹیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنی دھار چلاٹیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُران گاؤندے جس، ڈھولا اکو ناد سُنائیا۔ سو جن بھگتاں دیونہارا امولک وتھ، نام خزانہ آپ ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے وکھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ سچ دوار کھول ہٹ، مندر اکو اک کرے رُشنائیا۔ نرگن جوت جگے لٹ لٹ، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، متا اک دو جے نال پکائیا۔ چلو ویکھئے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس نوں کہندے نور الاہ، جلوہ نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جس نوں رام رمیا کہہ کے سیس رہے جھکا، سو رحمت اپنی رہیا کھائیا۔ جس نوں کاہنا کرشنا کہہ کہہ منڈل راس رہے رچا، بنسری اکو نام سُنائیا۔ جس نوں سجدہ سیس رہے جھکا، چاروں کُنٹ اپنی دھار چلاٹیا۔ منتر ڈھولا نام ندھان رہے گا، گیت گوبند اک الاٹیا۔ سو جن بھگتاں میلا رہیا ملا، جگ وچھڑے انگ لگائیا۔ راج نرین راجیاں وچوں راجا پُرکھ ابناسی دتا بنا، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پورب جنم دا رہیا نہ کوئی گناہ، جنم کرم دا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ دے جاگدیاں راتی سُنیاں درس دیوے دکھا، سوچھ سروپی نظری آٹیا۔ ایتھے اوتھ دو جہاناں اکو رنگ وکھا، دوجی پریت نہ کھئے جنائیا۔ کرے پیار جوں پُتراں ماں، بالک اپنی گود سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اک رگھرائیا۔ بھگت ویکھو رگھناتھ، ہر جو اپنی دیا کھائیندا۔ آتم پرماٹم دے کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ست نرائن نرائن پڑھائے گاتھ، نراکھر آپ پڑھائیندا۔ بن رسنا جہوا بتی دند کرائے پاٹھ، اجپا جاپ آپ سمجھائیندا۔ اندر وڑ

کے پُچھے بات، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجرکپائی توڑ ٹرائیندا۔ امرت بوند دیوے سوانت، نجرہ جہرنا آپ جہرائیندا۔ آتم سیج سہائے کھاٹ، ساچی کھٹیا ڈیرہ لائیندا۔ شبد اگم دے کے دات، وست امولک جھولی پائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سچا چند نور چمکائیندا۔ گھر مندر وکھائے اکو گھاٹ، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیاوان دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے اٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ ویکھو کھیل کرے سچ مچ، ست ستوادى بے پرواہیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ جو رہیا لک، نرگن اپنا مکھ چھپائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں بھگتاں کھندا رہیا اپنے ست، ست نادى ناؤں دھرائیا۔ کلجگ انت ہو مہروان جن بھگتاں آپے رہیا پُچھ، پھیرا گھر گھر در در اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان کھیل کھلائی۔ پیر پیغمبر کرن تیاری، اپنا بل دھرائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے وچاری، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ گر اوتار ہوکا دیون وارو واری، اچی کوک کوک سُنائیا۔ چوڈاں لوک کرن خبرداری، بے خبر خبر سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن چاروں کُنٹ نین آگھاڑی، نیتر اپنی اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گون دھام گون رام گون ویس وٹائیا۔ گون ویس وٹائے اولّا، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال اک اکلّا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جاں تکن ویکھن گھر راج نرین پُر مُسلا، مثال مسل اپنی رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے آپ، جگ جگ دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ گود اٹھائیندا۔ جن بھگتاں بن پڑھیاں دیوے جاپ، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اندر وڑ کے ست ستواد برہم برہماد شبد انادی جائے اکھ، آد جگادی حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ ساچا لیکھا انتر ایک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان بخشے ٹیک، چرن کول سرنائیا۔ جو جن کرے سچ بییک، بییکی بڈھ رکھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت نہ کرے کُرمائیا۔ نج نیتر ہر سجن لئے پیکھ، گھر اکو نظری آئیا۔ پاربرہم برہم کرے ساچا ہیت، بتکاری اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، گھر ساچے ہوتے سہائیا۔ گھر ساچا مندر ویکھ ہٹ، گرہ پردہ دئے اٹھائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، گھر جوتی نور کرے رُشنائیا۔ ست ستوادى نرتر برہم دئے سچ منتر اکو

اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیسہ اکو اک سُنائیا۔ سچ سنڈیسہ دیوے جگت، ہر بھگون دیا کمائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنج تت لہنا مول چکائیندا۔ اپنے ملن دا آپے جانے وقت، تہت وار نہ بھیت گھلائییندا۔ پورب جنم جو رہیا فرق، کلجگ اتم لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ بھيو چکائے عرش فرش، کایا کعبہ کھوج کھوجائیندا۔ رحمان ہو کے کرے ترس، رحمت اپنی اک کمائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سواتی مکھ چوائیندا۔ اگلا لیکھا کھیل اسچرج، اچرج اپنی دھار بندھائیندا۔ صاحب ستگر جگ چوکری پورا کرے اپنا فرض، بن سیوک سیوک سیو کمائیندا۔ جو گوہند آگے نرائن ہو کے کیتی عرض، سو آرزو اپنے لیکھے لائیندا۔ بھيو گھلائے مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سچ در، در دوارا اکو اک وڈیائیندا۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ پٹنہ صاحب مُسلا پُر ہاٹ بہار ★

گر اوتار کرن نِمسکار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر چرن دھیان، سجدہ جگدیس سیس اک رکھائیا۔ وشن برہما شو ویکھن نین اگھاڑ، اکھ پرتکھ اک گھلائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن بھکار، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ بھگت صوفی کرن دیدار، لوچن اپنا نال ملائییا۔ شاستر سمرت وید پُران جس گاون وارو وار، گیتا گیان بھيو گوجھ سمجھائیا۔ کہانی بانی بول جیکار، انجیل قرآن کلمہ حق پڑھائیا۔ تسبیح مالا بن پنہار، در سیوک روپ وٹائیا۔ تیرتھ تٹ مچن سروور نیر روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ویکھ کھیل پروردگار، بے پرواہ اپنی دھار چلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن اشارہ، بن اگھاں اکھ گھلائییا۔ ویکھو کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر اک وکھائیا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چارا، رسنا جہوا کر پڑھائیا۔ جس دی مہما لیکھ لیکھدے بن لیکھارا، کاتب بن کے قلم چلائییا۔ جس دے نام دا بولدے رہے جیکارا، اچی کوک کوک الایا۔ جس دا مندر دسدے سچکھنڈ دوارا، دو جہاناں کرے رُسنائیا۔ جس دا لکھ چوراسی کھندے رہے پسارا، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا وشن

برہما شو آدھارا، ترے پنج سچ سمجھائیا۔ جس دا نرگن سرگن بنیا آکھاڑا، تتو تت کھیل رچائیا۔ جس دا اکم اتھاہ محل اچ منارا، مقامے حق
 سوہیا پائیا۔ جس دا نور ظہور اک اُجیارا، جلوہ گر سچ خُداِیا۔ جو دُھر سندیسہ دیونہارا وارو وارا، نت نوت اپنا فرمان سُنائیا۔ جو
 بھگتاں کرے سچ پیارا، بھگون اپنی گود اُٹھائیا۔ جو سنتاں دیوے نام ہلارا، آتم انتر اپنا پردہ لاپیا۔ جو گرمکھاں کھولے بند کواڑا، بھيو ابھیدا
 دئے جناِیا۔ جو گرسکھاں چرن دھوڑی بخشے چھارا، مستک ٹکا اکو لائیا۔ جس تیئی اوتاراں دے سہارا، بھگت اٹھاراں اُنکلی نال پھرائیا۔
 جس عیسیٰ موسیٰ محمد جنایا حق نعرہ، حقیقت اپنی آپ سمجھائیا۔ جس نانک نرگن جوت کیا اُجیارا، گوہند میلا سچ سُبھائیا۔ سو پر
 پُرکھ ہر کرنیہارا، کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جو سچکھنڈ نواسی تھر گھر کھولے آپ کواڑا، بھيو سکے کھئے نہ پائیا۔ جس مندر اندر وسائے
 سْت دُلارا، شبدي شبد آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار ویکھن کھیل، خالق
 خلق آپ کھلاِیا۔ شبدي جوتی میل، شبدي شبد دھار پرگٹائیا۔ آد جگادی سچن سہیل، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ وسنہارا دھام نویل،
 سچکھنڈ بیٹھا سوہیا پائیا۔ لیکھا جانے گرو گُر چیل، چیلا گرو اپنا روپ جناِیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہسن، ہستی ویکھ بے پرواہیا۔ دو جہاناں نرگن دھار نسن، سرگن روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پریتی دُھر
 دی دسن، درگاہ سچ سچ پڑھائیا۔ سرن سرنائی اکو ڈھٹھن، پُرکھ اکال نظری آئیا۔ گیت گا خوشیاں وچ نچن، ڈھولا راگ الاِیا۔ پریم
 پریتی ہوئے مگن، مدھسودن ویکھ وکھائیا۔ ساچی وست امولک منگن، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پریم پُرکھ پرہ رکھیں انگن، سچ تیری
 سرنائیا۔ اوڈھن دیویں پڑدہ ڈھکن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر رہے سوچ، خوشی اپنے اندر ٹکائیا۔ جگ چوکری جس دی لوچا رہے لوچ، بن لوچن نین نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُراں
 کھانی بانی جس دی کردی کھوج، کھوجیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا کھیل دو جہان لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ جس
 دے چرن کول ستجگ تریتا دواپر کلجگ مانی مؤج، مؤجودہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرب جیاں دا داتا اکو بہت، پت پریشور نظری آئیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ سری بھگوان

ساڈا پینڈا گیا مُک، مُکی واٹ پرائیا۔ سچ دواویوں رہے پُچھ، در تیرے الکھ جگائیا۔ کون ویلا سُهنجنی رُت، رُتڑی آپ مہکائیا۔ پرگٹ
 ہو ابناسی اچت، چیتن دھار پرگٹائیا۔ ساچی دیوے اکو سُچ، سچ وست ورتائیا۔ سفل کرائے مات گکھ، ہر بہگت اپنے رنگ رنگائیا۔ اُجل
 کرے جنی مُکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک چوائیا۔ دکھائے درس جو بیٹھا لُک، پردہ او بلا رہن کھئے نہ پائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن گو بند پُرکھ اکال تیرا پُت، پتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان
 وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پتا پُوت، پت پر میثور تیری وڈ وڈیائیا۔ دہ دشا ویکھیا چارے کوٹ، زمیں اسمان کھوج کھوجائیا۔
 سرِشٹ سبائی دسے جھوٹھ، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ خالی دسن کایا ٹھوٹھ، نام ست وست نہ کھئے ٹکائیا۔ تیرے دواویوں گئے روٹھ، پریم
 پریتی ناتا نہ کھئے جڑائیا۔ کوڑی کِریا لگی بھکھ، ترسنا نام نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر دسن حال، حالت سارے رہے جنائیا۔ نیتر کھول دین دیاں، دیاںدھ تیری سرنائیا۔ سرِشٹ سبائی کوڑی کِریا گھالن رہی
 گھال، ست سرُپ نہ کھئے سہائیا۔ ترے گن مایا نہ توڑے کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کرے رُشنائیا۔ سادھ سنت ہوئے بے حال، بہل ہو
 کے دین دُباٹیا۔ حل ہووے نہ کھئے سوال، لیکھا چکے نہ تھاوں تھائیا۔ پھل دسے نہ کسے ڈال، سنل رُکھ رہے لہرائیا۔ تیری چاروں گنٹ
 کردے بہال، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار کھوجن نیتر نین نین اٹھائیا۔ سچ سوامی ملے نہ کھئے دلال، وچولا حق نہ کھئے بنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگ منگ، دھئے جوڑ کر عرضوئیا۔
 ابناسی کرتے چاڑھ رنگ، ایتھے اوتھے دو جہان ملے ڈھوئیا۔ نام ندھان وجا مردنگ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کندھ، بہانڈا بہرم
 بھو بھٹائیا۔ آتم پر ماتم سُنا چھند، لکھ چوراسی سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار سوامی تیری اک سرنائیا۔ کر
 کھیل سورے سرینگ، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نور نظری آئے اگئی چند، زرگن جوت ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ بھوین بھوپ، بھوپت تیری اک سرنائیا۔ زرگن تیرا ست سرُپ، ست
 ستوادى نظری آئیا۔ ویکھ وکھائے چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ لیکھا دیویں اپنے پُوت، ست ڈلارے گود سہائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دئے مٹائیا۔ پردہ اوہلا چُک سِری بھگوان، سچ تیری سرنائیا۔ جُگ چوُکڑی منگدے رہے دان،
 خالی جھولی آگے ڈھپیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھدے رہے بیان، کلمہ تیرا نام پڑھائیا۔ دسدے رہے دُھر فرمان، سچ سندیسہ جگت سُنائیا۔
 اکھراں نال دیندے رہے گیان، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ ڈھولا سُناؤندے رہے کان، رسنا جہوا کر کڑمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، لیکھا چُکا تھاؤں تھائیا۔ گر اوتار کہن آخر، اکو اک جنائیا۔ تیرا لیکھا پاپن پاتھر، جل تھل مہیئل تیری اوٹ تکائیا۔ پرم پُرکھ
 پرہ بن ساتھن، سنگی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن
 آخیری، اک آواز اٹھائیا۔ پرم پُرکھ تیرے ہتھ پیری، پیرن پیر بے پرواہیا۔ شرع شریعت دین مذہب کٹ زنجیری، لاشریک تیری بے پرواہیا۔
 تیرا کھیل بے نظیری، جگت نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجُگ انت چاروں کُٹ ہوئی دلگیری، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیا۔ رکھیں لُجیا جوں
 پرہلا د کیڑی، اگنی تھان تت بُجھائیا۔ تیرے ہتھ سچ اسیری، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ہو
 سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو وار پئے بول، انبولت راگ سُنائیا۔ سچ وست پرہ تیرے کول، اتوٹ اٹٹ نظری آئیا۔ دُھر بھنڈارا اکو کھول،
 پردہ اوہلا دے چُکائیا۔ زرویر ہو کے تول تول، ساچا تکڑ نام چلائییا۔ تیرے نام دا وجا کے گئے سارے ڈھول، ہوکا دے دے جگت لوکائیا۔
 کلجُگ انت سِری بھگونت جن بھگتاں آوے کول، ساچے سنتاں لئے جگائیا۔ آتم پرما تم پڑدے لئے پھول، مندر اندر وڑ کے گھر گھر وچ کھیل
 کھلائییا۔ سچ پریتی کرے چول، پریم اپنا رنگ وکھائیا۔ ہرجن رہے نہ کھئے انہول، سُنیاں آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دے دے ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ گوبند ویکھے تیری کھیڈ، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ جس کارن
 کرتے دتا بھیج، حُکے اندر حُکم منائیا۔ تیرے مندر تیری مانی سیج، سینگھاسن سُنجننا اکو ویکھ وکھائیا۔ تیرا جوتی جلوہ نوری ویکھیا تیج،
 انہو تیرا رُپ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پُرب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پُرب لیکھا ویکھ گوبند، گہر گمبھیر
 تیری سرنائیا۔ دا تے دانی وڈ بخشنند، بے انت تیری وڈیائیا۔ در تیرے منگن وشن برہما شو سُریت اند، کروڑ تیتیسا سپس جھکائیا۔ ٹوں
 سُرپیر وڈ مرگند، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان صاحب نرند، تیرا حُکم چلے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، پُورب لہنا دئے سمجھائیا۔ پُورب لہنا گوبند دھار، پرہہ بھیو ابھید جنائیا۔ ویکھو کھیل اکم اپار، اپرمپر اپنا اک وکھائیا۔ جس دا لیکھا لیکھیا ملے نہ وچ سنسار، قلم شاہی شہادت دین کھئے نہ آئیا۔ جس دا حکم رہے جگ چار، نو سو چرانوے چوکڑی جگ اکو دھار بندھائیا۔ سو کھیل کرے آپ نرنکار، نرگن داتا بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران وچوں چھوٹا ست لئے اٹھال، گوبند اپنی گود اٹھائیا۔ پریم پریتی اندر کرے پیار، ساچی ریتی مات چلائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اک وہار، دُوچی دھار نہ کھئے بندھائیا۔ ستھر ہنڈھاؤنا اکو یار، سیج سہنجنی دے وکھائیا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، اُچے ٹے پربت کھوج کھوجائیا۔ سندیسہ دے کے گیا اکو وار، ایکنکار حکم منائیا۔ کل کلکی لے اوتار، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ سمبل نگر پاوے سار، سچ سنگھاسن سوہبا پائیا۔ تیرا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض اپنا فرض نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہئے سہائیا۔ سُن سندیسہ پُرکھ اکال، گوبند خوشی منائیا۔ پیغمبران وچوں میرا سُنیا حال، پیراں وچوں میری پیڑ مٹائیا۔ اوتاراں وچوں میرے اُتے ہویا دیال، گرؤاں وچوں گر گوبند دتی وڈیائیا۔ مندر وچوں دھرمسال، مسیتاں وچوں محراب اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سُن سندیس گوبند لال، بن رسنا جہوا رہیا جنائیا۔ اٹھ ویکھ دین دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے کال، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ ستجگ تریتا دوپر تینوں منڈے رہے دلال، شبد وچولا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ویکھ حال، مُرید نیترو رو دین دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دئے چکائیا۔ گوبند کہے میں تیرا بچہ، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ سچ دوارے بنا سچا، سکھیا سچ درڑائیا۔ تیرے حکمے اندر کیتا اچھا، سیس جگدیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اندر رتا، رتی رت دے سکائیا۔ رتی رت تیرے لیکھے، رچنا تیری ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی مٹے بہرم بھلیکھے، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنم جنم دی میٹ ریکھے، کرم کانڈ دے گوائیا۔ جس خاطر لوکھات بھیجے، تس خاطر حکم سُنائیا۔ سو کھیل تیرے گھر وچ کھیڈے، خالق ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لہنا دینا چکائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، انتر انتر دھار جنائیا۔ تیرا میرا اک نشان، دُوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تُوں ست ڈلارا وڈ بلوان، بل دھاری نظری آئیا۔ تیرا لیکھا جانا بال انجان، بالی بڈھ ملے وڈیائیا۔ تیرا میلا راج راجان،

شہنشاہ تیرا اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گوہند کہے میری پچھلی یاد، بال اوستھا رہیا جنائیا۔ جس گھر ملی دُھر دی داد، وست امولک ہتھ پھڑائیا۔ اوس دا پھیر نہ لبھا سواد، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ کرپا کر غریب نواز، در تیرے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سواد کپھڑا، سچ سچ دے جنائیا۔ جس دے پچھ پایا پھیرا، جھگڑا میرے نال رکھائیا۔ مین تیرا لہنا دینا ہتھیرا، سب کچھ ہتھیں رہیا ورتائیا۔ مین ویکھاں تیرے پریم والا ڈیرہ، کون کھپڑا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ رہیا سُنائیا۔ گوہند کہے میرے شاہ سُلطانی، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ جس دا بھيو نہ پایا کیسے ودوانی، گیانی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جس دی سار نہ پائی چارے کھانی، چارے بانی گیت نہ کھئے الاٹیا۔ جس دا روپ سمجھ نہ تیرتھ تھ پانی، اٹھسٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھ لکھ کے بنائے نہ کوئی نشانی، نشانہ جگت نہ کھئے بنائیا۔ مین اوس دی دساں کھانی، کہہ کہہ اپنی خوشی منائیا۔ جنہاں نوں سدّے راجا رانی، رعیت بٹنے وچ رکھائیا۔ تنہاں دا لیکھا بن لکھتوں میرے نال بنا دو جہانی، لوک پرلوک اکو رنگ نظری آئیا۔ تس دواویوں بھوئے پینا ٹھنڈا پانی، کوٹن کوٹ امرت جل بیٹھن نین شرمائیا۔ چار جگ جس دی رہے تیرے نام دی سچ کھانی، کتھا سرشٹ سبائی اپنا راگ سُنائیا۔ صفتاں وچ صفت صلاحے دُھر دی بانی، بانی اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ در تیرے جگائی الکھ، الکھ اگوچر اکو منگ منگائیندا۔ سچ دوار ہو پرتکھ، نرگن سرگن اپنا روپ جنائیندا۔ مینوں اپنی گودی جس لیا چُک، کر پیار وانگ پُتران جوڑ جُڑائیندا۔ اینہاں دا لہنا دین آیا حق، حقیقت تیرے وچوں باہر کرائیندا۔ تیرے اُتے کسے دا نہ رہے شک، شکوا سب دا میٹ مٹائیندا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے اپنا نُور ظہور دینا دس، اندھ اندھیر کوئی رہن نہ پائیندا۔ انتر آتم نچھر دینا رس، سروور اکو اک نظری آئیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے جانا اگھ، آخر تیرے اگے اکو واسطہ پائیندا۔ تیرا میل ملیا میرے پُرکھ سمرتھ، ناتا دو جہان نہ کھئے ٹُرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پُورب لیکھا جنم جنم وچ جھولی پائیندا۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گوبند گھاٹ بہار ★

روداس ویکھ پچھلا حساب، بے پرواہ رہیا جنائیا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچ کتاب، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائیا۔ نیتز کھول دے جواب، پارہسہم پرہہ سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھرائیا۔ روداس ویکھ اوہ مائی گنگا، نج نیتز دھیان لگائیا۔ جس نوں کسیرا لگا چنگا، براہمن بھیٹ چڑھائیا۔ کر کھیل سورا سربنگا، بھیو کھلائے چائیں چائیا۔ نو جنم دا تار مُشٹنڈا، مُشکل حل کرائیا۔ پھیر ویکھ گھاٹ کندھا، تٹ کنارہ سوہا پائیا۔ بھیو چُکائے گجری چندا، نند اند اند وچوں درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ روداس ویکھ گنگا مائی، نیتز نینان نیر وبائیا۔ اچی کوک کوک رہی سنائی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ پرہہ ملیا ماہی، جس روداس دتی وڈیائیا۔ سچ کسیرا بھیٹ چڑھائی، کنگن ونڈ ونڈائیا۔ اُس کنگن اندر لیکھا لیکھ بے پرواہی، جس دی لکھت پڑھن وچ کیسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائی۔ کسیرے پچھہ وٹیا کنگن، کرنی کرتا کھیل کرائیندا۔ روداس چاڑھی ہر ہر رنگن، انگن اپنے آپ بہائیندا۔ نام ندھان اک وجائے مردنگن، سوہنا راگ الائیندا۔ سچ پریتی پا کے بندھن، بندگی اک سمجھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو چھندن، ساچا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ روداس کہے بول چھیار، نیچ کل سیس نوائیا۔ واہوا میرے صاحب زرنکار، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گنگا میا کنگن دتا اتار، بھیٹا اپنی سیو کھائیا۔ جس دا کھیل اپر اپار، اک دو میلا سہج سُبھائیا۔ اُس دے اندر زرنگن لیکھ لیکھا زرنکار، زراکھ نال بنت بنائیا۔ گنگا سُن کر وچار، گنگوتری بھیو چُکائیا۔ تیرا ہویا مات ادھار، لہنا دینا دیوے بے پرواہیا۔ تیرا خالی دے سنکار، جوہن نین اکھ شرمائیا۔ اوسے ویلے نیتز روئی دھاہاں مار، اچی کوک کوک سنائیا۔ کیرپا کر میرے کرتار، کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سری بھگوان اگم اتھاہ، شبدي ناد سنائیندا۔ سچ سوانی تکنا راہ، نیتز نین اکھ کھلائی۔ تیرا لہنا دینا دیاں مُکا، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ زرنگن نوری جوت کر رُشنا، شبدي سٹ پنچ تت وڈیائیندا۔ گوبند سورا ناؤں رکھا، سر اپنا ہتھ ٹُکائیندا۔ پچھلا قرضہ دئے مُکا، باقی حق اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ دِرڑائیندا۔ ساچا لیکھا دسے بھگوان، رَوَداس چہارے نال رلاٹیا۔ لیکھا چُکے وچوں جہان، دو جہاناں والی آپ مُکائیا۔ اک کنگن کر پروان، دُوجا شکنگن رَوَداس تیری وڈیائیا۔ دوہاں اندر کھیل مہان، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جس اُپر لیکھ لیکھیا سو پُرکھ نرنجن مہروان، ہر ہرجو ویس وٹائیا۔ بالی اوستہا بال انجان، گوہند گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ گوہند کنگن پچھلا کڑا، گنگا جھولی پائیا۔ جس دا اکھڑ کسے نہ پڑھا، جگت ودیا نہ کھئے سمجھائیا۔ او سے گھاٹ کنارے کھڑا، جس تٹ کنارے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا رہیا مُکائیا۔ اک نال دُوجا سٹ، رَوَداس گنگا دوہاں لیکھ مُکائیا۔ اپنے کول نہ دسے کچھ، بن داتا دُھر دا بے پرواہیا۔ جے کوئی آگون لئے پُچھ، ہس کے دئے وکھائیا۔ مین نگا بالا گجری پُت، بالا رُپ وٹائیا۔ براہمن ویکھ اندر سُچ، سچ دئے سمجھائیا۔ ساچی دھاروں نرگن اٹھ، سرگن رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند کنگن گنگا آئی منگن، پچھلا لہنا اپنی جھولی پائیا۔ کنگن دے کے گنگا ہتھ، گہر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ تیرا لیکھا انت پُرکھ سمرتھ، دُھر انادی شبد سُنائیندا۔ کلجگ انت بھوئے پرگٹ، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ جنم کرم براہمن دا کٹ، تٹ کنارہ پھیر ویکھ وکھائیندا۔ رَوَداس چہارا نال رکھ، آپ اپنا جوڑ جڑائیندا۔ تیرے نک ویکھ سہاگ نتھ، سوہنی اپنی بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند کنگن گنگا ہتھ پھڑائیندا۔ گنگا کہے موہے چڑھیا چا، گہر وجی اک ودھائیا۔ پچھلا لیکھا دتا مُکا، آگے اپنا راہ وکھائیا۔ جدھر ویکھاں نرگن دھار گوہند دسے ملاح، سرگن بیڑے رہیا ترائیا۔ رُپ انیک کوٹ سرُپ وٹا، ست است دئے سمجھائیا۔ جس دا بھيو ابھید کھئے جانے نہ، لیکھا لکھت نہ کھئے وکھائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیاں ہو کرپال ساچے تٹ کنارے ویکھے آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند گھاٹ بن گھاٹیوں گھاٹا پچھلا لیکھے لائیا۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی پٹنہ صاحب گرو کا باغ بہار ★

ست دروپتی کرشن دھیایا، نیتر نینان نیر و ہائیا۔ انتر آتم دھیان لگایا، نج نیتر اکھ کھلائیآ۔ کرپا کر ہر رگھرایا، بے انت تیری وڈیائیآ۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا، سچ چند نہ کھئے چمکائیآ۔ پنجے پانڈو مان گویا، سر سکے نہ کھئے اٹھائیآ۔ دریودھن ہنکاری حکم سنایا، دوساسن نال ملائیآ۔ سبھا پتی اوہ ویکھ وکھایا، بلدھاری لئے انگڑائیآ۔ تڈھ پن کوئی نظر نہ آیا، جو ہووے انت سہائیآ۔ زرگن تیرا راہ تکایا، سرگن اوٹ جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا بھیو دئے سمجھائیآ۔ دروپتی سن ہاباکار، سری بھگوان دیا کھائیآ۔ بھگت وچھل گرو گرو گرو گرو، مکنند منوبر لکھی نرائن کھیل کرائیآ۔ کوڑی مایا کر پسا، پسر پسا ری رنگ رنگائیآ۔ راج راجان نیتر اکھ کوئی نہ سکے آگھاڑ، پرتکھ روپ نہ کھئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سن پکار دیا کھائیآ۔ سنی پکار ٹھاکر سوامی، انتر ویکھ وکھائیآ۔ لیکھا جانے انترجامی، بھیو ابھید کھلائیآ۔ رکھے پت دو جہانی، لوکات ہوئے سہائیآ۔ مایا روپ کھیل شیطان، شیطانان مان گوائیا۔ کرپا کر شاہ سلطان، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ ہتھ نہ لائے کوئی دوٹ چتر سگھڑ سچھی سوانی، اوڈھن اپنا ایکو پائیآ۔ نیتر اکھ ہوئی حیرانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل آگم اتھایا۔ مایا روپ کپڑ کوٹ، جگت نیتر نظری آئیآ۔ پھری ڈھائی وچ لوک، چاروں کُنٹ رہی گر لائیآ۔ ساچا ڈھولا اک سلوک، ڈھر دا رہے گاٹیا۔ دھن وڈیائی نرمل جوت، پرکاش روپ سہائیآ۔ جس دی گیانی دھیانی کوئی نہ کڈھے کھوج، شہادت وچ گواہ نہ کھئے بھگتائیآ۔ پرم پُرکھ پرماتم وکھائی اپنی مؤج، زرگن سرگن ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل ساچے ہر، مایا پردہ ایکا پائیآ۔ مایا پردہ پایا جال، جاگرت جوت نہ کھئے رشنائیآ۔ سمجھ سکے نہ کوئی شاہ کنگال، راج بھوپ نہ کھئے وڈیائیآ۔ کرپا کر دین دیال، دیاندھ ہویا سہائیآ۔ آ کے پچھ بھگتال حال، دروپت لجا لجاونت آپ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سروپی کھیل کرپال، کرنی اپنی رہیا جنائیآ۔

★ ۲۲ چیت ۲۰۲۱ بکرمی راج نرین دے گرہ مُسلا پُر ہاٹ پٹنہ صاحب بہار ★

سچکھنڈ نواسی سچ دربار، پاربرہم پرہہ اک لگائیندا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ تہر گھر کھول آپ کواڑ، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ شبدی سْت وڈ بلکار، سْت دُلارا آپ اُٹھائیندا۔ وشن برہما شو دئے آدھار، دُھر دی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ ترے گن کھیل کرے اپار، پنج تت اپنا رنگ وکھائیندا۔ گھاڑت گھڑ بن ٹھہیار، لکھ چوراسی رنگ چڑھائیندا۔ چارے کھانی کر پیار، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیندا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ الائیندا۔ چاروں گنٹ پاوے سار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ ہر کرتا کھیل کرے بے پرواہ، بے انت وڈی وڈیائیا۔ نرگن نرور نرنکار وپس وٹا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تماش ویکھے تھاو تھار، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی ونڈ ونڈا، سْتجگ تریتا دوپر کلجگ ناؤں دھرائیا۔ نام سندیسہ دُھر سنا، سچ کرے پڑھائیا۔ وست امولک اک ورتا، وشنوں جھولی پائیا۔ برہما لیکھا دئے لکھا، برہم وڈیا اک اُپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کماپیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، شبدی کھیل کھلائیندا۔ وشنوں دسے وشو دھار، واستک اپنا میل ملائیندا۔ برہما برہم کرے پساہ، برہم ویتا اکو نظری آئیندا۔ شنکر ہتھ ترسول دے کٹار، دُھر دی سیکھیا اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کماپیندا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، ابناسی کرتا آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پرگٹ، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ سچ جیکارا بول لکھ، نر نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ دُھر دا مارگ ساچا دس، سْت سْت کرے پڑھائیا۔ تہر گھر دوارے کر واس، سنگھاسن آسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ اپنی رچنا ویکھ وکھائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی، بے انت آپ اکھوائیندا۔ گھٹ گھٹ ویکھے انترجامی، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ بودھ آگادھ سنا دُھن بانی، ناد انادی شبد سُنائیندا۔ لیکھا جانے جگ چوکرئی چارے کھانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ ساچا لیکھا سِری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچ مکان، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دیا باقی جگے مہان، کھلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ انہو کھیل کرے مہان، سْتح پرکاس نور الاہیا۔ وسنہارا سچ مکان، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، لیکھا جانے بے پروا ہیا۔ بے پروا پروردگار، جلوہ نور نور اُپائیندا۔ کرے کھیل اپر اپار، اپر پاپ اپنی دھار چلائییندا۔ وسنہارا دھام نیار، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ شبد ناد دُھن جیکار، دُھر دا راگ آپ سُنائیندا۔ گھر ساچے منگلاچار، گیت گویند الائییندا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھو آپ کھلائییندا۔ ساچا بھو کھولے آپ، پرہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اپنی اُپا دس کے جاپ، جیون جُگت دے جنائیا۔ لکھ چوراسی تھاپن تھاپ، ویکھے تھاون تھائیا۔ بنیا رہے رسول پاک، پُنت ہونے بے پروا ہیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرنی سچ کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو سیوادار، ساچی سیوا سچ درڑائیا۔ دو جہاناں رہنا خبردار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پرکاش اِکو حُکم ورتائیا۔ جیرج انڈج اُتبھج سینج ویکھنا کھیل وچ سنسار، لوکات پھیرا پائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر کرنی کرتا آپ کھائیا۔ دُھر کرنی کرے پاربرہم، پُرکھ ابناسی اِکو بے پروا ہیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ پون سواس نہ لے دم، رسنا جہوا نہ کھئے پلائییا۔ راگ نہ سنے کیسے کن، سرون نظر کھئے نہ آئییا۔ نرگن نور نورانہ ست سرُپی چڑھے چن، درگھر ساچے کرے رُشنائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی شبدی ست، ہر اپنی کھیل کرائیندا۔ لیکھا جان ابناسی اچت، چیتن اپنی دھار پرگٹائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں مؤلے رُت، پُھل پُھلواڑی آپ مہکائیندا۔ نرگن ہو کے بیٹھا لک، سرگن اپنا مُکھ چھپائیندا۔ اُجل کرے پنج تے کایا مُکھ، گر اوتار پیر پیغمبر آپ وڈیائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت رُشنائیندا۔ پرم پُرکھ سچ جنائے اپنی گوت، برن ورن آپ جنائیندا۔ دُھر سندیسہ اِک سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ الائییندا۔ لیکھا جانے چوڈاں لوک، چوڈاں طبقاں بھو چُکائیندا۔ آتم پرما تم ملن دی دے کھوج، برہم پاربرہم سائیندا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ راگ الائییندا۔ دُھر سندیسہ دیوے نرنکار، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ ویکھنہارا دو جہان، پُری لوہ کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی سُناونہارا شبد گیان، کرے اِک پڑھائیا۔ امرت جام پیائے آن، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ نچ نیتر کھولے آپ مہان، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ مہروان داتا داتار، دیانده اکھوائیندا۔ جس دی صفت مہا سدا رہے جگ چار، جگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیندا۔ لیکھا جانے گرو اوتار، پیر پیغمبر

حُکم ورتائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بول جیکار، جے جیکار اپنا نام سُنائیندا۔ گیتا گیان دئے آدھار، اٹھ دس اکو گنڈھ پوائیندا۔ انجیل
 قرآناں ویکھنہار، تیس بنیسا آپ الائیندا۔ ساچی بانی کر پیار، دُھر دا انراگی راگ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی شبدی سْت دُلارا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سچکھنڈ دوار محل اٹل اُچ منارا، نرگن جوت نُوَر رُشنائیا۔
 تھر گھر سوہے دھام نیارا، الکھ اگم اتھاہ بے پرواہ اک سمجھائیا۔ نت نوت تیرا پسارا، سْت سْتوادى ہونے سہائیا۔ سْتجگ تریتا دواپر کلجگ
 لیکھا جان گرو اوتارا، تیئی اوتار اکو حُکم ورتائیا۔ بھگت اٹھاراں دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کواڑا، نیج نیتر کرے
 رُشنائیا۔ نانک گوہند وکھایا دھرم اکھاڑا، ساچا منڈل اک سہائیا۔ کھڑگ کھنڈا چنڈا پرچنڈا تیز کٹار، نام ندھانا جھولی پائیا۔ دُھر سندیسہ
 دے کے گیا سنسار، وید ویاسا پوت سپوتا براہمن گوڑا نراکھڑ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ور داتا بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر بے انت، مہا اکتھ کتھ نہ کھئے رائیا۔ جگ چوکڑی تارے بھگت سنت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ آتم انتر
 برہم نرنتر جنائے منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ سرتی شبدی میل ملائے نار کنت، گرہ سہنجی سیج دئے سہائیا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے
 پاندھا پنڈت، مُلا شیخ مسائق چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اگم اتھاہیا۔ اگم اتھاہ ہر نرنکار،
 نرگن نرویر آپ اکھوائیندا۔ شبدی سْت وڈ بلکار، دُھر دی سیوا اک سمجھائیندا۔ سْتجگ تریتا دواپر کلجگ ییتے وچ سنسار، نو سُو
 چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکائیندا۔ وشن برہما شو رہن خبردار، کروڑ تیتیسا سُرپت نال رلائیندا۔ گن گندھرب گائن اپنی وار، شب
 انادی ناد الائیندا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، اُچی کوک کوک سرب سُنائیندا۔ تیئی اوتار اٹھ اٹھ نیتر کھول ویکھن
 سنسار، چاروں گنٹ دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج کھیل آپ ورتائیندا۔ اچرج کھیل کرے بھگون،
 بھگون اپنی دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اک گیان، شبدی سچ پڑھائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش کر پروان، چار ورن اٹھاراں برن آپ
 سمجھائیا۔ آتم انتر ویکھو مار دھیان، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ گھر گھر وچ شبد دے دھنکان، انحد راگی راگ سُنائیا۔ گرہ ملے امرت رس
 پین کھان، رس اکو اک چوائیا۔ سْت پُرکھ نرنجن ہر مہروان، سْت سرُپی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ

دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیوے اتیت، ترے گن لیکھا آپ چکائیا۔ لکھ چوراسی پرم پُرکھ دا گاؤ گیت، وڈ داتا اکو نظری آئیا۔ جس نے
 بنائی مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار سوہا پائیا۔ سو وسے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گرو اتار پیر
 پیغمبر جس دی کردے گئے اڈیک، نیت لوجن نین دھیان لگائیا۔ جس نوں کپندے پروردگار لاشریک، مقارے حق کرے رُشنائیا۔ جس نوں
 کپندے رام رمٹیا ٹھانڈا سیت، سینا سرتی لئے پرنائیا۔ جس نوں کپندے کاپن گھنٹیا سچ کرے بخشیش، وست امولک جھولی پائیا۔ جس
 نوں کپندے نانک گوبند میل ملائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ سو صاحب سری بھگوان ایکنکار کرے کھیل انڈیٹھ، جگ نیت نظر
 کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کریا کرے ٹھیک، جوٹھ جھوٹھ نندرا دئے مٹائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیت، امرت
 میگھ اک برسائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت اکو کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم ڈھر دی سچ پریت، ناتا سکے نہ کھئے تڑائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سہج سکھدائیا۔ سہج سکھدائی ہر نرنکار، نر ہر اکو نظری آئیندا۔ جس دا حکم رہے جگ
 چار، نت نوت اپنا کھیل وکھائیندا۔ سو کلجگ اتم پرگت ہو وچ سنسار، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ شبد ڈنکا وجائے اپر اپار، دو جہان
 آپ اٹھائیندا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورب کرم وچار، جرم کرم دا لیکھ چکائیندا۔ پھڑ پھڑ باہوں لئے اٹھال، گوڑھی نیند نہ کھئے سوائیندا۔
 امرت آتم ٹھنڈا جل دئے پیال، سچ پیالہ کایا کاسہ اک وکھائیندا۔ دینا بندھپ دینا ناتھ ہو دیال، دیاندھ ٹھا کر سوامی مہر نظر اٹھائیندا۔
 ناتا توڑ کال مہاکال، رائے دھرم بھے مٹائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، مارگ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، کلجگ اتم انت کرائیا۔ جن بھگتاں میٹے جرم کرم دا دکھ، کرم کانڈ کھئے رہن نہ پائیا۔
 پرہہ درس دی لگے بھکھ، آسا ترسنا دئے کھپائیا۔ کرے پرکاش جو بیٹھا لک، کایا مندر سوچھ سروپی نظری آئیا۔ لیکھا جانے پنج تت
 کایا بُت، انہو اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی اکو اک، ایکنکار آپ
 جنائیندا۔ اگلا پچھلا لیکھا دیوے لکھ، لکھنہار اپنا حکم ورتائیندا۔ نام وست امولک پاوے بھکھ، بھچھیا سچ سچ ورتائیندا۔ دھام وکھائے
 اک انڈیٹھ، جگ نیت نظر کیسے نہ آئیندا۔ اپنے ملن دی آپے دسے بدھ، کایا مندر اندر وڑ کے کُنڈا لاپندا۔ پریم پیار دی لائے کھچ، شبد

ڈوری تار پلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل دیوے دس، جن بھگتاں دیا کھائیا۔
 پردے اندر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد چلائے بن پون سواس، رسنا جہوا نہ کھئے
 پلائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا اپنے وچ سمائیا۔ سچ خزانہ بھرے کھات، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہروان دیا کھائیا۔ دیا کرے پرہ ٹھا کر ایک، کلجگ انت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ لیکھا
 چکے بالو ریت، امرت میگھ اک برسائیا۔ دھار چلائے چیتن چیت، چت وت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہوے ہنگتا میٹے
 بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہر نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر ویکھ وکھائیا۔ اچرج پاربرہم وکھائے کھیل، خالق خلق بے پرواہیا۔ کرے
 پرکاس دیک بن باقی تیل، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ داتا دانی سجن سہیل، سمرتھ پُرکھ اک اکھوٹیا۔ وسنہارا دھام نویل، کلجگ اتم پھیرا
 پائیا۔ جن بھگتاں دھرم رائے دی کئے جیل، لگھ چوراسی پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آتم پرما تم دیوے میل،
 جگت وچھوڑا دور کرائیا۔ آتم پرما تم کرے ملاپ، ستگر اپنی دیا کھائیا۔ ٹون میرا میں تیرا جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ کلجگ مٹے
 اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت جو گئے آکھ، اتم سب دا لہنا جھولی پائیندا۔ سچ دوارا کھول
 تاک، پردہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ دو جہاناں بٹھے نات، ناتا بدھاتا آپ جڑائیندا۔ چار ورن دی اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش میل
 ملائیندا۔ پاربرہم برہم بنائے سجن ساک، سگلا سنگ وکھائیندا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیندا۔ جنم جنم دی مکے
 واٹ، کرم کرم دا لیکھ مکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے پوری آس، آسا ترسنا اپنی جھولی پائیندا۔ انتر آتم پرما تم جائے بھاکھ، بھاکھیا اپنی آپ
 سنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجن سہیلا دیا کھائیندا۔ سجن سہیلا صاحب گر میت، ستگر اکو نظری آٹیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی چلے ریت، ریتوان وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا اوچ نیچ، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ تس ٹھا کر سنگ کرو
 پریت، جو ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت دئے سمجھائیا۔ کلجگ کہے میرا لیکھا لگھ چار بتی
 ہزار، دند بتیسے نال سمجھائیا۔ وید ویاس کرے پکار، واک بھوکھت اک درڑائیا۔ عیسیٰ کرے ہاباکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ محمد باطن

کرے گفتار، گُفت شنید سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نانک نرگن کرے وچار، سرگن دئے سچ صلاحیا۔ گوبند کہے پر م پُرکھ میرا اکال، نرگن داتا
 بے پرواہیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت آوے وچ سنسار، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل سوہیا پائیا۔ شبدی
 ڈنک وجائے دو جہان، لکھ چوراسی راؤ رنگ شاہ سلطان آپ جگائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچا ہر کا
 سوہلا گان، ڈھولا اکو راگ سنائیا۔ گھر بیٹھیاں پت پریشور درسن پان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ تُلے پربت کھوجن کھئے نہ جائیا۔ گھر وچ گھر
 کھیل ہووے مہان، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا اپار،
 جگ چوکرئی آپ جنائیندا۔ بھگت وچھل گِرور گِرہار، مُکند منوہر لکھی نرائن اپنی کھیل وکھائیندا۔ کول نین ہو تیار، مُکٹ بین سیس
 تاج سُہائیندا۔ لیکھا ویکھ تیئی اوتار، برہما سُت کر پیار، براہ دیوے اک ادھار، یکے پُرش انت میل مہان، حیکریو کر اُجیار، نر نرائن وکھائے
 گھر بار، مندر اکو اک سُہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ چُکائیندا۔ لیکھا جانے کپل مُن، دیونہار وڈی
 وڈیائیا۔ دتاترے بھیو چُکائے ساچے تن، پڑدہ اوبلا آپ اُٹھائیا۔ ریکھو دیو حُکم سنائے کن، پرتھو لہنا جھولی پائیا۔ متس جانے آپے چن،
 کچھپ بہار سچ اُٹھائیا۔ دھنتر لیکھا دیوے گن گن، موہنی اپنا رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ
 کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہنسا باون کھیل کھلائییا۔ نر سنگھ ہو تیار، نرائن پڑدہ لاپیا۔ ہری ہر پاوے سار، ہر مندر کھوج
 کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ستجگ تریتا، ترے گن اتیتا کھیل کھلائییندا۔ رام
 دُلارا دسترہ بیٹا، نر نرنکار آپ جنائیندا۔ ست ستوادی جانے اپنا پیشہ، پیشینگوئی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ست ست آپ درڑائیندا۔ ست ستوادی براہمن مِتر، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ ساچی دھاروں آپے نکل، نرگن نور کرے رُسنائیا۔
 جس دا شاستر سمرت وید پُران کر دے ذکر، رسنا جہوا ڈھولا راگ الایا۔ سو صاحب سوامی سب دا کرے فکر، فقرہ نام سب نوں اک
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اتھاہ، الکھ اگوچر آپ کرائیندا۔ وید ویاسا
 بھیو کھلا، کواری کتیا مان دوائیندا۔ پُران اٹھاراں رنگ چڑھا، لکھ چار ستاراں ہزار سلوک سنائیندا۔ دُھر دا لیکھ آپ سمجھا، اپنی ونڈ

ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کابن کرشن، دیو دیوا آپ کرائیا۔ دُھر دا میلا
 شنکر برہما وشن، پاربرہم ویکھ وکھائیا۔ بن انتر نیتز کیسے نہ دسن، جگ نیتز ویکھ سکے نہ کھئے لوکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا لیکھا
 لکھن، گیتا گیان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی پروردگار، پرم پُرکھ کھیل
 کرائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ درس دیدار، جلوہ گر آپ کرائیندا۔ محمد کلمہ دئے اپار، نبی رسول آپ پڑھائیندا۔ حق حقیقت کھول کواڑ، لاشریک
 ویکھ وکھائیندا۔ انجیل قرآن دُھر گفتار، بائبل اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ چوکرئی اپنی دھار
 بدلائیندا۔ جُگ چوکرئی وچ سنسار، ہر کرتا آپ ہنڈھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہار، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ ستجگ تریتا دواپر بیتیا وچ
 سنسار، کلجگ اپنا وپس وٹائیا۔ نانک نرگن کر پیار، سرگن پنج تت کایا چولا دتا پہنائیا۔ ایکا جوتی دس اوتار، گر گوبند گود سُہائیا۔
 گوبند کر پیار، سَت دُلا ر اک وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ ہویا اُجیار، جوتی تُو ر نُور زُشنائیا۔ کریا کھیل اپر اپار، بے انت بے انت اپنی کار کھائیا۔
 بن تیرے فانی دسے سنسار، سوہیا ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ چل آئے نہ راج دربار، رانی رنگ محل ویکھ نہ خوشی منائیا۔ اٹھ پھر اک سکدار،
 گھر آوے بے پرواہیا۔ بالی بالا ایکنکار، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ سچ پریم دا لے پیار، گودی گود سُہائیا۔ نمھی بولی بول گفتار، میا کہہ
 بُلاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ میا نہیں تُوں جگت ماتا، ماتر بھومی سوہیا پائیا۔ سَت دھرم دا تیرا
 ناتا، پرم پُرکھ میل ملائیا۔ تیرے در تے مٹیا اکھا، آخر تیرا رُوپ اکھوائیا۔ ویکھ کھیل پرتھی آکشا، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ دو جہان
 پیندی راسا، گوپی کابن نچائیا۔ رام سیتا داسی داسا، سیوک سیوا رُوپ وٹائیا۔ سچ پُچھیں مینوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیا۔
 کلجگ انت تیرا لہنا چُکاوے پُرکھ ابناسا، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُن
 ماتا میری جگت بھولی، ہوں بالک سچ درڑائیا۔ بے شک تیری پنج تت کایا بدلے چولی، چولا جگت رہن نہ پائیا۔ پرم پُرکھ پت
 پرمیشور تیرا پڑدہ دیوے کھولی، نرگن نرور دیا کھائیا۔ تُوں سچ رنگ وچ کھیلین ساچی بولی، رنگ گللا اک چڑھائیا۔ تیری سمجھ نہ آئے
 کیسے تُوں بولی، آد شکت آد بھوانی سارے تیرا رنگ رنگائیا۔ ساچے کُنڈے تول اکو تولیں، اتول اٹل نام دتا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جوت اکالن

تیری بنے وچولی، گھر ساچے میل ملائیا۔ لیکھا جانے کلا نہ سولھی، سولاں کلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ نئیا ویکھ کدے نہ ڈولیں، اڈول اڈل رہیا درڑائیا۔ تیری سرتی کدے نہ رہے بھولی، بھولے بھاؤ ملے سہج سُبھائیا۔ ساچے در دُھر دے گھر بنیا گولی، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی جوڑ جُڑائیا۔ شبدی جوڑا جُڑے اپار، ہر کرتا آپ جُڑائیا۔ بے شک راجا نہیں وچ راج دربار، نر نرنکار اپنی گود اُٹھائیا۔ راج نرین نر نرائن ویکھ نین آگھاڑ، گھر بیٹھیاں اکو نور نظری آئیا۔ جس ہرناکش دبایا اپنی داڑھ، نر سینگھ روپ دھرائیا۔ جس پرہلاد گود لیا اُٹھال، اگنی تھم نہ کھئے تپائیا۔ جس دھرو بال دتا گیان، کر سچ پڑھائیا۔ جس امریک دتا مان، دُرباشا مان چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راجیاں نالوں وڈا راجا، جن بھگت ملے وڈیائیا۔ جس پت پریشور ملیا غریب نوازا، پارہرم ہونے سہائیا۔ ست دھرم دا سیس رکھائے تاجا، جگدیشر جگدیس ویکھ وکھائیا۔ گوبند تیری دھرم دی ماتا، ماتر بھومی اتوں سچکھنڈ بہائیا۔ نرگن جوڑے اپنا ناتا، سرگن لیکھا دئے لگائیا۔ چتربھج نظری آئے ساکھیاتا، انہو اپنا بھيو وکھائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر سد وسے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ پچھلی بھلی پوجا پاٹھا، آگے منتر نام درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی نار پُرکھ، پُرکھ پُرکھوتم دیا کھائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ نت نوت دا بخشے درس، آتم درسی میل ملائیندا۔ جنم کرم دی مٹی حرص، آگے ہوس نہ کھئے ودھائیندا۔ لیکھا چُکیا عرش فرش، دو جہاناں پار کھائیندا۔ نہ کوئی ڈھولا راگ سُنائے طرز، سچ جوتی جوت میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر کرنی کار کھائیندا۔ ہر کرنی کار کرنے آیا، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کِرپا میٹے مایا، ترے گن لیکھا رہیا چُکائیا۔ سمرتھ پُرکھ سر رکھے ٹھنڈی چھایا، مہر نظر اُٹھائیا۔ آتم پرما تم جس نے ڈھولا گایا، شبد وچولا لے بنائیا۔ پڑدہ اوہلا دئے اُٹھایا، بجرکپائی گنڈا لاپیا۔ انحد راگی ناد سُنایا، دُھن آتمک راگ اکو اک سمجھائیا۔ امرت جھرنا دئے جھرایا، نجھر رس مُکھ چوائیا۔ نرگن جوت کرے رُشنایا، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ آتم انتر نظری آیا، برہم نرنتر دئے سمجھائیا۔ کوڑی تپش دئے بُجھایا، اگنی تت نظر نہ پائیا۔ ساچی سیجا ڈیرہ لایا، سینگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت بھگت لے ترائیا۔ جن بھگت ترائے پُرکھ اکال،

اکل کلا اکھوائیندا۔ کایا مندر دھرم سچّی دھرمسال، گھر گھر وچ بھيو چکائیندا۔ اٹھے پھر دوس رین شبد اگمی وچے تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیندا۔ نرگن سرگن وسے نال، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ کوڑی کیریا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ پُچھنہارا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ جس گرہ گویند بھوگ لگایا تھال، چنے نت چب اپنا شکر منائیندا۔ تس دا لیکھا ویکھو کمال، لکھن پڑھن وچ کسے نہ آئیندا۔ پُورب جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ آگے پیائے نام جام، مدھ پیالہ اکو ہتھ پھڑائیندا۔ اٹھے پھر دوس رین نظری آئے سچّا رام، جس رام وچوں رام پرگٹ ہو کے لوکات کھیل کرائیندا۔ میل ملائے ساچے کاہن، جس کاہن دی دُھن وچوں بنسری نام سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، پُورب لیکھا جھولی پائیندا۔ پُورب لہنا جھولی پا، پرم پُرکھ دئے وڈیائیا۔ نرگن سرگن ہوئے سہا، سمرتھ پُرکھ پھیرا پائیا۔ جنم جنم دا پندھ مُکا، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا مندر دئے وکھا، گھر محل اٹل ہووے رُشنائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوتی تُوڑ دئے چمکا، ست سچ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ نر نرائن تارے نرین، نر ہر دیا کھائیندا۔ نانا توڑ ساک سجن سین، سگلا سنگ اک بنائیندا۔ نُقطہ مٹیا عین عین، اکھڑ اکو اک جنائیندا۔ محل اٹل دسے ساچے بہن، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان دیا کھائیندا۔ مہروان پُرکھ ابناسی، ابناس ہوئے سہائیا۔ گھٹ جوت تُوڑ پرکاشی، نرگن چند چمکائیا۔ آتم پرما تم میلا نر ہر نرائن کھلاپاتی، کنت کنتوہل اکو نظری آئیا۔ بند کواڑا کھول کے ویکھے تاکی، دئی دویتی پرے ہٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی دس کے گئے ساکھی، ساکھیات ہوئے سہائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچ چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں دیوے سچ ور، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں ور دیوے بھگونت، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن سوہاؤنت، سوہنیک اکو در سہائیا۔ جن بھگت کہن ہر جو ہرجن ناری ملیا کنت، گھر سجن پھیرا پائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوکات اتر کدے نہ جائیا۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم لے سہائیا۔ میل ملایا دُھر دی سنگت، ہر بھگت اکو گنڈھ پوائیا۔ پنچ وکارا کیتا کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ گرُمکھ بنائے ساچے پنڈت، دُھر دا نام اک سمجھائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈت، اُتہج سیتج رہن نہ پائیا۔ ہرجن دُوچے در

نہ ہووے منگت، جس پر بہ ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت ہونے سہائیا۔ جن بھگت سہیلا بنے
 آپ، سمرتہ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی بندا رہیا مائی باپ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ نراکھڑ دسدا، رہیا جاپ، اکھراں نال جگت
 سمجھائیا۔ رُوح بُت دوویں کردا رہیا پاک، پتت پُنت لے بنائیا۔ آتم پر ماتم بناؤندا رہیا ساک، سجن اِکو اِک اکھوائیا۔ اندر وڑ کے کھولدا
 رہیا تاک، بجرکپاٹی کُنڈا لاہیا۔ دسدا رہیا بھوکھت واک، دُھر دا ڈھولا راگ سُنائیا۔ پاربرہم برہم دسدا رہیا اپنی ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے
 ونڈائیا۔ آتم سیج سہنجی سوہاؤندا رہیا کھاٹ، کھٹیا اِکو اِک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لے اُٹھائیا۔
 جن بھگت اُٹھائے کھولے جاگ، اَس نندرا دے مٹائیا۔ انتر دیوے اِک ویراگ، ویراگی رُپ وکھائیا۔ برہوں وچھوڑا تیر نشانہ جائے لاگ، انیالا
 آپ چلائییا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناوے کاگ، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، کوڑی کِریا پرے ہٹائیا۔ چرن دھوڑی مجن کرے
 ماگھ، سچ سروور اِک نُہائیا۔ نرمل جوت جلائے چراغ، اندھ اندھیرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرہ دیوے مان
 وڈیائیا۔ جن بھگتاں اندر دیا باقی، ہر کرتا آپ جگائیا۔ امرت دیوے بوند سوانتی، ٹھانڈا سپر چوائیا۔ نظری آئے بیٹھا اِک اِکاتی، نرگن داتا
 وڈ وڈیائیا۔ کن سُنائے اپنی ساچی کہانی، اِکو رہیا پڑھائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے بانی، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ لہنا دینا چُکائے جان جانی، لیکھا
 منگے کھئے نہ رائیا۔ پار اُتارا کرے دُھر دی گھاٹی، منجھدھار نہ کھئے رُڑھائیا۔ لیکھا چُکے ذات پاتی، آتم برہم اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن اپنے لوچن، نچ نیتر پڑدہ لاہیا۔ بھيو کھلے لوک پرلوکن، دو جہان
 ہونے رُشنائیا۔ دُھر دا ڈھولا دسے سلوکن، سچا راگ سُنائیا۔ چرناں ہیٹھ دباے مکتی موکھن، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ انت ملاواں نرگن
 جوتن، جوتی جوت جوت سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت لے ترائیا۔ ہر بھگت رکھن اِکو آس، ترسنا جگت
 ودھائیا۔ کون ویلا پر بہ بُجھائے پیاس، اپنا درس دیکھائیا۔ گھر آوے سجن صاحب گنتاس، گھر گمبھیر ویس وٹائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے
 وسے سدا پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا نُور نُورانہ اِکو ذات، بندھن وچ نہ کھئے رکھائیا۔ گل وچ رسا رہے نہ کوئی جم پھاس، رائے دھرم
 نہ دے سزائیا۔ چتر گپت نہ لیکھ وکھائے کوئی لیکھیا، لاڑی موٹ نہ انت پرنائیا۔ لیکھا چُکے مسان بھومی گھاٹ، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔

جس وچوں ہوئی برہم تیری ذات، اتم میلا پاربرہم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت اُدھارے سورا سرہنگا، صاحب ہتھ وڈی وڈیائیا۔ نیتز ویکھے جمنا سُرستی گنگا، گوداوری دھیان لگائیا۔ دیوے وڈیائی وچ ورہنڈا، برہمنڈاں لیکھ چُکائیا۔ اتم پرما تم جس دا نجاندا، اند اکو اک وکھائیا۔ دئی دویتی ڈھابوے کندھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سُناوے ساچا چھندا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ لیکھے لائے بن بندگیوں اپنا بندہ، جس بندنا اپنی جھولی پائیا۔ مایا ممتا موہ توڑ گھمنڈا، نون سواکھڑ کرے پڑھائیا۔ بھگت بن بھگوان کدے نہ ہووے رنڈا، جگت ڈباگن رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے سدا سنگا، سچا سنگ توڑ نیہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت وچھل دیا کھائیا۔ بھگت وچھل ہر گہر گمبھیر، گنوتتا آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے پنج تت کایا سریر، تتو تت ویکھ وکھائیندا۔ نت نوت بھگوان کٹنہارا بھیر، اوکھا راہ نہ کھئے درسائیندا۔ جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ دین مذہب شرع توڑ زنجیر، لاشریک اپنے نال ملائیندا۔ پھڑ کے چوٹی چاڑھے اخیر، کبیر جُلابا خوشی منائیندا۔ روداس چارے دتی دھیر، سین نائی گنڈھ پوائیندا۔ دروپت لٹھن نہ دتے چیر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ راج نرین کیوں ہوئے دلگیر، جس دا دلبر گھر وچ پھیری پائیندا۔ ناری سنگ چوٹی چڑھیا اخیر، آخر منزل پنڈھ مکھائیندا۔ پرم پُرکھ پت پریشور ہر ٹھاکر ملیا بے نظیر، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ راج نرین کہے میں نر ہر پایا، گھر وچی نام ودھائیا۔ پت پریشور نرگن رُوپ چل کے آیا، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ نار سُرستی نال ترایا، بستی دوباں اکو اک بنائیا۔ نام مستی دئے چڑھایا، خُماری اتر کدے نہ جائیا۔ سب نالوں سستی اپنی وست نام ورتایا، قیمت کرتا نہ کھئے رکھائیا۔ کھائیں خرچیں سچ خزانہ گھر بھرایا، اتوٹ اٹھ دئے ورتائیا۔ گود سُلکھنی گوبند سہایا، مکھنی خوشیاں نال کھوائیا۔ پت پتنی دوویں پار کرایا، سچ دوارے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نظر نین اک اٹھائیا۔ دوویں کہن ساڈی ارداس، پرہو تیرے آگے عرضوٹیا۔ سد وسیں ساڈے پاس، دوس رین سنگ نیہائیا۔ ٹوں ساڈا آد جُگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ نت نوت کرینے تیرا جاپ، پوجا پاٹھ ہون ایشٹ دریشٹ ٹوں ہی نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے سجن ساک، سگلا سنگ نیہائیا۔ دھن بھاگ گھر آ کے انتر کھولیا تاک، پردہ دتا چُکائیا۔ اج درس کرینے ساری

رات، راتی سَتیاں گُر اوتار پیر پیغمبر پچھلے نظری آئیا۔ جنہاں دی بنی اک جماعت، نانا جُڑیا بھائی بھائی۔ لیکھا لیکھ دے نال قلم دوات، تیرا لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دین دِیال ہو سہائیا۔ دین دِیال پرم پُرکھ ہر ٹھاکر، سچ سچ دئے جنائیا۔ جن بھگت پار کرائے ڈونگھے ساگر، کلجگ بھور نہ کھئے زُڑھائیا۔ نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ سچ دوارے دیوے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ پت پتنی دوویں رہے آکھ، انتر انتر کوک سُنائیا۔ پر بھو سد نظری آویں ساکھیات، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ تیرے واسطے کوئی وڈی نہیں واٹ، جن بھگتاں ہوئیں سہائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ساچے سنتاں تیتھوں سکھی جاچ، اندر وڑ کے گیوں سمجھائیا۔ نرگن ہو کے جوڑیا ساتھ، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ سیجے چڑھ کے دسی گاتھ، سوہنی کری پڑھائیا۔ سُهنجنی بنائی اکو رات، بھنڑی رین خوشی منائیا۔ گرہ ملے کھلاپات، گھر وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر رہیا سہائیا۔ ساچا مندر چھپری چھن، ہر چھپر نام لگائیا۔ بھگت وڈیائی سدا جگ دھن، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جنہاں اُپر سری بھگوان گیا من، من کا منکا دئے بھوائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا تن، ساڈھے تِن ہتھ خوشی وکھائیا۔ کوڑ وکارے دیوے ڈن، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت دوار اک سہائیا۔ بھگت دوارا سوہنا مندر، چاروں کُنٹ کرے رُسنائیا۔ ہر سوامی وسیا ساچے اندر، سچ سینگھاسن سوہنا پائیا۔ کوڑی کِریا توڑ جندر، پردہ اوہلا دتا مٹائیا۔ من منوآ دہ دشا نہ بھوے بندر، چار کُنٹ نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ آپ بھائے اپنے انگن، ساچی گود سہائیا۔ گھر میلا سہج سُبھاؤ اند اندن، چھندن اکو راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ ہرجن لیکھا گیا لگ، لگا ونہار دیا کھائیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے سچا جج، حُجرہ حق اک وکھائیندا۔ مندر شودوالا مٹھ کایا ویکھنا بھج، سیج سُهنجنی آپ سہائیندا۔ شبد نگارہ بن تند ستارا رہیا وچ، تلواڑا اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سَت پیالہ نام پیائے مد، سچ خُماری اک چڑھائیندا۔ سچ خُماری چڑھ انتر آتم، اٹھے پھر خوشی رکھائیا۔ ملیا رہے میل پرم پُرکھ پرماتم، لوکھات نہ ہوئے جدائیا۔ بے شک جیو جنت جو مرضی سو بھگتاں آکھن، ہرجن ڈول کدے نہ جائیا۔ جنہاں پُرکھ ابناسی ملیا دھر دا ساتھن،

سگلا سنگ نبھائیا۔ سو سخیان چل کے آون ساچے پاتن، گھاٹ اکو اک وکھائیا۔ اچی کوک ساچا سوہلا ڈھولا اکھن، ٹوں پرہہ میرا صاحب سچ گوسائیا۔ کی ہویا گوالیاں گھر کھاندا رہیا ماکھن، بالی اوستھا ویس وٹائیا۔ کی ہویا رانی گود بہہ کے کوٹ جنم دی ادھاری پاپن، پُنتیت اپنے نال کرائیا۔ اتم سری بھگوان اینہاں دا لیکھا آیا واجن، پن لیکھتوں کرے پڑھائیا۔ آگے ملے میل سچکھنڈ دوار پُرکھ ابناسن، ابناسی اپنے وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے پرتھی آکشن، گگن گگنتر جُگا جُگنتر چلائے دھر دا منتر، منتر سچ نام درڑائیا۔

★ ۲۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن پانڈے دے گرہ پٹنہ صاحب بہار ★

جُگ جُگ کرپا کرے پرہہ، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ جن بھگت سہیلے لے لبھ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ پار کرائے جگت حد، نو در پندھ مکھائیندا۔ امرت جام پیائے مد، رس اکو اک وکھائیندا۔ لیکھے لائے تن ماس ناڑی ہڈ، سر اپنا ہتھ ٹکھائیندا۔ دیوے وڈیائی ساچی جد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلائیندا۔ جُگ چوڑی بھگت سہیلا، پارہم بے پرواہیا۔ ہرجن کرے اپنا میلا، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جانے گرو گُر چیلا، گردیو سوامی اک رگھرائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، لوکات پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جن بھگت، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ لیکھے لائے بوند رکت، تن ماٹی سوہیا پائیندا۔ اتم پرما تم دیوے ساچی شکت، شخصیت اکو اک سمجھائیندا۔ نج نیتر بخشے سچا درس، اکھ پرتکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میلا جُگ چوڑی چار، ست ستوادی دئے وڈیائیا۔ بھگت وچھل گرو گِردھار، گہر گمبھیر بے پرواہیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، لوکات ویس وٹائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھنہار، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے لبھ میت مُرار، مت پیارا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے گھر میلے میلنہار، گرہ مندر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگوان، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ ساچا دے کے منتر نام، رمیا رنگ اک رنگائیندا۔ سچا سئیا دھر دا کابن، صاحب سلطان ویکھ وکھائیندا۔ دھر سندیسہ اک پیغام، اکھ وکھ آپ

پڑھائیندا۔ تیر اگئی مارے بان، چلہ اکو اک کھچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ اندر وڑ، کایا مندر کھوج کھوجائیا۔ سچ دوارے جائے چڑھ، دسم دواری سوہا پائیا۔ سوچھ سروپی آگے کھڑ، نرگن جوت کرے رُسنائیا۔ بن اکھراں نام لئے پڑھ، کرے کرائے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھ تھاوں تھائیا۔ ہرجن ویکھ تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا جانے گگن گگنتر، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ ہرجن بھگت بھگونت پڑھدے اکو منتر، مت بھید سرب چکائیندا۔ لیکھا جانے دُھر نرنتر، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ کوڑی میٹے جگت لگی بسنتر، اگنی تت مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن سچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھ پاربرسم، پت پرمیشور وڈی وڈیائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی انادی دسے اکو دھرم، ساچا دھرم اک وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم سوامی سچي سرن، چرن کول ملے وڈیائیا۔ نیتر کھول ہرن بھرن، نیج نین دئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی جن بھگتاں ست، ست ست درڑائیندا۔ انتر انتر برہم مت، برہم وڈیا اک پڑھائیندا۔ نرگن نرگن جوڑنت، گھر سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بھگت جنان دئے سندیس، دُھر دی دھار جنائیا۔ سری بھگوان سچ نریشا، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی دھارے وپسا، نت نوت پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو مہیشا، پڑدہ اوہلا دئے چکائیا۔ ست پُرکھ ست ستوادى بے نیتا، نر نرنکار اکو حکم ورتائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہرجن ساچے کرے ہیتا، ہتکاری ویکھ وکھائیا۔ جنہاں پورب جنم دا نہیں کوئی چیتا، سو سوئے آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ پورب لیکھا جانے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ جنم جنم دے وچھڑے لئے پھڑ، پھڑ باہوں جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ، پنج تت کھوج کھوجائیا۔ ویکھ وکھانے ناری نر، نر نرائن کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دیوے تھاوں تھائیا۔ لیکھا دیونہار داتار، مہروان اک اکھوائیندا۔ جس دا حکم چلے جگ چار، گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوائیندا۔ جس دی کہانی بانی صفت کرے سنسار، رسنا جہوا بتی دند سرب صلاحیندا۔ جس دا لوک پرلوک اک دوار، برہمنڈ کھنڈ کھیل

کھلائیئندا۔ جس دا جوتی جوت ہونے پرکاس، نور نورانہ چند چمکائیندا۔ جو آد جگاد ویکھے کھیل تماش، خالق خلق کھوج کھوجائیندا۔ جو
 راج راجاناں شاہ سلطاناں سیس ٹکائے تاج، تخت نواسی حکم منائیندا۔ جو ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نون دیندا رہیا خطاب، مہر نظر
 اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا آپ کھلائیئندا۔ بیو ابھیدا دیوے کھول، انہو اپنی دھار چلائیئا۔ تولنہارا
 ساچا تول، کنڈا نام ترازو ہتھ اٹھائیئا۔ جنم جنم دے پردے دیوے پھول، کوڑی کرپا پرے ہٹائیئا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، مہروان ہونے سہائیئا۔ مہروان درد دکھ بھہ بنجن، کرتا پُرکھ آپ اکھوائیندا۔ جن بھگتاں نیج نیترا پا کے انجن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ گھر
 نظری آئے سجن، صاحب ستگر کھیل کھلائیئندا۔ دپیک جوتی دھر دے جگن، نورو نور نور چمکائیندا۔ شبد انادی ناد وچن، انحد راگ
 سنائیندا۔ کر پرکاش ساچے گگن، منڈل اکو اک وڈیائیئندا۔ بھگت سہیلے آیا سدن، ہرجن وچھڑے ویکھے وکھائیئندا۔ جوتی جوت سرور
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیئندا۔ مہر نظر پورب کھیل، جنم جنم کھوج کھوجائیئا۔ پرم پُرکھ پرماتم آتم چاڑھنہارا تیل، دھر دا
 سگن اک منائیئا۔ ست سوامی سدا نہکامی انترجامی وسنہارا دھام نویل، انڈھڑی اپنی کار کمائیئا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سچ دیوے مان وڈیائیئا۔ دیوے وڈیائی مان جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیئندا۔ گرمکھ ہرجن ہر بھگت بھگوت لے صد، سدا اپنا نام
 سنائیندا۔ درس دکھائے اپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکائیندا۔ جنم کرم دی لگی بھجھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ جوتی جوت
 سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سر ہتھ رکھے نرنکار، نر نرائن وڈی وڈیائیئا۔ پچھلے جنم دا قرضہ دے اتار، مقروض اپنا
 فرض نبھائیئا۔ راجا رانی ویکھے ویکھنہار، بے پرواہ پڑدہ آپ چکائیئا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے بے پرواہیا۔
 لیکھا دیوے دھر دا دان، پچھلی کرنی جھولی پائیئا۔ ویکھنہار سری بھگوان، بے پرواہ وڈی وڈیائیئا۔ جس ویلے گویند محلین وڑیا آن، در
 دربان نیوں کے سیس جھکائیئا۔ تیری کھیل تھے بال، چھوٹے بالے موہے بھائیئا۔ اگوں ہس کے کہا نوجوان، واہوا تیری وڈ وڈیائیئا۔ جوتی
 جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی کار کمائیئا۔ در دربان جھکایا سیس، انتر خوشی منائیئا۔ پرہہ نظری آئے اک جگدیس،
 جگدیش وڈ وڈیائیئا۔ جس دے تاج دے سے سیس، سوہنی جھلک وکھائیئا۔ سو صاحب انتر انتر پرکھی نیت، نیتوان گیا درڑائیئا۔ برخوردار

در دربان رکھتی اڈیک، نج نیتراکھ کھلائیا۔ سمت بیس اکیسا آئے تھادی تاریخ، طریقہ ہوئی گیا سمجھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم نرگن دھار ملے میت، گوبند شبدی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ دربان کہے میں در درویش، اکو منگ منگائیا۔ گون ویلا میلا ملے دھر نریش، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ میں نیوں نیوں کران آدیس، چرن کول سیس جھکائیا۔ ساچے لوچن لوان پیکھ، نیناں درس پائیا۔ کایا ت کران کھیت، آتم پرماتم جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر میلا لئیں ملائیا۔ گوبند گر گر سچ درڑاؤندا اے۔ شبداگمی اکو راگ درڑاؤندا اے۔ کلجگ ویلا وقت راہ تکاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی کھیل کھلاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ واسی پھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کماؤندا اے۔ ساچی کرنی کار کماواں گا۔ شبدی دھار ہو کے آواں گا۔ پُرکھ اکال سنگ رکھاواں گا۔ جوتی نور ڈگمگاواں گا۔ بیس اکیسا رت سہاواں گا۔ راجا رانی کھوج کھوجاواں گا۔ پچھلا کیتا چوج، سوہنی یاد کراواں گا۔ در دربان تیری کر کے آپے کھوج، گھر ساچا ویکھ وکھاواں گا۔ رل مل اکتھے مانئے موج، سچا مندر اک سہاواں گا۔ جس درس نون نیترا رہن لوچ، سو لوچا پور کراواں گا۔ آگے جنم مرن دی مکے سوچ، لکھ چوراسی پھند کٹاواں گا۔ شبدی سرت میل ملاواں روز، نت نوت اپنا درس دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا جھولی پاواں گا۔ در دربان پیا بس، بتی دند خوشی منائیا۔ سب کچھ صاحب تیرے وس، کی میری وڈیائیا۔ جو کچھ دینا سو تیرے ہتھ، ہون سیوک روپ نظری آئیا۔ کر پرنام ڈنڈاوت چرنی گیا ڈھٹھ، پورب دشا مکھ رکھائیا۔ میرا لیکھا چکے اٹھ ت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ نو دوارے رہے نہ کوئی حق، حقیقت اپنی دتی سمجھائیا۔ دھن بھاگ جے گرہ مندر سوامی آ کے جاویں وس، نہکرمی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ گوبند کہے بال بالی بدھ، پچین وچ دیاں وڈیائیا۔ بہرم بھلیکھا رہے نہ ٹچھ، بھیو ابھیدا دیاں کھلائیا۔ پڑدہ اوبلا چکاواں کچھ، دئی دویتی بھیو چکائیا۔ اکو گھر جائے سچھ، گرہ مندر اکو نظری آئیا۔ سچ پریتی جائے لُجھ، نانا پریم جڑائیا۔ اُجل ہووے مات مکھ، دو جہان ملے وڈیائیا۔ آتم پرماتم دیواں سکھ، سکھ ساگر آپ وکھائیا۔ ساچی گودی لوان چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ در

دربان نیترو، خوشی وچ نینار نیر وپائیندا۔ گون دیوے پرہ تیری سو، سٹیاں گون اٹھائیندا۔ گوبند آگون کر پرکاش بخشی لو، نور نور
 اک چمکائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے نرنکار، کرنہار اک اکھوائیندا۔ ویکھ
 وگسے ویکھنہار، نج لوچن پھول پھلائیندا۔ کل کلکی لئے اوتار، در ٹھانڈے سوہا پائیندا۔ ساچی وست کرے اجیار، محل اٹل دیا کھائیندا۔
 جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان حکم ورتائیندا۔ مہروان وڈ محبوب، محبت اکو اک جنائیا۔ ساچا حجرہ ویکھ عروج،
 عرش فرش پھول پھلائیا۔ لیکھا جان منزل مقصود، پندھ مکائے چائیں چائیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، اسم اعظم دئے درڑائیا۔ سو
 اصل نال واپس کرے سوڈ، رقم وڈی جھولی پائیا۔ جنم جنم دی میٹے بھوکھ، ترسنا روگ گوائیا۔ گھر آتم دیوے سوکھ، پر ماتم ہیوے سپائیا۔
 جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے نام وڈیائیا۔ ویکھ وڈیائی ملدی مات، دو جہان رہے جس گائیا۔ ابناسی کرتا دیوے
 دات، سری بھگوان رہیا ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ دسے اندھیری رات، ہرجن ورلے گر گر اپنی بوجھ بوجھائیا۔ جوتی
 جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دیا کھائیا۔ دیونہارا ٹھاکر سوامی، صاحب ستگر اک اکھوائیندا۔ نت نوت ہر گھٹ انتر جان
 جانی، سرشٹ سبائی کھوج کھوجائیندا۔ دور ڈراڈا نیرن نیرا چل کے آئے صاحب سلطانی، ست ستوادى پھیرا پائیندا۔ لیکھا آپ چکائے راجا
 رانی، دربان لیکھا جھولی آپ ٹکائیندا۔ پچھوں جگ چار چلدی رہے کہانی، ہن نیترو ویکھ دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ ایہو کھیل پرہ مہانی،
 جگ جگ مایا پڑدہ سب تے پائیندا۔ جن بھگتاں دیوے سچ نشانی، در گھر اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھگت وچھل گرور گردھار، ہرجن کرے سچ پیار، پریم پریتی اک وکھائیندا۔ پریم پریتی ناتا دئے اٹھ، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ ست
 ستوادى جو بیٹھا لک، سو پڑدہ اوہلا دئے چکائیا۔ اجل کر گرمکھاں مکھ، مکھ مکھڑا صفت صلاحیا۔ جنم کرم دا میٹ کے دکھ، آن
 جاون دئے چکائیا۔ سفل کرائے جنی ککھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اکو اک درڑائیا۔ جن
 بھگتاں مارگ پرہ چرن کول، سچ سکھیا اک درڑائیندا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت لیکھے پائیندا۔ آپ کھلائے ناہ کول، کول ناہی
 جھرنا اک جھرائیندا۔ نور الہی نظری آئے اول، عالمین پھیرا پائیندا۔ بھيو چکائے ساول سول، سندر روپ آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سنگ نبھائیندا۔ جن بھگتاں سنگ سُنائے سنگیت، دُھن انحد راگ الاٹیا۔ سَتجگ دتے ساچی ریت، مارگ اکو اک درڑائیا۔ لیکھا جان اُچ نیچ، چار ورن کرے گُرمائیا۔ برن اٹھاراں ٹھانڈا سیت، ہر گھٹ بیٹھا سوہا پائیا۔ لیکھا جان مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے اک پڑھائیا۔ جن بھگت سدا نراکھہ پڑھدا، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گائیا۔ منزل منزل پوڑے چڑھدا، گھر گھر وچ پندھ مکائیا۔ شبدی پلو اکو پھڑدا، سرتی تند ڈور بندھائیا۔ ویکھے کھیل نر ہر دا، نر نرائن نظری آٹیا۔ کوڑی کرپا کولوں کدے نہ ڈردا، پنج تت نہ کھئے بلکائیا۔ سچ دوارے اکو کھڑدا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جنم مرن وچ کدے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اپنے انگ لگائیا۔ جن بھگتاں کرے انکیکار، آنگن اپنے وچ بہائیندا۔ ساچی ریتی وچ سنسار، نیتوان آپ درڑائیندا۔ ہست کیٹی اکو جہا پیار، شاہ سلطان راؤں رنک آپ سمجھائیندا۔ انڈیٹھی منزل دئے وکھال، پڑدہ اوہلا آپ ہٹائیندا۔ دیا باقی کھلا پاتی نرمل جوت جگائے اکم اپار، تیل باقی وچ نہ کھئے ٹکائیندا۔ آد جگاد جگ چوگری جس دا سدا رہے اُجیار، اندھ اندھیر نظر کھئے نہ آئیندا۔ سو صاحب سوامی انترجامی کلجگ اتم کھیل کرے اپار، اپرمپر اپنی کل دھرائیندا۔ بھگت سہیلے سجن لے اٹھال، سویاں اکھ پرتکھ کھلاٹیندا۔ وچھڑے میلے میلنہار، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں بھگتی مارگ اک وکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے مارگ بھگتی، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ انتر پرگئے آتم شکتی، من واسنا دئے کھپائیا۔ کایا وسے سہنجنی بستی، گھر ٹھانڈے خوشی منائیا۔ نظری آئے اکو ہستی، نر نرنکار بے پرواہیا۔ نام خُماری چڑھے مستی، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی لوکھات، دھرت دھول سہائیا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سوہنگ ست سرُوپ جنائے گاتھ، آتم پرما تم اک پڑھائیا۔ پاربرہم برہم اکو ذات، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لہنا دین چکائے ہاتھو ہاتھ، نام وست اموک جھولی پائیا۔ ابناسی کرتا پُرکھ سمراتھ، سیری بھگون سدا سہائیا۔ دُور ڈراڈا کٹنہارا اپنی واٹ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے ست ور، است نظر کھئے نہ آٹیا۔

★ ۲۳ چیت ۲۰۲۱ بکرمی سُندر داس دے نوت پٹنہ صاحب مُسلا پُر ہٹ بہار ★

سری بھگوان سُہائے دوار سچکھنڈ، ست پُرکھ نرنجن سوہا پائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے سچ اند، گرہ مندر خوشی
منائیندا۔ بودھ آگادھ شبد گیت دو جہان سُنائے چھند، ناؤں نرنکار آپ پرگٹائیندا۔ نرگن نرویر نرنکار ونڈے ونڈ، ساچی کرنی کار
کمائیندا۔ وشن برہما شو ہو بخشند، بخشش اکو اک سمجھائیندا۔ ترے گن مایا دُھر دا سنگ، پنج تت ناتا جوڑ جڑائیندا۔ جوت نوریانی
چارہ چند، نورو نور نور رُشنائیندا۔ کر کھیل آگم، برہمنڈ پُری لوء اپنی دھار بندھائیندا۔ لیکھا جان سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کھیل اپنے
ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بیو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ بیو ابھید الکھ نرنجن، نرگن اپنے وچ چھپائیا۔
جگ چوکڑی کھیلے کھیل بن بن سجن، سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تے منگن، بن درویش سپس نوائیا۔ ڈھولا سوہلا
گیت گاون آگمی چھندن، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ لیکھا جان خانہ بندن، بندی خانہ ویکھ وکھائیا۔ سچ درسائے پرمانندن، اند اند وچوں
پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل تریلوکی نندن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ وڈیائی سچکھنڈ دوار، ہر کرتا آپ
کرائیندا۔ وشن برہما شو بھر بھنڈار، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا جان سدا جگ چار، چوکڑی اپنا حکم ورتائیندا۔ ونڈے ونڈ آگم اپار،
ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کھیل وکھائیندا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، نت نوت پندھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کیرپا کر، اچرج کھیل آپ کرائیندا۔ اچرج کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے آن، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ چار جگ
دا پچھلا جانے سرب فرمان، گر اوتار جو گئے سُنائیا۔ کل کلکی ہو بلوان، سورپیر ویس وٹائیا۔ جس دا کسے نہ ملے نشان، چاروں گنٹ
بھڑے نہ کھئے لوکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سو صاحب پھیرا پائیا۔ سو صاحب ہرجو پھیرا پایا، ویکھنہارا انت لوکھائیا۔
آد جگاد جگ چوکڑی جس دی ترے گن مایا، پرکرتی حکمے وچ پھرائیا۔ پنج تت جس جوڑ جڑایا، بندھن اکو اک رکھائیا۔ آتم برہم جس
پرگٹایا، ایش جیو کری گڑمائیا۔ جوتی نور ست دھرایا، کایا بنک کرے رُشنائیا۔ شبد انادی ناد سُنایا، آگمی واک لائیا۔ امرت جھرنا آپ
جھرایا، رس اکو اک ٹپکھائیا۔ اچرج وسادی ہو کے کھیل کھلایا، برہم برہمادی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کل

اپنی دھار چلائی۔ کلجگ اتم کھیل اولاً، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سمرتھ پُرکھ اک اِکلا، ایکنکارا پھیرا پائیندا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑ ڈُونگھی ڈلا، چاروں کُنٹ دہ دِشا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جن بھگت پھڑائے اپنا پلا، پلُو ساچی گنڈھ بندھائیندا۔ شبیدی جوتی دھار رلا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ ست ستوادی ہر بِسِملَا، بِسِمل اپنا رُوپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی آپ کرائیندا۔ سچ کرنی کرے اتم کلجگ، کرتا پُرکھ پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان لئے چُگ، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، دیونہار وڈیائیا۔ اتم پر ماتم جنائے ساچا سُکھ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آب حیات امرت جام پیائے گھٹ، رس اِکو اِک وکھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیار چُکائیا۔ شبد سُنائے سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ پار کرائے مکتی موکھ، بھگت بھگونت ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ ویکھنہارا کلجگ دھار، دھرنی دھرت دھول سوہبا پائیندا۔ چار کُنٹ دِسے اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ شاستر سمرت وید کرن پُکار، اُچی کوک کوک سرب سُنائیندا۔ گیتا گیان نہ دیوے کھئے آدھار، اٹھ دس اٹھاراں سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ اِنجیل قُرآن باباکار، ہرکھ سوگ چنتا دُکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ کہانی بانی کرے نہ کھئے پیار، سچ پریتی لوکھات نہ کھئے کھائیندا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندر وڑیا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، ترسنا اگ نہ کھئے بُجھائیندا۔ ناتا تٹا ساک سین یار، مِتر پیارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھائی بھین مات پت دیوے نہ کوئی کیسے سہار، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ سرِشٹ سبائی نار ہوئی وبھچار، ہر جو کنت نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل کلجگ انت، چار کُنٹ رہی گُراٹیا۔ ساچا ملے نہ کوئی سنت، سادھنا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ملے میل نہ دُھر دے کنت، نار وچھنی رہی گُراٹیا۔ پردہ چُکے نہ جیو جنت، گھر جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ انتر اتم ملے نہ کوئی منت، پر ماتم سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا ڈھولے گا گا تھکے چھنت، شہنشاہ سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ مایا پائی بے انت، پردہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ گُڑھ بنیا ہوئے ہنکت، ہنگ برہم نہ کھئے رسائیا۔ بھيو نہ جانے کوئی بودھ اکادھا بن کے پنڈت، جگت وِدیا دئے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ ربیا کوک، دہ دِشا رہیا جنائیا۔ پھری دروبی کوئی نظر نہ آئے سچ سپوت، پتا پُرکھ نہ کھئے منائیا۔ گھر گھر وڑیا جوٹھ

جھوٹھ، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل کلکی ویس وٹائیا۔ کل کلکی پھیرا اِکو پا، پاربرسم پرہہ کھیل
 کھلائیندا۔ بھگت بھگوان لئے اُٹھا، جاگرت جوت اِک رُشنائیندا۔ اِلس نِندرا دئے گوا، نام نگارے چوٹ سُنائیندا۔ سوچھہ سرُوپی نظری
 جائے آ، ست ستوادى ساچا میل آپ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیندا۔ نرگن پھیرا پاربرسم، ہر
 ہرجو آپ پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے کرم، کرم کانڈ کھوج کھوجائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی دھرم، کھتری براہمن شوڈر ویش سارے رہے
 کُراٹیا۔ جھگڑا پیا ورن برن، ذات پات کرے لڑائیا۔ ساچے پوڑے جیو جنت موُل نہ چڑھن، منزل پنڈھ نہ کھئے مُکائیا۔ کوڑی کِرپا ہوئے
 ہنگتا اندر لڑن، من واسنا کرے لڑائیا۔ نرہے کولوں بھہ کر نہ ڈرن، نیترا کھ نہ کھئے شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا
 جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا رہیا جان، اُہل بھل کدے نہ جائیندا۔ کلجگ جیو ہوئے انجان، ہر کا بھيو کسے نہ آئیندا۔ اندر وڑیا کوڑ
 شیطان، شرع اپنے نال لڑائیندا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گروڈوار دسے حرام، ہردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ گھر بنسری نام وجائے نہ کوئی
 کابن، ساچی سخی میل نہ کھئے ملائیندا۔ سینتا سرتی ملے نہ سچا رام، رمیا اپنا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ پیغمبر دیوے نہ کوئی پیغام، سندیسہ
 حق نہ کھئے الاٹیندا۔ گرو گُردیو پیائے نہ کوئی جام، امرت رس نہ کھئے چوائیندا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کھئے پہچان، پڑدہ مایا نہ کھئے چُکائیندا۔ ساچا
 شبد نہ کھئے گیان، منتر نام نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے آپ اُٹھائیندا۔ ہرجن اُٹھائے سِری
 بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ گُرمکھ ویکھے ساچے سنت، ست ستوادى پھیرا پائیا۔ مہا جنائے اپنی اگنت، الکھ اگوچر بے پرواہیاو۔
 دیوے وڈیائی وچوں جیو جنت، سادھ سنت روپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگت
 کہن پرہہ سچ دس، در تیرے اِک عرضوئیا۔ کون دوارے رہوں وس، کون مندر سوہا پائیا۔ کون نور جوت کریں پرکاش، اگیان اندھیر
 مٹائیا۔ کون سرُوپ ہو کے دیویں ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ کس بدھ پار اُتاریں اپنے گھاٹ، تٹ کنارہ اِک وکھائیا۔ کون ویلا کلجگ مٹے
 اندھیری رات، ستجگ سچا راہ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دسدے گئے بھوکھت واک، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ کلجگ
 انت سِری بھگونت پرگٹ ہووے کملاپات، کول نین نین رُشنائیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ شبد

سرُوپی ساکھیات، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارا کھولے اکو ہاٹ، وست اموک نام سچ ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے کرے بات، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم بنائے سچا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کدی نہ ہونے وناس، ابناسی اپنا ناؤں دھرائیا۔ ساچے سنتاں وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سب دی پوری کرے آس، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کلجگ اندھیرا، تیرا رُوپ نظر کوئی نہ آئیا۔ کوڑی کرپا دتا گیڑا، چاروں کُنٹ رہی بھوائیا۔ اوچ نیچ ذات پات دین مذہب جھوٹھا جھپڑا، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ساچا دسے ست نہ کوئی کھپڑا، کھڑکی بند کواڑی نہ کھئے کھلائییا۔ تیرا مارگ راہ پندھ دسے نہ نیڑا، دُور دُراڈے ملن کھئے نہ جائیا۔ بھرے بھلے گرو گُر چیلا، گُر اکو رنگ نہ کھئے سمائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے ساچا ویلا، وار تہت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ دے دات، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گا گا تھکے تیری گاتھ، رسنا جہوا بتی دند ہلائییا۔ پڑھ پڑھ تھکے وچ جماعت، مکتب پائھشالا پھیرا پائیا۔ تیرا لیکھا کیسے نہ آیا وچ حساب، بہیت سکے نہ کھئے جنائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پرم پُرکھ نواب، نویت اپنے نام دئے جنائیا۔ گُر اوتار جس دا لیتدے رہے خواب، سو خواہش سب دی پوری دئے کرائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی سیس سوپے تاج، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں رکھ لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئی سماج، لیکھا مکے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا نراسا دئے چُکائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ کر ترس، مہروان تیری سرنائیا۔ سچ دوارے دے درس، گھر ستگر پھیرا پائیا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، روگ سوگ چنتا دکھ گوائیا۔ بھگتاں ملن دا تیرا فرض، فضل رحمت اپنی اک کھائیا۔ تیرا کوئی نہ ہووے حرج، ہرجو وڈا تُوں داتا بے پرواہیا۔ پریم پریتی ساتھوں لے خرچ، دھن دولت ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ ابناسی کرتے تیرا کھیل سدا اسچرج، اچرج تیری لپلا نظری آئیا۔ ہون دھار نہ رکھیا برت، دھوڑی اگنی تے نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آونا چائیں چائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ غریب نواز، دیناں آنا تھاں ہو سہائیا۔ کوجھیاں کھلیاں سُن آواز، اپنی لے انگڑائیا۔ اندر وڑ کے کھول راز، بھو ابھیدا دے سمجھائیا۔ مُریداں کولوں مُرشد تیری پڑھی نہ جائے نماز، وُضو حق نہ کھئے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تینوں لبھ لبھ تھکے

سنت سادھ، لہیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ آتمک ڈھن تیرا سُنیا کوئی نہ ناد، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ کر کِریا کایا مندر اندر ہو وسما، وسما دی اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا لیکھا آد جُگاد، جُگ چو کڑی مُک کدے نہ جائیا۔ تیرا رُوپ برہم برہما، ست سرُوپ تیری سرنائیا۔ تُوں رام اللہ واپگرُو دسیں گاڈ، واحد تیری اوٹ تکائیا۔ بھگتاں سُن فریاد، در تیرے رہے کُرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا بھریا اک جہاز، نئیا نوکا نام نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرتھ تھ رہے کُرا، گنگا گوداوری جمن سُرستی دئے ڈہائیا۔ کلجگ جیو ساڈے اندر ننگے تاریاں رہے لا، کوڑی کِریا نال ملائیا۔ چاروں کُنٹ نین رہے شرما، نیتز اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ پت پرمیشور پاربرہم تُوں بننا اک گواہ، شہادت اپنی آپ بھگتائیا۔ صدی چوڈھویں پچھلا لیکھا رہیا جنا، بیس بیسا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ پیر پیغمبر ویکھ روندے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سچکھنڈ دوار سُناؤندے، سیکھیا سچ نہ کھئے جنائیا۔ اکو ڈھولا تیرا گاؤندے، گہر گمبہر دھیان لگائیا۔ پچھلی کیتی بھل بخشاؤندے، آگے اپنی جھولی ڈاہیا۔ چوڈاں طبقات پھیرا پاؤندے، منزل منزل اپنا پنہہ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت کہن ویکھ گرو اوتار، در تیرے کرن عرضوئیا۔ چوڈاں لوک ہابکار، ست ستوادی ست نہ کھئے رکھائیا۔ پھری دروہی وچ سنسار، ورہنڈ رہی کُرائیا۔ وشنو وشنو نہ کھئے پیار، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ برہم برہم نہ کھئے اُجیار، ترے گن پڑدہ رہیا پائیا۔ شنکر کرے نہ کھئے دھیان، ہتھ ترسول نظر کسے نہ آئیا۔ چارے وید بھلیا جگت گیان، سیکھیا سچ نہ کھئے کھائیا۔ وید ویاس ہویا حیران، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ گیتا گیان کرے نہ کوئی پروان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ سری بھگوان تیری کرے نہ کوئی پہچان، ایشٹ دیو سوامی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوئیا۔ بھگت کہن پرہ تیری کوئی نہ خوچے کھوج، سچ دوارے ملن کھئے نہ جائیا۔ نیتز کوئی نہ لوچن ساچی کرے لوچ، منسا من نہ کھئے گوائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کوئی سوچ، کوڑی کِریا اندر پھسی سرب لوکائیا۔ ہرجن گرسکھ گرمکھ ہر بھگت پرہو تیرے سدا نردوش، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ رسنا جہوا کچھ نہ بولن انتر بڑے خاموش، منتر تیرا نام دھیائیا۔ سچ پریتی چرن کول انترجامی تیری اوٹ، سرن سرنائی اکو اک رکھائیا۔ تیرا نور ویکھن

نرمل جوت، ایشٹ درشٹ تیرے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سری بھگوان گہر گمبھیر، سو کرتا آپ جنائیندا۔ جن بھگتو چوٹی ویکھو چڑھ اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جتھے نرگن نر سچ تصویر، مصوّر نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی شرع دے زنجیر، ظالم روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جس در تے جھکے پیغمبر پیر، گر اوتار سیس نوائیندا۔ جتھے لیکھا اکھراں وچ نہ ہوئے مار لکیر، پتھراں اُتے بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیندا۔ جن بھگتو ویکھو ہر کا راہ، ہر رہبر آپ جنائیا۔ ست سروپ بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ شبد گرو گر دیو سوامی دئے صلاح، انترجامی حکم ورتائیا۔ کوٹ جنم دے بخشے آپ گناہ، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پکڑ اٹھائے گودی جوں پتر مان، پتا پوت سہج سکھدائیا۔ سچا سمرو اوس دا ناں، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ ہوئے سہائی دو جہاں، ایتھے اوتھے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ غریب نائیاں پکڑے بانہ، جگ وچھڑیاں اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا جنائیا۔ جن بھگتو اٹھو لو تگ، ہر تقویٰ اک وکھائیندا۔ سب دی جھولی پائے حقیقت حق، پورب لیکھا آپ وکھائیندا۔ گہر میل ملاواں کلاپت، پت پریشور نظری آئیندا۔ نج نیتر کھولے اکھ، دب اپنا پردہ لابندا۔ ست سروپ ویکھو پرتکھ، پاربرسم پرہ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوت جگائے لٹ لٹ، اگیان اندھیرا دور کرائیندا۔ جن بھگتو اٹھو کھولو اکھ، سو صاحب آپ سمجھائیا۔ آتم پرماٹم مل کے پینا ہس، خوشیاں راگ الاٹیا۔ کوڑ کڑیاں جگت وکارا جائے نس، من واسنا دور کرائیا۔ سر رکھے صاحب ہتھ، سمرتھ دئے وڈیائیا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے جت، ہتھ کام واسنا میٹ مٹائیا۔ نار بہتر نہ ایلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آتم انتر بوجھ بوجھائیا۔ جن بھگتو اندر مارو جھاک، دوئے لوچن بند کرائیا۔ تن مندر اندر ملے پُرکھ ابناسی، گہر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سدا سہیلا سچ پیالہ جام پیائے ساقی، رس اپنا نام چکھائیا۔ پار اُتارے ڈونگھی گھاٹی، اوچھڑ راہ پنڈھ مکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے ساتھی، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا سمجھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ سچ کیہڑا کھیڑا، گہر مندر دے جنائیا۔ جتھے چکے جھوٹھا جھیڑا، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ روپ نظری آئے تیرا میرا، میرا تیرا نور اک زُسنائیا۔ اٹھ پھر رہے چاؤ گھنیرا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ

دوارے لگے ڈیرہ، سینگھاسن اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر دینا دکھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن بھگت بچے، ساچی سیکھیا اک دِرڑائیا۔ بھاگ لگاواں ماٹی بھانڈے کچے، تنو تن کھوج کھوجائیا۔ آتم پرما تم دوویں سچے، سچ دوار سہج سمجھائیا۔ پریم پریتی آن مزے، رس اکو اک چکھائیا۔ سچ دوارا گُرمکھ لنگھے، ہرجن اپنے گھر پھیرا پائیا۔ نج آتم دیوے پرمانندے، نجاند کرے رسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا ودیائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا چرن، ست ستوادى ساچا نظری آئیا۔ جس مستک لایاں گھلے ہرن پھرن، نج نیتز ہوئے رُشنائیا۔ جس دی دھوڑ رُلدیاں چُکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دُھر دا دینا مُکائیا۔ سِری بھگوان کہے جن بھگت سُہیلے، سچ سہج گن سرب سمجھائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں ورلے ہوون میلے، جس پُورب لیکھا نال ملائیا۔ چاروں گنٹ لبھدے پھردے گرو گُر چیلے، چیلے گرواں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پاربرہم اچرج کھیل نت نوت سدا سدا کھیلے، خالق خلق ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ جن بھگت کہن پرہ تیرا مندر سچ، سچ ملے سرنائیا۔ اوس دوارے جائے وس، جتھے ملے نہ کھئے سزائیا۔ رائے دھرم نہ اٹھائے اپنی اکھ، چتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ اکو ملے پُرکھ سمرتھ، دو جی آس نہ کھئے تکائیا۔ جنم مرن آن جاون لکھ چوڑاسی گپڑا دینا کٹ، مات گرہ نہ پھیر بھوائیا۔ لیکھ لاؤنی بھگتاں رت، رتی رت تیری بھیت چڑھائیا۔ اپنی کِریا دینی برہم مت، من مت پرے بٹائیا۔ کلجگ انت تیرے ملن وچ رہے نہ کوئی شک، سنسا روگ نہ کھئے ستائیا۔ جن بھگتاں دینا اگلا پچھلا حق، دیونہار اک اکھوائیا۔ سرشٹ سبائی دین چھڈ، کھپڑا چھٹے مات لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ ہونا آپ سہائیا۔ کلجگ ویکھو کوڑو کوڑ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی ہوئی مَورکھ مَورھ، ہردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ پُرکھ ابناسی کولوں ہوئے دُور، گھر گھر وچ درس کھئے نہ پائیندا۔ ساچا ملے نہ کیسے نُور، دیابتی مندر شودوالے مٹھ سرب جگائیندا۔ ودیا کارن ہوئے مشہور، پنڈت پاندھا مُلا شیخ مسائق ڈھولا گائیندا۔ پر م پُرکھ دی وڑے نہ کھئے حدوڈ، ساچی منزل ویکھ نہ جوت جگائیندا۔ سِری بھگوان دا دیوے نہ کوئی ثبوت، ساچا بھیو نہ کھئے کھلائیندا۔ رسنا جہوا سارے کہن ملیا محبوب، مُحبت کرن والا نظر کھئے نہ آئیندا۔ مایا ممتا گھر گھر لگی بھوکھ، جگت ترسنا نہ کھئے مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا لگا

دوکھ، سُکھ آتم نظر کیسے نہ آئیندا۔ ملے میل نہ ابناسی اچت، چیتن سُرتی نہ کھئے کرائیندا۔ ساچی موئے نہ کوئی رُت، بسنت بہار نہ کھئے وکھائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے دسم دواری کوئی نہ لئے بُجھ، نو دوارے پندھ نہ کھئے چُکائیندا۔ سیس جگدیس سچ کیسے نہ جائے جھک، چرن کول دھیان نہ کھئے رکھائیندا۔ پاربرہم پت پرمیشور کیسے نہ کہے آ میرے لاڈلے پُت، بن بھگتاں انگ نہ کیسے لگائیندا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا چُپ، بن ساچے سنتاں اپنا راگ نہ کیسے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم کھیل کھلائیندا۔ کلجگ اتم کھیل کھیلے خالق، مخلوق وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن بن کے ثالث، صاحب ستگر ویکھے چائیں چائیا۔ سرشٹ سبائی گوڑھی نندرا سٹی آلس، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ نو کھنڈ کرے نہ کھئے سفارش، گر اوتار ساچا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ قلم شاہی نال کاغذاں اُتے لکھی پڑھن عبارت، نراکھر سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں دیونہار وڈیائییا۔ جن بھگت اکو اکھر پڑھنا، جس وچ ملے وڈیائییا۔ لہنا چُکے جمنا مرنا، مر جیوت روپ وٹائییا۔ پرم پُرکھ دی ملے سرنا، سرنگت اک درسائییا۔ سچ دوارے سچکھنڈ چڑھنا، پوڑی پوڑی پندھ مُکائییا۔ پرم پُرکھ ابناسی کرتے درسن کرنا، نج نیتر دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائییا۔ مان وڈیائی گون بھگت، ہرجو گون دیا کھائیندا۔ انتر آتم دیوے شکت، ساچی بستی وچ ٹکائیندا۔ سوگ مٹائے چنتا ہرکھ، غم نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ نرگن ہو کے ویکھیا پرت، پاربرہم برہم اپنا گھر وکھائیندا۔ نج درسی دیوے ساچا درس، پڑدہ اوہلا آپ ہٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ویکھے وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے پچھلے یار، یاری یاراں نال نبھائییا۔ جس نے تیرے نال کیتا پیار، مُحبّت سچ اک وکھائییا۔ اس دا لہنا دینا اپنی جھولی لوے ڈار، کرم کانڈ کوئی رہن نہ پائییا۔ بے شک گھونڈ نوں چھڈ کے وسیں وچ بہار، پٹنے وچ ربائییا۔ راج نرین نال یار، یاری یاراں نال نبھائییا۔ بھگت وچھل گِرور گِردھار، پُرکھ اکال بے پرواہییا۔ ڈُبدے پاتھر لئے تار، پابن اپنا چرن چُھپائییا۔ ایہو رام ایہو کرشن مُرار، گر اوتار اکو روپ انوپ درسائییا۔ جس دی مہا شاستر سمرت وید کردے رہے جگ چار، لیکھا لیکھ لیکھ جگت سُنائییا۔ سرب جیاں دا پالن ہار، پرم پُرکھ پرماتم، وڈ داتا سہج سُکھدائییا۔ جس دا ساچا جانے نہ کوئی دھرم سناتن، ست ستوادی بھيو کھئے نہ پائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اوس دی آتم، پرماتم اکو نظری آئییا۔ جنہاں کِرپا کری بھيو کھولیا باطن،

ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند جیو جنت سارے اکھن، بن بھگتاں اندر وڑ کے درس کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ اترے ساچے گھاٹن، گھاٹا پچھلا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ بے شک چھڈیا پچھے گھونڈ، گھنک پُر واسی بھل کدے نہ جائیندا۔ جس دا لیکھا لوک پرلوک دو جہان ساگر سندھ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش نو نو چار کھوج کھوجائیندا۔ جس دے حُکمے اندر کروڑ تینتیسا سُرپت راجا اند، وشن برہما شو اپنی کار کھائیندا۔ جس دی دھار ڈونگھی ساگر سندھ، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں جام پھائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر شبد انادی بند، سو ست ستوادی ساچا حُکم ورتائیندا۔ جس دا نام ندھان نت نوٹ گھر گھر وجے ساچی کنگ، کنگرے کنگرے مردنگ اکو نام سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ پار کرائے اندر پیار، پرتی ستگر سچے بھائیا۔ راج نرین اک دو لیکھا تن چار، چوہاں کھیل اکو گھر وکھائیا۔ جس منزل بیٹھے آپ نرنکار، تس مندر دیوے مان وڈیائیا۔ گھر دیا باقی جگے اک اپار، نور کرے رُشنائیا۔ ساچا ساتھی ہرجو ملیا مددگار، لوکات دیا کھائیا۔ پچھے بنیا رہیا باڈھی دا یار، آگے پُرکھ اکال ہو کے ہوئے سہائیا۔ کھیلے کھیل اولڑی چال، جیو جنت سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ راج نرین بنیا وچ دلال، سوڈا ساچے ہٹ کرائیا۔ آگے ویکھنا کھیل کمال، ہر کرتا اپنا بھو دئے جنائیا۔ بھگت جن ویکھے ساچے لال، لالن اپنی گود اٹھائیا۔ جنم جنم کرم کرم دے وچھڑے بھال، ورن برن وچوں باہر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت وچھل اک رگھورائیا۔ بھگت وچھل اک رگھوپت رگھوناتھ، اناتھان دیا کھائیندا۔ ساچی سخیاں دیوے ساتھ، کابن اپنی سیو کھائیندا۔ ہوئے سہائی اناتھان ناتھ، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ اتر باہر پُچھے وات، واتاورن سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں سنجھ سویر اکو اک وکھائے پرہات، پرہاتی اپنا رنگ رنگائیندا۔ گھر میلا کھلاپات، پت پریشور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دی دات، نام نرنکار جھولی پائیندا۔ نام ندھانا گاؤنا ایک، اکل کل دھاری آپ سمجھائیا۔ پت پریشور ساچی ٹیک، جن بھگتاں اکو اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، پنج تت نہ ہوئے ہلکائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیت، کایا مندر چڑھ کے خوشی وکھائیا۔ آتم سہائے سہنجنی سیج، کھٹیا اکو اک وڈیائیا۔ درس دکھائے نیتن نیت، نیج نیتن نظری آئیا۔ رُت بستنی مؤلے گرمکھ تیری چیت، سُرتی چیتن

آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سبناں مِتراں دیوے آپ گیان، اگیانتا وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۲۴ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سینگھ دے گرہ شاستری نگر کانپڑ اتر پردیش ★

ایراپت کہے موہے ملیا آرام، اگلی پچھلی مکی جڈائیا۔ رتناں وچوں رتن ہویا پروان، پروانگی دتی بے پرواہیا۔ چرن چھوہ سری بھگوان، نیتز نین خوشی منائیا۔ درس کر شاہ سلطان، سنسا روگ لیا مٹائیا۔ نر ہر ملیا نوجوان، نرویر پُرکھ بے پرواہیا۔ نظری آیا والی دو جہان، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ میرا پورب لیکھا کر پروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گج کہے میری آسا پور، پت پریشور ہویا سہائیا۔ جنم جنم دا پینڈا مکیا دُور، پندھ رہن کھئے نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دسیا حاضر حضور، حضرت اکو نورو نور خڈائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ ٹٹا غرور، ساچی ریتی پنت پُنیتی چرن پریتی اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فیل کہے موہے چڑھیا چاؤ، گرہ وچّی سچ ودھائیا۔ درس پایا اگم اتھابو، بے پرواہ نظری آئی۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا دو جہان پساؤ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال اپنا رنگ رنگائیا۔ نہچل دیونہارا ساچا تھاؤں، محل اٹل اکو اک وکھائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیال چرن کول سیس جگدیس دھریا پاؤں، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ جلوہ نور اک خڈائیا۔ نت نوت نرائن کرنہار سچ نیاؤں، شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ کال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیس میرے چرن چھپائیا۔ چرن سوہیا اُپر سیس، نیتز نین اکھ اکھ کھلائیا۔ ملیا میل پرہ جگدیس، جگدیش رنگ وکھائیا۔ جگ چوکرئی رکھدا رہیا اڈیک، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ پُرکھ پریشور بخشے اک پریت، ساچی ریت دئے جنائیا۔ پنج تت کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، آد جُگاد دیا کھائیندا۔ جھولی پائے حقیقت حق، لاشریک ویکھ وکھائیندا۔ انتر
 دیوے برہم مت، وِدیَا سَت سَت پڑھائیندا۔ اپنے ملن دی کھول کے آگھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، در گھر ساچا اک وکھائیندا۔ در گھر ساچا ویکھیا آگھ، انتر وِجی ودھائیا۔ صاحب سَتگر بیڑا دِتا بٹھ، دُبدَا پاتھر پار کرائیا۔ گھر پرکاش
 کرایا چن، نرگن نُر چند رُشنائیا۔ جگ نیتر ہٹے اٹھ، لوچن اکو ملی وڈیائیا۔ پوری منسا ہوئی من، ممتا موہ چُکائیا۔ کر نِمسکار کران دھن
 دھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ ہتھ ٹُکائے صاحب سُلطان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جس نُوں ملیاں اُچے
 اک گیان، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ سَت دھرم دا دسے سچ نشان، نشانہ اپنے ہتھ جھُلائیَا۔ جس نُوں سجدہ کرے زمیں آسمان، لوک
 پرلوک چوڈاں طبق بیٹھے نین شرمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو جس دی متن آن، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اوس پرہو پورب لیکھا
 ویکھیا آن، انہو اپنی دھار بندھائیا۔ مین بالی بڈھ انجان، سمجھ سوچ رکھان نہ رائیا۔ مستی وچ ہو حیران، پنج ت سیوا سچی کھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ فیل کہے مین مست ہاتھی، ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس دی ذات کیسے نہ
 ذاتی، جاننہارا اکو اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی سب دا بنے ساتھی، پت پریشور ناؤں دھرائیندا۔ نرگن سرگن ملے کھلاپاتی، آتم
 پرما تم آپ پرنائیندا۔ نردھن سردھن دیوے ذاتی، وست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے گردیو، سچ سوامی وڈ وڈیائیا۔ داتا دانی الکھ اہیو، آگھ اتھار سار کھئے نہ پائیا۔ کتنہی کتھ نہ سکے کوئی رسنا
 جہو، بٹی دند نہ صفت صلاحیا۔ جنم کرم دا لیکھا دیوے آگھی میو، وست امولک آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایرپت کہے موہے آئی یاد، یادداشت اپنی پھیر بنائیا۔ کس کارن سنی میری فریاد، مہروان دیا کھائیا۔ میرے انتر
 وِجَا ناد، دُھن راگ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی دُھردرگاہی، در ساچے دیا
 کھائیندا۔ نرور ہو کے بنیا جگت ملاحی، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ساچی انہو دئے صلاحی، سوہنی گُفتار نال سمجھائیندا۔ نیوں نیوں لاگو
 اس دے پائیں، چرن کول اک وکھائیندا۔ جس دا کھیل جل تھل اسگاہی، مہیئل اپنا رنگ رنگائیندا۔ جُگ چوکرئی غریب نائیاں پکڑے

بانہیں، زردھن ساچی گود اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے سر تے چھائیں، سمرتھ اپنی دیا کھائیندا۔ آتم پرما تم جس نے کھیل رچائی، لکھ
 چوراسی اندر پرہ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ گج کہے نو دیو سوامی، صاحب
 ستگر اکو نظری آئی۔ جس دی جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر کتھنی کتھ گون کہانی، دھر سندیسہ راگ سُنائی۔ جس دی صفت کرے
 چارے کہانی، چارے بانی میل ملائی۔ سو ٹھاکر سوامی گھٹ گھٹ بنیا جان جانی، بیو ابھیدا اچھل اچھیدا رہیا کھلائی۔ سچ سنگھاسن
 پرہ ابناسن بیٹھا شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس دیوے پد زربانی، گھر اکو اک
 وکھائی۔ گھر ویکھیا پاربرہم، وجے سچ ودھائی۔ نہ کوئی کانڈ نہ کوئی کرم، نہ کرمی اپنی کھیل کھلائی۔ نہ کوئی مرن نہ کوئی جنم، مات گریہ نہ
 کھئے ٹکائی۔ نہ کوئی سنسا نہ کوئی بھرم، روگ سوگ نیڑ کھئے نہ آئی۔ اکو بخشے ساچی سرن، سرنگت اک اکھوائی۔ سچ محرابے آیا چڑھن، نام
 خُماری کول رکھائی۔ سنت سہیلے آیا ورن، بے انت اپنا ویس وٹائی۔ دو جہان جس دا نام ندھان ڈھولا پڑھن، بن رسنا جہوا راگ الائی۔
 وشن برہما شو جس دی سرنی پڑن، مستک ٹکا دھوڑ لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ فیل
 کہے میری ویکھو چرچا، جگ چوکرئی سمجھ کسے نہ پائی۔ گرمکھ ماریا مستک برچھا، پچھلی کہانی اکھاں آگے نظری آئی۔ نہ کوئی روگ نہ
 کوئی برکھا، چنتا غم نہ کھئے ستائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائی۔ برچھا لگا تکھا گھاؤ، گوبند دھیان
 لگائی۔ نو کر چرن کول ویکھیا اکو تھاؤں، نیتز نین نین شرمائی۔ تُوں داتا بے پرواہو، بے انت تیری وڈیائی۔ آد جگادی پتا ماؤں، مہروان
 اکھوائی۔ ایتھے اوتھے کریں سچ نیاؤں، عدالت اکو اک جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا دینا اک ور، سچ تیری
 سرنائی۔ گھاؤ کھا کے کرے دھیان، انتر منگ منگائی۔ تُوں داتا دانی مہروان، سورپر اکھوائی۔ میں بلہین نادان، ہنکار رُپ وٹائی۔ مدھ
 مستی وچ شیطان، شرع نال لڑائی۔ تڈھ بن سہائی کوئی نہ دسے وچ جہان، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا
 کر، اکو دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ فیل منگی انتر منگ، بن رسنا جہوا بول سُنائی۔ گوبند سورا چڑھ ٹرنگ، ویکھے چائیں
 چائیا۔ تیری اتم پوری ہوئے اُمنگ، آسا تیرے نال رکھائی۔ میرے نال ہووے میرا صاحب سرنگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ تیری ننگی ہون

نہ دیوے کنڈ، چرن کول اُپر لئے ٹکائیا۔ انتر آتم دیوے اک اند، پُری اند والا سچا ماہیا۔ جُگ جنم دی پچھلی آگے لوے گنڈھ، گنڈھنہار
 گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ دوس رین چلداں پھردیاں دیوے ٹھنڈ، سانتک ست ست ورتائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت ویکھنے
 نوری چند، جنہاں اندر نرگن جوت کری رُشناٹیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بھگت بھگوان بنیا سنگ، ناتا سکے کھئے تڑائیا۔ ملے وڈیائی وچ
 وربھنڈ، برہمنڈ خوشیاں گیت سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فیل کہے میری گئی ہوئے، ممتا
 مَول رہن نہ پائیا۔ ایہ لیکھ لیکھایا ستگر نوویں، گوہند لیکھا دئے جنائیا۔ دُھر دا لیکھا جانے گونے، آگم اتھاہ بے پرواہ سمجھ نہ کیسے جنائیا۔
 لکھ چوڑاسی جیو جنت بھرے پھردے اونے گونے، اندج جیرج سینج اُتہج پھیرا پائیا۔ لیکھ چُکایا دُشٹ دمنے، دامنگیر ہو کے دیا کہائیا۔
 لہنا دینا مَکایا ہر سنگت ساہمنے، سمجھ اپنے نال ملائیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے مُلا شیخ مسائق پنڈت براہمنے، گرتھی پنتھی دھار ہتھ
 کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر اک اکھوائیا۔ چُکا لیکھا وچ مات، سچ دوار
 ملے وڈیائیا۔ لیکھا لیکھیا قلم دوات، شاہ شہادت دئے بھگتائیا۔ صاحب ستگر درسن پایا ساکھیات، سخی سرور اکو نظری آئیا۔ آگے واسطے
 جنم مرن وچوں ہویا آزاد، جونی جُون نہ کھئے بھوائیا۔ کھیڑا وسیا تن ہویا برباد، انتر آتم گھر مہکائیا۔ چرن کول لگ دُھر دا آیا اک سواد،
 رسنا رس سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا دتا مَکائیا۔ فیل کہے میرے سچ سوامی، در تیرے سچ
 عرضوئیا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ انترجامی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ بھگت وچھل صاحب سُلطانی، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گُرمکھ
 گُرسکھ ہرجن ہربھگت تیری لوکھات دسن نشانے، نشانہ تیرا ناؤں ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان
 وڈیائیا۔ فیل کہے تُوں صاحب فاضل، رحمت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جُگادی دُھر دا عادل، عدالت اکو اک وکھائیا۔ جنم کرم کریں تبادل،
 بدلی اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرے سنگ پار کراؤنا میرا مہاوت، جسدی عداوت گوہند نال نظری آئیا۔ در دربار آگے ہو کے دیوے وچ ضمانت،
 سفارش تیرا نام رکھائیا۔ تُوں صاحب ستگر صحیح سلامت، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان
 ہونا سہائیا۔ صاحب ستگر نرگن دھار تھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ جُگ چوکڑی آد جُگادیت نوٹ ویکھے سچ سچ، گھٹ گھٹ انتر

باہر کھوج کھوجائیندا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے سُرتی شبدی لئے پُچھ، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے بلائیندا۔ سجدہ سیس جھکایا چرن
 کول جھک، نیتر نین دھیان لگائیندا۔ تیرا پینڈا گیا مُک، سنگی ساتھی پار کرائیندا۔ دھن وڈیائی ساچے گرمکھ گرمکھ، جو تیرا پچھلا
 میل کرائیندا۔ لہنا دینا مات لوک وچوں گیا چُک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا اپنے ہتھ
 رکھائیندا۔ لہنا دینا چُکیا جگ، جگ جیونداتا آپ مُکائیا۔ جنم کرم دی ترسنا مٹی اگ، تتوت نہ کھئے تپائیا۔ آون جاون پار کنارہ پندھ
 مُکایا حد، حدوڈ اپنی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فیل کہے میں توڑاں فصیل، فیصلہ
 حُکمے اندر رسائیا۔ اندروں میری گوبند نال دلیل، باہروں کوڑ کران لڑائیا۔ ہُن بنیا اک وکیل، وکالت ساچی وچ فیصلہ حق سنائیا۔ چوٹھے
 جُگ میری اتم اک اپیل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈا نظری آئیا۔ گج کہے میرے سہائے پیر،
 چوٹھے جُگ چوٹھاں ملی وڈیائیا۔ جس دی کوئی نہ جانے لہر، لہر وچوں دھار نظر کیسے نہ آئیا۔ زرگن سرگن سچ سنگھاسن بہ کے دو
 جہاناں کری سیر، لوکات اپنی کھیل وکھائیا۔ جن بھگتاں گرمکھاں گرمکھاں اُتے کری مہر، آسن سنگھاسن سوہنا آپ سہائیا۔ دُور دُراڈا
 چل کے آیا نیرن نیر، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آر پار کنارہ اپنا پندھ مُکائیا۔ پُرب لہنا پچھلا لیکھا میرا دتا نیڑ، جھگڑا جھیرا آگے نہ کھئے جنائیا۔
 اندرے اندر چرن کول میں ڈھیہہ ڈھیہہ ہویا ڈھیر، ڈھیری اپنی خاک جنائیا۔ سرن تگی شہنشاہ اکو شیر، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس
 جُگ چوکرئی گہرا دتا گیڑ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ حُکمے وچ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نر ہر لہنا دینا دیوے تھاؤں تھائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بالمیک دی کٹیا اُتے بٹھور کان پُر اتر پردیش ★

پنڈت کون ساچا چرنامت، مِتر سِری بھگوان ملائیا۔ نرنتر برہم کرے ہِت، مایا پردہ پرے ہٹائیا۔ دب نیتر آئے دس، نرگن نرنکار نراکار جوت رُشنائیا۔ بالمیک جو لگاوے کھچ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ دھام وکھائے اولڑا اندٹھ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ ست وِدیا کتھوں لئی سیکھ، کون کرے پڑھائیا۔ کون کہے قلم شاہی کاغذ لیکھ لیکھ، دُھر دا حُکم فرمان اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرنامت اِکو در رکھائیا۔ چرنامت کون ست، شنکر پنڈی کون وڈیائیا۔ کِس بدھ اُچے برہم مت، برہم وِدیا سچ پڑھائیا۔ لیکھا مکے تتو ت، واستک وستو اِکو نظری آئیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، سِری بھگوان جوڑ جُڑائیا۔ بالمیک جس دی چرنی گیا ڈھٹھ، سیس جگدیس جھکائیا۔ سو بھومکا استھان ساچا گرہ دینا دس، مندر کون سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن چرنودک کون روپ وٹائیا۔ چرن چرنودک کیسے ہتھ نہ آوے پنڈت، ستجگ تریتا دوپیر کلجگ چار گنٹ چارے کھانی دھیان لگائیا۔ کوٹاں وچوں بھکت بھگوان در بنے منگت، اپنی اچھیا جھولی آگے ڈاہیا۔ کِریا کرے صاحب سورا سربنگت، ست ستوادِی دیا کھائیا۔ نرگن نرنکار سرگن انگیکار کار انگت، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پنج تت کایا چولی نام ندھان چاڑھ رنگت، امرت رس انتر جام پیائیا۔ مائش مائکھ ماٹو بنائے بنتر، گھر سچ دیوے وڈیائیا۔ سچ چرنودک چرنامت نچ گھر پیائے آپ نرنتر، جھرنا اِکو اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا چرنامت اک وکھائیا۔ چرنامت نظر نہ آوے جگت کٹورے، گزوا خوشی نہ کھئے جنائیا۔ جگ چوکڑی جن بھکتاں سِری بھگوان آپ ورتائے بھورے بھورے، تھوڑا تھوڑا مکھ انتر جام پیائیا۔ جنہاں پیتا تنہاں آپے بہڑے، کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ خوشی منائیا۔ بالمیک بٹوارا ور اِکو لوڑے، نیتر نین اکھ دھیان لگائیا۔ انت کال کل کاتی کوئی نہ بہڑے، سگلا سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرنامت چرنودک اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا چرنامت پنڈت جی دینا دس، کون سچ سچ ورتائیا۔ جس دے پیتیاں من واسنا ہووے وس، کام کرودھ لوہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ کایا مندر اندر نرگن جوت ہووے پرکاس، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ جنم کرم دی پورب پوری ہووے آس، ترسنا کوڑی دئے چکائیا۔ جس دوارے بالمیک ہویا داسی داس، بجواڑا اپنا سیس نوائیا۔ سو جنگل

جوہ اُجاڑ پہاڑ پر بہ ویکھنہار پر بہاس، ڈونگھی کندر کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے چوٹی پر بت اُتے گیلاش، پاربرہم برہم پڑدہ آپ چُکائیا۔
 وشن ہو کے وشو کرے تلاش، چار کُنٹ دہ دشا دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ ہر کا چرنامت کوئی پیائے نہ وچ گلاس، کٹورا نظر کیسے نہ
 آئیا۔ کر کیرپا جنہاں آپ دیوے پُرکھ ابناس، ابناسی رُوپ دئے بنائیا۔ اک چرنامت پین دی سبناں رکھی آس، پِن بھگتاں لوکات ہتھ کیسے نہ
 آئیا۔ ساچی پُونجی دُھر دی راس، پرم پُرکھ پُرکھوتم پاربرہم پت پرمیشور سد اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 چرنامت اپنا آپ بنائیا۔ پنڈت جی دسو کی امرت رس، چرنامت کون وڈیائیا۔ کون مارگ دیوے دس، راہ ساچا اک سمجھائیا۔ ملے میل
 پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ دئے درڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گر اوتار جس دا گاؤندے جس، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ سو
 صاحب سلطان سری بھگوان دُور دُراڈا نیرن نیرا گھر ساچے آوے نس، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ گلان باتاں دی نہیں کوئی گاتھ، رسنا جہوا
 نہ کھئے وڈیائیا۔ اندر وڑ کے ویکھو مار جہات، کی امرت رس تہاڈے نجھ جہرنا جہر اپنا ایشٹ پکائیا۔ بند کواڑی کھول کے ویکھو
 تاک، بجرکپاٹی کُنڈا لاپیا۔ پڑھیاں اوہ نہ آوے سواد، اندر وڑیاں ست سرُوپ سمائیا۔ سو پنڈت جو پاربرہم وچ ہوئے وساد، برہم وسادی
 رُوپ سمائیا۔ جس دا کھیل آد جگاد، ناد انادی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، امرت ساچا اکو اک منگ
 منگائیا۔ پنڈت جی کی ٹساں امرت پیتا، چلی ہتھان اُتے ٹکائیا۔ تن من ہویا ٹھانڈا سینتا، پنچ تت آگ نہ کھئے جلائییا۔ کی آیا گیان پِن پڑھیاں
 اٹھاراں دھیائے گیتا، رام کرشنا سمکھ نظری آئیا۔ کی مٹھا ہویا کوڑا ریٹھا، سچ مٹھاس اکو تت بھرائیا۔ کی لیکھا چُکیا نیچاں اوچاں، ذات
 اذات لیکھا دتا گوائیا۔ جس امرت رس نام ندھان سچ دواویوں پیتا، سو پنت پاپی پُنیت رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ چرنامت دُھر دا آپ ورتائیا۔ پنڈت جی امرت وستو کی، کون دیوے ورتائیا۔ جس نال نرمل
 ہووے جی، جیو آتما بھو رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھا چُکے ساڈھے تِن ہتھ سین، روداس چارا دئے گواہیا۔ بٹوارا بجوارا بالیک پھیر او سے دا
 ادھین، جس مسکین دتا بنائیا۔ دُھر دے پنڈت کولوں پڑھو تعلیم، وِدیا اکو دئے سمجھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہاناں والی وکھائے اپنا نرگن
 نُر سچ سین، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹائیا۔ جس دا فرمان حُکم چوڈاں لوک ترے بھون چلے لکھ چوڑاسی جیو جنت ادھین، گر اوتار پیر

پيغمبر بيٽھي سڀس نواڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، چرنامت چلي ديس اٿلي، جس دي قيمت ڪيس نه پائيا۔ پنڌت جي چرنامت ڪيس نون ورتايا، پيونهار گون اکهواڻيا۔ جے انتر آگھ ۽ ويڪھو ڪھول نظارہ، ڪي ڪچھ ساہمنے نظري آڻيا۔ جس دے پچھه بالمليڪ زليا وچ اجاڙا، سو ٿھوڪر نام لگائيا۔ جس رام دا نام ڪيتا اجيارا، ليڪھا ليڪھ ڪے شھادت دتي گواہيا۔ تس رام دا انت نه پاراوارا، پاربرسم پريھ ۽ پرواہيا۔ جگ چوڪڙي ويڪھنھارا ڪھيل نيارا، نرگن سرگن رُپ وٽائيا۔ چارے ويدان دئے سھارا، پُراڻ اٿھارا ڪرے اجيارا، گيتا گيان اٿھ دس جوڙ جڙائيا۔ ساچي سڃياں ويڪھ اکھاڙا، دو جھاناں منگلاچارا، منڊل راس اڪ رچائيا۔ ويڪھنھارا گنگا ڪنارہ، بخشنھارا چرنامت ساچا ٿھندي ٿھارا، رس اڪو اڪ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچ ليڪھا جانے تھائون تھائيا۔ پنڌت جي گزوي ڪرے پُڪار، اُچي ڪوڪ ڪوڪ سُنائيا۔ جس دا آد جگادي تيرتھ تڻ سرور دُھر دا سچ بھنڌار، گنگا جمنا سُرستي گوداوري دھار چلايا۔ سو ڪرتا پُڪھ ڪرنيھارا ڪھيل ڪرے ڪرتار، ڪاھن گھنڻيا رام رمڻيا نرگن سرگن ويس وٽائيا۔ ساچا جام ميت پيار پلاونھار، رس اڪو اڪ وڪھائيا۔ تس دا نيتر نين آگھ ڪرو درس ديدار، ستمڪھ ھو ڪے رھيا سمجھائيا۔ جگت وديا وسے باھر، بھگت وديا اڪ سمجھائيا۔ جس دھار وچون نراڪھڙ ساچے ڪر پيار، بالمليڪ اپني قلم چلايا۔ سو بالمليڪ ڪلجگ وچ ڪرے پُڪار، اُچي ڪوڪ ڪوڪ سُنائيا۔ ايھه ميرا اوھو يار، جو جگ نيتر نظر ڪيس نه آڻيا۔ اوسے دا سچا بھنڌار، جس نون ڪوئن ڪوٽ پنڌت پاندھه رے ورتائيا۔ پر اب نه ڪوئي پيونھار، امرت پي امر رُپ نه ڪوئي وٽائيا۔ شنڪر نين رھيا آگھاڙ، اپني ترسول ھتھ رکھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، چرنامت اڪو گھر وڪھائيا۔ چرنامت اندر وسے بھگوان، جل ساچا رھيا سُنائيا۔ اس دي ڪرو پچھان، پنڌت جي اپنا دھيان لگائيا۔ پھير ديوو فرمان، حُڪم سنديسہ اڪ سُنائيا۔ دُھر دا ويڪھ ڪھيل مھان، مھابلي اپني ڪار ڪمائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، پُچھنھارا سچ در، جس گھر ۽ ڪے امرت جل جن بھگت پيون چائين چائيا۔

ساچی سیتا وکھائی سُرتی، ساچے رام نال پرنائیا۔ جس دا رُوپ اکال مورتی، ست سرُوپ سہائیا۔ آسا منسا سرب پُورتی، بہرتبر
 ویکھ وکھائیا۔ واس چُکے نیڑ دُورتی، گنگا آر پار کنارہ اِکو گھاٹ نظری آئیا۔ اوس دی ساچا رام کرے سچ مہورتی، مُشکل پچھلی حل
 کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ سیتا مندر دینا وکھال، جس انتر اِکو جوت ہووے رُشنائیا۔
 ایہدے نال رام وسے دین دیاں، سوہنا اپنا جوڑ جُڑائیا۔ بے شک باہروں کُندا پھرے بناس، پنج تت کایا ماٹی دُکھدائی نظری آئیا۔
 اندروں کرے ساچی سنبھال، بن پریم بے پرواہیا۔ کیا کوئی سمجھے لو کُش کس دے بال، بالمیک بجواڑا دئے گواہیا۔ کون کرے پرتپال، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کون جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ رکھے سنبھال، اپنی گود اُٹھائیا۔ کس بدھ امرت ست جام دئے پیال، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سو
 پنڈت جی مندر دینا وکھال، جس اندر سیتا سوہنا رُوپ وٹائیا۔ سیتا نظری آئے ست، ست ستواد وچ بیٹھی آسن لائیا۔ اِکو رام رہی
 جپ، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پلائییا۔ نالے بناس نالے تپ، دوویں رنگ وکھائیا۔ نالے بالمیک سر اُتے رکھے ہتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔
 نال پرہ ملن دی کھولی آگھ، انتر درشن پائیا۔ باہروں سارے رہے دس، ساچا بھیو نہ کھئے کھلائییا۔ اوہ سیتا میا سب دے اندر رہی وس،
 جیہڑی سیتا ساچے رام پرنائیا۔ اُس دا لیکھا کدے نہ مکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ساچا جوڑ جُڑائیا۔ سو مندر خوشیاں نال دینا
 دس، ویکھیئے چائیں چائیا۔ مندر اوہ نہ دسنا جس وچوں سیتا جائے تھ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دے پچھے رام ہووے بے بس، بھجے
 واہو داہیا۔ جس راون ستھر دتا گھت، خاکی خاک ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر ویکھے بے پرواہیا۔ سیتا
 مندر وکھاؤنا سوہنا، سوہنی بنت بنائیا۔ جنھے نہ ہسنا نہ رونا، خوشی غم نہ کھئے رکھائیا۔ نہ بستر نہ سیجے سؤنا، آس نندرا نہ کھئے وڈیائیا۔
 نہ گیت نہ چھند گاؤنا، تال تلواڑا نہ کھئے وجائیا۔ جس مندر اندر پریم پُرکھ پرماتم انتر درس پاؤنا، سیتا خوشیاں رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھن آیا اوہ گھد، جس گھر سیتا سوانی بہ بہ خوشی منائیا۔ سیتا مندر کِدا چنگا، پنڈت جی کون دئے
 وکھائیا۔ جس دے ویراگ اندر روندی پھر دی گنگا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جس دا رام چھڈیا سنگا، ناتا تٹیا سنگی لوکائیا۔ بن رام سیتا اوہ
 نہ آوے اندا، جو اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس گھر بن تیل باقی دیا جگائے آگئی چندا، اٹھ پھر ہوئے رُشنائیا۔ کوڑے کِرکٹ نال کدی نہ

ہووے گندہ، جگت واسنا اندر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ اوتھے نہ کوئی سنگھاسن نہ کوئی پلنگ نہ کوئی کھٹیا نہ کوئی منجا، اکو جوت نؤر رُشنائیا۔ شبد اناد دُهن و جے مردنگا، تند ستار نہ کھئے ہلائیآ۔ جس مندر نؤں کوئن کوٹ لبھدے پھدے وچ برہمنڈا، جیو جنت سادھ سنت بیٹھ دھیان لگائیا۔ سو مندر وکھاؤنا جتھے وڑدیاں کوئی نہ آوے سنگا، ستمکھ ساکھیات سیتا رام دوویں نظری آئیآ۔ بالمیک اندروں ربیا گا، خوشیاں گیت سُنائیآ۔ پرہو کیتا قول ربیا نبھا، پورب لیکھا بھل نہ جائیا۔ اینہاں کولوں مینوں بھگت لیا بنا، اپنی گود اُٹھائیآ۔ رَوَداس نال جوڑ جڑا، دیوے مان وڈیائیآ۔ پچھلا چیتا دئے کرا، چیتن روپ وکھائیآ۔ ایسے کارن کرتا گیا آ، گرہ مندر گھر ویکھے نین اُٹھائیآ۔ جس دی آسا رکھ چرن بھرواسا گیا تکا، سو صاحب ہوئے سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بالمیک تیری کرے بھال، پال سنگھ سرن رکھائیآ۔ ساڈھے تین ہتھ ایتھوں دُور، فاصلہ سچ ربیا سمجھائیآ۔ کلجگ وچ ساڈھے تین ہتھ ایسے کارن ہویا منظور، مزدوری پچھلی جھولی پائیآ۔ جس سنگھاسن اُپر صاحب حاضر حضور، ڈھائی بالشت اس توں پچھے دئے وڈیائیآ۔ اس دھام تے ڈھائی گٹھاں آگے جھک کے اکھاں وچوں نیر ویاے نؤر، پہل ہو کے انتر کُرائیآ۔ میری جودڑی کرنی منظور، چرن کول بخشنی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رَوَداس سنگ پوری کیتی آس، آسا وچوں ساڈھے تین ہتھ دی رَوَداس چارا دئے گواہیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ★

جن بھگت کہے میں آرادھیا اک، ایکنکار دھیان لگائیآ۔ جس اپنا لیکھا میرے انتر دتا لیکھ، کاغذ قلم شاہی سنگ نہ کھئے رکھائیآ۔ جگ چوکرئی نت نوت نرگن اوہو روپ آئے دس، ست سروپ نظری آئیآ۔ آتم پرما تم کرے ساچا ہت، پریتی اکو اک وکھائیآ۔ جنم کرم بھرم بھو کوڑی کریا لیکھائے نجٹھ، وڈ داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت جو سٹا دے کر پٹھ، گرمکھاں ستمکھ نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت ربیا ترائیا۔ جن بھگت کہے پرہے تیری ساچی مستی، نام خُماری اکو نظری آئیآ۔ سدا سدا سد نظری آئے تیری ہستی، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیآ۔ آد جگاد چڑھی رہے مستی، سچ متوالا روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی اک وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہ تیرا نگارہ، گھر نو ندھ وچے ودھائیا۔ ناتا چھٹے سرب سنسارا، سگلی چنت گوائیا۔ نج نیتز نین دیدارا، درس حرص سرب گوائیا۔ گرہ دیپک جوت اُجیارا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ ست ملن دا سچ پیارا، پریم پریتی اک درڑائیا۔ مندر سہائے محل منارا، نہچل ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہار آپ اکھوائیا۔ جن بھگت کہے کی تیری صفت، سچ صلاحی کہن کچھ نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے تیری نسبت، آد جگاد جگ چوکرئی سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا لیکھا سدا سدا الابرت، لوک پرلوک تیرا نور نظری آئیا۔ سچ سوامی جن بھگتاں کرے اک مُحبت، مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے ہر گھٹ، گرہ گرہ جھولی پائیا۔ ہری بھگت کہے میرے بھگوت، تیری بھگتی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی کر کر تھکے سادھ سنت، جیو جنت بھجن واہو داہیا۔ کیسے ہتھ نہ آوے منیا منت، منتر ست نہ کھئے سمجھائیا۔ روپ انوپ تیرے ویکھ انت، اگت سکے نہ کھئے گنائیا۔ بھرے بھلا جگت سنسار ککرمی جنت، نہکرمی تیرا نہیوں نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا دتی درڑائیا۔ سری بھگوان بھو کھول، جن بھگت دئے سمجھائیا۔ جگ چوکرئی تولان ساچا تول، نام ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ ساچے سنتاں سجن بن کے وساں کول، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ اندر وڑ و جاواں ڈھول، ستیاں آپ اُٹھائیا۔ امرت رس پیواں پاہل، جام نام ہتھ اُٹھائیا۔ اُلٹا کر کے ناہ کول، جھرنا اکو ست جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے آپ سہائیا۔ جن بھگت کہے تیرا امرت پیوے کون، سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ سادھ سنت چار گنت دہ دشا بھون، دوس رین من واسنا نال رلائیا۔ تیرتھ تٹ کینار جو جا جا نہاؤن، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ مرگشالا جو سیجے سون، دھوڑی تن تپائیا۔ سیس بھسم جو پھڑ پھڑ پاؤن، خاکی خاک روپ وٹائیا۔ راگاں ناداں اندر جو گان، تال تلواڑے جو رہے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا سنگ سکے نہ کھئے نہائیا۔ پاربرہم کہے میرا لیکھا سچ، ست ست سمجھائیا۔ جن بھگتاں ملاں ہس ہس، نت نوت پھیرا پائیا۔ جگ چوکرئی دیواں وتھ، نام امولک اک ورتائیا۔ پردے اندر آپے وس، ہستی اپنے نال رکھائیا۔ امرت آتم ساچا جھٹ، سچ سروور دیاں بھرائیا۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، نام ونجارا ونڈ ونڈائیا۔ آتم سیجا بیٹھ سہنجنی کھاٹ، سنگھاسن اکو رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگا کایا

ماٹ، کاچی ماٹی دیاں وڈیائیا۔ سدا سُہیلا بن کے وسار ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ جنہاں سُناواں اپنی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔
 تنہاں ایتھے اوتھے بناں ماٹی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ پکڑ چڑھاواں ساچے راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ اپنے ملن دی اتر آے دساں
 جاچ، سُرتی شبد جوڑ جڑائیا۔ ساچی سیجا کر کے بھوگ بلاس، ناری کنت رُوپ وٹائیا۔ جنم جنم دی پوری آس، جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنے سنگ رکھائیا۔ جن بھگت کہے کی تیرا رنگ، جگ نیتر نظر نہیں آئیندا۔ کون سیجا سوہے پلنگ، سچ
 سنگھاسن کون ڈیرہ لائیندا۔ کون نام وجے مردنگ، کون ناد لائیندا۔ کون پریم دئے اند، کون اپنا سنگ وکھائیندا۔ کون ڈھولا گائے
 چھند، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در بھکھک منگ منگائیندا۔ میرا ڈھولا سوہنگ سو، آد جگاد جگ
 چوڑی جن بھگتاں آپ جنائیا۔ سرِشٹ سبائی نالوں کرے نرموہ، مُحبّت اپنے نال جڑائیا۔ کوڑی کِریا لوے کھوہ، سچ سچ جھولی دئے
 بھرائیا۔ کر پرکاس اتر لو، اندھ اندھیر گوائیا۔ دُھر دا ڈھوا دیوے ڈھو، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت لئے اٹھائیا۔
 جن بھگت کہے کی تیرا گیت، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ میں سُن سُن تھکا مندر مسیت، شودوالے مٹھ در در پھیرا پائیا۔ تیری کوئی نہ جانے
 اچر ریت، ریتوان پڑدہ نہ کھئے اٹھائیا۔ سارے کہن پرہہ دا کھیل سدا اندیٹھ، ویکھن وچ کدے نہ آئیا۔ جو جن کرے چرن پریت، تس
 دیوے مان وڈیائیا۔ کر کِریا سوامی بخشے اک حدیث، حضرت سچ کر پڑھائیا۔ ہوں بال ایانا نیکن نیک، نیچوں نیچ رہیا وکھائیا۔ کایا
 چولی چاڑھ رنگ مجیٹھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ میری ننگی نہ ہووے پیٹھ، پشت پناہ تیرا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی سرن تیری نکائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت سرن لینی تگ، اوٹ اکو اک رکھائیا۔ سب دی جھولی پاواں
 حق، حقیقت وچوں کھوج کھوجائیا۔ جھوٹھی پریت لا نہ جانا نس، بھجیاں مارگ ہتھ نہ کھئے آئیا۔ کِریا کرے پُرکھ سمرتھ، دو جہان دئے
 وڈیائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، گھر درس سہج سُبھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مل کے گاؤندے ایہو جس، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔
 تُوں میرا میں تیرے وس، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا نور اپنا نور درسائیا۔ جن بھگت کہے
 وڈا چھوٹا ایہہ تیرا کم، میری سمجھ وچ نہ آئیا۔ تیری وڈیائی تُوں ہیں پرہو دھن، دھن تیری سرنائیا۔ میں بالا ندھا نوری تیرا چن، تُوں

چاندنا بے پرواہیا۔ میں نت نوت تیرا بھانا رہیا من، تُوں سد اپنے بھانے وچ سمائیا۔ میرا وسیرا چھیری چھن، تیرا محل اٹل سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیا۔ تُوں میرا جننی جن، ہوں پُوت سپُوت در ٹھانڈا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ تُوں پُوت سپُوت میرا جگ، سری بھگوان سچ سمجھائیندا۔ میں وساں اُپر شاہ رگ، گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ تیرا گُرمکھ کر کے حج، اپنی حاجت پُور کرائیندا۔ جگت دوار سارے تچ، تخت تیرا اک وڈیائیندا۔ میں درسن کراں رچ، نت لوچن تیرے نال ملائیندا۔ تیرے اندر اپنا پردہ کج، پنج تت کایا اوڈھن اک سہائیندا۔ تُوں میرا دیوے نہ کوئی ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ بھگت کہے تُوں میرا باپ، پتا اکو اک اکھوائیا۔ بن رسنا جہوا کراں جاپ، بن پڑھیاں ہووے پڑھائیا۔ نج نیتر ویکھاں تیرا پرتاپ، اگم اتھاہ تیرا نُور نظری آئیا۔ سنسا روگ نہ کھئے سنتاپ، چنتا دکھ نہ کھئے جنائیا۔ دھن وڈیائی جاگے میرے بھاگ، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ نام امولک دتی دات، وست اپنی آپ ورتائیا۔ چرن پریت بدھا نات، بدھاتا اپنا سنگ وکھائیا۔ تُوں بیٹھا رہیں اکانت، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ بن تیری کِریا تیری سمجھ آئے کیسے نہ بات، سوچ سکے کوئی نہ رائیا۔ جنہاں بخشیں آپ نجات، سمرتھ پُرکھ ہو سہائیا۔ تنہاں گُرمکھاں پُوری ہووے آس، آس اصل نال ملائیا۔ کوٹن کوٹ کوٹاں وچوں ہرجن ورلے نال کریں ملاپ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت بنائیں سجن ساک، ناتا سگلا جگت ترائیا۔ مہارج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا رکھ ڈُونگھا کھات، جگ چوکری کھاتے اپنے وچ سمائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی بیبی بھگوتی دے گرہ شاستری نگر کانپُر اُتر پردیش ★

جن بھگت کہے میرا ایشٹ بھگوان، دُوچا دیو نہ کھئے منائیا۔ جو انتر آتم دیوے سچ گیان، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ نرمل دیا جوت جگائے مہان، تیل باقی نہ کھئے رکھائیا۔ امرت رس پیائے جام، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ کوڑی کِریا میٹے شیطان، ممتا موہ نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ مندر سہائے مکان، گھر گھر وچ سوہیا پائیا۔ سوچھ سرُویی درسن دیوے آن، ست سوامی نظری آئیا۔ دُھر دا شبد سُنائے ناد دھنکان،

انحد راگی راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دیوے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے میرا بھگت پیار، لکھ چوڑاسی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکری پاواں سار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ ساچی سیکھیا اک سیکھال، دُھر دا نام کراں پڑھائیا۔ دینا بندھپ ہو کے دین دِیال، در گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کراں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ جن بھگت کہے میرا بھگوت، بن بھگون دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرماتم ست ستوادى دُھر دا کنت، نر ہر نرائن اکو اک اکھوائیا۔ جُگ چوکری لکھ چوڑاسی جیو جنت بنائے بنت، سادھ سنت دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد مہا سُنائے اگنت، کھانی بانی اپنا راگ الائیا۔ کوڑی کِریا مایا ممتا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، سچ سچ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ سِری بھگوان کہے میرا بھگت سجن، دو جہاناں وچوں اکو نظری آئیندا۔ چرن دھوڑی کرے سچا مجن، سچ سروور اکو نہا نہا خوشی رکھائیندا۔ دوس زین اٹھے پھر رہے مگن، انتر آتم سچ دھیان لگائیندا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے سچ دوازیوں مینوں آوے سدن، اُچی کوک کوک ساچا نام الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں سنگ سہائیندا۔ جن بھگت کہے میرا ٹھاکر سوامی، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ ہوئے انترجامی، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ شبدي شبد جو گائے اگتی بانی، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ سنت سہیلا گرو گُر چيلا بھيو کھلائے پد نربانی، گھر ساچا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سِری بھگوت کہے میرا بھگت سنگ، ساتھی دو جہان نظری آئیندا۔ جس اندر مینوں ملے اند، گھر وچ گھر بہ خوشی منائیندا۔ اپنا نوری جوت چاڑھ چند، ساچا نور اک رُشنائیندا۔ ستوادى گا چھند، سوہلا ڈھولا راگ الائیندا۔ آسا منسا میری پوری کرے منگ، ہرجن اپنا آپ بھیٹ چڑھائیندا۔ جس ملیاں سدا سد پئے ٹھنڈ، سو بھگت صاحب ستگر سچے بھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ خوشی منائیندا۔ جن بھگت کہے میرا بھگوان اکم، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گریہ نہ پھیرا پائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ پون سواس نہ کھئے دم، نیتر نیر نہ کھئے وبائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہان جانے اپنا کم، نہکرمی ساچا کرم کھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت آئے گھڑے آئے لئے بہن،

گھڑن بھٹنہار کھیل کھلائیا۔ وست امولک نام ندھان دیوے دھن، گھٹ گھٹ اندر جھولی آپ بھرائیا۔ رُو سس چمکونہارا چن، چانتی اپنی دھار دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت نیوں نیوں لاگے پائیا۔ سِری بھگوان کہے بھگت اپار، لگھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ جو نت نوت منگے اک دیدار، دید عید چند رُسنائیا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، ایشٹ اکو اک منائیا۔ دریشٹ کھول آپ کرتار، گھر ویکھے چائیں چائیا۔ میل ملاواں ٹھانڈے دربار، محل اٹل ملے وڈیائیا۔ ساچی سخیاں منگلچار، گیت گوبند اک سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا یار، مِتر پیارا بنے بے پروا بیا۔ آون جاون جنم مرن دا گیڑ نوار، لگھ چوراسی دئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہووے آپ سہائیا۔ جن بھگت کہے سِری بھگوان میرا مِتر، ماتر بھومی دئے وڈیائیا۔ جوتی دھاروں جوت آئے نکل، شبدي شبد ناد وجائیا۔ نہ ملماں نہ پتل، سچ سَورن پارس رُپ دکھائیا۔ ایکا دھار رہے بسمل، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے میرا بھگت انوکھا، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ جس اندر نرگن نُوڑ جگے جوتا، آگیان اندھیر بیٹھا مکھ جُھپائیا۔ سو صاحب سلطان نام چے سوکھا، بن رسنا جہوا بٹی دند پلائییا۔ چرن پریتی رکھے دُھر دی اوٹا، سیس اُپر نہ کھئے اٹھائیا۔ من واسنا من نہ ہوئے کھوٹا، کوڑی کِریا دئے تجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا میل ملائییا۔ جن بھگت کہے میرا بھگوان وچولا، میلا اپنا آپے آپ کرائیا۔ سِری بھگوان کہے میں بھگتاں گولا، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ بھگت کہے میں گاواں ڈھولا، نرگن تیرا نام دھیائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں اندر مؤلا، سرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے سچا شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اکو سیج اک پلنگ، اکو سنگھاسن سو بھا پائیا۔ اکو پریم اک اند، رس اکو اک رکھائیا۔ اکو گیت اکو چھند، ڈھولا اکو اک سُنائیا۔ اکو منزل اکو پنڈھ، پاندھی اکو رُپ وٹائیا۔ اکو تٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار اک ہو جائیا۔ اکو سچ دوار جائے لنگھ، اکو ایک ایکنکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان میل ملائییا۔ بھگت بھگوان ہوئے ملاپ، ملنی ہر جگدیس کرائیندا۔ دوویں مل کے اک دو جے دا کرن جاپ، پریم پریتی اندر ساچا ناد وجائیندا۔ ناتا جُڑائے پتا پُوت باپ، پُرکھ اکال کھیل کھلائیندا۔ آتم پرما تم بن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ پارپریم برہم ویکھے مار جھات، پردہ اوہلا آپ

اُٹھائیندا۔ سچ دوارے سچ پریتی ساچا بٹھے نات، ایتھے اوتھے دو جہان نہ کھئے ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان سوہن اکو گھاٹ، پتن صاحب ستگر اک وکھائیندا۔ بھگت بھگوان سچ محلا، ست ستوادی اک وسائیا۔ اک دو جے دا پھڑیا پلا، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی شبدی دھار رلا، زرگن زرگن ویکھ وکھائیا۔ جرم کرم دا میٹ سلا، آون جاون ڈیرہ ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان اکو گھر وسائیا۔ بھگت بھگوان گھر وسے ایک، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ سچ دوارے ملے ٹیک، ست ستوادی ہونے سہائیا۔ اگلا پچھلا چکے لیکھ، قلم شاہی کاغذ دئے گواہیا۔ زرگن آتم زرگن پرماتم دواں بنیا بہیت، پنتکاری اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سنگ جگ جگ کھیدے کھیدے، بن کھلاری اپنا کھیل رچائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنہاں دسے آتم انتر اپنا بہیت، انہو پرکاش پُرکھ ابناس اکو وار کرائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی کِریا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کانپُر اتر پردیش ★

جن بھگت کہے ویکھ مات لوک، پرہ اپنا دھیان لگائیا۔ تیری کوئی نہ رکھے اوٹ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراناں وچوں پڑھ کے سلوک، رسنا جہوا رہے گائیا۔ من واسنا منگدے موکھ، مُفت جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا نور تگے نہ کوئی نرمل جوت، سادھ سنت اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ تون بیٹھا رہوں خاموش، گنگ مُکھ ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زرگن زرویر لئے انگڑائیا۔ جن بھگت کہن اٹھ ویکھ تگ، طاقتور اپنی لے انگڑائیا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ ست دیپ سب تے پیا شگ، وشن برہما شو شنکر بیٹھا اکھ چرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے دوارے آئے نٹھ، لوکيات ناتا جگت ٹڑائیا۔ جگ چوکری مارگ لکھ کے آئے دس، اکھراں حرفاں نال سمجھائیا۔ اتم سارے کر کے بس، بستے اپنے بیٹھے بندھائیا۔ کیسے دا چلے نہ کوئی وس، واسطہ سارے رہے پائیا۔ سیکھیا دے دے گئے تھگ، تھکاوٹ سب دے اُتے چھائیا۔ تیرا ملے نہ نام رس، رستہ حق حقیقت وچوں نہ کھئے درسائیا۔ ست دوارا نظر نہ آئے ہٹ، ونجارے گھر گھر بہ بہ کوڑا ونج رہے کرائیا۔ پھری دروہی من مت، گرمت نہ کھئے رکھائیا۔ بن تیرے پاربرہم کوئی نہ رکھے پت، سچ

سہائی نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتر کھول آگئی آگھ، لوچن اپنا نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہو سہائیا۔ جن
 بھگت کہن اٹھ پرہہ جاگ، جاگن ویلا آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی کاگ، بڈھی کاگ وانگ کُرائیا۔ گھر گھر لگی کوڑی آگ، اگنی تت
 جلائیآ۔ انتر اُچے نہ کیسے راگ، گیت اناد نہ کھئے سنائیا۔ کنت ملے نہ کھئے سہاگ، نار دُباگن دئے دُہائیا۔ سچ سرنائی کوئی نہ جائے لاگ،
 چرن کول نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے نالوں پن بھگتاں سب نے کیتا تیاگ، ناتا توڑ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ دیک جوت نہ جگے چراغ، شمع سچ نہ کھئے
 چمکائیا۔ سچ دوارپوں دُور دُراڈے رہے بھاگ، نیرن نیرا ہو کے نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے لاجواب، لیکھا تیری جھولی
 رہے سٹائیا۔ پر م پُرحہ سُلطان سِری بھگوان جن بھگت تیرے مُحتاج، مُحبّت تیرے نال رکھائیا۔ سیس جگدیس سوہے تاج، تخت نواسی
 اکو نظری آئیا۔ سچ سوامی کارج کر راس، کرتا پُرحہ قُدرت تیرا رُپ تیرے وچوں تیری دھار پرکٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ہو دلیر، بل اپنا آپ دھرائیا۔ پچھلا چھڈ دے ہیر پھیر، آگے ساچا
 راہ چلائیآ۔ لیکھا چُکے زبر زیر، ہمزہ حرف نہ کھئے پڑھائیا۔ دُور دُراڈے ویکھ نیرن نیر، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ کوڑی کرپا لہنا دینا دے
 نیڑ، شِرت مٹے جگت لوکائیا۔ دو جہاناں والی دُھر دے شیر، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 مہروان اپنا ویس وٹائیا۔ جن بھگت کہن سِری بھگوان، دو جہاناں والی دوزخ بہشت تیرا راہ تکائیا۔ زرگن سرگن بن پالی، پرتپالک ہو
 سہائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت بن ایالی، مَورکھ مُگدھ پار کرائیا۔ ست دوارا ہویا خالی، ساچا نام جھولی وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ شاستر
 سمرت وید پُران مایا بھل کرن دلالی، ونج حق نہ کھئے کرائیا۔ تیرا نَور نظر نہ آئے جوت اکالی، اکل کل دھاری تیرا بھہ سر نہ کھئے ٹکائیا۔
 بھل دے نہ کیسے ڈالی، پتچہڑ بیٹھی رُپ وٹائیا۔ من واسنا مت ہوئی متوالی، مطلب اپنا آگے سب نوں رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ ویکھ اگنی تت تپے کٹھالی، سانتک ست ست نہ کھئے کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل
 بے مثال، مسل اپنی اگلی دے سمجھائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ★

سچ دوارا ویکھیا چڑھ، جن بھگت رہے جنائیا۔ پُرکھ اکال ملیا آگے کھڑ، ست سرُوبی نظری آئیا۔ جنہاں لوکات ملیا ور، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت پنج تت کایا کہے گیا مر، بھگت آتم کہے پرما تم وچ سمائیا۔ جنم کرم دا چُکیا ڈر، آون جاون پنڈھ رہیا نہ رائیا۔ سچ بھومکا ملیا استھان گھر، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جس گھر وسے پُرکھ اکال نرائن نر، نر ہر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لہنا رہیا چُکائیا۔ بھگت کہے میں ویکھیا اوہ، جو آد جگاد بنت بنائیندا۔ کلجگ انت کہن پنج تت ناتا چھڈیا چھبی پوہ، جوتی جوت سمائیندا۔ اتم بھگتاں جوگا گیا ہو، بھگون بھگتاں اندر ڈیرہ لائیندا۔ جس آتم نال پرما تم بن کے گیا چھوہ، تس شہنشاہ اپنے گھر وسائیندا۔ ست پرکاش دی دے کے لو، لوآں پُریاں پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے گھر وسائیندا۔ جن بھگت کہے پایا محل اپار، مہا گنت گئی نہ جائیا۔ دیادپیک جوتی ہونے اُجیار، نورو نور نور رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدے کرن نمسکار، نیوں نیوں بہن دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو در دوارے دس بھکار، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ بھگت جن اُچی کوک کوک بولن جیکار، تُوں میرا سچ گوسائینا۔ تیرے پچھے ناتا چھوڑ سرب سنسار، پریتی پریتم اکو اک نبھائیا۔ منزل ملی سچ دربار، جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں اپنے گھر وسائیا۔ جن بھگت کہے گھر پایا سچ، وچی سچ نام ودھائیا۔ جوتی اندر جوت رُوپ ہو کے گیا رچ، رچنا ویکھی بے پرواہیا۔ پریم پیار دا انوکھا آیا رس، بن رسنا جہوا دتا چکھائیا۔ بن بتی دنداں پیا ہس، ہنس مکھ اپنا راگ لائیا۔ میں ویکھ ہویا بے بس، میری چلی نہ کھئے چٹرائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم ویکھ نرگن دھار ورا چرناں اُتے گیا ڈھٹھ، چرن اوہ جس دا رُوپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پُرکھ پرما تم بن سوامی سر اُتے رکھیا ہتھ، دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوب ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر بھگت رہیا پار کرائیا۔ بھگت کہے گھر پایا سچ انند، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ کوٹن جنم دا میٹ کے پنڈھ، منزل بیٹھا آسن لائیا۔ لیکھا چُکیا نار دُباگن رنڈ، کنت سہاگی اک پرنائیا۔ آگے لوڑ نہ رہی کی منگاں منگ، امنگی دُولت پرہ نے جھولی پائیا۔ پریم پریتی چاڑھ کے رنگ، رنگت اکو دتی وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرے سنگ، جن بھگت ہونے نہ کدے جُدائیا۔ ویکھ حیران دُور دُراڈے دیوت سر پاون ڈنڈ،

نیتر نیناں نیر وِہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رہیا ترائیا۔ جن بھگت کہن روون دیوت سُر، بہل ہو کے دین دُہائیا۔ ویکھو جن بھگتاں میلا ملیا دُھر، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ چڑھ کے آئے ساچے گھوڑ، گھوڑا اسو سِری بھگوان اپنا اک وکھائیا۔ نیتر شرمایا چنّ چکور، دوویں بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ پرہہ اچرج کھیل کری ہور، ہوڑا سسے اُپر لگائیا۔ ہنگ برہم آپے بہڑ، نہکرمی کرم کانڈ دتا مُکائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی اپنے نال ملائیا۔ پھڑ آتم پرما تم چاڑھی توڑ، تڑت اپنا سنگ رکھائیا۔ تِس صاحب آگے نہیں کوئی زور، جو چاہے سو کرے کرائے کرنہار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سچ دوارے سچکھنڈ دئے وڈیائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ پکرمی گوہند سرن سِری واستو ★

دھوپ دیپ آرتی کہے گھرت، باقی سگندھی رہی کُرائیا۔ پرہو در ویکھیا تیرا پھرت پھرت، چاروں کُنٹ پنڈھ مُکائیا۔ تُوں کھولنہارا سُر تِرت، نر نرائن اک اکھوائیا۔ چنتا سوگ گوا ہرکھ، جگت آسا پور کرائیا۔ مات گرہہ بخش اُلٹا پرکھ، پُھل پُھلواری جگت مہکائیا۔ جس وستو تُوں رہے ترس، سو اٹلڑی دات جھولی پائیا۔ کرے عرضوئی نار مرد، استری پُرش دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ناتا جگت رکھائیا۔ دھوپ دیپ سنگ کہے پھولن مالا، مہک اپنی سچ مہکائیا۔ ہے دینا بندھپ دین دیا، دیا بندھ تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار تیری سچّی دھرمسالا، سچ سینگھاسن بہہ بہہ خوشی منائیا۔ تیرے در منگن شاہ کنگالا، دو جہان جھولی ڈاہیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن بندا رہوں پرتپالا، پرتپالک اک اکھوائیا۔ بخشش وچوں بخشش کردے پنج تت دا پچّہ بالا، بالک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کھیڑا دے وسائیا۔ پھول کہے سُن دیپ گھرت جوتی، اگنی ہون سمجھائیا۔ میں سچ سچّی اکو سوچی، سچ سمجھ نال سمجھائیا۔ جس دے نال روداس چارا موچی، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ تھادی منزل رہن نہ دیوے اوکھی، اوکھیری سوکھی دئے بنائیا۔ ناتا جُرّائے پُت پوتی، پتا پوت ہونے سہائیا۔ مات سوہے ساچی گودی، گھر

خوشیاں رنگ دکھائیا۔ سر چوٹی نہ رکھنی نہ بودی، بودھ گیان اِکو وار دئے درڑائیا۔ بے شک طعنے دیون لوکیں، لوک لُجیا پرے ہٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ سُنکدھی کہے مین سچ خوشبو، گلشن وچوں مہک مہکائیا۔ پرہ دیونہارا ست سرُویی بخشش رُوح، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ جن بھگتاں وست امولک دیوے جو دھیان لگائن تُوں ہی تُوں، تیرا میرا اِکو رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گھرت کہے مینوں آوے گھرنا، سچ سچ سمجھائیا۔ پرہ تُوں مل کے دُو جے در پھیر نہ پھرنا، پُوری آسا اِکو دئے کرائیا۔ سچ دواویوں ست دا ہووے نرنا، نر نرائن آپ درڑائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس دی جوتی کرنا، سو کِرن تہاڈے اندر دئے ٹکائیا۔ جس دا بھو ہرجن جانے وِرلا، دُو جے سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ پھول کہے مین مالا منکا، تن سوہا سچ سہائیا۔ میرا شنکار پنج تن تن کا، تنو رنگ رنگائیا۔ میرا بھگوان مالک جننی جن کا، جن جنیندی ویکھ دکھائیا۔ آپے گھڑے آپے بھندا، گھڑن بھننہارا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جو بھگت ایہدے نال پریم پریتی اندر متدا، تس منسا پور کرائیا۔ گھر پرکاش چاڑھے ست دُلا رے چن دا، چن نور وانگ رُشنائیا۔ ایہو کھیل سری بھگوان دا، بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھوپ دیپ گھرت ہون پون پھول مالا منسا آسا سب دی پور کرائیا۔

★ ۲۵ چیت ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر اتر پردیش ★

صاحب سلطان پُرکھ سمرتھ، ست ستوادی تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سر دے کر رکھنا ہتھ، دو جہان تیری وڈیائیا۔ ایکنکار دینی برہم مت، دھر دی دھار سچ پڑھائیا۔ آد نرنجن نرگن نور جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر چُکائیا۔ ابناسی کرتے ساچے منڈل دکھاؤنی راس، ہر گوپی کاہن نچائیا۔ سری بھگوان بھاگ لگاؤنا رسن سواس، پون پوناں وچ سہائیا۔ پاربرہم پت پریشور سرب گن تاس، دین دِیال تیری اوٹ تکائیا۔ پرما تم آتم دینا سچا ساتھ، دھر دا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ کرن ارداس، سجدہ سیس جگدیس

جھکائیا۔ پروردگار تیری آس، شاہ سلطان تیری اوٹ تکائیا۔ مقامے حق تیرا کھیل تماش، جلوہ نور ظہور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دئے بھگونت، گر اوتار دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو بنے منگت، در درویش الکھ جگائیا۔ تیرا بھو کوئی نہ جانے پاندھا پنڈت، مُلا شیخ نہ کھئے چٹرائیا۔ سرشٹ سبائی نو نو چار گرھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھ چکاؤنا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے جھک، درگاہ ساچی سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نرگن دھاروں اٹھ، سچکھنڈ ساچے تیری جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں اُپر آ کے تٹھ، مہر نظر نین اٹھائیا۔ کلجگ ویکھ جوٹھ جھوٹھ، چاروں کُنٹ دئے دُہائیا۔ ساچا دسے نہ کوئی پُوت، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدہ دئے چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، در گھر ساچے جھولی ڈاہیا۔ کِریا کر سورے سربنگ، ست ستوادی تیری اوٹ رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر گیا لنگھ، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی بھیکھ پکھنڈ، ست دیپ کوڑی کِریا کرے لڑائیا۔ رسنا جہوا گاؤندے سارے بتی دند، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ مایا ممتا رسنا جہوا لاؤندے گند، امرت جام رس نہ کھئے چکھائیا۔ نج آتم پر ماتم ملے نہ کیسے اند، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی پائے کوئی نہ گنڈھ، ناتا بدھاتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سوامی کایا مندر اندر پائے کوئی نہ ٹھنڈ، ترے گن آگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ سرت سوانی ہوئی رنڈ، شبد ہانی میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچی سیج آتم چڑھے نہ کھئے پلنگ، لکھ چوراسی نار کنت بیٹھے رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن زرویر ویکھنا تھائوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن اڈیک، نج نیتر لوچن دھیان لگائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم پُورب لیکھا ویکھ تاریخ، وار تھت اپنی آپ جنائیا۔ لہنا دینا چکا لاشریک، سرکت میٹ جگت خدائیا۔ ساچا کلمہ نبی رسؤل دے حدیث، حضرت اکو کر پڑھائیا۔ چرن کول بخش پریت، پریم تیری اوٹ رکھائیا۔ نام بھنڈارا دے بخشیش، بخشش رحمت اپنی آپ ورتائیا۔ لہنا دینا چکا اوچ نیچ، راؤ رنگ میل ملائیا۔ آتم پر ماتم سچ سنا دُھر دا گیت، مندر مسیت کایا کعبہ نظری آئیا۔ من واسنا لے جیت، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نظری آئے ہست کیٹ، ہر گھٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ در ٹھانڈے منگیئے بھیکھ، الکھ اکو اک جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، انتر کوک

کوک سُنائیا۔ پرَم پُکھ پرِبھ ویکھ اپنِ نین، نِج لوچن اِک کھلائیا۔ کلجگ سرِشٹ سبائی ڈُبی ڈُونگھے وِہن، پار کنارہ نظر نہ کھئے رکھائیا۔
 جنم کرم دا مُکائے نہ کوئی لہن دین، جھگڑا جھوٹھ نہ کھئے مٹائیا۔ نانا تٹا بھائی بھین، ساک سِجَن سین سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، نِرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداس، دئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کِریا کر پُکھ ابناس، ابناسی تیری
 اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ جھگڑا پیا ورن برن دین مذہب گوت کوڑی جماعت، ساچی کرے نہ
 کھئے پڑھائیا۔ سرگن ہو کے جو لوکات آئے اکھ، آخر تیرا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوکات ویکھ اپنا در، در
 دروازہ جگت کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ کوڑی کِریا کٹ نِسنگ، کُسنبھڑا رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم
 پرماٹم لکھ چوڑاسی جیو جنت دے اند، گھر ساچے ملے وڈیائیا۔ سنت سُپیلے گرو گُریچلے جن بھگت تیرا دوارا ویکھن لنگھ، کوڑی منزل
 پندھ مُکائیا۔ آتم پرماٹم مل کے گاون چھند، ساچا ڈھولا اِک سُنائیا۔ سُرَت سوانی رہے نہ رنڈ، شبدی کنت اِک ہنڈھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے تعجب، حیرانی کلجگ اتم چھائیا۔ ہر جو کھیل تیرا
 عجب، نِالی دھارے پرواہیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب، ذات پات کرے لڑائیا۔ گُردر مندر مسجد شِودوالے مٹھ نہ کوئی ادب، دھیان بھینان
 رہے تکائیا۔ ساچی منزل چڑھے نہ کوئی قدم، ساچا راہ نظر کیسے نہ آئیا۔ شاہ سُلطان راج راجان کرے نہ کوئی عدل، عدالت حق نہ کھئے
 وکھائیا۔ کِریا کر کے کوڑی کِریا کلجگ بدل، سچا مارگ اِک وکھائیا۔ جن بھگتاں ملے اپنی منزل، پاندھی ہو کے پندھ مُکائیا۔ نام ندھان
 سِری بھگوان نغمہ سُنا ساچی غزل، انراگی اپنا راگ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر چرنی ڈھٹھ، پُکھ اکال رہے جنائیا۔ ساڈے رہیا نہیں کُچھ وس، واسطہ تیرے نال جنائیا۔ تیری جھولی سونپیا تیرا حق، حقیقت
 تیرے ہتھ پھڑائیا۔ ساڈے بھانڈے ہوئے سکھ، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ جو وقت ویلا سہنجنا آئے دس، بیس بیسا دئے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی
 کِریا مایا ممتا ماری سب دی مت، بُدھ بیبک نہ کھئے رکھائیا۔ ناڑ بہتر اُبلے رت، رتی رت نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے ملن دی کیسے نہ کھلی اکھ، نِج
 نیتر کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ من واسنا چار کُنٹ دہ دِشا نو دوار رہے نٹھ، اٹھ پھر ہوئے ہلکائیا۔ ساچے مندر اُچ محلے گھر سوامی کوئی نہ

جاوے وس، میلا سچ نہ کھئے ملائیا۔ سب دے خالی دسن ہتھ، پاپاں بھری لوکائیا۔ خالی گٹھڑی کھول کے ویکھ گٹھ، لیرو لیر نظری آئیا۔ پھری دروہی تیرتہ تٹ، جگت کعبہ رہیا کُرائیا۔ ساچا نظر نہ آئے ہٹ، ونج نام نہ کھئے کرائیا۔ سادھاں سنتاں جیاں جنتاں ثابت رہیا نہ کیسے جت، دھیرج سنتوکھ ست سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرنی رہے ڈھٹھ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ لیکھا ویکھ تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ پھول پھلائیا۔ نو نو چار جگ چوکرئی گئی لنکھ، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ نام ندھان و جا مردنگ، تال تلوڑا اک رکھائیا۔ سنت سہیلے جن بھگتاں پا ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، نام ڈوری تند بندھائیا۔ کیت سہاگی گاؤ چھند، ٹوں میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ انگیکار ہو کے لگا انگ، ساچی گودی گود اٹھائیا۔ نیج آتم دے اند، پرمانند وچ سمائیا۔ بھيو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم پردہ لاپیا۔ پون سواس تیرا دم، رسنا جہوا جگت مہکائیا۔ ہرکھ سوگ مٹا غم، خوشی اکو اک پرگٹائیا۔ بھانڈا بھرم بھو دے بھن، سچ سچ گھر ساچے دے وسائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چن، محل اٹل ہویے رُشنائیا۔ ساچا راگ سنا کن، انحد نادى ناد و جائیا۔ من واسنا میٹ من، من کا منکا آپ بھوائیا۔ بھاگ لگا ساڈھے تین ہتھ تن، تتوت دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نیتر نین اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھئے جوڑ، چرن کول سیس ٹکائیا۔ کرتے پُرکھ کل آپے بھڑ، بھڑی بھڑی کرے لوکائیا۔ تڈھ بن کیسے ہتھ نہ دے ڈور، شاہ سوارا رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں تیری ساچی لوڑ، گرمکھ گرسکھ ہرسنت بیٹھے دھیان لگائیا۔ اپنا منتر فرنا دس پھور، بن اکھراں کر پڑھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ باہر کڈھ پنچے چور، دھاڑوی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلکاتی ویکھ وکھائیا۔ کلکاتی ویکھ کرتار، قدرت قادر تیری نظری آئیا۔ چاروں کٹ دے اندھیار، سچ سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپس وچ کرن گفتار، گفت شنید اپنا حال سُنائیا۔ در منگن بن بھکھار، دھر دی الکھ سُنائیا۔ کیرپا کر پروردگار، مہروان ویس وٹائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ لکھ گئی ہار، بن ہر تیرے سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ لکھ چوراسی ہندی دے خوار، خالق خلق میل نہ کھئے ملائیا۔ تعلق ٹٹا پروردگار، فلک دے نہ کھئے خدائیا۔ درس ملے نہ دید دیدار، نور ظہور نہ کھئے

چمکائیا۔ غفلت وچ سٹا سنسار، آس نندرا پرے نہ کھئے ہٹائیا۔ مجلس کرے نہ حق پیار، محبوب در نہ کھئے ملائیا۔ زرگن ملیا نہ ہر زرنکار،
 زرویر سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آ کے دے دھر دا ور، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ سچ سنیہڑا دے
 جا، اگن تیرا اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ رہے تکا، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان
 بنے گواہ، شہادت سارے رہے بھگنائیا۔ پرم پُرکھ پرما تم بنا سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کلجگ جیو مایا بھرے بھلے اپنا راہ، رہبر
 نظر کھئے نہ آئیا پھڑ باہوں گلے لگا، ڈبڈے پاتھر پار کرائیا۔ نیتر لوچن نین اکھ کھلا، ٹورو ٹور کر رُشنا، جلوہ وکھا سچ خُدا، خودی سب
 دی دے مٹائیا۔ جو تیتھوں ہوئے جُدا، زرگن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آ کے ویکھ ساچا در، در درویش
 ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن طعنہ، سچ سلوک اک جنائیا۔ کیرپا کر سری بھگوانا، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا لیکھا دو
 جہاناں، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیری سرنائیا۔ ناؤں زرنکار اگم اتہاہ تیرا گانا، شاستر سمتر وید پُران انت کہن کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار
 تیرا مکانا، تھر گھر تیرا چرن کول سوہبا پائیا۔ جگ چوکرئی تیرا دھر فرمانا، نام سندیسہ اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بال ایانا،
 در درویش نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پنج تت کایا چولا تیرے حکمے اندر پھریا بانا، لوکھات جگ جگ سیو کھائیا۔ اتم سارے من کے گئے
 بھانا، سد بھانے وچ سائیا۔ تیرا دس کے گئے سچ نشانہ، نچھاور اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا دھر دا
 ور، گھر مندر ویکھ وکھائیا۔ گھر مندر ویکھ آ کے ٹھاکر، صاحب ستگر در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا ڈونگھا ساگر، بھوری
 رُپ بھور رہی وٹائیا۔ جن بھگتاں ملے نہ کوئی آدر، سچ آدرش نہ کھئے جنائیا۔ کیرپا کر کریم قادر، تیری قدرت رہی گر لائیا۔ ساچا ونج کرا
 بن سوداگر، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ پچھلی بدل کوڑی عادت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کہن آپرہ نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھ جھپڑے، جھکڑا پیا جگت لوکائیا۔ کوڑی کیرپا پائے گھیرے، پلُو سکے
 نہ کھئے چھڈائیا۔ مایا ممتا لائے ڈیرے، در در گھر گھر بیٹھی سوہبا پائیا۔ حقیقت حق کرے نہ کھئے نیڑے، سچ فرمان نہ کھئے جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لہنا دینا دئے مکائیا۔ لہنا دینا مکا جگ، جگ جیون داتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں لگی

اگ، چوڈاں طبق رہے کُراٹیا۔ ساچے کعبے نہ کوئی حج، حُجرہ حق نہ کھئے وکھائیا۔ دُھن ناد نہ وجے ند، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ تیرے نالوں تیرے ہوئے الگ، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ درشن ملے نہ اُپر شاہ رگ، نو دوار پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ کوڑی کِریا کایا اندروں دیوے نہ کوئی کڈھ، سچ سچ نہ کھئے سمائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پنج تے اوڈھن نظری آئیا۔ دُھر دا مارگ سارے گئے چھڈ، بھگتی بھگت نہ کھئے کھائیا۔ تیرے ملن دی کھلے نہ کیسے اگھ، پرتکھ نظر کھئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ وانگ سوان من واسنا رہے نٹھ، بھجن واپو داہیا۔ ملے میل نہ کھلاپت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اگو دینا ساچا ور، پُرکھ ابناسی ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن آکے ویکھ اپنا ویلا، تہت وار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جھکڑا کرے گرو گُریلا، چیلار نہ کھئے سمجھائیا۔ صاحب ستگر ملے نہ سجن سہیلا، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے نہ کوئی تیلا، گھر سکن نہ کھئے منائیا۔ تیرا سمجھ سکے نہ کوئی کھیلا، اچرج پربھ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ اپنی جگت لوکائیا۔ جگت لوکائی ویکھ لک، پردہ اوہلا اک رکھائیا۔ سنت سہیلے جن بھگت انتر روون کر کے مکھ، لوچن نین اگھ نہ کھئے کھلائییا۔ تیرے وچھوڑے دا لگا دکھ، دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرے ملن دی لگی بھکھ، پریم پیاس نہ کھئے بھجھائیا۔ ستگر ہو کے گودی چُک، بھگون ہو کے سیو کھائیا۔ کِریا کر ابناسی اچت، چتربھج تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پرہوں ویراگ سنت سہیلے گئے سُک، رتی رت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر سمرتھ ہتھ ٹکائیا۔ ویکھ سمرتھ پربھ اپنی کار، کرتے تڈھ بن نظر کیسے نہ آئیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیرا چلدا رسیا ووبار، ووباری تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن لکھار، کاتب بن کے قلم چلائییا۔ اچی کوک کوک گاؤندے گئے وار، وارتا تیرا نام سُنائیا۔ اکھراں وچ کردے گئے اظہار، حرفاں نال کر پڑھائیا۔ کتب خانے کھول سنسار، جگت وِدیا کر رُسنائیا۔ کلجگ انت سارے ہوئے خوار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ناتا رسیا نہ چار یار، مُرشد مُرید نہ کھئے منائیا۔ خالی دسن گرو دوار، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے کُراٹیا۔ تٹ کنارے روون زارو زار، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نیتر اگھ نہ کھئے کھلائییا۔ پوجا پاٹھ ہون کر دیوے نہ کوئی آدھار، سُگندھی پون نہ کھئے سمائیا۔ ساچی گلشن نہ کھئے بہار، پت ڈالی پھول نہ کھئے مہکائیا۔ ملے میل نہ وچھنے یار، پریم پریت نہ کھئے نبھائیا۔ نار دُباگن دِسے سنسار، وِبھچار بھری لوکائیا۔ جن

بھگت انتر کرن تیری پُکار، منتر تیرا نام دھیائیا۔ بسنتر لگی ویکھ روون ہاہاکار، چاروں کُنٹ کُنٹب کُرائیا۔ اُتر پُورب پچھم دکھن تیرا کسے
 نہ ملے درس دیدار، نیتز لوجن نین آکھ نہ کھئے کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتز کھول نین آکھ اُٹھائیا۔ نیتز کھول پرہو
 پرہ آکھ، آخر تیرے آگے عرضوئیا۔ یارڑے ویکھ اپنا ستھ، ستھ تیرا سوبھا پائیا۔ تیرا کھیل پُکھ سمرتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر چرنی گئے ڈھٹھ، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ صدی بیسویں ساڈی ہوئی بس، بستے پچھلے بٹھ وکھائیا۔ آگے سب کچھ تیرے ہتھ،
 دستگیر تیری سرنائیا۔ جوں بہاویں توں لینا رکھ، رکھیا کریں تھاوں تھائیا۔ زرگن سرگن پاؤنی تھ، نام ڈوری تند اُٹھائیا۔ کلجگ کھپڑا
 ہندا دسے بھٹھ، کوڑی کِریا بن بھٹھارا اگنی ڈاہیا۔ نظر نہ آئے برہم مت، چوڈاں ودیا رہی کُرائیا۔ چوڈاں لوک رہے نچ، ساتک ست نہ
 کھئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو کوئی نہ دیوے رس، سچا جام نہ کھئے پیائیا۔ سب دا حق ہویا فگ، فیصلہ پرہو اک سنائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ اک رگھرائیا۔ شاہ پاتشاہ ہر زرنکارا، تخت نواسی اکو نظری آئیندا۔ وشن
 برہما شو جس دا پسارا، شبدی دھار روپ پرگٹائیندا۔ لکھ چوراسی گھڑنہارا، گھٹ گھٹ مندر سوبھا پائیندا۔ ترے پنج رچ آگھاڑا، سوہنی
 بنت آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ لیکھا ویکھ
 وکھاویگا۔ پرہ پُکھ اپنا ویس وٹاویگا۔ جوتی جامہ ویس رکھاویگا۔ شبد ناد اک وجاویگا۔ نہکرمی کرم کھاویگا۔ دو جہاناں سرن اک
 رکھاویگا۔ آتم پرما تم جو جن ڈھولا پڑھن، تنہ پھڑ باہوں اپنے رنگ رنگاویگا۔ منزل پوڑے ساچے چڑھن، محل اٹل اک سہاویگا۔ لیکھا چُکے
 مرن ڈرن، لکھ چوراسی گیڑ کٹاویگا۔ ست سرُپی دیوے درس، ست ستوادی اکو نظری آویگا۔ لیکھا چُکے ذات پات برن، ورن گوت
 نہ کھئے رکھاویگا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، نیج نیتز نور چمکاوےگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر
 پیغمبر ساچا سنگ رکھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، ہر کرتا سچ جنائیا۔ جس آد جگاد جگ چوکڑی کِریا کھیل مہان، مہا اکتھ
 کتھ پڑھائیا۔ سو صاحب ستگر لیکھا جانے دین دیال، دینا بندھپ بے پرواہیا۔ جو جگ چوکڑی کرے سنہال، نو کھنڈ ست دیپ
 کھوجے تھاوں تھائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں ویکھے مار دھیان، راؤ رنگاں پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ شبد اگمی ساچا کھنڈا کمال، چلے اکو اک

اُٹھائیا۔ ترکش رکھے ہتھ مہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرَویر نرکار نرکار اپنی کار کھائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر رکھو آس، آہستہ آہستہ ہر جو ربیا جنائیا۔ جو کچھ لیکھا لیکھا وید ویاس، پورب پورا دئے کرائیا۔ جو محمد عیسیٰ گیا
 آکھ، آخر ویکھے چائیں چائیا۔ جس نوں نانک کر کے گیا یاد، یادداشت نہ کدے بھلائییا۔ جس نوں گوہند کہہ کے گیا باپ، پتا پُرکھ اکال
 ویس وٹائییا۔ سرشٹ سبائی ویکھے آپ، نرگن سرگن کھوج کھوجائییا۔ جو بھگت بھگوت کردے رہے جاپ، آتم انتر دھیان لگائییا۔ تنہا بنے
 سجن ساک، سکلا سنگ رکھائییا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجرکپائی دئے ترائیا۔ امرت بوند پیائے سوانت، رس اکو اک چکھائییا۔ نظری آئے ہر
 اکانت، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائییا۔ جن بھگتاں پُچھے ہرجو وات، نرگن سرگن بھٹے سہائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سہائے ویلا، سہنجی رت دئے وڈیائییا۔ پرم پُرکھ پرہ پھیرا پاوے اک اکیلا،
 سورپیر سچا شہنشاہییا۔ جس دا گوہند بنیا چیلا، گھر ساچے خوشی منائییا۔ سو لکھ چوراسی نالوں ہو کے ویہلا، ہرجن ساچے لئے اُٹھائییا۔
 جگ جنم دے وچھڑیاں آتم پرما تم کرے میلا، دئی دوتی رہن کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کایا مندر کھوج
 کھوجائے تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سلوک، سو پُرکھ نرنجن آپ سُنائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی رکھی اوٹ،
 سیس جگدیس سچ جھکائییا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان سنت سہیلے لئے کھوج، لکھ چوراسی انتر ویکھ وکھائییا۔ آتم پرما تم ساچے
 نام دی دیوے مَوج، مَوجودہ ہو کے جھولی پائییا۔ لہنا چُکائے لوک پرلوک، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپییا۔ میل ملاوا نرمل جوت، پرکاش پرکاش
 وچ رکھائییا۔ آسا منسا پوری کرے لوچ، نیچ لوچن میل ملائییا۔ آکے سمجھ دی رہے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ اپنے وچ چھپائییا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائییا۔ جن بھگت وڈیائے لوکات، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ نام ندھانا بخشے آگمی
 دات، گھر سجن سچ ورتائیندا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، نوری چند اک چمکائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ دسے ساچی گاتھ،
 ساچا ڈھولا جیو جنت آپ پڑھائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنائے اک جماعت، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگائیندا۔ آتم پرما تم پُرکھ
 اکال دین دیال پروردگار بندھائے نات، ناتا اپنے سنگ جوڑ جڑائیندا۔ چارے وید پوری کرے خواہش، پُران اٹھاراں گنڈھ پوائیندا۔ اٹھاراں

دھیائے پیندی ویکھے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائیندا۔ انجیل قرآناں کہے شاباش، شہنشاہ مہر نظر ٹکائیندا۔ کھانی بانی سمرن پوچا جوگ ابھياس ویکھے پاٹھ، ہون گھرت دھوپ دیپ سگندھ پھولن کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے کرے آگھی بات، باطن اپنا میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے وسے پاس، سرگن اپنا سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن اپنی دھار چلائیندا۔ نر نرائن چلائے دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا ملے نہ وچ سنسار، سو بھیو ابھیدا آپ گھلاییا۔ جس دی صفت کردے رہے جگ چار، کھانی بانی راگ الاٹیا۔ جس دے در تے منگدے رہے گرو اوتار، بن بھکھک جھولی ڈاپیا۔ جس نوں سجدہ کرے نیوں نیوں نمسکار، سو جگدیس جگدیشر روپ وٹایا۔ جس دا انت پاوے نہ پاراوار، انت کہن وچ نہ آتیا۔ جس دی مجلس دھر دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائییا۔ جس دا تخت آگم اپار، پاوا چول نہ کھئے رکھاییا۔ جس دا نور جوت اجیار، تیل باقی نہ کھئے ٹکایا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ نظر نہ آوے وچ سنسار، چکر چہن نہ کھئے سمجھاییا۔ سو صاحب کرتا پُرکھ کرنی کرے کرنیہار، قاتل مقتول دوویں ویکھ وکھاییا۔ جس دا چارے کھانی چارے بانی دیندی رہی اشتہار، لوکات لکھ لکھ لیکھ پُچایا۔ سو کھیل کرے پروردگار، بے پرواہ بے پرواہیا۔ مرید مُرشد لئے اٹھال، گرمکھ صوفی رنگ رنگایا۔ محبوب مُحبّت کرے سانجھا یار، مُحبّت دیوے جگت لوکایا۔ سری بھگوان ہونے خردار، پارہم پت پریشور شبد سندیسہ نام سُنایا۔ رنگ رلیاں مانے بھگت دوار، مندر اکو اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ ہرجن ویکھے چاؤ گھنیرا، وجے ست ست ودھایا۔ سری بھگوان جن بھگت کہے ٹوں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آتیا۔ تیرے کایا مندر میرا لگا ڈیرہ، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائییا۔ ساڈھے تین ہتھ سہنجننا ہویا کھیڑا، رت زڑی نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت تراونہارا ایک، ایکنکار آپ اکھوائیندا۔ ستجگ ساچے دیوے ٹیک، کلجگ اتم مول جھولی پائیندا۔ غریب زانیاں کلیاں کرے بڈھ بیک، بیکئی اپنی دھار سمجھائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ وکار موہ مٹائیندا۔ درس دکھاوے نیتن نیت، نج گھر ساچے نظری آئیندا۔ سچ پریتی دسے ہیئت، اتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ آگم اتھاہ کھولے بہیت، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ کوڑی

کِریا ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہی رو، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سمرتھ پُرکھ جن بھگتاں ڈھوا دیوے ڈھو، وست امولک نام
 ورتائیا۔ ڈھر دربار دی دیوے ساچی سو، سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائیا۔ ہنگ برہم کرے لو، پرکاس اکو نور رُشنائیا۔ انتر آتم نِجھر جھرنا
 دیوے چو، رس سچا سچ ٹپکائیا۔ پاربرہم برہم جائے چھوہ، ڈھر دا میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے گود اُٹھائیا۔ ہرجن گودی چُکے آپ، سِری بھگوان دیا کمائیندا۔ کرے پیار جوں پتا پتر باپ، گود سہنجی لاڈ
 لڈائیندا۔ اندر وڑ کایا مندر چڑھ دسم دواری کھول کے دسے جاپ، اجپا جاپ آپ سمجھائیندا۔ کوڑی شاہی میٹے پاپ، ترسنا ترپت آپ
 کرائیندا۔ ہو سہائی اناٹھاں ناتھ، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ کِریا کر رسول پاک، پتت پاپی ویکھ وکھائیندا۔ لہنا دینا چُکا ذات پات، اُوچ نیچ
 راؤ رنگ اکو رنگ رنگائیندا۔ کوڑ کُریارا جن بھگتاں کدے کرے نہ گھات، گھاؤ ڈُونگھا نہ کدے لگائیندا۔ ستگر پورا شبدی سورا سدا
 وسے پاس، نرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔
 نر ہر کار کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنت سہیلے لئے اُٹھال، گرُمکھ گر گر بھو چُکائیا۔ شبد سرُوپی بن دلال، ساچا ہٹ چلائی۔
 ۱۰۰۱ ایتھے اوتھے دو جہان جینودیاں مریاں سدا کرے سنبھال، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی درگاہ سچکھنڈ دوارے دئے بہال، گھر دیوے مان وڈیائیا۔
 رائے دھرم چتر گپت لاڑی موٹ نیڑ نہ آئے وچ جہان، دُور دُراڈا دئے دُرکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن ساچے جانا جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں تیرا بھاگ، سِری بھگوان آپ
 ونڈائیندا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، سوچھ سرُوپی روپ وکھائیندا۔ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیندا۔ گھر دیا باقی جگے چراغ، گھر
 کملاپاتی ڈگمگائیندا۔ گھر میلا کنت سہاگ، نار وچھنی جوڑ جڑائیندا۔ کِریا کرے گرُو مہاراج، محبوب مُحبّت سچ کمائیندا۔ جن بھگت ملن
 دا سدا رہے مُحتاج، مُرید مُرشد اپنے گھر وسائیندا۔ کرے کھیل غریب نواز، غریب نہانے گود اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ وتھیا ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ وتھیا ویکھ نرائن، شاستر سمرت وید پُران کہن کچھ نہ پائیا۔ سرشٹ
 سبائی ڈبی ڈُونگھے وہن، منج دھار پار نہ کھئے کرائیا۔ نقطہ کیسے سمجھ نہ آیا عین، عین اکھ نہ کھئے کھلائی۔ الف رو رو پاوے وین، یے یگتی

نہ سچّی سکی سمجھائیا۔ پروردگار ہویا طرفین، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو بندے رہے چٹھی رسائن، ہلکارے ہو کے حکم
 وجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد صدی چوڈھویں کوئی نہ آئے لین، تعلق سارے بیٹھے ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دُھر دا
 حکم اک ورتائیا۔ پیر پیغمبر ویکھ اندھیرا گھپ، کلجگ اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ چند چاندنی وچ گئے چُھپ، پردہ اوہلا اک جنائیا۔ اُمت اُمتی
 ناتا گیا ٹٹ، ساچا بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ اگلا پینڈا گیا مُک، پچھلی چلے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے بھگونت، دو جہان جنائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت آپ
 سمجھائیندا۔ پُرکھ اکال اگئی منت، منتر اپنا نام درڑائیندا۔ جس دی آد جگاد مہا اگنت، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیندا۔ کوئی سمجھ نہ
 سکے پاندھا پنڈت، جگت ودیا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ مارگ اک درسائیندا۔ ساچا مارگ دسے
 بھگوان، بھگون دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، وشن برہما شو اکھ کھلائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی اک گیان،
 آتم پرما تم دُھر پڑھائیا۔ انحد ناد سچّی دُھن کان، انحد نادی راگ سنائیا۔ امرت آتم پین کھان، سچ سرور دئے نہائیا۔ زرمِل دیا جوتی جگ
 مہان، گھر باقی اک رُشنائیا۔ ساچا ساقی بنے نوجوان، نام پیالہ جام پیائیا۔ کایا مندر بھاگ لگائے سچ مکان، محل اٹل سوہا پائیا۔ آتم سیجا
 سوہے سری بھگوان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، اکو اک کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی
 بانی گیتا گیان جس دا دیوے فرمان، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ سو پرم پُرکھ پرما تم آتم ویکھے آن، نرنتر برہم کھوج کھوجائیا۔ سنت سُہیلے
 بھگت بھگونت گودی چُکے آن، سیوک چاکر ہو کے سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوار بہہ کے خوشی منان، گرہ مندر وجے
 ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ ہرجن دواوے سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ گر مُکھ
 گر گر ویکھے چند، نُور نُورانہ نُور رُشنائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندگی اپنا نام سمجھائیندا۔ کوڑی کیریا اندرون کڈھ، سچ سچ ورتائیندا۔
 نو دوارے پار حد، گھر دسویں ویکھ وکھائیندا۔ وشو بنائے ساچی جد، یدپ اکو رنگ چڑھائیندا۔ سچ زربان دیوے چوتھا پد، گھر ساچا
 سوہا پائیندا۔ جن بھگت ویکھے اندر لنگھ، سچ پلنگ ڈیرہ لائیندا۔ کر نِمسکار در ٹھانڈے لئے منگ، مانگت بھکھک آپے ویکھ وکھائیندا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سورا سربنگ، وربھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ وربھنڈ کھوجے پاربرہم، پت پرمیشور وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹے کوڑا بہرم، مایا ممتا موہ چُکائیا۔ لیکھا جانے پورب جنم، جنم کرم دئے وڈیائیا۔ نانا توڑ ورن برن، بخشے اک سرنائیا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ لاگے چرن، تنہاں چار جُگ سُنٹیاں پھیر نہ کھئے اُٹھائیا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے ورن، منزل اپنا پندھ مُکائیا۔ وشن برہما شو سرنی سپس دھرن، مستک ٹکا دھوڑ خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگت لئے ترائیا۔ جن بھگت تراونہارا پرہ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑے لبھ، مدھ جام نام پیائیا۔ لیکھ لائے کایا ماٹی ناڑی ماس چم ہڈ، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سُہیلے گود بہائیا۔ سنت سُہیلے چُکے گود، مہروان دیا کمائیندا۔ انتر پردا دیوے سودھ، سُدھی اپنا نام وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بخشے مؤج، سوہنا گھر سُہائیندا۔ سچ پریم کرے چوج، چوجی اپنا راہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سُہیلے سنگ نہائیندا۔ سنت سُہیلا گُرمکھ رُپ، لوکات ملے وڈیائیا۔ ہوئے سہائی بھوین بھوپ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ کریا کرے ست سرُوپ، ست ستوادی اپنے ست وچ ملائیا۔ نانا چُھٹے چارے کوٹ، دہ دشا تند تڑائیا۔ سچکھنڈ دوار بنائے سچ سپوت، پتا پُرکھ اکال ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ لوکات کرئے کوچ، درگاہ ساچی کوچا گلی اک سُہائیا۔ گُرسکھ کہے موہے ملیا گُردیو، سچ سوامی نظری آئیا۔ جو لیکھ لائے سیو، سیوک اپنے نال ملائیا۔ کریا کرے اکھ ابھیو، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ صفت کرے نہ رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے چٹرائیا۔ سد سے دھام اک نہکیو، نہچل ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگمی میو، چوڈاں رتن نین شرمائیا۔ مستک لائے ساچا تھیو، چرن دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرسکھ بیڑا پار کرائیا۔ گُرسکھ بیڑا ہووے پار، نئیا نوکا نام چڑھائیندا۔ گُرمکھ ویکھے سچ دربار، جس گرہ دیا باقی اک رُشنائیندا۔ سنت سُہیلا سے دھام نیار، جس گرہ سوامی ستگر سوہا پائیندا۔ بھگت بولے بھگون جیکار، بھگوان بھگت نام صلاحندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی ویکھے وارو وار، نو نو چار پندھ مُکائیندا۔ کوٹن کوٹ بھیج گرو اتار، پیر پیغمبر سیو لگائیندا۔ حُکمے اندر کھیل کرے زرنکار، زرن گن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت ساچے

بھگتاں دئے آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نراچھت دوزخ بہشت سورگ
نرک دوہاں توں کر دئے پار۔

★ ۲۶ چیت ۲۰۲۱ بکرمی دلی دربار پہاڑ گنج ★

پروردگار دئے پیغام، پیشینگوئی جنائیا۔ شاہ رُوم کہے میں سُنیا اعلان، عالم گیر کرے پڑھائیا۔ اُمت نبی رسُول دسے مہان، چوڈاں
طبق دین دُہائیا۔ صدی چوڈھویں ہوئے حیران، امام اپنا حُکم ورتائیا۔ خالق خلق بدلے نظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ چوٹی مُتے بن کے آپ
حجام، کل دھاری اپنی کل دھرائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ لکھ چوڑاسی کیسے نہ آئے پہچان، بے پہچان بے پرواہیا۔
نُوری کلمہ ویکھے اک میدان، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ مُشکل بھگتاں کرے آسان، رحمان رحمت اک کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شاہ رُوم کہے میں ہویا مہرُوم، خالی ہتھ رہیا دکھائیا۔ بردا در بنا ممنون، سجدہ سیس جھکائیا۔ پروردگار
دا پڑھیا نہ کیسے حق مضمون، مجلس سچ نہ کھئے کھائیا۔ شاہ سُلطاناں لیکھا چُکے وانگ فرعون، فرش عرش دئے دُہائیا۔ نُقطہ نظر نہ آئے نون،
عین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کوڑی کِرپا مٹن والا ہجوم، حضرت حُکم سچ ورتائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی جس دا کیسے نہ لایا نجوم، بھيو سکے
کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شاہ رُوم کہے ویکھیا شاہکار، شہنشاہ داتا بے پرواہیا۔ بن
اسو بنیا شاہ سوار، لوک پرلوک دو جہان چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ بن کاغذ قلم لیکھ لکھ اگم اپار، شاہی شکل نہ کھئے جنائیا۔ نغمہ نظم سُنائے
دُھر دی دھار، ناد دُھن وجائیا۔ میں ویکھ ہویا حیران، نیتر نین شرمائیا۔ جس دی صفت کرے انجیل قرآن، پروردگار نُور نُور خُدائیا۔
سو خالق کھیل کرے مہان، محبوب اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ شاہ رُوم کہے پیر
پیغمبر دین شہادت، پچھلا لیکھا آگے رکھائیا۔ آگے مکے جگت عبادت، مکتب نظر کھئے نہ آئیا۔ پروردگار بے پرواہ بدلے سب دی عادت،
ادنی اعلیٰ اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ شاہ رُوم کہے میں صوفیاں ویکھی ٹوپی، پیغمبران

سیلی نظری آئی۔ کابنن نال نچدی ویکھی گوپی، سینتا رام ست لئی پرنائیا۔ گر اوتاراں ہتھ پھڑائی ویکھی سوٹی، شبیدی دھار جنائیا۔ جن بھگتاں آتما چڑھدی ویکھی چوٹی، سچ محلے سوہیا پائیا۔ ساچے سنتاں جگدی ویکھی جوتی، نرگن سرگن کرے اک رُشنائیا۔ گر مکھ گاؤندے ویکھے سلوکی، ساچا ڈھولا راگ الائی۔ گرسکھ میل ملایا ویکھیا شوئی، شہنشاہ اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر فرمانا اک ورتائیا۔ روم کہے میں ویکھیا رحیم، رازق داتا بے پرواہیا۔ جس دی عجب نرالی تعلیم، طلبا گر اوتار پیر پیغمبر لئی بنائیا۔ جس دا محل اٹل عالیشان عظیم، عجب عجیب نرالا نور کرے رُشنائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی گہر گمبھیر غنیم، گنوتنا بے پرواہیا۔ جس دا روپ نہ نر نہ مدین، جوتی جاتا پروردگار نور الاہیا۔ جس دی ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے نہ کھئے تقسیم، لوک پرلوک ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیال اپنی دھار رکھے مہین، جگ نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ ہویے شہنشاہ در بردا بنے مسکین، غلام اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ شاہ روم کہے مینوں یاد آیا جیٹھ نو، پچھلا لیکھا سمجھائیا۔ نو نو چار ویکھیا بھوں، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ دہ دشا مانس ویکھے بنے کاؤں، ہنس کاگ روپ وٹائیا۔ جنی جن جنیندی نظر نہ آئی ماؤں، پتا گود نہ کھئے پوت سہائیا۔ ست ستوادی پکڑے کوئی نہ باہوں، پھڑ گلے نہ کھئے لگائیا۔ سر رکھے نہ ٹھنڈی چھاؤں، سمرتھ دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ سر جھکے نہ ساچے پاؤں، چرن کول نہ کھئے سرنائیا۔ عدالت سچ نہ کرے کھئے نیاؤں، جگت مخالفت وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا حکم رہیا ورتائیا۔ شاہ روم کہے میں مٹاواں شک، شخصیت سب نوں دیاں سمجھائیا۔ جس دی حقیقت آد جگادی حق، سو حاکم بے پرواہیا۔ میں جلوہ نور ظہور لیا تک، داتا دانی نظری آئی۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، برہمنڈ کھنڈ رہیا سہائیا۔ پیر پیغمبران سچ سنہڑا رہیا دس، دستاویز دست پچھلا لیکھ پھڑائیا۔ نیتر کھول ویکھو اکھ، ویلا آخر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، حکمران اپنا حکم ورتائیا۔ حکمران بنے محبوب، مجرا دو جہان ویکھ وکھائیندا۔ کھیل کھیل بہہ کے سچ عروج، زمیں اسمان پھول پھلائیںدا۔ چڑھ حق منزل مقصود، نیتر نین اکھ کھلائیںدا۔ چوداں طبق ویکھ حدود، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ کون جن ہویے محفوظ، مہر نظر کون اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا

لیکھا آپ درڑائیندا۔ شاہ رُوم کہے میں ویکھیا شاعر، شریعت وچوں باہر نظری آئی۔ اگم اتھاہ بے مقام جس دی سیر، سیرگاہ دو جہاناں کولوں باہر رکھائی۔ جتھے کوئی نہ وڑے ایر غیر، ہیبت سب دے اُتے چھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بردے منگدے مہر، چرن سرن سرن چرن سیس جھکائی۔ نور نوری شاہ سلطانی تیری لہر، آد جگاد اکو دھار وائی۔ سچ پیغمبر در دوار منگدے خیر، خیریت تیرے کولوں جھولی پائی۔ کہانی بانی شاستر سمیرت انجیل قرآن مل کے بن کے مشاعر، مشاعرہ تیرا نام سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیہو ابھیدا رہیا کھلائی۔ شاہ رُوم کہے میں تکیا اکھ، اکھیاں والیاں دیاں جنائی۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، مہما اکتھ کتھ درڑائی۔ بے پرواہ آیا تھ، پڑدہ نشیں پردہ رہیا چکائی۔ ساچا مارگ اکو دس، دھر دی کرے پڑھائی۔ کوڑی کریا کھیڑا بھٹھ، ست سچ کرے رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہوئے سہائی۔ شاہ رُوم کہے مینوں یاد آئے پچھلے ہار، جو مستک سیس اُتے ٹکائی۔ جس دی جن بھگت کھڑی گلزار، گلشن سچ نام مہکائی۔ تیس دی سن سچی گفتار، گُفت شنید خوشی منائی۔ مُحبت کرے بن کے سانجھا یار، رحمت وچوں رحمت آپ پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا لیکھے رہیا لگائی۔ شاہ رُوم کہے میں تکیا اوہ نظارہ، اپنی نظر اٹھائی۔ جوتی چمکے نور اجیارا، سچ کرے رُشنائی۔ دو جہاناں ویکھنہارا آر پار کنارہ، منج دھار اپنا حُکم ورتائی۔ لیکھا جانے گر اوتارا، پیر پیغمبران حُکم ورتائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی دھر سوامی پروردگارا، پاربرہم بے انت اگم اتھاہ اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بیہو ابھیدا رہیا کھلائی۔ شاہ رُوم کہے سب رہنا شاد، شاکر سب نوں آپ کرائیندا۔ کوڑی کریا کرے برباد، دھر فرمانا حُکم جنائیندا۔ بھگت بھگوان سچ دوارے کرے آباد، ساچی بستی نام وسائیندا۔ ست دھرم دے چاڑھ جہاز، کوڑی کریا پار کرائیندا۔ صدی چوڈھویں سن فریاد، پھاسی سب دے گل لٹکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دھر دی سنن آواز، ہوئی ہوئی آپ جنائیندا۔ کر کریا جن بھگتاں کھولے راز، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیندا۔ سمت اکیسے سب دی عقل بھلے نماز، نمازی نظر کھئے نہ آئیندا۔ ویکھو کرنیہارا کیوں کرے فساد، فیصلہ اپنے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، پچھلا لیکھا کرایا یاد، نو جیٹھ دتی داد، شاہ رُوم مولانا مُغالتے وچ کدے نہ آئیندا۔

★ پہلی وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی جیٹھووال دربار وچ ★

نرگن سرگن ہو کے صفرا، بیس دئے وڈیائیا۔ سرگن نرگن ایکا بنیا فقرہ، فکر آد جگاد چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا ویکھ نہ سکے شجرا، بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائیا۔ نرگن نرور نرنکار وسے وکھرا، اکم اتھاہ سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ نت نوت جگ چوکرئی مرد مردانہ سب توں تکڑا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جوت اجالا ہر گویالا شبد سروپی بنیا رہیا مکرا، فریبی اپنا فریب کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران بھیٹا چڑھاؤندا رہیا چھترا بکرا، چھری جگت ہتھ پھڑائیا۔ دھر سندیس نر نریش نرگن نرور اکو رکھ کرڑا، نت نوت اپنا حکم سنائیا۔ ستجگ تریتا دوپیر کلجگ برہمنڈ کھنڈ جیرج اندج اُتہج سیج چارے کھانی بانی جس نے پایا جھگڑا، لکھ چوراسی من مت بدھ کرے لڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جس نے لکھایا پترا، پاتی اپنا نام جنائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا جس دا مئے خطرہ، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نرگن سرگن ہویا زیرو، ظاہر ظہور نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں منڈے گئے ہیرو، ہرجو اپنا کھیل اچرج رہیا وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جس دی منڈے رہے تدپیرو، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ روپ رنگ ریکھ جس دی سمجھ نہ سکے کوئی تصویر، نیتز نین اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گئی گہیرو، بے انت ناؤں رکھائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبدی داتا وڈ پیرن پیرو، پیغمبرو اکو نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نرگن سرگن میلا اک، ایکنکار کھیل رچائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم جت، جگ چوکرئی حکم ورتائیا۔ نرگن سرگن ویس وٹائے نت نوت، نر نرائن پھیرا پائیا۔ گر اوتار جس نوں پُرکھ اکال کھندے گئے پت، پت پریشور من کے سیس نوائیا۔ سو کرے کھیل ابناسی اچت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ نرگن سرگن صفرا میلا، ملنی جگدیس کرائیندا۔ جس دی دھار سمجھ سکے نہ کوئی گرو گرو چیلا، چیلا گر اکو نظری آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی تھر گہر بنیا سجن سہیلا، دھر دا سنگ آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درڑائیندا۔ دوآ صفرا دوآ ایکا، بیس اکیس خوشی منائیا۔ جس دی سارے رکھدے گئے ٹیکا، سو ٹکا مستک رہیا وکھائیا۔

جوت نوری دھریا بھیکھا، ویس اولڑا آپ وٹائی۔ جس دے ہتھ دو جہاناں لیکھا، لکھت نظر کھئے نہ پائی۔ جس دی گودی اندر گوبند لیٹا، گھر ساچے ڈیرہ لائی۔ سو صاحب دین دیال پُرکھ اکال پچھلا کریا چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ پاربرہم پت پریشور دو جہاناں بن کے ساچا نیتا، نر نرائن حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب ستگر اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ بیس اکیس بائے شور، اچی کوک کوک سنائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے ہتھ دے کے ڈور، تندی تیرے نال بندھائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پرہ بنیا رہوں چور، چوری چوری اپنی کھیل رچائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھلا رہوں بانکے چھوہر، نڈھے اپنی سیوا لائی۔ حکمے اندر وکھاؤندا رہوں زور، جابر اپنا ناؤں دھرائیا۔ اپنا منتر دسدا رہوں فرنا پھور، رسنا جہوا کر پڑھائی۔ سارے کپندے گئے تیری اتم پئے لوڑ، لکھ چوراسی تیری منگ منگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا دینا دے چکائی۔ بیس اکیس بائے ڈنڈ، ڈنکا تیرا نام لگائی۔ پچھلی کیتی سب دی گئی ہنڈھ، اگلی کہانی دے سمجھائی۔ تیرا گا گا سارے تھکے چھند، سنسا روگ نہ کھئے چکائی۔ تیرا نظر نہ آیا پُری اند، اند وچوں اند چند نور کر رُسنائی۔ سچ سوامی اپنی کھول کے ویکھ گنڈھ، پڑدے وچوں پڑدے لے پھولائی۔ جس دی صفت نہ کرے بتی دند، رسنا جہوا راگ نہ کھئے سنائی۔ جیہڑا لیکھا بن لکھیوں کیتا بند، بن بندگیوں اپنی کار کھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دینی سچ سچ وڈیائی۔ ویہ سو اگی کہے پکار، اچی کوک کوک سنائی۔ پورب لیکھا دے وکھال، جو رکھیا پرہ چھپائی۔ منگ منگے تیرا گوبند بال، بالی بڈھ دھیان لگائی۔ اک ست پنج چھ دا دے احوال، حالت پچھلی رہیا درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی دھار دے سمجھائی۔ بیس اکیس کہے پرہ پڑدے کھول، کھولن ویلا نیڑے آئی۔ ہُن کیوں بیٹھا نرگن بن اڈول، سچکھنڈ نواسی سچ دوارے ڈیرہ لائی۔ درگاہ ساچی تولنہارے دُھر دا تول، لوکات کنڈا لے اٹھائی۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ماردا رہوں رول، اچھل چھلدھاری اپنا چھل جنائی۔ ویلا رکھ یاد جس ویلے پہلوں گوبند امرت دتی پاہل، دُھر دا جام سچ پیائی۔ پُرکھ اکال بن گوبند دوجا کوئی نہ تیرے کول، شہادت والا نظر کھئے نہ آئی۔ میرا بن قلم شاہی لکھیا لیکھ پھول، جس دا ہنسا نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دے مان وڈیائی۔ بیس اکیس کہے تیرا پچھلا پتر، پت پاون تیری یاد کرائیا۔ جس تیرا ہنڈایا

ستھر، یارڑا اک منائیا۔ جگت بت نہ ورولیا اتھر، ہنجهو ہار نہ کھئے بنائیا۔ ویہ سو اگی اُس دا لیکھا تون لیکھیا بناں اکھر، اکھراں وچوں ساچی ستر تیرا نور نظری آئیا۔ اج تیری میری پریم پیار دی ہونی پکڑ، سچ اکھاڑے وچ وجے نام ودھائیا۔ میں گرسکھاں پچھے تیرے نال لاؤنی ٹکر، تون بھگتاں پچھے میرا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا موہے دے سمجھائیا۔ بیس اکیس کہے میں پاواں رولا، رونق تیرا نام جنائیا۔ میرا بہار کردے ہولا، ہولی ہولی رہیا سنائیا۔ اک ست پنج چھ دا یاد رکھ قولا، کیتا اقرار اپنا توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال ہو حیران، پورب دھیان لگائیا۔ بیس اکیس دیوے سچ بیان، گوہند اشارے نال سمجھائیا۔ ہن بالا نڈھا نہیں نادان، ماتا گجری گکھ نہ کھئے رکھائیا۔ شبدی ست بن بلوان، بلدھاری ویس وٹائیا۔ سچ دھرم دا لے نشان، نشانہ دو جہان جھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ گوہند کہے شبد ندھڑک، دھڑکن وچ نہ کھئے رکھائیا۔ میرا ویکھ کھنڈا اوہ کھڑگ، جیہڑی بن لوہار ترکھان گھڑیاں ہتھ بھڑائیا۔ میری سچکھنڈ دوارے ویکھ مٹک، بن پیراں چلاں چائیں چائیا۔ میری پچھلی پھول فرد، ستاراں سو چھینجا پکرمی یاد کرائیا۔ تیرے آگے کیتی اکو عرض، آرزو تیری جھولی پائیا۔ میں تیرا تون میرا دوہاں دا اکو فرض، فرق کھئے رہن نہ پائیا۔ تینوں دھوکھا دین دی مرض، اچھل اچھل اپنا ناؤں رکھائیا۔ میں آگے ایس ریت تون دینا ورج، پھڑ باہوں لینا منائیا۔ کراں کھیل تیرے نال اسچرج، اچرج تیرے وچ سمائیا۔ تون میرا سدا دینا قرض، سر تیرے احسان چڑھائیا۔ تیری چھری میرا سیس تیری پریم کرد، قتل گاہ تیرا نور نظری آئیا۔ تیرے نال بن اکھراں کری لکھت پڑھت، مسل فائیل وچ بند نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ در دینا وکھائیا۔ ویہ سو اگی کہے کجھ، ہولی ہولی جنائیا۔ زرگن زرگن زیرو تون بوجھ، صفر تون ہی نظری آئیا۔ بن سرگن تیرا مول نہ کجھ، تیری قیمت کھئے نہ پائیا۔ تون زرگن بن گوہند تیرا نظر نہ آئے پت، پت کس تون کہہ کے پتا جگت مات اکھوائیا۔ ہن میں نہیں ہنا چپ، حق منگاں تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لہنا دے وکھائیا۔ پُرکھ اکال رہیا سوچ، پچھے دھیان لگائیا۔ سچ میں رہیا سچکھنڈ خاموش، اپنا آپ روپ نظر نہ کیسے دسائیا۔ جگ چوگری آسا کر کر رہے لوچ، لوچن نین دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی مان

وڈیائیا۔ پُرکھ اکال پھول کے پڑدہ، اپنا دھیان لگائیا۔ کِس بدھ گوبند میرے نال لڑدا، جھگڑا خوشیاں نال وکھائیا۔ پُت ہو کے پتا آگے اڑدا، اچرچ کھیل جنائیا۔ خدمتگار ہو کے بھانا جردا، سیس جگدیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھيو رہیا درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے کی گوبند منگے، پچھلی پیتی یاد کرائیا۔ میرے پچھے چھڈ کے پُری اندے، لیکھا سرسا وچ رُڑھائیا۔ پار اُتریا ساچے کنڈھے، منزل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ بال دو دو چار کر کے ونڈے، چارے کُنٹ چوٹھے جُگ کھیہ اڈائیا۔ امرت دھار دے کے ٹھنڈے، گُرمکھ گُرسکھ گُر گُرا گیا پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم دے اندے، اند اکو اک جنائیا۔ سچ سنا دُھر دا چھندے، واپگرُو فتح اک دِرڑائیا۔ میری پریتی اوسے نال ہنڈھے، جو سب دی بنت بنائیا۔ سیدھنگ سورا سرینگے، شوپے شکتی نظری آئیا۔ دو جہان آپے لنگھے، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ پُرکھ اکال ہو حیران، ہرجو اپنی خوشی منائیا۔ گوبند پچھلا کی کُجھ منگے آن، چوٹھے جُگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا کاغذاں اُتے قلم نہ لیکھیا بیان، شاہی شہادت دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل بے پہچان، نیتر نین ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سو ستگر بن بلوان، شبدي شبد جھولی ڈاھیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر ٹکائیا۔ گوبند کہے پرہ کھول تاکی، طاقتور تیری وڈیائیا۔ میرے لیکھے اُتے مار جھاکي، بن نیتراں نیناں ویکھ وکھائیا۔ اک ست پنچ چھ دی یاد آئے ساکھی، ساکھیاں روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال میں تیری مئی اکھی، تُوں آخر میرا سنگ نبھائیا۔ جس وچ سنیہڑا دُھر دی رکھی پاتی، پترکا میری میرے ہتھ دے پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال اپنا لیکھا رہیا پھول، بن ورقیوں ورقے رہیا اُلٹائیا۔ جس ویلے گوبند دے لے کے آیا کول، قول کیتا اکھاں بن اکھاں نظری آئیا۔ جس نوں اپنے پریم دی دتی پائل، چرنامت اکو جام پيائیا۔ اُس دا لیکھا سدا اڈول، اڈل کدے نہ جائیا۔ سو منگن آیا میرے کول، نرگن ہو کے نرگن آگے جھولی ڈاھیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لہنا دینا جھولی رہیا پائیا۔ پُرکھ اکال لیکھا ویکھیا سچ عدالت، بن عدلی عدل کھائیا۔ جس وچ بن اکھراں لیکھیا خالص، خالص اپنا روپ درسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ اتم بنا ثالث، لوکات ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی لگی توڑ نبھائیا۔ پُرکھ اکال کہے لیکھا لیکھیا اپار، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ جس وچ اکھڑ نہ دو نہ چار، گنتی

گنت نہ کھئے گنائیا۔ بے انت بے شمار، شمار سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ عبارت کیتی تیار، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ کاغذ قلم نظر نہ آئے وچ سنسار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کرائیا۔ گوہند لیکھا لکھیا محفوظ، گھر ساچے نظری آئیا۔ محل اٹل وکھایا عروُج، عرش قُرص دوویں پندھ مُکائیا۔ نرگن دھار دئے ثبوت، جوتی جاتا کھیل وکھائیا۔ سو صاحب ہو مؤجُود، مُفت اپنا بھيو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدہ رہیا اُٹھائیا۔ ساچا لکھیا سِری بھگوان، دُھر دا آپ وکھائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، جگ نیتر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گوہند ویکھے مار دھیان، گھر اپنے خوشی منائیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، جس تھت وار دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سو نر اکھڑ ہوئے پردھان، نرگن نر ویر نرکار دئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا آپے لکھیا ہو مہروان، مشورہ دین والا نظر کھئے نہ آئیا۔ سرگن دوا وچ جہان، اتم صفر رُپ وٹائیا۔ دوہاں مل کے بیس انک بنے مہان، جس وچ راؤ رنک ڈیرہ لائیا۔ صفرے توں نرگن سرگن گوہند ہوئے بلوان، دوا اپنا رنگ پرگٹائیا۔ دواے اندر اک نشان، نرگن نر ویر نرکار ایکنکار اکو ایکا دئے سمجھائیا۔ دوا ایکا مل کے کھیل کرے مہان، اگی ساچا جوڑ جڑائیا۔ بیس ایکس دوویں مل کے چارے خوشی منان، گھر ساچے ڈھولا گائیا۔ اینہاں چوہاں وچوں وایگرُو اکھڑ کیتا پردھان، جس دی صفت کہہ کے گرو گرو سمجھائیا۔ اُس دے اندر لیکھا ہور مہان، دین دیال لیا چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اکم اتھاپیا۔ گوہند ویکھیا پرہ لیکھ چھپاؤندا، اپنی کرے چٹرائیا۔ سٹ دُلارا خوشی نال مُسکراؤندا، انتر انتر رنگ چڑھائیا۔ پریم پیار نال چرن سیس رکھاؤندا، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ وانگ بالیاں چچیاں وانگ پُرکھ اکال نوں آپ بھرماؤندا، ننھی ننھی نکئی نکئی گفتار سُنائیا۔ مار چھال گودی وچ آسن لاؤندا، سیس سینے نال لگائیا۔ بن ہتھان دوویں ہتھ آگے ڈاہندا، نیتر نینان نیر وہائیا۔ میرے پُرکھ اکال دُھر دے باپو کیوں میری وست اُتے پڑدہ پاؤندا، حق دوجیاں اپنے وچ چھپائیا۔ مینوں لاریاں نال ورچاؤندا، اشاریاں نال پرے ہٹائیا۔ میں ویکھیا چار جگ دا گر اتار پچھتاؤندا، تیری چھاتی اُتے بہہ کے خوشی نہ کھئے منائیا۔ میں کر عرضوی در تیرے واسطہ پاؤندا، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ اوہ پتا کنجوس جیہڑا چچیاں کولوں اپنا دھن پچاؤندا، پھر چوراں دئے لٹائیا۔ میں تیرا پُت ہو کے تینوں آگھ سُناؤندا، میری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سِری بھگوان او سے ویلے پڑدہ چُک کے اوہ اکھڑ وکھاؤندا، جس دا لیکھا نظر کیسے نہ آئیا۔

گوہند نیوں نیوں سیس جھکاؤندا، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو روپ نظری آؤندا، بے نظیر تیری سرنائیا۔ میں ایہو
 وست امولک در تیرے توں چاہندا، چار جگ جیہڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھڑ چرناں بدن خوشیاں نال مناؤندا، خواہش اپنی تیرے نال
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے ایہ دُہر دا اوہلا، آد جگاد نہ کسے وکھائیا۔ گوہند
 ایسے وچوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیواں چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ نام دا دُہر سندیسہ ایسے اکھڑ وچوں سناواں ڈھولا، سچا
 راگ ناد جنائیا۔ کھانی بانی جس دا گائے بولا، انبولت اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان رہیا سمجھائیا۔
 گوہند کہے کی تیری وڈیائی، کیوں پرہہ بیٹھا مان ودھائیا۔ پیو پُت دی اکو وست نظری آئی، دوجی ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 دوہاں مل کے وجے ودھائی، اکلّا کم کسے نہ آئیا۔ تُوں میری لکھت مینوں دتی وکھائی، میں ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ اُس وچوں اکو زرگن
 نرویر تیری دھار نظری آئی، نر نرنکار سچ سچ دتا سمجھائیا۔ کلجگ انت کیریا کر سری بھگونت گوہند تیرا بن کے پاندھی راہی، ساچا میلا
 لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار دُہر دی وست امولک آپ ورتائیا۔ امولک وست اٹلڑی دات، سچ
 تیری جھولی پائیا۔ چوتھے جگ دی پوری خواہش، تیرے نال کرائیا۔ چار ورن دا سچا ساتھ، تیرا سنگ وکھائیا۔ آد جگادی دُہر دا پاٹھ،
 پُرکھ اکال درڑائیا۔ سچ سروور تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اک پرگٹائیا۔ دے وڈیائی لوکھات، ماتر بھومی کرے رُشنائیا۔ برن اٹھاراں اک جماعت،
 سچا رنگ رنگائیا۔ آتم پرما تم جوڑ نات، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ زرگن نرویر نرنکار اکو نام جائے آکھ، ست سچ کرے پڑھائیا۔ کلجگ اتم
 میٹ اندھیری رات، ساچا نور چند چمکائیا۔ گوہند سٹ کہے شاباش، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، ساچا اکھڑ اکو دتا وکھائیا۔ ساچا اکھڑ وکھایا خالق، مخلوق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس وچ لکھیا ویہ سو آگی بکرمی پاربرہم پت پریشور
 جن بھگت بنائے خالص خالص، خالص اپنے نام رنگ وچ رنگائیا۔ جنہاں دی دو جہان دوجا کرے نہ کوئی عدالت، مُلزم سکے نہ کھئے بنائیا
 سری بھگوان ہو مہروان بیڑا پار کرائے بن سفارش، ہستی اپنے نال ملائیا۔ بے شک گوہند لکھی نہیں عبارت، تُعارف اپنا اک جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند کہے پرہہ خالص خالص کیہڑا، کون روپ وکھائیا۔ پرہہ پُرکھ کہہ جنہاں دا

میں آئے بٹھاں بیڑا، پھڑ اپنے کندھ اٹھائیا۔ گوہند کہا میرا ایتھے مُک گیا جھپڑا، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹوں پتا پُرکھ اکال میرا، میں گرسکھاں اپنی گود بہائیا۔ ٹوں گرو میں تیرا چیرا، اوس ویلے گر گوہند دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے نیڑا، نیرن نیرا اکو نُور نظری آئیا۔ میرا نام شبدی دھار جوت اکال سنگھ شیرا، بہک تیرا روپ نظری آئیا۔ تیرے اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے گھر سوہنے لاواں ڈیرہ، سچ سنگھاسن اک وچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ گوہند کہے پرہہ خالص خالص تیرا روپ، میرے تیرے نال وڈیائیا۔ ویہ سو اگی گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر جان کوچ، گلی کوچا خالی نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی دسے جھوٹھ، تیرا نام تیرے بناں سکے نہ کھئے ورتائیا۔ بے شک میرے بالے تیرے پریم وچ جانو جھوچ، نیہاں وچ پے پے خوشی منائیا۔ میں تیرا ویکھاں اک عروچ، جس نوں عرش فرش بیٹھن سیس نوئیا۔ تیرے بھگت اوتھے محفوظ، مُحبت تیرے نال لگائیا۔ میں وی نال ہوواں موجود، وجود وچوں سچ ثبوت شبدی دیاں سمجھائیا۔ تیری کیرپا میری مہر گرمکھاں آوے سوجھ، بن گرسکھاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے لہنا بُلاییا۔ چٹھی کہے میں سچ سفید، کورا روپ وٹائیا۔ نہ کوئی قانون نہ کوئی قاعدہ نہ قواعد، حکم حاکم بن پرہہ دے اور نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جس دی سارے منڈے گئے ہدایت، نیوں نیوں سجدہ سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ چٹھی کہے میں دُھر دا چٹھا، چار جگ بھیو کھلاییا۔ بن گوہند میرا اکھر کیسے نہ ڈٹھا، لکھ چوراسی نیتر کم کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کلجگ جیواں دیوے پچھا، ستمکھ درس کھئے نہ پائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں جن بھگتاں کرے رچھا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوہند پریم پیار دی پاوے بھچھا، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ ستگر کہے گرمکھ ساچے سکھا، سچ تیری مات وڈیائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال ملیا پتا، پت پریشور اپنی گود اٹھائیا۔ سو گرمکھ اترے پار بہاویں وڈا بہاویں نکا، بردھ بال جوہن اوستھا اکو رنگ وکھائیا۔ ویہ سو اگی بکرمی متیاں وچوں بدل کے متر ملانے متا، میت پیارا بے پرواہیا۔ جس دا ایتھے اوتھے دو جہان حُکمی چلے سکا، مہر اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے دُھردرگاہیا۔ چٹھی کہے دُھردرگاہی مسلہ، مُسرت خوشیاں روپ وٹائیا۔ جس وچوں جن بھگتاں دا نظری آوے اصلا، اصلیت پرہہ دے نال ملاییا۔ جنہاں مارگ دسے وکھرا، رہبر بن کے سیو کھائیا۔

لیکھا یاد کرائے بناں اکھراں، آخر پردہ لاپیا۔ جس یارڑے ہنڈایا سٹھرا، ساتھی ساچا دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 صاحب سَتگر ہو سہائیا۔ سو لیکھا جو لیکھیا بنِ قلم، کائنات روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس دا کیسے سمجھ نہ آیا علم، عالم کرے نہ کھئے پڑھائیا۔
 جس حرُوف حرف دا کیسے نہ سمجھیا جنم، لیکھا جانے نہ پتا مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی
 کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ بیس اکیس کہے میری آئی واری، ملے جگت وڈیائیا۔ گوبند پُرکھ اکال نال لگائی یاری، ملیا میل بے پرواہیا۔
 شبدي شبد بول جیکاری، نعرہ اکو نام سُنائیا۔ ونج کرائے بن وپاری، نرگن سرگن ہٹ چلائیا۔ وست امولک دیوے تھاری، گھر ٹھانڈے نام
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے دئے لگائیا۔ لیکھے وچوں لیکھا لبھ، پورب رسیا سمجھائیا۔ ویہ سو اگی
 بکرمی گر اوتاراں پیر پیغمبران دی پچھلی حد، جو جگ چوکری گئے منگ منگائیا۔ اتم لیکھا لہنا دینا مات گئے چھڈ، چھڈیا کھڑا جگت
 لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات وچ جو بیٹھے رہے اڈ، تھائوں تھائیں حکم ورتائیا۔ کلجگ اتم اکتھے ہو کے لنکھے اکو حد، گھر ساچے پھیرا
 پائیا۔ اک دوجے نوں مل کے گاون چھند، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ پچھلا ساڈا مُکیا پنڈھ، اگے حکم بے پرواہیا۔ جگت سیاست کوڑی
 کِریا مایا آگھاڑا ویکھو جنگ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ حکم اک ورتائیا۔ ویہ سو اگی کہے
 میرا اکھ نرالا، نرگن نرور آپ بنائیا۔ سری بھگوان جن بھگتان مارگ دتا سُکھالا، ساچا راہ اکو اک وکھائیا۔ کایا مندر اندر سچّی
 دھرمسالا، مٹھ دوارا سچ دئے وڈیائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجالا، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ نام پیالہ ساچا رس دئے دین دیاالا، دیاندھ دیا
 کھائیا۔ لیکھے چُکائے کال مہاکالا، پُرکھ اکال اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویہ سو اگی
 کہے میں ساچی اکی، اکیاں وچوں نظری آٹیا۔ جیہڑی گوبند پُرکھ اکال سانجھی لیکھی چٹھی، بن چٹھی رسائن دو جہان چلے واہو داہیا۔
 اوہو لیکھا جو ستاراں سو چھینجا بکرمی متی وساکی، وساکھ پہلی ملے وڈیائیا۔ پچھلی کھیل اجّ نجٹھی، قرضہ مقروض دتا چُکائیا۔
 گُرمکھو ٹھاڈی دھار رکھی چٹی، کوڑی کِریا ڈرمت میل دھوتی شاہیا۔ پریم پریتی اتم پر ماتم اپنے نال گنڈھ پیچی، دو جہان سکے نہ کھئے
 کھلاٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں بے شک ایہ چھوٹی جہی باغیچی، باغبان ساچے مالی دھر دے بوٹے آپ لگائیا۔ جنہاں دی پرکھی اندر وڑ

کے نیتی، باہروں کری نہ کھئے پڑھائیا۔ پریم پیار دی مدھ پیائی بھر پیالہ ساچی شیشی، شیشہ آئینہ اکھ اکھ کھلائیآ۔ دو جہان مناو
 خوشیاں پرہ دی چلی ساچی ریتی، مارگ اکو دتا وکھائیآ۔ سچکھنڈ نواسی بن کے گوبند نال لائی پریتی، گوبند گرمکھاں اپنا سنگ نبھائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی رحمت ربیا کھائیآ۔ وپہ سو اگی کہے میں بھاگاں بھری دھول، پرہ اج دتی مان وڈیائیآ۔
 پورب لیکھ پورا کیتا قول، اقرار اپنا توڑ نبھائیآ۔ گرمکھو گرمکھو جگت جیو جہان تھانوں کرن مخول، کوڑی جہوا بول سنائیآ۔ جن بھگنو
 تسیں تے پورے تول، جس دا تولا بنیا بے پرواہیا۔ سچ دوارے سچ دھرم دا وجا ڈھول، گھڑی سہنجنی خوشی منائیآ۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، سر ساچا ہتھ ٹکائیآ۔ ویکھ گھڑی سہنجنی گر اوتاراں چڑھی خوشی، پیر پیغمبر ڈھولا گائیآ۔ لوکات سب دی بدلی
 رچی، دُور ڈرائے ویکھن چائیں چائیا۔ گوبند پُرکھ اکال دوہاں مل کے چار ورن دی سکھی بنائی سچی، ایشٹ پُرکھ اکال درڑائیآ۔ گوبند
 بھاگ لگایا پتی، پوترے گرمکھ گودی وچ لٹائیآ۔ جس دے پچھے ماچھوواڑے ننگی پیریں چھالے پائے لاہ کے جھوٹھی جتی، جوڑی اپنی
 جوڑے نال جڑائیآ۔ اُس دی وست کیسے نہ لئی، ویکھو دیوے چائیں چائیا۔ گرمکھ پھلواڑی ساچی پھٹی، پت تھنی اپنی مہک نال مہکائیآ۔
 گرمکھو آگے لوڑ رہی نہ وچ ورن دی ترکٹی، دسم دوار دی سدھی دتی چھٹی، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیآ۔ من واسنا تھائے کول نہ آوے کتی،
 کوکر سوکر پرے دئے بھجائیآ۔ من ممتا نار کمذات کول رہے نہ لچی، کلکھتی روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ گوبند نال مل کے تا دیو مچھیں، مُشکل پُرکھ
 اکال حل کرائیا۔ مانس جنم چوگ نہ کیسے نکھٹی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ بھاگ لگایا ماواں ککھیں، جو گرمکھ جن جن اپنا سپر دتا پلائیآ۔
 ایتھے اوتھے اوہناں رکھاں سکھی، جنہاں مکھی اپنا نام جیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا لیکھا ربیا وکھائیآ۔ وپہ
 سو اگی کہے گر اوتار پیغمبرو گاؤ گیت، گہر گمبھیر خوشی وکھائیآ۔ رل مل اکو کرو پریت، دوجا راہ نہ کھئے جنائیآ۔ سُن آواز ساریاں اکو
 ماری چیک، دروبی تیرا نام خدائیآ۔ پروردگار پت پریشور تیری کر دے گئے اڈیک، نیتر لوچن دھیان لگائیآ۔ تیرا ویلا وقت ویکھیا
 ٹھیک، ٹھاکر آئیوں بے پرواہیا۔ ساڈی پچھلی گئی حدیث، در تیرے سپس نوئیآ۔ پارپریم پت پریشور تیرے نام دی آگے کوئی نہ لئے فیس،
 جیواں جنتاں جُرمانہ کر دیوے نہ کھئے سزائیآ۔ جے کوئی تیرا ناؤں پڑھے کر کے تیرے بھگتاں نال پریت، قیمت وچ تیری غنیمت سکے نہ کھئے

لُٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اک ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تُدھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دُور، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ سجدہ کر ہو مشکُور، نیتِ نینان نیر وہائیا۔ ابناسی کرتا کھیل کرے ضرور، ظاہر ظہُور پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں در بنے مزدُور، سیوک بن بن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ایک، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ ویہ سو اگی سارے دے کے آئے ٹیک، سچ تیری کہانی مات سمجھائیا۔ اگلا کوئی نہ جانے بہیت، رمز نال رمز نہ کھئے رکھائیا۔ کرتے کی کچھ کھیلیں کھیڈ، خالق خلق کی ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دینا جنائیا۔ ساچا لیکھا کی جنائینگا۔ ویہ سو اگی انت مُکائینگا۔ پچھلی لیکھی پُور کرائینگا۔ ساچی سیکھی کویں پرکھائینگا۔ دُھر دی چٹھی نو کھنڈ پرتھی کویں سُنائینگا۔ تیری دھار نکیوں نکی، وڈیوں وڈی کویں بنائیں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، کی کرنی کار کماوینگا۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ جوتی جوت نور رُشناواں گا۔ شبدي شبد چوٹ لگاواں گا۔ لوک پرلوک دو جہان آپ سُناواں گا۔ سوبلا دُھر دا اک سلوک، راگ اگئی ساچا اک جناواں گا۔ جیہڑا کیسے دی آوے وچ نہ سوچ، سو سچ سچ کار ورتاواں گا۔ پچھے بیٹھا رہیا خاموش، آگے اپنی کل دھراواں گا۔ کر پرکاش نرمل جوت، دیا باقی اک ڈگمگاواں گا۔ جن بھگتاں کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ چنتا چکا کے کوڑا سوگ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ آتم پر ماتم دے کے ساچی مؤج، مُحبّت اپنے نال رکھاواں گا۔ لکھ چوڑاسی کر کے کھوج، گرُمکھ ساچے میل ملاواں گا۔ چوجی پریتم بن کے کران چوج، چولا کایا ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتاواں گا۔ کی حُکم پرہو ورتائینگا۔ لکھ چوڑاسی کویں سمجھائینگا۔ گھر گھر پھیرا کِس بدھ پائینگا۔ نو سو چُرانوے چوکرئی جُگ ڈیرہ کویں ڈھائینگا۔ نو کھنڈ پرتھی آپے پُج، پاندھی ہو کے پنڈھ کویں مُکائینگا۔ جن بھگت تینوں کویں لین بُجھ، بُجھارت کیہڑی اوہناں آگے رکھائینگا۔ تیرے کول نہیں کچھ، کی خالی ہتھیں پھیرا پائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کی کرائینگا۔ ساچی کرنی اک کماواں گا۔ ورنی برنی ویکھ وکھاواں گا۔ ساچی سرنی سچ درزاواں گا۔ گرُمکھ تار کے اپنی ترنی، تارنہار اک بن جاواں گا۔ لہنا چکا ورنی برنی، آتم پر ماتم اکو اک سمجھاواں گا۔

ساچی پوڑی کھتری براہمن شوڈر ویش اکو چڑھنی، ساچے ڈنڈے ہتھ پواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھید آپ
 گھلاواں گا۔ سچ پوڑا کی درسائینگا۔ لماں چوڑا کی وکھائینگا۔ اندھ گھورا کیوں ہٹائینگا۔ منتر پھورا کیوں سُنائینگا۔ کاغذ کورا کیوں
 وکھائینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، پردہ اوہلا کیوں چکائینگا۔ پردہ اوہلا آپ چکاواں گا۔ ساچا لیکھا
 لیکھ سمجھاواں گا۔ دیس دیسنتر کھوج کھوجاواں گا۔ ڈھر دا منتر نام پڑھاواں گا۔ کر وسیرا ساچے انتر، آتم پرما تم جوڑ جڑاواں گا۔ لگی
 بجاواں جگت بسنتر، امرت میگھ اک برسواواں گا۔ ویہ سو ویہ پکرمی کوکے سرب گگن گگنتر، برہمنڈ کھنڈ آپ درڑاواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ستاراں سو چھینجا پکرمی پچھوں آئی بھجی، ہوکے لے لے رہی سُنائیا۔
 مینوں یاد آئی گوبند والی صدی، ویہ سو آگی اپنا رنگ رنگائیا۔ جس دا لیکھا کیسے نہ آوے وچ ودی سُدی، وادھا اپنے نال ملائیا۔ جان
 ویکھیا گر اوتاراں پیر پیغمبران دی خالی دیسی گدی، گداگر پھیرا پا ہوکا نہ کھئے سُنائیا۔ سارے کوکدے پارہم پت پریشور تیرے حکمے اندر
 لکھ چوراسی بدھی، کلجگ سکے نہ کھئے جھڈائیا۔ سب دی مٹی خاک وچ رل گئی ہڈی، ہڈ ماس ناڑی تن نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری کھیل نت
 نوٹ چنگی، چاروں کُنٹ خوشی منائیا۔ اکو سورا نظری آئے تیرا سٹ دلارا چنگی، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بن گوبند پرہو تیرے
 کولوں منگ کیسے نہ منگی، عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ پر نہ کھئے اٹھائیا۔ جان ویکھیا اللہ رانی رنڈی، خاوند نظر کھئے نہ آئیا۔ بھجی پھردی او جھڑ
 پھرے ڈنڈی، اچی کوکے دئے ڈھائیا۔ چند چڑھیا کدھر چوڈھویں چندی، نو چندا نور رُشنائیا۔ میں بندیکھانے وچوں نکل کے اوہدی بندی،
 بندنا اک درڑائیا۔ چاہے مندی چاہے چنگی، چاروں کُنٹ پھر پھر اپنا آپ گوائیا۔ سچ پچھو میں نیتراں ہوئی اندھی، کُنڈھی لبھیا نہ
 بے پرواہیا۔ نگ سہاگ نہ رہ گئی کتاں توں ہو گئی خالی بناں ڈنڈی، جھمکے والی چمک نہ کھئے وکھائیا۔ اُمت نبی رسولاں پے گئی خندق
 خندی، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ کوڑی کریا چاروں کُنٹ ویسوا روپ اپنے جوہن دی لا کے بیٹھی منڈی، کلجگ جیو کام وپاری بھجن
 واہو داہیا۔ میری کوک کوک بہ گئی سنگھی، ڈھولے گا گا اپنا آپ مٹائیا۔ میں سہاگن پیریں پھردی ننکی، سنگی انت چھلیاں نال اپنا
 روپ گئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا ڈھر دا ور، در تیرے سرنائیا۔ ویہ سو آگی کہے ویکھ اللہ، نور

الہیٰ اِکو نظری آئیندا۔ کھیئے ایس دا پھڑ لے پلا، بے پرواہ ٹٹی گنڈھ پوائیندا۔ جس دا نوری جلوہ جلا تھلا، مہیئل اپنی کھیل کرائیندا۔
 اس دے نال مل کے ہو جا بسِملَا، بسِمل تیری دھار بنائیندا۔ کلمہ کوئی نہ رہے اللّٰلا، ہو ہو نعرہ نہ پھیر سُنائیندا۔ جس دے لیکھے لگے
 بُورا گکا بلا، عیسیٰ موسیٰ محمد اپنیاں چرناں بیٹھ رکھائیندا۔ اگلا جیون سُکھنا نال جی لا، جیون جُگت اک سمجھائیندا۔ نام ندھان پریم
 پرتی پیالہ دُھر دا پی لا، پریم پُرکھ جام پِائیندا۔ جیہڑا گوبند سنگ بھگتاں بنیا وسیلہ، گھر ساچے وصل اپنی سیج کرائیندا۔ پچھلا چھڈ
 دے بُن قبیلہ، گُرمکھ اگلے آپ درسائیندا۔ پاربرہم پت پریشور چھیل چھیلَا، شہنشاہ اِکو نظری آئیندا۔ تارا چند جس دیاں دیون
 چرناں وچ دلِیلا، سو دلبر اپنی کار کرائیندا۔ ایہو وقت انت آخیر لا، آخر اپنا کھیل وکھائیندا۔ لیکھا چُکے پیغمبر پیرنا، پیر پیراں پرہہ رُوپ
 وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے سوبھا پائیندا۔ اودھروں اُٹھو گر اوتار، اپنی اگھ کھلائیَا۔ اوہ سارے ویکھو
 کی ایہدی اوبو نُہار، جس دا حلیہ تصدیق سکے نہ کھئے کرائیا۔ جیہڑا جُگ چوکری ساڈے نال کدا رہیا گُفتار، بن شکلوں حُکم سُنائیَا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد کہن بہڑی دروبی ایہو ساڈا یار، یاری یاراں نال رکھائیَا۔ گوبند کہے نہیں ایہہ پُرکھ اکال، میرا پتا مائیَا۔ میں نہ جاناں
 کیوں ہویا دِیال، دُوروں چل کے نیڑے آئیَا۔ اپنا لیکھا رہیا وکھال، پڑدہ دتا اُٹھائیَا۔ جن بھگتو ویلا لُو سنبھال، گیا وقت ہتھ نہ آئیَا۔
 بے شک پُرکھ اکال توں کہو کنگال، ایہہ کنگالان وچوں کنگال نظری آئیَا۔ گُرسکھو تہانوں مویاں نوں لئے جیوال، مُردے زندہ رُوچ لئے بنائیَا۔
 بے شک گوبند ہتھ وچ رکھی نہیں ڈھال، کھنڈا کٹار تن نہ کھئے لٹکائیَا۔ شبد سرُوپی بن دلال، ساچا میلا رہیا ملائیَا۔ جُگ جنم دے
 وچھڑے بہال، دُھر دا سنگ وکھائیَا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی اگی رہیا پائیَا۔ اگی کہے میں پایا اِکو، اِکو سب وچ
 نظری آئیَا۔ جن بھگتو ساچی سیکھیا سیکھو، دُھر دی کرے نام پڑھائیَا۔ جے کوئی بہرم بھلیکھا سنکھہ بو کے پُچھو، پڑدہ اوہلا رہن کھئے نہ
 پائیَا۔ پُت بن کے پتا کولوں کدے نہ لُکو، جو منگنا سو منگو چائیں چائیا۔ بہرم بھلیکھے وچ کدے نہ رُسو، جے رُسو تے رُسیاں لئے منائیَا۔
 جے تسیں میرا نام دھیان چاہندے نہیں مُکھوں، میں تہاڈے سولے دیواں گائیَا۔ پیار نال کہاں آؤ میرے لاڈلے پُتو، بناں پُتراں پتا سوبھا کھئے
 نہ پائیَا۔ پُرکھ اکال اِکو جھکو، دُو جے سیس نہ کھئے نوائیا۔ پریشور نوں ساہمنے ہو کے لُتو، لُٹیاں ایہدا گھٹ کُچھ نہ جائیا۔ آون جاون لکھ

چوڑاسی وچوں چُھٹو، کر درسن جگت جنجالا تند ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ چُھٹی کہے میرا لیکھ دس، دسمیس تیرے نال جوڑ جڑائیا۔ پُرکھ اکال تیرے وس، دین دِیال تیرا سہائیا۔ گوہند شبدی دھار کھول کے اکھ، پرتکھ رہیا درڑائیا۔ میں پریم پریتی ویکھا ہٹ، میری قیمت گُرمکھاں لینی پائیا۔ پچھ گیا نہیں نٹھ، آگے سنگ نہ کھئے ٹڑائیا۔ پہلوں پیغمبران دی کر کے چٹھ، پھیر گُرمکھاں گود اٹھائیا۔ جیہڑے ویہ سو اگی تائیں بیٹھے رہے کر کے ہٹھ، صدق صبوری نال دھیان لگائیا۔ اوہناں دا لیکھا گُرو اتار پیر پیغمبر اُتے رہے رٹ، تھلیوں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جیہڑے پچھ گئے نٹھ، انت اوہناں نال ملائیا۔ جئے چاہے اونے لئے رکھ، وادھو سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل خالق نورِ الہیا۔ خالق خلق نورِ الہی جلوہ، ظاہر ظہور اک درسائیندا۔ مُرید مُرشد آگے کھانا ملے کسے نہ حلوہ، نیاز بھیٹا نہ کھئے چڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی گھٹ گھٹ واسی دین دِیال صاحبِ سوامی لیکھا جانے ارباں کھرباں، بنِ ضرباں بنسے انک جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی اگی ویکھ وکھائیندا۔ اگی کہے بھڑی ویکھے نیلے بستر، نیلے والا بے پرواہیا۔ جس دی دھار اگتی شستر، شہنشاہ جوڑ جڑائیا۔ ست سرُویی نظری آیا استر، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ نیلے بستر پہن کے چولے، جوئی سب دی رہیا بدلائیا۔ پیر پیغمبر جس دے گولے، بردے بیٹھے سیو کھائیا۔ رسؤل گاون جس دے ڈھولے، نعرہ کوک الاٹیا۔ سو صاحب کرے کھیل پڑدے اولے، جوتی نور کر رُشنائیا۔ واک بھوکھت بول جو بندے گئے وچولے، ثالث سارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ نیلے بستر بئے پروردگار، تتو ت دئے وڈیائیا۔ جلوہ نور دے دیدار، ساچا چند اک چمکائیا۔ سچ وکھائے اک بہار، محبوب اپنا نام مہکائیا۔ گلشن ویکھے شہنشاہ زینکار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ نیلے بستر دھار اولی، اول اللہ نورِ الہیا۔ جوت اکالن کرے کھیل اگلی، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ ہوکا دیوے گلیو گلی، کوچے کوچے رہی سُنائیا۔ ویکھو گوہند جوت اکو بلی، بل بلوان کرے رُشنائیا۔ جس دی پُھل پُھلواری پھلی، پت ڈاہن رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں اپنا کھیل ورتائیا۔ دو جہاناں کھیل کرے خالق، خاستگار اکو

نظری آئیندا۔ سرشٹ سبائی ویکھ کے حالت، حاضر ہو کے پھیرا پائیندا۔ کوڑی کریا کڈھے جہالت، مایا ممتا ڈیرہ ڈھابندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے کوئی نہ کرے کیسے دی مخالفت، مُخبر ہو کے مُخبری سکے نہ کھئے لگائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی لگائے اک عدالت، عدلی ہو کے عدل سچ کمائیا۔ اکو گویند دی منظور کرے ضمانت، باقی سب دا لیکھا دئے چُکائیا۔ ویکھو وپہ سو اگی پچھوں سب دی آئے شامت، شامیانے سب دے دئے اکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگت پچھلی سانہہ کے رکھی امانت، عمل اپنے وچ لیاٹیا۔

★ ۲ وساکھ ۲۰۲۱ پکرمی بوڑ سینگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال کرے عدل، عدالت سچکھنڈ دوار سُہائیا۔ چار جگ دے پچھلے کر مُعطل، دُھر دا حُکم اک درڑائیا۔ من مت بُدھ چٹرائی چلے نہ کوئی عقل، سوچ سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ نرگن صاحب سلطان تیری نظر نہ آئے شکل، شہنشاہ روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھا چُکیا دین مذہب ذات پات شریعت قتل، مقتول رہن کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر دین دیال ٹھاکر سوامی جن بھگتاں پچھلا پھیر وکھائے وطن، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سچ امولک اگتی رتن، رتی رت رنگ نام رنگائیا۔ سچ کنارے بیڑا لائے پتن، منج دھار نہ کھئے رڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کوٹن کوٹ کر دے رہے یتن، بلدھاری اپنا بل ودھائیا۔ گوپی کاہن لوکات بھومی بھومکا پنچ تت کایا نچن، پگ اٹھاون چائیں چائیا۔ سرگن نرگن شبد سندیسے سُن سُن ہسن، خوشیاں راگ الاٹیا۔ گھنٹیا بن بن کھاندے رہے مکھن، مدن مورت روپ وٹائیا۔ اتم سب دے لیکھے کیتے سکھن، شہنشاہ اپنی کار کمائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ نسن، بھجن واہو داہیا۔ کلجگ زین اندھیری ویکھ مسن، چند چوڈھویں تور نہ کھئے چمکائیا۔ جلوہ تور ظہور نہ درسائے کوئی باطن، جگت ودیا رسنا جہوا کتھنی کتھ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پاربرہم پت پرمیشور بیٹھا اچ عروج، سچکھنڈ نواسی ساچے تخت سوہیا پائیا۔ جگ چوڈگری پچھلی کر منسوخ، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ ویکھ وکھانے لکھ چوراسی جیو جنت پنچ تت بھوت، تن ماٹی خاکی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو چیلے گھر ساچے میلے جنم جنم دی چُکے چوک، اون جاون دئے مکائیا۔ نام پھنکارا دُھر دی مارے

اڪو پھوڪ، ست سنديسه صاحب سترگر اڪ سنائيا۔ سترجگ ترينا دواپرڪلجگ وچھڙے گوڙھی نيند جو سته گھوڪ، پھڙ باھون لئے اُٺائيا۔ بھگت بھگوان ھو مھروان بنائے سچ سپوت، پُرڪھ اڪال پتا اپني گود اُٺائيا۔ چار ورن اٺھاراں برن كھتري براھمن شوڊر ويش بخشے اڪ رسوخ، صلح گل سچ سمجھائيا۔ پير پيغمبر گر اوتار بھگت بھگوان منگن اڪ محبوب، مھروان نوجوان سري بھگوان نظري آيا۔ سچڪھنڊ دوار ھر زرنڪار ڪرپا دھار جو رکھ۔ آپ محفوظ، سمرته مھا اڪتھ سر اپنا ھتھ ٽڪائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر جس دا نام سنديسه دے ڪے گئے خطوط، سو مخاطب ھو ڪے تعاقب اپن ڪر آيا۔ ڪيسے ھتھ نہ آئے مشرق مغرب شمال جنوب، اُتر پورب پچھم دکھن ويڪھ سرب لوڪائيا۔ ايتھ اوتھ دو جھان چوڊاں لوڪ چوڊاں طبق چوڊاں وديا لبھ نہ سڪي حدود، آر پار ڪنارہ ويڪھن نہ ڪھڙے پائيا۔ جو آيا سو اُٺھ ڪے دھايا ڪر ڪے گيا کوچ، تھر رھن ڪھڙے نہ پائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ليڪھا جانے ھر گھٹ تھائيا۔ ھر گھٹ تھائين وسے بھگونت، بھگون اپني ڪھيل ڪھلائيندا۔ دھار بندھائے جگا جگنت، جگ چوڪري اپني ڪار ڪمائيندا۔ آد جگاد نت نوت نام فرنا شبد دسے اگمي منت، منتو اپنا حل ڪرائيندا۔ بودھ اگادھا بن ڪے دو جھاناں پنڊت، ساچي وٽھيا ساچي سڪھيا پائے بھچھيا وديا اڪو اڪ پرگنائيندا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا سچا ور، درگاھ ساچي سوڀا پائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر رے سوچ، سمجھ اپني اپن نال ملايا۔ نرگن نروير نراڪار نرادھار لوڪيات جن بھگتاں وڪھائے ساچي موع، موجوده ھو ڪے بے ٻوڏه وقت ڪوڙي ڪرپا ڏوگھ ساگر ھرجن ساچے دتي رُٺھائيا۔ ليڪھ چڪا لوڪ پرلوڪ، نام سنايا سچ سلوڪ، دھر دي دتي اڪو موڪھ، مُفت اپني دات ورتائيا۔ نام نگارہ تن لگائے چوٽ، مايا ممتا ھو مے ھنگتا ڪڏھ ڪوڙا ڪھوٽ، نرمل جوت ڪر رُشنائيا۔ نام پيالہ دين ديالا پيالے اڪ مدھوش، مدھر رس اڪو اڪ وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، شاھ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سري بھگوانا سچڪھنڊ مڪانا درگاھ ساچي سوڀا پائيا۔ ساچا عدل ڪرے زرنڪار، نرگن اپن ھتھ رکھي وڏيائيا۔ جس دي سمجھ ڪيسے نہ آئي جگ چار، ڪوئن ڪوٽ ڪال بتائيا۔ لوڪيات سچ سنديسه ديندے رے شاستر سمرت ويد پُران بول جيڪار، جے جيڪارا اڪو نعرہ دھر دا راگ سنائيا۔ نمو نمو نيمسڪار ڪردے رے گرو اوتار، پير پيغمبر سجدہ سپس جگديس جھڪائيا۔ آد انت جگا جگنت نت نوت ڪيسے انت نہ پايا پاراوار، بے انت ڪہ ڪہ اپنا آپ ليڪھ لائيا۔ سو

کھیل کرے کرنیہار، قدرت قادر ویکھے نین آگھاڑ، نج نیتز لوچن نور نور کرے رُشنائیا۔ بھيو ابھيدا اچھل اچھيدا ليکھا جانے جنگل جوہ آجاڑ
 پہاڑ، اچے ٹلے پربت چوٹی سمنند ساگر ڈونگھی کھائی خالق خلق ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نور نور رُشنائیا۔ سچ عدالت عدل گاہ، بے نظیر آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، صفتی دیوے صفت
 صلاح، ساچی سکھیا ست ست آپ پڑھائیندا۔ آتم پرما تم میلا دئے ملا، گر چيلا ايکا گھر بہا، مندر محل اچ اٹل سو بہاوت آپ سہائیندا۔
 ست سوامی انترجامی نہکرمی جن بھگتاں دسے اکو راہ، رہبر نور خدائی نظری آئیندا۔ جام پیالہ مدھ پیا، آب حیات مکھ چوا، آسا ترسنا
 مایا ممتا موہ کوڑی کړيا پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا حکم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دھر
 عدالت کرے عدلی، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کلجگ ستجگ سچکھنڈ دواویوں ہووے بدلی، مابدولت اپنا حکم سُنائیا۔ جس دی دھار
 وڈیوں وڈی پتلیوں پتلی، نظر نہ آئے پن بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا فرمانا
 اکو اک سمجھائیا۔ عدالت کہے میں ویکھیا بن آدم، بے انت روپ نظری آئیا۔ دو جہان جس دے خادم، لوک پرلوک سپس نوائیا۔ سو
 صاحب ستگر کلجگ انت کوڑی کړيا میٹے تصادم، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن بھگتاں کسے دی دیوے نہ کوئی
 ضمانت، ضامنی سچ نہ کھئے بھرائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سنت سہیلے جو سانہ کے رکھی اپنی امانت، سچ دواویوں باہر لے کڈھائیا۔
 لکھ چوڑاسی جیو جنت کوڑی کړيا نال ابلیس پائے لعنت، طوبی طوبی کر کے رہیا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ست ستوادی اک رگھورائیا۔ عدل وچوں ملے اتفاق، ہر کرتا سچ جنائیندا۔ پر م پُرکھ پت پریشور کر کے اپنا وڈ پرتاپ،
 ہر پرتاپی ویکھ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار ورن جو چیدے گئے جاپ، رسنا جہوا بتی دند صفتی صفت صلاحیندا۔ من
 واسنا کوڑی کړيا ت ہنکاری جو کردے رہے پاپ، پت پاپی ہر پُنت کھوج کھوجائیندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان گر چیلے لبھے دھر
 دے ساک، جنم کرم دے وچھڑے اپنے رنگ رنگائیندا۔ دیناں ناتھ ہونے سہائی آپ رگھوناتھ، ایتھے اوتھے دیوے ساتھ، نرگن سرگن سگلا
 سنگ نبھائیندا۔ چار ورن اکو سرن آتم پرما تم دسے دھر دی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کړيا کر،

لیکھا جانے رسول پاک، پروردگار جلوہ نور ظہور اک رُشنائیندا۔ ویکھ عدل گرو گریپر، درگاہ ساچی دھیان لگائیا۔ ویکھو سبجو انت ہویا
 اخیر، آخر سب نون رہیا سمجھائیا۔ پروردگار لا تصویر، تصور اپنا آپ کر کے مرید مُرشدان رہیا سمجھائیا۔ کوڑا کٹ شرع زنجیر، ظاہر
 ظہور کرے رُشنائیا۔ صدی چوڑھویں بدل تقدیر، تدبیر اگلی دئے وکھائیا۔ جس نون سجدہ کر کے محمد ننگ نال کڈھ کے گیا لکیر، نیتر نینان
 ہنجھواں ہار بنائیا۔ جس دے پچھے در درویش بردا بن فقیر، موسیٰ عیسیٰ تن الفی چولی جگت ہنڈھائیا۔ جس دی اللہ رانی کیسے نظر نہ
 آئی تاثیر، تسبیح مالا منکا گل گانی سرب لٹکائیا۔ سو داتا گہر گمبھیر، گنوتنا بے انتا دھر دا کنتا اکو کھیل کرے نرگن نور جوت کر
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے ہر شہنشاہ شہنشاہیا۔ گر اوتار تگ کے کھیل، خالق سرب رہے جنائیا۔
 کلجگ جیوو ویکھو جن بھگتاں بھگونت سنگ ہندا میل، ملنی ہر جگدیس اپنی آپ کرائیا۔ پن تیل باقی کھلا پاتی دپیک جوت جگائے سجن
 سہیل، ساچے مندر اندر ڈونگھی کندر نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار نام وڈیائیا۔ عدالت ویکھ
 پچھلے بھگت، کبیر جولاہے رہے اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ روداس دا آیا وقت، روی رو ہر اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دی آد بھوانی دھر دی شکت،
 چتر بھج جس دا روپ انوپ وکھائیا۔ سو سری بھگوان ہو مہروان نرگن نور جوتی جامہ دھرے فقط، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد پُرکھ
 اپر مپر سوامی جوتی جاتا آیا پرت، پرتیندھ ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی فرق، فرق پرستی میٹے تھاؤں تھائیا۔ کوڑی کریا
 کرے غرق، شوہ دریائے دئے رُٹھائیا۔ گویند پُرکھ اکال نال لائی شرط، سگندھ مکند منوہر لکھی نرائن اکو اک درڑائیا۔ جس دی صفت
 کرے کوئی نہ رسنا جہوا بٹی دند، کاغذ قلم لیکھا لکھے نہ کھئے شاہیا۔ سو سری بھگوان سورا سرینگ، جن بھگتاں دیوے اک اند، انتر آتم
 اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ فقیر فقرہ کہن صوفی، صفت صلاح اک درڑائیندا۔
 ویکھو کایا تن رباب وجدی ثونبی، طوبی طوبی ہو ہو بُت رُوح سرب گرلائیندا۔ خندق کھائی نظری آئے ڈونگھی، پار کنارہ پھڑ بابوں پار نہ
 کھئے لنگھائیندا۔ سب دی کول نابھی ہوئی مؤدھی، پن ستگر پورے حاضر حضورے شبدی دھار نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ صوفی کہن ویکھو پچھلا سُننا، سوہنی طرح سمجھائیا۔ سچ دوارے

اُچ محلے لگایا مُجرا، محفل دے بے پرواہیا۔ پروردگار مقامے حق سہایا حُجرہ، جوتی جلوہ نُور رُشنائیا۔ بیس اکیس اگلا کھیل کرے سَجرا، بیتی کہانی اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں جگت جگ جنم دا چُکاون آیا بدلہ، مہروان سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دو جہاناں پندھ مُکاوے مزلا، منزل اپنی دئے چڑھائیا۔ سچ سنگھاسن آتم سیجا پلنگ وکھائے رنگلا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر وچ گھر بنایا سوہنا بنگلا، بن باڈی ساچی گھڑت آپ گھڑائیا۔ جس وچ رکھیا پرمانندلا، اند اند وچوں درسائیا۔ جس گرہ جوتی نُور اگئی چندنا، ساچی سچ کرے رُشنائیا۔ اوس گرہ بھگت بھگوان اک دوجے نوں دوویں کرن بندنا، بندہ خاکی تن نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا چُکے کوئن کوٹ برہمنڈنا، جیرج اندج اُتبھج سینج ڈیرہ ڈھابیا۔ دین دیال پُرکھ اکال سد بخشندنا، بخشش رحمت گھر سچے آپ ورتائیا۔ گرُمکھو گرُسکھو جن بھگتو اتم اوسے گھر لنگھنا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جگت کوٹ کیسے نہ منگنا، دیونہارا داتا دانی اکو جھولی رہیا بھرائیا۔ آون جاون لیکھا چُکے لوکات وربھندنا، کوڑی بھنڈی دیوے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ صوفی کہن جلوہ نُور، اکو اک جنائیا۔ بھگت کہن ناد تُو، تریا پار سنائیا۔ پیغمبر کہن سچ محبوب، مُحبت حق حق لگائیا۔ گر اوتار کہن ساک جوڑے پتا پوت، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ کرنی ویکھ عدل ہسسیا، سچکھنڈ وچی ودھائیا۔ کلجگ رین اندھیری مسیا، توری چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو مارگ دسیا، مانس مانکھ مانو گئے بھلائییا۔ ساچے رنگ کوئی نہ رنگیا، تن ماٹی خاک کوڑی خاک رہے رمائیا۔ کیسے ناتا تٹا نہ بھیکھ پکھنڈیا، جوٹھ جھوٹھ نہ ڈیرہ ڈھابیا۔ آتم پرماتم ہویا رنڈیا، نہ ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ من واسنا پنج تت ہنکاری ہویا گندیا، امرت رس جام سچ پیالہ مکھ نہ کھئے لگائیا۔ سچ دوار ستگر مندر گرُمکھ وِرا کوٹاں وچوں لنگھیا، جس سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم کرم دا وچھڑیا پلُو پھڑ کے گنڈھیا، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ دیوے وڈیائی بھکھیاں ننگیاں، شہنشاہ خاک وچ رلائییا۔ گرُمکھ چنگیاں نالوں کرے چنگیاں، چنگیائیاں اپنا نام اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرتا پُرکھ اپنی کھیل وکھائیا۔ ویکھ عدل شو کہے پُکار، شنکر بھولا ناتھ دئے دہائیا۔ دئے جوڑ کر نِمسکار، نو نو سیس نوئیا۔ تیری کرنی اپر اپار، تُوں کرتا بے پرواہیا۔ جگ چوکری وینہدے رہے وچ سنسار، نرگن تیرا سرگن روپ ویکھیا وچ لوک خدائیا۔ کلجگ انت

کرے کھیل اپار، اپرپر سوامی اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جامہ لے اوتار، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ہنگ برہم دئے آدھار، سنت سہیلے کر پیار،
 گرمکھ گر گر میل ملائیا۔ میری ترسول گئی بار، اکو منگے تیرا سہار، بلہین دئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر
 ساچے ہتھ رکھائیا۔ عدل ویکھ اٹھیا برہما، پاربرہم سپس نوائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ اکال اکما، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت
 تیرے حکم اندر جو جمّا، جن جننی پتا مات تون ہی نظری آئیا۔ پون سواس سب دا بیڑا بنّہ، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ کوئن کوٹاں وچوں
 جن بھگت بنائے اپنا چنّہ، ساچے سنت ساچی بوجھ بُجھائیا۔ جیو جہان باقی دسے اٹھا، نج نیتر نین تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا سب دا دئے چکائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھیا وصال، وشودھاری نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو
 کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی گھالڈے رہے گھال، کیتی گھال اپنے لیکھے لائیا۔ جن بھگتاں بن
 دلال، سچکھنڈ دوار وکھائے اکو دھرمسال، پردہ اوبلا دئے اٹھائیا۔ ساچی چلے اولڑی چال، گرمکھ سجن لے سنبھال، سوئی سرتی اپنے شبدا
 نال ملائیا۔ مریاں پھیر لے جیوال، جینودیاں اپنی گود بیٹھال، ایتھ اوتھ دیوے مان وڈیائیا۔ لاڑی مؤت نہ آوے کھان، چترگیت لیکھا منگے
 کوئی نہ آن، رائے دھرم بیٹھا نین شرمائیا۔ شنکر کہے میں ہویا حیران، برہما کہے پاربرہم پرہہ ملیا آن، وشنوں کہے واسطہ اپنے نال رکھائیا۔
 دھرنی دھرت دھول کہے دھن بھاگ میرے اُتے چرن رکھے بھگوان، سرن دیوے مان وڈیائیا۔ جس دی کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان اپنا
 کھیل کھلائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کہن اسیں دیندے آئے احوال، حالت سب تون سچ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن نرؤیر
 نرنکار لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جیہڑا وسے سمبل دھام نیار، دیا باقی کھلاپاتی اک کرے اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ساچا مندر اک
 سہائیا۔ جن بھگتاں بنے دُھر دا راکھا، لیکھ چکائے مستک ماتھا، نام سُنائے دُھر دی گاتھا، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائیا۔ ونج کرائے اکو پاٹا، جوت
 جگائے نور للاٹا، جام پیائے امرت باٹا، کایا کاسہ اکو اک وکھائیا۔ سچ وڈیائی جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، گھاٹیوں وادھا دئے وکھائیا۔ جنہاں دا
 گوبند پتا پُرکھ اکال دادا، سو گرمکھ نہ مرے نہ جائیا۔ سادھ سنت دوجا بناؤنا کوئی نہ چاچا، چاچا کم کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ نور ساچا ہیرا
 لال انٹرا ستگر گھر نہ کدے گواچا، جگ جنم دا وچھڑیا چارے کوٹاں وچوں پھول پھلائیا۔ دھیرج نال دئے دلاسا، پریم نال کرے ہاسا، شبدا

دھار بنے راکھا، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ گرسکھ گر دا مٹے اکھا، لیکھا چکے پوجا پاٹھا، پار اُتارے اپنے گھاٹا، پتن اکو اک وکھائیا۔ چرن کول جڑائے ناتا، گود اٹھائے بن کے پتا ماتا، ساچا سجن اکو اک ہر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ویکھ عدالت ہندی، حوصلہ سارے رہے ڈھابیا۔ لاڑی مؤت کہے میری مینڈھی رہ گئی گندی، سیس سنگار وکھائیا۔ رائے دھرم کہے میرا محصول ملیا نہ اُتے چنگی، لیکھا ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ چتر گیت کہے میرے ہتھوں خُس گئی کنجی، قفل سکیا نہ کھئے کھلائییا۔ جن بھگتاں دی پرہ اپنے ہتھ رکھی پونجی، دوجے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ چار جگ اندر وڑ کے کیسے نہ ڈھونڈی، باہروں اشاریاں نال سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن نرگن سرگن ہو کے ہتھ وچ پھڑے کھونڈی، کھڈے کایا پھولے چائیں چائیا۔ جس دی اودھ ویکھے پگی، اوس دی پھیر وسائے جھگی، مندر اپنا نال جنائیا۔ ایہ دھار کیسے نہ بوجھی، جگ چوکڑی رہی گجھی، پڑدہ سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سمرتھ دیا کھائیا۔ ویکھ عدل گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، جھاکی پرہ چرن دھیان لگائیا۔ جن بھگت وڈیائی اُجل کرے مکھ، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ در گھر آ کے سوامی لئے پچھ، دُور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نیتز نین اکو درس درسائیا۔ رو سس سورج چند کرن ہاسا، خوشیاں راگ الاٹیا۔ اٹھو منڈل منڈپ سارے ویکھو تماشا، گگن گگنتر اپنی اکھ کھلائییا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق سارے منو اکھا، مان ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ جس دیاں چار جگ کردے رہے باتاں، اکھراں نال صفت صلاحی ڈھولے گائیا۔ سو نرگن نرویر نرنکار جن بھگتاں ہویا راکھا، رکھیا کرے چائیں چائیا۔ جے باہروں ویکھن اٹا اندروں سدا سجاکھا، سوہنی اپنی کھیل رچائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت سچ سنائے اگئی بہاشا، دُھر سندیسہ نام درڑائیا۔ جن بھگتاں اندر کر کے واسا، وصل سچو سچ اک سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہوئے نہ کھئے نراسا، مہروان مہروان مہر نظر اک ٹکائیا۔ لگھ چوراسی آون جاون جنم مرن کرے بند خلاصا، بندگی اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ دو جہان ویکھو ڈردا، بھے وچ سمائیا۔ چوڈاں لوک کلمہ پڑھدا، چوڈاں طبق وڈیا چوڈاں پنڈھ مکائیا۔ چند چوڈھویں سجدہ کردا، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ اک چار دا لیکھا کایا ماٹی پنج تہ دھڑدا، سیس جگدیس آپے بیٹھا سوہیا پائیا۔ منزل پوڑے دُھردے چڑھدا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرائن زرگن دھار اک اکلّا ایکنکار اکل کل اپنا کھیل رچائیا۔ عدل کہے میں ویکھیا
 حق، حقیقت وچوں آپ پرگٹائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ دا نکلیا شک، سنسا رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے سب دی ہو گئی بس، بستر
 بن کے بیٹھے نظری آئیا۔ اچی کوک پکار رسنا کہن تون پُرکھ سمرتھ، سری بھگوان تیری وڈیائیا۔ بن ڈھابیوں پروردگار تیری چرنی گئے
 ڈھٹھ، مان ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دا جو چلایا ہٹ، بن ہٹوانے سیو کھائیا۔ کلمہ کلام رسنا جہوا
 بتی دند منکا منکا لیا رٹ، ڈھولا سوہلا گیت گوبند الایا۔ جیواں جنتاں سادھان سنتاں وید کتیاں مارگ آئے دس، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔
 کلجگ انت کرے کھیل سورا سرینگ، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگتاں وس اُپر شاہ رگ، ترے گن مایا بوجھائے آگ، امرت میگھ اک
 برسائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے حج، بن تند ستار وجائے ند، انحد راگ راگ الایا۔ بھڑ کے ہنس بنائے کگ، مانک موتی سوہنگ ساچی
 چوگ چُکائیا۔ کوڑی کرپا جگت وکارے وچوں کڈھ، آتم پرما تم پاربرہم برہم کرے سچ گڑمائیا۔ جو سر سے کندھے گئے چھڈ، تنہاں دے
 لیکھے لائے ماٹی ہڈ، اوہناں وچوں اک ایہہ وی نظری آئیا۔ کر کرپا لیا رکھ، ستران دی ایہدے ول آگھ، کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ککھوں لکھ
 دے بنائیا۔ تیرا برد پرہہ کدی نہ جائے پچھے ٹھ، جگ جگ اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد
 ہوئے سہائیا۔ سدا سدا پرہہ تیرا صدقہ، ہوں گھولی واری گھول گھمائیا۔ بھگت بھگوان پرہہ دے تیرا طبقہ، تیرا نور نظری آئیا۔ جد پڑھن تد
 تیرا سبکا، دوجی کرن نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو سکھن آگھی حرفا، جس دی دھار تیرے وچوں نظری آئیا۔ ہرجن کدی نہ ہوئے دو طرفہ، یک
 طرف اکو اک نظری آئیا۔ جس دا نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھا، چنتا غم سنگ نہ کھئے لیائیا۔ جد کرے رحمت جن بھگتاں اُتے ترسا، گڑمکھ
 گر گر ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی مٹے حرصا، ہوس ہوس اور نہ کھئے ودھائیا۔ جس دا مائس جنم سواساں دا مُکن والا خرچہ، تِس پلُو
 گنڈھ پوائیا۔ گھر گھر ہون نہ دتی چرچا، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ ویکھو دھر دا دھرم رائے وکھائے پرچہ، بھڑی بھڑی رہیا کُرائیا۔ تون
 کتھوں آگیوں وسن والا اُتے عرشاں، لوکات پھیرا پائیا۔ تون پہلوں میرا بدھا دھڑتا، دھڑوائی لا کے گیوں سمجھائیا۔ میرے حکم بناں آگے
 کوئی نہ لنگھدا، جمدوت پھڑ پھڑ دین سزائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیا۔ ویکھ عدل اٹھ چارے جگ،

اپنی اپنی لین انگریزیا۔ کلجگ کہے میری اودھ رہی پگ، ستجگ کہے میری واری نیڑے آئیا۔ تربتا کہے میں اچے بہنا لک، دواپر کہے گوڑھی نیند سوں کے خوشی منائیا۔ جن بھگتاں آسا کہے تسیں سارے رہو چپ، سو بھلی جو صاحب ستگر بھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے بہانے اندر خوش، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ چلو رل مل سارے اُس دے کولوں لئیے پُچھ، گل پلُو واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دیوے اکو ور، اگلا بھيو گھلائیآ۔ چلو رل مل سارے سنگی، سوہنا سنگ بنائیا۔ جیہڑا کھیل کرے وربھنڈی، برہمنڈی جوت جگائیا۔ جو بھگتاں دیوے وست امنگی، انڈیہڑی دات ورتائیا۔ گرمکھاں لائے کار انگي، انکن اپنے وچ بہائیا۔ پٹھ ہون نہ دیوے ننگي، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نانا توڑ خانہ بندی، بندہ بندے وچوں اپنا پھیر پرگٹائیا۔ ایہو صاحب ستگر کھیل لگی چنگي، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داتا داتار دیاوان ہونے سہائیا۔ چار جگ ویکھ اٹھے، چارے کہانی خوشی منائیا۔ چارے بانی ڈھولے رٹے، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے چھکے، سو بلا راگ الائیا۔ وشن برہما شو دُور دُراڈے رہے تکے، نیتر نیناں اکھ گھلائیآ۔ جس پچھلے لیکھ دے منسوخ کیتے پٹے، اکو آگے حکم سُنائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ دے آگے نہ رہنے رٹے، جھگڑا کرے نہ کھٹے لوکائیا۔ جوں دھننے پرگٹ ہونے درس دکھایا وچوں وٹے، ہُن بناں وٹیوں نظری آئیا۔ جس نامے بھوگ لگایا ددھ کٹورے چھنے، شہنشاہ اپنا کھیل وکھائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے سری بھگوان آپے منے، منسا اپنی آپ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھرم سندیسہ نر نریشا اکو اک سُنائیا۔ سُنو سندیسہ بھگت جن میت، سو پُرکھ نرنجن آپ سُنائیندا۔ جگ چوکرئی بدلے ریت، ریتیان حکم ورتائیندا۔ ستجگ ساچے لیکھا چکے مندر مسیت، شودوالے مٹھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی نام کلمہ دے اک حدیث، حضرت ساچا سچ پڑھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت جگ جائن جیت، جیون جگت اک وکھائیندا۔ جھگڑا مکے اوچ نیچ، راؤ رنگ اکو گھر وسائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاوے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر کوڑی کِرپا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن بخشے سچ پریت، پریتیان اک ہو جائیندا۔ سچ پریت کرو ہر سوامی، دو جہان ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دی پڑھو اکھی بانی، نت نوت جو آد جگاد سُنائیا۔ امرت آتم رس پیاو ٹھنڈا

پانی، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ تخت نواسی شاہ سلطانی شہنشاہ سنائے سچ کہانی، کہاوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سرتی بالی نڈھی اک انجانی، سوچ سمجھ سکے کچھ نہ رائیا۔ جس کرپا کرے سچ محبوب ہر سلطانیا، صلح کل صلح اپنے نال کرائیا۔ سو صوفی بھگت روح آتم کدے نہ ہوئے فانی، فنا دے سرب لوکائیا۔ پروردگار سانجھا یار ملیا جانی، انجانت انجان اپنی گود بیٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اک پد نربانی، جو پد پد چلیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔

★ ۳ وساکھ ۲۰۲۱ پکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

پیر پیغمبر کرن اظہار، دھر دے ڈھولے گیت سنائیا۔ ویکھ کھیل پروردگار، خوشیاں رنگ گھر رنگائیا۔ گر اوتار بول جیکار، سچ سندیسہ رہے سنائیا۔ پاربرہم پت پریشور سانجھا یار، سچا ساچی کار کماٹیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھے آپ نرنکار، بھوکھت پڑدہ آپ چکائیا۔ پڑھن سن دی جان گفتار، گفت شنید دئے سمجھائیا۔ لوکات ہو اُجیار، پردہ اپنا آپ چکائیا۔ ہرجن سنت سری بھگونت لے اٹھال، اٹھ ت ویکھے چائیں چائیا۔ سچ دوارا ست سچی دھرمسال، مندر اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کار سچ کماٹیا۔ پیر پیغمبر کہن موہے منظور، منسا تیرے وچ سمائیا۔ تیرا جلوہ اُپر کوہ طور، نور نورانا نظری آئیا۔ تیرے بردے ہوئے مشکور، سجدہ سیس نوائیا۔ لوکات بن مزدور، چاکر تیری سیو کماٹیا۔ کلجگ انت مچیا ویکھ فتور، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ من واسنا کوڑ غرور، غربت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کوئی نہ منگے پرہو تیرے چرن دھوڑ، مستک ٹکا خاک نہ کھئے رمائیا۔ مایا ممتا ہوئی مشہور، مشورہ گھر گھر دیوے چائیں چائیا۔ سادھ سنت کرن قصور، بے وفا نظری آئیا۔ جنہاں دی مہا صفت کرے منصور، نیتر ویکھ راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تنہاں دیوے سچ وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیون یوگ، ہر جوگیش دیا کماٹیندا۔ سیج اکمڑی بھوگے بھوگ، بھسمڑ روپ آپ وٹائیندا۔ لیکھا جان اپنے لوک، پرلوک پردہ آپ چکائیندا۔

میل ملاواں زرگن جوت، سرگن نؤر چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وست آپ ورتائیندا۔ پیر پیغمبر کہن سندیسہ، صدا نام جنائیا۔ پاربرہم پرہ سچ نریشا، نر نرائن کھیل کھلائییا۔ حکمے اندر وشن برہم مہیشا، شنکر لئے جگائیا۔ گر اوتار وٹائے ویسا، پیر پیغمبر خاکی تن ہنڈھائییا۔ انت بھگونت زرگن دھارے جوتی بھیسا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئییا۔ پُرکھ اکال ہو کے کھیلے کھیڈا، خالق ہو کے خلق رہیا بھلائییا۔ شبد نشانہ مارے نیزہ، تیر انداز بنیا بے پرواہییا۔ آد جگاد وسنہارا سچکھنڈ دھام ہمیشہ، ہر گھٹ بیٹھا سوہیا پائییا۔ جن بھگتاں لائے دُھر دا لیکھا، پُورب لہنا ویکھ وکھائییا۔ بہرم چُکائے مُلا شیخا، مسائق بیٹھن مُکھ بھوئییا۔ جنہاں بھگتاں پچھے اپنی پنج تت کایا کیتی بھیتا، ہڈ ماس ناڑی اگنی تت تپائییا۔ تنہاں گرُمکھاں بن کے آیا کھیوٹ کھیٹا، سچ ملاح روپ وٹائییا۔ ناتا جوڑ پتا بیٹا، پوت سپوت لئے اٹھائییا۔ جُگ جنم دا پچھلا یاد رکھے چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائییا۔ گر اوتار مارن نعرہ، شبدی ڈھولا اکو گائییا۔ چاروں کُنٹ ویکھ پسارا، صفتی صفت صلاحیا۔ آد جگادی اک اوتارا، پُرکھ اکال ویس وٹائییا۔ نت نوت رہے جُگ چارا، چوکرئی اپنا بندھن پائییا۔ سرگن دیونہار سہارا، سمرتھ پُرکھ مہیا اکتھ اک درڑائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر بن کے دئے سمجھائییا۔ رہبر بنے آپ خُدا، خالق خلق دئے سمجھائییا۔ جو صوفی سُپیلے ہویئے جُدا، جُز اپنے نال ملائییا۔ مارگ دُھر دا دس کے سدھا، سہجے سہجے لئے اٹھائییا۔ مل سخیاں پاون گدھا، دو ہتھان تال وجائییا۔ پرہ ملن دی مل گئی بدھا، آتم پرما تم ہوئی گرُمائییا۔ سچ سنگھاسن پرہ جو دتا نگھا، نگاہ اپنی اُتے ٹکائییا۔ پریم پریتی اندر بھجا، بھنڑا روپ وٹائییا۔ پریم پیار اندر سجا، چہر نام وکھائییا۔ سچ دربار جن بھگتاں کڈھیا حصہ، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ پُورب جنم دا ویکھنہارا چٹھا، کاغذ اپنے کولوں پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائییا۔ پیر پیغمبر کہن پرہ قابل، کائنات دئے سمجھائییا۔ سریشٹ سبائی بن کے بابل، بابت اپنی پھیرا پائییا۔ باہروں دسے تن خاکی پاگل، اندر ثابت صورت بیٹھا بے پرواہییا۔ سچ دوارے کرے عادل، اصلیت اپنی آپ سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ہر ہر لئے اٹھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاون ڈھولا، ہر ہر نام جنائییا۔ ویکھو پاربرہم پرہ بنیا گولہ، سیوک اپنا ناؤں دھرائیا۔ شبد سروپی ہو وچولا، وچھڑے اپنے گھر وسائییا۔ بدلنہارا کایا

چولا، چولی اِکو اِک ہنڈھائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیئا۔ صوفی کہن تیری صداقت، صاحب تیری وڈیائیئا۔ درگاہ ساچی سچ عدالت، عدلی نثر خدائیئا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھ بغاوت، بے پرواہ پھیرا پائیئا۔ رحمت نام کرے سخاوت، انڈھڑی دات ورتائیئا۔ جن بھگتاں دے ضمانت، ضامن اِکو نظری آئیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا کھیل کھلائیئا۔ گر اوتار کہن ویکھیا حق، ہر حاکم بے پرواہیئا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سچ ساچی کار کھائیئا۔ سنت سہیلے لے رکھ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیئا۔ بچ نیتر کھول کے اکھ، دو اکھاں وچوں پرتکھ کرائیئا۔ آتم پر ماتم سنا کے جس، ڈھولا اِکو اِک وڈیائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیئا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھو نظارہ، ناظرین آپ جنائیندا۔ جس دا لیکھ درُود ہزارا، اسم اعظم جو سمجھائیئندا۔ جس دا درگاہ ساچی سچ منارا، آسن سینگھاسن سوہیا پائیئندا۔ جس دا مُلا شیخ پیر پیغمبر لے سہارا، سو صاحب ویس وٹائیئندا۔ جس دا منزل پندھ آد جگاد دسیا نہ پار کنارہ، سو وچ سنسارا رُوپ دھرائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ لبھیا کیسے نہ ظاہرا، گیت گیتی رُوپ وٹائیئندا۔ جن بھگتاں مل کے لاوے سچ اکھاڑا، سوہنی منڈل راس رچائیئندا۔ پچھلا لیکھا بن لیکھیوں پاڑا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ساچی کار کھائیئندا۔ پچھلا لیکھا دس بھگوت، سچ سچ سمجھائیئا۔ کس بدھ ملاوا کیتا بنا بنت، کری نام کُرمائیئا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہر مندر دتا وسائیئا۔ لیکھا چُکیا بہشت جنت، سورگ سورگان ڈیرہ ڈھاپیئا۔ ہوئے ملاوا تیرا انت، دعویہ اِکو اِک رکھائیئا۔ تُوں سوامی نیتا کنت، پت پرمیشور تیری سرنائیئا۔ ہوں یاچک سیوک در منگت، نار سُلکھنی سوہیا پائیئا۔ تیرا ناؤں گیت گاواں منیا منت، منتر اِکو اِک درڑائیئا۔ کوئی بھیو نہ پاوے پاندھا پنڈت، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیئا۔ پچھلا جنم دس ضرور، پرہ تیری اوٹ تکائیئا۔ جنم کرم دا کی قصور، کھا کے قسم منگ منگائیئا۔ کس بدھ ہویا در تون دُور، دُراڈا بہ کے ڈیرہ لائیئا۔ کون انتر کرے مجبور، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیئا۔ میں بردا تیرا مشکور، نیوں نیوں سیس جھکائیئا۔ میری آسا منسا پور، ترسنا روگ مٹائیئا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ لیکھا دے درڑائیئا۔ ساچا لیکھا پچھلا سُن، سو صاحب آپ سُنائیئا۔ گوبند ویلے کیتا گُن، گُن اوگن رُوپ وٹائیئا۔ بن پُرکھ اکال جانے کون، دوسر سمجھ کیسے نہ آئیئا۔ دیوے سندیسہ دُھر

دا پون، پون پوناں رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا گھلائیآ۔ بھیو ابھیدا دسے آپ، ہر کرتا دیا کمائیا۔ تیرے کولوں آے کے قلم دوات، کاغذ ٹکڑا منگ منگائیا۔ ماجھے والیاں لیکھیا صاف، بےدعوہ دے کے خوشی منائیا۔ اوس لیکھ پچھوں تینوں آئی جاگ، کیوں کاغذ قلم دوات پھڑائیآ۔ اودھروں آئی اک آواز، بن رسنا مکھ سنائیا۔ اس وچ میرا راز، لیکھا بے پرواہیا۔ اگوں بول ہٹوانا کہے غریب نواز، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ میرے صاحب میری رکھنی لاج، بھل اپنی جھولی پائیا۔ گوہند کہا رکھنا یاد، سچ سنہڑا اک جنائیا۔ کلجگ اتم آوے میرا باپ، پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ میں بناں اوس دا ساک، سچن روپ وکھائیا۔ تُوں بھلا بھٹکدا پھریں وچ سنتاپ، سنسیاں وچ بھوائیا۔ تیرا لیکھا پچھلا ویکھ پاک، پت پت پت لئی کرائیا۔ لہنا مکائے نال قلم دوات، لیکھا لیکھے سچھی چھابیا۔ پچھلے کرم سٹ کے ڈونگھے کھات، اتوں چرناں نال دبائیا۔ گرسکھ تیری پھیر بنائے ذات، جماعت بھگتاں وچ رلائیآ۔ کرنیل سنگھ کرمان دا پورا کر کے گھاٹ، لیکھا رکھے بے پرواہیا۔

★ ۳ وساگھ ۲۰۲۱ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

ٹلے پربت چھڈی آون سدھ، سادھک سنکادک اپنا راہ تکائیا۔ پتھراں اُتے رگڑے آون ڈھڈ، عبادت لیکھے کیسے نہ پائیا۔ خوشی غمی وچ گئے گجھ، سُکھی سُکھ نہ کھئے جنائیا۔ دوہرے پیار وچ گئے بھج، اک رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ درس نہ پایا نیتر دب، دیئے لوچن ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائیا۔ سدھ سادھی اندر آون دوڑ، بھجن واہو داہیا۔ ساڈا کارج جائے سور، آگے ملے مان وڈیائیا۔ نیتر ویکھیئے کر کے غور، گہر گمبھیر ہر گوسائیا۔ جس دے کول وست انول، اگم اتھاہ ورتائیا۔ چل کے سنیئے اوہدا بول، جو بھگتاں رہیا سنائیا۔ پریم پیار اندر جائیے مؤل، اپنا آپ مٹائیا۔ گورکھ دا گورکھ والا قول، پچھلا یاد آئیآ۔ مچھندر دس کے گیا دھول، دھرنی نال رکھائیا۔ بیٹھے رہنا اڈول، آسن سوبھا پائیا۔ نانک نال جو کیتا مخول، اُس دا لہنا مؤل چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سدھاں ویکھے بھجے ناتھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ درسن کریئے پُرکھ سمراتھ، ہر داتا وڈ

وڈیائیا۔ جا کے سُنئے اگمی گاتھ، جو بھگتاں رہیا سُنائیا۔ نؤر ویکھیئے لوکھات، کائنات کرے رُشنائیا۔ ہرجن بنائے سچ جماعت، پئی اکو نام پڑھائیا۔ جس دی ہوئے نہ کدے وفات، مرنی مرن نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا لیکھے رہیا پائیا۔ ناتھ کہن ویکھیئے اکھ، نیتر نین اٹھائیا۔ راہ تگدے گئے تھک، ٹلے پربت ڈیرہ لائیا۔ در تے منگیئے اپنا حق، کَن پائے کوک سُنائیا۔ گورکھ اندر وڑ کے گیا دس، مچھندر اشارے نال جنائیا۔ اکو نام بول الکھ، الکھ نرنجن گیا درڑائیا۔ صاحب سلطان دی رکھیو آس، آسا اپنی نال ودھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے سدے اپنے پاس، چرن کول کول لئے بلانیا۔ تہاڈی پوری کرے خواہش، آسا ترسنا ویکھ وکھائیا۔ ویکھیو اوہدے آگے اڈیو نہ وچ آکاش، سدھو چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکری وڈ پرتاپ، ایتھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ جس نوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں مٹیا اپنا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کہہ خوشی رکھائیا۔ جس دا مالا منکیاں نال کردے جاپ، دھوڑی تپسیا روپ وٹائیا۔ اُس دے درشن کرنے ساکھیات، سوچھ سرؤپی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بخشے ست سرنائیا۔ ناتھ سدھ ہوئے اگھے، گھر اکو نظری آئیا۔ پرہ سرنائی ساچے ڈھٹھے، مستک ٹکا دھوڑ رمائیا۔ پُرکھ ابناسی تیرے بچے، بچن تیری جھولی پائیا۔ ٹلیاں پربتیاں اُتے بیٹھے رہے بن کے کچے، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ وڈیائیاں اندر وڈے ہو ہو نچے، چٹرائیاں وچ اپنے چلتر دئے وکھائیا۔ تُدھ بن پردہ کوئی نہ کجے، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دے ویکھ دوویں ہتھ بدھے، بندنا ڈنڈوت کر کر سیس نوائیا۔ گلوین کھلے لے جھگے، کھپری ہتھو ہتھ نظری آئیا۔ گنڈل پا وال ٹیڈھے کیتے چھے، شکل بے شکل دتی کرائیا۔ کَن پاڑ مُندراں پا تیرا در پھیر نہ لبھے، اٹھ اٹھ ویکھی سرب لوکائیا۔ گورکھ مچھندر کہہ کے گئے ساڈا سوامی ساتھوں آگے، آگے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے کلجگ وا تتی وگے، دُور دُراڈا چل کے آئیا۔ دیپک جوتی نؤر نؤرانہ جگے، جگ مگ جوت کرے رُشنائیا۔ گوبند سؤرا اوہدے سچے کھتے، آگے پچھے اپنا حُکم ورتائیا۔ پیر پیغمبر جس حُکمے اندر بدھے، گر اوتار بیٹھن سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو پھرن بھجے، پنڈھ مکاون واہو داہیا۔ کلجگ ستجگ تريتا دواپر جس دی چرنی لگے، در ٹھانڈے سیس ٹکائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں جس دے دیندے پتے، دُھر سندیسہ راگ سُنائیا۔ جس دے پچھے سدھو ناتھو اپنے گھر چھڈے، اوہ گھر دا مالک بے پرواہیا۔ حُکمے اندر سارے بدھے، بدھی جگت لوکائیا۔ تن بھوت رما خاکی

پنڈے کیتے وانگ گدھے، گداگر ہو کے گھر گھر پھیری پائیا۔ جس ویلے اوس صاحب دی چرنی جا کے لگے، دیوے مان وڈیائیا۔ اگلے پچھلے سارے مُک جان رئے، رٹا اگلا دئے چُکائیا۔ مُکھ رہے لوڑ نہ لاؤن دی گھٹے، تُونبی ہتھ نہ کھئے آئیا۔ مرگشالا اُس دے چرن چٹے، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ تُساں درسن کرنا پریم دی اکھے، پریشور اپنا میل ملائیا۔ چاہے ماڑے چاہے اچھے، اچھے بُرے اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر توں لاه کے تُوپی سیلی رستے، رستہ سِدھا دئے وکھائیا۔ سِدھو ناتھو سُنیو جوج، جُگت اِکو اِک جنائیا۔ جس ویلے اپنے پریم پیار دی دیوے جوج، کایا چوگا دئے بدلائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا دُکھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوس دوارے ویکھیو اوہ مَوج، جیہڑی مَوج بھگتاں نال رکھائیا۔ ناتھ سِدھ سارے پے گئے وچ سوچ، انتر انتر اپنا ویکھ وکھائیا۔ کِس کوٹے کریئے کوچ، گون گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ گورکھ کہے اوہ داتا مہروان الکھ نرنجن نرمل جوت، گھٹ جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ سِدھ ناتھ آئے دوارے، دُور دُراٹے سیس جھکائیا۔ در تیرے بنے پنہارے، پتن اِکو ویکھ وکھائیا۔ کِرپا کر ہر نرنکارے، نرگن تیری سچ سرنائیا۔ ٹلے پربت چھڈے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑے، ڈُونگھی کندر سنگ تجائیا۔ جن بھگت ویکھے در سوہندے تیرے لاڑے، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ کر کِرپا میل اپنے پیارے، پیار پریم اپنے وچوں پرگٹائیا۔ تیرا درس کر لیکھا جُکے سچ دوارے، دوارا اِکو سوہیا پائیا۔ وقت لنگھایا تیرے آؤن دے سُن سُن لارے، لاریاں نال آسا آسا اِک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا اِک ور، مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نرگن تیرے ہتھ وڈیائیا۔

★ ۳ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ قادراباد ضلع امرتسر ★

ٹلے آسن پچھلے چھڈے، دھونی تیرا نام رمائیا۔ شبدي حُکم تیرا کڈھے، بل اپنا آپ وکھائیا۔ در ٹھانڈا ویکھ آئے بھجے، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ کر ارداس تیرے آگے، پرہ بخش سچ سرنائیا۔ ساڈے پیر ویکھ ننگے، چھالے دسن دین دُہائیا۔ ساڈے پاٹے چیتھڑ جھگے، چولا سچ نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ساڈے ننگے ہونے بڈے، چم ماٹی پڑدہ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در ساچے ہو سہائیا۔

آسن چھڈے ٹلے پربت، چوٹیاں راہ تجائیا۔ مان ابھان مٹی غربت، غرور نظر کھئے نہ آئیا۔ گورکھ مچھندر کولوں ملی رخصت، بندی خانہ بند
 کھلائیآ۔ ساڈے ملن دی جن بھگتاں وچوں کڈھ فرصت، وار تہت گھڑی ویکھ وکھائیآ۔ ظاہر ظہور نظری آئیں اگتی مُرشد، مُرید اپنے
 لئیں بنائیا۔ تن بھوتی میل دھو دُرمت، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ آتم پر ماتم دے گُرمت، سکھیا ست ست سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مارگ سچا دے وکھائیآ۔ آسن چھڈے اُچے ٹلے، پربت ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر دھیچ سب دے پلے، ست نظر کھئے نہ آئیا۔
 پچھلے مکے چالیئے چھلے، چلے اور نظر کھئے نہ آئیا۔ مان وڈیائی وچ بیٹھے رہے ڈھلے، سیدھ اڈاری سیدھییاں وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے ورتائیآ۔ ٹلے پربت چھڈ کے آئے دوڑ، سنگی ناد سنگ نہ کھئے لیائیآ۔ در ویکھ براہمن گوڑ،
 اپنا آپ بھیت چڑھائیآ۔ تیرا لیکھا گہر گمبھیر گور غور، بے انت روپ وٹائیآ۔ ساڈے پھوڑیاں اُتے گھس گئے مؤر، کروٹ بدل ملیا نہ سچا
 ماہیا۔ تیرے نال کاہدا زور، جابر تیری سچ سرنائیآ۔ کلجگ ویکھ اندھیرا گھور، ساڈی دھیچ بیٹھی ڈیرہ ڈھاپیا۔ چاروں کُنٹ نظری
 آیا ٹھگ چور، سادھ سادھنا سکے نہ کھئے کھائیآ۔ تیرے نال کردے سارے خور، پریم پربت نہ کھئے ودھائیآ۔ جن بھگتاں پوری کردا ویکھ لوڑ،
 آسا ساڈی سانوں لیا اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در گھر ساچے دے وڈیائیآ۔ ٹلے پربت چھڈ کے چوٹی، تیرا راہ
 تکائیآ۔ وچوں کڈھ واسنا کھوٹی، کھوٹے کھرے لے بنائیآ۔ تُوں بے پرواہ تارنہارا زوداس چارا موچی، مُفت اپنا نام ورتائیآ۔ بے شک ساڈی
 مت ہوجھی، ہوجھیاں گلے لگائیآ۔ سانوں سیدھییاں اندر دیندا رہوں روٹی، بوٹی بوٹی سب دے مکھ وچ پائیآ۔ تیرے پریم پیار دی آکے
 سچ نہ آئی سوجھی، سمجھ سکی نہ کھئے سمجھائیآ۔ بنی رہی کملی کوجھی، کوڑی کِریا رنگ رنگائیآ۔ سر تے رکھ نکی بودی، وڈا
 چہتردھاری دتا بھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیآ۔ آسن چھڈے چھڈیا در، گھر تیرے الکھ جگائیآ۔
 سچ سوامی دے دے ور، پُورب آسا پُور کرائیا۔ پُرکھ ابناسی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیآ۔ جن بھگتاں اندر جانا رل، ہر سنگت چرناں
 جوڑے سیو کھائیآ۔ سوہنگ ڈھولا لہنا پڑھ، تیرا میرا راگ سُنائیآ۔ درس کرنا سنمکھ کھڑ، سوچھ سرُپی ویکھ وکھائیآ۔ سرن سرنائی
 ڈگنا دڑ، ندھڑک سیس جھکائیآ۔ نرگن پلُو لہنا پھڑ، نرگن نرگن لے ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد ہووے آپ

سہائیا۔ سیدھ کہن سانوں دے دے صدق، صدقے واری گھولی گھول گھائیا۔ تیرا نظری آئے اشٹ، جوتی نور رُشنائیا۔ ساڈی بھرمی کھول درِشٹ، اندرِشٹ اپنا راہ جنائیا۔ ساڈے کول پچھلی لکھت، جو نانک گیا پھڑائیا۔ اُس دے اُتے لیکھ لیکھیا بھوکھت، اکھر نو نظری آئیا۔ جس دا کھیل ٹانک جست، چوٹھے جگ سچ دئے وڈیائیا۔ تہاڈا لیکھا جُکے اُلٹا برچھ، لہنا لہنے وچوں آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال دسے اک آدرش، ست ستوادى اپنا آپ پرگٹائیا۔ پُورب کرماں میٹ حرص، امرت برکھ میگھ برسائیا۔ کرپا یدھان کر کے ترس، ہر سنگت لئے ملائیا۔ گرمکھ ویکھ ہون اسچرج، پرہہ ایہہ کی کھیل رچائیا۔ نہ ایہہ ناری نہ ایہہ مرد، بڈھا بال پردھ جوان رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سیس اُتے پھری کرد، پیراں وچ ہووے درد، انگ انگ اپنی لئے انگرٹائیا۔ ہوئیاں وچ پیلا ہویا زرد، لالی لال لال نہ کھئے وکھائیا۔ گورکھ کر کے اپنا فرض، سچ گیا سمجھائیا۔ در دوارے کریو جا کے عرض، آرزو اپنی آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ہووے مات سہائیا۔ سیدھ ناتھ نیترو، نیناں نیر وہائیا۔ چرن کول تیرے جائے چھوہ، شہنشاہ ملے وڈیائیا۔ تیرے جوگے جائے ہو، ہوکا دے دے رہے سُنائیا۔ کر پرکاش اپنی لو، دپیک اک جگائیا۔ ٹلے پریت چھٹیا موہ، مُحبّت تیرے نال ودھائیا۔ دُور دُراڈے آئے چل کے جن بھگتاں سُن کے سو، سو بھاونت گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ سب دی وست سب دے کولوں جس نے لئی کھوہ، خالی ہتھ دتے وکھائیا۔ بن اوس در تون کیسے نہ ملے ڈھو، ڈھوآ لے کے بھیٹ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر ساچا ہتھ ٹکائیا۔ ہتھ ٹکا دے ساچے سر، سر سر تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جویں بھگتاں بنیوں دھر، مالک دھر اکھوائیا۔ ساڈے نالوں نہ جائیں پھر، پھرت پھرت پرہہ تیرا گھر اکو ویکھیا چائیں چائیا۔ تون بھگتاں اکھ دسین نر، زرنکار کریں پڑھائیا۔ تیرا ویکھئے گھر تھر، جس گھر شبدي رُپ وٹائیا۔ تون بن کے ساچا پر، پریم اپنی انگلی لائیا۔ ویکھ سانوں وچھڑیاں نوں ہویا کتاں چر، چری وچھنے کیوں نہ گود بہائیا۔ تیرا سوہنا سہنجنا لگے پڑ، ہرجن بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ پُھل پُھلواڑی رہی کھل، گلشن سچ ربیا مہکائیا۔ پریم پیار کر کے پرہہ ٹھاکر صاحب مل، ملنی اپنے نال کرائیا۔ تون ساڈا ویکھ دل، دلگیر ہو کے دیئے دُہائیا۔ جیہڑا گورکھ اپنی ہتھیں لا کے گیا کل، سو کل کلک کوک مار کے ربیا سُنائیا۔ چوٹی پریت سارے گئے ہل، بلونا تیرا اکو نظری آئیا۔ کی گیڑا گیا گیڑ، سمجھ وچوں سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سچّا سنگ بنائیا۔ آکے ڈکے تیری چرنی، چرن ملے سرنائیا۔ آگے مرے جگت مرنی، مرنی وچوں مرنی دے سمجھائیا۔ سچ سرنائی تیری ترنی، تارنہارے پار کرائیا۔ مرگشالا دی کھل اندر پکار کرے ہرنی، ہرن اپنی آواز لگائیا۔ ایس پرہو دی لگو سرنی، جس سرن وچوں سرنگت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی گھاڑت آگے گھڑنی، پچھلی گھاڑت اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۳ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی مساسنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

پُرکھ اکال کھول گنھڑی، نرگن زرویر گنڈھ کھلایا۔ ساچا لیکھ جنا بن اکھڑی، آخر اپنا پردہ لایا۔ جگ چوکڑی جو رکھی وکھڑی، در ٹھانڈے سچ ٹکائیا۔ جس دا بھيو پنڈت پاندھا کھول دسے نہ کوئی پتڑی، حساب کتاب نہ کھئے جنائیا۔ نیتر ویکھ نہ پائے شوڈر ویش براہمن کھتری، چارے جگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سچ پریم پیار نال رتڑی، رنگ رتے آپ رنگائیا۔ جس دا تول وزن تولے کھئے نہ تکرڑی، ترازو وچ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھيو ابھیدا اک درسائیا۔ بھيو ابھیدا کھول بھگوان، ہر کرتے تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل مہان، خالق خلق آپ کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، مرد مردانے تیری سرنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیرا بھيو نہ سکے جان، انہو تیرا رُوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ بن اکھراں وکھرا دیویں گیان، بودھ آگادھ کریں پڑھائیا۔ اک ست دا دیونہارا دان، پنج چھ بخشنہارا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستاراں سو چھینجا بکرمی پُرکھ ابناسی گوبند دتا اک فرمان، سچ سندیسہ دھر الاٹیا۔ میں تیرا تون میرا بالا نڈھا اک نادان، پوت سپوتا نظری آئیا۔ تیرا لیکھا وچ جہان، لوکات کری گڑمائیا۔ پنج تت سرشت سبائی کر پہچان، آتم انتر نرگن نظری آئیا۔ من مت بڈھ نو در کھیل مہان، کایا تن ماٹی رچن رچائیا۔ بن ستگر کریا ساچا مندر ویکھے نہ کھئے مکان، گھر گھر جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان سرب گرلان، دین مذہب کرے لڑائیا۔ نرنتر برہم سکے نہ کھئے پہچان، کوڑی کریا ہوئی بے ایمان، ساچا جلوہ نور ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ دے

کے گئے بیان، جُگ چوڑی گر اوتار پیر پیغمبر کر کے گئے گیان، رسنا جہوا بئی دند سوہلا ڈھولا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر نرنکار، نرگن نرویر اک اکھوائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دوار، در گھر ساچے سوہبا پائیندا۔ تخت نیواسی نوجوان رُپ رنگ ریکھ بھیکھ ویکھ، جگت نہ کھئے سمجھائیندا۔ وسنہارا اکھڑے دیس، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ دو جہاناں بن نریش، برہمنڈاں کھنڈاں لوآں پُریاں اپنا حُکم ورتائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ گوہند تیرا کر پیار انتر آتم مانے تیری سیج، سوہاونت اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جلوہ نوری دے کے تیج، شبدی ڈھولا راگ سُنائیندا۔ ست سوامی سدا نہکامی انترجامی پُرکھ اکال لہنا پیکھ، پن اکھاں نظری آئیندا۔ جو آد جُگاد جُگ چوڑی سب دی بدلے ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ مُنڈایا رُپ نہ کھئے جنائیندا۔ آد انت جُگا جُگت رہے ہمیش، مرن جمن وچ کدے نہ آئیندا۔ سیوا لائے وشن برہم مہیش، شنکر اپنی کار کھائیندا۔ اُس دا لیکھا کوئی نہ سکے ویکھ، گھڑی کھول ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ جنائیندا۔ پاربرہم ہر کرتا کرتار، کرنہار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول کواڑ، پڑدہ اوبلا آپ چُکائیا۔ اشارے نال دئے وکھال، گوہند آپ جگائیا۔ اٹھ لاڈلے دُھر دے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارا ویکھ سچے دھرمسال، تہر گھر تیرا آسن اک سہائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی چلاں تیرے نال، نت نوت سگلا سنگ بنائیا۔ اٹھ ویکھ مُریداں مُرشد لکھیا حال، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گوہند کہے تیرا لیکھ انڈھ، پرہہ نظر کیسے نہ آئیا۔ کوئی نہ جانے تیرا بہیت، ابھیو تیری وڈیائیا۔ دھن بھاگ تون میرا کیتا بہیت، ہوں بالک تیری گود سہائیا۔ جوں بہاوی تون کھیلیں کھیڈ، خالق خلق سچ کھلاڑی اپنا رُپ وٹائیا۔ حُکے اندر سب تون دیویں بھیج، بھہ بھو اپنا سر رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن گوہند سچے، سچ دیاں درڑائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے بچے، تیرا بچپن اک بنائیا۔ لکھ چوڑاسی بھانڈے کچے، تن ماٹی خاک رلائی۔ من واسنا نو نو چار نچے، من مت بُدھ اپنی کار کھائیا۔ گر گوہند دوویں اک گھر وسے، گرہ مندر خوشی منائیا۔ سورج چند نہ کوئی رو سسے، منڈل منڈپ

رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ اکو جوت جوت پرکاسے، پرکاسوان نُوَر خُداِئیا۔ ساچا لیکھ لیکھ پُرکھ ابناسے، نہ کوئی رکھے قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ قلم شاہی نہ کھئے کاتب، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیا۔ سمجھ نہ سکے سرگن طاقت، نرگن اپنا پردہ پائیا۔ پر پُرکھ پرما تم جگ چوکرئی اپنی آپے جانے عادت، عدالت درگاہ ساچی حق کماِئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صحیح سلامت، صاحب داتا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند اُٹھ ویکھ نُقطہ، بن اکھاں دیاں وکھائیا۔ جس دا لیکھ کدے نہ مُکدا، جگ چوکرئی حُکم ورتائیا۔ جس دا بہانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا سروور کدے نہ سُکدا، کوئن کوٹ سمنڈ ساگر بیٹھے مُکھ شرمائیا۔ جس دے کولوں گر اوتار پیر پیغمبر دُھر دی سیکھیا پُجھدا، کرنہار سچ پڑھائیا۔ اوس تیرے نال ناتا جوڑیا پیو پُت دا، پت پریشور سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ گوبند کہے کی اک ست، انک انک نال جُڑائیا۔ پنج چھ دا بہیو دس، کس بدھ ہووے گُرمائیا۔ چوتھے جگ چاروں کر اکٹھ، سچا بندھن پائیا۔ وچوں دئی دوت کٹ، اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ اک کہے میرا کھیل ایکنکار، ست کہے ست ستوادی نظری آئیا۔ پنج کہے میرا پنج آدھار، پنجم پنج دیوے وڈیائیا۔ چھ کہے میرا سچا گھر بار، چھ گھر گر گر بوجھ بُجھائیا۔ اک ست پنج چھ کر تیار، ستاراں سو چھینجا بکرمی وار تہت اک رکھائیا۔ جس تہت اندر پُرکھ اکال گوبند کیتا پیار، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ اُٹھ دُلا رے کر دھیان، نیتر لوچن لیناں اکھ کھلائییا۔ چار ورن روون زارو زار، برن اٹھاراں رے گر لائیا۔ غریب نانیاں کوجھیاں کھلیاں کوئی نہ سکے اُٹھال، شاہ سُلطان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ شبد دُلا رے بن دلال، لوکات ساچی سیو کماِئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیائیا۔ گوبند کہے میں کی جاناں، پرہو کی تیری وڈیائیا۔ بالا نڈھا تیرا انجانا، سد حُکے وچ سہائیا۔ پریم پیار تیرا پینا کھانا، دُو جی ترسنا نہ کھئے ودھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گانا گانا، اکو ڈھولا ربیا گائیا۔ تُوں صاحب ستگر پینا دانا، داتار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، سد تیرا سنگ رکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں کراں پیار، سچ سچ درڑائیا۔ تیرے نال قول اقرار، اقرار نامہ اپنی ہتھیں دتا لیکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت سجن کر تیار، پنج ت تن وڈیائیا۔ امرت آتم جام پیال، روگ

سوگ مٹائیا۔ چار ورنان دے آدھار، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی سیکھی کر تیار، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پنج شبد ناد دھنکار، گھر وجے نام ودھائیا۔ تیرا لیکھا اکم اپار، الکھ اگوچر دئے سمجھائیا۔ بوٹا لاؤنا اک کرتار، مالی تیرا روپ بنائیا۔ پالی بن کے ویکھے سرجنہار، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستاراں سو چھینجا بکرمی دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، پُرکھ اکال بوجھ بُجھائیا۔ چار ورنان کر پروان، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ امرت آتم پیا جام، رس اکو اک وکھائیا۔ لوکات دے پیغام، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ جیو جنت رہے نہ کھئے انجان، بہرم بھلیکھا آپ کڈھائیا۔ خالص خالصہ جھلے نشان، دھردرگاہی ہتھ پھڑائیا۔ واپگرُو آپ کرے پروان، گر گر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ فتح ڈنکا وجے وچ جہان، دو جہان کرے شنوائیا۔ سچ سندیسہ تیرا اک فرمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ ستاراں سو چھینجا بکرمی گوبند آکھے، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ میں سنی تیری اکھی باتے، جو باطن دتی جنائیا۔ تیرا لیکھ اکھی ساچے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا تن ماٹی کاچے، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پچھے آکے سارے گئے بھاگے، لوکات اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دے سمجھائیا۔ گوبند کہے گر اوتار پیر پیغمبر جو مات آیا، پنج تت رہن کیسے نہ پائیا۔ اتم تیرے وچ سمایا، جوتی جوت ڈیرہ لائیا۔ جگت نشانہ نظر نہ آیا، دھر دا سنگ سگلا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ در ٹھانڈے اکو منگ منگایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ ٹھانڈے در منگان منگ، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تُوں صاحب سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا دوارا ویکھیا لنگھ، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ تُوں صاحب سلطان پُرکھ ابناسی سچکھنڈ دوارے بیٹھوں اپنے وچ برہمنڈ، برہمنڈ برہمنڈ وچوں پرگٹائیا۔ مینوں بنا کے گجری چند، لوکات پنج تت چولا دتا پھنٹایا۔ آگے واسطے میری ننگی ہون نہ دیویں کند، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نت نوت تیرے نال جاواں ہنڈ، سچا سنگ سکے نہ کھئے ٹڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سد اپنا میل ملاٹیا۔ ساچا پرہو میل ملایا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکھوایا، دو جا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں جننی جن بن دائی دایا، ہوں بالک گود اٹھائیا۔ ترے گن پوہ سکے نہ مایا، پنج تت تیری بھیٹ چڑھائیا۔ پنج تت چولا دینا تجایا، تن

ماٹی خاکی خاک سمائیا۔ تیرا ناد تیرا شبد تیرا رُوپ نظری آیا، تُوں ہی تُوں دتا جنائیا۔ تیرے نال قوُل اقرار کرن اِکو آیا، گھر ٹھانڈے دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرا بھوکھت تیری کِریا مینوں نظری آیا، مہروان دتا سمجھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ تیرا بیٹھے دھیان لگایا، کلجُگ اتم راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ پرہو جُگ چوکڑی دھیان لگاؤندے نے۔ نیتر نین راہ تکاؤندے نے۔ گر اوتار پیر پیغمبر واسطہ پاؤندے نے۔ کہانی بانی شاستر سمرت وید پُران حال جناؤندے نے۔ بھگت بھگوان تیرا کر دھیان، نیتر نیناں نیر وپاؤندے نے۔ سنت سہیلے منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاہندے نے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا دُھر دا ور، در سوامی گھر اِکو سوبھا پاؤندے نے۔ گوہند کہے مینوں بھوکھت نظری آؤندا اے۔ جس دا بھو کھئے نہ پاؤندا اے۔ کلجُگ انت تیرا راہ تکاؤندا اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پا، چرن سیس نواؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نین رہیا شرما، نیتر آگھ نہ کھئے اٹھاؤندا اے۔ تیئی اوتار چرنی ڈگے مارن دہا، نیتر نیناں نیر سرب وپاؤندا اے۔ شاستر سمرت بن گواہ، شہادت اِکو وار بھگتاؤندا اے۔ لکھ چوراسی بھلے تیرا ناں، سادھ سنت ثابت نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ مانس مانکھ ہنس بے دسن کان، کاگ بُدھی وانگ سرب گرلاؤندا اے۔ پتر ملن سیجا مان، کلجُگ اپنا رنگ چڑھاؤندا اے۔ ناتا بے بھین بھرا، نار کنت نہ کھئے ہنداؤندا اے۔ گرُو چیلہ جھگڑا رہیا پا، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران نیتر نیناں نیر رہے وپا، سچ گیان انتر نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ رسنا جہوا ڈھولے کوڑے رہے گا، پردے ہر نہ کھئے وساؤندا اے۔ پیر پیغمبر کرن دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ کلمہ کائنات گئے بھلا، رسوُل تیرا گیت نہ کھئے الاؤندا اے۔ طوبیٰ طوبیٰ سارے رہے سنا، سر سیس جگدیس نہ کھئے جھکاؤندا اے۔ چاروں گنٹ ہونے ویران، ویری گھر گھر آپ وکھاؤندا اے۔ لیکھا چُکے انجیل فُران، صدی چودھویں چوڈاں طبق ہاباکار مچاؤندا اے۔ بیس اکیسا مینوں نظری رہیا آ، جس ویلے کلجُگ اپنا لیکھا تیری جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اِکو ور، در تیرے منگ منگاؤندا اے۔ در تیرے منگ منگاواں گا۔ جو ویکھیا حال سناواں گا۔ اندٹھڑی کار کھاواں گا۔ تیری گھڑی پھول وکھاواں گا۔ جو دُھر دی لیکھی پتری، بن اکھراں آگھ لگاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دینا اِک ور، در ٹھانڈا ویکھ وکھاواں گا۔ مینوں بھوکھت نظری آؤندا اے۔ گر اوتار پیر

پیغمبر پر بہ تیرے آگے سرب گراؤندا ہے۔ وشن برہما شو واسطہ پاؤندا ہے۔ کروڑ تیتیس سُرپت اند ہاہاکار سُناؤندا ہے۔ آد شکت آد بھوانی، چتر بھج مان ابھان سرب مٹاؤندا ہے۔ پروردگار پیر پیغمبر سجدہ کر شکر مناؤندا ہے۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکاؤندا ہے۔ سرشٹ سبائی ہندی دسے خوار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھاؤندا ہے۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، ہاہاکار ناری نر سرب سُناؤندا ہے۔ پنڈت پاندھہ مُلا شیخ مسائق دسن بے ایمان، کلمہ حق نہ کھئے پڑھاؤندا ہے۔ بھرے بھلے ودوان، چوڈاں ودیا جگت راہ چلاؤندا ہے۔ تیرا نظر نہ آئے کیسے نشان، نشانہ تیر نہ کھئے لگاؤندا ہے۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، ہرجو کی کی کھیل ورتاؤندا ہے۔ ایسے کر کے تیرے آگے دیواں بیان، اپنی آسا تیری جھولی پاؤندا ہے۔ مینوں انت دسدا تون نہکلنک پرگٹیں بلی بلوان، تیرا انت کیسے نہ آؤندا ہے۔ روپ رنگ نہ دسے کھئے نشان، مات گریہ نہ ڈیرہ لاؤندا ہے۔ میرے نال کر اقرار، تیرا میرا سچ پیار، سچ سندیسہ اک سُناؤندا ہے۔ جس ویلے آویں وچ سنسار، میرا پریم نہ دیویں وسار، وچھوڑا تیرا نہ موہے بھاؤندا ہے۔ تون پتا پُرکھ اکال آد جگادی دین دیاں، سدا دین گلے لگاؤندا ہے۔ میں تیرے حکمے اندر ستاراں سو چھینجا بکرمی گرمکھ بوٹے دیواں لا تون آپے کرنی پال، پرتپالک تیری سیوا اک سمجھاؤندا ہے۔ جس ویلے ویکھیں آ کے حال، نرگن اپنا پھیرا پاؤندا ہے۔ اپنے بچے تون رکھیں نال، تیرا وچھوڑا سہ نہ سنگ تڑاؤندا ہے۔ پُرکھ ابناسی ہو دیاں، سر اپنا ہتھ ٹیکاؤندا ہے۔ گوہند تینوں وچولا وچ رکھاں دلال، بن ونجارا ہٹ چلاؤندا ہے۔ تون اپنے گرسکھ گرمکھ لویں بھال، تیرے وچھڑے پھیر ملاؤندا ہے۔ بیس اکیسے کریا اک خیال، دلیل دلیل نال درڑاؤندا ہے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ کرنی کار کھاؤندا ہے۔ سچ کرنی کار کھاواں گا۔ نہکلنک نور اُجیار، نرگن نور جوت رُشناواں گا۔ قلعہ کوٹ بنک سہاواں گا۔ سمبل سچا ڈیرہ لاواں گا۔ شبدا چوٹ نگارے اک لگاواں گا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب وچ کیسے نہ آواں گا۔ نہ کوئی پُت کہے نہ پوترا نہ کوئی اوت پوت، جوتی دھار چمکاواں گا۔ گوہند تیرا پورا کر کے شوق، شہنشاہ تیرا کھیل وکھاواں گا۔ تیرا میلانت نوت روز، گھڑی پل وچھوڑا ونڈ نہ کوئی ونڈاواں گا۔ میرا لیکھا کیسے نہ آوے سوچ، سمجھ وچ نہ کیسے درڑاواں گا۔ جس آسا تون رہیا لوچ، سو لوچا پور کراواں گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کر وکھاواں گا۔ گوہند بیس اکیسا وقت سہاوے گا۔

جگت جگدیشا ویکھ وکھائے گا۔ چہتر سیسا اک جھلاوے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبران دُھر حدیثا، اک پڑھاوے گا۔ شاہ سُلطاناں خالی کھیسے، راج راجاناں خاک ملاوے گا۔ ویکھ وکھائے شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے گیتا، تیس بتیس انجیل فرانا پردہ پھول پھلاویگا۔ خانی بانی بن کے میتا، مِتِ پیارا پردہ لاہویگا۔ لہنا دینا چُکائے اوچاں نیچاں، راؤ زناں اکو گھر وساویگا۔ لیکھا جانے ہست کیٹا، اندٹھا اپنا رُوپ دھراویگا۔ گوبند تیرا ویکھ باغیچہ، گرُمکھ ساچے پھول مہکاویگا۔ چرن پرتیا بخش کرے ٹھانڈا سیتا، سیتل دھار اک وہاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ کرنی کار کماویگا۔ پرہہ کرنی کی کمائینگا۔ کِس بدھ اپنا کھیل رچائینگا۔ سنت سُپیلے کویں اُٹھائینگا۔ گرُمکھ چیلے کِس بدھ آپ ملائینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، کی کرتے کار کمائینگا۔ کلجگ ویلے اتم آواں گا۔ اپنی کھیل کھلاواں گا۔ گوبند تیرا شبدی رُوپ وٹاواں گا۔ سچ سندیسہ اک سُناواں گا۔ گھر گھر اندر تینوں واڑ، گرُمکھ سیوے آپ اُٹھاواں گا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جوتی ڈگمگاواں گا۔ انتر اتم کر پیار، پرما تم میل ملاواں گا۔ بجرکپاٹی کھول کواڑ، دسم دواوی ویکھ وکھاواں گا۔ پھڑ باہوں مات اُٹھال، ساچی سیج آپ سُہاواں گا۔ نانا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ ویکھیں لاڈلے لال، گرُمکھ لال تیری گود بہاواں گا۔ تُوں آپے لئیں سنہال، سمبل تیرا گھر وساواں گا۔ ایہو تیرے نال اقرار، تیرے کیتے تیرے نال ملاواں گا۔ وسر نہ جاواں وچ سنسار، وڈ سنساری ہو کے سنسا روگ مٹاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بن وچولا سیو کماواں گا۔ وچولا بن کے آواں گا۔ ڈھولا اک سُناواں گا۔ پڑدہ اوہلا آپ اُٹھاواں گا۔ پنج تت کایا چولا بھاگ لگاواں گا۔ کوڑی کِرپا پائے نہ رُولا، ہنگ برہم پاربرہم اپنا گھر وکھاواں گا۔ نانا توڑ ترسنا تم، کایا ماٹی چم رنگ چڑھاواں گا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غم، خوشی اپنی اک جناواں گا۔ لیکھ چُکا کے جاپ دما دم، دے درس پار کراواں گا۔ آکے دیوے کوئی نہ ڈن، رائے دھرم ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ گھر وکھا چھپری چھن، بنک دوارا اک سُہاواں گا۔ تیرا کہنا من، جن بھگتاں منسا پور کراواں گا۔ تھوڑا تھوڑا اندر رکھ کے جن، شنکیاں وچوں سنسے ہور ودھاواں گا۔ تُوں آد جُگادی میرا چن، گجری چن اک ست چھ پنچ الٹی گنگ وہاواں گا۔ زرگن سرگن زیرو زیرو ظاہر ظہور تیری دھار چلاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا رُوپ ست سرُوپ لیکھا جانے شاہو بھوپ، شہنشاہ تیرا حکم اک

ورتاوانگا۔ ستاراں سو چہنجا بکرمی دُھر دا قؤل، ہر کرتا آپ نہائیا۔ اتم لیکھا اُپر دھؤل، دھرنی دھرت دھؤل دئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی سٹی ویکھ انہول، گُرمکھ گُرسکھ سجن لئے اُٹھائیا۔ راتیں سٹیاں آوے کول، گوبند پنج تت روپ وچوں اٹوپ نظری آئیا۔ جس دا پڑدہ سکے کوئی نہ پھول، سو ہرجن ساچے اپنا پڑدہ رہیا اُٹھائیا۔ پریم پریتی پیار اندر مؤل، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں آپ وِرول، سنت سہیلے باہر کڈھائیا۔ بے شک سرشٹ سبائی کرے مخؤل، مالک مخلوق اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گوبند تیرا قؤل یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ کلجگ انت سُنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ لاشریک واحد دُھر دا گاڈ، پاربرسم وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن کرے لاڈ، پوت سپوتے گود اُٹھائیا۔ نیتر کھول جاگ، آس نندرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس رچنا رچی آد، سو ویکھے چائیں چائیا۔ گوبند کہے اک میری عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ تُوں پورا کریں فرض، فیصلہ حق حق سمجھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرنا ترس، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ نہ سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سیدھ جو تینوں ملن نِدھڑک، مین ویکھ کے خوشیاں رنگ چڑھائیا۔ لال امولک ہیرے موتی گُرمکھ ساچے تیری جڑت، صاحب تیرا نور نور رُشنائیا۔ میری یاد رکھیں لکھی لکھت پڑھت، پڑھن والا تُوں ہی نظری آئیا۔ اس وچ پین نہ دیویں فرق، فرقیوں وچوں دینا باہر کڈھائیا۔ پرہو تیرا کھیل اسچرج، اسچرج تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں مرد مردانہ مرد، مردانگی تیری موہے بھائیا۔ بیس اکیس گُرمکھاں دا پچھلا لاہنا قرض، کیتی گھال جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین ہویا دین، انا تھی روپ وٹائیا۔ بردا غلام بنیا مسکین، نرگن نرمانتا وچ سہائیا۔ شبدی دھار اگتی رکھاں مہین، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند واکھ کوئی نہ سکے چین، بھيو سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو سب دا لیکھا پہلوں چھین، پورب پورب جھولی پائیا۔ پیر گوبند اکو تیرے اُتے رکھ یقین، یک طرفہ حکم سُنائیا۔ لکھ چوراسی ویکھاں نر مدین، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پڑدہ لاہواں لوک تین، کوئن کوٹ تریلوکی ناتھ بیٹھن سیس نوائیا۔ کوئن کوٹ رام پڑھن اوتھے تعلیم، کوئن کوٹ عیسیٰ موسیٰ محمد الف سکھ سکھ الفی تن رہے گوائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کرے کھیل آپ ناپین، ناپینہ ہو کے دیونہار رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھائیا۔

تھان تھنتر کھوج، گگن گگنتر ویکھ وکھائیندا۔ پرم پُرکھ پرہہ جانے اپنی مؤج، مؤجودہ ہو کے بھیو چُکائیندا۔ گوبند تیرے اگتی چوج، پریتم چوجی رنگ رنگائیندا۔ ساچی بخشے بھگتاں سوچ، سمجھ سمجھ نال سمجھائیندا۔ نیتر کھول اپنا لوچ، لوچن اپنے نثر چمکائیندا۔ نام پیالہ پیا کریں مدہوش، مدرا جام اِکو ہتھ پھڑائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، شبد رباب ستار آپ ہلائیندا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھ کھوٹ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ کر پرکاس نرمل جوت، اندھ اندھیرا ڈونگی کندر آپ گوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ساچے ویکھ وکھائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کر کے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ حُکمے اندر سارے کرن بس، بستے لوکات بندھائیا۔ چرن کول سچ سرنائی جاون ڈھٹھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمائیا۔ رسنا جہوا بن کہن تُوں سمرتھ، سِری بھگوان تیری سرنائیا۔ کلجگ انت ساڈا چلے نہ کوئی وس، چاروں کُٹ پھر پھر تھکے واہو داہیا۔ جیو جنت دُور دُرائے تیتھوں گئے نس، سچ سوامی تینوں ملن کھئے نہ آئیا۔ تیرے ملن دی کھلی کیسے نہ آکھ، جوٹھے جھوٹھے سادھ سنت کوڑی کریا کر کر جگت ڈھولے رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔ تیری اوٹ تکیا سہارا، گُر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کنارہ، چاروں کُٹ اندھیرا چھائیا۔ نہ کوئی سجن میت مُرارا، ساک سجن سین پلُو رہے چھڈائیا۔ اپنا لیکھ کر اُجیارا، جو لیکھیا بن قلم شاہیا۔ میریاں گرسکھاں دے اوہ نظارہ، جس نظارے وچوں تیرا مُظاہرا نظری آئیا۔ مُظاہرے وچوں پرگٹ ہووے تیرا اشارہ، بن آگھاں آکھ ملائیا۔ تُوں میرا پروردگارا، تیرا ٹھانڈا سچ دربارا، محل اٹل اُچ تیری رُشنائیا۔ ہرجن ہربھگت در درویش کرے پُکارا، نیتر رووے نیر ویائے ہاباکارا، تڈھ بن پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چرن کول دے سرنائیا۔ صاحب سِری بھگوان، پُرکھ اکال آپ جناؤندا اے۔ دینا بندھن بندھپ ہو دِیال، بندھن پچھلے سرب کٹاؤندا اے۔ آپے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنی مہر ورتاؤندا اے۔ ترے گن کوڑا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناؤندا اے۔ زرگن نرویر بن دلال، دُھر دا میلا میل ملاؤندا اے۔ جو گُرمکھ گُرسکھ پُورب گھالن آئے گھال، کیتی گھال تھایں پاؤندا اے۔ گوبند حل کرے سوال، ہرجو سوہنی بنت بناؤندا اے۔ کوڑی کریا پھل رہن نہ دیوے کیسے ڈال، پتجھڑ آپ وکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، جُگ پچھرت

میل ملاؤندا اے۔ ویہ سو اکی بکرمی وجائے اوہ تال، جس تال وچوں پُرکھ اکال راگ الاؤندا اے۔ جن بھگتاں وکھائے سچ سچّی دھرمسال، سچکھنڈ دوار آپ سہاؤندا اے۔ مرن توں پہلوں لئے جیوال، ایہہ گوہند اقرار پور کراؤندا اے۔ جو ستگر گھر جنے لال، سو جنم مرن وچ کدے نہ آؤندا اے۔ ایہہ مارگ نہیں سکھال، گر اوتار پیر پیغمبر ایہو راہ سمجھاؤندا اے۔ جنہاں بھگتاں سری بھگوان اپنی گودی لئے اُٹھال، تنہاں وشن برہما شو چرن دھیان نیوں نیوں سیس نواؤندا اے۔ اوہ منزل منزل چڑھے مہان، جس منزل صاحب ڈیرہ لاؤندا اے۔ اوتھے نہ زمیں اسمان، سورج چند نہ کھئے چمکاؤندا اے۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران پڑھے گیان، چارے کھانی چارے بانی ونڈ نہ کھئے ونڈاؤندا اے۔ نرگن نور جوت جگے مہان، پُرکھ اکال اکو نظری آؤندا اے۔ جس نانک کبیر جولہا کریا پروان، گوہند حکم حق سناؤندا اے۔ سو صاحب سوامی سب دا جانی جان، جاننہار دیا کھاؤندا اے۔ قول اقرار دا پورا کرے بیان، بن لکھیا لیکھ لکھت وچ پرکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سری بھگوان، بھاگ سب دا ونڈ ونڈاؤندا اے۔

★ ۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی امراؤ سنگھ دے گرہ پنڈ بل ضلع گرداس پُر ★

بھگت ادھارن کو پرہہ ایک، جگ چوکری دیا کھائندا۔ چرن کول جن دیوے ٹیکا، سچ سرنائی اک وکھائندا۔ پورب جنم دا جانے لیکھا، کرم کانڈ کھوج کھوجائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھائندا۔ بھگت ادھارن ہر پرہہ سوامی، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی انتریامی، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ شبد سنائے دھر دی بانی، دھن انادی ناد وجائیا۔ پکڑ اٹھائے سوئی سوانی، سرتی شبد جگائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانی، نجہر دھار وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں میل ملائیا۔ بھگت میلن کو ایکو داتا، ہر کرتا آپ اکھوائندا۔ نت نوت بٹھے ناتا، جگ جگ جوڑ جڑائندا۔ سچ نام دی دسے گاتھا، وڈیا اکو اک سنائندا۔ جنم کرم دا بن کے راکھا، سر اپنا ہتھ ٹکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت ادھاری دیا کھائندا۔ بھگت ادھارن کو ہر ٹھا کر، سو پُرکھ نرنجن دئے وڈیائیا۔ پار اتارے ڈونگھے ساگر، ساچی نئی نام چڑھائیا۔ چرن کول در دیوے آدر، دردیاں

درد وندائیا۔ مہروان ہر کرتا قادر، رحمت بخشش جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت اُدھارن کو پرہہ میتا، مِتر پیارا اک اکھوائیندا۔ تن من کایا کرے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت گوائیندا۔ لیکھ چُکائے ہست کِیٹا، اُوچ نیچ ڈیرہ ڈھابندا۔ سچ جنائے ڈھر دی ریتا، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت اُدھارن آد نرنجن پُرکھ، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ میٹ مٹائے چنتا سوگ ہرکھ، ہنسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ سچ دوارے دئے درس، گھر پرگٹ رُپ لاپیہا۔ رحمت وچ کماوے ترس، رحیم ہوئے سہائیا۔ کھیل وکھائے ساچے عرش، عرشی پریم وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ بھگت اُدھارن ہر گوبند، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ جنم جنم دی میٹے چند، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ امرت دھار بخش ساگر سندھ، بوند سوانتی مُکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت اُدھارن سری بھگونت، سہج سُکھ داتا اکو اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، چوکرئی اپنا پڑدہ لاپیہا۔ نام درڑائے ڈھر دا منت، منتو ساچا حل کرائیا۔ ناؤں دھرائے ڈھر دے سنت، ستگر شبدی کھیل وکھائیا۔ چولی چارھ رنگ بسنت، کایا ماٹی آپ لگائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں کھیل وکھائیا۔ تارن کو ہر پُرکھ اگم، بھگت اُدھاری اک اکھوائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا میل نہ کھئے ملائیندا۔ بھاگ لگائے کایا چم، تن ماٹی خاکی خاک رُشنائیندا۔ نرگن سرگن بیڑا بٹھ، پھڑ اپنے کندھ اٹھائیندا۔ وست امولک دے کے دھن، دولت خزینہ آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ بھگت اُدھاری صاحب کرتار، اچھل اچھل وڈی وڈیائیا۔ داتا دانی دیونہار، دیانندھ اکھوائیا۔ سچ بھنڈار سدا جگ چار، ورن چار ورتائیا۔ بھگت بھگونت کر پیار، پریتی پریم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ بھگت اُدھاری ہر نرائن، نر ہر وڈی وڈیائیا۔ درس دیکھائے اپنے نین، نج نیتر آپ کھلائییا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ لیکھ نہ کھئے بنائیا۔ کر کِریا جس دا بنے سین، سجن اکو نظری آئییا۔ نُقطہ مٹائے آپ عین، اگھ پرتکھ رُپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوپلا دئے چُکائیا۔ تارن کو پرہہ پُرکھ اتھاہ، الکھ آگوچر آپ اکھوائیندا۔ ساچے بھانے ربیا چلا، بھیو ابھید نہ کیسے جنائیندا۔

ساچے سنتاں بن ملاح، ساگر بھوری پار کرائیندا۔ ٹلے پربت جل تھل ویکھ اسگاہ، جنگل جوہ ڈیرہ ڈھابندا۔ اندھ اندھیرا دئے گوا، ساچا
 چند نور چمکائیندا۔ رہبر بن کے دسے راہ، رستہ دھر دا آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔
 بھگت ادھارن ہر گہر گمبھیر، بے پرواہ اکھوائیا۔ شبد انیالا مارے تیر، نرالا آپ چلائیآ۔ کوڑی کریا کٹ زنجیر، شرع سنگل دئے تڑائیآ۔
 امرت بخشے ٹھانڈا سپر، سانتک ست ست ورتائیآ۔ جوتی جلوہ دے بے نظیر، نظر اپنے نال ملائیآ۔ درس کرا سچ تصویر، ایشٹ دیو سوامی
 دریشٹ دئے کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا دیوے تھاوں تھائیآ۔ بھگت ادھاری سری بھگوان، ہر کرتا وڈ
 وڈیائیآ۔ دیونہارا برہم گیان، سچ ودیا کرے پڑھائیآ۔ وکھاونہارا ست نشان، سچ دوارے دئے جھلائیآ۔ پیاونہارا امرت جام، رس اکو اک
 وکھائیآ۔ مٹاونہارا آن جان، لکھ چوراسی پھند تڑائیآ۔ بہاونہارا سچ مکان، سچ دوار اک سہائیآ۔ جیاونہارا اپنا نام، ساچا منتر دئے درڑائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیآ۔ بھگت ادھاری بھگتی سنگ، بھگون میل ملائیندا۔ سچ دوارا گرمکھ
 لنگھ، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، دھر دا راگ الائیندا۔ دے وڈیائی ساچے چند، نوری جوت رُشنائیندا۔ منزل مکے
 پچھلا پنڈھ، پاندھی گھر ساچا اک وکھائیندا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گھر ساچا میلا اک کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، بھگت ادھاری دیا کرائیندا۔ بھگت ادھاری بے پرواہی، بے پرواہی وچ سہائیآ۔ ترے گن کوڑی میٹے چھایا، شہنشاہ ہوئے سہائیآ۔ ساچا
 ڈھولا جس جن گایا، سوہنگ راگ الائیا۔ تنہا پھڑ کے پار کرایا، منج دھار نہ کھئے ڈبائیآ۔ آن جاون گیڑ چکایا، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔
 سچ محل اک وکھایا، دیک جوت کرے رُشنائیآ۔ شبد اگمی تال وجایا، اٹھے پھر راگ الائیا۔ سچ سنگھاسن اک سہایا، سوہاونت سہائیآ۔
 پُرکھ ابناسی ڈیرہ لایا، نرگن بیٹھا جوت جگائیآ۔ بھگت بھگونت ویکھ وکھایا، بن اکھاں اکھ جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیآ۔ بھگت ادھارنہار سہیلا، سجن اک اکھوائیندا۔ شبد گرو گرو کر کے میلا، ساچا جوڑ جڑائیندا۔ بندھن پا گرو گرو
 چیلا، بندگی اپنا نام سمجھائیندا۔ وسنہارا دھام نویلا، گھر گھر ساچا کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت
 وچھل آپ اکھوائیندا۔ بھگت ادھارن کو ہر اگا، ایکنکار آپ اکھوائیا۔ آد جگادی نیکن نیکو نگا، وڈ وڈا اوچو اوچ اوچ اکھوائیا۔ پریم پُرکھ

سوامی بن کے سب دا پتا، اکال دیال کال اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ نام چلائے سک، جُگ جُگ مہر لگائیا۔ دُھر سندیس دے کے چٹھا، گر اوتار کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر لیکھ لیکھا، لیکھت بھوکھت آپ سمجھائیا۔ مُرید مُرشد کرے رچھا، رکھشش بے پرواہیا۔ نام بھنڈار بائے بھچھا، بھکھیا اک ورتائیا۔ جن بھگتاں سب توں وکھرا رکھیا حصّہ، ہر جو اپنے ہتھ وکھائیا۔ رس امولک نام دیوے مٹھا، مٹھاس سچ پریم سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان دان اپنا آپ ورتائیا۔

★ ۴ وساکھ ۲۰۲۱ یکرمی سڑک اُتے ★

کریا کرے ستگر پورا، پُرکھ اکال سدا سہائیا۔ جن بھگتاں سدا حاضر حضورا، نت نوت دیا کھائیا۔ آتم جوتی دیوے نورا، نج نیت کرے رُشنائیا۔ امرت جام پیائے چاڑھے سچ سرورا، نام خُماری اک رکھائیا۔ مایا ممتا ہومے ہنگتا توڑے گرہ غرورا، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ آسا منسا کرے پورا، سنسا روگ چکائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑا، سُرتی شبد میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ کریا کرے ہر گہر گمبھیر، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ ساچے سنتاں دیوے نام دھیر، ست سنتوکھ جھولی پائیا۔ شبد نرالا انیالا مارے تیر، بجرکپائی پار کرائیا۔ امیوں رس امرت دیوے ٹھنڈا سیر، نجہر جہرنا اک جھرائیا۔ جنم جنم کرم دی بدل تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ درس کرائے بے نظیر، نظر نظریہ اک اٹھائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، ہر گھٹ ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ کریا کرے سری بھگونت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ویکھے جُگا جُگنت، جُگ کرتا نرگن سرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ بودھ آگادھ آتم پرماٹم نام ندھان دیوے بن کے ساچا پنڈت، دُھر دی سیکھیا اک درڑائیندا۔ دے وڈیائی لکھ چوراسی وچوں جیو جنت، ساچے سنت پار کرائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان بنائے بنت، گھڑن بھٹنہار سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لیکھے لائیندا۔ کریا کرنہار سمرتھ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے لوکھت لئے رکھ، رچھیا کرے بے پرواہیا۔ اپنے ملن دی دیوے اکھ، نج نیت نین کھلائییا۔

شبد اناد وجائے سٹ، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ کوڑی کِریا کایا مندر اندر وچوں جائے نٹھ، سَتگر پُورا بھے بھیانک رُپ اپنا اک وٹائیا۔ آتم
 پر ماتم شبدي دھار سُنائے جس، تُوں میرا مین تیرا ناتا سچّا جوڑ جُڑائیا۔ پُورب جنم وچھڑیاں پُوری کرے آس، آسا ترسنا اپنی جھولی پائیا۔
 وگدا جل نہ بُجھائے کیسے پیاس، بن سَتگر پُورے ترسنا ترپت نہ کھئے کرائیا۔ سدا سُهیلا اک اکیلا جن بھگتاں سدا داسی داس، سیوک اپنا
 رُپ وٹائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ لوکھات کدے نہ ہوئے اُداس، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ کِریا کرے سَتگر و گُردیو، سچ سوامی ویکھ وکھائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل نہکیو، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ الکھ
 اگوچر اکم اتھاہ ابھید ابھیو، پڑدہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ جن بھگتاں ویکھے پُورب جنم دی سیو، لہنا دینا سب دی جھولی پائیندا۔ امرت آتم
 رس دیوے ساچا میو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کِریا کرے ہر سَتگر میت، مِتر
 پیارا دیا کمائیا۔ گُرمکھان کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ چرن کول اُپر دھول بخشے اک پریت، ناتا بدھاتا جوڑ جُڑائیا۔ سچ محل
 اٹل وکھائے ٹھیک، جس گھر ٹھاکر سوامی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد دیونہار وڈیائیا۔
 صاحب سَتگر رکھے یاد، جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سُنے فریاد، دو جہاناں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں بنیا رہے مائی
 باپ، پتا پُرکھ اکال اپنی گود اُٹھائیندا۔ گھر وڑ کے مندر چڑھکے گرہ وجائے ناد، دُھن اگنی راگ سُنائیندا۔ شبدي شبد مار آواز، سوئی
 سرتی آپ اُٹھائیندا۔ بھگت بھگوان مل کے کرے کاج، کرنی کرتا اپنی آپ سمجھائیندا۔ جنہاں گُرمکھان کھولے پڑدہ جنائے اپنا راز، سو گُرمکھ
 گر گر اپنے انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سُهیلا اک اکیلا سمرتھ سوامی سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ رکھے یاد
 ہر بھگونت، بھگون بھل کدے نہ جائیا۔ داتا دانی گناں گنونت، گنونت اک اکھوائیا۔ جگ وچھڑے میلے سنت، سجن اپنا گھر درسائیا۔ جس
 دی مہا آد جگاد جگ چوکرئی بے انت، گر اوتار پیر پیغمبر کہہ کہہ گئے سُنائیا۔ سہنجنا دھام سوہاونت، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن
 بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سو صاحب سلطان جن بھگتاں دیوے نام ندھان منیا منت، من منسا پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، سدا سدا سد لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔

★ ۴ وساڪھ ۲۰۲۱ بڪرمي ڪرپال سنگھ نال امرتسر ★

سنت سَتگر سَت سرُپ، نرگن نرور نُر رُشنائيا۔ آد جُگاد جُگ چوڪڙي وسے چارے کوٺ، ده دشا رهيا سائيا۔ وسنهارا ڪايا پنج ت بھوت، نرگن سرگن ڪھيل ڪھلايا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، سنت سَتگر آپ اڪھوآيا۔ سنت سَتگر هر نرنڪار، نرآڪار آپ اڪھوآيندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، نت نوت ويس وٽائيندا۔ شبد اگمي دهر جيڪار، بودھ اگاڏھا ناد سُنائيندا۔ پنج ت ڪايا ڪر پيار، اپ تيچ وٽ پرتھمي آڪاش ڪھيل ڪھلائيندا۔ ترے گن مايا دے آدھار، سر اپنا بٽھ رکھائيندا۔ ڪرے ڪھيل اپر اپار، پرماتم آتم ونڌ ونڌائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، سنت سَتگر اپني ڪل وڪھائيندا۔ سنت سَتگر پُرڪھ ڪرتار، هر ڪرتا وڌ وڌائيا۔ سدا سدا رے جُگ چار، چوڪڙي اپني ڪھيل وڪھائيا۔ نرگن سرگن لڪھ چوراسي ڪر پيار، گھٽ گھٽ ڪرے رُشنائيا۔ ديا باقي ڪملاپاتي اڪ اُجيار، نورو نورو نُر رُشنائيا۔ امرت بوند سواتي بهر بهنڌار، نجر جهرنا آپ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سنت سَتگر آپ اڪھوآيا۔ سنت سَتگر هر گهر گمبھير، گنوتتا اڪ اڪھوآيندا۔ ليڪھا جانے پنج ت سرير، تتو ت ڪھوج ڪھوجائيندا۔ نت نوت گر اوتار بنے پيغمبر پير، شبدی شبد حُڪم ورتائيندا۔ دو جهانان پنڌھ پينڌا چير، لوڪمات ويڪھ وڪھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، سنت سَتگر اپنا رنگ وڪھائيندا۔ سنت سَتگر هر هر رنگ، رنگ راتا آپ جنائيا۔ ڪرے ڪھيل سورا سرينگ، شاه پاتشاھ بے پروا پيا۔ سچ سنگھاسن سُهائے پلنگ، نرگن پاوا چول نہ ڪوئے بنايا۔ پُري لوء برهمند ڪھنڌ آپے لنڪھ، در گهر ساچے سو بھا پائيا۔ شبد اناد بودھ اگاڏھ دهن وڃائے مردنگ، سُر تال سمجھ ڪيس نہ آيا۔ جُگ چوڪڙي ڪوڙي ڪريا ميٽے بهيڪھ پڪھنڌ، سچ سچ اڪ سمجھائيا۔ جيو جنت آتم پرماتم ديوي دهر اند، پاربرهم برهم پڙده دئے اُٿھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، سنت سَتگر اپنا نور ڪرے رُشنائيا۔ سنت سَتگر پُرڪھ اڪالا، اڪل ڪلا اڪھوآيا۔ سنت سَتگر دين دياالا، دين دنيا ويڪھ وڪھائيا۔ سَتگر پورا تورنهارا ترے گن مايا جگت جنجالا، جاگرت جوت ڪرے رُشنائيا۔ سنت سَتگر وڪھاونهارا ڪايا مندر اندر سچي دهرمسالا، مگھ ڪعبه اڪو نور ظهور ڪرے رُشنائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سنت سَتگر اپنا حُڪم ورتائيا۔ سنت سَتگر شبد سوامي،

آد جُگادی اک اکھوائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جس دی گائے کھانی، صفتی صفت سرب وڈیائیندا۔ لیکھا جانے جیرج اندج اُتہج سینج چارے کھانی، چارے بانی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت ستگر اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ سنت ستگر پُرکھ اگم، نراکار اک اکھوائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گرہ نہ پھیرا پائیا۔ نہ یون سواسی لئے دم، نیتر نیناں نیر نہ کھئے وائیا۔ نرگن ہو کے سرگن جانے کم، کرنی کرتا آپ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیواں جنتاں بیڑا دیوے ہنہ، نام چپو اک وکھائیا۔ ساچا راگ سُنائے بن کن، دُھن آتمک راگ الائیا۔ من واسنا میٹے من، من کا منکا آپ بھوائیا۔ گھر پرکاش نرگن جوت کرے چن، اگیان اندھیر رہن نہ پائیا۔ میل ملائے اکو گھر، سنجی سیج نہ کھئے وکھائیا۔ بھاگ لگائے بن چہپر چہن، ساڈھے تِن ہتھ مندر اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنت ستگر سدا سدا دئے وڈیائیا۔

★ ۱۴ وساکھ ۲۰۲۱ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ پنڈ بھلائئی پُر ڈوگران ضلع امرتسر ★

ترتے تیرا دھرمی قول، کھلاپت توڑ نہبھائیندا۔ جُگ چوکرئی پردہ پھول، لیکھ الیکھ ویکھ وکھائیندا۔ ہووے سہائی اُپر دھول، دھرنی دھرت وڈیائیندا۔ شبدا سوامی انتر مؤل، آد جُگاد ویکھ وکھائیندا۔ جس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے پنڈت پاندھا رؤل، شاستر سمرت بھيو نہ کھئے کھلائیندا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال کرے کھیل اڈول، اڈل اپنی دھار چلائیندا۔ بھگت بھگونت مانک موتی انمول، الملڑے ہیرے ویکھ وکھائیندا۔ ست چت وسنہارا سدا کول، اننت کل اپنی کھیل کھلائیندا۔ لاڑی مؤت نال ہون نہ دیوے گھول، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ تریتا وکھائے اپنا بھوکھت، بھاو بھاوونی وچوں پرگٹائیا۔ رام رحیم راما ایشٹ، وششٹ نہ کھئے وڈیائیا۔ نیتر کھول دب درشٹ، دُتیا بھيو چُکائیا۔ سچ سمجھایا اک آدرش، آدیس آدیس کر کر سیس نوائیا۔ لیکھ چُکایا عرش فرش، فیصلہ حق سمجھائیا۔ جن بھگتاں اُپر کر ترس، رحمت آپ کھائیا۔ پُورب لیکھا پھول فرد، پچھلا ورقہ دتا اُٹائیا۔ آتم پرما تم لائی شرط، شرع سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ فُدرت کرتا قادر پین نہ دیوے فرق، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ تریتا کہے میرا ویکھ پردہ، اوبلا تیرے وچوں نظری آئیا۔ ٹوں لیکھا جانیں گھر گھر دا، در در اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلُو تیرا پھڑدا، سچ سرن مانگے اک سرنائیا۔ بالمیک بجواڑا چرن کول سیس دھردا، نمو نمو نمکھ نمکھ دھیائیا۔ میں تیرا اکھر اکو پڑھدا، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ منزل منزل پوڑے تیرے چڑھدا، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ سچ دوار ویکھ تھر گھر دا، گھر میرے وجے ودھائیا۔ در درویش ہو کے بردا، برخوردار سیس نوائیا۔ تیرا بھانا تیرے حکم اندر جردا، جر جوبن دتا لٹائیا۔ جنہاں پچھے رہیا ٹھگدا، ساک سجن ناری بندھپ پلُو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید دے جنائیا۔ تریتا کہے پچھلی ویکھ کتاب، کتب خانہ تیرا نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا لیکھا بے حساب، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے آگے لاجواب، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹوں صاحب سلطان دیونہارا وڈ خطاب، خطا معاف آپ کرائیا۔ پروردگار دھر نواب، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی غریب نواز، کوچھے کھلے لئیں اٹھائیا۔ جلوہ نوری دے مہتاب، محبوب کریں رُشنائیا۔ سچ محلا اُچ محراب، محفل اپنا نام لگائیا۔ بودھ آگادھ ناد دھن اگئی تیری آواز، بن رسنا جہوا بتی دند سُنائیا۔ جس اندر ڈوگھا راز، انتر ویکھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست ست دے درڑائیا۔ تریتا ویکھ تریلوک، ترے بھون دھنی تیری اوٹ نکائیا۔ مینوں پچھلا یاد آیا سلوک، سوہنا بن اکھراں دتا گائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے دیویں موکھ، مُفت اپنی دیا کھائیا۔ تیری آد جگاد جگ چوکرئی جگ مگ جگے جوت، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ محل اٹل اُچ منارا قلعہ کوٹ، سچکھنڈ دوار سوہنا پائیا۔ نت نوت بھگت بھگوان درشن رہے لوچ، لوچن نین اکھ کھلائییا۔ صاحب سلطان ٹوں کیسے نہ آویں وچ سوچ، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کوٹن کوٹ تیری کڈھدے رہے کھوج، کھوجت کھوجت سریشٹ سبائی ہوئی ہلکائیا۔ ہر پریم پت پریشور تیرا اکو چوج، اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ تریتا کہے ست تیری اڈیک، شہنشاہ سرنائیا۔ بجواڑا ویکھ بالمیک، بلم دے سمجھائیا۔ شرکت کرے نہ کھئے شریک، لاشریک ہو سہائیا۔ دُور ڈرائے اندر وڑ نزدیک، منزل اپنا پنڈھ مکھائیا۔ سچ نشانہ دس ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائیا۔ آتم پرما تم دس پریت، پریتیوان میل ملائییا۔ بن سخیاں گاوے گیت، بن سجنان ڈھولا راگ الائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی

وڈیائی۔ تریتا کہے ہوواں ضامن، ضامنی اپنی اک رکھائی۔ ٹوں بھگتاں پورا کریں کامن، آسا ترسنا ویکھ وکھائی۔ دامنگیر پھڑاؤنا دامن، دستگیر تیری سرنائی۔ مُشکل حل ہووے آسان، احسان اُپر نہ کھئے ٹکائی۔ لیکھا چُکے کھتری براہمن، شوڈر ویش پندھ مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ تریتا کہے ہتھ تیرے ڈور، سری بھگوان تیری اوٹ تکائی۔ لیکھا ویکھ نہ ٹھگ چور، کوڑی کرپا پرے ہٹائی۔ منتر فُرنا دے نام پھور، سچ ست اک سمجھائی۔ ساچے مارگ اپنے تور، توت اپنا رنگ وکھائی۔ کر پرکاس اندھیرے گھور، زرگن نور کر رُشنائی۔ سدا سدا سد تیری لوڑ، تُدھ بن اور نہ کھئے سہائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائی۔ تریتا کہے صاحب ستگر تھ، در ٹھانڈے سیس نوائی۔ تیرا بھنڈارا سدا اٹھ، توٹ رہن کھئے نہ پائی۔ بندپخانیوں بندھن جان چھٹ، چھٹے ناتا جگت لوکائی۔ ٹھگ چور شبد دھار نال کٹ، انتر آتم برہم گیان درڑائی۔ کر پیار بن مات پت ساچے پت، ست اپنی گود اٹھائی۔ تیرے گھر مؤلے دھر دی رت، رت بسنتی نین شرمائی۔ بھگت بھگوان ہو کے پُچھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینی سچ سرنائی۔ تریتا کہے موہے تیری آس، اک دھیان لگائی۔ دھواں دھار پرتھی آکاش، گگن منڈل نہ کھئے رُشنائی۔ بھگت بھگوان تیری شاخ، شناخت اپنی دئیں کرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ سچ وڈیائی دے بھگوت، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ تیرا لیکھا آد انت، جگا جگت تیری بے پرواہی۔ پکڑ اٹھاویں ساچے سنت، بھگتن اپنا رنگ رنگائی۔ میل ملا نار کنت، گھر سرتی شبد کریں کُرمائی۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئیں سمجھائی۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دھر دی وِدیا کریں پڑھائی۔ در درویش بنیا منگت، گھر ساچے الکھ جگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی وڈیائی۔ سُن تریتے کہے بھگوان، ہر کرتا آپ جنائی۔ تیری اچھیا میرا دان، بھچھیا بے پرواہی۔ سچ سندیسہ دھر فرمان، نر نریشا اک درڑائی۔ ٹھگ چور ویکھاں کر دھیان، مہر نظر اٹھائی۔ بالمیک دے گیان، نیتر نین اکھ کھلائی۔ ساچا لیکھا لیکھ مہان، بھوکھت دئے درڑائی۔ میل ملاواں دھر دے رام، رمیا رام آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائی۔ بالمیک انترگت، ہر کرتا ویکھ وکھائی۔ مت وچوں بدلی مت، منسا وچوں مٹسا دتی اٹھائی۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت ویکھ وکھائی۔ ست سنتوکھ دے کے ست، دھیرج اکو اک بندھائی۔ اپنے ملن

دی کھول کے آگھ، نج نیتر کری رُشنائیا۔ سچ پروشٹا اکو دس، تہت وار سوہبا پائیا۔ نو جیٹھ ملیا جس، ہس ہس خوشی منائیا۔ چرن سرن کول سرنائی ڈھٹھ، بالمیک جھولی ڈاہیا۔ صاحب سلطان دینا حق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ بالمیک کرے ارداس، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پنج تت کایا تیری راس، پون سواس تیری وڈیائیا۔ ہوں غریب ناانا اناٹھاں اناٹھ، سیوک چاکر خاکی خاک روپ وٹائیا۔ سچ پریتی بخشنا نات، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیا۔ پچھلا لیکھا لہنا کرنا معاف، گستاخ اپنے نین شرمائیا۔ دھن بھاگ تون ملیا باپ، پتا پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ تیرے گھر جنم کے پچھلا مُکیا ساک، در ملیا بے پرواہیا۔ جگ چوکری بخشیں ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ تیرے پریم پیار دی ویکھاں راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، گھر ساچا سچ درسائیا۔ سری بھگونت ہو مہروان، پُرکھ اکال دیا کھائیندا۔ جنم وچوں جنم دان، جوں اجوئی ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیسہ نوجوان، دُھر فرمانا اک سمجھائیندا۔ تربتا دواپر کلجگ کھیل کرے مہان، ہر خالق ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کھائیندا۔ بالمیک کرے عرضوئی، آرزو اپنی اک سُنائیندا۔ تڈھ بن ملے کوئی نہ ڈھوئی، گھر نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرتی سچ اٹھائے نہ کھئے سوئی، شہانگن روپ نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، در گھر تیرے منگ منگائیندا۔ در گھر منگان دُھر دی منگ، وست امولک دینی اک ورتائیا۔ پریم پیار دا بخش اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیری سیوا وچ چمکان نوری چند، نور ظہور تیرا رُشنائیا۔ دین دیال تون صاحب سدا بخشند، بخشش اپنی دے ورتائیا۔ مانس جنم پئے ٹھنڈ، مانو مانکھ سانتک ست کرائیا۔ جگ چوکری اپنے نال گنڈھ، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ سدا سدا سد وسان تیرے سنگ، دُھر دا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا لیکھے لینا لگائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دیاںدھ ٹھاگر سوامی آپ سُنائیندا۔ مہروان ہو کِریال، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ سُن لاڈلے میرے لال، لالن اپنا بھيو جنائیندا۔ سچ پروشٹا رکھنا یاد، نو جیٹھ ونڈ ونڈائیندا۔ جس ویلے دتی داد، وست امولک اپنا نام جھولی پائیندا۔ بھيو کھول برہم برہماد، برہمانڈ اپنا رنگ وکھائیندا۔ دُهن آتمک وجا ناد، آگمی راگ الائیندا۔ بن رسنا جہوا بتی دند آیا سواد، رس میٹھا انڈیٹھا اکو بھائیندا۔ پریم پریتی انتر ہویا وساد، بسمل اپنا روپ وٹائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ ساچا لیکھا سُن بالمیک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ جنم وچوں جنم ملیا تینوں ٹھیک، کرم دھرم ورن برن پچھلا دتا بدلائیا۔ دُور دُرائے ہو نزدیک، نیرن نیرے دیا کھائیا۔ مارگ دس اک اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپیا۔ دے وڈیائی تینوں نیچ، اُچوں اُچ لے بنائیا۔ چرن پریتی دُھر دی پریت، پنت پاون اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیا۔ کلجگ رکھتی انت اڈیک، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ لیکھ چُکائے مندر مسیت، شُودوالے مٹھ پڑدہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ بالمیک کھلی جاگ، نیتز نین اٹھائیا۔ ہر دے آیا اک ویراگ، نیتز نیناں نیر وپائیا۔ گون دھووے میرا داغ، دُرمت میل صاف کرائیا۔ کون جگائے گھر چراغ، دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ کون وکھائے اگم سواد، رس پھیکا سرب مٹائیا۔ کون بنائے ہنس کاگ، سوہنگ ہنسا ساچی چوگ چُکائیا۔ کون سُنائے اگتی آواز، دُھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ گرہ مندر کھوج بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنت، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ نام یدھان منیا منت، ساچا منتر اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا لیکھا صاحب سمرتھ، ابھیو ابھید چُھپائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھواہی ویس وٹائیا۔ ست ستوادی مارگ دس، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ بھگت بھگونت کر کے وکھ، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ دُھر سندیسہ اکو دس، بالمیک دتا سمجھائیا۔ کلجگ اتم پرہو کھیل کرے ہو پرگٹ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سچ دوارا کھولے ہٹ، چوڈاں طبق ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا لیکھا دیوے حق، حقیقت اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ بالمیک لہنا سُن، شبد اگتی دھار جنائیندا۔ لیکھا جانے گن اوگن، کرتا کرنی کار کھائیندا۔ اپنا منتر جانے پھن، فُرن سب دا بند وکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چُن، بھگت بھگونت میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک جنائیندا۔ دُھر سندیسہ کلجگ دھار، کرتا پُرکھ سمجھائیا۔ تیرا میلا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ کرائیا۔ سچ پریتی دے پیار، پریم بندھن اک وکھائیا۔ انتر انتر کرے گفتار، گُفت سُنید سچ پڑھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، سچکھنڈ نواسی ہر سچا سچ گوسائینا۔ نرگن سرگن زیرو صِفر دسے

سنسار، بیس انک جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن دوآ اک کرے پیار، اک اکلّا میل ملائیا۔ دوآ ایکا کر کے خبردار، ایکا اگی گنڈھ رکھائیا۔ ویہ سو اگی تیرا قرضہ دئے اُتار، نو جیٹھ مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دیوے وڈیائیا۔ بالیک کہے نو جیٹھ کی، میری سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میں بال انجانا نکا جی، آتم برہم روپ وٹائیا۔ شبد انادی تیرا بی، پتا پُرکھ اکال منائیا۔ نام ندھان امرت رس لیا پی، ناتا تٹا سرب لوکائیا۔ چرن بلہار گیا تھی، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخش سچ سچ سرنائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، خوشیاں نال جنائیندا۔ اگلا لیکھا دیواں دس، دردی ہو کے درد وندائیندا۔ کلجگ انت کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ ساچی کار کھائیندا۔ نو جیٹھ تیرا جنم مانس ہونا بس، بستہ پچھلا پھول وکھائیندا۔ حقیقت وچوں دیوے حق، حاکم اپنا کرم کھائیندا۔ لوکات جانا چھڈ، سچکھنڈ سچ دوار سہائیندا۔ نرگن نرگن دھار ہون نہ دیوے اڈ، سچ مکان اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ بالیک کہے نہیں منظور، سچ کہانی دیاں جنائیا۔ جے تُوں میرے پچھلے بخشے قصور، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ کلجگ انت میں ہو جاواں مجبور، مجبوری اپنی تیرے اگے ٹکائیا۔ جے مات لوک تُوں رہے ضرور، تیرا وچھوڑا سہ نہ سکاں رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، میں اپنا لیکھا ربیا درڑائیا۔ لیکھا اپنا دساں سچ، پرہ تیرے اگے سیس نوئیا۔ جُوں بھاگ لگایا کایا ماٹی کچ، تتو ت وڈیائیا۔ دُور دُراڈا آئیوں نس، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ انتر آتم آپے وس، پریم پیار ودھائیا۔ سچ نیتر کھول کے اگھ، اپنا اگمن دتا جنائیا۔ میں تیرا گاواں جس، دھر اگم ڈھولا دتا پڑھائیا۔ ڈاکے مارنوں گیا ہٹ، تیری وٹھ اپنے وچ رکھائیا۔ تُوں میرا دینا ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ سب کچھ تیرے ہاتھ، جُوں بھاوے لہنا چلائی۔ کلجگ انت میں منگاں اکو دات، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اپنے بھگتاں نالوں میری تٹن نہ دیویں جماعت، پئی اکھر اکو دینا سنائیا۔ تریتے والا بھوکھت واک، بھاکھیا بھاشا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جے پنج تت چولا ہوون والا ناس، نو جیٹھ راہ تکائیا۔ میری یاد رکھیں پچھلی پریتی نال روداس، زوی تیرا دھیان لگائیا۔ اوہدے پچھے بخش میرے سواس، سواس تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جنم وچوں جنم دے کے بن مائی باپ، پتا پُرکھ اکال آپ اکھوئیا۔ نو جیٹھ تیرا دھر دا جڑے نات، ناتا اکو نظری آئیا۔ درس دکھاؤنا ساکھیات، پردہ اوہلا دُور کرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچے لینا ترائیا۔ نو جیٹھ نہ ہونے وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائیا۔ تریتا کہے میرا لیکھ نہیں کورا، لیکھیا لیکھ بھوکھت رہیا جنائیا۔ جس نے تارے ٹھگ چورا، بڈھ بیک آپ کرائیا۔ سو صاحب سلطان شبد آگئی ویکھے چڑھ کے گھوڑا، دو جہان پھیرا پائیا۔ بے شک پورب جنم بٹوارا وقت رہ گیا تھوڑا، پال سنگھ پلو گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیوے بے پرواہیا۔ تریتا کہے میں تابعدار، سیوک ساچا نظری آئیا۔ پچھلے وچھڑیاں کراں خبردار، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ جن بھگتو تھانوں نہیں سار، سمجھ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا لہنا قلم دوات، شاہی شہادت نہ کھئے وکھائیا۔ سو نہکرمی نر نرائن اوتار، اوتاری روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ تریتا کہے سُنو پچھلا لیکھا، بن لیکھتوں رہیا درڑائیا۔ جن بھگت نہ رہے کوئی بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھٹائیا۔ جگ چوکرئی پرہو کدے نہ بھلے چیتا، چیتن ہو کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جامہ دھار ویسا، اولڑا روپ وٹائیا۔ دو جہان بن کے نیتا، سچ فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کرائیا۔ تریتا کہے میں دیاں دلیل، اپنا آپ جنائیا۔ جن بھگتو تھادی جنم جنم دی سُنے آیل، اپرمپر بے پرواہیا۔ لوڑ رہے نہ کیسے وکیل، وکلا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے وچوں باہر کڈھائیا۔ تریتا کہے میں ویکھیا لیکھ بند، اندر وڑ کے دھیان لگائیا۔ جس دے اُتے لیکھیا اکو چھند، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اپنی کرپا نال ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے اند، سوہنا رس چکھائیا۔ پنج تت کایا چولا رہیا ہنڈھ، واہو داہی اپنا پنڈھ مکائیا۔ نو جیٹھ ہونا کھنڈ کھنڈ، انگ انگ ساتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جگت ناری دے رنڈ، کنت سُہاگ ہونے جدائیا۔ تریتا کہے میری اتم منگ، رو رو نینان نیر وپائیا۔ دُور دُراڈا کٹ کے آیا پنڈھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ اپنا کیتا قول اقرار ویکھ نَسنگ، نچھاور ہو کے رہیا سمجھائیا۔ بھگت بھگوان تیرا چند، چند نُور مہتاب آفتاب رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، ڈھر مستک لیکھ بنائیا۔ تریتا کہے پرہو کر دھیان، دھرنی دھرت دھول دئے دُپائیا۔ میں حاضر ہو کے دیواں بیان، گھر ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ جس جنم وچوں جنم دتا گیان، اگیان اندھیر چُکائیا۔ جس بالمیک بٹوارا بجواڑا کیتا پروان، پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ کلجگ اتم ہو مہروان، مہر نظر ٹکائیا۔ بے شک نو جیٹھ مٹن

والا نشان، پنج تت ہوئے جدائیا۔ پر تیرا لیکھا میں بھل نہیں گیا بن نادان، بالک ہو کے تیری سیو کھائیا۔ تُوں لیکھ لکھیا بناں قلم شاہی
 بناں زبان، لیکھا پڑھ نہ کھئے درڑائیا۔ مہروان مہروان مہروان ہو کے اپنی بخشش وچوں بخشش کر دان، بخشیش تیری اکو نظری آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، ست ستوادی تیری ست سرنائیا۔ نو جیٹھ اکھاں رہیا کھول، چاروں کُنٹ
 دھیان لگائیا۔ پاربرہم پت پریشور ترے جگ دا پورا کرے قؤل، کیتا قؤل توڑ نبھائیا۔ سرشٹ سبائی سٹی لوکھات انہول، نیر نین اکھ نہ
 کھئے کھلائییا۔ پاربرہم پت پریشور ساچے کُنڈے تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گرمکھ گرسکھ اٹھائے اڈول،
 اندرے اندر آپ بلائییا۔ بالمیک نال جو بولیا بول، انبولت آپ سُنائیا۔ سو لیکھا پردہ پورب لیا پھول، اکھر اکھراں وچوں جنائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائییا۔ پچھلا لیکھا ہرجو پڑھ، ساچی خوشی منائیندا۔ جنم وچوں جنم دے کے پھیر
 لاوے جڑ، بوٹا اپنا آپ لہرائیندا۔ مرن توں پہلوں بھگت جن جاوے مر، مرنی ستگر اک سمجھائیندا۔ جو سنت ست ستوادی سیس
 چرنی دیوے دھر، سو دھرت دھول سوہا پائیندا۔ ساچے مندر جاوے چڑھ، محل اٹل اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دیال اپنی دیا کھائیندا۔ تریتا کہے میں تیرا جگ، یگتی اپنی دیاں جنائیا۔ بے شک میری اودھ گئی مک، میری آسا سکے نہ کھئے
 مٹائیا۔ میں تیرا درسن کران لک لک، ویکھاں چائیں چائیا۔ بالمیک خوابش میتھوں رہی پُچھ، ہوئی ہوئی آواز لگائیا۔ میں آگوں کھا
 بُک، سچ سچ دتا درڑائیا۔ نو جیٹھ پنج تت ناتا جانا چُھٹ، چُھٹے سرب لوکائیا۔ ایسے کارن میں پچھلا کھاتہ لیاندا پُٹ، جو ڈونگھے اندر
 دتا دبائیا۔ اُس وچ پرہ نے لیکھ لکھیا کچھ، انہو اپنا آپ ویکھ وکھائیا۔ جنم وچوں جنم دے کے پھیر بناواں اپنا پُٹ، پتا پوت گود اٹھائیا۔
 اُجل کران مات مکھ، مکھ مکھڑا صفت صلاحیا۔ ایسے کارن ہر کرتا آیا چپ، چار کُنٹ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا کایا چولا جانا سی
 چُھٹ، تس چُھٹکی لو پھیر لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان مرن توں پہلاں لیا پُچھ، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔

★ پہلی جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

ہر ہر کھیل اگم اپار، نرگن نرویر دھار چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ساچی کار، کرتا پُرکھ آپ کرائیندا۔ ست دوارا کھول کواڑ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیار، جوتی جاتا نوری ڈگمگائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، چہپر چہن اتہا سہائیندا۔ ساچا سجن بن میت مُرار، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرنی کار کھائیندا۔ ہر کرنی کرے نرنکار، نرگن نرویر وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی بھیو نیار، الکھ اگوچر اگم اتہا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی ہو تیار، نراکار نرگن نور کرے رُشنائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بن نینار نین کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر بے پرواہیا۔ بے پرواہی بے پرواہ پروردگار، نوری جلوہ نور چمکائیندا۔ سچ محلے ہو اُجیار، حق مقامے سوہیا پائیندا۔ تخت نواسی نوجوان، دھر فرمانا اک الائیندا۔ شاہ پاتشاہ بن راج راجان، بھوت بھوپ نام وڈیائیندا۔ پاربریم پت پرمیشور ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ویس آپ وٹائیندا۔ ساچا ویس وٹائے اولّا، اکل کل دھاری اپنی چال چلائیا۔ سچ دوارا ویکھ اُچ محلا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ نرگن نوری جوتی دیک سچ پرکاش آپے بلا، دیا باقی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نراکار نرنکار نرگن اپنا پھڑے آپے پلا، بندھن اپنا آپے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اگم، بے انت وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی نہکرمی جانے اپنا کم، دوجا سنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی ساچا بیڑا آپے ہتھ، ست پُرکھ نرنجن اپنے کندھ اٹھائیا۔ اپنی اچھیا آپے من، منسا اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل اگم اتہا پھیا۔ اگم اتہا کھیل پرہہ کردا، نرہو بھہ سر نہ کھئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے آپے وڑدا، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ ست پرکاش آپے دھردا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نرگن نرگن ناری کنت آپے وردا، پت پرمیشور اپنی سیو کھائیندا۔ ساچی سیجا آپے چڑھدا، سوہاونت آپ سہائیندا۔ دائی دایا ہو کے کھیل کردا، بے انت بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ ست دلارا اکو جندا، شبدی ناؤں رکھائیندا۔ مات پت آپے بندا، گود سہنجی آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

بھيو ابھيدا آپ گھلائيندا۔ بھيو ابھيدا کھولے بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈيائيا۔ نرگن نروير نرنکار نراکار سوبھاونت، ست ستوادی ساچے آسن
 ڈيرہ لائيا۔ بھوپت بھوپ راج راجن ہو وساد، بسمل اپنی کار کھائيا۔ ليکھا جان بودھ آگادھ، شبد دھن آگمی تار بلائيا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ليکھا جانے جانہارا، دوجا سنگ نہ کھئے رلائيا۔ نہ کوئی سنگ نہ کوئی ساتھ، مٹر پيارا نظر کھئے نہ آئندا۔ اک
 اکلا پُرکھ ابناس، ہر کرتا کھیل رچائندا۔ ميل ملاواں ساچا نات، ست دُلا رے جوڑ جُرائندا۔ اپنی دے کے آپے دات، وست امولک
 جھولی پائندا۔ سچ سچ سمجھا ذات، ميل ملاواں آپ کرائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا پڑدہ
 آپ اُٹھائندا۔ اپنا پڑدہ آپے کھول، اپنے ہتھ رکھے وڈيائيا۔ ساچے کنڈے تولے تول، تولنہارا بے پرواہيا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناسی ساچے
 مندر رے اٹول، ڈل کدے نہ جائيا۔ سچ دوارا ہر نرنکارا سچکھنڈ دوارا اکو کھول، تھر گھر چرن کول دیوے وڈيائيا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کړيا کر، ليکھا جانے ساچے در، در دروازہ اک گھلائيا۔ در دروازہ نرگن نروير، شبدی ست آپ گھلائيندا۔ پتا پوت دوویں
 کرن سیر، ست دوارا اک وڈيائندا۔ تیجا وڑے نہ کوئی غیر، نظری نظر نہ کھئے ملائندا۔ پُرکھ اکال دین ديال اک اکلے اپنا آگم اتھار رچیا ایکا
 شہر، شہنشاہ اپنا ڈيرہ لائندا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہ ہووے کوئی قہر، سائتک ست ست اپنی دھار چلائيندا۔ بخشش رحمت کرے
 اپنی مہر، مُحبت اپنے نال پرنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ساچی کرنی آپ کھائندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، ایکنکار آپ
 کرائيا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائيا۔ نہ کوئی صورت نہ کوئی ایشٹ، نہ کوئی درس درسائيا۔ نہ کوئی عرش نہ کوئی
 فرش، دین دنی نہ کھئے وکھائيا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑت، کاغذ قلم نہ کھئے شاہيا۔ نہ کوئی ناری نہ کوئی مرد، ذات اذاتی روپ نہ کھئے
 وٹائيا۔ نہ کوئی سنسا روگ نہ مرض، ہوئے گڑھ نہ کھئے بنائيا۔ اکو کھیل کرے اسچرچ، اچرچ لایلا آپ رچائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کړيا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست دُلا رے شبدی سنگ نبھائيا۔ شبد ست ست دُلا رے ہر ست ستوادی آپ رکھائندا۔ جگ
 چوکرئی آد جگاد اکو کارا، کرنی کرتا آپ کھائندا۔ پتا پوت کرے پيارا، پت پریشور اپنی گود اُٹھائندا۔ ست سوامی سدا نہکامی دیواں اپنا
 اک سہارا، دوسر سر ہتھ نہ کھئے ٹکائندا۔ سچکھنڈ جس دا محل اٹل اچ منارا، دیا باقی کلاپاتی جوتی جاتا ڈگمگائندا۔ اکو ست سنایا

ساچا نعرہ، جس دا آد انت بھيو کھئے نہ پائیندا۔ سچکھنڈ اندر تہر گھر کھول کواڑا، سُت شبد دئے ہلارا، ساچا ہٹ اک جنائیندا۔ بن ہتھان
 بن بانہواں دتا اشارہ، بن رسنا بن جہوا بن بتی دند آپ سمجھائیندا۔ اٹھ ویکھ چار کُنٹ دہ دشا نہ کوئی دوجا مِتر پیارا، سانجھیوال سنگ نہ
 کھئے بنائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا ادھارا، گھر اکو سوبھا پائیندا۔ سُت شبد سچ بول جیکارا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ چھوٹا نڈھا بال انجان
 کرے نمسکارا، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیندا۔ تیرا حُکم مٹاں بن کے فرمانبردارا، خادم تیری سیو کھائیندا۔ سچ دس میرے پروردگارا، در
 اکو منگ منگائیندا۔ تیرا جلوہ نور میرا نظارہ، بے نظیر نظر کتے نہ آئیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال دتا اک اشارہ، ساچی سکھیا آپ سمجھائیندا۔
 پتا پُت کہے تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا اکو ہٹ اکو ونجارا، وست اکو اک وکائیندا۔ سب تون پہلوں سب تون اُتم سب تون سریشٹ
 سوہنگ ست سرُپ بنائی دھارا، جوتی شبدی رُپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرنی کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سُت
 شبد سُن سنندیس، تہر گھر خوشی منائیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دا نت نوت سچا اک سنندیس، سوہنا
 ڈھولا راگ الاٹیا۔ محل اٹل وسدا رہے دیس، چہر چہن نہ کھئے جُھپائیا۔ تخت نواسی نظری آئے اک نریش، نر نرکارا رُپ وٹائیا۔ مچھ
 داہڑی نہ کوئی کیس، نہ کوئی موند مُنڈائیا۔ رُپ رنگ نہ دسے ریکھ، ذات پات نہ کھئے سمجھائیا۔ آپے جانے اولڑا ویس، ویسادھاری
 بے پرواہیا۔ ساچی منزل کھیلے اپنی کھید، کھیلنہارا اکو اک اکھوائیا۔ مین اُس دے چرن کولان ماناں ساچی سیج، دھوڑی خاک مستک
 اک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن نرگن سچ دتا سُنائیا۔ پُرکھ اکال کِہا آد، شبد سُت سمجھائیا۔ لال دُلا رے
 میرے جاگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میری اچھیا تیرا ناد، تیرا ناد میرا نام پرگٹائیا۔ تیرا پریم میرا وسما، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔
 لیکھا لیکھ جناواں جُگاد، پڑدہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد دُلا رے بالا چھوٹا،
 نیوں نیوں سپس نوائیا۔ پرم پُرکھ مین تیری جوتا، تیرا نور رُشنائیا۔ دھن بھاگ تہر گھر مینوں بخشیا کوٹھا، چار دیواری بنت نہ کھئے بنائیا۔
 تیرے در اکو مینوں ملیا مؤقع، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ایتھے سوچن والا سوچا، سوچ سمجھ نہ کھئے چٹرائیا۔ اکو درسن تیرا لوچا، لوچا
 میری پور کرائیا۔ سچ دس تیرے گھر کون جمیں پوتا، پتر کون دیویں وڈیائیا۔ سری بھگوان ہس کے کِہا سُت دُلا رے مان مَوجاں، پتا تیرا

بے پرواہیا۔ بھو کھلاواں گوجھا، بن تیرے میرے دوجا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔
 سُت شبد کہے پرہہ میری ارداس، دوئے جوڑ سرنائیا۔ بے شک میں وساں تیرے چرناں پاس، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ تیرا نور
 پرکاش، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ اکو ویکھاں سچی راس، اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دے
 اک ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد سُت کہے میں تیرا پُت، زرگن دھار نظری آئیا۔ تُوں سچکھنڈ میں تھر گھر بیٹھا رہاں چُپ، دوہاں
 دی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ ہُن تیتھوں پارہسم پت پریشور میرے سوامی اکو اچھیا رہیا پُچھ، جو صاحب میرے وچ آپ پرگٹائیا۔ مینوں
 بھچھیا دے دے کچھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میری مؤلے ساچی رُت، رُتری تیرے نال مہکائیا۔ سری بھگوان اگوں تٹھ، دُھر دا حُکم جنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا جنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لال، لالں دیاں وڈیائیا۔ سچکھنڈ ویکھ میری
 دھرمسال، تھر گھر تیرا گھر وسائیا۔ دوہاں مل کے بنے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ آد تیرا نور کیتا بجال، اتم تیرا رنگ آپ
 سمجھائیا۔ جُگ چوکڑی پیتے کال، زرگن ویکھے چائیں چائیا۔ تیرے گھر پُت جنے سرگن سوہنا بال، ہر کرتا آپ پرگٹائیا۔ اکو سندیسہ رکھنا
 یاد، دُھردرگاہی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت دیونہار وڈیائیا۔ سُت دُلارا منگے دان، پرہہ آگے سیس
 نوائیا۔ سچ دس میرے بھگوان، کی رمز اگئی اک لگائیا۔ پُت پوترے کی نشان، گون رنگ وکھائیا۔ کِس بدھ ہوئے سچ پہچان، بے پہچان
 دے جنائیا۔ پُرکھ ابناسی ہو مہروان، پھڑ بابوں گل لگائیا۔ میں تیرا تُوں میرا کابن، دوہاں اکو روپ جنائیا۔ زرگن تون سرگن ہوئے پردھان،
 سرگن تون زرگن روپ سمائیا۔ زرگن سرگن دوآ بنے جہان، زرگن ایکا انک اپنا آگے دئے لگائیا۔ دوآے تون صِفرانے نشان، زیرو اپنا آپ مٹائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَت سندیسہ دتا جنائیا۔ سچ سندیسہ سُن رمز، ہرجو اشارے نال جنائیا۔ شبد کہے میں گیا
 سمجھ، پرہہ تیری وڈ وڈیائیا۔ سچ دس کی ویس وٹائیں نار مرد، تت کون ہنڈھائیا۔ سری بھگوان کہے میرا کھیل اچرج، جس دی سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ بن اکھراں بن قلم شاہی لکھ کے دیواں فرد، سوہنی بنت بنائیا۔ ویہہ سو اگی بکرمی سُت شبد تیرا ہون نہ دیواں حرج، آد دا
 لکھیا انت پور کرائیا۔ نہ نار نہ دساں مرد، مرد مردانہ بناں بے پرواہیا۔ تیری دھار بناواں کرد، کھنڈا اکو اک وکھائیا۔ سُن کے حُکم شبد سُت

دُلاَرا ہویا ندھڑک، دُوئے جوڑ پیا سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دینا مان، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ اگلا لیکھا دس مہروان، کی حُکمی حُکم جنائیا۔ پرم پُرکھ دیوے دان، اگتی دات ورتائیا۔ ست ستوادی سچ نِشان، گھر ساچے اک جھلائییا۔ شبدي سُت تیرا انس بنس کر پروان، وشن برہما شو کرے کُرمائیا۔ ترے گن مايا کر پردھان، پنج تت جوڑ جُرائیا۔ پنج دس کھیل مہان، اپنا رنگ دئے رنگائیا۔ اچھیا بھچھیا زمیں اسمان، منڈل منڈپ دئے سہائیا۔ گگن گگنتر کر پروان، کِرن کِرن نُور رُشنائیا۔ چند ستار چمکاوے بہان، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ پون پوناں کر پروان، سچ سُگندھی وچ سہائیا۔ دُھردرگاہی بن کے حُکمران، سچ سندیسہ اک دِرڑائیا۔ وشن ویکھ مار دھیان، وشو کرے پڑھائیا۔ برہمے برہم کر پردھان، پاربرہم اک سمجھائیا۔ شنکر سنسا میٹ کرے کلیان، دُھر سندیسہ اک وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کر پروان، جل تھل مہیئل ڈیرہ لائیا۔ بودھ آگادھا شبد انادا دے گیان، برہم ویتا کرے پڑھائیا۔ چارے کھانی کر بلوان، انڈج جیرج اُتُبھج سیتج تیرا بنس سہائیا۔ چارے بانی بول زبان، پرا پسنتی مدھم بیکھری ناد دُھن شنوائیا۔ برہما ویتا دُھر دا نیتا کر پروان، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ چارے ویدان دے گیان، چارے کُنٹ کرے رُشنائیا۔ چارے جُگ کر کلیان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن سرگن ہوئے پردھان، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ آتم برہم کرے پہچان، پاربرہم بھیو کھلائییا۔ جگت دوار ویکھ دگان، نو نو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اکال، ست پُرکھ نرنجن ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ آد جگادی دین دِیال، دِیاندھ ٹھا کر اپنا ناؤں دھرائیندا۔ حُکھے اندر کال مہاکال، اپنی کرنی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی اچھیا تیری جھولی رکھے سنبھال، رائے دھرم چتر گپت لاڑی موٹ انگ لگائیندا۔ سب دا حل کرے سوال، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ جُگ چوکڑی ویکھے کال، گھڑی پل کھوج کھوجائیندا۔ ساچا لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن حُکم ورتائیندا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیندا۔ گر اوتار بن بلوان، سچ سندیسہ حُکم جنائیندا۔ شاستر سمرت لیکھ گیان، قلم شاہی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے سُت تیرا پُت اکو بنس وڈیائیندا۔ لکھ چوراسی تیرا پُت، پوترا پرہہ دا نظری آئییا۔ سرگن نرگن اندر مانے اپنی رُت، رُتڑی تیرے نال مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا

چولے اندر لُک، اپ تیج وائے پرتھی آکاش دئے وڈیائیا۔ ست سرُپ اپنا اُجل کرے مُکھ، شاہو بھوپ حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیواں لوکات، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھاں کھیل تماش، نرگن سرگن دھار چلائیندا۔ گر اوتار پرگٹاواں شاخ، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ کوٹن کوٹ صفتی چلاواں جاپ، اپنا نام نہ کیسے سمجھائیندا۔ جس کِرپا کر کے دساں اپنا آپ، تس بن رسنا جہوا اپنا جاپ جپائیندا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، کرم کانڈ نہ کھئے جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا بتی دند سارے جان اکھ، سُرتی شبد جوڑ جڑائیندا۔ تھوڑا تھوڑا بول بھوکھت واک، تیری صفت سرب سُنائیندا۔ سارے منن رسول پاک، پاکاں وچوں پاکیزہ اکو نظری آئیندا۔ جس دا تن ماٹی نہ ہووے خاک، جلوہ نوری نور رُشنائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر کدے نہ ہووے بند تاک، پردہ اوہلا نہ کھئے جنائیندا۔ کر کِرپا جن بھگتاں دیواں درسن ساکھیات، نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ مہروان ہو کے اٹھ پھر رکھاں پرہات، سندھیان روپ نہ کھئے جنائیندا۔ جے کوئی میرا دسے سچ حالات، دسن والا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میرے نام دی سُن کے صفتی بات، جیواں جنتاں سرب درڑائیندا۔ میں وساں اک آکانت، میرا آسن شبد ست بن تیرے ویکھن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ آپ سمجھائیندا۔ شبد ست بنیا سچ، پرہو سچ تیری وڈیائیا۔ ست پُرکھ تیرا کھیل سچ، گھر ساچے نظری آئیا۔ نوری نور تیرا نور سچ، ظہور تیرا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی بھانڈا کچ، کاجی گگریا ویکھی سرب لوکائیا۔ جو کچھ سب تیرے ہتھ، سمرتھ بے پرواہیا۔ میں تیرا تون میرے وس، وصل اکو اک نظری آئیا۔ دوویں رل مل گائیے سچا جس، دھر دا ڈھولا راگ سُنائیا۔ ویلا وقت اوہ دس، جس دی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کوئی نہ سکے رٹ، رٹیوں پرے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کس نیتر نین لوچن تکیئے دھر دی اکھ، لوچن اکو اک کھلائییا۔ بے شک تون وسیں وگھ، وکھرا رہ کے تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ میں ہر گھٹ رہ کے ویکھاں تیرا رس، گھٹ گھٹ ربیا سمائیا۔ تیرا ناتا ت اٹھ، میری انس سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ ست شبد سچ سمجھاؤندا ہاں۔ آد اپنا حُکم ورتاؤندا ہاں۔ شبد ناد تیرا وجاؤندا ہاں۔ برہم برہماد برہمانڈ آپ سُناؤندا ہاں۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ دھر دا لیکھا

بودھ آگادھ، اگم اتھار رکھاؤندا ہاں۔ ست ستوادى اک آواز، بن کتاں راگ جئاؤندا ہاں۔ سچ دوارے سچا راج، شہنشاہ ہو کے آپ کھاؤندا ہاں۔ گر اوتار پرگتا کے شاخ، اپنا حکم مناؤندا ہاں۔ پیر پیغمبران دے کے دات، کلمہ حق پڑھاؤندا ہاں۔ جگ چوکڑی میٹ اندھیری رات، ساچا شبدي چند چمکاؤندا ہاں۔ چرن پریتی بٹھ کے نات، ڈھر دا میل ملاؤندا ہاں۔ سچ دوارا دس کے ساچ، سچ آپ صفت صلاحندا ہاں۔ نت نوت کر کے گھات، اپنی کیتی آپ الٹاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں دے کے ساتھ، نرگن سرگن سنگ نبھاؤندا ہاں۔ پیر پیغمبران پوری کر کے آس، آسا ترسنا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ گوپی کاہن بن کے پاواں راس، سیتا رام رنگ رنگاؤندا ہاں۔ دین مذہب بن کے ذات، جھگڑا دئی دویت ودھاؤندا ہاں۔ سجن سین بن کے ساک، بندھپ اپنے نال ملاؤندا ہاں۔ نٹوآ بن کے کران ناچ، سوانگی ہو کے سوانگ وکھاؤندا ہاں۔ ست پُرکھ نرنجن ہو کے دساں اپنا پرتاپ، پرم پُرکھ ہو کے بھيو گھلاؤندا ہاں۔ ست ستوادى دس کے جاپ، جگ جیون داتا ناؤں دھراؤندا ہاں۔ کوئن کوٹ میٹ کے پاپ، پت پاپی روپ وکھاؤندا ہاں۔ نرگن سرگن پرگٹ ہو کے ساکھیات، سوہنی بنت بناؤندا ہاں۔ صفت صلاحی قلم دوات، لیکھا ڈھر دا آپ لکھاؤندا ہاں۔ اندر وڑ کے سب دے ماراں جھاک، گھٹ گھٹ ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ست دُلا رے تینوں اک درڑاؤندا ہاں۔ ست دُلا رے تینوں سچ سمجھاؤندا ہاں۔ بودھ آگادھ بھيو گھلاؤندا ہاں۔ جگ چوکڑی پچھلی کیتی، تیرے نین وکھاؤندا ہاں۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ چلی ریتی، پیر پیغمبر گر اوتار ساچی سیوا لاؤندا ہاں۔ ڈھردرگاہی جو دتی چٹھی، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان نام دھراؤندا ہاں۔ میری دھار سدا سد چٹی، جس دے اُتے اکھڑ کوئی نہ پاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نیتز اکھ دتی نکی، نکیوں وڈے آپ کراؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آگلا بھيو آپ سمجھاؤندا ہاں۔ آگلا بھيو سچ سمجھاؤندا ہاں۔ پڑدہ اوہلا آپ گھلاؤندا ہاں۔ ڈھر دا مؤلا روپ وٹاؤندا ہاں۔ کیتا قولاً توڑ نبھاؤندا ہاں۔ دھرنی دھرت دھول سہاؤندا ہاں۔ نور الاهی اول ڈگمگاؤندا ہاں۔ لکھ چوراسی مول، نوری دھار وچ ملاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا اک وکھاؤندا ہاں۔ تیرا لیکھا اک وکھاؤندا ہاں۔ سچ سندیس سناؤندا ہاں۔ پچھلا پنڈھ آپ مکاؤندا ہاں۔ جگ چوکڑی گر اوتاراں پیر پیغمبران جو گایا اگتی چھند، تس دا راگ آپ درڑاؤندا ہاں۔ جس نوں قلم نال کیتا بند، شاہی

شنکیاں وچ پھساؤدا ہاں۔ اُس دا کوئی نہ جانے اند، اند اند وچوں آپ پرگھاؤندا ہاں۔ اُٹھ میرے لاڈلے چند، سْت شبد تینوں وڈیاؤندا ہاں۔ اوہ ویکھ وشن برہما شو پاؤندے ڈنڈ، نیتز نین نیر سرب وھاؤندا ہاں۔ تیرے بن ہون اندھ، رستہ مارگ نہ کیسے جناؤندا ہاں۔ پنج تت بھاگاں مند، گھر بھاگ نہ کیسے لگاؤندا ہاں۔ گر اوتار کہن ساڈی چار جگ دی پچھلی گئی ہنڈھ، پیر پیغمبر بند کیتے بتی دند، کلمہ زبان نہ کھئے پڑھاؤندا ہاں۔ اللہ رانی دے رنڈ، خاوند روپ نہ کھئے وکھاؤندا ہاں۔ چاروں کُنٹ سرشٹی ہوئی ننگ، پڑدہ سیس نہ کھئے ٹکاؤندا ہاں۔ سرگن زرگن کوئی نہ پاوے گنڈھ، ٹٹی گنڈھنہار گوپال اکو اک جناؤندا ہاں۔ جس نوں ملیاں پوے ٹھنڈ، اگنی تت بجاؤندا ہاں۔ لیکھا چکے جیرج اند، اُتہج سینج ڈیرہ ڈھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا وقت آپ سہاؤندا ہاں۔ شبد سْت، ساچا وقت سہاؤندا ہاں۔ اُٹھ ویکھ آئی رت، رت تیرے نال ملاؤندا ہاں۔ پچھلا پینڈا سب دا گیا مُک، پاندھی پھڑ کے تھائوں تھائیں رکھاؤندا ہاں۔ بن حُکے کوئی نہ سکے اُٹھ، منزل سب دی اپنے ہتھ جناؤندا ہاں۔ سچ دوارے آ کے پُچھ، بھیو ابھیدا آپ گھلاؤندا ہاں۔ میرے پوترے ویکھ ساچے پُت، جنہاں سر تے ہتھ ٹکاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دا راگ اک الاؤندا ہاں۔ سُن سنديسہ شبدی دھار، اپنی لے انگرائیا۔ اُٹھو ویکھو وچ سنسار، پرہہ اچرج کھیل رچائیا۔ مینوں پچھلی کیتی آئی یاد، جس ویلے میری رچن رچائیا۔ سْت ستوادى مار آواز، وپہ سو اگی دتی جنائیا۔ زرگن زرویر ہو کے سُنے فریاد، پرم پُرکھ پرہہ بھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو جس دی یاد وچ ہوئے وساد، آپ اپنا بیٹھے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد سْت خوشیاں وچ آیا ہاسا، ہستی پرہہ دی ویکھ وکھائیندا۔ پارہرم تیرا اچرج تماشا، شاستر سمرت وید پُران نہ کھئے سمجھائیندا۔ تیری کوئی نہ جانے اگئی راسا، کوئن کوٹ گوپی کاہن تیرا نٹوآ روپ وٹائیندا۔ کلجگ انت میری پوری کریں آسا، آسا اپنی نال ملائیندا۔ سْت ستوادى دے دھرواسا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ شبد کہے میں ویکھاں سچ دربار، ہر کرتا آپ لگائیا۔ جس در وشن برہما شو کھڑے بھکھار، خالی جھولی آگے ڈاھیا۔ گر اوتار کرن پُکار، تُوں ہی تُوں راگ الاٹیا۔ پیر پیغمبر بردے بن غلام، برخوردار روپ وٹائیا۔ جھک جھک سجدہ کرن سلام، صحیح سلامت اک منائیا۔ سچ سنديسہ تیرا پیغام، یامین

تیری سرنائیا۔ سچا پیر سچ رحمان، رحمت تیری وڈیائیا۔ ڈھردرگاہی اک امام، عامل اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سُت شبد کہے میں ویکھاں کنارہ، نظر تیرے نال ملائیندا۔ پارپرہم پت پرمیشور تیرا لگا سوہنا اک دوارا، جس در درویش نظر کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چؤراسی جیو جنت ملے سہارا، سر سب دے ہتھ ٹکائیندا۔ جاں اٹھ کے ویکھاں نیتر تگاں کلجگ رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا چکيا سہارا، صاحب اکو حکم منائیندا۔ واک بھوکھت جس دا لکھدے گئے بن لکھارا، سو بھکھک اپنی دھار آپ جنائیندا۔ جس دا گوہند سُت ڈلارا، شبدي رُپ وٹائیندا۔ منزل منزل پندھ نوارا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ شبد سُت اٹھ بولے جے، جیکارا اکو نام لگائیا۔ پت پرمیشور میرا ہوکا دئے، سُنے سرب لوکائیا۔ دین مذہب ذات پات دا کرے کھے، خالق خلق ویکھے تهاؤں تھائیا۔ پُت پوترا اکو رہے، جس دیوے مان وڈیائیا۔ لکھ چؤراسی ہووے لے، سب دی صفحا اٹھائیا۔ کوڑی کریا کیسے دی رہن نہ دیوے میں، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ پرہہ دا کھیل ویکھ کلجگ جیو کہن ہیں، ایہہ کی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سُت کہے سُنو گر اوتار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ آؤ جلوہ تکو سانجھے یار، پروردگار نظری آئیا۔ جس دے بنے رہے خدمتگار، جگ جگ سیو کھائیا۔ سو پرگٹ ہو کے وچ سنسار، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے تگ، طاقت اپنی پرہہ دی جھولی پائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، حقوق سب دا دے سمجھائیا۔ کلجگ اتم ساڈی لوے نہ کوئی مت، من مت گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ شرع شریعت چکی ات، چؤداں طبق کرے لڑائیا۔ ست دھرم سب دے وچوں گیا نٹھ، سادھ سنت دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرے ملن دی کھولے کوئی نہ اکھ، دوئے لوچن دھیان بھیناں رہے تکائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند تیرا گاؤندے جس، اندر وڑ کے مل مل درس کھئے نہ پائیا۔ سب نوں کہندے سچ رت، رت کولوں بیٹھے اپنا مکھ چھپائیا۔ کوئی نہ لنگھے ست حد، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ پنجاں شبدان اندر گئے پھس، سار شبد سار کیسے نہ رائیا۔ امرت رس وچوں پیندے رس، ہر کا رس دُور دُراڈا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تے ہتھ مندر اندر وڑ کے کرن جپ، جپن والا سب توں باہر بیٹھا بے پرواہیا۔ کوٹاں

وچوں اپنا گُرمکھ آپے لبھ، جوتاں وچوں جوت کرے رُشنائیا۔ باقی سب دے نکیل پئی نک، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کھچ کھچ دھکا لائیا۔ ویکھو پاربرہم پت پریشور اُتے سادھاں پے گیا شک، شکوا سکے نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سُت تیری ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شبد سُت تیرا لیکھا شروع، شہنشاہ جنائیندا۔ بن تیرے دوجا دے کوئی نہ گرو، جو پنج تت گرو سو مڑھی گور دبائیندا۔ میرا منتر اکو پھرو، دو جہاناں فرنا بند وکھائیندا۔ ستگر داتا گہر گمبھیر بن سریر دو جہاناں پھرو ترو، پری لوہ برہمنڈ کھنڈ نہ کھئے اٹکائیندا۔ کیسے دے موڑیاں آکے پچھے کدے نہ مڑو، جو کرنی کر وکھائیندا۔ کیسے دے بھوریاں کدے نہ بھرو، اپنی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ وڈیائی وچ نہ آکے ترو، صاحب ستگر نیچاں وچ سہائیندا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں گُرسکھاں سنتاں دے اندر وڑ کے کھڑو، کول نابھی اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صاحب ستگر اپنی کھیل کرائیندا۔ شبد گرو گر سچا، پچہ پُکھ اکال بنائیا۔ جس دا نقلی بناوے کوئی نہ سنچا، گھاڑت دے نہ کھئے سمجھائیا۔ گرو نہیں کوئی گاں گہر وچھا، بھڑ کے ممان سپر مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ سو گرو جو ستگر ہو کے ہر گھٹ اندر رچا، شبدي ناؤں دھرائیا۔ جس دا شاستر سمرت وید پُراں کیسے نہ دتا سچا پتہ، تھوڑے تھوڑے اشارے کہہ کہہ رہے جنائیا۔ جس دے دوارے اندر کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر نچا، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ سو ستگر شبد سدا پکا، اڈول اڈل بے پرواہیا۔ سب دا دیوے سچا حقا، حقیقت ویکھے تھائیں تھائیا۔ بن لٹاں بانہواں پیراں پھرے تھھا، بن رسنا جہوا اپنا حُکم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، ساچے شبد میل ملائیا۔ ساچے شبد تیرا ملاواں، ملنی ہر جگدیس کرائیندا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے ناواں، نیامت نام جھولی پائیندا۔ جس ویلے گوبند لکھیا پاڑھیا بے دعوہ، وید شاستر سرب سیس نوائیندا۔ مہا سنگھ دا اتم نکلیا ہوا، ہوکا حق وچ ملائیندا۔ ہتھ رکھ کے موڈھے اُتے ہاہوں، گوبند اپنی گود بہائیندا۔ کرے پیار جوں پُتراں ماواں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدي کھیل وکھائیندا۔ مہا سنگھ دتی دلیل، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ شبد گرو میری آپیل، تیری جھولی پائیا۔ ایتھے اوتھے بننا وکیل، شہادت اپنی دینی بھگتائیا۔ تیرے بستر ویکھ نیل، نیلے والیا خوشی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ شبد دیئیں وڈیائیا۔ مہا سنگھ ہتھ رکھ کے سجے موڈھے، آسا اک

تکائیا۔ پُرکھ اکال دے بچّے اچے چھوٹے، گوبند تیرا بوٹا نظری آئیا۔ تیرا سُن کے سچ سلو کے، میرا انتر خوشی منائیا۔ ساچے ملیوں آ کے مؤقّے، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ ایتھے اوتھے سانوں آگے کوئی نہ روکے، در گھر ساچے نہ ہونے جڈائیا۔ ساڈے پچھلے جان دے روسے، رُسے اپنے گلے لگائیا۔ گوبند ہس کے کہا میرے گئے غصّے، غصیاں وچوں خوشیاں پرگٹائیا۔ جس ویلے بہاگ لگاویں مڑ کے پنج تت کایا جسے، تتو تت سوہنا پائیا۔ اوسے ویلے نیلا اکو وار ہنکے ٹپے، اچی کوک دئے سنائیا۔ تیرے گرمکھاں مستک لگے ٹکے، جوتی نور ہونے رُشنائیا۔ جو تیرے پریم پیار اندر وکے، قیمت کرتے گھر پوائیا۔ گوبند کہا میں دُھر دے دیواں حقے، حق سب دی جھولی پائیا۔ نیلا رنگ دھار کے آوے بگے، چٹا اسو روپ وٹائیا۔ سادھ سنگت ہر سنگت اس دی سیوا کرے وال پکھے، پکھ پچھلا دئے جنائیا۔ مہا سنگھ تیرا بچن چیتے رکھے، اُبھل بھل کدے نہ جائیا۔ پُشکر جا کے جس نے حال دئے، سنگھ بشن نال ملائیا۔ اوسے کارن مہا سنگھ گرمکھاں دی چوٹ اپنے موڈھے رکھے، پچھا دے نہ مکھ بھوائیا۔ جے اودوں بال چھوٹے، ہُن چھوٹیوں وڈے دتے بنائیا۔ سارے وساوے تہر گھر تیرے کوٹھے، چھپر چھن نہ کھئے جنائیا۔ دوسر کوئی نہ اوتھے پہنچے، منزل پندھ نہ کھئے مکائیا۔ بے شک پرہہ ملن نوں لکھ چوراسی لوچے، اٹھے پھر نیتر نین آگھ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائییا۔ شبد گرو کہے میں داتا گمبھیر، پرہہ ساچے مات بنایا۔ میرا گھر مندر اک اخیر، بن مزلوں اپنا پندھ مکایا۔ جتھے نہ کوئی شرع نہ زنجیر، مذہبی ونڈ نہ کھئے ونڈایا۔ نہ کوئی منکا نہ کوئی تسبیح نہ کوئی تصویر، ایشٹ روپ نہ کھئے درڑایا۔ نہ کوئی تت نہ سریر، من مت بُدھ نہ کھئے سہایا۔ نہ کوئی قلم شاہی کاغذ اُتے کھچے لکیر، کاتب لیکھ نہ کھئے لکھایا۔ نہ کوئی تقدیر نہ تدبیر، نہ کوئی نغمہ نظم سنایا۔ جس منزل گرہ چڑھ کے بیٹھا اخیر، آخر زرگن ڈیرہ لایا۔ اوتھے اکو اکم اتھاہ بے پرواہ دُھر دا پیر، ہر ہرجو سوہنا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا حکم اک ورتایا۔ ساچا حکم ورتے ورتنت، وارتا اپنی نال ملائییا۔ کر کھیل سری بھگونت، بھگون بھگتاں دئے وڈیائییا۔ سو گرمکھ گرسکھ ساچے سنت، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ جنہاں انتر ملیا کنت، گھر ناری لئے پرنائیا۔ ناتا توڑ وچوں جیو جنت، گھر ساچے میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائییا۔ دیوے وڈیائی سچ رب، ربی ال شانی دیا کمائیندا۔ جگت کنارہ پار حد، حدوڈ اکو اک وکھائیندا۔ ست

پرکاش دِپیک رہیا جگ، نوری نور رُشنائیندا۔ سب توں نیارا ہو الگ، وکھری کار کھائیندا۔ ناؤں دھر سورا سربگ، سچ سینگھاسن
 سوہیا پائیندا۔ رام ہو کے رمیاں جگ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی
 کرنی کرے سچ، ہر سچا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی رہیا رچ، ساڈھے تِن کروڑ کرے رُشنائیا۔ نو نو چار رہیا نچ، گھر گھر راگ الاٹیا۔
 اگنی مایا ممتا رہیا مچ، بہسٹر رُپ وٹائیا۔ سچ دوارے رہیا لنگھ، منزل پنڈھ مُکائیا۔ گُرمکھاں ویکھ سیج پلنگ، سوہاونت ڈیرہ اک
 لگائیا۔ انتر آتم دیوے اک اند، پرمانند وچ سائیا۔ شبد سُنائے دُھر دا چھند، ڈھولا راگ الاٹیا۔ جوت نرنجن چاڑھ چند، آد نرنجن کرے
 رُشنائیا۔ لیکھا جُکے ہنگ برہم، پاربرہم سائیا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کرم کانڈ گوائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں رہے کوئی نہ بہرم، بھانڈا بہرم
 بھو بھٹائیا۔ ستگر شبد جو جن ساچی لئے سرن، سرنگت اک وکھائیا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، پڑدہ دُئی دویت چُکائیا۔ ساچے پوڑے سجن
 ہو کے چڑھن، مجن کرن بے پرواہیا۔ جودھے سورپیر ہو کے گجن، بھ بھو پرے ہٹائیا۔ ست سرُپ ہو کے مگن، ست پُرکھ نرنجن وچ
 ڈیرہ لائیا۔ پرکاس ہو کے پرکاسان وچ جگن، جاگرت جوت نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست دیوے وڈیائیا۔
 شبد کہے سچ ست، ستگر اکو نظری آئیندا۔ جس دی آد جُگاد برہم مت، وِدیا پاربرہم پڑھائیندا۔ جس دی نت نوت اکو اگھ، نین نیناں
 وچوں پرگٹائیندا۔ جو مایا پرکرتی اگن وچوں لئے رکھ، تتوت نہ کھئے جلائیندا۔ دھیرج ست سنتوکھ دیوے جت، گُرمت اک درڑائیندا۔
 اندر وڑ کے اپنا مارگ جاوے دس، سرتی شبد نال ملائیندا۔ پریم پیار دا دے کے رس، جگت ترسنا بھکھ گوائیندا۔ سچ دوارے ہو کے
 وس، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ گُرمکھ کھیڑا ہون نہ دیوے بھٹھ، بھٹھیالا اگن نہ کھئے تپائیندا۔ سہائک نائک ہو کے لوے رکھ، رکھک اپنی
 دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں ملے ہو انجھک، سدھا اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ جے گُرمکھ دِنے جاگدیاں ستگر کولوں جاوے اگ، راتیں سُنٹیاں گھر گھر
 ویکھ وکھائیندا۔ سب توں چوری ہوئی ہوئی گُرسکھ اندر جائے لنگھ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ وڈا نکا ہو کے آتم سیجا سویا
 پلنگ، سوہنا بستر آپ وچھائیندا۔ بن پُری اند توں اپنا دیوے اوہ اند، جس وچوں پُری لوہ برہم برہمانڈ وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گُرو اک وکھائیندا۔ شبد گُرو تیرا ناتا جگ، ہر کرتا آپ بنائیا۔ تیرا وسیرا اُپر شاہ

رگ، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ تیرا مکہ کعبہ حُجرہ حج، محراب اِکو نُور رُشنائیا۔ تیرا ڈھولا راگ اگمی چھد، چھندت نال ملائیندا۔ تُوں
 سب دا پردہ لہنا کج، کجَل دھار اِکو نیتر پائیندا۔ اپنے ملن دا دسنا چج، سُچجی گُرمکھ ناری اِک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سد ویکھے چائیں چائینا۔ شبد کہے موہے جاؤ گھنیرا، گھر وجے اِک ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ نیرن نیرا، دُور دُراڈا نظری آئیا۔
 کلجگ انت ہو بے انت گُرمکھاں بٹھے بیڑا، جھیڑا جھوٹھا میٹ لوکائیا۔ سچ وسائے اِکو کھیڑا، کایا کھیڑکی کُنڈا آپ کھلائیآ۔ جس گھر گُرمکھ
 سنت سچا لاوے ڈیرہ، سو گھر وچ گھر کرے رُشنائیا۔ اوتھے کدے نہ ہووے اندھیرا، بٹی لو نہ کھئے جنائیا۔ نانا تئے تیرا میرا، تُوں میں اِکو
 رُوپ سائیا۔ دھن بھاگ پرہہ ٹھاگر سوامی جن بھگتاں اندر لایا اپنا ڈیرہ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ ساچی سخیاں مل کے پایا گھیرا، چاروں
 کُنٹ خوشی منائیا۔ پرم پُرکھ پت پرمیشور شبدی رُوپ دھاریا شیرا، سینگھ اِکو بھبک سُنائیا۔ دو جہاناں کھلا ویکھے ویہڑا، بھیڑی گلی
 سُکھمن ناڑی گھر گھر دئے ڈبائیا۔ پنج وکار کہن ساڈا تئا جھیڑا، مایا ممتا نہ کھئے بلکائیا۔ ستگر پورے حاضر حضورے گُرمکھاں بدھا بیڑا، نام
 جہاز اُپر چڑھائیا۔ اوہنوں اگے روکے کھیڑا، وشن برہما شو بیٹھے سیس نوائیا۔ جس نے نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں نرگن ہو کے
 پایا پھیرا، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ اوس پرہو دا وڈ وڈا جیرا، جس صبر وچوں گر اوتار پیر پیغمبر لئے پرگٹائیا۔ چاروں کُنٹ نکیاں نکیاں
 سارے چھیڑدے پھرن چھیڑاں، چھیکڑ ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ جیو خچر گدھیاں واہن والے ریڑھا، شبد اسو ہو اسوار دو جہان نہ کھئے
 دوڑائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند بھیڑ بھیڑا، من منسا کرے لڑائیا۔ کوٹاں وچوں گُرمکھ پرہہ آپے جانے کھیڑا، جس دی کھیڑکی کُنڈا آپ کھلائیآ۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گرو اِک اکھوائیا۔ شبد گرو پرہہ دا بیٹا، پتر اِک اکھوائیندا۔ دو
 جہاناں رنگ رنگیٹا، رنگت اپنی اِک چڑھائیندا۔ تتو تت کھیوٹ کھیٹا، ملاح سچ اکھوائیندا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈاں کھنڈاں بنے نیتا، دھر دا
 حُکم سُنائیندا۔ جے کوئی ستگر شبد دی ریس کرے ویکھو ویکھا، جگت مان ودھائیندا۔ اتم تس دی دسے نہ کھئے ریکھا، لیکھا ہتھ نہ کھئے
 پھڑائیندا۔ دین دیال جگ جگ دھارے شبدی بھیسا، کایا چولا تت ہنڈھائیندا۔ کدی نہ لوے اپنے ہتھ تریلوکی ٹھیکا، ٹھیکے دار گر اوتار
 آپ بنائیندا۔ تھوڑا تھوڑا دس کے اپنا بھیتا، پنج بھوتک رُوپ سمجھائیندا۔ جے کوئی حال دسن لگے وڈ وشیشا، وشنوں ہو کے اپنا کھیل

رچائیندا۔ جے کوئی پُچھن لگے پیشہ، برہما ہو کے اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ جے کوئی لبھن لگے نیزہ، شنکر ہو کے ہتھ ترسول وکھائیندا۔ جے کوئی پُچھن لگے سیجا، سانگو پانگ آپ ہنڈھائیندا۔ جے کوئی جانن لگے بھیکھا، ہر گھٹ زویا آپے نظری آئیندا۔ جے کوئی دیون لگے آدیسا، صاحب سلطان ہو کے سچکھنڈ سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت آپ پرگٹائیندا۔ کوٹاں وچوں اُچائے بھگت، دیوے مان وڈیائیا۔ نیتری وکھائے سارے جگت، لیکھا لیکھ کے قلم شاہیا۔ جنہاں پچھے آیا فقط، فقرے نویں رہیا سُنائیا۔ سادھو سنتو پچھلا گیا وقت، آگے بخت سب توں رہیا وکھائیا۔ کیسے کول رہن نہ دیوے برکت، بندی خانہ دئے سمجھائیا۔ بے شک غصے وچ آ کے سارے کردے حرکت، من دی کرن لڑائیا۔ پارہرم پرہہ کیسے نال نہ کرے شرکت، لاشریک اک اکھوائیا۔ سری بھگوان گرمکھان اندر وڑ کے اپنا مانے عیشو عشرت، عیش گاہ گرمکھ کایا لئی بنائیا۔ جگ جنم دے میلے پچھرت، اپنی دیا کھائیا۔ یاد وچوں یاد نہ جائے وسرت، لیکھا دیونہارا اپنی یاد کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن ویکھے جاگدے، لگا مات بھاگ۔ گر اوتار آکھدے، اُچی کوک آواز۔ ایہہ گرمکھ سچے سادھ جے، جنہاں ملیا غریب نواز۔ ایہہ سدا سدا سد ست وچ وسماد جے، جو بن جہوا رہے آزادھ۔ اینہاں پرہو سوارے کاج جے، جو ہر سرنائی گئے لاگ۔ سچ پُچھو بن کرنیوں بن کھائیوں بن نام بن شبد بن کیرت اپنے ہتھ وچ پکڑی واگ، چاروں گنٹ آپ پھرائیا۔ مہر نظر نال دُرمت میل دھوتا داغ، کوڑی کریا پرے ہٹائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے دوارے کھڑ کے مارے آواز، سُنیاں لئے جگائیا۔ آؤ ملو ویکھو گرو مہاراج، جس دا شاستر سمرت رہے جس گائیا۔ جس دا عیسیٰ موسیٰ محمد کلمہ پڑھدے نماز، حضرت آیا بے پرواہیا۔ جس دا بیڑا اک جہاز، چار ورنان رہیا چڑھائیا۔ لیکھا دے کے وچ مہینے ماگھ، زوداس چہارا نال ملاییا۔ لالو ہون نہ دتا اداس، نانک نرگن سیو کھائیا۔ ست دھرم دی بخش کے دات، ست ستوادی خوشی جنائیا۔ جن بھگتو گرمکھو گرسکھو اوسے دا امرت ویلے کاج، جس دا قرضہ زوداس کولوں چُکائیا۔ سارے پیغمبر پڑھن اوس ویلے نماز، کعبے و لوں اپنا مکھ بھوائیا۔ پھیر چاروں گنٹ اُٹھے جہاد، جلوہ اپنا دئے وکھائیا۔ گرمکھو ٹہاڈا کھیڑا کرے آباد، اُجڑے آپ وسائیا۔ کدے نہ ہووے برباد، برباد ہندی ویکھے جگت لوکائیا۔ راتیں سُنیاں دئے جاگدیاں اپنے اندر سُنن ناد، صاحب ستگر آپ وجائیا۔ جے من کر کے

جاؤ بھاج، سُرَت کر کے شبد لئے ملائیا۔ شبد گرو دا ایہو سواد، بن رسنا رس وکھائیا۔ ستگر گرسکھو ٹھاڈے چڑھیا جہاز، ٹھاڈا جہاز ڈبدا بیڑا لئے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ہر سنگت ہر دے ہرجو ڈیرہ لائیا۔

★ ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ ہر بہگت دوار جیٹھووال ★

ویکھ کھیل ساچے گھر دا، پیر پیغمبر سیس نوائیندا۔ پروردگار کی کچھ کدا، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ مُرید مُرشد کیوں پھڑدا، در دوارے میل ملائیندا۔ پُورب لیکھا کیوں پڑھدا، بن اکھراں راگ سُنائیندا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ دا، پنج تت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر پڑھن کلمہ، اک دھیان لگائیا۔ جس دی الف سمجھ نہ آئی کسے علما، عالم چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تس دا لیکھا ہوتے نہ کدے گنواں، گنتی گنت نہ کھئے جنائیا۔ جس دا حساب نہ ہوتے منواں، دھڑی وٹا تول نہ کھئے ٹلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ پیر پیغمبر رہے تگ، بے نظیر ویکھ وکھائیا۔ شاہ سیکدار دیوے حق، حقیقت جھولی پائیا۔ مہروان ہو پُرکھ سمرتھ، دیاںدھ دیا کھائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ونج کرے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی بنت رہیا بنائیا۔ پیر پیغمبر اک دوجے نوں کرن اشارہ، بن اکھاں رہے سمجھائیا۔ ویکھ کھیل پروردگارا، یامبین بھو چکائیا۔ ساچی منزل کھولیا اک دوارا، درگاہ ساچی روپ وٹائیا۔ کرے کھیل اپر اپارا، بھرم بھلیکھا رہیا چکائیا۔ چار ورن دی اکو دھارا، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ چار کنت دا اک ہلارا، اکو وار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن ویکھو حدود، ہر کرتے وڈ وڈیائیا۔ گھر سجن بن محبوب، محبت اکو اک بندھائیا۔ تن مندر ویکھ عروج، عرش قُرس پندھ مکائیا۔ مُرشد مُریداں کر محفوظ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھلا آگے دے حقوق، حق ساچا جھولی پائیا۔ جس دا کوئی نہ دیوے ثبوت، ست سکے نہ کھئے درڑائیا۔ میل ملاواں پنج تت کرے قلبوت، رُوح بُت سنگ نیھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،

مہروان نؤر الاہیا۔ پیر پیغمبر کہن تن ماٹی بُت ہویا پاک، رسؤل پاک دیونہار وڈیائیا۔ ساڈی صدی چوڈھویں پئی آس، ترسنا بیٹھی مکھ
 چھپائیا۔ چل کے ویکھیئے مسجد اوہ خاص، جس دا ستون نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دی آگئی ہوئے محراب، باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ جس دا
 سجدہ اک آداب، کلمہ اک جنائیا۔ اُس دی سُن کے سچ آواز، انتر انتر لئے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 کار کرائیا۔ پیر پیغمبر کہن چلو ویکھیئے ریتی، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جس کھپڑا چھڈایا مندر مسیتی، ساچا در اک وڈیائیندا۔ جس دی گر
 اوتار پیر پیغمبر رل مل مندے گئے نیتی، سو نیتوان ویس وٹائیندا۔ جس دی پریم دھار سدا جیتی، مرن وچ کدے نہ آئیندا۔ ساچی بخشے
 اک پریتی، چرن کول جوڑ جڑائیندا۔ اوس دوارے لیکھا چکے ہست کیٹی، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ وچوں جن
 بھگت دوار لائی اک باغیچی، باغبان آپے ویکھ وکھائیندا۔ جس دی دھار سدا نیکی، نیکن نیکا راہ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ پیر پیغمبر کہن چلو سنیئے فرمان، ہر کرتا آپ سنائیا۔ جس دا کردے رہے دھیان، نیتر لوچن نین
 اٹھائیا۔ سو آیا مہروان، نراکار روپ وٹائیا۔ مانس مانکھ منس دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ چار ورنان کر پچھان، برن اٹھارن
 ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم میل کرے بھگوان، پروردگار مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ پیر
 پیغمبر کہن ویکھو کھیل دھر دا، بے پرواہ آپ کرائیا۔ جس پچھلا لیکھا کیتا مُردا، شرع ذبح کیتی اپنی شمشیر ہتھ اٹھائیا۔ آگے کھیل کرے آگم
 اور دا، گہر گور بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی جس پیالہ پیتا صبر دا، بے صبرے سارے رہیا وکھائیا۔ میل ملائے جن بھگت سہیلے ساچے بُر
 دا، جنم کرم اپنے ہتھ رکھائیا۔ سہارا دیوے شیر بر دا، ہوئے سہائی تھاؤں تھائیا۔ اوتھے لیکھا چکے چوڈاں لوک اُپر امبر دا، طبق طبقاں
 وچوں نین شرمائیا۔ ہُن ویلا آیا منگن دا، چلو چلیئے چائیں چائیا۔ کایا ماٹی چیتھڑ وقت سہاؤنا رنگن دا، رنگ آگمرا اک وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا چکائے براہمن پچھلے کنگن دا، مہروان اپنی دیا کرائیا۔ پیراں وچوں بولیا پیر، پرا پرا کوک
 سنائیا۔ چلو جس شرع کئی زنجیر، اشاعت کرے نؤر خدائیا۔ جس رویداس دتی دھیر، دھیرج دھیر بندھائیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر
 اپنی رہیا چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ رہیا چکائیا۔ پیر پیغمبر کہن چلو ویکھیئے در، درگاہ ساچی روپ

وٹائیندا۔ پیا پریتم ہو کے رہیا پھڑ، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ باہروں ویکھو پنج تت دھڑ، اندر نورو نورو رُشنائیندا۔ ایہہ پیغمبر نہیں جو جاوے سڑ، گور وچ نہ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ پیراں وچوں پیر کلمہ، شبدی ناؤں دھرائیا۔ میرا پریتم اوہ بلما، بالم لاکو پھیرا پائیا۔ جس دی سمجھ آئی نہ کیسے علما، عالم دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ ہتھے بہن سٹے چلماں، چاروں کُٹ دھگا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل نور خدائیا۔ نور خدائی ویکھو جلوہ، جلوہ گر آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبرو اُس دا کھاون جاؤ حلوہ، در ساچی سوہنی بنت بنائیندا۔ جس نون نت نوت جگ چوکری لکھ چوراسی کہندی کلا، سو کملی والا پھیرا پائیندا۔ جس نون نرگن نور خدائی متیا اولا، سو عالمین اپنا رنگ رنگائیندا۔ جس دا لیکھا کدے نہ آوے ارباں کھرباں وچ پدماں، گنتی گنت نہ کھئے گنائیندا۔ اج اوس نے سب نون دتا صدمہ، سر اُپر نہ کھئے اٹھائیندا۔ چل کے بوسا لئیے اُتے قدماں، قدم قدرت قادر وچوں آپ پرگٹائیندا۔ جس دا لیکھا آد جگاد عدما، ادنی اعلیٰ لاکو نظری آئیندا۔ سچ دوارے جس دے سبنا، سوہنا دھام سہائیندا۔ اوتھ لاکو وار ہووے منگنا، دوجا سگن نہ کھئے وکھائیندا۔ پریم پریتی اندر کرے کارج اندنا، اند اپنے گنڈھ رکھائیندا۔ جس دا حکم ایتھے اوتھے کیسے نہ بہتھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جس دا مرید گرمکھ بوٹا چٹنا، سگندھی دو جہان وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ پیر پیغمبر کرن سچ صلاح، متا لاکو اک پکائیا۔ ویکھو صدی چودھویں بنے گواہ، حضرت پیغمبر گیا سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے بے پرواہ، جلوہ نور رُشنائیا۔ جس نون اسماناں اُتے عیسیٰ موسیٰ متدے رہے خدا، خالق اپنی کار کھائیا۔ سو داتا دانی بے پرواہ، پردہ نشیں اپنا مکھ وکھائیا۔ جس نون رہبر بن کے پُچھدے رہے راہ، رحمت دھر دی منگ منگائیا۔ اوس دا حقیقی ویکھیئے نکاح، نقاب پوش اپنا راہ وکھائیا۔ سجنو مترو آگے نہیں کوئی وساہ، لکیا پھیر ہتھ نہ کیسے آئیا۔ روداس چمارا جس بنایا گواہ، نو جنم دا پنڈت نال رلائیا۔ چوتھے کھار ہوئی جہی دتا سمجھا، شبد اشارہ اک درڑائیا۔ تیرا لہنا ہتھ بے پرواہ، ناتا تھے کورٹی جگت مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ روداس کہے میں قلم دبّان، پچھلا لیکھ مکائیا۔ براہمن کہے میں سجن لبھاں، جنہاں دتی پللیوں گنڈھ کھلائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں کایا چولی رنگاں، رنگ اپنا نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیوے مان

وڈیائی۔ وڈیائی وچوں دیوے مان، ابھان نہ کھئے رکھائیندا۔ پچھلا لیکھا جانی جان، جانہارا آپ درڑائیندا۔ پورب کرم لئے پچھان، بہرم بھلیکھا
دور کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ کرنیاں وچوں کرے کرنی، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ مرنیاں
وچوں دیوے مرنی، مر جیوت رُپ وٹائی۔ سرنائی وچوں دیوے سرنی، سرنگت رکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
ساچی بخشے اکو ترنی، تارنہارا ڈونگھی بھور لیکھا دئے چکائی۔ ڈونگھی بھوری کلجگ ساگر، گھمن گھیر رُپ وٹائی۔ جگت کھار ملیا آدر،
مہر نظر اٹھائی۔ روداس لکھایا اکو کاغذ، بن اکھراں آپ سمجھائی۔ سانہ کے رکھنا نال حفاظت، در ساچے بند کرائیا۔ جس دے وچ
میرے نام دی اکو عبادت، کلمہ اور نہ کھئے پڑھائی۔ سلطان ہو کے کراں سخاوت، وست اگم آپ ورتائی۔ کوڑی کیرپا وچ نہ رہے ملاوٹ، ممتا
موہ نہ کھئے سمجھائی۔ سچ بناواں اک بناوٹ، بندگی اپنا نام کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔
لیکھے اندر پورب وچار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کیرپا کر چوتھے کھار، مہر نظر اٹھائیندا۔ اک جانے رویداس چمار، دوجا بھيو کھئے نہ پائیندا۔
جنم جنم دا لہنا دینا قرض اُتار، مقروض اپنا فرض پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔
ساچا لیکھا رکھے ہتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ پیر پیغمبر ویکھن ہس، ہستی وچوں ہستی نظری آئی۔ جس دا گاؤندے آئے جس، صفت
صلاحی راگ الاٹیا۔ سو بھگتاں دیوے حق، مُرشد بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں وگھ، پھڑ باہوں آپ کرائیا۔ نام بیانے چاڑھے رتھ،
شبد اشارے نال اڈائی۔ کوڑی کیرپا کھیڑا بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائی۔ ست سنتوکھ دھیرج دے کے ست، ست ستوادی ہونے سہائی۔ حکمے
اندر آپے سد، ساچی بنت بنائی۔ شبد نگارے رہے وچ، دو جہان ہونے شنوائیا۔ بھگت سہیلے رہے بھج، سیوا کرن چائیں چائیا۔ گرمکھ
سجن بٹھے سچ، سوہنا آسن لائیا۔ روداس وچولا کارج اند کرے اج، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پیر
پیغمبر نال گرمکھاں دا پورا کیتا حج، حاجت پور رہے نہ رائیا۔

★ ۲ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال ★

شبد سُت کہے سُن میرے باپ، پُرکھ اکال تیری وڈ وڈیائیا۔ کیوں جپاویں میرا جاپ، اپنا بھيو چھپائیا۔ ساچی تھاپنا آپے تھاپ، تھپک تھپک گودی وچ بھائیا۔ اپنا سندیسہ آپے آکھ، سچ دتا سمجھائیا۔ چرن کول بخش نواس، تھر گھر سو بھا پائیا۔ میرے گرہ کر پرکاس، سچ مندر کری رُشنائیا۔ نرگن ہو کے وسیں آس پاس، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ حُکمران ہو کے جاویں آکھ، اپنا حُکم ورتائیا۔ انتر انتر جوڑ نات، ساچا میل ملائیا۔ اپنے وچوں پرگٹ میری ذات، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اچرج کھیل رچائیا۔ سُت کہے میرے بھگوان، پرہ تیری کی وڈیائیا۔ مین بالا نڈھا تیرا نادان، بھيو سکا نہ کھئے پائیا۔ در درویش منگن والا دان، الکھ دوارے اپنی الکھ جگائیا۔ چرن کول رکھن والا دھیان، ساچا نیتراک گھلائی۔ تُوں تخت نواسی نوجوان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کِس بدھ مینوں دتا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مین تیرا گاواں گان، تُوں میری کریں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے سمجھائیا۔ شبدي سُت کہے میرے بھگونت، ہر تیری اک سرنائیا۔ تیری مہا سدا اگنت، لیکھا لکھ نہ کھئے جنائیا۔ تیرا کوئی نہ پاوے آد انت، بے انت تیری شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ شبد سُت کہے میرے صاحب سلطان، ہر کرتے تیری اوٹ رکھائیا۔ ساچی سیکھیا تیرا گیان، انتر میرے کرے رُشنائیا۔ مین درویش منگنہارا دان، تُوں داتا بے پرواہیا۔ تُوں صاحب حُکمران، ہوں چاکر روپ وکھائیا۔ تُوں پتا پُرکھ مہروان، ہوں بالک روپ سکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دے اٹھائیا۔ شبد سُت کہے کیوں دیویں مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا کھیل ویکھ پرہو مہان، میرا نین رہیا شرمائیا۔ مین تیرا ونجارا چلاونہار دکان، ہتھ ہٹوانا ہو کے سیو کھائیا۔ تُوں کھیل کریں مہان، مہا اکتھ کتھ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے سچ دے سمجھائیا۔ سچ دس میرے پُرکھ آگم، کیوں آگمڑی کار کھائیندا۔ مین تیری دھاروں پیا جم، مات پتا نہ کھئے بنائیندا۔ مین تیرا نڈھا بالا چن، تیرے نور نال رُشنائیندا۔ تُوں دیونہارا ائملا دھن، سچ خزینہ آپ لٹائیندا۔ تُوں بیڑا دتا بٹھ، کھیوٹ اپنی کار کھائیندا۔ مین منگنہارا منگ، تُوں اتوٹ اتٹ ورتائیندا۔ تُوں دیونہارا اند، مین رس وچ سمائیندا۔ تُوں لاونہارا انگ، مین گودی بہہ بہہ خوشی منائیندا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکہ جگائیندا۔ شبد سُت کہے میرے صاحب پُرکہ پُرکہوتم، تیری وڈ وڈیائیا۔ میں بال انجانا کلا کوجھا مَورکہ، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری کرپا وجے میرا ناد تورت، سُر تال نہ کھئے رکھائیا۔ میں درشن کراں اکال مورت، تیرا نور جوت رُشنائیا۔ ست سرُوپ تُوں آسا پورت، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے لیکھا دے جنائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن میرے پتر، پت پریشور آپ جنائیندا۔ تُوں میری دھاروں آئیوں اتر، ماتا ککہ نہ کھئے سہائیندا۔ تُوں میرا کریں شکر، میں مہروان ہو کے ساچی دیا کھائیندا۔ گودی چکاں اپنے کچھڑ، خوشیاں نال کھڈائیندا۔ پریم پیار دا دے کے ٹکڑ، دھیرج دھیر تیری بندھائیندا۔ میرے دوارے کوئی نہ سکے اُپر، اکو تیرا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سِری بھگوان کہے سُن میرے بچے، بچن تیرا موہے بھائیا۔ تُوں نکلیوں پاربرہم دے ساچے سچے، سچ تیری وڈیائیا۔ تیرا ت نہ ماٹی کچے، کنچن گڑھ نہ کھئے سہائیا۔ جوتی دھار اندر رچے، ہر رچنا ویکھ وکھائیا۔ محل اٹل پرہ چرن دوارے وسیں، تہر گھر ڈیرہ لائیا۔ کرے درس خوشیاں وچ ہسّیں، سوہنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو تینوں دیوے وڈیائیا۔ سُن شبد میرے سچے لال، ہر لالن دیا کھائیندا۔ تیرا دوارا اک دھرمسال، دُھردرگاہی آپ اُپائیندا۔ جس دا لیکھا بے مثال، مسل دوجی نہ کھئے وکھائیندا۔ دیا باقی کھلا پاتی جوتی نور اکو بال، نرگن زرویر ڈگمگائیندا۔ نرگن ہو کے وسیں نال، سوہنا سنگ نبھائیندا۔ سدا سہیلا بن کے پُچھیں حال، احوال اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ شبد سُت سُن میرے نھے، سچ دیاں درڑائیا۔ میری سرنائی دُھر دے بے، حد حدود نہ کھئے وکھائیا۔ بن تیرے جگ چوگرے سارے رہن اٹھے، نیتر لوچن نین نہ کھئے کھلائییا۔ تیرا میرا کھیل سچ دوار کہے سِری بھگونے، بھگون اپنی کار کھائیا۔ تُوں میرا کہنا منیں، میں تینوں دیاں وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ شبد سُت سُن میرے بالک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ میں تیرا بنان پرتپالک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ دوارے نہ نندرا نہ کوئی آس، خوشی غمی نہ کھئے رکھائیا۔ میں تیرا بنان ثالث، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ تُوں اپنی دسّیں حالت، حال سچ دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ شبد سُت کہے میرے باپ، پتا پُرکہ تیری

سرنائیا۔ میں تیرا کراں جاپ، تیری اچھیا نام دھیائیا۔ تُوں میرا دینا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ دوہاں مل کے بن جائے گاتھ، ڈھولا ناد
 شنوائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناس، ابناسی کرتے موہے بھائیا۔ تیرا کھیل آگم تماش، سوہنی راس رچائیا۔ تیرا جلوہ نُوں پرکاس، جوت جوت
 وچوں رُسنائیا۔ میں سیوک تیرا داس، بالک اکو اک اکھوائیا۔ مینوں بھيو دس خاص، کس کارن لیا پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، شبد سْت دے سمجھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن شبدی رنگ، سْت دُلا رے دیاں دِرڑائیا۔ اپنے وچوں کڈھ کے تند، تیری
 دھار بنائیا۔ نِرگن ہو کے وسان سنگ، ساچا سنگ نبھائیا۔ پریتم ہو کے دیواں انند، رس اکو اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سچ دیاں سمجھائیا۔ سُن شبد دے نِرگن جوت، آد پُرکھ سمجھائیا۔ میرا لیکھا کیسے نہ آوے وچ سوچ، سمجھ سکے کوئی نہ
 رائیا۔ اکو میرے در تے تُوں مانے سچّی مَوّج، مَوّجودہ ہو کے درشن پائیا۔ تینوں وکھاواں اپنا چوج، چوجی ہو کے پڑدہ لاپیا۔ یچُو تیرے
 اندر رکھاں اپنی مَوّج، مَوّج وچوں اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھاو رہیا درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں
 بھگوان، جوتی جاتا اک اکھوائیندا۔ تُوں میرا بال انجان، وانگ بالیاں گود سہائیندا۔ تینوں دے کے دُھر دا دان، داتا ہو کے مستک ٹکا
 لائیندا۔ تیرے اتوں میرا شُرُوع ہووے بیان، ساچا حُکم اک ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔
 شبد سْت تیرے اُتے میرا لیکھا شُرُوع، شہنشاہ سمجھائیا۔ میں پُرکھ اکال تُوں بننا گُرو، گُردیو سوامی تیری دھار چلائیا۔ میرا حُکم تیرے
 وچوں کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیری پھلواری دو جہان کھڑو، سچ سچ سمجھائیا۔ تیری دھار وچوں وشن بالک ہو کے
 رڑھو، اپنا بل نہ کھئے جنائیا۔ میں خوشیاں اندر تیرے مندر پھروں، ویکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ
 مارگ اک لگائیا۔ شبد سْت تُوں بن جاگر، ہر کرتا سچ دِرڑائیندا۔ تیرا ناتا جوڑاں دُھر، ساچی جوت نال ملائیندا۔ تیرا بیڑا نہ جاوے
 رڑھ، ساچے کندھ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ شبد کہے پر بھو تُوں مینوں جندا، مات
 پت اکھوائیا۔ میں کی جاناں کیوں گُرو گر بندا، اپنا حُکم ورتائیا۔ میں تیرا سندیسہ اکو سندا، جو شہنشاہ جنائیا۔ مینوں پتہ نہیں آگے پچھے
 ہُن دا، ہوکا لے کے سیس نوائیا۔ سِری بھگوان کہے میں تینوں اپنے حُکمے نال چندا، سوہنی چون کرائیا۔ کوئی بھيو نہ جانے میرے گُن دا،

ایہہ دتی تینوں وڈیائیا۔ میرا کھیل اگم پھن دا، فرنا تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کاج آپ رچائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین تینوں گرو دیواں تھاپ، ستگر اپنا ناؤں رکھائیا۔ تیرا جگت جپاواں جاپ، اپنا پرتاپ تینوں دیاں دکھائیا۔ تون ست دوارا ویکھنا جھاک، اگم اتھانہ نظری آئیا۔ مین جگ چوکرئی تینوں ہوئی جہی دیواں آگھ، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ تون کوٹن کوٹ میرے صفتی نام رکھ کے دسنا جاپ، رسنا جہوا نال سمجھائیا۔ مین ویکھاں کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنہڑا اک سنائیا۔ سچ سنہڑا دیون یوگ، یگتی اکو اک سمجھائیندا۔ تیرا میرا سچ سنجوگ، دھر دا میلا آپ ملائیندا۔ سچ دوارے رس لینا بھوگ، انرس روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ تون میری ویکھنی مؤج، مین تیرے نال مجلس دو جہان لگائیندا۔ تیرے ہتھ وچ دے کے اپنی کھوج، آپ اویلے ہو کے سچکھنڈ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اک سمجھائیندا۔ شبدا کہے کی پرہو مین بنیا، گرو گرو گر میرا ناؤں دھرائیا۔ تون جننی بن کے ساچے گرہ جنیا، جس دی چہر چہن نظر کیسے نہ آئیا۔ مین تیرا حکم اکو مٹیا، چلیا سچ رضائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے سچ دتا دکھائیا۔ پرہو کہے شبدا لال، سچ سچ دیاں جنائیا۔ جگ چوکرئی تیری گھال، نت نوت سیو لگائیا۔ لکھ چوراسی بناواں دلال، ست حکم ورتائیا۔ تیرے ہتھ پھڑاواں اپنی بھال، پڑدہ اویلا نال ملائیا۔ تون گر اتاراں پیر پیغمبران میرا نام دیئیں سیکھال، ساچا حکم جنائیا۔ کِریا کرے ہو دیال، دیاںدھ ہوئے سہائیا۔ جگ چوکرئی چلے اولڑی چال، چال نرالی بانکی اکو موہے بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سیوا اک لگائیا۔ شبدا ست گرو بننا نہیں سوکھا، تینوں اکو وار سمجھائیندا۔ میرے در تے ساچا موقع، مکمل اپنا حکم ورتائیندا۔ کیسے نال نہیں کرنا دھوکھا، کوڑا رنگ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی اک کھائیندا۔ شبدا ست گرو بننا ایک، ایکنکار جنائیا۔ تون رکھنی میری ٹیک، تیری ٹیک سرب لوکائیا۔ نت نوت تیرا وٹاواں بھیکھ، بھیکھی ہو کے ویس دکھائیا۔ جگ چوکرئی کھیلاں کھید، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ تیرا حکم سندیسہ اک بھیج، بھجن بندگی ناؤں دھرائیا۔ تیرا رکھاں نرالا دیس، گھر گھر وچ چھپائیا۔ تون سب نون لینا ویکھ، تینوں ویکھن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ تون سدا رہنا ہمیش، جیوت روپ وٹائیا۔ مین بن قلم شاہی لکھنہارا لیکھ، دھر دی ٹیک بنائیا۔ تیرا وسے تھر

گھر دیس، سچکھنڈ صاحب بیٹھا بے پرواہیا۔ میں بھگونت نہ نریش، ہر کنت اک ہو جائیا۔ تُوں میرا دینا سدا سندیس، گر گر ہو کے سیو کمائیا۔ نو دوارے تیرا کیسے نہ لہے بہیت، دسویں گنڈھ رکھائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں تیرا روپ دھر کے دس دسمیس، گوبند اپنا پڑدہ لاپیا۔ پنج تت کایا چولا کھیل کے کھید، اتم اپنی کار کمائیا۔ نرگن زرویر نراکار پھیر تینوں دیوے بھیج، ست دُلا رے تیرا شبدی روپ پرگٹائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نرگن ہو کے لئے ویکھ، وکھرا ہو کے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان سدا دیا کمائیا۔ شبہ کہے پرہو کی گرو چنگا، سچ دے سمجھائیا۔ سری بھگوان کہے شبہ گرو جس ویلے بنے پنج تت خاکی بندہ، تیری بندگی دے جنائیا۔ لکھ چوراسی وچ میرا دھندا، ساچی کرنی کر وکھائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈا، اُتہج سیتج سوہیا پائیا۔ ست چمکا نوری چندا، کرے اک رُشنائیا۔ میں وساں انگ سنگا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صاحب ہوئے سہائیا۔ شبہ کہے میں بھاگ لگاواں تن ماٹی خاکی، خالق تیرا حکم سیس ٹکائیا۔ سچ دوارے کھول کے تاکی، پردہ اک اٹھائیا۔ باطن ہو کے دساں باقی، بیٹل دھام اک سہائیا۔ تیری ملاواں تیرے نال ذاتی، ذات ذات وچوں کھوج کھوجائیا۔ تیرا دساں نرمل نور ساکھیاتی، ست ستوادی بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا دینا بنائیا۔ پرہ کہے میرے سچے پارس، تیرے ہتھ دیاں تیری وڈیائیا۔ تیری صفت اندر جگت و دیا بناواں عارف، الفیے کر پڑھائیا۔ تیرا تتاں نال کران تُعارف، متاں نال سمجھائیا۔ ہتھان نال لکھان عبارت، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ صفتاں وچ کران سفارش، ساچا بھيو جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دیواں مان وڈیائیا۔ شبہ کہے میں گرو بن کے، سچ تیری سیو کمائیا۔ دو جہاناں اپنا تانا تن کے، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جودھا سوریہ بلوان بن کے، حکم اک ورتائیا۔ لکھ چوراسی بھانڈا گھڑ کے، گھٹ گھٹ وست ٹکائیا۔ تیرے پریم پیار دا ڈھولا پڑھ کے، سوہنا راگ سُنائیا۔ تت مایا جوڑ جڑ کے، پرکرتی کران کُرمائیا۔ سچ دوارا ویکھان کھڑ کے، کھڑکی اک کھلائییا۔ مندر پوڑے آپے چڑھ کے، سوہنا ڈیرہ لائیا۔ بھيو جانان گھر گھر کے، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچی سیو کمائیا۔ میں گرو شبہ سروپ اکھواواں گا۔ تیرا لیکھا جتھوں بُندا شروع، اُس توں آگے گر اوتاراں پیر پیغمبران پھیر پڑھاواں گا۔ تیرا مارگ جس دواویوں

تُرُو، اُس نُوں تُرِیا رَاگ سُنَاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرِپا کر، سچّا دینا اک ور، سچ کرنی کار کھاواں گا۔ گُرُو بن کے
 گاواں گہر گمبھیر، سیوا سچ کھائیا۔ ناتا جوڑت سریر، ساچی ونڈ ونڈائیا۔ چوٹی چڑھ اک اخیر، آخر منزل محبوب نور خُدائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرِپا کر، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ مین گُرُو ہو کے کھاواں سیو، سیوک رُوپ وٹائیا۔ تُوں داتا الکھ ابھیو،
 اگوچر اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ دوار وسین نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرِپا کر، سچ اکو منگ
 منگائیا۔ مین گُرُو تُوں صاحب بھگوان، دوباں مل کے کھیل رچائیا۔ سچ دس میرے مہروان، در تیرے منگ منگائیا۔ کون ویلا دوویں رل
 کے اکتھے وسیئے وچ جہان، گرہ مل کے خوشی منائیا۔ ابناسی کرتے ہو مہروان، سچ دتا سُنائیا۔ کلجگ اتم کھیل کراں مہان، مہما اکتھ
 کتھ نہ سکے کھئے رائیا۔ تُوں ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے منگدا رہیں دان، جھولی اپنی آگے ڈھایا۔ کاغذ قلم شاہی
 نال لکھدا رہیں بیان، واک بھوکھت اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی دیندا رہیں گیان، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ آسا تکدا رہیں میرا آوے
 بھگوان، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ کِرِپا کرے ہرِ سلطان، سْت دُلا رے ویکھ وکھائیا۔ میرا نور جوت مہان، تیرا شبدي رُوپ وٹائیا۔ دوباں مل
 کے بنے اک ودھان، جس ودھان دی دھارا سمجھ کسے نہ آئیا۔ گُرُوآں لیکھا چکے جہان، پُرکھ اکال ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اوس ویلے چار جگ
 دے پیراں پیغمبراں کولوں لے کے بیان، تیرا کر کے آپ دھیان، ویکھ وکھائے تھائوں تھائیا۔ تُوں گُرُو ہو کے کہیں ستگرُو میرا بلوان، ستگر کہے
 مین دھر دا سری بھگوان، جس دا جھلدا رہے نشان، ایتھے اوتھے نہ کھئے مٹائیا۔ اوس ویلے کسے دی کم نہ آوے زبان، زبھ کرے تھائوں تھائیا۔
 نہ کوئی چلہ پھڑے تیر کمان، شستر استر بستر نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی کلمہ نبی رسؤل دیوے پیغام، پیغمبر کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی دین
 مذہب اسلام، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ جس دی اکو اک کلام، دو جہان رہے جس گائیا۔ شبد گُرُو گر کلمیاں وچوں مینوں مین امام،
 اماماں وچوں میرا نور رُشنائیا۔ تُوں سجدہ کریں سلام، علیکم مُڑ کے تیری جھولی پائیا۔ بے شک تُوں گُرُو میرے واسطے بال نادان، بچیاں
 وانگ اپنی گود وچ رکھائیا۔ جس ویلے وسان سچکھنڈ وچ میدان، مادھو اپنا رُوپ دھرائیا۔ اُس ویلے گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت

بھگت بھگونت مینوں مئن کاہن، میں لکھ چوڑاسی گوپی آپ ہنڈھائیا۔ ایہو میرا دُھر فرمان، جیہڑا کسے نہ بولیا جائے وچ زبان، قلم بند نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اجے ہوئی ہوئی تھوڑا تھوڑا جو دسے بیان، باقی اپنے وچ چھپائیا۔

★ ۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ پنڈ منڈی جُمال ضلع فروز پُر ★

سُت شبد کہے پرہہ تیرا بیٹا، تہر گھر ملی مان وڈیائیا۔ سَت ستوادی آد جُگادی دُھر دا کھیوٹ کھیٹا، نرگن نروریر نراکار سیو کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش دُھردرگاہی بن کے نیتا، دو جہاناں حُکم منائیا۔ پنج تت کایا لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبران کران ہیتا، نت نوت اپنا میل ملائیا۔ نو نو چار نرگن سرگن کھیلاں کھیڈا، رُوپ انوپ شاہو بھوپ اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دتا اک ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سُت شبد کہے پرہہ میرے ٹھاکر، دین دیاں تیری وڈیائیا۔ گہر گمبھیر ڈونگھے ساگر، بھيو ابھید تیرا کھئے نہ جانے رائیا۔ بالے نڈھے دیویں آدر، آدرش ایشٹ اکو اک وکھائیا۔ قُدرت بخشیں کرتے قادر، کریم تیری سرنائیا۔ نرمل نروریر کیا اُجاگر، نراکار دھار چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دتی سچ مان وڈیائیا۔ شبد سُت کہے میرے صاحب سلطان، پاربرہم بے پرواہیا۔ حُکھے اندر کیتا راج راجان، شہنشاہ ہو کے شاہی اک سمجھائیا۔ داتا ہو کے دتا دان، وست امولک اگم اتھاہ بے پرواہ دتی اک ورتائیا۔ مہروان ہو کے دتا مان، چرن کول تہر گھر بخشی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد سُت کہے موہے بنایا لال، ہر کرتے دیا کھائیا۔ اپنی دھاروں آپ اٹھال، نرگن نراکار ساچی کار جنائیا۔ جنی جن بن دین دیاں، مات پت آپ اکھوائیا۔ سچ سہنجنی گود اٹھال، محل اٹل دتا بہائیا۔ سچکھنڈ اندر تہر گھر سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک جنائیا۔ دوجا کوئی نہ دسے نال، سنگی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ رُوپ نظر نہ آئے کال مہاکال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سُت شبد کہے پرہہ بے نظیر، لاشریک تیری سرنائیا۔ تیرا جلوہ نور اگم لاتصویر، مصوّر سکے نہ کھئے بنائیا۔ تیری منزل چوٹی اک اخیر، رہبر پنڈھ نہ کھئے مکھائیا۔ بے انت بے پرواہ تیری تدبیر، تجویز ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیرا نور نورانہ

بے نظیر، نیتِ نین نہ کھئے تکائیا۔ تیری دھار اگئی اک لکیر، لیکھا جانے نہ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دتی مان وڈیائیا۔ شبد کہے میرے پروردگار، بے عیب بے پرواہیا۔ ساچی منزل دتی وکھال، جس گرہ وسے نورا الہیا۔ مقامے حق جلوہ بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ آد جگاد نہ آئے زوال، نت نوت اکو رنگ وکھائیا۔ محل اٹل اک دیال، دینن سچ دتا درڑائیا۔ درگاہ ساچی دھام بہال، محل کرے رُشنائیا۔ دیا باقی دُھر دا بال، جوتی نورا ڈگمگائیا۔ مہروان مہبان میں ہویا حیران، بے سمجھ تیری سمجھ پاوے نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا دتا چُکائیا۔ شبد کہے میں کلمہ تیرا نورا، سد صفتی صفت صلاحیا۔ ظاہر باطن تیرا ظہور، جلوہ گر اکو اک درسائیا۔ نت نوت سدا سدا سد رباں حاضر حضور، حضرت در تے سپس جھکائیا۔ تیرا بہنڈارا ویکھ بھرپور، خالی جھولی اک وکھائیا۔ میری عرض آرزو خواہش کر منظور، مقصد اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا سنگ اک نبھائیا۔ ساچا سنگ رکھ بھگونت، در تیرے اکھ جگائیا۔ پریم پریتی دے دے منیا منت، نام ندھانا اک سمجھائیا۔ میں صفتی ڈھولا گاواں اگنت، لیکھا لکھ نہ سکے کھئے رائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں آد انت، جگ چوڑی نین اٹھائیا۔ تیرا ناتا ویکھاں نار کنت، نرگن نرگن کریں گڑمائیا۔ تیری ست ستوادی ویکھاں بنت، کس بدھ گھاڑت لئیں گھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پردہ دتا چُکائیا۔ شبد ست کہے میرے پتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیندا۔ میں ننھا بالا ندھا تیرا لال، گودڑی سوہنی اک سہائیندا۔ تن ماٹی نہ کوئی کھال، پنج تت چولا نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ چہر چہن نہ کھئے دھرمسال، چار دیوار نہ کھئے وکھائیندا۔ سجن میت نہ کھئے نال، متر پیارا نہ کھئے اکھوائیندا۔ پرہ نرگن نرگن تیری ویکھاں اک اولڑی چال، جس انتر اپنی کھیل کھلائیندا۔ اپنی دھاروں اُچیا اکو لال، جس وچ لالچ طمع نہ کھئے رکھائیندا۔ اکو بخشیں چرن پیار، سچ پریتی ساچے گھر بندھائیندا۔ سچکھنڈ ویکھ تیرا دھرمسال، تھر گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ تیری کِریا اندر سیوا کراں مہان، سیوک اپنا روپ وکھائیندا۔ تیرا سن حکم فرمان، دُھر دی دھار بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے اکھ جگائیندا۔ ست شبد جگائے اکھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ پت پرمیشور مارگ دس، رہبر بن کے دے سمجھائیا۔ وست امولک جھولی پا حق، اپنی حقیقت دے درڑائیا۔ اپنے ملن دی کھول اکھ، نت نوت رہے رُشنائیا۔ ناتا

جوڑ سچو سچ، دو جہان تُو کدے نہ جائیا۔ پریم پرتی اندر رچ، رچنا اپنی دے سمجھائیا۔ سگل وِسوُرے جائن لَتھ، دُبداہا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ مہروان ہو کے سیس جگدیس رکھ ہتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ سچ دوارا کھولاں ہٹ، بن ہٹوانا تیرا حُکم اپنے اندر ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، شبد سُت رہیا درڑائیا۔ شبد سُت میرے اگم، اگم دیاں وڈیائیا۔ میری دھاروں پیا جم، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ نرگن نرُویر نرکار نرکار دسے کم، کرتا ساچی کرنی اک سمجھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا وجود نہ کوئی تن، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی چھپری نہ کوئی چھن، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ نہ کوئی گھڑے نہ سکے بہن، گھاڑت رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی آد جگاد دیوے دُن، بھے بھو نہ کھئے وکھائیا۔ میں تیرا بیڑا دیواں ہتھ، بن کھیوٹ اپنے کندھ اُٹھائیا۔ تُوں پتا پُرکھ اکال اِکو لینا من، دوسر سیس نہ کیسے نوائیا۔ تیرے گھر انوکھا چاڑھاں چن، نرگن جوت نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سُت دئے سمجھائیا۔ شبد سُت سُن راج بھوپ، پریم پُرکھ پریم آپ درڑائیندا۔ دہ دشا ویکھ چارے کوٹ، بن نرگن نظر کھئے نہ آئیندا۔ تانا پیٹا نہ کھئے سوٹ، سوٹردھاری رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کوئی آوے نہ کوئی جاوے کر کے کوچ، پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیندا۔ تت نہ دسے کھئے پنج بھوٹ، ترے ترے جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ تیرے اُپر دین دیاں ہو کے جاواں تھ، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ شبد تیرے گرہ جنے وشنوں سُت، وشنوں اندر برہما برہم رُوپ وٹائیندا۔ کرے کھیل ابناسی اچت، چیتن تیری دھار رکھائیندا۔ آپے ویکھ اوپلے لک، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ دئے بھنڈار اک اٹھ، نام امولک وست ہر ورتائیندا۔ نرگن ہو کے لئے پُچھ، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ گہر گمبھیر، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سُت لاڈلے چوٹی چڑھ ویکھ آخیر، آخر منزل اک سمجھائیا۔ پاربرہم پت پریشور جوت سرُوپی بن تت سریر، ست ستوادی سوہا پائیا۔ چنتا دُکھ ہرکھ سوگ نہ کوئی پیڑ، مایا ممتا لوہہ موہ نہ کھئے رکھائیا۔ وڈا چھوٹا نہ کھئے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ اک اکلا ایکنکار نر ہر اپنا بن کے بیٹھا میت، سجن اپنا آپ نال پرگٹائیا۔ سُت دُلا رے دسے ریت، شبدی شبد آپ سمجھائیا۔ میرے پریم پیار دی مار چیک، تیرے اندروں برہوں دھار دئے پرگٹائیا۔ تیرا میرا رُوپ سوہنگ ٹھیک، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ تہر گھر گاؤنا اِکو گیت، سچکھنڈ بھوئے شنوائیا۔ سدا

سدا سد رکھی اک اڈیک، نیت لوچن نین اکھ کھلائی۔ میں دُور دُراڈا سد وسنہار نزدیک، نیرن نیرا اپنا ناؤں رکھائی۔ شبد دُلا رے ساچی وست پاواں بھیکھ، اکم اتہا آپ ورتائی۔ نت نوت رکھیں اڈیک، جگ چوکرئی راہ تکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ سُلطان رہیا سمجھائی۔ شاہ سُلطان شہنشاہ شاہ پاتشاہ، پاربرہم پرہہ دیا کھائی۔ الکھ اگوچر اکم اتہا، پردہ نشیں پردہ اٹھائی۔ بے عیب پروردگار نوری خُدا، جلوہ اکو اک درڑائی۔ ست ستوادی بن ملاح، ساچا مارگ اک لگائی۔ سٹ دُلا رے آپ سمجھا، بھيو ابھیدا آپ کھلائی۔ تیرا میل لے ملا، میل ملاوا اکو اک وڈیائی۔ وشن برہما شو تیرا سنگ رکھا، ساچا سنگل اپنا نام پائی۔ انتر ہو کے منگل گا، شبد گوہند جنائی۔ ست ستوادی سوہنا مندر دے سہا، ساچی کندر سوہا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا راہ اک اپائی۔ سٹ دُلا رے سُن میرے سٹ، آد پُرکھ آپ سمجھائی۔ تیری سہاواں سہنجی رُت، رُت تیری اپنے نال مہکائی۔ وشن برہما شو تیری دھاروں جاوَن اٹھ، ترے گن مایا کران کرمائی۔ پنج تت کر پرکاس ہوواں خوش، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سوہا پائی۔ نرگن سرگن دے بھنڈار اٹھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائی۔ بھاگ لگاواں کایا ماٹی بُت، نرگن سرگن کران رُشنائی۔ دیواں وڈیائی من مت بُدھ، منسا منسا وچوں پرگٹائی۔ ناؤں رکھا ابناسی اچت، گھر گھر چیتن ستا دیاں سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبدی شبد بھيو کھلائی۔ شبدی بھيو کھولے اپار، اپرمپر اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ نام جیکارا بول جے جیکار، سچ سندیسہ اک سُنائی۔ چارے کھانی کران خبردار، اندج جیرج اُنہج سینج آپ اٹھائی۔ چارے بانی دیاں آدھار، پرا پسنتی مدھم بیکھری ناد سُنائی۔ چارے گنٹ کران خبردار، آس نندرا نہ کھئے رکھائی۔ چارے جگ کران تیار، ستجگ تربتا دواپر کلجگ ناؤں رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سٹ دُلا رے بھيو کھلائی۔ سٹ دُلا رے رکھنا یاد، ہر کرتا آپ جنائی۔ تیری رچنا رچ کے آد، جگ چوکرئی جگاد تیرے نال رکھائی۔ آپے وچ رہے وساد، بسمل اپنی کار کھائی۔ نرگن سرگن دیوے داد، آتم پرماٹم ونڈ ونڈائی۔ گرہ مندر گھر گھر و جاوے ناد، دُھن آتمک راگ سُنائی۔ امرت آتم دیوے سواد، نچھر جھرنا اک جھرائی۔ دپیک جوتی بال گرہ مندر کرے آباد، رُت بسنتی ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور،

شبدی تیرا حُکم ورتائیندا۔ شبد سُت ویکھ نوجوان، تیرا جو بن اک وکھائیا۔ دو جہاناں کر کے حُکمران، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دھرت دھول آکاش پرکاش دینا فرمان، سچ سنہیڑا اک گھلائیآ۔ تتو تت تیرا داس، ترے پنج ہویے گُرمائیا۔ کایا منڈل تیری راس، نرگن سرگن گوپی کاہن رُوپ وٹائیا۔ گرو اوتار پیر پیغمبر تیری شاخ، لوکات پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ میری صفت دی شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گائے گاتھ، اکھر وکھر کر پڑھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آتم پرما تم تیرا ساک، پاربرہم تیرا رُوپ نظری آئیآ۔ تُوں دو جہاناں ویکھنا مار جھاک، محل اٹل بہ بہ خوشی منائیا۔ تیری سدا سدا سد رے پرہات، دوس زین سورج چند گھڑی پل اٹھے پھر تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شبدی شبد تیرا راہ وکھائیا۔ شبد سُت گیا جھک، در ساچے سیس نوائیندا۔ دھن بہاگ پرہہ گیوں تٹھ، سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ مینوں بنا کے اپنا پت، لکھ چوراسی میری جھولی پائیندا۔ مین سیوا کر کے خوش، چاکر اپنا ناؤں وٹائیندا۔ جگ چوکرئی نرگن سرگن کھیل ویکھاں لک، ظاہر گیت اپنی کار کمائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پینڈا جائے مُک، تھر رہن کھئے نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُجل کراں مُکھ، مُکھ صفتی صفت صلاحیندا۔ جنی بہاگ لگاواں ککھ، سُت ڈلارا اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اک ور، در تیرے سیس نوائیندا۔ سُت ڈلارا کہے میرے جگدیس، جگدیش تیری وڈ وڈیائیا۔ مین چہتر ویکھاں تیرے سیس، سچکھنڈ نواسی تیری سچی شہنشاہیا۔ جگ چوکرئی ساچا کلمہ نام دیواں حدیث، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر پڑھائیا۔ چٹے اُتے کالی کھچ لکیر، الفیے کاتب قلم دیاں سمجھائیا۔ آپ بن کے لاشریک، شرکت سب دی میٹ مٹائیا۔ تیری کرپا اپنے ہتھ رکھاں اک توفیق، رحمت دھر دی نال ملائیا۔ مُرشد ہو کے مُریدان دساں دھار باریک، صوفیاں سُنن سکھوپت جاگرت تریا بھیو گھلائیآ۔ غریب نانا ہو کے وسان نیچاں نیچ، اوچو اوچ تیرے نام کراں وڈیائیا۔ جن بھگتاں دساں سچ پریت، سنت سجن میل ملائیا۔ گر مُکھاں رکھاں سدا اڈیک، گر سکھاں راہ تکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ایتھے اوتھے دو جہان سوہنگ ڈھولا گاواں گیت، جس دا آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے نام دی بنا کے مندر مسیت، شودوالے مٹھ گردر جگت راہ وکھائیا۔ شبد کہے مین دُولھو دُولھا، مہابلی اک اکھوائیا۔ تیری کرپا پھلیا پھولا، لکھ

چوڑاسی پت ڈالی مات مہکائیا۔ دو جہاناں آون گون ترے بھون میرا جھولا، برہمنڈ کھنڈ اُنجا پون میری سُگندھی رہی وکھائیا۔ کوئی نہ جانے میرا آد مولا، انت کہن کھئے نہ آئیا۔ وشن برہما شو سیوا لا شنکر ہتھ پھڑائی ترسولا، ترے گن سکلا سنگ نبھائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکرئی لکھ چوڑاسی جیو جنت بھولا، سچ سچ تیرا نام اکو نظری آئیا۔ تون صاحب سلطان سِری بھگوان سرب جیاں کنت کنتوبلا، ست ستوادی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھاؤنا اک گھر، جس گھر وجے ست ودھائیا۔ سِری بھگوان سرب گنوتنا، ست سچ سچ درڑائیندا۔ ست شبد ویکھ بنائی بنتا، گھڑن بھننہار کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکرئی اگت اگتا، گنتی گنت نہ کھئے گنائیندا۔ سیوا لگائے گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنتاں، بھگت بھگوت کھیل وکھلائیندا۔ ویس وٹائے جگا جگنتا، نرگن سرگن اپنی کار کھائیندا۔ گرھ توڑے آتم پر ماتم ہومے ہنگتا، برہم ودیا اک سمجھائیندا۔ در درویش الکھ نرنجن جن بھگت دوارے ہونے منگتا، نردھن سردھن اپنا روپ وٹائیندا۔ بودھ آگادھا شبد انا دا کہانی بانی بے دھر دا پنڈتا، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ لیکھا جانے جیو جنتا، جاگرت جوت نور رُشنائیندا۔ پڑدہ لاپے جیرج انڈتا، اُتبھج سیتج ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ شبد ست کہے پرہ تیری کرنی، ہر ٹھاکر موہے بھائیا۔ ہوں سیوک خاک ڈھیہہ پیا چرنی، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ سچ دس گون ویلا بن سہیلا بانہ پھڑنی، نرگن نرگن اپنا میل ملائیا۔ گون مندر گون دھام گون پوڑی چڑھنی، گون منزل پنڈھ مکھائیا۔ گون ناد دھن گون اکھری بانی پڑھنی، گون شبد کرے شنوائیا۔ گون لیکھا چکائے ورنی برنی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو کھول کھول کر تار، کرتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ گون ویلا کریں پیار، پریم ہو کے میل ملائیا۔ گون وقت لئیں اُٹھال، نرگن سرگن آپ جگائیا۔ گون مندر دیپک دیویں بال، نرگن جوت کریں رُشنائیا۔ گون سروور امرت جام دئیں پیال، سچ پیالہ اک اُٹھائیا۔ گون گرہ ہوئیں دیال، گھر سوامی ویکھ وکھائیا۔ گون روپ بھاگ لگائیں سچی دھرمسال، در دروازہ اک کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب سلطان تیری وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دسے بول، دھر دی دھار جنائیا۔ شبد ست رہنا اڈول، اڈل رہیا درڑائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت کھیل انمول، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔

شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت مؤل، مؤلا اپنا نام پرگٹھائیا۔ کلجگ انت نرگن زرویر پرگٹے اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ گر اوتار جو کر کے جاون قول، واک بھوکھت لکھت وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سْت شبد دتا سمجھائیا۔ سْت شبد کر دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ سُنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہوئے مہروان، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ آد نرنجن دیپک بال، ابناسی کرتا کرے رُشنائیا۔ سِری بھگوان نوجوان، پارہم لئے انگرٹھائیا۔ کلجگ اتھ ویکھ مار دھیان، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ پیر پیغمبران پورا کرے بیان، جو لکھ لکھ گئے سمجھائیا۔ ساچے مندر وسے مکان، ساڈھے تِن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ سمبل بیٹھ کرے کلام، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ درگاہ ساچی بن امام، عامل اپنا عمل وکھائیا۔ سمبل نگر دیوے مان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد کھنڈا تیر کمان، ساچا چلہ اک اٹھائیا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، شاہی نیتر نینان نیر وہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ نین شرممان، آگھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں سیس جھکان، نمو کہہ کہہ ڈھولا گائیا۔ پرگٹ ہویا شبد سْت بلوان، سورپیر اک اکھوائیا۔ شہنشاہ بنیا حکمران، سِری بھگوان تخت نواسی اپنا حکم سُنائیا۔ ساچا دیوے ڈھر پیغام، سچ نام کرے شنوائیا۔ جس نوں مندا گیا رام، جس نے کرشن دھار لوکھات پرگٹھائیا۔ جس نے تیئی اوتاران دتا دان، عیسیٰ موسیٰ محمد اشارے نال چلائییا۔ جس نوں نانک گوبند دہ دشا کرے پرنام، نیوں نیوں لاگے پائیا۔ جس نوں بھگت اٹھاراں کہن مہروان، ہر وڈا وڈ گوسائیا۔ جس نوں سنت کہن گن ندھان، گنوتتا اک اکھوائیا۔ جس نوں گرمکھ گرمکھ کہن ستگرؤ بلوان، شبدی روپ جنائیا۔ جس نوں صوفی کہن بن پڑھیاں دئے کلام، بن کلمیوں کرے پڑھائیا۔ بن رسنا بولے زبان، بن شرع دئے سمجھائیا۔ بن مسجد دئے پیغام، سچ سندیسہ اک لائیا۔ سو پروردگار اک امام، امام امامان وچوں نور خدائیا۔ جس دا دو جہان چوڈاں لوک چوڈاں طبق سچا انتظام، چاروں کُنٹ حکم خدائیا۔ کوٹن کوٹ مٹکھ جیو جس نوں کرن بدنام، سو صفت بھریا بے پرواہیا۔ اُس دی کھیل مُشکل کرے آسان، احسان سکے نہ کھئے چڑھائیا۔ جس بوند رکت توں کیتے انسان، انسانان اندر مہروان ہو کے ڈیرہ لائیا۔ سو صاحب ستگر شبدی شبد بے پہچان، بن ستگر نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت ستجگ تریتا دواپر کلجگ نِت نوت درشن پان، گھر بیٹھیاں خوشی منائیا۔ لبھیاں چار کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت

کیسے ہتھ نہ آئے سِری بھگوان، بھگون بھگتاں اتتر سوہیا پائیا۔ گھر وچ گھر میل ملاوا کرے آن، دُور دُراڈا دُورن دُور پندھ مُکائیا۔ گرسکھ گُر مل کے اک روپ ست سرُپ سوہنگ ڈھولا گان، تُوں میرا مین تیرا نرگن نرگن ہووے نہ کدے جدائیا۔ ایہو شبد گُرُو بلوان، جس جگ چوکرئی کھیل رچائیا۔ ایہو گُر اوتار پیر پیغمبر لوکات کھیلے کھیل مہان، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ ایہو شاستر سمرت وید پُران لکھے قرآن، کہانی بانی دئے وڈیائیا۔ ایہو مکہ کعبہ دسے ایمان، سجدہ سجدہ رہیا کرائیا۔ ایہو نرگن ست سرُپ بھگوان، ایہو اشٹ دیو سرشٹ رہی سمجھائیا۔ ایہو رام رحیم رحمان، رحمت سب تے رہیا کھائیا۔ ایہو نرگن سرگن نانک گویند جوتی جوت جگے مہان، دیا باقی کملا پاتی اکو اکو ٹکائیا۔ ایہو شبد گُر سدا سدا پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ سو جانے جس اتتر ملے آن، باہروں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کیسے نہ وکے ہٹ بازار دکان، قیمت سکے نہ کھئے چکائیا۔ جو گُرْمکھ گرسکھ ہرجن ہربھکت در دوار منگدے دان، مان ابھان موہ مٹائیا۔ تنہاں جاگت سووت درشن دیوے آن، دید عید چند کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا سچا ور، شبد گردیو سوامی اکو گھر کرتا پُرکھ کرنہارا، نرگن سرگن بٹھے دھارا، سرگن نرگن اکو روپ جنائیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی مُندی جمال باغیچہ سنگھ دے گرہ ضلع فروزپُور ★

سُت شبد ہر ساچا سوہیلا، سو پُرکھ نرنجن اک جنائیا۔ تیرا میرا اگتی ڈھولا، دو جہان وجے ودھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر گاون بولا، بن رسنا جہوا گائیا۔ سچ دوارا نرگن نرُویر ست ستوادی کھولا، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ پت پرمیشور ہو کے وسے کولا، دُورن دُور پندھ مُکائیا۔ بھيو چُکائے پردہ اویلا، سٹمکھ اپنا رنگ وکھائیا۔ بھاگ لگائے اُپر دھولا، دھرنی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈ وڈیائیا۔ سُت دُلا رے تیرا رنگ، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ چار کُنٹ وجے مردنگ، دہ دشا خوشی منائیا۔ آتم پرما تم ملے اند، گرہ منگل ہر گن گائیا۔ جگت ترسنا پائے ٹھنڈ، امرت میگھ برسائیا۔ آتم پرما تم دیوے گنڈھ، دُھر دا ناتا جوڑ جُڑائیا۔ پارہرہم برہم دیوے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ گھر مندر وجے مردنگ، سوہنا ناد اکو اک سمجھائیا۔ ملے وڈیائی وچ ور بھنڈ، برہمنڈ خوشی

دکھائی۔ بھو کھلائے جیرج انڈ، اُتہج سینج آپ سمجھائی۔ صفت چُکائے بتی دند، بن رسنا جہوا دُھر دی دھار بنائی۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا بے پرواہیا۔ سُت دُلا رے تیرا گھر، گرہ مندر ہر اُپائیندا۔ سچ دوارے بیٹھے وڑ، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے
 رکھائیندا۔ نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، تتوت نہ میل ملائیندا۔ اپنی کرنی آپے کر، کرتا پُرکھ کار کھائیندا۔ نرویر ہو کے بٹھے لڑ، پلُو اپنی
 گنڈھ دکھائیندا۔ ساچی منزل جائے چڑھ، محل اٹل سوہا پائیندا۔ زرمِل نُور جوت اکو دھر، سچ اُجالا آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ سُت دُلا رے راجن راج، پارہم دئے وڈیائی۔ ست ستوادی تیرا کاج، کرنی دیونہار اپنی
 اچھیا جھولی پائی۔ کلجگ انت سازن ساز، سچ سُچ دئے سمجھائی۔ جگت جگدیشا نرائن سپس رکھ تاج، تخت نواسی حُکم منائی۔
 گھر سُنجنے لگے بھاگ، گرہ مندر وجے ودھائی۔ جن بھگتاں دیوے اک ویراگ، ویراگی رُپ وٹائی۔ کوڑی کِریا جگت ترسنا جائن بھاگ،
 مایا ممتا موہ چُکائی۔ سُرتی شبدی گائے راگ، آتم پر ماتم ڈھولا اک سُنائی۔ شبد اگتی وجے آواز، سُرتال نہ کھئے رکھائی۔ اندر وڑ کے مندر
 چڑھ کے کھولے راز، بجرکپائی پردہ پرے ہٹائی۔ سچ سرور امرت دے بُجھائے پیاس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ گھر وچ گھر کرائے واس،
 استھان بھومکا اکو اک دکھائی۔ جس مندر اٹھے پھر ہووے پرکاش، سورج چن نظر کھئے نہ آئی۔ نرگن نراکار نرویر ملے پُرکھ ابناس، سِری
 بھگوان میل ملائی۔ لہنا دینا چُکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد شبدی ہوئے واس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا سچا ور، مہروان دیا کھائی۔ شبد سُت سُن دُھر دے میت، ہر مِت پیرا آپ درڑائیندا۔ اچرج چلائی تیری ریت، ریتوان کھیل
 کھلائی۔ تیرا واسا ہست کپٹ، لگھ چوراسی وچ ٹکائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا گواں گیت، دُھر دا سوہلا راگ الائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبدی شبد وڈیائی۔ شبد سُت تیرا وسیرا ایک، ایکنکار دئے درڑائی۔ سچکھنڈ دوارے ساچی
 ٹیک، تھر گھر محل اٹل دئے سہائی۔ جُگ چوگری ستجگ تریتا دواپر کلجگ وٹاویں بھیکھ، گر اتار پیر پیغمبر ناؤں رکھائی۔ بودھ اگادھ
 کھانی بانی لیکھیں لیکھ، شاستر سمرت وید پُران ناؤں دھرائیا۔ آتم پر ماتم کریں ہیت، برہم پارہم سمائی۔ دوس رین ریں نیتن نیت، دُور
 دُراڈا پندھ مُکائی۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائی۔ جن بھگتاں دیویں ساچا بھیت، پردہ اوہلا اندرون دئیں اُٹھائی۔

نِج نیتز نِرگن سرُوپ لِن ویکھ، سرگن ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وڈ داتا دیا کھائیا۔ شبَد سُت تیرا مندر
 انوکھا، گھر گھر وچ آپ بنائیندا۔ جس در کدے نہ ہووے دھوکھا، کوڑا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ جس دا دروازہ ہتھ نہ آوے کوٹی کوٹا، کوٹن
 کوٹ پاندھی بن پنہ نہ کھئے مکائیندا۔ تیرا مارگ ستگر صاحب دے سوکھا، پریم پریتی نال سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم
 اکو موقع، جگ جنم وچھڑے آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ کر پرکاس نرمل جوتا، اگیان اندھ اندھیر مٹائیندا۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے
 شبدی دھن سُنائے ہوکا، بن رسنا جہوا بتی دند گائیندا۔ بھيو کھلائے لوک پرلوکا، چوڈاں طبقات ڈیرہ ڈھاپیندا۔ پیر پیغمبر گرو اوتار جس
 دی رکھدے گئے اوٹا، سو صاحب ستگر دین دیال شبدی روپ آپ پرگھائیندا۔ تن نگارے پنج تت لگائے چوٹا، سچ رباب اک و جائیندا۔
 کوڑ گریار تن ہنکار رہن نہ دیوے کھوٹا، من مت بُدھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور،
 شبدی شبدی صفت صلاحیندا۔ شبَد گرو شبَد سوامی، ہر شبَد وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبَد بودھ آگادھ گھٹ انترجامی، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔
 شبَد بودھ آگادھ دُھر دی بانی، ست ستوادی کرے شنوائیا۔ شبَد وشن برہما شو رچے چارے کھانی، ترے گن مایا پنج تت کرے گڑمائیا۔
 شبَد امرت رس ٹھنڈا پانی، جل تھل مہیئل رہیا سہائیا۔ شبَد آد جگاد جگا جگنتر اکتھ کھانی، کہہ کہہ انت کھئے نہ پائیا۔ شبَد ناد دُھن
 کھیل مہانی، خالق خلق رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبَد شبَد پہرے
 بانا، پنج تت اپنا ویس وٹائیا۔ شبَد بھوپ شبَد رانا، راجن راج آپ اکھوائیا۔ شبَد حکم سچ حکمرانا، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ ہر شبدی ورتے بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ انت نر ہر نرائن کرے کھیل دو جہاناں، نِرگن سرگن اپنی کار
 کھائیا۔ ست سرُوبی شاہو بھوبی اگتی پہرے بانا، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیوے دو جہاناں، ناؤں
 نرنکارا اک درڑائیا۔ شبَد گرو سدا مہروانا، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ایکا شبَد
 نام نہکام دئے سمجھائیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپور ★

سُت شبد سچ کھیل کردا، نہکرمی ساچی کار کھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ آپے پھردا، نرگن نرویر نظر کیسے نہ آئیا۔ محل اٹل اُچ منار آپے کھڑدا، دھام بھومکا اک سہائیا۔ ناد دُهن جیکار ساچی کردا، بن رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ بن اکھراں آپے پڑھدا، کرے حق پڑھائیا۔ جگ چوکرئی ویس دھردا، نرگن سرگن نام دھرائیا۔ لیکھا جانے پنج تت کایا گھر دا، گھر گھر وچ سوہیا پائیا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، مر جیوت روپ وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھاڑن گھڑدا، کایا ماٹی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سُت شبد کھیل اپارا، جگ چوکرئی آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا، انڈج جیرج اُتہج سینج کھوج کھوجائیندا۔ شبدی شبد بول جیکارا، تن نگارہ رباب وجائیندا۔ ناؤں رکھ گرو اوتارا، پیر پیغمبر صفت صلاحیندا۔ نراکھر اکھر بن لکھارا، کاغذ قلم شاہی ونڈ ونڈائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن ونجارا، انجیل قرآن گیتا گیان سوہیا پائیندا۔ صفتی نام کھول بھنڈارا، کوٹن کوٹ رسنا جہوا گائیندا۔ ست سرُپ ہو کے وسے باہرا، شاہو بھوپ ہو کے گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ حکمے اندر حکم ورتارا، سچ سنڈیسہ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی دھار آپ وکھائیندا۔ شبدی دھار وکھائے سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی انترجامی، ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ شبد اناد بول بانی، اگم اتھاء دئے درڑائیا۔ سچ سروور امرت پانی، ٹھنڈی دھار اک وپائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ چار جگ دی سمرتھ کھانی، مہا اکتھ آپ وکھائیا۔ سرتی شبدی کھیل مہانی، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بخشنہارا سچ دھیانی، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، سچ دوارے اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچے شبد بھيو چُکائیا۔ سچ شبد ستگر روپ، بے پرواہ آپ پرگٹائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ڈیرہ لائیندا۔ میٹ مٹاوے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ دیال ہو کے جائے تھہ، کال ہو کے سرب مکائیندا۔ جنم کرم پورب جو گئے رُٹھ، مانس مانکھ مانس اپنے رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں کرے پیار جوں ماواں پُت، پتا پوت گود سہائیندا۔ آسا ترسنا مایا ممتا کوڑی کیرپا میٹے بھکھ، ہوے ہنگتا گرہ ٹرائیندا۔ جنم مرن دا چُکے دکھ، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ اپنی گودی لے چُک،

سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اُجل کرے مات مُکھ، دُرمت میل دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ شبد صفت
 صلاحیندا۔ ہر شبد ساچی سیو، پُرکھ اگم اتہاہ کرائیندا۔ لیکھا جانے وڈ دیوی دیو، دیوت سرُ حکم منائیندا۔ پاربرہم الکھ ابھیو، اگوچر
 اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا میو، رس امرت اک چکھائیندا۔ نام جپائے بن رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے پلائیندا۔ اندر وڑ کے
 ساچے مندر چڑھ کے کھولے بھیو، پڑدہ اوبلا آپ اٹھائیندا۔ میل ملائے اک نہکیو، نہچل اپنا گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے گر شبد اپار، اپرمپر دئے جنائیا۔ تن کایا ماٹی کھول کواڑ، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کر
 پرکاس بہتر نار، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑ پنچم دھاڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ ویکھنہارا گپت ظاہر، گہر گمبہر
 اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سُکھمن ٹیڈھی بنک پاوے سار، ایڑا پنگل بیٹھے سیس نوایا۔ جن بھگتاں گرمکھاں امرت آتم بخشے ٹھنڈی ٹھار، نجہر
 جہرنا اک جھرائیا۔ انحد شبد سچی دھنکار، آتمک راگ اکو اک درڑائیا۔ ساچی سنخیاں منگلچار، گپت گوبند الاٹیا۔ دپیک جوت کر
 پرکاس، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بھوگ بلاس، سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ دوسر نہ کوئی دسے پاس، سگلا سنگ آپ اکھوایا۔
 ۱۰۹۵ گرمکھ لہنا دینا چکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ اکو سمرن پوجا پاٹھ، جوگ ابھياس دئے سمجھائیا۔ اک سروور تیرتھ
 تاٹ، جل تھل مہیئل دئے وکھائیا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا پُرکھ سمراتھ، شبدي دھار دھار وچوں جنائیا۔ تنہاں جنم جنم دی پوری کرے
 آس، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ دوس زین گھڑی پل اٹھے پھر بن کے داسی داس، ستگر سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ انتر آتم ملن دی رکھے
 خواہش، باہروں نظر کیسے نہ آٹیا۔ ساچے گھر ساچے گرہ ساچے مندر محل اٹل کرے نواس، نج گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، شبدي ساچی کار کھائیا۔ شبد گرو گرو صاحب سچا، ست پُرکھ نرنجن آپ وڈیائیندا۔ بھاگ لگائے
 کایا ماٹی کچا، پنج تت نرگن سرگن رنگ رنگائیندا۔ میل ملائے کھلاپتا، کنت کنتوبل اپنا رنگ وکھائیندا۔ آتم پر ماتم ناتا جوڑے پکا، دو جہان
 نہ کھئے ٹھائیندا۔ بھگت بھگوان بنائے پچھ، پچن اپنے نال ملائیندا۔ لوں لوں اندر آپے رچا، ساڈھے تن کروڑ سوہیا پائیندا۔ اندر باہر گپت
 ظاہر نرگن سرگن ہو کے پھرے نٹھا، دو جہاناں پنڈھ مکھائیندا۔ کر پرکاس کایا مٹا، جوتی نور ڈگمکھائیندا۔ لیکھ چکائے چوڈاں ہٹاں، چوڈاں

طبقاں ویکھ وکھائیندا۔ من مت دا رہے نہ رٹا، بُدھ بیک آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی گر دیوے اکو
 رسا، رس پھیکے سرب مٹائیندا۔ ساچا رس امرت دھار، گر گر گرمکھ جام پیایا۔ پی پیالہ ہونے غمخوار، غمی خوشی اکو رنگ رنگایا۔
 روگ سوگ چنتا دکھ نوار، مایا ممتا موہ تجایا۔ انتر آتم برہم کرے پیار، پاربرہم ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آیا۔ لیکھا چکے چار کُنٹ دہ
 دشا تیرتہ تٹ اٹھسٹھ کینار، گنگا گوداوری جمناسُستی بیٹھی سیس نوايا۔ وشن برہما شو دوتے جوڑ جوڑ کرن نمسکار، گر اوتار پیر
 پیغمبر دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان کرن جیکار، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ سنایا۔ سنت سجن چرن دھوڑی منگن چہار،
 مستک ٹکا اک رمایا۔ گرمکھ گرسکھ اچی کوک کوک کرن پکار، پرہوں روگ نہ لاکے رایا۔ نت نوت جگ جگ ہر کرتے تیری ساچی
 کار، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ شبد گرو گرو بلہار، بلہاری اپنا آپ بھیٹ چڑھایا۔ جس وچھڑیاں دکھی دسے سنسار، سکھ ساگر نظر کھئے
 نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا اپنا بھيو کھلایا۔ اپنا بھيو کھولے پرہے، پاربرہم بے پرواہ
 اکھوائیندا۔ شبد سہیلا سچا سد، سدا اپنا نام سنائیندا۔ دو جہاناں ویکھ حد، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ ساچا راہ جنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو
 جنت چارے کھانی ویکھ ہڈ، ماس ناڑی کھوج کھوجائیندا۔ آتم پرما تم وچھڑ جو ہونے اڈ، تنہاں اکو حکم ورتائیندا۔ نرگن نرویر ہو کے بھج،
 پاندھی ہو کے پندھ مکائیندا۔ شبد سرُپ ہو کے گج، جے جیکارا اکو نام وجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مکے کعبے مندر مسجد شودوالے مٹھ
 تیرا کر کے گئے حج، گرو دوار تیرا راہ تکائیندا۔ جس گرہ جاویں سچ، سو تھان بھومکا آسن سوہا پائیندا۔ کوٹن کوٹ رکھ مَن جوگی جتی
 جنم سنیا سی تینوں رہے لبھ، مُلا شیخ مسائق پیر تیرا بھيو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور،
 سچ شبد تیرا لیکھا اکو گھر وکھائیندا۔ شبد کہے موہے چاؤ گھنیرا، پرہو تیری صفت صلاحیا۔ دھن بھاگ تُوں بنیا میرا میں تیرا، دوجا نظر
 کھئے نہ آیا۔ پُرکھ سمرتہ تیرا سچکھنڈ دوار ڈیرہ، میرا تھر گھر آسن دتا بنایا۔ جگ چوکرئی نت درشن کراں ہو کے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ
 مکایا۔ دو جہان کھلا ویہڑا، جس وچ کوٹن کوٹ برہمنڈ رہیا وسایا۔ وشن برہما شو میرا چیرا، ترے گن مایا پنج تت کری کُرمایا۔ گر
 اوتاراں پیر پیغمبران وسایا کھیڑا، پنج تت برہم مت دتی سمجھایا۔ ساچا حکم سندیسہ دتا کر کے مہرا، بودھ آگادھ کری پڑھایا۔ بھيو ابھیدا

میرا جانے کیہڑا، من مت بُدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ چوڈاں ودیا دیوے گیڑا، چوڈاں طبق ویکھاں تهاؤں تھائیا۔ بن صاحب ستگر پُرکھ اکال کوئی نہ جانے آر پار کنارہ میرا، بیڑا وہن وہے لکھ چوڑاسی جیو جنت دھار اپنی وچ رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، سچا مستک لیکھ بنائیا۔ شبد کہے پرہ میرے ٹھاگر، سوامی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی تیرا ساگر، بھوجل تیری دھار بنائیا۔ ٹوں کریم کرتا دُھر دا قادر، قُدرت تیرا رس نظری آئیا۔ مین ونجارا شبد سوداگر، ساچا ہٹ کھلایا۔ ٹوں بیٹھا رہیں نرمل جوت اِکاگر، ست سرُپ سوہیا پائیا۔ ٹوں صاحب سلطان جودھا سورپیر بہادر، شہنشاہ سیس جگدیس تاج ٹکائیا۔ مین نیوں نیوں چرن کول سیس جھکا کران نوازش، نمو تیرا دھیان لگائیا۔ تڈھ بن میری کرے نہ کوئی حفاظت، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ سچ دوار ست ستوادی پاربرہم تیری ویکھی اک عدالت، عدل اکو نظری آئیا۔ تیرے حُکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر لوکھات کر کے گئے بغاوت، دین مذہب کرن لڑائیا۔ سچ نام ساچی دیوے نہ کھئے سخاوت، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ پریم پیار اندر دیوے نہ کوئی دعوت، مُحبت خانے وچ محبوب میل نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دے اک نیامت، توحفہ سچ توفیق خُداے اپنی رحمت جھولی پائیا۔ رحمت رحم کرے خُدا، خالق خالق رُپ وٹائیا۔ نت نوت جو رہے جُدا، جُز اپنا دئے سمجھائیا۔ جو مُرید مُرشد اتوں ہووے فدا، فطرت اپنی دئے چُکائیا۔ تس مارگ رہبر دیوے راہ سیدھا، پردہ اوپلا آپ اٹھائیا۔ صوفیاں اندر رکھیا اپنا حصّہ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ بھگتاں سچ دواویوں اکو دسا، دہ دشا ڈھونڈن کھئے نہ جائیا۔ سنت کہن پرہ پُرکھ پرہ ساچا پتا، گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ گرمکھ کہن کرے نرگن سرگن پتا، بتکاری ویکھ وکھائیا۔ گرمکھ کہن کدے نہ دیوے پچھا، ستمکھ ہو کے درس دکھائیا۔ سری بھگوان کہے شبد گرُ گرُ سدا کرے رچھا، رچھک اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ ہرجن پاوے دُھر دی بھچھا، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ نام رس امیوں دیوے مٹھا، رسنا رس نہ جانے رائیا۔ ایہو کھیل آد جُگاد جُگ چوکرئی کرے اندٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پچھوں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پرہو ستگرُ دا سندیس پڑھدے چٹھا، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان آپے بھڑ، قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، پنچ وکارا سٹے دڑ، لیکھا جانے چوٹی جڑ، گھر گرہ میلا سچ سبھائیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سائیں فیز محمد توں پُچھ گِچھ تیکھانودھ ضلعِ فروزپُور ★

شربت کہے میرا رنگ گلابی، گلشن اکو نظری آئیا۔ ندر کرے تے ویکھاں اُچ محرابی، ساچا روپ بے پرواہیا۔ اوتھے جگے نہ کوئی مہتابی، نورو نور نور خدائیا۔ سچ پیالہ دیوے آب حیات شتابی، حیاتی وچوں حیاتی دئے بدلائیا۔ جلوہ دیوے الہی آفتابی، محبوب ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شربت ویکھ وکھائیا۔ شربت کہے میرا رنگ گلابی، گہر گمبھیر آپ بنائیا۔ پروردگار بنے دلال، دُھردرگاہی اک خدائیا۔ جلوہ دیوے حق جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ مُرشد ویکھ مُرید لال، لال امولک اک پرگٹائیا۔ جس دا قلم شاہی دیوے نہ کوئی احوال، کاغذ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اوہ صاحب بے مثال، جس دی مسل نہ کیسے بنائیا۔ سو سدا سدا کرپال، کرپاندھ اکھوائیا۔ کوٹن کوٹ جیو جنت سادھ سنت صوفی فقیر جس دی کردے بہال، کھوجت کھوجت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شربت ویکھ وکھائیا۔ شربت کہے میرا رنگ دسے اک محبوب، مُحبت جس دے نال لگائیا۔ اُس دا سوہنا اک عروج، عرش قُرس دوویں ویکھ وکھائیا۔ جس دی منزل سچ مقصود، محکمہ بے پرواہیا۔ اوہ دُور دُراڈا نیرن نیرا کر کے آوے کوچ، بن کے پاندھی راہیا۔ سچ پیالہ دیوے اکو گھوٹ، رس رسک رسک وکھائیا۔ جس اُپر مُرشد جائے تئھ، مُرید خوشی منائیا۔ سائیں گوسائیں ویکھ اندر لک، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ مُحبت اندر لے پُچھ، پیار اندر صدا بانگ سُنائیا۔ روزیاں وچ نہ رہے چپ، رازق رحیم آپ اکھوائیا۔ سچ نماز پڑھے بن کایا بُت، کلمہ اکو اک سُنائیا۔ جس دے نالوں ناتا گیا چُھٹ، پھر اوسے نال جُڑائیا۔ دوزخ بہشت دوہاں پینڈا جائے مُک، ملے میل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں شرع دئے بدلائیا۔ شربت کہے میری شرع لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیا۔ میرے محبوب دی وڈ توفیق، توحفہ گھر گھر دئے پُچائیا۔ اوہ سجن سچ رفیق، رحمت اک کھائیا۔ جس دی کردے رہے اڈیک، سو آیا شہنشاہیا۔ اُس دے بنو بردے عزیز، عالیشان مکان بے مقام دئے وکھائیا۔ اندر وڑ کے ویکھو نزدیک، گھر حُجرہ رہیا سہائیا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید، سو مجلس رہیا لگائیا۔ صوفیاں دی اکو عید، عیدگاہ اکو اک سمجھائیا۔ جس منزل چڑھ کے ملے سچ رسید، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں ساکھیات رہیا سمجھائیا۔ شربت کہے میرا سچ

پیار، پریتی اِکو اک جنائیا۔ جس دی مجلس اُچ منار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ مقامے حق جس دا اُجیار، جلوہ نُور و نُور رُشنائیا۔ اوہ سبجناں دا سبجناں دا یار، دُکھیاں درد و نڈائیا۔ غفلت وچوں ہونے بے دار، نیتر نین اک کھلائییا۔ اُس دی صفت کرے جُگ چار، شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ بن مُرشد ہتھ نہ آوے وچ سنسار، پھڑ باہوں گلے نہ کھئے لگائیا۔ ساچا وصل دیوے اصل روپ اپار، بے مثال کرے نہ کدے جُدائییا۔ سچ شربت جس نوں دئے پیل، پریتی اِکو گھر وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائییا۔ شربت کہے میرا پریم پیار عزیز، حضرت اِکو اک جنائیا۔ جس نوں اندر باہر بخشے تمیز، طمع تہمت نہ کھئے لگائیا۔ سو حافظ ہونے حفیظ، بن حرفاں کرے پڑھائییا۔ سو لطف ویکھے اِک لطیف، توحفہ کہانی نغمہ نہ کھئے سُنائییا۔ جس اُپر مُرشد کرے بخشیش، مُرید رحمت جھولی بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شربت وچوں سوہنا رنگ وکھائییا۔ شربت کہے دسو سائیں، سچ سئیا منگ منگائییا۔ کس دوارے ملے گوسائیں، گھر داتا بے پرواہیا۔ گلے لگائے چائیں چائیں، پھڑ باہوں آپ اُٹھائییا۔ نیامت بخشے جام پیائے بے پرواہی، پردہ اوہلا آپ چُکائییا۔ سر رکھ ہتھ سمرتہ دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، اگنی تہ نہ کھئے تپائییا۔ چوڈاں وِ دیا دین دُبائی، چوڈاں طبق سبب جھکائییا۔ جس دا لیکھا بے انت کوئی لکھے نہ قلم شاہی، الفیے انت کھئے نہ پائیا۔ عین عین کہے میرا محبوب ماہی، زیر زبر نہ کھئے وڈیائییا۔ نُقطہ نوں نہ دیوے کھئے گواہی، شہادت حمزا نہ سکے بھگتائییا۔ بستہ ہتھ مکتب نہ کھئے وکھائی، پئی پے نہ کھئے پڑھائییا۔ تختہ زمیں اسماناں رہیا اُلٹائی، ثابت اپنا نُور کرے رُشنائییا۔ سو صاحب سچ مقام حضرت وسے ایکا تھائیں، درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لائییا۔ سانوں تھوڑا جہا وچ پیا شک، گھنڈی گنجھل کھولو اوہ جس وچ پیر پیراں بیٹھا مُکھ شرمائییا۔ پیر پیراں بیٹھا چُھپ، چھپر چھن ویکھ وکھائیندا۔ پڑدہ اوہلا چُکو اندھیرا گھپ، چند نُور ظہور نظری آئیندا۔ اوہ کلمہ بولے مُکھ، جس کلمے وچوں کائنات کاتب بن کے لیکھ لیکھائیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر سید اولیئے رہے جھک، گر اوتار نیوں نیوں دھوڑی مستک ٹکا خاک رمائیندا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرئی لیکھا کدے نہ جائے مُک، دیونہارا اِک اکھوائیندا۔ چلو اُس دے کولوں رل مل لئیے پُچھ، کس دھام کس مقام کس سینگھاسن سوہیا پائیندا۔ پریم پیار اندر سچ دوارے جائے جُٹ، گھول دنگل اِکو ویکھ وکھائیندا۔ تسیں کیہڑی منزل گئے پُچ، راہ وچ کون غزل نغمہ نام

سُنائیندا۔ کی وست آگے دیوے کچھ، کی خالی ہتھ پھرائیندا۔ کی داہڑی رکھے مچھ، کہ سیس کٹا موند مُنڈایا نظری آئیندا۔ کی کایا کہ بُت، کی تتو تت سہائیندا۔ چلو چل کے ویکھیے اُٹھ، اندر باہر گپت ظاہر کی کی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سائیں گوسائیں تیرے اتروں ویکھ وکھائیندا۔ شربت کہے میرا رنگ وانگ شراب، مدھ مدر نام دھرائیا۔ جس دا رس بنے نال کباب، آگنی تت تپائیا۔ مل کے دوہاں میل وجود بنے احباب، رباب سچ ستار بلائیا۔ کس حُجرے ملے جناب، بیٹھا سوہیا پائیا۔ کس ہتھ نال کرو آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ کی آگوں دیوے خطاب، مخاطب ہو کے دئے سمجھائیا۔ اوس منزل کی رواج، گون رنگ رلیاں رہیا منائیا۔ مُرشدان والی مُرشدان کول کریئے بات، باطن ظاہر نور خُدائیا۔ سارا دن آن جاون پی کے جان شربت گلاس، ساچا جام منگ نہ کھئے منگائیا۔ چلو ویکھیے اوہ پرکاس، جس پرکاس وچوں پرگٹیا آپ الاہیا۔ پھیر اک دوجے نوں کہیئے شاباش، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سچ دوارے ہوئے اک اتفاق، نفاق کھئے رہن نہ پائیا۔ مُرید مُرشدان سدا مُشتاق، پریم پیار اندر سہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں گئے آگھ، آخر پرگٹے نور خُدائیا۔ اُس دا بھو کھولیئے نال وضاحت، وجہ دھر دی دئے سمجھائیا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی لغات، کلمیاں نال نہ کھئے وڈیائیا۔ جو سدا سدا سد دیونہار نجات، نج گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ سوہنا باغیچہ ویکھ باغات، گلابی رنگ خوشی منائیا۔ گلابی باغ والے لے کے آئے ساتھ، انتر آتما خوشی منائیا۔ اندر ویکھیے مار جہات، کس کونے گوشے لُکیا بے پرواہیا۔ جس دی کدے نہ ہوئے وفات، مڑھی گور نہ کھئے دبائیا۔ اُس دی گواہی دیوے گلاس، جو اپنے اندر ساچا جام بیٹھا ٹکائیا۔ جس دی اٹھے پھر رہے پرہات، سندھیا سرگھی ویلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا اوہ گھر، جس گھر اکو اک نورو نور نور خُدائیا۔ شربت کہے میں جنم دا پانی، کرماں نال مٹھا نال ملایا۔ ایہو کھیل مُرشد مہانی، جو مُریدان دئے سمجھائیا۔ جس ویلے اپنی کرے مہروانی، وست امولک اپنے کولوں دئے ورتائیا۔ پھیر مُشکل کرے آسانی، منزل منزل پنڈھ مکائیا۔ لیکھا چُکے جگت فانی، علیے جابدانی اکو گھر وکھائیا۔ جس نوں رہبر ملے روحانی، آگے پچھے بھجّا پھرے واہو داہیا۔ کوڑ کریا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کوئی نہ روڑھے طُغیانی، شوہ دریا نہ کھئے سٹائیا۔ پار کرائے دو جہانی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تِس مُرشد اتوں مُرید جاون فُربانی، جو کایا کعبے وچوں محبوب دئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کَریا کر، شربت وچوں شرعیت رہیا وکھائیا۔ بخشش کرو کر کے رحمت، رحمان منگ منگائیندا۔ مُرید مُرشدان ہووے سہمت، سگلا سنگ وکھائیندا۔ کوئی نہ جانے تیڑ بنھے تہمت، ویس انیکا اپنا کھیل وکھائیندا۔ اندر وڑ کے مارے اکو سینت، شبد اشارے نال اٹھائیندا۔ دھام وکھائے اکو بیٹل، مُقدس آپ وڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، گھٹ انتر کھوج کھوجائیندا۔ شربت کہے مُرشد جانے تدبیر، طبع سب دی دئے بدلائیا۔ مہر نظر بدلے تقدیر، تقصیر اپنی وچ ملایا۔ دئی دوتی شرع کٹ زنجیر، لاشریک دئے وکھائیا۔ جس دی جگ نیتر نظر نہ آئے کیسے تصویر، بچ نیتر کرے رُشنائیا۔ جس دی منزل چوٹی اک اخیر، درگاہ ساچی سوہنا پائیا۔ جو آد جُگاد کدے نہ ہووے دلگیر، جس ہوس نہ کئے ودھائیا۔ جس دا کھیل بے نظیر، نظر سکے نہ کئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سوہنا جام اک درڑائیا۔ شربت کہے میرا جام انوکھا، اکل کل اکھوائیندا۔ جس دے وچ کدے نہ دھوکھا، کوڑی کَریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ میرے پیتیاں من رہے نہ کھوٹا، دُرمت میل پرے ہٹائیندا۔ جے مُرشد ہتھ وچ پھڑ لے اگتی سوٹا، اندر باہر بھے جنائیندا۔ صاحب سلطان ساچا دسیا اکو روزہ، جس روضے وچ جوٹھ جوٹھ رسنا کئے نہ لائیندا۔ اُس روزے وچ سدا مؤجاں، مؤجودہ ہو کے درس دکھائیندا۔ اُس دی کھوجے نہ کوئی کھوجا، بھرے بھرمی سرب بھلائیندا۔ اُس نوں ملیاں لیکھا چُکے ایکا دوُجا، نور الابی اکو نظری آئیندا۔ ایہو بھیو مُرشدان کول گُوجھا، بن کَریا بند تاکی نہ کئے کھلائیندا۔ اللہ ہو انا ہو عالمین محبان بیدوبی خیر یا اللہ الابی جس نوں پُجا، پوجنیک اکو نظری آئیندا۔ سچ دوارا تس نوں سُجھا، گرہ مندر اک وکھائیندا۔ اوہناں سجنان پینڈا مُکا، تسبیح مالا پرے سٹائیندا۔ اوہ صوفی سدا سُچا، سُچیاں وچوں صحیح سلامت ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، شربت وچوں ویکھے رس مٹھا، مٹھت وچوں سچ مٹھاس مٹھاس وچوں آس آس وچوں رکھ نواس نواس وچوں داس نظری آئیندا۔ گلاس کہے میری خاطر، خاتمہ کوڑی کَریا دیو کرائیا۔ اپنے آپ نہ بنے کوئی چاتر، جگت چترائی کم کیسے نہ آئیا۔ جس نوں دُھر دا سنیہڑا آوے پاتر، سچ سندیسہ اک خُدائیا۔ سو منزل ویکھے آخر، اخیر اپنا پندھ مُکائیا۔ جلوہ دسو انتر باطن، گلّان باتاں نال نہ کئے وڈھائیا۔ کس کنارے بیٹھے پاتن، گون ملاح نظری آئیا۔ جس نوں پردہ نشیں سارے اکھن، مُکھ نقاب رہیا ٹکائیا۔ اوہ کس منزل جا کے بنے ساتھن، سوہنا سنگ نبھائیا۔ کپڑا کلمہ گاوے گاتھن،

بن رسنا جہوا راگ الائیا۔ کیہڑا کملی والا سچ پریتی جوڑے ناتن، پلّو اپنے گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پُچھنہارا اک گھر جس مندر وچوں ماندری منتر رہیا سکھائیا۔ کرو اشارہ نال عش، عاشق معشوق دوویں رُپ وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 دوہاں دا ساچا جس، قلم شاہی صفت صلاحیا۔ پریم پریتی اندر جانا وس، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ جیہڑا کیسے نہ آوے ہتھ، سنمکھ بیٹھا
 بے پرواہیا۔ پروردگار مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جو اندر وڑ کے رہیا دس، سو باہروں کرے پڑھائیا۔ پہلوں مُرشد نال ملّے ہتھ،
 ہتھوں وچوں ہستی دتی جنائیا۔ ہُن ملو تے کھل جائے اکھ، جس اکھ وچوں نظری آئے تُوں خدائیا۔ نہیں تے آگے ہو جائے بس، بستہ سب
 دا رہیا بندھائیا۔ ایس گلاس دا اگئی رس، جس وچوں لال رنگ اپنا رنگ وکھائیا۔ جل نال مل کے لاہا رہیا کھٹ، ملی مان وڈیائیا۔
 مُرشد کرپا جے مُرید پیوے گٹ گٹ، پیندیاں گنکا پوتھی پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر پرکاس جوت ہووے لٹ لٹ لٹ، شبد ناد دُھن
 انحد کرے شنوائیا۔ ایہ رس جو لوے چٹ، چیٹک مکے جگت لوکائیا۔ آگے سوہنا دے ہٹ، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سائیں کس منزل ملے گوسائیں غُسل وصل اصل وچوں کرائیا۔ اصل وصل وچ
 کون وجود، رنگ سچ کون رنگائیندا۔ کون سیجا رکھ محفوظ، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیندا۔ آؤ ویکھئے اوہ محبوب، جو مُحبت وچوں پریم
 پریتی اک پرگٹائیندا۔ جس دا اصل جے کوئی سمجھے نال آپے رل جائے سوڈ، شرع وچ لیا کے کُل زر رُپ وکھائیندا۔ فقیر فقیراں لین بوجھ،
 بُجھارت اکو نام جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، فقرہ حق حقیقت وچوں سُننا چاہندا۔ اندروں ہونگر نکلے ہوں، رسنا
 جہوا بٹی دند تال وجائیا۔ جے صاحب ملیں تُوں، تُوں ہی تُوں راگ الائیا۔ اُجل ہووے مُنہ، مُکھ مُکھڑا صفت صلاحیا۔ ایہہ کایا ماٹی
 جھوٹھا دے کھوہ، ہنکار وکار اس دے وچ بھرائیا۔ جنہاں دا پاک ہویا رُوح، رسول گھر ملے چائیں چائیا۔ اوہ ویکھن اوہدی جوہ، جنگل
 اُجاڑ پہاڑ ڈونگی کندر ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ اوہناں نال ہولی ہولی جاوے کو، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ جے میری کیسے تُوں مل جائے سچی
 سوہ، سو صحبت نال سوہیا پائیا۔ جگت جگیا سو جگت واسنا کردے پھوں پھوں، ہوئے بھری لوکائیا۔ جو ستگر پورے نال جائے چھوہ،
 سونا کنچن پارس نالوں اُپر اپنے رنگ نال رنگائیا۔ خوشی کرے ساڈھے تِن کروڑ لُوں لُوں، اندر وڑ کے تندی تند ستار وجائیا۔ اوتھے

نہ کوئی ہاں نہ کوئی ہوں، تُوں میں میں تُوں اِکو راگ سُنائیا۔ جو درویش بن کے بیٹھے برُوں، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِشارے نال اِشارے رہیا مِلائیا۔

★ ۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سرین سنگھ دے گرہ ندھانوالی ضلع فروریزر ★

فقیراں فقرہ حق نہ پڑھیا، سنی کلام نہ دُھردرگاہیا۔ حُجرے اندر حج نہ کریا، مِلیا میل نہ بے پرواہیا۔ سچ محرابے مَول نہ کھڑیا، سوہنا رُوپ وٹائیا۔ جیوت رُوپ کھئے نہ مریا، کایا گور نہ سوہا پائیا۔ سچ پیالہ جام کسے نہ بھریا، خالی دِسے تَت صُراحیا۔ در درویش نہ بنیا دریا، سچ الکھ نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا اک اکھوائیا۔ فقیراں فقرہ نہ جاتا حق، حقیقت بیٹھی مُکھ بھوائیا۔ جگت خُدائی رہے تگ، تقویٰ دیوے نہ بے پرواہیا۔ لبھ لبھ سارے گئے تھگ، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ کوڈی پلے نہ کسے ککھ، قیمت سکے نہ کھئے پوائیا۔ سجدہ سپس نہ جھکیا نگ، لکیر تقدیر نہ کھئے مٹائیا۔ جگت جیون دِسے بھٹھ، اگنی بھٹھیالا اِکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے ہر رگھورائیا۔ فقیر فقرہ نہ جانے، پردہ اوہلا نہ کھئے اٹھائیا۔ رنگ محبوب کھئے نہ مانے، سنجیں سیج دین دُہائیا۔ راتیں سُنّیاں رین وِبانے، باہوں پھڑ گلے نہ کھئے لگائیا۔ بالی بُدھ بنے بال انجانے، من مت دیوے جگت گواہیا۔ کوڑی کِرپا بیٹھی سرانے، سوہنا ویس شنگار کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ فقیراں مِلی نہ سچ فقیری، فضل فضل رحم نہ کھئے کھائیا۔ ٹئی تن نہ شرع زنجیری، شریعت پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تسبیح مِلی نہ بے نظیری، من کا منکا دئے بھوائیا۔ دئی دویت نہ مٹی پیڑی، دردی درد نہ کھئے وندائیا۔ چوٹی چڑھے نہ کھئے آخیری، گرہ ویکھے چائیں چائیا۔ لیکھا چُکے نہ شاہ حقیری، حقیر حقیراں وچ بیٹھا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا سوہلا رہیا سُنائیا۔ فقیراں فکران اندر آیا فاقہ، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ کسے نظر نہ آیا ساچا آقا، عقل وچوں اصل شکل نہ کھئے سمجھائیندا۔ بند کواڑ نہ کھلا تاکا، پردہ دوئی نہ کھئے چُکائیندا۔ آب حیات نہ مِلیا باٹا، امرت رس نہ کھئے چکھائیندا۔ سیج سہنجنی نہ سٹا کھاٹا، پریم گلوکڑی پریم اپنی نہ کھئے وکھائیندا۔

ڈونگھا دے اکو کھاتہ، خطرہ جس وچوں نظری آئیندا۔ جتھے لیکھا منگے باقا، باقی نوپس اپنا حُکم منائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ فقیراں چُکیا نہ فِکر مَوّت، سہم وہم نہ کھئے مٹائیا۔ جگت پیہڑی جاندی دے اؤنت، مُرید مُرشد گود نہ کھئے اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے سارے رہے سوچ، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ پروردگار ملیا نہ دُھر دا خَوّت، خاوند بیوی نہ ہوئی کُرمائیا۔ اوتھے کیسے نہ دے کوئی پہنچ، ملاوے میل نہ سچے ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، فقیراں فاتحہ رہیا پڑھائیا۔ فقیراں اُتے اکو فقرے لایا فتویٰ، حُکم صادر اک کرائیا۔ کیسے پیر دا چڑھے نہ کوئی حلوہ، نیاز روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کباب ملے نہ کیسے تلواں، بھنّ سیخ نہ کھئے چڑھائیا۔ بھٹکے من نہ واسنا منوآ، من کا منکا دئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ مُکائیا۔ فقیراں کرے دارخبر، بے خبر خبر سُنائیا۔ سب دے ہتھوں کاسہ ٹٹا پیالہ صبر، صبوری سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جو اسلامی بنایا تَبّر، شرع نال جوڑ جُڑائیا۔ تِنہاں ویکھنہارا شیر بَر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ انت ویلا کوئی نہ سکے سمبھل، قدم قدم سکے نہ کھئے ٹکائیا۔ پیر پیغمبر کہن ہویا غضب، غرض پوری نہ کوئی وکھائیا۔ فقیر حقیق ہوں تعجب، حیرانی سب دے سر تے چھائیا۔ جس لیکھا چُکاؤنا دین مذہب، لا مذہب پھیرا پائیا۔ اُمت اُمتی سارے کرو ادب، آداب اکو سیس جھکائیا۔ سب دا حل کرے مطلب، مطالعہ کر کے ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ سچ فقیر بنائے گُرمکھ، جس فقرہ حق پڑھائیندا۔ پریم پریتی کر بنائے سُت، پتا پوت گود اُٹھائیندا۔ کلجگ اتم لئے پُچھ، پت پریشور پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں جھولی پائے سب کچھ، اپنا خالی ہتھ رکھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان پیندا جائے مُک، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ سنت سہیلا بوٹا کدے نہ جائے سُک، پت ٹہنی آپ مہکائیندا۔ شبدي دھاروں آپے اُٹھ، جوتی جاتا ویکھ وکھائیندا۔ پریم پیار سچ پریتی اندر لُک، اتم سیج سہنجنی ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ فقیر اک وکھائیندا۔ سچ فقیر جن بھگت، جنم جنم دا بھيو چُکائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، پنج تت کایا ماٹی دئے وڈیائیا۔ اتم پر ماتم پائے ساچی شکت، شخصیت اپنے نال رکھائیا۔ آپے جانے ویلا وقت، تھت وار سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ گُرمکھاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی رہیا ورتائیا۔ جُگ جنم جو رہے بھٹک، دے درس بھٹکنا دئے گوائیا۔ ادھ

وچکار کوئی نہ جائے لٹک، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گُرمکھ فقیر کوٹاں وچوں فقط، جس فقرہ پڑھیا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ تِس آتم وچھڑی پھیر ملاوے پرت، پریم اپنا رنگ رنگائیا۔ نیتر دیدار آکھ آکھیاں کر کے درس، درشن اپنا اک درزائیا۔ ایہو کھیل پرہو اسچرج، اچرج لیلہ ربیا وکھائیا۔ چھری شرع پھیر کرد، ذبح ظالم ربیا وکھائیا۔ دُکھیاں دیناں ونڈے درد، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے میلے سہج سُبھائیا۔

★ ۱ جیٹھ ۲۰۲۱ یکر می ہرنام سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

کریا کرے پرہ انترجامی، آدن اتنا جُگا جُگنتا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں اُپر کرے مہروانی، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ بودھ آگادھ شبد سُنائے آگئی بانی، دُھر دا راگ آپ الاٹیندا۔ امرت آتم نچھر رس دیوے ٹھنڈا پانی، آگنی تت بُجھائیندا۔ چرن کول بخشے سچ دھیانی، نیتر لوچن نین آکھ کھلاٹیندا۔ لیکھا چُکائے آون جانی، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ سچ دوارے بخشش کرے مانی، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ سُر ت ملاوے شبد ہانی، گرہ مندر اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچا بھيو آپ چُکائیندا۔ ستگر پورا سچ سوامی، سچ سنت دئے وڈیائیا۔ نت نوت سدا نہکامی، نہکرمی کرم کماٹیا۔ پریم پیار آگم اتھاہ شبد اناد سُنائے کہانی، چوڈاں ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا مندر محل اٹل وکھائے اک لاٹانی، جلوہ جوت نور رُشنائیا۔ من واسنا کوڑ کِریا میٹے شیطانی، شرع مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ کِریا کرے صاحب سُلطانی گن ندھانی، گنوتنا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، لیکھا جانے تھاوں تھائینا۔ صاحب ستگر سد بے انت، گُرمکھ گر گر بوجھ بُجھائیندا۔ نام ندھان دیوے منیا منت، بھيو ابھیدا بھيو کھلاٹیندا۔ دے وڈیائی وچوں جیو جنت، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ گھر ملاوا ساچے کنت، گرہ ناری سوبھا پائیندا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دُھن آتمک راگ سُنائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم میل ملاٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ صاحب ستگر لیکھا جانے گُرسکھ، گُرو گُردیو وڈی وڈیائیا۔ نام

وست پاوے بھکھ، امولک اک ورتائیا۔ بن اگھاں آوے دس، نج نیتز کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم کرے بت، برہم پاربرہم ویکھ وکھائیا۔
 کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپنا روپ رُشنائیا۔ پریم پیارا بن کے مات پت، پریم اپنی گود اُٹھائیا۔ ویکھنہارا نت نوت، جگ چوگری کھیل
 کھلائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی دھاروں اُٹھ، جوتی شبدی کھیل کھلائیا۔ گرمکھ سجن لے پُچھ، گھر وچ گھر کھوج کھوجائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ صاحب ستگر ساچی سکھیا دیوے ایک،
 ایکا کرے نام پڑھائیا۔ کوڑی کرپا نانا توڑے بھیکھ، بھانڈا بہم بھو بھٹائیا۔ سچ سرنائی دسے دھر دی ٹیک، ایشٹ دیو اکو اک سمجھائیا۔
 من مت بڈھ کرے بیک، ڈرمت میل دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت شیطان شرع نہ کھٹے لڑائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے
 لے پیکھ، آپ اپنا پڑدہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ میلے سچ سبھائیا۔ صاحب
 ستگر کرے ملاپ، ہر شبدی جوڑ جڑائیندا۔ بند کواڑی کھول تاک، بجرکپائی پرے بٹائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، جوتی نور چند
 اک چمکائیندا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار دیوے کاٹ، سچ سچ اکو گھر وکھائیندا۔ آتم سیجا سہنجنی سہائے کھاٹ، سنگھاسن آسن ڈیرہ
 لائیندا۔ شبداگمی سُنائے بات، باطن اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن نرگن بھے نات، سرگن لیکھا مول چمکائیندا۔ سچ بھنڈار وکھائے ڈونگھا کھات،
 گھر گمبھیر بھو کھلائییندا۔ کر کرپا گرمکھاں بھجھائے اپنی ذات، ذات وچوں ہرجن اپنا نور چمکائیندا۔ دوجا نہ کوئی دسے ساتھ، کرتا پُرکھ
 کرنی آپ کھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان جس دی گاوے گاتھ، سو صاحب ستگر اپنا حکم ورتائیندا۔ جوگ
 ابھياس جپ تپ سنجم جس دا پوجا پاٹھ، سو پُرکھ اکال جگ جگ اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں سچ پریتی دیوے دات، داتا دانی آپ
 ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے گرو گریچیلے گردیو سوامی اپنا پڑدہ لاییندا۔ ستگر
 پورا گھر گمبھیر، ہر سجن اک اکھوائیندا۔ کرے کھیل بن سریر، پنج تت نظر کیسے نہ آئیندا۔ دو جہاناں جودھا سورپیر، بلدھاری اک
 اکھوائیندا۔ مہروان مہبان وڈ پیرن پیر، حضرت اپنا رنگ رنگائیندا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھے اک اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ مُریداں مُرشد
 ہون نہ دیوے دلگیر، دردی ہو کے دردیاں درد وندائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، حقیقت وچوں حق حقوق کھوج کھوجائیندا۔ اپنے ہتھ

رکھے۔ توفیق، توحفہ کلمہ نغمہ نام اک سنائیندا۔ صاحب سلطان سجن بن رفیق، فریق کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ اپنا مارگ دس اک باریک، رہبر ہو کے نال ملائیندا۔ لیکھا جانے لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ بھگت سہیلا بن کے میت، متر پیارا ویکھ وکھائیندا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے دسے سوہنا گیت، بن رسنا جہوا بتی دند آپ سنائیندا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی قلم شاہی نہ کوئی اکھر مارے لیک، حرف حرؤف نہ کھئے وکھائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیر نزدیک، نج گھر بیٹھا سوہیا پائیندا۔ اونھے نہ کوئی ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان ویس نہ کھئے وٹائیندا۔ کرے کھیل دھام انڈیٹھ، اگم اگمرا اکمڑی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں بخشش کر کے چرن پریت، پریتیوان پریتم اپنے رنگ رنگائیندا۔ کایا ماٹی ٹھانڈی کرے سیتل سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ گرسکھاں سمجھائے جس گھر وسیرا سچ وسنیک، گرہ مندر اکو اک رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کریپاندھ ٹھاکر سوامی ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نت نوت جگ چوکرئی کرنہار پہچان، بے نظیر اپنی نظر لے بدلایا۔ گرمکھاں دیوے سچ گیان، گرسکھاں کرے نام پڑھائیا۔ ساچے سنتاں بخش آتم پرماٹم اک دھیان، بھگتاں بھگونت ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکرئی نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوکرئی حکمی کار، ہر کرتا آپ کھائیندا۔ سیوا لا گرو اوتار، پیر پیغمبر کھیل کھلائیندا۔ شاستر سمرت بول جیکار، اکھر وکھر راہ وکھائیندا۔ سر سروور تیرتھ تٹ کینار، جل تھل مہیئل روپ وٹائیندا۔ لیکھا جان جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، اچے تلے پریت سوہیا پائیندا۔ گرمکھ سجن آپ اٹھال، سنت سہیلے میل ملائیندا۔ بھگت وچھل دین دیاں، بھگتی اپنی سچ سمجھائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسال، جس گھر سوامی نت نوت سدا سدا اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال مکھ شرمائیندا۔ جتھے چھری کرے نہ کوئی حلال، ذبح روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جتھے ترے گن مایا نہ کھئے جنجال، مایا موہ نہ کھئے بھرمائیندا۔ تس دوارے صاحب ستگر ملے آن، شبد سروپی اپنا ویس وٹائیندا۔ سچ پریتی دیوے دان، آتم پرماٹم جوڑ جڑائیندا۔ میل ملاوا گوپی کاہن، سخی سہیلی ویکھ وکھائیندا۔ ایہو کھیل سری بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں آپ کھائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، جوتی جامہ ویس

وٹائیندا۔ سنت سُہیلے ویکھے آن، گُرسکھ گُر گُر گود اُٹھائیندا۔ چرن پِرتی دے کے مان، ناتا اِکو گھر بندھائیندا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ سرب مٹ جان، جس سر اپنا ہتھ بٹکائیندا۔ بھگت بھگونت اِکو سو بلا ڈھولا گان، تُوں میرا میں تیرا دُو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں خوشی منان، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ وشن برہما شو کوٹن کوٹ سپس نوان، کروڑ تیتنسا سُرپت اِند اکھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ گن گندھرب پھول برسان، سوہنا ویلا وقت سہائیندا۔ دھن وڈیائی جنہاں جگ جگ ملیا نرگن سرگن ہو سِری بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ تِنہاں سخیان سچ سوامی وچھڑ نہ جائے کابن، ساچی راس دُھر دے منڈل آپ وکھائیا۔ سو جن ہوئے پروان، جنہاں پرم پُرکھ پرماتم آتم میل ملائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ ورلے ملے مان، جس مہابلی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت ہرسنت ستگر رُوپ جوتی شبدی میل ملائیا۔

★ ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ گمان پُرا ضلع امرتسر ★

بھگت نرین ملیا نرائن، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی سجن سین، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ بھگت وچھل چُکائے لہن دین، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کوئی نہ سکے کہن، بھیو ابھید نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ دوارے بھگت بھگونت اِکھے رہن، گرہ مندر خوشی منائیا۔ اِک دُو جے تُوں ویکھن اپنے نین، جگ نیتر ناتا دتا تڑائیا۔ نقطہ ملیا پچھلی غین، این اکھ کری رُشنائیا۔ کوڑی کیریا وچوں کڈھیا ڈُونگھے وہن، وہی کھاتہ شوہ دربائے رُڑھائیا۔ پُرکھ ابناسی دیونہارا دین، دیندیاں اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پنج تت کایا کرے رسائن، سچ کسوٹی نام چڑھائیا۔ بھگت نرین نرائن پرہہ ٹھاکر، پارہہم بے انت اکھوائیندا۔ ویکھنہارا کلجگ ڈُونگھا ساگر، بھور بھوری کھوج کھوجائیندا۔ ونج وپاری بن سوداگر، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ کرماں وچوں کرم اُجاگر، جنماں وچوں جنم وڈیائیندا۔ سچ دوارے دے کے آدر، عدل اپنا اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا لیکھا لیکھے لائیندا۔ نرین بھگت نرائن بھگونت، گھر وجے اِک ودھائیا۔ نرین ناری نرائن کنت، گھر خوشیاں منگل گائیا۔ نرین پریم نرائن رُت بسنت، نرائن

گلشن پت ڈالی آپ مہکائیا۔ نرین مایا نرائن بے انت، نرائن ممتا موہ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرین ودیارتھی نرائن پنڈت، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ نرائن نرگن نرائن نروریر، سرگن اپنی کھیل کھلائیندا۔ نرین کھیڑا نرائن کدا سیر، گوشہ گونا کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ نرین مانگت نرائن مہر، مُحبت اپنے نال رکھائیندا۔ نرین میلا لکھ چوراسی وچوں اکو ویر، نرائن ملیاں نرائن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل گمبھیر گہر، گور اپنی دیا کھائیندا۔

★ ۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے گرہ پنڈ کاؤں کے ضلع امرتسر ★

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، ہر کرتا آپ لگائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے عیب پروردگار، الکھ آگوچر آگم اتھاہ اپنی کار کھائیندا۔ ایکنکار نروریر نراکار، اکل کل دھاری اپنی کل دھرائیندا۔ آد نرنجن نور اُجیار، جوتی جلوہ ڈگمگائیندا۔ ابناسی کرتا شاہ سِکدار، شہنشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ سِری بھگوان ویکھنہار، رُوپ انوپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ پاربرہم در درویش بن بھکھار، الکھ نرنجن اکو الکھ جگائیندا۔ پُرکھ اکال پاوے سار، پروردگار کھوج کھوجائیندا۔ محل اٹل کر اُجیار، دیا باقی کھلاپاتی اکو ڈگمگائیندا۔ سچ سینگھاسن سوہاونت کر تیار، سچ دوارا آپ سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، حُکم حاکم آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی ہر بھگونت، کرتا پُرکھ آپ کھائیا۔ آپے آد آپے انت، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ آپے نار آپے کنت، کنت کنتوہل اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک سہائیا۔ سچ دوار سہنجنا، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ آد جگادی پُرکھ نرنجن، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ سچ دوارے بن بھکھاری آپے منگنا، درویش اپنا ناؤں دھرائیندا۔ داتا دانی درد دکھ بھو بھنجنا، وست امولک اپنی آپ ورتائیندا۔ سچ دوارے مِت میت پیارا بنے سچنا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ گھڑیا نہ انت بھجنا، گھرن بھنہار اپنی کار کھائیندا۔ بھو ابھیدا اپنا کھول آپے دسنا، دوجا ویس نہ کھئے وٹائیندا۔

سچکھنڈ دوار تختِ نواسی بہ آئے سجناء، سچ جگدیس سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ کرنی کرتا کرے سمرتھ، پرہ وڈا وڈا وڈیائیا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، جوتی جاتا کرے رُشنائیا۔ ست دوارا کھول ہٹ، وست اگم وچ ٹکائیا۔ دیونہارا اپنے ہتھ، سدا سہیلا آپ ورتائیا۔ سچ سوامی بن کے مت، پریم اپنی پریت جوڑ جڑائیا۔ نرگن ہو کے کرے بت، بتکاری آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ سچ دوارا سچکھنڈ، ست ستوادی ڈیرہ لائیندا۔ آد جگادی اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے وڈیائیندا۔ نہ کوئی برہمنڈ نہ کھنڈ، جیرج اند وڈ نہ کھئے وڈائیندا۔ چہر چہر چار دیوار نہ کوئی کندھ، مندر رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ در درویش نہ کوئی منگ، جھولی خالی آگے نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی گیت سُنائے چھند، رسنا جہوا راگ نہ کھئے لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا سچکھنڈ وڈا، ہر وڈا دئے وڈیائیا۔ جتھے وسے آپے نڈھا، بال جوانی بردھ رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ آر پار مدھ جانے اپنی حدا، کنارہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن ابناسی آپ سجا، جگت دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنے حُکم اندر آپے بجھا، دو جا حُکم نہ کھئے سُنائیا۔ اپنی پریم پریتی اندر آپے رجا، ترسنا بھکھ نہ کھئے رکھائیا۔ آپے ست پیالہ پیتا مدھا، رس اپنے وچوں پرگٹائیا۔ آپے جوت پرکاس نرگن دیک جگا، نور اُجالا اک وکھائیا۔ آپے ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن پھرے بھجا، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ آپے اپنی دھاروں جننی جن ہو کے جنیا بچہ، ست دلارا شبدی ناؤں رکھائیا۔ بن پُرکھ اکال دو جے کیسے نہ کوئی پتہ، انت کہے کوئی نہ رائیا۔ سچ دوار اکو وسا، نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ اندر تہر گھر ساچا رکھا، چرن کول اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پرگٹایا پُوت، مات پت نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، حصہ وڈ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی تت نہ کوئی قلبوت، رُوح بت نہ میل ملائیا۔ نہ کوئی تاگا تانا پیٹا سوت، ٹٹی گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی محل اٹل عروچ، چہر چہر نہ کھئے چھہائیا۔ نہ کوئی شستر بستر کرے محفوظ، مہروان اپنی مہر اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گرہ خوشی منائیا۔ سچ گرہ وسے دوارا،

ملے مان وڈیائیا۔ کِریا کرے آپ نرنکارا، نرگن نرویر کھیل وکھائیا۔ شبدی سُت اک دُلارا، شاہ پاتشاہ آپ اُچائیا۔ چرن پریتی دے پیارا،
 سر اپنا ہتھ ٲکائیا۔ محل اٹل اک اُسارا، تھر گھر ناؤں رکھائیا۔ دیا باقی آپے بالا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا منتر اک سُکھالا، سِکھیا
 دے کری پڑھائیا۔ سچکھنڈ میری سچّی دھرمسالا، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیا۔ تیرا میرا کھیل نرالا، آد جُگاد کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد دئے سمجھائیا۔ سُت شبد چڑھیا چاؤ گھنیرا، تھر گھر وچّی ودھائیا۔
 پُرکھ اکال بنیا پتا میرا، جننی جنے نہ کوئی مائیا۔ جس دا اکو سچکھنڈ کھیڑا، دوجا در نہ کھئے کھلائییا۔ جس دا اچا لَمّا کوئی نہ جانے وہیڑا، پار
 کنارہ پار نہ کھئے رکھائیا۔ اوتھے ناتا جُڑیا تُوں میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان ابناسی کرتا کرے اپنی مہرا، مہروان ہویئے
 سہائیا۔ سمرتھ پُرکھ کہا اکو سُت شبد بتھیرا، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس نال تھر گھر وسے کھیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ تھر گھر وسیا سچ محل، ہر کرتا آپ وسائیندا۔ ناؤں رکھایا اُچ اٹل، بھيو کھئے نہ پائیندا۔
 اگئی دیپک رہیا بل، تیل باقی وچ نہ کھئے رکھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی وسایا نہچل دھام اچل، اچل مورت اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سُنائیندا۔ ساچا حُکم دُھر فرمانا، سو پُرکھ نرنجن آپ سُنائیا۔ ہر پُرکھ
 نرنجن ہو مہروانا، محبوب اکو راہ تکائیا۔ ایکنکارا وڈ بلوانا، لیکھا جانے نور خُدائیا۔ آد نرنجن جوت مہانا، جلوہ اکو اک رُشنائیا۔ ابناسی کرتا
 نوجوانا، پروردگار نہ مرے نہ جائیا۔ سِری بھگوان لیکھا جانے سچ مکانا، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم مرد مردانہ، سچ مردانگی اک
 کھائیا۔ تخت نواسی راج راجانا، شہنشاہ اکھوائیا۔ سُت دُلارے دیوے دانا، دُھر دی دات ورتائیا۔ وشن برہما شو تیرا کھیل مہانا، ترے گن
 مایا پنج تت کرے کُرمائیا۔ لکھ چوراسی تیرا نور نورانہ، انڈج جیرج اُتہج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ نو ست بدھا گانا، سوہنا سگن وکھائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیوے مانا، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ شبد اگئی بول ترانہ، دُھر دا راگ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر
 پردھانا، لوکھات پنج تت آتم پرماتم کرے کُرمائیا۔ شاستر سمرت بھيو کھلائے انجیل قرآنا، گیتا گیان اک درڑائیا۔ کھانی بانی دئے پروانہ، پر
 پُرکھ سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جگ کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق وچ سہائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے اک گیانا،

پاربرہم برہم ودیا اک پڑھائیا۔ بھگتاں بخشے چرن دھیانا، سری بھگوان بھیو کھلائیآ۔ سنتاں دیوے نام ندھانا، نرنتر برہم دئے سمجھائیآ۔
 گرمکھاں دیوے چرن دھوڑ اشنانا، ڈرمت میل دھوئیآ۔ گرسکھاں ہوئے مہروانا، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، شبد سٹ دئے سمجھائیآ۔ شبد سٹ سن دھر دی آواز، پن رسنا جہوا ہر سنائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرا راز، رحمت کر کے آپ
 کھلائیندا۔ کوٹن کوٹ صفتی نام کرن جہاد، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ ڈنکا اکو اک وجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سازن
 ساز، پنج تت کایا چولا اک وکھائیندا۔ وست امولک دھر دی دے کے دات، لوکات کھیل کرائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند دس کے پوجا پاٹھ،
 سمرن اکو اک وکھائیندا۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے شبد اگتی کھولاں راز، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیندا۔ ساچا کلمہ دے نماز، نبی
 رسول آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ اپنی کار کھائیندا۔ شبد سٹ سن کر
 دھیان، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی جگت گیان، چوڈاں ودیا کرے پڑھائیآ۔ گرمکھ ورلے دیوے پہچان،
 پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلائیآ۔ انتر آتم دیوے دان، پرماتم اپنا رنگ رنگائیآ۔ ساچا راگ سنائے دھر دے کان، انادی ناد وجائیآ۔ سنت سہیلے
 گرو گر چیلے ویکھے آن، نرگن سرگن پھیرا پائیآ۔ قلم شاہی کاغذ لکھ لکھ دے نہ سکے کوئی بیان، نیتروون مارن دھاپینا۔ بے انت بے پرواہ
 پروردگار نوجوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی حکمران، سچکھنڈ نواسی ساچے تخت بیٹھا سچا ماہیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر جس دا کرن دھیان، ایشٹ دیو سوامی اکو اک منائیآ۔ سو پاربرہم پت پریشور کلجگ اتم لوکات ہوئے پردھان، جوتی جلوہ نور نور
 کرے رُشنائیآ۔ ساچی منزل محبوب ویکھے آن، دُور ڈراڈا پندھ مکائیآ۔ پیر پیغمبر ملا شیخ مسائق ہون حیران، نیتروین اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔
 جس دا کاغذان اُتے دیندے گئے بیان، کاتب بن کے کری لکھائیآ۔ سو لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیآ۔ وشن
 برہما شو ہوئے حیران، بھیو ابھیدا جانے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سٹ شبد اکو اک
 اٹھائیآ۔ شبد سٹ اٹھائے پرہ، ہر دیوے مان وڈیائیآ۔ دو جہان نرگن دھار ویکھ جھب، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیآ۔ نو سٹ پار کر
 حد، برہمانڈ تیری اوٹ تکائیآ۔ وشو ویکھ ساچی جد، وشنو پلو رسیا پھڑائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا بن لٹاں اٹھ کے بھج، اپنا پندھ مکائیآ۔

سچ نگارہ ہو کے وج، دو جہان کر شنوائیا۔ سچ دوارے کر اکتھ، محل اٹل سوہا پائیا۔ تیئی اوتاراں اک سندیسہ دس، دُھر فرمان سُنائیا۔ بھگت اٹھاراں آؤن ٹٹھ، بن کے پاندھی راہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد قدم جائن ڈھٹھ، دھوڑی ٹکا خاک رمائیا۔ گر دس ہوون وس، در بیٹھن سیس جھکائیا۔ ترے گن مایا رووے بھٹھ، پنج تت اپنا مکھ بھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی کرنی دین دس، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ویکھنہار پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سٹ ربیا درڑائیا۔ شبد سٹ اٹھ جاگ، ہر کرتا آپ جگائیندا۔ سرشٹ سبائی اندھیری دسے رات، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لکھ کے گئے بھوکھت واک، واقعہ اوہو نظری آئیندا۔ بجرکپائی کیسے نہ کھلا تاک، دیا باقی گھر جوت نہ کھئے رُشنائیندا۔ ساچے پتن کوئی نہ آیا گھاٹ، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیندا۔ من واسنا کرن بات، ممتا موہ نہ کھئے چُکائیندا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب سچا رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ چاروں کُنٹ ڈونگھا دسے کھات، منزل پندھ پار نہ کھئے مُکائیندا۔ آتمک دُھن کوئی نہ سُنے آواز، ساچا راگ نہ کھئے الائیندا۔ ساچا کلمہ پڑھے نہ کھئے نماز، وُضوُ حق نہ کھئے کرائیندا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئی ارداس، سیس جگدیس نہ کھئے جھکائیندا۔ سُرتی شبدی گوپی کاہن کوئی نہ بائے راس، منڈل منڈپ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ سینتا سُرتی وسے نہ رام پاس، سخی سپیلی انگ نہ کھئے لگائیندا۔ پھری دروہی پرتھی آکاش، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ پیر پیغمبر سارے ہوئے اداس، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ چوڈاں طبق پوری کرے نہ کوئی آس، مہروان سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ جس دے وچوں اُچی لکھ چوڑاسی شاخ، سو شناخت کرنیہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے شبد آپ سمجھائیندا۔ سٹ شبد کرے تیاری، اپنا بل پرگٹائیا۔ حُکم ملیا ایکنکاری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تھر گھر ویکھاں وسدی اک اٹاری، محل اٹل رُشنائیا۔ نرمل جوت جگے اپاری، دیپتی نہ کھئے وکھائیا۔ جس گھر وسے شہنشاہ سِکداری، راجن راج آپ ہو جائیا۔ اُس دی نظر نہ آئے چار دیواری، قلعہ کوٹ بنک نہ کھئے وکھائیا۔ سو ہر گھٹ اندر کر کر بیٹھا پساری، نیج گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ شبد ناد سچی دُھنکاری، گرہ مندر ناد سُنائیا۔ نرگن جوت کر اُجیاری، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ امرت رس سچ خُماری، نیجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ نانا توڑ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکاری، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پکڑ اٹھائے سُرتی لاڑی، شبدی کنت

لئے پرنائیا۔ لیکھا چُکے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، اُچے ٹلے پربت ڈُونگھی کندر کھوج کھوجائیا۔ چرن پرتی دئے پیاری، پریم پیار اک سیکھائیا۔ سو شبد گرو آد جُگاد اک اِکلا سب دا میلنہاری، جُگ وچھڑے رہیا ملائیا۔ جنم کرم دی کئے بیماری، ہوئے روگ رہن نہ پائیا۔ آپے پھرے پچھے اگاڑی، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ لیکھا جان بہتر ناڑی، ہاڈی ہاڈی سوہیا پائیا۔ بوند رکت کرے ونجاری، سوہنا ہٹ کھلائی۔ لیکھا جانے سچ درباری درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا سُت رہیا اُٹھائیا۔ شبدي سُت اُٹھ اُٹھ دوڑ، ہر کرتا حُکم سُنائیندا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا براہمن گوڑ، پوت سپوتا بھيو کھئے نہ پائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے جائے بہر، جو عرشاں اُتے عرشی ڈیرہ لائیندا۔ نانک نرگن کہے کھیل کرے اور کا اور، بودھ اگادھا آپ جنائیندا۔ گوہند کہے ویکھنا کر کے غور، گہر گمبھیر سمبل ڈیرہ لائیندا۔ جس دا آد جُگاد جُگ چوکرئی رس نہ مٹھا نہ کوڑ، انرس اپنی دھار چلائی۔ جس آگے کيسے نہ چلے زور، سو جابر اپنا حُکم ورتائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دیوے کھول، ست ستوادی راہ وکھائیندا۔ لیکھا جانے اُپر دھرنی دھرت دھول، زمیں اسماناں پڑدہ لائیندا۔ بسمل ہو کے جائے مؤل، مؤلا ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ کرتا ہو کے پورا کرے قول، کرنی اپنے ہتھ وڈیائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن ہو کے رہے اڈول، لکھ چوراسی جیو جنت آپ ڈُلائی۔ ست شبد کلجگ جیو رہے نہ کوئی انہول، آس نندرا نیر اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارا سوہنا لگا، شبدي سُت سیس جھکائیا۔ حُکمے اندر پھرے بھجا، گر اوتاراں رہیا اُٹھائیا۔ پیر پیغمبران دیوے سدا، سچ سندیس سُنائیا۔ جن بھکتو ویکھو اپنا آگا، اگلا لیکھا پرہو دئے وڈیائیا۔ ساچے سنتو انتر جانو اپنا مزہ، منزل پنڈھ مکائیا۔ گرمکھو ویکھو لوں لوں وچ رچا، ذات اپنی تہاڈی ذات وچ چھپائیا۔ گرسکھ ویکھو پُرکھ اکال دین دیال دھر دا رام سچا، رمیا اکو بے پرواہیا۔ جس گوہند بنایا اپنا بچہ، پتا پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ کلجگ انت بیس اکیسا حُکمے اندر کرے سرب اکتھا، اکترا اکو گھر وکھائیا۔ چوتھے جُگ سب دا پچھلا پاڑیا پتا، جگت مُنیاد دتی مکائیا۔ آگے کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جو نرگن ہو کے وسا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا سچا گھر، جس گرہ گر اوتار پیر پیغمبر ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولن اکھ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ پت پریشور نظر آئے پرتکھ، جس دا پتا

نہ کوئی مائیا۔ سرن سرنائی چرن کول سچ جگدیس جاون ڈھٹھ، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پروردگار ساڈی بس، پیر پیغمبر بستے رہے بنھائیا۔
 الفیے رہیا نہ کوئی رس، مکتب سچ نہ کوئی پڑھائیا۔ عین کھلی نہ کوئی اکھ، نقطہ نون نہ کھئے مٹائیا۔ گرو گودیو کہن تیرا بھلیا سب نون
 جس، شاستر سمرت وید پُران دین دُہائیا۔ وست امولک کیسے نہ آوے ہتھ، کورئی کریا جگت لوکائیا۔ ترے گن مایا سرشٹی رہی مچ، پنج
 تت جلن نہ کھئے بُجھائیا۔ نو دوارے رہے پنج، من نٹوآ سوانگ وکھائیا۔ سرن سرنائی پرہہ ٹھاکر تیری گئے ڈھٹھ، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔
 جوں بہاوے توں لہنا رکھ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر لے کٹ، دھر دی سیو کھائیا۔ اتم سارے
 آئے چھڈ، ناتا آگے نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دے اک ور، ہر ٹھاکر تیری اوٹ رکھائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کرن سجدہ، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ در درویش ہونے بردا، بندی خانہ دے ٹڑائیا۔ تیرا روپ نرائن نر دا، نر ہر تیری سرنائیا۔ تیرے
 آگے کوئی نہ اڑدا، سب بیٹھے سیس نوائیا۔ نت نوت سب تیرا کلمہ پڑھدا، نام تیرے وڈیائیا۔ ویکھیا کھیل تیرا تہر گھر دا، جتھے شبدا گرو
 بیٹھا آسن لائیا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، اکو رنگ سمائیا۔ توں میرا میں تیرا کردا، سوہنگ راگ لائیا۔ صدی چودھویں سب نون پھڑدا،
 شرع زنجیر کٹائیا۔ کلمہ جانے گھر گھر دا، کائنات کھوج کھوجائیا۔ شرع وچ کدے نہ وڑدا، لاشریک دے نور خدائیا۔ راج راجاناں کولوں
 کدے نہ ہردا، شاہ سلطاناں خاک ملایا۔ محل اٹل اچ منارے چڑھدا، صوفیاں بھگتاں لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، اکو دینا ساچا ور، کلجگ اتم منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاہون جھولی، تن خاکی نظر کھئے نہ آئیا۔ ہوں درویش در ٹھانڈے بنے
 گولی، گہر گمبھیر تیری سیو کھائیا۔ پنج تت کایا لوکات چھڈی چولی، جوتی جوت جوت سمائیا۔ شبدا اگم تیری سب توں وکھری بولی،
 انبولت دئی سمجھائیا۔ زرگن زرویر ساڈی پریم پریتی اندر چکی ڈولی، سچ دوارے دتا وسائیا۔ ایتھے دوجا کوئی نہ پاوے رولی، اکو تیرا حکم
 ورتے بے پرواہیا۔ نہ کوئی دے تند مؤلی، مہندی رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، در
 تیرے اکھ جگائیا۔ تیرے در اکھ اکھ زرنجن، گر اوتار پیر پیغمبر سیس نوائیا۔ وشن برہما شیو کوئن کوٹ منگن، نیوں نیوں لاگن پائیا۔
 اچی کوک پکارن توں داتا درد دکھ بھہ بہنجن، بہاونا سب دی اپنے وچ ٹیکائیا۔ اکال مورت اکو مدن، مکند منوہر لکھی نرائن تیرا روپ

بے پرواہیا۔ چرن کول سچ دوار کرائیں مجن، مجلس اپنی لئیں بہائیا۔ جتھے ناد نگارے اگئی وجن، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ سچ پریم
 پریتی آوے انندن، اند اند وچوں وکھائیا۔ مستک بگا نام لگاویں چندن، چند چاندنی کرے رُشنائیا۔ دین مذہب شرع کوئی نہ رہے
 بندھن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، در تیرے آس لگائیا۔ در تیرے رکھی آس،
 آشا تیرے نال ملائیا۔ جگ جگ دی مٹے پیاس، ترسنا دے گوائیا۔ گوپی کاہن بن کے پائی تیری راس، سخیان نال ناچ نچائیا۔ پیر پیغمبر
 ہو کے سنی سنائی تیری آواز، ڈھولا راگ الاٹیا۔ سرگن ہو کے نرگن تیرا ویکھیا کھیل تماش، خالق خلق اندر ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت پورا
 کر بھوکھت واک، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ خوشی منائیا۔ تڈھ پن تیرا کوئی نہ جانے راز، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سچ بینتی اک ارداس،
 دوئے جوڑ ڈنڈوت اک کرائیا۔ پاربرہم پرہہ وسنا بھگتاں پاس، بھگون اپنا رنگ وکھائیا۔ آتم پرما تم دسنا دھر دا پوجا پاٹھ، ہون اکو وار
 کرائیا۔ کوڑی کیرپا نیڑ نہ آئے کوئی بدمعاش، من مت نہ کھئے لڑائیا۔ گھر وچ گھر وکھاؤنا سچ پرکاس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جو گرمکھ
 گرسکھ بن گئے تیرے داس، داسی داس بن کے اوہناں سیو کھائیا۔ اندر وڑ کے ڈوگھی کندر وسیں پاس، جگت دوارے پندھ مکائیا۔
 جاگت سووت ماریں اک آواز، اندرا اندرا آس پرے ہٹائیا۔ جنم جنم دی پوری کریں خواہش، آسا اپنی جھولی پائیا۔ صاحب ستگر
 ساچے در تون جائے نہ کھئے نراس، نراسا آسا وچ بدلایا۔ درس وکھاؤنا ساکھیات، سوچھہ سرُویی رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، اکو دینا دھر دا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ ہرجن میل ملاؤنا جگ، ستگر تیری اک سرنائیا۔ ترے گن بوجھاؤنی
 آگ، ممتا موہ مٹائیا۔ درس دینا اُپر شاہ رگ، گھر سچ ہونے رُشنائیا۔ بن مکے کعبیوں ہونے حج، حُجرہ حق دینا وکھائیا۔ میل ملاؤنا بن مندر
 مٹھ، شودوالا اکو اک سمجھائیا۔ ساچی دینی برہم مت، برہم ودیا دھر پڑھائیا۔ اپنے ملن دی کھولنی آگھ، دب نیتر کر رُشنائیا۔ جگت
 وکاریوں کر کے وکھ، وکھرا اپنا گھر جنائیا۔ جس مندر پرہہ رہوں وس، تس کھیڑے لہنا بہائیا۔ تیری کیرپا آئیے تھہ، جگ کوڑا پندھ مکائیا۔
 سچ سرنائی جائیے ڈھٹھ، چرن دھوڑی خاک لگائیا۔ سر ہتھ دینا رکھ، رکھیا کرنی تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا سچا ور، ہرجن ساچے رہیا درڑائیا۔ ستگر پورا دیا کھاؤندا اے۔ گرمکھان آپ سمجھاؤندا اے۔ جگت سٹیاں آپ اٹھاؤندا اے۔

جگ رُٹھیاں پھڑ مناؤندا اے۔ بن پُچھیاں دات ورتاؤندا اے۔ راتیں سُنّیاں میل ملاؤندا اے۔ جگت وکارے کولوں چُھڈاؤندا اے۔ سچ دوارے آپ بہاؤندا اے۔ شبد نگارے ناد وجاؤندا اے۔ امرت تال سہاوے آپ نھاؤندا اے۔ جوت نرنجن دِپیک ڈگمگاؤندا اے۔ امرت رس رس چکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں ہو کے وس، گھر گھر پھیری پاؤندا اے۔ پریم پیار دا دے کے رس، رس رسیا ونڈ ونڈاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنم کرم دے وچھڑے لئے پھڑ، پچھرت اپنا میل ملاؤندا اے۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، سیس دھڑ کایا کنچن گڑھ اندر وڑ، محل اٹل سوہا پاؤندا اے۔ کنت سہاگی ہو کے لئے ور، شبد انادی ہو کے لئے پھڑ، برہم برہمادی ہو کے کھوج کھوجاؤندا اے۔ جو جن سرن سرنائی گئے پڑ، تنہاں تٹا ہنکاری گڑھ، نون سو اکھر اک پڑھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناسی کرپا کر، بھگت سہیلا دیوے ور، وارتا اپنی جن بھگتاں نال بناؤندا اے۔ گرمکھو گرمکھو مڑ کے جاؤ اپنے گھر، جتھے آوے نہ کوئی ڈر، ستگر سوامی بٹھے اپنے لڑ، ناتا اکو گھر بناؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھاں وکھائے اوہ گھر، جس دروازے اندر آپے وڑ کے نرگن نرویر نراکار پُرکھ اکال سوہا پاؤندا اے۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اوتار سنگھ دے کھوہ اُتے کاؤنکے ضلع امرتسر ★

ستگر کرپا سچ سکھ، سکھ آتم آپ وکھائیندا۔ ستگر کرپا من واسنا مٹے دکھ، ممتا موہ نہ کھئے ستائیندا۔ ستگر کرپا چکے بھکھ، سچ بھنڈار جھولی پائیندا۔ ستگر کرپا اجل مکھ، کوڑی کرپا دُور کرائیندا۔ ستگر کرپا دھرنی دھرت دھول آکاش پاتال ہوون خوش، خوشیاں راگ سنائیندا۔ ستگر کرپا ساچا رس ملے گھٹ، امرت دھار وائیندا۔ ستگر کرپا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ستگر کرپا کارج راس، دکھ سکھ وچ بدلایا۔ جوں ستگر مل گرمکھ مٹے پیاس، توں دھرنی دھرت جل پانی رہی بللایا۔ بن نیر کوئی نہ اچھے شاخ، پت ٹہنی نہ کھئے مہکایا۔ پنکھڑی سوہے نہ کوئی پھل گلاب، گلشن رنگ نہ کھئے رنگایا۔ بن آب نہ کھئے

صواب، سُکھ شانت نہ کھئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جل کہے میں دھرتی رس، رساں وچوں رس نظری آئیندا۔ پرہ دی کرنی ایہدے اندر رہیا وس، کھیڑا اڈ نہ کھئے بنائیندا۔ کرپا کری پُرکھ سمرتھ، میری سوہنی ونڈ ونڈائیندا۔ پریم پیار نال اندروں جھٹ، قطرہ قطرہ بوند بوند برسائیندا۔ میرا اک اگتی رس، پنجاں تتاں وچ سوہنا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ دھرتی کہے میری ڈونگھی دھار، سمجھ کسے نہ آئیا۔ کرپا کری آپ نرنکار، جل پانی خاک ملائیا۔ میرے اندروں آوے باہر، اپنا رُوپ بدلائیا۔ سیوا کرے وچ سنسار، سوہنی کار کھائیا۔ جن بھگتاں کارج دئے سوار، جوں دھنے جٹ ملیا گوسائیندا۔ گرُمکھ کدے نہ آوے بار، مہروان ہونے سہائیا۔ ٹھنڈے جل وگدی رہے نساں، سوہنا رنگ بنائیا۔ کھیڑا وسدا رہے اوتار، پیار بنیا بے پرواہیا۔ یاراں وچوں یاراں دا یار، وباراں وچ نؤر خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سد ہونے سہائیا۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ کاؤنکے ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال سدا سمرتھ، ستگر سورپیر اکھوائیندا۔ سچ دوارے آپے وس، ہر گھٹ اپنا نؤر دھرائیندا۔ بودھ آگادھ شبدی دس، دھر دا ڈھولا آپ سُنائیندا۔ پریم پیار اندر ہو کے وس، واسطہ نرگن سرگن جوڑ جڑائیندا۔ نر نرائن نیچ نیتر کھول آگھ، آخر اپنا میل ملائیندا۔ جگ جگ جن بھکت شہیلے سجن سد، سدا اپنا نام سُنائیندا۔ گرہ مندر کرائے اپنا حج، کایا کعبہ اک وکھائیندا۔ ڈھولا راگ سُنائے چھند، سوہنا تال وجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ویکھ وکھائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں، دیاںدھ وڈی وڈیائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیا۔ جگ چوکرئی ہرجن ویکھے اپنے لال، لال لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ پورب جنم جو گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ بن منگیاں دیوے دان، بن کھوجیاں گھر گھر پردہ دئے اٹھائیا۔ ست پریتی دیوے چرن کول دھیان، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم برہم اُپچے اک گیان، نراکھر دئے سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس نؤں گان، صفت صلاحی راگ

الاثیا۔ جو پرم پُرکھ شاہ سلطان، شہنشاہ جُگ وِس وٹائیا۔ کلجُگ اتم ہو پردھان، ست پردھانگی اک کھائیا۔ لکھ چوراسی دُھر دا
 کابن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا رہیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال سرب گنوت، گہر گمبہر ہر اکھوائیندا۔ لیکھا جانے
 آد انت، جُگ چوکرئی وِس وٹائیندا۔ نام پرگٹائے ساچا منت، منتر اکو اک وکھائیندا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹائے وچوں جنت، جیوں جُگت
 اک وکھائیندا۔ گھر ملاوا نار کنت، سیج سہنجنی میل ملائیندا۔ شبد انادی بن کے پنڈت، دُھر دی ودیا آپ سکھائیندا۔ دو جے در نہ
 جائے منگت، درویش ہو نہ الکھ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگون اپنا کھیل وکھائیندا۔ پُرکھ اکال سرب گن
 ٹھاکر، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیندا۔ سرِشٹ سبائی ویکھنہارا ڈونگھا ساگر، نو نو چار کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا جانے کریم کرتا قادر، قُدرت
 وچ اپنی دھار چلائیندا۔ جن بھگتاں در گھر ساچے دیوے آدر، ادنے اعلیٰ آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سر اپنا
 ہتھ کھائیندا۔ پُرکھ اکال ہر سجن میت، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دی نت نوت اگئی ریت، لوکھات سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس دا گر
 اوتار پیر پیغمبر سخیاں بن کے گاؤں گیت، سوہنا سوہلا راگ سنائیا۔ سو ٹھاکر سوامی بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ کیسے
 ہتھ نہ آوے مندر مسیت، شودوالے مٹھ دین ڈھائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم سنے چیک، دُور ڈراڈا نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنہاں
 پاربرہم پت پریشور ملن دی رکھی اڈیک، تنہاں میل ملائے سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، در گھر ساچا اک
 وکھائیا۔ پُرکھ اکال وڈ گنوتتا، رسنا جہوا کہن کچھ نہ پائیا۔ دیوے وڈیائی ساچے سنتاں، ستگر اپنا بھیو چکائیا۔ سنگ رکھائے جوں نار
 کنتا، جوڑی دُھر دی جوڑ جڑائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم کرے پڑھائیا۔ میل ملائے ساچی سنگتا، ہر سنگت اپنا نور
 درسائیا۔ لیکھا چکے بھکھا ننگتا، اوچ نیچ اکو گھر بہائیا۔ کایا چولی سچی رنگدا، نام مجیٹھی رنگ چڑھائیا۔ لیکھا چکے خانے بند دا، بندی
 خانہ توڑ تڑائیا۔ میل ملائے گجری چند دا، شبدی جوتی دھار سائیا۔ لہنا دینا چکے بھیکھ پکھنڈ دا، کوڑی کِرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام ندھان
 اکم اتھاہ دوئت آپے ونڈدا، دیونہارا چائیں چائیا۔ سچ دوارے کایا مندر آپے لنگھدا، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ رس مانے آتم سیج سچی
 پلنگ دا، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت جام پیائے سچی گنگ دا، گنگا گوداوری جمناسُستی بیٹھی نین شرمائیا۔ کرے پرکاس

دُھر دے چند دا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ نت نوت جن بھگتاں سنگ سدا ہنڈدا، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ ناتا توڑ نار دُہاگن رنڈ دا، گھر
 سہاگن دئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن میلا ملانے سہج سُبھائیا۔ پُرکھ اکال دُھر دا سَجَن، ہر کرتا آپ اکھوائیا۔
 جن بھگت کرائے دھوڑی مَجَن، دُرمت میل دھوائیا۔ گڑھ ہنکاری کوڑے بھجَن، بھانڈا بہرم ہوو رہن نہ پائیا۔ سنت سہیلے آوے سَدَن، اندر
 وڑ کے لئے اُٹھائیا۔ جن بھگتاں ہووے پڑدے کَجَن، اوڈھن اکو سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ہر سَجَن سچ گوسائیا۔ ہر سَجَن پرہو سچ گوسائیں، گہر گمبھیر اک اکھوائیندا۔ جگ جنم وچھڑے پکڑے بانہیں، پھڑ باہوں گلے
 لگائیندا۔ سچ دوارے کرے سچ نیائیں، عدالت حق وکھائیندا۔ سنت سہیلا بن کے دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، گر چیلا اپنے گھر
 وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن لہنا دینا جھولی پائیندا۔ ہرجن لہنا دینا دئے ضرور، جگ
 چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہوئے جوتی نور، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شبدا اناد اگئی تُوَر، تریا تُرْت حُکم سُنائیندا۔ امرت آتم دیوے ست
 سرور، مدھر رس اک چکھائیندا۔ ڈونگی کندر حاضر ہو حضور، حضرت اپنا میل ملائیندا۔ جنم جنم دے بخشے آپ قصور، پاپ اپرادھ
 دُرمت میل ڈیرہ ڈھابندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گُرمکھ گُر گُر آپ جگائیندا۔ پُرکھ اکال صاحب ستگر سچا، سچ
 سچّی وڈیائیا۔ سنت سہیلا ویکھ پچّے، بچپن اپنی گود ٹکائیا۔ کایا ماٹی بھاگ لگائے تن کچّا، پنج تت میلا سہج سُبھائیا۔ جوت پرکاس سچّا
 رکھا، دُھن ناد شنوائیا۔ نرگن ہو کے پھرے نٹھا، سرگن کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے تت اٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ پڑدہ
 دئے چُکائیا۔ آون جاون کر کِرپا میٹے رٹا، لکھ چوراسی بندھن بندھ کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل
 ساچا ہر، گُرمکھ گُرمکھ لئے اُٹھائیا۔ پُرکھ اکال جائے تٹھ، دینن دیا کھائیندا۔ گُرمکھ سَجَن ویکھ لک، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ دیال ہو
 کے لئے پُچھ، شبدي شبدي آواز لگائیندا۔ اٹھ لاڈلے دُھر دے ست، ست ستوادی آپ جگائیندا۔ پچھلا پینڈا گیا مُک، آگے اپنا پنڈھ
 درسائیندا۔ جو گُرمکھ گُرمکھ صاحب ستگر پورے جاون جھک، تنہاں جھاکي اپنا نام ست سرُپ وکھائیندا۔ ایتھے اوتھے آگے پچھ پینڈا

جائے مُک، مُکمل اپنے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن جام پیائے اگتی گھٹ، رس بن رسنا آپ چکھائیندا۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ لیلیاں ضلع امرتسر ★

گر اوتار کرن ارداس، سچکھنڈ دوارے سیس نوائیا۔ تیری وست پرہ تیرے پاس، پُرکھ اکال دتی ٹکائیا۔ ساڈے ویکھ خالی ہاتھ، چاروں کُنٹ جنائیا۔ شبد سندیسہ تیرا نام ندھان اکھراں وچ لکھ کے آئے آکھ، بھوکھت واک اک درڑائیا۔ پت پرمیشور پاربرہم سرب جیاں دا مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ نت نوت جگ چوکری جس دا جاپ، رسنا جہوا بئی دند صفت صلاحیا۔ سدا سہیلا میٹنہار اندھیری رات، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بہرم بھلیکھا دُور کرائے ذات پات، دین مذہب اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پیر پیغمبر رہے جھک، سجدہ پروردگار کرائیا۔ نور خدائی ساڈا پینڈا گیا مُک، پاندھی پنڈھ نہ کھئے چلائییا۔ تیرے قدماں سیس بیٹھے سٹ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبقاں پئی لٹ، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ پریم پیار نہ مات پت، پتا پوت نہ سنگ نبھائیا۔ اُجل دے نہ کیسے مُکھ، کوڑی کیریا لگی شاہیا۔ شیخ مسائق بھوگن دُکھ، ہستی سچ نہ کھئے ملائییا۔ ساچی درگاہ گئے رُٹھ، ستمکھ نظر کھئے نہ آئییا۔ چوتھے جگ اودھ رہی پُگ، لیکھا چکے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دے دے اک ور، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھکت رہے رو، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ست سوامی تیری دیوے کوئی نہ سو، ساچا راہ رہبر نہ کھئے درڑائیا۔ آتم پرماٹم پریم پریتی بیٹھے کھوہ، کوڑی کیریا گھر گھر کرے لڑائیا۔ امرت رس نجھر کوئی نہ دیوے چو، چور یار ٹھگ بنی لوکائیا۔ سچ پرکاس نرمل جوت نہ دیوے کوئی لو، لوک پرلوک پردہ نہ کھئے اٹھائیا۔ ہوئے ہنگتا نہ کوئی ٹرائے مایا موہ، ترسنا ترکھا نہ کھئے بُجھائیا۔ آتم پرماٹم گھر وچ گھر نہ جائے چھوہ، دُھر دا میل نہ کھئے ملائییا۔ ابناسی کرتے پرتکھ سوامی پرگٹ ہو، نرگن نرگن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈا منگ منگائیا۔ سنت سہیلے رہے پُکار، اُچی کوک کوک

سُنائیآ۔ سرِشٹ سبائی دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران گئے ہار، گیتا گیان پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیآ۔
 انجیل قرآن ہوتے خوار، تیس بتیسا ساچا نعرہ نغمہ حق نہ کھئے الائیا۔ دید درس نہ کوئی پروردگار، عید چند نہ کھئے رُشنائیآ۔ رفیقِ ملے نہ
 سانجھا یار، دُھر میل نہ کھئے ملائیآ۔ چاروں کُنٹ دسے خوار، گھر گھر پئی لڑائیآ۔ جیو جنت بنے دُہانگ نار، کنت سہاگ نر ہر نرائن نہ کھئے
 ہنڈھائیآ۔ کِریا کر آپ نرنکار، زرگن تیری اوٹ تکائیآ۔ جل تھل مہیئل پا سار، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پریت کھوج کھوجائیآ۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر سچ دے ودیائیآ۔ گُرسکھ گُرمکھ مارن دھاہ، نعرہ اِکو اِک لکائیآ۔ کِریا کر بے پرواہ، بے انت تیری
 سرنائیآ۔ ساچا بھلے سرب راہ، مارگ نظر کیسے نہ آئیآ۔ گوڑھی نندر غفلت سٹے اکھ نہ سکے کوئی کھلا، نیتر نین نہ کھئے رُشنائیآ۔ ساچا
 مندر کایا سکے نہ کھئے سہا، چار کُنٹ اُٹھ اُٹھ بھجن واہو داہیا۔ گھر دِپیک سچ پرکاس نہ سکے کوئی جگا، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیآ۔
 امرت آتم جام سکے نہ کوئی پیا، اٹھسٹھ تیرتھ ویکھن تھاوں تھائیآ۔ نیج نیتر درشن سکے نہ کوئی پا، دوتے لوچن جگت ویکھ ویکھ بگسائیآ۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہو سہائیآ۔ گر اوتار کرن بینتی، دوتے جوڑ سرنائیآ۔ پیر پیغمبر کہن ساڈی مٹی ہستی،
 ہستی تیرے وچ سہائیآ۔ بھگت کہن بھگوان تڈھ بن دیوے نہ کوئی مستی، نام خُماری نہ کھئے چڑھائیآ۔ سنت کہن تیرا میل ہووے اُپر
 عرشی، عرش فرش دوویں تیری سرنائیآ۔ گُرمکھ کہن تُوں پت پریشور کِریا دھان ہو کے پرتیں، لوکات پھیرا پائیآ۔ گُرسکھ کہن دھن بھاگ
 سہاؤنی سہنجنی دھرتی، چرن کول اُپر دھول آپ ٹکائیآ۔ ہرجن آسا کدے نہ مردی، مر جیوت رُپ وٹائیآ۔ ستگر سرنائی مل بھوجل
 تردی، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیآ۔ سچ دوار اگئی منزل چڑھدی، پوڑی ڈنڈا ہتھ نہ کھئے پھڑائیآ۔ گیت سنگیت اِکو پڑھدی، تُوں میرا میں تیرا
 ڈھولا راگ الائیا۔ در درویش بنے بردی، سیوک ہو کے سیو کھائیآ۔ پرم پُرکھ پرما تم تیرے اگے سب دی اِکو عرضی، آرزو سب دی اِک
 سُنائیآ۔ کوڑی کِریا جگت کھیل دسے فرضی، فیصلہ تیرے ہتھ جوں بھاوے لینا چلائیآ۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیرے اگے چلے نہ کیسے کھئے
 مرضی، مرض علامت کوڑی دینی گوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا دینا وکھائیآ۔ گر اوتار پچھلی پھولن فرد،
 پردہ اوہلا آپ چُکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تُوں صاحب ویکھ درد، دردی ہو کے دیا کھائیآ۔ جودھا سورپیر مردانہ مرد، شاہ پاتشاہ

شہنشاہ اکو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو کردے گئے لکھت پڑھت، مان دے کے کاغذ قلم شاہیا۔ اتم تیری پوری ہوئی
 شرط، سنسا شک رہیا نہ رائیا۔ پچھلا رہن نہ دینا فرق، فقرہ اکو اک سنائیا۔ اگلا لیکھا اسیں کیتا ترک، تیرا حکم سن بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دینا اک ور، صاحب سلطان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو خاموش، نیوں نیوں
 سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرے ملن دی سچی لوچ، لوچن بیٹھے دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ دوارے آپے پہنچ، نرگن بن کے
 پاندھی راہیا۔ ہرجن سنت سہیلے ویکھ نردوش، دوشاں بھری سرب لوکائیا۔ بن تیرے چرن سچ ملے نہ کوئی مؤج، مُحبت حق نہ کھئے
 وکھائیا۔ ٹوں ستگر صاحب سوامی اکو بہت، بہتے گرو نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے سنتاں تیرے بھگتاں نیڑ نہ آوے لاڑی مؤت، رائے دھرم نہ دئے
 سزائیا۔ ٹوں پت پریشور پروردگار ساچا خوئت، نار کنت آپ پرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچا دینا اک ور، در
 تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن منگ، کلجگ اتم کوک کوک دئے ڈبائیا۔ سچ دوارا ویکھیا لنگھ، منزل منزل پندھ مکائیا۔
 پُرکھ ابناسی سچکھنڈ ستا اک پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئیا۔ تھر گھر وجے نام مردنگ، سر تال سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ نہ
 کوئی رسنا جہوا گائے بتی دند، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کھئے رُشنائیا۔ اکو بیٹھا سورس سرنگ،
 جودھا سور ہر شبدي ناؤں دھرائیا۔ جو گر اوتار پیر پیغمبران لاوے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا سنگ، دھر دا
 جوڑ جڑائیا۔ ساچے سنتاں دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ گرمکھ چاڑھے ست ستوادی چند، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔
 گرمکھاں ٹئی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کھائیا۔ بھيو کھلائے ہنگ برہم، پاربرہم سمجھائیا۔ لہنا دینا مکائے جنم کرم، کرم
 کاند کھئے رہن نہ پائیا۔ نانا توڑے ورن برن، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر کھولے ہرن بھرن، نیج نین کرے رُشنائیا۔ لیکھ چکائے مرن ڈرن،
 لکھ چوراسی شرع زنجیر ٹڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سہنجنا ویلا اک وکھائیا۔ سچ سہنجنا
 ہونے ویلا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ میل ملانے گرو گرو گرا چیلا، چیلا گر اپنے رنگ رنگائیندا۔ نرگن سرگن سجن سہیلا، ساچا جوڑ جڑائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر جگ چوکری کھیل کھیلا، بن ٹوآ سوانگی سوانگ رچائیندا۔ آد جگاد اپنے ہتھ رکھے اپنا ویلا، وار تہت نہ کیسے

سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ کرنی کرتا کرے سمرتھ، مہما اکتھ وڈ وڈیائیا۔ جو کچھ سو اپنے ہتھ، خالی ہتھ سرب لوکائیا۔ مہروان ہو کے دیوے وٹھ، مہبان ہو کے مُحبّت ناتا جوڑ جڑائیا۔ دین دیاں ہو کے کھولے اکھ، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ واک بھوکھت جو آیا دس، گر اوتار پیر پیغمبر بھو کھلائیا۔ سو کلجگ اتم ویکھے ہس ہس، ہستی وچوں اپنی ہستی آپ پرگنائیا۔ جن بھگتاں دیوے ڈھر دا رس، رس آتمک آپ چکھائیا۔ جن سنت دوارے جائے تھ، پاندھی بن کے پھیرا پائیا۔ گرُمکھاں دسے زویا گھٹ، ہر گھٹ ڈیرہ لائیا۔ گرُسکھاں وکھائے کھیل سچ، سچ سچ آپ سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی کلجگ انت ترے گن اگنی رہی مچ، پنج تت کرے لڑائیا۔ نو دوارے رہی نچ، جگت واسنا میل ملائیا۔ ساچی منزل کیسے نہ مکیا پندھ، مندر گھر نہ ویکھ وکھائیا۔ جو گرُمکھ گرُسکھ ستگر سرنائی گئے ڈھٹھ، تنہاں لیکھا دئے چکائیا۔ ساچی دیوے برہم مت، گرمت اک سمجھائیا۔ تت ورو لے ساچے مٹھ، بھٹھیالا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے سندیس، صدا ڈھر دا نام سُنائیا۔ لیکھا جانے وشن برہما شو مہیش، ہر کرتا بے پرواہیا۔ ترے گن مایا پنج تت کھیلی کھید، لکھ چوراسی چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی شبد سندیسہ بھیج، چاروں کُٹ کری سنوانیا۔ قلم شاہی کاغذ بن کُتب لکھیا لیکھ، کاتب ہو کے کرم کھائیا۔ سچ سنیہڑا اکو بھیج، جگ چوکری حُکم ورتائیا۔ جوتی جلوہ دے کے تیج، آتم برہم کری رُشنائیا۔ گھر مندر مانی اگنی سیج، سنگھاسن سوئے ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت پچھلی میٹے ریکھ، لیکھا اگلا دئے درڑائیا۔ دو جہاناں کھولے اپنا بہیت، ابھیو آپ سمجھائیا۔ جن بھگتاں رُت بسنتی مؤلے چیت، پُھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ نرگن سرگن کرے ہیت، گرُمکھ گرُگود اٹھائیا۔ تتی وا نہ لگے مہینہ جیٹھ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے رہیا ترائیا۔ سنت سہیلے سو کھیئے سکھ، جس ستگر دیا کھائیندا۔ نام پدارتھ پائے بھکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ بن دوہاں اکھاں پئے دس، نج نیتر نظری آئیندا۔ سچ پریتی کرے بت، پریم پیار ناتا جوڑ جڑائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ سوچھ سرُپی رُپ دھرائیندا۔ ابناسی کرتا ہو کے وسے چت، چتوت تھگوری کھئے نہ پائیندا۔ پت پرمیشور ہو کے لیکھا جانے مات پت، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ جنم کرم دا لہنا دینا گھر آ کے جائے نجٹھ،

اگلا پچھلا پندھ مکائیندا۔ سو گرمکھ سنت سہیلا کہیئے سیکھ، جس ساکھیات کایا مندر اندر نیج نیتز ستگر جوتی نوری نظری آئیندا۔
 نہکرمی ہو کے اگلا لیکھا دئے لیکھ، پچھلا لیکھ اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر،
 گرمکھ گرسکھ ہرجن بھگت بھگونت لئے ور، گھر مندر کایا اندر اک سہائیندا۔

★ ۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر ★

شبہ اگمی دھر دی لکھت، جگت ویدا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ زرگن سرگن بھيو چکائے بھوکھت، دھر سندیسہ راگ سنائیا۔ جگ
 چوڑی سچ پرتی لگا عشق، ویکھنہارا تھار تھائیا۔ ستجگ ست ستوادى کھولنہارا درشت، ایشٹ اپنا اک سمجھائیا۔ تریتا کہے پت
 پرمیشور میری پوری ہوئے تریت، آسا منسا وچ سمائیا۔ بالمیک کہے مینوں دتا صدق، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ سچ دوار وکھایا آدرش،
 نیتز نین اگھ کھلائییا۔ کوڑی کریا کولوں دتا ورج، ساچا مارگ اک پرگٹائییا۔ کریا کر مردانے مرد، سچ مردانگی دتی سمجھائیا۔ دئے جوڑ
 چرن کول آرزو کیتی عرض، بینتی اکو اک سنائیا۔ پاربرہم ٹوں نت نوت ونڈیں درد، دکھیاں دیناں اناتھاں ہوئیں سہائیا۔ تیرا کھیل سدا
 اسچرج، اچرج لیلہ اپنے رنگ رنگٹائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی مان وڈیائییا۔ تریتا کہے میری مٹی ترکھا، ترسنا
 مؤل رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر دین دیال اکو دسا، چاروں گنٹ دہ دشا کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں ونڈے ساچا حصہ، مہر نظر اک
 اٹھائییا۔ گرور گردھار بن کے دھر دا پتا، پوت سپوتے گود اٹھائییا۔ کوئی نہ جانے قد وڈا نکا، بال پردھ جوان سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کرے
 کھیل ابناسی اچتا، چیتن اپنی دھار چلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل اگم اتھاپیا۔ تریتا کہے میرا مٹیا سوگ،
 چنتا دکھ رہن نہ پائیا۔ ابناسی کرتے سنایا اک سلوک، سوہنا ڈھولا راگ الائییا۔ کر پرکاس زرملا جوت، اندھ اندھیار دتا مٹائییا۔ بھيو
 کھلایا لوک پرلوک، دو جہاناں وجے ودھائییا۔ سچ سرنائی بخش اوٹ، چرن کول ملے وڈیائییا۔ انتر آتم پرماتم دسی گوت، ذات اذاتی روپ نہ
 کھئے وٹائییا۔ پریم پرتی اندر ہو کے موہت، مُحبت اکو اک لگائییا۔ جس دی کوئی سوچ نہ سکے سوچ، سمجھ وچ نہ کھئے چترائییا۔ سو ٹھاگر

ہو کے جائے پہنچ، بے پرواہ ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی موکھ، مُفت اپنا نام ورتائیا۔ گھر وکھائے کایا بنک ساچا کوٹ، گرہ مندر کرے رُشنائیا۔ سچ نگارے لاوے چوٹ، انحد ناد کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ تریتا کہے میری ترکھا ہوئی دُور، منسا موہ نہ کھئے ستائیا۔ تٹا مان جگت غرُور، ہوئے گرُھ نہ کھئے لڑائیا۔ اگنی تت نہ کھئے تندُور، سانتک ست میکھ برسائیا۔ درشن پایا حاضر حضور، حضرت ملیا بے پرواہیا۔ کوٹ جنم دے بخشنہار قصُور، دُرمت میل رسیادھوائیا۔ جُگ چوکرُی جو لیکھا جانے گر اوتار پیر پیغمبر ضرور، ضرورت سب دی پُور کرائیا۔ بخشنہارا جوتی نُور، نُور ظہُور اک سمجھائیا۔ توڑنہارا ناتا کوڑو کوڑ، سچ سچ اک وکھائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ مَورُھ، نردھن سردھن اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ تریتا کہے بھگت وچھل، سِری بھگوان آپ اکھوائیندا۔ جس دا لیکھا آد جُگادی اچھل، ول چھلہدھاری اپنی کار کھائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن دسے پچن، شبد سندیسہ آپ پرگھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کینچن، ساڈھے تن ہتھ وند وندائیندا۔ کر پرکاس جوت نرنجن، نر ہر اپنی دھار چلائیندا۔ در درویش وشن برہما شو کوٹن کوٹ منگن، بھچھیا اچھیا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا سنگ آپ نبھائیندا۔ تریتا کہے پرہہ ویکھیا سنگ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں دینا سچ انند، انند آتم اک پرگھائیا۔ تریتا دواپر کلجگ جائے لنگھ، اتم ویکھنا چائیں چائیا۔ پرگٹ ہو سورے سرینگ، ساچی کرنی لینی کھائیا۔ پُورب لیکھا یاد رکھنا چھند، جو بالمیک دتا درڑائیا۔ گھر سوامی پاؤنی ٹھنڈ، کوڑی کِریا اگن بھجھائیا۔ کروٹ لے بدلنی کنڈ، ستمکھ اپنا درس دکھائیا۔ من توں پہلوں کرم دی ٹٹی لینی گنڈھ، جنم دا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ تیری صفت کوئی گا نہ سکے بتی دند، رسنا جہوا سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تریتا کہے تیرا بھگت پیار، بھگتی وچوں نظری آئیا۔ تُوں صاحب ستگر سرجنہار، وڈ داتا گہر گمبھیر اکھوائیا۔ تیرا لیکھا سدا رہے جُگ چار، نت نوت اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرے در تے منگدے رہن بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ تُوں داتا دانی شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ تیرا بودھ اگادھ شبد نام جیکار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان تیرا جس گائیا۔ تُوں اگم اتھاہ بے عیب خدائی پرگوردگار، جلوہ نُور نُور رُشنائیا۔ تُوں مقامے حق وسنہارا ٹھانڈے دربار،

سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ تیرے حُکے اندر کوٹن کوٹ گر اوتار، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈھائیا۔ سِکھیا دے دے وچ سنسار، ساچی جگت کرن پڑھائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے انت پاراوار، بے انت بے انت کہہ کہہ خوشی منائیا۔ تیرے آگے منّت ایکنکار، دوئے جوڑ سرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا دینا اک ور، گھر سچ لکھ جگائیا۔ تریتا کہے میرے ساچے نیتا، نیتر تیرا اِکو نظری آئیا۔ بھگت اُدھارن تیرا پیشہ، پیشینگوئی سرب سُنائیا۔ پُورب پرم پُرکھ رکھیں چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ ویکھیں وسیں سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی ڈیرہ لائیا۔ کوئی نہ جانے تیرا لیکھا، کاغذ قلم شاہی بیٹھی مُکھ بھوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا تیری چاڑھن بھینا، نرگن نور تیرے وچ سَمائیا۔ تیرا پریم پیار وچوں سنت سہیلا پرگٹے بیٹا، جس دا اِکو اک پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تریتا کہے اوہ ویکھ پُتر، پت پریشور، تیری گود سہائیا۔ تیرا شبَد تیری دھاروں آئے اتر، نہ کوئی جنے پتا مائیا۔ ساچی گود ست سوامی بھے تیرے کچھڑ، امرت سیر اِکو مُکھ چوائیا۔ ست ستوادی برہم پاربرہم تیرا کھا کے دُھر دا ٹکر، آد جگاد شکر منائیا۔ کر کے قول اقرار کدے نہ جانا مُکر، مُکھ سکے نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدہ دینا چُکائیا۔ ساچا پڑدہ چُک بھگونت، در تیرے عرضوئیا۔ تُوں مالک جیو جنت، لکھ چوڑاسی تیرا روپ اِکو ہوئیا۔ دُھر دا نام منیا منت، دیویں ساچی ڈھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پریم پریتی انتر لانا موہیا۔ تریتا کہے دے ترپتاس، ترکھا جگت بُجھائیا۔ سچ سوامی پوری کر آس، منسا وچ ملائیا۔ پُورب رکھنا یاد، یادداشت اک درڑائیا۔ جو باطن بالمیک نال کیتی بات، لیکھا لکھ کھئے نہ قلم شاہیا۔ اوس دا دینا سچا اک جواب، شبَد ترانہ راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ بالمیک کہے سُن میرے باپ، تیری وڈ وڈیائیا۔ اِکو اکھڑ دتا آکھ، آخر کر پڑھائیا۔ نرگن ہو کے دسیا جاپ، تُوں میرا میں تیرا اِکو حُکم ورتائیا۔ سچ سرنائی گیا لاگ، دھوڑی خاک رمائیا۔ تُوں کِریا کر کے لیا جھاک، مہر نظر اُٹھائیا۔ ناتا تٹیا کوڑے ساک، سجن رہن کھئے نہ پائیا۔ بند کواڑی کھلیا تاک، گھر گھر وچ ہوئی رُسنائیا۔ مندر دسیا اِکو ساچ، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا لیکھا دتا جنائیا۔ ساچا لیکھا دسیا ایک، نراکھڑ کر پڑھائیا۔ پریم پیار اندر بیکھ، میری میرے وچوں گوائیا۔ نیتر کھلایا

نیت نیت، نِج نینِ کِری رُشنائیا۔ سچ دوارے کھولیا بہیت، پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ دوار وکھایا اگمی دیس، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نظری آیا
 نر نریش، شہنشاہ اِکو بے پرواہیا۔ دو جہاناں رہیا ویکھ، برہمنڈ کھنڈ حُکم ورتائیا۔ گر اوتاراں رہیا بھیج، پنج تت دیوے مان وڈیائیا۔
 آپے جانے اپنی ریکھ، رُوپ رنگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی رہیا درڑائیا۔ ساچی کرنی
 تیری بھگوان، تیرے وچوں نظری آئیا۔ تیرا حُکم دُھر فرمان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ لیکھا لیکھا گنِ ندھان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو اہیدا دئے کھلائییا۔ بھیو اہیدا دیواں کھول، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ تیرے انتر وسان کول، دُور
 دُراڈا پندھ مکائیندا۔ تیرے ہتھ بھنڈار دے انتول، اٹلڑی وست ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر نینِ
 اُٹھائیندا۔ مہر نظر گئی اُٹھ، نیت نینِ نینِ نہالیا۔ کر پیار بھگت بھگوان جوں مان پُت، ساچا مارگ اِک سُکھالیا۔ لوکات نہ کوئی لُک، حُکم
 حُکم وچوں پرگٹا لیا۔ سچ سہنجنی موئے رُت، رُت رُڑی ویکھ وکھا لیا۔ پنج تت کایا جنے تتو پُت، ست سرُوپی بنت بنا لیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، رام دھاروں رام پئے اُٹھ، رام رنگ رام ویکھنہار ہوئے خوشحالیا۔ سُن سندیسہ دُھر دا
 ایک، بٹوارا خوشی منائیا۔ تیرے ہتھ میرا بہیت، بھیو اپنا دینا جنائیا۔ تیری سرنائی میرا بہیت، تیری وڈیائی میری صفت صلاحیا۔ درشن
 سدا لواں پیکھ، نیرن نیرا گھر ساچے نظری آئیا۔ نیوں نیوں بندنا کران آدیس، دُنڈاوت پرنام اِکو موہے بہائیا۔ سو رُت مہینہ نو جیٹھ، جس
 ویلے بالمیک پرہ جگت اندھیرا تاریک دتی مٹائیا۔ مٹیا اندھیرا چڑھیا چند، ہوئی سچ رُشنائیا۔ امرت رس اِک اند، نِجھر دتا چوائیا۔ پریم
 پریتی اندر گائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ کوڑی کِریا ہوئی کھنڈ کھنڈ، گھر برہمنڈ وچی ودھائیا۔ ناتا تٹا جگت رنڈ، سُہاگن ہو
 کے خوشی منائیا۔ دوئے جوڑ اِکو منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پرہ تیرا ملے سدا سنگ، ناتا سکے نہ کھوئے چھڈائیا۔ جس ویلے
 آویں وچ وور بھنڈ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ میرے نال اپنا پلُو لہنا گنڈھ، کئی کئی نال جڑائیا۔ تیرے پریم پیار دا وجے سچا تند، ستار کایا
 رباب پلائییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے بہنا سچ پلنگ، سیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا دینا
 تھاؤں تھائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، شبدي شبد جنائیندا۔ اُٹھ لاڈلے میرے لال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جُگ جُگ دی تیری ویکھ

گھال، کیتی گھال لیکھے پائیندا۔ سَتگر مل کے جو کیتا سوال، سو اچھیا تیری بھچھیا نال ملائیندا۔ کِرپا کرے ہو کِرپال، کِرپاندهان ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ انت کرے پروان، سچ پروانہ نام پھڑائیندا۔ جس ویلے تیرا نیڑے آوے کال، ویلا وقت جگت پنڈھ مُکائیندا۔ اوس ویلے کرے پھیر سنبھال، مہر نظر اکھ اُٹھائیندا۔ گھر جا کے باہوں پھڑ آپ اُٹھال، پچھلا لیکھا یاد کرائیندا۔ مُرشد ہو کے پُچھ حال، مُرید اپنے گلے لگائیندا۔ کوڑی کِرپا وین نہ دیوے تال، تلوڑا اپنے نام سُنائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ صدّا دے ہووے خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیندا۔ یاراں وچوں لہے یار، یارانہ پچھلا ویکھ وکھائیندا۔ بالمیک دا متر سردار، ٹھگاں وچوں ٹھگ اکو اک وڈیائیندا۔ جس دا وچھوڑا ہویا پچھلی رات، دُو جے دن میل نہ کھئے ملائیندا۔ اُس دی کوچھی کملی ذات، گل ہین اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ گل ہین ذات کلال، نیچاں وچوں نیچ نظری آئیا۔ بالمیک دا پریم پیار، سجن سجن دا سنگ نبھائیا۔ جس ویلے صاحب ہویا کِرپال، مہر نظر اُٹھائیا۔ سُرتی سُرت دتی سنبھال، مورت اکال اکو اک درسائیا۔ سچ بینتی من سوال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد اگتی آواز آئی وچوں آکاش، دُھن ناد اکو اک سمجھائیا۔ لیکھا لیکھ نال قلم دوات، میل ملاؤنا پانی شاہیا۔ جس نال تیری اچھے شاخ، شہنشاہ اپنا حکم سمجھائیا۔ بالمیک ہوئی جہی دتا اکھ، اپنے دوست دتا بتائیا۔ تُوں میرا دینا ساتھ، مددگیر ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ ساچی کرنی تو جیٹھ، تریتا جگ ملے وڈیائیا۔ پریم پُرکھ پریم کِرپا ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ ویکھ وکھائے سجن اپنے دیس، دشا کونا ونڈ ونڈائیا۔ جس نال اگلا لیکھنا لیکھ، لیکھا چکاؤنا جگت جدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بالمیک دا متر یار، اکو سنگی نظری آئیندا۔ جس نال قول کیتا اقرار، بن اکھراں لیکھ پرگٹائیندا۔ اُٹھ سجن جا بازار، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ کر کے آونج وپار، سودا ہٹ وکھائیندا۔ اک لے کے آقلم دوات، شاہی سوہنی بنت بنائیندا۔ ڈھائی گھڑی تیرے اُتے رہے وشواش، دھیرج تیرے نال بندھائیندا۔ جے میری پوری کریں آس، آسا تیری آگے ودھائیندا۔ مینوں پریشور ملیا خاص، جو خالص نرگن نظری آئیندا۔ اوہدے نال تیرا بناواں ساتھ، جو سگلا سنگ نبھائیندا۔ تیری نیچوں اچی کرے ذات، ذات اپنی آپ درسائیندا۔ اوسے ویلے کلال ہتھ نال ملایا ہاتھ، بالمیک دست بدست آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا قلم شاہی، کاغذ دئے وڈیائیا۔ جس نال شہادت پائی دُھر دی
 گواہی، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ سبج تیرا میلا شہنشاہی، اپنے نال دیاں کرائیا۔ کلجگ اتم دس کے گیا گوسائیں، ہووے سچ سہائیا۔
 مرن توں پہلاں اک ویراں لواں بچائی، جیوں وچوں جیوں آپ بدلائیا۔ ترتے لیکھا لیکھ کوئی میٹ نہ سکے رائی، رحمت اپنی آپ کھائیا۔
 تیرے دوارے میرے پریم دی وجے ودھائی، پریم ڈھولا راگ سُنائیا۔ تینوں مینوں دوہاں سمجھ رہے نہ کائی، کایا مندر اندر ویکھنہارا چائیں
 چائیا۔ نرگن بن کے آوے پاندھی راہی، جوتی شبدی ویس وٹائیا۔ پُورب جنم دے سبج مٹر دوویں لے ملائی، وچھوڑا پچھلا آپ چُکائیا۔
 سچ سہیلا اپنی گود لے اٹھائی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر اپنا ہتھ ٹکاوے ٹھاکر، دو جہاناں ویکھ
 وکھائیندا۔ جودھا سُرُوپر وڈ بہادر، مہابلی رُوپ وٹائیندا۔ کرتا کریم ہونے قادر، کائنات کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہروان مہروان مہروان ہو کے مرن وچوں اپنا مرن جنائیندا۔ مرن وچوں نہ ہووے مُردا، مُرشد دیوے مان وڈیائیا۔ جس دا منتر
 اکو پُھردا، فُرنے سارے بند کرائیا۔ اوہ لیکھا جانے دُھر دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس ویلے جن بھگتاں بیڑا ویکھے رُڑھدا، ستجگ
 تریتا دواپر کلجگ اپنا پھیرا پائیا۔ ایہو کھیل ساچے گر دا، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ ویکھو میل کویں جُڑدا، تریتا جگ دئے گواہیا۔ پر
 پُرکھ دا لیکھ کدے نہ کُھردا، نہ کوئی اکھڑ سکے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بالمیک دئے وڈیائیا۔ بالمیک سُن اگلے
 پچھلے بال، ہر بالم آپ جنائیا۔ نرگن تیرا بن دلال، سرگن ہونے سہائیا۔ پچھلا لیکھا چُکیا کال، آگے جنجال نہ کونے جنائیا۔ ساچا مندر سچی
 دھرمسال، گھر ٹھاکر دئے وکھائیا۔ تیرا مٹر پیارا پچھلا بہال، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ دوہاں ویکھ ہونے نہال، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ وڈ داتا ہر گوبند، گھر گمبھیر اکھوائیندا۔ جنم جنم دی میٹ کے چند، چنتا چکھا
 روگ سرب مٹائیندا۔ داتا دانی بن کے گنی گہند، وست امولک اک ورتائیندا۔ بھگت بھگوان بنا انادی بند، سُن دُلا رے گود اٹھائیندا۔
 لیکھا جانے جیوں پنڈ، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی
 وچ ترتے جنگل، جوہ پہاڑ دئے وڈیائیا۔ بالمیک دا مٹر سنگھ منگل، نیچاں وچوں نیچ نظری آئیا۔ جس نوں پریم پیار دا پیا سچا سنگل،

دواپر کلجگ سکيا نہ کھئے ٹرائيا۔ جس دے وچ کوئی نہ گنجھل، گھنڈی بند نہ کھئے وکھائيا۔ پرہہ اپنی لگا کے آپے اُنکل، ہولی ہولی رہيا چلائيا۔ جگت اندھیرا میٹ کے دھندل، سچ چند کرے رُشنائيا۔ کایا مندر اندر کھول کے کوڑی بکل، بُرقع مایا دئے ہٹائيا۔ کرے پیار جوں پیو پتر، پتا پوت گود اُٹھائيا۔ سجن نال سجن مل کے کہن شکر، شکر یہ تیرا نام نظری آيا۔ پُرکھ اکال کیتا قول نہ گیا مکر، مکمل اپنی کار کھائيا۔ نرگن دھاروں آپے اتر، سرگن ویکھے چائیں چائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائيا۔ نو جیٹھ کہے میری مؤلی رُت، گھڑی سہنجنی خوشی منائيا۔ سری بھگوان پورب لیکھا لیا پُچھ، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائيا۔ بھگتاں بھگتی پینڈا گیا مُک، اگے کرے نہ کھئے پڑھائيا۔ یاد کرائے پچھلی شک، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آيا۔ جس دی دھار اوسے دا سوت، ابناسی اچت ویکھ وکھائيا۔ سفل کرائے جنی ککھ، دیوے وڈیائی دھن جنیندی مائيا۔ کوڑی کرپا جڑ دیوے پُٹ، ست سچ سچ دئے اُچائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رہيا ترائيا۔ ہرجن ساچا کہے میرے پُرکھ اگم، اگم تیری وڈیائيا۔ کس بدھ بیڑا رہوں بنھ، سچ سچ دے سمجھائيا۔ کریں پیار بن کے جنی جن، دھر دی گودی آپ اُٹھائيا۔ ساچا راگ سنائیں کن، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے ہلائيا۔ جگت واسنا میٹ کے من، من کا منکا دتا بھوائيا۔ نانا ٹٹیا کوڑے تن، تن دا مالک اکو نظری آيا۔ جس نوں ملیاں کوئی نہ دیوے ڈن، رائے دھرم نہ دئے سزائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت سہیلا اک اکھوائيا۔ بھگت سہیلا ایکنکار، اک اکل ہر اکھوائیندا۔ لیکھا جانے جگ چوکرئی چار، نو سو چرانوے جگ چوکرئی اپنا حکم ورتائیندا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر نام دھیائیندا۔ حکمے اندر وشن برہما شو کر کے خبردار، بے خبر خبر سنائیندا۔ شاستر سمرت کھانی بانی بول جیکار، انجیل قرآنا تیس بتیس کلمہ نبی پڑھائیندا۔ لوک پرلوک دو جہان چوڈاں طبق پاوے سار، چوڈاں ودیا مؤل سمجھائیندا۔ مُلا شیخ مسائق دے ہلار، عالم علما کھوج کھوجائیندا۔ سچ دوار کھول کواڑ، ٹھاکر سوامی پھیرا پائیندا۔ تریتے جگ دا کیتا ادھار، کلجگ اتم مقروض اپنا قرضہ لاپندا۔ پال سنگھ دا پل پل پیار، بل بل بلہاری جا خوشی منائیندا۔ منگل سنگھ دا پچھلا یار، یاراں وچوں یارانہ اکو سچ سمجھائیندا۔ جس وچ ملے آپ نرنکار، نرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ دے جاگدیاں راتیں سٹیاں دئے دیدار، درس ادرش اکو اک وکھائیندا۔ سد رُت سہنجنی مؤلی رہے بہار، گلشن دھر دا اک مہکائیندا۔ نو

جيٽھ وار تھت آپ وچار، پروشٽا اپنے رنگ رنگائيندا۔ رَو سس سورج چن منڊل منڊپ برہمنڊ کھنڊ جيرج انڊ اُتہج سينج کھاني باني ميا
تت وشن برہما شو ديوت سُر گن گندھرب گر اوتار پير پيغمبر کرن نمسکار، نمو نمو سس سرب جھکائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ
اپني جوت دھر، کرے کھيل اگم اپار، 10 لکھ اگوچر ساچي کرني اپنے ہتھ رکھائيندا۔

★ ۱۰ جيٽھ ۲۰۲۱ بکرمي گربخش سينگھ نوتيج سينگھ نال پريت لڙي ضلع امرتسر ★

گر اوتار پير پيغمبر پرہ دے بچے، نرگن سرگن دے وڏياڻيا۔ پنج تت کايا ڏھالے سنج، ترے گن ميلا سہج سُبھائيا۔ ست ستوادي
شبد انادي مارگ دے، دُھر سنديسہ اک سُنائيا۔ پريم پريتِي رنگ اگمڙے رتے، رنگ رنگيلا وڏ وڏياڻيا۔ سرشٽ سبائي جنائے اکو متے،
بُدھ بيڪ دے کرائيا۔ مانس مانگھ بخشے حقے، حقيقت اپني اک درڙائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني جوت دھر، نت نوت اپني کھيل
وکھائيا۔ نت نوت کھيل کرے کرتار، ہر کرتا قدرت ويگھ وکھائيندا۔ ليکھا جانے جگ چوڪڙي چار، چارے کھاني باني بھيو چڪائيندا۔ سچ
سنديسہ دے دے وارو وار، گر اوتار پير پيغمبر آپ پڙھائيندا۔ ساچي سکھيا پائے بھچھيا کاتب بن کے بنے لکھار، ناتا جوڙے کاغذ قلم شاہيا۔
مت بُدھ کرے وچار، من ممتا ڏيرہ ڏھاپيا۔ سرب جياں دا اک پيار، آتم پرما تم دے وکھائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، ساچا
حُکم اک وکھائيا۔ ساچا حُکم سري بھگوان، ہر کرتا آپ جنائيا۔ ساچے پُرشاں ساچا دان، داتا داني جھولي پائيا۔ سرشٽ سبائي رسنا جھوا
بتي دند سُنان، ڏھولا اکو راگ الاڻيا۔ ست ستوادي دسن اک نشان، رہبر بن کے راہ دين درسائيا۔ ست ستوادي بخشے سچ گيان، کوڙي
کريا ڏيرہ ڏھاپيا۔ پت پرميشور انساناں وچون انسان ناداناں وچون نادان، مھرواناں وچون مھروان اکھوائيا۔ اُس دا کلمہ سچ کلام، کائنات
کرے پڙھائيا۔ دين مذهب دے ايمان، ساچي صفتي صفت صلاحيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپني کريا کر، کرے کھيل بے پرواھيا۔
گر اوتار پير پيغمبر بنائے بردا، بندي خانہ پنج تت چولا اک سمجھائيا۔ کر پرکاش نور چڙھائے اگتي چندا، سورج چند نين شرمائيا۔ ليکھا
جانے کوئن کوٽ برہمنڊا، برہمنڊ کھنڊ پُري لوء آکاش پرکاش اپنا کھيل وکھائيا۔ شبد ناد دھن سچ سُنائے چھندا، دُھر دا گيت الاڻيا۔

جوتى جوت سرُوپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ليکها جانے ٻے پرواھيا۔ گر اوتار پير پيغمبر ڪرن نمسڪار، نيون نيون سيس جهڪائيا۔ ستجگ
 ترينا دواپرڪلجگ جس دى دھار، شاستر سمتر ويد پُران گيتا گيان انجيل قرآن رھے جس گائيا۔ مندر مسجد شودوالے مٿھ اُچي ڪوکن ڪرن
 پُڪار، ھاٻاڪار رھے سنائيا۔ بن ست ستوادى برہم برہمادى شبد انادى ساچا ڪرے نہ ڪھڙے پيار، پريم پريتى نظر ڪھڙے نہ آيا۔ رسنا جھوا بتي
 دند گا گا سرشٽ سبائى گئي ھار، سچ وچار نظر ڪيسے نہ آيا۔ سچے گرمڪھ ڪر تيار، جنھان اندر اک ادھار، دُئي دويتى رهن ڪھڙے نہ پائيا۔
 ساچي سيڪھيا سچ سيڪھال، ڪايا مندر اندر نظري آئے دھرمسال، اٿان پتھر پاپن پوجن والا نظر ڪھڙے نہ آيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھِر، آپ اپنى
 ڪرپا ڪر، سچ مٺڪھتا دئے وڌيايا۔ گر اوتار پير پيغمبر سيوا ڪردے رھے جگ، نت نوت ويس وٺايا۔ اتم سب دى اوڏھ گئي پُگ، تھر رهن
 ڪھڙے نہ پائيا۔ ڪايا ماڻي لوڪات ڪئے سٺ، پنج تت ڪايا مڙھي گور دبايا۔ سچ پيار دى مؤلى رھي رُت، جو سچ پھلواڙي ڪئے لڪايا۔ ساچے
 ڪرمان پچھے ڪرنى دى ھووے پُچھ، جوتى جوت سرُوپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھِر، سچ ليکها ويڪھ وڪھائيا۔ گر اوتار پير
 پيغمبر سارے رھے بول، اُچي ڪوڪ ڪوڪ سنائيا۔ ڪلجگ ڪوڙي ڪريا وجنا ڏھول، نہ ڪوئي سڪے مات بچايا۔ ست وست نہ ڪيسے ڪول، جوڻھ
 جھوڻھ گھر گھر ڏيرھ لائيا۔ مندر مسجد شودوالے مٿھ سارے ويڪھنے پھول، وست امولڪ ھٽ نہ ڪھڙے ورتايا۔ مايا ممتا ھووے گھول، ھوے
 ھنگتا گڙھ بنايا۔ جوتى جوت سرُوپ ھِر، آپ اپنى ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھِر، ساچا پڙدھ آپ چڪايا۔ ساچا پڙدھ چڪے مات، اوھلا
 رهن ڪھڙے نہ پائيا۔ چار ورنان نظري آئے اڪو ذات، دين مذھب شرع نہ ڪھڙے لڙايا۔ من واسنا مٿے نار ڪمذات، ڪلڪھني اپنا رُوپ چُھپايا۔ مانس
 مانس ديوے ساٿھ، نُو ڪھنڊ پرتھي ست ديپ اڪو رنگ رُوپ اڪو منزل پنڊھ بيٺھے مڪايا۔ سچ نگارھ وجے چارے ڪوٽ، دھ دشا ھوئے
 شنوايا۔ سو گرمڪھ گرسڪھ ھرجن ھربھگت بن سچے پوت، سپوت دھرنى دھرت دھول گود سھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ھِر، آپ اپنى
 ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا ھِر، ست ستوادى مارگ اڪ سمجھائيا۔ ست ستوادى مارگ لگے جگ، نو نُو چار خوشى منائيا۔ سرشٽ
 سبائى بچھے اگ، ھوے ھنگتا روگ چڪايا۔ پريم پيار پريتى اندر سارے جاون بچھ، دُئي دويتى ڏيرھ ڏھاھيا۔ اوچ نيچ ويڪھن دى مٿ جائے
 اڪھ، پرتڪھ سب نون اڪو رُوپ نظري آيا۔ جو جنميا تيس دا اڪو جها حق، چھوٽا وڏا دين دُئي رھي بنايا۔ جوتى جوت سرُوپ ھِر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ویلا وقت سہنجنا دئے سہائیا۔ ویلا وقت ہوئے سہنجنا، لوکات وجے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی ملے اکو
 مجنا، گھر سروور ست نہائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا سب دا بھجنا، بھے بہرم بھو دئے چکائیا۔ سچ پریم اندر کر مگنا، پریتی دھر دی اک بندھائیا۔
 لیکھا چکے اعلیٰ، ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ سب دا پڑدہ اکو جہا کجنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور،
 سچ تیری سرنائیا۔ تیری سرنا گر اوتار، نت نوت سیو کھائیا۔ جگ چوگری بدھیوان بن لیکھار، کاغذ قلم لیکھا لیکھا شاہیا۔ صدی
 چوڈھویں سچ گفتار، گفت شنید رہے شنوائیا۔ لیکھا لیکھ سانجھا یار، دوس زین اپنی کار کھائیا۔ جگت اندر جگت پیار، پیار وچوں پیار
 اندر ربیا چھپائیا۔ جس پیار وچوں ملے سانجھا یار، سب دا میت گوسائیا۔ سو چہر چھٹاں وسیا باہر، محل اٹل کوٹھی مندر ڈیرہ کھئے نہ
 لائیا۔ جس دی رسنا جہوا بتی دند کرن گفتار، جہوا اپنا نام نال ناد ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، کرنی اکو کار کھائیا۔ سچ پریتی پریت لڑی، لڑی لڑی وچوں پرگٹائیا۔ کون ودیا لوکات پڑھی، کون اکھر رہے سمجھائیا۔ کون منزل انتر
 آتم چڑھی، دُور ڈراڈا بندھ مکائیا۔ کون پریم اگے کھڑی، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کون کہے سلکھنی گھڑی، چاروں کُنٹ خوشی منائیا۔
 کون من واسنا بٹھے اڑی، سچ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ کون کہے ست سروپ نہ کھئے ہری، نر نرائن نہ کھئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پریت لڑی سچ پریت، کون دھاروں لئی پرگٹائیا۔ کون مارگ کون
 ریت، کون رہبر راہ ربی وکھائیا۔ کون امرت کون کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجائیا۔ کون مندر مسجد شودوالے مٹھ ناتا تھے مسیت،
 مسلہ اکو اک سمجھائیا۔ کون سچ کرے بخشیش، گربخش بخشش اکو دینی درڑائیا۔ کون نوتیج ناچیز، سچ دہلیز پڑدہ دینا اٹھائیا۔ کون
 برخوردار بنے عزیز، سیوک سیوا ست کھائیا۔ کون رکھے وڈ توفیق، رحمت اپنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میلا ویکھے چائیں چائیا۔ پریت لڑی کون ملاپ، میلا کون کون جنائیندا۔ کون سجن کون ساتھ، سگلا
 سنگ کون نبھائیندا۔ کون سندیسہ دیوے آگھ، کون زیشا حکم منائیندا۔ کون لہنا دینا چکائے ذات پات، کون دین مذہب پڑدہ آپ
 مٹائیندا۔ کون وکھائے رُوح بُت پاک، خاکی خاک سوہبا کون پائیندا۔ کون کرے بدھ بیک پچھلا لیکھا کرے بےباق، حساب اگلا اک

درسائیندا۔ گون سوہنی سہنجی ہوئے کتاب، مخاطب ہو کے گون سمجھائیندا۔ گون سجدہ کرے آداب، سیس جگدیس گون جھکائیندا۔
 گون منزل گون محراب، محبوب گون سنگھاسن آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مِتر اِکو
 اک بنائیندا۔ سچّا مِتر سو سچّ مِیت، چار ورن دئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا چُکیا مندر مسیت، شودوالے مٹھ بیٹھا پندھ مُکائیا۔ اِکو رنگ
 سمجھے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ ست سچ دا بولے گیت، دوچی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پریم پیار دی منگے دیوے بھیکھ، دو
 جہاناں وچوں آپا اپنے نال ملائیا۔ سچ پُرشاں دی ساچی ریت، سدا سدا سد سچ سندیس سُنائیا۔ ساچی سیکھیا لئیے سیکھ، ست وِدیا
 دینی پڑھائیا۔ پڑھیاں وچوں اُتم سریشٹ ملے پریت، پریت لڑی وچوں لڑی لڑی نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، تھوڑا جہا جگت سندیسہ جاگت وچوں جنائیا۔ کریا پیار اندر گُربخش، سنگھ نام وجے ودھائیا۔ جس دے پردے اندر سب دا اُچا
 آدرش، سرب دیوے وڈیائیا۔ ایہو مائس جنم دا سچّا فرض، سبناں ملے چائیں چائیا۔ نائیاں ہو کے ہووے نہ کیسے دا حرج، وڈّا ہو کے
 نکیاں لئے اُٹھائیا۔ دردی ہو کے ونڈے درد، دُکھیاں دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ سو سورپیر وڈّا مرد، مردانگی اِکو اک وکھائیا۔ کیسے دے سیس
 چلن نہ دیوے چھری کرد، ظلم ظالم سکے نہ کھئے وکھائیا۔ ہوئے ہنگتا کوڑ کوڑیاری کڈھے مرض، سچ وِدیا ست اک سمجھائیا۔ ایہو کھیل
 پریم پیار پریتی دا اسچرج، جو پریت لڑی وچوں لڑی لڑی اپنے نال بندھائیا۔ نوتیج لیکھ لیکھ ہو بندھڑک، سوہنی قلم کاتب بن کے ہتھ
 اُٹھائیا۔ پاربرہم دی کوئی کھول نہ ویکھے فرد، او بلا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ میل مل کے مٹی حرص، ہوس وچوں ہوس دتی گوائیا۔ سب دے
 اُتے سانجھا کرنا ترس، رحمت رنگ رنگائیا۔ سہنجنا ویلا سچّناں ہویا درس، نیتر نین خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، پریم پیار پریمیاں وچوں اِکو وست جھولی پائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سوندر سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

شبد گرو وڈ بلوان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جگادی نو جوان، جو بن رتا ویس وٹائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھ مار
دھیان، چار کنت دہ دشا کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دیوے گیان، نام سندیسہ اک سنائیندا۔ مایا متا ہوے
ہنگنا کوڑی کریا مٹے نشان، سچ سچ اک وکھائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے گھر پرکاس کرے جوتی مہان، کوڑ کڑیارا اندھ اندھیارا دور
کرائیندا۔ ساچا مندر ساڈھے تن ہتھ وکھائے مکان، محل اٹل اکو اک سہائیندا۔ امرت رس پیاوے آن، نچھر جھرنا سچ جھرائیندا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیندا۔ شبد گرو گر داتا سور، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی
حاضر حضور، نت نوت اپنا کھیل کھلائییندا۔ سچ بھنڈارا سدا بھر پور، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کرے ضرور، ظاہرا اپنی
کل ورتائیندا۔ دور ڈراڈا نیرن نیرا ساچے گرہ بنے مزدور، سیوک ہو کے سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا
حکم اک ورتائیندا۔ شبد گرو سچا شہنشاہ، پاتشاہ اکو اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دسدا ربیا راہ، رہبر ہو بنت بنائیا۔ بودھ
اکادھ سناؤندا ربیا ناں، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ سچ محل وساؤدا ربیا مکان، شودوالے مٹھ مندر مسیت گر گر گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل ربیا وکھائیا۔ گر شبد سچ دیون یوگ، یکتی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نزویر سوامی خوجے خوج،
انترجامی بیو چکائیندا۔ ست ستوادی سچ کرائے دھر سنجوگ، ساچا میلا میل ملائییندا۔ آتم پر ماتم دیوے ساچی موج، موجدہ ہو کے
ویکھ وکھائیندا۔ آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نیتر نین اکھ کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ
ورتائیندا۔ ساچا حکم ستگر پروان، پروانہ اپنا نام جنائیا۔ شاستر سمرت لیکھا لیکھ وید پُران، کاغذ قلم دئے وڈیائیا۔ رسنا جہوا بتی دند
سارے گان، من مت بڈھ دھر دا جوڑ جڑائیا۔ کوٹن کوٹ جگت نیتر درسن پان، نچ نیتر کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پروا ہیا۔ شبد گرو پرہ بنائے ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ جس دے ہتھ پھڑائی ٹیک، دو جہاناں ویکھ
چائیں چائیا۔ نرگن سرگن ہو کے کھیلے کھیڈ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے بھیج، نام سندیسہ اک سنائیا۔ بھگتان

سہائے سہنجی سیج، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔ ساچے سنناں لئے ویکھ، جیواں جنتاں وچوں کھوج کھوجائیا۔ گرمکھاں اندر وڑ کے دیوے بہیت،
 بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ گرسکھاں وکھائے اکھڑا دیس، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے
 تھاون تھائیا۔ شبد گرو وپس اولڑا، جگ جگ آپ کرائیندا۔ سدا سدا سد سچ پھڑائے پلڑا، ڈوری اپنے تند بندھائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ
 کھنڈ جیرج انڈ ویکھے اک اکڑا، دو جاسنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اولڑا، محل اٹل سوہا پائیندا۔ سچ سنگھاسن اکو ملڑا،
 گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ شبد گرو گھر
 سانجھا میت، متر پیارا اک اکھوائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی ریت، ریتوان اکو نظری آئیندا۔ شبد ناد دھن جس دا
 گاؤندے گیت، گوبند اپنی کھیل کھلائییندا۔ پتت پاپی جو کرے پُنت، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ مٹھا کرے جو کوڑا ریٹھ، امرت رس وچ
 بھرائیندا۔ ایک رنگ رنگائے ہست کیٹ، اوچ نیچ بھیو نہ کھئے بنائیندا۔ وسنہارا دھام انڈیٹھ، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ جس دا راہ تگے مندر
 مسیت، شودوالا مٹھ اکھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو شبد گرو دتے سچ پریت، پریتوان اکو اک اکھوائیندا۔
 شبد گرو گھٹ گھٹ سوامی، بیٹھا اکو نظری آئیا۔ جس دی صفت کرے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی جس گائیا۔ جس
 دی سیوا کرے چارے کھانی، انڈج جیرج اٹبھج سینج چاکر روپ وٹائیا۔ جس دا نیر ورو لے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا
 سُستی بیٹھی نیتر شرمائیا۔ جس دا ایتھ اوتھ دو جہان کھئے نہ ثانی، لاتصویر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس دا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن ویکھے
 چائیں چائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر دسدے گئے نشانی، عرشاں اتوں عرشی عرشی پریم نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ شبد گرو اچ اکھ، اتھاہ اپنی کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گرہ نہ ڈیرہ
 لائیندا۔ نہ کوئی گھڑے نہ لئے بھن، ٹھیکر روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی مایا ماٹی کایا تن، پنج تت چولا نہ کھئے ہنڈائیندا۔ نہ کوئی بیڑا دیوے
 بنھ، شوہ دریا نہ کھئے لنگھائیندا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بٹی دند سنہارا کن، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائییندا۔ نہ کوئی جنی نہ کوئی جن، مات پت نہ
 کھئے بنائیندا۔ نہ کوئی دولت نہ کوئی دھن، جگت خزانہ ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی دیونہارا ڈن، بھ بھو نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گرو اکو اک پرگٹائیندا۔ شبد گرو پرگٹے ہر گھٹ، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔
 ویکھنہارا چوڈاں لوک چوڈاں طبق نٹھ نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ دسنہارا سچا مارگ ہس ہس، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔
 پیاونہارا دھر دا رس، آب حیات سچ پیالہ اکو اک ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ
 سچا شہنشاہیا۔ شبد گرو تیری سدا اڈیک، ستجگ تریتا دواپرکجگ نت نوت دھیان لگائیا۔ ٹدھ بن لکھ چوراسی لکھے نہ کھئے تاریخ،
 طریقہ سچ نہ کھئے درڑائیا۔ مٹر پیارا بنے نہ کوئی میت، سجن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سری بھگوان گائے کوئی نہ گیت، نام ندھان نہ کھئے شنوائیا۔
 سچ سچ چلائے نہ کھئے ریت، ریتوان نہ کھئے اکھوائیا۔ لیکھا سمجھے نہ کھئے ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ میل ملائیا۔ لکھ چوراسی پیسن رہیا
 پیس، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دے مان وڈیائیا۔ شبد گرو تیرا آونا جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ تکائیا۔
 پیغمبر فقیر بھگت سنت گرمکھ سجن رہے لبھ، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ آر پار کنارہ تیری نظر نہ آئی حد، کھوجت کھوجت تھکی سرب
 لوکائیا۔ ہر گھٹ رمیا سب توں بیٹھوں اڈ، تیری سار کیسے نہ پائیا۔ کوئی لیکھا نہ جانے پنج تت کایا ماٹی ہڈ، نار بہتر اگنی تت نہ کھئے
 بچھائیا۔ پڑھ پڑھ سرشٹ سبائی گئی تھک، تیرا صفتی ڈھولا گائیا۔ کیسے دی جھولی پیا نہ کوئی حق، خالی در کوکن دین ڈھائیا۔ کِرپا کر
 پُرکھ سمرتھ، مہا تیری اکتھ، سکے نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شبد گرو کر پرکاس،
 پرکاسوان تیری سرنائیا۔ تیرے حکمے اندر پرتھمی آکاش، گگن منڈل رو سس سورج چند سیو کھائیا۔ تیرے حکم اندر گوپی کاپن جگ
 جگ پا گئے راس، لیلہ اپنی مات رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رسنا جہوا گاؤندے گئے سواس سواس، انتر آتم دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر تیرے
 قدماں وچ منگدے گئے نواس، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ شبد
 گرو تیرا کلمہ کائنات، محبوب تیری وڈیائیا۔ تیرا پریم پیالہ آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلایا۔ پیر پیغمبر تیرا لیندے گئے خواب،
 خواہش تیرے نال ملائیا۔ سجدہ کر کر کردے گئے آداب، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ کر کِرپا اپنا کھول آغاز، غرض سب دی پور کرائیا۔ اسپن
 منون تیرے محتاج، محبت تیرے نال رکھائیا۔ صدی چوڈھویں اپنا ویکھ سماج، اُمت اُمتی رہی کر لائیا۔ ساچا وُضو نہ کھئے نماز، کلمہ حق

نہ کھٹے پڑھائیا۔ حقیقت وچوں ملے نہ کوئی راس، رحمت سکے نہ کھٹے کمائیا۔ چاروں گنٹ دسے اداس، حیرانی سب دے اتے چھائیا۔ جس
 نوں کھندے وسے اتے آکاش، جلوہ نور خدائیا۔ اوس پیغمبر دی سارے رکھ کے بیٹھے آس، آسا اپنی اک ودھائیا۔ کریا کر رسؤل پاک،
 پاکیزہ رُوح دے دکھائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ ابناس، ابناسی کرتے اپنی کار کمائیا۔ تیرے در ہووے نہ کوئی نراس، آسا بھری لوکائیا۔ سچ دوارے
 کرنا واس، مکہ کعبہ سچ محراب ہووے نہ کھٹے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دینا اک ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔
 شبد گرو سچ آؤنا دوڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا لیکھا براہمن گوڑ، پُوت سپوتا سکے نہ کھٹے سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ
 محمد دوئے منگدے رہے جوڑ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ نانک گوہند کہے پرہ کھیل کرے اور کا اور، گہر گمبھیر اپنی کار کمائیا۔ سنت سُہیلا
 بھگت وچھل جن بھگتاں جائے بھڑ، گُرمکھ گُرسکھ گود اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ریٹھا ویکھے مٹھا کوڑ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔
 تِس صاحب سلطان آگے کیسے دا چلے نہ کوئی زور، ظورُ زر دوویں نین شرمائیا۔ جس دا منتر فُرنّا چلے پھور، پُھن اپنی کار کمائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد گرو تیرا سچ سماج، دین مذہب نظر کھٹے نہ آئیندا۔ دُھردرگاہی اک آواز،
 لکھ چوراسی پاک رُوح بنائیندا۔ غریباں نایاں راجیاں رانیاں اکو جہا دیوے خطاب، وڈا چھوٹا سنگ نہ کھٹے جنائیندا۔ گہر دیکھ
 دیا جوت کرے پرکاس، آگیان اندھیرا میٹ مٹائیندا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں وچوں اپنا نام چلا ئیندا۔ من مت کوڑی کریا
 گُرمکھاں کول رہن نہ دیوے راس، جوٹھ جھوٹھ تن ماٹی وچوں پرے ہٹائیندا۔ سنت سُہیلا گُرو گُریلا آپ بنائے پارجات، مُکند منوہر
 لکھی نرائن نرائن اکھ اکو اک کھلا ئیندا۔ گہر وچ گہر درس دکھائے ساکھیات، ست سرُپی پردہ لائیندا۔ باطن ظاہر کرے بات، بے عیب
 اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا ستگر شبدی اکو اک پرگٹائیندا۔ شبد گرو وڈ دیوی دیوا، دیوت
 سُر دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو جس دی کرن سیوا، جگ چوکری چاکر روپ وٹائیا۔ تِس دا کھیل الکھ ابھیوا، آگم اتھاہ سمجھ کھٹے نہ
 پائیا۔ سو وسنہارا ساچے دھام نہچل نہکیوا، نہکرمی اپنا کرم جنائیا۔ جن بھگتاں امرت پھل دیوے دُھر دا میوہ، رس اکو اک دکھائیا۔
 کوستک منیاں مستک لاوے تھیوا، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ شبد

گرو سرب دا پیارا، پریم پریتی اک وکھائیندا۔ ذات پات توں رہے نیارا، شرع وچ کدے نہ آئیندا۔ چار ورن دا اک آدھارا، برن اٹھاراں آپ سمجھائیندا۔ ست پُرکھ دا اک جیکارا، نعرہ اکو اک الائیندا۔ جس دے حُکمے اندر آئے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں جوت رُشنائیندا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرے نمسکارا، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ جس نوں نانک گوبند کہے پتا پُرکھ اکال بہارا، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیندا۔ سو سرب جیاں دا سرجنہارا، گھر گھر رِزق پُچائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جاگرت جوت کرے اُجیارا، نرگن دیا باقی کملاپاتی آپ بکائیندا۔ شبد ناد سچّی دھنکارہ، گھر آتمک راگ سُنائیندا۔ گُرمکھ سخیان منگلچارا، گیت گوبند الائیندا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گُرمکھ وِرلا کر ونجارا، نام ہٹّ وست امولک اک ورتائیندا۔ سرشٹ سبائی جیو جنت لکھ چوڑاسی رووے زارو زارا، دھیچ دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ گھر گھر دسے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکارا، مایا ممتا نال ملائیندا۔ ساچے ستگر بن اترے نہ کوئی پار کنارہ، منج دھارا بیڑا پار نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی آپ کھائیندا۔ شبد گُرو کرے سچ کرنی، کرامات نہ کھئے جنائیا۔ سنت سہیلے رکھ سرنی، گر گر چرن گُرمکھ لئے ملائیا۔ نیتر کھولے ہرنی پھرنی، نج نین کرے رُشنائیا۔ ناتا توڑے مرنی ڈرنی، بھہ بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے سنتاں پئی اکو پڑھنی، ٹوں میرا میں تیرا دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ منزل پوڑی اکو چڑھنی، گھر وچ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ساچی ڈوری اکو پھڑنی، سُرتی شبدی جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر مندر دئے وکھائیا۔ شبد گُرو سچ دیوے دات، دیاوان دیا کھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سچ بہان پرکاش اکو ڈگمکائیندا۔ ذات وچوں وکھائے اپنی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے جنائیندا۔ اندر وڑ کے دیوے ساتھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچی دسے دُھر دی گاتھ، ڈھولا اکو اک پڑھائیندا۔ میل ملاوے کملاپات، پت پریشور نظری آئیندا۔ سچ پریتی بھجے نات، دو جہان نہ کھئے تڑائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ دوارے کرے نواس، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ لیکھا چُکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر اُپر گھر مندر سوہنا اک وکھائیندا۔ سدا سوامی ہو کے وسے پاس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ شبد گُرو سچّا مات پت، پت پریشور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں کرے سچّا پت، پتکاری ناؤں دھرائیا۔ نرگن ہو کے وسے چت، چت وِت تھگوری رہن کھئے نہ پائیا۔ بن اکھاں آوے

دِس، نِج نِتر نُوَر رُشنائیا۔ بھِو کھلّے دھام انڈٹھ، جس گھر وسے سچّا ماہیا۔ اوتھے رس نہ کوئی پھک، امرت اِکو اِک چکھائیا۔ سو گُرمکھ
گُرسکھ مائس جنم جاون جتّ، لکھ چوڑاسی ناتا توڑ ترائیا۔ جنہاں درس دیکھئے کروٹ بدل اپنی پٹھ، سنمکھ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میل ملّے سہج سُبھائیا۔ شبد گُرو سد گھر گمبھیر، گور اپنی کار کھائیندا۔ میل ملّے کایا پنج تت سریر،
شریکت دُوچی پرے ہٹائیندا۔ جس دے سہارے چلّے پیر فقیر، سو بے نظیر تقدیر سرب بدلائیندا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھے اخیر، منزل
اپنی پنڈھ مُکائیندا۔ صوفی ہونے نہ کھئے دلگیر، رحمت حق کھائیندا۔ جس دے ہتھ سچّی شمشیر، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ سو شرع
دی کٹنہار زنجیر، شریعت وچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، نُوَر نُوَرانہ نُوَر ڈگمکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیندا۔ شبد گُرو حُکم ورتے جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نت نوت ویکھے وگسے
ویکھنہار، زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کھلائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے خبردار، کھانی بانی آپ جگائیا۔ سنت سہیلے گُرو گُر چیلے لئے اُٹھال،
میل ملّے سہج سُبھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا مندر اندر سچّی دھرمسال، کعبہ اِکو دئے سمجھائیا۔
جس وچ جلوہ نوری دسے جلال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ اٹھے پھر شبد وجے دُھنکان، انراگی راگ سُنائیا۔ امرت رس ملے پین کھان،
دُوچی ترکھا نہ کھئے لگائیا۔ گھر سوامی ملے آن، انترجامی پھیرا پائیا۔ جس دی گُر گُربانی کرے پہچان، پڑدہ اوبلا اِک اُٹھائیا۔ اُس دا روپ
انوپ سدا مہان، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ گُرمکھ ورلے درس پان، جنہاں گھر وچ گھر آپ اپنا بھِو دئے کھلائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو
جنت سارے ہون حیران، من واسنا رہے گُرائییا۔ پڑھیاں کسے نہ آوے گیان، نہاتیاں دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جنّاں چر ستگر شبد نہ
ہووے مہروان، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ نو دوارے ساڈھے تن ہتھ کوڑی دسے دکان، من ونجارا جگت ہٹ چلائییا۔ گُرمکھ گُرسکھ
ساچی وست اوتھے منگن آن، جتھے صاحب ستگر زرگن سرگن اپنی دھار چلائییا۔ بن قیمتوں کرتا پاوے جھولی دان، وست امولک اِک
وکھائیا۔ جس دی جگت بانیاں کرائے نہ کوئی پہچان، سُنیار کسوٹی نہ کھئے لگائیا۔ گُرمکھ پورے سوئی لین جان، جنہاں انجانت دئے بُجھائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ شبد گُرو تیری کوئی نہ کرے پرکھ، پرکھیا وچ کدے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ

برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو تیری کریا توں رہے ترس، اٹھے پہر دھیان لگائیا۔ کون ویلا وقت سہنجا امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ بن تیری کریا کوئن کوٹ سادھ سنت جوگی ابھیاسی ادھ وچکار رہے اٹک، منزل پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ تیرا پینڈا اوچھڑ سخت، آگے پیچھے اندھیرا اکو نظری آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت وکارے چڑھیا کٹک، بن ستگر پورے سکے نہ کھئے بچائیا۔ تیرے پریم پیار دی کیسے کولوں لبھے ناہیں سچی مرض، مطلب حل نہ کھئے کرائیا۔ فرضی گرو پورا کوئی کر نہ سکے فرض، پار کنارہ نہ کھئے جنائیا۔ ایہو کھیل تیرا اسچرج، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنت سادھ سرشٹ سبائی سارے گئے ورج، اچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نگہ اک اٹھائیا۔ شبدا گرو تیری سدا اوٹ، اوٹ اکال جنائیا۔ تیرے نام دی لگے چوٹ، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ آتم پرما تم نال ہووے موہت، گھر وچ گھر ناری کنت روپ وٹائیا۔ بن تیرے دوجی سمجھے کوئی نہ سوچ، سوچیاں ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ بن تیرے چرناں ساچی ملے کتے نہ موچ، مُفلس ویکھی جگت لوکائیا۔ تیرا سن کے سچ سلوک، سوہنا ڈھولا انتر اک ویراگ اُچھائیا۔ لیکھا مکے لوک پرلوک، زرگن جوت جوت وچ سمائیا۔ جن بھگتاں لوڑ نہیں کیسے مکئی موکھ، مکئی گرمکھ چرناں ہیٹھاں رہے دبائیا۔ جنہاں ملیا پرم پُرکھ پرما تم سو مل گئے اوسے جوت، جس جوت وچوں نور نور رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارا ملے ڈھر دا کوٹ، قلعہ بنک اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا لہنے لہنا پائیا۔ شبدا گرو سدا دیوے لہنا، گرمکھ لہنیدار اکھوائیندا۔ درس کرائے نج نیتر نیناں، لوچن اپنا اک پرگٹائیندا۔ حُکمے اندر جس متیا کہنا، تس اپنا رنگ رنگائیندا۔ سچ دوارے مندر چڑھ کے بہنا، جتھے دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تُوں میرا میں تیرا شبدا سلوک ڈھولا اکو کہنا، دوجا راگ نہ کھئے الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ شبدا گرو ہووے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ آتم میلے وچھڑی بھگوان، پرما تم وچ سمائیا۔ زرگن زرگن کر پروان، پنج تت کایا ماٹی مڑھی گور دبائیا۔ اکھراں نال کرے گیان، نراکھر زرگن اکو اک سمجھائیا۔ جس دے پیچھے گر اوتاراں پیر پیغمبران کھانی بانی رہیا نشان، نشانہ ساچا گئے جنائیا۔ سو جگ چوکڑی پت پریشور جن بھگتاں گھر آئے بن مہان، دھرو پربلاد گئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ سرشٹ سبائی دسے ویران، ویری گھر گھر ڈیرہ رہے جمائیا۔ پنج تت کریا ویکھو شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ جس

سُرت سَوانی شبد گُرُو سچّا ہانی ملیا آن، سو رل مل خوشیاں سنگ نبھائیا۔ لیکھا چُکے پَوَن پانی پَوَن مسان، بسنتر نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دوارے بہ کے گُرُمکھ گُرِسکھ درسن پان، ساچی ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سُوپیلے لے ور، گر شبد جنا ایکا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی ارجن سنگھ دے گرہ پنڈ بھلر ضلع امرتسر ★

ستگر شبد ملے وڈ بھاگ، وڈ بھاگی ستگر پائیندا۔ ستگر پورا انتر آتم دیوے اک ویراگ، ویراگی اپنی دھار جنائیندا۔ کوڑی کِرپا کرے تیاگ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دُرمت میل دھووے داغ، ہوئے ہنگنا دُور کرائیندا۔ سچ دیپک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیرا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاگ، مانک موتی اپنا نام چوک چُکائیندا۔ نیتز نین کھلاوے جاگ، آلس نندرا دُور کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ شبد گُرُو جن کھولے آگھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ نظری آئے اک پرتکھ، جوتی جوت رُشنائیا۔ کوڑی کِرپا کرے بھٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ کرے پرکاس لٹ لٹ، ناد دُھن کرے شنوائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، وست اکو نام ورتائیا۔ ساچی سیکھیا دیوے برہم مت، من مت رہن نہ پائیا۔ ست سنتوکھ بخشے دھیرج جت، بہتر ناڑی رت تتوت نہ کھئے تپائیا۔ کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ ستگر پورا دیوے پرتیت، پرتگیا اپنے نال رکھائیندا۔ کایا مندر وکھائے مسیت، مسلا اکو حل کرائیندا۔ ترے گن داتا نظری آئے اک اتیت، ترے بھون دھنی اپنا پڑدہ لائیندا۔ من آتما پرماٹما کرے ٹھانڈا سیت، بڈھ بیکی روپ وٹائیندا۔ گھر سوامی ڈھولا سُنائے سچا گیت، راگ ناد دُھن اکو اک اُچھائیندا۔ دوس رین اٹھ پھر وسے چیت، آپ اپنا میل ملائیندا۔ در گھر آ کے نام ندھان پائے بھیکھ، بھچھیا اچھیا جھولی آپ بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھا مول چُکائیندا۔ ستگر پورا بھرے جھولی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ آتم پرماٹم دسے بولی، انبولت راگ سُنائیا۔ کایا گھڑی جس نے کھولی، کوڑی کِرپا باہر کڈھ واہو داہیا۔ سُرت سَوانی ساچی رت جائے مولی، مولا اپنا رنگ وکھائیا۔ پنڈھ مٹکائے ہوئی

ہولی، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ کایا رنگن رنگے چولی، رنگ مجیٹھی اِکو چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سدا سد اپنا
 گھر دکھائیا۔ گر سَتگر دکھائے گھر ایک، اِکو دئے وڈیائیا۔ جس گرہ ملے ٹیک، سمرتھ ہونے سہائیا۔ بڈھ ہونے بیبک، دُرم ت میل دھوئیا۔
 ترے گن مایا نہ لاگے سیک، پنج ت نہ کرے لڑائیا۔ آتم پر ماتم کھولے بہیت، پاربرہم برہم دئے سمجھائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج گھر بیٹھا
 تاڑی لائیا۔ مل سخیان لئے کھیڈ، سوہنا منگل گائیا۔ پریم پیار دی مانے سیج، نار کنت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، گرُمکھ گر گر اِکو دئے بُجھائیا۔ گرُمکھ بُجھے اِکو دیہ، یرگن سرگن کار کھائیندا۔ پریم پُرکھ پرہ لگے نینہ، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔
 امرت اگتی بر سے مینہ، میگھلا اِکو دھار وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا مُول چُکائیندا۔ ہرجن لیکھا مُول
 جائے چُک، چُکاونہارا اِک اکھوائیندا۔ جو اندر وڑ کے بیٹھا لک، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ جس ویلے پُورب کرماں لہنا دینا دیون والا
 ہووے خوش، خوشیاں اپنے رنگ رنگائیندا۔ سو صاحب سَتگر اُجل کرے مُکھ، مُکھ مُکھڑا آپ دکھائیندا۔ پرگٹ ہووے بن جننی ککھ،
 شبد شبدی اپنی کار کھائیندا۔ جن سنتاں ساچے بھگتاں لئے پُچھ، دُور دُراڈا نیڑے آئیندا۔ ویکھنہارا ساچے سَت، صاحب سَتگر اپنی گود
 اُٹھائیندا۔ جنم کرم کر کے جو گئے رُٹھ، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ پریم پریم پیار اندر ساچی گودی لئے چُک، بن ہتھان بانہوں ساچی سیو
 کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ دکھائے گوڑھ، لال لال آپ رنگائیا۔ جس
 جن بخشے چرن دھوڑ، ٹکا لاوے نُوڑ خدائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موڑھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انتر بخشے دُھر دا نُوڑ، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔
 کوٹ جنم دے معاف کرے قصور، پنت پاپی پُنت دئے دکھائیا۔ درس دکھائے ہونے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑے کوڑو
 کوڑ، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ نِت نوت کر پنت، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیا۔
 ہرجن سچے ویکھنہارا، اِک اِکلا ہر اکھوائیندا۔ جُگ چوکرئی لے اوتارا، یرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ لکھ چوڑاسی پاوے سارا، جیو جنت
 کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا جانے جل تھل مہیئل ڈونگھی گارا، سمند ساگر اُچے تِلے پربت پھیرا پائیندا۔ سنت سہیلے میلے وچ جنگل جوہ اُجاڑ
 پہاڑا، کرتا کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی سخیان لاوے اِک اکھاڑا منگل گیت سہاگی آپ سُنائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، مندر مسجد

شودوالا کایا کعبہ اک جنائیندا۔ جس گھر وسے سدا سدا سد ہر زرنکارا، زرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ دوس رین اٹھے پھر گھڑی پل کرے
 خبردارا، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا پیارا، آتم پرما تم دُھر دا میل آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، دیونہارا سچا ور، سنت ساجن صاحب ستگر اک اکھوائیندا۔ صاحب ستگر سچا پرہہ، پاربریم وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ہر بھگت
 پیارے لئے لبہ، بن اکھاں ویکھ وکھائیا۔ گھر سنائے دُھر دا ند، انادی ناد سنائیا۔ کوڑی کِریا وچوں کڈھ، ساچے مندر دئے وسائیا۔ بھاگ
 لگاوے سچّی ید، یادداشت پچھلی بھل کدے نہ جائیا۔ منزل دوارا بن کے پاندھی جائے لنگھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ گیت سہاگی مندر
 وڑ کے سناوے چھند، سوہنا راگ الاٹیا۔ اٹھ لاڈلے میرے چند، تیرا چند نور رُشنائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا
 کھائیا۔ دین دیاں ہویا بخشند، بخشش رحمت اپنی اک درسائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا اک اند، اند اند وچوں پریم پریتی نظری آٹیا۔
 دوہاں میل کے سچ دوار پئے ٹھنڈ، جس گھر بار گر چیلّا بیٹھا سوہیا پائیا۔ نہ کوئی بھیکھ نہ پکھنڈ، کوڑی کِریا نہ سنگ نبھائیا۔ جگت وکار
 نہ پاوے ڈنڈ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کرے لڑائیا۔ سچ پریم انتر چولی دیوے رنگ، جگت بسنتر باہر بھجھائیا۔ جاگت سووت اکو
 جہا سنگ، اگلا پچھلا وچھوڑا مُکاوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، دُئی دویت بہرماں ڈھاہ
 کے کندھ، کوڑی کِریا کڈھ کے گند، کایا مندر اندر نرمل جوت کرے رُشنائیا۔

★ ۱۰ جیٹھ ۲۰۲۱ یکرمی ناظر سنگھ دے گرہ مانانوالا ضلع امرتسر ★

ستگر شبد سدا مہروان، آد جگاد دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوراسی جیو
 جنت ویکھے مار دھیان، سادھ سنت پڑدہ اوہلا آپ پھلائیندا۔ آتم پرما تم دیونہارا دان، زرگن وست امولک اک ورتائیندا۔ شبد سرُوپی بن
 کے سچا کابن، گرہ مندر گھٹ اپنی راس ورتائیندا۔ نام سندیسہ دیونہارا پیغام، کلمہ حق نبی پڑھائیندا۔ مورت سچ وکھائے رام، رحمت اپنی
 اک کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ شبد گرو سدا سد سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ نت

نوٲ جن بھگتاں پوری کرے منگ، بھگت وچھل آپ اکھوائیندا۔ انتر آتم دیوے اک اند، برہم پاربرہم میل ملائیندا۔ نرگن جوت چاڑھ
 چند، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شبد اگتی سنائے چھند، دھن آتمک راگ الائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی
 دیا کھائیندا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا کرے کھنڈ کھنڈ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ لیکھا جانے رسنا جہوا بتی دند، پون سواسا کھوج کھوجائیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ستگرؤ شبد سچا سچ سوامی، نت نوٲ ویکھ وکھائیا۔ بودھ اگادھ
 شبد اناد جس دی بانی، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جس دا کھیل ورتے چار کھانی، اندج جیرج اُتہج سیئج ونڈ ونڈائیا۔
 جس دا ناد اگتی بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سنائیا۔ جس دا لکھ چوراسی میلا دو جہانی، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جس دا
 مندر اک لاٹانی، اُچ اگم اتھاہ آپ بنائیا۔ جس گرہ دپیک جوت جگے مہانی، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جس دا لیکھا کاتب بن کے لکھے کوئی نہ
 کانی، جگت ودیا نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا بھيو جانے نہ کھئے ودوانی، من مت بُدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ سو پت پریشور سرب جیاں دا جان
 جانی، گھٹ گھٹ ویکھے تھائوں تھائیا۔ نت نوٲ جگا جگنتر کھیلے کھیل جگت جہانی، گر اوتار پیر پیغمبر اپنا روپ وکھائیا۔ ساچی سچ
 سنائے کہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد گرؤ وڈا بلکار، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ جس دا حکم
 ورتے جگ چار، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جس دے حکمے اندر سورج چنّ رو سس تھن وارو وار، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے
 مکائیندا۔ جس دی منزل اگم اتھاہ اُچ دربار، درگاہ ساچی بھيو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن کھیل وچ سنسار، ست سروپی دھار چلائی۔ پنج
 تت کایا چولا کر اجیار، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے وارو وار، نت نوٲ ویس وٹائیا۔ گھر گھر ویکھے
 ویکھنہار، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے لئے اُٹھال، بھگت بھگوان لئے جگائیا۔ ترے گن مایا دیوے ساڑ، اگنی تت بُجھائیا۔ پنج تت
 کرے خبردار، آس نندرا پرے ہٹائیا۔ پریم پیالہ امرت دیوے ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ سچ پریتی بخشے درس دیدار، نچ نیتز کر
 رُشنائیا۔ محل اٹل گھر وچ گھر دئے وکھال، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ شبد انادی وجے تال، تریا اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے لئے اُٹھائیا۔ ستگر پورا شبد گردیو، آد جُگادی اک اکھوائیندا۔ آد جُگادی وشن برہما شو جس دی
 کردے سیو، گر اوتار پیر پیغمبر سیوک سیو کھائیندا۔ جس دا لیکھا الکھ ابھیو، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کھائیندا۔ جس دی
 صفت کرے نہ کوئی رسنا جہو، بتی دند نہ کھئے وڈیائیندا۔ سو وسے زہچل دھام زہکیو، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ شبد گرُو گر کر تا
 دیوے بھیو، کلمہ نبی رسؤل آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں زرگن مانے سُنجنی سیج، سو بہاوت آسن لائیندا۔ جوتی جلوہ دیوے نوری تیج،
 اندھ اگیان اندھیر آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگوت، ستگر وڈا
 وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے آد جُگاد جُگا جُگت، جُگ چوکری پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے گرُمکھ سنت، سنت ساجن لئے
 ملائیا۔ نام درڑائے منیا منت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ لیکھ چُکائے بھکھ ننگت، نام
 دوشالا تن پہناییا۔ بودھ اکادھا بن کے پنڈت، دُھر دی وِدیا دئے سمجھائیا۔ در درویش دُوچے در نہ جائے منگت، الکھ زرنجن گھر ساچے اکو
 الکھ جگائیا۔ نانا توڑے جیرج انڈت، اُتہج سینج پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔
 ہرجن ساچے پار جانا لنگھ، ستگر آپ لنگھائیندا۔ انتر آتم دے اند، رس اکو اک وکھائیندا۔ سرتی شبدی جوڑی گنڈھ، دُھر دا میلا میل
 ملائیندا۔ دُئی دویتی بہرماں ڈھاہے کندھ، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ پریم پرتی کایا چولی دیوے رنگ، اندر باہر دُرمت میل دھوائیندا۔ نار
 دُباگن نانا توڑے رنڈ، سہاگن رُپ گھر گھر آپ وکھائیندا۔ انگیکار بن کے لائے انگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، گرُمکھ گر گر ویکھ وکھائیندا۔ گرُمکھ منگ اک اپار، اپرمپر دئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا نظر نہ آئے وچ سنسار، نو نو چار بھیو کھئے
 نہ پائیا۔ دیونہارا دیاوان اک داتار، داتا دانی بے پرواہیا۔ اتوٹ اٹت بھرے رسن بھنڈار، چارے کھانی جھولی رہیا بھرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا دُھر دی بھچھیا اکو جھولی پائیا۔ ساچی سکھیا گرُمکھ لئے سکھ، گر شبدی
 شبد جنائیندا۔ گھر سوامی ٹھاکر آئے دس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پرت سمنڈ ساگر ویکھن کھئے نہ جائیندا۔ آتم پرما تم کرے بت، پریم
 پیارا اپنا رنگ وکھائیندا۔ نیج نیتر درس کرے نت، لوچن نین آپ کھلائیندا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اپنا مکھ پرگٹائیندا۔ ابناسی ہو کے

وسے چت، چتوت ٹھکوری نہ کھئے وکھائیندا۔ سجن سوامی ہو کے بنے مت، متر پیارا اکو نظری آئیندا۔ مہروان ہو کے گود اٹھائے گرمکھ گرسکھ، سچا پت سپوت اپنے گھر وسائیندا۔ آگے پچھے آون جاون لکھ چوراسی پینڈا جائے مک، چتر گپت لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ رائے دھرم نہ مارے مار نہ سکے کٹ، لاڑی مؤت نہ کھئے پرنائیندا۔ صاحب ستگر شبد سوامی اپنی گودی لئے چک، چکنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جگ جگ جن بھگتاں ساچے سنتاں لئے پچھ، دُور دُراڈا نیرن نیرا بن کے پاندھی راہی پندھ مکھائیندا۔ ہرجن بوٹا کدے نہ جائے سک، امرت میگھ آپ برسائیندا۔ جو گرہ گرہ بیٹھا لک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی وچھڑے میلے آن، ملنی ہر جگدیس کرائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نانا توڑ دین مذہب ایمان، شرع شریعت شوہ دریا رڑھائیا۔ ساچی منزل وکھائے اکو آن، اگلا پچھلا پندھ مکھائیا۔ نام سندیسہ دیوے دُھر فرمان، جگت اکھر نہ کھئے پڑھائیا۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے دیوے گیان، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ من واسنا میٹے آپ شیطان، بڈھ بییک دئے کرائیا۔ اکو راگ سنائے کان، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ کایا ہٹ نہ ہیوے ویران، وست امولک اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سدا سدا سنگ اپنا آپ رکھائیا۔ ستگر پورا دیوے تار، تارنہار اک اکھوائیندا۔ نرگن سرگن کرے پیار، انتر آتم میل ملائیندا۔ سرت سوانی کرے خبردار، شبد ہانی آپ جگائیندا۔ بجرکپائی کھول کیوڑ، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ نام ندھان اگئی بول جیکار، انراگی راگ سنائیندا۔ سچ محلے دے آدھار، اچ اٹلے سوبھا پائیندا۔ گلشن وچوں کھڑی دسے گلزار، کلی کلی آپ مہکائیندا۔ محبوب محبت کرے اپار، محراب اکو اک سہائیندا۔ کلمہ روزہ نہ کھئے نماز، سجدہ سپیس نہ کھئے جھکائیندا۔ کاتب دسے نہ کھئے لکھار، قلم شاہی نہ ونڈ ونڈائیندا۔ رسنا جہوا نہ کھئے جیکار، بتی دند نہ کھئے بلائیندا۔ اکو نراکھر دسے سچ دربار، جس وچوں کوٹن کوٹ وڈیا باہر کڈھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلا ورا پڑھنیہار، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ لہنا دینا جھولی پاؤندا اے۔ ستگر پورا دیا کھاؤندا اے۔ آد جگادی ویس وٹاؤندا اے۔ نر نریش اک اکھاؤندا اے۔ وشن برہما شو سیو لگاؤندا اے۔ سچکھنڈ وسے ساچے دیس، تھر گھر شبدی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ منڈایا نظر نہ

آؤندا اے۔ نِت نوت رہے ہمیش، شبد گرو اکھواؤندا اے۔ پنج تت کایا چولا کرے ہیت، تیئی اوتار اٹھاراں بھکت عیسیٰ موسیٰ محمد گرو
 دس جوت جگاؤندا اے۔ ایہو کرے اگئی کھیڈ، کھیلنہارا نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ جن بھگتاں لئے ویکھ، نیج نیتراک گھلاؤندا اے۔ نہ کوئی
 روپ رنگ نہ ریکھ، سب دی ریکھا آپ بناؤندا اے۔ نرگن سرگن کر کے ہیت، بتکاری پھیرا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، جن بھگتاں دسے نیتن نیت، نیج گھر بیٹھا سوبھا پاؤندا اے۔ نیج گھر ساچا اک سہاؤندا اے۔ گھر گھر وچ آسن لاؤندا اے۔ ست
 سوامی نام دھراؤندا اے۔ انترجامی بھيو چکاؤندا اے۔ شبد بانی راگ سناؤندا اے۔ سرتی ہانی میل ملاؤندا اے۔ اکتھ کہانی آپ جناؤندا
 اے۔ امرت جام ٹھنڈا پانی رس پلاؤندا اے۔ گرمکھ ویکھ بال انجان، ستگر پورا گود اٹھاؤندا اے۔ ایتھ اوتھ دیوے مان، دو جہاناں
 سنگ نبھاؤندا اے۔ نیڑ نہ آئے من شیطان، بڈھی بیک آپ کراؤندا اے۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دیوے اک گیان، ساچی سکھیا اک
 درڑاؤندا اے۔ ساچا میلا مندر مکان، ساڈھے تن ہتھ بنک وڈیاؤندا اے۔ جس دی باڈھی گھاڑت گھڑے نہ کوئی ترکھان، لوہار نظر کھئے نہ
 آؤندا اے۔ جس دے اندر پون پانی مسان، رُوح بُت میل ملاؤندا اے۔ جن بھگتاں مُشکل کرے آسان، دیناں ناتھ ہو کے دردیاں درد
 ونداؤندا اے۔ ساچا راگ سنائے کان، اگئی راگ الاؤندا اے۔ ٹوں ہی ٹوں ہی ڈھولا سارے گان، جنہاں اپنی رمز سناؤندا اے۔ سو مُرید
 مُرشد ملن آن، جس مسلہ حق سناؤندا اے۔ ناتا چھٹے انجیل قرآن، الفیے نہ کھئے پڑھاؤندا اے۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ دیوے اک پیغام،
 دھر سندیسہ آپ سناؤندا اے۔ میل ملائے اک امام، مقالے حق ڈیرہ لاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا
 ور، ہرجن ہر ہر پار کراؤندا اے۔ ہرجن سچا اترے پار، منج دھار نہ کھئے رڑھائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ کھئے سزائیا۔
 مات گریہ نہ کھئے ادھار، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ دس دس ماس نہ اگن انگیار، اُلٹا برکھ نہ کھئے لٹکائیا۔ جنہاں ستگر شبد نرگن ہو کے
 ملیا آن، سرگن لئے جگائیا۔ سچ دوارے بخشش کر کے مان، بخشیش ساچی جھولی پائیا۔ سری بھگوان پریتی سچ ایمان، دھرم اکو اک
 درڑائیا۔ پنج تت کایا جگت دسے مہان، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گر کا شبد سدا سچا گیان، اکھراں وچوں اکھڑ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پردہ دئے اٹھائیا۔ ساچا پردہ جائے کھل، دئی دوتی پرے ہٹائیندا۔ بھاگ لگائے گرمکھ کُل، گلوتنا ویکھ

وکھائیندا۔ نام جنائے وست اٹل، کرتا قیمت کھئے نہ لائیندا۔ پورب جنم جو گئے بھل، جنم کرم کر کے میل ملائیندا۔ سچ پریتی گرمکھ جائے
 گھل، گھولی واری لیکھے لائیندا۔ پھل پھلواری جائے پھل، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ سنت سہیلا کدی نہ جائے زل، جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیڑا آپ وسائیندا۔ سچ وسائے ہرجو کھیڑا، دیوے مان وڈیائیا۔ پنچ وکارا چکے جھیڑا، تنو
 تت نہ کھئے لڑائیا۔ کوڑی کریا مٹے اندھیرا، سچ سچ کرے رُشنائیا۔ حقیقت وچوں حق نبیڑا، اکو اک وکھائیا۔ جنم کرم دا مکے گیڑا، آون جاون
 رہے نہ رائیا۔ صاحب ستگر ناتا جوڑے تون میرا میں تیرا، دوہاں اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ
 بھومکا دئے وکھائیا۔ سچ بھومکا دھر استھان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گرمکھ ورلے درسن پان، نج نیتز نین گھلائیندا۔ سچ بیانے چاڑھے آن،
 شبدي شبد اڈائیندا۔ ناتا توڑ جیو جہان، گھر ساچے میل ملائیندا۔ سو گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھکت سوہنگ ڈھولا گان، نرگن نرگن
 ویکھ وکھائیندا۔ درگاہ ساچی ملے مان، سچکھنڈ دوارے آپ بہائیندا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، گر اوتار خوشی وکھائیندا۔ گھر سجن
 ملے آن، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیندا۔ ہرجن میلا سچ دوار، درگاہ وچی ودھائیا۔ جس گھر
 وسے اک نرنکار، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ دیادپیک جوتی جگدا رہے جگ چار، آد جگاد نہ کھئے بھجائیا۔ شاہو بھوپ بیٹھا رہے سیکدار،
 شہنشاہ اپنا آسن لائیا۔ حکم سندیسہ دیندا رہے وارو وار، نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ سو صاحب ستگر پاوے سار، پُرکھ اکال ویس
 وٹائیا۔ جن بھکتاں ہو دیال، اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا مندر وکھا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ امرت بھریا سہنجنا تال، گھر
 نجھر جھرنا دئے جھرائیا۔ شبد وجے انادی تال، انحد راگ سُنائیا۔ کوٹن کوٹ برہم وکھائے برہماد، برہمانڈ پڑدہ لاپیا۔ سو سنت سہیلا جائے
 جاگ، جس جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی ترے گن اگنی مایا لگی آگ، پنچ تت رہیا تپائیا۔ کیسے نہ ملیا کنت سہپاک، گھر
 گھر سہنجنی سیج نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ویکھے چائیں چائیا۔ گرمکھ ویکھے پاربرہم، پت پریشور
 دیا کھائیندا۔ جن بھکت ملاوا جس دا کم، دوچی کار نہ کھئے کھائیندا۔ ساچے سنناں بیڑا دیوے بتھ، جگ جگ کندھ اٹھائیندا۔ گرمکھ
 چاڑھے دھر دا چن، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ گرھ ہنکاری دیوے بہن، نون سو اکھر راہ وکھائیندا۔ بھاگ لکائے ماٹی تن، خاکی خاک سوہیا

پائیندا۔ بھگت وچھل بن کے جنی جن، ساچی گود اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ہرجن میلے اتم کل، کر کرتا ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی کرے اچھل چھل، ول چھلدھاری بھو کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارا بیٹھا مل، تھر گھر شبدی ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا جل تھل، مہیئل روپ وٹائیا۔ جوتی شبدی گیا رل، نرگن اپنا روپ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی دھار جس نے دتے گھل، صدا اکو نام سنائیا۔ سو بیٹھا رہے اٹل محل، اچل اچل کرے رُشنائیا۔ گرگمکھ بوٹے اوسے دا پھل، امرت روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر اک درڑائیا۔ ساچا منتر دیوے چار ورن، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ سمجھائیندا۔ کرتا پُرکھ ہر کرنی کرن، کرنہار اک ہو آئیندا۔ جن بھگتاں نیتر کھول ہرن پھرن، نج نیتر دیا کھائیندا۔ منزل پوڑے ساچے چڑھن، گھر گھر وچ پندھ مکھائیندا۔ کوڑی اگنی کدے نہ سڑن، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ مایا موٹ کدے نہ مرن، موہ ممتا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ سچ دوارے سنت سہیلے کھڑن، گھر مندر اک وکھائیندا۔ دُھر دا ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ سچا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ سوہنگ شبد انادی گیت، پُرکھ اکال آپ پرگٹائیا۔ شبدی گر چلائی ریت، تھر گھر وچی اک ودھائیا۔ تتوت رہے اتیت، ترے گن وچ نہ کھئے پھسائیا۔ بھگتاں بنے دُھر دا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اُچ نیچ رہیا سہائیا۔ نانا تھے مندر مسیت، جس ملیا بے پرواہیا۔ سچ دواویوں بخشے بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ سو گرگمکھ گرسکھ مانس جنم جائے جیت، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ سچ نشانہ ملے ٹھیک، سری بھگوان دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن بخشے چرن پریت، ساچا نانا لئے جڑائیا۔ ساچا نانا جوڑے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں دے اکھا جاپ، بن رسنا جہوا شبد پڑھائیندا۔ کوٹن کوٹ جنم اُتارے پاپ، دُرمت میل دھوائیندا۔ اتم سیج سہنجنی کھاٹ، سچ سنگھاسن اک وچھائیندا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، جوتی چند اک چمکائیندا۔ اندر وڑ کے پُچھے بات، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ تُوں میرا میں تیرا سجن ساک، دُھر دا نانا آپ سمجھائیندا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں پوری کرے آس، آسا ترسنا اپنی جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے سواس سواس، پوناں وچوں پون پون اپنے وچ ٹکائیندا۔ سچ دوارے دئے نواس، استھان بھومکا اکو اک وڈیائیندا۔ جس گھر بن تیل باقی ہوئے

پرکاس، سورج چن نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت پھڑائے شبدی لڑ، پلُو ساچے گنڈھ بندھائیندا۔ نام پلُو شبدی ڈوری، ہر ستگر تند پھڑائیا۔ گرمکھ وِرا چڑھے توڑی، گہر گمبہر ہوئے سہائیا۔ آتم پرما تمِ ملی ویکھے جوڑی، ملی جگدیش کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر ہر لئے ترائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی چرن سینگھ دے گرہ مانانوالا ضلع امرتسر ★

آد جگاد سمرتھ پُرکھ پربھ اک، پت پرمیشور نام دھرائیندا۔ جگ چوکرئی نت نوت لیکھا رہیا لیکھ، شبدی دھار ست ورتائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پائے بھکھ، آتم پرما تم جھولی آپ بھرائیندا۔ گرہ گرہ گہر گہر ٹھا کر سوامی ہو کے آئے دس، نورو نور نور رُشنائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سجن ساک بنے پت، پوت سپوتے گود اٹھائیندا۔ ہرجن گرمکھ گرسکھ جانے گت مت، مٹر پیارا اپنا میل ملائیندا۔ لیکھے لاونہارا بوند رت، رکت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جگت واسن لئے جت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا پِص، حصیدار آپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سوامی اک اکھوائیندا۔ سچ سوامی سمرتھ کرتار، کرنہار اکھوائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کرے اپار، جوتی جاتا شبدی داتا نام دھرائیندا۔ گرمکھ گرسکھ گر گر بنے ویکھنہار، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیندا۔ سچ بھنڈارا نام ندھان بن ورتار، اتوٹ اتوٹ اتھہا کو نظری آئیندا۔ سنت سجن لئے ابھار، مجن دھوڑی اک کرائیندا۔ پردے کجن سرجنہار، سر سر ہتھ ٹکائیندا۔ دکھیاں دکھ دئے نوار، دردیاں درد وندائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ سوامی اک اکھوائیندا۔ سمرتھ سوامی داتا ایک، ایکنکار وڈ وڈیائیا۔ جس دا کوئی نہ میٹے لیکھ، لکھت سکے نہ کھئے چھپائیا۔ لکھ چوراسی بخشے ٹیک، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بیک، وویکی آپ جنائیا۔ میل ملائے دھر دے ساچے دیس، دشا اپنی اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد سمرتھ اکتھ کہانی آپ جنائیا۔

★ ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ پنڈ چھینے جستروال ضلع امرتسر ★

پُرکھ اکال دُھر نریشا، نرنکار ہرِ سمجھائیندا۔ سْت شبد سچ دے سندیسہ، وشن برہما شو راہ تکائیندا۔ دو جہاناں ویکھ لیکھا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش نیر نین اُٹھائیندا۔ لوکات ویکھ جگت ویسا، نو نو سْت تیرا راہ تکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھ لیکھا، واک بھوکھت جو سمجھائیندا۔ آد پُرکھ ابناسی کرتے دا رکھ چیتا، چیتن دھار آپ جنائیندا۔ نرگن ہووے سرگن نیتا، بھوپت بھوپ ناؤں وڈیائیندا۔ لگھ چوراسی اندر کھیلے کھیڈا، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ سیج سُنجنی مانے سیجا، آسن سینگھاسن اک وڈیائیندا۔ جوتی جلوہ نوری دیوے تیجا، انہو اپنا کھیل وکھائیندا۔ جنم کرم بنائے ریکھا، سچ دھرم اک اپائیندا۔ ڈونگھی بھوری کایا کوری وڑ کے کھولے بہیتا، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم پُرکھ اکال، ہرِ کرتا آپ سمجھائیندا۔ سْت شبد اُٹھ ساچے لال، ہرِ سَتگر سیوا لائیندا۔ دو جہان ویکھ اپنی دھرمسال، سچ دوارا تیرا اک وڈیائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُن حال، حالت سب دی تیرے آگے رکھائیندا۔ نو نو چار کوڑی کِریا دے جنجال، جاگرت روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ پھری دروہی شاہ کنگال، شہنشاہ سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیندا۔ ساچی گھال کوئی نہ سکے گھال، کوڑی کِریا جیو جنت سادھ سنت سرب بھرمائیندا۔ حقیقت جانے نہ کھئے حلال، حق حق نہ کھئے وکھائیندا۔ جگت اولڑی دے چال، مِت پیرا میت نہ کھئے بنائیندا۔ بن تیرے پنج تت بنے نہ کھئے دلال، سچ وچولا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے سوال، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا راگ سرب سُنائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھ کال، ہرِ کرتا وپس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سمجھائیندا۔ ساچا حُکم سِری بھگونت، ہرِ کرتا آپ جنائیا۔ شبد ڈلارے ساچا دس اکو منت، دو جہان کرنی پڑھائیا۔ بودھ آگادھا بن پنڈت، شاستر سمرت وید پُران سرب نین شرمائیا۔ تیرے در لگھ چوراسی جیو جنت ہون منگت، دیونہار اک ہو جائیا۔ تیرا لیکھا جیرج انڈت، اُتبھج سینج تیرا کھیل کھلائیآ۔ سچ پریتی چاڑھ اکو رنگت، ڈرمت میل دھوائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنک سچ بنا پنکگت، سنگت اکو گھر وکھائیا۔ نانا توڑ بھکھ ننگت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ لیکھا چکے دوزخ بہشت جنت، سورگ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، شبد ڈلارے رہیا جگائیا۔

پُرکھ اکال دیوے فرمان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اٹھ سٹ نوجوان، گھر سچ لے انگڑائیا۔ تھر گھر تیرا سوہے مکان، چہر چہن نہ کھئے چُہائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھ مار دھیان، بن نیتر نین آکھ اٹھائیا۔ دیوت سُر تیرا راہ تکان، چاروں کُنٹ ویکھن چائیں چائیا۔ نرگن ہو کے بن حکمران، سرگن ساچی کارے لائیا۔ کلجگ انت جیو جنت سادھ سنت اکو بھلیا سِری بھگوان، دین مذہب ذات پات گھر گھر کرے لڑائیا۔ سَت دھرم دِسے نہ کھئے نشان، ورن برن لیکھا نہ کھئے چُکائیا۔ سچ سَت دِسے نہ کھئے ایمان، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ بھلی شریعت جگت قرآن، صحیح سلامت نظر کیسے نہ آئیا۔ مُلا شیخ مسائق ہوئے بے ایمان، فُطب غونس روون دین دُہائیا۔ مگہ کعبہ دو دو آہ دِسے ویران، حُجرہ حق محراب جلوہ نُور نہ کھئے رُشنائیا۔ فتویٰ لگا اُپر جہان، تقوا رکھے نہ کھئے جوان، جو بن کوڑا سارے رہے ہنڈھائیا۔ خاوند بیوی کرے نہ کھئے پرنام، ساچا دِسے نہ کھئے اسلام، اسم اعظم سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ ساچا کلمہ دے پیغام، پیر پیغمبر ہون حیران، کوڑی شرع مٹے شیطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ چوڈاں طبق پڑھن اکو سبق، الفیے بیٹھے مُکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہڑا رہیا جنائیا۔ سچ سنہڑا دیوے پروردگار، وڈ محبوب دیا کمائیندا۔ مقالے حق ہوئے خبردار، لاشریک حُکم ورتائیندا۔ صدی چوڈھویں چوڈاں طبقاں کرے خبردار، بے خبر خبر سُنائیندا۔ ساچا کلمہ کوک کوک سُنا پُکار، نعرہ اکو اک جنائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا یار، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ محلے اچ اٹلے منارے منزل دے پیغام، حرف دو حرف اکو اک سمجھائیندا۔ کوڑی کِرپا اُتے لا الزام، بے ایمان نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ دُھر فرمانا دیوے رام، رحمت اپنی سچ کمائیا۔ سٹ دُلا رے شبدي بال انجان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت دُنیا ویکھ لگھ چوڑاسی مکان، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار لڑے شیطان، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیا۔ سَتگر شبد جانے نہ کوئی زبان، رسنا جہوا بٹی دند دوس رین دھولے رہی گائیا۔ ساچا مندر ملے نہ کیسے مکان، مندر مسجد شودوالے مٹھ کوٹن دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک جنائے ساچا در، دُھر درباری دیا کمائیا۔ سِری بھگونت کہے سُن ساچے پوت، پتا دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ چارے کوٹ، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جان پنج تت کایا بھوت، بھوکھت لہنا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سَتجگ تریتا دواپر کلجگ کر گئے کوچ، تھر

رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام سندیسہ دے کے گئے سوچ، سوچنا اکو اک جنائیا۔ پاربرہم پت پرمیشور شبدی شبد بھیج دھر دا دوت، دو
 جہاناں بھجے واہو داہیا۔ بھیو چکائے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ سچ سہاوے رت، رت زڑی آپ مہکائیا۔ لیکھا جانے کایا
 ماٹی خاکی بُت، رُوح پاک سائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت صوفی سنت گودی لے چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ساچی سیوا کر جگ، ہر کرتا آپ جنائیندا سرشٹ سبائی لگی آگ، بن شبد نہ
 کھئے بھجائیندا۔ شاہ سلطان رہے بھج، دھیرج دھیر نہ کھئے دکھائیندا۔ سادھ سنت رہے نچ، سوانگی سوانگ نہ کھئے دکھائیندا۔ مکے کعبے کر کر
 تھکے حج، محبوب نظر کیسے نہ آئیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ٹیکے متھ، مستک ریکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ نج نیتر لوچن سکے نہ کھئے تگ،
 جلوہ ہر نہ کھئے دکھائیندا۔ پڑھ پڑھ ویدیا گئے آگ، چوڈاں ویدیا بھیو کھئے نہ آئیندا۔ آتم پرما تم ملیا کیسے نہ رس، اٹھسٹھ تیرتھ جگت کھوج
 کھوجائیندا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ ترے گن مایا اگنی رہے مچ، تتوت بھیو نہ کھئے کھلائییندا۔ نو کھنڈ نو
 دوار رہے نچ، دسویں میل نہ کھئے ملائییندا۔ جن بھگتاں جا کے دے دھر دا حق، سری بھگوان اک سمجھائیندا۔ سچ ملن دی کھول اکھ، نج
 نیتر پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ شبد ست اٹھ ویکھ لوکھات، ماتر بھومی دے دہائیا۔
 چاروں کنت اندھیری رات، سچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ شودوالے مٹھ گرتھی پنتھی پنڈت پاندھے کردے پاٹھ، سرتی شبدی میل نہ کھئے
 ملائیا۔ پھر پھر تھکے تیرتھ تاٹ، سروور سچا نہاون نہ کھئے نہائیا۔ ڈرمت میل نہ دیوے کوئی کاٹ، کنچن روپ نہ کھئے دکھائیا۔ نام امولک
 وست دیوے نہ کوئی دات، دیاوان دیا نہ کھئے کھائیا۔ من مت نار ہوئی کمذات، ہر کنت نہ کھئے ملائیا۔ کوڑی کریا ناتا جڑیا سجن ساک،
 پُرکھ بدھاتا میل نہ کھئے ملائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کوئی نہ جانے بھوکھت واک، سرشٹ سبائی بھرے بھلی جگت لوکائیا۔ ہومے ہنگتا
 گھر گھر کرے ناچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ست شبد اٹھ چل ضرور،
 ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منصور، آنا الحق نعرہ اک لگائیندا۔ سو ویکھنہارا سرب قصور، لکھ چوراسی پچیا نظر
 کھئے نہ آئیندا۔ صدی چوڈھویں چارے کنت ہوئی مجبور، مُشکل حل نہ کھئے کرائیندا۔ نیتر رووے غریب نانا مزدور، سیس ہتھ نہ کھئے

ٹکائیندا۔ جگت وکارا شاہ سلطاناں بھریا غرور، غربت میٹ نہ کھئے مٹائیندا۔ چاروں کُنٹ ڈنکا وچا کورٹو کورٹ، سچ سچ نشانہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کیسے گرمکھ سچی ملے نہ کھئے دھوڑ، بگا نام نہ کھئے لگائیندا۔ ساچا نام لوکات وچوں ہویا مفرور، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہڑا اک سمجھائیندا۔ سٹ شبد اٹھ ویکھ جا، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند وید ویاسا بنے گواہ، شہادت تیرے نال بھگتائیا۔ وقت سہیلا رہیا آ، تہت وار بیٹھی راہ تکائیا۔ چوڈاں طبق نین رہے اٹھا، صدی چوڈھویں اپنا پندھ مکائیا۔ کون ویلا نیتز کھولے بے پرواہ، پروردگار پھیرا پائیا۔ پردہ اوہلا دئے چکا، مکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچا سجدہ دئے وکھا، سیس جگدیس اک نوائیا۔ لیکھا جانے تھائوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ مُرشد مُریداں پکڑے بانہ، پھڑ بانوں گلے لگائیا۔ سو کلمہ دینا پڑھا، جس کلمے وچوں کائنات اُس دا نور نظری آئی۔ شرع شریعت توں باہر وسے خُدا، خودی تکبری صاحب سچے کدے نہ بھائیا۔ آتم پرما تم مارگ دسنا سدا، صدق صبوری تیرے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسے اک سمجھائیا۔ دُھر سندیسے لے جا جگ، جگ جیون داتا آپ درڑائیندا۔ سرشٹ سبائی بچھے آگ، اگنی تہ آپ مٹائیندا۔ جن بھگتاں میل ملاؤنا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اکو گھر وکھائیندا۔ بن مکے کعبیوں کراؤنا حج، حُجرہ حق اک وڈپائیندا۔ ساچا دپیک ہو کے جانا جگ، اگیان اندھیر دُور کرائیندا۔ امرت جام پیاؤنا رچ، نجھر جھرنا اک وکھائیندا۔ پریم پریتی اندر لہنا سد، صدّا ہوکا اپنا نام سُنائیندا۔ وشو بناؤنی ساچی ید، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ دین مذہب رہے کوئی نہ اڈ، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیندا۔ پچھلی ریتی سارے جاون چھڈ، آگے تیرا حُکم منائیندا۔ دھرم سندیس و جاؤنا ند، نوبت تیرا نام سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی ایکا وار، ایکنکار دئے جنائیا۔ لیکھا چُکے جُگ چار، نو سؤ چرانوے چوکری بیٹھی پندھ مکائیا۔ ویلا وقت سہائے سانجھا یار، پروردگار نور خُدائیا۔ خوشی مناون گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ واہوا ساڈا لیکھا قرضہ مکے ادھار، مقرُوض اپنا فرض پورا رہیا کرائیا۔ جو لیکھا لکھ کے آئے وچ سنسار، ناتا جوڑ کاغذ قلم شاہیا۔ تِس نوں ویکھے آپے ویکھنہار، پاربرہم پت پریشور اپنی اکھ کھلاٹیا۔ سٹ دُلارا کر تیار، ترے گُن اتیتا تھانڈا سیتا اپنا حُکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کر خبردار، پُری لوہ آکاش

دھرنی دھرت دے پلائیآ۔ نرگن سرگن بن سیکدار، دُھر سندیسہ حُکم منائیآ۔ ساچے بھگتاں دے دیدار، سنت ساجن لے اُٹھائیآ۔ شبد سندیسہ بول جیکار، ساچا نام اک سمجھائیآ۔ تیرا میرا اک دربار، تخت نواسی رہیا درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ شبد ویکھ جگت ہلارا، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی کرنا پار کنارہ، تیری سیوا اک سمجھائیندا۔ گر اوتار جو دے کے گئے لارا، سو لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تُوں جودھا سورپیر بلکارا، تیرا انت کھئے نہ پائیندا۔ تیرا محل اٹل اُچ منارا، تیر گھر سوہیا پائیندا۔ تُوں نت نوت لئیں اوتارا، نرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ تیرا نام سچ جیکارا، کہانی بانی تیری صفت صلاحیندا۔ تُوں شہنشاہ سیکدارا، دو جہاناں راج کھائیندا۔ تُوں آون جاون کھیل کریں بن ونجارا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق ہٹ چلائیندا۔ تُوں چوڈاں ودیا دیونہار بھنڈارا، رسنا جہوا بٹی دند پڑھائیندا۔ تُوں کاتب بن کے لیکھا لکھے لکھارا، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ تُوں میٹنہارا اندھ اندھیارا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیندا۔ تُوں وکھاونہارا منزل مندر اُچ منارا، جس گھر نرگن نرویر بیٹھا نظری آئیندا۔ تُوں جانہارا آر پار منج دھار کنارہ، پردہ اوہلا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری سیوا اک لگائیندا۔ تیری سیوا لگائی آگم، الکھ اگوچر دئے وڈیائیآ۔ لوکماں بیڑا بن، رڑھدی دسے جگت لوکائیآ۔ سچ سندیس سناکن، دُھر دا راگ الایآ۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، من منکا دے بھوائیآ۔ بھاگ لگا خاکی تن، نرمل جوت کر رُشنائیآ۔ جلوہ وکھا اندھیرے اٹھ، نرگن نور ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جان تھاوں تھائینیا۔ تھاوں تھائیں جا کے کھوج، کھوجت کھوجت تیری تیرے وچ وڈیائیآ۔ جو پرہہ درسں رہے لوچ، تنہاں گرمکھاں لے اُٹھائیآ۔ دینا مان لوک پرلوک، دو جہاناں خوشی وکھائیآ۔ سچ سہنجنا دسنا سلوک، سوہنگ ڈھولا اکو گائیآ۔ پردہ اوہلا اُٹھاؤنا کایا بنک دوارے کوٹ، گرہ مندر ہونے رُشنائیآ۔ آتم تن پرما تم لگاؤنی چوٹ، دُھن انادی ناد سُنائیآ۔ جوٹھی جھوٹھی کریا کڈھنی کھوٹ، سچ سچ وست اک ورتائیآ۔ پریم پیار پریتی اندر ہونا موہت، مَحبت ساچے گھر وکھائیآ۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک بناؤنی گوت، ذات پات راؤ رنگ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک سمجھائیآ۔ ساچا لیکھا لہنا سمجھ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ شبدی شبد لگاؤنی رمز، رحیم رحمان ویکھ وکھائیندا۔ دُئی دویتی کڈھنی مرض، طیب تیرا

ناؤں دھرائیندا۔ بھگت اُدھارن تیرا فرض، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ سنتاں ملاؤنا تیری غرض، ضرورت اپنے نال رکھائیندا۔ ایہو کھیل سدا اسچرخ، من مت بُدھ سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ چُھری جگت سیس چلے نہ کھئے کرد، ذبح روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ دیناں انا تھاں وٹنا درد، دیاوان آپ سمجھائیندا۔ صوفیاں سنتاں سُننی عرض، آسرا تیرا اک رکھائیندا۔ مظلوماں اُپر کرنا ترس، معصوماں تیری جھولی پائیندا۔ جودھا سُرپیر بننا مرد، مردانگی تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ تیرا نام دُھر دا کھنڈا کھڑگ، دو جہاں بھے بھو سرب رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل اک وکھائیندا۔ ساچا کھیل وکھائے خالق، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ شبد سُت تینوں نندرا نہ کوئی آلس، غفلت وچ کدے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی بندا رہوں ثالث، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم گُرمکھ گُرسکھ کڈھ خالص، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ سِری بھگوان ویکھے سچ عدالت، عدلی بیٹھا بے پرواہیا۔ جنہاں دی گر اوتار پیر پیغمبر دین ضمانت، دوجا ضامنی سکے نہ کھئے بھرائیا۔ غیر آؤن دی نہ کوئی ممانت، جو کوئی آوے پرہ در سیس جھکائیا۔ صاحب سلطان سچ محبوب ملے صحیح سلامت، شاہ پاتشاہ سِری بھگوان اک رگھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سُت شبد اُٹھ ویکھ جاگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ جیو ہونے کاگ، بُدھی کاگ وانگ کُرائیا۔ دُرمت میل کوئی نہ دھووے داغ، نرمل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کِریا لگی آگ، امرت میگھ سیتل ست نہ کھئے ورتائیا۔ شوہ دریائے دُبا دسے جہاز، کھیوٹ کھیٹا بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ اندر وڑ کے کوئی نہ کھولے راز، پڑدہ سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جس دا کلمہ پڑھدے نماز، کر وُضو کتاں وچ اُنگلاں رہے پائیا۔ اُس دا انتر آتم کسے نہ آیا سواد، من کر کے ذبح چُھری حق حلال ہتھ نہ کسے اُٹھائیا۔ ملیا میل نہ سچ محراب، محبوب مُحبت نہ کھئے لگائیا۔ اتم سب توں لئے خراج، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے دھندے رہیا لگائیا۔ شبد سُت اُٹھ لگ جا دھندے، دُھندھوکار دے مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ خاکی بندے، جو بندگی ساچی رہے کھائیا۔ پکڑ وروں من واسنا گندے، گندگی وچ بیٹھے اپنا آپ دُباؤا۔ چڑھیا چند نہ کسے نو چندے، اماوس روپ بیٹھے نظری آئیا۔ ترے گن مایا پائے پھندے، پنج وکار بندھن نہ کھئے تڑائیا۔ ساچی منزل پندھ نہ مُکیا آئے نہ دُھر دے کنڈھے، آگے سمجھ کسے نہ آئیا۔ تن ماٹی سینے کسے نہ ہونے ٹھنڈے، آب حیات پیالہ مُکھ نہ کھئے لگائیا۔ سروں پیروں دسدے

ننگے، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچی دھار ملی نہ کھنڈے، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ بن پریم پیارے ہوئے رنڈے، ڈباگن روپ رہے
 وٹائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی کوئی نہ گنڈھے، پلو گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا سجن چکے کوئی نہ کندھے، سیس بہار نہ کھئے اٹھائیا۔ جگت دوارا
 کوئی نہ لنگھے، بن مُرشد مُریداں ملے نہ بے پرواہیا۔ گھر گھر بن کے بیٹھے چنگے، کایا ماٹی پوچ پُچائیا۔ پرہہ ملن نوں سارے اندھے، نج نیتر
 اکھ نہ کیسے کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، سچ کرنی رہیا درڑائیا۔ شبد سُت ویکھ کر وچار، بن
 سمجھ لے انگڑائیا۔ بھگت سنت لے اٹھال، سچ اشارہ اک لگائیا۔ گرمکھ گرسکھ ویکھ لال، پچیاں پچپن دے جنائیا۔ ناتا توڑنا شاہ کنگال،
 اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ کایا مندر اندر ویکھنی سچی دھرمسال، کعبہ اکو نور خدائیا۔ امرت سہائے سہنجنا تال، رس اپنا نام بھرائیا۔ دیا باقی
 دینا بال، کھلاپاتی ہوئے سہائیا۔ ساچا مندر دینا وکھال، تو در پندھ چکائیا۔ بجرکپاٹی دینی پاڑ، پردہ اوہلا رہے کھئے نہ رائیا۔ سیج سہنجنی
 دینا سوال، بن پاوا چول خوشی منائیا۔ اکو بخشنا دھر جلال، جلوہ گر آپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی
 شبد لے وڈیائیا۔ شبد ویکھ سچ مُرید، مُحبت اک جنائیا۔ جنہاں پیاریاں میری دید، تنہاں دیواں مان وڈیائیا۔ پاواں سار نیچوں نیچ،
 نیکن نیکا روپ وٹائیا۔ کلجگ اوڈھ رہی بیت، ستجگ سچ لے انگڑائیا۔ جس وچ مائس مائکھ مائش چلے اکو ریت، شرع کرے نہ کھئے
 لڑائیا۔ ہست کیٹ سچ پریت، نو تو چار دینی بندھائیا۔ چار اٹھاراں گاوے اکو گیت، اٹھ دس شبد پڑھائیا۔ نو نو چار بنے میت، سجن سچا
 اکو نظری آئیا۔ اکو مندر شودوالا مٹھ سچی مسیت، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نظر آئے نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔
 جس نوں کہندے لاشریک، پاربرہم سچا شہنشاہیا۔ او سے وچ سچ توفیق، توفہ گھر گھر رہیا پُچائیا۔ جن بھگت بچے ویکھے عزیز، نتھے اپنی
 گود اٹھائیا۔ ساچے سنتاں بخش پریت، پرہ پُرکھ ہوئے سہائیا۔ گرمکھان کایا کر کے ٹھانڈی سیت، امرت دینا اک برسائیا۔ گرسکھ سدا سدا
 جگ جائے جیت، جگ جیون داتا سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تیرا ناؤں بیٹھلو بیٹھ، بے انت دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 شبدی شبد راہ چلائییا۔ شبدی راہ چلاؤنا ایک، ایکنکار سمجھائیندا۔ درشت ایشٹ اکو ٹیک، دو جا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ست پُرکھ دا
 ساچا بھیکھ، بن روپ رنگ ریکھ وکھائیندا۔ پُرکھ اکال دا اکو ہیت، نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ جس آد جگاد رچنا رچ کے کھیلی کھید،

سو خالق خلق وچ سوہا پائیندا۔ اوس صاحب کرو آدیس، جس دا دیس سچکھنڈ اکو نظری آئیندا۔ اوتھے نہ کوئی مُلا مسائق پیر پیغمبر شیخ، پنڈت پاندھا گرتھی پنتھی گر اوتار اکو جوت روپ نظری آئیندا۔ اوس سوامی نال کرو ہیت، جس دا پیار دو جہان نہ کھئے مکائیندا۔ سو اندر وڑ کے کھولے اپنا بہیت، دئی دویتی ڈیرہ ڈھابندا۔ اگنی آگ نہ لاگے جیٹھ، تئی وا نہ تت تپائیندا۔ سو سنت سہیلا گر چیلا شبد گرو سوامی لئے ویکھ، جس انترجامی اپنا پردہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آد جگاد آپے جانے اپنا ویس، نر نریش اپنی کرنی دھر دی کار کھائیندا۔

★ ۱۱ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پیارا سنگھ دے گرہ پنڈ جسرور ضلع امرتسر ★

اگمی مرضی پُرکھ اکال، نرگن زرویر آپ پرگٹائیا۔ ساچی اچھیا کر تیار، سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو تیار، ایکنکار بھو کھلائییا۔ آد نرنجن دپیک بال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناسی کرتا ہو دیال، سری بھگوان دئے ودیائییا۔ پاربرہم پت پرمیشور کرے ساچی کار، کرتا پُرکھ کرنی آپ کھائییا۔ سچ دوارا رچ سچکھنڈ سچی دھرمسال، محل اٹل آپ اُپائییا۔ نرگن دیا اکو بال، سچ نور کرے رُشنائیا۔ مقامے حق ہو کے خبردار، پروردگار کھیل کھلائییا۔ اپنی مرضی کر پیار، پریم پریتی اک وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ساچی مرضی سری بھگوان، آد اتنا آپ جنائیندا۔ سچ دوارا وکھائے اک نشان، دوجا نشانہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس گھر سوامی وسے اکو آن، نہکامی انترجامی ڈیرہ لائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ نت نوت آد جگاد کرے کھیل مہان، بے انت اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ اپنی مرضی کر ہر پُرکھ، اولڑی کھیل کھلائییا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سچ دوارے اپنا آپے کرے درس، آدرش اپنا آپ جنائیا۔ نہ کوئی زمیں اسمان نہ فرش، خاکی روپ نہ کھئے وٹائییا۔ نہ کوئی نار کنت نہ دسے مرد، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی مرضی آپ پرگٹائیا۔ ساچی مرضی گھر گمبھیر، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ منزل چوٹی چڑھ آخیر،

سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیندا۔ جودھا سور بن کے وڈا بیر، جو بن اپنا اک ہنڈھائیندا۔ روپ رنگ ریکھ نہ کھتے تصویر، ظہور اپنا اپنے وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی مرضی کرے بھگونت، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آپے بن کے نار کنت، سچ دوارے سیج سہائیا۔ نرگن ہو کے نرگن بناوے بنت، نرگن میلا سہج سہائیا۔ نرگن کھیلے کھیل آد انت، اک اکل اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنی رچنا مرضی اندر، ہر کرتا آپ اُپائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھول مندر، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ کوئی ڈونگی کندر، سمنڈ ساگر نظر کھتے نہ آئیا۔ ناد گیت نہ کھتے منگل، دھنی دھن نہ کھتے شنوائیا۔ شرع شریعت نہ کھتے سنگل، مذہب روپ نہ کھتے وٹائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ اپنی مرضی ہر کرتار، آد پُرکھ پرگٹائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدار، شہنشاہ حکم ورتائیا۔ جنی جن بن اگم اپار، الکھ اگوچر کھیل وکھائیا۔ سٹ ڈلارا کر تیار، شبدی ناؤں رکھائیا۔ تھر گھر ساچے دیوے واڑ، چھپر چھن نہ کھتے چھپائیا۔ نہ کوئی دسے چار دیوار، باڈھی بنت نہ کھتے بنائیا۔ سورج چند نہ کوئی اُجیار، منڈل منڈپ نہ کھتے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی مرضی آپ پرگٹائیا۔ ساچی مرضی شبدی دھار، ہر کرتا کار کھائیندا۔ شبدی سٹ کر پیار، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ بھيو ابھیدا کھول کواڑ، انھو اپنی کار جنائیندا۔ تیرا مندر اگم اپار، دیا باقی اک رُشنائیندا۔ کھلا پاتی میت مُرار، ہر سجن اک اکھوائیندا۔ ساچی مرضی سچ وبارا کر نرگن تیار، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ درڑائیندا۔ ساچی مرضی ایکنکار ایک، اک اکل آپ جنائیا۔ شبدي سوامی تیری ٹیک، گر گر روپ وٹائیا۔ وشن برہما شو کھیڈن کھیڈ، ہر کرتا اکو سندیسہ رہیا جنائیا۔ ترے گن مایا تیرا لیکھ، پنج تت کری گڑمائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی مرضی اندر بنت بنائیا۔ ساچی مرضی سُنائے ہر کرتار، شبدي شبدي دے وڈیائیا۔ وشن برہما شو کر تیار، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنج تت کرے گڑمائیا۔ نرگن سرگن کھیل اپار، چارے کھانی ونڈ وندائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج دے آدھار، لکھ چوراسی روپ وکھائیا۔ شبدي اگمی بول جیکار، گھر گھر ناد سُنائیا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری کر خبردار، بے خبر خبر پُچائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ساچی مرضی کرے

پرہہ ٹھاکر، کرنہار اکھوائیندا۔ دو جہان ویکھے گہر گمبہر ڈونگھا ساگر، بھيو ابھیدا اپنے وچ چھپائیندا۔ جگت ونجارا بن سوداگر، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ پنج تت کایا دیوے آدر، آتم پرما تم ونڈ ونڈائیندا۔ کرتا پُرکھ بن کریم قادر، قُدرت اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مرضی اِکو اِک وکھائیندا۔ ساچی مرضی کرے گہر گمبہر، گنوتتا وڈ وڈیائیا۔ دیوے مان پنج تت سریر، تتو تت اِک بُجھائیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھے آپ آخیر، منزل منزل پنڈھ مُکائیا۔ مارنہارا انیالا اِکو تیر، تیر نرالا آپ چلائی۔ پیاونہارا جام ٹھنڈا سیر، امرت دھار اِک وپائی۔ جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا دئے بنائیا۔ ساچا لیکھا بنائے آپ، پاربرہم پرہہ دیا کھائیندا۔ جُگ چوکرئی تھاپن تھاپ، ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن جائے آکھ، ساچی سکھیا اِک درڑائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا کرنا جاپ، جیون جُگت اِک سمجھائیندا۔ تُوں خُدائی نظری آئے پاک، پوت اپنی دھار بنائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی خاک، جوتی جوتی سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ مرضی اندر رچے سنسار، لکھ چوراسی جیو جنت اُپائی۔ مرضی اندر رُو سس کر اُجیار، منڈل منڈپ سوہبا پائی۔ مرضی اندر پرتھی آکاش دئے ادھار، پُری لوء سوہبا پائی۔ مرضی اندر بول سچ جیکار، ناؤں نرنکار دئے سُنائیا۔ مرضی اندر کھیل کرے آگم اپار، آگتڑی کار کھائی۔ مرضی اندر ساچا حُکم کرے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ مرضی اندر بھیجے تیئی اوتار، لوکات سیو لگائی۔ مرضی اندر عیسیٰ موسیٰ محمد کرے خبردار، کلمہ حق رسُول پڑھائی۔ مرضی اندر جن بھگتاں دئے ادھار، بھيو ابھیدا آپ کھلائی۔ مرضی اندر گر گر رُوپ دھرے آپ نرنکار، دہ دشا کھوج کھوجائی۔ مرضی اندر شاستر سمرت وید پُران کرے تیار، صفتی ڈھولا راگ سُنائیا۔ مرضی اندر اٹھ دس گیتا گیان لائے آکھاڑ، بھگت بھگوان ساچا بھيو چُکائی۔ مرضی اندر آوے جاوے جُگ چوکرئی چار، نت نوت ویس وٹائی۔ مرضی اندر دیوے دیدار، نرگن تُوں جوت رُشنائیا۔ مرضی اندر ساچے سنت لئے اُٹھال، من منتر اِک سمجھائی۔ مرضی اندر گرمکھ گرمکھ گودی لئے بہال، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ مرضی اندر ستگر بنے دیال، دیناں آنا تھاں ہونے سہائی۔ مرضی اندر رُوپ وٹائے کال، لکھ چوراسی آپے کھائی۔ مرضی اندر پاونہارا ترے گن مایا جنجال، مرضی اندر ساچی سکھیا دئے سہائی۔ مرضی اندر آتم وجائے انادی تال، شبد راگ اِک سُنائیا۔ مرضی اندر سُرَت سوانی کرے بے حال، بہل ہو کے دئے دُپائی۔

مرضى اندر كايا مندر دهرم دوار دئے وكهال، جتھے وسے بے پرواہیا۔ مرضى اندر پُچھے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ مرضى اندر گھالان رھیا گھال، گر گر اپنا بھيو چُكائيا۔ مرضى اندر گر چيلے ويكھے لال، لالان اپنا رنگ رنگائيا۔ مرضى اندر سب دا حل كرے سوال، جہالت كھئے رهن نہ پائيا۔ مرضى اندر شبد گرو بن كے ہوئے دلال، دو جہاناں بيڑا پار كرائيا۔ مرضى اندر لكھ چوراسى ويكھے پت ڈال، پُهل ٹهنى آپ مہكائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، اپنى مرضى وچ آد جُگاد كھيل كھلايا۔ مرضى اندر كھيل اولّا، سو پُركھ نرنجن آپ كرائيندا۔ ہر پُركھ نرنجن دھام سہائے نہچل اِك اٹلا، سچ دوارے ڈيرہ لائيندا۔ ايكنكار سچ سينگھاسن دُھر دا ملا، جگ نيتز نظر كيسے نہ آيندا۔ آد نرنجن سچ پرکاس دپيك بلا، دو جہاناں ڈگمگائيندا۔ ابناسى كرتے ست سنديس سچا گھلا، نراكھر آپ پڑھائيندا۔ سرى بھگوان سچ نشان اكو جھلا، جھلك اپنے نام درڑائيندا۔ پاربرہم پت پرميشور پھڑائے اپنا پلا، پلُو اكو گنڈھ بندھائيندا۔ ساچى مرضى اندر ويكھے جلاں تھلان، ڈونگھے ساگر كھوج كھوجائيندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، سچ كرنى آپ كمائيندا۔ مرضى اندر ديوے دات، وشن برہما شو جھولى آپ بھرائيا۔ مرضى اندر ہووے ساتھ، نرگن سرگن روپ وٹائيا۔ مرضى اندر جنائے گاتھ، دُھر دا ڈھولا راگ سُنائيا۔ مرضى اندر ميٹے اندھيرى رات، ستجگ تريتا دواپر كلجگ اپنا ويس وٹائيا۔ مرضى اندر بنے پتا مات، پوت سپوت گود اُٹھائيا۔ مرضى اندر نيچ نيتز كھولے آنكھ، ہر سنتان لئے جگائيا۔ مرضى اندر پرگٹ ہوئے ساكھيات، ظاہر ظہور روپ درسائيا۔ مرضى اندر ہرجن بنائے پارجات، مہر نظر اِك اُٹھائيا۔ مرضى اندر ليكھا لكھ كے كيا قلم دوات، واك بھوكھت اِك سُنائيا۔ مرضى اندر ورن برن كھترى براہمن شودر ويش ويكھے ذات پات، دين مذہب كھوج كھوجائيا۔ مرضى اندر ہووے داسى داس، بن سيوك سيو كمائيا۔ پرہ دی مرضى سب نے ركھنى ياد، بھلے جيو نہ كھئے لوكائيا۔ جس دی گر اوتار پير پيغمبر سُنائندے رپے آواز، رسنا جہوا كوك الاثيا۔ جس دا كلمہ پڑھدے رپے نماز، سجدہ اكو گھر وكھائيا۔ اُس دی مرضى اندر لكھ چوراسى تن وچے رباب، ستار نظر كيسے نہ آيا۔ سو مرضى اندر گر اوتاراں پير پيغمبراں كيا آكھ، شبد سنديسه اِك سُنائيا۔ كلجگ اتم ويكھاں كھيل تماش، نرگن نور روپ پرگٹائيا۔ ميرى سمجھ نہ آوے كيسے ذات، روپ رنگ ريكھ نہ كھئے وكھائيا۔ صدى چوڈھويں كراں وفات، فاتحہ سب دا پڑھاں تھاون تھائيا۔ بيس بيسا ويكھاں حالات، ہر جگدپشا ناؤں دھرائيا۔

نو کھنڈ پرتھی ست دیپ من واسنا کرے ناچ، بڈھ بیک نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے
 بے پرواہیا۔ پرہ دی مرضی کہے سُنو جگ میت، ہر کرتا سچ درڑائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھو ریت، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔
 جھگڑا پیا مندر مسیت، گر در شودوالا مٹھ سرب کُرائیندا۔ آتم دے نہ کوئی ٹھنڈی سیت، منکا من نہ کھئے بھوائیندا۔ ملے وڈیائی نہ کوئی
 اوچ نیچ، اگم اتھاہ دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ سچ دوارے ملے نہ کھئے بھیکھ، بھچھیا نام نہ کھئے ورتائیندا۔ اُمت اُمتی ساچا کلمہ بھلیا حدیث،
 حضرت میل نہ کھئے ملائیندا۔ نیتر کھول ویکھو ٹھیک، گر کا شبد نظر کیسے نہ آئیندا۔ گھر سوامی سٹا دے کر پیٹھ، نیتر اکھ نہ کھئے
 کھلائیندا۔ دُور دُراڈا وسنہار نزدیک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دیا کھائیندا۔ پرہ دی مرضی کہے اُٹھو جیو جنت
 جگ، کلجگ انت اندھیرا چھائیا۔ اپنے اندروں آپا لو لبھ، کیوں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ نو دوارے پندھ مکاؤ حد، ناتا تھے کام کرودھ لوہ موہ
 ہنکار کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ساچا مندر ویکھو لنگھ، بن کے پاندھی راہیا۔ گھر سوامی سُنو چھند، اٹھ پھر رہیا جس گائیا۔ نیچ آتم لو
 اک اند، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ نوری تیج چمکے چند، چند سورج دوویں نین شرمائیا۔ پرہ دی مرضی نال اپنی مرضی لو
 گنڈھ، آتم پرما تم گھر گھر وجے ودھائیا۔ کایا چولی نام مجیٹھی لو رنگ، دُرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکال نوں ملن دی نہیں کوئی سنگ، پڑدہ
 اوہلا جن بھگتاں رہیا چُکائیا۔ لیکھا چُکے جمنا سُرستی گوداوری گنگ، امرت دھار مکھ چوائیا۔ آتم سیج سہائے اک پلنگ، پاوا چول نہ
 کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پرہ دی مرضی سب نوں مارے طعنہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔
 کلجگ جیو ایہہ دیس بیگانہ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ نیتر کھولو انتر اکھ مہانا، پڑدہ اوہلا جگت چُکائیا۔ درس کرو سیری بھگوانا، جو آد
 جُگادی سچا ماہیا۔ اندرے اندر سُنو نام ترانہ، انحد راگی راگ سُنائیا۔ ایتھے اوتھے ملے مانا، دو جہان بھوئے سہائیا۔ ویلا گیا سرب پچھتانا،
 جُگ جُگ پسچاتا پ کرے لوکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اک مہانا، جس وچ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ پرہ دی مرضی نال ملیا اک کبیر، جگت کعبہ دتا تجائیا۔ ناتا تھاتا سریر، برہم مت اکو پائیا۔ مہروان
 بدل دتی تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ جل دھار کٹ زنجیر، شبد ڈوری تند وکھائیا۔ پرہ دی مرضی نال مل کے چوٹی چڑھ گیا اخیر،

جس گھر سے شہنشاہیا۔ جلوہ تگ بے نظیر، اپنی نظر نظر نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے رہیا سمجھائیا۔ پرہ دی مرضی میٹے مرض، ہوئے روگ چکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی سدا غرض، ابناسی کرتا آپ رکھائیا۔ دین دیال ہو کے ونڈے درد، دکھیاں دکھ اپنی جھولی پائیا۔ ایہو کھیل جگو جگ اچرج، ہر کا بیہو کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ لیکھا جانے پرگٹ ہو کے جودھا سورپیر وڈ مرد، مرد مردانہ اپنا ناؤں دھرائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران کری منظور عرض، آرزو اپنے لیکھے لائیا۔ کلجگ اتم پورا کرن آیا فرض، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ ہرجن ساچے ہون نہ دیوے حرج، اگلا پچھلا پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی مرضی اندر اکو مزہ نام چکھائیا۔ پرہ دی مرضی چنگا مزہ، مریض رہن کھئے نہ پائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے سزا، چتر گیت لیکھے نہ کھئے جنائیا۔ نیڑ نہ آوے لاڑی مؤت قضا، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ سری بھگوان جگ جگ جن بھگتاں پچھے پھرے بھجا، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھے ویکھنہارا بے پرواہیا۔ پرہ دی مرضی ویکھے کلجگ مرضی، مرضی مرضی وچوں پرگٹائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکل کوئی نہ دے تیرا دردی، تیری لوڑ نظر نہ آئیا۔ بے شک رسنا جہوا بتی دند تیرا ناؤں پڑھدی، اندر تیرا روپ ویکھن کھئے نہ جائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ کلجگ جیو جانڈے فرضی، فرمانبردار نہ کھئے اکھوائیا۔ ساچی سکھیا بڈھ بییک کھئے نہ پڑھدی، من مت گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جگت واسنا آگے ہو کے کھڑدی، سوہنا سہنجنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ کلجگ مرضی کہے میں بڑی چالاک، کلجگ جیواں دتا بھلائییا۔ اندر وڑ کے کھول سکے نہ کھئے تاک، بجرکپائی نہ کھئے ٹٹائیا۔ پاربرہم تیری ملے نہ کوئی ذات، اپنا آپ نہ کھئے مٹائیا۔ بندے خاکی کیتے خاک، کوڑی کریا وچ رُلائییا۔ جگ نیتر کام واسنا رہے جھاک، دب نیتر نہ کھئے گھلائییا۔ لوہ موہ ہنکار دتا ساتھ، اٹھ پھر کرے لڑائیا۔ ناتا تٹیا پتا پوت باپ، سچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا دے وکھائیا۔ کلجگ مرضی کہے میں وڈی سوہنی، سوہنا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی جس نے کوہنی، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میرا ناؤں رکھیا آد جگادی ہونی، جس دے ہوئے مرے سرب لوکائیا۔ میں چوڈاں لوک چوڈاں طبقات چوڈاں وڈیا کرنی بوہنی، لکھ چوراسی اپنے وچ ٹکائیا۔ میری آد جگاد جگ چوکرئی کیسے نہ بھری دوہنی،

خالی کاسہ رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر لینی اُٹھائیا۔ جیواں مرضی کہے ملے جگ مایا، ممتا سوہیا پائیا۔
 کوڑی کِریا سنگ نبھایا، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ نار کنت سیج بسنت نہ کھئے ہنڈایا، سنجیں رین دئے ڈبائیا۔ انگیکار کرتا انگ نہ کھئے لگایا،
 سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جگت رنڈیا نظری آیا، سہاگن روپ نہ کھئے بناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا پڑدہ رہیا
 چُکائیا۔ جگت مرضی وچوں بھگتاں مرضی گئی جاگ، کلجگ وچ اپنی اکھ کھلائیا۔ پرہو نام دا اُچے ویراگ، بن ویراگن دئے ڈبائیا۔ ناتا
 تھے سجن ساک، بندھپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کملی کوچھی ہو کے رہی جھاک، نیتز نین اکھ کھلائیا۔ کون ویلا پت پریشور پاربرہم پرہ ملے
 آپ، اپنا پھیرا پائیا۔ اپنی مرضی دا دس کے جاپ، میری مرضی دئے بدلائیا۔ پچھلا میٹے روگ سنتاپ، آگے دکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر ساچا ہتھ ٹکائیا۔ بھگتاں مرضی بولے بول، سوہنا راگ سُنائیا۔ صاحب ستگر تیرے وساں کول، دوجا
 تھان نہ کھئے سہائیا۔ تیرے پریم پیار اندر جاواں موں، بسمل ہو کے سیو کھائیا۔ گر اوتاراں نال جو کیتا قول، پورا کر کے دے وکھائیا۔
 تیرے نام دا ڈنکا وجے ڈھول، دو جہان تیرا نام دھیائیا۔ سچ دوارا دینا کھول، کلجگ جیواں مرضی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونا سہائیا۔ بھگتاں مرضی کرے پکار، واہوا وجے نام ودھائیا۔ کلجگ جیواں مرضی لے اُٹھال، شبد ہلارا اک
 لگائیا۔ تیری مرضی دین دیاں، درد دکھ بھجن اکو بھائیا۔ تنناں مرضی مل کے تیرا سوہے بنک دوار، جس گھر وجے سچ شنوائیا۔
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چرانوی چوکری جگ اترے پار، نت نوت اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 پورب لیکھا دے وکھائیا۔ بھگتاں مرضی رہی کوک، دروہی تیرا نام خُدائیا۔ وجے نگارہ چارے کوٹ، دہ دشا ناد سُنائیا۔ کلجگ ناتا توڑ
 جوٹھ جھوٹھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ ہر بھگت اُپا ساچے پوت، پتا اپنی گود سہائیا۔ اُجل کر انہاں مکھ، جو بیٹھے تیرا نام بھلائیا۔ جنم
 مرن دا کٹ دکھ، لکھ چوراسی تند کٹائیا۔ گھر آتم پر ماتم دے سکھ، برہم پاربرہم ہو سہائیا۔ بے شک کلجگ جیو بھلے بن مکھ، مانس
 ہو کے تیری سار نہ پائیا۔ اپنی مرضی اینہاں گودی چک، اینہاں دی مرضی شوہ دریا دے رڑھائیا۔ تیری مرضی نال اپرا دھی سچے بن
 ست، پنت پُنیت دے کرائیا۔ تیری مرضی اندر سب کچھ، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ کلجگ جیواں پچھلی مرضی جائے مک، اگلا حکم

دے درڑائیا۔ تیرا نام ندھانا سِری بھگوانا گاون مُکھ، سوہنا ناد سُنائیا۔ سیس جگدیس سجدہ کرن جھک، گڑھ ہنکار ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ مُحبّت دے سیکھائیا۔ سچ مُحبّت دے دلّیل، در تیرے عرضوئیا۔ تُدھ بن سچّا دے نہ کھئے وکیل، وکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی مانس کرن اپیل، بری خانہ دے وکھائیا۔ تُوں داتا چھیل چھیل، شہنشاہ اِکو اِک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لہنا دے مُکائیا۔ تیری مرضی کرے اِنکشاف، کھوچے تهاؤں تھائیا۔ کلجگ مرضی ہوئی خلاف، وعدہ پُور نہ کھئے کرائیا۔ تُدھ بن میٹے نہ کوئی اِختلاف، دُئی دویّت نہ کھئے چُکائیا۔ جوں بھاوے تُوں لینا راکھ، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا پتن تیرا گھاٹ، تیری نئیا نوکا نام نظری آئیا۔ تیرا نام تیرا شبد تیری دات، تیرا نُور نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچّا دینا اِک ور، جن ڈھیہ پئے سرنائیا۔ ڈھیہ پئے سرنا، سوچ سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ ساڈی مرضی بخش گناہ، مرضی اپنی نال ملائیا۔ بن تیرے ہوئے فنا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ اِگے ملے نہ کوئی راہ، ربر پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ کِریا کر توری خُدا، خیرخواہ ہو کے مہر نظر اُٹھائیا۔ پاربرہم پرہ ہو سہا، سہائتا کرنی چائیں چائیا۔ سچ مرضی اندر منگیئے اِک دُعا، اسپس تیرے در تے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، دُھر دی مرضی نال ہرجن لینے آپ چلائیا۔ پرہ دی مرضی چپنا نام، سچّی کرت سمجھائیندا۔ امرت اتم پینا جام، مدھ پیالہ اِک وکھائیندا۔ من ممتا توڑنا مان ابھان، نون سو اکھّر اِک پڑھائیندا۔ گھر ٹھاگر سوامی لہنا پہچان، دُئی دویتی پڑدہ لاپندا۔ کلجگ جیو نہ بھل انجان، ابناسی کرتا کھیل کھلائیندا۔ جس دی مرضی اندر چلے دو جہان، سُوْرچ چند سیو کھائیندا۔ سو صاحب ستگر دیونہارا دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ راتیں سُنّیاں ملے آن، دِنے جاگدیاں خوشی وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، خوشیاں اندر دیوے ور، گھر گھر وچ سوہیا پائیندا۔ گھر وچ سوہیا سُبھائیاں، سچ دئے وڈیائیا۔ پرہ دی مرضی کو وِرا گُرمکھ جانے وچ جہان، دوسر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگت مرضی بہم بھلے شیطان، دوس رین اٹھ پھر دُباٹیا۔ ستگر مرضی گُرمکھ ملے مان، گھر ٹھانڈے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مرضی اندر دیوے دان، چرن دھوڑ بخش اِشنان، انتر اتم برہم گیان، ناد دُھن کرے سچ سچ سچ شنوائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر ★

ودیا کہے مین قلمان نال گئی ودھی، سچ ودیالا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اکھراں وچوں لبھدے تیرے ملن دی بدھی، ست تیرا دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ لیکھاں وچوں لیکھ پرہو تیری کہانی ودی کڈی، جے کھوجاں تے نکیوں نکا تیرا رُوپ نظری آئیندا۔ علماں والے بن گئے ضدی، نیت نال اکھ نہ کھئے ملائیندا۔ مذہب پگڈنڈی تیری دھار ملے نہ سدھی، بن قدماں پنڈھ نہ کھئے مکائیندا۔ کیسے سمجھ نہ آئے مٹی رکھی، جوگ ابھياس اندر سرب کُرائیندا۔ تیرے پریم پیار دی کوئی نہ پاوے اکی، دوآ ہو کے ایکا رُوپ سمائیندا۔ کی دساں کہانی بیتی، پچھلا لیکھا سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ رسنا پڑھ کے تینوں لبھدے مندر مسیتی، ساچا مندر کھوج نہ کھئے کھوجائیندا۔ شرع والے مینوں رہے گھسیٹی، میت پیارا میل نہ کھئے ملائیندا۔ بے شک مین لکھدی رہی دسدی رہی وست ملے پورب کیتی، کرنی تیری سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ ایہو جیہی مین کدے نہ ویکھی ریتی، جو بن پڑھیاں بن گایاں بن اکھراں اپنے لیکھے پائیندا۔ حیرانی وچوں ہوئی ٹھنڈی سیتی، اگنی وچوں امرت نظری آئیندا۔ سچ پھلواڑی تیری دھرم باغیچی، گرمکھ سجن سوہبا پائیندا۔ کیرپا کر کے آگے سب نوں دس ایہو سچی ریتی، جس ریتی دا لیکھ لکھت وچ نہ کھئے بنائیندا۔ مین بخشاواں پچھلی بھل کیتی، ابھل اک تون ہی نظری آئیندا۔ سجن بن کے صاحب ہو کے ستگر اکھوا کے کیوں اندر باہر کھینڈنی لکن میٹی، لکیاں تیرے ہتھ کی آئیندا۔ بن انگلی چچی اگوں ہٹا دے پراں گیٹی، جس گیٹی پچھے اپنا آپ چھپائیندا۔ اوتھ قلم شاہی نہ کوئی ریتی، لیکھا لیکھ نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا دے اک ور، جس ور وچوں اکھر نظر کھئے نہ آئیندا۔ ودیا کہے میرے ودھاتے، ودھ سوہنی دتی بنائیا۔ مین جگ جگ گئی جگت سمجھا کے، کاغذ شاہی میل ملائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران کولوں لکھوا کے، شہادت گواہی دتی بھگتائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرتھ وڈیا کے، سوہنا سوہنا سوہنا جوڑ جڑائیا۔ کلجگ اتم اپنے نین بیٹھی شرما کے، اکھ سکان نہ کھئے اٹھائیا۔ ودیا پڑھن والے بیٹھے اپنا آپ گوا کے، تیری سار کیسے نہ پائیا۔ مندر مسجد شہودوالے مٹھ باہروں بہن نہا دھو کے، اندر کرے نہ کھئے صفائیا۔ مین ساریاں دواریاں وچوں نکلی اتم رو کے، اچی کوکان کوک کوک سنائیا۔ داتا صاحب ملے پرہ اوہ آ کے، جس میری بنت بنائیا۔ کیسے آن پڑھ گرسکھ کہا کھیئے چرنی ڈگ اوہدی جا کے، جس

دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ تیرا لیکھا بناوے پھیر مٹا کے، مٹی خاک نال رلا کے دئے وڈیائیا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا حساب مُکا کے، مُکمل اپنا حُکم منائیا۔ اوہ دیاوان اپنی دیا کما کے، دردیاں درد دُکھ وندائیا۔ اک ویراں ویکھ بن لیکھیاں سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان گا کے، گاہک تیرا اکو نظری آئیا۔ ایہ تھوڑی جیہی رمز چلیا آپ سنا کے، آگے چوڈاں ودیا لیکھا سارا دئے کھلایا۔

★ ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی مہنگا سنگھ دے گرہ پنڈ سدا ضلع گرداس پُر ★

بن سدّیوں آیا سدّے، سدھنا مۇل چُکائیندا۔ پُورب پریم بچن بدھے، بدلہ لہنا جھولی پائیندا۔ چُھری حلال ویکھے قضے، قاضی مَلا بھيو مٹائیندا۔ کھان پکوان دے جانے مزے، لذت سچّی اک درڑائیندا۔ بھگت سُہیلا ہو کے آپے بھجے، جُگ جُگ پنڈھ مُکائیندا۔ نظر پئی اُس پتّ سچّے، جس دا دُکھ نہ کھئے وندائیندا۔ ہو کے لے لے مین مین کر کے گجے، تونہی تون تون سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پُورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ پُورب لیکھا چُکائے بن سدّیاں، سدھنے لہنا دین مٹائیا۔ لہیاں ہتھ نہ آوے بھجیاں، پھڑیاں کول نہ کھئے رکھائیا۔ جس نے پُورب پڑدہ کجّیا، سو ویکھنہار گوسائینا۔ کیتے قؤل دی پالے لجّیا، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ نت نوت اس ٹھاکر بھگتاں کھڑا کدے نہ چھڈیا، ویکھ وکھانے تھاوں تھائینا۔ جگت دُور کر کے پار حدیا، سچ دوار ڈیرہ لائیا۔ پریم پریتی سچ خُماری اندر مدھیا، مستی اکو اک چڑھائیا۔ جس نے رس چکھیا نارّی ہڈیا، ہڈاں وچوں اڈّ اکو نور خُدائیا۔ اوہناں دا لیکھا مکے پچھوں صدیاں، صداقت دین والا دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سدّے والا اکو صادق، صاحب ستگر ہر اکھوائیندا۔ بھگت اُدھارن جس دی عادت، آد انت کھوج کھوجائیندا۔ ساچا نام دے سمجھاوے عبادت، عدل عادل اک کھائیندا۔ بخشش رحم کرے سخاوت، امولک وست انمول ورتائیندا۔ پُورب جنم دی ویکھنہار علامت، پڑدہ اوبلا آپ اٹھائیندا۔ بے پرواہ بن صحیح سلامت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لہنا مۇل چُکائیندا۔ پچھلی یاد وچ لئے سدّے، صدقے واری گھولی گھول گھلایا۔ باقی حصّہ رہ گیا ادھ، ادھا سبناں جھولی پائیا۔ نیترو رو کہا ہوئی حد، وابوا تیری ایہ وڈیائیا۔ ذبح کیتیاں بناں مینوں دتا چھڈ، چُھری

جگت رُوپ قصائیا۔ نیتِ روون تڑپھن ہڈ، ناڑی ناڑی دئے ڈہائیا۔ پرہوں ستائے اگنی آگ، اگلا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ بے زبان تیرے قدمائیں
 سر رہیا سٹ، محبان تیری اوٹ تکائیا۔ جے میرا میرا دینوں کٹ، تیرا تیری جھولی دکھائیا۔ دھڑی سیر وکیندا ہٹ، قیمت گھر گھر سائیں
 چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ بے زبان کری پکار، اکو کوک سنائیا۔ تیری شرع خبردار، شرع
 تیرے وچوں نظری آئیا۔ سبناں دے سانجھے یار، لاشریک نُوں خدائیا۔ غفلت وچ ستوں اپنا آپ پساں، بے دار اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ اٹھ
 ویکھ میرا حال، بے حال رہیا کُرا لائییا۔ اپنی چھری نال کردوں حلال، قصائیاں ہتھ کیوں میری کھل پھڑائییا۔ تُوں میرا مالک تُوں میرا ایمان،
 رحمان تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ بے زبان ماریا نعرہ، حقیقت حق جنائیا۔ ویکھ
 خدائی پروردگارا، بے وفا مینوں نظری آئیا۔ جگت جہان تیرا دوارا، مانس وچوں مانس دتی وڈیائیا۔ پنج تت کیا آدھارا، ترے گن سوہیا پائییا۔
 من مت بُدھ لا اکھاڑا، سوہنا رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ بے زبان بکرا کہے
 میں نہیں میرا، میرا تیرا نظر کچھ نہ آئیا۔ بے صبر ہو کے کیوں کیتا وڈا جیرا، زیر زیر تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ساڈھے تین امرت ویلا، وار
 تہت سوہنی خوشی رہی جنائیا۔ دکھاں پایا گھیرا، سُکھاں رین وہائیا۔ سُکھاں پچھے دکھاں چُکیا میرا بیڑا، اپنے کندھ اٹھائییا۔ جے پرہو
 قصائی اُتے کریں مہرا، اوہدا انتر دئیں جنائیا۔ سہائی ہوویں ہو کے نیرن نیرا، گھر ساچے پھیرا پائییا۔ بھاگ لگے ساچے مندر ڈیرہ، وجے ست
 ودھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دینی مان وڈیائیا۔ سُن فریاد صاحب گنوت، اندرے اندر ستار پلائییا۔ تیری پکار
 بے زبان سنت، صاحب ستگر سچے بھائییا۔ دوہاں جنا اک جیو اک جنت، جاگرت وچوں جاگرت کرے رُشنائییا۔ سچ سندیسہ دُھر دا
 منت، بن اکھراں دیاں پڑھائییا۔ تیری منگ تیری منت، مہروان جھولی پائییا۔ حُکھے اندر بخشاں ہمت، سدھنا دیاں سمجھائییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائییا۔ مہر نظر اٹھائے اک، اک اگلا دیا کمائیندا۔ دوہاں دا لیکھا دتا لکھ، ویکھنہارا نظر کھئے نہ
 آئیندا۔ بے زبان ماری نچھ، کوڑا میلا باہر کڈھائیندا۔ اُس دے وچوں اکو ورقہ گیا ڈگ، جس اُپر پرم پُرکھ اپنا نام لکھائیندا۔ تُوں میرا میں
 تیرا ہت، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ کروٹ لے بدلاں پٹھ، ستمکھ نظری آئیندا۔ سوامی ہو کے وساں چت، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ورقے اُتے لیکھ اپار، اکو اک جنائیا۔ سدھنے کران خبردار، تینوں دیاں وڈیائیا۔ دوہاں وچولا سرجنہار، اکو کار کھائیا۔ جس دی چھری اوسے دی دھار، جس دی گردن اوسے آپ کھائیا۔ کی ہویا جے میرا پٹ دتا پاڑ، دکھی ہوئے درد نہ کھئے ونڈائیا۔ ایسے دکھ پچھے تُوں کیتی پکار، انتر رو رو دتا سُنائیا۔ مین سُننہار نرنکار، نرگن ویکھاں تھائوں تھائیا۔ مہر کران وچ سنسار، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہووے سدا سہائیا۔ بکرے کہا کہا کی، سُنن وچ کچھ نہ آئیا۔ مین نانا نکرمن جی، جگ جیون داتے تیری کی وڈیائیا۔ سد بلہاری تینھوں تھی، اپنا آپ مٹائیا۔ پریم پیار دی رکھاں نیہ، کوڑی کِریا کندھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ بکرے کہا تیری رحمت، پروردگار موہے بھائیا۔ تُوں میرے دکھ نال ہوئیوں سہمت، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ مین مَورکھ انجانا احق، بیو ابھید سمجھ سکا نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد لیکھا دینا مُکائیا۔ سری بھگوان کہا ہس، خوشیاں نال جنائیا۔ دکھی دکھیارے کر بس، دکھاں وچوں پریم نظری آئیا۔ ہوئی جیہی نرگن بن ہتھاں پھیریا اُتے ہتھ، کند اُتے اپنی دیا کھائیا۔ اوسے ویلے چرن ڈھٹھ، نیر نیناں نیر وبائیا۔ اُدھروں سدھنے ستنے پئے وچی سٹ، شبد اگمی چوٹ لگائیا۔ اپنا آپ رہیا کٹ، چھری ہتھ پھڑ قصابیا۔ جس ویلے اپنے پٹ اُتے لگا پھٹ، اگوں بکرا اوبو نظری آئیا۔ جیہڑا ہو کے بے بس، تڑپہ پرہ نؤں رہیا دھیائیا۔ اپنی کہانی رہیا دس، بے بس ہو کے رہیا گائیا۔ تیرے گھر کی ایہو جہا حق، حقیقت بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ ابناسی کرتے ہوئی جیہی دتا دس، رمز نال رمز دتی ملائیا۔ مین ہُن لوکات وچوں جانا نٹھ، تیرا لیکھا دیاں مُکائیا۔ سدھنے دے کے اکو مت، چھری ہتھوں دیاں سٹائیا۔ نیہاں ہیٹھاں رکھ، چار دیواری دیاں کڈھائیا۔ چار دیواری رو رو ستھر بے گھت، اپنا حال سُنائیا۔ جنان چر کِریا کرے نہ پُرکھ سمرتھ، تیری مات نہ کوئی وڈیائیا۔ مین ویکھنی تھادے پریم پیار دی رت، اٹ گارا کم کیسے نہ آئیا۔ اوسے ویلے سری بھگوان پیا ہس، خوشیاں نال سُنائیا۔ گوہند بیٹے تیریاں نیہاں ہیٹھاں رکھ، اُتے تیری بنت بنائیا۔ پھر نرگن ہو کے بھگتاں گاواں جس، سوہنا راگ سُنائیا۔ جوں مین میری دے ہو کے وس، آپ گیا تجائیا۔ جس دی دکھ لگا چوتھی لٹ، اٹھ پھر رہیا کُرائیا۔ سر رکھ کے اوس دے ہتھ، ہتھاں نال دینا دبائیا۔ تیری پھر کھولاں اکھ، اکھاں وچوں اکھ تیرے نال ملائیا۔ پریم

پیار دا دے کے حق، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ تیرا ماس مہنگا ویکیا آج ہٹ، پھر مہنگا رکھ دیاں نام وڈیائیا۔ ایہہ کھیل پُکھ سمرتھ، جگ جگ لہنا دینا رہیا مُکائیا۔ سدھنے دا لیکھا آگے باقی حق، اگی ساون راہ تکائیا۔ بن سدیا سدا دیون والا سہجے سہجے رہیا دس، گرمکھ گرمکھ آپ اٹھائیا۔ کی ہویا جے پچھے نرگن ہو کے گیا بھج، ہن نرگن سرگن وچوں نرگن نظری آئیا۔ آپے اپنے ملن دا دسے چج، آپے میل ملائے چائیں چائیا۔ چھری کٹار سینے کسے نہ جائے وج، ذبح کر سیس نہ کوئی کٹائیا۔ پریم پیار پریتی اندر رکھ، ساچی ریتی نیتی دئے بتائیا۔ ایتھے کسے دا نہیں کچھ وس، کچھ کرن والا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پورب پچھلے لہنے اندر ہو کے وس، واسطہ گرمکھاں رہیا جڑائیا۔

★ ۱۳ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چیلہ سینگھ دے گھر جموں شہر وزارت روڈ ★

شبد شبد پرہہ اٹھایا بیٹا، نرگن دیا کھائیا۔ پورب لیکھا سب دا ویکھا، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ سرگن کرایا اپنا چیتا، ائبھل دتا سمجھائیا۔ پریم پُکھ پرہہ ویکھو نیتا، نر نرائن بے پرواہیا۔ نت نوت جس دی کھیدا، دو جہاناں رچن رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے بھیجا، دُھر فرمان حکم منائیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ انتر مانے سیجا، ست ستوادی ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا دیوے دُھر سندیسہ، انراگی راگ سنائیا۔ نت نوت وٹا کے ویسا، رُپ انوہ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل کرائیا۔ شبد کہے پرہہ دتا مان، سر صاحب ہتھ ٹکائیا۔ دُھر سندیس سچ فرمان، فرمانبردار رہیا جنائیا۔ اٹھ لال مار دھیان، بن اکھاں اکھ کھلائییا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ من واسنا جیو بے ایمان، بیوہ بنی سرب لوکائیا۔ گر کا شبد نہ کھئے گیان، ہر دے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چاروں کٹ دسے حرام، دھیرج جت نہ کوئی رکھائیا۔ مُشکل حل نہ ہووے کسے آسان، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ حکم دتا سمجھائیا۔ شبد کہے پرہہ کیرپا رہیا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ حُکے اندر وکھائے گھر گھر، گرہ گرہ اپنا پردہ لاپیا۔ سر ہتھ ٹکائے نرائن نر، نر ہر اکو اک اکھوائیا۔ ساچے مندر ویکھنا چڑھ، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ بھیو چکاؤنا سیس دھڑ، جیو جنت کھوج کھوجائیا۔ لہنا چکاؤنا چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پرہہ بخش دات، دیاوان دیا کمائیا۔ سیس جگدیس رکھ کے ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ بند
 کوڑی کھول تاک، پردہ دتا اٹھائیا۔ اٹھ لاڈلے مار جھاک، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ چک پچھلی ویکھ کتاب، جو بن اکھراں دتی بنائیا۔ جس
 دا سمجھ نہ سکے کوئی حساب، لیکھا لکھت نہ کوئی گنائیا۔ گر اوتار ساہمنرکھ کے بیٹھے بھوکھت واک، واقعہ اپنا رہے جنائیا۔ ویلا وقت
 سہنجنا پرہہ دینا سچا ساتھ، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ نرویر پُرکھ ساڈی پوری کرنی آس، ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پرہہ دتا ہلارا، مہروان دیا کمائیا۔ انتر انتر جنایا اک اشارہ، سچ سچ سمجھائیا۔ کلجگ ویکھ انت
 کنارہ، نیا ڈولے تھاون تھائیا۔ سریشٹ سبائی دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئی رُشنائیا۔ سجن ملے نہ میت مُرارا، پریمی پریم نہ کھئے رکھائیا۔
 کاغذ قلم کرے پکارا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پڑھ پڑھ تھگا سرب سنسارا، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ چوڈاں ودیا چوڈاں لوک چوڈاں طبقا
 دتا اکو لارا، اگلا لیکھا کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ ایسے کر کے گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے پکارا، سریشٹ سبائی کوک سُنائیا۔ سب دا لیکھا
 دیوے وارو وارا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی سُنائے اک جیکارا، جے جیکار دو جہان سنوئیا۔ جس دا اچ اگم اتھاہ
 لگے اک اکھاڑا، کوئن کوٹ گوپی کاسن بن تت چولے ناچ نچائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال نرگن نرویر ویکھنہارا، کل اکل کل اپنی کھیل
 کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر رکھائیا۔ نرگن نرگن کرے جاپ، سرگن سرگن سوہا پائیا۔ دوہاں وچولا بنیا
 آپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر وڑکے رہیا اکھ، باہروں کرے نہ کوئی پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ساک، سجن اکو اک اکھوائیا۔ آد جگادی
 تیری میری اکو ذات، ورن گوت ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ تیرا پڑدہ پنج تت ماٹی خاک، میرا اوہلا دو جہاناں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کھیل رہیا کھلایا۔ شبد کہے پرہہ بخشش کیتی، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑی ریتی، ریتیوان رہیا
 سمجھائیا۔ جھیڑا پیا مندر مسیتی، گرودوار شودوالے مٹھ رہے گر لایا۔ انتر آتم ہونے پُنتی، واسنا میل نہ کوئی دھوائیا۔ اگنی آگ نہ ٹھانڈی
 سیتی، میگھ سچ نہ کوئی برسائیا۔ لیکھا چکے نہ ہست کیتی، اوچ نیچ ذات پات نہ کوئی وڈیائیا۔ کوڑی کِریا گنڈ پیچی، لوکھات سکے نہ کھئے
 کھلایا۔ گر اوتار کرن اڈیکی، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ پروردگار سچ لاشریکی، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ ویکھے حق حقیقی، حقیقت

وچوں کھوج کھوجائیا۔ اُس دی صفت وڈ تعریفی، تعریفیاں وچ نہ کوئی سُنائیا۔ اُس دا پریم پیار دسے اک عزیز، شبد ڈلارے رہیا اُٹھائیا۔ آتم کرن اکو پریتی، دُھر دا ڈھولا راگ گائیا۔ تیری دھار اک اتیتی، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا جنائیا۔ شبد کہے پرہہ حُکم سُنایا، بن میرے سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ دو جہاناں راہ وکھایا، بن اکھاں اکھ وڈیائیندا۔ بن چرناں دُور دُراڈا پندھ مُکایا، قدم قدم نہ کھئے ٹکائیندا۔ بن نیتر لوچن ویکھ وکھایا، پردہ اوہلا سرب رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ شبد کہے پرہہ بخشش کرنی، سچ دتی وڈیائیا۔ آتم پرما تم کدے نہ مرنی، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں دس پرہہ دی سرنی، دُوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ ساچی سیکھیا اکو پڑھنی، باقی اور نہ کوئی پڑھائیا۔ منزل پوڑی اکو چڑھنی، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ لیکھ چُکاؤنا ورنی برنی، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا وکھائیا۔ شبد کہے پرہہ دئے سندیسہ، اکو حُکم ورتائیا۔ لال لالن تیرا پیشہ، پیشتر دئے وکھائیا۔ حُکم ورتا وشن برہما شو گنیشا، سُرپت سویا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پچھلا مُکا ٹھیکا، حصیدار نہ کھئے سُنائیا۔ دو جہاناں اگلا بھيو چُکا بیتا، پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ سب نوں نظری آئے اکو نیتا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لہنا چُکے مُلا شیخا مسائق دین دہائیا۔ آتم پرما تم اکو نظری آئے سوہرا پیکا، پیئے سوہرے اک رنگ وکھائیا۔ مل سخیاں سوہنا ملے کھیڈن کھیڈا، وجے نام ودھائیا۔ ایسے کارن نرگن دھار تینوں بھيجا، پنج تت نہ کھئے وکھائیا۔ جن بھگتاں اندر سوہاؤنی سیجا، سوہنا آسن لائیا۔ جوتی بخشنا نوری تیجا، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ امرت برسنا ٹھانڈا میگھا، نجھر دھار وہائیا۔ کھنڈا وکھاؤنا نام تیغا، شترُو کوڑے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ شبد کہے پرہہ ہویا دیال، مہروان ہوئے سہائیا۔ ساچی سیکھیا دتی سیکھال، دُھر دی کر پڑھائیا۔ سرِشٹ سبائی ویکھ مار دھیان، چار گنٹ کھوج کھوجائیا۔ اکھراں لیکھا ویکھ مہان، پتھراں وچوں کھودیاں پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ قلم ویکھ بولیا زبان، ڈھولا سوہلا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مینوں دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے پرہہ سُنایا گیت، اکو راگ لائیا۔ جیہڑا وسے ہر گھٹ چیت، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ میل ملائے ہست کیٹ، اُچ نیچ نہ کھئے وکھائیا۔ لگھ چوراسی رہیا جیت، مائس میلا سہج سبائیا۔ چرن کول دسے پریت، سرن وڈ وڈیائیا۔ کلمہ دسے

حدیث، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ نام کرے اک بخشیش، وست امولک جھولی پائیا۔ سَتجُگ دسے اگمی ریت، ریتیان رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ شبد کہے پرہ دیوے راہ، رستہ اک جنائیا۔ لکھ چوراسی بن ملاح، ذات پات ورن گوت نہ کوئی رکھائیا۔ آتم دسے دُھر صلاح، پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ چار جُگ دی کہانی بانی نال بنا گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری بنت رہیا بنائیا۔ شبد سُت کہے میں ہوواں دلیر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ میرا رُوپ اگمی شیر، رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ دو جہاناں نرگن ہو کے رہیا گھیر، سرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جُگ جنم دا لہنا دیاں نیڑ، لیکھا منگان تھاون تھائیا۔ کوڑی کرپا مکے جھپڑ، جھگڑا رہے نہ جگت لوکائیا۔ بھاگ لگا کے مندر کھپڑ، کایا کھڑکی اک کھلائییا۔ من سہسا نہ کوئی بھپڑ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائییا۔ مُحبت کر کے کران مہر، مُحبت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ شبد کہے پرہ کرپا کری ٹھاکر، سہسا سرب چُکائیا۔ کلجُگ وکھایا کایا ساگر، بھوری پئی لوکائیا۔ ایتھے اوتھے ملے کیسے نہ آدر، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ نانا تٹا کریم قادر، پروردگار گود نہ کوئی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا لیکھا رہیا جنائیا۔ میں بھگتاں ماناں سیج، ساچے سنناں کران کُرمائیا۔ گُرمکھ لوان پیکھ، گُرسکھ گود سہائیا۔ سچ وکھاواں دُھر دا دیس، سچکھنڈ پردہ آپ اٹھائیا۔ جس گھر سدا وسے ایک، ایکا ایکنکار ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چھوٹے بچے نھے رہے کھپڈ، ادھر ادھر بھجن واہو داہیا۔ چرن کول سچ سہارا اکو رہے پیکھ، نیر نین نین اٹھائیا۔ لوکات پچھے چھڈ کے گئے دیس، آگے بہہ کے خوشی منائیا۔ سَتجُگ تریتا دوپر لکھ کے گئے لیکھ، نانا جوڑ قلم شاہیا۔ لہنا دینا دے کے گیا آپ دسمیس، دہ دشا گیا سُنائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم وٹائے بھیس، جس دا پتا نہ کوئی مائیا۔ مچھ داہڑی نہ دسے کیس، نہ کھئے مُونڈ مُنڈائیا۔ آد جُگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سچ سہنجنا وسائے دیس، سمبل ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری دُھر دی بنت بنائیا۔ شبد کہے پرہ بنائی بنت، گھڑن بھنہار اک اکھوائیا۔ آد جُگاد مہا سدا اگت، لیکھا لیکھ نہ کھئے وکھائیا۔ تھوڑا تھوڑا بھيو گُرمکھ ورلے دتا سنت، بھگت بھگوان اشارے نال اٹھائیا۔ لکھ چوراسی بھرے بھلے جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ نانا تٹیا نار کنت، سیج سہنجنی سوہیا کھئے نہ پائیا۔ آد جُگادی برہم بھادی منت، منتر

اپنا نام سمجھائیا۔ جس نال گڑھ تھے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سوامی اک سمجھائیا۔ شبد کہے میں بنیا سوامی، پرہ سچ دتی وڈیائیا۔ آواز مار انترجامی، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ پنج تت دی چھڈی غلامی، نرگن ہو کے حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ دی ساچی بانی، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جس دی صفت سدا لاثانی، سو آسانی رہیا بنائیا۔ ستگر دے گھر ست دُلارا ہو کے کھاواں مہانی، اپنا پیٹ بھرائیا۔ بہت خوشیاں نال دسائی اگلی کہانی، جس دی سمجھ کسے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا مٹے شیطانی، شرع نہ کوئی لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ شبد گرو کہے پرہ دیوے مان، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان انجیل قرآن رہیا جس گائیا۔ جس دے پچھے شودوالے مٹھ بنائے مکان، تیرتھ تٹ مندران نال سہائیا۔ جس دی وِدیا اکھراں نال میزان، رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ جس دا ملے نہ کتے نشان، لہ لہ تھکی سرب لوکائیا۔ جس نوں کھندے سری بھگوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے سہائیا۔ سو میرا بنیا مہروان، شبدی ست رہیا درڑائیا۔ جس دے حکم اندر برہمنڈ کھنڈ وشن برہما رو سس سوریا چند سیو کمان، دوس زین بھجن واہو داہیا۔ منڈل منڈپ کھیل ویکھے زمیں اسمان، جل تھل مہینل اپنا روپ جنائیا۔ سو داتا دانی سورپیر بلوان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مُحبت وچ دتا دان، وست اگم دی جھولی پائیا۔ شاہو بھوپ مار دھیان، ستگر سچا حکم سنائیا۔ بن شبد دوجا دسے نہ کوئی نشان، نشانہ اکو اک پلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ سچا اک اکھوائیا۔ شبد کہے میں سب دا ٹھاکر، گھر گھر ٹھوکر لائیندا۔ پنج تت کایا دے کے آدر، گر اوتار پیر پیغمبر گود سہائیندا۔ سورپیر جودھا بن بہادر، دو جہاناں ونڈ کھنڈ کھنڈ آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں جنہاں بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیندا۔ نام ونجارا بن سوداگر، چوڈاں لوک ہٹ چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کرائیندا۔ شبد کہے میں سیوادار، دُھر دی سیو کمائیا۔ جگ چوکرئی لے اوتار، نرگن سرگن کھیل وکھائیا۔ اندرے اندر بول جیکار، کراں اگم پڑھائیا۔ پریم پریتی اندر پُکار، سچ ست سمجھائیا۔ گُفت شنید کراں گُفتار، راگ اناد وجائیا۔ در درویش بناں بھکھار، الکھ نرنجن ہو کے الکھ جگائیا۔ کاتب ہو کے بنا لیکھار، میل ملاواں کاغذ قلم شاہیا۔ مخاطب ہو کے دیوا دیدار، نرگن نور کر زُسنائیا۔

عبادت وچ ہو کے بناں مددگار، دُھر دا سنگ نبھائیا۔ سفارش کر کے بیڑا کراواں پار، شوہ دریا نہ کوئی رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ شبد کہے میں سچ رام، رام راماں وچوں نظری آئیا۔ پریتی وچ بناں غلام، مُرشد ہو کے مُریداں لواں
 اُٹھائیا۔ بردا ہو کے کراں سلام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پیغمبر ہو کے دیاں پیغام، کلمہ اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ شبد کہے میرا رنگ انوکھا، آد جگاد سدا رنگائیا۔ چار ورن کر کے دھوکھا، ذات پات ڈیرہ ڈھاپیا۔ مان
 دواواں اُپر لوکا، پرلوکاں خوشی وکھائیا۔ سچ سناواں اک سلوکا، آتم پرما تم کر پڑھائیا۔ تن نگارے لگاواں چوٹا، سُرتی شبد تال سُنائیا۔
 کوڑی کریا کڈھا کھوٹا، ہوئے گڑھ ٹڑائیا۔ جگت اندھیر جگاواں جوتا، نُور نُور نُور رُسنائیا۔ کیسے وچ نہ آواں سوچاں، من مت بُدھ میری
 سار کیسے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پریتی نت نت لوچاں، ساچے سنتاں ویکھ خوشی منائیا۔ پکڑ اُٹھاواں وچوں کوٹاں، گُرمکھ ورلے گلے لگائیا۔
 سنت سہیلا اُکو بیٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پروا ہیا۔ شبد کہے میری سوہنی کار، ہر کرتے آپ جنائیا۔
 جگ چوڑی ویکھاں چار، ستجگ تریتا دوا پر پھیرا پائیا۔ کلجگ کھیل کراں اپار، اپرمپر اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لیکھا لکھ
 کے گئے بن لکھار، بھوکھت جگت جگت آپ جنائیا۔ تنہاں پیج دیاں سوار، سوارتھی ہو کے دیا کھائیا۔ نرگن زرویر لے اوتار، جوتی شبدی
 دھار پرگٹائیا۔ مہابلی کھیل اپار، ولی چھلی ویس وٹائیا۔ دھام انوکھا دسے اگم دوار، سمبل سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ساچا نام بول اک جیکار، دُھر
 دی کرے اک پڑھائیا۔ آتم پرما تم لکھ چوراسی اک وبار، بوہاری رہیا سمجھائیا۔ کرنی کر وچ سنسار، سگل سرشٹی رہیا اُٹھائیا۔ بھگت
 سہیلے رکھے نال، گر چیلے میل ملائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، سہج سُبھاؤ کرے پڑھائیا۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیا بندھ دیا کھائیا۔ کایا
 مندر اندر سوہنی سہنجنی دھرمسال، پُرکھ ابناسی کھلا پاتی دیا باقی اک جگائیا۔ جس دی منزل سدا سکھال، گھر وچ گھر پندھ مُکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ور گھر داتا اُکو اک اکھوائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپ
 شاہ سلطان، مہا انوپ باہر بیان، نت نوت ویکھے آن، سنت سجن کر پہچان، گُرمکھ گر گر دیوے دان، گُرمکھ چرن کول بخش دھیان،
 دھیان اپنے وچ رکھائیا۔

شبد کہے میں بنیا سُہیلا، انہو کھیل کھلائیندا۔ بھگت بھگونت کر کر میلا، گرہ گرہ خوشی وکھائیندا۔ اکو گھر وسا گرو گرو چیلا،
 چیلا گر رنگ رنگائیندا۔ دُھر دا دھام دس نوِیلا، نراکار آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا اک
 وکھائیندا۔ شبد کہے میں بناواں بنت، گھڑن بھتہہار اکھوائیندا۔ لیکھ جناواں جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ نام دیواں نرالا دُھر
 دا منت، منتر اک پرگٹائیندا۔ روپ وکھاواں نار کنت، گھر سجن سچ وڈیائیندا۔ مہما سمجھاواں سدا اگنت، لیکھا لکھت وڈیائیندا۔ ویکھ
 وکھاواں آد انت، جگ چوکڑی پھیرا پائیندا۔ بودھ اگادھ بنا کے پنڈت، دُھر دا ساچا نام سُنائیندا۔ کر پرویس جیرج اندج، اُتبھج سینج بہم
 چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ شبد کہے میں آیا دوڑ، دُھردرگاہی پھیرا پائیا۔ جنہاں سجن
 گیا بہڑ، تنہاں پورب لیکھا نظری آئیا۔ کوئی دس کے گیا برہمن گوڑ، پوت سپوتا دے وڈیائیا۔ جگت پیاسا بھئے بُجھائے اوڑ، ترسنا ترپت
 پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُس دے ہتھ ڈور، بنھ شبیدی تند اُٹھائیا۔ بھگت کہے موہے میرا گیا بہڑ، دُور دراڈا
 نظری آئیا۔ چڑھ کے منزل ویکھے پوڑ، گھر مندر سوہیا پائیا۔ اوتھ کھیل اور کا اور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل سوہنی
 بنت بنائیا۔ شبد کہے میں بن کے سچا، صاحب ستگر نظری آئیا۔ جن بھگت اُٹھاواں اپنا بچہ، پچن اپنے نال ملائیا۔ چار جگ دُھر
 سندیس جو گر اوتاراں دساں، پیر پیغمبران اشارہ دتا جنائیا۔ اوسے مندر اندر وساں، جس دی ساڈھے تن ہتھ کرے وڈیائیا۔ اوسے پریم
 پیار اندر نٹھاں، نرگن ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ اوسے تال نگارے ہو کے وجاں، جس دی دُھن ناد سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم دتا بے پرواہیا۔ شبد کہے میں آیا گردیو، سب دا متر نظری آئیا۔ جس دی جگ چوکڑی کردے رہے
 سیو، سیوک بن کے سیس نوایا۔ سو دیونہارا اگمی میو، رس امرت اک چکھائیا۔ جس دی صفت جانے کوئی نہ جہو، بتی دند نہ کوئی
 وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول اپنا بھو، پڑدہ اوبلا دتا اُٹھائیا۔ دھام وکھایا اک نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ساچی کرنی دتی سمجھائیا۔ شبد کہے میں آیا نٹھا، بن کے پاندھی راہیا۔ سنت سُہیلا کیتا اکٹھا، پورب میل ملائیا۔ جنم کرم دا میٹ
 کے رٹا، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ جوگ ابھاس کوئی نہ دسا، پوجا پاٹھ نہ کئے پڑھائیا۔ سر سروور نہ بنایا کوئی تٹا، تیرتھ روپ نہ کوئی

وکھائیا۔ پریم پیار اندر پردے وسا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ سچ سندیس سُنایا جسا، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہ
 گیا ہکا بکا، حیرانی سب دے اُپر چھائیا۔ کرے کھیل کھیل پُرکھ سمرتھا، نرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ سچ دیوے نچھر رسا، امرت دھار مُکھ
 چوائیا۔ ترے گن مایا جگت خیال کدے نہ پھسا، پھاسی سب دی ربیا تڑائیا۔ اگنی تت نہ کھئے تپایا بھٹھا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نہ
 کوئی جنگل جوہ اُجاڑ پھاڑ تِلّا پربت دسے وٹا، ڈونگھی کندر نچ گھر آپے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم ست ستوادی برہم برہمادی لے کے متا،
 متا اپنے نال پکائیا۔ جس دی مہا سدا اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سو صاحب سجن میت مُرارا گھر سوامی بنیا سکا، کوڑ کڑیارا ناتا توڑ
 تڑائیا۔ اکھاں نال ملا کے اکھاں، آخر اپنا گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے میں آیا
 لاڑا، دُھر دی بنت بنائیا۔ بن کنت بنائی نارا، نرگن نرویر لے پرنائیا۔ ساچے مندر اندر اک اکھاڑا، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ تُوں میرا میں
 تیری سانجھی گاون وارا، ڈھولا راگ اکو سُنائیا۔ اکم اتھاہ بول جیکارا، کرے سچ پڑھائیا۔ محل اٹل اُچ منارا، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔
 کاغذ قلم نہ لیکھنہارا، وید کتیب سمجھ نہ پائیا۔ تھوڑا تھوڑا سارے دے کے گئے اشارہ، اشاریاں وچوں بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کھیل آپ وکھائیا۔ شبد کہے میں آیا کھیل کرن، کرتے دتی وڈیائیا۔ سنت سُپیلے آیا پھڑن، لکھ
 چوراسی کھوج کھوجائیا۔ جیودیاں جگ آیا من، من جیون وچ بدلائیا۔ دو جہاناں آیا ترن، سگلا ساتھ نال ترائیا۔ اُچے ٹلے آیا چڑھن،
 ساچے پوڑے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا ربیا وکھائیا۔ شبد کہے میں آیا ادھارن، پنت پاپی پار
 کرائیندا۔ جن بھگتاں پیج سوارن، سوارتھی سوارتھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا ابھارن، پھڑ باہوں پار لگائیندا۔ ایہہ وڈا
 دُھر دا کارن، بن کرنیوں لیکھے لائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن ایسے دی صفت اُچارن، جو صفتاں والا ہر بھگت
 صفتی روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ شبد کہے میں آیا کرتا،
 قُدرت ویکھ وکھائیا۔ نہ جمدا نہ کدے مردا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ زبھو ہو کدے نہ ڈردا، بھے وچ کدے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی
 ویس اگما دھردا، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ سنت سُپیلے گر چیلے گرمکھ وچوں پھڑدا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ نار سہاگن بن

ویراگن آتم پر ماتم آپے وردا، ور داتا بے پرواہیا۔ لیکھا جانان جیو جنت سادھ سنت گھر گھر دا، در در اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ شبہ کہے پرہ لیکھا بے پرواہ، بے پرواہی دتی جنائیا۔ دُھر دا بن اک ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ رہبر ہو کے سچ خُدا، نوری جلوہ دیاں جنائیا۔ دُھر دا نادى ناد سنا، انراگ راگاں وچوں دیاں پرگٹائیا۔ بودھ آگادھ منتر دِرڑا، کراں سچ پڑھائیا۔ جُگ چوکرئی جو پُورب بھوکھت گئے لکھا، سو لیکھا ویکھاں تھائوں تھائیا۔ لکھ چوراسی جاننہارا گناہ، صفتان بھریا اکو اک نظری آئیا۔ سنت سہیلے لوان جگا، گر چیلے میل ملائیا۔ جن بھگتاں پکڑ بانہ، سُنے سُنّیاں وچوں جگائیا۔ ناتا جوڑ پتا ماں، پُوت سپُوت گود اُٹھائیا۔ ساچی سکھیا اک دِرڑا، درشٹی اپنے وچ ٹکائیا۔ جنہاں گُرمکھاں اک وار ہاں وچ کیتی ہاں، ہوئے روگ چُکائیا۔ اوہناں سچ دوارا بخشاں سچا تھان، جس دی بھومکا جکت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ سچ محلے دیاں وسا، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولا رہے گا، گون آون دوویں دتے مٹائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی امرودیوی، سدھرو دیوی دے گرہ جموں ★

شبہ کہے میں سد امر، امراید سہائیندا۔ گر اوتاراں دے دے خبر، بے خبر آپ سُنائیندا۔ جام پیالہ دیواں مدھر، رس اکو اک پرگٹائیندا۔ پیر پیغمبر بنا ٹبر، کنبہ اکو اک وڈیائیندا۔ ست ستوادی دیواں صبر، ثابت اپنا آپ وکھائیندا۔ کھیلاں کھیل باہر اندر، گپت ظاہر نور چمکائیندا۔ توڑ ٹڑاواں کورٹا جندر، سچ ہتھوڑا ہتھ رکھائیندا۔ کدے وچ نہ آواں مڑھی گور قبر، خاکی خاک نہ کدے سہائیندا۔ نیت نوت اپنا روپ لوان بدل، ویس انیکا آپ وٹائیندا۔ سچ دوارے بہ کے کراں عدل، عدالت اکو اک لگائیندا۔ قتل گاہ وچ مینوں کھئے نہ کرے قتل، مقتول روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ میرا دھام مقدس بیٹل، سچ دوارا اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل موہے سمجھائیندا۔ شبہ کہے میں سچ امرائو، اُلفت اکو اک وڈیائیا۔ وسان نہچل دھام اگم اتھاہو، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ سچ سندیسہ گاون دا سدا چاؤ، گر اوتاراں پیر پیغمبران کراں پڑھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پکڑاں باہوں، نردھن سردھن دیاں وڈیائیا۔ جُگ

جُگ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاؤں، کاک ہنس رُوپ وکھائیا۔ جن بھگتاں دیواں ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں پاواں راہو، مارگ اکو اک دھر دا دیاں وکھائیا۔ سچ منتر جپاواں ناؤں، ناؤں نرنکارا اک اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیوا دتی لگائیا۔ شبہ کہے میں اُچ اکم، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ نہ مراں نہ پواں جم، جیوں جُگت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہتھ منہ نک نہ کھئے کن، اکھاں درشٹ نہ کھئے جنائیا۔ پنج تت نہ کوئی تن، مایا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ مندر مسجد مکان نہ کوئی چہر چھن، جھونپڑی نظر کیسے نہ آئیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان دیوے کوئی نہ ڈن، بندی خانے نہ کھئے سٹائیا۔ ساچے حکم اندر بن حاکم سب نوں رہیا ہنہ، بندھن اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدہ دتا چُکائیا۔ شبہ کہے میرا دھام اپارا، ہرجو سوہنی بنت بنائیا۔ زرگن ہو کے وسان نیارا، نرکار ہو کے سوہا پائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل کراں وچ سنسارا، بن سنساری ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جُگ چوکرئی آتم پرماں کھول کواڑا، ساچا مارگ اکو اک جنائیا۔ نت نوت گوپی کاہن لگاواں اکھاڑا، ساچی سخیاں منڈل راس رچائیا۔ سدا سدا سد سچ و جاواں تارا، دھر دا راگ ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی موہے دتی جنائیا۔ شبہ کہے میں سب دا عالم، علماں وچوں نظر کیسے نہ آئیا۔ حکم واسطے سب توں ظالم، حقیقت وچوں حق دیاں بھجائیا۔ لیکھاں وچوں اکم اتھاہ وڈا کاتب کالم، کلمیاں وچوں کلمہ نبی پڑھائیا۔ رُوپیاں وچوں رُوپ ست سرُوپ میرا سالم، صحیح سلامت آپ اکھوائیا۔ نغمیاں وچوں نغمہ دیاں پیغامن، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سُنائیا۔ ایماناں وچوں سچ درڑاواں ایمانن، ایشٹ دیو سوامی بے پرواہیا۔ جُگ جن بھگتاں بن دا رہیا ضامن، دھر دی ضامنی توڑ نبھائیا۔ ایہو جیہا سماں کدے نہ ملیا جو بھگت بھگونت بیتھن آمنو سامن، ستم ستمی خوشی منائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کرشنا رام گاون، رام رام رام رُوپ اکو نظری آئیا۔ جس دا جُگ چوکرئی کردے رہے آگن، آگیا وچ سرب لوکائیا۔ سُن دے رہے کلام دھر کلامن، عالمن کرے پڑھائیا۔ سو صاحب ستگر شبہ پکڑیا دامن، دستگیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا چُکائے دو جہانن، ایکا دوآت سرُوپ اپنے وچ ملائیا۔

★ ۱۴ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پرکاش چند دے گرہ جموں ★

حکم اندر بناں حاکم، شبدی شبہ خوشی منائیندا۔ بھيو چُکاواں پر ماتم آتم، پڑدہ اوہلا آپ اُٹھائیندا۔ کھیل کراواں ظاہر باطن، گُفت سُنید رنگ رنگائیندا۔ بن رسنا جہوا کران باطن، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیندا۔ پیا پریتم ہو کے بناں ساتھن، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ساچا ڈھولا سُناواں گاتھن، گیت گوہند الائیندا۔ ساچے منڈل پاواں راسن، گوپی کاہن نچائیندا۔ ساچی جوت کران پرکاسن، نرگن نُر نُر نُر ڈگمگائیندا۔ سچ بھومکا سہاواں اکمڑا آسن، سیج سہنجنی ڈیرہ لائیندا۔ میل ملاواں چرن پریتی ساچا ناتن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ درڑائیندا۔ حُکے اندر ویکھاں حقیقت، حق بحق کھوج کھوجائیا۔ میٹ مٹاواں کوڑ شریکت، لاشریک ناؤں وڈیائیا۔ سچ دساواں اک عقیدت، عقیدہ اکو گھر جھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو کر کے گئے وصیت، مسل سب دی دیاں وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت شاستر سمرت وید پُران جو کرن نصیحت، الفیے کرے پڑھائیا۔ مہروان ہو کے سب دی بدل دیواں طبیعت، طبء طمع اکو رنگ وکھائیا۔ مہروان ہو کے دیواں اک قابلیت، علم عالم نہ کھئے وڈیائیا۔ ہردے وچوں دساں اک اصلیت، اصل اپنا روپ وکھائیا۔ وست امولک دساں ملکیت، نام پدارتھ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ حاکم بن کے بولاں جیکارا، اکو ناد سُنائیا۔ سرب جیاں دا سچ پیارا، پیا پریتم دیاں درڑائیا۔ ست ستوادى ست منارا، محل اٹل دیاں وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نرگن نُر نُر کران رُسنائیا۔ آتم پر ماتم کھیل نیارا، گھر مندر دیاں وکھائیا۔ سُرتی شبدی سچ اکھاڑا، گوپی کاہن روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا اک چُکائیا۔ حاکم بن کے دیواں سنديسہ، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہ اک نریشا، دو جہاناں شاہ اکھوائیا۔ نِت نوت میرا دھارے اگئی ویسا، ویس اولڑا آپ پرگٹائیا۔ ست دھرم چلائے پیشہ، پیشتر سب نوں آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرنہارا ہیتا، پریتوان پریتم داتا بے پرواہیا۔ آد جُگاد جُگ چوکری اگلا پچھلا جانے لیکھا، پڑدہ اوہلا دئے اُٹھائیا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے ساچا کھولے بھیتا، انہو اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ حاکم ہو کے بدلاں تقدیر ساچی کرنی کرت کھائیا۔ پریم پیار دی دس تدبیر، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ منزل ویکھاں

چڑھ آخِر، چوٹی بہ بہ سوہا پائیا۔ کوڑی کِریا میٹ زنجیر، شرع شریعت ڈیرہ ڈھاپیا۔ گہر گمبھیر بن وڈ پیرن پیر، ضمیر سب دی دیاں بدلائیا۔ سچ وکھاواں اک تصویر، جوتی جلوہ نور زُشنائیا۔ مُرید ہون نہ دیواں کوئی دلگیر، مُرشد ہو کے ہوواں سہائیا۔ بھگون ہو کے کٹاں بھیڑ، جن بھگتاں گود اُٹھائیا۔ ستگر ہو کے امرت جام پیالہ پیواں سیر، سانتک ست ست ورتائیا۔ نیتر لوچن اکھ کھولاں بے نظیر، نظر اپنی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ حاکم ہو کے کھیل کھلاواں، خالق خلق دیاں سمجھائیا۔ سنت سہیلے مات اُٹھاواں، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ پریمی ہو کے پکڑاں بانہوں، بھجاں اپنے نال ملائیا۔ منتر سچ جپاواں دھر دا ناواں، ناؤں نرنکارا اک اپائیا۔ ہنس بناواں پھڑ پھڑ کانواں، کاگوں ہنس اُڈائیا۔ بھلے بھٹکے پاواں راہواں، رببر بن کے نور خُڈائیا۔ پچھلا لیکھا سرب جناواں، پیر پیغمبران نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلاں کھیل ہو کے بے پرواہیا۔ شبد حاکم حکم ایک، ایکنکارا آپ درڑائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوڑی کیسے نہ لیکھیا لیکھ، کاغذ قلم شاہی وِدیا نیتر نیناں نیر وبائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا لبھدے گئے بہیت، لبھیاں انت کھئے نہ پائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن اولٹا وِس، رُپ رنگ ریکھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش لکھ چوڑاسی اندر وڑ کے رہیا کھيڈ، نرور نرکار نرنکار رُپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا رہیا کھلائیا۔ شبد حاکم کہے میری دھر دی ٹیک، سدا سدا سد دیاں وڈیائیا۔ جگ چوڑی پچھوں کھولاں بہیت، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ بھگت بھگونت ہو کے لواں ویکھ، سنت ستگر رُپ سہائیا۔ گرسکھاں گرمکھاں سرنائی دیواں ایک، چرن کول ملے وڈیائیا۔ مستک لاواں دھر دی میخ، ٹکا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ حاکم ہو کے شبد گرو بلکار، ایکا حکم ورتائیا۔ جس نوں سیس جھکاؤندے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر سجدہ سچ کرائیا۔ جس دی شاستر سمرت وید کرن پکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جس دی رسنا جہوا بتی دند صفت کرے جگ چار، ڈھولا راگ اکھراں وچ سُنائیا۔ جس دا آد جگاد انت نہ پاراوار، بے انت ناؤں دھرائیا۔ جس نوں سادھ سنت مندے گئے کنت بہتار، پت پریشور بے پرواہیا۔ جس دا جیو جنت آدھار، لکھ چوڑاسی رہیا سہائیا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ کرن نمسکار، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جس

دا رَو سس کرے اُجیار، دوس رین سیو کھائیا۔ تِس دا لیکھا چلے اپر اپار، بہرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ سو صاحب بنیا سِکدار، حُکم اِکو اِک جنائیا۔ شبد گرو مہابلی بلکار، جودھا جگت روپ وٹائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سمبل بہہ کے دھام نیار، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ سنت سہیلے لے اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ لیکھ چُکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا وکھائے اگئی دھرمسال، سچ دوارا اِک پرگٹائیا۔ دیا باقی کھلاپاتی آپے بال، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ شبد انادی وجے تال، دُهن آتمک راگ سُنائیا۔ پُچھن آیا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جس دے اگے کردے گئے سوال، نت نوت جھولیاں ڈاہیا۔ سو دیونہارا دان، داتا دانی ویکھ وکھائیا۔ جس نون اکھراں وچ کھندے رام، بن اکھراں رام رمیا گھٹ گھٹ رہیا سائیا۔ جس نون پیر پیغمبر کردے گئے سلام، سو نور خدائی جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دیونہار پیغام، پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنے ہتھ لے انتظام، نوبت اپنا نام وجائیا۔ جس دا اِکو کلمہ اِکو نام، اِک حدیث اِکو دئے کلام، کاتب ہو کے دوجی قلم نہ کھئے اٹھائیا۔ اِکو مندر اِکو منزل اِکو محبوب اِکو امام، پروردگار اِک اکھوائیا۔ اِکو بردا در درویش بنے غلام، اِکو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اِکو نور سری بھگوان، اِکو جوت نوجوان، اِکو قلعہ کوٹ دیونہار وڈیائیا۔ اِکو سچکھنڈ مکان، اِکو دیا باقی جگے مہان، اِکو کھلاپاتی ویکھے نوجوان، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اِکو شبد داتا جودھا سورپیر بلوان، برہمنڈ کھنڈ رچنہارا پُری لوء جہان، وشن برہما شو ترے گن مایا پنج تت لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدي حُکم حُکم درڑائیا۔ شبد سندیسہ دُھر دا حُکم، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ سنت سہیلے کڈھے اتم، درشٹ اِشٹ نال ملائیندا۔ شبد انادی بنائے نُخم، تاثیر اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی کار وکھائیندا۔ کرنی کار اندر کرتار، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ جگ چوکری ویکھ سنسار، نت نوت ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم ہو تیار، ترے گن اتینا پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل گِرو گِردھار، گہر گمبھیر خوشی منائیا۔ پورب لیکھا مقروض سب دا قرضہ دئے اُتار، گر اوتاراں پیر پیغمبراں جھولی پائیا۔ سب نون کر کے دستبردار، دستگیر اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر حُکم سندیسہ کرے خبردار، بے خبر خبر جنائیا۔ کوڑی کِریا کل کاتی کڈھے باہر، جگت حیاتی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اِک ورتائیا۔

حیاتی کہے میں بدلاں حدیث، حضرت تیری کراں پڑھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد راہ تگدے گئے اکیس، ایکا اکھ کھلائیآ۔ تیرا کلمہ گاواں گیت، اکو راگ الائیآ۔ صدی چوڈھویں ربی بیت، بتی کہانی تیری جھولی پائیآ۔ میں تیرے حکمے اندر بدلاں ریت، ریتیوان تیری سرنائیا۔ میری ہستی نہ کوئی میں کیٹن کیٹ، نیچاں وچوں نیچ نظری آئیآ۔ پروردگار نہ دیئیں پیٹھ، کروٹ لے نہ مکھ بدلائیآ۔ میرا انتر کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے تپائیآ۔ لیکھا چکے جگت مسیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ سر ہتھ ٹکاؤنا خنداوند کریم، کلمہ تیرا نظری آئیآ۔ تیری شان عالی عظیم، اعظمت تیرے ہتھ پھرائیا۔ تیری کوئی نہ جانے تعلیم، طوبی طوبی کرے خدائیآ۔ تیری کیسے سمجھ نہ آئی تقسیم، زیر زبر ربی گرلائیآ۔ تیرا بھیو نہ جانیا الف میم، نقطہ نون نہ کھئے مٹائیآ۔ تیرا پیر پیغمبر پکا بنیا نہ کھئے منیم، سدا سدا ساچا سنگ نبھائیآ۔ جو آیا بردا بن اولین، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ رسنا کہندا گیا غمخوار مسکین، مشکل تیری جھولی پائیآ۔ تیری دھار سمجھ مہین، سیس قدماں اُتے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، در ٹھانڈے میل ملائیآ۔ ٹھانڈا در پروردگار، گھر اکو نظری آئیندا۔ جس گرہ بنیں مددگار، دھر دا سنگ نبھائیآ۔ جس دا عدداں وچ نہ کھئے شمار، تشدد روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ سو قدرت اندر قادر ہو کے کرے پیار، جن بھگتاں قدر اپنے ہتھ رکھائیآ۔ کیسے غدر وچ نہ آئے فساد، فیصلہ حکم وچ منائیآ۔ کلجگ اتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرن آیا امداد، عمل عامل سب دا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست اعتماد وسماد ہو کے بسمل روپ اپنے اُپر ٹکائیآ۔

★ ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لال چند دے گرہ جموں ★

جُگ چوکرئی پچھوں اٹھیا سْت شبد نرویر، نرنکار دئے وڈیائیا۔ پریم پریتی پیار اندر سْت سرُوبی کرنی مہر، مہروان ہو کے دیا کھائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھنا شہر، شہنشاہ اپنا حُکم جنائیا۔ بھيو چکاؤنا اندر باہر گپت ظاہر گمبھیر گہر، پردہ اوبلا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت ادھارن پیچ سوارن کوئی نہ لاؤنی دیر، دُور دُراڈا نیرن نیرا پنڈھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کایا ماٹی اُلٹا گپڑنا گپڑ، چار کُنٹ دہ دشا آپ بھوئیا۔ کوڑ وکارا ہوئے بنکارا مایا ممتا لینی گھیر، بلدھاری ہو سہائیا۔ نِت نوت جوٹھا جھوٹھا جھگڑا دینا نیڑ، ثالث اپنا رُپ وٹائیا۔ آتم پر ماتم مل مل کھلاؤنا کھیل، خالق خلق وچوں دینا جنائیا۔ گہر پرکاش کرنا پن باقی تیل، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ مِتر پیارا ہو کے ملنا سبجَن سہیل، دُھر دا سنگی سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی پچھوں آیا نرگن دھار، سورا سَتگر اک اکھوئیا۔ پنج تت نہ کھئے آکار، من مت بُدھ عقل سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ دو جہاناں نردھن سردھن ہو کے پاوے سار، مہابلی بل اپنا اک پرگٹائیا۔ جُگ چوکرئی پُورب لیکھا ویکھے وگسے ویکھنہار، پن اکھاں نیتر نین اک کھلائییا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران جو جُگ جُگ دتا سکھال، سو سکھیا لکھیا ویکھے تھاوں تھائیا۔ پیر پیغمبران جو دیندا رسیا جلال، جلوہ نُور نُور رُشنائییا۔ سو ویکھ وکھاوے صاحب گوسائیں پروردگار، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جس دا کلمہ کاغذاں اُتے کرے پُکار، نغمہ رسنا نال سُنائیا۔ سو مُریداں مُرشد کرے پیار، پوشیدہ اپنا پردہ لاپیا۔ عقیدہ اِکو دسے سچ دربار، درگاہ ساچی میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار مان وڈیائیا۔ نرگن نرویر شبد اگئی آیا تھ، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ جگت آکار نہ کوئی تت، مُنہ ہتھ تن ماٹی خاک نہ رنگ رنگائییا۔ اِشٹ دیو سوامی رسنا جہوا کیسے دا نام نہ لئے رٹ، نیواں ہو کے سیس نہ کیسے نوئیا۔ ویکھ وکھائے سب کچھ جانے وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ لیکھا کھوج کھوجائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پریم پریتی اندر جس دا نام گئے رٹ، دوس رین اٹھے پھر دھیان لگائییا۔ جس دے پچھے سُولاں اُتے ستھر بیٹھے گھت، یارڑا اِکو اک منائیا۔ سو صاحب سُلطان پریم پریتی اندر ہو کے وس، جن بھگتان ویکھے چائیں چائیا۔ ساچے مندر وصل کرائے حق، اصل وچوں سچ نسل سمجھائییا۔ سچ دوار کر پیار کرے اِکٹھ، میل ملاوا سہج سُبھائییا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وڈ وڈا اِکو اک اکھوائیا۔ نرگن نرُور نرنکار، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جاتا لے اوتار، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ شبد دملمہ وجے اگم اپار، کوئن کوٹ راما نین اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر پیغاما سُنن ہو کے خبردار، اَلس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرو گرو گرن کرن نمسکار، سپس جگدیس اک جھکائیا۔ کاغذ قلم شاہی کرے ہاباکار، ہوکا لے لے رہی سُنائیا۔ چارے جگ بن پنہار در درویش الکھ جگائیا۔ تیرا کھیل اگم اپار، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تیرا حُکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا سٹ لاڈلا برخوردار، شبدي اِکو اک اکھوائیا۔ جس دا حُکم رہیا جگ چار، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے پاوے سار، مہاسارتھی اپنا کھیل کرائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے لے اُٹھال، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ پورب جنم دا لیکھا جانن والا حال، حالت اگلی دئے درڑائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، دین دیال دیا کھائیا۔ ست دھرم دی سچی دھرمسال، لکھ چوراسی جیو جنت رہیا جنائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ہر ٹھاکر بنایا مکان، گھارت اپنا آپ گھڑائیا۔ جس گرہ بہہ کے کھیل کرے مہان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ نرگن بھوئے شبد سوامی، لوکات ویس وٹائیا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، انتر آتما کھوج کھوجائیا۔ سچ سندیسہ دُھر دی بانی، تیر انبالا اک چلائیا۔ بھوپت بھوپ بن شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے قلم کانی، کائنات سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گرو اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا کیتی فانی، فیصلہ اپنا اک سُنائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیال ٹھاکر ہو کے بنیا اِکو بانی، بلدھاری پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دتے مارگ سچ آسانی، انسانیت وچوں انس اپنی لے جگائیا۔ پچھلی پڑھے نہ کھئے کہانی، اگلی گاتھا رہیا درڑائیا۔ امرت بخشے ٹھنڈا پانی، پریم پریتی دھار وہائیا۔ لیکھا جانے بن ذبح ہویاں فربانی، سپس دھڑاڈ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ نرگن دھار آیا بھجا، شبدي رُپ وٹائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے پڑدہ کجا، اوڈھن اک ٹکائیا۔ نام ندھان نگارہ ہو کے وجا، اگمی راگ سُنائیا۔ آتم پرمامت دیوے رسا، رسنا جہوا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ محل اٹل اندر وڑ کے ہسا، ہستی مستی وچ وکھائیا۔ سچ درباری دے کے دُھر دا پتہ، پت پریشور پڑدہ لابییا۔ لوچن نین کھلائے اکھا، آخر اپنا میل ملائیا۔ بھاگ لگاونہارا کُلی ککھاں، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ سجن سہیلا بن کے سکا، سین اپنا

ناؤں دھرائیا۔ ست ستوادی دُھر دی دیوے متا، من مت کوڑی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے ویکھن آیا، شبد سوامی بے پرواہیا۔ جس نوں کھندے دائی دایا، آد جُگادی سیو کھائیا۔ جس دی رچنا ترے گن مایا،
 لوک پرلوک ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے پنج تت کھیل رچایا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن پائیا۔ جس نے ستجگ تریتا دواپرکجگ
 ونڈ ونڈایا، حصہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نے شاستر سمرت وید پُران لیکھ لکھایا، کھانی بانی ناد سُنائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر مات
 پرگٹایا، اتم پر ماتم بوجھ بوجھائیا۔ جس نے سادھ سنت گلے لگایا، بھگت بھگونت ناؤں دھرائیا۔ جس نے سخیان نال بن بن کنت سوہنا
 منگل گایا، کیت اکم الاہیا۔ جس نے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت ڈیرہ لایا، ڈونگھی کندر کھوج کھوجائیا۔ جس نے آد جُگاد
 نت نوت دین مذہب شرع زنجیر تن پہنایا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ سو صاحب ستگر نرگن ہو کے جن بھگت دوارے منگن آیا، در
 درویشا لکھ جگائیا۔ جس دا اند انداں وچوں ہتھ کیسے نہ آیا، اند کارج کر کر تھکی سرب لوکائیا۔ تِس نے پچھلا لیکھا سب دا خارج
 اپنی ہتھیں دتا کرایا، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ سب دا ارداسا دے بھرواسا اکو وار دے سودھایا، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ آسا منسا منسا آسا
 لیکھے لایا، پرتھی آکاشا کھوج کھوجائیا۔ جس دا خلاصہ کھول نہ کیسے سمجھایا، اشاریاں نال گئے درڑائیا۔ سو پُرکھ ابناسا ویس وٹائیا۔
 شبدي ساتھ جوڑ جڑایا، پُورب گھاٹا جن بھگتاں پُور کرایا، اتم نیڑے واٹا رہیا وکھائیا۔ سرب جیاں دا داتا نظری اکو آیا، نرگن نرور
 بے پرواہیا۔ پر پُرکھ پر ماتم اتم مات پت آپ ہو جایا، گرسکھ گر گر گودی گود سہائیا۔ اتم سریشٹ سچ پریتی ناتا آپ جڑایا، ایتھے اوتھے
 نہ کوئی توڑ ٹڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد اکئی رُوپ دھر، سچ دھرواسا اک وکھایا، پریم پیار پریتی اندر پریم ہو
 کے وچ سہایا، سمگری اپنے ہتھ رکھائیا۔

★ ۱۵ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر ضلع جموں ★

گر شبد کہے میری دُھر دی نوکا، جن بھگتاں راہ تکائیا۔ جس دا دو جہاناں دتا ہوکا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پڑدہ اوہلا چُکایا
چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق سبق درڑائیا۔ لکھ چوڑاسی جنایا اگمی موقع، سچ آواز لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر
دی کار کھائیا۔ شبد کہے میں لے کے آیا نئی، سوہنی بنت بنائیا۔ مٹر پیارا بن کے آیا سئی، سجن رُوپ وٹائیا۔ جس دی یاد وچ یادو دسدا
رہیا گھنئی، گوپی کاہن کھیل کھلائی۔ جس دے دھیان وچ آد شکت بیٹھی رہی میا، جگ چوکری کھوج کھوجائیا۔ جس دے بھ اندر
رائے دھرم نہ کڈھے وبسیا، چتر گیت نہ لیکھ وکھائیا۔ جس دے حُکم اندر دو جہان برہمنڈ کھنڈ لکھ چوڑاسی آتم پرما تم بنائے سچا بھیا، پریم
پریتی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ رہیا درڑائیا۔ گر شبد کہے میں لے کے آیا نئی ایک، ایکنکار حُکم
جنائیا۔ جو بھگتاں دیوے ٹیک، سوہنی سیو کھائیا۔ دوجا کوئی نہ لوے پیکھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے اُپر
چڑھ کے لین کھید، خوشیاں راگ الائی۔ پاربرہم پت پریشور مینوں دتا بھیج، سوہنی سیو سمجھائیا۔ میں چل کے آیا اگمڑے دیس،
دسنتر ویکھاں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بنت بنائیا۔ شبد کہے میری نئی رنگیلی، رنگ رتے آپ
رنگائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئے دلیلی، من مت بدھ نہ کھئے چٹرائیا۔ جس دی دھار کوئی نہ جانے پیلی نیلی، سوہا رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ اس
وچ آد جگادی اکو اصیلی، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی ونڈ ونڈائیا۔ شبد کہے میری نئی دا
اگمی ناپ، گھاڑت ہر جو آپ گھڑائیا۔ جس اُتے بہہ کے کوٹ جنم دے اُترن پاپ، پنت پوت دئے کرائیا۔ جس اُپر چڑھ کے اندرے اندر چلے
اجپا جاپ، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ جس دے مندر وڑ کے ویکھے جوت پرکاس، نرگن نور نور رُشنائیا۔ جس دا کدے نہ ٹٹے ساتھ،
کھیوٹ بنیا بے پرواہیا۔ بھگت سہیلا بن کے جائے آکھ، اکھڑ اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان
وڈیائیا۔ شبد کہے میری نوکا اولی سواری، سیوا سب دی اک لگائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا کرے تیاری، ترے گن ناتا توڑ ٹرائیا۔ ادم
کر کے چڑھے مار چھالی، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اپنی دیا کھائیا۔ میل ملے جوت نرنکاری، نرگن میلا سہج سبھائیا۔ لکھ چوڑاسی مانس جنم

وچوں ایہو سچی تاری، تارنہارا آپ ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ شبد نئیا نوکا رہی بول، انبولت
 راگ سُنائیا۔ سچ کوک و جاوے ڈھول، ڈھولک اک کھڑکائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں میں آئی بھگتاں کول، دوسر ہتھ نہ
 کیسے پھڑائیا۔ ہولی ہولی اپنے وچ بہاواں اڈول، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ مارگ دس اک انمول، پاندھی دھر دے دیاں بنائیا۔ سچ دوارا اگئی
 کھول، پڑدہ اوہلا اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیوا سوہنی اک سمجھائیا۔ شبدی نئیا کہے اخیر، بن اکھراں رہی
 جنائیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھ ویر، ویلا وقت خوشی منائیا۔ پر م پُرکھ پرہہ آیا پیر، پیرن پیرا نور خُدائیا۔ جس دا کھیل گہر گمبہر، اگم اتہاہ
 اکھوائیا۔ امرت بخشے ٹھانڈا سیر، مدھر پیالہ جام وکھائیا۔ دھام وکھائے بے نظیر، نظر اپنی لئے بدلائیا۔ جنم جنم دی کئے دلگیری آگے ہونے نہ
 کئے دلگیر، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ آون جاون چکے پیڑ، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ آتم پر ماتم بنھ کے پیڑ، گھر ساچے دئے بہائیا۔ جس
 مارگ نوں لبھدے گئے پیر فقیر، سنت سجن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک سُنائیا۔ نئیا کہے جو
 میرے اُپر چڑھا، اپنا آپ مٹائیا۔ سو دھر دا ڈھولا پڑھا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا کردا، دوجی اوٹ نہ کئے رکھائیا۔ منزل
 منزل پوڑے چڑھا اپنا پندھ مکائیا۔ ویکھے کھیل سچے تھر گھر دا، جنھے وچے شبد ودھائیا۔ ملے میل اگئی پر دا، پیا پریتم لئے ملائیا۔
 جگت وچھوڑا مٹے چر دا، دُور دُراڈا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آگے گیڑا انوکھا گیڑا، گیڑنہار اک اکھوائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں
 پارہم پرہہ آیا پھردا پھردا، پت پریشور ویس وٹائیا۔ کنڈھی اُتے آگے آپ گھردا، بھگتاں ڈوری تند لیا بندھائیا۔ مان تٹا اگئی شیر دا، مہر
 وچ اپنا آپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ شبد نئیا کہے میں آئی کھیڑے، کھپڑا جگت چھڈائیا۔
 ساچے لگے پچھلے ڈیرے، اگلی خوشی منائیا۔ جگ چوکرئی لنگھائے کر کر وڈے جیرے، آسا اک ودھائیا۔ کون ویلا پرہہ کرے مہرے، مہر
 نظر اٹھائیا۔ میں بھگتاں سنگ راگ الاواں تیرے میرے، میرا تیرا ناد وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 وڈیائیا۔ نئیا کہے میں چلاں بن پانی، آب لوڑ رہے نہ رائیا۔ ایہو میری اکٹھ کہانی، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے گائیا۔ صفت اندر لکھی دھر
 دی بانی، چارے کہانی جگت سمجھائیا۔ میرا کھیل جانے شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ انت میں بن کے آئی نہانی، اپنا آپ

مٹائیا۔ جن بھگت ویکھ دُھر دے ہانی، سجن پیکھ گیت گاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھ
 دئے لگائیا۔ شبد نئیا کہے میری انوکھی بنت، گھرن بھنہار آپ بنائیا۔ کوٹاں وچوں گرمکھ ورا چڑھے سنت، جس صاحب ستگر آپ
 چڑھائیا۔ باقی روندے پھردے جگت ودوانی پنڈت، ملا شیخ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میری دُھر دی سیوا میں وچھڑے ملاواں نال اوس کنت،
 جس دی رت بسنت اکو نظری آئیا۔ ایسے کارن میں بھگتاں کراں ممت، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ گرمکھو اٹھو کرو ہمت، اپنا آپ میرے
 وچ لوو ٹکائیا۔ میرے کول کلجگ کوئی نہ کرے علت، دُور دراڈا دئے ڈبائیا۔ آگے خواری نہ بھئے ذلت، سچ اٹاری دیاں بہائیا۔ اوتھے مجازی
 حقیقی نہ کوئی عشق، عاشق معشوق نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوزخ نہ کوئی بہشت، نرک سورگ نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی سوامی نہ کوئی
 ایشٹ، دیو دیوا نہ کھئے اکھوائیا۔ نہ کوئی راما نہ وششٹ، بودھ گیان نہ کھئے سمجھائیا۔ اکو جوت پرم پُرکھ پرہہ کرے ملت، میل ملائے سہج
 سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر سچا دئے وکھائیا۔ شبد نئیا کہے میں آئی چڑھاؤن، دُھر دا حکم سیس ٹکائیا۔
 میرے صاحب دا حکم موڑے کون، بلدھاری نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اندر سیوا کرے اُنجا پوئن، اپنا آپ مٹائیا۔ میرے اندر گر اوتار پیر
 پیغمبر سارے گاؤن، ٹونہی ٹونہی راگ الاٹیا۔ میرے اندر جگ چوکری بھگت سہیلے ورلے سوئن، باقی سیج نظر کیسے نہ آئیا۔ اٹھو گرمکھو
 میں پھڑ باہوں آئی بہاؤن، رٹھڑے جگت ملائیا۔ پورب جنم دا قرضہ آئی لاہن، جو لارا دے دے گئی سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ شبد نئیا کہے میں دتا لارا، ویلا وقت سمجھائیا۔ بن گوہند کیسے یاد نہ سرسا کنارہ، اُدھارا سمجھ
 کھئے نہ پائیا۔ اوس ویلے میں کر کے کہہا نمسکارا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جس ویلے شبیدی روپ آویں دوبارا، اپنا ویس وٹائیا۔ اوس ویلے
 تیرے بھگتاں دیاں سہارا، گرمکھ اپنی گود بیٹھائیا۔ تُوں چپو لاؤنا اپر اپارا، ونجھ مہانا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ دو جہاناں بن کے مددگارا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ کھڑا دینا وکھائیا۔ نئیا کہے مینوں آئی یاد، بھلیا لیکھ نہ بے پرواہیا۔ جس دی صاحب سنی فریاد،
 بے انت بے انت دیا کھائیا۔ اوس ہولی جیہی ماری آواز، میری سٹی اکھ کھلاٹیا۔ مینوں نظری آیا اُتے آکاش، پرکاش کرے نور الاہیا۔
 جس دے حکمے اندر دو جہان آباد، آبادی لگھ چوراسی بنائیا۔ جس میرا سازن لیا ساز، بن گھڑیاں گھاڑت دتا وکھائیا۔ اندر وڑ کے کھولیا

راز، پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ حُکمِ سندیسہ دے کے گھلایا لوکھات، مطلب اپنا نہ کھئے وکھائیا۔ جا کے بھگت سہیلے پیکھ اوہناں نبھاؤنا دُھر دا ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ ویکھیں فرق نہ پائیں ذات پات، اُوچ نیچ نہ دھیان لگائیا۔ جو گاؤندا ہووے سوہنگ دُھر دی گاتھ، تِس جا کے سیس نوائیا۔ اوہناں اندر میری ذات، میری ذات وچ وفات کدے نہ آئیا۔ ایہہ لیکھا لکھن والا نہیں قلم دوات، بن اکھراں ربیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی خواہش پُور کرائیا۔ نئیا کہے مینوں گھلایا اوس، جو اصل رُپ سہائیا۔ نو نو چار جو رہیا خاموش، نرگن ہو کے مُکھ چُھپائیا۔ جس دے درس دیوت سُر رہے لوچ، جُگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ جس دی گُر اوتار کردے گئے سوچ، سوچ سمجھ اپنی نال ملائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال جن بھگت ویکھ نردوش، نردھن لئے جگائیا۔ دے سہارا اپنی جوت، دیدارا دِردی رُپ وکھائیا۔ سچ مُحبّت اتر ہو کے موہت، پریم پریتی اک جُڑائیا۔ جس دی میں کردی رہی کھوج، کھوجت کھوجت اپنا مان مٹائیا۔ اُس دے ویکھ نرالے چوج، چرنی دُگی نیتر نیناں نیر وپائیا۔ مینوں سمجھ نہ آیا بھيو گوجھ، بہیت سکيا نہ کھئے درڑائیا۔ مستی اندر ہو بے ہوش، مدہوش دیاں دُہائیا۔ تیری سار نہ آئی چوڈاں لوک، سلوک تیرا نہ کھئے پڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی بھری کور کُریارے کھوٹ، سدا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ جن بھگت گاون تیرا سلوک، دُھر دا راگ الاٹیا۔ اوس کنارے اوس کنڈھی پگڈنڈی پے کے میں وی گئی پہنچ، اپنا پندھ مُکائیا۔ جس دواویوں دِردی ملے خونت، خطرہ مکے خطا بھل دئے بخشائیا۔ خوشیاں اندر مینوں بھگتاں ملن دا شوق، شہنشاہ میری آسا پُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سوہنا جوڑ جُڑائیا۔ نئیا کہے میرا اندر صاف، سوہنا وچوں نظری آئیا۔ جس وچ گرمکھاں وڑدیاں پچھلے کرم ہون معاف، اگلا جنم دیاں بدلائییا۔ جو پریم پریتی اندر ہونے گستاخ، تنہاں دا غصہ دیاں مٹائیا۔ جو گوبند گیا آگھ، سو آخر پُور کرائیا۔ میرے اندر اکو تاک، طاقت نال سکے نہ کھئے کھلائییا۔ پریم پُرکھ اکال اپنے ہتھ رکھی جاچ، کُنجی اور نہ کھئے لگائیا۔ جو اتر آتم پرما تم سوہنگ چدے جاپ، تنہاں سدا سدا سد میرے اندر بہائیا۔ میں مندر رکھیا خاص، جس وچوں خالص اک نُور نظری آئیا۔ کوئن کوٹاں وچوں میں جن بھگت ورلے کہاں شاباش، بن رسنا جہوا آواز سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نئیا نوکا خوشی منائیا۔ نئیا کہے میری نوکا منظور، ہوکا اتر نہ کھئے وکھائیا۔ میں بھرنا اکو پُور، بھگت سہیلے آپ چڑھائیا۔ پھر جُگ

چوڑی رہنا مشہور، مشق اپنی اک سمجھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میری انتظار کردے ضرور، گرمکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ پر میں
 حُکے اندر بیٹھی رہندی دُور، دُور دُراڈا ڈیرہ لائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال دین دِیال مینوں اپنا دسدا سچ دستور، دُھر دا حُکم سُنائیا۔
 گہری اکھ نال لیندا گھور، بھے بھو اک جنائیا۔ اوس ویلے میں ہو کے مجبور، مؤجودہ ہو کے درس دکھائیا۔ جن بھگت ساچے سنت لے کے
 جاواں ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ باقی ناتا دسے کوڑ، کوڑیاں کولوں اپنا پلو چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکے
 اندر رہیا بھوائیا۔ حُکے اندر میں سدا بھوندی، بھور جگت جہان ویکھ وکھائیا۔ فکران اندر کدے نہ سوندی، غفلت روپ نہ کھئے وٹائیا۔
 دوس رین اکو ڈھولا گاؤندی، ٹونہی ٹون راگ لائیا۔ جن بھگتاں ویکھ خوشی مناؤندی، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ ویکھ کھیل اکھی شاہو
 دی، شکران وچ دھیان لگائیا۔ ایہہ دھار بے پرواہو دی، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کھیل رہیا وکھائیا۔ نئیا کہے میں آئی کنڈھی، کنڈیاں سولان میری حالت دتی بدلائیا۔ جدھر ویکھیا پئی بھنڈی، وری بھنڈی رہی کر لائیا۔
 صاف ستھری نظر نہ آئی ڈنڈی، راہ حق نہ کھئے جنائیا۔ گندیاں وچ مل کے ہو گئی گندی، ست سچ روپ نہ کھئے سہائیا۔ جس ویلے آئی
 آواز میں سُنیا سوہنگ چھندی، میرے انتر لئی انگرٹائیا۔ میری جگت واٹ ٹئی بندی، بندی خانہ رہن کھئے نہ پائیا۔ مینوں سچ آئی
 سگندھی، جیہڑی دھار بے پرواہ آپ پرگٹائیا۔ میں اوسے ویلے وست اک منگی، خالی جھولی اپنی آگے ڈاپیا۔ پاربرہم پت پریشور میں
 پھردی پیریں ننکی، بھجّان واہو داہیا۔ بن تیرے ہوئی رنڈی، سہاک کنت نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں کوئی نہ لاوے انگي، انگیکار نہ کھئے
 اکھوائیا۔ مینڈھی سیس نہ کھئے کنگھی، کجل دھار نہ کھئے بندھائیا۔ ابناسی کرتے مینوں ملے کھئے نہ سنگی، جو دُھر دا سنگ نبھائیا۔ میں
 نیتراں ہوئی اندھی، لوچن اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ پاٹے چیتھڑ میری انگي، لپرو لپرو روپ وٹائیا۔ میری نئیا نوکا بن پانی دھار پار کدے نہ لنگھی،
 چپو ونجھ نہ کھئے سہائیا۔ حُکم دتا سورے سرنگی، سہج سہج سمجھائیا۔ اٹھ تیری کٹان تنگی، مہر نظر اٹھائیا۔ ٹون کنارہ ویکھ اوہ
 کنڈھی، جس کنڈھی وچوں کنڈھے والا نظری آئیا۔ اوتھے جن بھگتاں تھان بھومکا سہائی چنگی، سوہنا آسن اک بنائیا۔ تیری پوری مُراد
 ہووے منگی، ترسنا آسا وچ سہائیا۔ بھگتاں نال بھگت سنگی، نام وجاون اک مردنگی، دُھر دا تال وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چُکائیا۔ کنڈھی آ کے ویکھاں کنارہ، تگاں نین اُٹھائیا۔ جس ویلے سُنا سوہنگ مہراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان جیکارا، میری سُدھ رہی نہ رائیا۔ بن جھکولیوں آیا ہلارا، بن پونوں دتا بلائیا۔ گرمکھ مینوں لگا پیارا، جس گرسکھ اندروں تیرا نام جس رہیا سُنائیا۔ میں ہس کے کپا سوہنا لگا اکھاڑا، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سوہنا پائیا۔ جان تکیا تقدیر بناؤن والا نظری آیا لاڑا، تدبیر سجی رہیا سمجھائیا۔ اوتھے مینوں بھل گیا اگلا پچھلا کنارہ، اکو چرن دھیان لگائیا۔ جنہاں ملیا ایہہ سہارا، اوہناں میری لوڑ رہی نہ رائیا۔ میں منگاں چرن دھوڑ چھارا، جو گرمکھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جے اوہناں وچوں اک تیج بھان کرے اشارہ، میری شان دئے بنائیا۔ چرن چھپائے نر زینکارا، میری نئیا اپنے نال لئے ترائیا۔ میں نئیا ویکھاں اوہ سئیَا، جس سب دی پکڑی بہییا، اوج نیچ بنائے بھین بھئیَا، وہییا دھرم رائے آگے نہ کیسے کڈھائیا۔ اوس دی سرنی اوسے در تے پئیَا، جس دیاں بھگت سہیلے سجن ساچے سخی روپ سئیَا، صاحب اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لہنا دینا دیونہار دے دے خوشی منائیا۔

★ ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی تیج بھان دے گرہ شیخ سر ضلع جموں ★

نئیَا کہے میں نوکا ہو کے تردی، پُرکھ اکال حُکم سُنائیا۔ جُگ چوکڑی رہی ڈردی، اپنا مُکھ چھپائیا۔ کلجگ انت بن کے دردی، دردیاں درد ونڈائیا۔ بھگت سہیلے ساچے وردی، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔ وکھاواں کھیل سچے نر ہر دی، نر نرائن دیاں ملائیا۔ سدا کلا رکھاں چڑھدی، اتر پورب پچھم دکھن وجے ودھائیا۔ میں جگت جہان کدے نہ مردی، مُردا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ سنت جنان دی سدا بردی، بن سیوک سیو کھائیا۔ میرا پریم پیارا اکو عرشی، جس عرشوں فرش دتا وکھائیا۔ میں چلاں اوس دی مرضی، منسا ہور نہ کھئے ودھائیا۔ سچ دوارے گوہند دتی اکو عرضی، آرزو اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دتی وڈیائیا۔ نئیَا کہے میں نوکا ہو کے آئی، اپنا روپ وٹائیا۔ مینوں ویکھنہاری آد شکت مائی، چتربھج دھیان لگائیا۔ میرا راہ تکے لچھمی نین اُٹھائی، وِشنوؤں اشارے نال سمجھائیا۔ مینوں ویکھ پارتی کُراٹئی، بھولے ناتھ رہی جگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میں ہتھ کیسے نہ آئی، دُور ڈراڈی

بیٹھی مکھ چھپائیا۔ کوئن کوٹ پاؤندے گئے ڈہائی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار بن کے گئے راہی، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ لیکھا لکھدے گئے قلم شاہی، شاکر ہو کے حکم منائیا۔ شہادت دیندے گئے گواہی، اپنا سنگ نبھائیا۔ پرہ پت پریشور مینوں حکم دتا نہ سچ ماہی، دھر فرمانا اک جنائیا۔ میں قدم نہ چلی رائی، اپنی آپ نہ لئی انگڑائیا۔ جس ویلے گوبند بوٹا پٹیا کابی، انتر آتم دھیان لگائیا۔ میں چلاں تیری رضائی، رحمت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری آسا دُور ڈراڈی نیڑے آئی، اپنا حال رہی جنائیا۔ سُن صاحب سچ گوسائیں، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ سچ نئیا دینی وکھائی، جس نوکا دی گھاڑت نہ کیسے گھڑائیا۔ جو جولاہے کبیر ہتھ نہ آئی، گنگا دھار رہیا کر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہونا سدا آپ سہائیا۔ نئیا کہے مینوں لبھدے گئے پیر فقیر، فکران وچ مری لوکائیا۔ شاہ سلطان ہو دلگیر، دل دی آسا پور نہ کیسے کرائیا۔ میں ہتھ نہ آئی چار کُنٹ اخیر، دہ دشا سمجھ کیسے نہ پائیا۔ مینوں تگدے رہے لا نظیر، نیتز نین اکھ کھلائی۔ میری نظر نہ آئی تصویر، شناخت سکے نہ کھئے کرائیا۔ کندھے ملیا نہ کھئے ماہیگیر، مُحبت زنجیر لے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میری سوہنی کھیل رچائیا۔ نئیا کہے میں نوکا ہوئی، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ سچ دوار سنی عرضوئی، گر گر ناد وجائیا۔ آلس نندرا وچوں اٹھی سوئی، سوہنا روپ وٹائیا۔ میرا بھیو نہ جانے کوئی، کہن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ میرا سندیسہ کبیر نے اک وار دسیا لوئی، بن لہنیوں لہنا دتا جنائیا۔ جس میرا پرہ کیریا کر کے دیوے درگاہ ڈھوئی، چرن کول بخشے اک سرنائیا۔ تنہاں جوگی دھر دی نئیا ہوئی، جس اُپر چڑھ کے پچھے پرت کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ نئیا کہے میں نوکا ایک، آد جگاد سیو کمائیا۔ جن بھگتاں کیتا دھر دا ہیت، بن بتکاری پھیرا پائیا۔ مینوں لبھدے گئے مُلا شیخ، شیخی اپنے نال رلائی۔ میرا کیسے نہ آیا بہیت، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں کدے نہ چلاں بالو ریت، سچ سروور اپنی تاری لائیا۔ کلجگ اتم ویکھن آئی کھید، سوہنا من موہنا روپ وٹائیا۔ مینوں نال لے کے آیا جس کھیل رچایا مہینہ جیٹھ، اگنی تپش نہ کھئے تپائیا۔ میں چھایا سچی بیٹھی ہیٹھ، سُکھ ساتک روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں ویکھاں لیکھ، جنہاں لیکھارا بنیا بے پرواہیا۔ درس دکھائے نیتن نیت، نج نیتز بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم پرماتم کر کے ہیت، بت سوہنا رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نئیا کہے میرا نوکا ناؤں، نر

نرنکار دئے وڈیائیا۔ میں جن بھگتاں پکڑاں باہوں، ہرجن ساچے لواں اٹھائیا۔ لہدی پھراں گھر گھر ڈھونڈاں گاؤں گاؤں، در در اپنی الکھ
 جگائیا۔ جنہاں ملیا میرا صاحب سچا شہنشاہو، شاہ پاتشاہ بیٹھا سیس ہتھ ٹکائیا۔ تنہاں نیوں نیوں لاگاں پاؤں، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا سچا سنگ بنائیا۔ نیا کہے مینوں نوکا کہندے بیڑی، بیڑا بھگتاں پار کرائیا۔ میں ویکھن آئی
 گرمکھ سخی کپڑی، جو انتر پردے بیٹھی دھیان لگائیا۔ جس دا ناتا تٹنا پنج تت کایا ڈھیری، خاکی خاک نہ کھئے سمائیا۔ جنہاں نال سری
 بھگوان نہ کرنی پیری پھیری، کوڑی کیریا پندھ مکائیا۔ جنہاں اُتے کلجگ کال نہ جھلنی اندھیری، امرت میگھ اک برسائیا۔ جنہاں دی جڑ
 ایتھے اوتھے نہ کیسے اکھڑی، بوٹا لایا بے پرواہیا۔ میں اوہناں دی بن کے رہاں چیری، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ اوہ گرمکھ کدے نہ لاوں
 دیری، سد بیٹھے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، میرا دھر دا میل ملائیا۔ نیا نوکا کہے میں گاواں ڈھولا، دھر دا
 راگ الاٹیا۔ جن بھگتاں ویکھیا چکیا پڑدہ اوہلا، دوتی روپ نظر نہ آئیا۔ صاحب ستگر دین دیال بنیا وچ وچولا، سوہرے پیئے اکو گھر
 بنائیا۔ پریم پریتی انتر لگا ساچا ہولا، لال گللا رنگ چڑھائیا۔ نرگن سرگن بدلے اپنا چولا، چولی اکو رنگ وکھائیا۔ در درویش ہو کے بنیا
 گولا، ٹھاکر سیوک روپ وٹائیا۔ آتم سیج شہائے سچ کھٹولا، کھٹیا نظر کیسے نہ آئیا۔ اوتھے کوئی نہ پاوے روٹا، رسنا جہوا نہ کھئے ڈھائیا۔ ساچا
 تول اکو تولا، تولنہارے دیا کھائیا۔ سچ کنارہ اک اڈولا، دو جہاناں ڈل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا
 سچا ور، سنگی ساتھی رہیا بنائیا۔ نیا نوکا کہے مینوں چڑھیا چا، گھر وجی اک ودھائیا۔ سو ویلا وقت گیا آ، تھت وار خوشی منائیا۔
 گھڑی گھڑیاں رہی کھڑکا، کھٹکا پچھلا رہی چکائیا۔ گر اوتار بن گواہ، پیر پیغمبر شہادت دین بھگتائیا۔ پرکھ ابناسی بن ملاح، بیڑا اپنے
 ہتھ رکھائیا۔ بھگت بھگوان لے چڑھا، پھڑ باہوں اُپر ٹکائیا۔ ساچی سیکھیا دئے سنا، دھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ شبد آگمی چپنا ناں، دو جی
 اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نیا نوکا کہے میں گرمکھ ویکھاں چڑھدے، چرن کول اک
 اٹھائیا۔ سوہنگ ڈھولا ویکھاں پڑھدے، پت پریشور نام الاٹیا۔ پریم پریتی ویکھاں کردے، ناتا جوڑ سچے ماہیا۔ کنت سہاگی ویکھاں
 وردے، ست سروپ پھیرا پائیا۔ جینودیاں جگ ویکھاں مردے، مر جیوت روپ وٹائیا۔ ساچی ترنی ویکھاں تردے، تارنہارا جنہاں اکو

نظری آئی۔ سچ دوارے ویکھاں کھڑدے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ ساچے مندر ویکھاں وڑدے، بند کوڑی کُنڈا آپ گھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ نئیآ نوکا کہے میری سیوا اپار، اپر مپر پرہو آپ لگائیآ۔ میں سچ دوارا دیواں وکھاں، ویکھ ویکھ خوشی منائیآ۔ میں پار اتاراں شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیآ۔ سچ دوارے دواں بہال، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ کلجگ انت پچھلا دیواں احوال، حال اگلا اپنے نال ملائیآ۔ ایہو گوبند دا سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیآ۔ کریا کری دین دیاں، دیاںدھ ہو سہائیآ۔ بھگت سہیلے لے اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی نئیآ دتے چڑھائیآ۔ نئیآ نوکا ہوئی خوش، خوشیاں راگ الائیآ۔ پُرکھ اکال مان دتا گوبند پُت، گوبند پُت گُرمکھ میرے نال ملائیآ۔ میری سوہنی سہنجنی مؤلی رُت، رُت رُتئی اک مہکائیآ۔ میں واہو داہی چلاں لوکھات چُپ، میری آواز سُنن کیسے نہ پائیآ۔ منج دھار پار کراواں اندھیرا گھپ، ڈونگھی بھوری ڈیرہ ڈھابیا۔ اوس دوار دا کراں رُخ، جس دوارے منکھ نظر کھئے نہ آئیآ۔ اکو بیٹھا پار برہم ابناسی اچت، ست ستوادی سوہیا پائیآ۔ اُس دی گودی گُرمکھ ساچے دیواں سٹ، پُرب وچھڑے میل ملائیآ۔ اوہ کریا ندھان گلوکری پائے گھٹ، پچھلا دکھڑا سرب گوائیا۔ نرگن ہو کے لے پُچھ، بن رسنا جہوا اپنا ناد جنائیآ۔ لوکھات کیوں بیٹھے رہے لک، اپنا مکھ چھپائیآ۔ سری بھگوان کہے جن بھگت ملن دی مینوں بھکھ، ترسنا اک رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنے لیکھے پائیآ۔ نئیآ کہے میں پار کراواں پُور، نوکا ہو کے سیو کرائیا۔ جن بھگتاں پر ماتم ملے حضور، حضرت ہو کے درس دکھائیآ۔ اینہاں دواں مل کے میں ہوواں مشہور، میرے نام ملے وڈیائیآ۔ میرے صاحب دا آد جگادی سچ دستور، حکمے اندر کھیل کھلائیآ۔ اوہناں ملدا آد جگاد ضرور، جو شرع وچوں اپنی شرع بیٹھے بدلائیآ۔ کر کریا پُرب بخشے سرب قصور، قسم نال میں نانی ہو کے رہی سُنائیآ۔ جنہاں ملائے اپنے نور، سو نور اوہو نظری آئیآ۔ جس نور وچوں جھلک دتی کوہ طور، موسیٰ منہ دے بہار سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے گھر بہائیآ۔ نئیآ کہے میں سُنن سچا کہنا، سُنن والی بات رہی نہ کوئی سُنائیآ۔ جن بھگتو پرہہ چرن کول سدا بہنا، بیٹھیاں بیٹھے نہ کدے جدائیآ۔ درس

ویکھنا اوس دے نیناں، اپنے نین نہ کھئے وڈیائیا۔ چرن قدماں گولاں اُتے ڈھہنا، مان ابھان دوویں دینے تجائیا۔ سچ پریم پیار پریتی اندر سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سب نے کہنا، رسنا کہن نال اگلا پچھلا پچھلا اگلا وچلا لیکھا دئے چکائیا۔

نیا کہے مینوں ملی اوہ چٹھی، جس دا اکھر نظر کیسے نہ آئیا۔ وچوں حکم ملیا بن کے آویں نیکی، دھر فرمان اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ چڑھاؤنے چھوٹی سیکھی، سوہنی سیو کھائیا۔ بن گوہند توں سمجھ نہ سکے اکی، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ میں اندروں باہروں سچ سفیدی دھار چٹی، دوجا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ میری سچ ست دی بولی مٹھی، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ میری کھیل سدا اندٹھی، اندٹھڑی کار کھائیا۔ میں چل کے آئی اوسے متی، جس دا حال مٹر پیارا گیا لکھائیا۔ میں نیتر ویکھیا مینوں اوہو دھار دسی، جو بھگت اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل رہیا کرائیا۔ نوکا کہے میں پڑھیا سندیس، میرا انتر لئے انگرائیا۔ حکم دتا اک نریش، نر نرائن دتا سمجھائیا۔ اٹھ اپنے نیتر پیکھ، لوچن اک کھلائییا۔ ساچے سجنان نال کر بیت، جنہاں بتکاری دیا کھائیا۔ اپنا آپ کر بھیٹ، مان ابھان گوائیا۔ جگت جہان بن کے کھیوٹ کھیٹ، ساچی سیو کھائیا۔ دھن دؤلت بھراں خزانہ تیری جیب، قیمت اکو وار چکائیا۔ ساچے سنتاں نال نہ کریں فریب، فیصلہ اکو حق سنائیا۔ در دروازے جانا بن نیک، نیکی اپنی جھولی پائیا۔ جنہاں بخشی ساچی ٹیک، تنہاں لے کے آؤنا چائیں چائیا۔ چپو تیرے اندر وڑ کے شبدي لائے دس دسمیش، دہ دشا اکو وار بھوائیا۔ میں ویکھاں سدا ہمیش، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ نیکی ہو کے آئی نیکی، اک دھیان لگائیا۔ حکمے اندر گھر ساچے متی، منسا موہ مٹائیا۔ ڈونگی کندر آئی بھئی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ کنارہ ویکھاں چہپر چھٹی، سوہنا رنگ سہائیا۔ جگت نیتر ہو گئی اتھیں، بھگتی اکھ کھلائییا۔ گرمکھ ویکھاں وڈا دھنی، میرا لہنا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صاحب ستگر ہوئے سہائیا۔ نیا کہے میں آئی بھج، دؤر ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ بھگت سہیلے رہی سد، سدا ہوکا اک جنائیا۔ کوٹن کوٹ شاہ سلطان ایتھوں گئے لد، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ دساں جس ویلے تندوے تار کٹ لجا رکھی گج، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ اوس

ویلے ساچی دھارا چرن کولان ہیٹھاں گئی سج، اپنی سیو کھائیا۔ زرگن رُوپ اُپر بیٹھ پُرکھ سمرتھ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میری کھول اکھی
 اکھ، اکو وار دتا سمجھائیا۔ کلجگ اتم تیرا لہنا دیوان حق، لیکھا لیکھے وچوں پور کرائیا۔ بھگت سہیلے نال رکھ، گر چیلے میل ملائیا۔
 تیرے اُتے بہہ کے میرا ڈھولا گاون جس، سوہنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، میری آسا پور کرائیا۔ نٹیا کہے میں
 کوچھی کھلی، پرہہ سچے میری بنت بنائیا۔ بُدھ ہین جگت نہانی ملی، گہر گمبھیر ساچی سیو کھائیا۔ میری قیمت جگت جہان کوئی نہ پاوے
 دمڑھی، پیسا دھیلا سکے نہ کھئے چکائیا۔ ہڈ ماس نہ کھئے چمڑی، کاٹھ گھاڑت نہ کھئے گھڑائیا۔ مات پت نہ کوئی امڑی، بھیا بہین نہ کھئے وڈیائیا۔
 شودوالے مٹھ مسیت نہ پھراں مندریں، گردوار نہ پھیرا پائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کیسے ٹلے ملان نہ کندریں، تٹ کنارے روون دین دُہائیا۔
 کیسے ہتھ نہ آئی گورکھ مچھندری، کن پائے نیتر نینان نیر وپائیا۔ کوئی لہہ نہ سکیا جگت پیالہ پیانہارا عملی، ڈھونڈ تھکی سرب لوکائیا۔ اپنا
 قدم اپنا پیر پرہہ کیرپا نال سمبھلی، ڈونگھے کھات نہ کھئے ٹکائیا۔ جگ چوکرئی ویکھدی رہی ہندی بدلی، بدلہ مُکدا رہیا تھاؤں تھائیا۔ سج
 دساں ایہو جیہا شہنشاہ جگ چوکرئی کوئی نہ ملیا عدلی، جو سج عدالت اکو اک لگائیا۔ جن بھگتاں پریم پیار دی پا کے سنگلی، سگلا
 سنگ ٹڑائیا۔ جے سناوے تے سناوے کہانی اگلی، پچھلی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ حُکم دے کے سج دوارے سد لئی، بھجی آئی واہو داہیا۔
 میں اکو پار کنارہ حد لہ لئی، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ گُرمکھاں سج سندیسے دے سد رہی، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نٹیا کہے میں نیکی وڈی، وڈی نیکی پرہہ نے آپ بنائیا۔ میں بھگت دوارے آئی سدی،
 صد کے واری گھولی گھول گھائیا۔ گُرمکھاں گُرسکھاں بہار اٹھاواں اپنے سپس ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی ہڈی، دھر دی سیوک بن کے سیو
 کھائیا۔ جنہاں پریت پریم نال لگی، لاگت منگان کھئے نہ رائیا۔ ایس اڈیک وچ لنگھدی جائے بسویں صدی، گر اوتاراں پیر پیغمبران سدا دتا
 چائیں چائیا۔ شاہ سلطان سری بھگوان حُکمے اندر جس دے بدھی، بندنا کر سپس نوائیا۔ جن بھگتاں ریت لگی چنگی، مندر مسیت بیٹھے
 تجائیا۔ سری بھگوان لائے انگی، انگیکار اکھوائیا۔ اوہناں پٹھ نہ دسے ننگی، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ میں آپ نہیں آئی کنڈھی، کنڈھی والا
 حُکمے اندر رہیا بھائیا۔ جن بھگتاں آسا منسا پوری کرے بوہ رنگی، رنگ رتا ہو سہائیا۔ اج دی گھڑی سلکھنی وار تہت چنگی، گھڑی پل

خوشیاں نال رلائیئا۔ مہراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان جن بھگتاں انتر آتم کیتی ٹھنڈی، پورب جنم دی ٹٹی گنڈھی، مہر نظر اک اُٹھائیئا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیکھیا سیکھی وچوں سمجھائیئا۔

★ ۱۶ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رام چند شیخ سر جموں ★

ہرجن بولن سچ جیکارا، جے جے جیکار اک سُنائیئا۔ جگت جہان چُھٹے کنارہ، منجھدھار نہ کھئے زُڑھائیئا۔ لکھ چوراسی نہ رہے
پیارا، ملے میل بے پروا ہیا۔ ناتا تے کوڑ کُریارا، سچ سچ اکو نظری آئیئا۔ پت پرمیشور پاربرہم پرہ ملے ایکنکارا، اک اکلا سچا ماہیا۔ ایتھے
اوتھے دئے سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہونے سہائیئا۔ بھگت جن بولن جیکار، دُھر دا نعرہ
اک لگائیئا۔ جگت ناتا چُھٹے سنسار، سکلا سنگ تجائیئا۔ بھگت وچھل ملے گردھار، گِرور اپنی گود ٹکائیئا۔ جنم کرم پرہ پاوے سار،
ویکھ وکھاوے چائیں چائیا۔ مانس جنم دئے ادھار، انتر آتم پرمامت ویکھ وکھائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا سد ہونے
آپ سہائیئا۔ جے جیکار گایا گیت، ہر کرتا آپ جنائیئا۔ اچرج ویکھی دُھر دی ریت، ریتوان رسیا سمجھائیئا۔ لہنا دینا چُکیا ہست کیٹ،
اُچ نیچ نہ کھئے وکھائیئا۔ پت پرمیشور ملیا اک اتیت، ترے گن لیکھا رسیا مُکائیئا۔ سچ ست بندھائے پریت، بخشے اک سرنائیئا۔ دھام جنائے
دھرم انڈیٹھ، زہکرمی کرم کئیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیئا۔ سچ جیکارا لگا ست، ستگر دئے
وڈیائیئا۔ جن بھگتاں بخشے برہم مت، وڈیا برہم پڑھائیئا۔ انتر آتم پریم وس، وصل اکو اک کرائیئا۔ شبد اگنی مارگ دس، رہبر بنیا نور
خُدائیئا۔ ست پرکاس کر سمرتھ، پرہ دیوے مان وڈیائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سوہلا اک سُنائیئا۔ ساچا سوہلا
سُنا جگ، جگ چوٹھے وچے ودھائیئا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے رہے ہس، بھگون خوشی منائیئا۔ دھرم دوارے دُھر دا جس، سچ
سوامی کری پڑھائیئا۔ پچھلا پنڈھ مُکیا ٹھ ٹھ، اگلا لیکھا لیکھے وچوں دتا مُکائیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار
وڈیائیئا۔ سچ جیکارا گہر گمبھیر، اکو اک سُنایا۔ ہرجن لاؤندا رہے بن سریر، پنج تت ناتا توڑ تڑایا۔ جس مندر چڑھ کوکے کبیر، گہر

گمبھیر الایا۔ سو صاحب بے نظیر، زرویر ویس وٹایا۔ جس دی اجل سچ تصویر، دستگیر نور خُدا یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ بھگت جیکارا بولیا سچ، سچ ملی وڈیایا۔ وشن برہما شو رہے تگ، تقویٰ اک رکھایا۔ گر اوتار گاؤندے جس، سوہنا راگ الاٹیا۔ پیر پیغمبر کہندے حق، نعرہ حق پرگٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھن رو سس، سورج چند دھیان لگایا۔ پُری لوء آکاش پرکاش چرن کول ٹیکن متھ، مستک ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ شاستر سمرت وید پُراں اکھراں نال گاون جس، انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ سچ سرنائی رہے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹایا۔ دو جہان اندر باہر اکو نام رہے رٹ، رٹا چھڈیا جگت لوکایا۔ لوک پرلوک چوڈاں کھول ہٹ، چوڈاں طبق طبق اک سمجھایا۔ سارے کہن اچی کوکن آد جگاد کیسے دا چلے نہ کوئی وس، بے بس بیٹھے دھیان لگایا۔ جو کچھ کرے سو کرے پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رکھی مئی جگت تپیشراہ رہے تگ، نیتر نین نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ کون ویلا پرہ ملے آ، پت پرمیشور بے پرواہیا۔ پچھلا لہنا رہے تگا، انتر آتم دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے مان وڈیایا۔ دے وڈیائی صاحب ستگر، جن بھگت دھیان لگایا۔ میرا لیکھا تیرے نال دُھر، دُھر مستک کھوج کھوجایا۔ نرگن ہو کے سرگن جڑ، جوڑی دُھر دی لے بنایا۔ تیرا لیکھا منتر پُھر، فُرنا اکو دے سمجھایا۔ آد انت تیری لوڑ، سدا سدا سد تیری آس رکھایا۔ سچ سوامی چڑھ گھوڑ، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ نرگن ہو کے زرویر بھڑ، نراکار تیری وڈیایا۔ جگت اندھیرا ویکھ گھور، ساچا چند نہ کھئے چمکایا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے پاؤندے شور، اچی کوک کوک سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دے مان وڈیایا۔ دے وڈیائی پچھلے میت، ست ستوادی تیری یاد نظری آتیا۔ تیرا گاؤندا رہیا گیت، بن رسنا جہوا بتی دند ہلایا۔ تیرے پریم پیار اندر بنیا رہیا ٹھنڈا سیت، اگنی ت نہ کھئے تپایا۔ تیری متدا رہیا ریت، حُکم اندر سیس جھکایا۔ تُوں صاحب کیتی بخشیش، بخشش میری جھولی پائی۔ ہتھ رکھ کے پُشت پناہ پٹھ، دُھر دا حُکم سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لایا۔ دُھر دا لیکھا لاؤنا بھرنگ، بھرنگو رہیا جنایا۔ تیرے نام وجائی کنگ، کنگرا کنگرا ناد سُنایا۔ تُوں داتا دانی گہر گمبھیر ساگر سیندھ، بوند سوانتی میرے مکھ

چوائیا۔ میں سہادی اندر بنیا تیری بند، تن من تیری بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھرنگو مارے انتر آواز، نیتز نینان نیر وہائیا۔ مینوں دس میرے مہراج، محبوب کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ نہ اوہ پتن بیڑا دسے جہاز، نئیا نوکا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی بھگتاں دسے سماج، سگلا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ ناد سنے سچ رباب، تندى تند ستار نہ کھئے ہلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست سچ دے درڑائیا۔ بھرنگو کہے میرے غریب نواز، در تیرے عرضوئیا۔ میرے پُورب جنم دا ویکھ کاج، کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تُوں اپنی کرپا دتی داد، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ انت تیرا سازن ساز، ساچی سیکھیا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ بھرنگ کہے میرے بھگوان، پرہاتی تیری موہے نظری آئیا۔ بے شک تیری کرپا ملیا دان، دیاوان جھولی جھلک نال بھرائیا۔ میں کر لیا پروان، مہروان تیری تگ سرنائیا۔ تُوں ہوئی چپکے پھیر دتا فرمان، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جنم کر کے آوے نہ کوئی پہچان، کرم کر کے ملے مان وڈیائیا۔ نرگن ہو کے درسن دیوان آن، سرگن سنمکھ چن نہ کھئے سنائیا۔ ڈھر سندیسہ دے فرمان، تیرا پُورب ناتا جوڑ جڑائیا۔ تُوں بنیا رہیں انجان، بالی بڈھ اکھوائیا۔ کوڑی کرپا سرشٹ سبائی مان، بن سیری بھگوان انت ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم اکو ورتے انت، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ ناتا جڑے جیو جنت، مانس مانکھ سوہا پائیا۔ نام رکھائے جواہر پنڈت، براہمنی گود سہائیا۔ لیکھا مکے نہ کیسے کولوں انت، انتشکرن کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ ایسے کر کے نو سال پہلے بنائی بنت، لیکھا تیرے گھر پہنچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سد دیونہار وڈیائیا۔ بھرنگو رُوح بنی جواہر، موتی مانک وچوں پرگنائیا۔ سرشٹ وچوں گئی ہار، چاروں کُنٹ دہائیا۔ تیتاں دناں وچ لبھیا نہ کوئی یار، سبجَن سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ آر پار نہ دسے کینار، منجھدھار نہ کھئے لنگھائیا۔ رائے دھرم سنگ چتر گپت لیکھا رہیا وکھال، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ اوتھے کنگالاں وچوں کنگال، دھن دؤلت نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتز پونجن نوں لبھے نہ کوئی رومال، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے وندائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے پیار، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ روئی دھاہاں مار، اوچی کوک کاگ وانگ گُرائیا۔ پھیر آئی پچھلی یاد، جنم بھرنگو والا رہیا ستائیا۔ جس نے کھیل رچایا آد، سو برہماد ویکھ وکھائیا۔ ادھروں دُور دُراڈا ویکھ سنگھ گُردیال آیا

بھاج، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ میں راجیاں وچوں راج، بل راجا رُوپ وٹائیا۔ جس دا انت پرہو سواریا کاج، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ اوس بنا کون رکھ لاج، آگے پچھ لے ترائیا۔ جس نے تیرا نام لکھیا اوس وچ کیتاب، جیہڑی کتب خانے نہ وچ بنائیا۔ اوس دوارے مُکنا تیرا حساب، بے باق لیکھا دے کرائیا۔ نانا درویش ہو مُحتاج، مَنُون ہو کے سیس نوائیا۔ اُس صاحب دا سدا کھڑا رہے جہاز، دُبدے رُڑھدے لے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ کہے آتم مینوں آئی ہوش، ہستی دتی سمجھائیا۔ جو آد جُگاد بیٹھا رہیا خاموش، خوشیاں وچ سچا آسن لائیا۔ میرا اوس نال کاہدا روس، جو رُسیاں رہیا منائیا۔ میں چھڈ کے کایا ماٹی تن پوش، سجنان نالوں کیتی جدائیا۔ ایتھے میری چلے نہ کوئی سوچ، سمجھ کم کیسے نہ آئیا۔ میں کر کر تھگی کھوج، چاروں کُنٹ راہ کھڑا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جگت جہان کوڑی دسی مَوج، آگے سؤلاں سیج سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کون ویلا ہووے آپ سہائیا۔ آتم کہے میں بھرنگو پنڈ، انڈ برہمنڈ رُوپ وٹائیا۔ تُوں داتا گنی گہند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ تیری دھار ساگر سیندھ، امرت رُوپ وٹائیا۔ کی ہویا میں بنیا رہیا والی ہند، ہندوائن آگے نہ کھئے سہائیا۔ مینوں پئی انوکھی چند، چنتا سکے نہ کھئے گوائیا۔ تُوں شہنشاہ نرند، بخشند بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ صاحب ستگر پورب کرم وچار، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ جس دا لیکھ قلم نال لکھ دتا روداس چار، دُھر دا شبد جوڑ جڑائیا۔ تِس دی انت دیوان پیچ سوار، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ایسے کارن جن بھگت دوارے نٹیا لے کے کھڑا تیار، سچ سٹیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لہنا دینے وچوں چُکائیا۔ جس دا لیکھ لکھیا گیا پرہ شبدی دھار، کاغذ شاہی قلم میل ملائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت اتم اترن پار، پارہرم پرہ آپے ہوئے سہائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو جن بھگتو جنہاں بولیاں ست جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جس دوارے اندر تہانوں دیوے واڑ، اوس دوارے دے در تے شاہ سلطاناں دے بہائیا۔ کیوں اوہناں جگت نہیں کِرپا پیار، پچھلی بھگتی نال ترائیا۔ ایہہ لیکھا پہلوں لکھ کے رکھیا آپ نرنکار، کِرپا کر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دے وکھال، ورقہ ورقہ نالوں اُلٹائیا۔

کھلائیندا۔ ساچی کھیل شبدی سُت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ حُکم دیوے ابناسی اچت، دُھر دا لیکھا اکِ درڑائیا۔ وشن برہما شو مؤلے تیری
 رُت، وشن برہما شو تیری سیو کھائیا۔ تیری دھاروں ترے گنِ مایا پئے اُٹھ، رجو طمعو ستو گھاڑت لہنا گھڑائیا۔ گھاڑت وچوں میل ملنا کت،
 انہو اپنی کار کھائیا۔ انہو وچوں پنج تت سہاؤن ساچی رُت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن پائیا۔ سبناں میل کرنا سچ سچ، تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ پنج تت ہونے ملاپ، زرگنِ نرویر دئے وڈیائیا۔ پنج پنجمی
 کھیل تماش، پرکرتی اپنا رنگ وکھائیا۔ لیکھا جانے پُرکھ اکال، دوْجا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس گھاڑت گھڑی کمال، ٹھٹھیار بن کے سیو کھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکِ درڑائیا۔ ساچی سکھیا پارہم، برہم ویتا آپ جنائیندا۔
 برہمے تیرا دُھر دا کم، پرکرتی وچ رکھائیندا۔ اندج جیرج اُتبھج سینج بیڑا ہتھ، ساچا کھیرا اکِ وسائیندا۔ شنکر دھواں دھار دینا ڈن، ڈنکا
 تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ وشن وِشو ویکھنا مار دھیان، نو نو چار تیرا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا سچ سوامی آپ کھلائیندا۔ وشن برہما شو کیتے خبردار، دُھر فرمانا حُکم سنائیا۔ سچ بھنڈارا دیونہار،
 ۱۲۰۵ داتار دیا کھائیا۔ برہم ویتا ہویا خبردار، نیتر نین اکھ کھلائیا۔ شنکر چرن کول کرے نمسکار، دوئے دوئے جوڑ لاگے پائیا۔ ترے گنِ مایا جائے
 بلہار، بلہاری بلہار پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ پنج تت ویکھن اکھاڑ، سوہنا بنک سہائیا۔ پرکرتی چلے نال نال، درِشٹی پرہو نے آپے پائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ترے پنج دا رچ اکھاڑا،
 ساچا ویس ویکھ وکھائیندا۔ تتو تت دے آدھارا، ماٹی بُت بنت بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 بھو ابھیدا آپ چھپائیندا۔ پنج تت ماٹی کایا کر تیار، تتو تت دئے وڈیائیا۔ پرکرتی اندر باہر رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ تیرا انت نہ
 پاراوار، بے انت تیری سرنائیا۔ تیرا روپ اگم اتھاہ پروردگار، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ تھہ بن دے نہ کوئی میت مُرار، سجن سین نہ
 کھئے اکھوائیا۔ کِریا کر ہر زرنکار، نرویر ہو سہائیا۔ دوئے جوڑ کران نمسکار، نو نو اپنا سیس نوایا۔ تیرا گھر ٹھانڈا دربار، سچکھنڈ نواسی
 تیری سرن سرنگت اکو موہے بھائیا۔ تُوں وشن برہما شو کیتے تیار، ترے گنِ مایا پنج تت بنایا میت مُرار، میرا ناتا پرکرتی وچوں درِشٹی وچ

بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، در تیرے الکہ جگائیا۔ در تیرے اک الکہ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سِری بھگوان ہو پرتکھ، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ میرا دیدے مینوں حق، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ مہروان ہو پُرکھ سمرتھ، دین دِیال دِیا کھائیا۔ اپنا ناؤں پرما تم دس، پر پُرکھ سمجھائیا۔ گھٹ گھٹ زرگن جوت کراں پرکاس، آد زرنجن ہو کے جوت زرنجن رُپ وٹائیا۔ ساچی وست دیوان خاص، خواہش اپنی نال ملائیا۔ جو آد جگاد نہ ہوئے وناش، وناشی رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر بھگونت، کرنی آپ کھائیندا۔ گھر میلا نار کنت، سیج سہنجی آپ ہندائیندا۔ کایا چولی باہروں ویکھ بسنت، رنگ اکمڑے آپ رنگائیندا۔ انتر بخش جیو آتما جنت، پرما تم اپنا نور ٹکائیندا۔ جس نوں کوٹن کوٹاں وچوں جانے وِرا سنت، ساکھیات جس نوں آپ درسائیندا۔ باقی بھرے بھلی جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے جگائیندا۔ جس نے رچنا رچی آد سو ویکھنہارا انت، مدھ اپنی کھیل کھلائیندا۔ تِس دی مہا سدا بے انت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کہہ نہ کھئے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچا کھیل پنج تت کایا چولا، سو صاحب آپ کرائیا۔ پرما تم آتم اندر رکھے اوہلا، پردہ سوہنا اک بنائیا۔ من واسنا جگت پاوے رُولا، بُدھی کھوج کھوج بگسائیا۔ جِنا چر شبد گرو نہ ملے وچولا، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پرکرتی اندر پاربرہم برہم ہو کے مولا، مولا اپنی کار کھائیا۔ سچ دوارا جس نے کھولا، تن ماٹی خوشی وکھائیا۔ سچ سندیسہ گایا ڈھولا، ڈھر دا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پرما تم آتم اپنا رُپ درسائیا۔ پرما تم کہے آتم سچ، ہر سچ دتی وڈیائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچ، پرکرتی سیو کھائیا۔ من منوا اندر رہیا نچ، نو دوار بھجے واہو داہیا۔ بُدھی جگت وبارا رہی دس، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ گرمکھ وِرا سنت سہیلا انتر آتم لے رس، نِجھر جھرنا اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر اک سہائیا۔ پرکرتی تت بنایا مندر، سوہنی بنت بنائیا۔ آتم رکھی پرہ او سے اندر، گھر گھر وچ ڈیرہ دتا لگائیا۔ ترے دھاتی لایا جندر، نہ سکے کھئے ٹڑائیا۔ من واسنا کوئی نہ سمجھے ڈونگھی کندر، ساچی کھوج نہ کھئے کھجائیا۔ گرمکھ وِرا پرہ کِریا اندر لنگھن، منزل منزل پندھ مکھائیا۔ انحد ناد سنے مردنگن، شبدي راگ الائیا۔ گھر سوامی آتم پرما تم نظری آئے سجن، بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند ست سرُپ ہویا

مگن، ایکا ایک نؤر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم انتر اپنا رنگ دکھائیا۔ انتر آتم رکھی ایک، ایکنکار بنت بنائیا۔ جس آتم پچھے تت پرکرتی دھارن بھیکھ، بن آتم پرکرتی کم کیسے نہ آئیا۔ کایا ماٹی جگت جہان کھیڈ، لگھ چوراسی ونج کرائیا۔ جنہاں بخشے اپنا تیج، جلوہ نؤر کرے رُشنائیا۔ سو بھگت بھگوان دی انتر آتم مانن سیج، سُنجنی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آتم پرماتم دوہاں مل کے کھیل کھلائیا۔ آتم کہے میرا پرکرتی ناتا، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ پرکرتی کہے میں آتم بن کے راکھا، سوہنی سیو کھائیا۔ دوہاں دا داتا پُرکھ سمراتھا، دین دیاں اک اکھوائیا۔ اُس دا کھیل کیسے نہ جاتا، بُدھی بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ آتم کہے میں پرکرتی ساتھ، سوہنا سنگ نبھائیا۔ پرکرتی کہے میں ہو کے داس، داسی رُوپ وٹائیا۔ پنج تت کہن واپوا شاباش، سوہنی بنت بنائیا۔ ترے گن کہے میں رہی بھاج، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سبنان مل کے تت سریر بنیا جہاز، بیڑا پرہ جی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے اندر نہ کوئی رسم نہ رواج، سماج سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جے کوئی اندر وڑ کے ویکھے ست سرُوپ پرکاس، وکاس اکو اک دکھائیا۔ لیکھا چُکے دھرنی دھرت دھول آکاش، برہمنڈ برہمانڈ اناد اکو رُوپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پرماتم پرکرتی ویکھن وچ الگ، کرنی وچ کھئے رُوپ وٹائیا۔ اک دُو جے نال گئے بجھ، دُھر دی سوہنی ڈوری تند بندھائیا۔ جتی سمجھ اونا کوئی دئے دس، اگلی کہانی نہ کھئے درڑائیا۔ اوتھ بُدھی ہووے بس، بے بس ہو کے مت متوالی رہی کُرائیا۔ جنہاں مل گئی پچھلی ویکھن والی اکھ، اوہ آخر منزل چڑھ کے دین سمجھائیا۔ آتم دا اپنے تھان حق، پرکرتی اپنے تھان رہی وس، تت اپنے تھان رہے بھج، مایا اپنے تھان رہی سچ، ساجن سب دا اکو نظری آئیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکڑی نت نوت سب دے پڑدے رہیا کج، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نؤر خُدائیا۔ تِس نوں کہندے پُرکھ سمرتھ، بے انت بے پرواہ اتھاہ رُوپ وٹائیا۔ آتم پرکرتی سب پرہ دے حصے اوسے دی آس، راس منڈل جگت جیو جہان رہے دکھائیا۔ بن آتم انتر نہ ہوئے پرکاس، پون چلے نہ کھئے سواس، تتو کم نہ کرن بن کے داسی داس، من مت بُدھ نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوہاں وچولا بے پرواہیا

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گردت سینگھ چھمب شیخ سر ضلع جموں ★

ویکھ کھیل اگئی ہر دا، ہار منے جگت لوکائیا۔ لیکھ ویکھ اگئی گھر دا، گھر گھر بیٹھے جگت بھلائییا۔ بھیبو ویکھ اگئی نر دا، نر ناری نین نہ کھئے اٹھائییا۔ گھاڑت ویکھ اگئی گھڑدا، جگت باڈھی مکھ بھوئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کرنی آپ کھائییا۔ ویکھ کھیل اگئی رب دا، رہبر بیٹھے مکھ بھوئییا۔ اوہ لیکھا جانے سب دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ آد جگاد جگ چوکڑی آپ لہدا، نرگن سرگن کھوج کھوجائییا۔ لیکھا جانے دو جہاناں حد دا، آر پار کنارہ ویکھے چائیں چائیا۔ سچ نشانہ ست دوارے آپے گڈدا، چار گنٹ دہ دشا آپ جھلائییا۔ لیکھا جانے ناڑی ماس ہڈ دا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائییا۔ نشہ جانے پریم پیار مدھ دا، پیا پریم بے پرواہییا۔ ناد دھن ویکھے وجد، بن تندی تند ستار بلائییا۔ سچ پرکاش دپیک ویکھے جگدا، گون دوارے ہونے رُشنائییا۔ صاحب ستگر سرن گون لگدا، پُرکھ اکال گون منائییا۔ چرن کول نانا ہو کون ڈھٹھدا، ابھان موہ مٹائییا۔ ساچا نام آتم پر ماتم کون رٹدا، سوہنگ ڈھولا سچا گائییا۔ پڑدہ لاپے چوڈاں لوک چوڈاں طبق ساچے ہٹ دا، لیکھا جانے تھاون تھائییا۔ مارگ ویکھے ست ستوادی رتھ دا، رتھوہی بن کے پھیرا پائییا۔ میل ملاپ ویکھے تیجی اکھ دا، گون اشارے نال سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا درڑائییا۔ ویکھ کھیل اگئی نور، جگت نور رہے شرمائییا۔ نیترو پیا منصور، نینان نیر وائییا۔ موسیٰ دہاہ مار کوہ طور، اچی کوک کوک سُنائییا۔ عیسیٰ ہو کے کہے مجبور، طوبیٰ طوبیٰ بے پرواہییا۔ محمد کہے پروردگار بے قصور، قسم کھا کے رہیا جئیا۔ جس دا سچ سچا ظہور، چار گنٹ کرے رُشنائییا۔ جس دے مشورے نال مسیر ہونے مشہور، کُطب غُوش ملی وڈیائییا۔ تِس دا سب توں وڈا شعور، شہنشاہ داتا بے پرواہییا۔ چاروں گنٹ حاضر حضور، حضرت اکو نظری آئییا۔ میں در بردا بن مزدور، سوہنی سیو کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائییا۔ ویکھ کھیل اگئی ہر دا، چار گنٹ لئے انگڑائییا۔ وشن برہما شو پھرے ڈردا، سیس سکے نہ کھئے اٹھائییا۔ گر اوتار منتر پھرے پڑھدا، دھر دا ڈھولا راگ سُنائییا۔ ست ست ست دے کردا، است روپ نہ کھئے وٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا راہ وکھائییا۔ ویکھ کھیل ہر جگت، جگ خوشی منائیندا۔ ملے وڈیائی دھر دے بھگت،

بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ نرویر ہو کے ویکھے پرت، پت پرمیشور پھیرا پائیندا۔ اگلا پچھلا کڈھ فرق، فیصلہ اکو وار سُنائیندا۔ جنم کرم دا میٹ ہرکھ، سنسا روگ سوگ چُکائیندا۔ بن کسوٹیوں لیا پرکھ، پارکھو اکو نظری آئیندا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں کر کے ترس، رحمت اپنی نال رکھائیندا۔ انتر آتم میگھ برس، جگت اگنی تت بُجھائیندا۔ پورب جنم جو رہے تڑپ، کر کیرپا گھر ساچے میل ملائیندا۔ من واسنا مٹے بھٹک، سانتک ست ست کرائیندا۔ منزل منزل سنت سُہیلا کوئی نہ جائے اٹک، مارگ اکو اک وکھائیندا۔ پنچ وکار دُئی دویتی پرے ہٹائے کٹک، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیندا۔ ہوئے ہنگتا دیوے جھٹک، چُھری ذبح ہتھ اٹھائیندا۔ ٹھاگر ہو کے کیرپاندھان دیوے مدد، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگت بنائے اک توں عدد، عدل عدالت اکو اک وکھائیندا۔ جس گھر دسے نہ کوئی تشدد، دوجا روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، مظلوم نظر کھئے نہ آئیندا۔ سب دا داتا سرب دا گرو اکو شبد، گردیو سوامی اک سمجھائیندا۔ جگ چوکڑی پچھوں پرہہ ایہو کیتا غضب، گہر گمبھیر اپنا نام پرگٹائیندا۔ نہ روپ نہ ریکھ نہ تت نہ مرد، جوتی جاتا روپ انوپ دھرائیندا۔ دین ہو کے دُکھیاں ونڈے درد، درد دُکھ بھے بہنجن اپنی کار کھائیندا۔ کوڑی کیرپا رہیا ورج، سر سر حکم آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سنت سُہیلے سچ اٹھائیندا۔ ویکھ کھیل سیری بھگوت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ خوشی مناون گرمکھ سنت، ڈھولا راگ الاٹیا۔ دھن بھاگ ابناسی کرتا ملے کنت، ناری سوہنی سیج بندھائیا۔ تن ماٹی چاڑھ رنگ بسنت، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ آتم پرما تم دیوے منت، دُھر دا ڈھولا اک سُنائیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہر مندر دئے وکھائیا۔ جتھے نہ کوئی مُلا شیخ مسائق پنڈت، شاستر سمرت وید پُران نظر کھئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویکھ کھیل صاحب ستگر، گرہ گرہ وجے ودھائیا۔ ہرجن میل ملاوا میلا کرے دُھر، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ منتر فرنا اکو دسے جو رہیا پُھر، فرمانبردار ہو کے سیو کھائیا۔ سچ پریت پیا پریتم جائے جڑ، جوڑی آتم پرما تم آپ بنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ پکڑ پچھاڑے پنج چور، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ کوڑی کیرپا نہ پاوے شور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر مندر اک سُہائیا۔ ویکھ مندر گھر سوامی، ہرجن ساچا خوشی منائیندا۔ جس گرہ شبد انادی

سُنے بانی، بان نِرا لا تیر چلائیندا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے جگت ودوانی، ودیا اندر ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جس دا لیکھ شاہی لکھے نہ کھئے
 کانی، کاتب قلم نہ کھئے چلائیندا۔ جس دا جلوہ نور نوری، تتو نت نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے کہانی،
 کہات وچ اپنا نام پرگٹائیندا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال کرے مہروانی، مہر نظر نرائن اک اٹھائیندا۔ جن بھگتاں آب حیات امرت
 بخشے ٹھنڈا پانی، نیر سیر گہر گمبھیر مُکھ چوائیندا۔ سچ دربار دیوے پد نربانی، نربان پد چرن کول وکھائیندا۔ منزل مقصد رہبر راہ دسے
 آسانی، اصل اپنا بھيو چُکائیندا۔ بن کرلیوں منظور کرے فربانی، بن چھریوں ذبح اپنے لیکھے لائیندا۔ بن مرن توں لہنا دینا چُکائے فانی، فیصلہ
 اپنے ہتھ وکھائیندا۔ بن قتل گاہ قاتل مقتول ویکھے مار دھیانی، نیر نین اکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن
 ساچے ساچے در سہائیندا۔ ویکھ کھیل ساچے دوار، درگاہ وچی ودھائیا۔ پرم پُرکھ پرہ کرے پیار، پت پرمیشور ہوئے سہائیا۔ بھگت
 وچھل گِرور گِردھار، نر نرائن نین کھلائیا۔ سنت سہیلے گود اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ لیکھا چُکے اوتھ شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ
 رنگائیا۔ سچ دھرم دی سچی دھرمسال، ست ستوادی دئے وکھائیا۔ شبدی دیک اکو بال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کرے کھیل سری
 بھگوان، بھگون اپنی کل ورتائیا۔ سچ مُحبّت پیار پریتی اندر پرم پُرکھ کر پروان، پری اپنی گھر وسائیا۔ ساچے در ساچے گرہ ساچے مندر
 ساچا ڈھولا گان، گاوت گیت گوہند الاٹیا۔ اک دوجے دی کرن پہچان بے پہچان اپنا، پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھن نرگن نور جوت
 سروپ ست سوامی نظری آئے سری بھگوان، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناسن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگت وچھل دیاندھ ٹھاکر سوامی دیوے اک
 فرمان، دھر سندیسہ اکم اتھاہ سُنائیا۔ ساچا محل اٹل اچ مکان، جن بھگتو تھادا حصہ دتا بنائیا۔ خوشیاں نال وسنا گیت گاؤنا سوہنگ
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان دان دھر دا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تھادے نال رکھے اپنا
 ایمان، اپنے ایمان نال تھادا دھرم دئے بنائیا۔

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گوڑھا رام دے گرہ شیخ سر جموں ★

کریا کرے پرہہ ستگر پورا، ست پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ چتر سگھڑ بنائے مورا کھ مؤڑھا، منتر انتر نام درڑائیندا۔ کایا چولی رنگ اکھڑا چاڑھے گوڑھا، ایتھے اوتھے اتر کدے نہ جائیندا۔ سگلا سنگ بنائے بن کے سورا، سورپیر ڈھر دا میل ملائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ ڈھاہے کوڑا، سچ سچ اک وکھائیندا۔ شبد انادی ناد وجائے تورا، ترت اپنا حکم سنائیندا۔ سچ پرکاس بخشے تورا، جوتی جوت جوت رُسنائیندا۔ سرب کلا بن بھرپورا، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں جنم ہون نہ دئے ادھورا، ہر جو اپنے لیکھے لائیندا۔ ستگر پورا سدا سپہاک، آد انت وڈیائیا۔ شبد اگمی دئے ہدایت، ڈھر دی کرے پڑھائیا۔ نام ندھان بخشش کرے عنایت، رحمت جھولی پائیا۔ کوڑی کریا کڈھے شریعت، شریعت ساچی وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں کرے سدا حمایت، اہمیت اپنی دئے درڑائیا۔ ستگر پورا سدا سہیلا، سنگی ساتھی اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی پھرے اکیلا، دو جہاناں نرگن نرگن پنڈھ مکائیا۔ اپنے ہتھ رکھائے وار تھت ویلا، گھڑی پل نہ کیسے سمجھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن سہیلا، میل ملائے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ گر گر گود اٹھائیا۔ ستگر پورا پارہہم، پت پرمیشور اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں وکھائے اپنا دھرم، سد دھرمی دیا کھائیندا۔ چرن پرتی بخش کے سرن، سرنگت اک درڑائیندا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، پردے اپنا روپ وسائیندا۔ لہنا دینا چکا مرن ڈرن، بھہ بھیانک ڈیرہ ڈھاپیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سہیلا ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا ایکنکار، اکل کلا اکھوائیا۔ جگ جنم دیوے پیج سوار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا جانے مورا کھ مگدھ گوار، بڈھ ہین دئے وڈیائیا۔ ساچی سکھیا سکھائے اپر اپار، اپرمپر کرے پڑھائیا۔ میت پیارا بن کے سجن یار، سہیلا ہو کے صدا دئے لگائیا۔ اٹھ گاوت گیت گا اک مرار، مرلی تن رباب وجائیا۔ میرے اندروں نکلے سچی ڈھنکار، انحد نادی راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ دئے وڈیائیا۔ گرمکھ گا گیت سوپہلا، ہر ستگر آپ سمجھائیندا۔ تیرا چکے پردہ اوپلا، مکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیندا۔ سچ نام دا سوہنا بولا، انبولت آپ سنائیندا۔ تون میرا میں تیرا وچولا، میلنہار اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن

ساچے رنگ رنگائیندا۔ ساچا رنگ چاڑھ مجیٹھ، سوہنی بنت بنائیا۔ دھام وکھا اک انڈیٹھ، اگمڑی رت سہائیا۔ ٹھاکر ہو کے وس چیت،
 چیتن روپ وٹائیا۔ نانا توڑ مندر مسیت، سوہنا بنک سہائیا۔ بھگت بھگوان دھر دی ریت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ہسدیاں ہسدیاں
 مانس جنم جانا چیت، خوشی غمی اکو گھر دسائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچی بھیکھ، بھچھیا اپنا نام جھولی
 پائیا۔ ستگر پورا پائے بھچھا، بھکھک دیا کمائیندا۔ ایتھے اوتھے کرے رچھا، رچھک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ست ستوادی آتم انتر
 سنائے قصہ، قسمت کایا وچوں بدلائیندا۔ روپ رنگ ویکھن ٹوں دسے نکا، وڈیا وچوں وڈا وڈ داتا اکو نظری آئیندا۔ جس دا آد جگاد
 جگ چوکڑی ست دھرم دا چلے سکے، دو جہاناں حکم منائیندا۔ سوہنا بھاگاں والا مستک لائے ٹکا، جس دی ریکھ نہ کھئے مٹائیندا۔
 سچکھنڈ دوار وکھائے جتھے نہ کوئی لائے گارا اٹاں، جگت مزدور سیو نہ کھئے کمائیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں
 سچ پریتی دا پریم اکو وار کڈھے سٹا، جس دا انت کھئے نہ آئیندا۔ پیار وچ مٹر پیارا مٹا، پریم وچ پرم پُرکھ اکھوائیندا۔ ہتکار وچ اندر باہر
 کرے بتا، بت وچوں ابناسی اچتا نظری آئیندا۔ ابناسی ہو کے کھیل کرے نت نوتا، جگ چوکڑی ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں
 بن کے دھر دا پتا، پوت سپوت اپنی گود اٹھائیندا۔ رس امرت دیوے مٹھا، پھکا روپ نہ کھئے جنائیندا۔ ایہو کھیل سدا سدا سد انڈٹھا، جگ
 نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کریا کر، آپے جانے اپنی بدھا، ودھ نانا اپنا اپنے نال جڑائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، بخشش وچ وڈا داتا، رحمت وچ رحیم نظری آئیندا۔ جنہاں گرمکھاں مٹیا شبدی آکھا، تنہاں پدوی اک وکھائیندا۔ جتھے نہ
 کوئی اتھا نہ سجاکھا، نیتر اکھ نہ کھئے مٹکائیندا۔ اکو اک پُرکھ سمراتھا، سچ سنگھاسن سوہنا پائیندا۔ جن بھگتاں میل ملا کے گاوے خوشیاں
 گاتھا، سوہنگ راگ سنائیندا۔ اوہناں گرمکھاں کابدا گھاٹا، جنہاں پارپریم پت پریشور اپنی گود اٹھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، زرگن سرور بنیا راکھا، پرتپالک ہو کے بالکل اپر اپنی نظر اٹھائیندا۔

★ ۱۷ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گرا رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

مہروان ہو کے آیا پرہ آپ، سو صاحب ستگر پھیرا پائیندا۔ دیاوان ہو کے جپائے اکو جاپ، آتم پرما تم بوجھ بھجائیندا۔ بھگت وچھل ہو بخشے اگمی ذات، وست امولک جھولی پائیندا۔ پرکاسوان ہو کے میٹے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دُور کرائیندا۔ بودھ آگادھا ہو کے دسے سچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ پت پریشور ہو کے بنے پت مات، بھگت بھگونت پوت سپوتے گود اٹھائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہو کے چرن کول بندھائے نات، سرن سرنائی اک جنائیندا۔ نرگن نروریر نراکار ہو کے پاربرہم برہم دسے سچی ذات، ورن گوت اوچ نیچ ونڈ نہ کھٹے ونڈائیندا۔ لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ ویکھ سچ دوار دسائے ہاٹ، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پڑھائیندا۔ گپت ظاہر باطن کرے بات، اند نادى ناد سنائیندا۔ سچ کنارہ پتن ویکھے کنڈھی گھاٹ، نئیا نوکا اپنا نام جنائیندا۔ دین دیال ہو کے پچھنہارا وات، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ انہو دھاری ہو کے رہیا بھاگھ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ ترینا دواپرکلبجگ جو گئے آگھ، آخر سب دا لیکھا جھولی پائیندا۔ کرے کھیل بن سوانگی نٹوآ ناٹ، منڈل راسی راس رچائیندا۔ سیج سہائے سہنجی بن پاوا چول کھاٹ، انتر آتم سوہیا پائیندا۔ دیوے وڈیائی ہرجن گرمکھ وڈ وڈ بھاگ، رت رتھی آپ سہائیندا۔ گرہ مندر گھر دیپک جگے چراغ، بن تیل باقی ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سجن سہیلے آپ ملائیندا۔ سجن سہیلے ملاونہارا، پڑدہ اوبلا آپ چکائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہارا، دُور دراڈا نیرن نیرا روپ وٹائیا۔ انتر آتم کرنہار پیارا، پرما تم پریم ہو کے ویس وٹائیا۔ محل اٹل دیونہار سہارا، ساڈھ تین ہتھ کایا بنک کھوج کھوجائیا۔ نام سوداگر بن ونجارا، شبد امولک ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نروریر اپنا روپ دھرائیا۔ نروریر ہو کے آیا پرہ، پاربرہم پرہ ویس وٹائیندا۔ سنت سہیلے لئے لبھ، جیو جنت کھوج کھوجائیندا۔ گھر سوامی وجائے ند، دُھر دا راگ الائیندا۔ کوڑی کیریا وچوں کڈھ، سچ پریتی جوڑ جڑائیندا۔ کر پرکاش کایا ہڈ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ امرت جام پیائے مدھ، بن رسنا رس چکھائیندا۔ ساچے مندر آپے لنگھ، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیندا۔ آتم سیج اگمی پلنگ، ابناسی کرتا ڈیرہ لائیندا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، نورو نور نور رُشنائیندا۔ ایتھے اوتھ دئے اک اند، اند اند وچ سہائیندا۔ کیرپا کر سورا سرہنگ، سر

اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جن بھگتاں چولی دے رنگ، رنگ رنگیلا اک چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھگت وچھل آیا بھگونت، بھگون دیا کمائیا۔ جس دی مہا آد جگاد صفت سناوندے گرتھ، شاستر سمرت راگ الاٹیا۔ جس نوں دین مذہب مندے پنٹھ، ایشٹ دیو سوامی کہہ کہہ سیس نوائیا۔ جس دی اوٹ رکھدے سنت، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ جس نوں گرمکھ کہندے دُھر دا کنت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں گرسکھ کہندے بناوے بنت، گھڑن بھنہار وڈی وڈیائیا۔ جس دا لیکھا لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتہج سینج رہیا سہائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو بنے منگت، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ جس دواویوں گر اوتار پیر پیغمبر بودھ اکادھ بن پنڈت، دُھر دا راگ ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو سوامی کھیل کرائیا۔ سو سوامی آیا جگ، جگ جیون داتا ناؤں دھرائیندا۔ جن بھگتاں واسا کر اُپر شاہ رگ، گھر ساچے میل ملائیندا۔ جنم جنم دی بُجھائے آگ، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ نو دوارے پار حد، گھر مندر اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ بھگت تارنہار پریہ آپ، نرگن دیا کمائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں پرماتم ہو کے بنے باپ، پتا ہو کے گود سہائیا۔ نرگن ہو کے دسے جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیا۔ داتا ہو کے بخشے دات، دیاوان جھولی آپ بھرائیا۔ ساچی نٹیا بیڑے چاڑھ جہاز، نرگن اپنے کندھ اٹھائیا۔ ایتھ اوتھ رکھ لاج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے رہیا جگائیا۔ ہرجن جگائے شبیدی دھار، سہج سہج اٹھائیا۔ انتر آتم کر پیار، پرماتم ویکھ وکھائیا۔ نرگن سرگن دے آدھار، نروریر کھیل کھلاٹیا۔ جیو جنت نہ پاوے سار، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ گرمکھ ویرلا جس بخشے چرن کول اُپر دھول اک پیار، پریتی نیتی اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ اک وکھائیا۔ سچا مارگ رہیا دس، دردی درد وندائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، صاحب پھیرا پائیا۔ گرمکھاں کھول اپنی اکھ، آخر بوجھ بُجھائیا۔ امرت جھرنا دُھر دا رس، بوند سواتی مکھ چوائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج جت، ہتھ روپ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کرے پارپرہم، نیتر نین نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کرم، نہکرمی ہونے سہائیا۔ سچ جناوے اکو دھرم، ست ستوادی دُھر دی بوجھ بُجھائیا۔ لیکھا چکے ورن برن، چار اٹھاراں وند نہ کھئے وندائیا۔ پُرکھ اکال سب دی سرن،

سرن گت اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے پلُو پھڑن، گر چیلے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ وڈیائی وڈا دیونہارا، آد جگادی کھیل کرائیندا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت ناؤں دھرائیندا۔ جو جگ چوکرئی کھیل ویکھنہارا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کرائیندا۔ جو نت نوت گر اوتار پیر پیغمبر لے اوتارا، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپ سمجھائیندا۔ جو شبدا ناد بولنہار جیکارا، صفتی صفتی ناؤں پرگٹائیندا۔ جو شاستر سمرت وید پُران بنے لکھارا، اکھڑ اکھڑ جوڑ جڑائیندا۔ جو واک بھوکھت دسنہارا بھيو نیارا، انہو اپنی کار کرائیندا۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا وسنہارا دھام نیارا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ سو صاحب سمرتھ کلجگ اتم کھیل کرے نیارا، نراکار بھيو ابھیدا اپنا آپ کھلائیندا۔ بھگتاں دیوے بن بھگتی سہارا، اتم شکتی شخصیت اپنے نال ملائیندا۔ پریم پریتی اندر بن ونجارا، در در گھر گھر بھیری پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرنہار دیا کرائیندا۔ بھگت جنان سچ پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کرائیندا۔ کھئے نہ جانے اپنی گھال، بن دلال میل ملائیندا۔ اگلا پچھلا دس احوال، حقیقت حق وچوں پرگٹائیندا۔ گود اٹھا چھوٹے ننھے نکے بال، بالک اپنی انگلی لائیندا۔ سچ وکھا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سہائیندا۔ مارگ دیوے دُھر سُکھال، اوجھڑ راہ نہ کھئے پائیندا۔ جس دی جگ چوکرئی گر اوتار کردے گئے بھال، نیتر نین نین سرب اٹھائیندا۔ سو پرگٹ ہو کے کھیل کرے دین دیاں، دیناں انا تھان ناتھ ہو کے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے گویند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں میٹ کوڑی چند، چنتا چکھا دتی جلائییا۔ شبدا انادی بنا بند، سُت اپرادھی لے اٹھائییا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائییا۔ نام ستار وجائے دُھر دی کینگ، تندی تند ستار نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل گہر گمبھیر گنی گہند، گور اپنا حُکم ورتائییا۔ گہر گمبھیر وڈ ڈونگھا ساگر، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ سچ سروور جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ایتھے اوتھے آکے پچھے نرگن سرگن دیوے آدر، عدالت دُھر دی دے سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کرائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

بھگوان کہے مین سیوادار، جگ جگ جن بھگتاں سیو کھائیندا۔ نت نوت لے اوتار، ویس انیکا روپ وٹائیندا۔ ست ستوادی مارگ
 سچ سکھال، سکھیا دھر دی اک پڑھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت وچوں اٹھال، پردہ اوبلا میٹ مٹائیندا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا ہو کے
 پُچھاں حال، انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ بال انجانے پھڑ اٹھاواں سچ وکھاواں سچی دھرمسال، در دوارا اکو اک جنائیندا۔ ستجگ تربتا
 دوپرکلجگ چلان نال نال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھائیندا۔ بھگوان کہے مین بھگتاں جوگا، جگ جیون
 داتا ناؤں دھرائیا۔ پنج تت کایا چولا چوغا، چولی اپنی رنگ وکھائیا۔ شبدی ہو کے دیواں ہوکا، دھر دا ناؤں سُنائیا۔ مان دواواں چوڈاں
 لوکاں، پرلوک دیاں وڈیائیا۔ ساچی بخشاں چرن اوٹا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جیو جنت وچوں ویکھاں کھرا کھوٹا، نام کسوٹی اُپر لگائیا۔ نام
 پدارتھ دیواں ہتھا، جگت دھن نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک درشٹائیا۔ بھگوان کہے مین بھگتاں
 میت، مٹر پیارا اک اکھوائیندا۔ پنج تت کایا کراں ٹھنڈی سیت، اگنی تت بُجھائیندا۔ سچ سُنواں سوہنگ گیت، دوجا راگ نہ کھئے لائیندا۔
 بن سوامی وسار چیت، چیتن سُرُتی آپ وکھائیندا۔ اچرج دساں دھر دی ریت، سچ پریت اک بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سدا سہیلا دیا کھائیندا۔ بھگت کہے پرہ تیری اوٹ، بھگن تیری سرنائیا۔ میرا نُر نُرانی تیری جوت، روپ انوپ تیرا نظری
 آئیا۔ میرا کایا بنک تیرا کوٹ، گھر مندر دتا سہائیا۔ تیرا نام میرا سلوک، سوہنا ڈھولا راگ لائیا۔ تیرے پریم پیار اندر موہت، مُحبّت
 تیرے نال لگائیا۔ تیرے چرن ملے مؤج، مجلس ہور نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ دینا جنائیا۔
 بھگت کہے پرہ تیرا صدقہ، ہوں واری گھولی گھول گھائیا۔ لیکھا جانے پورب جنم دا، کرم اپنے لیکھے پائیا۔ لہنا دینا چُکائے مرن کا، بھانڈا بھرم
 بھو بھٹائیا۔ لہنا دینا دیویں ساچی سرن کا، سرنارتھی اپنی گود اٹھائیا۔ مارگ دسین منزل چڑھن کا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، بیہو ابھیدا آپ کھلائی۔ بھگت کہے موہے تیرا بھروسا، سرنگت تیری سرنائیا۔ جنم جنم دی پوری کر دے آسا، ہومے ترسنا میٹ
 مٹائیا۔ در درویش گھر ہوئے نہ کھئے نراسا، نر نرائن تیری وڈی وڈیائیا۔ وست اکم اتھاہ بے پرواہ پریم پریتی بخش داتا، دیاوان دیا کھائیا۔

اندر باہر گپت ظاہر رسنا جہوا بئی دند گاواں تیری گاتھا، منتر اکو اک کران سچ پڑھائیا۔ بن تیری کرپا تیرا روپ نہ کیسے پچھاتا، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سچ تونہی پتا تونہی ماتا، ہوں بالک روپ سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بخشیں اکو ناتا، ڈھر دا میلا میل ملائیا۔ بھگوان کہے میں بناں سنگ، دو جا سنگی نہ کھئے بنائیا۔ بھگت کہے میں لاگاں انگ، انگیکار اکو اک اکھوائیا۔ سیری بھگوان کہے میں وجاواں مردنگ، ڈھن آتمک راگ الائیا۔ بھگت کہے میں ماناں اند، اند اند تیرے وچوں نظری آئیا۔ سیری بھگوان کہے میں ٹٹی دیواں گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی ناؤں دھرائیا۔ جن بھگت کہے میں گاواں تیرا چھند، تون میرا سچا ماہیا۔ سیری بھگوان کہے میں دین دیال سدا بخشند، بخشش اپنی اک ورتائیا۔ جن بھگت کہے میں در دوار منگاں ڈھر دی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سیری بھگوان کہے میں لیکھ چکاواں کھنڈ برہمنڈ، پری لوء آکاش پنڈھ مکائیا۔ جن بھگت کہے میں سچ دوار تیرا ویکھا لنگھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سیری بھگوان کہے میرا پرکاش نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں سہنجنی ٹھنڈ، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مان دینا تھاون تھائیا۔ جن بھگت کہے میں ویکھاں دربارا، درگاہ تیری پھیری پائیا۔ سیری بھگوان کہے میرا اوتھے اک اُجیارا، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے میں بولاں سچ جیکارا، تونہی تون راگ الائیا۔ سیری بھگوان کہے میں کران سچ پیارا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دوہاں مل کے نرگن روپ بنے نرنکارا، نرویر اپنی کھیل کھلائیا۔ جگ چوکرئی پچھوں لوکماں پرہ کرے آپ بوبارا، بوباری ہو کے پھیرا پائیا۔ آد جگاد جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگونت لگائے لڑ، پلؤ اپنے نال بندھائیا۔ بھگت بھگوان کرے ملاپ، مہروان دیا کمائیندا۔ بن بھگتاں سوہنگ کیسے نہ جپیا جاپ، ستجگ تریتا دواپرکلجگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکھری نام پڑھائیندا۔ کیسے نہ بوجھیا آپا آپ، اپنے وچوں وڈ پرتاپی نظر کیسے نہ آئیندا۔ کھئے نہ ملیا پرہ دی ذات، پاکی پاک نہ کھئے اکھوائیندا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جنہاں بھگتاں دتا ڈھر دا ساتھ، بن سنگی سگلا سنگ نبھائیندا۔ دور ڈراڈا ویکھن آیا کنڈھی گھاٹ، پابندی آگے نہ کھئے رکھائیندا۔ وڈی چھوٹی

نکیوں نکی سب توں چنگی اوہ ذات، جس ذات وچ اپنا نُور درسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ویکھنہارا سچ باغات، باغیچہ گلشن گُرمکھ گُرسکھ ویکھ خوشی منائیندا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بسو دیوی دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگت کہے سُن بھگوان، نرگن اپنا دھیان لگائیا۔ ہوؤں بالی بڈھ انجان، مَورکھ مُگدھ نظری آئیا۔ کِس بڈھ سائوؤں بخشیں مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کون وست دیویں دان، امولک اک ورتائیا۔ جگت نین تینوؤں نہ سکے پہچان، من مت سمجھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیآ۔ جن بھگت کہن پرہہ دسیئے کی، سمجھ وچ کچھ نہ آئیا۔ کِس سہارے رہے جی، جیوت جیون جنم تیرے لیکھے پائیا۔ پُورب جنم کی بیجیا بی، پھل کون رہیا وکھائیا۔ کِس بڈھ ناتا جُڑیا ساڈھے تن ہتھ کایا سین، گھر مندر سو بھا پائیا۔ کون پریم پیالہ لیا پی، مڈھر رس اک چکھائیا۔ کون پریتی گئے تھی، اپنا آپ لٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ دے سمجھائیا۔ سچ دس پُرکھ اکال، تیرے آگے عرضوئیا۔ کِس بڈھ بنے تیرے لال، ناتا سچ جُڑائیا۔ جگت غریبی دسیئے کنگال، وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ دُولت خزانہ نہ دَھن مال، محل اٹل نہ کھئے وڈیائیا۔ مالا تسبیح نہ کوئی مرگچھال، آسن سینگھاسن نہ کھئے سہائیا۔ پُوجا پاٹھ ہون نہ کھئے وچار، تلک للاٹ نہ کھئے لگائیا۔ سنکھ ناد نہ کھئے آواز، آرتی رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ گیرو کپڑے نہ کوئی سنت سادھ، مٹی خاک نہ کھئے رمائیا۔ صُبح شام نہ تیری یاد، رسنا جہوا بٹی دند صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کِس بڈھ لہنا رہیا چکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہہ ہوئی حیرانی، سوچ سمجھ رہی نہ رائیا۔ گھر گھر دِسے کوڑ شیطانی، شرع کرے لڑائیا۔ سُرَت سوانی بال نادانی، تیری سمجھ نہ پائیا۔ امرت ملیا نہ ٹھنڈا پانی، نچھر رس نہ کھئے چکھائیا۔ بھيو چُکیا نہ چارے کھانی، بانی سمجھ نہ کھئے سمجھائیا۔ ایسے کارن ہوئی پریشانی، پسچاتاپ رہیا ستائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا اک ور، کِس بڈھ میلا رہیا ملائیآ۔ سری بھگونت ہو خوشحال، خوشیاں نال جنائیندا۔ سُن میرے لاڈلے لال، ہر لالن دیا کھائیندا، جس اُپر

ہوواں آپ کِرپال، مہر نظر اُٹھائیندا۔ اپنی بخش دیواں دولت نام سچّا دَہن مال، پریم خزینہ اک بھرائیندا۔ ساچی گھالان لواں گھال، گھول گھمائی اپنا بھیٹ چڑھائیندا۔ اندر وڑ کے وساں نال، ہردم اپنا رنگ رنگائیندا۔ ایہو میری اولڑی چال، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہ دیواں نُهال، جوگ ابھياس نہ کھئے کرائیندا۔ رسنا جہوا نہ پوجا پاٹھ، تسبیح مالا نہ گل لٹکائیندا۔ آلس نندرا نہ دیواں رات، دوس ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس ولّ مہر نظر کر کے لواں جھاک، اگلی پچھلی جھاکي آپ جنائیندا۔ بند کواڑا کھول کے تاک، پڑدہ دئی دویت اُٹھائیندا۔ باطن دساں اپنی بات، بیتی کہانی آپ سمجھائیندا۔ چرن پریتی بخش کے دات، وڈی بھگتی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچی بھگتی ستگر چرن، آد جگاد سمجھائیا۔ ساچی ودیا گرمکھ پڑھن، اکو نام دھیائیا۔ ساچی منزل سنت سُپیلے چڑھن، اپنا پندھ مکھائیا۔ جن بھگتاں کِرپا کر کے پُرکھ اکال لوکھات آوے کھڑن، نرگن نرویر ویس وٹائیا۔ ناتا توڑ ذات پات ورن برن، ساچی سرن اک سمجھائیا۔ جو گرسکھ سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ڈھولا پڑھن، تنہاں منزل پندھ دو جہاناں لیا مکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی نانک چند دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگتو جگ جنم دی پوری ہوئی بھگتی، سری بھگوان لیکھے لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سمت اکیویں تگدے رہے برسی، صدیاں وچ سدا دے دے سرب سُنائیندا۔ جس ویلے کِرپا کرے سری بھگوان داتا دُھر دا عرشی، عرش قُرص اپنے لیکھے لائیندا۔ روپ وٹائے نرگن نرویر نراکار فرشی، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مان دواوے وڈے وڈ کر نالوں نرسی، ساچی ہنڈی اکو ہتھ پھڑائیندا۔ دو جہاناں پلے بٹھے خرچی، خیرخواہ ہو کے پوری خواہش دکھائیندا۔ نو سؤ چرانوے چوکری جگ پچھوں تھوڑیاں گرمکھان دی نکلی پرچی، باقی پرچہ حل نہ کھئے کرائیندا۔ دینا بندھو دین دیاں ہو کے ہویا دردی، دردیاں دکھ ونڈائیندا۔ جس دی وید ویاس عیسیٰ محمد گوبند پا کے گئے عرضی، سو آرزو سُنہار ویس وٹائیندا۔ آد جگاد چل کے آیا دُھر دا قرصی، مقروض جن بھگتاں لہنا جھولی آپ ٹکائیندا۔ پُرکھ اکال دین

دِیال کھیل کدے نہ کرے فرضی، حق حقیقت وچوں آپ وکھائیندا۔ جن بھگتو بن بھگتیوں تہاڈی پوری کیتی مرضی، جنم مرن دی مرض گوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹھ کائیندا۔ جن بھگت تیرا چُکیا جھیڑا، جھگڑا مُکا لوکائیا۔ اُجڑیا وسیا تیرا کھیڑا، کھیڑکی بند کھلائیآ۔ جتھے ناتا جُڑے تیرا میرا، ہووے نہ کدے جُدائیا۔ پریم پیار دا سدا کھلا ویہڑا، چار دیواری بند نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، سُوْر ج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ نہ کوئی دُور نہ کوئی نیڑا، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ کولہو چکی چگ نہ کھئے گیڑا، آون گون نہ کھئے بھوائیا۔ پُرکھ اکال دیاوان ہو کے کرے مہراں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جدھر ویکھو نظری آئے سری بھگوان نرگن نرویر دُھر دا شیرا، شیر دلیر اپنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ جن بھگتو جُھٹا جگ، لیکھا مُکیا جگت لوکائیا۔ ملیا میل سُوْرے سرِگ، سرب کل داتا ویکھ وکھائیا۔ مات گرہ پھیر نہیں پینا آگ، نو اٹھاراں کُنڈ نہ کھئے رکھائیا۔ جنم کرم دی مُکی حد، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لگا کایا ماٹی ہڈ، جو جن نیتز نین درشن پائیا۔ آگے رہن نہ دیوے اڈ، جگت وچھوڑا دئے چُکائیا۔ ایسے کارن غریب نانے رہیا سد، ہوکا دیوے بے پروا ہیا۔ بھگتاں وچوں بھگتی لئی لبھ، بن بھگتیوں بھگت دتے ترائیا۔ ایہو وڈیائی رہے جگ، جگ جیونداتا ہئے سہائیا۔ بن مکے کعبیوں کرایا حج، بن حُجریوں حق وکھائیا۔ بن تند رباب وجایا ند، اگتی راگ سُنائیا۔ گُرمکھو گُرسکھو ساچے مندر وڑنا بھج، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ مرن توں پچھوں سرِشٹی رووے جگ، گُرمکھاں وجے ودھائیا۔ سچا دِپیک جائے جگ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لہنا رہیا چُکائیا۔ جن بھگت تیرا مُکیا پندھ، پُرکھ اکال ہئے سہائیا۔ کوڑی کِریا ناتا تُٹا گند، ہوئے ہنگتا نہ کھئے لڑائیا۔ نرگن مل کے سرگن گایا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ جس وچوں ملیا پرمانند، نجانند ہوئے رسائیا۔ بن جل دھارا پئے ٹھنڈ، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ جگت اندھیرے چاڑھ کے چند، ساچا نور کیتا رُشنائیا۔ گھر سجن سوامی آیا لنگھ، بنک دَواری لنکا گرھ تڑائیا۔ جس رام دی رام کر کے گیا منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ سو صاحب سَتگر پُرکھ اکال دین دِیال سیج شہنجنی بیٹھ پلنگ، آسن سِنگھاسن سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت ترائے گھر گھر، گھر وچ گھریلو بن کے پھیرا پائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی رام لال دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

جن بھگت تیری سوہے گلی، گلونتا آپ سہائیندا۔ جتھے مارگ لگی وچھڑی آتما رُوح بھلی، در ساچا اک جنائیندا۔ پنج تت کیا اندر وڑ کے سنمل وانگ نہ ہلی، پت ڈالی پھل آپ مہکائیندا۔ جگت اندھیری کوڑی جھلی، چار کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ دھنّ وڈیائی تنہاں جس دواویوں پرہہ بھوگ لگائے روٹی سکی گلی، رسنا جہوا ست صلاحندا۔ سو پھل پھلواری لوکات پھلی، بنس سربنس آپ سہائیندا۔ دھر دے تول اگئی کنڈے تلی، جگت ترازو ہتھ نہ کئے وکھائیندا۔ آگے واسطے کیریا کر کے جن بھگتاں چھٹی دتی کھلی، رائے دھرم آگے ہو نہ کئے اٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جنہاں وکھائے دھر دا گھر، اوہناں دی چھڈاؤنی پھیر پئے نہ چلی، امرت انتر اپنا جام پیائیندا۔ گلی کہے میں کی دساں، دسن یوگ کہانی سمجھ کسے نہ آئیا۔ خوشیاں وچ اندر باہر ہساں، دھر سنجوگ ملیا بے پرواہیا۔ اوہناں دے قدماں ڈھٹھاں، جنہاں نوں ارباں وچوں ملی وڈیائیا۔ نین نیتر ویکھاں آگھاں، لوچن اپنا آپ کھلائیا۔ واری گھولی نرمانتا وچ ٹیکان متھا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جنہاں نوں پرم پُرکھ پرما تم پتا ملیا سکا، دھر دا ناتا سچ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگت کہے گلی تیرا وڈا بھاگ، سوہنی بنت بنائیا۔ جس وچ جگیا اوہ چراغ، جس دا نور اکو اک رُشنائیا۔ تیرے اندر وڑ کے دُرمت میل دھو کے جاوے داغ، ست سروپ روپ وٹائیا۔ غریب نائیاں پورا کرے کاج، کرتا پُرکھ ہو سہائیا۔ جنہاں نوں بیڑے چاڑھ کے جائے جہاز، منزل اگلا پنڈھ مکائیا۔ ایہو اج نہیں پچھلا رواج، جگ چوکری ہوئے سہائیا۔ پر ایہو جیہی پچھے نہیں دتی دات، بن بھگتیوں بھگوان بھگت لئے بنائیا۔ جگ چوکری پچھوں نرگن آ کے تورا ایہہ رواج، روایت رعایت گرمکھاں جھولی پائیا۔ آگے ہون نہ دیوے کسے دے محتاج، مُحبت اپنے نال بندھائیا۔ سیس جگدیس رکھ کے تاج، طاقت اپنی نال رکھائیا۔ جو ہرجن صاحب دا ہویا داس، تس داسی دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جنم جنم دے وچھڑیاں پوری آس کرائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی بے لورام دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

بھگت کہے پرہہ دتا پیار، انتر دھار دتی پرگٹائیا۔ ساچا مندر سُجھیا گھر بار، گرہ اپنا ویکھ وکھائیا۔ دیا باقی ہویا اُجیار، اندھ اندھیر ربیا نہ رائیا۔ ساچی سخیاں سُنیا منگلاچار، گیت گوہند اک الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا لہنا رہیا چُکائیا۔ بھگت کہے پرہہ دسیا پریم، پریم پُرکھ دیا کھائیا۔ میل ملایا جس تپسیا کیتی ہم، کُنٹ اکو کھوج کھوجائیا۔ اُس دے نال مل کے پکا ہویا نیم، ناتا سکے نہ کھٹے ٹڑائیا۔ درشن کر بگسٹے نین، نیتر خوشی منائیا۔ جہوا صفت آئی کہن، ساچی سیوک بن کے سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی ریتی دتی سمجھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ دتا پریم رس، وڈ رسیئے دیا کھائیا۔ میری پوری کیتی آس، آشا اپنے نال رکھائیا۔ نیج آتم کر کے واس، وصل سچا دتا وکھائیا۔ دئی دویتی کر کے ناس، نالش کوڑی دتی مٹائیا۔ سچ نور کر پرکاس، دپیک دیا ڈگمگائیا۔ اٹھے پھر بخشیا پرہات، سندھیا نظر کھٹے نہ آئیا۔ ساچے سنتاں بخشی جماعت، گرمکھاں سنگ رکھائیا۔ لیکھا لکھا کے نال قلم دوات، بن بھگتیوں بھگت دتے بنائیا۔ ایہو جیہی آگے کیسے نہ دسی جاچ، یاچک اپنے گلے لگائیا۔ اکو ڈھولا پڑھا کے دھر دی گاتھ، در گھر ساچے میل ملایا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، درس دے کے ساکھیاں، سبج سہیلے لئے ترائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ بخشیا ناتا، آتم پر ماتم سنگ رکھائیا۔ نرگن ہو کے بنیا راکھا، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جنہاں اکو منیا شبدی روپ آگھا، آخر چوٹی دئے چڑھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا داتا، گھاٹا اپنے گھر نہ کھٹے وکھائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی نندو رام دے گرہ پنڈ سرداری جموں ★

پیار مُحبت نہیں ایہہ کوک، آوازاں وچوں آواز اک الاہیا۔ جس دا چار یاری دئے ثبوت، پیراں وچوں پیر دین گواہیا۔ جس نوں چلدیاں پھردیاں ملیا اک محبوب، سچ کلمہ گیا پڑھائیا۔ چرواہے رکھنا یاد اچ عروج، سوہنی بنت بنائیا۔ تیری حد اک حدوڈ، بندی خانہ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ چار یاری دے پچھلے سنگی، محمد ویکھ وکھائیا۔ جس ویلے

آئیوں پیریں ننگی، تن خاکی رُوپ وٹائیا۔ پریم پیار اندر منگ اکو منگی، وصل ملے بے پرواہیا۔ تینوں درس دکھاؤنا اُپر شاہ رگ جگت
 گھنڈی، گھر اپنا اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دینی وڈیائیا۔ چار یاری دا پچھلا ساک، سجن اکو اکھوائیا۔
 جس دا پورب نام مُشتاق، مُشکڑیاں وچ ہس ہس خوشی منائیا۔ اک دن دُن لگا سی آفتاب، رمضان مہینہ دے گواہیا۔ روزہ
 چوڈھواں پکڑیا پُہل گلاب، خوشیاں مہک مہکائیا۔ اودھروں آیا حق جناب، محمد پھیرا پائیا۔ نیل کندھے کیتا آن آداب، سجدہ سیس
 جھکائیا۔ باہوں پکڑ اوس کہا شتاب، ہوئی جیہی اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ مُشتاق کہا
 میں مسکین، مسکیناں وچوں نظری آئیا۔ میں بردا در ادھین، برخوردار رُوپ وٹائیا۔ میں پڑھی الفیے نہ کھتے سین، نون نون غنے وچ نہ
 کھتے بدلائیا۔ اکو کلمہ پڑھیا یا آمین، میرا تونہی تون خدا خدائیا۔ میں تیرے در ادھین، آسرا تیرا اک تکائیا۔ مینوں ساچی کر تلقین، تسبیح
 مالا ہتھ نہ کھتے پھڑائیا۔ میں کہاں یا آمین، دھر دا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ سُن
 مُشتاق ایہ نیل کندھا، جل دھارا وہن وہائیا۔ نیلی دھاروں امرت ملے ٹھنڈا، ٹھنڈا رُوپ وٹائیا۔ تیرا آگے لیکھا دساں چنگا، چنگی طرح
 سمجھائیا۔ کلجگ اتم ہوویں بھکھا ننگا، بھکھیاں وچوں بھکھ پرہ نون تیری سچی بھائیا۔ جس ویلے میرا پروردگار لوکھات لے کے آئے
 مردنگا، تیرے نال مل کے دے وجائیا۔ تون سبناں نالوں چنگا، چنگی طرح دیواں سمجھائیا۔ باہروں ویکھن تون جگت جہان لگیں مندا،
 دُنی دار تیتھوں مکھ بھوائیا۔ جس دوارے جا کے میں منگاں، سو دیونہارا مانگت ہو کے تیرے در تے آئیا۔ جگت مہتابی آفتابی چڑھ
 چندا، محرابی نور رُشنائیا۔ تیرا نام ہونا اک اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دا پرَم پُرکھ نال مل کے بنے چھندا، سوہنگ رُوپ وٹائیا۔
 لیکھے لائے بندگیوں بناں بندہ، بندھن آگلا پچھلا دے ٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آگلا لیکھا کرے چنگا، پچھلا دکھ پورا پورا پورا رہیا چکائیا۔

ندو تیری غریبی وچ سُکھ، پریم بیٹھا روپ وٹائیا۔ تیری کُلی وچ بھکھ، پرہ دا دھیان لگائیا۔ تیری جلی نیر رہی چُک، لوچن رہی اٹھائیا۔ تیرا پریم پیار گلوکڑی بائے گھٹ، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ جینودیاں تیری چوراسی گئی چھٹ، جنم مرن دا جھگڑا دتا مُکائیا۔ آکے ایسے طرح گودی لے جائے چُک، گھر آکے پہلوں درس دکھائیا۔ جے کوئی آندھی گوانڈھی لے پُچھ، ساکھیات نظری آوندا دینا سمجھائیا۔ میں پتا تُوں میرا پُت، تیرے پُت پوترے روپ وٹائیا۔ سوہنا درشن کرنا گھر بیٹھیاں چُپ، راتی سُنٹیاں ہونے سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دکھیاں وچوں تیرا کٹ کے جاوے دکھ، دلیر اپنی جھولی پائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

جن بھگت گایا ساچا منگل، ہر پردے نام دھیائیا۔ آون جاون مُکیا وقت جگت جنگل، جوہ اجاڑ نہ کھئے وکھائیا۔ مستک بکا لگا دھر دا چندن، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ انتر ملیا پرمانندن، نج آتم خوشی منائیا۔ سچ درڑاؤنی اکو بدن، بندگی پرہو سمجھائیا۔ ٹھاکر ہو کے رکھے انگن، اپنی گود اٹھائیا۔ درویش ہو کے آوے منگن، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ روگ سوگ جرم کرم کیتا کھنڈن، کھنڈا کھڑگ ہتھ اٹھائیا۔ پریم پریتی آیا ونڈن، چار ورنان اکو گھر بہائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی آیا گنڈھن، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ ساچا مارگ اکو آیا دسن، دہ دشا کرے پڑھائیا۔ ہر جو ہو کے پردے آیا وسن، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ نام مدھانے ورو لے مکھن، چاروں کُنٹ ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں میلا کرن آیا، پاربرہم بے پرواہیا۔ ترے گن کوڑی میٹے مایا، ممتا موہ چُکائیا۔ سمرتھ ہو سر ہتھ بکا، دھیرج دھیر اک بندھائیا۔ آتم پرما تم ساچی گاتھ پڑھایا۔ سوہنگ راگ انراگ دئے سمجھائیا۔ اندر وڑ مندر چڑھ ساچی سدا الکھ سُنایا، الکھ اگوچر کھیل رچائیا۔ ہو پرتکھ درس وکھایا، ساکھیات نظری آئیا۔ نیر لوچن نین اکو آگھ کھلایا، پردہ اوہلا دتا چُکائیا۔ انجھک ہو کے پھیرا پایا، لوک لاج پرے ہٹائیا۔ پاربرہم ہو کے برہم لے اٹھایا، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ نہکرمی ہو کے کرم کمایا، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

مہروان دئے وڈیائیا۔ جن بھگت گایا ساچا گن، دُھن آتمک وجی ودھائیا۔ پُرکھ ابناسی پُکار لئی سُن، دُور دُرادا دھیان لگائیا۔ پندھ مکا کے
 آیا بھن، ویس اولڑا رُوپ دھرائیا۔ سنت سُپیلے لئی چُن، لکھ چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ مان دویا وڈ رکھ مَن، مُنیشراں وچوں مُنیشرا
 دتے بنائیا۔ لیکھا چُکیا سادھی سُن، سُن سادھ لوڑ رہی نہ رائیا۔ لہنا چُکیا ناد دُھن، دُھنی راگ نہ کھئی سنوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر بھگت لئی ترائیا۔ جن بھگتاں گایا رسنا جہوا، بتی دند ناد سنائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ ویکھ وکھائیا۔
 ہرجن ویکھ کردے ساچی سیوا، سیوکاں وچوں سیوک رُوپ وٹائیا۔ دیوے وڈیائی وڈ دیوی دیوا، دیو آتما اپنے لیکھے پائیا۔ امرت رس
 اگمی میوہ، بن رسنا دئے چکھائیا۔ ساچا دھام اٹل وکھائے نہکیوا، نہچل اکو گھر دئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن
 بھگتاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں گایا ڈھولا سوہنگ سو، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ جنم کرم دا ٹٹا موہ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آسا ترسنا
 آگے کرے نہ کوئی دھروہ، ہوئے ہنگتا سنگ نہ کھئی رکھائیا۔ گھر پرکاس کرے لو، نیت رنج ہووے رُشنائیا۔ آتم پرما تم گئی چھوہ، شہنشاہ
 اپنے رنگ رنگائیا۔ سری بھگوان بھگتاں جوگا گیا ہو، ہوکا دے دے آپ اٹھائیا۔ نام ندھانا لے کے آیا ڈھوا ڈھو، گھر گھر وست رہیا
 ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ جن بھگتاں گایا رسنا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ ست پُرکھ
 نرنجن ہو کے بخشے ٹیک، چرن کول دئے سرنائیا۔ جگت بڈھی اوہناں کرے بیک، جنہاں دسی آپ پڑھائیا۔ ترے گن مایا اگنی نہ لائے
 سیک، جگت ت نہ کھئی تپائیا۔ دھن گُرمکھ گُرسکھ جنہاں اپنا آپ کیتا بھیٹ، کایا ماٹی ستگر جھولی پائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا
 شبد دوشالے لئی لیٹ، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ خوشیاں نال بالکان نال کھیلنہارا کھیڈ، خالق ہو کے خلق وچوں مُرید مُرشد لئی جگائیا۔
 جوتی جلوہ دے کے تیج، شبدي ناد کرے سنوئیا۔ جس کارن کرتے لئی بھیج، سو کرنی دئے درڑائیا۔ او رل کے پار برہم دی مانو سیج،
 سیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تہاڈا لہنا دینا لین ویکھ، نج نیت نین اکھ کھلائی۔ صاحب ستگر کرے اگمڑا ہیت، ہتکاری
 اپنا میل ملائی۔ بے شک لکھ چوڑاسی اگنی لگی جیٹھ، گُرمکھ ٹھنڈا ٹھار رُوپ وٹائیا۔ پرہہ سرنائی جانا لیٹ، کھیوٹ کھیٹ آپے لئی ترائیا۔
 ناتا جڑ گیا باپ بیٹ، پتا پوت ویکھ خوشی منائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں تھوڑے کیتے نیک، نیکی اپنی نال ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، سدا سدا سدا ہوئے سہائیا۔ گُرمکھ گا گا ہونا خوش، خوشیاں راگ لائیا۔ اگلا پچھلا پینڈا رہیا مُک، لکھ چوڑاسی نہ کھئے بھوئیا۔ دردی ہو کے دیاوان لئے چُک، باہوں پکڑ گلے لگائیا۔ دھرت مات تہاڈی منگدی رہی سُکھ، واری صدقے گھولی گھول گھائیا۔ نیناں نال تکے تہاڈا مُکھ، جو سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دیوے چائیں چائیا۔ گُرمکھ کہن گایا گوبند، اکو نام دھیائیا۔ پرَم پُرکھ کہے مین میٹاں چند، چنتا سوگ گوائیا۔ گُرسکھ کہے مین لیکھے لائی چند، ہوں واری آپا بھیٹ چڑھائیا۔ پُرکھ اکال کہے مین سدا بخشنند، بخشش گُرمکھاں جھولی پائیا۔ گُرسکھ کہے مین تیری بند، دُھر دا اکو پتا مائیا۔ ٹھاہر کہے مین گئی گہند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ ہرجن کہے پنج تت جیو تیرا پند، کایا تیرے رنگ رنگائیا۔ دین دیاں کہے مین امرت دھار ویاواں سندھ، سانتک ست ست روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ گُرمکھ کہے مین گایا ناد، ہر ہر نام دھیائیا۔ پچھلا جنم نہیں یاد، پورب سمجھ کیسے نہ آئیا۔ پریم پریتی اندر ہو وساد، بسمل روپ وٹائیا۔ کون بدھ پرہ سُن فریاد، مہر نظر اٹھائیا۔ اندر وڑ کے مارے آواز، ستا لیا جگائیا۔ بہرم بھلیکھا کھول کے راز، رحمت اپنی اک کمائیا۔ پریم پیار اندر ہو کے داس، داسی گُرمکھ لئے بنائیا۔ ساچا کرے بھوگ بلاس، آتم سیجا سوہبا پائیا۔ لہنا چُکا پرتھی آکاش، آکاش آکاشاں اُپر ڈیرہ لائیا۔ نرگن جوت کر پرکاس، دیا باقی اکو ڈگمگائیا۔ اپنی گودی چُک کے رکھے ساتھ، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ جدھر ویکھاں چاروں کُنٹ دہ دشا نرگن دسے پاس، پت پریشور اپنا سنگ نبھائیا۔ غریب نمانے کوجھے کلمے پوری کیتی آس، ساس ساس اپنی جھولی پائیا۔ بے شک بھرے بھل کے پہلوں بنے رہے بدمعاش، پرہ نال کردے رہے لڑائیا۔ ایسے کارن جنم جنم ہندے رہے نراس، نراستا اپنا سنگ نبھائیا۔ کلجگ اتم پوری ہوئی خواہش، خواہش وچوں خالص گُرمکھ لئے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گُرسکھ کہے مین گایا بھگونت، دوجی ٹیک نہ کھئے رکھائیا۔ بھگونت کہے مین بن کے کنت، ناری نر نرائن ہو پرنائیا۔ مان دھرایا دُھر دا سنت، سنت ساجن آپ بنائیا۔ جس دی مہا پچھوں رہے چار جگ رسنا گائے جیو جنت، چار کُنٹ وجے ودھائیا۔ اپنا کھیل کر بے انت، بے پرواہ دھار وکھائیا۔ ساچا دے کے منیا منت، منتر انتر کری اک پڑھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے بنگت، بنگ برہم دتا سمجھائیا۔ جو مل گیا ہر کی سنگت، تنہاں

وشن برہما شو مل مل سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مارگ دتا لگائیا۔ سنگت ملیا پرہہ دا سنگ، سگلی سرشٹ تجائیا۔ ایہہ نہ ملنا پھیر رنگ، رنگن والا نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں پھیرا پائیا۔ کوئن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہنڈھ، رنگن سرگن ویس وٹائیا۔ ایسے دی یاد اندر شاستر سمرت وید پُران لکھ کے گئے چھند، انجیل قرآن سو بلا ڈھولا گائیا۔ ایسے دی دھار وچوں چڑھدے رہے اگئی چند، جوتی نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے سمجھائیا۔ ہرجن ساچے سمجھنی بات، گر ستگر آپ درڑائیندا۔ اندر ویکھو مار جہات، جھاکئی اپنی آپ جنائیندا۔ سچ پچھو جن بھگتاں دتی اوہ دات، جس دات وچوں داتار نظری آئیندا۔ ثالث بن کے لیکھا لکھاوے نال قلم دوات، جس دا لیکھ جگت نہ کھئے مٹائیندا۔ ت سرُپ نہیں رنگن جوت ساکھیات، پنج بھوتک بھيو چکائیندا۔ نوری چشم تکنا دلیل نہیں آفتاب، محبوب محراب اندروں نظری آئیندا۔ آگے لیکھا نہ رہیا کھئے حساب، پچھلی کتاب پاڑ پُستک چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ تہاتھوں منگے نہ کھئے جواب، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ ایہہ سُفنا نہیں خواب، خالص اپنے نال ملائیندا۔ ایہہ مالک نہیں ہند پنجاب، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ جس نوں پیر پیغمبر کہندے حق جناب، جناب عالی ناؤں دھرائیندا۔ جس نوں گر اوتار مندے گئے سچا صاحب، شاہ سلطان روپ وٹائیندا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکرئی رہیا غائب، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ پیران پیغمبران شاہ حقیران فقیران کر دا رہیا ہدایت، کلمہ شرع نال ملائیندا۔ تہاڈے اُتے بڑی کیتی رعایت، رحیم ہو کے رحمت برکھا لائیندا۔ اس تون وڈی ہور نہیں کوئی کفایت، بن پڑھیاں پار کرائیندا۔ ایہہ وی گر اوتاراں پیر پیغمبران پچھے کیتی حمایت، ہم دست ہو کے اپنا دست ملائیندا۔ دست بدست کرے سچ عنایت، وست امولک جھولی پائیندا۔ جن بھگتو تہاڈی اوتھے کرے ربائش، جس گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جے کوئی کرن آئے آزمائش، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ اس دی کیسے نہ کیتی پیمائش، آر پار کنارہ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی پوری کر کے خواہش، خواہش بھگتاں اپنے وچ سمائیندا۔ بھگت کہے پرہو کریں نہ ٹھگی، ٹھگ چور یار روپ وٹائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ آگ لگی، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ سرشٹ سبائی پھرے بھجی، راج راجان شاہ سلطان پھرن واہو داہیا۔ نیتر نیر وواؤندی ویکھی چوڈھویں صدی، بیسویں مل کے کیرنے رہی پائیا۔ کیسے دی ثابت دے نہ گدی،

گدیدا دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سِری بھگوان تیرے پچھے سرِشٹی ساری چھڈی، طعنے مینے دئے لوکائیا۔ پریم پیار تیرے دی بدھی، بندنا اکو سیس جھکائیا۔ وشو روپ تیرا اسیں تیری وشو جدی، نانا تیرے نال بندھائیا۔ ساڈی لیکھے لگے ساڈھے تن ہتھ اندر تن سو سٹھ ہڈی، ناڑ بہتر تیرا نور رُشنائیا۔ پرہوں ویراگن سچ پرہن ہو کے سُرتی پھرے بھجی، دوس زین واہو داہیا۔ دھن بھاگ تیرے چرناں دی سرن لبھی، اوٹ اکو گھر رکھائیا۔ تُوں دیاں ہو کے پڑدہ کجیں، مہروان ہو کے سیس ہتھ ٹکائیا۔ بے شک گرمکھ سوانی کملی کوچھی کُجھی، سگھڑ سوانی آپ لئیں بنائیا۔ دئے جوڑ در دوار کراں ہتھ بدھی، بندگی تیری موہے بھائیا۔ جوں بہاوے تُوں اپنے سنگ رکھیں، رکھیا کریں تھائوں تھائیا۔ پر وچھوڑا نہ دیویں میں درشن کراں اکھیں، اکھیاں وچوں اکھ تیرا روپ نظری آئیا۔ میں بننا نہیں کرشن والی سخی، جس تُوں وچھوڑا دے کے کیتی جدائیا۔ میں تیرے پریم پیار نام دی پڑھی پٹی، پٹنے والا نال ہو کے دیوے گواہیا۔ میں ایہو کھٹی کھٹی، پرہ ملیا بے پرواہیا۔ تیرے نام اندر رتی، رت اپنی دتی مُکائیا۔ ایہو منگ منگدا رہیا نانک بول کے گیا جگ چھٹی، چھتیاں راگاں وچوں تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں گاؤندے رہے دند بتی، بتیاں وچوں کلاپتی اپنا بیہو نہ کسے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اکو دینا سچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری ملے سچ سرنائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی سیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

بھگت کہے پرہ دیئیں نہ لارا، تیری پچھلی یاد چیتے آئیا۔ جگ چوکڑی کردار رہوں اشارہ، شبدی سینت نال سمجھائیا۔ گر اوتار بناؤندا رہوں لکھارا، رہبر پیغمبر کاتب روپ وٹائیا۔ ناد دھن و جاؤندا رہوں نگارہ، انحد ناد سنائیا۔ جوتی نور بخشدا رہوں چمتکارا، گھر گھر کر رُشنائیا۔ ناؤں دسدا رہوں پروردگارا، بے عیب نور خدائیا۔ ساچے مندر چڑھ کے لگاؤندا رہوں اکھاڑا، سوہنا ویس وٹائیا۔ وقت سہیلا دسدا رہوں وچ سنسارا، کلجگ اتم اک نشان جنائیا۔ نرگن ہو کے لواں مات اوتارا، نیرویر ہو کے کھیل وکھائیا۔ جن بھگتاں کرائے سچ پیارا، پریم پریتی اک بنائیا۔ جل تھل مہیئل ویکھاں ڈونگھی گارا، سمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ پاواں سار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اچے ٹلے

ویکھاں چائیں چائیا۔ سچ نام دا دس اک جیکارا، جے جیکار دیاں وکھائیا۔ بھگت وچھل ہو گِرور گِردهارا، چوگرد اپنی کار لکھائیا۔ کھڑگ کھنڈا ہو کٹارا، ترکش تیر کمان رُوپ وٹائیا۔ مہروان ہو کے میل ملاواں دُھر دربارا، درگاہ ساچی خوشی وکھائیا۔ سو وقت سہیلا سہنجنا نظری آوے اپر اپارا، اپرمپر دینی مان وڈیائیا۔ جگت جگ جگ وچوں چرن کول لبھیا اک دوارا، دعوه بٹھ کے رہے سُنائیا۔ ساڈا کر کے جائیں پار کنارہ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ساڈی منظور ہووے نمسکارا، ڈنڈوت بندنا تیری جھولی پائیا۔ سچ منزل دینا اگم نظارہ، نظر نین کھئے ویکھ نہ سکے رائیا۔ خوشیاں رنگ ویکھیئے تیرے سچ سچ دربارا، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی تُو رہو کے اُجیارا، دیا باقی نہ کھئے رُسنائیا۔ پھیر پُورا ہووے تُوں میرا میں تیرا جیکارا، سوہنگ رُوپ سائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچکھنڈ تیرا گھر بارا، برہمنڈ تیری رچنا نظری آئیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

جن بھگت بھئے بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑائیندا۔ مائس جنم آوے راسی، جس رستہ آپ سمجھائیندا۔ چنتا غم ہرکھ سوگ مٹائے اُداسی، جھوٹھے وہن نہ کھئے وائیندا۔ سچ دوارے کر کے داسی، سیوا اکو اک وکھائیندا۔ رائے دھرم دی کٹے پھاسی، رستے جم نہ کھئے لٹکائیندا۔ جنہاں ملیا گھنک پُر واسی، گھنیا نیا سچ دی آپ چڑھائیندا۔ اوہناں سدا رہے پرہاتی، سندھیا اندھیر نہ کھئے بنائیندا۔ منزل دُور ڈراڈی چڑھن گھاٹی، مارگ اکو اک وکھائیندا۔ اوہ ست سنتوکھ دے بنے پاٹھی، جنہاں سوہنگ آتم پرما تم میل ملائیندا۔ کٹ وچھوڑا کھلا پاتی، دُھر دا جوڑا جوڑ جڑائیندا۔ پچھلا لہنا رہے نہ باقی، آگے کھاتہ پور وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سچ دوار وسائیندا۔ سچ دوار دس پرہے، جن بھگت رہے منگ منگائیا۔ کس بدھ لوکات لیئے لبھ، کُنٹ چار کھوج کھوجائیا۔ تیری نظر نہ آوے حد، کنارہ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان مہروان ہو کے دتا دس، دیناں انا تھاں ناتھ بھيو کھلائییا۔ جو سچ سرنائی جائے ڈھٹھ، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ سو سچکھنڈ دوارے جائے وس، منجدھار سکے نہ کھئے رُڑھائیا۔ اوتھ ملے اکو رس، جل پانی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کرپا کر

کنڈھی وچوں کڈھ اوس درگاہ آوے چھڈ، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ رل مل بھگت بھگوان سانجھا گاون چھند، سوہنگ راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگت مُکاوے چلن پھرن والا پندھ، در ساچے دئے وڈیائیا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کھیو دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ★

پریہ تیری کِریا نکلے بھور، ہرجن ساچی خوشی منائیندا۔ پریم پیالہ پیتا صبر، جگت ترسنا بھکھ گوائیندا۔ ناتا چھڈیا مڑھی گور قبر، ایشٹ تیرا نظری آئیندا۔ سہارا تکیا شیر بڑ، بھے بھیانک وچوں پار کرائیندا۔ ساچے بھگت جس دا ٹبر، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ گرمکھاں پچھے پھرے مگر، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ آسا منسا پوری پچھے سدھر، جگت کوڑا روگ مٹائیندا۔ مہروان ہو کے قسمت دیوے بدل، بدلہ اگلا پچھلا آپ چکائیندا۔ تخت نواسی ہو کے کرے عدل، عدالت اکو گھر جنائیندا۔ جتھے شہادت پروان ہووے بن ہویاں قتل، قتل گاہ رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ اوہ تارنہارا آیا اپنے پتن، پت پرمیشور پھیرا پائیندا۔ سنت سہیلے گر چیلے آیا رکھن، جیواں جنتاں وچوں کھوج کھوجائیندا۔ کوٹن کوٹ پریہ ملن دا کردے پتن، پتھا یوگ سرب دھیان لگائیندا۔ بن ہر کِریا کوئی نہ جائے مڑ کے اپنے وطن، جس وطن وچوں دیس پردیس پردیسی ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے آیا تگن، دُور دُراڈا اپنا پندھ مُکائیندا۔

★ ۱۸ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی وکیل سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

واجان مارے جگت بھگتی، جن بھگتاں رہی سُنائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر مردی، ملیا میل نہ بے پرواہیا۔ سنگی دسے نہ کوئی دردی، میرا دگھڑا درد وندائیا۔ مینوں سار نہ آئے ساچے گھر دی، در در دیاں دُہائیا۔ خبر ملی نہ ساچے نر دی، نر نرائن نہ کھئے ملائیا۔ میں چاروں کُنٹ پھراں ڈردی، سیس اُپر نہ کھئے اُٹھائیا۔ کِس دوارے بناں بردی، سیوک ہو کے سیو کھائیا۔ میری منظور نہ ہووے عرضی، آرزو سُنن والا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اچرچ کھیل دتی ورتائیا۔ جگت بھگتی مارے دہا، نیتز نیناں نیر وپائیا۔ سچا ملے نہ کھئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ ساچی سِکھیا دیوے صلاح، کرے اک پڑھائیا۔ میں لبھ لبھ تھکی تھائوں تھان، چارے کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ میری کسے نہ پکڑی بانہ، اُنکلی نال نہ کھئے بندھائیا۔ سر رکھے نہ ٹھنڈی چھان، کلجگ اگنی تت تپائیا۔ بھڑی دروہی کی ہویا میتھوں گناہ، بھل سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ بھگت پلُو گئے چھڈا، اپنی کتی مات کترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کی کرنی رہیا کھائیا۔ جگت بھگتی نیناں روندی، نیتز نیر وپائیا۔ سُکھاں نیند رات نہ سوئندی، گئیاں گن گن وقت لنگھائیا۔ مینڈھی سہاگ اپنی کھوبندی، کھلڑے کیس دئے دُہائیا۔ چاروں کُنٹ اُچی کوک پائے ڈاؤنڈی، ہوکا دے کے رہی سُنائیا۔ میں سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت رہی بھوئندی، بھاؤ اپنے نال رکھائیا۔ گیت گوبند رہی گاؤندی، ہرجن ساچے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میرا لیکھا رہیا چُکائیا۔ جگت بھگتی کہے میں ہوئی چھٹڑ، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال نرگن دھاروں آیا اتر، نراکار پھیرا پائیا۔ بھگت سہیلے بنائے اپنے پُتر، پتا ہو کے گود اُٹھائیا۔ اوہ سِدھے اوہے دا کردے شکر، میری سار کھئے نہ پائیا۔ میرے ولوں ہوئے نمر، اکھ نال اکھ نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا مارگ دتا درڑائیا۔ جگت بھگتی وپائے نیر، نیناں چھہر لائیا۔ سچ دسے نہ اوہ تصویر، جو بنائی بے پرواہیا۔ گل الفی پھراں وانگ فقیر، بھجّان واہو داہیا۔ میری چولی لیرو لیر، اوڈھن سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ میری اتر ہوئی دلگیر، بسنتر سکے نہ کھئے بُجھائیا۔ کلجگ اتم آئی بھیر، پینڈا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ میں نیتز ویکھ کے آئی جن بھگت اک دُو جے دے بہین بھائی سکے بنے ویر، ناتا دُھر دا رہے جڑائیا۔ لیکھا مُکا شرع زنجیر، مذہب ذات نہ کھئے وڈیائیا۔ اوہناں دی بناں میرے

بدل گئی تقدیر، تدبیر پر بھو دتی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر میلانے ملائیا۔ بھگتی کہے میری دروہی اک،
 خُدائے تیرے آگے عرضوئیا۔ سَجَن دِسے نہ کوئی مت، سنگی رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ دوہنتھڑاں مار کے رہی پٹ، کھلی مینڈھی رہی کُراٹیا۔
 ساچا کرے نہ کوئی پت، پریتی پریم نہ کھئے وکھائیا۔ سچ سوامی نظر نہ آئے دِس، ساکھیات رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ بھگتی کہے سُن میرے سَجَن، جن بھگت تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں میرا پردہ آؤنا کجَن، مین پچھلی ریتی دتی
 تجائیا۔ تیرا اتر پارپریم نال ہویا مگن، میری لگن رہی نہ رائیا۔ مین بھگتاں نال پرہ دا پیندا ویکھیا سگن، سوہنے گھر ہوئی کُرمائیا۔ اوتھ
 اکم اتھاہ مجیٹھی اکو رنگن، کُسنبھڑا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوت للائی چڑھدا ویکھیا چندن، نورو نورو نور رُشنائیا۔ مین کرن آئی بندن، بندگی
 کر کر سیس نوائیا۔ میرا لیکھا ہویا کھنڈن، پرہ کھنڈا کھڑگ دتا چمکائیا۔ مین سہاگن ہوئی رنڈن، چاروں کُنٹ رنڈیا نظری آئیا۔ ساچی
 دات آئی منگن، در درویش ہو کے الھ جگائیا۔ ساچے سنتو مینوں رکھنا انگن، انگیکار کر کے لہنا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ڈھر دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ بھگتی کہے مین کوچھی کملی، پُورب رہی نہ کھئے چٹرائیا۔ دھرنی دھرت دھول مات بن نہ مینوں
 جمدی، گودی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ مین آس نہ رکھدی پنج تت کایا تن دی، ماٹی خاک نہ دھیان لگائیا۔ آد انت اوسے دا حکم مندی، جو بنیا
 بے پرواہیا۔ اپنا ہنکار وکار بھانڈا بھندی، نون سو اکھ رُپ وٹائیا۔ مین سار نہ جانی ساچے بھگت اگتی چن دی، جس دی دو جہان
 رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل دتی بدلائیا۔ جن بھگتی کہے میرے نال ہویا دھوکھا، پچھلی کہانی دیاں
 سُنائیا۔ بنان میرے پرہ دے ملن دا کیسے نہ ملیا موقع، ستجگ تریتا دواپر سب نے میری اوٹ تکائیا۔ کلجگ اتم نرگن ہو کے مارگ
 دسیا سوکھا، سوہنی بنت بنائیا۔ چرن پریتی دے کے اوٹا، چوٹ تن نگارے اک لگائیا۔ کر پرکاس اگتی جوتا، جوتی جوت کیتی رُشنائیا۔
 سدھا اپنے نام دا دس سلوکا، سدھی کیتی اک پڑھائیا۔ لہنا چُکیا لوک پرلوکا، دو جہاناں پنڈھ بیٹھے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دتی مان وڈیائیا۔ بھگتی کہے میرا سُنو نعرہ، حق حق وچوں لگائیا۔ پچھلے جگ دا اچے سہارا، تھوڑی اوٹ تھائے اُتے
 تکائیا۔ مین آد جگاد جگ چوکری ویکھدی رہی پت پریشور رہیا کوارا، لکھ چوراسی پرنا اپنا شکر نہ کھئے منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران

دیندا رہیا لارا، واک بھوکھت اک درڑائیا۔ سادھا سنتاں جیواں جنتاں کردا رہیا اشارہ، سینت نال سمجھائیا۔ کلجگ انت کھیل کیتا اپر اپارا، میری سمجھ رہی نہ رائیا۔ پرگٹ ہو کے نہکلنک نرائن نر اوتارا، نرگن جوت کری ژشنائیا۔ چل کے آئے بھگت دوارا، سنت سہیلے لے اٹھائیا۔ بے شک باہروں دسدی کنڈیا واڑا، اندر لال امولک ہیرا رتن دتا ٹکائیا۔ جو سب توں سچا اتم روپ جواہرا، مانک موتی ناؤں پرگٹائیا۔ جس گھر سخیاں منگل لا لایا اکھاڑا، پریم پریتی ناچ نچائیا۔ اوہ سوہنا لگے دربارا، جس گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ میں بن ڈومنی منگن آئی واڑا، دُور ڈراڈی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لہنا دے مکائیا۔ بھگتی کہے میں ہوئی دُباگن، اپنا مان مٹائیا۔ بھگت وچھوڑے کیتا ویراگن، پرہوں اگن لگائیا۔ رات نندرا نہ دے جاگن، سووت سکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اٹھے پہر اگو اگن، تئی واؤ رہی جلائییا۔ میں جن بھگت دوارے سُن کے آئی آوازن، ڈھولا گائے بے پرواہیا۔ سُن کے ہوئی وچ وسادن، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میری جھولی خالی ویکھ دینی بھرائیا۔ جگت بھگتی کہے میں ہوئی گولی، ساچے در ملے نہ ڈھوئیا۔ پچھے بندی رہی وچولی، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ سوہرے پیئے دسدی رہی اگئی بولی، دُھر دا راگ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت میری وست میرے ہتھوں کھوہ لی، خالی ہتھ دتا کرائیا۔ میں اٹھ کے اپنی گٹھڑی پھولی، وچوں وست نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دسی مہندی نہ کوئی مؤلی، سہاگی تند ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ نہ کوئی پانی کیسر والی لہی کوئی، تلک للاٹ مستک بندی نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا لیکھا دتا چکائیا۔ جگت بھگتی کہے میں اتم بھلی، بہرم بھلیکھے وچ سائیا۔ میں نہ جانا پرہ بھگتاں پھرے اندر وچ گلی، کملاپت ویس وٹائیا۔ جس دی دھار امرت پُہار اگمؤں ڈلھی، سانتک ست ست رہی ورتائیا۔ اوس پیالے وچوں گرمکھ پیون اک اک چلی، چلدیاں پھردیاں ملے بے پرواہیا۔ جنہاں رس لایا اپنی بلیں، ستمکھ ہو کے درس پائیا۔ وست دتی پرہ اٹلی، کرتا قیمت کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتی کہے میرا خالی کاسہ، وستو نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کیتا عجب تماشاء، لیلہ اچرج آپ رچائیا۔ جن بھگتاں دیوے آپ دلاسا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پورب جنم دی پوری کر کے آسا، جگت نراسا دے گوائیا۔ سجن سہیلا بن کے کرے ہاسا، سوہنگ ہنسا ساچا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگتی کہے میری کسے کم نہ آؤنی پٹی کنگھی، سوہا ویس نہ کھئے وٹائیا۔ میرا پاٹا چیتھڑ لیرو لیر انگی، اوڈھن سچ نہ
 کھئے سہائیا۔ میں پیراں پھراں ننگی، چاروں کُنٹ بھجّاں واہو داہیا۔ مینوں وست کیتوں نہ ملے منگی، کلجگ خالی ہٹ وکھائیا۔ میں
 روندی ویکھی گوداوری جمنا سُستی گنگی، گل پلڑو رہی پائیا۔ پھری دروہی وچ وریہنڈی، برہمنڈ دئے دُہائیا۔ جگت واسنا سرشٹی
 ہوئی رنڈی، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ کلجگ بھگت دسے پکھنڈی، ایسے کر کے پرہ نے مینوں دھگا دتا لائیا۔ اینہاں بھگتاں سِدھا مارگ
 دسیا اگئی ڈنڈی، ساچے پوڑے دتا چڑھائیا۔ اکو دس کے سوہنگ چھندی، تیرا میرا میرا تیرا لیکھا دتا مُکائیا۔ گھر وچ گھر وکھا پرماندی،
 نج گھر ڈیرہ دتا لگائیا۔ کرپا کر کے ٹٹی گنڈھی، سچ پریتی ڈور بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر رہیا
 وکھائیا۔ بھگتی کہے میں پچھلی وچولی، جن بھگتاں میل ملائیا۔ جن بھگت کہن تُوں ہوئی گولی، کایا گولک ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ہُن
 سکھ تُوں ساتھوں اگلی بولی، جس نال ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی ریتی دتی سمجھائیا۔ بھگتی کہے
 مینوں دسو ریتی، جن بھگت دیو سمجھائیا۔ میں وڈیوں ہوئی نیکن نیکی، اپنا مان ایہان مٹائیا۔ میں ویکھ کے آئی مندر مسیتی، شودوالے
 مٹھ گر در نیر نین نہ کھئے ملائیا۔ ترے گن مایا تپے انگیٹھی، کلجگ اگنی رہیا ڈاہیا۔ جن بھگتاں کہا اٹھ سوانی اپنی وکھا سب تُوں اُنکلی
 نیکی چیچی، جس دے اُتے کبیر چیرا گیا لگائیا۔ اوس ویلے تُوں سی اکو وار کیتی، ہوکا لے کے دتی دُہائیا۔ جولاہے کہا تیری آگے نہ رہی
 پریتی، تُوں دُکھاں وچوں دُکھ دتا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ بھگتی کہے میں بھلی نیانی،
 مینوں سمجھ رہی نہ رائیا۔ بھگتو دسو اوہ کہانی، جو کبیر جولاہے دتی سُنائیا۔ جن بھگت کہن تُوں سُن سوانی، سچ دئیے سمجھائیا۔ جس
 ویلے پاربرہم پت پریشور کبیر دوارے ونددا امرت پانی، بن چلیاں چلی رہیا بھرائیا۔ تُوں اوس ویلے بن کے چتر سُگھڑ سُچچی رانی،
 گوشے بیٹھی رہی دھیان لگائیا۔ کرے کھیل پرہو مہانی، مہروان کھیل رچائیا۔ کبیر جولاہے جنایا جان جانی، جاننہار دیا کھائیا۔ اوس
 کنڈیاں دی کھتی اک سول لیاندی نشانی، جیہڑی تیری اُنکلی دتی چُہائیا۔ آگے کلجگ انت تُوں بنیں کوئی نہ رانی، اپنا حُکم نہ کھئے ورتائیا۔
 پرہ جن بھگتاں سِدھا آ کے ملے جوت تُوں رانی، تورو تورو تورو روپ وٹائیا۔ پھڑ باہوں مارگ دسے آسانی، منزل پنڈھ مُکائیا۔ تیری حیرت

ہیبت پر گئے وچ حیرانی، ہوکا لے کے دئے ڈہائیا۔ اوہ بھگت نہیں اوہ بھگوت نہیں جو اک دوجے دی کرن نہ قربانی، قربانی وچوں اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جس ویلے کنڈیاں دی واڑ تیری ہووے نشانی، پرم پُرکھ پت پرمیشور جن بھگتاں وچوں لئے ملائیا۔ اس دا لیکھا کیسے نہ لیکھنا کاغذ قلم شاہی کانی، ودوان و دیا وچ نہ کھئے سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگوت آپ اپنی کرے مہروانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مُشکل کر آسانی، جن بھگتاں ساچے سنتاں جگت سنسار وچوں اپنے نال ملائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی پھگا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

بھگتی کہے میرے خالی ہتھ، پنج دس نظر کچھ نہیں آئیندا۔ میں پندھ مکایا نس نس، پینڈا قدمان وچ اپنا سیس جھکائیندا۔ اتم تئا مان ہتھ، ست نظر کھئے نہ آئیندا۔ میتھوں کھوہ لیا پرہ نے حق، آپ اپنی اکھ بھوائیندا۔ جن بھگتاں پردے اندر گیا وس، سیدھا اپنا میل ملائیندا۔ کوئی نہ ویکھے پریم پیار دی تگ کے اکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کھیل کی ورتائیندا۔ بھگتی کہے میری گئی بناوٹ، مصنوعی شکل نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے ہڈاں لگی تھکاوٹ، بہار سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ سنتاں میرے نال پائی بغاوت، جھوٹھی کیتی لڑائیا۔ ابناسی کرتے لا کے سچ عدالت، دھر فرمانا دتا سنائیا۔ جن بھگتاں بخشش کر کے اپنی سخاوت، نام جھولی دتا پائیا۔ میری کیسے نہ لئی ضمانت، چاروں گنٹ ویکھاں نین اٹھائیا۔ سنت سہیلے پرہ دی بنے امانت، ایمان داری اکو گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوہنی بنت بنائیا۔ بھگتی کہے میرا چھٹیا لڑ، ڈوری تند نہ کھئے بندھائیا۔ گرمکھ گرسکھ دھر دا ڈھولا گئے پڑھ، اکو نام دھیائیا۔ جوگ ابھياس نہ کوئی رہیا کر، ڈونگھی کندر نہ ڈیرہ لائیا۔ ساچی منزل رہے چڑھ، بن پاندھیوں پندھ مکائیا۔ درسن کر نرائن نر، نج نیتر خوشی منائیا۔ پورب جنم دا پورا ہویا ور، ور دتا بے پرواہیا۔ نہکرمی ہو کے آیا گھر، کرم کانڈ رہیا چکائیا۔ میں دُور دُرائے ویکھاں کھڑ، اپنی اکھ شرمائیا۔ ابناسی کرتے جنہاں وکھایا دھر دا در، درگاہ ساچی دتا کھلائییا۔ سو ہرجن سہج سبھاؤ پرہ سرنائی گئے پڑ، اکلا پچھلا لیکھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا دھر دا ور، گھر ساچا دتا وکھائیا۔ بھگتی کہے

میرا رویا نین، چہہر اک لگائیا۔ میں اندروں آئی کچھ کہن، کہہ نہ سکاں رائیا۔ جن بھگتاں پرہو بنیا سچا سین، سجن رُپ وٹائیا۔ ہر سنگت ویکھی ناتا بھائی بھین، پریم پریتی اندر بیٹھی آسن لائیا۔ ایتھے چُکیا پچھلا لہن دین، آگے لیکھا بے پرواہیا۔ سری بھگوان جن بھگتاں آپے آیا لین، زگن ہو کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کمائیا۔ بھگتی کہے ایتھے کاہدا روسا، سری بھگوان رُسیاں رہیا منائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار دُھر دا کوٹھا، چہر چہن ویکھ دئے وڈیائیا۔ اوتھے سچ پرکاس زرمِل جوتا، ایتھے جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ آپ پچھانے کھرا کھوٹا، لگھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ بھيو چُکا لوک پرلوکا، سچ سلوک رہیا سُنائیا۔ جن بھگتاں نال مل کے خوشیاں رنگ مانے مؤجاں، مجلس اپنی اک لگائیا۔ لیکھ چُکائے ایکا دُوجا، دوا ایکا اکو رنگ رنگائیا۔ اپنا بھيو کھلایا گُوجھا، ست سچ دتا سمجھائیا۔ جنہاں گُرمکھاں ہری دوار سُوچھا، سو چتر سُکھڑ سجان رُپ وٹائیا۔ بھگتی کہے اوتھے میرا کاسہ مودھا، پاسہ پرت نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دتا اک ور، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی چوہتر سینگھ دھنگالی جموں ★

بھگتی کہے وڈا گُرمکھ، جس گُرسنگر دئے وڈیائیا۔ جنم کرم دا مٹیا دُکھ، آون جاون دتا چُکائیا۔ انتر اُچیا سچا سُکھ، بسنتر اگن بُجھائیا۔ اُجل ہووے مات مُکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑ وکارا کڈھے کُٹ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ اتم گودی لئے چُک، پھڑ اپنے رنگ رنگائیا۔ سفل کرا کے مات گُکھ، سچ دوارے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھاں ہوئے سہائیا۔ گُرمکھاں ویکھ دو جہان ہسن، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ گُراوتار اکٹھے ہو کے دسن، پیر پیغمبر کرن صلاحیا۔ ویکھو سری بھگوان اوہناں دی پت آیا رکھن، جنہاں اگلا پچھلا پتہ کچھ نہ رائیا۔ دُھر دا مارگ آیا دسن، دردی ہو کے کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر پردے آیا وسن، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں ویکھ ون ترن مؤلے، پنکھی پنچھی خوشی رہے منائیا۔ سری بھگوان پورا کرے قوُلے، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ پرگٹ ہوئے اُپر دھوُلے، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ ہرجن آپ اُٹھائے ہوُلے ہوُلے، مہروان مہر

نظر اٹھائیا۔ دھن گُرمکھ جو سوہنگ ڈھولا بولے، بن وچولے پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ اپنے گرہ وسائیا۔ گُرمکھ ویکھ تردا، چار کُنٹ نین اٹھائیا۔ گُرمکھ ویکھ پڑھدا، چوڈاں لوک حیرانی چھائیا۔ گُرمکھ ویکھ چڑھدا، ٹلے پرت دین دُہائیا۔ گُرمکھ ویکھ ساچے مندر وڑدا، شودوالے کوٹن نیتر نیناں نیر وہائیا۔ گُرمکھ ویکھ پریم پریتی کردا، عاشق معشوق دوویں بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ گُرمکھ ویکھ پرہہ ساچے نال ملدا، گر اوتار پیر پیغمبر سارے خوشی منائیا۔ ایہ کھیل اچرج اگمی دلبر دل دا، دلیل وچوں دلیل دئے بدلائیا۔ پڑدہ ہٹا کے بجرکپاٹی سل دا، راتیں سُنٹیاں درس کرائیا۔ پریم پرہہ پیارا ہو کے ملدا، پریم وچوں پریتی سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ مڑھی گور وچوں باہر کڈھائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بیکرمی دیوا سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

دُنی داری دا دُنیا جھیڑا، جُگ جُگ جھکڑے وچ لوکائیا۔ نت نوت پرہہ گیڑدا رہیا گیڑا، نرگن سرگن اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ گھر گھر اندر چھیڑدا رہیا چھیڑا، من مت کرے لڑائیا۔ کوٹن کوٹاں وچوں گُرمکھ ورلے بٹھدا رہیا بیڑا، آپ اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچ دوار وساؤدا رہیا کھیڑا، گرہ مندر سوہا پائیا۔ جگت لوکائی ویکھے جھیڑا، جھکڑا دئے دُہائیا۔ جنہاں پرہہ نوں مل کے کہا پرہہ میرا، تنہاں ہو کے دئے وکھائیا۔ جن بھگت ملن نہ لاون دیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کھائیا۔ دُنیا دار دُنیا وچ بولن بول، جگت رسنا نال ملائیا۔ جن بھگت سدا رہن اڈول، دھرو پربلا د گیا سمجھائیا۔ صاحب سوامی جنہاں وسیا کول، سد گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوہ سنت سہیلے تُلن پورے تول، جگت ترازو نیڑ کھئے نہ آئیا۔ ابناسی کرتا مہروان ہو کے آپے انتر جائے مؤل، ساچا منتر اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دُنی دوویں دئے تجائیا۔ دُنیا دار دُنیا وچ پاون شور، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جن بھگتاں پرہہ اپنے شبدی بٹھے ڈور، تندی تند نال جُڑائیا۔ جگت وپہن دِسے اندھیرا گھور، سچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ گُرمکھاں گر آتم پرما تم ناتا لئے جوڑ، جوڑی دھر دی آپ بنائیا۔ ساک سجن بھائی بہین مٹر جان چھوڑ، دھیاں پُت نار کنت ہونے جدائیا۔ اوتھے صاحب

اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آتم کہے میں چھڈیا جگ، نانا تٹا لوکائیا۔ سچ پریتی در ٹھانڈے گئی لگ، مٹر پیارا اکو نظری آئیا۔ ہڈ ماس ناڑی دتا تچ، ماٹی خاک میل رہیا نہ رائیا۔ سچ دوارے آئی بھج، پینڈا پندھ مکائیا۔ دُور ڈراڈی آئی نس، در ویکھاں چائیں چائیا۔ جتھے پاربرسم دا جس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت سہیلے رہے وس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں نیتر کھول درس کراں پُرکھ سمرتھ، اکھ نین چرناں بھیٹ چڑھائیا۔ سرشٹی نالوں ہو کے وکھ، وکھڑے مندر بیٹھی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دئے مکائیا۔ میرا لیکھا مکے ستگر ہٹ، لہنا اپنا جھولی پائیا۔ ساک سجن پچھے آئی چھڈ، جھگڑا مٹے لوکائیا۔ میرے کیسے کم نہیں آونے ہڈ، خاکی خاک ملائیا۔ جس دی وست اوسے دے ہتھ، اوہ مالک بے پرواہیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے جس، شاستر سمرت بیٹھے راگ الائیا۔ اوس دے قدماں چرناں گئی ڈھٹھ، ارباں کھرباں وچوں بچ کے گھر ساچے پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی نالوں ہو الگ، در ٹھانڈے خوشی منائیا۔ میرا پریم ہولی جیہی ایتھے گیا چھڈ، بہار اپنے کندھ اٹھائیا۔ میں بھگتاں ویکھ پئی ہس، سوہنی خوشی منائیا۔ اوہ اشارے نال رہے دس، ہولی ہولی سمجھائیا۔ توں سوہنگ گایا جس، ایسے کارن ایتھے آئیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پُرکھ پرماتم سمرتھ، آتم پرماتم ہو کے اپنے وچ سمائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

آتم کہے میں ہوئی حیران، بھگون کھیل بے پرواہی دا۔ سچ دوارے نہ مندر نہ کوئی مکان، چھپر چھن نہ کھئے چھپائی دا۔ نہ زمیں نہ اسمان، منڈل منڈپ نین نہ کھئے اٹھائی دا۔ پنج تت نہ کھئے نشان، استری مرد روپ نہ کھئے وٹائی دا۔ شاستر سمرت نہ کوئی پُران، رسنا گیان نہ کھئے درڑائی دا۔ سروور جل نہ پین کھان، تیرتھ تٹ نہ کھئے وکھائی دا۔ ساک سجن نہ کوئی دسے چتر سگھڑ سجان، بدھیوان بھیو نہ کھئے کھلائی دا۔ مات پت نہ بال انجان، نار کنت نہ جوڑ جڑائی دا۔ شرع شریعت دین مذہب نہ کھئے ایمان، اوچ نیچ نہ کھئے وکھائی دا۔ مڑھی گور نہ کھئے دفنان، اگنی تت نہ کھئے جلائی دا۔ اکو نظر آیا جوت سروپ صاحب سچا سری بھگوان، جس دا آد جگاد اکھراں نال جس گائی دا۔ اُس

دا چرن کول مہان، جس دا نقشہ مات لوک نہ کیسے سمجھائی دا۔ نہ کوئی رسنا دیوے بیان، قلم شاہی نہ لیکھ بنائی دا۔ ویکھ دوار ہوئی پریشان، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ نہ کھئی الائی دا۔ کیرپا کری جس ویلے میرے مہروان، مہر مُحبت نال اپنا بھيو گھلائی دا۔ مین دوئے جوڑ چرن ڈگی بن کے بال انجان، نیترو رو رو بن اگھال حال سنائی دا۔ اوسے ویلے پُرکھ اکل دین دیاں اپنی جوت وچ جوت ملایا آن، جس جوتی وچوں نظر کیسے نہ آئی دا۔ جوتی جوت ہويا میلا، پرم پُرکھ دتی وڈیائی۔ جس گھر وسدا رہیا آکیلا، اوسے گھر دتا بہایا۔ اکو رنگ رنگ کے گر چیلا، چیلا گر آپ ہو جائیا۔ سہنجنا وقت سہایا ویلا، رت زڑی نال ملایا۔ اپنا کھیل آپے کھیلا، خالق خلق سمجھ سکے نہ راتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گھر ساچے لیا ٹکائی۔ گھر سچ وسیرا گئی ٹک، ٹکٹکی اکو اک دھیان لگائی۔ بن قیمتوں گئی وک، وکری ہور نہ کیسے جنایا۔ اکو سچ پیار پریم دی مار کے کھچ، کھچ لیا بے پرواہیا۔ جس ویلے وڑیا میرے وچ، وچلا بھيو چکائی۔ جدھر ویکھان اودھر پئے دس، چاروں کُنٹ نظری آتیا۔ آتما کہے مین پرما تم کر کے بت، بتکاری لیا منایا۔ مل کے میل ابناسی اچت، چیتن اپنا روپ وٹایا۔ بے شک چھڈ کے آئی کایا بت، بن کایا کپڑ پرم پُرکھ پرما تم لیا ہنڈھایا۔ اُس سچ سبھاؤ اپنے ہتھان لیا چک، بھجان اُپر ٹکائی۔ پریم پریتی اندر لیا پُچھ، پچھلا بھيو گھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ دتا وکھایا۔ آتم کہے مین ویکھیا رنگ، انوکھا دتا وکھایا۔ پرما تم سوہنا سہایا پلنگ، سہنجنی سیج بنایا۔ نام نگارہ وجے مردنگ، تال تلواڑا اکو اک جنایا۔ جوتی نور چڑھ چند، رو سس نہ کھئی رُشنایا۔ مینوں اوتھ آیا اوہ اند، جیہڑا اند بھائی بھیناں وچوں ہتھ نہ آتیا۔ میری کرنی میری مرنی پرہ سرنی کدے نہ ہووے بند، بند خلاصی بندی خانہ بندھن دئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی پرما تم آتم انگ اپنے نال ملایا۔ آتم کہے مین ہوئی نرالی، نرگن روپ وٹایا۔ پچھلی چُکی زین اندھیری کالی، کلجگ لہنا دتا مُکائی۔ جینودیاں جینودیاں جو سیوا کر کے گھال گھالی، سو سیوا لیکھ لایا۔ پچھوں کوٹن کوٹ دپیک جگدے رہن دیوالی، آتم شمع نہ کھئی رُشنایا۔ ساک سجن سین بھائی مات پت دوست مٹر ہتھ رکھن خالی، وست امولک ہتھ کیسے نہ آتیا۔ پنڈت پاندھا مُلا شیخ کیا کوئی کرے وچ دلالی، اپنی سار سمجھ کیسے نہ پائی۔ ہڈیاں روون در بن سوالی، بھکھک ہو کے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ آتم کہے

موہے ہویا وچھوڑا، ناتا جگت ٹڑائیا۔ سِری بھگوان آپے بھڑا، پُرکھ اکال پھیرا پائیا۔ شبد اگمّی دے کے گھوڑا، شاہ سوار دتا سہائیا۔ جن بھگتاں مارگ کیا کوئی اٹکاوے روڑا، جگت ریتی کمّ کیسے نہ آئیا۔ اوہناں جنم لینا پئے بھیر دوہرا، جو بھلے بے پرواہیا۔ مات گرہ وچ بھریا رہے پھوڑا، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ گرمکھ کہن سائوں اوس پرہو دی لوڑا، جس ساڈی بنت بنائیا۔ راگ گایا تورا مورا، سوہنگ روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آتم لے ور، پرما تم اپنے گھر وسائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ پکرمی اندر رام دے گرہ دھنگالی جموں ★

جم کی پھاسی ٹٹا رسا، نیکی کھٹیا دئے گواہیا۔ زندگی وچوں زندا کیتا پچھ، پچیاں وچوں بچے دتی وڈیائیا۔ کی کیسے نوں یاد پچھلا پتہ، جو پتیاں اُتے گیا سمجھائیا۔ ایہ ویلا وقت ویکھ اچھا، اچھی طرح درڑائیا۔ کایا ماٹی بھانڈا کچّا، بھجنوں ٹٹنوں لیا بچائیا۔ پریم پریتی اندر ویکھ کے سچّا، سچّی ڈوری تند بندھائیا۔ کیسے پیار خاطر کیسے وبار خاطر پھرے نسا، وچار وچوں وچار سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشش آپ کھائیا۔ کھٹیا کہے میں کی دساں حال، کی کچھ دیاں جنائیا۔ جس دے سرتے کوکن والا سی کال، اُس دی کالکھ دتی لاپیا۔ دیالاں وچوں ہو کے دیال، دیناں وچوں دین لے اُٹھائیا۔ پرتپالاں وچوں ہو کے پرتپال، بالک اپنی گود سہائیا۔ گودی وچ رکھ اٹلڑا لال، لالن دئے وڈیائیا۔ ایہ جگت نہیں جیون جنجال، ستگر جگت رہیا سمجھائیا۔ پچھلی پریتی آگے نہی نال، دوہاں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ کھٹیا کہے میرا ٹٹا انگ، انگ انگ دئے دُہائیا۔ جس ویلے صاحب ستگر سچ دوارا گیا لنگھ، اپنا قدم اُٹھائیا۔ جن بھگت منگی اوہ منگ، گھر آیا بے پرواہیا۔ جس دا وجے سدا مردنگ، مرد مردانہ ہو کے رہیا سنائیا۔ سو سہائے سہنجی سیج پلنگ، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔ تھوڑا سماں بہتی پاوے ٹھنڈ، ٹھنڈ وچوں ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان ہو بخشند، بخشش وچوں کر بخشیش بخشیش وچوں بخشش دتی ورتائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی میلہ رام دے گرہ دھنگالی جموں ★

جن بھگت جگ جائے جت، جتے سرب لوکائیا۔ جو سیری بھگوان دوارے گیا وک، قیمت دوجے گھر نہ کھئے رکھائیا۔ اُس دی ایتھ اوتھ کوئی نہ لاوے پٹھ، مکھ سکے نہ کھئے بھوائیا۔ آد انت ملن اتم اوسے پت، جس نوں پت پرمیشور کہہ کے رہے سُنائیا۔ سیری بھگوان پوری کرے سک، آسا آسا نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ گُرمکھ کہن رسنا جہوا، دُھر دا راگ الاٹیا۔ پرہہ پایا اکو الکھ ابھیوا، جس دی اچرج دسی وڈیائیا۔ سچ ست سچ اوس دی سیوا، در دربار اکو سوہیا پائیا۔ جس دا سچ پدارتھ دُھر دا میوہ، سادھ سنت سدا سدا سد رہے کھائیا۔ اوہ وسے نہچل دھام سدا نہکیوا، اٹل رُوپ وٹائیا۔ کر کِریا جس دے مستک سچ لگاوے تھیوا، جوتی جوت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل الکھ ابھیوا، ابھید اپنا دئے کھلاٹیا۔ ابھید کھولے انتر بولے کایا چولے، پڑدہ دئے چُکائیا۔ سُنائے ڈھولے شبد انمولے وسے کولے، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سرتی شبدي مؤلے، امرت بھرے نابھ کولے، دیوے وڈیائی اُپر دھولے، دھرنی ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ سرشٹ سبائی جن بھگتاں کہے ایہہ کھلے، کول نین والا کہے کامل پُرکھ نظری آٹیا۔ جنہاں دے لوکھات چُکاؤنے بدلے، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ گھر وساؤنے جا کے اگلے، جتھے پچھا یاد کھئے نہ آٹیا۔ ایہہ پریم پیار پریتی اندر بھوئے پگلے، اپنا آپ گئے بھلاٹیا۔ اینہاں دے کارج پورے بھوئے سگلے، سنگی ملیا بے پرواہیا۔ جنہاں دے پاٹے چیتھڑ رنگلے، سوہنا رنگ چڑھائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے سوہنے بنگلے، در دروازہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ گُرسکھ نور نورانی چڑھے چندنے، چنداں وچوں چند اپنا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایتھے اوتھے انتر آتم اک اند دے، پرمانند وچ انت ملاٹیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی لچھمن سِنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

چار جُگ دا پیار گُجھا، اُٹھ کے اپنی لئے انگرٹیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے ہو کے اُچا، چار دِشا دھیان رکھائیا۔ کون گرہ ہووے سچا، ست سرُپ نظری آئیا۔ اوس دوارے جا کے پُجا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا نیتر دئے کھلائیا۔ چار جُگ دا پیار ویکھے، نیتر نین اُٹھائیا۔ کون لیکھا لائے وچ لیکھے، لکھنہار دئے وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کُردا پیا چیتے، پچھلی یاد اکھاں آگے لیائیا۔ آگے ہو کے کلجگ بائے بھلیکھے، کوڑی کِریا نال ملاییا۔ ایہہ کی کھیل پرہو پرہ کھیڈے، کھیلنہارا بے پروا پیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا پردہ دئے چُکائیا۔ چار جُگ دا پیار تڑپھے، رو رو دئے دُٹائیا۔ مینوں سادھ سنت اُٹھ کے کردے رہے تڑکے، امرت ویلا رُت سُہائیا۔ مینوں لبھدے رہے جل سروور پانی ٹھر کے، گنگا گوداوری جمننا سُرسی تاریاں لائیا۔ مینوں وردے رہے آگنی سڑ کے، جگت دھونیاں مات تپائیا۔ مینوں پھڑدے رہے پہاڑاں چوٹی چڑھ کے، پربتاں اُتے ڈیرہ لائیا۔ مینوں سدّدے رہے شاستر سمتر وید پُراں گیتا گیان اُچی پڑھ کے، رسنا جہوا ناد سُنائیا۔ مینوں لبھدے ہتھ چھاتی تے دھر کے، کتاں وچ اُنکلاں پائیا۔ مینوں سدّدے دھرنی اُتے متھا رکھ کے، سجدہ کرن تھاوں تھائیا۔ مینوں لبھدے ہتھ کھیا بچ کے، پردہ اوہلا اک رکھائیا۔ کوٹن کوٹ لوکھات گئے لد کے، میری سار کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری سوہنی دھار چلائی۔ جگت پیار کہے میرا کھیل اولّا، آد جُگادی آپ بنائیندا۔ مینوں لبھدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی ڈلا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیندا۔ میرے اندر پیار ویراگی لگا سلا، آر پار تیر نشان اک کرائیندا۔ میرے پیار اندر سادھ سنت ہويا جھلا، جھلک وچوں جھلک نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میری کرنی اک درسائیندا۔ پیار کہے میری کرنی وکھ، ہر کرتے آپ بنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نِت نوت مارگ دس، گر اوتاراں دتا درڑائیا۔ کوئی لبھ مندر مٹھ، کوئی شودوالے نین اُٹھائیا۔ کوئی مکے کعبے کر کر جج، مسیتاں وچوں کھوج کھوجائیا۔ کوئی گرُودوارے رہیا بھج، امرت ویلے اُٹھ کے کرے دھائیا۔ کوئی گپھا اندر بیٹھا سچ، جوگ ابھياس نال رہیا منائیا۔ کوئی نعرہ بولے حق حق، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کوئی جنم جنم وچ گیا تھک، بن بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا پڑدہ اک بنائیا۔ پیار کہے میں پڑدے

نظری آئیندا۔ سچ دوارے مستی اندر مستانہ ہو کے ہسدا، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیندا۔ جس ویلے پرم پُرکھ پرماتم تیر نیرالا کسدا، انیالا
 آپ چلائیندا۔ اوس پیار اندر گرمکھ پیارا ڈھٹہ دا، مان ابھان گوائیندا۔ اندر باہر اکو نام رٹ دا، رٹا جگت جہان چکائیندا۔ مائس جنم
 ایہو لاہا کھٹدا، دُھر دی کھٹی اپنی جھولی پائیندا۔ کایا چولی رنگ اگڑے رنگدا، رنگ مجیٹھی اک وکھائیندا۔ ساچے مندر اُچ منار آپے
 لنگھدا، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ جس ویلے درس کرے پریم پریم سچ پلنگ دا، جس دا پاوا چول نظر کیسے نہ آئیندا۔ اوتھے رس ملے
 دُھر دے گائے چھند دا، جس چھند وچوں اپنا اند پرگٹائیندا۔ ایہو وست گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ منگدا، جو سری بھگوان جن
 بھگتاں جھولی پائیندا۔ اوتھے لیکھا جُکے کھنڈ برہمنڈ دا، جیرج اندج اُتہج سیتج ڈیرہ ڈھابندا۔ کر پرکاس اپنے چند دا، نوری جلوہ اک
 وکھائیندا۔ پریم پیار اندر پریم ہو کے پریتی گنڈھدا، دو جہان نہ کھئے ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کرنی کار
 کمائیندا۔ جگت پیار کہے میں ویکھیا پیار، بن اکھاں نظری آئیا۔ بن رسنا ہندی ویکھی گفتار، بن دندان کرے پڑھائیا۔ بن تن کایا کرے
 جیکار، بن تتاں کھیل رچائیا۔ بن قلم شاہی بنے لکھار، بن حرفاں حرف سمجھائیا۔ بن محل اٹل کرے اُجیار، دیا باقی کر رُشنائیا۔ بن شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ ہووے حُکران، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ اوتھے شاستر سمرت نہ وید پُران، انجیل قرآن کھانی بانی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پریم وچ
 بھگت بھگت وچ بھگوان بھگوان وچ نشان، نشان وچوں ملیا بے پرواہیا۔ ایہو مارگ سب توں آسان، جو کیرپا کر کے رہیا ترائیا۔ ایتھے
 بھگتی بنی نادان، اپنا بیٹھی سیس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہنے ڈھولے گان، گیت گوہند سُنائیا۔ وشن برہما شو خوشی منان، پُشپ
 برکھا رہے برسائیا۔ جنہاں پاربرہم پت پریشور بن لبھیاں ملیا آن، بن کھوجیاں پھیرا پائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت سچ دوارے
 خوشی منان، خوشیاں اندر اپنا راگ الاٹیا۔ ہوئی پوتر رسنا جہوا اوہ زبان، جو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رہی دھیائیا۔

★ ۱۹ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی گلونت سنگھ دے گرہ دھنگالی جموں ★

شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ سرن سرنائیا۔ جگ چوکڑی راہ تگدے رہے سانجھے یار، چار کُنٹ دھیان لگائیا۔ اچی کوک
گاؤندے رہے وار، سدا ڈھولا نام سُنائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کردے رہے تکرار، انبولت بول تیرا نام سُنائیا۔ من مت بُدھ کردے رہے
وچار، سوچ سمجھ نال ملائیا۔ راہ دسدے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر حکم منائیا۔ بھگت بھگونت بولدے رہے جیکار، سوہنا ناد وجائیا۔
سنت سجن دھوڑی منگدے گئے چہار، خاکی خاک روپ وٹائیا۔ گرمکھ گرسکھ در درویش بندے رہے بھکھار، نردھن ہو کے الکھ جگائیا۔
شاستر سمتر وید پُران دسدے گئے وبار، ووباری تیرا بھيو کھلائییا۔ اندج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی نیتز رہی اگھاڑ، دہ دشا ویکھ
چائیں چائیا۔ پت ڈالی پھل پھل تیری لبھدے گئے بہار، گلشن غنچہ کلی کلی نین اُٹھائیا۔ پریم پریتی اندر تیرا کردے گئے پیار، ساچی ریتی
مات وکھائیا۔ جگت نشان نظری آئے اپر اپار، الکھ اگوچر تیری وڈیائیا۔ آسا ترسنا بھینا ہندی رہی آپا وار، میں ممتا موہ چُکائیا۔ نرگن
سرگن سندیسہ دیندا رہیا جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ ویس وٹائیا۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا کوئی نہ جانے ڈھر دی سار، ساچی
کار نہ کھئے کھائیا۔ بودھ اگادھ بول تیئی اوتار، گر دس کر کے گئے شنوائیا۔ جن بھگتاں کھا میت مُرار، مِت پیارا بے پرواہیا۔ صوفیاں کھا
پروردگار، پیغمبران دسیا نور الہیا۔ جس دا منکا تسبیح تن شنکار، سوہنی بنت بنائیا۔ صفت صالحی وسے باہر، رسنا جہوا جگت نہ
کھئے سمجھائیا۔ اوس دا کھیل اپر اپار، اپر مپر ہو کے دئے وکھائیا۔ جگ چوکڑی دے وچھڑے یار، اکھئے کرے بے پرواہیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کرے اکھئے، ایکا اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوارے صاحب سدے، سدا
ہوکا نام سُنائیا۔ سنت سہیلے آن بھجے، گرمکھ پندھ مُکائیا۔ پت پریشور پردہ کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایتھ اوتھ آپے سچے، لاجاوت
ہوئے سہائیا۔ داتا داتار ہو کے بھيو گوجھا دسے، پردہ آپ چُکائیا۔ کوڑ کوڑیارا در تون نسے، مایا ممتا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگت پیار، پریم پریت وچوں پرگٹائیا۔ ساچا مندر کر تیار، اندرے اندر کرے رُشنائیا۔
من کا منکا پھیر نرنکار، تن کا تن بھوائیا۔ جن کا جن کرے خبردار، ڈنکا اک شنوائیا۔ شنکا رہے نہ کوئی سنسار، جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر جائے اٹھ، نیتِ نین نہالیا۔ بھگت سہیلا جائے تٹھ، پرم پُرکھ دین دِیالیا۔ بھيو گھلائے اندر
 گجھ، دئی دَویت ڈیرہ ڈھاہ لیا۔ اُجل کر کے ہرجن مُکھ، سَمکھ ہو کے درس وکھا لیا۔ پچھلی اوڈھ گئی مُک، آگے جنم اک بنا لیا۔
 ستگر گھر جمیا پُت، گرُمکھ ناؤں رکھا لیا۔ جام پیاوے دُھر دا گھٹ، رس امرت اک چوا لیا۔ آون جاون جائے چُھٹ، لکھ چوڑاسی پندھ
 مُکا لیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر اک وکھالیا۔ گھر مندر وکھائے آپ پرہ، سچ دیونہار وڈیائیا۔ سنت سہیلے
 گرُمکھ لبھ، بھگتن جوڑ جُڑائیا۔ نام ندھان سُنائے ند، انراگی اپنا راگ سمجھائیا۔ جگت ترسنا مٹے آگ، تتوت بُجھائیا۔ بھاگ لگا کے سچي
 جد، وِشو رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ سچ وڈیائی دیون یوگ، ہر کرتا اک
 اکھوائیندا۔ آد جُگادی دُھر سنجوگ، جن بھگتاں میل ملائیندا۔ کرم کرم دا کٹ کے روگ، چنتا دُکھ مٹائیندا۔ سچ پِرتی بخش اوٹ، چرن
 کول دھیان وکھائیندا۔ کر پرکاس اگئی جوت، جاگرت رُپ بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔
 ساچا مارگ دسے پنٹھ، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ جس دی صفت کرن گرتھ، شاستر رہے سمجھائیا۔ جس دا لہنا آد انت، جُگ چوڑی ویکھ
 وکھائیا۔ جس دا نام دُھر دا منت، منتر پڑھ لوکائیا۔ جس نوں لبھدے پھردے سنت، ڈھونڈن تھاون تھائیا۔ جس نوں نانک کہا کنت،
 شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دی مہا سدا بے انت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہ آگت، انکڑیاں وچ نہ کھئے جنائیا۔
 سو کھیل کرے سری بھگوت، بھگون اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لیکھا وکھائیا۔ پُورب لیکھا
 ویکھے ایک، ایکنکار دھیان لگائیندا۔ جس دا کوئی نہ میٹے لیکھ، لیکھیا لیکھ اور نہ کھئے وکھائیندا۔ جس دا سچکھنڈ اگمڑا دیس، دیا باقی
 نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دا جُگ چوڑی ویس، نرگن سرگن رُپ وٹائیندا۔ جس دا کوئی نہ جانے بہیت، انہو اپنا کھیل کرائیندا۔ سو
 صاحب بن درویش، در ٹھانڈے الکھ جگائیندا۔ جس دے حُکمے اندر وِشنوں مانے باشک سیج، سانگو پانگ ہنڈھائیندا۔ جس نوں
 منڈے نر نریش، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سُنن اُپدیش، اُپدیشک اکو اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی کار کھائیندا۔ سچ کرنی کرے جگ، ست ست دئے وڈیائیا۔ آتم پرما تم برہم مت، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ تتان

وچوں وروں تے، تتو اکو رنگ رنگائیا۔ سرب جیاں جان مت گت، گت مت اپنی جھولی پائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، مہا اکتھ رہیا
 درڑائیا۔ جو تربتا مارگ آیا دس، ترے گن اتیتا ویکھ وکھائیا۔ جو دواپردے کے آیا ہتھ، لیکھا اپنا رہیا چکائیا۔ جو کلجگ دتا دس، سو
 پڑدہ رہیا اٹھائیا۔ چاروں جگ بن پاندھی رہے تھ، بھجن واہو داہیا۔ اک دوجے نوں کوئی نہ سکے دس، رسنا کہہ نہ کھئے سمجھائیا۔ اپنی
 کرنی ہو کے بے بس، سمجھ سوچ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سِری
 بھگوان، دُھر دی یاد کرائیا۔ اٹھو ویکھو سارے مار دھیان، پُورب لیکھا رہیا وکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ تھیر
 گھر ویکھے سٹ بلوان، پُوت سپوتا آپ اٹھائیا۔ سنّ اکم ہو پردھان، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ بھوپت بھوپ ہو کے بنے حُکمران، دُھر فرمانا اک
 سُنائیا۔ وشن برہما شو دیونہارا دان، وست امولک جھولی پائیا۔ تِٹاں مل کے دتا اک بیان، انتر اپنی آواز الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، سچ دینی مان وڈیائیا۔ دے وڈیائی پرہ سچ سوامی، در تیرے عرضوٹیا۔ وشن برہما شو چرن کول کر دھیانی، نیتر نیناں
 نیر وہائیا۔ ٹوں آد پُکھ انترجامی، بے انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر رکھنا ہتھ ٹکائیا۔ صاحب ستگر کر
 پیار، ایک ٹیک جنائیا۔ تِٹاں اندر اکو دھار، رکھی بے پرواہیا۔ مل کے گیت گاؤ نرنکار، ٹوں ہی ٹوں الاٹیا۔ میرا اچے سچ پیار، پریم
 رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تنے کہن تیرا پرہ پیار، انتر انتر نظری آٹیا۔ سدا بنیا
 رہے جگ چار، نت نوت میل ملاٹیا۔ ٹٹ نہ جائے وچ سنسار، ناتا اور نہ کھئے بندھائیا۔ مُک نہ جائے اتم وار، اپنا پندھ مُکائیا۔ دوئے جوڑ
 کرن نمسکار، بیٹھے سیس نوائیا۔ چرن کول تیرا آدھار، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کر سچی سرکار، شہنشاہ تیری سچی شہنشاہیا۔
 مانگت کھڑ کے ٹھانڈے دربار، درویش الکھ جگائیا۔ پُکھ ابناسی ہو مہروان، شبدي حُکم سمجھائیا۔ نیتر کھول کرو دھیان، ترے بھون
 دھنی دئے سمجھائیا۔ میرا سچ دا سچ پیار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ آد جگاد رہے جگ چار، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ اک فرمان رکھنا
 یاد، دُھر دی دھار رہیا جنائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں سُنن آواں فریاد، نرگن ہو کے پھیرا پائیا۔ بھگت کھیرا کر آباد، سوہنا گھر
 وسائیا۔ اندر وڑ کے کھولا راز، پردہ پرے بٹھائیا۔ پریم پریتی اندر مار کے آواز، سوئی سرت جگائیا۔ جنم جنم دی پوری کر کے خواہش،

آسا ترسنا جگت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیوے وڈیائیا۔ وشن برہما شو رہنا خبردار، ہر اگلی خبر سمجھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کراں اپار، بے انت ہو کے دیا کھائیا۔ جن بھگتاں اندر ہو کے کراں نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جھکدا جھکدا ویکھ نرنکار، گرمکھ اپنے نین شرمائیا۔ اندروں مارے اک آواز، سوہنا راگ سنائیا۔ گھر ٹھاکر ویکھ جس تیرا سازن دتا ساز، کایا ماٹی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ وشن برہما شو جن بھگت پریم کھاؤن گے۔ پرہ ملے وڈا دیوی دیو، دیوت سُر سیس نواؤن گے۔ ابناسی کرتا الکھ ابھیو، گر اوتار پیر پیغمبر درسن پاؤن گے۔ سچکھنڈ نواسی سدا نہکیو، محل اٹل اک رُشناؤن گے۔ سنت سہیلے کر کے سیو، گھر ساچے رنگ چڑھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے ڈھولا گاؤن گے۔ وشن برہما شو گئے جھک، اپنا سیس نوائیا۔ پرہ کس بدھ ویکھئے تیرے سَت، لوکھات گون دوارے نظری آئیا۔ کس گرہ جا کے لئیے پُچھ، کون دوارا پنڈھ مکھائیا۔ کون نور ویکھئے مُکھ، اُجل رُپ کون وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دے دے اک ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ساچی دسے آپ کرتار، کرتا ہر جنائیا۔ جس ویلے جگ چوکرئی بیتے نو نو چار، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ نرگن رُپ لے اوتار، نہ کوئی جنے پتا مائیا۔ شبدی ڈنک اگم اپار، دو جہاناں دئے وجائیا۔ وشن برہما شو ہونا خبردار، سَتیاں اکھ کھلائییا۔ چار کُنٹ ویکھنا نین آگھاڑ، دہ دشا دھیان لگائیا۔ پرہ دی وکھری ہووے دھار، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ گرمکھاں اندر دے پیار، سچ پریتی دئے سمجھائیا۔ جیہڑے گرسکھ ہتھان وچ لے کے ہار، ہری دوارے ہر کا رُپ سمائیا۔ اوہ سوہنا سہنجنا وقت لہنا وچار، اپنا دھیان لگائیا۔ اوس گرہ گھر وسے نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہار کہے میں گیا ہار، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ کلیاں نال ٹنگ چھڈیا سنسار، مُنہ دے بہار لٹکائیا۔ سادھاں سنتاں کول کردے رہے خوار، میرا مان تان گوائیا۔ تن سہاؤندے رہے کوڑیارے پیار، کلجگ جیو انگ لگائیا۔ رُپ بناؤندے رہے پردھ بال جوان، جگت نشان وکھائیا۔ میرے پریم پیار دی کیسے نہ کیتی پہچان، پردہ سکیا نہ کئے اٹھائیا۔ دھیلا ٹکا میری قیمت پان، ہتھو ہٹ وکھائیا۔ سب توں پہلوں مینوں لچھمی کیتا دان، وشنو بھگوان تن شنکار کرائیا۔ اوبو جیہی پھیر کوئی نہ بنی نار رکان، جو سچا پریم لے منائیا۔ ایسے کر

کے پرہ نے اپنا لیکھا بدل جہان، ساچا مارگ دتا سمجھائیا۔ بناں بھگتاں سِری بھگونت دُو جے کسے نہ ملے آن، نیتِ لوجن درس نہ کسے وکھائیا۔ انگیکار نہ کرے پروان، ساچی سیج نہ کھئے سہائیا۔ جُگ چوکرئی سارے منگدے گئے دان، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے بیان، شاستر سمرت شہادت نال رکھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے مہابلی بلوان، کل کلکی پھیرا پائیا۔ داتا جودھا سورپیر نوجوان، شستردھاری اک اکھوائیا۔ دو جہاناں بن کے حکمران، شترؤ میٹے تهاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ ورلے کر پروان، نام پروانے ہتھ پھڑائیا۔ دُھر سندیسہ دے کے سوہنگ مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، وشو دھار وچ ملائیا۔ اوہناں پریم پیار دے ہار کرے پروان، پروانیاں وچوں پروانے بن شمع توں شمع لئے جگائیا۔ ایہ کھیل کرے مہان، جس دی صفت نہ کرے زبان، قلم نہ لکھے نشان، نظر نہ تگے جہان، مہروان اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں درگاہ ساچی ملے آن، بال انجانے بُدھ بیک بنائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی بیبی پرپی دیوی دے گرہ دھنگالی جموں ★

جنم وچوں ملدا جنم، جرم روپ وٹائیندا۔ جس جن ملدی ستگر سرن، تنہاں لیکھا مول چکائیندا۔ اوہناں ملدا مرن وچوں مرن، مر جیوت روپ وٹائیندا۔ جیوت جی جگت جگ ترن، جگ داتا دیا کھائیندا۔ دیا اندر ڈھولا پڑھن، دُھر دا نام سُنائیندا۔ نام اندر پوڑے چڑھن، ساچا گھر سہائیندا۔ گھر اگئی ہر دے ورن جس مندر ڈیرہ لائیندا۔ مندر بہن درسن کرن، جس سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا بھيو کھلائیندا۔ جنم وچوں جنم ملدا، آد جگاد کھیل کھلائیندا۔ ہرجن میلے گھر ساچا پردا، پردے ہرجو ڈیرہ لائیندا۔ اوہ گُرمکھ گُرسکھ کدے نہ مڑدا، جس دا گُر گُر بھيو کھلائیندا۔ اگے پیار اندر جُڑدا، نکھے جگت وہار تجائیندا۔ لیکھا ویکھ اپنا دُھر دا، مستک چرن سیس نوائیندا۔ منتر فرنا اکو پُھردا، دُھن آتمک راگ لائیندا۔ جگ بیڑا کدے نہ رُڑھدا، صاحب ستگر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ ایہ کھیل اگئی گُر دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے دیا کھائیندا۔ جنم کہے میں

آتم روپ ویکھیا منکھ، لکھ چوراسی پھر پھر پندھ مکائیا۔ ایس اندر پرم پُرکھ دا ملے سُکھ، آتم وچوں سمجھائیا۔ آون جاون دا میٹے دُکھ، ہومے روگ چُکائیا۔ اگنی آگ نہ لگے ککھ، تتو نت نہ کھئے جلائیآ۔ اپنا چُکے اندھیرا گھپ، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ کر کِریا جنہاں ستگر شبدی لے پُچھ، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ تنہاں جنم جنم دا پینڈا جائے مُک، جرم جرم نہ کھئے بھوائیا۔ جو مانس ہو کے بیٹھے رُٹھ، اپنا مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ہر ہر رنگ رنگائیا۔ جرم کہے میرا لیکھا لگا، ستگر دتی وڈیائیا۔ پچھلا پچھے سوری اگلا آگا، ملے مان وڈیائیا۔ پریم گرہ دیپک جگا، ہوتے سچ رُشنائیا۔ جگت جہاں چُک گئی حد، گھر ملیا بے پرواہیا۔ نام ندھان رس پیتا آیا سچا مزہ، منزل پندھ دتا مکائیا۔ جس دی بیان کرے نہ کوئی وجہ، وضاحت نال نہ کھئے سمجھائیا۔ سو صاحب سِری بھگوان نیتز نین کھلائے آگھاں، آخر اپنا گھر وکھائیا۔ اوسدا حال کپھڑی صفتے دساں، صفتوں باہرا صفت وچ کدے نہ آئیآ۔ ایہو بینتی آکو ارداس چرن کول ڈھٹھاں، مان ابھان موہ مٹائیا۔ گرمکھاں وچ بہ کے وساں، دُھر دا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل رہیا درسائیا۔ جرم کہے میں ستگر لیکھے، جس لیکھا لیکھ دتا مٹائیا۔ پچھلے چُکن بہم بھلیکھے، آگے مارگ بے پرواہیا۔ جس یاد نہ بھلی پچھلے چیتے، پھڑ باہوں لیا اٹھائیا۔ اوس دی گود گرمکھ کیوں نہ کھیڈے، جو دو جہاناں پتا مائیآ۔ آد جُگاد کوٹاں وچوں تھوڑے لبھدے بیٹے، جو پتا پوت سمجھ نانا کئے جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں جنم آپے ویکھے، پنڈت پاندھا سکے نہ کھئے سمجھائیا۔

★ ۲۰ جیٹھ ۲۰۲۱ بکرمی فرنگی رام دے گرہ توتوں والی جموں ★

سو پُرکھ نرنجن کیتا ترس، دو جہان خوشی منائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرے اسچرج، اپنی رچنا آپ رچائیندا۔ ایکنکار بن کے وڈا مرد، مردانگی آپ سمجھائیندا۔ آد نرنجن آرزو سُن کے عرض، علیہدہ اپنا روپ وٹائیندا۔ ابناسی کرتا ونڈنہارا درد، درد دُکھ بھے۔ بھنجن ناؤں دھرائیندا۔ سِری بھگوان لاپنہارا قرض، پچھلا لیکھا مول چُکائیندا۔ پاربرہم پرہ ہون نہ دیوے حرج، حرجانہ اپنی جھولی پائیندا۔

کرے کھیل ہو سمرتھ، شبدی اکتھ ڈھولا گائیندا۔ لیکھ جان عرش فرش، فیصلہ اکو حکم سُنائیندا۔ وشن برہما شو دے کے درس، دید
 عید چند رُشنائیندا۔ زرگن نرویر نراکار مہر نظر کر جگت، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ لگھ چوڑاسی وچوں ویکھ بھگت، بھگون اپنا میل
 ملائیندا۔ دُھر دی دھارا امرت بوند رہی ٹپک، رس اکو اک چوائیندا۔ جگ جنم جو آتم رہی بھٹک، تس دی ترسنا بھکھ گوائیندا۔ لگھ
 چوڑاسی وچ جو رہی اٹک، تس دا لہنا دینا لیکھ لائیندا۔ ویلا سہائے سہنجنا وقت، تہت وار اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ سچ پریم پیار دی برکھ دھار، دھرنی دھرت دھول سوہیا پائیا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، کرتا
 قُدرت ویکھ خوشی منائیا۔ خوشیاں وچ کر گر اوتار، پیر پیغمبر رنگ چڑھائیا۔ بھگت بھگونت آپ اٹھال، سُنئیاں اگھ کھلائیا۔ ساچے
 سننن رہیا وکھال، نیتز لوچن نین رُشنائیا۔ گُرمکھاں میٹ جگت جنجال، جیون جگت رہیا سمجھائیا۔ گُرسکھ بنا کے اپنے لال، لال
 گودی گود اٹھائیا۔ ساچی سیکھیا اک سیکھال، دُھر دی کرے آپ پڑھائیا۔ میل ملا کے شاہ کنگال، اُچ نیچ اکو گھر وسائیا۔ کایا مندر اندر
 سچّی دھرمسال، دھرم دوار دئے وکھائیا۔ انحد ناد سچّی دھنکان، گھر آتمک راگ سُنائیا۔ دیا باقی اکو بال، جوت اپنی کرے رُشنائیا۔ آتم
 سیجا دئے سوال، آسن سنگھاسن اک وچھائیا۔ پریم ہو کے وسے نال، زرگن نرویر نہ کرے جدائیا۔ پورب جنم جو گھالان آئے گھال، تنہاں
 گھال لیکھ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیوے مان وڈیائیا۔ گُرمکھ گھالان رہی بس، خوشیاں رنگ وکھائیا۔
 چاروں کُنٹ رہی نس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگتاں سدا دے کے رہی دس، اگلا حال سُنائیا۔ اٹھو نیتز کھول ویکھو اگھ، نین مؤند
 بے پرواہیا۔ رل مل رسنا جہوا گاوو جس، حقیقی ڈھولا اک سُنائیا۔ پرگٹ ہو پُرخھ سمرتھ، زرگن سوہنی کھیل رچائیا۔ پورب جنہاں
 دیوے حق، حقیقت کھوجے چائیں چائیا۔ جس نوں ملیاں کوئی نہ جاوے آگ، تھکاوٹ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ تھکاوٹ کہے میں ہوواں دُور، جن بھگتاں نیڑ نہ آئیا۔ امرت پریم پیار دی برکھ بھور، نمی نمی دھار
 واپائیا۔ آسا منسا سب دی کرے پور، ترسنا ترکھا دئے بھجھائیا۔ میرا مٹا در غرور، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، مہر نظر رہیا اٹھائیا۔ ابھان کہے میں ہویا نانا، اپنا آپ مٹائیا۔ درس کر سری بھگوانا، ہوے ہنگتا روگ چُکائیا۔ رنگ ویکھیا دو

جہاناں، خوشیاں روپ وٹائیا۔ وشن برہما شو جُناؤندے گانا، سوہنا راگ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کرن دھیانا، نیتر نین اکھ نہ
 کھئے اٹھائیا۔ کروڑ تینیساکھے واہوا وڈ مہروانا، تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر
 اندر ٹپکی بوند، اپنا روپ وٹائیا۔ آگے پچھے دو جہان پاؤندی گوئج، نرگن سرگن تال وجائیا۔ بہگت پیار اندر رہی جھوجھ، اپنا آپ مٹائیا۔
 دھرت دھول اُتے آگے پئی سوجھ، نیتر اکھ کھلی پرائیا۔ صاحب ستگر ویکھیا ساچی کوٹ، دشا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بہاگ لگا کایا چولا پنج
 بھوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ غریب نائیاں اُپر تھہ، آتم سکھ رہیا اُچائیا۔ کر کے اُجل مکھ، دکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بوند کہے میں بوند سواتی، ٹھنڈا ٹھار روپ وٹائیا۔ کھیل کرائے پُرکھ ابناسی، ابناسی کرتا حکم
 ورتائیا۔ میں سیوک ہو کے داسی، بھجائ واپو داہیا۔ چڑھ کے جاواں بھگتاں گھاٹی، اپنی پنڈھ مکائیا۔ جتھے دوس دی بنے راتی، راتی
 پرہاتی وچ وٹائیا۔ مجلس گرمکھاں ملان جماعتی، اپنا ناواں وچ لگائیا۔ ہرجن کر پریم پیار مینوں لگاؤں چھاتی، گلوکری اکو پائیا۔ جنہاں
 دے اندروں پرہہ نظری آئے کلاپاتی، کول نین بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچ پیالہ مدھر رس دیوے آب حیاتی، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہونے سہائیا۔ بوند کہے میرا رس انڈٹھا، جگت رسنا سمجھ کسے نہ پائیا۔ نہ کوئی جانے رنگ سوہا پیلا
 چٹا، لالن روپ نہ کھئے جنائیا۔ پریم پُرکھ پت پریشور مینوں بخشیں ساچا بتا، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ میں جن بھگتاں ویکھاں کایا قہ،
 بنک دوارا کھوج کھوجائیا۔ جتھے پریم وچھاؤنا وچھا، سوہنا آسن نظری آئیا۔ رس اکھی ملے مٹھا، دھر دا جام اک پیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ بوند کہے میں کیتی بدلی، عرش چھڈ کے فرش آئیا۔ پریم پُرکھ پرہہ ویکھیا عدلی، عدالت
 اکو رہیا لگائیا۔ جس دا پنڈھ مُکاوے نہ کھئے مزلی، منزل منزل چل کے تھکے پاندھی راہیا۔ میں اوس دے در نمانی ہوئی پگلی، اپنا آپ
 گوائیا۔ مینوں خبر نہ کوئی اگلی، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ میں ویکھاں اُجاڑ پہاڑ جوہ جنگلی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ اوس دی کھیل
 اکھی رنگلی، رنگ راتا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سد ہونے سہائیا۔ بوند کہے میں
 ویکھیا رنگ، میں میری سمجھ سکی نہ رائیا۔ پریم پُرکھ پرماتم نرگن وسیا بھگتاں سنگ، سوہنا سنگ بنائیا۔ جس دے اندر باہر اک اند،

دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گیت سناوے ساچا چھند، سوہنگ سو کرے پڑھائیا۔ جس نوں ملیاں پیندی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ جس جگ جنم دے وچھڑیاں ٹٹی دتی گنڈھ، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کھائیا۔ بوند کہے میرے نین سرماؤندے، نین سکاں نہ اُپر اُٹھائیا۔ جس ویلے ویکھاں نکے وڈے چھوٹے بالے گاؤندے، دُھر دا راگ اک الاٹیا۔ خوشیاں نال ٹپن سوہنا وقت سہاؤندے، رُتڑی رُت نال ملاٹیا۔ کر بینتی پچھلی بھل بخشاؤندے، آگے ملے مان وڈیائیا۔ چرن کول ویکھے سیس نواؤندے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ کوٹن اندر اندر اسن بیٹھے برکھا لاؤندے، چھپر اپنی اک جنائیا۔ وشن برہما شو ویکھے بھل برکھاؤندے، کھاری سیس اک اُٹھائیا۔ پون اُنجا ویکھی چور جھلاؤندے، چاروں کُنٹ ہلارا اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے خوشی مناؤندے، سوہنا تال وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن رہیا ترائیا۔ بوند کہے میں ٹھنڈی ٹھار، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جن فرشوں عرش دتی چاڑھ، عرشوں فرش اُتے ٹپکائیا۔ میں ویکھیا اُپر چڑھ کے پرہو کس نال کرے پیار، کون اپنے رنگ رنگائیا۔ ساکھیات نظری آیا وچ جہان، لوکھات خوشی منائیا۔ جن بھگتاں دسے دُھر دا کاہن، گرُمکھ گوپی رُوپ وٹائیا۔ گھنٹیا نیا چڑھائے آن، ساچا سٹیا پکڑے بانہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا نہ روڑھے کوئی طوفان، ڈونگھی بھور نہ کھئے بھوائیا۔ پرم پُرکھ سمرتھ سوامی دین دیال ہو کے ملیا آن، اگلا پچھلا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں خوشی وکھائیا۔ بوند کہے میں ویکھے خوش، تن ماٹی اندر وچی ودھائیا۔ جنہاں سری بھگوان بنایا اپنے سٹ، سٹیاں لیا اُٹھائیا۔ اوہناں کولوں کی کوئی لئے پُچھ، پُچھیاں دسن والی بات سمجھ کسے نہ آٹیا۔ باہروں چلدا پھردا پنج تت کایا ماٹی دسدا بُت، اندر نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ جس دے حُکم نال جن بھگت بھگوان جائے جھک، من منکا آپ پھرائیا۔ اونھے اگلا پچھلا پینڈا جائے مُک، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جنہاں پریم پیار دا جام پیائے گھٹ، امرت رس چکھائیا۔ سو گرُمکھ کہن سانوں دے رات اکو جیہا سکھ، صُبح سندھیا نہ کھئے وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں اُجل کرے مُکھ، جو مُکھڑے سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔

